

Lục Thiếu Phàm, Em Yêu Anh!

Contents

Lục Thiếu Phàm, Em Yêu Anh!	3
1. Chương 1: Phản Bội	3
2. Chương 2: Quyết Liệt	14
3. Chương 3	21
4. Chương 4	47
5. Chương 5	86
6. Chương 6	123
7. Chương 7	132
8. Chương 8: Chương 8	146
9. Chương 9	156
10. Chương 10	166
11. Chương 11	176
12. Chương 12	185
13. Chương 13	193
14. Chương 14	200
15. Chương 15	208
16. Chương 16	215
17. Chương 17	222
18. Chương 18	227
19. Chương 19	232
20. Chương 20	237
21. Chương 21	242
22. Chương 22	250
23. Chương 23	256
24. Chương 24	263
25. Chương 25	271
26. Chương 27	278
27. Chương 28	287
28. Chương 29	293
29. Chương 30	296
30. Chương 31	300
31. Chương 32	306
32. Chương 33	312
33. Chương 34	315
34. Chương 35	319
35. Chương 36	325
36. Chương 37	329
37. Chương 38	333
38. Chương 39	337
39. Chương 40	341
40. Chương 41	345
41. Chương 42	349

42. Chương 43	355
43. Chương 44	363
44. Chương 45	368
45. Chương 46	373
46. Chương 47	379
47. Chương 48	382
48. Chương 49	386
49. Chương 50	393
50. Chương 51	396
51. Chương 52	401
52. Chương 53	405
53. Chương 54	409
54. Chương 55	413
55. Chương 56	416
56. Chương 57	418
57. Chương 58	421
58. Chương 59	424
59. Chương 60	427
60. Chương 61	430
61. Chương 62	433
62. Chương 63	436
63. Chương 64	443
64. Chương 65	446
65. Chương 66	448
66. Chương 67	452
67. Chương 68	455
68. Chương 69	458
69. Chương 70	461
70. Chương 71	464
71. Chương 72	467
72. Chương 73	470
73. Chương 74	473
74. Chương 75	476
75. Chương 76	479
76. Chương 77	483
77. Chương 78	487
78. Chương 79	490
79. Chương 80	493
80. Chương 81	496
81. Chương 82	498
82. Chương 83	503
83. Chương 84	507
84. Chương 85	510
85. Chương 86	513
86. Chương 87	518
87. Chương 88	521
88. Chương 89	524
89. Chương 90	527
90. Chương 91	533
91. Chương 92	536
92. Chương 93	539
93. Chương 94	545
94. Chương 95	549
95. Chương 96	552

96. Chương 97	555
97. Chương 98	557
98. Chương 99	561
99. Chương 100	565
100. Chương 101	569
101. Chương 102	573
102. Chương 103	578
103. Chương 104	608

Lục Thiếu Phàm, Em Yêu Anh!

Giới thiệu

“a... không cần... Hằng... A!” Tại phòng nghỉ của tổng tài, nàng nhìn về phía giường lửa nóng đang bốc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-thieu-pham-em-yeu-anh>

1. Chương 1: Phản Bội

Tại đài truyền hình lớn nhất của thành phố A, những tiết mục giải trí vẫn đang diễn ra thì một bóng người mềm mại vội vàng đi ra khỏi phòng diễn, không ai chú ý tới, ánh mắt mọi người đều tập trung vào sân khấu.

Mẫn Nhu bước nhanh tới phòng thay đồ, theo sát sau là trợ lý đang không ngừng đón lấy số trang sức mà Mẫn Nhu đang cởi ra. Những thứ này đều rất quý giá trị lên tới trăm vạn, người tài trợ chỉ vì muốn nhìn thấy Mẫn Nhu biểu diễn nên mới dám hào phóng như vậy đem cho, đối lại là người khác, đã đóng sập cửa lại không cho.

Chiếc váy dài màu tím kéo dưới đất, theo từng bước chân của cô liền xòe ra như một đóa hoa rực rỡ xinh đẹp, giày cao gót 8cm nện xuống dưới sàn vang dội.

“Tiểu thư à, cô đi chậm thôi, cẩn thận kéo ngã!”- Trợ lý tên Chân Ni sợ hãi mồ hôi lạnh rỉ ra khi thấy Mẫn Nhu đi hấp tấp, vội vàng đi sát theo sau, cũng may cô không ngã sắp xuống trước khi tới nơi.

Mẫn Nhu càng đi càng nhanh, trực tiếp vén cao váy, bắt đầu chạy, quả nhiên hành động hủy đi hình tượng này ở đài truyền hình đã thu hút không ít tầm mắt, cũng may, mọi người đều bị cô mê hoặc nên chỉ biết thét to, không ai để ý cô có hay không có hình tượng.

Cửa phòng thay quần áo mở ra, Mẫn Nhu là người đầu tiên đi vào, ngẩng đầu nhìn về phía đồng hồ ngay bàn treo điểm, thở dài một hơi, tâm trạng lúc này mới thả lỏng, mười giờ hai mươi, vẫn còn kịp!

“Chân Ni, giúp mình chuẩn bị xe, mình muốn về nhà!”- Nói xong liền cầm lấy quần áo Chân Ni đưa qua, thay đồ ngay sau bức rèm.

Chân Ni nhìn thấy dáng vẻ liêu mạng của Mẫn Nhu cũng chỉ biết lắc đầu, tay cầm điện thoại ai oán nói: “Ai, nói ra có ai tin một siêu sao đi đầu trào lưu như Mẫn Nhu vẫn không thể thoát khỏi cái gọi là vợ hiền dâu thảo!”

“Ba”- Quần áo thay ra rớt xuống, Mẫn Nhu chân trần đi tới trước bàn trang điểm chải đầu, không quên nhắc nhở Chân Ni: “Nhà của mình còn beefsteak không? Phải rồi, hôm qua còn bảo Jason mang tiêu đen tới mà?”

Chân Ni nói chuyện điện thoại xong, dựa vào ghế, nhìn Mẫn Nhu nhanh nhẹn vuốt chải từng sợi tóc không khỏi thầm than: quả nhiên là đệ nhất mỹ nữ!! Tuy rằng đều là phụ nữ, nhưng chỉ cần nhìn thấy Mẫn Nhu một lần liền bị mê hoặc, có lẽ lúc sinh ra Mẫn Nhu đã là minh tinh trên bầu trời.

Áo vương sơ mi theo phong cách Anh, cùng với loại quần bó đang rất thịnh hành năm nay kết hợp với đôi giày nhẹ nhàng, một chiếc cài màu đen ghim trên tóc, không hề có chút dư thừa, đơn giản mà rất đẹp.

Mẫn Nhu không để ý đến tiếng than của Chân Ni, cầm lấy túi xách, đeo lên vai mang kính râm đi ra ngoài.

“Mai gặp nhé Chân Ni!”

Mở cửa nhà trọ ra, Mẫn Nhu vội vàng cởi giày, ngay cả dép lê cũng không kịp mang liền ném túi xách lên ghế sofa, ánh mắt nhìn về phía khung hình trên bàn, khỏe miệng không kiềm được khẽ mỉm cười, là nụ cười hạnh phúc, sau đó liền vào bếp.

Rất lâu sau, trong bếp không có động tĩnh gì, chỉ có mùi thịt nướng cùng với bóng người xinh đẹp xuất hiện ở bên bàn ăn.

Mẫn Nhu rắc tiêu lên beefsteak rồi bỏ vào hộp giữ ấm, đóng nắp lại, bận rộn mãi mới xong, cô cởi tạp dề treo lên móc, rồi đi vào phòng vệ sinh xóa đi mồ hôi trên mặt.

Lau khô hai tay, đi đến bên ghế sofa, cầm lấy điện thoại, nhấn những con số mình đã thuộc kĩ, duyên dáng ngã ngồi xuống ghế sofa.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã khóa, xin lỗi...”- Nghe giọng tổng đài truyền đến, Mẫn Nhu không khỏi nhũn mày, đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa sự trách cứ nhìn về phía người đàn ông anh tuấn trong khung hình, chu miệng oán giận nói: “Bận rộn cũng phải ăn cơm chứ, thật ngốc!”

Mắt cô đảo quanh căn nhà trọ rộng rãi, rèm cửa màu trắng ngà, sofa bằng vải bố, các loại gối ôm cách điệu, cảm giác lười biếng lan tràn khắp phòng.

Không phải cô thích phong cách Địa Trung hải, nhưng cách bày trí có thể giúp anh thoải mái tâm tình sau khi làm việc, một cảm giác không vui nảy lên trong lòng

Cô xem đồng hồ trên tay, đã là mười một giờ mười bảy phút, đã trễ thế này,, anh cũng nên ăn cơm đi chứ?

Mím môi cười giả hoạt, đôi mắt nâu đảo một vòng, cầm lấy hộp beefsteak, nếu điện thoại gọi không được vậy cô sẽ cho anh sự ngạc nhiên!

Bên ngoài văn phòng tổng tài của tập đoàn Kỷ, thanh máy dính một tiếng mở ra, thư ký đang chỉnh sửa văn bản liền nhìn về phía thang máy, Mẫn Nhu trên tay cầm hộp cơm nhân nhả đi tới.

“Mẫn.. Mẫn tiểu thư!”- Thư ký giống như một đứa trẻ 25- 26 tuổi, mỗi lần nhìn thấy Mẫn Nhu đều đỏ mặt, nói chuyện lắp bắp, lần này cũng không ngoại lệ, có điều sắc mặt hôm nay hơi nhợt nhạt.

Trong lòng Mẫn Nhu chỉ nghĩ đến người sẽ ăn beefsteak do tự tay mình làm, không để ý tới sự khác thường của thư ký, chỉ lịch sự cúi đầu rồi đi vào phòng.

“Mẫn..”

“Phanh”- Cửa phòng đóng ngay lại, thư ký tính ngăn lại nhưng lại đành chịu.

Thư ký ảo não tự tát vào mặt mình, lo lắng nhìn vào phòng, đứng ngồi không yên, sau đó cầm lấy văn kiện trên bàn, đi xuống dưới lầu, trong lòng nghĩ muốn rời khỏi nơi này càng xa càng tốt.

Mẫn Nhu nhẹ nhàng bước đi trên sàn, không để phát ra tiếng động, lúc làm việc theo thói quen của anh không thích bị tạp âm quấy rầy.

Khom người, thân thể nhỏ nhanh cúi xuống, giống như con mèo nhỏ nghịch ngợm, từng bước hướng về phía bàn làm việc, rồi đứng bật dậy, muốn dọa ai đó sợ nhảy dựng lên, nhưng lại thất vọng khi nhìn thấy bàn làm việc không có ai.

Chẳng lẽ đi ra ngoài ăn cơm? Nhưng mà, anh có thói quen đứng mười hai giờ mới ăn sao?

Nhìn đồng hồ trên bàn chỉ mới mười một giờ năm mươi, lúc này anh không phải đang làm việc sao?

Cô nghiêng đầu, chớp mắt, mái tóc đen như thác rút qua vai, Mẫn Nhu đặt hộp cơm lên bàn, bắt đầu đi dạo quanh văn phòng.

Cách bày trí của anh rất mạnh mẽ mà đơn giản, trên tường chỉ treo vài bức họa trừu tượng để trang trí, ghế sofa lớn cùng bàn trà để đón khách, đi ngược lại giá sách, rút ra một quyển, lật vài tờ, toàn là sổ sách tập đoàn, không có hứng thú liền đem nó cất lại.

Nhìn qua cửa phòng bên trái, Mẫn Nhu liền tỉnh ngộ, vỗ vỗ đầu, sau lại quên mất, cả ngày bận rộn như thế, biết đâu anh đang ở trong phòng nghỉ tạm! Cảm giác chán nản liền biến mất, trong lòng chỉ mong nhìn thấy anh ngay lập tức, Mẫn Nhu vui sướng cầm lấy hộp cơm, đi đến trước cửa phòng nghỉ, bàn tay đặt lên nắm cửa lại do dự.

Lần trước đi vào là khi nào? Một tháng trước, hay là hai tháng trước, bao lâu cũng không nhớ, chỉ nhớ hậu quả khi bước vào là anh suốt một tuần không quan tâm tới cô.

Do dự mãi, cuối cùng không kiềm chế nổi cảm xúc nhớ anh, liền hít sâu, đẩy cửa vào!

“Hằng”- Nụ cười xinh đẹp rực rỡ trên môi, cổ tay xoay nhẹ, đẩy nắm cửa, nhưng chỉ trong một giây, nụ cười đông lại, ngây ngốc nhìn.

“a... không cần... Hằng...A!”

Dưới ánh đèn ngủ, hai mắt thất thần nhìn chằm chằm đôi năm nữ xích lửa trên giường, bên tai là tiếng cầu xin nụng nụng của phụ nữ.

Phòng tối đen, rèm cửa bị gió thổi bật tung, ánh sáng trên giường lúc tối lúc rõ, giường nước di chuyển, cùng với nó là tiếng ngâm cao của đàn ông, tiếng thở dốc không kiềm chế

“A”- Người phụ nữ kinh hãi kêu lên, trong bóng đêm dường như ai cũng chú ý đến vị khách không mời mà đến, cuộn tròn cơ thể trần trụi của mình dưới tay người đàn ông.

Mẫn Nhu không nhìn rõ đôi nam nữ trong phòng, nhưng có thể xác định người đàn ông đang ôm người phụ nữ đó trong lòng cô người cô yêu sâu đậm – Kỷ Mạch Hằng.

Khung cảnh tối đen, ngoại trừ tiếng thở dốc, còn có tiếng sàn sạt, bọn họ ngại ngần sao? Vì vậy, ở trước mặt người ngoài như cô liền kéo chăn che lấy sự nóng bỏng?

Dù biết rõ nhìn không thấy, cô vẫn hướng mắt về phía bóng người mơ hồ, dường như có thể nhìn thấy nét áy náy trên mặt anh, nhưng cô sai rồi, quá sai rồi!

Âm thanh mập mờ trong căn phòng lại vang lên, người đàn ông thở gấp, tiếng rên của phụ nữ như lưỡi dao sắc nhọn đâm xuyên qua trái tim cô, vô tình, đẩy cô vào vực sâu.

“Hằng... Hằng...”

Cứ ngỡ rằng đây là cái tên chỉ một mình cô được gọi, nhưng thật mỉa mai thay, anh cho phép đàn bà nằm trên giường anh cũng như thế, cô thì sao đây? Chẳng lẽ anh chưa bao giờ quan tâm cô sao?

Trong màn đêm, đôi mắt đen lạnh lùng kia có nhìn cô không?

Bờ môi khô khốc đầy chua xót, dù cố gắng chống chịu nhưng tình cảm của cô vỡ ra tan tành trên đất, cô không chịu đựng nổi đôi mắt lạnh lùng của anh, liền xoay người, khép cửa lại, yếu ớt tựa vào nó.

Đôi mắt ảm đạm nhìn về phía thùng rác, bên trong rất sạch, chỉ có một hộp cơm còn mới chưa hề mở ra, tay cô cũng đang cầm hộp cơm cùng màu như thế, cả hai thứ đều là beefsteak.

Lần đầu tiên, đôi mắt với sự lạnh lẽo của anh, hai mắt cô đắm lệ.

Lần đầu tiên, đôi mắt với sự cố gắng suốt ba năm qua, không biết theo ai.

Cô dùng tay lau đi giọt nước mắt sắp tràn ra, đi về phía salon, bước chân rối loạn, mấy lần khiến cô muốn ngã xuống, tay cầm lấy túi, vội vàng chạy trốn khỏi phòng làm việc.

Cô nhấn nút thang máy loạn xạ, chỉ muốn thoát khỏi nơi mà cô tự cho là chỗ ảm áp nhất.

“Đinh”

Thang máy mở ra, vẻ mặt hoảng loạn bước vào, cơ thể như bị rút sạch sức lực nặng nề tựa vào vách thang máy, hai mắt ửng đỏ đau xót, nhưng cô vẫn lưu luyến hơi thở của anh.. không thể bỏ được.

Ánh mắt nhìn ra bên ngoài thang máy, cửa sắp đóng lại, qua khe cửa là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng lạnh lùng, vài nút áo đóng lại làm tăng thêm sự mỉa mai hoặc gợi cảm, đôi mắt cao ngạo, sống mũi thẳng, đôi môi bạc tình, nhưng anh chỉ đứng đó, lạnh lùng nhìn cô chìm trong đau khổ mà không hề cứu giúp.

Đây chính là Kỷ Mạch Hằng, Kỷ Mạch Hằng vô tình, Kỷ Mạch Hằng đối với cô thật vô tình.

Ba năm trước anh nói: “Mẫn Nhu, tôi không yêu cô, cô cũng nguyện ý ở lại bên cạnh tôi sao!”

Ba năm trước cô nói: “Kỷ Mạch Hằng, em nhất định sẽ khiến anh yêu em!”

Lúc đó, cô tin, cô quyết tâm như vậy, nhưng bây giờ niềm tin đó thật hèn mọn.

Cô xoay người đi, máu tươi đã chảy đầm đìa ở trước mặt anh làm sao để trốn tránh? Thang máy khép lại, thứ cô để lại cho anh không phải nước mắt oán hận, cũng không phải là nụ cười diêm lệ anh chưa từng thấy, mà là nước mắt tuyệt vọng.

Xoay lại, bỏ qua lỗi lầm lần đầu tiên của anh dành cho cô, nhưng mà, cô không thấy rằng trên đời này thứ đã bỏ qua, thì sẽ không thể quay đầu lại được nữa.

Mắt kính đen to bản che đi đôi mắt thần thờ, lúc bước vào thang máy, Mẫn Nhu liền cúi đầu, sau đó đẩy mạnh đám người đang đứng chờ thang máy, bước thật nhanh điên cuồng, không để ý những ánh mắt tò mò xung quanh.

Cô đi rất nhanh, tựa như phía sau có một con mãnh thú hồng thủy đuổi theo sau cô, vừa bước ra khỏi cổng công ty, cô liền chạy trốn không hề có mục tiêu, chỉ vì muốn mọi nỗi ứ khuất và giận dữ trong lòng thoát ra.

Ánh nắng mặt trời chói chang, không khí nóng bức làm người ta hít thở không thông, không biết qua bao lâu cô mới từ từ dừng lại, cả người ướt đầm mồ hôi, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thấm một lớp mồ hôi mỏng, từng giọt rơi xuống, không thể nhận rõ là nước mắt hay mồ hôi.

Giữa trưa, đường lộ an tĩnh đến đáng sợ, chỉ có thừa thớt vài bóng người đi đường, bóng cây không che được ánh nắng mặt trời mãnh liệt, Mẫn Nhu đứng ở ngã tư đường, mắt kính dưới ánh nắng mặt trời trở nên lóa mắt, đèn xanh đèn đỏ chớp tắt liên tục, từ sau mắt kiếng nước mắt chảy ra.

Liệu tình yêu của cô và Kỷ Mạch Hằng có giống như đèn xanh đèn đỏ, đèn đỏ sáng lên mọi thứ đều kết thúc, còn cô chưa từng có quyền thắng, tất cả đều phụ thuộc vào anh.

Hay từ đầu tới cuối, tất cả đều không gọi là tình yêu, chỉ có cô tự biên đạo, còn anh, cho tới lúc này chưa từng tham gia vào...

Rõ ràng là đang cười, nhưng tại sao nước mắt như vòi nước mở bung, không dừng được?

Những chiếc xe qua lại không dứt, xe đầu đường bên kia dừng lại, khi đèn xanh mở lên thì đồng loạt chuyển bánh, chuẩn bị chạy xe qua ngã tư, nhưng không ai chú ý đến cô gái đang thần thờ đứng đó mở hai chân bước tới.

Mỗi một bước đều dùng hết sức, mỗi giọt nước mắt rơi xuống đất đều là đau khổ, nhưng chỉ có trái tim cô đau thì tính là gì?

“Tít Tít!!”- Tiếng còi xe chói tai đập vào màng nhĩ, những chiếc ô tô đi ngang qua cô không ngừng gào thét, nhưng cũng không khiến cô sợ hãi chùng bước.

Những chiếc xe sẽ không vì người con gái thất tình mà dừng lại, họ vẫn duy trì tốc độ.

Tiếng thắng xe vang vọng phía chân trời, cô hoảng hốt bước xuống làn xe đi về trước mà không hề chú ý, một chiếc xe Lamborghini đen bóng vì nắng mà đập thẳng.

Trong phút chốc, tiếng còi huyền ảo, tiếng xe cảnh sát phá vỡ sự yên tĩnh sau giữa trưa, tất cả thật hỗn tạp, Mẫn Nhu vẫn lạnh như băng phong bế trái tim của mình.

..

Trong phòng trọ tối đen, “rằm” ánh sáng bên ngoài cánh cửa cũng bị ngăn lại.

Trên người Mẫn Nhu vết thương chồng chất, hai mắt nhắm lại, cuối cùng không còn khí lực giúp cô tiếp tục bước đi, trong bóng tối tịch liêu, trượt xuống ván cửa, giống như con chó nhỏ bị chủ mình vứt bỏ, một thân một mình, thấp giọng khóc nức nở, liếm láp vết thương của mình.

Từng giây phút trôi qua, đồng hồ treo tường chậm rãi từng bước dịch chuyển, càng làm tăng sự tĩnh mịch của căn phòng.

“Không đuổi theo, không có đuổi theo..”- Giọng nói khàn khàn thì thầm không ngừng lặp lại, có biết bao nhiêu đau đớn khổ sở.

Điện thoại không hề kêu lên, nó được giữ chặt trong lòng bàn tay, màn ảnh tối đen, không xuất hiện dãy số quen thuộc cũng không có một tin nhắn nào gửi tới...

Thất tha thất thế tựa vào vách tường đứng dậy, cảm giác ngất đi tràn tới, Mẫn Nhu khó chịu dựa trở lại vào tường, trên gương mặt xinh đẹp lúc này trừ nước mắt còn cả sự tuyệt vọng, mái tóc dài hỗn loạn, túi xách quăng sang một bên, không hề bận tâm.

Bàn tay cứng ngắc đặt lên chốt, mở đèn, nhìn căn phòng trống rỗng, trái tim nàng nàng cũng trống rỗng, giống như bị một tảng đá ép tới mức nàng không thở nổi.

Cả căn nhà này, là cô vì anh mà chuẩn bị, nhưng anh chưa hề tới lần nào, ngay cả dưới lầu cũng chưa xem qua, nước mắt tràn ra, giống như kẻ điên cười to.

Ngay cả lần đầu tiên đưa cô về cũng không có thì làm sao đến dưới lầu? Tất cả chẳng qua là lừa mình dối người, mọi thứ tốt đẹp đều do nàng ảo tưởng, đều là ảo tưởng của mình nàng.

Cô giống như cái máy không có linh hồn, như vô số đêm, đi tới bên ghế salon, bình thần ngồi xuống, mở tivi lcd, âm lượng điều chỉnh lớn nhất, đôi mắt tuy nhìn hình ảnh trên đó nhưng không hề để tâm, đáng người nhỏ bé như đứa trẻ trốn vào một góc trên ghế salon.

Bên tai không phải tiếng từ tivi thoát ra mà là tiếng rên rỉ của người con gái trên chiếc giường, trong mắt không phải hình ảnh trên tivi mà là đôi nam nữ nóng bỏng kia.

Đồng tử co lại, bướng bỉnh nhấn nút tắt tivi, remote rơi xuống bàn phát ra tiếng va chạm chua chat, khung đựng khay trà không run lên nặng nề rơi xuống, thủy tinh nát vụn dưới đất.

Mẫn Nhu như con thú non không tìm thấy cảm giác an toàn, muốn từ trên ghế salon đứng dậy, nhưng do rất lâu không cử động, nên tứ chi đều tê cứng, không cần thận té xuống.

Cô khó khăn bước tới bên khung hình, làm như không nhìn thấy mảnh thủy tinh đang ghim trên tay, dùng ngón tay trắng nõn với về phía tấm hình. Đó là tấm ảnh duy nhất giữa cô và anh, cô rất hạnh phúc nhưng cô không hề biết rằng anh lại rất lạnh lùng.

Đầu ngón tay đau nhói, chất lỏng màu đỏ từng giọt rơi xuống sàn, cô vẫn chỉ nhìn chăm chăm tấm hình, đôi mắt thâm tình ngắm người đàn ông cao ngạo lạnh lùng đó, dù biển cạn đá mòn thì vẫn như thế.

Đầu ngón tay vuốt nhẹ khung hình, áp nó vào gần sát tim, không hề để tâm đến ngón tay đang chảy máu, chỉ muốn cho người trong hình biết, cô rất yêu anh, là thật lòng yêu anh.

Cô cười tự tin, đưa tay về phía anh: “Em tên là Mẫn Nhu, còn anh?”

Cô mạnh mẽ ngăn đầu nhìn gò má đơn độc của anh: “Để em làm bạn gái của anh, em sẽ không bỏ anh đi, sẽ không khiến anh đau lòng”

Cô nhìn sâu vào mắt anh: “Một ngày nào đó, em sẽ khiến cho Kỷ Mạch Hằng anh yêu Mẫn Nhu”

Mọi ký ức về anh đều hiện lên, vì sao, cô chỉ nhớ rõ đôi mắt lạnh lùng kia, ngoại trừ nó ra, anh không để lại cho cô, tại sao cô không nghĩ ra?

Khóc tức tưởi, cho đến khi không còn sức nữa, cô mới ngã xuống thảm, mơ màng ngủ thiếp đi.

Nắng sớm xuyên qua lớp màn chiếu vào mặt Mẫn Nhu, theo bản năng cô mở mắt ra, trong đầu hỗn loạn, muốn mở to mắt nhưng không thể.

Hai mắt sưng đỏ khô khốc, có lẽ hôm qua khóc quá nhiều nên hôm nay cảm thấy khó chịu, nhìn không rõ mọi vật.

Mẫn Nhu chống tay đứng lên, tay vẫn không quên cầm hình của anh, ngay cả việc làm rơi hình anh trên mặt đất cô cũng không dám.

Đôi chân trần bước đi trên sàn nhà làm bằng gỗ, cảm giác lạnh lẽo khiến cho cô nhận ra tất cả đều không phải mơ, mọi thứ đều thật đến tàn nhẫn. Tóc dài rối tung, xõa trên gương mặt tiền tụy, khô cằn, quần áo xộc xệch, không còn dáng vẻ chỉnh chu của một ngôi sao, chỉ có hình ảnh của một người con gái bị phản bội thất tình

Lay lắt ngồi xuống ghế sofa, ngón tay thon dài nhấn nút tin nhắn ở điện thoại bàn, một giọng nói vang lên nhưng không phải là người đó...

“Nhị tiểu thư, là Di Lý đi, sáng nay đại tiểu thư đã từ Ý trở về, ông chủ và phu nhân muốn cô về cùng ăn cơm chiều...”

Ngón tay nhấn nút tắt tin nhắn, vô lực tựa lưng vào ghế sofa, hai bên thái dương đau đớn, đầu ngón tay xoa trán nhìn về phía đồng hồ treo tường, bảy giờ ba mươi lăm.

Mười mấy tiếng đã trôi qua, anh không hề an ủi hay xin lỗi cô, Kỷ Mạch Hằng, anh lợi dụng việc cô ý lại vào anh, muốn dùng cách này để thoát khỏi cô? Cảm giác ủy khuất, hao phí ba năm qua mà không hề được đáp lại, Kỷ Mạch Hằng, trái tim của anh làm bằng sắt sao?

Tay cầm lấy điện thoại, gọi về nhà.

“Ai đó?”- Tiếng phụ nữ vang lên bên đầu dây kia, giọng nói chứng tỏ bà là người thông minh giỏi giang.

Trong chớp mắt, mũi Mẫn Nhu đau xót, muốn gào khóc thật to, nhưng tiếng “mẹ” chưa kịp thốt ra, chưa kịp bày tỏ mọi ủy khuất thì giọng nói phụ nữ đã ngắt ngang lời cô.

“Là con phải không? Đúng rồi, hôm qua di Lý có gọi cho con, bảo con về, không có việc gì thì nên về”

Bàn tay cầm điện thoại trở lạnh cứng ngắc, Mẫn Nhu nhìn màn hình tivi mơ hồ nhìn thấy bóng người, người con gái đó với gương mặt tái nhợt, tinh thần uể oải, đáng vẻ suy sút, giống như con chó lang thang.

Điện thoại cũng không còn tiếng vang lên, chỉ nghe tiếng thở yếu ớt, đối phương cũng không kiên nhẫn cộp một tiếng cúp điện thoại.

Mẫn Nhu ngây ngốc giữ chặt chiếc điện thoại, âm thanh Đò Đò không ngừng vang lên, sao cô lại ngốc như thế, mẹ của cô mà lại đến an ủi đứa con gái bị thất tình này sao!! Tình thương của mẹ, ngoại trừ sự lạnh lùng, cô đâu còn cảm nhận được gì?

Mãi đến khi đồng hồ đổ chuông 8 giờ, Mẫn Nhu lấy lại tinh thần, buông điện thoại bàn xuống, cầm lấy chiếc di động bị cô ném lung tung xuống đất vào hôm qua.

“Chân Ni, hôm nay, mình muốn bắt đầu chụp tiếp “Ly biệt”, cậu nói với đạo diễn một tiếng dùm mình”

Giọng nói khàn khàn khô ráp, không còn kiêu ngạo như xưa, sau một đêm, thế sự thay đổi, trầm trọng không ít.

“Được rồi, Seoul, chiều gặp ở sân bay”

Cố ý lảng tránh câu hỏi quan tâm của Chân Ni, Mẫn Nhu sắp xếp công việc xong liền ngắt điện thoại.

Nhìn căn phòng thoáng mát nhưng trống trải, Mẫn Nhu lần đầu tiên đối mặt với sự vô tình của Kỷ Mạch Hằng, cô lựa chọn trốn tránh.

Cho bản thân một cơ hội đứng lại thở, cũng là tình cơ hội hiểu rõ mọi việc, cuối cùng Kỷ Mạch Hằng có ý nghĩa thế nào với cô?

oOo

Một tháng yên lặng trôi qua, Kỷ Mạch Hằng đứng trước cửa nhìn bóng người đang cuộn tròn, dáng người cao ngất anh tuần liền ngẩn ra, sau đó khôi phục sự lạnh lùng như trước.

Mẫn Nhu mơ mơ màng màng lắng nghe tiếng bước chân, đôi mắt mở ra, ngẩng đầu nhìn, là Kỷ Mạch Hằng đang đứng trước cửa, trong tay vẫn còn mang theo công văn.

Một tháng không gặp, anh vẫn đẹp như vậy, bộ tây trang đen bóng, áo sơ mi màu trắng, đôi mắt lạnh đậm thâm sâu, sống mũi cao thẳng, lông mày thon dài, cô gần như bị ngũ quan của anh làm cho say mê.

Gương mặt nhỏ nanh tiền tuy nở nụ cười mừng rỡ, giống như gặp được người mình yêu nhất.

Nét mặt Kỷ Mạch Hằng mất tự nhiên, ánh mắt hai người giao nhau, trong nhất thời chỉ có sự ngại ngùng và trầm mặc.

Từ Seoul quay về, cô định để rạng sáng mới quay lại, nhưng cuối cùng lại thay đổi lịch chụp, cô không kịp thu dọn mọi thứ liền trực tiếp chạy tới sân bay, mua vé máy bay sớm nhất bay về thành phố A để có thể ở bên cạnh anh.

“Có bỏ qua mới biết lúc đầu mới là tốt nhất, cuộc đời như bộ phim, đến phút cuối, nam và nữ chính mới hiểu được tình yêu chân thật, nếu cô không muốn hối hận vậy thì đi tìm anh ta đi”

Lời khuyên của đạo diễn, cùng ánh mắt cổ vũ đã khiến cô ngộ ra rất nhiều điều. Cô vẫn không quên Kỷ Mạch Hằng, cho dù anh có làm chuyện có lỗi, cô vẫn yêu anh, dù ở trong mộng, vẫn nhớ rõ lỗi lầm của anh.

Cô lựa chọn tha thứ, chuyện xảy ra trước đó, cô nhân nhượng, im lặng, chỉ cần anh ở bên cô là được.

“Ba!” Chìa khóa mở cửa nhà, Mẫn Nhu trầm lặng đi theo anh vào trong nhà, nhìn cách trang trí đơn giản, được quét dọn, trái tim không khỏi đau nhói.

Không có cô, anh vẫn rất tốt, ăn cơm, ngủ, đi làm, không hề có chút gì đau khổ. Nhưng còn cô, không có anh cô sẽ không khỏe, sẽ như người điên, quay phim mà không tập trung, cuộc sống rối tinh.

Một tháng không gặp, chẳng lẽ giữa hai người chỉ có im lặng!

Cô ngây ngốc nhìn anh để cặp công văn xuống, cởi bỏ tây trang, tháo cà vạt, đi tới bên tủ lạnh, lấy nước uống, một loạt hành động tựa như đã thành thói quen.

Không có cô, anh quả thật sống rất tốt.

Nhận thức được điều này khiến cô rất bất an, Mẫn Nhu tháo giày, yên lặng đi đến bên ghế sofa, cầm lấy áo khoác cùng caravat vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh khiến cô yêu đến say đắm.

Từ trên lầu bước xuống, Mẫn Nhu nhìn thấy anh ngồi trên bàn ăn, im lặng ăn bữa tối lấy ra từ tủ lạnh, cảm giác xót xa tràn tới, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh nói: “Để em nấu cơm cho anh”

Ngón tay thon dài khựng lại, lông mi dài run lên, nhưng ánh mắt lại bình thản: “Không cần”

Tiếng chiếc đĩa chạm vào thành chén, Mẫn Nhu co quắp lại, áp chế cảm giác bất an trong lòng, khéo môi giãn ra, thoải mái nói: “Hằng, một tháng qua em đi Seoul quay phim, có khả năng bộ phim này sẽ tham gia giải Holywood, anh có đi xem không?”

Động tác cầm thìa như nước chảy mây trôi không hề ngừng, anh im lặng ăn cơm, giống như không nghe cô ấy. Hai tay trắng toát bôi rối đặt trên thành ghế tựa, không khí như đóng băng, Mẫn Nhu từ trên nhìn xuống, hơi thở đề nén, đôi mắt ửng đỏ.

Khi anh vừa ăn xong, cô chủ động đi lên giữ lấy chén thìa bỏ vào bồn rửa, không nhìn thấy thần sắc của anh, cô liền bước nhanh vào phòng bếp, mở vòi nước, tiếng nước ồn ào chảy vào trong, để cho bản thân có thời gian bình tĩnh lại.

Mở tủ lạnh, bên trong trừ bỏ nước khoáng còn lại không có đồ ăn, những thứ đồ cô mang tới lần trước đều không có. Chẳng lẽ người phụ nữ đó không chăm sóc anh? Một suy nghĩ hiện lên, hay anh và cô ta cãi nhau?

Nỗi thấp thỏm trong lòng được an ủi, có phải nó chứng tỏ, anh đã hối hận, hối hận vì đã phản bội cô, đã vạch rõ giới hạn cùng cô gái kia.

Sự trầm mặc lúc này có phải anh không giận chằng qua vì cô không nói câu nào, mà cổ tình gây sự, một tháng qua không liên lạc với anh điều đó khiến anh không vui?

Nghĩ như vậy, tâm trạng Mẫn Nhu cũng tốt lên, đôi môi màu tường vi khẽ cong lên, dù có vô số phụ nữ vây lấy, anh cuối cùng cũng hiểu, chỉ có cô thích hợp với anh nhất, chỉ có cô, thật tâm đối xử tốt với anh!

Thu dọn xong bàn ăn, Mẫn Nhu lau khô tay, đôi mắt tìm kiếm Kỷ Mạch Hằng. Anh đang nằm trên ghế sofa xem tin tức, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình, không biết đang nghĩ gì.

“Hằng”

Mẫn Nhu ngồi xuống cạnh anh, theo mắt anh nhìn về tivi, là đài truyền hình lớn nhất, là tin tức liên quan đến công việc, cô không có hứng thú, mọi sự chú ý lại dồn về người bên cạnh.

Cô không biết nói gì, không thể làm gì khác hơn là im lặng, cùng anh xem tin tức, có lẽ sau khi nghĩ thông suốt một số việc, ngồi bên cạnh anh hơn một giờ cũng không còn cảm xúc bất an.

Khi phòng khách điểm chín giờ, cô đứng lên, cô không có thói quen ở qua đêm cùng anh. Mỗi lần đến tối dù trễ cô cũng về, anh cũng chưa từng giữ cô lại.

“Hằng, em về trước”- Giọng nói ôn nhu, cô tha thiết nhìn anh, hy vọng anh nói “đi đường cẩn thận”

Khớp xương ngón tay của Kỷ Mạch Hằng càng rõ ràng khi cầm remote, tắt tivi, thông thả từ trên ghế đứng dậy, nhàn nhạt nhìn cô, hơi vuốt cằm, kèm theo một tiếng hừ mũi rất nặng “Ừ”

Phản ứng của Kỷ Mạch Hằng ngoài dự liệu của cô, gương mặt nhỏ nhắn liền cười lên hạnh phúc để lộ lúm đồng tiền, nhón chân, không để anh kịp phản ứng hôn lên má anh: “Hằng, ngủ ngon”

Hàng lông mi dài như cánh bướm quét qua mặt anh, thân hình cao lớn run lên, cô lại cười vui vẻ, mờ ám buông tay anh ra, xoay người, bước chân thoải mái đi về phía cửa.

Dường như tình cảm sứt nẻ của hai người theo thời gian đã khép lại, như vậy, cô nguyện ý chờ, cô tin có một ngày, Kỷ Mạch Hằng, trong lòng người đàn ông này sẽ chỉ có mình cô!

Vội vàng từ Seoul quay về tay không, ngay cả một cái túi xách cũng không có, dĩ nhiên chìa khóa phòng cũng để ở khách sạn.

Bước đi trên con phố vắng, cô không để ý đến tiếng thét của người đi đường hoặc tiếng chụp hình của điện thoại di động, cứ như vậy mà đi về trước, chỉ mong gió đêm thổi bay đi ưu phiền suốt mấy ngày qua, để cho cô có được tâm trạng tốt hơn.

Sau đó cô chợt nhớ một việc, chị của cô, đã từ Ý trở về cách đây một tháng.

Ba năm trước sau khi rời khỏi đây, đến hôm nay, cô vẫn chưa chào Mẫn Tiệp một câu, Mẫn Tiệp lớn hơn cô bốn tuổi, kể từ khi bước vào sơ trung, hai người cũng không học chung, vì Mẫn Nhu vừa bước vào sơ trung thì Mẫn Tiệp liền tốt nghiệp, ngay cả trung học cũng thế. Còn đại học Mẫn Nhu vừa thi đậu vào nơi Mẫn Tiệp học, thì Mẫn Tiệp liền ra nước ngoài.

Trên báo chí ai cũng ca ngợi thiên kim của tập đoàn Mẫn Thị có tri thức, hiểu lễ nghĩa, một người con gái tao nhã. Còn cô Mẫn Nhu, rất ít có người biết cha mẹ cô là tổng tài và phu nhân tập đoàn Mẫn Thị – Mẫn Chí Hải và Hồng Lam.

Không phải họ cố tình che giấu, mà là cô trốn tránh, ngay cả Kỷ Mạch Hằng cũng không biết thân phận thiên kim tiểu thư của cô, chỉ biết cô là một đại minh tinh quang vinh chói lọi.

Mẫn gia ở thành phố A này nổi tiếng là nhà có tiền, là nhà giàu nhất khu.

Mẫn Nhu thuê xe quay về Mẫn gia, lúc Taxi đi dọc theo một con sông nay đã trở thành đường lớn cô liền ngoái đầu lại nhìn từng dãy ngò đồng Pháp, cô vẫn khần trương như thế, bao lâu không về, kể từ khi biết việc đó, cô và cha mẹ cũng còn bao nhiêu thân tình?

Taxi đi đến cuối đường lớn thì bị bảo vệ khu ngăn lại, Mẫn Nhu không thể làm gì đành bước xuống xe đi bộ, nơi này là biệt thự tư nhân, trừ xe riêng, còn các loại xe như Taxi thì không được vào.

Mẫn gia thích an tĩnh, nên lúc mua nhà cũng mua biệt thự sát bên trong, phòng ốc cũng xây theo phong cách phương tây, phong cảnh xung quanh cũng rất tốt, tuy là mô phỏng theo tự nhiên nhưng cũng không tệ.

Lúc Mẫn Nhu đi qua cửa Mẫn gia, cô nhìn thấy một chiếc xe Lamborghini đậu ở đó, dù sao xung quanh đều là người nhà giàu nên cũng không có gì để nói, vấn đề là, đứng bên ngoài cửa xe là một đôi nam nữ khiến Mẫn Nhu phải dừng lại quan sát.

Người con gái đó Mẫn Nhu chỉ cần nhìn đã nhận ra, là chị của cô Mẫn Tiệp, dường như là cố ý ăn mặc, bộ váy trắng như tuyết dài tới gối, bên ngoài khoác thêm áo ngắn màu tím càng làm tăng khí chất tao nhã cùng vóc người hấp dẫn của Mẫn Tiệp.

Đứng dưới ánh đèn đường, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Mẫn Tiệp điểm một nụ cười, dường như đang cùng người đàn ông nói gì đó, không khó nhận ra, hai người đều từ nước ngoài về.

Người đàn ông đứng quay lưng về phía Mẫn Nhu, cho nên cô cũng không thấy rõ, vả lại cũng không có hứng thú nhiều chuyện nhìn lên người khác, muốn vào nhà, nhưng bị hai người đứng chắn ngay cửa, cô không thể qua, đành phải đứng yên chờ hai người bỏ đi.

Không để Mẫn Nhu chờ lâu, hai người liền vẫy tay chào tạm biệt, Mẫn Tiệp mở cửa đi vào biệt thự, người đàn ông vẫn đứng đó nhìn theo Mẫn Tiệp.

Mẫn Nhu thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể vào, chẳng qua chân cô vừa nhấc lên, ánh mắt người đàn ông liền bắn qua hình như đã phát hiện ra cô đứng đó ngay từ đầu.

Thoáng nhìn qua, Mẫn Nhu hơi sững người, cảm giác bối rối, đi cũng không được không đi cũng không được. Nhưng Mẫn Nhu không thể không thừa nhận, người đàn ông này thật đẹp, thật khác so với dáng vẻ kiên nghị lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng, hẳn có vẻ là thiếu gia nho nhã, phong độ, có học thức sâu.

Đường nét trên mặt anh tuấn, làn da trắng, mũi cao gầy, vừa nhìn qua có thể thấy được khí chất cao ngạo của hắn, đôi môi nhếch lên làm cho Mẫn Nhu hoài nghi, vừa rồi có lẽ chỉ có một mình Mẫn Tiệp độc thoại.

Hắn mặc bộ quần áo đơn giản màu trắng, không phải dáng vẻ của người đàn ông từng trải, trông thật bình thản, một tay hắn đặt trên tay lái, tay còn lại đút túi. Dáng người cao ráo hơi nghiêng, có lẽ chú ý đến ánh mắt của Mẫn Nhu nên liền dừng mở cửa xe.

Đứng bên cạnh chiếc xe thể thao dáng người thêm xuất chúng, dưới ánh trăng, phong cảnh hòa vào nhau thật hoàn hảo.

Hắn không hề để ý đến ánh mắt thiếu lịch sự của Mẫn Nhu, không hề tỏ vẻ giận dữ, mi mắt hơi giật, hướng về phía Mẫn Nhu gật đầu, liền mở cửa xe ngồi xuống, tiếng động cơ vang lên, xe thể thao đã đi xa.

Mẫn Nhu xấu hổ hoàn hồn, không nghĩ bản thân lại bị một người đàn ông xa lạ làm cho thất thần, cứ tưởng trên đời này ngoài Kỷ Mạch Hằng, không ai lọt được vào mắt nàng, nhưng lúc này khí chất thanh thuần của người đàn ông lại tác động đến cô, thật buồn cười mà?

Bước tới bên cửa sắt, ấn chuông cửa, là dì Lý làm bảo mẫu mở cổng, mấy tháng không gặp được Mẫn Nhu khiến cho bà rất vui vội vàng đón cô vào cổng, giúp cô lấy đôi dép lên đã được bọc kĩ, còn không ngừng hô to: “Nhị tiểu thư về!”

Trong phòng khách, một nhà ba người đang vui vẻ trò chuyện, bỗng nhiên bị tiếng la của dì Lý cắt ngang, quay lại thì thấy Mẫn Nhu đứng trước ghế sofa, không khí liền lắng xuống.

“Ba, mẹ, chị hai, con về rồi”

Trên gương mặt trầm ổn của Mẫn Chí Hải hiện lên sự yêu thương, nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi tiếp, tay Hồng Lam vẫn giữ chặt Mẫn Tiệp, chỉ liếc mắt nhìn cô, ánh mắt xa lạ lạnh lùng, dường như không phải của một người mẹ đối với con gái.

Lòng ngực Mẫn Nhu như bị đá lớn đổ vào, rất khó chịu muốn bỏ trốn, trên thực tế cô quả nhiên đã làm thế.

“Con lên lầu trước”- Nói xong, liền chạy lên lầu, lúc đi qua khúc quẹo còn nghe thấy giọng trách cứ của Hồng Lam.

“Ngay cả nghi lễ cơ bản cũng không biết, làm sao mà là tiểu thư Mẫn gia”

“Mẹ, đừng giận, mẹ không phải còn có con sao”- Mẫn Tiệp dịu dàng an ủi, những lời này lọt vào tai Mẫn Nhu lại trở thành câu nói châm chọc,

Một mình kéo thân mình, mở cửa phòng, ngay cả đèn cũng không mở, liền ngã lên giường nhắm mắt lại. Cô đứng ra không nên về, cho dù ở khách sạn cũng thoải mái hơn căn nhà này bao nhiêu lần.

Nhắm mắt lại, ngủ một giấc, ngày mai có thể đi rồi...

—

Sáng sớm trên bàn cơm Mẫn gia, không khí có chút yên lặng, Mẫn Chí Hải ngồi ở vị trí đầu, tay cầm tờ báo kinh tế tài chính đọc, Hồng Lam ngồi bên phải ông, tạo nhã uống trà, hai chị em Mẫn Nhu Mẫn Tiệp song song ngồi bên.

Một đêm vô mộng, tinh thần của Mẫn Nhu so với ngày hôm qua tốt lên không ít, trên người mặc bộ quần áo đã để lại trước đây, áo cánh hơi màu cà phê, quần bò màu đen, mềm mại thoải mái. So với bộ đồ màu tím của Mẫn Tiệp thì nó càng thêm đơn giản

“Tiểu Tiệp, ngày hôm qua con cùng Thiếu Phàm ra ngoài thế nào? Con này cũng thật là, Thiếu Phàm đã tới đây cũng không để người ta vào nhà ngồi một lát, ba mẹ dù sao cũng cần hỏi thăm một chút về Lục gia”

Mẫn Nhu im lặng cúi đầu, dùng dao nĩa cắt trứng ốp lếp bỏ vào miệng, không nói câu nào, trên bàn cơm chỉ có hai mẹ con Hồng Lam và Mẫn Tiệp chuyện trò, nghe giọng Hồng Lam dường như rất vui, có vẻ đối với bạn trai của chị rất hài lòng.

Mẫn Tiệp nở nụ cười, sau đó chậm rãi nói: “Mẹ, mẹ đâu phải không biết, một tháng trước Thiếu Phàm bị tai nạn xe cộ, vẫn chưa khỏe hẳn, bác sĩ dặn anh ấy phải nghỉ ngơi sớm cho nên không vào được”

Hồng Lam nghe thế mới gật đầu hài lòng, nhìn dáng vẻ thoải mái của Mẫn Chí Hải, bà sẵn giọng nói: “Ngày hôn sự của con gái ông cũng không quan tâm, có phải đợi tới ngày nó xuất giá ông cũng vẫn cầm tờ báo đúng không?”

Mẫn Chí Hải lộ mặt ra khỏi báo, đôi mắt sáng rực đảo qua Mẫn Tiệp, nghi hoặc so với Hồng Lam rất nghiêm túc: “Tiểu Tiệp muốn cùng Thiếu Phàm kết hôn sao?”

Mẫn Nhu ngồi bên cạnh Mẫn Tiệp, cô thấy Mẫn Tiệp thoáng cứng người, sau đó xoa xoa tay, rồi Mẫn Tiệp khó khăn mỉm cười, giọng nói thiếu tự nhiên: “Cha, việc này còn phải hỏi Thiếu Phàm, làm sao có thể một mình gia đình mình làm chủ”

Nếu là gia đình bình thường, lúc chị gái gặp khó khăn, làm em gái phải tự chủ động giúp chị giải vây, nhưng đây là Mẫn gia, dù tài giỏi giàu có tới đâu thì Mẫn gia vẫn rất gia trưởng, cho nên Mẫn Nhu quyết định sáng suốt là im lặng.

Mẫn Chí Hải phát hiện Mẫn Nhu im lặng không nói, liền đem mắt dời sang Mẫn Nhu.

“Tiểu Nhu, gần đây con ở bên ngoài khỏe không? Nếu không quen, thì dọn về nhà ở, dù sao cũng có thể chăm sóc nhau”

Lời Mẫn Chí Hải còn chưa nói xong, Hồng Lam liền cắt ngang: “Chí Hải, ông lo nhiều qua rồi, bên ngoài phồn hoa như thế sao lại không tốt, nếu sau này nó thấy không thoải mái, sẽ tự trốn về thôi”

Khác với vẻ hòa ái của Mẫn Chí Hải, lời nói của Hồng Lam thật hà khắc, Mẫn Nhu cắn môi, che dấu sự chua xót, ngẩng đầu nhìn Mẫn Chí Hải cười một tiếng, an ủi ông.

“Cha, cha yên tâm đi, con tự ứng phó được, nếu không được nữa, không phải còn có cha sao?”

Mẫn Chí Hải vui vẻ gật đầu, tính cúi đầu xuống đọc báo, thì Hồng Lam nói tiếp: “Chí Hải ông chỉ giỏi lo lắng, hai đứa con gái của chúng ta đều được đăng trên tạp chí danh nhân, chẳng lẽ không thể tự chăm sóc bản thân?”

Mẫn Nhu không hề nhìn, cũng biết, nụ cười của Hồng Lam không có ấm áp chỉ có lạnh lẽo.

Mẫn Chí Hải thay đổi sắc mặt trở nên nghiêm nghị, nhìn Hồng Lam lạnh lùng nói: “Ăn một bữa cơm thôi sao lại dài dòng như vậy!”

Hồng Lam hừ khê, cúi đầu dùng nĩa đâm vào trứng, tiếng nĩa và vào đĩa phát ra âm thanh chói tai, sau đó suốt bữa ăn chỉ toàn tiếng động.

Mẫn Nhu cười khổ, miệng nhai trứng, ném không ra bất cứ vị gì. Hai đứa con gái cùng lên báo... Đây là thật, chẳng qua Hồng Lam không nói rõ, Mẫn Tiệp lên tạp chí kinh tế tài chính, còn cô Mẫn Nhu là trên tờ tạp chí giải trí Bát Quái

Cha mẹ nào đối với con gái mà không hy vọng, nhất là người lăm tiền, Mẫn Tiệp chính là điển hình, đi qua Milan ở Ý học ngành quản trị kinh doanh thạc sĩ, ở trong nước vẫn còn lưu lại bằng tốt nghiệp, sau này Mẫn Tiệp chắc chắn sẽ bay xa.

Người ở trong làng giải trí như Mẫn Nhu dĩ nhiên không sánh bằng, ở trong mắt kẻ lăm tiền, minh tinh chẳng qua chỉ là ả đào, thân phận thấp kém, cho nên Hồng Lam cũng chưa từng ở trước mặt thừa nhận bà có hai người con gái, trong đó một đứa là siêu sao trong làng giải trí.

Dùng xong bữa sáng, Mẫn Nhu liền mượn cớ công việc bỏ đi, Mẫn Chí Hải kêu lái xe đưa nàng về trung tâm thương mại, cô cũng không từ chối, dù sao ở nơi này rất khó bắt xe, không để ý đến ánh mắt không vui của Hồng Lam, Mẫn Nhu yên tâm thoải mái ngồi vào chiếc Roll- Royce của nhà mình.

Chân Ni đã về nước, mới sáng sớm Mẫn Nhu đã nhận được tin nhắn, cho nên liền để tài xế đưa cô về công ty đại diện.

Bên trong phòng họp, sắc mặt Chân Ni tiền tụy, một tay chống cằm, hai con mắt thâm quầng rõ rệt, nghe tiếng mở cửa, mới miễn cưỡng mở mắt, thấy Mẫn Nhu hí mắt cười mình, cô nhẹ xùy một tiếng, đem valy đẩy về trước.

“Tiểu thư à, hành lý của cô đó”- Chân Ni ngáp dài, oán trách trừng mắt nhìn Mẫn Nhu. “Hại tôi cả tối không ngủ, sáng nay liền đáp máy bay về, cậu nói xem cậu có làm khổ tôi không chứ?”

Mẫn Nhu cười làm lành ôm lấy Chân Ni đang uể oải: “Được rồi, được rồi, vài bữa nữa mời cậu ăn cơm được không Chân Ni tốt bụng!”

Chân Ni cũng không trách Mẫn Nhu, thấy vẻ mặt chân thành của Mẫn Nhu, cô liền thu lại thần sắc nghiêm túc ngồi kế Mẫn Nhu, hỏi: “Hai người hòa rồi sao?”

Mẫn Nhu không đáp, ánh mắt bối rối nhìn ra ngoài cửa sổ cũng như gián tiếp thừa nhận suy đoán của Chân Ni

“Vậy thì tốt, nếu không chuyến này đi coi như công dã tràng”- chân Ni vỗ vỗ vai Mẫn Nhu, thở dài nói. “Người thua thiệt là anh ta, không biết quý trọng cậu, anh ta đúng là đồ tồi”

Mẫn Nhu bất ngờ khi thấy Chân Ni vắng tục, ánh mắt chất vấn liền đổi lấy lời giải thích của Chân Ni.

“Có đáng để cậu làm thế đâu chứ! Cậu nói xem cậu mấy năm qua vì anh ta làm bao nhiêu chuyện, vừa thay mất anh ta chiêu dụ bao nhiêu khách hàng, vì muốn anh ta vui vẻ, cậu đồng ý coi như không biết anh ta có bạn gái khác, nếu là mình mình đã sớm trở mặt.”

Mẫn Nhu không phải không hiểu Chân Ni, nhưng nghe người khác chê bai người yêu mình, cảm giác rất khó chịu, không kiềm được phản bác: “Cậu đừng nói anh ấy như thế, tuy thay mặt công ty giúp anh ấy nhưng mình cũng được trả thù lao mà”

Nghe Mẫn Nhu bảo vệ, Chân Ni lửa giận liền bùng lên, vỗ bàn la hét âm ỉ: “Thù lao? Cậu là một siêu sao còn cần thù lao nhỏ nhoi đó sao? Quảng cáo cậu làm thù lao gấp mấy lần anh trả, anh ta còn có hảo ý muốn trả thù lao sao!”

“Chân Ni”- sắc mặt Mẫn Nhu trầm xuống, giọng nói rõ ràng không vui. “Cậu là bạn tốt của mình, Hằng là người mình yêu, mình không muốn cậu nói xấu anh ấy”

Chân Ni ngượng ngùng dùng tay quấn mái tóc ngắn, bĩu môi: “Không nói thì thôi, tên Kỷ Mạch Hằng đó làm ra chuyện như vậy còn sợ bị người khác nói sao?”

“Chân Ni”

“Được được, tiểu thư bảo tôi im miệng, chưa từng thấy ai lại đi bảo vệ thứ đàn ông bạc tình như vậy”

Nghe bốn chữ đàn ông bạc tình, gương mặt Mẫn Nhu trầm xuống, có vẻ lại nghĩ tới sự phản bội của Kỷ Mạch Hằng, nhưng sau đó cũng khôi phục bình tĩnh.

Chân Ni biết mình nói sai, vội lãng sang chuyện khác: “Cậu có về nhà không? Nếu về thì thuận đường mình chở cậu”

“Được”- Đi nhờ xe miễn phí không thể từ chối được. “Buổi tối, mình muốn sang nhà Hằng, tủ lạnh anh ấy hết đồ ăn rồi”

Chân Ni ghen lời, đem lời khó nghe nuốt xuống, liếc mắt, biến nỗi hận trong lòng thành tiếng thở dài, khoát tay: “Đi thôi, đại minh tinh”

2. Chương 2: Quyết Liệt

Khi đêm xuống, Mẫn Nhu theo kế hoạch chậm rãi cầm 2 túi đồ ăn xuất hiện trước nhà Kỷ Mạch Hằng. Cô đã tính rất kĩ thời gian tan tã của Kỷ Mạch Hằng, cho nên vừa ấn chuông cửa, đợi không lâu, cửa liền mở ra, nhìn thấy Mẫn Nhu cười khúc khích, trên gương mặt Kỷ Mạch Hằng không hề kinh ngạc, duy trì vẻ lạnh lùng như trước.

“Hằng, em có mua một ít đồ anh thích ăn, còn có mấy hộp thuốc bao tử nữa”- Cô vội vàng tranh công đem túi đồ khoe trước mặt anh, gương mặt xinh đẹp cười thêm rực rỡ.

Mẫn Nhu không quan tâm đến sắc thái lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng, tự mình nói: “Đồ ăn này đủ cho anh trong vài ngày, thuốc này, lỡ anh có bệnh cũng có nó mà dùng”

Vì biết rõ tính cách của anh, cô mới có thể không để tâm đến sự lạnh lùng, Mẫn Nhu cởi giày, mang theo túi đồ to vào phòng bếp, rồi bỏ thức ăn vào tủ lạnh, mang bịch thuốc lên lầu.

Nếu nói Mẫn Nhu đang tự lừa mình dối người chìm trong mộng đẹp, như vậy khi tỉnh mộng, cô sẽ trở nên thế nào? Để ác mộng cắn nuốt linh hồn, hay tiếp tục xây dựng mộng đẹp?

Thay anh để thuốc vào hộp, trên giường toàn quần áo bẩn, cô theo phản xạ nhặt lấy đồng quần áo “Cạch”, một vật từ trong đồng quần áo rớt ra, cô không hề nhận ra nên vừa nhìn đã thấy rõ

Cầm y phục lên hai tay cô siết chặt, trên mu bàn tay trắng nõn nổi gân xanh.

Đó là “áo mưa”, một nửa hộp đã bị dùng, cô biết, cảm giác phản bội lần nữa như đem cô xé làm hai. Nhìn “áo mưa” đến thất thần, đập vào mặt chỉ có sự tức giận, đôi mắt ửng đỏ, cầm quần áo vứt sang bên, xoay người, chạy xuống lầu.

Nhìn thấy Kỷ Mạch Hằng đứng bên bàn ăn, Mẫn Nhu dùng hết sức lực, xông tới nắm lấy tay áo anh hét to: “Anh mang đàn bà kia về nhà sao? Chẳng phải anh đã cùng cô ta đã đoạn tuyệt quan hệ? Sao anh có thể đối xử với em như thế?”

Kỷ Mạch Hằng thản nhiên nhìn cô, sự bình tĩnh đó làm cho cô phát điên.

“Anh đã mang cô ta về bao nhiêu lần, khi em không có ở đây, cô ta đã nằm trên chiếc giường kia mấy lần? Chẳng lẽ anh cô đơn đến khó nhịn vậy sao? Hay anh muốn sớm thoát em? Được, em đáp ứng anh, chia tay đúng không, chỉ cần anh nói, chúng ta liền chia tay”

Thân hình cao lớn của Kỷ Mạch Hằng như bóng ma lớn đè xuống đầu cô, cô không nhìn rõ mặt anh, chỉ nghe giọng nói trầm thấp của anh: “Mẫn Nhu, chúng ta”

“Đừng nói nữa”- Lúc anh tính nói, cô luống cuống, cô không biết tại sao nhưng bản thân rất sợ, sợ anh sẽ nói ra những lời tàn nhẫn đó.

Đột nhiên đẩy anh ra, xoay người, không để anh kịp mở miệng, hốt hoảng chạy vào bếp. Tâm tình hoang mang hỗn loạn khiến cô lao đảo đứng bên trong bếp, nhìn thấy tủ lạnh, chợt nhớ gì đó, liền chạy đến trước, mở ra, lấy vài miếng thịt bò cùng cà rốt.

Người đàn ông đứng trước cửa không nói, cô cũng không quan tâm, trực tiếp đi đến bên bồn rửa, rửa miếng thịt bò, gọt vỏ cà rốt.

Có người từng nói, trái tim người đàn ông tựa như cà rốt, người con gái muốn xem trong tim người đàn ông chứa thứ gì, không nghĩ tới, khi lột lớp vỏ thứ nhất liền chảy nước mắt, một lần đau, cho đến cuối cùng mới phát hiện, người đàn ông không có trái tim.

Bàn tay không hề dừng lại, nước mắt không kiềm được tràn ra, từng giọt từng giọt rơi xuống trên miếng thịt

Cô đã sai ở đây?

Vì sao lại đối xử với cô như thế.

Cổ nhin tiếng bật khóc, hai tay cô cầm lấy dao trên giá, hai mắt sưng đỏ đã không nhìn thấy gì chỉ theo bản năng cắt cà rốt. Từ trong tủ lấy ra cái mâm, cắt cà rốt bỏ vào đó, sau đó rửa sạch tấm thớt, cất dụng cụ, rồi bật bếp

Hai chân mềm nhũn, mâm trong tay rớt xuống, đồ sứ rơi bể phát ra âm thanh chói tai, cô như bị nó dọa cho sợ, sắc mặt tái nhợt, ngồi xổm xuống, nhặt lên từng mảnh vụn.

Cổ tay trắng bị một bàn tay giữ lại, trên da thịt truyền đến cảm giác khô ráo ẩm áp, trên tay anh có một vết chai

“Đủ rồi, Mẫn Nhu”- Anh lạnh lùng nói, có chút không bình tĩnh, lực nắm càng mạnh.

Không dám nhìn anh, hai hàng lông mi Mẫn Nhu ướt đầm khê run, bàn tay nắm chặt thành quả đấm, trong chớp mắt, máu đỏ từ lòng bàn tay chảy ra, lưu lại vết máu loang lổ trên sàn nhà

Anh nói: “Đủ rồi, đủ rồi, Mẫn Nhu...”

“Mẫn Nhu, chúng ta không hợp..”

“Vậy thì ai hợp với anh? Là người phụ nữ kia sao?”- Mẫn Nhu ngẩng đầu, oán hận nhìn ánh mắt của Kỷ Mạch Hằng, cấu kính quát to.

“Mẫn Nhu, chia tay đi”

Anh nói chia tay, bình tĩnh nói ra hai chữ này, đẩy cô vào vực sâu không đáy.

Bàn tay còn lại không bị giữ, lau đi nước mắt bên má, lãnh đạm nói: “Buông em ra”

Lòng ngực không ngừng phập phồng, cả người run lên, tiết lộ tâm tình của cô.

“Mẫn Nhu..”- Đôi mắt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng chăm chú nhìn Mẫn Nhu, bàn tay to không buông ra.

“Khốn khiếp, buông ra”

Điên cuồng, giằng xé, thậm chí, cúi đầu cắn lên tay anh, tiếng kêu rên vang lên, cô đẩy mạnh anh, không quan tâm đến lòng bàn tay đang chảy máu, giống như con ruồi không đầu, chạy khỏi nhà anh.

Cô không dám ở lại, sợ bản thân sẽ làm ra việc gì đó. Nếu không phải lúc này anh kéo cô, mảnh sứ kia có phải sẽ giống như cô tính toán cửa vào cổ tay ?

Anh biết cô làm vậy, nên hạ mình cầm lấy tay cô, không để cho cô thực hiện được kế hoạch, không phải vì lo cho cô, chỉ vì sợ bản thân sự bị phiền toái. Cô cúi đầu, nước mắt cứ thế rơi xuống, chân mang dép lê ở nhà, dờ dẫm chạy trên con đường tối.

Có lẽ, trên thế giới này, căn bản không có chừa chỗ cho cô tồn tại...

—

Cảnh đêm của thành phố A thật đẹp, khi màn đêm buông xuống, cả thành phố bị ánh đèn nê ông bao phủ, từ xa nhìn lại, như thành phố trong mơ.

Dòng xe nườm nượp đi qua, một bóng người nhỏ nanh chậm rãi treo lên cầu cao, động tác bất cẩn, mấy lần suýt rơi xuống. Cầu sạch sẽ bị dép dính bùn làm cho dơ dáy bẩn thỉu, cô không ngừng leo lên cách xa mặt đất, bàn chân nhỏ trắng như ngà voi trở lạnh mà tái nhợt.

Bên tay phải nhuộm đỏ, một màu bất mắt, trên lan can lưu lại hàng loạt dấu tay đỏ. Gió ẩm thổi qua hai gò má ẩm ướt của cô, cả người đau đớn, hai mắt cô trở nên mờ ảo không thấy rõ nữa.

“Mẫn Nhu, chúng ta không hợp..”

“Mẫn Nhu, chia tay đi”

Nỗi tuyệt vọng vô tận, cảm giác chơi vơi tựa như sóng lớn mạnh mẽ đập vào mặt cô, thân thể run lên, nếu không phải có hai tay đang bám vào hành lang, thì trong chớp mắt cô liền rơi xuống dòng sông đó?

Rơi xuống sông? Cúi đầu nhìn ánh đèn không ngừng lưu động, trong cơ thể có thứ âm thanh không ngừng gào thét: “nhảy xuống, mau nhảy xuống, trên đời này không ai thật lòng yêu mày cả, ngay cả người mày yêu nhất cũng phản bội mày, mày sống có ích gì, nhảy xuống, có thể giải thoát!”

Hai mắt mờ mịt hoang mang, bàn tay nắm lan can không ngừng run lên, trong lòng sợ hãi, bóp chặt cổ họng của cô, để cho cô không thể thở nổi.

“Không ai yêu mày cả... không ai..”- Nước mắt khô khóc lần nữa rơi xuống, cánh môi tái nhợt run rẩy, tự lẩm bầm.

Giống như nhớ đến ký ức gì đó khiến cô không chịu nổi, gương mặt bất an, mái tóc bay loạn trong gió phát qua gương mặt ướt của cô, gương mặt bị ai yếu ớt chỉ có chứa nỗi đau vô tận.

Hai tay máu chảy đầm đìa che lấp tai lại, muốn ngăn cản nỗi sợ hãi trong tim, cũng muốn quên đi nó. Khi buông tay thì mọi thứ chòng đờ đều biến mất cô sẽ không thể đứng vững nữa?

Trọng tâm không vững, cả người bật lên, Mẫn Nhu co hai mắt lại, nhận thấy mình đang hướng xuống dưới cầu, trong lòng dâng lên cảm giác giải thoát, hoặc chết đi cũng tốt...

Nhưng hai chân cô rời đi lan can, thất lưng mảnh khảnh bị một cánh tay mạnh mẽ giữ lại, cô kêu lên, cả người ngã lại vào bên trong lần nữa.

Sự va chạm kịch liệt, trời đất như rung chuyển, không hề có cảm giác đau, cô chỉ biết bản thân ngã xuống, theo lực quán tính, người kia cũng không giữ được mà ngã ra sau

Trên đầu truyền đến tiếng kêu rên, Mẫn Nhu không quan tâm, mặc cho người đó ôm lấy hông cô, đôi mắt dờ dẫm nhìn ánh đèn đường nhá nhem, hai mắt xót xa liên tiếp trào ra nước mắt.

Sau lưng rất ấm áp khiến cho cõi lòng lạnh như băng của cô cũng được an ủi, ở trước mặt người khác cô cố tỏ ra kiên cường, nhưng lại bị cảm giác ấm áp bất ngờ này làm cho tan nát.

Đột nhiên xoay người, bắt chắp người đó cứng ngắc, hai bàn tay nhuốm máu như muốn giữ lấy thứ đó cứu vớt sinh mạng dùng sức vòng lấy thân thể anh, bật khóc nức nở ghen ngào.

Áo sơ mi trắng bị nước mắt không ngừng rơi của cô làm cho ướt đẫm, đôi bàn tay bên hông siết chặt khớp xương hiện rõ, móng tay được cắt gọn, sạch sẽ, giờ phút này không biết ai đó muốn giữ lấy lưng cô, nhưng bàn tay lại dừng lại giữa không trung, lúng túng duy trì trạng thái.

“Ồ ô...”- Tiếng khóc khàn khàn, thỉnh thoảng nấc lên, bao trùm xung quanh là tiếng xe không ngừng chạy qua.

Anh không hề đẩy cô ra, ở trong đêm tối tuyệt vọng, anh không trở thành người cuối cùng vứt bỏ cô. Anh yên tĩnh nằm trên đất mặc cho cô làm nũng, lệ thuộc vào sự ấm áp của anh, núp trong ngực anh, liên tục khóc thút thít.

Âm thanh nức nở yếu dần, bờ vai cũng trở nên bình tĩnh, hai mắt Mẫn Nhu ửng đỏ khẽ nheo lại, khóc mệt, mệt mỗi xông lên não, mùi bạc hà tràn vào mũi khiến cô kiềm không được muốn ngủ đi.

Nhưng cô không thể, không thể cứ để mặc bản thân dần dần ngủ thiếp đi trong lòng người xa lạ, mỗi một ngày, cô đều nhắc nhở bản thân, cô là đại minh tinh, mỗi một bước đi sai, thì hình ảnh ở trên trang đầu Báo Quái sẽ phá hủy cô!

Hai cánh tay tê rần rút về, cô lão đảo bỏ dậy khỏi người đàn ông xa lạ, né tránh bàn tay anh đưa ra để giúp đỡ, cô dùng tay che đi dấu vết, cúi đầu, dùng tóc che kín diện mạo, xoay người, không nói câu nào, chật vật bỏ chạy.

Có lẽ có một ngày, cô sẽ cảm ơn người đàn ông này, vào thời điểm cô tuyệt vọng nhất đã kéo cô lại, lúc trước cô kiêu ngạo, không bao giờ bộc lộ sự yếu ớt của bản thân trước người khác, cho nên, lúc này, cô lựa chọn bỏ chạy, giống như kẻ nhất gan, muốn trốn khỏi hoàn cảnh khó khăn lúc này.

Trong đêm mờ ảo, người đàn ông từ từ đứng dậy, tay phải đi bụi bặm trên người, nhưng vừa mới khoát tay, bên tay trái liền đau nhói, trật khớp sao?

Cấp lông mày tuấn nhã khẽ nheo lại, cúi đầu nhìn vết nước mắt cùng máu lưu lại trên y phục, anh cười khổ, không ngờ có người dám ôm anh? Lại còn dùng y phục của anh xem như khăn lau?

Đôi mắt thâm thúy không kiềm được hướng về phía người con gái đang chạy đi, khóe môi cong lên mỉm cười, độ cong vừa đủ, tác phong nhan nhện ưu nhã, lông mi rũ xuống che đi đôi mắt không thể nhận ra nụ cười.

Nếu lúc này anh không dừng xe nghe điện thoại, không nhìn thấy cô ở trên lan can, không đồng tính tiến tới kéo cô lại, như vậy cánh tay anh cũng không bị trật khớp.

Đây đúng là họa vô đơn chí mà?

Trong chớp mắt, đôi mắt khẽ lóe lên, khóe miệng cười càng sâu hơn, lấy di động trong túi ra, nhanh chóng bấm số điện thoại.

“Mẹ, xem ra con không thể làm theo lời mẹ tổ chức lễ đính hôn đúng dự định”

Đầu dây bên kia vang lên âm thanh oán trách chất vấn khiến anh cau chặt chân mày, nhưng dường như điều đó không ảnh hưởng đến cảm giác vui vẻ trong lòng anh, anh vội viện cớ.

“Tay con bị trật khớp...”

Chiếc Mercedes Benz vẫn chưa dừng hẳn trước khu chung cư cao cấp thì cửa xe liền bị đẩy mạnh ra, đợi xe đi vào chỗ đậu, một người con gái với mái tóc ngắn bước xuống xe, sắc mặt lo lắng xông lên lầu.

Lần bấy, theo cô nhớ là tầng này, trước đây từng nghe Mẫn Nhu nói, Hằng thích lầu bấy, chỉ vì anh ta thích Mẫn Nhu liền mua.

Hai lông mày Chân Ni nhíu lại, ưu tư nhìn chằm chằm lên tầng thang máy, nơi này từng có nhiều hạnh phúc nhưng lúc này chỉ toàn đau khổ. Khi cô gọi điện thoại cho Mẫn Nhu thì có một người đàn ông bắt máy giọng trầm thấp, trong đầu không hình dung ra màu hồng mập mờ mà là màu đen của sợ hãi bất an,

nghe thấy Kỷ Mạch Hằng nói Mẫn Nhu để quên di động ở nhà anh ta, bảo cô qua lấy thì cô liền mơ hồ nhận thấy điều gì đó.

Giày cao gót chạm vào mặt đá cẩm thạch, vẻ mặt Chân Ni lo âu chạy chậm hướng về gian phòng của khu chung cư, cầu nguyện mọi thứ đều ổn

Cửa nhà trọ khép hờ, trên mặt sàn bóng loáng có máu, bàn tay cầm di động của Chân Ni cứng đờ, biến sắc. “Đáng chết”- Vừa mắng vừa tắt tốc độ cửa vào, ngay cả giày cũng không kịp cởi.

“Nhu! Nhu!”- ánh mắt nhanh chóng đảo một vòng quanh căn phòng rộng, không có tiếng người thở, lông mày nhíu lại, đi về phía căn phòng để cửa mở.

“Nhu, cậu ở đâu? Nhu!”

“Cậu ở đâu?”- Chân Ni nóng nảy nhìn xung quanh phòng cực kì lộn xộn, quét mắt cẩn thận qua từng góc một.

“Phanh!”- Một tiếng va chạm mạnh, từ một góc truyền tới, Chân Ni sững sốt, lập tức hoàn hồn chạy từ phòng ngủ chính vào nhà vệ sinh

Dùng sức đập cánh cửa bị khóa trái, trong không gian mờ ảo, Chân Ni nhìn thấy bóng người co rúc lại tựa vào bồn tắm, trong bóng tối, cô có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở, trái tim chua xót, chậm rãi đến gần, từ từ mở đèn.

Phòng vệ sinh sáng lên, Mẫn Nhu cả người lộn xộn ướt đẫm, Chân Ni cúi người nhẹ nhàng ôm Mẫn Nhu vào lòng, an ủi vỗ về: “Nhu, ổn rồi, sao lại để bản thân biến thành như vậy, lỡ bệnh thì sao?”

Mẫn Nhu mờ mịt ngẩng đầu, ánh mắt ngẩn ngơ dưới ánh đèn, từ từ tập trung lại, ánh mắt giống như hột đào, trong một đêm, cô gầy đi không ít, hai gò má hóp lại có thể thấy được xương gò má.

Chân Ni nhìn ngực lấp kín, khó chịu đưa tay sửa sang lại mở vòi sen cho nó xối xuống mái tóc dài, tuy trong lòng cũng thầm đoán nhưng không dám khẳng định, buồn bực hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Hả? Nói ỉn biết được không?”

Bị nước lạnh xối xuống, đôi môi tím bầm rung lên, cả người lạnh như băng, trước ánh nhìn ân cần của Chân Ni nước mắt lại không kiềm được rơi xuống.

“Chân Ni, mình không còn gì cả...”

Cô nói, mình không còn gì, cứ như vậy, rơi nước mắt, nhìn cô như đứa trẻ bị cả thế giới này vứt bỏ, bất lực nói, không dám lớn tiếng, hèn mọn tuyên bố sự nhút nhát của cô.

Chân Ni chua xót, ngồi phía ngoài bồn tắm, ôm chặt Mẫn Nhu, chớp chớp nơi hốc mắt đang cay xè, khăn khăn nói: “Không, cậu còn có mình, nha đầu ngốc, sao cậu lại quên mất mình”

Trên giường lớn, Mẫn Nhu bình tĩnh nhắm mắt lại, hàng lông mi thon dài khẽ run, trên người đã thay bộ y phục sạch sẽ hơn, tóc cũng được Chân Ni làm khô. Chân Ni ngồi bên giường, vì Mẫn Nhu đắp chăn, sờ trán, chắc chắn Mẫn Nhu không nóng sốt mới an tâm, thở phào nhẹ nhõm, muốn đứng dậy dọn dẹp phòng, tay liền bị giữ lại, cúi đầu nhìn thấy Mẫn Nhu như con chó hoang dùng ánh mắt bi ai để nhìn.

“Đừng đi”- Mẫn Nhu nghẹn ngào cầu xin, nước mắt lại bắt đầu trào ra, thật sự rất giống một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Thì ra Mẫn Nhu vẫn chưa ngủ...

Chân Ni nhìn hốc mắt trắng dã của Mẫn Nhu, vẻ mặt nhợt nhạt, cánh môi khô khốc nứt ra, miễn cưỡng thở dài, ngồi lại bên giường vỗ đầu Mẫn Nhu, ôn nhu nói: “Mình không đi, cậu mau ngủ đi, được chưa?”

Có được lời bảo đảm, Mẫn Nhu mới thả tay Chân Ni, nhưng hai mắt không đóng lại nhìn chằm chằm Chân Ni, dường như chỉ cần cô nhắm mắt Chân Ni sẽ biến mất, điều đó khiến Chân Ni đỏ khóc đỏ cười.

“Mau ngủ, mình không đi đâu”

“Thật sao?”- Giọng nói khăn khăn đều là hoài nghi, ánh mắt đầy tia máu không chắc chắn khẽ chớp.

Chân Ni dùng bàn tay ấm áp sờ nơi gò má không còn bao nhiêu thịt của Mẫn Nhu, nghiêm túc gật đầu: “Không đi, chờ cậu tỉnh lại”

Cơ thể căng thẳng của Mẫn Nhu nghe xong lời hứa của Chân Ni mới thả lỏng, nhẹ nhàng nhắm mắt, an tâm ngủ.

Trên đời này người có thể khiến Mẫn Nhu thương tâm như vậy không nhiều lắm, nhưng có thể khiến cô tự hành hạ mình biến thành như vậy chỉ có một.

Chân Ni dùng nửa con mắt nhìn ảnh chụp trên đầu giường, nhìn người đàn ông tuấn tú nhưng lạnh lùng trong lòng lại oán hận.

Không phải nói đã hòa giải sao? Tại sao còn tổn thương Mẫn Nhu? Chẳng lẽ anh ta không biết mình quan trọng thế nào với Mẫn Nhu?

Chân Ni thương xót vuốt nhẹ gương mặt ngủ không yên của Mẫn Nhu, đột nhiên cô muốn trừng phạt người đàn ông vô tình đó, để cho người đàn ông bạc tình đó trả giá thật lớn.

Nhưng mà... nhìn gương mặt nhỏ nhắn bệnh hoạn trên giường, Chân Ni cũng hiểu, Mẫn Nhu sẽ không để cô dính vào, nhất là đối với người đàn ông mà Mẫn Nhu yêu đến tận xương tủy

“Nhu, ba năm qua, có một số thứ miễn cưỡng cũng không được, tới khi nào cậu mới có thể hiểu được điều đó”

—

Trên bàn ăn, Mẫn Nhu ngoan ngoãn ăn bữa cơm trưa do Chân Ni chuẩn bị, do vết thương ở tay nên việc cầm thìa có chút khó khăn, Chân Ni nhìn lòng bàn tay bị thương nặng thế kia, liền đoạt lấy chiếc thìa của cô, đưa cho cô cái muỗng.

“Cám ơn Chân Ni”- Mẫn Nhu cười ngọt, trên gương mặt tiền tựa tái nhợt bỗng tỏa ra ánh sáng mê người

Chân Ni không nói gì, ánh mắt sâu xa nhìn Mẫn Nhu cúi đầu ăn cơm, rất lâu sau mới từ từ mở miệng: “Sắp tới đạo diễn Lý sẽ kết thúc hậu kỳ làm phim, cậu theo mình sang Hollywood ở đó một thời gian ngắn”

Bàn tay dừng lại, cơm vẫn chậm rãi nuốt xuống, lông mi rũ xuống lóe lên tựa như đang giãy giụa.

“Chờ tâm tình cậu tốt lên chúng ta lại quay về, hơn nữa, cậu vẫn muốn đi Hollywood mà?”

Chân Ni lí giải từng chút một, đối lấy là giọng nói lầm bầm buồn bực: “Mình muốn sống ở đây, không muốn đi đâu cả”

“Cậu!”- Chân Ni kiềm chế chỉ phát ra một chữ, đôi mắt đẹp trũng to, chỉ thiếu chút nữa là rên sất không thành thép! “Đã xảy ra nhiều việc như vậy, cậu còn chưa từ bỏ ý định sao? Cậu muốn hắt ta làm đến tuyệt tình mới cam tâm sao?”

Mẫn Nhu để thìa xuống không phát ra tiếng, chậm rãi đẩy ghế. “Mình ăn no rồi”- Tựa như đã mất đi tự tin, chỉ còn lại sự tự ti, Mẫn Nhu cúi đầu đi về phòng.

Chân Ni không thể làm gì hơn đành liếc mắt nhượng bộ, đứng dậy: “Được rồi, được rồi, cậu không muốn đi thì không đi, nhưng mà, ít nhất cũng đến bệnh viện băng bó vết thương đi? Nếu bị phong đòn gánh sẽ không tốt”

Mẫn Nhu dừng chân lại, nghiêng đầu nhìn Chân Ni, như một con thỏ nhỏ, mắt đỏ ửng, ngoan ngoãn gật đầu một cái.

—

Nơi đăng kí của bệnh viện nhân dân, đàn ông và phụ nữ đang xếp hàng đều ghé mắt nhìn sang hàng ghế xung quanh, giống như dò xét, hàng trăm người xếp hàng đều nhìn chăm chăm cô.

Trên ghế, một người con gái xinh đẹp trẻ tuổi, tuổi cỡ 23 – 24, cao, mái tóc đen dài, kính râm khá to che đi phân nửa gương mặt của cô, dù không nhìn hoàn toàn diện mạo nhưng theo dáng người và ngũ quan thì đây chắc chắn là đại mỹ nữ.

Mẫn Nhu tinh thần hoảng hốt ngồi trên ghế chờ, chờ Chân Ni đi lấy sổ, trước ánh mắt của những người qua lại cũng không quan tâm, nếu là mọi ngày cô đã sớm trốn đi.

“A? Là Mẫn Nhu sao? Dáng người rất giống”

“Không thể nào, người ta là đại minh tinh sao lại xuất hiện ở đây? Cậu không phải vì quá thích cô ấy mà sinh ra ảo giác chứ”

Chân Ni cầm sổ, quét mắt nhìn hai cô gái đang nói lảm nhảm nhìn chằm chằm Mẫn Nhu, không giải thích, chỉ đi tới trước mặt Mẫn Nhu, sờ tóc cô: “Mau đứng lên, chúng ta qua ngoại khoa khám”

“Ừ”- Mẫn Nhu yếu ớt đáp, Chân Ni liền đỡ cô đứng dậy đi về khu ngoại khoa.

Bác sĩ ngoại khoa kiểm tra vết thương trên tay, xác định không tổn thương đến gân và mạch máu cũng không thấy mảnh vỡ dính trên da tay mới cho cô thuốc rửa chống viêm nhiễm cùng thuốc kháng sinh.

Cả quá trình rất đau nhưng Chân Ni không hề nhìn thấy chút biểu hiện đau đớn trên mặt cô, vẻ mặt bình thản từ lúc bắt đầu tới khi kết thúc không hề thay đổi

“Cảm ơn bác sĩ”- Chân Ni cười nói, vội đỡ Mẫn Nhu rời khỏi ngoại khoa, nhìn thấy tình hình thì liền không vui.

Đám chó săn từng tốp ngồi hoặc đứng ngoài hành lang bệnh viện, trên mặt đều rất hưng phấn sắp sẵn được tin, có người thỉnh thoảng nhìn vào trong.

Chân Ni theo bản năng bảo hộ Mẫn Nhu, kéo Mẫn Nhu chạy sang hành lang khác.

“Ai! Mẫn Nhu kìa, mau đuổi theo”- Đám chó săn vui mừng reo lên ở trong hành lang khiến cho Chân Ni tâm phiền ý loạn, nếu giải quyết không tốt, trên trang đầu giải trí ngày mai không biết sẽ có bài biết nào!

“Để mình dẫn đám chó săn đó đi, cậu tìm cách đi vào xe chờ mình”- Chân Ni đem chìa khóa xe kín đáo giao cho Mẫn Nhu, xoay người chạy ra cửa ngoại khoa.

Hai mắt Mẫn Nhu dưới cặp kính đều sưng lên, cô căn bản không thể đi nổi, cả người không còn chút sức lực, nhìn Chân Ni dẫn dụ đám chó săn, một đám khác vẫn linh động đi tìm cô khắp nơi.

Chân Ni nói không sai, với dáng vẻ như quỷ của cô hiện nay mà lên đầu trang tạp chí Bát Quái thì sẽ tạo ra sóng to gió lớn, tin tức giật gân này có thể hủy đi hình tượng minh tinh. Hít sâu, cưỡng ép bản thân chạy chậm, nhưng sau lưng vẫn nghe tiếng gọi tên mình âm ỉ.

Thân thể yếu ớt dừng lại ở khúc quanh, thở hồng hộc tựa đầu vào tường, Mẫn Nhu choáng váng cả đầu, trước mắt đen nhánh mấy giây sau mới khôi phục lại bình thường, đám chó săn càng lúc càng gần.

“Mẫn Nhu! Mau chụp!! Ngày may tin tức này đưa lên đầu trang!”

“Cạch”- Ánh đèn Flash lóe lên, Mẫn Nhu vội vàng rụt người lại, hô hấp không ổn định nhìn trên hành lang, nhưng không hề có chỗ nấp.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Mẫn Nhu bấu đôi môi hồng một cái, tay trái nắm lấy chốt cửa phía sau, xoay một vòng, đẩy cửa vào, không để ý phía sau cửa có lực cản tránh vào phòng.

Bầu không khí xung quanh liền bị tiếng ồn làm cho vỡ nát, Mẫn Nhu trốn sau bàn bác sĩ, tận lực rúc người lại, không lên tiếng, cho dù đám phóng viên hét to tiếng chụp ảnh cô cũng cố trấn tĩnh.

“Chụp gì mà chụp, đi ra ngoài”- Ngay sau đó, tiếng người đàn ông quát lớn cuối cùng là tiếng sập cửa lại.

Trái tim Mẫn Nhu căng cả ra, không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, nhưng nghe hòa lẫn trong âm thanh có tiếng đàn ông quát to không vui, mãi đến khi bên ngoài không có động tĩnh, Mẫn Nhu mới chui ra khỏi bàn.

Cúi đầu phủi bụi trên người, Mẫn Nhu ngẩng đầu cô nhìn thấy thanh niên mặc áo trắng vẻ mặt khó chịu nhìn ra cửa, trên giường, một người đàn ông cũng trạc tuổi đang cúi đầu tay để sẵn trên hàng nút áo sơ mi trắng.

Này... Hai gò má Mẫn Nhu xấu hổ, tự nhiên khi không lại chui vào đây, thậm chí người ta đang thân thiết bị cô phá vỡ còn mang theo cả phóng viên?

Về mặt bối rối đập vào mắt vị bác sĩ trẻ, đôi mắt tinh nhuệ lóe lên, trong đáy mắt thoáng qua nét suy nghĩ, lông mày nhướng lên: “Tiểu thư đây là muốn tới khoa chỉnh hình sao?”

Mẫn Nhu luống cuống đỏ mặt, tránh né đôi mắt trêu chọc của bác sĩ lại thêm đang đứng nhìn một đôi mắt đen nhánh trong suốt, nhất thời hai tai ửng đỏ, không dám nhìn dung mạo người kia, ngượng ngùng chỉ tay ra cửa: “Tôi... tôi... tôi chỉ là, chỉ là.. đi nhầm phòng”

“Ra vậy”- Bác sĩ gạt đầu, trong mắt chứa sự không tin, còn cười cười đưa mắt nhìn người đàn ông đang ngồi trên giường đã mặc quần áo chỉnh tề.

Mẫn Nhu cho là mình quấy rầy họ, ánh mắt không dám nhìn quanh, hạ thấp lông mày nói: “Tôi.. tôi đi trước, tạm biệt”

Nói xong chỉ nhìn thoáng qua vị bác sĩ, rồi mở cửa, phía sau giọng nói đầy sức hút của vị bác sĩ đó cất lên.

“Tiểu thư thoát nhìn rất quen mắt, hay ký dùm tôi một chữ”

Bàn tay kéo cửa cứng đờ, cảnh giác nhìn vị bác sĩ tuần tú đang khẽ mỉm cười, đối lại anh ta vô tội nhún vai: “Đừng hiểu lầm, em gái tôi thích cô, tôi chỉ muốn làm nó vui thôi”

Do dự cắn môi, đôi mi thanh tú của Mẫn Nhu chau lại, đang phân vân nên đáp ứng hay không đáp ứng, cửa liền vang lên giọng nói tìm kiếm của Chân Ni.

Về mặt căng thẳng, cầm lấy cây bút ở trên bàn bác sĩ, cầm lấy lòng bàn tay cứng ngắt cũng anh ta, về lung tung, liền ném bút trả lại cho anh ta, xoay người, đeo kính râm, rời khỏi cửa.

Vị bác sĩ dở khóc dở cười quan sát chữ ký của mình tinh trong lòng bàn tay, quay đầu, nhìn người đàn ông từ đầu đến cuối vẫn duy trì vẻ lạnh nhạt thờ dài nói: “ Cậu nói xem mình nên rửa tay hay không?”

“Chẳng bằng chặt tay đi, đem nó thành tiêu bản”- Giọng nói hờn mát mang theo vẻ chế nhạo, chỉ cần không nhìn tới gương mặt tuần tú ưu nhã của người đàn ông này, ai sẽ tin, người này lại là thị trưởng đại nhân lúc nào cũng nghiêm túc không nói đùa!

Vị bác sĩ xấu xa cong môi, nhìn người đàn ông đang nháy mắt phượng, hai chân thon dài vắt ngang ngồi trên giường: “Tác phong của thị trưởng đẹp trai cũng nhanh thật, cậu nên lo cho bản thân mình ngày mai có lên đầu trang không”

Lúc Thiếu Phàm nhíu mi lại, đôi mắt thâm thúy thanh khiết nhìn về phía cánh cửa đang rung nhẹ

Mẫn Nhu? Thì ra gọi là Mẫn Nhu...

3. Chương 3

Sáng thứ hai, Chân Ni đưa Mẫn Nhu tới công ti đại diện, lý do là quảng cáo sang nay cùng bản hợp đồng đã sắp xếp ra sao?

Không gian bên trong xe khá rộng, Mẫn Nhu nhắm mắt nghỉ ngơi, Chân Ni ghé vào bên đường mua tờ báo giải trí, có lẽ là lo lắng chuyện hôm qua, sợ đám chó săn chụp được hình.

Cửa xe bị kéo ra, một bóng người nhanh nhẹn nhảy vào, kèm theo đó là giọng nói hồ hởi vui sướng: “Nhu, cậu xem, anh ta sao lên đầu trang thay cả cậu thế kia?”

Mẫn Nhu nghe thấy vậy mở đôi mắt mệt mỏi ra, ánh mắt mơ hồ nhìn về tấm ảnh nằm trên trang đầu báo, trong chớp mắt tất cả ý thức liền tỉnh táo.

Nhìn gương mặt ở trong tấm ảnh, cô liền nhớ tới người mà mình đã gặp ở bên ngoài Mẫn gia dưới ánh đèn đường chỉ kịp nhìn thoáng.

“Là anh ta”

Mẫn Nhu thì thào nói không ngờ bị Chân Ni tò mò hỏi: “Nhu, cậu biết anh ta”

Mẫn Nhu nhướn mày, tỏ vẻ cậu xem thường mình à, Chân Ni xấu hổ ho khan, vì bản thân mà tranh cãi: “Mình còn tưởng trong mắt cậu trừ Kỷ Mạch Hằng ra chẳng để ý tới ai nữa”

Lời vừa ra khỏi miệng, Chân Ni mới nhận ra bản thân nói sai, cẩn thận nhìn Mẫn Nhu, chỉ thấy trong mắt cô đầy nổi chua xót, đôi mắt sụp xuống, hai tay đặt trên đầu gối đan vào nhau, dường như đang gặm lại giống như đang kiểm chế.

Chân Ni nhận ra bản thân làm sai liền meo máo, khóe mắt đảo về phía tờ báo, đôi mắt sáng rực, chuyển đề tài: “Nhu, làm sao cậu quen biết thị trưởng của chúng ta vậy?”

“Thị trưởng sao?”- Mẫn Nhu u mê nhìn về phía tờ báo, người đàn ông tuần mỹ kia đang ngó ngàng người.

“Đừng nói cậu không biết anh ta là thị trưởng?”

Nhìn thấy vẻ mặt không thể tin được của Chân Ni, miệng há lên có thể nhét nguyên trứng gà vào miệng, Mẫn Nhu gật gật đầu, thừa nhận Chân Ni đoán đúng, cô không biết người chuẩn bị làm anh rể này lại là thị trưởng.

“Mình chỉ biết anh ta là bạn trai của chị”

“Được rồi, xem như mình chưa hỏi”- Chân Ni thất bại hạ vai, nhìn chằm chằm tờ báo đột nhiên la lớn hình như vừa đọc tới phần tin rất quan trọng: “Oa, không thể, Lục Thiếu Phàm là đồng tính luyến ái sao?”

Mẫn Nhu cũng không nén nổi tò mò, rướn cổ nhìn qua, quả nhiên, trên tờ báo một tiêu đề viết to “Thị trưởng trẻ tuổi nhất trong lịch sử của thành phố A đây hứa hẹn đã bị đưa ra ánh sáng”

Bản tin chiếm một phần diện tích của tờ báo, phía dưới tiêu đề có ảnh chụp nhỏ, nhân vật trung tâm là Lục đại thị trưởng tiếng tăm lừng lẫy! Ngồi ở phía trên giường bệnh, người đàn ông tuần tú nho nhã với chiếc áo sơ mi trắng bị cởi một nửa, không hề để lộ ra cơ bắp, nhưng lại thấy được đường cong duyên dáng trước ngực, thân người hơi nghiêng về sau lơ đãng, mái tóc đen ngắn rũ trên trán, có vẻ anh đang cúi đầu nhìn vào bản thân, càng như vậy càng tăng vẻ phong thần tuần lãng, đang cùng tình nhân làm việc gian.

Mẫn Nhu chú ý tới người Lục Thiếu Phàm, vẻ mặt liền cứng đờ, hình như cô đã từng nhìn thấy chiếc áo sơ mi này, cảnh bày trí phía sau bàn Mẫn Nhu cảm thấy hết sức quen thuộc.

“Oa, vị thị trưởng này đúng là hào phóng, ở trong bệnh viện cũng thu hút như vậy!”

Chân Ni cũng sợ hãi kêu lên như bị sét đánh nện vào đầu, cả người không còn chút sức, Mẫn Nhu liền hiểu rõ, nhìn chằm chằm người đàn ông mặc áo trắng bác sĩ cũng biết là tên bác sĩ hôm qua nhờ cô kí tên!

Móng vuốt sói của vị bác sĩ kia đang để ở ngực thị trưởng, trong ấn tượng gương mặt của anh ta rất tuần tú đang cười khúc khích chui vào ngực thị trưởng, nhìn thấy liền biết bị ối.

Bị ối? Mẫn Nhu bị chính suy nghĩ của mình làm cho hết hồn, nhìn lại tấm ảnh thì tâm tình cũng thay đổi. Nếu Lục Thiếu Phàm thật sự thích đàn ông, vậy Mẫn Tiệp thì sao? Không phải anh ta vì bản thân mà che dấu chứ? Dù Mẫn Tiệp và cô không thân, nhưng quan hệ máu mủ không thể xóa nhòa được buộc cô phải lo lắng cho cuộc sống hôn nhân của Mẫn Tiệp.

“Nhu, sao vậy? Không khỏe chỗ nào?”- Nhìn nét mặt Mẫn Nhu không ngừng thay đổi, Chân Ni quẳng tờ báo đi, đưa tay đặt lên trán Mẫn Nhu quang tâm hỏi.

Cho đến khi tấm hình rời đi, Mẫn Nhu mới sực tỉnh từ những hình ảnh bi thảm do bản thân tự tạo ra, nhìn về mặt Chân Ni vì lo cho cô mà vất vả, áy náy lắc đầu

“Mình không sao, chỉ nhớ tới một việc, phải rồi, chuyện hợp đồng, cậu bàn tới đâu rồi?”

Nhắc tới công việc, tinh thần Chân Ni liền tỉnh táo, đặc ý nói: “cậu còn không tin, nhiều năm hợp tác như vậy, chuyện này mình còn làm phiền cậu sao?”

Mẫn Nhu cười trừ, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, chẳng qua là, khi nhìn phong cảnh đang trượt qua, cô lại nhớ tới lúc ở bệnh viện chạm vào đôi mắt màu đen kia. Đôi mắt đó như hoa anh túc đầy lực hút, khiến ọi bình tĩnh như nước hồ thu của cô lại rung động, nhiệt độ hai bên má không ngừng tăng lên, lan đến bên

tai, thẹn thùng rút mắt lại. Cô hấp tấp nhắm tịt mắt, không muốn suy nghĩ đến đôi mắt đen đã khiến cô chật vật.

Mở cửa phòng vọt, nghênh đón Mẫn Nhu không phải là một phòng họp với không khí thoải mái, ông chủ ngồi trên ghế xoay sắc mặt nặng nề, vội vàng đứng dậy, thở phào, miễn cưỡng nói: “Mẫn Nhu, cô tới rồi!”

Mẫn Nhu tháo kính xuống, làm sao có thể không nhìn ra ông chủ đang không yên tâm, hôm nay chủ yếu là về điều kiện bản hợp đồng, chẳng lẽ có liên quan tới cô?

Nghĩ vậy, Mẫn Nhu không khỏi hỏi thăm: “Ông chủ Trương, có phải bản hợp đồng của tôi có vấn đề?”

Ông chủ Trương vừa nghe, ánh mắt lúng túng liền nhìn sang chỗ khác, Mẫn Nhu theo ánh mắt của ông nhìn về hướng đó, trong góc phòng vắng vẻ là người mà cô không muốn gặp.

“Anh tới đây làm gì?”

Trước thái độ lãnh đạm của Mẫn Nhu, người đàn ông ngồi trên ghế chỉ cười một tiếng, dùng tay đẩy nhẹ gọng kính nơi sống mũi, nhìn Mẫn Nhu đang nén cơn giận mới miễn cưỡng mở miệng nói: “Dĩ nhiên là tới gặp Mẫn tiểu thư”

“Cạch”- Trên mặt bàn thủy tinh trắng, một xấp văn kiện lấy từ anh ta ném lên trên, dùng tay chỉ cười nói: “Mẫn tiểu thư có phải đã quên rồi không, có cần tôi nhắc từng chữ không?”

Mẫn Nhu chau mày, cô nhìn anh ta chằm chằm hận không thể tiến lên xé rách nụ cười đó, lạnh lùng nói: “Tôi không biết tôi và Tổng luật sư có gì hay để nói, ông chủ Trương, tiễn khách!”

Đôi mắt sắc lẹm của Tống Tử Minh sau tròng kính nhìn chằm chằm Mẫn Nhu, bề ngoài trước sau duy trì vẻ bình thản, cũng không hề có ý định bỏ đi, ngược lại còn cầm tách trà khê hớp một ngụm.

“Phần hợp đồng này kết thúc, thư thông báo này tới ngày hôm qua đã được gửi fax đến phòng làm việc của Kỷ Tổng, mã số trên đó là của quý công ti, không lẽ tôi coi lầm”

Trước sự chất vấn của Tống Tử Minh, Mẫn Nhu đi tới cầm tờ thông báo, lật mấy lần, liền mã số máy fax, quả nhiên là từ phòng làm việc của Chân Ni.

“Nhu, bản hợp đồng đã gửi tới cho Trương tổng...”- Ở cửa phòng họp, giọng nói trong trảo của Chân Ni cất lên phá tan mọi thứ,

Mẫn Nhu nắm văn kiện trong tay, quay đầu nhìn về phía Tống Tử Minh, đứng sau là vẻ mặt không vui của Chân Ni than nhẹ một tiếng, bình tĩnh nhìn Tống Tử Minh.

“Tôi không biết chuyện này, cho nên lúc này không thể cho anh câu trả lời chắc chắn”

Nói xong Mẫn Nhu liền đeo kính, cầm bản thông báo ngừng hợp đồng đi ra ngoài.

Chân Ni phản ứng không kịp, vội vàng đuổi theo Mẫn Nhu, trước cửa thang máy liền nắm tay Mẫn Nhu kéo lại.

“Không được đi” – Chân Ni chưa từng dùng gương mặt lạnh lẽo như vậy nhìn cô, nhưng Chân Ni biết cô sẽ đi tìm Kỷ Mạch Hằng càng không nhịn được giận dữ: “Lúc này còn đi tìm hắn ta, không phải là bội ước sao, chúng ta bồi thường là được”

Mẫn Nhu lắc đầu, gương mặt sáng như nắng có chút lè loi: “Chân Ni, chuyện này không phải là điều mình muốn, mình yêu anh ấy, cho dù anh ấy không thể hứa hẹn cả đời, mình cũng không muốn trả thù khiến cho tình yêu này chết đi, vì vậy...”- Mẫn Nhu tự tin cầm tờ giấy, cười. “Không thể để nó chết như vậy, cậu hiểu không, Chân Ni?”

Chân Ni mơ màng nhưng cũng không bị sự si tình của Mẫn Nhu làm cho lay chuyển, ngược lại nổi trận lôi đình, đầu ngón tay giữ lấy đôi vai nhỏ của Mẫn Nhu giáo huấn: “Cậu có phải bị Kỷ Mạch Hằng cho uống thuốc mê rồi hay không? Cậu vì anh ta mà suy nghĩ, còn anh ta đền đáp thế nào! Sáu lần bội ước, toàn bộ ba trăm ngàn! Đây chính là người đàn ông cậu yêu, người đàn ông của cậu chỉ biết tính toán, cậu chắc chắn còn muốn đi gặp anh ta sao?”

Nhẹ nhàng đẩy hai tay Chân Ni, nhìn gương mặt của Chân Ni vì giận mà tái nhợt, áy náy mỉm cười: “Chân Ni, mình biết cậu muốn tốt ỉnh, nhưng mà, thật xin lỗi...”

“Đỉnh”

Đứng bên ngoài thang máy, Chân Ni lạnh lùng nhìn sự lựa chọn của Mẫn Nhu, chờ thang máy đóng lại, phiền não vuốt mặt, Mẫn Nhu ơi là Mẫn Nhu, cậu muốn thế nào đây, phải làm sao cậu mới chịu từ bỏ người đàn ông máu lạnh đó?

“Vậy tờ thông báo này là quyết định của mình cô?”- Phía sau đột nhiên vang lên tiếng đàn ông, Chân Ni quay lại nhìn, Tống Tử Minh trên tay cầm công văn mỉm cười lịch sự. “Cô ấy đi tìm anh ta rồi sao?”

Chân Ni mặc kệ Tống Tử Minh, hừ lạnh một tiếng, muốn đi, nhưng lại bị lời nói có ý trách móc chức trách của anh ta làm cho nghẹn đến hộc máu: “Chuyện của hai người họ, người ngoài như cô cần gì nhúng tay vào?”

Là đang mắng cô xen vào việc người khác? Chân Ni hung tợn trừng mắt nhìn người đàn ông cực kì có phong độ, vị đại luật sư lúc nào cũng cười ngạo nghễ mọi việc với anh ta đều thuận lợi: “Đúng là cầu hữu bằng cầu thủ, chạy về mà nói cho Kỷ Mạch Hằng biết, bản hợp đồng chúng tôi đã định rồi”

Tống Tử Minh nghe tên xưng hô mới của mình, không hề giận, khóe môi cong lên, hiểu ý gật đầu: “Lời này tôi không thể nói được, bởi vì, việc này không do Chân Tiểu thư cô làm chủ”

“Anh! Anh...”- Lửa giận Chân Ni đã lên tận đỉnh, ngón tay chỉ vào Tống Tử Minh run lên, trơ mắt nhìn anh ta đi vào thang máy, sau đó biến mất.

Công ty Kỷ thị, Mẫn Nhu xuống xe liền đi lên tầng cao nhất, lo sợ bất an cầm tờ thông báo, không ngừng tự nói với bản thân, không được sợ, cho dù cô không thể trở thành người anh yêu, cô cũng có thể yên lặng quan tâm anh.

Lúc Mẫn Nhu đứng ở cửa phòng tổng tài, trong lòng hỗn loạn, hít thật sâu mới có dũng khí đẩy cửa vào. Ánh mắt đảo qua từng vật trong phòng, mọi thứ đều quen thuộc nhưng giờ đây nó lại là sự châm biếm, vì cô không phải nữ chủ nhân của nó, cô chỉ là khách qua đường trong cuộc đời anh.

Mẫn Nhu sầu não một chút, nhưng sau đó lại bị chiếc túi LV trên ghế sofa thu hút, trong chớp mắt, mọi bi thương hóa thành phần nộ.

Trong ngực như có gì đang bành trướng, không ngừng muốn bay ra ngoài, trên gương mặt kiều diễm xinh đẹp trở nên căng thẳng, nghe tiếng nước chảy, lý trí như bị mất hết vội vàng chạy vào phòng nghỉ, lại bị sợ hãi ép lui về sau.

Cô sợ sẽ biết thân phận của người phụ nữ đó, sợ sẽ bị cười nhạo vì để người khác cướp đi người mình yêu, để người khác biết cô vô dụng tới đâu, không thể giữ được cả thể xác là linh hồn người mình yêu.

Chi nha, cửa mở, Mẫn Nhu chưa kịp thu hồi vẻ mặt bối rối cùng kích động thì người phụ nữ đó đã đứng trước mặt cô.

Người phụ nữ mặc áo sơ mi của nam rộng thùng thình, hai chân thon dài trắng nõn, tóc dài ướt sũng, ánh mắt Mẫn Nhu dừng lại trên gương mặt cùng dáng người mảnh khảnh làm cô chấn động, cả người không điểm tựa ngã về sau sofa, vẻ mặt không tin nổi.

“Tại sao?”- Mẫn Nhu hoảng hốt, môi đỏ mọng run lên không thể khép lại, chỉ có hai chữ: “Tại sao... tại sao...”

“Mẫn Nhu, thật đúng lúc”

Giọng phụ nữ nhu mì dễ nghe cất lên, trong văn phòng rộng rãi lại như không khí bó đầy dưa với Mẫn Nhu, lấy đi huyết sắc trên mặt cô, cả người không còn sức lực ngã xuống.

Làn da trắng nõn vì mới tắm rửa mà hơi đỏ, hơi nước ở dưới chân tóc đọng lại, rớt từng giọt xuống áo sơ mi, nút áo mở rộng để lộ xuân quang, nhưng cũng khiến Mẫn Nhu thấy rõ, lúc cô đang trên đường đến đây thì trong căn phòng này đang xảy ra chuyện gì!

Thì ra, người phụ nữ đó là chị mình!

Ha ha, thật buồn cười, người mình yêu lại bị chính chị ruột cướp mất...

Lông mày Mẫn Tiệp nhíu lại, nhìn vẻ mặt cực kì khó coi của Mẫn Nhu, hai tay trắng nõn mịn màng vòng trước ngực, chậm rãi đến gần Mẫn Nhu, hé mở đôi môi sưng đỏ.

“Em tới tìm Hằng sao?”

Mẫn Nhu siết chặt tờ giấy trong tay, dè nén cơn giận, cắn răng nghiêng lợi gần từng chữ một: “Không phải chuyện của chị”

So với vóc dáng cao gầy hoàn mỹ của Mẫn Nhu, Mẫn Tiệp lại có dáng người yếu ớt động lòng người khác, nhưng lúc này đứng trước mặt Mẫn Nhu, cô lại là kẻ thắng cuộc, ánh nhìn đó khiến Mẫn Nhu không thể giữ bình tĩnh nổi, nó như một trò đùa dai đầy khoái cảm.

“A? Nhưng Hằng chưa bao giờ nói dối chị cả”- Mẫn Tiệp dịu dàng mỉm cười, lúm đồng tiền như ẩn như hiện, chú ý đến vẻ mặt tái nhợt của Mẫn Nhu, ý cười càng sâu: “Bao gồm chuyện của em”

Mẫn Nhu nhìn dung nhan dịu dàng của Mẫn Tiệp, nụ cười nhu mì, chỉ cảm thấy như có vô số cây kim nhỏ đang liều mạng đâm vào tim khiến cô không thở nổi.

Bao gồm chuyện của cô... bao gồm chuyện của cô... rõ ràng Mẫn Tiệp mới là người thứ ba, tại sao, nghe giọng nói đầy kiêu ngạo kia, Mẫn Nhu cô lại là tiểu tam đi phá người khác.

“Đừng trừng mắt nhìn chị như vậy, Mẫn Nhu, em không biết sao, bạn gái đầu tiên trước đây của Hằng chính là chị”

Mẫn Tiệp cười khê đi vòng qua Mẫn Nhu, cầm khăn lông trên ghế sofa, từ từ lau đi mép tóc, nhưng đôi mắt cười lạnh vẫn nhìn chằm chằm Mẫn Nhu, giống như đang thưởng thức sắc mắt không biết gì của cô.

Bạn gái đầu tiên, bốn chữ như cấm kỵ khiến cho Mẫn Nhu như bị sét đánh bưng tỉnh, dù có lừa mình dối người, cô cũng không thể dấu đi sự thật, cô yêu Kỷ Mạch Hằng bao nhiêu, thì Kỷ Mạch Hằng cũng yêu mỗi tình đầu của anh bao nhiêu..

Đây là chính miệng anh nói, nói trước mặt cô, tàn nhẫn thừa nhận anh yêu phụ nữ đó

“Cô nói cô yêu tôi bao nhiêu, thì tôi đối với cô ấy cũng yêu nhiều như thế”

Ba năm trước, anh nói vậy, ba năm sau, đáp án của anh vẫn không thay đổi sao?

Cho nên khi Mẫn Tiệp xuất hiện anh không chút do dự chọn cô ấy, mà bỏ rơi cô, không chút lưu luyến, không chút áy náy, cứ thế vứt bỏ tình yêu của cô.

“Năm đó người bỏ đi là chị, tại sao còn quay lại, chị rõ ràng đã có Lục Thiếu Phàm, tại sao còn tới đây tranh giành Kỷ Mạch Hằng với em?”

Mẫn Nhu lên án Mẫn Tiệp, khiến cho ngón tay Mẫn Tiệp chậm lại, nhưng chớp mắt, cô gái vẫn giữ nụ cười, đoan trang xinh đẹp.

“Chị cũng cho là có thể quên Hằng, nhưng một tháng trước, gặp lại anh ấy ở phi trường khi làm thủ tục, chị mới biết mấy năm qua anh ấy vẫn ở trong lòng chị”

Nói thẳng thắn, cuối cùng là muốn cô đồng cảm với tình yêu sâu sắc giữa Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp hay đang giễu cợt Kỷ Mạch Hằng đối với cô không hề yêu, Mẫn Tiệp nhất thanh nhị sở (*), Mẫn Nhu cũng rõ.

“Vì vậy, chị muốn nói em biết, chị đang lấy lại thứ thuộc về chị sao?”

Mẫn Nhu dùng tay ép chặt băng gạc nơi bàn tay lại, vì giận mà sử dụng lực quá mạnh khiến trên miếng trắng lại dính máu, cô lại không hề cảm thấy đau khi vết thương nứt ra, chỉ hận thù nhìn Mẫn Tiệp.

Mẫn Tiệp cười vô tội: “Mẫn Nhu, Hằng nói, anh ấy không yêu em, chưa từng yêu, nên chị cũng không so đo quá khứ của hai người”

Là ý nói, cô cút đi, đứng ở nơi xa, chúc phúc cho họ!

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu nhất thời mất di lý trí, bàn tay vẫn dán băng dơ cao, còn chưa kịp suy nghĩ đã tính tát Mẫn Tiệp, cổ tay liền bị giữ lại, theo sau đó là một giọng nói tức giận quát to.

“Mẫn Nhu đủ rồi”

Lực quá mạnh khiến cô ngã dạt sang bên, Mẫn Nhu lão đảo ngã xuống, nếu không có ghế salon đỡ lại cô đã té trên đất. Mẫn Nhu bị ai nhìn cổ tay trắng có một vòng máu tím động, không biết nên khóc hay nên cười, cười đến điên, anh lại bảo vệ chỉ cô như thế, khóc, vì đối xử với cô, anh không hề có chút quan tâm.

Kỷ Mạch Hằng không biết từ khi nào đã đứng sau lưng cô, nhưng khi hai người phụ nữ phát sinh tranh chấp anh lựa chọn Mẫn Tiệp, vì Mẫn Tiệp không ít lần tổn thương cô.

“Cô là siêu sao điện ảnh, chẳng lẽ còn sợ không thu hút được đàn ông? Vì sao cứ phải sống chết quần lấy tôi?”

Mẫn Nhu thần thờ ngồi trên ghế, bên tai vang lên giọng nói lạnh như băng nhưng cũng thật vô tình. Ủy khuất? Còn có thể sao? Trái tim đã chết, còn biết ủy khuất là gì sao?

Mẫn Nhu cảm thấy cả người lạnh như băng, tứ chi cứng ngắc, thân đứng thẳng, hai mắt ửng hồng, nhưng không thể rớt nổi một giọt nước mắt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về gương mặt anh tuần từng khiến cô say mê.

Anh nói đúng, cô là minh tinh, không phải hàng dỏm, cũng không phải không ai cần, chẳng qua, lại trùng hợp Kỷ Mạch Hằng không cần!

“Thế nào? Sợ em sẽ quần lấy hai người không buông? Sợ em sẽ phá hư thế giới của hai người sao? Tốt, em cũng không thể phân biệt được nữa, thật khó chịu, ba người chúng ta hãy cùng nhau đau khổ đi? Dù sao cũng không có việc gì, em cũng đã rất đau”

Mẫn Nhu chưa từng náo loạn, nói chuyện xưa nay chưa từng không biết tốt xấu, có lẽ, Mẫn Nhu đã mất đi lý trí không biết bản thân mình nói gì.

Về mặt Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng cứng đờ, kiềm chế cơn giận, nhìn vẻ mặt khiêu khích của Mẫn Nhu, ánh mắt lạnh thấu xương

“Ba năm trước tôi nói không yêu cô, ba năm sau, tôi cũng không yêu cô”

Không yêu sao? Dù cô cố gắng thế nào, vẫn không yêu sao?

Lý trí từ từ quay lại, Mẫn Nhu rơi vào vũng lầy tuyệt vọng, người đứng bên kia bờ cũng không đưa tay ra giúp, anh không cần cô, cho nên, sống chết của cô không quan hệ gì tới anh?

Lòng ngực Mẫn Nhu quặn đau, không biết đối với anh là hận hay không thể từ bỏ, chỉ biết, nếu không đem mọi oán giận bộc lộ ra, cô sẽ phát điên, trước mặt đôi nam nữ yêu thương nhau này mà điên mất.

Tay trái lạnh ngắt cầm tờ giấy trái tim cô đau đớn, giật mình, cô cầm lấy di động, kiêu ngạo ngẩng đầu, nhìn thẳng đôi mắt lạnh lùng của anh: “Bản hợp đồng, đối với Kỷ tổng mà nói có cũng được không có cũng không sao!”

Tay dừng lại giữa không trung, tờ giấy bay tán loạn trước mặt Kỷ Mạch Hằng, Mẫn Nhu lạnh lẽo nhìn gương mặt Kỷ Mạch Hằng trầm xuống, các đốt ngón tay nắm chặt rung động, trong lòng cô cảm thấy sung sướng.

“Không phải chỉ ba trăm ngàn sao, bỏ đi Kỷ thị, tiểu thư còn có thể làm người phát ngôn cho rất nhiều công ty, Kỷ tổng, nếu có bất mãn thì chúng ta gặp nhau trên tòa án.”

Nếu không yêu, thì hận thế nào? Nếu hận là điều khiến em tồn tại như vậy, chúng ta cùng trầm luân đi.

Mẫn Nhu không quan tâm đến bên thái dương của Kỷ Mạch Hằng nổi gân xanh, dùng ánh mắt căm hận đi qua anh, nhìn Mẫn Tiệp vội vàng núp vào ngực Kỷ Mạch Hằng, thật đáng buồn cười, Mẫn Nhu cô không có cách nào đáp trả.

“Anh nói đúng, đàn ông trên thế giới nhiều như vậy, tôi cần gì phải quần lấy anh không buông.

Đau đớn tự giấu cột, Mẫn Nhu dùng đôi mắt bi ai nhìn mặt Kỷ Mạch Hằng, lưng thẳng, kiên cường xoay người, không còn lưu luyến anh gì nữa, cứ thế bỏ đi.

“Hằng”

Mẫn Tiệp khẽ gọi Kỷ Mạch Hằng khiến anh hoàn hồn, muốn nói gì đó, đôi môi mỏng hé mở nhưng nói lời nào, chẳng qua, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía cửa, cuối cùng vẫn ôm chặt Mẫn Tiệp.

Trên đời này, chỉ có Tiệp mới thích hợp nhất, dù là ai đều không thể cô ấy, không thể thay thế được.

(*) Nhất thanh nhị sở: một rõ hai ràng

Trong một quán bar nổi tiếng, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, tiếng nhạc trữ tình bi ai giống như chuẩn bị cho những người thất tình. Trên quầy bar, ly Vodka vừa được đưa tới, cô gái đã ngửa đầu điên cuồng uống. “Cạch”. Đặt ly trống xuống, đẩy ra thật xa, làm cho người pha rượu đang bận rộn cũng e ngại, sợ hãi nhìn người con gái đang tâm trạng không tốt.

Mũ lưỡi trai, gương mặt xinh đẹp đã ứng hồng, men say mười phần như cô vẫn liều mạng đổ rượu vào dạ dày, giống như muốn để bản thân say đi

“Cạch”- Ngón tay thon dài vỗ lên quầy bar. “Thêm mười ly nữa”

Người pha rượu hơi do dự nhìn nữ tử quý trước mắt sắp say như chết, không biết có nên pha thêm, ngập ngừng được vài giây, thì giọng nói của người con gái lại vang lên.

“Sao không làm!! Sợ tôi không có tiền sao!”- Một thẻ vàng lấy ra ném lên quầy, sau đó cô gái lăm bằm gì đó. “Còn không mau làm!! Nếu không tôi sẽ đi chỗ khác”

Uy hiếp trừng mắt nhìn người pha rượu đang sững sờ, Mẫn Nhu dùng hai tay chống lên quầy bar lay lắt đứng dậy, vừa đi được một bước, cả người liền mềm đi ngã xuống.

Một đôi bàn tay mập mạp nặng nề đỡ lấy eo cô, còn kèm thêm lời an ủi.

“Vị tiểu thư này có cần tôi đưa về nhà không?”

Giọng đàn ông thô lỗ khiến Mẫn Nhu híп đôi mắt đẹp lại, say khướt quan sát người đàn ông đỡ cô, vừa nhìn dáng vẻ đã biết không phải thứ tốt, tựa như Kỷ Mạch Hằng.

Nghĩ tới đó, tất cả lửa giận bùng lên đầu, Mẫn Nhu hung hăng đẩy người đàn ông ra, miễn cưỡng dựa vào quầy bar mắng tên đàn ông đó “Cút đi”

Người đàn ông kia có lẽ là công tử nhà giàu, sợ chưa từng bị ai mắng lần nào, mặt mũi mất hết, đành phải sờ sờ đỉnh mũi, không để ý Mẫn Nhu nữa, quay về chỗ ngồi.

Mẫn Nhu thấy anh ta không quấy rầy mình nữa, cũng không còn sức để so đo liền ngồi lại trên quầy bar, cầm ly rỗng lên lắc lắc: “Rót rượu”

Lúc Chân Ni tìm ra Mẫn Nhu, cô đã hỗn loạn nằm sấp ngủ trên quầy bar, trong tay vẫn cầm ly rượu chưa uống xong.

Chân Ni nhướn mày, quan sát bốn phía, vội vã đi tới quầy bar, đập đập vào má Mẫn Nhu: “Nhu, tỉnh lại! Nhu”

Mẫn Nhu nghe có người gọi mình, tỉnh táo mở mắt, hướng về phía vẻ mặt nghiêm trọng của Chân Ni cười hì một tiếng: “Chân Ni, cậu đến rồi sao!”

Chân Ni nhìn Mẫn Nhu tự hành hạ bản thân như thế không biết nói gì, rõ ràng dị ứng thấp với rượu, nhưng vẫn sống chết mà uống, say khướt mà vẫn không chịu ngừng.

“Mau đứng dậy, mình đưa cậu về”

Chân Ni ôm nạng Mẫn Nhu đang nửa tỉnh nửa say, nhưng lại bị cô đẩy ra, cầm lấy ly rượu đang dở đổ vào miệng, nhưng không hề nuốt xuống mà phun ra, vớ vải trên khắp y phục.

Mẫn Nhu muốn đứng dậy, lập tức té vào người Chân Ni đang giúp cô lau y phục, cả hai mắt thẳng băng ngả trên đất.

“Tiểu thư à, cô kiểm chế chút, mau dậy đi, ngoan nào!”

Chân Ni giống như người mẹ đỡ Mẫn Nhu, nhưng cô vẫn không đứng dậy, còn la hét ầm ĩ nói: “Ô ô, Chân Ni, anh ấy nói chưa từng yêu mình, chưa từng có, anh ấy còn nói.

Đôi môi đỏ mọng ửng khuất, buồn bã nhìn Chân Ni, nước mắt không tiếng động chảy xuống, lấy tay lau đi, càng lau càng nhiều.

“Anh ấy rất yêu Mẫn Tiệp, rất rất yêu, giống như mình yêu anh ấy, yêu đến trái tim cũng đau, thật sự rất đau, Chân Ni, mình đau quá!”

Hai tay ôm ngực, nước mắt ướt đầm gương mặt, Mẫn Nhu như đứa trẻ hướng về người duy nhất mình tin cậy mà làm nũng.

Chân Ni ôm chặt lấy Mẫn Nhu đang khóc thút thít, vuốt mái tóc dài của cô: “Không đau, cậu xứng đáng có người đàn ông tốt hơn, phải tin tưởng Chân Ni?”

Tiếng khóc ngưng bật, người trong ngực không hề động tĩnh, động tác vuốt ve của Chân Ni dừng lại, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Mẫn Nhu liền từ trên mặt đất nhảy lên, hai mắt khóc đỏ ửng lại sáng như hàng vạn ngôi sao lúc nửa đêm.

“Nhu...”

Mẫn Nhu nhìn về phía Chân Ni đang lò mò đứng dậy, khe khẽ môi, cười ngọt ngào, dung mạo sáng rực tăng thêm vẻ thu hút mỹ mạo.

“Chân Ni, mình muốn kết hôn”

“Sao chứ?”

“Mình nói mình muốn kết hôn”

Cuối cùng, Chân Ni kinh hoàng chăm chú nhìn, Mẫn Nhu lắc đầu rời khỏi quán bar, Chân Ni vội đuổi theo, nhưng đã không còn nhìn thấy bóng Mẫn Nhu.

“Nhu! Nhu!”- Chân Ni bất an, gỡ gỡ mái tóc ngắn, chạy vòng vòng, nhưng không hề nhìn thấy tung tích Mẫn Nhu.

Lấy điện thoại trừ trong túi ra, bấm một dãy số: “Ông chủ Trương, Mẫn Nhu không biết đi đâu nữa, ông mau phái người ra đây kiểm tìm cô ấy, phải, tốt, tôi sẽ đưa địa chỉ cụ thể cho ông rồi chia người đi tìm, ừ, hảo, ừ, làm phiền ông rồi, tạm biệt!”

Ở trạm xe bus vắng vẻ, một bóng người gấp cơ thể lại nôn mưa bao phủ xung quanh là tiếng xe cộ.

“Thật khó chịu!”- Mẫn Nhu nhíu lông mi dài, dựa vào cây cột trụ dài, giống như tìm thứ đồ lau chùi miệng!”

Hai mắt sưng đỏ, Mẫn Nhu nương nhờ theo ánh đèn đường, thấy bên trạm xe buýt có một ngăn để báo, đây là tờ báo phát miễn phí mỗi ngày. Xem ra có thứ để lau miệng rồi!

Mẫn Nhu thần thờ cười, cả người xiêu vẹo đi tới bên kệ báo, sờ sát nó, nghe ngóng, không có ai nói gì, có thể dùng! Mẫn Nhu kéo một tờ báo lên, còn chưa kịp chùi miệng, liền bật cười khanh khách ngồi xuống ghế, chớp mũi dán vào tờ báo, nói hắc hắc: “Thông báo tìm bạn trăm năm sao, đúng lúc mình cũng muốn hôn, ha ha..”

“Chọn cái nào đây? Ừ.. phải suy nghĩ...”

“Đây? Cái này... yêu cầu phải chín chắn, độc lập, có tri thức, tuổi từ 25 tới 30? Mình không phù hợp gì cả...”

Mẫn Nhu ngơ ngác nhìn trời, suy tính hồi lâu, chậm rãi nói, sau đó, lại đem đầu mình vùi sâu vào tờ báo.

“Oa, cái này không tệ nha! Nam, 30 tuổi, nhi lập chi niên (1), không tệ, không tệ, có tiền đồ, chưa lập gai đình, tao nhã, là người hiền lành, công việc ổn định, có nhà có xe... ặc!”- Nắc rượu xong, Mẫn Nhu liếm liếm đôi môi khô ráo, nhìn tiếp. “Muốn kiếm người hữu duyên, cùng một đời ở đến đầu bạc”

30? Cũng không lớn lắm? Mẫn Nhu lâm vào trầm tư, chỉ mười mấy giây ngắn ngủi, liền quả quyết đưa ra quyết định, móc điện thoại di động đang ở chế độ tắt máy ra.

Mở máy, Mẫn Nhu nhìn số điện thoại dưới tay. Hoa mắt ấn từng con số, Mẫn Nhu nặng nề tựa đầu vào cây cột, cuối cùng, nhấn phím gọi.

Điện thoại kết nối, Mẫn Nhu lại ngủ thiếp đi, thả nhẹ vào điện thoại.

Rất lâu sau, bên đầu dây kia mới truyền đến giọng nói khàn khàn: “alo”

Đối phương như nghe tiếng ngáy của Mẫn Nhu, im lặng một lát, lập tức cúp điện thoại. Mẫn Nhu không biết mình ngủ bao lâu, lúc mở mắt ra trời vẫn tối, trăng còn sáng chưa “xuống núi”

Mơ hồ nhìn điện thoại di động, sau đó coi tờ báo, bưng tỉnh liền hiểu ra gì đó, cúi đầu lại gọi lại số điện thoại.

Khi điện thoại kết nối thì ý thức Mẫn Nhu hỗn loạn, giọng nói mát lạnh dễ nghe vang lên “alo” thì cô cũng rơi hoàn toàn vào trạng thái mê loạn.

Đối phương không có được câu đáp tương ứng, đang tính cúp điện thoại, Mẫn Nhu liền kêu lên: “Số cuối của chú là 1276 đúng không, hạn cho chú đến đây trong vòng 15” ở trạm xe bus đón tôi, nếu không, tôi sẽ không lấy chú làm chồng”

Đối phương im lặng, im lặng, lại im lặng, bên trong điện thoại chỉ có tiếng hít thở.

“Chú, chú này, chú vẫn còn đó không? Đây ông chú, này? Đây?”

Đối phương hơi khó chịu, nhịn không được trả lời, giọng nói lạnh như tảng băng thanh cao giữa đêm khuya bị đánh thức: “Tiểu thư có phải uống say rồi không?”

Giọng nói đàn ông rất êm ái, tựa như một trận gió mát thổi vào mặt. Mẫn Nhu hưởng thụ nheo mắt, lười biếng tựa lưng mỗi vào cột, tiếng tục la ầm lên trong điện thoại: “Chú à, có phải chú đến thời mãn kinh không, sao lại dài dòng thế, hèn chi không ai chịu lấy chú, cho nên, chú phải nhanh lên, nếu không, tôi sẽ bị người khác lấy đi đó!”

Trong điện thoại truyền đến giọng cười khúc khích của đàn ông, không nhịn được, tâm tình vui vẻ lên không ít.

“Cô tại sao lại muốn lấy tôi?”

Mẫn Nhu bĩu môi, vất hết óc, hai mắt chuyển động, lúc lâu sau mới nhả ra một câu nói: “Vì tôi thấy chú cũng không tệ”

Nói xong bản thân bật cười khúc khích, ngay cả bản thân cũng không tin là do mình nói ra.

Người đàn ông cười khỏ một tiếng: “Tiểu thư về ngủ đi!”

Mẫn Nhu nhận ra người đàn ông muốn cúp điện thoại, vội vàng ngăn lại la lên: “Không được cúp, nếu chú dám cúp máy, tôi.. tôi sẽ đem số điện thoại của chú dán ở nhà vệ sinh”

Im lặng một lát, người đàn ông hơi thỏa hiệp nói: “Được rồi, tôi không cúp, vậy tôi hỏi cô, làm sao cô biết số điện thoại của tôi?”

“Nhân dân toàn Trung Quốc đều biết, vì sao tôi không biết?”- Mẫn Nhu vừa nói vừa lật tờ báo.

“Toàn Trung Quốc?”- Giọng nói mát lạnh của người đàn ông không khỏi cao lên, cười khê: “Tiểu thư đừng náo loạn nữa, cứ như vậy đi, ngủ ngon”

“Chú dám cúp! Chú này, chẳng lẽ một chút lương tâm cũng không có! Phụ lòng người khác!”- tiếng khóc nức nở vang lên, hít hít mũi, khiến đối phương sợ hãi quên cả cúp máy.

“Không phải chú nói chú muốn tìm vợ sao? Sao bây giờ lại xấu như thế!”

Trước sự lên án của Mẫn Nhu, người đàn ông đầu đầu lựa chọn im lặng.

Chỉ có cô bên kia không ngừng nói: “Chú xem, tôi mới 24, là tuổi nở hoa, là hoa quý nở rực rỡ, tôi đồng ý gả cho chú, sang năm sẽ có quý tử.”

“Tiểu thư...”

“Chú đừng an ủi tôi, tôi biết quyết định của tôi sẽ làm cho trăm vạn đàn ông tan nát cõi lòng, nhưng vì cứu chú, vì hoàn thành ước nguyện kết hôn của tôi, tôi dứt khoát nhảy xuống hố lửa.. ô ô.... Chú không có lương tâm, sao vẫn chưa tới trạm xe buýt đón tôi”

Con gái thất tình thật đáng sợ, con gái thất tình uống say còn đáng sợ hơn, một người đàn ông yên tĩnh bị con gái thất tình say rượu mà gặp nhau chắc chắn là cơn ác mộng. dường như người đàn ông cũng nhận ra, cho nên quả quyết cúp điện thoại.

Mẫn Nhu nghe tiếng tút tút bên trong điện thoại, mắt chớp chớp, nhìn bầu trời đêm, thở dài một tiếng, nặng nề nhắm mắt.

“Này chú có số cuối là 1276, tôi nhất định phải lấy chút! Cho nên, mau tới đây đưa tôi về”

Sư tử Hà Đông rống xong, Mẫn Nhu buông thả ngồi trên ghế dài, rồi ngủ thiếp đi, cả đêm không hề có giấc mộng...

Mẫn Nhu cảm thấy cả người mềm nhũn như nằm trên mây, dù cô cuộn người thế nào đều cảm thấy rất thoải mái, trong tiềm thức dường như có một cặp mắt rất mãnh liệt đang nhìn mình.

Khi mở mắt ra, hai mắt Mẫn Nhu hỗn động bị ánh mặt trời chói lóa chiếu vào liền lấy tay che lại, cơn buồn ngủ mất đi, cô tỉnh táo nhìn xung quanh, là trên chiếc giường ở phòng mình.

Đôi mắt khiến cho cô trong lúc mơ màng cũng cảm thấy run run là từ góc tường bắn tới. Mẫn Nhu nuốt nước bọt, khẽ kéo góc chăn, nhìn thấy Chân Ni đang trầm mặc ngồi trên ghế, dùng đôi mắt thù hận chăm chú quan sát cô ngồi trên giường.

“Ha ha..”- Bối rối kéo khoe miệng, Mẫn Nhu ngồi dậy, xử lý mái tóc dài rối bù của mình. “Chân Ni sớm như vậy? Tại sao không gọi mình”

Chân Ni tiếp tục giả vờ mặt chết, rất lâu mới nhe răng nói ra một câu: “Nói rồi sao, không đánh thức cậu dậy, mình sáng sớm ở đây làm gì? Chuyện đó phải hỏi cậu nữa, ba giờ sáng bị dẫn tới đồn cảnh sát, tiểu thư à, cô có phải thành tâm muốn ình vào thời kì mãn kinh không hả!”

“Thời kì mãn kinh?”- Mẫn Nhu nhấp nháy mắt, từ này rất quen, hình như cô đã dùng qua nó, nhưng mà, tại sao không nhớ bản thân đã nghe qua ở đâu? Chẳng lẽ trong mộng.

Nhìn thấy vẻ mặt thất thần của Mẫn Nhu, Chân Ni nổi trận lôi đình, cầm gối đập vào người cô, tức giận mở miệng mắng: “Tên đàn ông đó có gì tốt, cậu cứ như vậy tới khi nào?”

Mẫn Nhu chỉ khẽ quay đầu, híp mắt nhìn chiếc rèm cửa, đôi môi màu hồng vẫn im lặng.

Chân Ni nhìn thấy Mẫn Nhu như thế, vừa nói vừa giận, cũng ngồi không yên nữa, đứng dậy, chống nạnh chỉ vào Mẫn Nhu, cảm giác phần uất nơi đáy lòng trút ra!

“Anh ta Kỷ Mạch Hằng vô sỉ đến mức đó, cậu còn phải chịu nhục hay sao? Rõ ràng không thích cậu, thì đứng ra nên từ chối, còn tốt hơn để cậu ôm hy vọng nhiều năm qua một cách vô ích, quay đầu lại, tất cả đều công dã tràng!”

“Đủ rồi, Chân Ni”- Mẫn Nhu nhẹ nhàng thở dài, trong giọng nói chất chứa tình cảm mệt mỏi và bất lực.

Chân Ni còn muốn mắng Kỷ Mạch Hằng, lại thấy Mẫn Nhu rất mệt, hai mắt tiều tụy, da thịt nhợt nhạt vì uống rượu quá nhiều nên vẫn hơi ửng hồng, đó cũng là triệu chứng của dị ứng, đành phải ngậm ngùi im miệng lại.

Kết quả của say rượu rất khó chịu, Mẫn Nhu lúc này mới tiêu hóa được lời Chân Ni nói, đồn cảnh sát? Cô chỉ nhớ mình ở quầy bar uống rượu, lại bị người khác đùa giỡn, chuyện sau đó không thể nhớ nổi nữa, nhưng dù say đến đâu cũng không thể tới đồn cảnh sát?

“Minh sao lại ở đồn cảnh sát? Không phải mình tới bar sao?”- Mẫn Nhu cau mày, u mê nhìn Chân Ni.

Trong mắt Chân Ni không còn một mống Mẫn Nhu, tức giận giải thích: “Say như chết, còn đi lung tung, chẳng lẽ mình phải như dân chạy nạn đi tìm cậu? Cũng may có một người hảo tâm báo cảnh sát, nói có một nữ tử quỷ uống rượu say đang ngồi ở trạm xe buýt ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố, nên cảnh sát mới tìm được cậu trước”

Công dân tốt? ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố? Cô? Có sao.

Mẫn Nhu theo bản năng sờ mặt mình, tối hôm qua cô đã làm những gì? Còn nữa sao công dân tốt đó lại nói cô ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố?!

“Cũng không biết tối qua có bị đám chó săn bám theo không, nếu như chụp được hình cậu say rượu, không biết sẽ viết bậy bạ gì nữa!”

Sự lo lắng của Chân Ni liền ứng nghiệm, Mẫn Nhu vừa từ trên giường bò dậy, chưa mang dép vào, điện thoại Chân Ni liền vang lên.

“Ông chủ Trương, chào buổi sáng, Sao chứ!”- Âm thanh của Chân Ni tăng vọt, hai mắt mở to, biểu thị sự lo sợ. “Ai nói vậy! Không thể, tuyệt đối không có!”- Chân Ni liếc nhìn Mẫn Nhu đang không hiểu gì cả, hướng về phía điện thoại nói: “Cô ấy đang ở bên tôi, được, tôi sẽ đưa cô ấy tới công ty, được, hiện tại cứ thế đi”

Cúp điện thoại, Chân Ni chán nản nhìn vẻ mặt mờ mịt của Mẫn Nhu.

“Thế nào rồi Chân Ni?”

“BỘ dạng say xỉn của cậu lên báo rồi!”

Trên màn hình phòng họp, chỉ trong năm giờ ngắn ngủi, tin tức đều lan truyền khắp Internet, thậm chí còn là tin mới nhất

“Âu Nhiễm Phong đi ăn vụng ở quán bar, Mẫn Nhu thất tình mà uống say”

Trên trang mở đầu, nguyên một dòng chữ to đầy hứa hẹn hiện lên, giống như sợ người khác không biết nhân vật chính là Mẫn Nhu và Âu Nhiễm Phong.

Mẫn Nhu vẻ mặt lãnh đạm nhìn trên màn hình, trong đó đúng là cô đang ngồi trên đất ở bar, nằm trong ngực Chân Ni gào khóc, bên kia là người đàn ông đang nghiêng người ôm lấy một người mẫu xinh đẹp quyến rũ ngồi trong chiếc xe thể thao Ferrari.

“Giới truyền thông càng ngày càng mất uy tín nghề nghiệp, sao lại đi đăng mấy cái tin này vô căn cứ rồi lấy ra nói bừa” – Chân Ni cảm phần cảm tờ báo giải trí ném lên bàn, thở phì phò mắng.

Ông chủ Trương xoa hai bên thái dương, mấy tờ báo này đưa tin không phải vô ích, ai bảo Mẫn Nhu cùng Âu Nhiễm Phong hợp diễn trong phim “Xa nhau”, đôi trai tài gái sắc, trên web càng coi hai người là tình nhân xứng đôi, cho nên mới có thể để một số kẻ lợi dụng viết bài này, giành lợi ích.

“Vậy bây giờ làm sao?”- Ông chủ Trương nói.

Chân Ni nhìn nhìn Mẫn Nhu, cũng phát hiện cô không chỉ không chớp mắt mà còn nhìn tấm ảnh đến gần người, không có bất cứ cảm xúc gì, không khỏi thở dài nói: “Còn sao nữa, scandal này đâu phải lần một lần hai, đợi vài ngày chờ mình tỉnh khác lên Bát Quái mà thay thế”

Mẫn Nhu nhìn tấm ảnh trong đó mình đang khóc thảm thiết, chợt có cảm giác không đáng, chẳng lẽ tình cảm trước kia đều do một bên tình nguyện? Lại nghĩ tới những lời tuyệt tình của anh, trái tim cô thất đau, không kiềm được, giờ tay lên.

“Tôi muốn mở buổi họp báo..”

“A?”

Chân Ni và ông chủ Trương giật mình nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Mẫn Nhu, tưởng mình nghe lầm, một người trước nay chưa từng quan tâm scandal, nay lại đứng ra giải thích, còn mở hộp báo.

“Chuyện này..”- ông chủ Trương khó xử kinh ngạc nhìn Chân Ni và Mẫn Nhu, không biết nên nói gì.

“Nhu”- Chân Ni hoảng sợ phản ứng lại, muốn nói gì đó nhưng tiếng di động lại vang lên.

Mẫn Nhu cúi đầu nhìn di động không ngừng reo, trên mặt là dãy số lạ, đôi mày nhíu lại, đầu ngón tay lướt mà nhệt nhàng ấn xuống, bên tai là một giọng nam lịch sự

“Nhu, lâu rồi không gặp”

Giữa hai lông mày Mẫn Nhu nếp uốn càng sâu, đôi mắt nhìn hình chiếu, thản nhiên đáp: “Sao anh lại biết số của tôi?”

Ông nghe vang lên tiếng cười gợi cảm mê người, giọng người đàn ông đùa bỡn: “Anh sao lại không biết số của đại mỹ nhân được?”

“Nếu không có việc gì, tôi cúp trước”

Mẫn Nhu lạnh lùng đáp trả khiến đối phương đau đầu, chỉ nghiêm trang nói: “Đến bên cửa sổ nhìn xem”

Mẫn Nhu liếc mắt nhìn Chân Ni và ông chủ Trương đang tò mò nhìn, né sang bên, đứng ra khỏi ghế, chậm rãi bước tới cửa kính, lông mi cụp xuống, đôi mắt sáng rực nhìn xuống lầu.

Bên lề đường rộng rãi, một chiếc Ferrari màu bạc dừng lại, sườn xe đều được sản xuất dây chuyền, bóng một người đàn ông tựa vào xe, tay để trên đầu xe, tay còn lại dầm di động.

Nhận ra có cặp mắt nhìn mình ở trên, ngẩng đầu, đôi mắt dài nhỏ hơi nhíu lại, môi hồng không tì vết khẽ nhếch lên, nhìn về phía cửa sổ nhìn người đang cười nhưng vẻ mặt lại không cười.

“Mẫn Nhu, anh rất nhớ em”

oOo

Cầu lạc bộ xa xỉ thỉnh thoảng có vài chiếc xe riêng hạng sang lái vào, nơi này là nơi gặp mặt của những người thuộc tầng lớp giàu có.

Ghế của khách được thiết kế, Mẫn Nhu ngồi trên ghế da, đôi mắt hững hờ nhìn người đàn ông đẹp trai đối diện đang bình thản nâng ly rượu.

Đẹp trai? Mẫn Nhu đối với từ mình dùng không có nghi ngờ, lần đầu tiên cô đánh giá Âu Nhiễm Phong, không thể không thừa nhận, dáng của anh thật mỹ hoặc, mỗi động tác của anh đều như có tác dụng lôi kéo.

Âu Nhiễm Phong để mặc cho Mẫn Nhu nhìn mình, khóe môi kéo lên mỉm cười, dùng đôi mắt xinh đẹp mê mẩn nhìn Mẫn Nhu với gương mặt nhỏ nhắn, khớp xương ngón tay hiện rõ vuốt mái tóc màu vàng kim, sau đó, dựa lưng vào ghế, để lộ ra xương quai xanh gợi cảm bên trong lớp áo sơ mi

Âu Nhiễm Phong có thể nói là bám sát theo loại hình mỹ nam tử, nhưng chỉ là cổ tình ở trước mắt Mẫn Nhu, sau khi hợp tác diễn với anh, không hề lưu luyến anh ngược lại còn tránh xa như tránh rắn.

Mẫn Nhu nhận ra ánh mắt mê hoặc của Âu Nhiễm Phong liền ngừng đánh giá anh, sắc mặt không hờn không giận di chuyển mắt nhìn sang phía dàn nhạc, ý đồ muốn thoát khỏi sự mê hoặc của anh.

“Anh tìm tôi có chuyện gì, nếu không có việc tôi phải đi trước”

Nhìn Mẫn Nhu chuẩn bị xách giỏ, đứng dậy chạy lấy người, Âu Nhiễm Phong thu lại khí chất mỹ hoặc của mình, ngược mắt ngẩng đầu nhìn Mẫn Nhu tính đứng dậy, cười nói: “Anh tới thăm bạn diễn không được sao?”

“Diễn đã xong rồi, cá nhân tôi cảm thấy chúng ta không cần lén lút gặp mặt”

Nụ cười trên mặt Âu Nhiễm Phong đối với thái độ lãnh đạm của Mẫn Nhu dần dần biến mất, trước sau như một công tử phong lưu như anh ở trước mặt Mẫn Nhu lại thất bại, liền nhíu mày, đặt ly rượu xuống, bình thản đứng dậy, đuổi theo.

Bước đi trên lối nhỏ được lót tấm thảm làm bằng da dê, Mẫn Nhu không để ý có tiếng bước chân đuổi theo sau, chẳng qua cô nhìn thấy bóng người quen thuộc chân liền chậm lại, cả người đông cứng, quên cả cử động.

Bên hành lang kia, Kỷ Mạch Hằng im lặng đứng đó, dáng vẻ anh tuấn xuất chúng, cửa nhà vệ sinh mở ra, Mẫn Tiệp đi ra, nhìn thấy Kỷ Mạch Hằng liền nở nụ cười hạnh phúc xinh đẹp.

Kỷ Mạch Hằng chú tâm nhìn Mẫn Tiệp, liền bước tới, Mẫn Tiệp kéo lấy tay anh, anh cực lực phối hợp hơi cúi người, một nụ hôn nhẹ nhàng dừng lại trên đôi môi anh.

Anh chỉ cười nhẹ, yêu thương hôn lên đỉnh đầu Mẫn Tiệp, Mẫn Tiệp then thùng đánh anh, rồi quàng qua khuỷu tay của anh..

Mẫn Nhu chỉ cảm thấy lần thứ hai khi nhìn thấy họ thân mật cảm giác thế giới như xoay chuyển, tay chân lạnh ngắt, chiếc túi trong tay bị bóp đến méo mó. Giờ này, cô nên trốn, trốn đến một góc không có ai, bình ổn tâm trạng, nhưng khi ánh mắt anh đưa sang, cô quên hết tất cả, chỉ ngốc nghếch dừng chân lại.

Kỷ Mạch Hằng theo cảm giác nhìn hướng về Mẫn Nhu, thấy cô ngơ ngác đứng cách đó không xa, vẻ đẹp kinh diễm động lòng người lại gây yếu tiền tụy, đôi mắt hiện lên sự kinh ngạc, sau đó nhìn người đàn ông tóc vàng đang đi tới gần, chỉ còn vẻ lạnh lùng chế giễu.

Mẫn Tiệp không nhìn thấy Mẫn Nhu, Kỷ Mạch Hằng ôm Mẫn Tiệp, không nhìn Mẫn Nhu nữa, quay lại với dáng vẻ ôn nhu như nước đối xử với Mẫn Tiệp.

Mẫn Nhu chỉ cảm thấy ngực đau, ánh mắt muốn rời đi nhưng không thể, tự hành hạ bản thân nhìn theo dáng vẻ ân ái của họ. Cổ họng như bị bàn tay khổng lồ bóp chặt khiến cô không thở này, cô bất lực tìm không thấy chỗ dựa.

“Là anh ta sao?”- Giọng nói nhẹ nhàng hỏi thăm như khẳng định, Mẫn Nhu không quan tâm, chỉ nhìn về trước.

Âu Nhiễm Phong hơi nghiêng người, anh cao hơn Mẫn Nhu cả một cái đầu, từ trên nhìn xuống, cũng có thể thấy được đôi mắt xinh đẹp đang nhìn ra xa dâng lên màn hơi nước, đôi môi bị cắn chặt mà trắng toát.

“Ở phim trường diễn sai cũng vì anh ta, tối qua uống rượu cũng vì anh ta sao?”

Âu Nhiễm Phong giấu cột hỏi ngược lại Mẫn Nhu, khiến cô không còn trốn tránh, ở trước mặt một người ngoài bao nhiêu tâm sự ẩn giấu đều phơi ra, cũng khiến cô thẹn quá hóa giận

“Không phải chuyện của anh”- lạnh lùng bác bỏ, không quan tâm tới anh, xoay người bước nhanh tới thang máy.

Cô không có dũng khí ở cùng một chỗ với Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp, cô sợ bản thân vì oán giận mà thiếu kiểm chế nổi điên làm ra chuyện không tưởng nổi.

“Nếu muốn quản thì sao? Anh ta đã có người phụ nữ khác, em cũng nên kiếm người đàn ông khác? Với khả năng của em, có thể tìm được người tốt hơn.”

Tiếng của Âu Nhiễm Phong mỗi lúc một xa, cô không muốn nghe nhưng từng chữ một lại lọt vào tai.

Bên trong thay máy, cô nhìn trong gương người con gái này ngày càng sa sút, đôi mắt tự tin sáng rực đã mất đi chỉ còn đầy đau thương, che dấu không được già cỗi trong tâm.

Cô hận Kỷ Mạch Hằng, hận Mẫn Tiệp, nhìn hai người họ hạnh phúc, giống như đang thưởng thức chính sự ngu ngốc của bản thân, nhắc nhở cô, ba năm qua cô đã tự mình đa tình, tự cho rằng mình đúng.

Khóe miệng cứng ngắt, cong lên khổ sở cho cô hiểu, cô vẫn là kẻ bại trận không có tự cách có được hạnh phúc.

Âu Nhiễm Phong nói đúng, nếu cô đồng ý, đàn ông tốt hơn Kỷ Mạch Hằng có khối người, nhưng mà cô lại chung tình yêu đơn phương người đàn ông lạnh lùng này, không phải vì thân phận và địa vị của anh, chỉ vì một nụ cười của ba năm trước.

Nhưng cũng chính nó đã hủy đi tình yêu của cô, khiến cô thua thê thảm, thua đến mức không dám tin vào tình yêu nữa, thua..

Tự giễu cợt mình liếc mắt nhìn người con gái sa sút trong gương lần cuối, xoay người, phủ lên mình vẻ kiêu ngạo, bước ra thang máy.

Cửa thang máy vừa mở thì đám phóng viên và nhiếp ảnh đã chực sẵn khiến cô chùn bước, nhất là đám phóng viên lúc nào cũng tò mò chuyện bí mật vui vẻ khi thấy vẻ mặt căng thẳng của cô, lui về sau muốn bỏ chạy, không cẩn thận đụng phải vách tường thật.

“A!”

Tiếng kêu thất thanh trong đại sảnh vang lên, thu hút ánh mắt của đám ký giả, nhưng trừ âm thanh thang máy, và sảnh trống rỗng thì không còn có tiếng người.

Chỗ dựa rộng rãi ở sau, Mẫn Nhu kinh hãi ôm ngực, trên vai trắng nõn là một đôi bàn tay to, từ cổ tay hướng lên trên là bộ tây trang màu đen, cùng với áo sơ mi trắng tuyết đối anh tuấn xuất chúng.

Mẫn Nhu mở to mắt kinh ngạc nhìn, trở mắt nhìn người hảo tâm. Mẫn Nhu nhìn anh chăm chú khiến anh không được tự nhiên, sắc môi hơi nhạt, lông mi dài chế nhạo giương lên, thản nhiên cười, lại như lãng nguyệt thanh huy, dáng vẻ sang trọng lịch sự tao nhã, khiến cho người khác không có cảm giác bị khinh thường.

“Nếu muốn tránh đám ký giả thì đi cùng tôi”

Mẫn Nhu sững sờ, không kịp phản ứng, nhìn theo bóng lưng anh từ xa mới khôi phục lại não, nhưng cũng khiến cô do dự không biết có nên đi cùng không. Bởi vì người đàn ông này không phải ai khác, chính là vị hôn phu của Mẫn Tiệp – Lục Thiếu Phàm!

Trong bãi đỗ xe, một chiếc Lamborghini uy phong đứng bên cạnh các xe khác, Mẫn Nhu cau mày, đi theo sau lưng Lục Thiếu Phàm, nhìn anh mở khóa xe, bước chân ưu nhã đi tới bên cạnh xe.

Chỉ thấy anh cúi người, cánh tay dài duỗi một cái, mở ra cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế, giống như thân sĩ châu Âu, tác phong nhanh nhẹn đợi cô ngồi vào ghế.

Mẫn Nhu mắt liếc Lục Thiếu Phàm tuấn mạo thanh nhã thoát trần, đôi mắt thâm thúy như thấu triệt mọi thứ, trong con ngươi không nhìn thấy bất kỳ gì khác thường, nhưng vẫn là đứng nguyên tại chỗ, không đi về phía trước.

Cô không biết mình tại sao lại tin tưởng người đàn ông chỉ mới gặp vài lần như vậy, nếu không có Mẫn Tiệp giới thiệu, bọn họ thậm chí chỉ có thể nói là người xa lạ, coi như gặp nhau cũng không quen biết, có điều, lúc anh mang cô rời khỏi, cô giống như là bị trúng độc, chẳng hỏi han gì, liền theo anh vào lối đi của VIP.

Lục Thiếu Phàm vẫn duy trì động tác mở cửa, khuôn mặt thanh nhã bất phàm không hề mất kiên nhẫn, ngược lại, giống như là xem thấu Mẫn Nhu nhỏ bé, khéo miệng chọt cong lên.

“Tôi không phải là muốn giúp cô, có điều những phóng viên gây phiền toái không ngừng không chỉ một mình cô.”

Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn Lục Thiếu Phàm, trên mặt của anh ta có một chút bất đắc dĩ, Mẫn Nhu bình tĩnh hiểu ra, nhớ lại ngày đó ở bên trong xe thấy tờ báo, không khỏi một hồi ngượng ngùng, cũng không phân vân nữa, mấy bước tiến lên, vào xe thể thao.

Xe thể thao lái ra khỏi bãi đỗ xe ngầm, không làm ọi người kinh ngạc, nơi này là nơi người giàu hay tụ tập, xe Lamborghini ở trong mắt bọn họ cũng không xa lạ gì, huống chi, bọn họ biết, hôm nay, Mẫn Nhu không có lái xe, mà xe Âu Nhiễm Phong lại là Ferrari.

Xe thể thao tăng tốc độ trên đường lớn, mà bên trong xe, cũng là không khí trầm mặc làm người ta hít thở không thông.

Mẫn Nhu không biết nên nói những gì, khéo mắt thỉnh thoảng hướng về Lục Thiếu Phàm, đôi môi anh mím chặt, ánh mắt nhìn phía trước, bình tĩnh như vị thần cao quý, khuôn mặt hoàn mỹ lại nhã nhặn, không giống những công tử phú quý xa hoa luôn cố tỏ ra mình có mị lực.

Một người đàn ông như vậy, không thể so với Kỷ Mạch Hằng kém, thậm chí, lại càng thêm xuất sắc, có điều, Mẫn Tiệp lại lựa chọn Kỷ Mạch Hằng, lựa chọn đối với cô chỉ là tổn thương, mà không phải thành toàn.

Không muốn lại nhớ đến Kỷ Mạch Hằng, mỗi lần hồi tưởng, sẽ chỉ cứa vào vết thương chưa khép lại thêm một dao, để cho cô đã đau lại càng thêm đau.

Đột nhiên, đối với Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu có một loại đồng cảm, Mẫn Tiệp đối với anh ta phản bội chẳng lẽ anh lại không biết? Nếu anh ta biết, sao lại chẳng có phản ứng gì cả?

Chẳng những không tức giận trả thù, mà còn lặng lẽ thành toàn?

“Làm gì nhìn tôi như vậy?”

Lục Thiếu Phàm không có quay đầu qua, mắt nhìn thẳng nhìn về phía trước, nhưng lại đột nhiên mở miệng hỏi.

Mẫn Nhu vẫn bị suy nghĩ lung tung của mình chiếm cứ lấy suy nghĩ, đợi cô phản ứng kịp liền trở nên quần bách, sắc mặt thẹn thùng vội ho một tiếng, đưa mắt không được tự nhiên nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Không có gì, ngắm phong cảnh một chút mà thôi.”

Lục Thiếu Phàm không nói thêm gì, nhưng sau khi nghe Mẫn Nhu không tự nhiên trả lời, khẽ mỉm cười, trên mặt lúc đầu trong trẻo lạnh lùng sau đó lại trở nên vui vẻ.

Sau một hồi trầm mặc, Mẫn Nhu đột nhiên mở miệng: “Tôi đã thấy Mẫn Tiệp.”

“Ừ.”

Lục Thiếu Phàm chẳng qua là nhàn nhạt đáp một tiếng, không dùng từ ngữ dư thừa nào để biểu đạt tâm tình trong giờ phút này của anh.

Mẫn Nhu không hiểu nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, không nhận được lại một lần nói, còn đọc nhấn rõ từng chữ từng chữ mà nói: “Tôi nói, tôi đã thấy Mẫn Tiệp.”

Anh ta như cũ vẫn tỏ ra kiểu như việc không liên quan đến mình, lần này, ngay cả một tiếng cũng lười phải ứng, trực tiếp lựa chọn trầm mặc.

Mẫn Nhu nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm khác người, khó có thể tin, “Anh chẳng lẽ không quan tâm vị hôn thê của mình sao?”

Ánh mắt của anh ta hơi đổi, mở to mắt nhìn chằm chằm Mẫn Nhu, khóe miệng khẽ giương lên, dùng để nói rõ tâm tình của anh.

“Tôi cũng thấy cô ấy.”

Ước chừng 15 phút sau, Lục Thiếu Phàm mới cho cô một đáp án.

Anh ta nói anh ta cũng thấy Mẫn Tiệp rồi, thấy được, điều này ám chỉ cái gì, không cần cô nói rõ, trong lòng cũng hiểu tận tường.

Sau mấy phút lúng túng, Mẫn Nhu còn tò mò hỏi: “Anh không tức giận? Khi anh chứng kiến cảnh người con gái của mình nằm trong lòng người đàn ông khác?” Có điều, nửa câu nói sau này bị cô đem giấu ở trong bụng.

Lục Thiếu Phàm gõ ngón tay thon dài trên tay lái, đến đèn đỏ thì dừng xe lại, quay mặt sang, nhìn vào Mẫn Nhu vẻ mặt đồng cảm, bộ dạng phục tùng, cười một tiếng, còn duy trì với anh một khí chất ưu nhã cùng cao quý.

“Tại sao tôi phải tức giận?”

“Cô ấy là vị hôn thê của anh, ở chung với người đàn ông khác, anh không để tâm sao?”

Nghe giọng nói Lục Thiếu Phàm bình tĩnh trầm lắng, lửa giận của Mẫn Nhu dấy lên, chỉ vì hấn không tức giận lại khiến cho cô trở nên bức mình, lời nói cũng trở nên mạnh mẽ.

“Cô cũng nói, cô ấy chỉ là vị hôn thê của tôi, cũng chưa phải vợ, cô ấy có quyền quen biết bạn bè, đây là chuyện tôi không thể can thiệp.”

“Anh!” Mẫn Nhu chưa từng gặp qua người đàn ông nào mặt dày như vậy, nghe được vị hôn thê cùng với người khác, chẳng những không tức giận, còn giúp họ giải vây, thật là ngoại tộc, tuyệt đối ngoại tộc!

Nhìn Mẫn Nhu giận đến phình hai gò má, có lẽ cô thẹn quá trở nên giận dữ, Lục Thiệu Phàm lại trở nên buồn cười mặc cho Mẫn Nhu hướng về phía anh nổi giận đùng đùng. Đèn đỏ đổi đèn xanh, khi xe thể thao lần nữa khởi động thì Mẫn Nhu bắt mẫn hô: “Tôi muốn xuống xe!”

Hai hàng lông mày Lục Thiệu Phàm nhíu lại, trở nên bất đắc dĩ, nhìn Mẫn Nhu mặt đã trở nên đen xì, không nói thêm lời, như ý cô mong muốn, đem xe dừng lại ở ven đường.

“Phanh!”

Cô quật cường đập cửa mà ra khỏi, đằng sau kính chiếu hậu anh vẫn nhìn, trên khuôn mặt tuấn tú chợt khẽ dâng lên nụ cười, cũng chỉ là mấy giây, anh liền thu lại nụ cười, khôi phục lại bộ dáng chàng trai ưu nhã ung dung, đập cần ga, nghênh ngang rời khỏi.

Mẫn Nhu đi vài bước, nghe được sau lưng vang lên âm thanh to tướng, quay đầu nhìn lại, quả nhiên, Lục Thiệu Phàm lái xe đi.

Đứng ở ven đường, nhìn dòng xe chạy tới chạy lui, Mẫn Nhu trở nên trầm mặc, cô cảm giận trừng mắt nhìn về hướng xe thể thao của Lục Thiệu Phàm biến mất.

Anh ta nhất định biết nơi này khó bắt xe, nhất định biết!

Nửa giờ sau khi đứng yên tại chỗ, Mẫn Nhu có thể vạn phần khẳng định, người đàn ông bề ngoài nho nhã đó thực chất là “Mặt người dạ thú” !

Khom lưng rũ bấp chân đau nhức, ánh nắng mặt trời gay gắt làm mồ hôi trên người cô không ngừng đổ, cô đối với Lục Thiệu Phàm càng trở nên oán giận, anh ta với cô tội lỗi ngày càng chồng chất!

“Hello, Chân Ny, cậu tới đón mình về đi, mình không bắt được xe.” Mẫn Nhu cuối cùng vẫn là quyết định thoát khỏi cảnh đứng đợi bơ vơ như vậy, “Ách, nơi này là.”

Mẫn Nhu nhìn xung quanh, cũng là không nhìn dấu hiệu nào chỉ địa điểm cả, trước mắt lại chợt lên tròng mắt đen trầm tĩnh mà tỏ ra hài hước, nhất thời sau gáy nóng lên, cũng không khống chế, tức giận mở to miệng hét: “Lục Thiệu Phàm anh là tên khốn kiếp!”

Mẫn Nhu đi chân trần ngồi trên sô pha, đôi mắt buồn chán không hồn không giận nhìn tivi, tùy tiện đổi kênh, vừa hay nhìn thấy trên màn ảnh là hình ảnh của mình.

“Nghe nói, Âu Nhiễm Phong mấy ngày trước bí mật quay về thành phố A, hư hư thực thực là vì muốn Mẫn Nhu vui vẻ, có lẽ do quá trình đóng phim “Xa nhau” nên tình cảm bộc phát, không biết là người yêu thật sự hay chỉ vì cổ tình lãng xê, nói vậy tương lai còn xa, mọi người nên...”

Nghe phát thanh viên giảng giải, da đầu Mẫn Nhu liền tê dại, tắt tivi từ trên ghế đứng dậy, áo sơ mi rộng thùng thình, bàn chân trắng mịn bước dài, đến bên bàn ăn, cầm lấy thịt bò, điện thoại vang lên cắt ngang.

“Nhu, chiều nay cậu đi tới bách hóa Đại Dương, người tài trợ cho “Xa nhau” đã giúp cậu chuẩn bị trang sức, muốn cậu qua thử, tới lễ thì mang”

Mẫn Nhu đáp ứng, cúp điện thoại, ánh mắt âm đạm liếc quanh căn phòng bừa bãi, không khỏi cười khổ cuộc sống cứ như thế mà kết thúc sao?

Cartier giữ độc quyền về sản phẩm, Mẫn Nhu ăn mặc đơn giản chiếc áo gió màu xanh cộng thêm chiếc quần dài bó sát, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp chỉ trang điểm nhẹ, che đi vẻ tiền tục, đeo kính râm xuất hiện ở quầy tính tiền.

“Là Mẫn Nhu tiểu thư phải không?”- Một người nhân viên không chắc chắn hỏi, trên mặt lộ vẻ kích động cùng loại cảm giác ngưỡng mộ.

Mẫn Nhu nghe tiếng quay lại, liền nhìn thấy một người nhân viên còn tuổi xuân sùng bái nhìn mình, cô không giận, mỉm cười, nở nụ cười thân thiết, gật gật đầu, rồi đi theo trợ lý vào phòng dành cho khách vip.

“Oa, thật là Mẫn Nhu!! Mình nhìn thấy Mẫn Nhu”

Bên trong cửa hàng, vì sự xuất hiện của Mẫn Nhu mà không khí sôi động hẳn lên, nhân viên cũng làm việc nhiệt tình tựa hồ muốn để lại ấn tượng tốt với đại minh tinh này.

“Cảm ơn Mẫn tiểu thư đã tới, số trang sức này, tôi sẽ bảo trợ lý ở quầy lễ tân đưa tới”

Mẫn Nhu mỉm cười cùng vị quản lý nói chuyện khách khí, sau đó rời khỏi phòng dành cho khách vip cô lại đeo kính râm, cô không muốn bị nhiều người nhận ra.

“Chiếc nhẫn kim cương này thế nào? Hằng”

Giọng nói trong veo xinh đẹp tuyệt trần cực kì quen thuộc khiến Mẫn Nhu cảm hận, tựa như mũi tên nhọn xuyên qua ngực cô, khiến cô khó thở, đau đến không chịu nổi, chỉ có thể yếu ớt đứng núp sau tủ kính to.

Người phụ nữ đó vẫn cao quý thanh nhã như vậy, lúc nào cũng biết lợi dụng yếu thế của mình, ở trước mặt đàn ông tỏ vẻ nhu nhược, điều đó Mẫn Nhu cô làm không được, mà đàn ông thì thích đàn bà cần sự bảo vệ, như thế mới thỏa mãn được chủ nghĩa đàn ông, hai chị em kết thúc cũng khác nhau một trời một vực.

Cô bị ném sang một bên, Mẫn Tiệp lại có được người cô yêu, như công chúa được che chở trong lòng bàn tay.

Phía bên kia tủ kính, người đàn ông lạnh lùng cúi người, ngón tay thon dài âu yếm vuốt ve mái tóc của Mẫn Tiệp, khoe miệng dâng lên cảm giác hạnh phúc, anh nói : “Chỉ cần em đeo, thì cái gì cũng đẹp”

Anh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng lời anh nói đủ để chứng minh anh quan tâm đến Mẫn Tiệp. Đúng vậy, đó là quan tâm, lúc trước, anh đưa cô đi dạo phố? Trong ba năm đó, chưa có một giây phút nào, anh lại cười với cô như thế?

Không có, không có, anh không thương cô, cho nên không quan tâm cô, lúc cô đau khổ bị ai, anh cũng không quan trọng, há lại nhớ trong lòng?

Mẫn Tiệp then thùng mà giận, nhưng ánh mắt của Kỷ Mạch Hằng là ánh mắt của hai người yêu nhau, ánh mắt lưu luyến đó rơi vào tầm nhìn của Mẫn Nhu.

Rõ ràng đừng quan tâm, nên xoay người bỏ đi nhưng cô lại như cây đinh đóng yên tại chỗ, ép buộc bản thân chịu đựng nỗi đau tê tái này, chẳng lẽ nó muốn nói rằng cô đã bị coi thường sao?

Mẫn Nhu, mày bị coi thường, mày biết rõ anh ấy chưa từng để mày vào lòng, mày vẫn hi vọng xa vời có thể chiếm được một góc nhỏ!

“Nhưng em, em cảm thấy chiếc nhẫn công chúa có mặt vương cũng rất đẹp, anh thấy thế nào?”

Mẫn Tiệp cau mày, dựa vào vai Kỷ Mạch Hằng, làm nũng, cầm hai chiếc nhẫn kim cương đang đưa trước mặt ánh mắt sáng ngời.

“Vậy mua cả hai”

Trong giọng nói nhàn nhạt của Kỷ Mạch Hằng đã thể hiện sự cưng chiều với Mẫn Tiệp, không hề phản đối sự thân mật của Mẫn Tiệp cũng không vui mừng.

“Nhẫn đính hôn sao lại mua hai cái? Một là được rồi!”

Tay Mẫn Nhu tựa vào tủ kính khẽ lạnh cả người, “nhẫn đính hôn” ba chữ này khiến cô như bị hắt xuống gáo nước lạnh, ngưng thần thờ.

“Vậy thì lấy cái này”- Kỷ Mạch Hằng cầm lấy chiếc nhẫn công chúa mặt vương trong tay Mẫn Tiệp đưa cho nhân viên. “Gói lại đi”

Nhìn theo bóng lưng hạnh phúc của hai người xa dần, như bị sát muối lên vết thương vẫn chưa lành hẳn, tin đính hôn như trời giáng khiến cô không biết làm sao.

Thất hồn lạc phách, bước ra khỏi tủ kính, Mẫn Nhu không quan tâm đến ánh mắt ái mộ của người xung quanh, đôi mắt rã rời đi ra khỏi cửa. Anh muốn dính hôn, buồn cười, cô dâu lại không phải là cô.

Cô rất muốn làm cô dâu của anh, tình cảm đâu đậm như thế, đến lúc biết anh lấy người khác, bao nhiêu tuyệt vọng đau đớn!

“Đàn ông như vậy em cần gì lưu luyến? Con ếch ba chân tìm thì khó, đàn ông hai đùi đầy đường ra đấy”

Ở bãi đỗ xe, Mẫn Nhu nhìn người đàn ông có dung nhan tựa như yêu mị đang tựa vào cửa xe cô, không để ý tới thái độ giễu cợt của anh liền đi thẳng về ghế lái.

Âu Nhiễm Phong hai tay vòng trước ngực, đôi môi khô gợt nhợt lên, đưa người đến Mẫn Nhu, cả người cô tỏa ra luồng hơi thở lạnh đậm.

“Em khóc sao?”

Luồng hơi thở ấm áp phun vào tóc nàng, Mẫn Nhu quật cường nghiêng đầu, tạo ra khoảng cách với anh: “Không có!”

“Vậy tại sao lại mang kính râm?”- Nói xong, đôi bàn tay mỹ lệ muốn lấy đi kính râm trên sống mũi Mẫn Nhu, lại bị cô nhắc người né tránh.

Ở bên trong bãi đậu xe, cô tức giận cảnh cáo: “Đừng đi theo tôi, nếu không, sau này ngay cả bạn bè cũng không thể làm”

Tiếng động cơ tăng nhanh vang lên, quẹo thật nhanh, âm thanh vang vọng khắp bãi đỗ xe, Âu Nhiễm Phong vẽ mặt bốn cột nhìn gương mặt lạnh lẽo của Mẫn Nhu, đôi mắt phượng phong tình vạn chủng hiện lên sự chân thành hiếm thấy.

Trấn an lồng ngực, Âu Nhiễm Phong nhú mày, tự giễu cợt bản thân.

Xoay người, nhanh chóng nhảy lên xe, nhấn ga, hăng hái đuổi theo sát sau.

Cách không xa bách hóa Đại Dương có một ngã tư, tiếng xe va chạm mạnh âm thanh vỡ nát vang đến tận chân trời, tay Âu Nhiễm Phong cứng đờ, đôi mắt hốt hoảng nhìn dòng xe đang bị vây lại, liền thắng gấp mở cửa xe đi ra.

Tiếng đèn báo hiệu màu đỏ của xe cảnh sát chói mắt lóe lên, Âu Nhiễm Phong không an tâm chen lấn đi qua đám người, trái tim như muốn nhảy ra khỏi ngực.

Hai chiếc xe chạm vào nhau, một chiếc xe có bảng số anh rất quen, đó là bảng số xe của chiếc xe mà anh đã dựa lưng vào khi ở bãi đỗ. Ánh mắt dừng lại, nhìn đầu xe bể nát tan tành, quần chúng xung quanh ai cũng vây lại ca thán, lúc này anh luống cuống hoảng hốt không biết theo ai.

Xe cứu thương tới, nhân viên bảo hộ đặt giá xuống, vội vàng mở cửa xe, đưa người bị thương ngồi ở vị trí lại ra

“Bác sĩ, cứu người trong xe này đã”

Hai tay Âu Nhiễm Phong run lên bắt lấy tay bác sĩ, ánh mắt lo lắng nhìn chằm chằm cửa xe khép chặt, đưa bác sĩ tới trước xe Mẫn Nhu

“Tiên sinh, anh đừng vội”- Một vị cảnh sát thấy hành động của Âu Nhiễm Phong như kẻ điên, vội vàng lên tiếng khuyên can, lại bị anh đẩy ra

“Cút đi”- Đôi mắt ửng đỏ chứa sự bất an sợ hãi, nắm lấy cổ áo bác sĩ dùng sức và lực.

Vị bác sĩ vô tội vẫn không nói nhiều, khi nhìn thấy hai bàn tay Âu Nhiễm Phong, ông mới nói: “Tiên sinh, anh đừng hiểu lầm, chúng tôi không phải không muốn cứu cô ấy mà cô ấy đã bị mang đi rồi!”

Âu Nhiễm Phong thoáng nghi ngờ ánh mắt chất vấn nhìn bác sĩ khiến ông run lên, vội nói: “Lúc này một vị tiên sinh đã đưa cô ấy tới bệnh viện.

“Chẳng qua là vết thương nhỏ mà thôi, không cần lo lắng quá, chỉ cần chú ý chăm sóc, sau này sẽ không để lại sẹo”

Bên trong phòng cấp cứu, hai mắt Mẫn Nhu chán nản cúi đầu, lời an ủi của bác sĩ cô chẳng nghe vào bao nhiêu.

Bên ngoài phòng, một dáng người cao ráo khẽ tựa vào tường, trên người mặc bộ đồ tây màu cà phê, mái tóc ngắn sạch sẽ đen như mực, mang đến cho người ta cảm giác thanh thoát thoải mái, gương mặt tuấn tú nho nhã cũng khiến anh trở thành một cảnh đẹp trong bệnh viện.

“Ba!”

Một bàn tay nặng nề đánh lên Lục Thiếu Phàm, ánh mắt khẽ chớp, quay đầu lại, một thanh niên mặc áo trắng ái muội nhìn anh cười.

“Sao cậu lại ở đây?”

Lục Thiếu Phàm nói mát một tiếng không cậu nệ tiểu tiết, đôi mắt liếc nhìn kẻ lảm chuyện, nhìn vào bên trong phòng cấp cứu, rồi lại lạnh nhạt nhìn ra phía bồn hoa ngoài bệnh viện.

Về mặt thanh nhã không bộc lộ cảm xúc, cứ đứng thản nhiên, cao quý như quý tộc Châu Âu, khiến người khác chiêm ngưỡng sùng bái

Khóe miệng vị bác sĩ trẻ cười sâu hơn, ánh mắt lướt nhìn Lục Thiếu Phàm, rồi nhìn vào trong phòng cấp cứu, dù không nhìn thấy gì, nhưng mà theo những tài liệu trực tiếp có được làm sao không biết chuyện gì xảy ra?

“Bác sĩ Lý là chủ nhiệm khoa não giỏi nhất, còn gì mà không an tâm?”

Lục Thiếu Phàm khẽ đảo mắt, chú ý đến cặp mắt ranh mãnh của vị bác sĩ trẻ. “Mình không có lo”

Bình thần nói, không ai tin, ít nhất vị bác sĩ này không tin.

“Một tác cũng không rời khỏi đây? Còn sợ cô ấy gặp chuyện gì sao?”

Trước thái độ hỏi thăm quẩn chặt lấy không ngừng, Lục Thiếu Phàm lựa chọn không quan tâm, khi nhìn thấy Mẫn Nhu từ trong bước ra ngoài, liền rời khỏi vách tường, cả người đứng thẳng.

Sau lưng là tên Tiểu Cường đang nhin cười trộm.

Mẫn Nhu dùng tay che lấy miếng băng ngay trán, chậm rãi đi tới cửa thì thấy Lục Thiếu Phàm đứng đó, một tay đút trong túi quần, một tay thả lỏng bên người, ánh mắt như trắng sáng, tuy sáng trong như mỹ cảm. Anh cứ thế yên lặng đứng đó, nhưng không ai dám coi thường sự hiện hữu của anh.

“Thế nào?”

Mẫn Nhu nhẹ nhàng lắc đầu, lời nói biểu thị sự mệt mỏi: “Không sao, chỉ là xây sát nhẹ”

“Là Mẫn Nhu tiểu thư thật không?”

Một giọng nam hài hước vui mừng vang lên, không thể không khiến Mẫn Nhu chú ý. Mẫn Nhu nhìn vị bác sĩ trẻ cô đã từng gặp một lần hai tay đút trong túi áo, mặt nở nụ cười thân thiện nhìn cô.

“Tôi là bạn của Lục Thiếu Phàm, lần trước chưa kịp chào hỏi”- Nói xong, anh ta đi về trước, đứng song song với Lục Thiếu Phàm, rút bàn tay trong túi ra hướng về Mẫn Nhu. “Tôi tên là Thẩm Tấn Hàm”

Mẫn Nhu cũng không nói thêm, cũng lịch sự cầm tay Thẩm Tấn Hàm, lễ phép nói: “Mẫn Nhu”

Nghe Mẫn Nhu tự giới thiệu mình xong, vẻ nghiêm túc vừa được mấy giây liền biến mất, Thẩm Tấn Hàm như đứa trẻ nghiêng đầu nuzzing mày nhìn Lục Thiếu Phàm: “Tôi nói cậu biết, người ta là đại minh tinh”

Lục Thiếu Phàm liếc mắt nhìn anh ta, dù động tác mau lẹ nhưng vẫn bị Mẫn Nhu nhìn thấy, nhin không được bật cười khúc khích. Một người đàn ông cao nhã như vậy lại làm hành động như phụ nữ vậy mà vô cùng đáng yêu!

Nhưng tiếng cười này khiến cho đôi mắt sâu thẳm mà gợn sóng của Lục Thiếu Phàm dừng lại trên mặt cô không rời đi, ngưng đọng, sau đó khẽ chép miệng, dời mắt đi.

Không biết vì sao, cô rất sợ khi đối diện với “anh rể”, chỉ cần ánh mắt anh nhìn sang, cô liền buông vũ khí đầu hàng.

Thẩm Tẩn Hàng quan sát hai người ánh mắt loạn cả lên, ho một tiếng, nghiêm túc nhìn Lục Thiếu Phàm nói: “Tiền người ta một đoạn đi, dù sao cũng tiện đường mà”

Nghe Thẩm Tẩn Hàng nói, trên đầu Mẫn Nhu lộ ba đường đen, khóe miệng kéo lên, tiện đường? Cô vẫn chưa nói địa chỉ cho họ mà?

Cô nghĩ Lục Thiếu Phàm sẽ cự tuyệt, anh lại thản nhiên gật đầu, nhìn về mặt hắc tuyến của Mẫn Nhu, chậm rãi nói: “Đúng là tiện đường”.

Khóe miệng Mẫn Nhu càng run mãnh liệt, xoay người, nhìn đường mình vừa đi tới, lúc xoay người cô cảm thấy khóe miệng của Lục Thiếu Phàm chứa nụ cười thản nhiên.

Khi đi qua hành lang, Mẫn Nhu cùng với người đàn ông đi phía sau cũng không biết làm gì. Đột nhiên dừng lại, nhìn về phía vị thị trưởng anh tuần ung dung cao nhã nói: “Không cần anh đưa tôi đi, anh nhật lý vạn ky, tôi chỉ là một thị dân nhỏ nhoi làm sao dám đó nhận ý tốt của anh, anh cũng đừng theo... ách, về đi?”

Lục Thiếu Phàm nhìn người con gái nhỏ trước mắt, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười nịnh hót, nhưng đôi mắt sáng to lại chứa sự tức giận, xem ra phải chịu nhiều khổ cực?

“Làm người của dân, tôi cần đưa chủ nhân bị thương an toàn trở về nhà”

Lời nói vân đạm phong khinh, lấy cớ như lẽ đương nhiên, hơn nữa vẻ mặt ôn hòa thanh nhã khiến Mẫn Nhu ngẩn ra, nghẹn lời không nói được thêm nữa.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng Mẫn Nhu thỏa hiệp, buông hạ hai vai, giống như chỉ dấu thau gà mẹ, vừa đình cất bước, ánh mắt cô lại nhìn thấy đôi nam nữ! Chỉ một bước ngắn nhưng với cô lại là khoảng cách của cả dải ngân hà.

Cô không vượt qua được, anh cũng không dám đi qua.

Kỷ Mạch Hằng cẩn thận đỡ lấy Mẫn Tiệp, mỗi hành động lộ vẻ vui sướng khẩn trương, nụ cười hạnh phúc trên mặt Mẫn Tiệp cũng khiến chân cô đứng không vững. Trong mắt Kỷ Mạch Hằng chỉ có mình Mẫn Tiệp, dù cô đứng trước mắt anh, anh cũng không liếc nhìn.

“Anh không phải muốn đưa tôi về sao?”

Hai mắt khô khốc, không hề có màn hơi nước, chẳng qua nỗi đau đã tích tụ trong vô tâm, cô xoay người nhìn người phía sau nhẹ nhàng nói

Cô thật sự rất mệt, mệt mỏi, không còn sức để tranh đoạt, cho nên khi xoay người nhìn Lục Thiếu Phàm thì không hề nghĩ tới mối quan hệ lung tung giữa anh và cô, chẳng qua như giữ lấy được nhánh cây cứu mạng, không muốn buông ra.

Lục Thiếu Phàm nhìn bộ dạng phục tùng của Mẫn Nhu cố ý che đi sự bi ai, nói là lâu nhưng chỉ mất mấy giây để nhìn, khóe môi cong lên đúng độ, ưu nhã tác phong nhanh nhẹn.

“Được”

Anh tự mình bước tới sát gót chân cô, nhìn đôi mắt cô ửng hồng, bình tĩnh nói: “Tôi đưa cô về”

Bốn chữ này như xiềng xích, đem cô giam cầm bên trong sự dịu dàng của anh, sự kiên cường giả vờ lại bị đôi mắt đen kia nhìn thấu thiếu chút nữa là sụp xuống.

Chưa nghĩ tới, bốn chữ này sẽ từ miệng người xa lạ nói ra, cũng chưa nghĩ khi nghe bốn từ này lại đau lòng đến thế. Một nỗi chau xót dâng lên ngập đầu, nước mắt không hề báo trước đổ ào, thiếu chút nữa rơi xuống, cô đưa tay quệt nhẹ.

Nếu ở chỗ Kỷ Mạch Hằng đã không còn chỗ của cô, cô nên đi cùng anh sao?

Thất thần nhìn lòng bàn tay rõ ràng của anh, sau đó ngẩng đầu, cô cười để lộ lúm đồng tiền, nước mắt thật mỹ lệ nhìn Lục Thiếu Phàm, trong lòng sợ hãi.

“Thật xin lỗi, tôi nên tự mình đi về”

Mẫn Nhu bước ngang qua Lục Thiếu Phàm, từng bước đi về cuối hành lang, đôi mắt thâm thúy mát lạnh vẫn nhìn cô.

Rất lâu về sau, cô mới biết, người đàn ông làm bạn đời của cô này, lần đầu tiên cô rung động là khi anh ở bệnh viện đưa tay về phía cô.

Anh nói anh đưa cô, cô bỏ chạy, nhưng trái tim cô không trốn được, cuộc đời này lại mang người đàn ông ưu tú thanh tao này đến bên cô.

Cho dù vình tình yêu mà tổn thương, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, không thể dừng lại vì cô. Không lâu sau tai nạn giao thông, Mẫn Nhu liền bị cảnh sát gọi tới lấy khẩu cung, còn đến công ty bảo hiểm đền tiền, mãi tới tối mới về nhà đã mệt lả người không còn bao nhiêu sức.

Dưới nhà trọ một chiếc xe Lincoln đen đậu bên đường khiến người qua lại không ngừng quay đầu. Mẫn Nhu biết chiếc xe này, là chiếc xe chuyên dụng của cha cô Mẫn Chí Hải.

Ông Lý làm tài xế nhìn thấy Mẫn Nhu từ xa đi tới liền xuống xe, cúi đầu hành lễ với Mẫn Nhu.

“Nhị tiểu thư”

Mẫn Nhu lịch sự gật đầu, nhìn về phía ghế sau của xe: “Cha tôi có đến không?”

“Không có, là chủ tịch bảo tôi đưa cô về Mẫn gia”

“Tôi ở đây không sao cả, chú Lý, chú về đi, nói mấy ngày nữa tôi sẽ tới khách sạn thăm cha”

Mẫn thị chủ yếu kinh doanh khách sạn, tuy nhiên cũng quản lý vài câu lạc bộ.

Ông Lý biết nhị tiểu thư đối với kẻ hầu luôn lịch sự, nhưng lần này chủ tịch giao cho ông nhiệm vụ nếu không đưa được tiểu thư về, chủ tịch sẽ rất buồn

“Nhị tiểu thư, không đối cô, ngày kỉ niệm Mẫn Thị chỉ còn hai ngày, chủ tịch hi vọng cô có thể tham dự”

Mẫn Nhu nhớ lại bữa tiệc rượu hàng năm ở công ty cha, khi cô bước chân vào Mẫn gia, cô chưa từng tham gia, không phải vì Mẫn Chí Hải không muốn, nhưng cô biết nếu cô xuất hiện ở đó sẽ xảy ra mâu thuẫn.

Mẫn Nhu tính nói gì đó, nhưng ông Lý lại giành nói: “Nhị tiểu thư, cô coi như giúp tôi, nếu việc này làm không xong không biết chủ tịch sẽ khiển trách ra sao!”

Mẫn Nhu cụp lông mi xuống, sau cô không biết, từ khi cô hai mươi tuổi, hằng năm Mẫn Chí Hải đều kêu ông Lý đưa cô về tham dự lễ kỉ niệm, nhưng đều bị cô thoát khỏi, ông Lý không tránh khỏi liên lụy.

Nhìn người đàn ông trung niên nghiêm trang trước mắt, Mẫn Nhu buồn bã ừ một tiếng, để cho ông Lý chờ dưới lầu, cô đi lên trên tắm rửa thay quần áo. Ở đó vài ngày, nếu gặp được Mẫn Tiệp có lẽ...

Lắc đầu, cô gỡ bỏ gương đau đớn, trút đi nỗi lòng bước vào thang máy.

..

Căn biệt thự xinh đẹp cao quý nhưng không xa hoa, Mẫn Nhu mang theo hành lý xuất hiện ở cửa Mẫn gia.

Trên ghế sofa nơi phòng khách, Hồng Lam cầm tờ báo đọc, nghe tiếng cửa đẩy vào, liền quay đầu nhìn thấy Mẫn Nhu đội chiếc mũ lưỡi trai, đôi mắt ôn hòa bỗng trở nên cay nghiệt.

Không có sự ân cần như các quý phụ trong tranh, ưu nhã xoay người lại, không quan tâm đến Mẫn Nhu nữa.

Mẫn Nhu bất động đứng ngoài cửa, dì Lý liền lấy dép, đổi giày cho cô, vừa tính bước lên lầu thì giọng nói lạnh lùng tựa tảng băng của Hồng Lam cất lên: “Ba mà đang ở thư phòng chờ mày”

“Cám ơn mẹ”

Cho dù cô không lạ gì tiếng mẹ, cô cũng phải gọi, 20 năm trước, Mẫn Chí Hải mang cô về thì người phụ nữ cao sang kia đã trở thành mẹ cô.

Hồng Lam không đáp, không khí lạnh lẽo bao phủ căn phòng, Mẫn Nhu bĩu môi, không nói thêm lời nào, xách túi lên lầu.

Cửa thư phòng mở ra, Mẫn Nhu nhẹ giọng, thuận tiện khép cửa lại

Mẫn Chí Hải như đang nhìn gì đó, hai lông mày xoắn chặt, nghe tiếng động từ cửa phát ra liền quay lại, thấy Mẫn Nhu đang bước tới gần ông.

“Cha”

Mẫn Chí Hải gật đầu đáp trả, khi chú ý tiếng miếng băng trắng dưới tóc Mẫn Nhu thì vẻ mặt liền không vui nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ vào chiếc ghế đối diện: “Lại đây ngồi đi!”

“Buổi tiệc kỷ niệm hàng năm lần nay con nên chuẩn bị một chút”

Không phải hỏi ý mà là thông báo, từ cách nói của Mẫn Chí Hải, Mẫn Nhu liền biết. Hai lông mày thon dài kẻ đen nhăn lại: “Cha, con không muốn tham gia”

Mẫn Chí Hải hừ lạnh một tiếng, ngón tay cầm lấy tờ báo ném đến trước mặt Mẫn Nhu. Mẫn Nhu cúi đầu nhìn trang đầu, đáy mắt lóe lên sự kinh ngạc, không nghĩ ngờ gì cả, trên trang đầu là một người con gái rất quen mặt, chính là cô!

“Không muốn tham gia? Vậy con muốn cả ngày lẫn đêm cứ xuất hiện trên trang đầu mấy tờ báo lá cải này sao?”

Mẫn Nhu mím môi nhìn chằm chằm tựa đề to tướng trên tờ báo. “Mẫn Nhu vì bị Âu Nhiễm Phong bỏ rơi mà chán nản gây ra tai nạn xe”

Mẫn Chí Hải thấy Mẫn Nhu im lặng, cho là cô chấp nhận chuyện trên báo, thở dài nói: “Bữa tiệc này không thiếu những người trẻ tuổi tài cao, đến lúc đó, con xem có thích ai không...”

“Mẹ có biết chuyện này không cha?”

Mẫn Chí Hải đối với câu hỏi của Mẫn Nhu có chút khó hiểu, ngay sau đó liền hiểu ra cô muốn đề cập chuyện gì, gương mặt nghiêm nghị: “Cha đã quyết định bà ấy không có quyền xen vào”

Ra là Hồng Lam không biết, cũng khó trách, nếu biết trước thì lúc này ở dưới lầu có thể bình thản ngồi đó sao?

Mẫn Nhu tự chế giễu bản thân, kéo nhẹ khóe môi: “Con biết”

Kéo ghế ra từ từ đứng dậy: “Nếu không còn chuyện gì, con xin phép ra ngoài trước”

Khi tay đặt lên nắm cửa, sau lưng mới truyền tới giọng nói của Mẫn Chí Hải, ẩn chứa sự áy náy khó nói: “Tiểu Nhu, cha biết con không thích ngôi nhà này, nhưng cha là cha của con, cha không để con chịu ủy khuất, chị gái con đã được nhiều thứ, còn con cha sẽ tận lực”

Nhưng cô vẫn nói: “Cám ơn cha”

Che lấp đi những suy nghĩ trong lòng, lạnh nhạt mở cửa đi ra ngoài trở về phòng mình, quan sát căn phòng hoa mỹ này cô biết ông nói không sai, cô không thích nơi này

Đứng trên ban công, cô ngửa đầu, đôi gò má duyên dáng dưới ánh trăng thuần khiết khiến người khác say mê, dưới lầu trước biệt thự, tiếng còi xe khiến cô cúi đầu nhìn.

Ở phía trước đèn xe, Mẫn Tiệp cười tươi kéo tay Kỷ Mạch Hằng, anh không hề hắt ra cũng không thấy đôi lông mày nhíu lại, thậm chí còn mỉm cười nhìn Mẫn Tiệp, trong đó chất chứa bao nhiêu tình cảm khiến cô thật ngưỡng mộ.

Cô nỗ lực suốt ba năm không có được, Mẫn Tiệp chỉ cần cười một lần mà dễ dàng có được.

Đầu ngón tay bấu chặt vào bàn công bắt lức, thần thờ nhìn xuống lầu, giống như đang ở trong hầm băng cô không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy trái tim lạnh lẽo. khi quay đầu lại, chỉ còn mình cô.

Sự thật chưa từng thay đổi, nhưng cô quá ngốc, cho rằng anh sẽ là chồng cô.

Không muốn thưởng thức cảnh lưu luyến dưới lầu nữa, cơ thể cứng ngắc, ngơ ngẩn quay về phòng, kéo cửa sổ lại, che đi khung cảnh chói mắt.

17 năm một người, cứ ngỡ sau khi gặp Kỷ Mạch Hằng thì có thể chạm tay vào hạnh phúc, nhưng khi cô vươn tay ra tất cả đều là mây khói.

Thì anh chỉ cho cô sự ảo tưởng, hôm nay khi tỉnh mộng, mới biết chỉ mình cô chìm trong nước, còn anh đã thờ ơ lạnh nhạt sớm có giai nhân làm bạn.

Ba năm sau, Mẫn Nhu vẫn chỉ một mình về sau, cũng chỉ có một mình...

Mẫn Nhu vì yêu mà tự sát. Từ sau tai nạn ô tô hàng loạt các tờ báo, internet tivi đều lan truyền tin đó chỉ trong một thời gian ngắn.

Tại khu mua sắm cao cấp MG Noll, Mẫn Nhu ăn mặc đơn giản, đeo kính mát, đội mũ lưỡi trai bước vào cửa hàng dạ phục Edressit.

Quần áo phụ kiện cho lễ kỷ niệm hằng năm Mẫn Chí Hải đã giúp cô chuẩn bị xong chỉ đợi cô đến thử.

Cửa phòng thử đồ mở ra, Mẫn Nhu với tóc đen xõa dài dáng người cao gầy mặc bộ lễ phục màu đen càng tôn thêm làn da trắng nõn thanh khiết, những đường cong duyên dáng của cơ thể hiện ra khiếm người bán hàng xuýt xoa không ngớt

Cho dù không đeo trang sức, không trang điểm thì vẻ đẹp vẫn là trời sinh, cô chỉ cần im lặng đứng đó không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của cô.

“Mẫn tiểu thư, bộ lễ phục này rất hợp với cô.

“Đúng vậy, đây là mẫu mới của tháng này, đều là may tay, tiểu thư mặc vào càng làm tăng sự hoàn mỹ của dáng người...”

Mẫn Nhu không hề để tâm những lời tán thưởng, những lời này cô nghe không dưới trăm lần, là thật hay giả, cô cũng không còn trẻ để đi kiểm nghiệm những lời đó.

Nhẹ nhàng kéo làn váy lất phất dưới đất đi tới bên giá treo, lựa bộ lễ phục, cô mặc quần áo rất chú ý cũng tin rằng không có thích hợp nhất chỉ có thêm thích hợp.

Có lẽ biết Mẫn Nhu có mắt thẩm mỹ, nhân viên phục vụ cũng rất nhiệt tình, không có chút rề rà, chỉ cần là lễ phục đẹp liền đem ra cho Mẫn Nhu chọn lựa.

“Xin mời quý khách”

Cửa mở, tiếng nhân viên vang lên, Mẫn Nhu thoáng quay lại nhìn, vừa nhìn thấy quý phụ đó thì bàn tay đang chọn quần áo bỗng cứng đờ.

“Dem mẫu mới nhất của tháng này ra cho tôi xem”- Tiếng phụ nữ êm tai vang lên, sau đó nhân viên lễ phép xoay người đi lấy lễ phục.

Có lẽ do ánh mắt của Mẫn Nhu nhìn quá chăm chú, nên vị phu nhân liền phát hiện ra có điều gì đó bất thường, kinh ngạc nhìn Mẫn Nhu mặc bộ lễ phục màu đen sang trọng, sau đó lại khôi phục dáng vẻ ung dung tao nhã.

Mẫn Nhu không ngờ tới lại gặp mẹ của Kỷ Mạch Hằng, cô cũng không biết phải làm sao, trong ấn tượng bà Kỷ không thích cô.

Bà Kỷ nhìn thấy Mẫn Nhu không được tự nhiên liền ung dung đi tới, dung nhan xinh đẹp không vì thời gian mà lưu lại vết tích, vì chịu ảnh hưởng của giáo dục chế độ cũ càng khiến cho bà trở nên cao quý.

Đối với Mẫn Nhu, dù trong lòng cũng không vui vẻ, nhưng trên gương mặt cũng không bày ra, tỏ vẻ hiền lành lịch sự.

“Cháu chào bác”

Sự thăm hỏi ân cần nhưng cứng ngắc, Mẫn Nhu đối với bà Kỷ đã không còn sự kính hãi và lo lắng như trước, chỉ là cảm thấy không tự nhiên. Trước kia, vì Kỷ Mạch Hằng, cô cố gắng lấy lòng bà, nhưng bà Kỷ cũng không giữ mặt mũi cho cô, luôn dùng dáng vẻ tao nhã này để đối phó khiến cô không thể đoán được.

Bà Kỷ gật đầu, cử chỉ tựa như nhân vật nổi tiếng rất tao nhã. Nhân viên bán hàng của tỉnh ý, liền đi ra để lại không gian cho hai người.

“Nghe nói cô tự sát?”

Bàn tay ép ngay váy khê siết chặt, móng tay đâm vào da thịt đến đau đớn nhưng trên mặt vẫn tỏ ra mạnh mẽ cười nhạt.

“Chuyện đó chỉ là ngoài ý muốn...”

“Tôi không cần biết vô tình hay cố ý, tôi cũng không muốn biết chuyện viết trên báo thật hay không, tôi chỉ quan tâm suy nghĩ của con trai mình”

Mẫn Nhu tính giải thích thì bị bà Kỷ cắt ngang, không để cho cô nhiều lời liền mở miệng, lời nói chanh chua cổ tình làm khó làm dễ.

“Người trẻ tuổi khó tránh khỏi nông nổi, Hằng tuy là CEO của Kỷ thị, nhưng thích chơi đùa, hơn nữa...”- Liếc xéo về mặt đang co lại của Mẫn Nhu, đôi mắt hất lên bày tỏ sự khinh thường. “Chơi đùa thì có thể, nhưng mà Kỷ gia chúng tôi không cho phép một con hát vào cửa, dù Kỷ thị không phải là con rồng trong nền kinh tế, cũng không phải loại nhà giàu mới nổi, con dâu muốn vào được không phải ai cũng có thể”

“Mẫn tiểu thư, tôi nói như thế chắc cô cũng không để tâm? Suy nghĩ của người làm cha mẹ này hy vọng cô có thể hiểu.

Lời nói thẳng, không phải là muốn nói cô không xứng làm con dâu sao?

Loại lời nói này không phải nghe lần đầu, nhưng đến lúc này cô mới biết, những lời nói này đã làm tổn thương lòng tự trọng đến mức nào, đồng thời cũng hiểu ở trước mặt Kỷ Mạch Hằng, lòng tự trọng của cô đã không còn.

Nổi chua xót dâng lên trong mắt, đầu đang cúi thấp từ từ ngẩng lên, cao ngạo nhìn bà Kỷ cười, không để đến sự kinh ngạc của bà liền bình thản nói: “Kỷ phu nhân yên tâm, quý công tử có mắt nhìn cao như thế làm sao để ý đến con hát này? Sự lo lắng của Kỷ phu nhân cả đời này cũng không xảy ra.”

Bà Kỷ không ngờ được phản ứng của Mẫn Nhu, nếu là trước đây Mẫn Nhu luôn lấy lòng bà, tỏ ra hiếu kính, bây giờ lại châm chọc khiêu khích khiến sắc mặt bà trầm xuống

“Tôi không biết cô trước đây sử dụng thủ đoạn gì khiến cho Hằng mấy năm qua vẫn bất ly bất khí (*), nhưng mà cô cũng nên tự hiểu, chim sẻ thì vẫn là chim sẻ vĩnh viễn không thể biến thành phượng hoàng”

(*) Bất ly bất khí: Không rời rời đi

Bất ly bất khí? Khá lắm bất ly bất khí!

Nhớ tới sự vô tình và phản bội của Kỷ Mạch Hằng, sắc mặt Mẫn Nhu liền biến sắc, cười lạnh nói: “Cháu chưa từng muốn làm Phượng Hoàng của Kỷ gia, lúc này cũng không muốn”

Trên gương mặt của bà Kỷ xuất hiện sự méo mó, bàn tay cầm giỏ nổi gân xanh, giận quá mà cười: “Đừng nói những lời tự mãn như thế, thiếu gì kẻ giả vờ tốt lành để vào nhà giàu, Mẫn Nhu cô cũng không ngoại lệ, ở với Hằng, chẳng lẽ cô dám nói cô không ham tiền của nó sao?”

Ba năm bỏ ra khi quay đầu lại chỉ có sự chế nhạo và coi thường, bởi vì cô là con hát, trong mắt đám nhà giàu con hát “lấy sắc mê hoặc người” cho nên cô không được vào Kỷ gia.

Ha ha, tình yêu thật đáng buồn cười, cô lại không hề tự ái, để cho người khác sỉ nhục bản thân như vậy, dù ba năm trước hay bây giờ, người đó vẫn không an ủi cô lấy một lần.

“Anh yêu”- Giọng nói thân mật dịu dàng cất lên, chúng tỏ là một cô gái đang yêu rất thẹn thùng, giọng nói đó thu hút sự chú ý của đám nhân viên.

Trong đôi mắt lạnh lùng của bà Kỷ lộ vẻ kinh ngạc, thản nhiên cười, một gương mặt vốn đã xinh đẹp tuyệt mỹ như bông bách hợp nở rộ, rất thuần khiết xinh đẹp, đáng người nhỏ nạnh chạy tới bên đó.

“Anh đi đâu vậy? Lúc này em phải đi tìm anh khắp nơi”

Bàn tay trắng nõn phủ lên đôi cánh tay gầy gò kia, Mẫn Nhu cười tủm tỉm để lộ gương mặt xinh đẹp, hướng về phía cửa nhìn người đàn ông làm nũng nói.

Mẫn Nhu không chờ được nữa, muốn đem nỗi tức giận uất ức bao năm tiết ra, như vậy mới không quan tâm ánh nhìn của công chúng kiên quyết lôi kéo một người đàn ông xa lạ. Huống hồ, nghiêm túc mà nói, người đàn ông xa lạ này cũng không phải xa lạ.

Lục Thiếu Phàm không ngờ lại gặp Mẫn Nhu ở đây, càng không ngờ Mẫn Nhu sẽ xưng hô với mình như vậy, dung nhan nhã nhặn lộ lên sự mê hoặc, không vạch trần cô mà cúi đầu nhìn người con gái đang cười rất nhọt ngào.

Mẫn Nhu cảm thấy khóe miệng mình cười đến mỏi nhừ, nhưng tính tình quật cường khiến cô không thể cúi đầu trước mặt bà Kỷ, chẳng qua là giận, là diễn kịch mà thôi!

Hơn nữa, Lục Thiếu Phàm cũng không vạch trần cô?

Sắc mặt bà Kỷ tối lại, nhìn đôi nam nữ thân mật tựa vào nhau, hận không thể tiến lên giáo huấn “đôi cẩu nam nữ” này

Nhưng sự giáo dục kĩ lưỡng đã nhắc nhở bà phải bình tĩnh, nếu không khinh địch như vậy đã bị một con hát khiêu khích, mất đi sự cao quý thanh nhã, đáng về chủ tịch phu nhân!

Bà Kỷ từ từ bước tới cửa, đôi mắt sáng đánh giá người đàn ông Mẫn Nhu đang ôm, áo cổ chữ V màu sam, ăn vận bình thường, quần áo dù không nói lên danh tính nhưng lại cho ra những điều quan trọng.

Cánh tay bị Mẫn Nhu ôm vẫn để trong túi, chẳng những không hề mất đi vẻ lịch sự ngược lại càng làm tăng vẻ tự nhiên ung dung.

NGười đàn ông này không hề kém con mình, đây là nhận xét đầu tiên của bà Kỷ khi nhìn Lục Thiếu Phàm, trên người anh che dấu sự cứng rắn, so với dáng vẻ sạch sẽ xuất trần bên ngoài thì khí chất bên trong không giống nhau làm người ta thần phục.

“Không ngờ, nhanh như vậy Mẫn tiểu thư đã tìm được ý trung nhân?”

Bà Kỷ tuy cười nói nhưng gương mặt gian xảo, chế giễu, đôi mắt bộc lộ sự thịnh thường miệt thị.

Bàn tay Mẫn Nhu giữ lấy tay Lục Thiếu Phàm liền căng cứng, nhìn về phía bà Kỷ cười đắc ý, lay lay Lục Thiếu Phàm, sẵn giọng: “Anh yêu, sao không chào hỏi bác Kỷ đi?”

Lục Thiếu Phàm đeo kính râm che khuất đi rửa gương mặt, Mẫn Nhu cũng không thể nhìn thấy mắt anh, tự nhiên cũng không biết Lục Thiếu Phàm đang suy nghĩ gì, chỉ có thể tiếp tục diễn.

Lục Thiếu Phàm không nói, khóe môi nâng lên, sự trầm mặc khiến Mẫn Nhu bất an, không khỏi kẻ sát Lục Thiếu Phàm, sợ bà Kỷ nhận ra cô đang diễn.

Bà Kỷ không phải kẻ ngốc, sao lại để Mẫn Nhu chơi bà, phát hiện hành động cả hai cứng ngắc, nhin không được mĩa mai nói: “Không hổ là đại minh tinh, diễn xuất...”

Lời bà Kỷ chưa nói xong, thì bị một giọng nam réo rất đầy thu hút cắt ngang.

“Chào bác Kỷ”

Mẫn Nhu ngẩng đầu, đập vào mắt là Lục Thiếu Phàm đang tươi cười để lộ hàm răng trắng sạch sẽ, giống như có cơn mưa to rót xuống khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Lục Thiếu Phàm là hoàn mỹ, Mẫn Nhu chưa bao giờ nghi ngờ điều này, người đàn ông này có thể khiến phụ nữ điên cuồng, giống như cây thuốc phiện khiến cô trầm luân không biết từ lúc nào.

Trên gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười sung nịch, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt trán cô, ôn nhu nói: “Anh đi lấy lễ phục đâu phải bỏ trốn, em lo lắng gì chứ?”

Đối với hành động thân thiết đầy bất ngờ của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu sững sờ, để mặc anh sờ tóc cô, sau đó mới phản ứng lại, hai gò má ửng đỏ, xấu hổ dời mắt nhìn về mặt cực kỳ khó coi của bà Kỷ lúc này.

Trong lòng cô rất sung sướng, muốn tương kế tựu kế, gương mặt nhỏ nanh cười tươi, ngược ngùng quàng tay qua lưng áo của Lục Thiếu Phàm, lúc đó có thể cảm nhận được rõ ràng anh.

“anh yêu, em mặc váy này đẹp không?”

Lục Thiếu Phàm thành thật nhìn Mẫn Nhu, gật gật đầu: “Không tệ, nhưng nên cải thiện một chút, màu đỏ vẫn hợp với em hơn”

Khóe mắt Mẫn Nhu kéo ra, tận lực phối hợp, buong Lục Thiếu Phàm cúi đầu nhìn chiếc váy, cắn môi, uể oải nói: “Rất khó coi a!”

“Rất đẹp, em mặc gì cũng đẹp”

Những lời ca ngợi này lại từ miệng của một người đàn ông tao nhã nói ra, koóng có chút nịnh nọt ngược lại rất phong độ và tự nhiên.

Thái độ hờn giận của Mẫn Nhu dừng lại, vui vẻ kéo khóe môi, đôi mắt mở to, bỗng nhiên giữ lấy cổ Lục Thiếu Phàm, kiễng chân, hôn vào trán anh,

“Anh đối với em tốt nhất”

Lục Thiếu Phàm thần nhiên cong môi, đôi mắt thâm thúy đang bốn bề dấy sóng, đầu ngón tay ấm áp ái muội lui dần xuống dưới: “Không đối tốt với em, anh còn có thể tốt với ai?”

Khóe miệng Mẫn Nhu co lại, may mắn là đưa lưng về phía bà Kỷ nếu không sớm đã lộ tẩy

“Hừ, trước mặt bao nhiêu người cũng không biết chừa mặt, cha mẹ cô không dạy cô lễ nghĩa sao?”

Trước sự chỉ trích của bà Kỷ, trên gương mặt Mẫn Nhu lộ ra sự lạnh lẽo, không tiếp tục cùng Lục Thiếu Phàm diễn cảnh thân thiết nữa, tức giận nhìn bà Kỷ, lông mày nhíu lại, bình tĩnh nói: “Cha mẹ cháu có dạy hay không, bác Kỷ cũng đâu được xen vào, nếu nhàn rỗi quá không có việc gì, bác nên quay về dạy con mình đi”

“Cô...”

“Nếu không còn việc gì, chúng cháu đi trước, chào bác”

Bà Kỷ vẫn chưa kịp giáo huấn Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm đã mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc của cả hai, ôm chầm lấy Mẫn Nhu, lễ phép gật đầu chào bà Kỷ, kéo Mẫn Nhu rời khỏi chiến trường.

Lục Thiếu Phàm che chở cho Mẫn Nhu trong mắt bà Kỷ càng Mẫn Nhu là thủy tính dương hoa (**), hừ nặng một tiếng, cũng không còn tâm trí dạo phố, xách giỏ, dặm gót giày thỏ phì phò bỏ đi.

(**) Thủy tính dương hoa: Lăng lơ

Lúc đi qua khúc quanh, Mẫn Nhu giận đến đen mặt, bên cạnh Lục Thiếu Phàm vẫn ôn hòa, duy trì sự im lặng, nhìn về phía tử kính xa xa.

Kiểm chế lại cảm xúc nóng nảy, Mẫn Nhu hít sâu, mới nhớ đến Lục Thiếu Phàm vẫn còn bên cạnh, gương mặt mới phát hiện anh không nhìn cô mới thoáng an tâm.

“Cám ơn”- Cô buồn bã nói cám ơn, đây cũng không phải chuyện gì đáng hãnh diện ngược lại còn mất mặt.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười êm ái, nhạt nhạt không hề châm biếm, chỉ là cười, Mẫn Nhu tò mò hơi nhíu mày, thấy khóe miệng Lục Thiếu Phàm dần ra nụ cười nhìn cô.

Không đợi Mẫn Nhu kịp trả lời, bóng người mang theo mùi hương bạc hà biến mất khỏi tầm mắt Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu nhìn anh ung dung rời khỏi, trong lòng cảm thấy như vừa trải qua giấc mộng, Lục Thiếu Phàm người đàn ông này khiến cho cô cảm thấy như ảo ảnh, nhìn không thấu đoán không ra, rất bí ẩn, cô không thể hiểu được.

Cúi đầu mới nhận ra bản thân vẫn còn mặc lễ phục, đồ đạc vẫn còn để trong cửa hàng.

“Mẫn Tiểu thư, cô quay lại rồi, đồ của cô chúng tôi đều đã bảo quản”

Nhân Viên lịch sự dẫn Mẫn Nhu đi vào, lúc đi qua tủ kính, Mẫn Nhu dừng bước.

“Mẫn tiểu thư?”

Người bán hàng khó hiểu nhìn theo mắt Mẫn Nhu, trong tủ kính là bộ y phục hở vai dài đến gối màu rượu đỏ, dưới ánh đèn của cửa hàng dưới người mẫu cao gầy càng làm cho bộ trang phục trở nên quyến rũ và thời thượng.

“màu đỏ...”

4. Chương 4

Trước biệt thự Mẫn gia, hai chiếc xe sang trọng lần lượt đi ra khiến cho khung cảnh xung quanh trở nên yên tĩnh.

Trên ban công, gió nhẹ lướt qua rèm cửa sổ, một bóng người núp sau rèm, Mẫn Nhu im lặng nhìn quang cảnh dưới lầu, mãi đến khi Mẫn Chí Hải rời khỏi cô vẫn không động đậy.

“cách” một tiếng, cửa phòng ngủ bị đẩy vào, đi Lý nhẹ giọng thì thấy Mẫn Nhu đứng bên ban công, hoàng hôn mờ ảo chiếu trên tóc cô làm tăng thêm vẻ thanh lịch.

“Nhị tiểu thư”

Mẫn Nhu nghe tiếng động, xoay người lại, ngũ quan tinh xảo trắng nõn nà sáng rực, khóe môi mở một nụ cười không rõ ràng, giống như bị ép buộc và rất khổ sở.

“Chủ tịch đã hẹn trước, xe sẽ tới ngay”

“Tôi biết”

Địa vị của Mẫn thị ở thành phố A không thể coi thường, bữa dạ tiệc kỷ niệm hàng năm này chắc chắn giới nghệ sĩ tham gia không ít, vài gia tộc lớn thuộc tầng lớp thượng lưu cũng không bỏ qua, sẽ để vài thành viên trong gia tộc xuất hiện, ngay cả người làm trong chính phủ vì địa vị của Mẫn Chí Hải mà cũng tham gia.

Khách sạn Lôi Định là khách sạn năm sao đầu tiên, dạ tiệc hôm nay được tổ chức ở đó so với mọi năm đều long trọng hơn, nhất là có phóng viên truyền thông cũng được mời, chính tổ trong bữa tiệc này có việc rất quan trọng cần công bố.

Ban đêm, trước cổng khách sạn Lôi Định xe hơi ngoại nhập không ngừng ra vào, nhân viên tiếp tân chưa hề dừng lại, vội vàng đón khách vào hội trường, trong đó là các danh nhân thường xuyên xuất hiện trên các tạp chí kinh tế và tài chính.

Chiếc xe Rolls- Royce dừng lại, sườn xe hoa lệ hấp dẫn chưa kịp bước xuống đã khiến mọi người xung quanh xuyết xoa không biết là công tử tiểu thư của nhà nào.

“Nhị tiểu thư đã tới nơi!”- Lái xe cung kính nói với Mẫn Nhu, nói xong, liền bước xuống xe, giúp cô mở cửa.

Cửa kính xe không che được khung cảnh bên ngoài, Mẫn Nhu thân nhiên nhìn dòng người tụ tập, đôi mắt nhìn về phía kính chiếu hậu có hình ảnh của mình trong gương, đôi môi khô khốc khẽ mấp máy, tài xế mở cửa xe cúi người đi ra ngoài.

Một đôi chân thon dài trắng nõn từ bên trong xe bước ra, đôi giày cao gót nhỏ màu vàng kim đặt xuống đất, tài xế cẩn thận đứng sang bên, một cô gái mặc bộ lễ phục màu rượu đỏ hở vai xuất hiện trước mắt công chúng.

Mái tóc dài uốn nhẹ sau ót, không hề đeo bất kì trang sức, tóc mai được uốn quăn tăng thêm sự nữ tính, bộ dạ phục màu đỏ được cắt may cẩn thận, thiết kế tuy đơn giản nhưng ôm sát lấy thân hình hoàn mỹ của cô để lộ ra đường cong. Đôi giày cao gót màu vàng kim khiến cô toát lên những đường nét đẹp, mỗi bước đi, làn váy hơi lay động, dưới ngọn đèn hiệu hình tròn có vẻ gợi cảm mà dịu dàng.

“Đó chẳng phải Mẫn Nhu sao?!”

Không biết là ai lại thét lên kinh hãi, sau đó hàng loạt tiếng xì xầm trong đó có khen có chê Mẫn Nhu.

Đôi tay ngọc nhỏ nhắn mềm mại cầm bóp dài, sải bước qua mọi người, chiếc cầm nhỏ nâng cao tôn lên vẻ cao quý.

“Không phải chỉ là diễn viên sao, còn tỏ vẻ thanh cao tới tham gia tiệc, hừ!”

“Này cô ghen tị với người ta sao? Cũng không nhìn cô ta đi, đáng người, tướng mạo làm gì không câu được công tử nhà giàu?”

“Tôi mà ghen tị với cô ta? Tôi tình nguyện khổ cực còn hơn dùng thân thể đổi lấy giàu sang”

Mẫn Nhu không phải không nghe thấy những lời nói khó chịu kia, cũng không phải không biết đám phụ nữ đó là cố tình nói cho cô nghe, nhưng những điều đó, cô dù có cãi cũng có thể lấy lại thanh danh sao? Còn nữa họ có tin không? Sẽ không nói cô là thanh cao, hay không nói xấu sau lưng sao?”

Trong hành lang, có người đặc biệt đứng chờ Mẫn Nhu, lúc cô vừa bước vào cửa, một người đàn ông mặc bộ đồ tây trắng thơm chào đón: “Nhị tiểu thư, chủ tịch đang ở trong phòng đợi cô”

“Cám ơn”- Lịch sự đáp, Mẫn Nhu bước vào thang máy lên tầng 25 tìm Mẫn Chí Hải.

Đứng trước cửa phòng chủ tịch, Mẫn Nhu do dự một chút, rồi đặt tay lên gõ cửa, bên trong truyền tới một giọng nam trầm thấp mà quen thuộc.

“Vào đi”

Mẫn Chí Hải nhìn Mẫn Nhu mở cửa bước vào liền chú ý tới trang phục của cô, nhướn mày: “Sao không lấy bộ trang phục cha đã chuẩn bị trước?”

Mẫn Nhu hơi lúng túng, đôi môi đỏ nhợt nhạt, lẩm bẩm nói: “Cái này cũng không tệ”

Mẫn Chí Hải trêu mếu nhìn động tác kéo váy của Mẫn Nhu, kín đáo thở dài nói: “ Con thích là được rồi”

Nghĩ tới điều gì đó, Mẫn Nhu cắn cắn môi muốn nói nhưng lại thôi, nhưng tất cả đều lọt vào mắt Mẫn Chí Hải, đặt thư mời trong tay xuống, cười an ủi Mẫn Nhu.

“Yên tâm đi, chuyện tối nay cha đã suy nghĩ rất lâu, hai mươi năm, đủ rồi, cũng tới lúc nói ra thân thế của con, con chính là nàng tiên cá của Mẫn Chí Hải”

Trong giọng nói của Mẫn Chí Hải đầy áp sự áy náy và niềm thương cảm, đôi mắt mơ hồ nhìn về phía Mẫn Nhu, tựa như nhìn xuyên qua cô hướng về nơi xa xăm.

“Con và mẹ càng ngày càng giống nhau...”

Lúc Mẫn Nhu khép cửa phòng làm việc lại, cô nhớ rõ mọi lời Mẫn Chí Hải nói chất chứa bao nhiêu ưu tư phiền muộn.

Dường như..... nhớ lại hình ảnh màu trắng đen của người phụ nữ xinh đẹp ở trên bia mộ, đôi mắt Mẫn Nhu từ bình thản dần dần ảm đạm, mẹ của cô là người phụ nữ xinh đẹp nhưng không may mắn...

Cô còn nghĩ mình có thể hạnh phúc, nhưng Kỷ Mạch Hằng đã đập nát sự kì vọng cuối cùng của cô với thế giới này, giống như khi mẹ cô ra đi, để lại mình cô còn sống tranh đoạt tình chút tia hi vọng

Mẫn Nhu trầm tư, bước chân vô ý đi vào hoa viên khách sạn, Mẫn Nhu nhìn lên bầu trời tối đen, nỗi đau thương khó kiềm nén từ bên trong cơ thể lan tỏa ra. Trong tiềm thức có một ánh mắt nào đó đang nhìn mình. Lông mày đen của Mẫn Nhu nheo lại, theo phản xạ nhìn tới.

Bên hồ bơi, một người đàn ông mặc bộ đồ đen đứng đó, ánh trắng chiếu xuống mặt hồ phản xạ khuếch tán lên gương mặt anh tuấn lạnh lùng, càng khiến cho nó trở nên thật cao ngạo lạnh lẽo.

Thân thể Mẫn Nhu chấn động, thần sắc mất tự nhiên, muốn thoát khỏi ánh mắt của anh, nhưng hai chân như dính chặt tại chỗ, không bước ra được.

“Sao cô lại ở đây?”

Câu hỏi được đặt ra khá đột ngột khiến Mẫn Nhu luống cuống, giọng nói không vui khiến trái tim Mẫn Nhu thắt lại, đau đớn, chế giễu đồng thời xuất hiện nơi đáy mắt. Khéo miệng khẽ nâng lên, ánh mắt di chuyển chớp nhẹ.

“Tại sao tôi không thể ở đây?”

Câu hỏi khiêu khích khiến sắc mặt Kỷ Mạch Hằng trở nên không tốt tới lại, bác môi hé mở, nhưng không nói câu nào, gương mặt lạnh lùng chỉ nhìn lướt qua gương mặt đang hất lên của Mẫn Nhu, xoay người bỏ đi.

Nhưng anh chưa đi được xa, bên trong khuôn viên yên tĩnh liền nghe thấy giọng nói khàn khàn trầm thấp của anh.

“Nơi này không thích hợp để cô tới”

Mẫn Nhu nhìn anh rời đi, chỉ cảm thấy thật xấu hổ giận dữ và bị ai, không thích hợp, ba chữ ngắn ngủn đã sỉ nhục cô? Đôi môi cười lạnh tự giễu cợt mình, trái tim lại đau thắt, muốn khóc nhưng hốc mắt lại khô rang không tuôn ra bất kì giọt lệ nào.

Thì ra với Kỷ Mạch Hằng, nước mắt cô đã chảy khô, trái tim đã mệt mỏi mà chết đi...

“Nếu không muốn cười thì đừng cười”

Một giọng nam thanh khiết theo gió đêm xôn xao truyền vào bên tai cô, dáng vẻ đau khổ chưa kịp dấu đi thì trước mắt đã nhìn thấy Lục Thiếu Phàm, thời điểm cô chạm vật nhất luôn ngẫu nhiên gặp được “anh rể!”

Anh ta đứng ở hoa viên từ khi nào? Mẫn Nhu trở nên hốt hoảng, không chỉ sợ anh nghe thấy gì càng sợ bị anh nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của mình.

“Tôi vừa tới thì nhìn thấy cô ở đây, vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?”

Vừa đúng lúc cần giải thích, cô nhìn biểu hiện của người đàn ông phong độ này rồi nhẹ nhàng thở ra. Trong lúc cô thả lỏng mình thì lại bỏ sót đi đôi mắt thâm thúy của Lục Thiếu Phàm lóe lên tia sáng.

“Không có, chỉ là bữa tiệc chán quá, nên muốn ra ngoài hóng mát”

Mẫn Nhu mỉm cười nói, chân mang giày cao gót thông thả bước tới một gốc cây nhẹ nhàng tựa vào, thưởng thức trăng.

Lục Thiếu Phàm nhìn bộ dạng thông thả của Mẫn Nhu, trong ánh mắt lộ ra vẻ sáng sủa, môi cong lên đại diện cho nụ cười vui vẻ.

“Rất đẹp”

Lời khen ngắn gọn khiến Mẫn Nhu ngẩn ra, quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông cao quý ưu nhã dưới ánh đèn.

Lục Thiếu Phàm tối nay mặc bộ đồ tây màu trắng, rất thoát tục, màu trắng khi khoác trên người anh hòa cùng với khí chất cao sang bên trong thành một thể nhìn anh vừa tuấn tú lại thoát tục khiến người khác mê muội.

Anh nhẹ nhàng mỉm cười, tạo cho người khác sự tin tưởng, Mẫn Nhu nghe lời khen của anh không hề tức giận, cô có thể cảm thấy sự chân thật trong lời nói.

Đối mặt với con người hoàn mỹ như Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu luôn không bị khống chế, hay trở nên bị động. Lời khen của anh làm cho tai cô trở nên nóng bỏng, ngượng ngùng dời mắt đi, không quên nói một tiếng: “Cảm ơn”

“Không cần”

Anh không khách sáo đáp lại nhưng đôi mắt đen thanh khiết kia vẫn không hề dời đi cứ thản nhiên nhìn vào cơ thể cô. Ánh nhìn chăm chú đó khiến cô quần bách bối rối, cuối cùng nhịn không được quay đầu lại.

“Nhìn.. nhìn cái gì..”

Sự ngưng ngừng và không được tự nhiên của Mẫn Nhu tất cả đều nằm trong dự tính của Lục Thiếu Phàm, anh chỉ mỉm cười, tiếng cười réo rất phiêu đảng trong không khí khiến mặt cô càng thêm ửng đỏ.

Lục Thiếu Phàm quay đầu nhìn ánh đèn loa loét trong hội trường, mới nói: “Vũ hội bắt đầu rồi, cũng nên quay lại thôi”

Mẫn Nhu đồng ý gật đầu nói: “Anh vào trước đi, tôi sẽ vào sau”

Lục Thiếu Phàm cũng không hỏi tại sao, khoe miệng giương lên tự đắc, nụ cười yếu ớt như kiêu nguyệt thanh huy trong bầu trời đêm, dáng người ung dung thanh tao, cao ráo di chuyển một cái đã rời đi.

Mẫn Nhu nhìn theo bóng lưng thon dài đỉnh đặc của Lục Thiếu Phàm, không còn cảm giác buồn bực khó chịu như lúc này khi đối mặt với Kỷ Mạch Hằng, chẳng qua trong trái tim cô đang có một cảm xúc bất định, không biết là cảm xúc gì, cũng rất khó nói rõ là vì Kỷ Mạch Hằng hay Lục Thiếu Phàm?

Trong hội trường tráng lệ, đèn thủy tinh treo bên trên chiếu sáng cả đại sảnh như ban ngày, trên chiếc bàn dài đầy sơn trân hải vị, rượu ngon món ngon, người phục vụ mặc quần áo chỉnh tề bưng đĩa, khách khứa thì qua lại.

Ở nơi cao nhất dàn nhạc diễn trong bữa tiệc, khúc nhạc du dương ở trong hội trường náo nhiệt nhẹ nhàng vang lên, lôi kéo cảm xúc của các vị khách.

“Kỷ phu nhân, lâu rồi không gặp, lâu rồi không gặp, đây là con trai phu nhân sao? Lớn như vậy rồi”

Hồng Lam mặc bộ lễ phục màu trắng sang trọng, cùng một vị phu nhân đứng tuổi trò chuyện, vị phu nhân này rất tự hào về con trai mình.

Đứng bên Hồng lam là Mẫn Tiệp, đêm nay cô mặc bộ váy trễ ngực màu đen, thắt lưng cao, để lộ ra dáng người nhỏ nhắn tinh tế dịu dàng, chiếc cổ cao trắng nõn đeo một chiếc vòng cổ làm bằng bảo thạch tím làm toát lên sự cao quý của cô.

Trang phục lộng lẫy, gương mặt xinh đẹp đi lướt qua các vị khách, không ít con thanh niên tuấn tú đang dừng lại nhìn theo, mãi đến khi chiếc bóng cao gầy thon dài mất hẳn ở góc, trên gương mặt lộ vẻ vui sướng vội vàng nói với Hồng Lam vài câu rồi chạy về phía góc đó.

“Hằng, sao anh lại đứng đây?”

Mẫn Tiệp thân mật ôm cánh tay Kỷ Mạch Hằng, làm nũng: “Mau ra đi, em giới thiệu anh với mẹ em”

Kỷ Mạch Hằng cười nhạt một tiếng, dáng vẻ tuấn tú lạnh lùng đầy cao ngạo nhìn Mẫn Tiệp yêu thương, không nói lời nào để mặc Mẫn Tiệp kéo anh đi vào đám người.

Kỷ Mạch Hằng mấy năm qua nổi lên, ba năm trước đây một thân mình giống gánh Kỷ thị vượt qua cuộc khủng hoảng kinh tế tài chính, đem Kỷ thị bước lên con đường sáng, anh là người tình trong mộng của không ít thiên kim tiểu thư, lúc này thấy Mẫn Tiệp cùng anh thân thiết ai cũng chán nản

Trai tài gái sắc, khi hai người đứng trước mặt Hồng Lam thì bên tai không ngừng vang lên bốn chữ khen ngợi này. Trên gương mặt Hồng lam nở nụ cười hài lòng, dù rất vui nhưng trước mắt quan khách không thể biểu hiện quá mức, tránh để mọi người nói bà đắc ý vênh vao.

“Đây là con trai Kỷ gia sao? Quả nhiên là nhân tài, không hổ là con trai của Kỷ Nguyên Bình”

“Bác gái quá khen”

Kỷ Mạch Hằng lễ độ khiêm tốn không vì những lời nịnh nọt mà cao ngạo khiến cho hảo cảm của Hồng Lam với anh ngày càng tăng.

Mẫn Tiệp nhìn thấy sự hài lòng trong mắt Hồng Lam, cười vui vẻ, vòng qua cánh tay Kỷ Mạch Hằng: “Mẹ, ba đâu?”

“Ba con muốn chủ trì bữa tiệc, lát nữa sẽ xuống...”

Ở cửa lầu, Mẫn Nhu nhìn khung cảnh náo nhiệt xung quanh, thấy cả Kỷ Mạch Hằng, Mẫn Tiệp Hồng Lam đang rất vui vẻ liền ngơ ngẩn.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Mẫn Chí Hải đứng bên cạnh Mẫn Nhu, ông mặc bộ đồ tây màu đen, dù đã năm mươi nhưng cũng không thể dấu đi sự phong độ bất phàm chín chắn trong ông, cho nên, hai đứa con gái lớn này cũng có thể nói là di truyền những điểm tốt từ ông.

Mẫn Nhu quay đầu nhìn Mẫn Chí Hải, môi đỏ mọng hé mở: “Dạ”

CỔ muốn cự tuyệt muốn bỏ đi, nhưng khi nhìn thấy sự hạnh phúc giữa Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng thì cô không còn do dự nữa, không cam lòng, sự ghen tị nổi lên.

Có một giọng nói không ngừng gào thét bên trong đầu cô: “Tại sao hai người họ có thể ung dung tự tại bên nhau, còn mày lại bị vứt bỏ, bị sỉ nhục, mày cũng là Thiên kim của Mẫn Thị, thứ Mẫn Tiệp có mày cũng đâu thiếu”

Cho nên khi Mẫn Chí Hải đưa tay lên thì cô không do dự đặt tay vào, sống lưng thẳng băng ưu nhã, cao quý tựa nữ thần.

Nụ cười trên mặt Mẫn Chí Hải thêm sâu, ánh mắt vui mừng.

“Đi thôi”

Tiếng nhạc ngừng lại, quan khách cũng im lặng, cầm ly rượu, hướng mắt về phía cầu thang.

Trên chiếc cầu thang xoay tròn trang trí hoa văn cổ, Mẫn Chí Hải từ từ bước xuống, bên người là một người con gái với cánh tay trắng mềm mại. Chiếc váy màu rượu đỏ xinh đẹp, nhìn cô như ngôi sao trong đêm tối, không ai có thể bỏ qua cô, luồng ánh sáng chói mắt khiến bao nhiêu đàn ông si mê.

Chiếc giày cao gót tinh tế đặt lên bậc thang, nhẹ nhàng yếu đuối tựa như cánh bướm, dưới ánh đèn sáng, mắt cá chân của cô lung linh trắng nõn, những đường con tuyệt đẹp, thưởng tâm duyệt mục, dưới làn váy bay bay là đôi chân dài trắng mịn. Theo từng động tác của cô làm người khác không thể rời mắt.

Ánh mắt Mẫn Chí Hải đảo quanh ai cũng mê mẩn, ông hai lòng nuông chiều, dẫn Mẫn Nhu thông thả đi tới bên cạnh micro.

“Cảm ơn các vị khách đã tới tham gia bữa tiệc kỷ niệm năm mươi năm của Mẫn Thị, nhân ngày hôm nay, tôi có một chuyện muốn công bố với mọi người”

Lúc này các vị khách mới hoàn hồn, có người nhận ra cô gái bên cạnh Mẫn Chí Hải, là siêu sao – Mẫn Nhu!

Là Mẫn Nhu!

Ngay cả siêu sao cũng xuất hiện? Cô xuất hiện ở đây biểu thị cho cái gì?

Bên trong hội trường, âm thanh ào ào bắt đầu vang lên kèm tiếng theo tiếng máy ảnh và đèn Flash. Đây chính là đề tài tốt, bất kì ký giả nào cũng nhạy bén phát giác không bỏ lỡ cơ hội

Sắc mặt của Hồng Lam khi nhìn thấy Mẫn Nhu xuất hiện bên cạnh Mẫn Chí Hải thì sầm mặt lại, bàn tay nắm chặt ly rượu nổi gân xanh, nhìn Mẫn Nhu bằng đôi mắt oán giận muốn giết người.

“Mẹ, chuyện này là sao?”

Mẫn Tiệp không dám tin mở to mắt, khe hé môi, nhìn sang Hồng Lam hỏi, có thể nghe thấy tiếng nghiến răng nghiền lợi của Hồng Lam.

“Nó dám... nó...”

Trong đôi mắt lãnh đạm của Kỷ Mạch Hằng xuất hiện vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn lạnh lùng như trước nhìn Mẫn Nhu, gương mặt bị sự bình tĩnh chiếm cứ chỉ có Mẫn Tiệp và Hồng Lam mất khống chế, anh thờ ơ lạnh nhạt nhìn Mẫn Nhu đứng trên cao.

Trên bục, Mẫn Nhu nhìn thấy Mẫn Tiệp và Hồng Lam đang tức giận, trong lòng vui sướng hả hê, không khỏi kiêu ngạo hơi hất cằm.

Nhưng khi nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo chế giễu của Kỷ Mạch Hằng, trái tim liền thất lại, sự kiêu ngạo biến mất. Tuy không muốn nhưng chỉ cần chạm vào mắt anh, mọi nguy trang của cô đều biến mất.

Kỷ Mạch Hằng, chẳng lẽ anh là người do trời cao phái tới trừng phạt cô?

Bởi vì mẹ cô cướp đi người Hồng Lam yêu, vì vậy anh xuất hiện để Mẫn Tiệp đoạt đi người cô yêu?

Đôi môi nhỏ đỏ mọng tái nhợt vài phần, Mẫn Nhu không nhìn Kỷ Mạch Hằng, vẻ mặt lạnh nhạt lông mi dày rủ xuống, nhìn sàn đá cẩm thạch.

“Người đứng bên cạnh tôi lúc này chắc các vị cũng không xa lạ, hôm nay việc tôi muốn nói với các vị là, cô gái này không chỉ là siêu sao mà còn là con gái của Mẫn Chí Hải tôi”

Vừa dứt lời hội trường đang yên tĩnh thì liền vang lên tiếng chúc mừng, khen ngợi Mẫn Nhu.

Không ngờ Mẫn Nhu lại là nhị tiểu thư của nhà giàu, còn có thể là người nổi nghiệp khách sạn?

Trời ạ, tin tức chấn động này có thể khiến bao nhiêu người cắn phải lưỡi.

“Giới thiệu ọi người biết đi”

Mẫn Chí Hải khích lệ nhìn Mẫn Nhu, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, đẩy cô tới trước micro, bản thân đứng bên cạnh cổ vũ Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu nhìn âm thầm đám người Hồng Lam một cái, trong lòng bắt đầu bất an nhảy dựng lên, nếu không có Mẫn Chí Hải đứng sau lưng làm chỗ dựa, cô cũng không có dũng khí đứng trước mặt mọi người nói ra thân phận của mình.

Thân phận của cô sẽ mang lại tiền tài cho cô, nhưng đối với hai mẹ con Hồng Lam lại là một vết sẹo sỉ nhục. Trong chớp mắt, Mẫn Chí Hải thừa nhận địa vị của cô, ánh mắt mọi người đều buông về về mặt tái nhợt của Hồng Lam.

Một sự thật rất rõ ràng: Mẫn Nhu không phải do Hồng Lam sinh ra, là do người khác như vậy Mẫn Nhu là con riêng. Đứa con gái riêng này, quay về Mẫn Gia, có phải muốn nói rằng Mẫn Chí Hải sẽ chia một nửa Mẫn Thị cho Mẫn Nhu?

Đối diện với vô số đôi mắt sáng quắc, vẻ mặt Mẫn Nhu lãnh đạm không chút hoảng hốt, khẽ cúi người chào, lễ phép nói: “Sau này, xin các vị chiếu cố”

Sắc mặt Mẫn Tiệp cứng đờ, đôi môi bị răng cắn chặt đến mất máu, đôi mắt chiếu thẳng về phía Mẫn Nhu như thiên đao vạn tiễn.

Hồng Lam oán hận không cam tâm thua Mẫn Nhu, nhưng vẫn giữ lấy mặt mũi, xoay người cảm giận rời khỏi hội trường.

“Mẹ!”

Mẫn Tiệp lo lắng kêu lên, chưa kịp giữ lấy Hồng Lam liền vội vàng đuổi theo, để mặc Kỷ Mạch Hằng đứng đó.

Ánh mắt Mẫn Nhu lạnh lẽo nhìn Mẫn Tiệp và Hồng Lam bỏ đi, sau đó lại nhìn về phía Mẫn Chí Hải, thấy ông không có bất kì biểu hiện gì cũng không hối hận với quyết định đêm nay của mình.

“Đi làm quen với mọi người một chút”

Mẫn Chí Hải là người thông minh, sao không nhận ra không khí quỷ dị bên trong bữa tiệc, nhưng ông không quan tâm, cứ như thể mỉm cười nhìn mọi người: “Các vị không cần khách sáo, tự nhiên”

Nói xong liền đi về phía những đối tác và bạn làm ăn, để Mẫn Nhu một mình bị mọi người vây lấy.

“Tôi nói rồi, trên người Mẫn tiểu thư toát ra vẻ cao sang, không ngờ thật sự là thiên kim lưu lạc bên ngoài của Mẫn gia”

“Xem vẻ đẹp của Mẫn tiểu thư chắc là do di truyền của Mẫn chủ tịch, xem ra, mẹ của Mẫn tiểu thư cũng là tuyệt thế giai nhân hiếm có.

Những lời xu nịnh này ai nói mà không được, Mẫn Nhu chỉ nhận nhạt nhìn đám phụ nữ mở mắt nói mò, không hề trả lời, giống như đang xem một đoàn xiếc thú biểu diễn.

Mọi người cũng nhận ra bản thân đang tự làm mất mặt, ngại ngùng nhìn Mẫn Nhu né sang bên, thỉnh thoảng liếc nhìn sang, trong ánh mắt có hòa lẫn sự ghen tị và hâm mộ.

“Tôi không biết cô muốn làm gì? Nhưng dù cô là thiên kim nhà nào, tôi cũng sẽ không thích cô”

Giọng nói lạnh như tảng băng vang lên sau lưng, sống lưng Mẫn Nhu cứng đờ, vì cô quá quan tâm nên chỉ cần luồng hơi thổi quen thuộc tới gần cô liền nhận ra trước tiên.

Xoay người, sắc mặt Kỷ Mạch Hằng tối sầm, đôi mắt như ngàn đao sắc nhọn. Ngực nói đau, từng lời nói vô tình rót vào tai, cô kiềm chế cảm giác lạnh lẽo này tựa như máu huyết bị đóng băng.

Ra vẻ khinh thường, cười lạnh: “Kỷ Tổng cũng thật rãnh rỗi, sao không đi gặp cha tôi, dù sao, người muốn làm con rể Mẫn gia đâu phải chỉ có mình anh”

Ít nhất, cũng có Lục Thiếu Phàm...

Trong đầu Mẫn Nhu lóe lên chút ánh sáng, đúng rồi, từ sau khi cô đi vào vẫn không nhìn thấy Lục Thiếu Phàm, chẳng phải anh ta đã vào từ sớm rồi sao?

“Mẫn Nhu, cô hận tôi, tôi không có lời để nói, nhưng mà nếu đem mọi thứ trút lên người Mẫn Tiệp, tôi sẽ không bỏ qua cho cô”

Đang tìm người, nghe những lời cảnh cáo lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng, trong đáy mắt chua xót, ra là trong lòng Kỷ Mạch Hằng cô chẳng qua là một oán phụ hèn hạ vô sỉ!

Ba năm, anh chưa từng vì cô mà làm gì, anh luôn cho là mình đúng không thua kém gì bà Kỷ, càng như thế Kỷ Mạch Hằng càng làm cho tim cô giá lạnh! Đôi môi nhếch lên giễu cợt, Mẫn Nhu đối diện với đôi mắt nham hiểm của Kỷ Mạch Hằng không hề lui bước, chỉ có bi ai, vì hóa ra tình yêu của cô không đáng giá.

Lúc đi ngang qua người phục vụ liền cầm lấy ly nước chanh, đôi môi hớp nhẹ, ở vách ly lưu lại vết son đỏ mị hoặc mê người.

“Tôi bận nhiều việc, không thể tiếp tục phụng bồi”

Đầu ngón tay trắng nõn mượt mà nâng cao ly rượu, kiêu ngạo xoay người, trước ánh mắt âm lãnh của Kỷ Mạch Hằng, cô tao nhã đi xuyên qua dòng người.

Rời xa ánh mắt Kỷ Mạch Hằng, cả người Mẫn Nhu nhũn ra, cự tuyệt bắt chuyện với vài người, lựa lúc mọi người không chú ý liền một thân một mình đi đến bên cửa sổ, vén rèm, né người sau đó/

“Là anh?”

“Là cô”

Trăm miệng một lời, ngoài cửa sổ nơi ban công, một đôi nam nữ đứng đối diện nhau, Mẫn Nhu thì kinh ngạc, Lục Thiếu Phàm cũng thiếu bình tĩnh.

Anh ta sao lại ở đây? Không phải nên vào trong cùng đám người thượng lưu đó nói chuyện sao?

Trên gương mặt Mẫn Nhu toát lên sự nghi hoặc, Lục Thiếu Phàm chỉ cần liếc mắt liền nhận ra, đôi môi tạo ra một độ cong tự nhiên, đôi mắt đen thanh khiết hơi nheo lại, dáng người thon dài tựa vào lan can, tao nhã mà bình thản

“Trời đêm cũng không tệ, nếu không chê thì cùng nhau xem đi”

Mẫn Nhu không biết là Lục Thiếu Phàm mời cô, hưởng hồ đây là khách sạn nhà cô, muốn mời cũng là cô mời mới đúng!

Về bối rối của Mẫn Nhu Lục Thiếu Phàm không nhận ra, gương lông mi dài anh nhìn về phía chân trời đen nhánh, tự nhủ: “so với bữa tiệc rượu không thú vị, tôi thích làm kẻ ngốc im lặng.

Mẫn Nhu uống một ngụm nước chanh, học theo anh, nhìn trời, thấp giọng than: “Nhìn vị hôn thê của mình bị người khác đoạt đi còn ở đây tỏ vẻ thanh cao, không biết anh nghĩ gì nữa?”

Tuy giọng nói rất nhỏ, nhưng Lục Thiệu Phàm lại nghe thấy, quả thật, Mẫn Nhu chính là cố tình nói cho anh nghe, cô bị Mẫn Tiệp làm cho khó chịu, muốn tìm một chỗ riêng tư trút hết nỗi bức dọc, không ngờ có người cũng chọn nơi này là Lục Thiệu Phàm! Cô bị Kỷ Mạch Hằng vứt bỏ, Lục Thiệu Phàm cũng là bị Mẫn Tiệp phản bội không phải sao?

Dưới bóng đêm, gương mặt anh tuấn của Lục Thiệu Phàm có vẻ đen tối không rõ, anh chỉ quay đầu nhìn về mặt chờ đợi của Mẫn Nhu, cười hiền lành.

“Vậy cô cảm thấy tôi nên làm gì?”

Giống như bị nhìn thấu bản chất nhỏ mọn của mình, Mẫn Nhu ho khan một tiếng, xoay người đi, tránh né đôi mắt thâm sâu của Lục Thiệu Phàm.

“Vả lại, nam nữ lui tới không hợp thì chia tay là điều bình thường”

Lạnh nhạt nói thêm, không chứa bất cứ cảm xúc như giống như đang bàn về một vấn đề nhỏ nhặt.

Mẫn Nhu cảm thấy bàn chuyện nam nữ với Lục Thiệu Phàm thật nhứt đầu, cô lại để tâm quá mức, còn anh lại hồn nhiên, hào phóng

“Thật ngại quá, các vị có nhìn thấy Mẫn Nhu không?”

“Không có, lúc này chẳng phải vừa ở đó sao?”

Có thể là Mẫn Chí Hải tìm cô.

“Có người tìm tôi, tôi đi trước đây”

Mẫn Nhu vội vàng chào tạm biệt Lục Thiệu Phàm, cầm ly chạy ra.

“Tôi và Mẫn Tiệp vẫn chưa đính hôn”

Lúc cô vừa vén rèm cửa sổ lên thì Lục Thiệu Phàm lại mở miệng nói, lời giải thích vân đạm phong khinh, làm cho cô không tìm ra được phương hướng. Không kịp nghĩ nhiều thì người trợ lý của cô đã phát hiện vội vàng chạy tới.

“Tiểu thư, chủ tịch mời cô ra khai vũ”

“Khai vũ”- Mẫn Nhu khó hiểu nhíu mày, thuận tiện tìm kiếm bóng dáng Mẫn Chí Hải. “Nhưng tôi không có bạn nhảy”

Trợ lý thấy Mẫn Nhu không phản đối liền thở hắt, cười nói: “Tiểu thư không cần lo, chủ tịch đã chọn được một người”

“Sao chứ?”

Mẫn Nhu kinh ngạc đối lại là nụ cười ái muội của trợ lý, vội vàng né người chỉ vào người đàn ông anh tuấn đang nói chuyện cùng Mẫn Chí Hải: “Tiểu thư, Kỷ tổng chính là bạn nhảy của cô”

Mẫn Nhu kinh ngạc đối lại là nụ cười ái muội của trợ lý, vội vàng né người chỉ vào người đàn ông anh tuấn đang nói chuyện cùng Mẫn Chí Hải: “Tiểu thư, Kỷ tổng chính là bạn nhảy của cô”

Như bị sét đánh, Mẫn Nhu mở to mắt nhìn về ánh mắt cổ quái của Kỷ Mạch Hằng, người trợ lý cũng không hiểu.

“Nhị tiểu thư?”

“A?”

“Xin mời đi theo tôi”

Người trợ lý dẫn đường, Mẫn Nhu cũng không thể không qua, tâm tư của cha cô làm sao không biết? Đây là cách cha của cô lo cho cô sao?

Cười khẽ nhẹ lắc đầu, ánh mắt hai cha con đều nhất trí nhưng nếu Mẫn Chí Hải biết cô từng là người yêu của Kỷ Mạch Hằng, Kỷ Mạch bây giờ là bạn trai Mẫn Tiệp, sẽ nghĩ thế nào?

Nổi trận lôi đình? Đuổi Kỷ Mạch Hằng ra ngoài? Hay dàn xếp ổn thỏa làm như không có chuyện gì? Những suy nghĩ ngổn ngang hiện ra khiến cô không thể ứng phó kịp, người cũng đã đến bên cạnh Mẫn Chí Hải, trước mặt Kỷ Mạch Hằng.

“Kỷ công tử, đây là con gái tôi, hai người làm quen đi”

Mẫn Chí Hải tỏ vẻ rất hài lòng với Kỷ Mạch Hằng, cười cười vỗ vai anh, hướng về phía Mẫn Nhu ra hiệu.

“Tiểu Nhu lại đây”

Mẫn Nhu không được tự nhiên bước lên, ánh mắt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng lại mở ra, cô không muốn bị anh xúc phạm nữa.

“Trở lý Lưu, chuẩn bị nhạc đi”

Ánh mắt của Mẫn Chí Hải ngập đầy ý cười hướng về phía Mẫn Nhu và Kỷ Mạch Hằng, sau đó mỉm cười với Kỷ Mạch Hằng, giọng nói lộ vẻ gian xảo: “Kỷ công tử, tôi giao con gái cưng bảo bối này cho cậu”

Bàn tay ấm áp của Mẫn Chí Hải áp lên đôi tay mềm của Mẫn Nhu, đem cô đặt vào lòng bàn tay lạnh lẽo của Kỷ Mạch Hằng, sau khi Mẫn Chí Hải cười rồi đi cũng không phát hiện tâm trạng gợn sóng của nhân vật chính.

“Nếu như không muốn thì đừng nhảy”

Kỷ Mạch Hằng không buông tay cô ra, ngược lại, khi âm nhạc vang lên thì anh dẫn bước ra sàn khiêu vũ. Đôi kim đồng ngọc nữ vừa đứng trên sàn khiêu vũ liền trở thành tiêu điểm của toàn vũ trường.

Nam thì hâm mộ Kỷ Mạch Hằng, nữ thì ghen tị với Mẫn Nhu.

Bàn tay với khớp xương rõ ràng của Kỷ Mạch Hằng giữ lấy vòng eo nhỏ, không dùng bao nhiêu sức nhưng cũng khiến cô không thở nổi..

Âm nhạc du dương vang lên, anh khẽ cúi đầu, đôi mắt băng lãnh nhìn hàng lông mi dày của cô, đối vẻ xinh đẹp cô chỉ có lạnh lùng khinh bỉ và giễu cợt.

“Tôi không muốn khiến Mẫn Tiệp khó xử, nên không ngại diễn một tuồng kịch”

Diễn kịch? Chẳng lẽ mỗi phút ở bên cạnh cô thật sự đau khổ thế sao? Ngửa đầu, anh cao ngạo, lãnh khốc, sự giễu cợt của anh đều đập vào mắt cô rơi vào tim, nặng nề mà chặt vật, khiến cô không chịu nổi.

Anh không quan tâm đến cảm nhận của cô, giống như binh sĩ nhận lệnh, nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ.

Mỗi một bước đều rất chuẩn và tao nhã, bên ngoài sàn khiêu vũ, mọi người thưởng thức đều thầm khen nhưng không thể nhận ra tâm trạng chân thật của đôi nam nữ kia.

Mẫn Nhu như bức tượng gỗ mặc cho tay anh chuyển động, chết lặng theo từng bước đi. Ba năm qua, từng ảo tưởng bao lần, anh sẽ đưa cô đến sàn khiêu vũ, bây giờ đã có được thì lại phát hiện tất cả đều giả dối và thật đáng mỉa mai!

Liếc mắt nhìn đám người đang ao ước, cô không hề cảm thấy thỏa mãn chỉ có khó chịu, đúng rất khó chịu, là Kỷ Mạch Hằng làm cô khó chịu!

“Không muốn diễn thì đừng miễn cưỡng”

Cuối cùng cô lạnh lùng xuất ngôn, muốn ngừng vũ điệu vô nghĩa này. Thế nhưng, anh không để cô toại nguyện, tay cô ra, nhưng cánh tay vẫn để trên eo siết chặt khiến cô đau đến nhú mào, tức giận ngước mắt liền nhìn thấy nụ cười nơi khóe môi.

Anh cười, lạnh đến khiến ta phải run, đôi mắt lãnh khốc, ẩn chứa tức giận, đôi màu nhướng lên liếc xéo về quạt cường của cô.

“Cô phải thích nhất là diễn sao?”

Giọng nói lạnh như băng, chất chứa sự giễu cợt, khiến cơ thể cô đơ ra, bàn chân giẫm lên chân anh. Trên gương mặt anh không phải vui mừng hay phiền não, nhưng cũng không giận dỗi cô ra, tiếp tục nhảy múa.

Điệu nhạc từ nhẹ nhàng sang chậm, đôi nam nữ trong sàn nhảy như đôi bướm đang khiêu vũ, dưới ánh đèn xoay tròn, làn váy màu đỏ xòe ra.

Động tác hoa mỹ, kỹ thuật Waltz thuần thục khiến mọi người đều trầm trồ không khỏi vỗ tay hưởng ứng

Trong chớp mắt, Mẫn Nhu nhìn thấy trong đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo của Kỷ Mạch Hằng lóe lên sự ôn nhu và vội vã, không phải là vì cô, nhìn theo ánh mắt anh, bên sàn khiêu vũ một bóng người nhỏ nhắn rời đi...

Bước nhảy của hai người từ từ trở nên loạn, không hề có giai điệu.

Anh đột nhiên buông eo cô ra, buông tay, liêu mình chạy ra khỏi sàn nhảy. Theo lực quán tính xoay tròn, Mẫn Nhu chật vật ngã về một bên.

“Xôn xao!”

Vài tiếng la kinh ngạc, Mẫn Nhu trời đất rung chuyển, không hề ngã đau xuống sàn như dự tính, eo thon bị ai đó giữ lấy, bàn tay trắng bị kéo lại, xoay ngược, bắt ngờ ôm cô vào lòng.

Cánh tay trắng nõn theo bản năng tìm cảm giác an toàn, hai tay vòng lấy cổ, đầu áp vào lồng ngực, một mùi bạc hà thơm ngát thoang thoảng quanh mũi.

“Có sao không?”

Giọng nam trong suốt ân cần hỏi, như cô không nghe được, đôi mắt ửng đỏ, chăm chú nhìn theo bóng lưng đã đi xa. Áp chế sự nghiền ngào nơi cõi lòng, đầu ngón tay để lại trên bộ phục trắng một vết bấu sâu, có lẽ người gây ra vì quá bi ai mà không biết.

“Buông ra!”

Giọng nói lạnh lùng không hề cảm kích ân nhân cứu mạng, cố gắng kiềm chế sự khó chịu và giận dữ.

Nhưng đôi bàn tay to kia vẫn không thu lại theo lời cô, vẫn che chở lấy cô trước ngực.

“Chân của cô sao lại cứng ngắt như thế”

Mẫn Nhu tức giận xô đẩy người đàn ông ôm mình, ngẩng đầu, không phải là gương mặt bất mãn mà là gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười như có như không của Lục Thiếu Phàm

“Chân của cô xem ra bị trật rồi, để tôi dẫn cô sang kia”

Âm thanh của anh réo rắt mà ôn nhu khiến người khác trầm mê, nhất là khi cô vừa chọn lựa bỏ đi ai đó, không muốn khống chế bản thân chỉ muốn giữ chặt cảm giác ấm áp này.

Mẫn Nhu hoảng hốt nhìn Lục Thiếu Phàm, anh không giận, tác phong nhanh nhẹn như mọi ngày, mỉm cười lạnh nhạt.

Anh đang tính ôm cô thì cô lại đẩy ra, cự tuyệt ý tốt của anh.

“Không cần, để tự tôi”

Dù Mẫn Nhu cô đây quả thật rất khó khăn cũng không muốn tùy tiện tìm ai đó an ủi bản thân

“Được”- Anh nhân nhượng, ngũ quan sạch sẽ nhu hòa, đáng vẻ tao nhã quá mức khiến cô phải nhú mày.

Nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm, tâm trạng đang quay cuồng của Mẫn Nhu dần bình tĩnh, đối với Lục Thiếu Phàm cũng vậy.

“Tôi không muốn giận cá chém thớt, chuyện lúc nãy, cảm ơn anh đã kéo tôi”

Bình tĩnh dùng hòa khí nói cảm ơn, dưới ánh đèn mê hoặc, cô chịu đựng vết thương nơi mắt cá chân, khó khăn bước ra ngoài, không cần sự giúp đỡ của anh.

Trong sàn khiêu vũ, một người đàn ông mặc bộ đồ tây trắng lẳng lẳng đứng đó, không ít thiên kim tiểu thư bước vào sàn nhảy mời khiêu vũ nhưng anh vẫn lễ độ cự tuyệt, đôi mắt sáng rực thâm thúy không hề rời khỏi bóng người màu đỏ.

“Chẳng lẽ không thể giả vờ yêu ột chút sao?”

Nhẹ thở dài, hướng về phía người con gái mỹ lệ, Lục Thiếu Phàm khẽ nhép miệng, không mất phong độ, lần lượt từ chối rời khỏi sàn nhảy.

Vừa xoay người rời đi, trái tim đã rơi vỡ xuống đất.

Bí mật rời khỏi hội trường, Mẫn Nhu nhìn đau nơi mắt cá chân từ từ đi tới phòng rửa tay. Lúc cô rời khỏi đó, ánh mắt phức tạp của Mẫn Chí Hải vẫn quán lấy, Mẫn Nhu cười khổ tựa vào tường, lông mi run rẩy, che dấu đi cô đơn khó chịu trong mắt.

Cô không muốn nhận sự giúp đỡ của Lục Thiếu Phàm, phần lớn là vẫn sợ hiềm khích, dù sao anh cũng là bạn trai trên danh nghĩa của Mẫn Tiệp. Cô không muốn mang tội cướp người yêu của kẻ khác, cô tình nguyện chịu khổ cũng không muốn tiếp nhận ý tốt Lục Thiếu Phàm.

“Mẫn Nhu”

Giọng nữ dịu dàng ẩn chứa cơn giận vang lên phía sau, ánh mắt Mẫn Nhu trầm xuống, kiềm đi nỗi đau trong trái tim, bước chân vội vàng đi về trước.

Nhưng người phía sau cũng không có ý định bỏ qua cho cô, tiếng giày cao gót nện xuống không ngừng nghỉ, rồi ngăn trước mặt cô.

“Mẫn Nhu, em rốt cuộc muốn thế nào!”

Mẫn Tiệp tức giận chất vấn, đôi mắt diễm lệ bị lửa giận hừng hực thiêu đốt, giống như người đứng trước mắt không phải là em gái, mà là kẻ địch thù sâu như biển.

“Chị nghĩ nhiều quá rồi, xin tránh ra cho”

Mẫn Nhu lạnh lùng đáp trả với cơn giận của Mẫn Tiệp, không kiêu ngạo không tức giận nói. Muốn đi về trước, Mẫn Tiệp lại không chịu bỏ qua, cố tình gây phiền toái cho cô không để cô bỏ đi.

“Tránh ra”

Không kiềm được khế quát, sự kiên nhẫn của Mẫn Nhu như được khảo nghiệm. Đối với Mẫn Tiệp, chút tự tôn còn sót lại của cô đã không còn, lúc Mẫn Tiệp cướp đi Kỷ Mạch Hằng, giữa cô và Mẫn Tiệp đã không còn tình chị em.

“Mẫn Nhu, đừng tưởng rằng em làm vậy Hằng sẽ quay về bên em, ba năm trước em không có được trái tim của anh ấy, thì ba năm sau dù em là thiên kim Mẫn Thị, em cũng không lọt vào mắt anh ấy”

Mẫn Tiệp nói xong tỏ vẻ đắc ý, đôi môi đỏ tươi sơn nước càng sáng bóng, đôi lông mày nhướng lên đầy khinh thường, tay để lên tóc. Hành động đó trong mắt Mẫn Nhu chỉ là sự ghê tởm.

“Dù không lọt vào mắt của anh ấy cũng không cần chị phán xét, ít nhất lúc này, cha cố ý tác hợp em và Kỷ Mạch Hằng, còn chị...”- Mẫn Nhu cười lạnh, môi đỏ mọng cong lên. “Chỉ là đứng sang bên”

Cô không muốn cố ý khoe tình yêu của cha dành cho, chẳng qua là không muốn để Mẫn Tiệp sỉ nhục như vậy, vì Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp cô đã mất đi tôn nghiêm, lúc này cô cũng nên phản kích nếu không, cô đúng là quả hồng mềm.

Sắc mặt Mẫn Tiệp cứng đờ, phần hận nhìn chằm chằm Mẫn Nhu, đôi mắt như Lâm Đại Ngọc hờn giận trách cứ.

Mẫn Nhu không yếu thế, hung tợn trợn to mắt, ỷ vào chiều cao nhìn xuống Mẫn Tiệp, trong mắt tia lửa không ngừng phun lên.

Mẫn Tiệp giận quá mà cười, cười đến xinh đẹp: “Nhưng mà, làm sao bây giờ, em gái à, người Hằng yêu là chị”

Tay tựa vào tường nắm thành quyền, vết thương dưới tóc lại nhói đau, Mẫn Nhu cắn răng, từng chữ nói: “Tình cảm cũng tốt thật, từ khi nào chị của em đi làm tiểu tam mà còn không biết xấu hổ, nếu muốn danh chính ngôn thuận, em gái như em không ngại lên tiếng chào hỏi”

Không ai tốt toàn diện, Mẫn Tiệp nói toàn lời hung ác, thì Mẫn Nhu càng độc.

Chị muốn làm tiểu tam, em còn không thành toàn cho chị sao?

Lúc này Mẫn Nhu bị cơn giận cùng không cam lòng che phủ, nói ra không nghĩ tới hậu quả, chỉ muốn ở trước mặt Mẫn Tiệp đấu vô mồm.

Cứ nghĩ Mẫn Tiệp không cam chịu yếu thế phản bác nhưng cô đã suy nghĩ sai, sắc mặt Mẫn Tiệp đại biến khiến cô không kịp phản ứng.

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần lộ vẻ u sầu, hai mắt hồng hồng nhìn Mẫn Nhu, như bị ủy khuất, đứng trước mặt Mẫn Nhu giống như con thỏ nhỏ bị làm cho sợ hãi.

“Tiểu Nhu, chị chưa từng muốn làm người thứ ba, nhưng với Hằng chị không thể buông tay, xin lỗi em!”

Mẫn Tiệp đột nhiên vươn tay kéo Mẫn Nhu, Mẫn Nhu không kích khí hất ra, trên gương mặt sáng sủa chỉ là sự chán ghét.

“Không muốn? Chị vừa về nước thì leo lên giường Kỷ Mạch Hằng, chẳng lẽ anh ấy cầm dao kề cổ chị sao? Khi nào thì cô đào còn cần đền thờ trình tiết, thật không biết xấu hổ, chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như chị!”

Ngay cả bản thân cũng bị lời nói của mình làm cho chấn động, Mẫn Nhu liếc nhìn dáng vẻ ủy khuất muốn khóc của Mẫn Tiệp, cảm thấy lời mình mắng lúc nãy thật có lỗi, hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Mẫn Tiệp nữa, tựa vào vách tường bước đi.

“Em không phải nói yêu Hằng sao? Yêu anh ấy thì cho anh ấy tự do, đừng trói buộc anh ấy”

Nghe giọng nói nhu mì của Mẫn Tiệp, từ yêu phát ra từ miệng đối với Mẫn Nhu cảm thấy thật châm chọc!

Đột nhiên xoay người, như nói đùa: “Yêu thì dẫn anh ấy đi Haagen dars có tốt hơn không!”

Không để ý đến Mẫn Tiệp, xoay người lại, khó khăn đi về trước, bước xuống bậc thang thứ nhất, phòng rửa tay nằm dưới tầng trệt.

“Mẫn Nhu, em đừng nghĩ có cha làm chỗ dựa thì muốn làm gì thì làm!”

Không nghĩ Mẫn Tiệp kiên quyết đuổi theo, một đôi tay trắng bắt lấy tay Mẫn Nhu, dùng sức rất mạnh khiến Mẫn Nhu bị đau. Mẫn Nhu nhìn Mẫn Tiệp làm càn, chân mày nhíu lại, cơn giận sục sôi.

“Muốn làm gì, cũng không cần chị xen vào!”

Đưa tay đẩy, chỉ là muốn thoát khỏi Mẫn Tiệp, rõ ràng không dùng bao nhiêu sức, nhưng trên hành lang một tiếng thét chói tai vang vọng giữa không trung, Mẫn Tiệp từ trên cầu thang ngã xuống.

Sững sờ quên cả rút tay về, Mẫn Nhu không thể tin được nhìn Mẫn Nhu lăn xuống dưới bậc thang, chưa kịp phản ứng, thì bên má trái đã đau rát.

“Bộp!”

Mái tóc xoăn bị một lực tay mạnh chạm vào mái tóc bung ra, hai gò má ngà trắng trở nên sừng đỏ, kết hợp với chỗ đau nơi mắt cá chân khiến cô hận không thể ngã xuống.

“Cút ngay”

Tiếng rống giận dữ làm màng nhĩ cô rung lên, Kỷ Mạch Hằng đột ngột xuất hiện để cho cô như bị gáo nước lạnh dội xuống đầu, chỉ mặt anh nặng nề đẩy cô ra, nhìn anh hốt hoảng lao xuống lầu.

Gương mặt nhỏ nhắn của Mẫn Tiệp không còn chút máu, đầu đón, hai tay ôm chặt bụng dưới, dưới váy giữa hai chân trắng, máu tươi như hồng thủy tràn ra nhuộm trên lớp trải sàn màu vàng.

Đôi mắt Mẫn Nhu co lại, thân hình khẽ động, cúi đầu nhìn tay mình không thể tin mình vừa làm thế. Cô rõ ràng không dùng sức, không hề muốn đẩy Mẫn Tiệp, chỉ cần cô ta giữ lấy tay vịn là có thể đứng lại a!

Kỷ Mạch Hằng trước sau vẫn lạnh lùng, ôm Mẫn Tiệp vào lòng, hôn lên chiếc trán đang đầy mồ hôi lạnh của Mẫn Tiệp, tự lẩm nhẩm: “Tiệp, đừng sợ, anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay!”

Mẫn Nhu đứng trên cầu thang, không biết làm sao, nhìn hành động thân mật của hai người không những không khiến cô ghét mà lại khiến cô khủng hoảng.

“Mình... mình không có...”

Muốn giải thích nhưng chỉ đổi lấy đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô, đôi mắt đỏ thắm lạnh lẽo, từ hận thù còn là chán ghét.

“Mẫn Nhu, cô cho rằng làm vậy sẽ có được tôi sao? Tôi cho cô biết, nếu đứa con của Mẫn Tiệp không sao thì tốt, nếu không, tôi chắc chắn sẽ khiến cô trả giá”

“Em không cố tình đẩy chị ấy, là tự chị ấy ngã xuống”

Vội vàng giải thích, anh không hề tin cô ngược lại ánh mắt nhìn càng thâm độc. Cơn đau trên mặt và chân lúc này không thể sánh bằng tiếng tim đập, Mẫn Nhu dù trăm miệng cũng không cách nào bào chữa, bên tai là lời tuyệt tình của Kỷ Mạch Hằng.

“Dù không có Mẫn Tiệp, Kỷ Mạch Hằng tôi cả đời này, cũng không yêu loại phụ nữ lòng dạ ác độc như cô”

Trơ mắt nhìn anh ôm Mẫn Tiệp bỏ đi, bỏ lại cô nhìn theo bóng lưng vô tình kia, mất đi cả sức lực tựa vào lan can, trên gương mặt chỉ còn lại bi ai, cùng nỗi ai oán bị hoài nghi.

Giải thích thì ích lợi gì, anh sẽ tin cô sao?

Nhưng cô không cố ý, dù hận Mẫn Tiệp, cô cũng không muốn làm tổn thương đến tính mạng cô ta!

Thất thần quay về hội trường, trên mặt vẫn đau rát, Mẫn Nhu không còn chút tri giác, hai chân chết lặng, bước từng bước một. Bữa tiệc thật náo nhiệt, quan khách mặc quần áo sang trọng vui vẻ nói chuyện, Mẫn Nhu nhìn một cái liền thấy Mẫn Chí Hải, còn bên cạnh ông là Hồng Lam.

Mẫn Nhu bị người ta đụng vào, trên vai đau nhói, là tài xế của Mẫn Chí Hải, vẻ mặt lo lắng chạy vào quên xin lỗi Mẫn Nhu, hấp tấp chạy tới, ghé vào tai Mẫn Chí Hải nói vài câu.

Sắc mặt ông liền biến sắc, chén rượu trong tay run lên, ngay sau đó hai mắt nhìn về Mẫn Nhu đang đứng yên tựa vào tường. Mẫn Nhu lạnh người lui về sau, tay chống vào cửa đỡ lấy thất lưng khiến cho nỗi bất an thể hiện ra.

Hồng Lam sau khi nghe Mẫn Chí Hải nói, trên mặt liền tái nhợt, trong chớp mắt, nhìn về phía Mẫn Nhu bằng đôi mắt sắc bén như lưỡi dao đầy oán hận, không để ý tới sự ngăn cản của Mẫn Chí Hải, liền chạy ra ngoài.

“A Lam”

Mẫn Chí Hải đuổi sát Hồng lam, lúc đi ngang qua cửa thì thất thần nhìn Mẫn Nhu, thở dài rồi chạy ra ngoài. Bên trong tiệc liền xôn xao, chủ tiệc đột nhiên bỏ đi, thần sắc hốt hoảng, khiến người ta sinh nghi.

“Các vị, Mẫn chủ tịch và phu nhân có việc gấp phải đi, xin các vị thông cảm”

Trợ lý của Mẫn Chí Hải giải thích, giải quyết không ít hiểu lầm, bữa tiệc lại khôi phục không khí hoạt náo. Không ai chú ý tới, bóng người mặc váy đỏ đã biến mất.

Dưới ánh đèn của khách sạn, một bóng người tập tễnh đi ra đường, hai chân co lại, nhiều lần thiếu chút nữa ngã xuống trên đất.

Tiếng thắng xe vang lên trong không khí, Mẫn Nhu ngẩng đầu thì thấy chiếc xe Lamborghini ngừng trước mặt cô.

Cửa sổ xe hạ xuống, để lộ tài xế, hai gò má tuấn tú nhỏ nhắn.

“Mẫn Nhu”- Lục Thiếu Phàm thanh nhuận gọi một tiếng, đôi mắt ôn hòa nhìn lướt Mẫn Nhu. “Đi đâu vậy? Tôi đưa cô đi”

Gió đêm lạnh run thổi qua da cô khiến nó nổi lên vô số da gà, hai tay mảnh khảnh tự động đặt lên cánh tay lạnh như băng. Nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu hoảng hốt, nỗi hoảng sợ trong lòng cũng từ từ tiêu tán.

“Có thể đưa tôi đến bệnh viện không?”

Lục Thiếu Phàm nhìn ánh mắt cầu xin của Mẫn Nhu, lông mi dài màu đen nhảy lên, mở cửa xe, ánh mắt nhìn mắt cá chân Mẫn Nhu rồi lại thấy được đôi gò má sưng đỏ của cô thì đột nhiên sa sầm mặt, giữa hai lông mày xuất hiện nếp uốn.

Mẫn Nhu ngồi xuống ghế, nhìn cách bày biện thô sơ giản gọn bên trong xe, không nhìn được gì: “Lục Thiếu Phàm, anh lái xe nhanh một chút đi”

Lục Thiếu Phàm mím môi, đạp ga như cô mong muốn, tăng tốc xe.

“Lục Thiếu Phàm, anh đi đâu vậy”

Mẫn Nhu khó hiểu nhìn Lục Thiếu Phàm dừng xe bên đường, đi một hồi không phải là tới bệnh viện, muốn hỏi anh, nhưng anh đã đóng cửa xe ngăn cản giọng nói chất vấn bên trong xe.

Mẫn Nhu nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm, nóng nảy, bất an, mơ hồ có vẻ phiền muộn. Anh ta đi đâu? Sao lại để mình cô ở đây, có ý gì chứ? Nếu không thể đưa cô đi, vừa rồi sao lại để cô lên xe.

Nghĩ tới, Mẫn Nhu lại ủy khuất, Kỷ Mạch Hằng vô tình với cô, chẳng lẽ ngay cả người cá nước tương phùng thế nào cũng tùy tiện đối xử thế với cô? Giận dữ mở cửa xe, cảm giác lạnh liên xộc thẳng vào, run lên, Mẫn Nhu cứng rắn đóng cửa xe lại, xoay người bỏ đi.

Cô không cần xe Lục Thiếu Phàm, trên cõi đời này vẫn còn một loại xe gọi là taxi. Tức giận chịu đựng cơn đau chân, nhất định vươn tay ra, thì ngay lập tức bị tay ai đó giữ lại rất chặt, không để cô nhảy thêm một bước.

Vùng vằng muốn thoát đi, ngược lại làm cho sức lực kia càng to hơn.

“Làm gì a, anh!”

Trái tim Mẫn Nhu cũng phiền não, quay người lại, ảo não quát to, đôi mắt sáng mở to, đôi môi đỏ mọng vì tức giận mà mím chặt, hai má cùng lỗ mũi bị lạnh làm hốc đỏ lên, mang theo chút ngây thơ.

Mái tóc đen của Lục Thiếu Phàm trở nên xốc xếch, bộ tây trang dè dặt sự phập phồng nơi lồng ngực, hơi thở tươi mát mang theo sự hỗn hển, nhưng đôi mắt đen vẫn bình thản như nước.

Nhìn thấy vẻ uất ức trong mắt Mẫn Nhu, đôi môi vẽ lên độ cong, không quan tâm đến cơn giận của Mẫn Nhu, không nói gì cả, chẳng qua kéo cô quay về bên xe.

Trong khi đó Mẫn Nhu không phải không phản kháng, nhưng đối với Lục Thiếu Phàm nó không có chút uy hiếp.

“Uy, anh nghĩ gì vậy, tôi cần đến bệnh viện gấp”

Kiên nhẫn bị mài mòn, Mẫn Nhu hô to, nhưng vẫn bị anh tự quyết định mở cửa xe, đẩy vào.

“Anh...”

“Cầm”

Đôi môi đỏ mọng của Mẫn Nhu hé mở, ánh đèn xe mờ mờ, đôi mắt sáng như sao nhìn cây kem trên tay, chớp mắt vài lần vẫn không hiểu.

Lục Thiếu Phàm đóng cửa lại lên xe, không khí bên trong xe ấm áp cũng khiến sự cứng ngắc giữa hai người trở nên hòa hoãn.

“Anh ăn kem sao?”

Mẫn Nhu giờ cây kem lạnh như băng trong tay lên, thật khác qua mức, giống như đang nhìn quái vật với gương mặt thanh tú thoát tục. Theo suy nghĩ của cô, một công tử cao quý nhỏ nhả thì không nên ăn đồ của trẻ con.

Khóe mắt Lục Thiếu Phàm mỉm cười, ánh mắt quét qua nhìn vẻ mặt ngây thơ của Mẫn Nhu, trong lòng thâm than, ngay cả mình cũng không hiểu.

“Ồ hiệu thuốc không có đá, cô dùng thứ này áp lên mặt, tới bệnh viện sẽ thoa thuốc sau”

Lục Thiếu Phàm nghiêm túc lái xe, không nhìn Mẫn Nhu, lời nói hết sức tùy tiện, không có vẻ ân cần hay lấy lòng, lại khiến cho lòng Mẫn Nhu như có gì đó chạm vào, quên cả phản ứng, ngơ ngác duy trì động tác.

Cảm giác muốn giữu cột hần trong nháy mắt liền biến mất, cây kem lạnh đầu đầu ngón tay lại làm cô không khỏi ảm áp. Thì ra, được người khác quan tâm là như vậy, dù chỉ là người xa lạ... Anh lúc này đi ra ngoài để mua thuốc thoa cho cô...

“Xin lỗi”

Đột nhiên nghe cô nói xin lỗi, lòng mày Lục Thiếu Phàm nhướng lên, không nhìn cô, đôi mắt đen hướng về trước lưu chuyển nụ cười.

“Mẫn Nhu”

“A?”

Đột nhiên gọi tên khiến cô không biết làm sao, cầm kem thoa mặt tay run lên, bên tai là tiếng cười của anh.

“Bệnh viện nào?”

Trên hành lang yên tĩnh của bệnh viện vang lên tiếng bước chân thưa thớt, xen kẽ với tâm trạng vội vàng chứng tỏ người đó khẩn trương.

Mẫn Nhu hỏi khoa phụ sản ở đâu, không dùng được thang máy liền trực tiếp chạy lên lầu năm, vì vận động mà hơi thở dồn dập. Khi cô đứng ngay cửa hành lang hai chân liền run lên, vết thương nơi mắt cá chân khiến cô đổ mồ hôi lạnh.

Ở phía đầu kia có một cánh cửa ghi “Phòng phẫu thuật”, hành lang âm u đầy mùi thuốc sát trùng, còn cả mùi thuốc lá mờ mờ, tiếng gió lạnh thổi qua khiến Mẫn Nhu rung mình, nhìn chăm chú vào bóng người, hai chân cứng đờ.

CÔ nói cô không có đẩy Mẫn Tiệp, nhưng do xảy ra tranh cãi với cô Mẫn Tiệp mới ngã xuống cầu thang, Kỷ Mạch Hằng cũng nhìn thấy và quả quyết là cô làm. Những người khác liệu có phải cũng nghĩ như thế?

Tiếng giày cao gót chạm xuống sàn phát ra âm thanh, khiến ba người đang đứng trước phòng giải phẫu chú ý.

Một màn thuốc lá mờ ảo che phủ, hai ánh mắt đều lạnh lùng nhìn sang, vừa phát hiện ra ai tới, trong đôi mắt như phun ra lửa, đôi môi mỏng đóng băng thành tuyết, ẩn chứa hận ý.

Mẫn Nhu tựa vào vách tường, nhìn Kỷ Mạch Hằng im lặng uống thuốc. Dáng vẻ kiêu căng bất tuân nay lại trở nên cô đơn chán nản, vừa thấy cô, trong đôi mắt đã đầy tia máu, sát khí âm trầm giận dữ như muốn tiến lên phanh thây cô thành hàng trăm mảnh.

“Mày tới đây làm gì?”

Tiếng nói sắc nhọn chất vấn của Hồng Lam cất lên, trên gương mặt cao quý điểm lệ đặng đặng tức giận, tay vòng trước ngực nắm thành quyền.

Mẫn Nhu muốn nói gì đó, nhưng không biết nên nói gì, giải thích sao? Hay xin lỗi? Nhưng liệu họ có chấp nhận?

Mẫn Chí Hải chặn lại ánh mắt thâm độc của Hồng Lam, thân hình cao lớn chắn trước mặt Mẫn Nhu khiến cô cảm thấy an ủi.

“Tiểu Nhu, nơi này có cha và mẹ là được rồi, con về trước nghỉ ngơi đi”

Mẫn Nhu rõ ràng biết Mẫn Chí Hải sợ Hồng Lam làm khó cô, muốn để cô rời khỏi nơi thị phi này.

“Nghỉ ngơi? Con gái chúng ta còn đang nguy hiểm, nó là kẻ gây ra tội mà còn dám nghỉ ngơi”

CỔ chưa kịp phản ứng, Hồng Lam đã tức giận hét lên tiếng giận dữ vang dội khắp hành lang, người cũng mất đi lý trí hất Mẫn Chí Hải ra, muốn xông lên đánh Mẫn Nhu, nhưng Mẫn Chí Hải đã nhanh tay giữ bà ta lại.

“Mẫn Chí Hải, ông buông ra! Mấy năm qua, tôi nhịn đủ rồi, không muốn nhịn nữa”

Hình tượng quý phu nhân của Hồng Lam biến mất, thân hình điên cuồng giãy giụa bị Mẫn Chí Hải giữ lại, hai mắt hận thù như hồng thủy mãnh thú muốn nuốt sống Mẫn Nhu.

“Bà nổi điên đủ chưa? Nơi này là bệnh viện, không phải là chợ bán cá, bà không biết xấu hổ nhưng tôi biết”

Lời cảnh cáo của Mẫn Chí Hải không những không có tác dụng trấn an, Hồng Lam nghe xong sắc mặt thêm khó coi, động tác trên tay càng kịch liệt

“Ông muốn sỉ diện? Ông nếu có sỉ diện thì năm đó đã không sinh ra thứ tạp chủng này, còn đưa nó về Mẫn gia. Bây giờ thì tốt rồi, nó muốn hại chết tiểu Tiệp, muốn độc chiếm tài sản Mẫn gia, ai biết được mấy hôm nữa lại đến phiên tôi?”

Mẫn Nhu lão đảo lui về sau, cơn đau nơi mắt cá chân kích thích thần kinh cô, nghe rõ mỗi câu Hồng Lam nói, từng chữ một.

Nhìn vẻ mặt giận dữ, lời nói thô lỗ của Hồng Lam, trái tim Mẫn Nhu rút xuống vực sâu không đáy, để mặc Hồng Lam chỉ vào mặt mắng mỏ cũng không dám phản bác.

“Bà có thôi đi không? Ở đây mà ăn nói bậy bạ gì đó?”

Mẫn Chí Hải nghe lời Hồng Lam vẻ mặt sa sầm, không còn kiên nhẫn để khuyên nhủ, lúng túng liếc nhìn Mẫn Nhu, khiển trách quát nhẹ.

“Tiểu Nhu cũng có con gái bà, làm sao bà lại nói như thế! Mấy năm qua bà có thấy tôi thiên vị ai không, dù bà sai, tôi vẫn nhắm một mắt mở một mắt, lúc này bà lại muốn lấn lướt miệt thị tiểu Nhu, có phải muốn cái nhà này nhà tan cửa nát mới cam lòng?”

Hai mắt Hồng Lam đỏ đến đáng sợ, mái tóc cắt tía chính tề rơi xuống xốc xếch, thân thể chấn độ, hướng về phía Mẫn Chí Hải tê tâm liệt phế bác bỏ: “Con gái tôi? Ông có dám thề với trời, nó là con gái tôi? Không phải là đứa con gái do ông cùng đàn bà bên ngoài sinh ra sao?”

Mẫn Chí Hải cứng họng

Cuối cùng, sự thật vẫn là sự thật, dù che giấu thế nào cũng sẽ có ngày nổi lên mặt nước.

Thân thể Mẫn Nhu lạnh như băng, như chiếc lá khô đã suy kiệt không còn sức, hai hàm răng cắn chặt vào nhau ken kết, thần thờ nhìn Hồng Lam và Mẫn Chí Hải cãi vã.

Trong lòng Mẫn Nhu hoảng hốt, khó xử, nhục nhã, muốn né xa, nhưng khi nhìn thấy anh vô tình đưa mắt nhìn cô không thể cử động.

“Tôi không có đẩy chị ấy...”

Giải thích chỉ đổi lấy tiếng hừ lạnh của anh, ánh mắt Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng như muốn đâm vào người cô, lông mày kiếm nhíu lại.

“Mẫn Nhu, làm chính là làm, dù có nói xạo nhiều lần, chỉ khiến tôi càng thêm khinh thường cô”

“Nếu như cô cho rằng như vậy sẽ khiến tôi bỏ Mẫn Tiệp, vậy thì cô sai rồi, Mẫn Tiệp trong lòng tôi dù là ai cũng không thể thay thế, bao gồm cả cô”

Anh lăm lăm độc thoại không có chút tình cảm, cũng là tuyên án tử hình với tình cảm ba năm giữa hai người, châm chọc thứ tình cảm thật lòng cô đã bỏ ra.

Hai mắt Mẫn Nhu khô khốc, cô không né tránh vì mình không làm sai, nhìn chăm chăm gương mặt lạnh lùng bằng quan đó, khóe môi xót xa kéo ra.

“Tôi biết”

Cô cũng hiểu, bản thân sẽ không như kẻ ngốc đợi anh quay đầu lại, cũng không suy nghĩ anh sẽ thật lòng. Anh yêu Mẫn Tiệp, anh yêu đến phát điên chỉ một mình Mẫn Tiệp, không yêu đứa ngốc đứng trước mặt. Một cái tát là đủ, khiến cho cô từ trong mộng ảo tỉnh lại, thấy rõ trái tim anh, anh vô tình,...

Dời đi, không hề nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Mẫn Chí Hải và Hồng Lam, Mẫn Nhu im lặng xoay người, không nói gì nhiều đi về phía thang máy sáng rực.

Cô và Kỷ Mạch Hằng lúc bắt đầu không ai biết, lúc hăm dứt, khi kết thúc cũng chỉ là dấu chấm tròn. Khi yêu, ai yêu trước thì kẻ đó thua, cô yêu Kỷ Mạch Hằng, Kỷ Mạch Hằng yêu Mẫn Tiệp, đều là như thế.

Chẳng qua khi Mẫn Tiệp quay đầu lại khiến ván cờ thua của Kỷ Mạch Hằng thành thắng, còn cô lại thua trắng tay chặt vật, đối với tình cảm đã sợ hãi

Một thân lê bước dọc hành lang bệnh viện, trong lòng chua xót không cách nào thổ lộ ra ngoài, ngăn trước ngực khiến cô luống cuống ngơ ngác.

Hồng Lam nói không sai, cô chỉ là đứa con gái rơi rớt của Mẫn Chí Hải, không xứng đáng nhận tình thương của mẹ, mẹ của cô từ 20 năm trước đã chết trước mặt cô. Đêm đó, người con gái xinh đẹp đầy máu, không hề giận nằm bên bồn hoa, trên bàn công là chiếc giày cao gót đánh rơi.

Ký ức bao năm qua đã chôn chặt lại rõ ràng trước mắt, Mẫn Nhu buông hai tay không còn chút ấm áp, đau đón khép hai mắt lại.

Trên đôi giày cao gót, mắt cá chân không còn tồn tại, nó sưng đỏ nhưng chủ nhân vẫn quật cường từng bước đi về trước..

Vừa ra khỏi cổng bệnh viện, vai Mẫn Nhu nóng lên, trong mùi là mùi hương bạc hà, cúi đầu liền thấy trên vai phủ áo khoác.

Thần thờ ngẩng đầu lên, vẫn là gương mặt tuấn tú nho nhã, ánh đèn trước cửa bao phủ lấy bóng người thon dài cao ngất của anh, thoáng nhìn thì có cảm giác như quý tộc, nổi bật phi phàm

Lục Thiệu Phàm im lặng ứng đó, mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, caravat đã bị tháo đi, hai nút áo mở ra để lộ da thịt trắng nõn mịn hoặc nhưng lại không hề có vẻ phóng túng.

“Tôi tin cô”

Giọng nói thanh nhuận không to nhưng như tiếng sét vỗ vào suy nghĩ cô, khiến cho trái tim của cô ở trong hầm băng từ từ hồi phục.

Anh tin? Tin gì? Tin rằng cô cố ý đẩy Mẫn Tiệp xuống lầu, tin rằng cô là đứa con gái riêng muốn vọng tưởng đoạt gia sản Mẫn gia sao?

Ý thức được gì đó, hai mắt Mẫn Nhu mở to, nhìn chăm chăm Lục Thiệu Phàm, trong đôi mắt đều là nỗi khiếp sợ.

Ai cho phép anh ta nghe lén? Ai cho phép anh ta có quyền này, có thể nghe thấy xuất thân của cô, nhìn cô khó khăn!

Quá khứ này ngay cả ở trước mặt Kỷ Mạch Hằng cô cũng không nói, mấy hôm nay ở trước mặt mới mở lời, vậy mà người đàn ông mới chỉ gặp mặt mấy lần lại có thể thấy được sự yếu ớt nhất trong đáy lòng cô?

“Không sao, tôi chính là cố tình đẩy, cố tình để chị ấy sanh non, cố ý không muốn chỉ ấy tốt hơn mình!”

Tâm trạng kích động khiến hai mắt Mẫn Nhu ửng hồng, đôi mắt mở to sáng rực lộ ra oán hận. Cô quật cường nhìn chăm chăm anh, giọng nói quả quyết, nhưng cũng chính trong giọng nói đó đã vô tình tiết lộ tâm tình.

Lục Thiếu Phàm hơi cúi đầu, mái tóc đen rũ xuống nhìn gương mặt nhỏ nhắn rõ ràng chịu oan ức, lông mày tuấn tú nhíu nhẹ lại, chưa kịp nói gì, Mẫn Nhu đã làm tự làm lộ tẩy tất cả.

“Tôi chính là đứa con gái riêng, là tiểu tạp chủng sinh ra bên ngoài? Tôi muốn lấy đi tài sản Mẫn gia, khiến họ cửa nát nhà tan, thì sao chứ?”

Mẫn Nhu tùy ý thổ lộ nỗi ủy khuất bị phần của mình, không nghĩ dáng vẻ của mình trong mắt Lục Thiếu Phàm lại như con chó nhỏ sủa loạn chỉ vì bị chủ nhân bắt bỏ, trong đôi mắt chỉ có ủy khuất và ủy khuất khiến người ta thương tiếc, muốn ôm vào lòng.

“Anh không tiện xuất hiện trước mặt họ, không hề cố ý nghe lén”

Anh kiên nhẫn giải thích, giọng nói áy náy không hề tỏ vẻ, ánh mắt trong suốt nhìn về phía cặp mắt mộng nước của cô.

“Tôi tin cô, không có đẩy cô ấy”

Đối mặt với sự nghi ngờ trách cứ của mọi người, cô có thể giả vờ kiên cường không rơi lệ, đem tất cả mọi khinh bỉ giấu cột ngăn ra bên ngoài thế giới, nhưng khi gặp Lục Thiếu Phàm mới phát hiện, nhiều năm qua bức tường thành cứng ngắc trong lòng cô khi gặp anh lại trở nên yếu ớt.

Sự dịu dàng của anh khiến cô không chống đỡ nổi, nhưng cũng vì sự dịu dàng đó mà khiến cô sợ, thấp thỏm lo âu, sợ anh nhìn thấu thế giới của cô, phơi bày bản thân trước mặt người xa lạ.

“Lục Thiếu Phàm, lấy lại sự thông cảm của anh đi, tôi không cần”

Cố gắng chống đỡ bức tường thành đang bị anh làm cho cảm động, thu hồi lại ánh mắt, Mẫn Nhu dứt khoát xoay người, không để ý đôi chân đau, muốn bỏ chạy.

Nói cô nhất gan cũng được, yếu đuối cũng được, cô không muốn nhìn Lục Thiếu Phàm nữa, không muốn đối mặt với sự dịu dàng của anh. Anh đối với người phụ nữ nào cũng lễ độ và ôn nhu, cô không lạ gì nữa, một Kỷ Mạch Hằng khiến cô thương tích khắp người, nếu lại thêm một Lục Thiếu Phàm, nhất định cô sẽ vạn kiếp bất phục.

Cô chạy trốn chết, sau lưng là tiếng bước chân không ngừng nghỉ, không hề rối loạn, giống như dung tủng cho sự càn quấy của cô.

“Lục Thiếu Phàm, anh không cần...”

Cô ảo não dừng lại, quay đầu, nghênh đón cô là một lồng ngực ấm áp, mang theo mùi hương bạc hà của phái nam.

Hai cánh tay cánh tay gầy gò của Lục Thiếu Phàm vòng lấy cô, khớp xương rõ ràng nhẹ che lấy ốt cô, ôn nhu dịu dàng, sợ dọa cô sợ.

“Lục Thiếu Phàm, anh.... Tôi không cần sự cảm thông...”

Bàn tay trắng nõn không để cô cự tuyệt áp đầu cô vào vai anh, bên tai là giọng nói réo rắt của anh: “Tại sao cô không thể tỏ vẻ yếu ớt một chút?”

Yếu ớt? Cô có thể sao? Thực tế phũ phàng có để cô yếu ớt không?

Hai mươi năm qua, không có ai nói với cô: Mẫn Nhu, cô có thể yếu ớt, có thể dựa vào ai đó.

Người phụ nữ kia chết đi, cũng mang đi tình yêu của cô. Một mình ở trong căn hộ, trong bóng tối, một đứa trẻ bốn tuổi không có ai ôm vào lòng an ủi, làm bạn với cô chỉ là bóng đêm vô tận.

Cô phải kiên cường, không thể phụ thuộc vào ai!

Lòng tin mấy năm qua khi đứng trước mặt ngày đàn ông này lại bị anh lật đổ, vì anh nói: “Mẫn Nhu, tại sao em không thể tỏ vẻ yếu ớt một chút?”

Ở trước mặt Kỷ Mạch Hằng, cô là người tự tin, luôn lạc quan khích lệ anh chưa từng tỏ vẻ yếu đuối, Kỷ Mạch Hằng lúc nào cũng cô tịch khiến cô phải mạnh mẽ, cho nên cô lựa chọn mang niềm vui lại cho anh.

Nhưng còn nỗi đau vết thương của cô? Bao lâu tích lũy, bao lâu che đậy, mới có thể tìm được một chỗ ẩn nấp khiến cô bình tĩnh điều trị sự cô tịch của mình.

Tâm của Lục Thiếu Phàm cô không nhìn ra, người đàn ông này sâu không lường được khiến cô cảnh giác tránh xa, nhưng Lục Thiếu Phàm dễ dàng công phá pháo đài của cô, đập nát mọi kháng cự.

Lần đầu tiên, không hề suy nghĩ đến hậu quả, không so đo với người lạ, nhắm mắt để mặc anh ôm cô.

“tại sao lại tin tưởng tôi?”

Trên áo sơ mi rùng giọt lệ nóng hổi rơi xuống, từng giọt từng giọt, vào xuống ngực, ánh mắt của Lục Thiếu Phàm thất thần nhìn về hướng ánh đèn đường xa xăm.

Cánh tay siết chặt lấy cô, trên gương mặt tuấn tú nở nụ cười nhạt, ánh mắt nhìn xuống hai má ửng đỏ của cô, giọng nói êm ái không dễ dàng phát hiện.

“Bởi vì tôi biết Mẫn Nhu chỉ là một tiểu quỷ nhát gan”

Ở trong ngực anh vang lên âm thanh nứt vỡ quật cường: “Anh mới là tiểu quỷ nhát gan”

Anh không phản bác, chỉ câu môi, tay lại siết chặt.

“Tôi dẫn cô đi thoa thuốc”

Lần này cô cũng không làm trái ý anh, gật đầu, gương mặt nhỏ vương đầy nước mắt tựa như con mèo nhỏ lem luot.

Cánh tay Lục Thiếu Phàm đặt lên vai cô, khiến cho cảm giác lạnh được lấp đi, nhìn thấy cô không nhận ra thì lòng mi dài vui vẻ nhấp nháy, kéo cô về phòng cấp cứu.

Nhìn theo bóng lưng cao ráo, Mẫn Nhu giương hai tay đan vào nhau, cảm giác lạnh xua đi ít nhiều. Coi như đây là chút dịu dàng ngăn ngừa, cô cũng không muốn bỏ ra, là cảm giác được ai đó quý trọng, cô không muốn mất đi.

Lục Thiếu Phàm cảm ơn anh...

“Mẫn Chí Hải, tôi muốn ông chọn, một là tôi và Tiểu Điệp hai là nó!”

Tiếng thét phẫn nộ chúi vào lỗ tai, Mẫn Nhu đang chìm trong giấc mộng liền mở mắt tỉnh táo. Nằm trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà màu hồng, Mẫn Nhu hơi nhúc nhích, tối hôm qua Lục Thiếu Phàm đưa cô về nhà, sau đó cả đêm cô mất ngủ vừa chớp mắt không bao lâu liền bị tiếng ồn đánh thức.

“Con gái tôi ở bệnh viện sống dở chết dở, nó thì khỏe rồi, sáng sớm...”

Hồng Lam kích động trách mắng, giọng nói the thé, cho dù cách một cách cửa phòng Mẫn Nhu có thể nghe được sự khinh thường.

Mẫn Chí Hải vẫn không nói, trong cả căn biệt thự chỉ có tiếng của Hồng Lam, rồi tiếng đồ sứ vỡ nát vang lên.

Mẫn Nhu căng thẳng, vội từ giường bò dậy, không để ý tới mặc áo khoác, mặc bộ đồ ngủ vội vàng mở cửa chạy ra ngoài. Vừa bước chân xuống lầu, Mẫn Nhu thấy bên trong phòng khách chiếc bình hoa cổ mà Mẫn Chí Hải thích nhất bị ném bể trên sàn, bên sofa khay trà bị hất nằm lộn trên đất, Hồng Lam vẽ mặt đờ đẫn sát khí ngời trên salon, còn Mẫn Chí Hải, sắc mặt cực kỳ khó coi đứng bên cửa sổ.

“Nó đợi không nổi cần đàn ông? Chị nó còn chưa chết, nó đã muốn xuất giá trước?”

Những lời nói hà khắc của Hồng Lam khiến cho bàn tay nhỏ của Mẫn Nhu vịn cầu thang cứng đờ, ánh mắt liếc qua mấy hộp quà mừng, cô đã có đáp án.

Đôi môi cong lên chế giễu, không ngờ có người vừa biết cô là thiên kim của Mẫn Thị trong vòng 24 giờ liền tới cầu hôn, muốn cùng cô kết liên cành!

“Bà có thể không nói đạo lý như thế sao? Những người đó chẳng qua tới nhà ta cầu thân, bà có cần phải đuổi họ ra ngoài hết không?”

Mẫn Chí Hải không thể im lặng cau mày, trầm giọng nói đạo lý với Hồng Lam, khê chếch mắt liền thấy Mẫn Nhu nằm trên cầu thang, không khỏi sửng sốt.

Hồng Lam nhận ra gì đó, theo ánh nhìn của Mẫn Chí Hải, vừa thấy Mẫn Nhu, lửa giận trong mắt bùng lên kèm theo hận ý, từ trên ghế bật dậy nhìn chằm chằm Mẫn Nhu lạnh lùng nói.

“Đứa con trong bụng Tiểu Diệp đã không còn, mày vui rồi chứ?”

Đứa trẻ không giữ được sao? Mẫn Nhu cúi đầu, cắn môi phải trắng bệch, cho dù cô phụ nhận đầy Mẫn Tiệp, nhưng người khác cũng đâu tin.

“Anh tin...”

Bên trong tai vang lên giọng nam dễ nghe khiến cô ngẩng ra, trong lòng đau đớn khó chịu từ từ nhớ lại gương mặt tuấn tú thanh nhã mà dịu đi, anh nói không sai, cô không đây Mẫn Tiệp, cho nên không phải lỗi của cô.

Thản nhiên chống lại Hồng Lam, Mẫn Nhu gần từng chữ một: “Tôi không có đứa chị ấy”

“Không có đấy?”- Hồng Lam như nghe thấy truyện buồn cười nhất trên đời, lạnh lùng cười nhạt, trong mắt hận không thể đem Mẫn Nhu xé ra cho hả giận: “Chẳng lẽ con gái tao lại hàm oan mày, tự mình lặn xuống lầu giết chết con mình sao?”

“Hồng Lam”

Mẫn Chí Hải quát bảo Hồng Lam ngưng lại khiến bà thêm giận, vọt tới chân cầu thang, chỉ tay ra cửa, cúi kính quát Mẫn Nhu: “Cút ra ngoài, lập tức cút ra khỏi cái nhà này cho tao”

“Hồng Lam, câm miệng”

Mẫn Chí Hải nổi giận, chạy tới, kéo tay Hồng Lam muốn đưa bà về phòng.

“Không cần đuổi, tôi sẽ tự đi”

Cả hai người đang cãi vã không ngờ Mẫn Nhu trả lời, đều nhìn về phía bóng lưng Mẫn Nhu đang rời đi, lẻ loi nhưng không mất đi kiên cường.

“Thật sự con muốn sao?”

“Hai mươi năm đủ rồi, tôi cũng đâu nợ Mẫn Chí Hải ông cái gì, không cần thiết giúp ông nuôi đứa con riêng này nữa!”

Bên trong gian phòng, Mẫn Nhu lấy hành lý từ tủ quần áo ra, giống như trước, quần áo lần này rời đi so với lúc trước có nhiều hơn. Để ý đến động y phục động tác chậm lại, ngược mắt nhìn căn phòng đã hơn nhiều năm, được trùng tu hoa lệ, tất cả vật dụng đều xa xỉ là của cha cho, nhưng tình thân trong căn nhà này đã không còn xa xỉ nữa

Cô quay về là một sai lầm, khiến ột gia đình hạnh phúc tốt đẹp xuất hiện vết rách, Mẫn Chí Hải cam kết mang lại tình thân quay đầu chỉ có tổn thương. Khi Mẫn Nhu mang hành lý ra cửa Mẫn Chí Hải muốn nói lại thôi, mặt áy náy, đem chìa khóa nhét vào tay cô.

“Đây là biệt thự của cha, ở Vịnh Ngân Hà, con tạm thời ở đó đi”

“Cha kêu ông Lý đưa con đi”

Hồng Lam không biết từ lúc nào đứng ở trên lầu, nhìn đôi phụ tử lưu luyến cuối cùng không kiềm chế được cơn giận trong lòng liền bước xuống lầu, nổi giận dùng dưng đi ra cửa.

“Nó là đại minh tinh còn sợ không tự nuôi nổi sao? Cùng lắm thì học mẹ nó năm đó..”

Đôi môi đỏ mọng của Mẫn Nhu hé mở, giọng nói lạnh đi vài phần: “Không cho phép bà sỉ nhục mẹ tôi”

“Mẹ mày?”- Hồng Lam trào phúng nói. “Tao làm sao quên được mày cũng được di truyền từ mẹ mày, mẹ mày chuyên câu dẫn đàn ông, bản tính này nói chính xác mày cũng được di truyền”

Mẫn Chí Hải nghe mẹ ruột của Mẫn Nhu bị nói thế trong mắt liền hồng hốt, sau đó khôi phục tỉnh táo, đối với những lời nói khó nghe của Hồng lam cũng không vui.

“Hồng Lam, chú ý thân phận của bà”

“Tôi thì thế nào? Tôi cũng không phải nói dối, mẹ nó làm ra chuyện đó còn sợ người khác nói sao? Nhìn đáng vẻ như hồ ly tinh của nó, đúng là do trời sinh”

Mẫn Chí Hải giận không nhẹ, nghe Hồng Lam nói cũng không thể làm gì, chỉ cố sức kéo bà vào nhà, nhưng Hồng Lam căn bản không nghe

Mẫn Nhu ngược lại bắt giác cong môi, lúm đồng tiền như hoa liếc xéo hất ngược lại Hồng Lam

“mẹ tôi ít ra còn được cha yêu, còn tốt hơn bà, ngay cả chồng mình cũng không quản được, cho dù có giữ lấy vị trí Mẫn phu cả đời cũng vô ích”

“Mày!!”

Hồng Lam then quá hóa giận, tức giận nâng đầu ngón tay, chưa kịp hạ xuống, liền bị tay Mẫn Nhu chụp lấy hung hăng đẩy ra.

Nhìn Hồng Lam lão đảo người, Mẫn Nhu thẳng lưng: “Trong nhà này, người có thể đánh tôi chỉ có một, bà thì không xứng”

Trong mắt Mẫn Nhu lấp lánh ánh sáng, không để ý gương mặt méo mó của Hồng lam, nhìn Mẫn Chí Hải, mang giày chuẩn bị rời đi, đem chìa khóa trong tay đặt lên tủ giày.

“Tiểu Nhu...”

Mẫn Chí Hải muốn đuổi theo, lại bị Hồng Lam kéo lại: “Sao ông có thể bắt công với Mẫn Tiệp như vậy!! Nó cũng là con gái ông mà”

Mẫn Nhu nghe tiếng tranh chấp không ngừng nghỉ sau lưng, bước chân tăng nhanh, đi qua chiếc xe Mẫn Chí Hải đã chuẩn bị, ra thẳng cửa biệt thự.

“Mỹ nữ!”

Bên ngoài khu biệt thự, một chiếc xe màu bạc thể thao dừng bên đường, người con trai trẻ tuổi mặc bộ đồ máu xám, gương mặt tuấn tú thấy Mẫn Nhu liền mỉm cười.

Mẫn Nhu nhìn chằm chằm Âu Nhiễm Phong đang lười biếng tựa vào xe hơi kinh ngạc, anh ta sao lại ở đây? Hình như ở thành phố A này anh ta đâu có mua biệt thự?

Âu Nhiễm Phong xấu xa chớp mắt, đồng tử lưu chuyển: “Mỹ nữ có cần đi nhờ xe không?”

Từ đây đến thị trấn cũng còn một đoạn xa, xe lại không thể bắt được, nếu đã cự tuyệt Mẫn Chí Hải, giờ lại cự tuyệt Âu Nhiễm Phong thì kế tiếp kẻ chịu thiệt là cô

Giơ hành lý lên, trực tiếp vòng qua đầu xe, mở cửa không khách khí ngồi vào.

Âu Nhiễm Phong sững sốt trong lòng đang tính mở miệng thuyết phục Mẫn Nhu, xoay người ngồi vào bên cạnh ghế của tài xế, khoe miệng cong mở rộng, mở cửa lên xe.

“Âu Nhiễm Phong, cảm ơn”

Âu Nhiễm Phong đưa mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mẫn Nhu, tự nhiên lái xe,

“Anh không phải hồng thủy mãnh thú, tại sao lúc nào em cũng tránh anh vậy?”

Đối với câu nói đùa của Âu Nhiễm Phong Mẫn Nhu hơi kinh ngạc, chẳng lẽ mình phải làm rõ ràng sao? Cô thừa nhận mình không có hảo cảm với Âu Nhiễm Phong, anh ở trong giới giải trí là công tử ăn chơi số một cũng đã khiến cô cách xa.

Nếu không phải quay phi, cô cầu nguyện cả đời này đừng gặp người như thế.

Thấy Mẫn Nhu im lặng, Âu Nhiễm Phong cười giỡn nói: “Sáng nay anh có tới nhà em cầu hôn, anh có vừa mắt không?”

“Cầu hôn?”

Mẫn Nhu nhú lông mày, khó hiểu nhìn anh.

“Từ tối qua khi thân phận thiên kim Mẫn Thị được phơi bày, đến sáng nay, xe ra vào khu biệt thự của cha em không dưới mười chiếc”

Âu Nhiễm Phong nói như nhìn thấy toàn bộ, đầu nghiêng lưỡi biếng ngồi tê xúng bên ghế tài xế, giống như lúc này không phải đang ở trên xe thể thao mà là một chiếc xe đồ chơi, mạn bất khinh tâm nhìn sắc mặt không vui của Mẫn Nhu.

** Mạn bất khinh tâm: Thờ ơ; không để ý; không đếm xỉa tới

“Trên tạp chí đều là hình em, cứ tiếp tục như vậy, em có thể tự ra một quyển chuyên mục bát quái”

Cô cũng biết phản ứng sau khi công khai thân phận thiên kim, nhưng lại vượt qua dự tính, chỉ một đêm đã có nhiều công tử hào môn tới cầu thân, xem ra sáng nay Hồng Lam nổi giận cũng không phải không có đạo lý.

“Mặc dù đám công tử cùng tình nhân trước của em không bằng nhưng bàn về tiền tài quyền thế thì không hề thua kém, phụ nữ nào cũng ái mộ hư vinh, em thử chọc tức tên đàn ông kia xem, từ đám công tử đó chọn lấy một người, ở trước mặt anh ta..”

“Âu Nhiễm Phong!”

Anh còn muốn nói tiếp lại bị cô không khách khí cắt ngang, từ kính chiếu hậu có thể thấy đôi mắt tức giận nhìn chằm chằm,

“Cám ơn anh cho tôi đi nhờ xe, bây giờ dừng lại, tôi muốn xuống xe”

Âu Nhiễm Phong như không nghe thấy lời cô, chuyển tay lái vượt qua ngã tư, trên gương mặt tuấn tú nở nụ cười tà mị.

“Mẫn Nhu, là như vậy, anh cảm thấy hai chúng ta vẫn xứng đôi nhất, em là thiên hậu, anh là ảnh đế, hai ta xứng bá, đó là kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc, có ai dám nói chữ không?”

Âu Nhiễm Phong càng nói àng quá đáng, không để ý đến sắc mặt sa sầm của Mẫn Nhu, dáng vẻ nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Tên đàn ông trước kia của em cùng với đám công tử giàu có kia cũng là cùng một loại người, đám người đó sống trong thế giới nhìn sự vật theo cách của mình, giá trị của vật chất rất quan trọng, nhất là người mình muốn ở chung cả đời”

“Mẫn Nhu và anh chúng ta mới cùng một loại người”

Cuối cùng cũng nói đến trọng tâm!

Mẫn Nhu giễu cợt hừ lạnh, nhìn về trước không có tia ấm áp: “Chúng ta khác nhau một trời một vực vĩnh viễn không cùng một loại người”

“Không thử qua làm sao biết”

Giọng nói tự tin của anh khiến cô khó chịu, hàm tiếu nói: “Lòng dạ của anh thay đổi, trong tay có muôn hoa, phiến lá không dính thân, còn tôi dù khát nước ba ngày cũng chỉ lấy một muôi”

Nhìn thấy anh có ý phản bác, Mẫn Nhu liền ngăn cản.

“Đừng nói anh sẽ sửa, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, người trong giới nghệ sĩ bị anh vứt bỏ còn thiếu sao? Vụn vỡ thay không biết mấy người, tôi không có vinh hạnh trở thành một trong đám phụ nữ đó”

Mẫn Nhu nói những lời đó không để Âu Nhiễm Phong có chút mặt mũi, một một câu đều cay độc, sắc mặt từ trắng thành đen rồi xanh, thẳng xe, Mẫn Nhu cả người ngã về trước, giấy thắt an toàn kéo cô về chỗ cũ.

“Tối rồi”

Mẫn Nhu không khách khí, cởi dây an toàn, kéo hành lý mở cửa xe bước ra,.

“Suy nghĩ một chút, làm bạn gái anh”

Âu Nhiễm Phong bắt đầu dĩ nhiên, ngồi trong xe, nhìn theo bóng lưng Mẫn Nhu có chút giận, bàn tay dùng sức đập mạnh vào tay lái, tiếng kèn vang lên tận chân trời khiến Mẫn Nhu đang ngửa đầu ưỡn ngực cũng run lên.

Âu Nhiễm Phong sắc mặt đột nhiên khôi phục vẻ phong lưu, trong đôi mắt phượng lóe lên tia quỷ dị.

“Mẫn Nhu, em không phải là không có nơi để yêu sao?”

..

Mở đèn nhà trọ, mấy ngày không về căn phòng cũng phủ lớp bụi mỏng. Mẫn Nhu để túi xuống, không cởi giày, đi tới ban công, ba một tiếng, kéo rèm cửa, để ánh mặt trời chiếu vào.

“Chân Ni, giúp mình tìm công ty sửa nhà”- Bình thần nhìn từng góc, mỗi món trong nhà. “Phải, đổi toàn bộ, giúp mình đổi thành phong cách địa trung hải”

Cúp điện thoại, Mẫn Nhu xoa xoa chân mày, mở mắt nhìn nhà trọ trong lòng quyết tâm.

Nếu đã kết thúc phải kết thúc cho hoàn toàn một chút!!

Suy nghĩ Fijian: Nói thật không ghét Kỷ Mạch Hằng, anh ta yêu Mẫn Tiệp lẽ dĩ nhiên sẽ bảo vệ cô ấy. Chẳng có gì lạ cả. MN cũng ko thể trách KMH dc.

Người ta ghét là “Âu Nhiễm Phong”, trai gì mà nói chuyện muốn tát vỡ họng.

Cô cứ ngỡ mọi thứ đều kết thúc, sẽ không dính dáng gì đến Kỷ Mạch Hằng nữa, cho đến ngày thứ hai ở phòng họp công ty, mới phát hiện, chuyện không đơn giản như vậy.

“Kỷ Mạch Hằng muốn làm gì?”

CHân Ni nhìn đơn bồi thường từ tòa án gửi tới làm cho dựng cả tóc mai, một tay chống nạnh, một tay mạnh mẽ ném thư thông báo lên bàn.

Ông chủ Trương vẻ mặt nghiêm trọng, ngồi trên ghế, nghiên cứu kỹ từng nội dung, ở phía dưới có chữ ký của Kỷ Mạch Hằng, nặng nề thở dài: “Xem ra lần này, Kỷ thị thật sự ra tay”

“Cái tên tiểu nhân này!! Nhất định phải sử dụng thủ đoạn hèn hạ này”- Chân Ni giận đập bàn. “Mấy công ti khác cũng nói muốn để Mẫn Nhu làm người phát ngôn với cao không tới, vài chỗ khác cũng ra sức khước từ không chịu đáp ứng”

Mẫn Nhu chỉ lẳng lặng nghe, nguyên nhân Chân Ni tức giận như thế không phải vì Kỷ Mạch Hằng gửi thông báo bồi thường, nghiêm trọng nhất chính là anh lên làm cho các công ty khác gây ra áp lực, phá hoại cơ hội hợp tác của cô và các công ti khác.

Có cần tuyệt tình như thế không? Vì đứa trẻ trong bụng Mẫn Tiệp không còn, nên muốn cô trả giá thật lớn sao?

“Phải rồi, Nhu, ba cô không phải là chủ tịch Mẫn thị sao? Chúng ta có thể xin ông ấy giúp ột tay!”

Chân Ni chẳng những không vui, tâm trạng ngược lại nặng nề không ít, ngay cả ông chủ Trương cũng lắc đầu.

“nếu Mẫn chủ tịch chịu giúp một tay thì đâu có những tình huống thế này xuất hiện?”

Mẫn Nhu chú ý tới hàm ý trong lời ông chủ Trương, cô lựa chọn chịu đựng, đúng là Mẫn Chí Hải khoanh tay đứng nhìn đồng nghĩa với việc cổ vũ cho hành động phách lối của Kỷ Mạch Hằng, để cho anh không chút kiêng dè chặn đứng mọi hoạt động của cô ở thành phố A.

Chân Ni gấp đến độ xoay vòng, gãi tóc lấm bắm nói: “Lúc này nếu tìm thêm công ty khác hợp tác sợ rằng không kịp, thời hạn bồi thường còn có một tháng, mà quá trình kí kết hợp đồng đâu chỉ có một tháng”

Chân Ni phân tích rất có lý, cũng rất tàn khốc, bọn họ phải bồi thường Kỷ thị xí nghiệp ba trăm ngàn nhân dân tệ, đây cũng không phải con số nhỏ.

“Mẫn Nhu, cô cũng biết, mình chỉ là làm ở công ty, những chuyện bồi thường này do hội đồng cấp trên định đoạt, tôi cũng không thể tự ý quyết định được”

Mẫn Nhu biết ông chủ Trương có nỗi khổ, không thể cưỡng cầu, cười nhạt: “Tôi biết, vấn đề này là do cá nhân tôi, không liên quan công ty, tiền bồi thường tôi sẽ tự giải quyết”

“Nhu”- Chân Ni lo lắng kêu lên, nhận được đôi mắt an ủi của Mẫn Nhu.

“Chân Ni, chuyện này trong lòng mình tự có tính toán, cậu không cần lo”

Ông chủ Trương ngẫm nghĩ nói, nhìn vẻ mặt cố tỏ ra dễ dàng của Mẫn Nhu đề nghị: “Nếu chúng ta bây giờ nguyện ý làm người phát ngôn của Kỷ thị trên thương trường, bọn họ còn có thể tổ cáo sao?”

Loại suy nghĩ này cũng mệt mỏi, nhưng chuyện đó với Kỷ Mạch Hằng là không thể, lúc này anh muốn hủy hoại mọi thứ của cô, đâu dễ gì bỏ qua?

Cười khổ lắc đầu, trước ánh mắt thất vọng của Chân Ni và ông chủ Trương, tiếng chuông của Mẫn Nhu vang lên. Là điện thoại của Mẫn Chí Hải.

“Cha, có việc gì vậy?”- Mẫn Nhu lễ phép hỏi.

Bên đầu dây kia không biết nói gì, lông mày Mẫn Nhu nhíu lại càng chặt, nhưng vẫn khống chế tâm trạng, bình tĩnh cúp máy.

“Nhu, sao thế? Ba cậu tìm à”- Chân Ni không đợi được nữa thò người hỏi thăm.

Mẫn Nhu gờ gờ tay, kéo khóe miệng. “Ông ấy bảo mình cùng đi ăn trưa”

Khi Mẫn Nhu xuất hiện ở nhà hàng Ý, nhìn trên bàn ăn của Mẫn Chí Hải còn có người khác mới hiểu, cái gì mà ăn cơm đều là mây trôi, hẹn khách mới là thật!

“Mới nhắc tới con, con đã tới”

Mẫn Chí Hải nhìn về phía cổng thấy Mẫn Nhu đi vào, hai tay để trên bàn ra hiệu với cô. “Tới đây gặp chú Ngô”

Có thể khiến cho Mẫn Chí Hải cười vui vẻ như thế thì không phải là nhân vật nhỏ, ít nhất sáng ngang thế lực của Mẫn thị.

Nghe tiếng Mẫn Chí Hải gọi, hai người cũng quay đầu nhìn cô, Mẫn Nhu mới nhìn rõ một già một trẻ, đúng là hai cha con.

Vị khách lớn tuổi cũng chín chắn như Mẫn Chí Hải, có vẻ phúc hậu, ưỡn một bụng bia, gương mặt tròn trịa nở nụ cười hài lòng với Mẫn Nhu, dùng đôi mắt sắc bén của người kinh doanh như đang đánh giá một món hàng, loại cảm giác này khiến Mẫn Nhu rung mình, khó chịu khẽ nhăn nhó cơ thể.

Người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh ông, có dáng dấp tướng mạo trung bình, lông mày rậm ánh mắt nhìn Mẫn Nhu lễ phép gật đầu, xem ra là con trai được giáo dục rất tốt.

Nếu đoán không sai, sau hôm nay người đàn ông này sẽ là bạn trai cô.

Lời nói trong điện thoại của Mẫn Chí Hải không phải uy hiếp, không phải đề nghị mà là thông báo, để cô rút khỏi giới nghệ sĩ, tìm người chăm sóc cho cô vui vẻ mà gả đi.

Cho nên trước những hành động của Kỷ Mạch Hằng cũng không hề ngăn cản, kể làm nhạc phụ như ông muốn khiến cho đứa con gái không hiểu chuyện này nửa đường bỏ cuộc, tự động rút khỏi giới nghệ sĩ.

“Chào chú Ngô”

Mẫn Nhu theo ý Mẫn Chí Hải, ngồi xuống đối diện người đàn ông, không quên lễ phép chào hỏi chú Ngô.

Chú Ngô tựa hồ rất hài lòng với Mẫn Nhu, mặt đầy nụ cười vỗ bả vai con trai, nói với Mẫn Chí Hải: “Hai người già chúng ta ngồi đây quây rầy người trẻ tuổi, vậy đi lão Mẫn, chúng ta đi?”

Ý của chú Ngô Mẫn Chí Hải sao lại không hiểu, hai người nháy mắt, liền đứng dậy.

“Ba”

Mẫn Chí Hải đặt tay lên vai Mẫn Nhu, nhìn con trai của chú Ngô đầy tín nhiệm: “Cha cùng chú Ngô có chuyện đi trước, con cùng con trai chú Ngô ăn đi”

Chú Ngô cũng nghiêm túc dặn dò con mình: “Lát nữa nhớ đưa tiểu Nhu về biết chưa?”

“Dạ vâng thưa ba”

Trên bàn ăn chỉ còn hai người, không khí lúng túng, Mẫn Nhu ưu nhã cười một tiếng, cầm ly uống một hớp.

Người đàn ông đối diện rất phong độ vì Mẫn Nhu mà chọn món, nhìn thấy Mẫn Nhu hơi nhàm chán liền tự giới thiệu mình: “Tôi tên là Ngô Dung”

“Phốc”

Mẫn Nhu ý thức bản thân thất lễ, vội vàng cầm lấy khăn tay lau đi thức uống bị cô phun ra, xin lỗi cười làm lành: “Thật ngại quá!”

Ngô Dung không thể nhận ra vừa kéo khoe miệng, tha thứ nói: “Không sao”

Ai bảo phụ thân anh đặt tên nổi như thế, chẳng trách ai nghe cũng liền phì cười. Món ăn khai vị đẹp đi, bữa trưa bùng lên, Mẫn Nhu nhìn món thịt bò bít tết khẩu vị liền mất hết, có trời mới biết cô ghét thịt bò này tới mức nào.

“Mẫn tiểu thư không thích sao?”

Trước ánh mắt ân cần của Ngô Dung, Mẫn Nhu lắc đầu, cầm con dao bên tay cúi đầu cắt thịt bò: “Không có, chỉ là không thấy đối”

“Vậy thì tốt”- Anh thở phào nhẹ nhõm, còn vẻ mặt thế nào thì Mẫn Nhu không có hứng quan sát.

Làm bộ ăn vài miếng, Mẫn Nhu hạ dao xuống, còn chưa kịp ngẩng lên liền thấy chiếc hộp màu xanh lam tinh xảo, phía trên có nhãn hiệu Tiffany.

“Mở ra đi, cũng không biết tiểu thư thích kiểu dáng thế nào, nên tôi cứ thế mà chọn”

Bên trong hộp quà là sợi dây chuyền, rất chất lượng là hàng thượng đẳng giá ban đầu phải năm sáu vạn. Lòng mi Mẫn Nhu rũ xuống, có chút không vui, vị đại thiếu gia Ngô Dung này có ý gì?

“Có thích không? Nhãn hiệu trang sức này rất được các nữ minh tinh yêu thích”

Một câu nói khiến bàn tay Mẫn Nhu cầm hộp quà liền cứng đờ, đặt sợi dây chuyền xuống để vào hộp đẩy trở lại trước mặt Ngô Dung.

“Thật xin lỗi, tôi không thể nhận”

Trên mặt Ngô Dung có chút khó hiểu, lúng túng cười: “Kiểu này rất xấu sao? Nếu không, ăn xong chúng ta đi cửa hàng đổi kiểu khác”

Mẫn Nhu nhìn dáng vẻ nhã nhặn của Ngô Dung liền nghĩ tới một từ – mặt người dạ thú. Đôi mắt khó nén nóng bỏng, loại ánh mắt này ở tiệc rượu có vô số, nay trong cuộc sống riêng tên đại thiếu gia lại dùng ánh mắt này nhìn cô.

Cho dù Ngô Dung không phải, cũng sẽ không kém ma quỷ, ở trước mặt trưởng bối còn biết che dấu, hiện tại chưa chính thức quen đã muốn làm căng với cô.

Cười xa cách, Mẫn Nhu cầm túi sách đứng dậy, không quân tâm đến vẻ mặt sa sầm của Ngô Dung: “Hôm nay, cứ vậy đi, tôi còn có việc xin phép đi trước”

Vội vàng bỏ đi vừa đi đến cửa gặp đôi nam nữ là Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp. Gương mặt Kỷ Mạch Hằng lạnh tanh không hề có biểu hiện, hơn nữa đang nhìn ra sau lại có thể lạnh chết người.

Mẫn Tiệp vì hư thai nên dù trang điểm thế nào vẫn không thể dấu đi vẻ tiều tụy, cô ta giữ lấy tay Kỷ Mạch Hằng, cử chỉ tao nhã, nhìn vẻ sững sốt của Mẫn Nhu, cô ta nhìn ra phía sau rồi nhủ mày.

Không muốn để họ phát hiện, cho dù bị nhìn thấy, cô cũng không muốn nói trắng ra, nếu đã nói muốn quên thì tốt nhất đừng dây dưa nữa. Cụp mắt xuống đi nhanh qua hai người, ra khỏi nhà hàng.

Hai người họ yêu sâu đậm như thế, chỉ có cô không hiểu cứ cố chấp. Lừa mình dối người thật lâu, đánh mất cả tự tôn, quay lại cầu xin Kỷ Mạch Hằng, nhưng anh chỉ giương mắt nhìn, còn cô khẳng khái suốt ba năm.

Hoặc phụ thân không sai, có yêu rồi, đau cũng đã trải qua, vết thương lòng chưa kịp cũ đi, thì tìm người gả đi là quyết định sáng suốt.

Những lời của Âu Nhiễm Phong lại hiện lên trong đầu, kết hợp với tình cảnh vừa nãy của Ngô Dung, vẻ mặt Mẫn Nhu như đưa đám, đám đàn ông đưa quà tới cầu thân ở nhà đều cùng một loại người không phải sao?

Tự cho là đúng? Cùng nữ nghệ sĩ quan hệ mập mờ không rõ? Tiêu tiền như nước? Không phải vậy, thật ra cũng có ngoại lệ

Mẫn Nhu phủ nhận những từ ngữ này là chứng cứ dành ột người đàn ông, với cô mà nói thì cũng không quen cũng không lạ là Lục Thiếu Phàm.

Cô không hiểu sao mình lại nghĩ đến anh, đột nhiên bóng người cao nhũn tú chiếm cứ tầm mắt cô.

Là ảo giác sao?

Đi dọc theo đường, Mẫn Nhu muốn xua đi cảm giác mệt mỏi của thị giác, chẳng qua khi bước tới bóng người cao ráo vẫn không biến mất,

“Lục Thiếu Phàm”

Cô không xác định nhẹ giọng kêu, người ở xa như nghe thấy xoay người, đập vào mắt Mẫn Nhu là gương mặt ung dung thanh tao lịch sự, cười yếu ớt tựa như gió thoảng qua, cứ thế không làm gì cả, tự nhiên đứng bên cạnh chiếc xe thể thao ven đường.

Đối mặt với Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu vẫn cảm thấy bối rối, giữa hai người họ, cô biểu lộ quá nhiều sự yếu ớt, mỗi lần khó chịu đều bị anh nhìn thấy, lại còn được anh đưa tay giúp đỡ nên lúc này gặp mặt lại không được tự nhiên.

“Hi”

Mẫn Nhu từ từ bước tới xe thể thao của Lục Thiếu Phàm, cổ nặn ra nụ cười, hành động chào hỏi cứng ngắc.

“Cô dùng cơm ở đây sao?”

Lục Thiếu Phàm thấy ánh mắt Mẫn Nhu hơi cổ quái, nhưng vẫn ôn hòa hỏi, giọng nói khiến cho Mẫn Nhu nhẹ nhõm và vui vẻ hơn.

Gật đầu một cái, Mẫn Nhu thấy ánh mắt Lục Thiếu Phàm nhìn qua cô, rồi nhìn về sau lưng, đôi mắt đen nhánh thuần khiết, trong đó phản xạ hai bóng người nhỏ nhắn mềm mại.

Mẫn Nhu tò mò nghiêng đầu, liền thấy một người con gái ăn mặc rất hiện đại từ quán cà phê bước ra, nhìn Lục Thiếu Phàm đang đứng bên lề đường, gương mặt liền nở nụ cười, tiếng giày cao gót vang dội đi tới.

“Lục thiếu, không ngại cho tôi nhờ xe chứ? Tài xế của tôi tạm thời có chuyện, không tới kịp”

Đối mặt với lời thỉnh cầu đưa tình của phụ nữ là đàn ông rất khó cự tuyệt, thứ nhất là thể hiện phong độ đàn ông, thứ hai chiếm được hảo cảm của người đẹp. Lục Thiếu Phàm từ xưa tới nay có tác phong nhanh nhẹn của đại thiếu gia, tự nhiên sẽ không cự tuyệt, chẳng qua là, sự giúp đỡ của anh có hơi khác mọi người.

Khi anh đem tay khoác lên vai Mẫn Nhu thì vẻ mặt của hai cô gái liền biến sắc, Mẫn Nhu hơi giật mình, đôi mắt mở to khó hiểu; vị tiểu thư kia sắc mặt cũng sa sầm, trên gương mặt kiêu diễm vẫn nở nụ cười rạng rỡ, rất giống băng giá tháng mười hai.

“Dĩ nhiên không ngại, đúng lúc, tôi cũng cùng Nhu Nhu đi đến ngã tư mua đồ, Tạ tiểu thư nếu nhờ xe, chúng tôi sẽ đưa cô về công ty”

Nói xong, Lục Thiếu Phàm còn sợ thân mật chưa đủ liền ôm sát lấy Mẫn Nhu vào lòng, nhẹ giọng nói: “Không phải nói cùng nhau ăn cơm tối sao, sao lại một mình chạy tới đây? Anh chỉ cùng Tạ tiểu thư bàn công chuyện, cũng không phải hẹn hò, lo lắng gì chứ? Cô nói xem, Tạ tiểu thư?”

Lục Thiếu Phàm hơi chuyển mắt, dùng nụ cười ôn hòa ánh mắt mỉm cười nhìn Tạ tiểu thư, giống như chờ cô ta chứng minh.

Khóe mắt Tạ tiểu thư giật giật, hàm răng cắn lộn cộp, nhưng vẫn lịch sự giữ lễ gật đầu, nhìn vẻ mặt mờ mịt của Mẫn Nhu nói: “Tiểu thư đây là bạn gái của Lục Thiếu sao, nếu sớm biết Lục Thiếu có người yêu xinh đẹp như thế, tôi cũng sẽ không đi ăn bữa cơm nhàm chán này”

Lời tuy đùa giỡn, nhưng Mẫn Nhu nhìn ra từ ánh mắt của cô ta toát ra địch ý, cũng hiểu thái độ khác thường của Lục Thiếu Phàm. Sợ rằng, vị tiểu thư này cùng Lục Thiếu Phàm lúc này ở quán cà phê hẹn hò, giống cô và Ngô Dung. Về kết quả, có lẽ cũng như vậy nếu không Lục Thiếu Phàm cũng không coi cô như cái bia.

Lục Thiếu Phàm đã giúp cô, cô cũng sẽ không ném đá xuống giếng.

Khi Mẫn Nhu cười tủm tỉm kéo tay Lục Thiếu Phàm thì gương mặt của Tạ tiểu thư liền biến hóa, nhưng cổ kiềm không bộc lộ.

“Thiếu Phàm, cha em hỏi anh khi nào thì tới nhà em, gần đây ông rất muốn gặp anh, nói ván cờ lần trước vẫn còn để nguyên, chờ anh tới đánh tiếp.”

Lục Thiếu Phàm dùng ánh mắt cương nhu nhìn Mẫn Nhu, đầu ngón tay thon dài bóp nhẹ chóp mũi Mẫn Nhu, nếu không có người bên cạnh làm đủ vẻ thân thiết: “Em xem lúc nào thì thích hợp, nếu không thì tối nay đi”

Tạ tiểu thư không chịu nổi khi nhìn hai người thân thiết, chen miệng hỏi: “Lục thiếu, vị tiểu thư này là thiên kim nhà ai? Sao trong bữa tiệc vẫn chưa gặp mặt lần nào?”

Mẫn Nhu cười rười, đáy lòng khinh bỉ vị Tạ Tiểu thư này, muốn cho cô ta thất bại một lần. Nếu như cô là con gái của nhà bình thường, chắc chắn Lục Thiếu Phàm sẽ bị đám tiểu thư của xã hội thượng lưu này cười nhạo.

Nhưng cũng may, cô có người cha lợi hại đứng phía sau chống lưng, trong đầu ánh sáng chớp lóe, Mẫn Nhu cười rục rịch, có lẽ vở kịch này không chỉ cần một Lục Thiếu Phàm diễn. Đám thiếu gia kia nếu biết Lục Thiếu Phàm và cô ở bên nhau, suy đoán quan hệ của hai người từ đó sẽ không quấy rầy cô nữa?

Nghĩ tới, Mẫn Nhu tự hào hất cằm, vẻ mặt cao ngạo chờ xem kịch vui đáp trả câu hỏi của Tạ tiểu thư: “Cha là chủ tịch Mẫn thị Mẫn Chí Hải, Tạ tiểu thư, nếu có rảnh tôi và Lục Thiếu Phàm sẽ tới gặp bác Tạ”

Tạ tiểu thư miễn cưỡng kéo khóe miệng, nhìn thần sắc của Mẫn Nhu nhưng vẫn duy trì dáng vẻ ưu nhã của danh gia khuê tú: “Vậy tôi sẽ ở nhà chờ hai người”

Lục Thiếu Phàm không nói thêm câu nào, khóe mắt khẽ mỉm cười, khóe miệng cong lên ưu nhã cao quý, sạch sẽ tựa như cam tuyết.

Lục Thiếu Phàm đồng tình để cho Tạ tiểu thư xấu hổ, bữa cơm hôm nay là ẹ của cô ta và Lục Thiếu Phàm tác hợp, trước đó Lục Thiếu Phàm chưa từng gặp cô ta.

Tạ tiểu thư đối với người đàn ông tuần tú này rất hài lòng, cô cho rằng anh cũng giống cô, không nghĩ tới vừa quay người lại xuất hiện một cô bạn gái, đây chẳng phải là cố ý đánh vào tay cô sao?!

“Tạ tiểu thư tôi và Lục Thiếu Phàm phải đi, để chúng tôi đưa cô đi”

Mẫn Nhu giống như nữ chủ nhân, nhiệt tình mở cửa xe thể thao, nói với Tạ tiểu thư, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Tạ Tiểu thư và dáng vẻ của Lục Thiếu Phàm cười như không cười.

Tạ tiểu thư nắm chặt điện thoại trong tay, khách sáo từ chối Mẫn Nhu: “A, tôi chợt nhớ mình còn có việc ở gần đây, hai người đi trước đi, tôi lát nữa tự về cũng được”

“Như vậy sao?”

Mẫn Nhu thất vọng, môi đỏ mọng hơi kéo dài, nhìn Lục Thiếu Phàm, người đằng sau liền kéo hai vai cô, ôn nhu nói: “Tạ tiểu thư có chuyện quan trọng muốn làm, làm sao có thể vì ý tốt của em mà làm trễ công việc, nếu muốn cùng Tạ tiểu thư về lần sau sẽ có cơ hội”

Tạ tiểu thư luôn miệng phụ hoa, đáy lòng đau khổ không nguôi, cô dành con rùa vàng của tôi, tôi còn có thể bình tâm hòa nhã nói chuyện trời đất với cô thì tôi đúng là Ninja rùa!

Nhìn theo dáng vẻ vội vàng của Tạ tiểu thư, Mẫn Nhu thở phào: “Xong rồi!”

Một mùi hương bạc hà đập vào mũi, khiến cô nhận ra khoảng cách gần gũi giữa hai người liền xê dịch hai bước, Mẫn Nhu từ từ thả lỏng cơ thể.

“Xem như công đức viên mãn, tôi đi trước đây!”

Mẫn Nhu phát tay với Lục Thiếu Phàm, sau đó vội xuống đường đón xe, nhưng lại bị một bàn tay trắng chop lấy cổ tay, cảm giác ấm áp khiến lòng cô tê dại, chưa kịp phản ứng thì người đã đứng đối diện Lục Thiếu Phàm.

“Đi ăn trưa với tôi”

Anh phá lệ ăn nó thoải mái, một chút kính ngữ cũng không có trong câu mời khách ăn cơm của anh, nhưng khi anh cười nói yêu cầu với cô Mẫn Nhu không cảm thấy yêu cầu của anh rất đường đột.

Có lẽ với một người đàn ông như Lục Thiếu Phàm, cho dù không phải ra lệnh cũng như chuyện phải làm, khiến người ta không thể nào cự tuyệt.

Chưa đợi cô suy nghĩ trả lời thì người đã ở trong xe Lục Thiếu Phàm

“Tại sao?”

Mẫn Nhu hỏi không đầu không đuôi, cau mày nghiêng mặt sang bên, nhìn người đàn ông tuấn tú nghiêm túc lái xe, giờ phút này gương mặt anh đầy góc cạnh không còn vẻ hiền hòa tự nhiên như trước.

Câu này có rất nhiều ý nghĩa, nếu anh không thích sao lại cùng cô nàng nhà giàu đó, tại sao còn đồng ý ra ngoài hẹn hò? Tại sao anh lại mời cô ăn cơm? Tại sao họ lại gặp nhau nhiều lần như vậy.

Mẫn Nhu hỏi khiến Lục Thiếu Phàm hé miệng cười, từng đường cong đẹp đẽ hiện ra trên mặt anh tạo nên sức hút, đầu ngón tay mượt mà nhẹ nhàng nhấn xuống nút nghe nhạc,

Tiếng nhạc du dương vang lên trong xe, khiến cho hai người ít nhiều cũng nên xa cách nhưng cũng trở nên tự nhiên nhẹ nhõm hơn.

Đèn xanh đèn đỏ thay đổi, Lục Thiếu Phàm dừng xe, nhìn vào đôi mắt tò mò xinh đẹp của Mẫn Nhu.

“Có lúc tôi cảm thấy cô không phải hiền lành”

Đối với ý trong lời nói Lục Thiếu Phàm cô không giải thích được, liền hỏi: “Có ý gì?”

“Chiếc xe thể thao này chỉ có hai chỗ ngồi, nếu Tạ tiểu thư đồng ý đi cùng, thì cô muốn để cô ấy ngồi ở đâu? Đầu xe, đuôi xe hay là mui xe?”

Đối mặt với đôi mắt đen ranh mãnh của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu chợt dạ đôi môi đỏ mọng héch lên, né tránh đôi mắt chế nhạo của anh.

“Cô ấy cũng không phải không ngồi mà!”

Anh cũng không phải cần cái đuôi cô mãi không buông. Không nhờ cô đùa giỡn nhỏ mọn như thế, thì muốn thoát khỏi vị Tạ tiểu thư thanh cao tốn không ít sức lực, đây không phải là kết quả anh muốn sao.

Xe dừng lại bên ngoài một nhà hàng, nhưng Mẫn Nhu không có ý xuống xe.

“Cô không thích đồ ăn Trung Quốc sao?”

Mẫn Nhu lắc đầu nhẹ, cười nhạt: “Không phải, nhất thời tôi nhớ tới quán ăn trước kia mình hay đi, có chút hoài niệm lại thức ăn của ông chủ nơi đó”

Lục Thiếu Phàm suy nghĩ xa xa, mím môi, lông mi dài nhướn lên, ngón tay tay dài nhấn nút xe lại chạy tiếp,

“Không phải là ăn cơm sao? Tại sao lại đi tiếp”

Mẫn Nhu nghi ngờ không hiểu gì cả, qua kính chiếu hậu có thể thấy được đôi mắt anh, một Lục Thiếu Phàm ôn hòa như gió mùa xuân ấm áp. Đạp ga, xe thể thao lại chạy như bay trên đường.

Chiếc xe Lamborghini bị ép dừng lại trước một con ngõ nhỏ, không thể đi vào tiếp. Nơi này là khu phố cổ cách không xa nội thành, kiến túc được duy trì hơn mười hai năm nay rất mộc mạc, không có nhiều trung tâm siêu thị hiện đại.

Khi hai người bước xuống xe thì hấp dẫn ánh mắt của không ít người, có mấy người dừng lại len lén nhìn họ..

“Là đây sao?”

Lục Thiếu Phàm tiện tay đóng cửa xe, ánh mắt sáng đảo qua khu phố cổ, trong giọng nói có hoài nghi. Cũng khó trách Lục Thiếu Phàm cho rằng họ đến nhầm nơi, với thân phận địa vị cũng Mẫn Nhu sẽ không thể biết những nơi thế này.

Mẫn Nhu không quan tâm tới Lục Thiếu Phàm, neho neho mắt nhìn chăm chăm dãy nhà trọ san sát, nụ cười trên môi càng sâu. Lục Thiếu Phàm quay đầu nhìn thì thấy gương mặt tươi cười hồn nhiên tựa đứa trẻ của cô, trong lòng dù không hiểu nhưng cũng tốt lên.

“Đi thôi, tôi dẫn anh đi ăn cơm”

Mẫn Nhu cười một cái, xoay tròn, chiếc váy dài theo phong cách Bohemian tung bay từng lớp hoa văn chiếu rọi nụ cười của cô, vừa khiến người khác say mê lại xinh đẹp.

Cô sung sướng đi về phía trước, nghiêng đầu nhìn Lục Thiếu Phàm vẫn đứng tại chỗ liền vẫy tay thúc giục: “Mau lên, hai giờ nữa, quán sẽ đóng cửa”

Lục Thiếu Phàm nhìn dáng vẻ phấn chấn vui vẻ của Mẫn Nhu, nổi nghi hoặc trong lòng càng không ngừng mở rộng, nhưng gương mặt lại bình thản, gương mặt tuần tú nở nụ cười mông lung, nhắc chân, đi theo cô vào sâu trong ngõ.

“A? Cửa mở”- Mẫn Nhu đi vòng vòng quẹo bảy tám ngã liền vào một quán ăn trong hẻm, tính gõ cửa, vừa chạm tay vào cửa liền bật ra.

Lục Thiếu Phàm chạy tới sau lưng, hai lông mày nhẹ chau lại, qua khe cửa có thể thấy bên trong: “Vào đi, có thể bà chủ ở trong phòng”

“Ừ”

Một phụ nữ trung niên đang ngồi rải đậu nhìn thấy cặp nam nữ đứng trước cửa liền ngẩng, nơi này không phải quán ăn ở trung tâm thành phố, đa số khách ở đây đều là khách quen, chưa từng nhìn thấy vị khách nào có diện mạo xinh đẹp như thế.

Nhất là Lục Thiếu Phàm mặc bộ đồ tây đen, dáng cao thẳng đứng đó, bà chủ cảm thấy khí chất quý tộc chen ép bên trong phổi khiến bà khó thở.

Mẫn Nhu buồn cười nhìn vẻ mặt thần thờ của bà chủ khi quan sát Lục Thiếu Phàm, lại ngẩng đầu nhìn dáng vẻ vô tội của Lục Thiếu Phàm không biết khí chất kinh người của mình, ho khan vài tiếng, bước lên chắn ngang tầm mắt bà chủ.

“Bà chủ, chúng tôi đến dùng cơm”

Bà chủ không nhìn được Lục Thiếu Phàm, đôi mắt liên sáng sửa, nghe Mẫn Nhu nói liền “Ân” một tiếng, đem đậu tương để sang bên, tay lau sạch sẽ dẫn hai người lên lầu.

Chẳng qua, dọc theo đường đi, trừ những vị khách nhiệt tình, thì ánh mắt mờ ám của bà chủ chưa từng rời khỏi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, giống như muốn trói hai người vào một chỗ.

“Bà chủ à, hình như trước mặt không có lầu”

Mẫn Nhu cảm thấy hơi ngượng, thì sau lưng nghe giọng nam réo rất vang lên, lúc đó mới nhận ra bà chủ nhìn hai người họ ngây ngốc, bàn chân nhấc lên giống như đi cầu thang,

“Xi”-

Cô bật cười nhẹ, khi quay đầu lại thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm, bà chủ nét mặt già nua bị làm cho bối rối, không nhìn được giữa mặt lên trời cười to,

Lục Thiếu Phàm thật phúc hắc, thà đắc tội tiểu nhân cũng đừng đắc tội Lục Thiếu Phàm! Đây là lần thứ bảy gặp mặt Lục Thiếu Phàm của Mẫn Nhu đã cho ra kinh nghiệm quý báu, đây cũng là phương châm tuyệt đối cả đời sau này của cô.

Quán ăn trang hoàng đơn giản, không sạch sẽ mấy, bà chủ đưa hai người tới chiếc bàn dựa vào bàn công có thực đơn.

“Một đĩa cơm rang dương châu”- Mẫn Nhu không hề xem thực đơn liền gọi bữa trưa, đẩy thực đơn tới trước mặt Lục Thiếu Phàm muốn giới thiệu vài món ăn cho ăn, nhưng lại nhìn thấy nếp uốn mê hồ giữa lông mày của anh.

Một ý nghĩ vọt lên trong đầu, Mẫn Nhu nuốt mấy lời tình nói xuống, không đưa thực đơn cho Lục Thiếu Phàm, ngược lại cầm bút ghi vài món ăn đưa cho bà chủ.

Nhìn bà chủ đi xuống lầu, Mẫn Nhu mới quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm, như tên trộm thấp giọng nói: “Lục Thiếu Phàm, anh mắc bệnh sạch sẽ sao?”

Trên gương mặt Lục Thiếu Phàm thoáng lúng túng vội chuyển đề tài: “Cô thường xuyên đến đây sao? Nhưng bà chủ hình như không nhận ra cô”

Mẫn Nhu đưa tay cầm ly trà thủy tinh, rót một chén nước, đẩy tới trước mặt Lục Thiếu Phàm, mặc dù cũng đoán anh sẽ không uống nhưng đây là phép lịch sự.

“Cũng không phải thường xuyên.. nói ra, nếu là hai mươi năm trước đây thì rất thường”

Lục Thiếu Phàm nhìn Mẫn Nhu nói như không có chuyện gì khê kinh ngạc, nhìn chung quanh căn phòng nơi này bày biện cũ kỹ, vài năm chứ không ít nhưng không nghĩ tới đã hai mươi năm, hoặc hơn cả thế.

Qua ánh nhìn của Mẫn Nhu khin quan sát căn phòng, Lục Thiếu Phàm có thể nhận thấy nơi này với Mẫn Nhu chắc chắn rất đặc biệt, nếu không, đối với những nơi trong quá khứ, cô lại nhớ rất chính xác vị trí của quán ăn này.

Lúc anh đi theo cô vào ngõ hẻm, nhìn dáng vẻ thành thực đó, đoán chừng nếu bị mất cũng có thể tìm ra đường.

Lúc Lục Thiếu Phàm trở nên trầm tư thì mùi thức ăn thơm lừng thoang thoảng trong lầu hai tiếp đó là tiếng bà chủ.

“Tôi đi giúp bà ấy”

Mẫn Nhu đem cơm chiên nhấc lên bỏ vào miệng. Lục Thiếu Phàm vẫn ngồi mãi đó, chiếc đũa và chén cơm vẫn chưa từng nhúc nhích, từ trong đôi mắt có thể thấy sự bài xích.

Mẫn Nhu nhìn theo ánh mắt anh nghiên cứu thức ăn trên bàn, trứng chiên với cà chua phủ ít tiêu đen, bên cạnh có ớt xanh băm xào với thịt nạc rất ít, còn lại là mỡ, nữ sinh không thích ăn thịt mỡ còn có thể hiểu, sao Lục Thiếu Phàm lại không thích.

Qua mấy lần gặp Lục Thiếu Phàm, anh lúc nào cũng ăn mặc khiến ta cảm thấy rất sạch sẽ và thoải mái, hành động cao nhã không nhiễm bất cứ vị trần thế, người đàn ông như vậy cô nên sớm nhận ra anh thích sạch sẽ!

Nghĩ thế mới phát hiện vẻ mặt lúng túng của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu cũng không hăng hái ăn nữa, ngại ngừng múc vài muỗng cơm, để vào miệng mất hết cả mùi vị.

“Tôi ăn no rồi, chúng ta đi thôi”

Dù còn muốn ăn, để đối mặt với Lục Thiếu Phàm thế này khẩu vị cũng chẳng còn, Mẫn Nhu để muỗng xuống, đứng lên nhìn anh cười, tính đi tính tiền lại bị anh kéo lại.

Là lần thứ hai hôm nay anh kéo tay cô, hai má vẫn còn đỏ ửng, dù sao hai người cũng không thân.

“Xin lỗi”

Giọng nói anh đầy vẻ áy náy, Mẫn Nhu cũng hiểu anh không phải cố ý, liền thông cảm lắc đầu: “không sao, là do tôi vô ý”

Dù nói thế nhưng trong lòng Mẫn Nhu vẫn cảm thấy là lạ, ít nhất đối diện với vẻ lúng túng của Lục Thiếu Phàm, không biết nên xử lý ra sao, không khí xung quanh liền cứng ngắt.

Đi ra khỏi ngõ, Lục Thiếu Phàm thay cô mở cửa xe, nhưng Mẫn Nhu không ngồi lên.

“Tôi còn có việc ở đây, anh về trước đi”

Trong mắt Lục Thiếu Phàm rung lên gợn sóng, chân mày hơi nhíu lại, nhìn ánh mắt Mẫn Nhu có vẻ là lạ.

“Đừng hiểu lầm, tôi thật sự có việc, cũng phải tối hoặc sáng mai mới rời khỏi đây”

Mẫn Nhu giải thích không hề phát hiện vẻ khác thường của Lục Thiếu Phàm, trước khi anh không vui liền vội vàng phân bua, sợ anh giận tái mặt sau đó leo lên xe nghênh ngang bỏ đi.

“Vậy tôi đi với cô”

Ánh mắt nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm khiến cô hiểu anh không nói đùa, sững sốt mấy giây rồi liền mỉm cười.

“Được”

Lục Thiếu Phàm đi cùng với Mẫn Nhu vào một căn hộ cũ kỹ, sàn nhà mọc đầy rêu xanh, trong sân toàn cỏ dại. Cầu thang cây từ bùn đất, phủ một lớp bụi, bị đáy giày ấn xuống để lại dấu giày, Lục Thiếu Phàm đi một bước trong lòng hoang mang, dù rất thích sạch sẽ nhưng cũng không có chùn bước như lúc này.

Nhìn theo bóng lưng tinh tế, anh không cách nào dừng bước, theo bản năng muốn cùng cô đi tới nơi không biết, gương mặt tuấn tú hơi thất thần. Đối với cô, anh luôn vượt qua giới hạn tôn trọng phong độ dành cho phụ nữ.

Mẫn Nhu dừng lại nơi lầu bốn, từ trong túi lấy ra chiếc chìa khóa cũ, kéo cửa sắt, tra vào ổ.

“Vào đi, có hơi bẩn, anh đợi một lát, tôi kiếm cho anh cái ghế”

Mẫn Nhu như về chủ nhân về nhà, đặt túi xách trên chiếc ghế sofa trắng, đi vào trong, bắt đầu bận rộn.

Lục Thiếu Phàm nhếch miệng cười mỉm: “Không sao, cô cứ làm việc đi, không cần quan tâm đến tôi”

Căn phòng những năm 70 có chút cũ kỹ suy tàn, nhưng vật dụng bày biện chỉnh tề, trên đó phủ lớp bụi mỏng, không khó nhận ra có người thường xuyên quét dọn.

Một luồng gió thổi qua, trên ban công là tiếng chuông gió chơi đùa, xôn xao dễ nghe, Lục Thiếu Phàm nhàn tản đi tới bên công, nhìn xuống hoang cảnh bên trong sân, nơi này nhiều năm không có người ở.

“Đã hai mươi năm rồi nên hơi cũ, anh ngồi tạm đi”

Sau lưng truyền tới giọng nói lúng túng của Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm xoay người, đập vào mắt là dáng vẻ bình thản.

Mẫn Nhu thay bộ quần áo hạng sam trên người thành chiếc áo thun đơn giản, quần jean màu tối, mái tóc búi buộc lại thành đuôi ngựa, ngói tay cầm ghế, tay còn lại cầm thùng nước.

Lục Thiệu Phàm nhìn Mẫn Nhu, trong lòng có một cảm xúc khó tả dần dần lan tỏa. Một thiên kim tiểu thư không phải cao cao tại thượng được nuông chiều từ bé sao? Nhưng người con gái này lại cho thấy, bỏ đi ánh hào quang cùng danh hiệu thiên kim, Mẫn Nhu cô chỉ là người bình thường

Đôi mắt đen gọn sáng khê neo lại, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng sâu thẳm, gương mặt tuấn tú thoát trần hiện lên sự nghi hoặc, thế nhưng không hề bất an dần dần thay đổi

Trên ban công, ánh nắng nghiêng vào phòng chiếu vào gương mặt sáng rực bình thản xinh đẹp của cô. Lúc đó anh nhận ra, với Mẫn Nhu, anh chỉ nhìn thấy vẻ hào quang chói lọi bên ngoài, vài lần yếu đuối nhưng một Mẫn Nhu chân thật, anh lại không thể nhìn thấu.

Mẫn Nhu thấy Lục Thiệu Phàm đứng bất động, cũng không nói gì, để ghế xuống, cầm lấy thùng nước đi vào nhà vệ sinh. Tiếng nước ào ào phá vỡ sự im lặng sau giữa trưa, Mẫn Nhu dùng thùng nước hứng, vắt khô khăn lau, chà rửa từng góc bụi bặm nhà vệ sinh.

Nơi cửa Toilet chẳng biết từ khi nào, một bóng người cao ráo, Lục Thiệu Phàm im lặng nhìn dáng vẻ cần cù lao động của Mẫn Nhu, ánh mắt nhu hòa nhìn bàn tay trắng nhỏ nhắn cầm khăn lau.

Đôi bàn tay ngọc xinh xắn từng cầm những ly rượu đắt giá, nhưng lúc này cô cởi bỏ bộ lễ phục hoa lệ trở thành người con gái bình thường, quét dọn căn phòng mình ở.

Lục Thiệu Phàm chợt cảm thấy thật ửng phỉ, Mẫn Nhu lúc không thật này lại mê người. Mãi đến khi Mẫn Nhu lau xong đi ngang qua, anh mới từ từ tỉnh lại, nhìn theo bóng dáng thướt tha của cô, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp sung sướng.

“Người này là mẹ cô sao?”

Mẫn Nhu nghe tiếng liền dừng lại, vừa ngẩng đầu liền thấy Lục Thiệu Phàm đứng bên cây đàn cầm ảnh chụp ánh mắt nhìn tấm hình, nhưng lời nói là với cô.

“Phải”- Nhắc tới mẹ, trên gương mặt mệt mỏi của Mẫn Nhu liền khôi phục sự tỉnh táo, hai tay chống lên chuôi cây lau nhà, nụ cười hạnh phúc.

“Rất giống phải không? Khi con bé các bác láng giềng nói tôi và mẹ như từ một khuôn khắc ra”

Lục Thiệu Phàm nhướng mày, quay đầu nhìn Mẫn Nhu đang rất vui vẻ, ánh mắt anh hơi gọn sáng, đôi môi màu tường vi khê cong: “Cô không dịu dàng như mẹ mình”

Tưởng sẽ là khen ai ngờ biến thành chê, khiến nụ cười Mẫn Nhu cứng đờ, ngượng ngùng vuốt vuốt: “cái này cũng bị anh nhìn ra”

Nơi đáy mắt của Lục Thiệu Phàm ý cười đậm như muốn tràn ra, vẻ ranh mãnh biến mất giữa hàng lông mày: “Nhưng, cô khả ái hơn so với mẹ ”

“Ách?”

Không quan tâm đến ánh mắt sững sốt của Mẫn Nhu, Lục Thiệu Phàm đặt hình xuống, quan sát những món đồ còn lại, thỉnh thoảng hỏi thăm, Mẫn Nhu cũng vui vẻ trả lời.

Hôm nay thật lạ, vì có Lục Thiệu Phàm làm bạn, cô quét dọn căn phòng khôi hề thất mệt. Lát sau khi đã dọn xong, chuẩn bị thay quần áo thì Lục Thiệu Phàm ngồi xuống chiếc đàn dương cầm cũ.

Đó là nhạc cụ mẹ cô lúc sinh thời thích nhất, cũng là nhạc cụ duy nhất có trong nhà

“Đàn dương cầm này có thể đánh không?”

Dù sao cũng 20 năm rồi, nơi này đều đã cũ, nói tồi tàn cũng không sai

Lục Thiệu Phàm ngẩng đầu, gương mặt thanh nhã cởi bỏ vẻ thích ý, áo tây trang khoác lên ghế, chiếc sơ mi trắng càng làm nổi bật làn da màu trắng sáng của anh. Ông tay áo sơ mi bị cuốn lên tận khuỷu tay, mỗi một lớp đều chỉnh tề, giống như tính cách anh, hoàn mỹ không tì vết.

“Thử một chút thì biết”

Anh kéo chiếc ghế vừa rồi Mẫn Nhu đã để sẵn, đặt kế bên chiếc ghế dựa.

Mẫn Nhu vui vẻ xoa cằm, ngồi xuống cạnh anh, một mùi hương bạc hà lại ngập đầy trong hơi thở của cô, cô thích mùi vị này, nó khiến an lòng có thể quên đi mọi phiền não.

“Thử đặt tay lên xem”

Giọng nói nam tính như câu chú ngữ đầu độc khiến mười ngón tay tay cô nghe thay để lên phím đàn đen trắng.

“Hình như không được”

Cô chán nản hạ vai, đề phím đàn nhưng không hề phát ra âm thanh. Lục Thiệu Phàm cười nhạt, đứng dậy, đi ra sau, Mẫn Nhu không hiểu nhìn chăm chú con người đang thành thực sửa đàn.

Ngay cả đàn cũng biết sửa, nhất định kỹ thuật đánh cũng rất cao, người đàn ông này chẳng lẽ là thần vạn năng?

“Có thể có tiếng rồi, thử lại đi”

Lúc Mẫn Nhu vẫn còn đang cảm thán tạo hóa bất công thì Lục Thiệu Phàm đã đứng dậy, ngón tay hơi bắn, trên gương mặt tuấn tú đầy vẻ tự tin, nụ cười yếu ớt.

Mẫn Nhu duỗi ngón tay, đề xuống phím đàn, từng âm thanh trong trẻo vang lên khắp phòng.

Lục Thiệu Phàm không ngồi xuống ngay, chỉ đứng bên, nhìn dáng vẻ hoạt bát hưng phấn của cô, ánh mặt trời xuyên qua ban công chiếu vào bên má cô, có thể nhìn thấy hàng tóc mai đen bên trán, tựa như trên tờ giấy trắng đang vẽ nên từng nét bút thủy mặc, lông mi dài run lên, che không được ánh sáng trong mắt.

Cô đàn cũng không tốt, một bài hát đổ vào thật nhiều âm tiết. Anh không tự chủ đi vòng sau cô, ma xui quỷ khiến cúi người, ánh tay dài mở ra, ôm cô vào lòng, như có như không chạm, vào, cô vẫn chìm đắm trong bản nhạc, không hề phát hiện sự khác lạ.

Ngón tay thon dài khô ráp ảm áp đặt lên mười ngón tay trắng như sứ của cô, Mẫn Nhu mới thức tỉnh, cơ thể không được tự nhiên, bên tai lại nghe thấy âm thanh réo rắt của anh: “Nghiêm túc một chút”

Hơi thở đều phả vào mặt cô, cảm giác ái muội khiến sắc mặt cô đỏ ửng, là do cô suy nghĩ quá nhiều, anh chỉ đơn thuần hướng dẫn cô đánh đàn.

Điều hòa nỗi phức tạp trong lòng, Mẫn Nhu làm theo bàn tay anh, ấn phím đàn, từng âm thanh lưu loát dần nghe quanh quẩn trong phòng, giống như tâm trạng cô rất vui vẻ và nhẹ nhõm.

Cô chỉ là tay mơ nhưng cũng có thể tạo ra nhạc khúc cảm động thể chứng tỏ bản thân Lục Thiệu Phàm có năng lực.

Trong điện quang hỏa thạch, cô chợt muốn nghe Lục Thiệu Phàm đánh đàn một lần, chắc chắn sẽ đoạt được hạnh nhất toàn trường. Đến gần cuối bản nhạc, Mẫn Nhu mừng rỡ kêu lên: “Không ngờ tôi cũng tài năng đàn dương cầm”

Anh thản nhiên cười, giữa hai lông mày xuất hiện vết sáng, không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, anh khom người, mười ngón tay chưa kịp thu lại, đầu của cô chạm vào anh, anh có thể thấy rõ lớp mồ hôi trên chóp mũi và cả đôi mắt to kia.

“Là có thiên phú”

Thì thảo nói, nhìn lúm đồng tiền mỹ lệ, đôi mắt đen mím cười khó hiểu, mang theo sự nóng bỏng không thể thôi nhìn được.

“Còn không phải do thầy giáo dạy tốt sao?”

Mẫn Nhu hưng phấn quay đầu, lại đứng lúc nhìn thấy hai mắt thâm thúy của anh, lúc này mới nhận ra, thì ra khoảng cách gần thế, chỉ cần anh hơi nghiêng người thì có thể hôn lên môi cô.

Hai gò má đỏ như máu, Mẫn Nhu không khỏi sợ hãi, đôi mắt đen của anh như có ma lực, không để cô né tránh ánh nhìn chăm chú đó.

“Mẫn Nhu”

“Hã?”

Cô ngượng ngùng né tránh ánh nhìn của anh, nhưng không cách nào rời khỏi ngực anh, vì hai cánh tay anh vẫn vây lấy cô.

“Đâu mới là con người thật của cô?”

Mắt anh hạ xuống, đôi mắt tối tăm trong suốt nhìn gương mặt hồng nhuận của cô, lời nói thanh nhuận trầm thấp.

Ánh mặt trời hạ xuống, anh như vị thần là chúa tể vạn vật chậm rãi tới gần cô, hút lấy linh hồn cô, khiến cô không thể khản kháng, anh giống như đóa hoa anh túc rơi vào lòng cô, chậm rãi nảy mầm, mãi về sau chiếm đóng trái tim cô.

“Âm thanh gì vậy?”

Dưới lầu truyền đến tiếng bước chân, Mẫn Nhu căng thẳng, nhân cơ hội đẩy Lục Thiệu Phàm ra, từng bước thanh tỉnh, hô hấp hỗn loạn bình ổn lại, ánh mắt xoay chuyển, trên trán không ngừng tiết mồ hôi.

Dáng vẻ nhất gan tránh né của cô khiến Lục Thiệu Phàm khẽ kéo khóe miệng, mỉm cười, không để tâm đến sự bối rối của cô, đi tới bên ban công, nhìn xuống quay vào trong.

Gương mặt tuấn tú trở nên nghiêm trọng, bình tĩnh trở lại nhìn Mẫn Nhu nói: “Đám chó săn đang ở gần, có lẽ là muốn tìm tin tức về cô”

Mẫn Nhu nghe có đám chó săn, gương mặt lập tức nghiêm túc không ít, bước tới bên ban công, quả nhiên thấy đám chó săn tay cầm máy ảnh hỏi mọi người.

Lông mày kẻ đen của Mẫn Nhu tạo nên nếp uốn lượn, nơi này là chỗ của mẹ cô và cô, cô không cho phép đám chó săn bôi nhọ, chụp cho nó cái mũ là nơi hẹn hò.

Với năng lực của đám chó săn, rất nhanh sẽ hỏi ra nơi này, dù sao người gặp cô và Lục Thiệu Phàm không ít, hai người họ quá mức xuất chúng, vô cùng dễ nhận ra, chỉ khoa chân múa tay một chút là có thể dò ra.

Cô muốn đi xuống sao? Như vậy căn phòng này là bí mật của riêng cô sẽ bị đem ra ánh sáng, cô tuyệt đối không cho phép.

“Tốc độ đúng là nhanh”

Môi Lục Thiệu Phàm cong lên cười nhạt, nhìn đám chó săn dưới lầu ánh mắt hơi rét run.

Trong mắt Mẫn Nhu lóe lên tia kiên định, xoay người chạy vào phòng, thay bộ quần áo vừa cởi ra, chưa tới một tiếng liền cầm túi đi ra ngoài, trên người là áo sơ mi và quần jean.

“Xin lỗi, tôi phải đi..”- Mẫn Nhu hơi lúng túng, người ta là khách, cô đuổi người như vậy là không tốt.

Lục Thiệu Phàm tha thứ xoa cằm, cầm lấy áo khoác tây trang trên ghế, luống cuống theo Mẫn Nhu ra bên ngoài.

“Nơi này là chỗ cô sống khi còn nhỏ sao?”

Lục Thiệu Phàm hỏi, khiến cho bàn tay đang kéo cửa sắt của Mẫn Nhu khựng lại, đôi môi đỏ mọng mím lại, vội vàng gạt đầu, bàn tay lưu loát khép cửa lại.

Trên người Mẫn Nhu mặc bộ quần áo cũ kĩ, quần bó ống quần cuộn cao lên, tay cầm túi tay xách giày cao gót có vẻ rất khó khăn.

Vừa định chạy xuống lầu, trong không gian vắng lặng tiếng Lục Thiệu Phàm vang lên: “Nếu cô tin tôi, tôi có thể đưa cô đi”

Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn Lục Thiếu Phàm, trong đôi mắt hần lóe lên tia sáng rực rỡ, từ từ nhớ lại, lần đó ở bệnh viện, anh đã đưa tay, cười nói với cô: “Tôi đưa cô đi”

Về nghiêm túc khiến cô e sợ, anh như đóm lửa thấp sáng khi cô lạc đường, đưa cô tới tương lai sáng ngời. lần này, nhìn anh, cô cũng không kiềm được đặt tay vào lòng bàn tay khô ráo của anh. Anh mỉm cười hài lòng, nắm chặt tay cô, rất nhanh chạy xuống dưới lầu.

Bên trong con ngõ nhỏ, cô có thể thấy anh rất thông thả, rõ ràng sô so với anh rất quen thuộc nơi này nhưng lại được anh dẫn đi, lòng cô lại không tự chủ được muốn cùng anh đi.

Ở ngõ cuối, Lục Thiếu Phàm dừng lại, cô im lặng đứng bên cạnh anh, từ gò má nhìn hai cánh môi hơi cong của anh, ánh mắt nhìn đông nhìn tây tìm kiếm đám chó săn.

Bàn tay cô đột nhiên bị siết chặt, Lục Thiếu Phàm bắt đầu chạy, Mẫn Nhu kinh ngạc không quên chạy đuổi theo anh.

Ánh đèn flash vang lên “cạch cạch”, cả tiếng đuổi theo của đám chó săn. Mẫn Nhu khẩn trương đến ngừng thở, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, khi đám chó săn đến gần trong gang tấc thì người đã bị Lục Thiếu Phàm đẩy vào trong xe.

Khi chiếc xe lái ra khỏi khu phố cổ, Mẫn Nhu nhìn qua cửa sổ có thể thấy đám chó săn theo sát không ngừng nghỉ, chờ bọn chúng leo lên xe đuổi tới thì Lục Thiếu Phàm đã đưa xe chạy vào quốc lộ, hòa vào bên trong dòng xe.

Qua kính chiếu hậu nhìn đám chó săn bị bỏ xa, Mẫn Nhu thở phào, tựa vào ghế, môi cong, quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm nói: “Cảm ơn”

Anh chỉ cười nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn thẳng về con đường phía trước, ngũ quan trắng nõn không hề mất đi vẻ nhu hoa, dường như trời sinh lúc nào cũng ung dung bình tĩnh khiến người ta tán thưởng.

“Nếu đó là nơi cuối cùng yên tĩnh của cô, tôi cam nguyện cùng cô bảo vệ nó”

Trong lòng Mẫn Nhu cảm động, không vì gì cả, chỉ vì người đàn ông trước mắt này có thể nhận ra tình cảm của cô với gian phòng đó.

Chưa từng có ai hiểu cô, cả Kỷ Mạch Hằng cũng không. Không ngờ, người đàn ông xa lạ chỉ mấy lần gặp mặt đã hiểu cô. Người đàn ông này có năng lực nhìn thấu tâm hồn cô, nếu như trước cô vẫn còn vì Lục Thiếu Phàm hai ba lần nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của cô, vậy thì bắt đầu từ bây giờ, cô nên để anh nhìn thấy vẻ vui sướng của mình. Trên thế giới này tìm ra người hiểu mình là điều đáng quý.

“Cảm ơn”

Ánh mắt Lục Thiếu Phàm khẽ di chuyển, thấy vẻ mặt kiềm chế xúc động Mẫn Nhu, lông mi rũ xuống, không hề có vẻ bị dao động nhưng chẳng qua là bị anh che giấu đi thôi.

“Nếu thật sự muốn cảm ơn, vậy mời tôi ăn cơm”

Mẫn Nhu liền bừng tỉnh, có chút , cô quên mất Lục Thiếu Phàm vẫn chưa ăn trưa.

Quay về nhà trọ, Mẫn Nhu vừa vào phòng đã thấy Chân Ni như một nữ cường tay cầm quyền tạp chí, khoa chân múa tay với đám nhân viên trang hoàng.

“Bên tường này đây xuống, ghế salon đừng đặt ở đó...”

“Nhu, cậu về rồi!”

Chân Ni lơ đãng quay đầu, nhìn thấy Mẫn Nhu đứng cạnh cửa, kêu lên một tiếng, nhảy lên trước vui vẻ lôi kéo Mẫn Nhu nhìn khắp nơi.

“Mình thiết kế thế nào? Tối qua mình ở đây suốt mấy giờ liền”

Nhìn Chân Ni tranh công, Mẫn Nhu cũng không tiếc lời khen ngợi, cười khanh khách sờ mái tóc ngắn của Chân Ni: “Khổ cho Chân Ni rồi, cảm ơn cậu tới giúp mình trang trí”

Chân Ni giống như đứa trẻ được kẹo, vui sướng hài lòng vỗ vỗ vai Mẫn Nhu: “Hai chúng ta là ai chứ! Không cần cảm ơn!”

“tiểu thư, còn những món đồ này thì sao?”

Nhân viên trùng tu cầm một cái hộp giấy lớn từ trong phòng mang ra, sau đó mở, bên trong toàn là quần áo và giày của nam.

Nụ cười trên gương mặt Mẫn Nhu khi nhìn thấy những thứ trong rương liền đổ sụp, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trở nên âm trầm, Chân Ni phát tay la ầm: “Không cần, không cần, vứt hết đi! Nhìn tới chỉ phiền lòng!”

“Cái này..”- Nhân viên trùng tu cảm thấy hơi khó khăn, nhìn những quần áo còn mới tinh mà vứt đi thì hơi tiếc.

“Nếu anh thích thì cứ mang đi”

Mẫn Nhu không muốn quan tâm đến đồng đồ kia nữa, nó như giữu cột cô tự đa tình, hướng về phía phòng ngủ của mình lãnh đạm nói.

Mẫn Nhu thu dọn hành lý của mình, nơi này cần trang hoàng lại, cô không thể tiếp tục ở đây phải tìm chỗ ở tạm

“Chiều nay cậu đi làm à? Tối giờ mới về, để một mình mình chủ trì đại cuộc.”

Chân Ni nằm sấp trên giường, nhìn Mẫn Nhu đem quần áo bỏ vào rương, tò mò hỏi.

“Cậu không phải nghe rồi sao? Mình cùng cha đi ăn cơm trưa”

Mẫn Nhu sau khi sắp xếp xong quần áo, rồi đi vào nhà vệ sinh lấy ít đồ bỏ vào túi, đối với vấn đề của Chân Ni chỉ trả lời cho có lệ.

Chân Ni không vui nghiêng người, nhìn chằm chằm trần nhà, thì thầm nói: “Còn tưởng giới thiệu cho cậu đại thiếu gia gì chứ, kết quả chỉ là ăn cơm, thật phí sức”

Chân ni không biết tuy bản thân nói đại lại trúng hồng tâm, Mẫn Nhu cũng không nói cha cô thật sự giới thiệu đối tượng, cũng không nói cả buổi chiều ở bên Lục Thiếu Phàm, miễn cho Chân Ni lại ầm ĩ lên.

“Mấy ngày tới cậu qua nhà mình ở đi, dù sao vài ngày nữa cậu cũng sang Hollywood, thuê phòng thì lãng phí.”

Đến dưới chân nhà trọ, Chân Ni thật sự muốn mời Mẫn Nhu tới, cũng đã suy tính tới Mẫn Nhu phải bồi thường Kỷ Mạch Hằng ba trăm ngàn, nên cần tiết kiệm một chút.

Cứ tưởng sau khi rời đi, Mẫn Nhu cô sẽ quay về cuộc sống bình lặng, nhưng tới ngày thứ hai, một cuộc điện thoại của Mẫn Chí Hải phá vỡ ảo tưởng nhưng cũng thay đổi vận mệnh cô, khiến nhân sinh của cô và một người đàn ông khác dính vào nhau.

“Chuyện ngày hôm qua ở nhà hàng con nên giải thích cho rõ ràng”

Giọng của Mẫn Chí Hải rất xấu, kiềm chế cơn giận không để bộc phát, nói xong câu đó liền cúp máy.

Mẫn Nhu một tay cầm di động, tay cầm remote, đôi mắt nhìn chằm chằm tivi, vẻ mặt như đưa đám, xem ra lần này trốn không được!

Ném remote, đứng dậy khỏi ghế salon, trong tivi vẫn chiếu tin tức một đôi trai gái chạy thục mạng về phía chiếc xe thể thao, ánh đèn Flash sáng lóa, nhìn ra được cảnh tượng khi đó thật hỗn loạn, người chủ trì cũng bình luận, quả thật khiến Mẫn Nhu đau đầu.

“Tự con nói đi”

Mẫn Chí Hải ngồi trên ghế da, miệng tạo thành đường thẳng, nhìn Mẫn Nhu đứng đối diện, thần sắc ông rất khó coi.

Mẫn Nhu nhìn chiếc tivi LCD treo trên tường, bên trong là hình ảnh cô và Lục Thiếu Phàm nắm tay nhau tránh đám chó săn.

“Con là vì người đàn ông này mà bỏ lại con trai chú Ngô?”

Giọng Mẫn Chí Hải cao lên, Mẫn Nhu khẽ nhú mào, xem ra cha cô cũng biết chuyện trưa qua, cái tên Ngô Dung đó, ấn tượng cô với anh ta càng kém đi.

Thấy Mẫn Nhu không vui, vẻ mặt Mẫn Chí Hải sa sầm, lạnh lùng nói: “Đừng trách Ngô Dung, là cha bảo cậu ta kể lại. Còn người đàn ông trên tivi là ai? Dù con không nói, cha cũng tra ra được”

Mẫn Nhu quả thật may mắn, may mắn Mẫn Chí Hải không nhận ra Lục Thiếu Phàm, nếu không hỏa khí đã bộc phát còn ngồi ở đây sao.

Nhưng đáy lòng lại chua xót, ánh mắt nhìn bức ảnh gia đình trên bàn, đằng sau vẻ hạnh phúc đối trá đó chỉ toàn mảnh vỡ liệu mấy ai biết?

Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng không khiến Mẫn Chí Hải nổi trận lôi đình, dù ông biết cô và Kỷ Mạch Hằng trước đây có quan hệ, ông thiên vị Mẫn Tiệp cho nên mới giới thiệu cho cô đại thiếu gia xem như đền bù.

Mẫn gia bỏ đi việc kết thông gia với Lục gia, dù vì lí do nào cũng xem như tát vào mặt Lục gia, trưởng bối Lục gia mới vội vã tìm đối tượng cho Lục Thiếu Phàm kết hôn, về điều kiện, ít nhất phải thiên kim trên cả Mẫn gia muốn khiến mẫn gia đẹp mặt.

Hai gia tộc âm thầm phân cao thấp, cô cũng không quản, duy nhất lúc này lại nhớ tới nụ cười ảm áp tao nhã của Lục Thiếu Phàm.

Người đàn ông đó có tình cảm gì với Mẫn Nhu không?

“Nếu như con không thích Ngô Dung, cha sẽ giúp con tìm người khác”

Lời nói thấm thía khuyên bảo khiến Mẫn Nhu cảm thấy khó chịu, khéo môi giấu cợt cười: “Nếu con có đối tượng kết hôn, cha sẽ không xen vào hôn sự của con nữa đúng không?”

Trên mặt Mẫn Chí Hải kinh ngạc, ông không ngờ Mẫn Nhu lại trả lời thế, nhưng cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, gật đầu: “Chỉ cần người đó có thể để con cả đời cơm áo không cần phải lo, thì cha cũng không can thiệp vào chuyện của con”

Lúc đi vào thang máy, Mẫn Nhu vẫn hồi hận vì những lời nói ra trong lúc xúc động, biết rõ nói thế để thoát khỏi vận xui, nhưng mà cô kiếm đâu ra vị hôn phu!

“Đình”

Thang máy mở ra, Mẫn Nhu ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng bên ngoài, trái tim như bị một bàn tay to bóp nghẹn, đau đớn nhưng cũng phải đau đến triệt nội tâm.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Kỷ Mạch Hằng khi nhìn Mẫn Nhu liền kinh ngạc, sau đó bị vẻ lạnh lùng che lấp, tưởng như người trước mắt anh là kẻ xa lạ.

Mẫn Nhu chớp mắt, bước nhanh ra khỏi thang máy, đi ngang qua Kỷ Mạch Hằng, không hề chào hỏi, mãi đi đến khi cửa thang máy khép lại, cô mới thả lỏng toàn thân.

Cô và Kỷ Mạch Hằng đã đi đến mức nhìn nhau lại ghét nhau, ngay cả làm một người xa lạ cũng là một loại tra tấn?

Vì từng yêu nhau, nên không thể làm kẻ địch, hay vì tổn thương nhau nên không thể làm bạn bè, chỉ có thể trở thành hai kẻ xa lạ quen thuộc nhất.

Câu nói này, không thích hợp với cô, thậm chí khi hiện lên trong đầu nó lại là một điều châm chọc, bởi vì Kỷ Mạch Hằng tàn nhẫn nói, anh không yêu cô, ba năm trước không yêu, ba năm sau cũng không!

Vì không yêu, nên không thấy cô đau, vì không yêu nên không thấy được sự cố gắng của cô, vì không yêu, anh mãi đuổi theo cầu vồng, bỏ lại đám mây nơi chân trời.

Hít thở sâu điều hòa nỗi lo trong lòng, Mẫn Nhu đeo kính râm, chân bước nhanh đi ra ngoài. Có lẽ cô nên tìm một vị hôn phu, hoặc tìm một ai đó sẽ không cự tuyệt cô!

Tiếng đóng cửa vang lên sau lưng, Mẫn Nhu hơi lệch người, nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của Trần trọc trở mình cả đêm, Mẫn Nhu nghĩ tới nghĩ lui, vị hôn phu phù hợp với điều kiện của cô chỉ có một người – Lục Thiếu Phàm.

Ngoài trừ vẻ anh tuấn, gia thế hiển hách, thứ cô quan tâm lúc này là anh sẽ không đồng ý cùng cô kết hôn hay đính hôn. Ngay cả Mẫn Tiệp và Tạ tiểu thư đều là thiên kim danh môn mà vẫn không vừa mắt, làm sao Lục Thiếu Phàm anh có thể quan tâm đến nữ minh tinh scandal bay đầy trời như cô!!

Nếu tới lúc đó cô khẳng định không phải Lục Thiếu Phàm thì không lấy chồng, Mẫn Chí Hải có muốn ép cô đi xem mắt cũng không được, ai kêu trên đời này không có Lục Thiếu Phàm thứ hai?

Nhưng mà, xem này cô đã đứng trong đại sảnh tòa thị chính, trong lòng vẫn sợ hãi, đối với Lục Thiếu Phàm ấy nấy, cô lợi dụng anh là không tốt nhưng hai người họ chẳng qua là cùng giúp đỡ nhau a!

Cổ vũ bản thân, Mẫn Nhu liền qua hỏi thăm nơi làm việc của Lục Thiếu Phàm.

“Cám ơn”

Mẫn Nhu sau khi có được đáp án, liền cười cảm ơn nữ với nữ nhân viên tiếp tân, rồi đi về thang máy.

“Mình không hoa mắt đấy chứ?”

Nhân viên tiếp tân ngơ ngác nhìn theo bóng người màu đỏ xa dần, không dám tin lắm lắm: “Thật là Mẫn Nhu sao?”

Cô gái nào cũng trang điểm, với người đàn ông nổi tiếng như Lục Thiếu Phàm, bất cứ cô gái nào cũng muốn mình giống như tiên nữ để người đàn ông đó để tâm đến.

Mẫn Nhu cũng không ngoại lệ, mặc dù không có đi khắp nơi khoa trương, nhưng cũng ăn mặc trang trọng hơn so với bình thường, gương mặt kiều diễm nhỏ nhắn cũng trang điểm.

Khi Mẫn Nhu đứng ở tầng 12, tất cả nhân viên cả nam lẫn nữ đều hướng mắt về phía người từ ngoài đến.

Chiếc đầm đỏ như lửa, chiếc giày cao gót nhỏ màu bạc, cơ thể thanh mảnh khiến người ta phải hâm mộ những đường cong, mỗi bước đi của cô khiến cho chiếc váy hất lên không trung tạo thành một cảnh sắc xinh đẹp.

Mái tóc đen gọn sóng, chiếc kính râm che nửa gương mặt, người ta chỉ có thể nhìn thấy đôi môi đỏ, sống mũi thanh tú, chiếc cằm thon nhỏ.

“Tiểu thư, tôi có thể giúp gì cho cô?”

Một người nhân viên trẻ tuổi khẽ đánh động, to gan đi lên trước mặt Mẫn Nhu, muốn giúp nhưng nói không trôi chảy, mặt mũi đỏ bừng, khi đến gần tuyệt sắc dung mạo của Mẫn Nhu, hai mắt lại đăm đăm.

Đôi môi đỏ mọng dưới kính râm khẽ kéo lên đầy tự tin, Mẫn Nhu xinh đẹp lên tiếng, nhất là sau khi hóa trang, càng giống như thỏi nam châm thu hút người khác giới.

“Tôi tìm Lục Thiếu... à, Lục thị trưởng.”

Xung quanh đều im lặng, không thiếu nam nhân viên thất vọng, sau đó âm thanh xôn xao vang lên khắp tầng như nổ tung, tiếng theo âm thanh vui mừng đập bàn.

“Có người tìm thị trưởng”

“Lại còn là tuyệt thế mỹ nhân a!”

Mẫn Nhu không ngờ nhân viên làm việc ở phủ thị chính cũng nhiều chuyện như thế, lông mi dài chau lại, cầu nguyện mọi người đừng đi bàn chuyện cô và Lục Thiếu Phàm.

“Tiểu thư, thị trưởng đang họp, cô vào phòng khách chờ được không?”

Một người con gái mặc bộ y phục công sở bước tới, nói rõ tình huống với Mẫn Nhu.

“Tôi là thư kí của Lục thị trưởng, Triệu Linh.

Lục Thiếu Phàm đang họp? Xem ra cô tới không đúng lúc.

“Vậy thì làm phiền cô”

Mẫn Nhu theo Triệu thư kí đi vào phòng khách, dọc đường đi, cô có thể cảm nhận vô số ánh mắt theo sau, có hâm mộ, có ghen tị, có yêu thương những thứ này cô đều đã chết lặng, tự nhiên cũng không cảm thấy khó chịu.

“Tiểu thư, cô cứ ở đây, thị trưởng cũng sắp tan họp rồi, tôi còn có việc bận, xin phép đi trước”

“Được”

Mẫn Nhu đeo kính râm, từ bên khóe mắt có thể nhìn thấy ánh mắt dõi theo của nhân viên bên ngoài, dường như họ rất hứng thú với scandal của thị trưởng.

“A? Đó không phải Mẫn Nhu sao! Lúc này đeo kính không nhận ra!”

“Mẫn Nhu? Là ai?”

“Anh đúng là cổ lỗ sĩ, là người suốt mấy năm qua nổi tiếng là đại minh tinh”

Bên ngoài thảo luận càng kịch liệt, Mẫn Nhu bình thản không nghe thấy, lật xe tờ tạp chí trên bàn “Quản lý hành chính Trung Quốc” mỗi một trang đều bình phẩm về các quan viên chính phủ, đối với thứ này cô hứng thú.

Lúc lấy tách trà không cẩn thận làm rơi tạp chí, một tờ báo bay ra, vô tình đập vào mắt hình của một người đàn ông trẻ tuổi.

Bên trong ảnh, người đàn ông mặc bộ đồ tây màu đen, nhàn nhã ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, hành động này cùng vẻ tuấn tú bên ngoài của anh không hề xung đột, ngược lại làm anh thêm hiền hòa tự nhiên.

Lục Thiếu Phàm, nhân vật chính trị tuổi trẻ tài cao, sau lưng có lại có địa vị chính trị chắc chắn của Lục gia, bên nhà ngoại có tài lực làm lá chắn, thành công của anh không phải tình cờ, dù anh không tham chính, về kinh doanh anh cũng cần có một ngọn cờ riêng, không có đối thủ.

Một người đàn ông ưu tú, cao cao tại thượng, xa không thể chạm vào, sợ rằng trên đời này, bất cứ cô gái nào cũng không thể cứng đôi, đứng bên cạnh anh, càng sợ nhục nhã vì anh quá nổi bật phi phàm, sạch sẽ thoát tục.

Nhớ tới ý định của mình, Mẫn Nhu bắt đầu do dự bất an, thông minh như Lục Thiếu Phàm sao lại không nhìn ra ý tứ của cô?

Cô ở trong mắt anh, có lẽ là Lương Tiểu Sửu!

So với lát nữa phải chạy trốn chết, lúc này cô nên thức thời lặng lẽ biến mất mới là hành động sáng suốt!

Chẳng qua cô chưa kịp xách túi chạy khỏi phòng khách, thì bên đối diện hành lang có người đi ra!

Lục Thiếu Phàm dẫn đầu, bước chân thông thả, phía sau là nhân viên thị chính mặc tây trang thẫm thớm, một người đàn ông trung niên đi bên trái Lục Thiếu Phàm, cầm văn kiện trong tay như đang hỏi gì đó.

Gương mặt của Lục Thiếu Phàm vừa nghiêm túc lại sắc sảo thế này cô chưa từng gặp, anh không còn là vị công tử cao sang thanh nhã, mà là một chính khách mạnh mẽ

Anh giống như phát hiện ra ánh mắt nhìn mình, liền ngẩng đầu, ghé mắt trông qua, vừa nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp vội vàng né tránh của Mẫn Nhu.

Gương mặt tuấn tú lộ ra nụ cười thản nhiên, cúi đầu nói với người đàn ông trung niên, người đàn ông đó liền hướng dẫn đám người phía sau tránh ra.

Mẫn Nhu hơi luống cuống, nhìn thấy Lục Thiếu Phàm từ từ tới gần, cô lại muốn xoay người đóng cửa trốn đi. Nếu lát nữa để cô đưa ra yêu cầu vô lễ chộc giận anh thì làm sao đây? Có thể đưa cô trực tiếp đến công an để xử lý không?

Dù chính phủ đề xướng công tư phân minh, nhưng mà cũng có một lớp màn đen a!

Lục Thiếu Phàm nhìn thấy Mẫn Nhu khoe môi bắt đầu mỉm cười vô hại, gương mặt tuần tú chưa từng biểu lộ quá nhiều, lại cao sang quý phái, vừa nhìn cô đã khiến cô liên tục tăng gia tốc.

“Sao cô lại tới đây?”

Anh thật không thấy ánh mắt mập mờ của đám nhân viên hay sao mà vẫn giả ngốc?

Mẫn Nhu ngại ngần giấu mình sau cửa, không muốn để bản thân và Lục Thiếu Phàm bị soi mói, dẫn tới hiểu lầm.

“A, có chút việc, nhưng bây giờ không sao nữa”

Lời nói trước sau của Mẫn Nhu mâu thuẫn khiến Lục Thiếu Phàm rất khó mà tin, anh cũng không có tính tin cô, lông mày đen nhướng lớn, đôi mắt đen quét nhìn túi xách trong tay Mẫn Nhu: “Vào phòng làm việc tôi rồi nói”

“Không cần, tôi đi trước”

Từ chối, muốn bỏ đi, nhưng anh không để cô chạy trốn, cô muốn lách qua khe hở giữa vách tường bỏ chạy ra ngoài, thì anh đã bước lên trước chắn ngang đường cô đi.

Giữa đôi đôi lông mày thanh tú của Lục Thiếu Phàm là nụ cười ranh mãnh, nhìn cô cúi đầu ảo não, không để ý đến ánh mắt thị phi, trực tiếp kéo cổ tay trắng Mẫn Nhu đi vào trong.

“này, anh buông ra, người khác sẽ thấy”

Mẫn Nhu muốn tránh, anh lại càng siết chặt, bá đạo khiến cô không có cơ hội bỏ đi, hành động này cùng với dáng vẻ nho nhã bên ngoài của anh tạo thành hai vẻ đối lập.

Mẫn Nhu trong lòng khổ sở, anh đi trước, cô mang giày cao gót 8cm cố gắng bám theo. Nhưng mà, Lục Thiếu Phàm không chớp mắt, kéo cô đi, lưng thưng về văn phòng.

“các vị đồng nghiệp, mọi người có thấy hình ảnh này rất quen không?”

Khi hai người đi xa, một nam nhân viên nhiều chuyện suy nghĩ sâu xa sờ cằm, suy nghĩ nhìn theo bóng lưng Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm.

“Tôi cũng cảm thấy thật xứng đôi”- Một nữ nhân viên cầm tách cà phê phụ họa nói.

“Dĩ nhiên là quen”- bác vệ sinh chột xông tới, quét qua đám người tò mò, giọng nói cao cao, lấy một tờ báo ra, như tên trộm hạ giọng nói: “tuyệt đối độc nhất vô nhị”

Mọi người cùng tùm lại coi, quả nhiên xem qua tờ báo của bác vệ sinh liền thấy một cảnh rất quen.

“Đây không phải là xe thể thao lúc tan sở thị trường lái về sao?”

“Hai bóng người nắm tay nhau này, với cảnh vừa rồi giống nhau như đúc.”

“Tuyệt đối có gian tình”

5. Chương 5

Tiếng đóng cửa vang lên sau lưng, Mẫn Nhu hơi nghiêng người qua, nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của Lục Thiếu Phàm hơi ngạc nhiên.

Đáp lại cô Lục Thiếu Phàm cũng xoay người, bàn tay duỗi ra, xoạt một cái đem màn che kéo xuống, cách ly với những ánh mắt bên ngoài

Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?

Nhớ tới ánh mắt của những người bên ngoài, Mẫn Nhu khó chịu, khiến cô bất mãn với người đàn ông trước mắt, chẳng những không ngăn đám nhân viên, lại còn ở trước mặt họ cùng cô lòi lòi kéo kéo!

Một người đàn ông chừng chạc luôn giữ hình tượng lại làm ra hành động khác thường, có thể không làm người ta bất an sao?

Rõ ràng là cô tự tới gặp, vì sao, ngồi đối diện với anh, nhìn đôi mắt nhẹ cười kia, cô có cảm giác mình đã tự sập bẫy?

“Nói đi, có chuyện gì?”

Lục Thiếu Phàm cởi áo khoác xuống máng lên móc áo, xoay người, nhìn Mẫn Nhu ngồi co ro trên ghế nói.

Mẫn Nhu nửa muốn nói nửa không muốn nói, phân vân không ngừng, đôi mắt nhìn sâu vào mắt Lục Thiếu Phàm, chỉ cần liếc mắt cũng cô rung động, miệng cũng không nghe theo cô nữa.

“Nếu anh thật sự muốn kết hôn, lại tìm không được đối tượng phù hợp, vậy anh anh có thể để tâm đến tôi!”

Đôi chân dưới váy khép chặt, sống lưng căng thẳng, tư thế ngồi đoan trang lại tiết lộ cô lo sợ bất an, dù cô đã nhanh chóng che dấu nó đi.

Lục Thiếu Phàm dừng bút, trên văn kiện nhuốm một chút mực đen, gương mặt anh tuần thoảng qua vẻ kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy trong mắt cô đầy vẻ ảo não túng quẫn, khóe môi liền cười yếu ớt

“Vì sao?”

Anh hỏi vì sao, mà không thẹn quá hóa giận đuổi cô đi, điều đó chứng minh anh đang rất cần kết hôn, có nghĩa cô vẫn còn hi vọng?

Nhưng lại khác so với tưởng tượng của cô, cô hy vọng Lục Thiếu Phàm nghe xong sẽ cự tuyệt, như vậy cô mới thuyết phục được Mẫn Chí Hải.

“Vì sao?”

Âm thanh rất nhỏ vang lên quanh quẩn trong không gian, anh tựa người ra sau lưng ghế, đường cong duyên dáng nơi cằm được nâng lên, lông mi đen cong dài, đôi mắt híp lại không rõ cảm xúc, tuần tú lại đầy mê hoặc.

Lục Thiếu Phàm quá tuyệt vời, không phải để cô trêu vào, nhưng lúc này không thể rút lại, bởi vì chỉ có anh mới có thể cứu vớt cô thoát khỏi ma trảo hện hò.

Mẫn Nhu vững vàng từ từ thở nhẹ, trong đôi mắt sáng mang vẻ trịnh trọng thành khẩn, nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm nói: “Lấy tôi, không chỉ挽 hồi mặt mũi của anh, có thể giúp anh hòa một ván, giá trị của một siêu sao chắc anh hiểu, huống chi thiên kim Mẫn thị không chỉ có mình Mẫn Tiệp”

Đôi lông mày thẳng thốt, nhìn vẻ bình thản của Mẫn Nhu, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào góc bàn: “Cô không yêu tôi”

Anh cười đến vân đạm phong khinh, giọng nói lãnh đạm lại trúng tim đen khiến cô hơi nóng nảy.

Cô không yêu anh, anh cũng không yêu cô, cho nên lần cầu hôn này nhất định thất bại, cô cũng đã tính tới mới quyết chí làm liều. Đáng ra nên vui, nhưng tại sao cô lại phiền não, là bị cự tuyệt nên khiến tâm trạng không vui?

Không cách nào giải thích, Mẫn Nhu cắn môi cười nhạt nhìn Lục Thiếu Phàm, đột nhiên đứng dậy: “Nếu đã vậy, tôi cũng không miễn cưỡng, tạm biệt anh!”

“Chờ đã”

Một giọng nói từ sau lưng vang lên, Mẫn Nhu vừa nhắc chân liền dừng lại, hơi nghiêng đầu, đập vào mắt là nụ cười ưu nhã thanh thần của Lục Thiếu Phàm, anh từ trên ghế đứng dậy, dáng người cao giống như vị thần nhìn Mẫn Nhu.

“Là thật sao?”

Anh hỏi cô, nụ cười thu lại, đôi mắt đen chân thành cô chưa từng thấy qua, tập trung vào nhất cử nhất động của cô, đôi môi mở ra, từng câu từng chữ cô có thể cảm nhận được sự nghiêm túc.

Là thật sao?

Cô có thể nói như đinh đóng cột sao?

Không phải...

Mẫn Nhu nghẹn lời, cổ họng cứng lại, như bị gì đó ngăn chặn, không phát ra tiếng, đối diện với đôi mắt đen kìa nhất thời không biết làm sao.

“Chờ điện thoại của tôi”

Anh có người xử lý chuyện trước sau có trật tự, đối với tình cảm cũng vậy, để khiến cô không phải lúng túng mở lời, anh đã nói trước

Mẫn Nhu không hiểu cau mày, không hiểu ý anh.

Anh giật giật khóe miệng: “CÔ không phải muốn biết đáp án sao? Chờ tôi suy nghĩ rồi sẽ gọi cho cô”

Sao? Anh muốn suy nghĩ?

Mẫn Nhu kinh ngạc quên cả động tác, đến khi anh đưa danh thiếp tới tay cô.

“Đây là số của tôi, số của cô tôi vẫn không biết”

Mãi đến khi bước vào thang máy, cả người cô vẫn như rơi vào màn sương, chuyện Lục Thiếu Phàm trả lời ngoài dự liệu của cô, vẫn tưởng anh sẽ đuổi cô ra khỏi cửa, hoặc cự tuyệt, anh nói, suy nghĩ kỹ gọi điện cho cô.

Không đồng ý, thì cứ cho là mộng, cùng lắm sau này gặp Lục Thiếu Phàm thì đi đường vòng; nếu đồng ý...

Một luồng sáng lướt qua, không thể, một người đàn ông cao quý như vậy không thể tùy tiện đáp ứng lời cầu hôn của một người con gái, nhiều danh môn thiên kim đã tới tả quay về, huống chi là cô?

Như lời mẹ Kỷ Mạch Hằng, một con hát làm sao xứng với danh môn vọng tộc, Kỷ gia không được, Lục gia làm gì có cửa thấp hơn? Sợ là tiêu chuẩn chọn con dâu còn cao hơn bất kỳ gia tộc nào trong xã hội thượng lưu!

Lòng bàn tay lạnh như băng áp vào vỏ ngoài điện thoại khiến cô suy nghĩ loạn, trong một khắc, lại nhìn tờ danh thiếp

Nhìn những con số đang nhấn liên tiếp vào điện thoại, đến con số thứ 6 thì tay cô cứng đờ, ánh mắt do dự.

Gọi hay không gọi?

“Đinh”

Cửa thang máy mở ra, lòng Mẫn Nhu như dây cung chợt giãn ra, cuối cùng vẫn không dè xuống phím màu xanh, tâm lại không ngừng đấu tranh, bỏ điện thoại vào túi.

Trong phòng làm việc, Lục Thiếu Phàm đưa lưng về cửa sổ, đứng trước bàn, dáng người cao ráo nhìn theo bóng người thanh tú.

Trong mắt như đang suy nghĩ gì đó, hai hàng lông mày thanh tú chau vào nhau, thâm trầm.

Chuông điện thoại vang lên, ở trên mặt bàn nhẹ nhàng nhích đi. Giai điệu du dương lại như viên đá vụn làm cho nước hồ thu gợn sóng, tạo thành từng đợt lăn tăn.

Ngón tay trắng nõn hơi cong khớp xương, đầu ngón tay sạch sẽ chạm vào di động, cúi người, cầm điện thoại vừa bị anh đẩy sang bên.

Trên màn hình, anh thấy một cái tên, không phải dãy số xa lạ.

Nữ tử quý.

Rạng sáng gọi điện hồ ngôn loạn ngữ muốn gả cho anh tự xưng là “Diệu Linh mỹ nữ” Nữ tử quý? Nói anh rất tốt, ngay cả mình cũng không tin phụ nữ? Trong điện thoại là tiếng cười ngu ngơ của nữ tử quý?

Mây hơi nhú lại, ánh mắt chăm chú nhìn màn hình. Đầu ngón tay chuyển qua phím đỏ, chỉ cần dùng sức, anh có thể chặn ngang cuộc quấy rầy này.

Nhưng kết quả không như anh nghĩ, anh không biết tại sao mình lại thay đổi chú ý, nhớ đến một cái tên, gương mặt của cô đập vào đầu khiến cho ngón tay anh dừng lại.

Trong khoảnh khắc, một loại cảm xúc vô định dâng lên, hơn nữa từ từ lan tràn khắp người. Sự việc đã vượt qua khỏi tầm tay, muốn tìm tòi ra chân tướng thứ gì đang phát sinh trong cơ thể mình.

Bước nhanh tới cửa sổ, di động vẫn reo, Lục Thiếu Phàm cúi đầu nhìn dưới lầu.

Từ tầm nhìn của anh, ngoại trừ cờ treo đang tung bay đón gió, còn có bóng người mặc đồ đỏ đứng dưới quảng trường, gương mặt mỹ lệ dưới ánh mặt trời để lại cho anh một cảm giác chói mắt.

Thu hồi ánh mắt nhìn điện thoại di động vẫn kêu, nhẹ nhàng chạm vào, ngón tay không hề bị khống chế nhấn nút trả lời.

“Sao anh lại bắt?”

Trong điện thoại là giọng nói kinh ngạc của cô.

Lục Thiếu Phàm hơi đau đầu, đầu ngón tay mơn trớn ánh mặt trời, ánh mắt sâu nhìn phái dưới lầu, bóng áo đỏ vẫn ở đó, anh không thấy mặt cô, nhưng anh nghe ra tâm trạng cô, trong nhất thời bật cười.

“Anh nghĩ anh không cần suy nghĩ nữa”

“Sao?”- Giọng nói kinh ngạc ngân cao, hỉ nộ ái ố khó phân biệt.

Nhìn bóng người dưới lầu đôi mắt lộ vẻ ôn hòa, dưới sống mũi anh tuấn, đôi môi cong lên, vứt bỏ vẻ lạnh lùng và xa cách, chỉ có âm điệu vui vẻ

Ở phía dưới, cô ngẩng lên nhìn lầu cao, lại như một dấu ấn khiến anh khắc cốt ghi tâm, nhớ lại sự trùng hợp trong kí ức.

Bên điện thoại, một luồng âm thanh nhỏ nhẹ trong không khí bay đi, anh nói: “Chúng ta kết hôn đi”

Mẫn Nhu chọn lựa mình là một con đà điểu hèn nhát sau khi nghe được đáp án của Lục Thiếu Phàm. Anh chỉ nói từ ngắn ngủn, nhưng lại khiến sự tĩnh táo của cô vỡ vụn, chạy trốn chết

“Cậu đã đi đâu?”

Trở về nơi ở, Mẫn Nhu vẫn chưa có lấy chìa khóa, cửa liền tự động bật mở, Chân Ni dựa vào cửa, nghiêng đầu, lưu manh nhìn cô.

Mẫn Nhu nheo mắt cười, tháo giày, nói lảng sang chuyện khác: “Mới sáng sớm như vậy đã trở về rồi sao?”

Chân Ni lười biếng nằm lên xích đu, đem vụn kiện túi xách ném lên chiếc bàn tròn để chỗ cho Mẫn Nhu ngồi.

“Visa đã đưa tới, công ty cùng tổ biên kịch “Xa nhau” đã chuẩn bị xong, ngày mai chúng ta đi”

“Gấp như vậy sao?” Hành động phản ứng hơi chậm, khó chịu nhìn về phía Chân Ni đang cầm cúi coi tạp chí Bát quái. “Không phải nói muốn tổ chức lễ cúng trước sao?”

Chân Ni nhún vai, vừa nhai kẹo cao su vừa than nói: “Đạo diễn bên kia nói muốn chiếm vị trí tốt trước, qua đó sớm có thể cùng công ty điện ảnh nước ngoài trao đổi, hơn nữa Âu Nhiễm Phong sắp tới cũng sang đó, không thể để anh ta đi một mình, cho nên, chúng ta sang đó trước”

Mẫn Nhu cũng không cự nự, cúi đầu gọt quả táo, xem như cam chịu sự an bài của tổ biên kịch. Nếu cô thật sự muốn cùng Lục Thiếu Phàm kết hôn, vậy ngày cô không nên đi, về tình về lý, cô nên ở lại thảo luận chuyện chung thân đại sự với Lục Thiếu Phàm.

Nhưng bên tai không ngừng vang lên tiếng của Lục Thiếu Phàm, đầu của cô nổ tung một cái, mơ mơ hồ hồ. Lời cầu hôn này giống như giẫm phải quả bom, mỗi bước đi đều cẩn thận. Con đường trước mắt thật nguy

hiểm có thể xảy ra bất cứ khi nào, lời cầu hôn hoang đường này lại như khu vực nguy hiểm còn cô không cách rút ra, mãi mãi bị áp lực của Lục Thiếu Phàm giam cầm.

Lần thứ nhất tình yêu thất bại, cô thua đến thương tích đầy mình, cũng thua đến quên cách yêu người khác. Cô yêu Kỷ Mạch Hằng, quá mức tuyệt đối và mù quáng.. Sau khi bại trận, sự châm chọc khiêu khích của anh đã nhắc nhở cô đã trả giá đổi lấy chỉ có tổn thương không cùng, như vậy còn Lục Thiếu Phàm thì sao?

Một cuộc hôn nhân không có tình yêu, đổi lấy được gì?

Cô và Lục Thiếu Phàm nếu quả thật sẽ kết hợp, không yêu thì cũng vì lợi ích, theo như lời cô nói, cô có thể mang đến cho anh những giá trị lớn hơn, anh cũng mang lại cho cô niềm vinh dự to lớn

Thậm chí có thể đã kích Kỷ Mạch Hằng.

Trong đầu chợt thoáng qua ý nghĩa, nỗi hận muốn trả thù khiến tim cô căng ra, cười khổ một tiếng, một giây sau liền bác bỏ ý nghĩ này.

Vô số đêm, cô khó ngủ chỉ vì muốn tìm ra cách trả thù người đàn ông kia, ảo tưởng bản thân làm gì để khiến anh đau đến không sống nổi. Nhưng khi cơ hội đã ở trước mắt thì mới nhận ra vật đổi sao dời, trả thù chẳng qua khiến cô đắm mình trong dòng sông hận thù.

Lúc này, trái tim cô như con nhộng, từng vòng từng vòng bao lấy mình, không để cho kẻ ngoài xâm nhập hoặc dòm ngó, càng sợ có người nhìn thấu quá khứ của cô. Lục Thiếu Phàm quá thông minh, cô sợ khi ở trước mặt anh sẽ như tờ giấy để lộ ra tất cả, khi đó nỗi đau do Kỷ Mạch Hằng gây ra còn sâu hơn.

Ngồi bên giường, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, ánh đèn màu thật huyền ảo, khiến cho đêm tối đơn độc lại trở nên thật đẹp, nhưng cô lại không có tâm trạng thưởng thức nó, tâm trạng rối loạn nhìn tin nhắn trên di động càng trở nên phức tạp.

“Không còn sớm nữa, mau nghỉ đi!”

Anh tại sao lại biết cô chưa ngủ?! Liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên chiếc tủ, 23 giờ 40 phút, anh biết cô vì chuyện hôm nay mà suy nghĩ?

Nhìn màn hình sáng trưng, tin nhắn ở dưới đề tên Lục Thiếu Phàm, giống như sợ cô không biết là ai, cố ý ghi chú, hành động tỉ mỉ này khiến cô hơi hoảng hốt

Đưa tay ném điện thoại lên giường, hấp tấp đứng dậy, đi về phía cửa sổ, nhìn cảnh đêm tuy đẹp mà an tĩnh, trái tim lại đập mạnh, nơi mi tâm khó che dấu nỗi phức tạp trong lòng.

Sau đó xoay người, đôi mắt nhìn chằm chằm di động, không biết có nên đi qua lấy không.

Nếu như ngay từ lúc bắt đầu Mẫn Nhu đã áy náy với Lục Thiếu Phàm, vậy bây giờ coi như cô không biết xấu hổ đi. Cô lợi dụng anh để chống lại cha, cũng không thật sự muốn ký tên lên tờ giấy kết hôn với anh, áp lực của anh hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của cô, có thể nói, Lục Thiếu Phàm như kẻ cướp, lấy đi quyền làm chủ cô đối với cuộc sống.

Yêu Kỷ Mạch Hằng, cũng do cô đề nghị, là người chỉ đạo, nếu không yêu thì xoay người. Nhưng với Lục Thiếu Phàm, dường như có rất nhiều chuyện không phải cô nói thì nó bắt đầu hay kết thúc được, ngược lại cô giống kẻ bị động, dựa theo kịch bản của anh mà diễn.

Cao quý như Lục Thiếu Phàm, như thần đứng trên mây, còn cô như con cờ trong tay để mặc anh định đoạt. Đột nhiên linh ngộ ra điều này, cô liền bất an, cô không thể để ọi chuyện cứ phát triển theo chiều hướng không biết trước thế này, hoặc nếu Lục Thiếu Phàm làm trước, cô cũng nên chính miệng cự tuyệt.

Mẫn Tiệp đối với anh đã gây ra vết thương, nếu bị cô làm thêm một nhát, với người có tính tình tốt như Lục Thiếu Phàm có thể sẽ phát điên.

Giống như hạ quyết tâm, cô bước tới bên giường, nặng nề ngồi xuống, cúi người giữ lấy điện thoại di động, đầu nóng lên, gõ tin nhắn.

“Ngày mai em sẽ bay sang Hollywood.”

Ban đêm rất yên tĩnh, bầu không khí trầm lặng khiến cô tê liệt ngã xuống giường, nắm trong tay chiếc di động không hề có động tĩnh gì. Nửa giờ rồi, sau khi cô nhấn tin, anh không hề hồi đáp

Ý thức càng lúc càng rõ, nghiêng đầu nhìn màn đêm đen nhánh một cách vô ích, cô không hề thấy buồn ngủ, khóe mắt thỉnh thoảng nhìn về di động, đợi nó kêu lên lần nữa.

Lòng bàn tay run lên, một luồng ánh sáng chiếu lên góc trần nhà, cơ thể chán chường như bị trúng thuốc kích thích, lật ngược người lấy điện thoại, hai mắt tròn to nhìn mấy chữ.

“Ừ, đi đường cẩn thận”

Không hề chất vấn tội, chỉ đơn thuần quan tâm tựa như vẻ mặt trước sau như một của anh, lạnh lẽo không hề có bất cứ điều gì khác lạ. Lục Thiệu Phàm có ý gì? Cô đoán không ra!

Ảo não vút điện thoại lên tủ, nhìn trần nhà đen thui, thở dài một tiếng, tối nay nhất định cô sẽ suy nghĩ lung tung.

Biên kịch “xa nhau” tham gia lễ điện ảnh ở Hollywood, hơn nữa phim sẽ được trình chiếu đầu tiên ở LA, ảnh đế của hôm nay đảm nhiệm một nam diễn viên chính vì tình yêu mà bất chấp tất cả. Cặp nam nữ này cũng vì trên phim mà xảy ra liên tiếp scandal, khiến cho báo giới bên ngoài đều chú ý.

Âu Nhiễm Phong bất ngờ xuất hiện ở thành phố A, khiến cho giới truyền thông đều hỏi hai người “phim giả tình thật”, lần này lại đi tới Hollywood cùng nhau biến nó thành tiêu điểm để giới truyền thông truy đuổi.

Mới sáng sớm, vô số người hâm mộ giờ cao bảng hiệu đứng ngoài sân bay vây lấy, đám chó săn không ngừng vươn cổ nhìn từng chiếc xe đi qua, khiến cho giao thông ở sân bay bị bế tắc.

Khi chiếc xe Mercedes-Benz màu đen dừng lại ở cổng sân bay, cả người hâm mộ và đám chó săn đều đổ nhào lên, bao lấy chiếc xe không để nước chảy qua

“Xôn xao”- Cửa xe mở ra, Mẫn Nhu dẫn đầu xuống xe, đám người kích động bên ngoài lui lại, để cho Mẫn Nhu bước xuống.

“Mẫn Nhu!! Mẫn Nhu!”

“Anh yêu em, Mẫn Nhu!”

“Mẫn Nhu, lần này sang Hollywood, cô có lòng tin sẽ giành được giải thưởng sao?”

“Mẫn Nhu nghe nói cô sẽ cùng anh Âu Nhiễm Phong đồng hành, lần này Âu Nhiễm Phong xuất hiện ở thành phố A có phải vì cô không?”

Tiếng la hét ầm ĩ, tiếng phồng vãn của kí giải hòa vào nhau, khiến cho phi trường yên lặng trở thành chợ cá, sự ngăn cản của nhân viên bảo an trở nên vô tác dụng, không thể tiến hành việc sơ tán.

Từng cây gậy cứng vung lên nhưng không hạ xuống sợ sẽ vô tình đánh trúng người, Chân Ni cố sức che cho Mẫn Nhu đi qua.

“Các vị xin nhường một chút!! Các vị xin nhường một chút”

Mẫn Nhu ăn mặc đơn giản, có lẽ đã đoán được sẽ gặp khung cảnh hỗn loạn này, vì vậy ăn mặc chú trọng tiện lợi an toàn chứ không phải coi trọng xinh đẹp.

Mũ lưỡi trai màu đen, mắt kính râm màu đen che nửa gương mặt, Mẫn Nhu cúi thấp đầu, Chân Ni che chở đi vào trong sân bay.

“Các vị, chúng tôi không có thời gian, nếu có vấn đề gì thì trong buổi lễ công chiếu phim có thể hỏi?”

Chân Ni vừa ngăn cản người hâm mộ và đám kí giả điên cuồng vừa nở nụ cười duyên chuyển nhẹ cự tuyệt.

“Mẫn Nhu! Mẫn Nhu! Mẫn Nhu”

Mẫn Nhu đi rất nhanh, trên căn bản có thể coi như là chạy chậm, Chân Ni theo sát sau, tiếng la ó ngày càng xa, Mẫn Nhu mới từ từ thả chậm bước, thở phào nhẹ nhõm, nhìn trạm kiểm an cách đó không xa.

“Mình đi làm thủ tục đăng kí, cậu vào trước đi”

“Được”

Chân Ni cười vỗ vai Mẫn Nhu, vội vàng chạy đi đến chỗ quầy đăng kí.

Mẫn Nhu kéo rương hành lý, chậm rãi đi về phía bốn người đang đứng tụm lại với nhau, sau đó hướng về một người đàn ông cao gầy cười nói.

“Đạo diễn Lý”

Lý Nghị là đạo diễn nổi tiếng trong nước, chủ yếu quay chụp phim tình cảm, mới đây được nhận giải thưởng trong liên hoan phim Cannes cho bộ phim thần tượng điện ảnh, lần này đầu tư của Lý Nghị vào “Xa nhau” là rất lớn.

Lý Nghị thấy Mẫn Nhu mặc bộ đồ đen thoải mái, xoa cằm cười: “Mẫn Nhu tới rồi sao, Âu Nhiễm Phong vẫn chưa tới, tôi còn tưởng hai người sẽ đến cùng”

Mẫn Nhu biết scandal giữa cô và Âu Nhiễm Phong nhất thời không thể nói rõ, ánh mắt quét qua mọi người, tổ biên kịch cùng những nhân viên quan trọng đều mập mờ nhìn cô cười.

Có một số việc không cần làm rõ ràng, đều là người trong cùng một tổ, không nhất thiết phải gây khó chịu cho nhau, Mẫn Nhu chỉ ngượng ngùng cười nói: “Tôi không biết anh ấy ở khách sạn nào, nếu không trước khi tới có thể đưa anh ấy đi một đoạn”

“Vậy thì khiến anh thụ sủng nhược kinh!”

Một giọng nam hài hước cất lên, Mẫn Nhu bĩu môi, đôi mắt trợn to dưới lớp kính, không cần đoán cũng biết Âu Nhiễm Phong đứng sau lưng cô.

“Chân Ni đã sắp xếp xong, đạo diễn vậy tôi đi trước”

Mẫn Nhu lễ phép chào hỏi đạo diễn, rồi vẫy tay chào những người khác đi về phía khi kiểm an, đối với Âu Nhiễm Phong thì không quan tâm.

“Nhiễm Phong a, xem ra, cậu phải có thêm nữa, nếu không cũng không cần diễn”

Lời nói Lý Nghị cay đắng, cổ vũ vỗ vỗ vai Âu Nhiễm Phong, dùng ánh nhìn theo Mẫn Nhu.

Đôi môi mỏng của Âu Nhiễm Phong cong lên, đối với lời nhạo báng của Lý Nghị không phản bác, lòng mày nhướng lên, trong đôi mắt đầy sự tự tin.

Mẫn Nhu đi tới khu kiểm an, im lặng đứng bên Chân Ni, ngược lại càng khiến Chân Ni tò mò.

“Thế nào? Không vui sao?”

“Không có gì”

Chân Ni nửa tin nửa ngờ quan sát nét mặt sa sầm của Mẫn Nhu, lúc đưa vé cho nhân viên máy bay thì dùng mắt liếc về phía tổ biên kịch, chỉ thấy khóe miệng xấu xa của Âu Nhiễm Phong đang nhìn chằm chằm Mẫn Nhu.

“Âu Nhiễm Phong muốn theo đuổi cậu sao?”

Mẫn Nhu cam chịu mím môi, nghiêng đầu.

“Kỳ thật điều kiện anh ta cũng không tệ, vẻ ngoài đẹp trai, tiền đồ sáng lạng, cậu cũng không biết trên internet đang phản hồi lại scandal giữa hai người..”

“Chân Ni vào thôi”

Mẫn Nhu khó chịu nói, cắt ngang bài diễn thuyết của Chân Ni, Chân Ni gãi gãi mái tóc ngắn nhìn trộm Âu Nhiễm Phong, đi theo Mẫn Nhu kiểm an, vẫn không quên nhắc đi nhắc lại một câu.

“Thật rất tốt”

“Chân Ni”

Hành khách lục tục leo lên máy bay, Mẫn Nhu bước vào cabin, Chân Ni lui lại sau để gửi hành lý, cô tìm được chỗ ngồi liền im lặng ngồi xuống nhìn phong cảnh ngoài cửa.

“Không ngại thì anh ngồi đây được chứ?”

Mẫn Nhu ngẩng đầu nhìn nụ cười khiêm tốn của Âu Nhiễm Phong đang đứng cạnh chỗ ngồi, lông mày đen chau lại, không nói gì cũng không ra hiệu, môi mím lại, cầm lấy đồ bị mất đeo lên. Sau đó, quay đầu đi không để đến Âu Nhiễm Phong vẫn chờ ý kiến từ cô.

Lông mày Âu Nhiễm Phong nhướng lên, đôi mắt nhìn đáng vẻ thờ ơ của Mẫn Nhu, đôi môi nở nụ cười xấu xa, không khách khí ngồi xuống bên cạnh Mẫn Nhu.

Khoang đã đầy chỉ còn chỗ này, anh không ngồi đây còn ngồi đâu nữa?

“Chuyện lần trước suy nghĩ thế nào?”

“...”

Lông mày nhíu lại, không ngừng cố gắng: “Anh ta đã có người phụ nữ khác, em cần gì phải đâm đầu vào ngõ cụt, làm bạn gái chưa chắc không phải là lựa chọn xấu”

Tay cô đưa lên, kéo đồ bị mất xuống, đôi mắt nhất thời không quen với ánh sáng nheo lại, cảm thon nhỏ khẽ nâng lên, nhìn anh miệt thị

“Dù có cần bạn trai, tôi cũng không tìm được loại công tử ăn chơi tự ình là đúng!”

Dứt lời, cô rút một bộ headphone ra nhét vào lỗ tai mình.

Âu Nhiễm Phong lại lần nữa thất bại, gương mặt tuần tú hơi sa sầm, đôi mắt quẩn rũ khẽ suy nghĩ, cũng giận quá mà cười, đường cong nơi miệng trở nên lạnh lẽo.

“Sớm muộn có một ngày, anh sẽ khiến Mẫn Nhu em cam tâm tình nguyện làm bạn gái công tử ăn chơi này”

Mẫn Nhu không phản ứng để mặc anh, thần thái tự đeo khăn bị mất, ngã đầu ngủ, Âu Nhiễm Phong thì cắn răng nghiến lợi tức giận.

“Các vị hành khách, chào mừng đến hàng hàng không X bay từ XX đến xxxx, chuyến bay lần này có chiều dài xxxx km...”

Trên ghế ghế chấn động, Mẫn Nhu nhíu mày, nhẹ nhàng kéo một góc đồ bị mất lên, nhìn sang Âu Nhiễm Phong đang buồn bực nhíu mày, tựa vào sau.

Nếu không ai quấy rầy, Mẫn Nhu sẽ coi đồ bị mất, quay đầu nhìn máy bay từ từ rời khỏi mặt đất, bay lượn trên trời cao, đôi mắt híp lại nhìn mây trắng trời xanh từ từ trôi đi trước mắt, có chút mơ màng.

Vì sao, khi Âu Nhiễm Phong tuyên bố nói cô làm bạn gái, trong đầu cô lại nhớ đến người kia?

Sau mười mấy giờ trên máy bay, tổ biên kịch cũng tới LA, theo sau là nhân viên từ công ty đầu tư đưa họ tới khách sạn.

Ngày kế tiếp, cả tổ phải chuẩn bị, còn phải tới gặp lãnh đạo công ty điện ảnh, diễn viên cũng phải lựa chọn trang phục để tham gia lễ điện ảnh, dù sao để được tham gia lễ điện ảnh với quy mô quốc tế là cơ hội khó.

Mẫn Nhu mỗi ngày đều vội vàng tham gia các tiết mục đã lên lịch sẵn, cũng không liên lạc với Lục Thiếu Phàm, nói là quên mất, không có thời gian, chẳng bằng nói cô mượn thời gian để giảm bớt sự rối loạn trước lời cầu hôn.

Nếu Lục Thiếu Phàm chỉ nhất thời cao hứng, như vậy cô rời đi mấy ngày, hứng thú của anh cũng từ từ mất đi, có lẽ anh đang cùng một vị tiểu thư nhà giàu ngồi trong quán cà phê hạng sang hẹn hò.

Nghĩ tới đó, Mẫn Nhu hơi buồn lòng, giống như Lục Thiếu Phàm thật sự đang ngồi trước mặt cùng cô gái khác hẹn hò, dụi dụi hai mắt, nháy mắt mấy cái, mới nhìn rõ trong phòng mình nào có Lục Thiếu Phàm.

Có lẽ lần cầu hôn đó ảnh hưởng tới cô quá mạnh!! Hại cô thỉnh thoảng sinh ra ảo giác.

Nếu Lục Thiếu Phàm nghiêm túc, thật sự muốn cùng cô kết hôn, cô nên đồng ý không? Cùng anh đi chứng nhận kết hôn sống qua ngày? Một luồng sét đánh tới, Mẫn Nhu như bị điện giật liên bật dậy khỏi ghế salon, nôn nóng đi qua đi lại.

“Nhu, cậu làm mình chóng mặt quá”

Chân Ni nằm trên giường, đối diện là chiếc laptop, bất mãn nhìn Mẫn Nhu đi qua đi lại trước trường reo lên.

“Cậu có gì phiền lòng sao?”- Chân Ni hóng tai nghe, để chân xuống, tò mò trợn mắt quan sát vẻ mặt biến đổi của Mẫn Nhu.

Chân Ni nói như vậy, Mẫn Nhu mới phát giác bản thân mình phơi bày trước mặt người khác, liền hấp tấp mở miệng giải thích: “Không có, chỉ là vừa mới thức dậy nên khó chịu”

Đối với Chân Ni, cô không dám nói chuyện cô cầu hôn Lục Thiếu Phàm, sợ Chân Ni vì cô lo lắng, cô đã mang lại rất nhiều phiền toái cho cô ấy.

Không khí xung quanh quây tụ, Mẫn Nhu liền chuyển đề tài: “Chân Ni, cậu đang xem gì vậy, mình cũng muốn xem...”

Nhưng khi Mẫn Nhu nhìn về phía laptop thì Chân Ni liền hốt hoảng, cúi người ôm lấy máy tính, mặc cho Mẫn Nhu nói thế nào cũng không buông tay, ngoài miệng cắn chết không buông:

“Chỉ là vài tin nhắn nhí thôi, cậu không có hứng thú đâu, à, đúng rồi, mình phải đi ăn sáng, tạm biệt!”

Nhìn Chân Ni ôm laptop vội vàng chạy đi, Mẫn Nhu cười nhẹ kéo ghế qua ngồi xuống trước bàn sách, thế cũng tốt, tránh cho Chân Ni cứ nín lấy cô hỏi mãi không tha. Nhưng khi cô nhìn thấy bài viết trên màn hình vi tính thì nụ cười trở nên miễn cưỡng.

“Hai trong năm trăm xí nghiệp lớn của Trung Quốc là Mẫn Thị và Kỷ thị đã liên kết lại, hôm qua ở khách sạn năm sao của Mẫn Thị, thiên kim Mẫn thị cùng Kỷ thị thiếu gia tổ chức lễ đính hôn long trọng”

Chưa xót nhìn màn hình được ô phóng to, Mẫn Tiệp hạnh phúc vòng tay Kỷ Mạch Hằng, gương mặt xinh đẹp động lòng người nở nụ cười mỹ lệ, Kỷ Mạch Hằng vẫn lạnh lùng, chẳng qua đôi mắt nhìn Mẫn Tiệp lại có cảm giác ôn nhu nói không nên lời.

Hai người họ thì hạnh phúc, cuộc sống của cô lại bị rối tinh rối mù, nhớ lại những lời nói với Lục Thiếu Phàm, cô cảm thấy thật buồn cười. Một kẻ hèn kém như cô làm sao xứng với Lục Thiếu Phàm vừa cao quý lại là con quan chức cán bộ?

Đề nén nỗi khổ trong lòng, tắt web, lông mi Mẫn Nhu rũ xuống che đi đôi mắt. Cô vẫn còn đánh giá thấp tình cảm của mình với Kỷ Mạch Hằng, nghĩ rằng không cần nhưng lúc này trái tim lại đau nhói vì chuyện vừa xảy ra?

“Nhu, không ăn sáng sao?”

Cửa phòng mở ra, Chân Ni thò đầu, nhìn Mẫn Nhu ngồi trước bàn, thần sắc thoải mái, cô đâu biết chuyện mình vừa dẫu Mẫn Nhu đã thấy.

Mẫn Nhu miễn cưỡng cười, buông lỏng bàn tay đang giữ lấy con chuột, cố tỏ vẻ hào hứng đứng dậy: “Được”

“Mẫn Nhu, cô tới rồi à!”- Trong phòng ăn, Lý Nghị cùng đám người Âu Nhiễm Phong đã ngồi sẵn, thấy Mẫn Nhu và Chân Ni liền kêu hai người qua: “Tối đây ngồi cùng đi”

Mẫn Nhu nhợt nhạt cười, lịch sự chào hỏi, đối với Âu Nhiễm Phong vẫn giữ khoảng cách xa, Lý Nghị cố tình để cô ngồi cạnh Âu Nhiễm Phong, cô cũng không tỏ vẻ không đồng ý.

“Tối hôm qua ngủ không được sao?”

Trước sự quan tâm của Âu Nhiễm Phong, không còn cảnh giác như xưa, cầm dao nĩa, trên mặt nở nụ cười tự nhiên: “Không có, chẳng qua hơi buồn ngủ”

Âu Nhiễm Phong nhìn chằm chằm đôi mắt to đang che đi vẻ ảm đạm, giữa hai lông mày che đi vết nhăn, không cố tìm hiểu chỉ cúi đầu ăn cơm.

“Nước ngoài quả nhiên khác Trung Quốc, ngay cả người lãnh đạo cũng dám quang minh chính đại bước ra công khai mọi chuyện”

Lý Nghị nhìn tờ báo giải trí của Mỹ, bỗng mở miệng thảo luận với hai nhân viên trong tổ.

“Cũng không phải, ở Trung Quốc chúng ta, có nhân viên chính phủ nào dám ngang nhiên như thế?”

“Nhìn chung Trung Quốc, có ai dám như tổng thống Pháp cưới một nữ minh tinh làm phu nhân?”

Mọi người nói giỡn không để ý đến Mẫn Nhu tiếng dao nĩa của Mẫn Nhu chạm mạnh vào đĩa, phát ra tiếng thanh thúy.

“Sao vậy?”- Chân Ni ghé người nhẹ hỏi, rõ ràng cũng nhận ra vẻ hoảng hốt của Mẫn Nhu.

“Không sao, không cần thận thối!”

Mẫn Nhu hơi không yên tâm, đối với đồ ăn trước mặt cũng cảm thấy nhạt, suy nghĩ cũng bay đi xa, chỉ vì câu nói kia “Nhìn chung Trung Quốc, có ai dám như tổng thống Pháp cưới một nữ minh tinh làm phu nhân?”

Sau đó trên bàn ăn thảo luận gì cô cũng không nghe vào một chữ, ngực bị nén lại không thở nổi, lúc mọi người đang ăn ngon cô liền đứng dậy. Tâm trạng hỗn loạn, không có sức để ý tới cảm thụ của người khác.

“Xin lỗi, lúc này tôi không thoải mái, xin phép đi trước”

Nói xong, không để ý vẻ kinh ngạc của mọi người, xoay người rời khỏi nhà ăn.

Trở lại phòng, chuyện đầu tiên Mẫn Nhu làm là ngồi vào máy tính, khởi đồ kết nối mạng, vào google, kiểm tra tin tức.

Âm thanh của bàn phím vang lên không ngừng, nhưng trên màn hình không có tin tức cô cần, cũng nghiệm chứng phỏng đoán của cô. Đây không phải là điều cô muốn sao? Nhưng tại sao khi nó đặt trước mặt, cô lại không vui, có thể nói là... thất vọng?

Lục Thiệu Phàm là vị thị trưởng tuổi trẻ tài cao, sau lưng có chỗ dựa chính trị vững chắc của Lục gia, tiền đồ không thể đo được, theo quy tắc ngầm thịnh hành của thời đại, anh có thể đối mặt với dư luận lấy cô sao?

Nhớ tới đôi mắt màu đen viết hai chữ nghiêm túc kia tựa như phản bác lại sự nghi ngờ trong cô, khẽ cười khổ, số lần gặp giữa cô và Lục Thiệu Phàm không quá mười lần, ngoài hiểu về gia thế hiển hách chiến tích phi phàm, cô còn biết cái gì?

Nhìn vẻ mặt thanh nhả thoát tục, cô cảm nhận trong đó chất chứa nhiều bí ẩn, một người như vậy sẽ quan tâm tới cô sao? Ngược lại cô có thể giữ được người đàn ông như vậy sao?

Suy nghĩ lung tung khiến cô lâm vào ngõ cụt, khó chịu, không bằng thẳng thắn nói trực tiếp một lần. Nếu cô hiểu hôn sự của hai người không có khả năng, vậy cô sẽ khiến nó kết thúc, nói rõ ràng, so với sự không minh bạch này thì tốt hơn.

Rất nhiều việc khi nghĩ thì dễ, như khi vào thực tế từng bước đều khó khăn. Mẫn Nhu cầm điện thoại, lục tìm trong danh bạ cái tên Lục Thiệu Phàm, cái tên này lúc nào cũng cài đặt làm một số khóa.

Dù vô ý hay cố tình cũng khiến cô rối loạn, không thể quên được.

Bấm số Lục Thiệu Phàm, rất lâu bên kia mới truyền đến giọng nói thanh nhuận: “Ồ bên đó tốt không?”

Không phải cách thức mở đầu quen thuộc, sự ân cần thăm hỏi của anh khiến nỗi kiên định vất vả lắm cô mới gây dựng được lại dao động.

“Ân... vẫn tốt, còn anh?”

Mẫn Nhu trả lời hơi cứng ngắc, giọng nói mất tự nhiên, cô không biết Lục Thiếu Phàm có phát hiện sự bất thường của cô không!.

“Hôm nay công việc tương đối nhiều, anh phải làm thêm giờ”

Mẫn Nhu quả thật nghe thấy tiếng bàn phím gõ, tốc độ rất mau chứng tỏ anh rất vất vả, những lời muốn nói lại nghẹn lại trong cuống họng, nói không nên lời.

“Em có việc gì sao?”

Giọng nói của anh nhẹ nhàng, tiếng gõ bàn phím bao trùm qua đi nhưng để lại vết tích trong lòng cô.

Nghe giọng của anh, cô đứng bên cửa sổ nhìn cảnh quan bỗng nhiên phát giác ra loại cảm giác thật ấm áp này suốt hai mươi năm qua cô chưa từng cảm nhận được.

“Có phải cơ thể không khỏe? Nếu khó chịu, thì gọi bác sĩ đến xem, có biết không?”

Anh tỉ mỉ dặn dò, giọng nói nhẹ nhàng, đánh tan chút kiên định còn lại trong cô, mọi lời nói thẳng thắn đã tính sẵn đều biến mất, quên cả mục đích gọi điện.

Đối mặt với sự lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng suốt ba năm, cô có thể giả vờ kiên cường, nhưng khi đối diện với sự quan tâm của Lục Thiếu Phàm, cô lại không kiềm được rút nước mắt.

“Không phải không khỏe... chẳng qua là... đột nhiên... nhớ tới anh”

Mẫn Nhu cũng không hiểu sao mình nói ra lời này, đợi cô ý thức được thì bên kia đã vang lên tiếng cười đầy vui mừng của Lục Thiếu Phàm,, tựa như gió xuân thổi vào mặt.

“Ha ha...”

Vẻ mặt lúng túng, Mẫn Nhu cảm thấy tai mình nóng lên, có ngượng ngùng cũng có áy náy, cô với Lục Thiếu Phàm vẫn chưa yêu tới mức như thế, nói như vậy người bên ngoài cũng có thể sáng suốt nhìn ra vẻ giả dối.

Nhưng niềm vui dẫu trong tiếng cười của Lục Thiếu Phàm không phải giả, tựa như tin vào sự thật trong lời của cô.

“Anh biết”

Giọng anh hơi cao lên, là tâm trạng tự nhiên tốt lên sao? Trong giọng nói cũng có chút âu yếm đối với người phụ nữ mình yêu, nhưng cũng khiến cho Mẫn Nhu càng thêm tự nhiên.

Bối rối không ngừng đập vào mặt, Mẫn Nhu cắn môi, vẻ mâu thuẫn trong mắt phai dần chỉ còn sự bất lực. Có mấy lời, cô không thể nói ra bằng miệng, có một số việc cũng không phải do cô quyết định.

“Ừ... vậy anh làm việc đi”

“Ừ”

Cúp điện thoại, Mẫn Nhu bắt lực co người tựa vào cửa sổ, thất thần nhìn ra ngoài, trong lòng mệt mỏi bàng hoàng, luống cuống. Lục Thiếu Phàm đối với cô có ý nghĩa gì?

Nếu như nói lúc đó Mẫn Nhu bàng hoàng, như vậy khi Lục Thiếu Phàm thật sự đứng trước cửa phòng cô thì mọi bất an lo lắng vì nụ cười của anh mà biến mất.

Dáng vẻ bình thản đứng ngay cửa, chờ Mẫn Nhu ra mở, đôi môi hơi cong lên, trong chớp mắt nở ra nụ cười mê người.

Trước vẻ kinh ngạc của cô, anh không nói gì, chỉ dùng đôi mắt trong suốt dịu dàng nhìn gương mặt hơi tái nhợt của cô, nụ cười trên mặt anh càng lúc càng rõ.

Hai mắt Mẫn Nhu đỏ lên, hai tay siết chặt cạnh cửa, muốn kiềm chế tâm trạng và nỗi hoảng sợ Lục Thiếu Phàm gây cho cô.

Bên tay trái anh vẫn cầm áo vest màu đen, trên người là áo sơ mi trắng và chiếc quần tây đen, dưới chân là đôi giày da, dáng vẻ như vậy hình như vừa từ chỗ làm chạy tới.

Suy nghĩ đó khiến cô trợn to mắt, kinh ngạc nhìn gương mặt tuấn tú của anh, lúc này mới nhận ra, trên ngũ quan hoàn mỹ phủ một lớp mặt mờ, trong mắt có tia máu, gần miệng da hơi tái, thành thực không hề suy sút.

Cô gọi điện lúc chính giờ sáng, bên thành phố A là tám giờ tối, lúc này là ở đây là mười giờ tối, mười hai mười ba giờ bay..

Vừa cảm động, vừa bối rối, vừa khổ sở, cô không biết nên dùng từ nào để miêu tả tâm trạng mình, nhìn Lục Thiếu Phàm nói không ra lời nào, ngay cả câu mời anh vào phòng.

“Anh hơi mệt”

Nụ cười của anh vẫn duy trì nhìn Mẫn Nhu thật lâu vẫn không khỏi bàng hoàng, dịu dàng nói ra tình trạng của mình, giống như đang làm nũng với người yêu.

Mẫn Nhu tỉnh lại, chú ý tới đôi mắt nóng bỏng của Lục Thiếu Phàm hai gò má lại ửng hồng, nghe anh nói mệt vội vàng lui ra, không cẩn thận đụng đầu vào cửa, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Tiểu quỷ bất cẩn”

Một giọng nói vang lên, bàn tay trắng nõn với khớp xương rõ ràng để lên sau ót đang đau của cô, cẩn thận xoa nhẹ giống như đang bảo hộ một thứ gì đó quý giá.

Mẫn Nhu đỏ mặt bối rối, né tránh sự vuốt ve của Lục Thiếu Phàm, ánh mắt đảo loạn, bước nhanh vào trong: “Anh vào ngồi đã”

Lục Thiếu Phàm đem áo khoác máng lên móc áo, nghiêng mắt nhìn bên cạnh kệ sát của y phục của Mẫn Nhu, trong đôi mắt đen thoáng lên tia hài lòng, khi anh xoay người lại thì ánh mắt đó là biến mất.

Mẫn Nhu đứng bên cạnh co người, Lục Thiếu Phàm thanh tao lịch sự ngồi xuống ghế, cử chỉ ung dung cao nhã, không hề có vẻ khách sáo mất tự nhiên của vị khách, cô lại càng giống như tu hú chiêm tổ chim của khách.

Mẫn Nhu đứng bên trái Lục Thiếu Phàm, ánh mắt nhìn xuống, có thể được lòng ngực trắng nõn qua cổ mở của áo sơ mi, gương mặt đỏ lên, Mẫn Nhu vội vàng dời đi sự chú ý.

“Để em.. em lấy nước cho anh”

Lục Thiếu Phàm nhìn theo bóng lưng hoảng hốt của Mẫn Nhu, nụ cười trên mặt càng đậm, đôi mắt hiện sự rung động ngay cả anh cũng không phát hiện.

Khi Mẫn Nhu bưng ly trà quay về, trong phòng đã không còn thấy Lục Thiếu Phàm, đi đâu rồi?

Mẫn Nhu đi tới gần hơn mới thấy người đàn ông đó nằm trên ghế nhắm mắt ngủ say. Chắc anh rất mệt.

Đặt ly trà xuống, cầm chăn để trên giường bước tới bên sofa, cúi người đắp lên cho anh, dưới ánh đèn cộng thêm khoảng cách gần như vậy, Mẫn Nhu suy nghĩ muốn nhìn Lục Thiếu Phàm, niềm mong muốn hóa thành hành động.

Ngũ quan gần như hoàn mỹ, da thịt trắng bóng loáng sạch sẽ, lông mi dày đen thon dài, hơi cong lên, sống mũi anh tuấn, môi cũng rất đẹp, còn có màu xanh nhạt của râu.

Trước đây khi học văn, bạn học khác cũng viết “Thích sờ râu của cha”, nhưng cô chưa từng gần gũi với cha, cho nên đối với râu của đàn ông cô hơi hứng thú.

Khi thần không biết quỷ không hay thì cô đã xoa nhẹ môi anh, cảm giác ẩm áp xẹt qua khiến cô sợ hãi rút tay về, nắm tay lại, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

Bên trong nhà vệ sinh tiếng nước ào ào, như che dấu cảm xúc của ai đó.

Người đàn ông nằm trên ghế ngủ say, lông mi run lên, đôi môi tạo thành độ cong.

Trong giấc mộng, Mẫn Nhu cảm giác như bị ai đó giám sát, ống kính kia cứ hướng vào làm cô không tự nhiên, cảm giác buồn ngủ dần dần tan đi.

Từ từ kéo mi mắt lên, xoay người, đầu chôn trong gối nhìn thấy trời sáng và cũng khiến ánh mắt cô thấy đôi mắt thâm thúy và nhu hòa.

Thì ra không phải nằm mơ, có người nhìn chằm chằm cô!! Kinh hoàng đánh tới, vẻ mặt Mẫn Nhu căng thẳng, cảnh giác ngồi dậy, dùng chăn che kín cơ thể, đem mình bao phủ thật kín như sợ bị người xa lạ trong phòng nhìn thấy gì đó.

“Mẫn Nhu, trí nhớ của em thật không tốt”

Một giọng nói bất đắc dĩ vang lên, Mẫn Nhu mới nhận ra người xa lạ này chính là Lục Thiếu Phàm, anh ngồi trên sofa, nhíu mày, nhìn vẻ xấu hổ của cô.

Mẫn Nhu hơi lúng túng, cô quên mất tối qua Lục Thiếu Phàm ngủ trong phòng cô, chữ “ngủ” này khiến mặt cô nhuộm đỏ, hai người là cô nam quả nữ quen nhau chưa được nửa đời người, thế nhưng lại ở chung phòng cả đêm.

Lục Thiếu Phàm quả thật cả đêm nằm trên ghế, ngay cả đến bên giường cũng không chạm vào khiến Mẫn Nhu hơi ngơ ngẩn, là cô không đủ duyên rũ? Hay là vì Lục Thiếu Phàm anh thật sự là chính nhân quân tử trong truyền thuyết, Liễu Hạ Huệ?

Sáng sớm ánh nắng chiếu xuống sàn, hai con người im lặng ngồi đối diện nhau, sự trầm mặc khiến không khí xung quanh tạo nên sức ép.

“Em đi đánh răng rửa mặt”

Hất chăn qua, Mẫn Nhu ngượng ngùng từ trên giường bò dậy, vội vàng chạy thẳng vào phòng vệ sinh, phanh một tiếng cửa đóng lại.

Lục Thiếu Phàm cười nhạt nhường lông mày, đứng dậy đi đến trước bàn, đầu mắt sâu thẳm đảo qua đồng hồ trên kệ đặt bữa bãi trên đó. Ngón tay thon dài đang tính dọn dẹp nó thì cửa phòng vệ sinh mở ra, Mẫn Nhu đã thay xong quần áo, mặc đồ bộ đứng ở cửa.

“Sao vậy?”

Nhìn thấy Lục Thiếu Phàm đứng trước bàn, dáng vẻ trầm tư, Mẫn Nhu không khỏi tò mò lên tiếng hỏi.

Lục Thiếu Phàm rút tay lại, xoay người nhìn cô, đôi môi hoàn mỹ tạo ra đường cong nhu hòa, đôi đen nheo lại ẩn chứa nụ cười: “Không có gì, chỉ tùy tiện xem một chút”

Mẫn Nhu nhìn dung mạo cao quý thanh nhã của Lục Thiếu Phàm sau một đêm mệt mỏi, trên người vẫn là bộ đồ hôm qua, có lẽ do tối vội nên chưa kịp mang theo quần áo, trong lòng nói không cảm động là gạt người.

Coi như trước đây cô lợi dụng thân phận địa vị của anh, lúc này, đối với Lục Thiếu Phàm, cô cũng có thật lòng, chỉ vì một câu nói vô tình của cô mà anh bỏ mọi công việc, ngàn dặm xa xôi chạy tới, cô cũng hơi rung động.

Đi tới bên cây treo đồ, lấy áo khoác và mũ của mình, cô mang lên rồi đi ra ngoài.

“anh rửa mặt đi, em đi mua giúp anh mấy bộ đồ”

Sau lưng anh vẫn không hề cử động, vẫn đứng trước bàn, trên gương mặt tuấn nhã nụ cười càng sâu, đưa mắt nhìn cô ra khỏi cửa, mới xoay người nhìn bàn sách.

Ở khách sạn của Mẫn Nhu có một tầng chuyên bán y phục và đồ dùng hằng ngày, cô cũng không cần chạy thì đã mua xong cho Lục Thiếu Phàm.

“Đó không phải Mẫn Nhu sao!”

Chẳng qua thế sự không ngờ được, khi cô vừa bước ra khỏi cửa hàng bán đồ nam thì liền chạm mặt đám người Lý Nghị, họ liền nhận ra cô.

“Mẫn Nhu, sao cô lại ở khu đồ nam?”- Lý Nghị và mọi người đều nghi ngờ, chẳng qua chỉ có Lý Nghị lên tiếng.

Mẫn Nhu đem túi giấu ra sau lưng, trên mặt nở nụ cười lễ phép, xem như không có việc gì: “A, tôi muốn mua ít đồ nam mang về cho cha, thấy trong cửa hàng có nhiều đồ đẹp nên tới xem”

Lý do hợp tình hợp lý, Lý Nghị và mọi người đều tỉnh ngộ, còn không quên dặn Mẫn Nhu gửi lời hỏi thăm của họ cho Mẫn phụ, sau khi biết Mẫn Nhu là thiên kim con nhà giàu, đối với Mẫn Nhu cũng tôn trọng vài phần.

“Tôi nhất định sẽ chuyển lời này cho cha”

Mẫn Nhu cười đáp, ánh mắt di động lơ đãng nhìn Âu Nhiễm Phong đang cau mày, nhìn chằm chằm túi giấy của cô, nhất thời hơi co lại. Dù sao là cô nói dối, cũng sợ bị vạch trần, nếu chuyện cô giữ đàn ông trong phòng bị truyền ra ngoài không biết sẽ bị đồn thổi ra sao!

Mẫn Nhu cười lấy lệ, chào tạm biệt, xách túi chạy thẳng bước vào thang máy.

“Nhiễm Phong, sao vậy?”

Lý Nghị cũng nhận ra sự khác thường của Âu Nhiễm Phong, quan tâm hỏi, đổi lấy Âu Nhiễm Phong cười xòa.

“Không có gì, chỉ cảm thấy trang phục Levis không tệ muốn vào xem”

“Cái cửa hàng này chỉ thích hợp cho những người trẻ như cậu mặc, chúng tôi đã từng tuổi này a, tỉnh dậy thôi”

Âu Nhiễm Phong tao nhã cười, khoé mắt liếc nhìn về cửa thang máy, trong đó ẩn chứa thâm ý.

Quay về phòng, Mẫn Nhu không nhìn Lục Thiệu Phàm, chỉ nghe tiếng nước trong nhà vệ sinh, chắc anh đang tắm, nên an vị ngồi bên giường chờ.

Sau khi tiếng vòi sen dừng lại, Mẫn Nhu đứng dậy, đưa quần áo tới cửa nói: “Lục Thiệu Phàm, mở cửa, em mang quần áo cho anh”

Cửa phòng vệ sinh mở ra, Lục Thiệu Phàm đầu tóc ướt nhẹp xuất hiện, gương mặt sạch sẽ, râu cũng biến mất khôi phục vẻ thoát tục anh tuấn

Một luồng nhiệt khí cùng mùi thơm ngát phả vào mặt Mẫn Nhu, không cẩn thận nhìn lên lồng ngực để trần của anh, hai gò má ửng đỏ, vội vàng đưa quần áo: “Đây, cho anh”

Lục Thiệu Phàm cúi đầu nhìn quần áo, sau đó lại nhìn dáng vẻ bối rối của Mẫn Nhu, dưới mái tóc đen, đôi mắt trong suốt lại bộc lộ niềm sung sướng, đóng cửa phòng vệ sinh lại.

Mẫn Nhu đứng bên cửa sổ, tùy ý để gió thổi vào mặt, từ từ khôi phục lại tiết tấu đang rối loạn. Cô cũng không biết mình làm sao, nhìn Lục Thiệu Phàm, cô như cô gái nhỏ không rành sự đời, chỉ vì vài hành động của anh, cô liền đỏ mặt hồng tai

Đang trách cứ bản thân thì sau lưng có động tĩnh, ngoái đầu nhìn lại thấy Lục Thiệu Phàm lịch sự đi ra từ phòng vệ sinh.

Xem ra y phục Levis trên người Lục Thiệu Phàm rất vừa, quần vàng nhạt, áo màu trắng cổ chữ V, ăn vận đơn giản nhưng không che đi được khí chất cao quý bên trong.

Trên tóc đen không ngừng rỉ nước, trên mặt vẫn còn đọng vài giọt, theo cổ áo của anh chảy vào trong, dù vô tình hay cố ý cũng gợi lên vẻ quyến rũ của đàn ông.

Mẫn Nhu hơi ngượng ngùng, ép buộc bản thân dời mắt đi, không nhìn chăm chú người đàn ông đầy vẻ hấp dẫn này nữa, tay cũng không rảnh rồi cứ kéo ngăn kéo ra vào.

“Anh đem tóc hong khô một chút đi”

Hai bàn tay đang để lung tung của cô bị một bàn tay ấm áp khô ráo giữ lại, cô kinh ngạc, cầm tay cô, Lục Thiệu Phàm vẫn như bình thường, ưu nhã ngồi xổm xuống, nhìn cô, ngắm nhìn vẻ hoảng hốt nơi cô.

Vẻ mặt của Lục Thiếu Phàm khiến cô co rúm không dám nhìn trực diện, nụ cười nhàn nhạt ranh mãnh trong đó lại có vẻ thành khẩn nghiêm túc, thấy cô khẩn trương, đôi mắt đen thoảng lên sự cứng chiều, yêu thương.

“Mẫn Nhu, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Mẫn Nhu bị hai tay anh nắm chặt, nhìn ánh mắt nghiêm túc đó trái tim đập loạn xạ muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Anh muốn cùng cô nói chuyện? Nói chuyện gì?

Cô ngồi nghiêm chỉnh, thần thái nghiêm túc khiến anh bật cười, nhưng cũng không thể làm gì, nhẹ thở hắt, anh không muốn cô khẩn trương như vậy.

Dịu dàng vỗ mu bàn tay cô, mỉm cười nói: “Thả lỏng một chút Mẫn Nhu”

Mẫn Nhu mơ màng, đối với sự ôn nhu của Lục Thiếu Phàm không hề kháng cự, dù anh muốn lấy sổ tiết kiệm của cô cô cũng cho, không chừng còn vui vẻ dùng hai tay dâng lên.

“Được... được”

Mẫn Nhu trả lời thật gượng ép, nhìn Lục Thiếu Phàm cô miễn cưỡng thỏa hiệp, nhưng dù chỉ thoảng thả lỏng vẫn làm cho anh vừa lòng không ít.

“Lời anh muốn nói tiếp theo, em phải nghe cho rõ, nhớ rõ nó, đừng hoài nghi nói”

Mỗi một chữ của Lục Thiếu Phàm đều thật chậm như cố ý cường điệu, nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ nhắn không được tự nhiên của Mẫn Nhu ánh mắt chân thành tha thiết.

“Anh yên tâm, em sẽ nghe thật kĩ”

Mẫn Nhu không hề suy nghĩ mà tự thốt ra lời cam đoan khiến Lục Thiếu Phàm sinh nghi, anh siết chặt bàn tay cô, cô líu lưỡi, đôi mắt đen trong suốt hơi nheo lại tràn đầy vẻ ngờ vực

“Thật không?”- Giọng điệu nghi ngờ rõ ràng, không hề giận dữ khiến Mẫn Nhu nuốt nước bọt, nặng nề gật đầu.

“Vâng!”

Quên đi, cô hiện tại không tin cũng không sao, hưởng hồ anh cũng lấy cô, thở dài một hơi, trên gương mặt tuần tú lộ vẻ uể oải nhưng liền bị nụ cười của anh thay thế.

Anh vẫn nắm tay cô, như hai người yêu nhau rất nồng ấm cuồng nhiệt, không phải đôi nam nữ vừa quen, cảm thất thân thiết khiến mặt Mẫn Nhu ửng hồng, vẻ đẹp đó vì xấu hổ mà tỏa sáng khiến người ta say mê.

“Mẫn Nhu, cuộc hôn nhân này, dù em xuất phát từ lý do gì đưa ra lời đề nghị với anh. Nhưng lúc này, anh không hy vọng em bởi vì những nguyên nhân bên ngoài mà từ bỏ, đừng sợ, không cần để ý đến ánh nhìn của người khác. Nếu anh đồng ý lấy em, thì tất cả vấn đề anh sẽ giải quyết, mãi mãi không muốn để em dễ dàng từ bỏ như thế”

Lục Thiếu Phàm cẩn trọng nói, dù vẻ mặt mỉm cười tự tin, nhưng sự khẩn trương chân thành trong mắt không giấu được, bàn tay siết chặt tay cô, cô không thấy đau, kinh ngạc nhìn anh, quên cả phản ứng.

“Mẫn Nhu, anh biết mọi thứ lúc nào chỉ là giả, nhưng xin em hãy tin anh, anh sẽ cố gắng làm người chồng tốt, cố gắng xây dựng gia đình thuộc về chúng ta, có anh và em, còn có... cả những đứa con”

Anh nghiêm túc nói, như đang trịnh trọng buông lời thề, nhìn cô không hề giả vờ, cẩn thận đến mức sợ sẽ dọa cô bỏ chạy, cho nên mới giữ lấy hai tay cô.

Cô chỉ là lợi dụng anh, thông minh như anh, chẳng lẽ không nhận ra? Tại sao còn ngu ngốc nhảy xuống, như vậy chỉ càng làm cho gánh nặng tội lỗi trên lưng cô thêm nặng.

Anh chỉ cười nhạt chờ đợi câu trả lời của cô, không hề ép buộc hay làm khó, giọng chân thành so với bất cứ loại cường bách nào đều rất có sức ảnh hưởng.

Ba năm bên Kỷ Mạch Hằng thế giới của cô chỉ là băng giá lạnh đến thấu xương, bị giễu cợt, bị thương tổn đầy mình, sự dịu dàng của anh cô không dám cầu mong nhưng cũng không hy vọng Kỷ Mạch Hằng lạnh lòng.

Kết quả, khi Mẫn Tiệp quay về anh xoay người vô tình, không quan tâm cô có vì anh mà tổn thương chồng chất.

Khi cô trốn trong góc liếm láp vết thương Kỷ Mạch Hằng để lại thì một người đàn ông như vị thần hoàn mỹ xuất hiện trong thế giới của cô. Quý gối trước mặt cô, nghiêm túc nói ra suy nghĩ của anh, sự ôn nhu của anh như hoa anh túc khiến cô e sợ nhưng không kiềm được mà đưa tay.

Nhìn Lục Thiếu Phàm mỉm cười, nhìn ánh mắt nhu hòa hồng hồng của anh, đón nhận sự quan tâm quý trọng từ anh, Mẫn Nhu trong lòng luống cuống hốt hoảng.

Lục Thiếu Phàm, anh nghiêm túc thật sao?

Nếu đây chẳng qua là một trò chơi hứng thú thì làm sao?

Nếu như em tưởng thật...

“Nhu, lấy anh được chứ?”

Mẫn Nhu lần đầu tiên cảm thấy sự ôn nhu của đàn ông quả nhiên là loại thuốc độc trí mạng, còn cô không biết làm sao, mặc cho Lục Thiếu Phàm dùng vẻ ôn nhu của anh từ từ bẻ gãy hàng trúc cao trong lòng cô, từng chút từng chút, tưới lên sinh mạng cô.

Lúc này, cô vì cảm động mà nước mắt đọng đầy, nhưng vội vàng đứng dậy, thoát khỏi tay anh, quay lưng lại, không để anh nhìn thấy vẻ yếu ớt của cô.

“Anh mau sấy tóc đi, để ướt như vậy không tốt...”

Giọng nói tiết lộ tâm trạng cô, cảm máy sấy cảm mãi mà không vào ổ điện, tiếng thổi dài vang lên sau lưng, một mùi hương bạc hà xộc vào mũi.

Lòng ngực của Lục Thiếu Phàm mang theo mùi hương bạc hà lạnh lạnh, từ phía sau anh vòng lấy cô, coi cô như trân bảo kiên cố giữ trước ngực anh.

“Đừng trốn tránh, Mẫn Nhu, để anh chứng minh cho em thấy có được không?”

Máy sấy tóc rơi xuống, lông mi ướt khê run lên, hai mắt sụp xuống sững sờ nhìn bàn tay to đang giam cầm cô, tâm một mối vì sự che chở tử mĩ của anh mà như thế.

“Nếu như em nói, em chẳng qua muốn lợi dụng anh?”

Giọng nói đầy áp lực. Anh tiến lên nửa bước, hai tay siết lại, cảm nhận cô, đôi mắt nhìn ánh mắt trời lấp lóe nơi cửa sổ, môi nở nụ cười vui vẻ.

“Ít nhất, người đàn ông em muốn lợi dụng là anh, không phải sao?”

Cô không đi tìm người đàn ông khác, chứng tỏ Lục Thiếu Phàm trong lòng Mẫn Nhu cũng có sự tồn tại đặc biệt.

Mẫn Nhu khép mắt, mặc cho nước mắt tràn xa, nhỏ xuống trên mu bàn tay, giọt nước mắt nở bung.

Lục Thiếu Phàm, thật có thể lấy anh sao...

Ngồi trước bàn, Lục Thiếu Phàm chuyên tâm nhìn màn hình vi tính, ngón tay thon dài không ngừng gõ xuống bàn phím, ánh mắt trời hắt vào tạo nên một đường cắt trên gương mặt anh.

Vì tối qua vội vàng tới đây nên công việc của Lục Thiếu Phàm ngập tới đầu vẫn chưa kịp giải quyết xong, không còn cách nào đành để thư ký chuyển phát Email tới. Anh ngồi trước máy tính cố hoàn thành công việc gửi về.

Mẫn Nhu nhàn nhã ngồi đến tê cứng trên salon, trên đùi là quyển tạp chí đang mở.

Trải qua chuyện buổi sáng, trong lòng Mẫn Nhu hiểu rõ đối mặt với Lục Thiếu Phàm mà không xấu hổ là chuyện không thể, nhưng cô cũng nhất định thích ứng với loại cảm giác không được tự nhiên này, thích ứng với việc thế giới của cô tồn tại một người đàn ông xuất sắc.

Không biết cô xem tạp chí bao lâu cũng không có dấu hiệu lật qua, ánh mắt buông thông, rõ ràng nhìn tờ giấy như suy nghĩ của cô đã sớm bay sang chiếc bàn bên kia.

Đối với Lục Thiếu Phàm cô chỉ nhìn được vẻ ngoài, trừ vẻ ung dung cao quý xuất chúng, cùng gia thế cao ngạo, cô có thể nói là không biết gì cả.

Trải qua tình huống tỏ tình lúc sáng, cô cũng có chút mong mỏi muốn biết mọi bí mật trên người Lục Thiếu Phàm, anh quá ưu tú, khiến cho cô cảm thấy sâu không lường được! Cũng cảm giác không hề an toàn, không thể nắm trong tay.

Mẫn Nhu đảo mắt, từ từ nghiêng đầu tạo thành đường cong, xuyên qua khóe mắt len lén nhìn Lục Thiếu Phàm. Cô chỉ thấy một mặt nho nhã lịch sự của Lục Thiếu Phàm, gương mặt tuấn tú lúc nào cũng có vẻ mỉm cười. Còn vẻ mặt nghiêm túc, giận tím tái của anh rất ít khi nhìn thấy, trừ lần trước ở trong tòa thị chính.

Len lén nhìn đôi môi mím chặt, hai hàng lông mày lâu thường nhăn lại, dáng vẻ nghiêm túc nhưng không hề mất đi vẻ anh tuấn, ngoài ra còn mang theo sức hút, giống như biển lớn đại dương mê mông, vô biên vô hạn khiến người khác bị giam hãm bên trong.

Người ta nói đàn ông khi nghiêm túc rất có sức hút, những lời này xem ra là đúng!! Nghĩ tới cô liếc mắt nhìn, mãi đến khi Lục Thiếu Phàm cảm thấy gì đó mới giương mắt nhìn, cô mới phát hiện, bản thân lại nhìn anh đến xuất thần rồi!

Ngại ngừng kéo môi, nụ cười cứng ngắc, giờ quyển tạp chí lên nói dối: “Xem tạp chí thấy hơi hoa mắt, nên muốn nghỉ ngơi...”

Nói đến khúc sau giọng nói nhỏ dần, những chữ cuối không hề có tiếng vang lên, trực tiếp cúi đầu, đem gương mặt nhỏ nhắn của mình dúi vào mái tóc xoắn rũ xuống bên vai.

Cũng không thể trách cô đối với một người đàn ông ưu tú phi phạm như Lục Thiếu Phàm bất cứ cô gái nào cũng sẽ ôm mộng, cô cũng ngoại lệ.

Mười ngón tay trên bàn phím của Lục Thiếu Phàm dừng lại, ánh mắt lạnh lạnh như nước nhìn Mẫn Nhu tựa như đứa trẻ phạm lỗi về mặt nhăn nhó chờ dỗ dành, vẻ nghiêm túc mất đi thay bằng nụ cười thân thiện.

“Anh biết em không nhìn anh mà đang nhìn tạp chí”

Anh chưa nói xong, lời giải thích như thế càng chứng tỏ trong lòng cô có tật, ảo não ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh, vì xấu hổ mà gương mặt nhỏ nhắn lại ửng đỏ, tức giận ném tạp chí sang bên, đứng dậy đi ra ngoài.

“Em đi tìm Chân Ni”

“A”.

Lúc Mẫn Nhu đóng cửa phòng lại, bên trong còn nghe tiếng cười sung sướng, bàn tay cô nâng lên xoa xoa gương mặt đang nóng như lửa thiêu, buồn bực chà chà chân, chạy nhanh vào căn phòng sát vách.

Đỏ mặt vì Lục Thiếu Phàm, cô không nghĩ đó là yêu, một người đàn ông ưu tú như thế bất cứ cô gái nào cũng sẽ đỏ mặt, mà Lục Thiếu Phàm lại là nhân tài kiệt xuất.

Trước đó với Kỷ Mạch Hằng, cô đã máu chảy đầm đìa, toàn thân thê thảm. Tình yêu của hai người khi đó nhắc nhở cô chẳng qua một người là chủ một người là đầy tớ, đối diện với Lục Thiếu Phàm, cô tăng thêm sự cẩn thận cũng vội đi sự hy vọng.

Dù đối với Lục Thiếu Phàm bất công, nhưng cô sợ mình bị tổn thương, nên không dám đưa trái tim ra, lo lắng bản thân không thể chịu đựng kết cuộc như thế nữa.

Chuyện sáng nay, cô cũng không nói đồng ý. Sau khi anh nói xong cô luôn thận trọng suy nghĩ, từ từ tiêu hóa từng chữ một sau đó đón nhận nó.

“Sáng nay mình qua phòng cậu sao không mở cửa?”

Trước sự chất vấn của Chân Ni, nhìn cô nghiên cứu như muốn phát hiện ra gì đó, Mẫn Nhu chột dạ, ho khan nói lảng sang chuyện khác.

“Hôm nay có lịch trình gì?”

“Nhu, đừng nói dối mình, nói, trong phòng cậu dấu người đứng không?”

“Sao chứ.. làm gì có”- Hai gò má Mẫn Nhu đỏ lên, nói chuyện cà lăm. Cái khả năng nói dối của cô không được chuyên nghiệp, nhiều năm qua vẫn chẳng tiến bộ.

Chân Ni không tin nhìn chằm chằm biểu hiện của Mẫn Nhu, giọng nói cao hơn: “Thật cậu không dấu đàn ông trong phòng đấy chứ?”

Nhìn thấy Chân Ni hào hứng chạy vào phòng cô, Mẫn Nhu liền kéo Chân Ni lại từ phía sau, vội vàng giải thích: “Chân Ni, cậu đừng hiểu lầm, sáng nay mình đi ra ngoài nên khóa cửa, đàn ông ở đâu ra mà dấu?”

Bị Mẫn Nhu dùng sức kéo lại, Chân Ni hồ nghi quay đầu, ánh mắt sắc bén không hề bỏ sót chút biểu hiện nào của Mẫn Nhu.

“Thật sao?”

“Còn thật hơn cả kim cương!”

“Tạm thời tin cậu”

Mẫn Nhu vừa buông lỏng cảnh giác, Chân Ni liền tránh được, nhanh chân chạy ra ngoài, dù ở phía sau cô ngăn cản thế nào đều không thể thay đổi sự thật Chân Ni mở cửa phòng cô.

“Chân Ni a, đừng làm...”

Lúc cửa phòng mở ra, một người đàn ông tuấn nhã phi phàm đứng đó, Mẫn Nhu muốn mở lời ngăn Chân Ni lại nhưng tất cả đều nghẹn lại trong họng, cuối cùng chỉ đành nuốt nước miếng.

Vẻ mặt của Chân Ni từ cười xấu xa đầy ác ý sang cứng ngắc run rẩy, kinh ngạc nhìn gương mặt Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm ăn mặc đơn giản, tư thái ung dung đứng đó, không nói câu nào giống như vị quý tộc bàng quan mặc cho người khác chiêm ngưỡng.

Anh nhìn lướt qua vẻ mặt kinh ngạc của Chân Ni, ánh mắt nhu hòa dừng lại trên gương mặt Mẫn Nhu: “Cô ấy là Chân Ni sao?”

Anh làm sao biết là Chân Ni?

Lục Thiếu Phàm hiểu rõ cười, nghiêng người, ánh mắt liếc nhìn bàn sách: “Trên lịch hành trình có ghi người sắp xếp là Chân Ni”

Mẫn Nhu “nha” một tiếng, hơi thẹn thùng, Lục Thiếu Phàm quả nhiên có khả năng quan sát kinh người khiến cô vừa sợ vừa thán phục, nhưng lúc này không phải là thời điểm cảm thán, Mẫn Nhu không phản ứng kịp liền đẩy mạnh Chân Ni vào phòng, đóng cửa lại.

Không phải cô không muốn công bố chuyện giữa cô và Lục Thiếu Phàm, nếu muốn kết hôn thì đây là tất nhiên, nhưng lúc này thì không phải, cô và anh danh bất chính, lại ở chung truyền ra ngoài sẽ rất khó coi.

Bên trong phòng, không khí quỷ dị, Chân Ni ngồi trên ghế salon, hai tay vòng trước ngực, ánh mắt chất vấn nhìn đôi nam nữ ngồi bên giường.

“Cho nên nói, anh bây giờ là vị hôn phu của Mẫn Nhu? Còn cậu là hôn thê của anh ta?”

Mẫn Nhu cúi đầu, không biết giải thích thế nào với Chân Ni, Lục Thiếu Phàm vẫn cười nhạt như ban đầu, duy trì phong độ trước sau, bàn tay thon dài che phủ lên đôi tay nhỏ bé luống cuống của Mẫn Nhu.

Hành động rất nhỏ nhưng khiến Chân Ni đang không vui liền hòa hoãn: “Thôi, tiệc liên hoan hôm nay cậu không cần đi, mình sẽ nói với đạo diễn”

Nói xong, nhìn Mẫn Nhu đang dùng ánh mắt cảm kích mình khe thở dài, rồi dời tất cả sự chú ý sang Lục Thiếu Phàm.

“Cậu, ra ngoài, mình có lời muốn nói với anh ta”

“Chân Ni.”

Lục Thiếu Phàm lại cắt ngang lời Mẫn Nhu, đôi mắt tựa hắc bảo ôn nhu ngắm nhìn gương mặt lo lắng của Mẫn Nhu, thân mật ngắt nhẹ đôi tay nhỏ bé của cô, đứng lên, theo Chân Ni ra ngoài.

“Mẫn Nhu, xin em tin tưởng anh được không?”

Anh xoa người đóng cửa, câu nói đó khiến cho Mẫn Nhu tính đuối theo lại giật mình đứng lại, có cảm giác được ai đó quý trọng bảo vệ thật ấm áp.

Mẫn Nhu không nghe thấy hai người bên ngoài nói gì, tâm trạng trở nên bất an nóng như lửa đốt, cô không biết Chân Ni sẽ nói gì, liệu có để cho Lục Thiếu Phàm thấy khó mà biết lui hay cảnh cáo anh không cần giống như Kỷ Mạch Hằng bỏ rơi cô?

Nghĩ tới ba chữ Kỷ Mạch Hằng, Mẫn Nhu bối rối, không phải cô đối với anh ta còn mong đợi mà sợ Lục Thiếu Phàm sau khi biết người này sẽ phản ứng ra sao!! Cô càng sợ Lục Thiếu Phàm biết quá khứ ba năm qua của mình, mất đi thứ tình yêu nhỏ nhoi, thậm chí bị sỉ nhục trước mặt người khác.

Sự thành khẩn của Lục Thiếu Phàm khiến cô cảm động cũng chiếm được sự tôn trọng của cô, cho nên khi anh biết cô yêu Kỷ Mạch Hằng, cô sợ hãi anh sẽ thay đổi cái nhìn về cô, thay đổi mọi hứa hẹn trước đây.

Rõ ràng lúc đầu cô lợi dụng, lúc này kẻ lo lắng bội ước lại là cô.

Hai tay Mẫn Nhu vì khẩn trương mà nắm thành quyền, dễ dàng những thấp thỏm bất an trong lòng chân bước tới đi về phía cửa. Nghe lén là không đúng, nhưng cô muốn biết họ đang nói gì.

Nhẹ nhàng chạm vào cửa, đang tính áp lỗ tai vào, chưa kịp tĩnh tâm nghe lén thì cửa mở ra lập tức chạm vào cô.

“A!”

Mẫn Nhu kêu đau một tiếng, xoa xoa nửa bên mặt, khom người cau mày, đôi mắt dầm lệ nhìn chiếc dép lê màu cả phê. Kinh hãi muốn quay lại vị trí ban đầu nhưng đã không còn kịp vì Lục Thiếu Phàm đã giữ lấy tay cô.

Anh từ từ thở dài: “Mẫn Nhu, vì sao em không chịu tin anh?”

“Em.. không có..”

Cô tự biết mình đuối lý, như đứa trẻ làm sai chờ chịu phạt.

Hai gò má nóng hừng hực mang theo cảm giác đau bị lòng bàn tay anh bào phủ, cẩn thận xoa nhẹ, mang theo chút thương yêu khiến cô bị mê hoặc, phía trên là giọng nói của anh.

“Em không nghe lời như thế anh nên làm gì đây?”

Mẫn Nhu áy náy muốn cúi đầu, nhưng anh không đồng ý, khớp xương nơi tay càng rõ giữ lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, chân thành tha thiết ngắm nhìn cô.

“Dù Chân Ni nói gì, chuyện anh muốn cùng em kết hôn không hề thay đổi”

Bị anh giữ chặt, Mẫn Nhu ngượng ngùng đỏ bừng mặt. Hình như sau khi gặp Lục Thiếu Phàm, cô càng lúc càng dễ đỏ mặt, không hề có dáng vẻ của mình tỉnh, trái ngược với một nữ sinh mười bảy mười tám tuổi.

Lúc né tránh cô cũng có liếc nhìn mắt anh, thấy được ánh mắt anh chưa từng dao động thật sự nghiêm túc, lần thứ hai Mẫn Nhu vì anh mà cảm động.

Đoán biết cô bất an, không sợ lại một lần nữa giải thích hứa hẹn với cô, thứ Lục Thiếu Phàm cho cô không chỉ là lời hứa cả đời mà là cảm giác quý trọng, khiến cô mở lòng.

Trái tim ấm áp lên, Mẫn Nhu giương mắt nhìn Lục Thiếu Phàm, khẽ mỉm cười, ẩn chứa nhiều chua xót: “Lục Thiếu Phàm, nếu em không muốn từ bỏ anh nữa thì làm sao bây giờ?”

“Đồ ngốc”

Lục Thiếu Phàm than nhẹ, mang theo yêu thương bàn tay to cử động đẩy đầu cô vào lòng mình, nhẹ ôm lấy cô, dù không có cố ấm áp như lò sưởi nhưng lại đủ để cô tựa vào.

“Nếu như không muốn từ bỏ thì đừng miễn cưỡng bản thân”

Hốc mũi chua xót, bao nhiêu đắng cay mấy năm qua đều xông tới, Mẫn Nhu không kiềm được tuyến lệ, chỉ liều mạng cắn môi, đem nước mắt ép vào trong.

Gặp Lục Thiếu Phàm là may mắn của cô, coi như là hạnh phúc tạm thời, cô cũng muốn nắm chặt trong tay, không muốn để nó trôi qua.

Do dự hai tay từ từ lướt qua eo của anh, cẩn thận ôm lấy, mùi bạc hà thanh khiết khiến cô tinh thường nhận thức trái tim mình.

“Chúng ta.. kết hôn đi.. Lục Thiếu Phàm”

Không còn là âm mưu lợi dụng, là từ nội tâm thật lòng nói ra, muốn gả cho người đàn ông nói ra, không vì gia thế xuất chúng hiển hách của anh, chỉ vì lời hứa hẹn chân thành.

“Được”

Lục Thiếu Phàm nhẹ nhàng vỗ đầu cô, cưng chiều như đang dỗ một đứa trẻ làm nũng, hai mắt nhìn vách tường màu trắng

Đợi Mẫn Nhu hồi phục tâm tình, Lục Thiếu Phàm ôn nhu buông cô ra, mím môi cười, xoa xoa mái tóc đen mềm mại uốn lượn của cô, đi vào trong phòng.

“Lục Thiếu Phàm, anh tìm gì vậy? Để em giúp anh”

Mẫn Nhu đứng ở cửa tò mò nhìn Lục Thiếu Phàm lục lọi, ánh mắt chớp nhẹ nhiệt tình đi tới muốn giúp một tay.

Lục Thiếu Phàm đóng ngăn kéo lại, đôi mắt đen lộ vẻ vui mừng, nhìn Mẫn Nhu đang hiếu kì, vẻ mặt dương dương tự đắc giữ chặt vật trong tay.

“Tìm được rồi”

Theo động tác của anh Mẫn Nhu khó hiểu nhìn, là Visa và hộ chiếu của cô! Lục Thiếu Phàm lấy nó làm gì.

Mẫn Nhu khó hiểu, Lục Thiếu Phàm thì cười nhẹ, hàm răng trắng nõn ở trên gương mặt tuấn tú tao nhã, hoàn mỹ.

Lục Thiếu Phàm cười bình thường không lộ răng, lúc nào cũng nhàn nhạt rất lịch sự, lần này để lộ hàm răng trắng thật là hiếm thấy, chứng tỏ tâm trạng anh lúc này.

Đối với Lục Thiếu Phàm, cô không thể miễn dịch, chỉ cần một nụ cười ấm áp liền khiến cô trầm mê, quên cả bản thân.

Bình tĩnh, mới phát hiện tay đã bị anh dắt ra ngoài, anh một tay cầm áo khoác, một tay là Visa của cô còn có túi xách và mũ.

“Đi đâu?”

Mẫn Nhu nghi hoặc, khựng lại, bàn tay nhỏ bé túm lấy Lục Thiếu Phàm tò mò hỏi.

Anh quay đầu, trước vẻ khẩn trương chờ chờ của cô không hề buồn bực mà thông cảm nói: “Đi với anh đến một nơi”

Nói xong, cầm áo mũ mặc vào giúp cô, đông tác nhẹ nhàng, như đối với cợ mình, khiến cho tim Mẫn Nhu đập nhanh.

Vì muốn tin tưởng Lục Thiếu Phàm, cho nên bất an, lo lắng từ từ biến mất, dù không được tự nhiên Mẫn Nhu vẫn tùy ý để anh kéo đi ra ngoài, anh muốn đến một nơi tự nhiên cô lại thấy mong chờ.

Cô là minh tinh, phải học cách ngụy trang, nếu không chết lúc nào cũng không hay, Lục Thiếu Phàm hiểu nỗi khổ đó nên anh luôn bảo vệ cô đầu tiên, không để cô bị khó xử.

Mở cửa phòng, Lục Thiếu Phàm liền kéo cô đang cúi đầu nhanh chóng đi về thang máy, dọc đường đi đều thông suốt không có đám chó săn.

Thang máy mở ra, Mẫn Nhu bị anh đẩy vào trong, Lục Thiếu Phàm nghiêng đầu, ánh mắt nhìn gương mặt được che kín của cô.

“Em đang tò mò xem kế tiếp anh dẫn em đi đâu đúng không?”

Nghe tiếng cười ranh mãnh của anh, Mẫn Nhu xấu hổ, muốn né khỏi tay anh lại bị cầm chặt.

“Lục Thiếu Phàm!”

Giọng hờn dỗi, phong tình vạn chủng, bàn tay thân mật của anh đưa lên xoa nhẹ sống mũi của cô, giống như đôi tình nhân đang yêu cuồng nhiệt.

“Uy”

Cô không chịu thua đánh tay anh, đổi lại là tiếng cười thâm lạnh của anh, xoay người cô không để ý đến Lục Thiếu Phàm nữa.

Nhưng tay cô và anh vẫn giữ ở bên nhau, anh chỉ cần kéo nhẹ, cô liền không kịp chuẩn bị ngã vào ngực anh.

Cô giận dỗi nhìn nụ cười sáng rực trên mặt anh, cuối cùng bại trận, hai vai buông xuống, cúi đầu, trong lòng khóc không thành tiếng: “Lục Thiếu Phàm anh cũng thật vô lại”

Thang máy khép lại, lúc hai người đùa giỡn ai cũng không nhìn thấy, ở trên hành lang xa xa, một bóng người cao ráo đứng yên bất động rất lâu.

Xuống xe Taxi, Mẫn Nhu ngược đầu nhìn sân bay quốc tế to rộng, trong mắt ngoại trừ sự mong chờ còn có nghi ngờ do dự.

Lục Thiếu Phàm đi tới bên cạnh, bàn tay khô ráo ấm áp chủ động giữ lấy đôi tay lạnh lạnh bé nhỏ của cô khiến cô vì anh mà bình tĩnh lại.

“Lục Thiếu Phàm...”

Cô muốn nói nhưng lại thôi, không khó để nhận chút do dự bất an. Khi nhìn thấy sân bay, cô có cảm giác gì đó rất mơ hồ không thể nói nên lời, đối với hành động của Lục Thiếu Phàm cũng muốn chất vấn hơn là hăng hái.

Lục Thiếu Phàm siết chặt dẫn cô đi, bước chân thong thả hướng vào cửa sân bay, gương mặt tuấn tú không hề có gì bất thường.

Lúc lui vào đám đông, Mẫn Nhu đột ngột đứng lại khiến Lục Thiếu Phàm quay đầu.

“Lục Thiếu Phàm, chúng ta đang đi đâu? Ba ngày nữa em phải tham gia lễ điện ảnh, cho nên...”

Cô không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nên chỉ có thể tìm một lý do thích hợp thuyết phục Lục Thiếu Phàm, bản thân mình không thể chịu nổi sự thấp thỏm này.

“Mẫn Nhu, nếu chúng ta đã quyết định kết hôn, chúng tôi phải tin tưởng lẫn nhau, vì vậy anh hi vọng em có thể đem trái tim mình giao cho anh”

Lời anh nói quá nghiêm túc, cô không còn chút sức để bác bỏ nó, vội vàng đi theo anh đi đến quầy bán vé.

“Two tickets to Dublin, as soon as possible!” (Hai vé sớm nhất đến Dublin)

Từ trong túi Lục Thiếu Phàm lấy ra chiếc ví da, đem thẻ vàng đưa cho nhân viên, sau đó mỉm cười nhìn Mẫn Nhu vẫn còn thần thờ chưa ra quyết định rồi nhìn về phía quầy.

Đứng sau Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu hết sức lo lắng, Lục Thiếu Phàm muốn đưa cô đi đâu cô cũng không thể đoán được, chỉ như đứa ngốc đi theo anh, mọi việc do anh chỉ đạo.

Đôi mắt dưới vành mũ khẽ nhìn xung quanh, không ít người nước ngoài khi đi ngang đều nhìn Lục Thiếu Phàm mấy lần, sau đó hạ giọng trao đổi với người bên cạnh, có vẻ là khen Lục Thiếu Phàm, nhưng từ đầu tới cuối không ai dám tới gần.

Những ánh mắt từ xa dõi theo bóng lưng thon dài thanh tao của Lục Thiếu Phàm khiến Mẫn Nhu tự nhiên sinh ra cảm giác tự hào. Trên người Lục Thiếu Phàm luôn toát ra một luồng khí chất cao nhã phi phàm, dù ở bất cứ đâu mọi người cũng phải ngoái nhìn. Lời nói lễ độ nhã nhặn nhưng không ai dám lơ mãng trước mặt anh sợ làm vấy bẩn sự cao quý.

Từ hôm nay trở đi, người đàn ông hoàn mỹ tựa như thần này lại sắp trở thành chồng cô, không chỉ vinh dự mà còn là may mắn cả đời cô.

Dù Chân Ni nói gì với anh, khi anh đứng trước cô chỉ có yêu thương, nuông chiều, tôn trọng, Kỷ Mạch Hằng luôn lạnh nhạt khinh thường cô, còn anh không bao giờ làm thế.

Mỗi hành động của anh luôn suy nghĩ trước sau, ngay cả mỗi lời nói cũng thế, tất cả chứng minh anh nghiêm túc, một người đàn ông phong độ như vậy chắc chắn sẽ không như Kỷ Mạch Hằng, không hề thương tiếc mà còn lạnh lùng bỏ rơi cô.

“Đi thôi”

Anh cầm vé máy bay, khéo môi hơi nhướn lên, giữ lấy đôi bàn tay nhỏ bé của cô, đối với những ánh mắt tán thưởng xung quanh bất vi sở động*. Đôi mắt trong suốt chỉ nhìn cô, tựa như trên thế giới này chỉ có cô và anh tồn tại.

* Bất vi sở động: Không có hành động nào.

Anh không giả vờ tỏ ra gần gũi, đối với cô dường như vốn dĩ đã là như thế, kéo cô vào nơi đăng ký.

Mẫn Nhu cũng không né tránh, khi ở khách sạn anh ôm lấy cô, cô đã quyết định phải tin tưởng anh, hơn nữa, khi Lục Thiếu Phàm ở gần cô cũng không hề cảm thấy khó chịu.

Lục Thiếu Phàm mua chuyến bay 30 phút sau, nên không mất thời gian nhiều ở ngoài sân bay thì đã lên máy bay

“The plane is taking off, please tie your safety belt” (Máy bay đang cất cánh, xin quý khách hãy thắt dây an toàn)

Mẫn Nhu ngồi trên máy bay nhưng tâm trạng lại hoảng hốt, trong đầu đều cố đoán hành vi cổ quái của Lục Thiếu Phàm, ngay cả lời thông báo của nhân viên cô cũng mất điếc tai ngơ. Sau đó cảm thấy ngang hông hơi nhột, Mẫn Nhu run lên, ánh mắt hơi đổi, nhìn xuống là một đỉnh đầu màu đen đang cúi, đôi bàn tay to thắt dây an toàn đâu vào đấy giúp cô.

Bên kia, nữ tiếp viên hàng không cười tủm tỉm, ánh mắt mập mờ không rõ.

“Miss, fasten your seat belt, please” (Thưa cô, xin cô thắt dây an toàn lại)

Mẫn Nhu then thùng đồ bưng mặt, đưa tay muốn thay Lục Thiếu Phàm, nhưng anh lại rất tự nhiên không hề tỏ ra gì cả, gương mặt bình thản tiếp tục thắt dây dùm cô, còn cô lúng túng không biết để tay ở đâu.

“Cạch”

Khóa lại, đuôi lông mày anh nhướn lên tỏ vẻ hài lòng, nhẹ nghiêng mặt sang bên, ánh đèn sáng ngời chiếu trên gương mặt tuấn tú nho nhã, ngay cả lỗ chân lông nhỏ xíu cô cũng thấy rất rõ.

“Okie”

Giọng nói của anh thật êm ái, nhẹ nhàng, réo rắt rồi lại như đau khổ, không hề để ý đến nữ tiếp viên, đôi mắt sáng rực kia khoá chặt Mẫn Nhu khiến cô xấu hổ né tránh, một từ đơn giản lại như một chùm tia sáng lung linh đầy màu sắc đi vào trái tim cô.

Đôi môi mỏng tạo nên đường cong duyên dáng, mùi hương bạc hà tràn ngập trong thế giới của cô, trong mắt anh chỉ có nuông chiều mang theo chút nhiệt độ khác thường tựa như muốn giăng lưới săn đuổi cô.

Mặt Mẫn Nhu không kiềm được lại đỏ bừng, cảm giác nóng ran lan tỏa khắp người, vươn chiếc lưỡi thơm quét nhẹ quanh đôi môi khô khốc, đôi mắt màu nâu đảo quanh, mong muốn phân tán suy nghĩ lung tung của bản thân.

“Ha ha...”

Bên tai là tiếng cười vui vẻ của anh, đôi mắt đen nheo lại, như nhìn thấu suy nghĩ của cô, trước khi cô thẹn quá hóa giận anh đã ngồi lui về chỗ mình.

Mãi đến khi máy bay đáp xuống, trên môi anh vẫn là nụ cười sung sướng.

Từ LA đến Dublin mất nhiều nhất sáu giờ, vừa xuống máy bay đã có người đến đón, Mẫn Nhu hoài nghi có phải Lục Thiếu Phàm đã sớm bày mưu tất cả?

Tới đón hai người là một người đàn ông trẻ tuổi cỡ 25- 26 tuổi, so với vẻ tuấn mỹ xuất chúng của Lục Thiếu Phàm thì anh ta có vẻ thân thiết giản dị, vóc người cao lớn cứng cáp, mặc bộ đồ tây màu đen, đầu cạo sạch.

Ở cửa ra vào vừa thấy Lục Thiếu Phàm, liền vui mừng bước nhanh tới, vỗ một cái vào vai Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu lo lắng thấy Lục Thiếu Phàm một mình như vậy có bị ăn hiếp không.

“Lục lão đại, anh tới rồi!”

Tiếp đó, anh ta nhiệt tình ôm Lục Thiếu Phàm, mạnh mẽ vỗ vào lưng Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu đứng một bên nhìn nhứ mảy lo lắng nhìn cả hai. Lục Thiếu Phàm vẫn trầm tĩnh chừng mực, cười nhạt một tiếng, vỗ nhẹ vai anh ta, đáp lễ.

Hai người sau khi chào nhau, người đàn ông liền dời sự chú ý sang Mẫn Nhu đứng bên cạnh Lục Thiếu Phàm trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, nghi hoặc nhìn Lục Thiếu Phàm tìm kiếm đáp án.

Lục Thiếu Phàm kéo tay Mẫn Nhu, giữ chặt cô trong lòng bàn tay nhìn Mẫn Nhu đang bối rối cười yếu ớt không nói gì, vẻ ôn nhu trong mắt rất rõ.

Người đàn ông liền bừng tỉnh vỗ trán la lên: “Coi em này, ngay cả chị dâu cũng không nhận ra, thật đáng đánh mả!”

Mẫn Nhu ngượng đỏ mặt, xấu hổ giật nhẹ khóe môi, cách xưng hô ‘chị dâu’ cô đành cam chịu.

Cô cũng thấy, anh ta và Lục Thiếu Phàm có mối quan hệ không thường, nếu Lục Thiếu Phàm cũng nguyện ý dẫn cô đến ra mắt bạn bè thân của anh, cô cũng nên giữ chút mặt mũi cho Lục Thiếu Phàm, tránh để anh khó chịu.

“Em cùng Lục lão đại đây học cùng nhau, em tên An Viễn Nam, xin chào chị dâu”

Mẫn Nhu lịch sự cười lại, ôn nhu nói: “Xin chào, tôi gọi là Mẫn Nhu”

“Đi thôi, thời gian không còn sớm, An Viễn Nam, mau dẫn bọn anh tới chỗ nghỉ ngơi”

Lục Thiếu Phàm đối với An Viễn Nam nói chuyện cũng thoải mái hơn, rất tự nhiên, khoác qua vai Mẫn Nhu, thân mật ôm cô rời khỏi sân bay.

Mẫn Nhu có vẻ không thích ứng đối với hành động thân mật của Lục Thiếu Phàm trước mặt người khác, tính giầy giụa nhưng trước vẻ ung dung của anh đành gạt bỏ ý định, thật ra thì, lồng ngực Lục Thiếu Phàm cũng rất thoải mái.

Lơ đãng nhìn lại bắt gặp ánh mắt cười ái muội của AN Viễn Nam, mới xấu hổ đẩy Lục Thiếu Phàm ra, người đó lại vô tội hỏi cô: “Sao vậy, có chuyện gì cần hoãn lại sao?”-Sức lực ngang hông càng mạnh hơn.

Mẫn Nhu giật giật khóe mắt, chịu đựng cơn xúc động, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không sao, đi thôi”

“Được”- Nhẹ nhàng nói xong, Lục Thiếu Phàm quay về phía An Viễn Nam đang theo sát sau nói: “Còn không đi lái xe”

“Dạ hiểu, lão đại”

Mẫn Nhu hơi giận chỉ đi thẳng về trước, không chú ý tới hai người đàn ông này đang dùng ánh mắt quỷ dị trao đổi với nhau.

Lục Thiếu Phàm nhìn An Viễn Nam nhíu mày, người đó gật đầu, tỏ vẻ đã sắp xếp xong mọi chuyện, rồi cười dài lái xe đi.

Xe hơi chạy trên đường, gió thổi qua cửa kính xe đùa nghịch với mái tóc xoăn, khiến nó hất lên tạo ra độ cong rất đẹp. Mẫn Nhu đón gió, đôi mắt nhắm lại, xuyên qua cửa kính xe nhìn bên ngoài thưởng thức quang cảnh sáng sớm của Dublin không còn nhiều đèn điện.

Dublin là thủ đô của Ireland, múi giờ của Ireland và LA cách nhau 7 tiếng, khi họ tới Dublin thì bên đây chỉ mới rạng sáng lúc năm giờ, tương đương ở LA thì đã sáu giờ chiều.

Mẫn Nhu không hiểu biết nhiều lắm về Ireland, chỉ biết quốc gia thuộc một phần của Vương quốc Anh, người da trắng cũng nói tiếng anh, nhưng những điều khác thì cô không rõ.

Ở nơi ngã tư đường, sáng sớm đã có vài người đi tản bộ, ánh sáng màu xanh từ ánh đèn Neon vẫn sáng, tuy im lặng nhưng cũng rất náo nhiệt.

Qua kính chiếu hậu Mẫn Nhu nhìn thấy An Viễn Nam, da anh ta màu đồng khỏe mạnh, so với làn da trắng của Lục Thiếu Phàm thì quả nhiên khác biệt, không khỏi có chút tò mò.

Cùng học ở quân khu, vì sao lại khác nhau như thế? Không chỉ vóc người, màu da, ngay cả tính tình cũng chênh lệch rất lớn, một người thì hoạt náo không câu nệ, một người thì trầm tĩnh ưu nhã, đáng về thư sinh?

Lục Thiếu Phàm sớm đã nhận ra vẻ nghi hoặc trên mặt Mẫn Nhu, khéo miệng nở nụ cười, chỉ lặng lặng ngồi bên cạnh nhìn cô.

“Hai người thật sự học cùng với nhau sao?”

An Viễn Nam tính tình thân thiện, nghe Mẫn Nhu hỏi, cười cười ngẩng nhìn đôi tình nhân đằng sau nói: “Chị dâu, chị đừng có không tin, Lục lão đại của bọn em năm đó ở trong quân khu thân thủ luôn đứng nhất nhì”

Lục Thiếu Phàm là cao thủ đánh nhau?

Mẫn Nhu chất vấn nhìn Lục Thiếu Phàm, anh chỉ mỉm môi cười nhạt không thừa nhận cũng không phủ nhận.

An Viễn Nam nói tiếp: “Lục lão đại, Trầm lão nhị, em và Lục tiểu Tứ, năm đó là tứ thiếu trong trường quân đội, giống như một trận đấu chỉ cần lão đại và lão nhị không tham gia, thì em và Tiểu Tứ sẽ nắm chắc vị trí một hai.”

Mẫn Nhu nghe người ta kể lịch sử đầy vinh quang của Lục Thiếu Phàm “Trẻ tuổi” cũng háng hái hơn nhiều, trêu người qua bên cạnh chỗ tài xế hỏi: “Tôi đã thấy Thẩm Tấn Hàm, vậy Lục tiểu Tứ là ai a?”

“Lục Tiểu Tứ a, cậu ta...”

An Viễn Nam chưa kịp nói ra thân phận của Lục Tiểu Tứ, bên trong xe liền cất lên giọng nói lạnh lùng của Lục Thiếu Phàm: “An Viễn Nam, lo lái xe đi”

Giọng nói lạnh lùng khiến Mẫn Nhu khó hiểu nhìn anh, trên mặt Lục Thiếu Phàm cũng mất đi nụ cười, khéo môi có chút mỉm lại, xuất hiện vẻ lo lắng trên mặt Lục Thiếu Phàm, ánh mắt nhìn ra bên ngoài không biết suy nghĩ gì.

An Viễn Nam sau khi bị Lục Thiếu Phàm răn dạy, cũng không dám lăm điều, nhún vai đành có lỗi với Mẫn Nhu, ngoan ngoãn im miệng lái xe đi.

Dọc đường đi, ba người đều im lặng, áp lực đè lên bầu không khí mãi khi xuống xe vẫn không biến mất.

“A, đây là chìa khóa phòng, nếu không có chuyện gì, em chuẩn bị đi làm đây”

Vì chuyện lúc này, thái độ của An Viễn Nam cũng trở nên cẩn trọng, thở cũng không dám thở mạnh, thấy Lục Thiếu Phàm gật đầu thì liền như lần khói bỏ đi không thấy tăm hơi đâu cả.

Có thể thấy, An Viễn Nam rất nghe lời Lục Thiếu Phàm, anh nói một anh ta tuyệt đối không dám nói hai.

Mẫn Nhu cũng nhận ra tâm trạng của Lục Thiếu Phàm không tốt, môi vẫn mím lại, giống như mọi lần anh giận. Lục Thiếu Phàm im lặng mở cửa phòng ngủ, bước vào, Mẫn Nhu theo sát sau, muốn ngủ một giấc cho ngon.

Nhưng vừa vào trong phòng chỉ có mỗi chiếc giường đơn trên đó phủ lớp chăn mỏng, như thế này thì hơi khó. Không biết nếu gọi An Viễn Nam sắp xếp thêm phòng có kịp không?

“Cái kia... Lục Thiếu Phàm, anh nghỉ ngơi trước đi, em đi tìm An Viễn Nam một chút”

Lục Thiếu Phàm nghe tiếng, đôi mắt đen thâm thúy nhìn chằm chằm cô, vài giây sau mới mở miệng nói: “Tiểu Tam đi làm rồi”

“Đi làm?”- Mẫn Nhu cười khan, chà xát hai tay vào áo. “Vậy ở trong nhà cậu ấy còn phòng khác không?”

Lục Thiếu Phàm suy nghĩ một lát gật đầu, dưới ánh mắt vui mừng của Mẫn Nhu liền dội nguyên chậu nước lạnh xuống: “Còn hai phòng, một là phòng ngủ của Tiểu Tam, còn một phòng, hình như để chất đồ đồ bừa bộn”

Phòng ngủ chính, đồ đồ bừa bộn, hai chọn một?

Chẳng thà không chọn.

Lục Thiếu Phàm dời gót, cuộn ống tay áo lên đi vào phòng tắm, để mình cô đứng đó suy nghĩ trong đau khổ. Mẫn Nhu thở dài nhìn nhục, quét mắt nhìn gian phòng, trừ giường ra ghế salon cũng không có, không lẽ muốn cô ngủ dưới đất?

Chợt nhớ đến quan hệ lúc này giữa cô và Lục Thiếu Phàm, miễn cưỡng cũng coi như là vợ chồng, vậy ngủ trên một chiếc giường lớn... Trước suy nghĩ to gan của mình cô chỉ biết mở to mắt, chưa kịp tìm ra đối sách thì cửa phòng tắm mở, Lục Thiếu Phàm đi ra.

Chỉ là rửa mặt nhưng cũng rũ bỏ đi vẻ mệt mỏi trên mặt Lục Thiếu Phàm không ít, nhưng mà sắc mặt vẫn không tốt lên, âm hiểm thâm trầm, gương mặt tuấn tú hơi có vẻ xa cách.

“Lục Thiếu Phàm, chúng ta.... Chờ đã, ngủ trên một cái giường sao?”

Cô thử dò xét, cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh, gương mặt cô cũng vì câu hỏi mà trở nên ửng đỏ lúng túng.

Lục Thiếu Phàm đưa mắt nhìn Mẫn Nhu, cô cứ tưởng anh sẽ phủ nhận nhưng anh lại “Ừ” một tiếng, đem khăn lông đặt lên lưng ghế, đi đến bên cạnh giường.

Mẫn Nhu sắc mặt cứng đờ, hơi luống cuống không biết có nên ngủ chung với Lục Thiếu Phàm.

“Hôm nay chúng ta có rất nhiều việc phải làm, em nghỉ ngơi chút đi”

Lục Thiếu Phàm bình tĩnh nói, tâm tư không hề xao động, anh mở chăn, leo lên giường, sau đó đưa mắt nhìn Mẫn Nhu, nhếch môi để lộ ra nụ cười thần nhiên: “Em còn không đi tắm?”

Mẫn Nhu bị Lục Thiếu Phàm thúc giục, tất cả ngược ngồng khấn trưởng đều bay lên tới đầu, trái tim nhảy đập loạn xạ, đỏ mặt, không nhìn anh nữa, chật vật chạy vào phòng tắm.

Mẫn Nhu ngồi trên nắp bồn cầu, thất bại cúi đầu, đối với chuyện kế tiếp có thể xảy ra trên giường hơi khó tiếp nhận. Cô từ nhỏ đến lớn, chưa từng ngủ cùng đàn ông trên một giường, lúc quay phim dù nằm với nhau cũng giữ khoảng cách, chưa từng, ngay cả ban đêm cũng chưa từng xảy ra chuyện này.

Khóe mắt nhìn đến túi giấy treo bên tường, hình như là quần áo để thay, cô dùng tay sờ nó, quả nhiên là áo ngủ của nữ. Nhớ lại bộ quần áo ngủ trên người Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu liền hiểu rõ.

Tên An Viễn Nam nay làm việc thật cẩn thận.

Nước ẩm từ vòi sen phun lên người, lên mặt rồi từ từ chảy xuống, Mẫn Nhu một bên thì tắm, một bên lại đầy nỗi lòng.

Tương lai của cô và Lục Thiếu Phàm là hạnh phúc hay bi thảm, không ai biết được. Những lời hứa hẹn trước đó của Lục Thiếu Phàm, cam đoan thêm lần nữa khiến nỗi bất an trong cô lắng xuống, thậm chí muốn sống cùng anh, xây dựng một gia đình tốt đẹp.

Đêm hôm đó ở Hollywood, hai người ở chung phòng, Lục Thiếu Phàm không hề vượt qua giới hạn, có thể so với Liễu Hạ Huệ, nhân phẩm như thế không thể nghi ngờ.

Lần này hai người chung giường chung chăn, anh chắc cũng không làm ra chuyện cầm thú, một người đàn ông phong độ như thế nếu làm ra chuyện bại hoại thì chắc trên đời này cũng không còn chính nhân quân tử.

“Sao anh vẫn chưa ngủ?”

Mẫn Nhu tắm xong mặc đồ bước ra, nhìn thấy Lục Thiếu Phàm hai chân để trên giường, tay cầm điều khiển tivi, nghe câu hỏi, ánh mắt liền chuyển từ tivi sang người cô.

Sắc mặt Lục Thiếu Phàm tốt lên không ít, thấy được vẻ đẹp mộc mạc của cô, liền lộ ra nụ cười ấm áp: “Lại đây”

Mẫn Nhu nghe lời bước tới, trên mặt vẫn hơi xấu hổ đỏ bừng.

“Ngồi xuống”

Lục Thiếu Phàm ra lệnh có vẻ hơi mất kiên nhẫn, dưới mái tóc ướt Mẫn Nhu len lén nhìn trộm anh, dáng vẻ ung dung bình thản không hề giả vờ, ánh mắt thản nhiên, hành động không hề khiến cô bất an.

Tiếng máy sấy tóc vang lên, cô khó hiểu xoay người lại, chỉ thấy Lục Thiếu Phàm tay cầm máy sấy, đứng bên cạnh sườn cúi đầu nhìn cô.

“Đừng động đây, anh giúp em sấy tóc”

Ánh mắt thanh nhuận mang theo sự yêu thương dịu dàng, khiến cho cô cảm thấy như bị mê hoặc, cứ như vậy nhìn cô khiến cô bối rối, cúi đầu không dám nhìn thẳng anh

Đầu ngón tay lạnh lạnh lơ đãng chạm vào da thịt nơi cổ, mang theo cảm giác chai sạn khô ráo, bàn tay với từng khớp xương rõ ràng đan qua mái tóc xoắn đen như mực, động tác nhẹ nhàng nghiêm túc.

Gió nóng thổi phất qua hai gò má cô, sự ấm áp đó khiến môi cô không tự chủ mà khẽ tạo độ cong.

Tắt máy sấy, Lục Thiếu Phàm rút dây cắm, xoay người thấy đôi mắt xinh đẹp của Mẫn Nhu vẫn không ngừng dõi theo anh.

“Lục Thiếu Phàm, có phải trước kia anh rất hay sấy tóc cho bạn gái?”

Cô chỉ trêu ghẹo hỏi, ánh mắt to tròn đầy vẻ bồn chồn, nhưng anh lại thấy được trong mắt cô che giấu vẻ mắt tự nhiên.

Đem máy sấy cất vào ngăn kéo, Lục Thiếu Phàm nhìn Mẫn Nhu, ánh mắt dừng lại trên mái tóc xoắn của cô, khóe môi hơi nhếch lên, giữa buổi sáng an tĩnh giọng nói anh thật êm ái: “Em là người đầu tiên”

Ánh nắng mặt trời sáng sớm ảm áp chiếu vào phòng, Mẫn Nhu bò lên giường, nằm đắp chăn xong mắt thấy Lục Thiếu Phàm vẫn đứng bên cửa sổ.

“Lục Thiếu Phàm, ngủ đi”

Lời ra khỏi miệng, Mẫn Nhu mới nhận ra nó mờ ám đến mức nào, hai tay nắm chặt chăn, ngượng ngùng nhìn Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm nghe vậy xoay người, vẻ cô đơn thanh nhã vẫn chưa kịp tan đi, bóng người cao ráo dưới ánh mặt trời trở nên thật hiu quạnh, lúc nhìn cô thì gương mặt cũng mềm đi vài phần.

“Được”

Anh nói xong liền leo lên giường, vén chăn lên, Mẫn Nhu vừa cảm thấy hơi lạnh lẽo nhưng ngay lập tức một luồng điện ấm áp lại chạm tới gần.

Lục Thiệu Phàm đắp chăn khép mắt lại, gương mặt tuấn mỹ lộ vẻ bình an. Mẫn Nhu nhìn đôi môi hơi cong của anh, dường như khoảng cách giữa hai người kể từ sau khi sấy tóc đã có những thay đổi tựa như khi Lục Thiệu Phàm nằm bên cạnh, cô cảm thấy rất ấm áp, ngáp một tiếng, Mẫn Nhu nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ.

Cả ngày mệt nhọc Mẫn Nhu vừa đặt lưng xuống liền ngủ thiếp đi, tiếng thở đều đặn vang lên trong phòng, người tưởng đã ngủ rồi lại mở mắt ra.

Thoáng nghiêng người, Lục Thiệu Phàm nhìn chằm chằm dáng vẻ ngây thơ của Mẫn Nhu, tiếng thở nhẹ, cánh tay từ trong chăn đưa lên bao phủ lên gò má ửng hồng của cô

Vuốt ve đầy yêu thương, cảm nhận làn da thanh khiết trơn nhẵn của cô, đôi mắt thâm thúy nhẹ mỉm cười vì cô.

“Cũng là người cuối cùng”

Giọng nói trầm thấp vang lên quanh quẩn bên tai cô, tựa như bùa chú giam cầm cả đời cô.

Mẫn Nhu ngủ rất ngon cho đến khi thức giấc không hề mộng mị. Tỉnh táo mở mắt, giống như mọi khi, có thói quen duỗi thẳng tay chân, nhưng lại chạm phải một cơ thể ấm áp.

Cô sao lại quên mất trên chiếc giường này không chỉ có một mình cô!!

Mẫn Nhu vừa mở mắt, liền nhìn thấy đôi mắt đen sáng ngời ở đối diện, ngẩn ra mặt từ từ nóng lên. Cũng không biết Lục Thiệu Phàm đã nhìn cô như vậy bao lâu...

Một bàn tay trắng nõn đưa tới, cẩn thận vén mấy sợi tóc mai rơi xuống: “Sớm”

Mẫn Nhu tự mình sửa lại máy tóc quăn, lại không cẩn thận chạm vào tay của anh, giật mình một cái liền hoảng hốt ngồi dậy, cười to: “Sớm a”

So với cô, Lục Thiệu Phàm lúc nào cũng lạnh nhạt, vén chăn xuống giường vào phòng tắm.

Mẫn Nhu cũng không muốn quay lại giường, bên ngoài mặt trời đã lên cao, sợ là đã giữa trưa, đem chăn gấp xong đặt lên đầu giường, Mẫn Nhu ngẩng đầu thấy Lục Thiệu Phàm mặc bộ đồ tây màu trắng đi ra.

“Em cũng đi thay quần áo đi, chúng ta chuẩn bị ra ngoài”

Anh như vị chúa tể nắm trong tay mọi gì, chuyện gì cũng sắp xếp rất ổn thỏa, còn cô chỉ cần theo chỉ thị của anh, sẽ vạn vô nhất thất.

Lúc đi qua Lục Thiệu Phàm, Mẫn Nhu vô tình phát hiện ra chút màu xanh nhàn nhạt dưới mắt anh, hiếu kì hỏi: “Anh vừa rồi ngủ không ngon sao?”

Lục Thiệu Phàm đưa mắt nhìn Mẫn Nhu, cài cúc tay áo màu bạc, tùy tiện nói: “Rất ngon, nhưng có người cứ lại gần ôm anh cò tới ”

Về mặt Mẫn Nhu liền nhăn lại, ngược ngùng gỡ gỡ mái tóc dài xoắn xếch, đôi mắt chuyển động giả vờ bình tĩnh lẩm bẩm nói: “Coi như em chưa có hỏi”

Nói xong, đẩy cửa phòng tắm trốn vào. “Phanh”!. Bên trong phòng tắm vang lên tiếng vật nặng đụng phải đất.

Lục Thiệu Phàm tác phong nhanh nhẹn chỉnh sửa bộ đồ tây, mái tóc đen rũ xuống, hàng lông mi dài vuốt nhọn, xem như không có việc gì đi về phía tủ quần áo.

Tủ quần áo được thiết kế hiện đại, trong đó chỉ treo một bộ lễ phục màu đỏ, thiết kế rất lạ, vải cao cấp, từng đường may tinh xảo toát lên vẻ sang quý của nó.

Gõ cửa phòng tắm, trước ánh mắt kinh ngạc của Mẫn Nhu, Lục Thiệu Phàm đưa bộ lễ phục: “Thay nó”

“Nha”

Mẫn Nhu đang lo không có đồ để thay lại đúng lúc Lục Thiếu Phàm đưa tới, cô dĩ nhiên không cự tuyệt.

Đợi đến khi Mẫn Nhu thay xong ngại ngùng bước ra, Lục Thiếu Phàm ngồi trên giường nghe tiếng động liền quay đầu lại, vừa nhìn thấy cô đôi mắt đã trở nên dịu dàng chăm chú, gương mặt nở nụ cười vui vẻ.

“Rất đẹp”

Nhớ lại lần trước hai người gặp nhau trong hoa viên, anh cũng nói như thế với cô, chẳng qua lần này ánh mắt dịu dàng hơn, chú tâm hơn.

Anh đứng dậy, bước chân ung dung nhẹ nhàng đến gần cô, hài lòng nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô.

Mái tóc gọn sóng đen như mực xõa xuống vai, ngũ quan tươi sáng trang điểm tự nhiên nhìn qua càng quyến rũ và tinh xảo, lúc ở phòng tắm cô nhìn thấy đồ trang điểm ở trên bồn rửa mặt nên liền sử dụng nó (ta chém -chip), Lục Thiếu Phàm vui vẻ kéo khóe môi lên.

Con gái đều thích ai đó khen mình, nhất là người đàn ông xuất chúng thế này, Mẫn Nhu nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của Lục Thiếu Phàm cũng trở nên kiêu ngạo, cười đắc ý.

Cô đã từng nghe rất nhiều người ca ngợi, nhưng những lời khen đó chẳng qua đều mê mẩn sắc đẹp của cô, hoặc muốn chiếm được thứ gì đó từ cô, nhưng chỉ có Lục Thiếu Phàm anh đơn thuần khen ngợi cô, khiến cho tâm trạng Mẫn Nhu trở nên sáng bừng.

Lục Thiếu Phàm không biết từ đâu lấy ra đôi giày cao gót mới tinh, sự cẩn thận của anh khiến cô thụ sủng nhược kinh, cười quyến rũ, mang giày vào chân.

Dáng người thướt tha, bộ lễ phục xinh đẹp, Mẫn Nhu xoay vòng tại chỗ sau đó tò mò nhìn Lục Thiếu Phàm: “Những thứ này, do An Viễn Nam chuẩn bị sao?”

Lục Thiếu Phàm không cho là đúng, chỉ khẽ nhếch miệng, rãnh rỗi đi về phía cô, Mẫn Nhu phối hợp xoay người đi tới cửa liền bị anh gọi lại: “Chờ đã”

Hành động khó hiểu của anh khiến Mẫn Nhu kéo nhẹ làn váy, tựa như con bé con biết nghe lời đứng cửa, đôi mắt chớp chớp nhìn anh dừng lại ngay trước cô.

Ngón tay thon dài đặt vào túi, Lục Thiếu Phàm lấy ra chiếc hộp nhỏ tinh xảo, lấy ra một chiếc kẹp tóc màu bạch kim hình con bướm.

Lục Thiếu Phàm dùng ánh mắt dịu dàng mang theo sự tha thiết nhìn cô, tay nâng lên ghim nhẹ nó vào tóc cô, Mẫn Nhu sửng sốt, lúc hiểu ra khóe môi nở nụ cười yếu ớt đầy hạnh phúc.

“Lục Thiếu Phàm, anh từ khi nào lại giữ đồ kẹp tóc trên người thế kia?”

Vẻ mặt ngạc nhiên của cô khiến anh nhướng mày, bàn tay không hạ xuống ngược lại vuốt nhẹ theo đường cong nơi cánh tay của cô, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, tự nhiên mở cửa bước ra ngoài.

Mẫn Nhu nhìn chăm chăm theo Lục Thiếu Phàm, trong lòng dâng lên niềm cảm kích. Là Lục Thiếu Phàm đã để cho cô cảm thụ được hạnh phúc khi được ai đó che chở, để cho cô chìm ngập trong tình thương đến mức không biết ai là ai (cái này ta ko hiểu lắm a -chip).

Nắng chiếu lên vai anh, bộ đồ tây màu bạc sáng lóa, hai người tựa như đôi tình nhân hạnh phúc, vừa đi ra đầu đường Dublin đã bắt gặp vô số ánh mắt hâm mộ của người qua đường.

Rõ ràng quen biết chưa lâu giữa họ đã có sự hài hòa bẩm sinh, đứng bên cạnh nhau không thể kinh động trời đất nhưng cũng khiến chúng nhân hâm mộ.

Mẫn Nhu chậm rãi kéo khóe môi hồng nhuận, nhìn đôi tay nắm chặt, ánh mắt trở nên lưu luyến nhu hòa.

Lấy anh, có lẽ sẽ hạnh phúc.

“Mẫn Nhu, nếu hành động của anh có khiến em không vui, hãy thứ lỗi cho anh”

Mẫn Nhu ngồi trong xe, nghe Lục Thiếu Phàm nói như thế cảm thấy khó hiểu, chỉ thấy Lục Thiếu Phàm nghiêm túc lái xe.

An Viễn Nam đi làm để lại xe cho hai người, có lẽ đã tính đến chuyện họ đi ra ngoài. Mẫn Nhu cũng không rõ Lục Thiếu Phàm tính làm gì tiếp, dù hiểu kì, nhưng hai người đã ở chung, cô cũng an tâm rằng Lục Thiếu Phàm không đến nỗi đem bán cô kiếm tiền đi?

“Đến lúc này, em vẫn chưa phát hiện bất cứ hành động nào của anh khiến em không vui”

Mẫn Nhu thành thật đáp, giọng nói nhẹ nhàng yên tâm, đối với Lục Thiếu Phàm không còn thiếu tin tưởng như ban đầu.

Một bàn tay bao phủ lên mu bàn tay cô, Mẫn Nhu nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, anh không nhìn cô, chỉ bình tĩnh lái xe.

“Anh hi vọng em sẽ hài lòng với anh cả đời này”

Cả đời này? Một thời hạn xa vời, Kỷ Mạch Hằng không làm được, Lục Thiếu Phàm có thể, khi anh lái xe, nói ra ba chữ này Mẫn Nhu cảm thấy như có một dòng nước ấm tràn vào, giống như thông qua ba chữ này Lục Thiếu Phàm cho cô hứa hẹn cả đời: “Cả đời, một người, và đó là cô”

“Nếu anh đồng ý...”

Cô vẫn chưa nói hết, giọng nói êm ái quanh quẩn trong xe, nhưng rất nhanh liền biến mất nhưng anh hiểu.

Bàn tay đặt trên mu bàn tay siết chặt, tưởng như không muốn buông ra, Mẫn Nhu cười một tiếng, ánh mắt sáng như sao, đan chặt đôi tay của cô và anh lại.

Tới một ngày nào đó, Lục Thiếu Phàm nói không muốn ở cùng cô, cô cũng sẽ bình tĩnh đón nhận. Bởi vì ít nhất bây giờ người đàn ông này cho cô hạnh phúc, dù không phải xuất phát từ tình yêu, nhưng cô cảm thấy rất hài lòng.

Dưới ánh mặt trời, Mẫn Nhu nheo mắt nhìn tòa kiến trúc “Chinese Embassy at Eire Ireland, đại sứ quán Trung quốc ở Ireland, Lục Thiếu Phàm tới đây làm gì?

Khi thấy An Viễn Nam từ trong chạy ra, Mẫn Nhu liền bừng tỉnh, thì ra An Viễn Nam làm ở trụ sở ngoại giao Trung quốc và Ireland.

An Viễn Nam ở trên lầu nhìn thấy xe mình liền chạy xuống nghênh đón Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu.

“Lục lão đại, chị dâu, hai người tới rồi! Vào trong đi”

An Viễn Nam dẫn họ tới phòng tiếp tân, nhiệt tình pha trà: “Em còn nghĩ hai người tới nay mới tới không ngờ lại tới sớm như vậy?”

Sớm sao? Mẫn Nhu nhìn ánh nắng bên ngoài, nhếch miệng giữ vẻ trầm mặc.

Lục Thiếu Phàm đón lấy ly cà phê từ tay An Viễn Nam đưa cho Mẫn Nhu, rồi cầm lấy tách của mình ngồi xuống bên cạnh Mẫn Nhu

“Tiểu tam, chuyện làm xong rồi sao?”

“Chuyện lão đại giao phó, em đâu dám chậm trễ, đã xong rồi, chỉ còn thiếu... khụ khụ...”- An Viễn Nam nói được một nửa, đột nhiên ho khan, giống như không muốn để Mẫn Nhu biết chuyện.

“Nếu như hai người có chuyện cần nói, em sẽ ra ngoài, hai người nói xong em sẽ vào”

Mẫn Nhu vừa nói vừa tính ra ngoài lại bị Lục Thiếu Phàm kéo lại, ngồi trở lại bên ghế. Anh đặt tách cà phê xuống bàn, cười nói với Mẫn Nhu: “Em đừng bị dáng vẻ của cậu ta lừa gạt, bọn anh không có chuyện gì gấp cả, chỉ nhờ cậu ta giúp anh ít việc, phải rồi hộ chiếu và thẻ chứng minh của em cho anh mượn”

Mẫn Nhu dù hiểu kỳ cũng theo lời lấy nó từ trong túi da ra, đưa cho Lục Thiếu Phàm.

“Em ngồi nghỉ đi, anh ra ngoài một lát rồi quay về”

Lục Thiếu Phàm sờ tóc cô, đứng dậy, theo An Viễn Nam đi ra ngoài, để mặc Mẫn Nhu ở đó không biết gì cả.

Lục Thiếu Phàm đi một lát liền về, hơn nữa trong tay còn mang thêm một túi văn kiện.

“Chuyện làm xong rồi, chúng ta đi”

Mẫn Nhu nghi ngờ đứng dậy, không hỏi nhiều, nếu là chuyện riêng của Lục Thiếu Phàm, cô hỏi quá nhiều đâm ra thất lễ. Mẫn Nhu đối với Ireland không quen thuộc, Lục Thiếu Phàm xem ra cũng thế, nếu không anh cũng chẳng dùng người hướng dẫn. Thì ra lợi hại như Lục Thiếu Phàm, cũng có lúc gặp phiền toái.

Lục Thiếu Phàm thấy dáng vẻ hài lòng sung sướng của Mẫn Nhu, hơi nhíu mày, hiểu kì nói: “Chuyện gì vui vậy?”

Mẫn Nhu bĩu môi, ngồi thẳng người: “Không có gì, chỉ là cảm thấy rất vui”

Lục Thiếu Phàm nhìn thẳng về trước, chân thành nói: “Mẫn Nhu, dù ở phía trước chờ đợi chúng ta là gì, anh hi vọng, em không dễ dàng xoay người rời đi”

Mẫn Nhu không hiểu ý của Lục Thiếu Phàm, cho đến khi họ tới nơi đăng kí kết hôn ở Ireland, tâm tình vui vẻ của cô lập tức trở nên nặng nề.

Khi Lục Thiếu Phàm lấy từ trong túi ra là giấy chứng minh kết hôn ở đại sứ quán Trung Quốc, tâm trạng không chỉ nặng nề, mà còn buồn bực vì bị lừa.

Lúc đi tới đại sảnh đăng kí, Mẫn Nhu liền khủng hoảng, khủng hoảng vì bất thành linh đăng kí kết hôn. Cô quyết định lấy Lục Thiếu Phàm, nhưng mà nhìn Lục Thiếu Phàm đem đồng văn kiện giao cho nhân viên đăng kí, cô liền muốn rút lại, sợ hãi

“Lục Thiếu Phàm, chúng ta... ” Như vậy có gấp gáp quá không?”

“Mẫn Nhu, anh biết như vậy là quá nhanh, nhưng anh hi vọng em hiểu, anh muốn nhanh chóng kết hôn vì lo cho tâm trạng của em”

Lục Thiếu Phàm xoay người, trong tay cầm tài liệu cần điền và cây bút, hai tay vịn chặt vai Mẫn Nhu, đôi mắt thâm tình mong ngóng: “Nếu em vẫn chưa tin, anh sẽ chứng minh cho em thấy là anh thật lòng, Mẫn Nhu đừng sợ, được chứ? Dù quá khứ xảy ra chuyện gì, về sau này anh sẽ không để nó lặp lại”

Anh biết rồi sao? Biết trong quá khứ của cô chỉ có thứ tình yêu sỉ nhục, biết cô hèn mọn đi cầu người ta.

Nhưng anh không có hiềm khích, biết nhiều như thế vẫn tình nguyện xây dựng một gia đình với cô, Lục Thiếu Phàm quá mức hoàn mỹ. Ở trước mặt anh, cô cảm thấy tự ti, không biết phải làm sao mới xứng với anh.

“Lục Thiếu Phàm, em từng yêu một người, yêu đến mức mất đi bản thân, yêu đến mức có thể vì anh ta làm mọi thứ, nhưng kết quả anh ta lại vứt bỏ em, dù là thế anh cũng muốn lấy em sao?”

Cô bình thản nói, phẳng phất như kể lại chuyện quá khứ của một người khác, nhưng đôi mắt lại ẩn chứa nỗi đau cùng tự chế giễu bản thân, gương mặt cố ý thả lỏng, che giấu nỗi đau nhưng mọi thứ đều đập vào mắt anh, tăng tăng rung lên.

Anh chăm chú nhìn cô, môi mím chặt, đột nhiên mở miệng, mỗi một từ đều nghiêm túc.

“Mẫn Nhu, lỗi của anh ta là bỏ rơi em, sớm muộn có một ngày, anh sẽ khiến em tin tưởng, lấy Lục Thiếu Phàm là đáng giá”

Trong không khí tràn ngập sự an bình, Mẫn Nhu ngẩng nhìn Lục Thiếu Phàm, trên gương mặt nở nụ cười tươi, má lúm đồng tiền, cô bước tới đưa tay chủ động ôm lấy anh, giọng nói cảm động nhỏ nhẹ: “Cảm ơn anh, Lục Thiếu Phàm”

Để cho em trong lúc bất lực nhất đã gặp được anh...

“Phải chọn thật sao?”

Bàn tay để lên màn hình lớn, Mẫn Nhu nhìn chăm chăm phía trên màn hình đề thời hạn, không chắc chắn quay sang hỏi Lục Thiếu Phàm.

“Sao vậy? Không dám chọn à?”

Lục Thiệu Phàm hài hước nheo nheo mắt, đôi mắt tối trong suốt nhìn Mẫn Nhu rối rắm, khóe miệng lúc nào cũng giữ nụ cười, giống như đang giấu cột sự nhút nhát và lá gan bé nhỏ của cô.

Mẫn Nhu nhìn về phía Lục Thiệu Phàm, vẻ mặt kì lạ, đầu ngẩng cao đầy kiêu ngạo, dù trong lòng lo lắng không dứt khoát, nhưng gương mặt vẫn tỏ ra mạnh mẽ không chịu thua: “Có gì mà không dám!! Chẳng chỉ là chọn một thời hạn sao!”

Chế độ hôn nhân ở Ireland rất lạ, nam nữ kết hôn có thể quyết định thời hạn hôn nhân, từ một năm đến trăm năm hoặc vô thời gian. Nhưng một khi đã quyết định thì không dễ dàng ly hôn, cho nên Ireland cũng là quốc gia có tỉ lệ ly hôn thấp nhất thế giới.

Lục Thiệu Phàm nhìn Mẫn Nhu nghiêm túc cau mày, tay chỉ vào màn hình vẫn do dự, nhẹ nhàng thở dài, đưa tay mình lên để trước màn hình cùng với cô.

“Nếu như tin anh thì để cho anh chọn”

Anh mang lại sự an tâm cho cô, khiến cô không còn sợ hãi khi cô đơn không người giúp, Lục Thiệu Phàm là người đàn ông mà cô lựa chọn tin tưởng. Mẫn Nhu hít thật sâu, không đẩy tay anh ra. Cô khẽ gật đầu, trong lòng run rẩy hàng lông mi xinh đẹp cũng vỗ nhẹ như cánh bướm, đôi mắt nhìn theo tay anh đưa về phía màn hình, từ từ nhún xuống.

“Em không nhìn xem nó là bao nhiêu năm sao?”

Bên tai truyền đến giọng cười khê của anh, âm thanh réo rắt và hấp dẫn khiến hai gò má cô ửng hồng tự nhiên, đôi mắt mở ra, ánh mắt mông lung nhìn gương mặt tươi cười biểu lộ sự đắc ý cùng trên cột của Lục Thiệu Phàm.

Tò mò nhìn về phía màn hình, dáng người cao gầy liền ngáy ra, hoảng sợ, không dám tin những gì mình thấy,

“Một trăm năm...”

Lẩm nhẩm tự nói, Mẫn Nhu ngơ ngẩn nhìn dòng chữ tiếng anh, không dám lớn tiếng, chỉ sợ đây chỉ là cảnh đẹp trong mộng do Lục Thiệu Phàm vì cô mà tạo ra nó

“Nếu như em sợ chưa đủ, chúng ta có thể kêu nhân viên tới cộng thêm”

Mẫn Nhu ngẩng đầu, thấy môi Lục Thiệu Phàm cong lên, trong đôi mắt nhu hòa kia ẩn chứa sự cẩn trọng, cảm giác nặng nề trong lòng cũng giảm bớt, cô khẽ cắn môi, đôi mắt sáng rực hiện lên vẻ giảo hoạt “Anh cảm thấy chúng ta còn sống nổi một trăm năm sao?”

Độ cong trên môi Lục Thiệu Phàm càng tăng, buông bỏ gánh nặng trong lòng nhẹ nhàng thở phào, ánh mắt vui vẻ nắm tay cô đi về phía quầy kí tên.

“Are you sure?”

Trước câu hỏi của nhân viên, Lục Thiệu Phàm chỉ cười nhạt, từng ngón tay của anh chen vào khe hở giữa tay cô, mười ngón tay nắm chặt vào nhau, nghiêm túc nói: “Yes”

“Me too”

Lục Thiệu Phàm cho cô rất nhiều, nhưng việc duy nhất cô có thể làm là cùng anh bảo vệ cuộc hôn nhân này. Mẫn Nhu nhìn nhân viên đang kinh ngạc lộ ra nụ cười hạnh phúc, như con chim nhỏ nép vào người, tựa vào cánh tay Lục Thiệu Phàm, chứng minh cho đáp án của cô.

Lúc đi tới chỗ ghi danh, Mẫn Nhu mới nhẹ nhàng thở phào, bàn tay nhỏ bé vẫn bị Lục Thiệu Phàm giữ chặt.

Bên tay kia của Lục Thiệu Phàm là giấy kết hôn, dưới ánh mặt trời, Mẫn Nhu cảm thấy thật chói mắt liền nheo lại nhìn hai gò má tuần tú của Lục Thiệu Phàm hỏi:

“Lục Thiệu Phàm, anh làm như thế nào vậy? Chúng ta đâu phải là dân định cư lâu dài ở đây”

Lục Thiếu Phàm nhìn tờ giấy kết hôn có ảnh hai người chụp chung, đôi mắt thâm thúy quan sát sự tò mò của Mẫn Nhu, lông mày nhướng lên: “Có đôi khi, bạn bè không phải chỉ để trên đầu lưỡi”

“Lục Thiếu Phàm anh lạm dụng công quyền cho việc tư!”

Mẫn Nhu ngạc nhiên nhìn Lục Thiếu Phàm, trong mắt anh là sự âu yếm, anh cười to đắc ý, dùng giấy kết hôn vỗ nhẹ vào đầu Mẫn Nhu.

“Nói nhỏ một chút, em không muốn ngày đầu tiên kết hôn liền trở thành quả phụ, còn chồng em đi ngồi tù chứ?”

“Ờ kết hôn nay ba tháng sau mới có hiệu lực, hiện giờ em vẫn còn đổi ý kịp!”

Cô tinh quái cười, chớp mắt một cái, lại nhận ra anh rất nghiêm túc, nghe cô nói đùa về mặt liền nghiêm lại thêm nữa.

“Muốn đổi ý thật sao?”

Mẫn Nhu không ngờ anh sẽ làm thật, vội vàng giải thích: “Không phải, chỉ là đùa thôi, anh đừng...”

Đột nhiên Mẫn Nhu cảm thấy có gì đó hơi lạ, hình như Lục Thiếu Phàm như con hồ ly vừa chiếm được tiện nghi, tươi cười đầy mặt, nắm tay cô đi về phía xe.

“Lục Thiếu Phàm, tại sao vừa rồi anh lại chọn một trăm năm?”

Nghĩ tới một trăm năm ước định, Mẫn Nhu nói không cảm động là giả. Khi một người đàn ông chấp nhận ký cam kết trăm năm, cô gái đó có thể tỏ vẻ tự nhiên nhưng trong lòng lại vui mừng rạo rực, cảm giác ngọt ngào. Mẫn Nhu muốn hỏi cho đến cuối cùng.

Cửa xe mở ra, Mẫn Nhu thông thả ngồi xuống, bóng người cao ráo của Lục Thiếu Phàm thanh tao lịch sự dựa vào cửa xe, khóe miệng nâng lên một chút hàm tiếu, ngón tay đang kẹp lấy tiền xu dưới ánh mặt trời sáng lóe lên.

“Bởi vì anh chỉ mang theo 1 bảng Anh”

(Theo chế độ kết hôn của Ireland, thời hạn kết hôn một trăm năm là rẻ nhất chỉ có 0.5 bảng Anh, đắt nhất là thời hạn một năm tới 2000 bảng Anh)

Tất cả ngọt ngào cùng thẹn thùng đều trở nên cứng đờ trên mặt, Mẫn Nhu cúi đầu xuống, túi trong tay cùng với ngôn từ liền bay ra ngoài.

“Lục Thiếu Phàm, anh đi chết đi!”

Chiếc xe dừng lại ở một nơi khá yên tĩnh trong thành phố, xuyên qua cửa xe cô có thể nhìn thấy xung quanh: “Nơi này là đâu?”

Lục Thiếu Phàm không nhiều lời, cười thanh đạm một tiếng, xuống xe, phong độ mở cửa xe, mời cô bước xuống.

“Lục Thiếu Phàm, đừng thần thần bí bí nữa, mau nói cho em biết”

Mẫn Nhu dùng cách làm nũng, thân mật ôm lấy tay Lục Thiếu Phàm, muốn moi ít thông tin. Trong mắt Lục Thiếu Phàm lóe lên tia sáng, không nói câu nào, chỉ kéo cô đi về trước theo từng bước chân bình thản của anh.

Phía Tây là một giáo đường rất to và bắt mắt, Mẫn Nhu ngẩng cao đầu, dùng tay che đi ánh mặt trời chói chan, nhìn nhiên nhìn nhà thờ lớn nổi tiếng – nhà thờ thành Patrick

“Vào thôi”

Cửa giáo đường bị Lục Thiếu Phàm đẩy vào, phút chốc giáo đường rộng rãi liền bị ánh sáng bao trùm. Trong không khí yên tĩnh từng tiếng kèn thổi lên, còn dàn đồng âm hát bài đám cưới.

Bước đi qua hai hàng ghế, dưới chân trải một lớp thảm đỏ rực, bên cạnh lối đi nhỏ rải đầy hoa tươi, một tiểu đồng mặc váy màu trắng bước xuống.(ta nghĩ chỗ này là bé đi trước tung hoa a, không biết đúng không >_<>

Lòng bàn tay liền bị khô nóng ,Mẫn Nhu sửng sốt hai mắt nhìn Lục Thiếu Phàm, anh chỉ cười nhẹ kéo cô bước lên thảm, từng bước một đi về phía cha xứ.

Trái tim Mẫn Nhu như bị một vật gì đó chạm vào, cả người cứng đờ để mặc anh kéo đi, suy nghĩ hỗn loạn ngơ ngẩn.

Lục Thiếu Phàm làm nhiều việc khiến cô cảm động và cảm kích, cũng khiến cô không biết nên làm sao. Nếu lúc trước Kỷ Mạch Hằng chỉ là bố thí, thì Lục Thiếu Phàm lại dốc lòng vì cô, ở bên anh cô hiểu được cái gì gọi là quý trọng, cảm nhận được mùi vị hạnh phúc.

Nếu như một mai anh muốn rời bỏ cô, cô có lưu luyến không?

Luồng âm nhạc êm dịu dần dần ngừng lại, trong giáo đường bao phủ sự trang trọng, hai người đứng trước giáo xứ tuyên bố kết hôn.

“Dearly beloved, we are together here today to join this man and this woman in holymatrimonny..”

Hai mắt Mẫn Nhu phấp phồng, đôi mắt nhìn thẳng Lục Thiếu Phàm, cha xứ đang đọc những gì cô đều không nghe thấy, chỉ dùng đôi mắt yêu thương nhìn người đàn ông phi phàm trước mắt.

Sự ôn nhu của Lục Thiếu Phàm khiến trái tim lạnh như băng của cô tan chảy, cô không biết cứ tiếp tục như vậy, tới một lúc nào đó, trái tim cô liệu có bị sự ôn nhu như ngọc của anh chiếm cứ?

Khi anh trịnh trọng nói trước cha xứ “I do”. Mẫn Nhu đã bật khóc, nước mắt giàn giụa, cô kéo khóe miệng, nở nụ cười hạnh phúc trên gương mặt tinh xảo.

Không phải vì tình yêu, những thứ Lục Thiếu Phàm cho đủ để cô bắt đầu cuộc sống mới cùng anh, cùng nhau sống, bỏ qua quá khứ, quên đi Kỷ Mạch Hằng, ở cùng anh, có một gia đình mới.

Dù phía trước là gì, Lục Thiếu Phàm cũng sẽ luôn đứng ở trước dẫn dắt cô, cũng không để cô lo lắng, sẽ lắng lẽ an ủi yêu thương cô, còn cô chỉ cần nói: “Me too”

Anh hạ mắt xuống, thấp phần cẩn thận đeo chiếc nhẫn carat đã chuẩn bị sẵn lên, đồng thời, cô duỗi ngón tay trắng của mình, dùng ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn anh.

Lúc tay Mẫn Nhu chạm vào chiếc nhẫn, bàn tay nhỏ bé chạm lấy lòng bàn tay ấm áp của anh, cảm chiếc nhẫn để vào ngón áp út của anh, trái tim rung động.

Ngón tay dài khớp xương rõ ràng ôn nhu vén mái tóc xoăn của cô ra sau tay, mùi hương bạc hà càng dày đặc, đôi môi chạm vào trán của cô tựa như một lời thề in dấu vào trái tim.

“Mẫn Nhu, chúng ta sẽ hạnh phúc”

Tay trong tay đi vào khu vườn kế cận giáo đường, Mẫn Nhu thưởng thức phong cảnh tuyệt mỹ của Ireland, tâm trạng cũng nhẹ nhõm mà vui vẻ.

Đôi giày cao gót màu đen chạm nhẹ vào đá cuội trên đường, làn váy thêu hoa theo từng bước chân của cô mà lay động, bên cạnh là người đàn ông mãi mê cười nhìn cô, nhẹ nhàng sóng bước.

“Lục Thiếu Phàm, hôm nay là ngày kết hôn đầu tiên, chúng ta nên ăn mừng không?”

Mẫn Nhu đột nhiên dừng bước, xoay người nghiêng đầu hỏi ý kiến Lục Thiếu Phàm. Mái tóc đen gợn sóng rơi bên vai, ánh mắt trời sáng rực chiếu qua chiếc kẹp tóc màu bạc khiến nó trở nên lấp lánh, bộ lễ phục màu đỏ khiến cô tựa như tiểu thư Châu Âu xinh đẹp mà tao nhã.

Lục Thiếu Phàm nhìn nụ cười sáng rực, đưa tay vuốt ve đầu cô, sủng ái: “Tùy em quyết định”

Mẫn Nhu vừa lòng tựa người vào Lục Thiếu Phàm, cầm tay anh nói: “Chồng yêu anh thật tốt!! Hi hi...”

“Nịnh hót”

Anh bắt đầu dĩ cười một tiếng, ánh mắt thâm tình lưu luyến đến ngay cả anh cũng không biết, đầu ngón tay ướt mà sạch sẽ nhéo nhẹ chiếc mũi thanh tú, cô kêu oa oa lên một tiếng.

“Lục Thiếu Phàm, anh không được ăn hiếp người khác!!”

“Lúc này còn chồng yêu, giờ lại thành Lục Thiếu Phàm, nên phạt”

Đôi mắt anh ẩn chứa nụ cười, giọng nói như người trưởng bối đang dạy dỗ, trước vẻ mặt khiêu khích đắc ý của Mẫn Nhu, anh cúi người ôm lấy eo cô, xoay tròn.

“A...”- Cô kinh hoàng thét to, hai cánh tay trắng vòng chặt lấy anh, có chết cũng không buông.

“Làm em sợ muốn chết”

Mẫn Nhu không còn choáng váng hoa mắt nhưng lòng vẫn sợ hãi lảo nhảo theo, lúc tiếp xúc với đôi mắt ranh mãnh của Lục Thiếu Phàm thì giận đến mức nhéo vào tay anh.

“Anh ăn hiếp em”

Hờn dỗi xong, Mẫn Nhu mới phát hiện hình như bản thân đối với Lục Thiếu Phàm... có chút giống người con gái đang yêu, không khỏi hai má đỏ lên, la hét muốn xuống: “Lục Thiếu Phàm, để em xuống”

Lục Thiếu Phàm cười ôn hòa nhìn cô, như không để ý đến vẻ ngượng ngùng ôm lấy cô từng bước chân thông thả đi về phía xe.

“Lục Thiếu Phàm, hôm nay nghe theo em có được không?”

Anh ra vẻ trầm ngâm, hàng lông mày anh tuấn thu lại, trước sự thúc giục của cô anh cụp mắt như có điều gì đó cần suy ngẫm nhìn chằm chằm cô: “Muốn anh nghe em, vậy em có phải nên làm việc gì đó không?”

Lời nói này có chút áy náy, nhất là khi hơi thở ẩm ướt của anh phả vào gương mặt trắng nõn của cô. Mẫn Nhu run lên, sắc mặt đỏ như máu, bối rối nhìn sang bên không nhìn anh.

Bên tai vang lên âm thanh than nhẹ, cánh tay ôm lấy cô hơi dùng sức, không nhiều lời nữa mở cửa xe, để cô cẩn thận vào chỗ ngồi.

“Muốn đi đâu?”

Mẫn Nhu nhìn về phía trước vô số con đường sáng rộng mở, vô số chiếc xe chạy như bay bên cạnh, đôi mắt di chuyển nhìn sang Lục Thiếu Phàm: “Chúng ta đi tới nơi nào thật náo nhiệt”

Những con đường phồn hoa, Mẫn Nhu đối với quang cảnh hai bên đường của Ireland đã đủ, chủ động lôi kéo Lục Thiếu Phàm, xuyên qua dòng người đông đúc.

Mẫn Nhu nhìn tiệm trang phục trước mắt đang bán áo tình nhân, ánh mắt lóe lên, nghiêng đầu, cười mờ ám chớp mắt nhìn Lục Thiếu Phàm: “Lục Thiếu Phàm, chúng ta mua quần áo đi”

Phòng thử mở ra, Mẫn Nhu ngồi trên ghế salon dương dương đắc ý quay đầu lại nhìn, trên mặt là nụ cười vui vẻ của kẻ tiểu nhân.

Lục Thiếu Phàm đứng trước gương, nhìn bộ quần áo, có chút đỏ khốc đỏ cười, áo thun màu đen, ngực in chữ I màu đỏ cùng nửa trái tim, kết hợp với gương mặt tuấn tú thoát trần cùng khí chất cao quý ung dung có chút lạ lẫm.

Mẫn Nhu hứng thú đứng lên, nhảy tới trước gương, y phục của người vừa vẽ tạo thành chữ “I Love you”

“Mẫn Nhu, anh đã 30 tuổi rồi!”

Anh than thở nói, còn cô thì lại tán thưởng: “Người ta nói đàn ông ba mươi một cành hoa (cái này ta cũng không hiểu lắm, nàng nào biết chỉ ta với – Chip), Lục Thiếu Phàm, những lời này được viết ra vì anh đó”

“Hơn nữa...”- Mẫn Nhu quỳ gối khẽ cong môi, nhón chân lên, đôi tay trắng khoác qua vai anh, môi đỏ mọng dí sát vào vành tai của anh, nhẹ giọng nói: “Càng giận càng đẹp trai”

Lục Thiệu Phàm bỗng nhiên quay đầu, bốn phần môi chỉ cách nhau mấy milimet, cô cảm thấy luồng hơi thở bạc hà của anh, vội vàng di chuyển ánh mắt vừa vặn lại nhìn thấy nụ cười trộm của nhân viên, ngưng lui ra sau vài bước.

“Đi thôi”- Đổ mặt ngại ngùng cô cầm lấy túi đựng lễ phục và tây trang rồi đi ra ngoài, tốc độ cực nhanh giống như sợ có mãnh thú đuổi theo.

Nụ cười trên mặt Lục Thiệu Phàm càng sâu, yêu thương nhìn cô bỏ chạy, mãi đến khi cô mất hút sau cửa mới khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt, hướng về người bán hàng: “How much?”

Mẫn Nhu đứng ngay khúc quanh của cửa hàng, tay cầm túi, một người con gái phương Đông xinh đẹp thu hút không ít người Ireland.

Lục Thiệu Phàm sao vẫn chưa ra?

Lo lắng quay đầu lại nhìn vẫn chưa thấy rõ, trước mắt chợt tối sầm lại, một chiếc kính râm màu đen để lên sống mũi cô.

Mẫn Nhu dùng tay kéo kính xuống, xuyên qua khe hở giữa phần tóc mái và kính là Lục Thiệu Phàm đang đứng ngay trước mắt. Đôi môi đỏ cong lên, mỉm cười ngây thơ.

“Đi thôi, Lục đại thiếu gia”

Lục Thiệu Phàm cũng mang chiếc kính cùng màu, cúi đầu nhìn Mẫn Nhu, cầm lấy chiếc túi trong tay cô cười nhẹ một tiếng. Trong mắt sáng ngời.

Thật là tai họa, tai họa!!

Mẫn Nhu khóc không ra nước mắt, ngửa mặt lên trời thở dài rồi xoay người chạy về phía phố xá náo nhiệt. Trên vai lại xuất hiện một cánh tay, nhưng cô không phản ứng gì cả chỉ kéo khéo môi để mặc anh giữ lấy.

Đi dạo qua gần nửa con phố, Mẫn Nhu hứng khởi hết nhìn đông lại nhìn tây. Sau lưng, hai tay Lục Thiệu Phàm đã đầy những chiếc túi đủ màu sắc, kêu khò khò không thôi.

“Một ly kem”

Mẫn Nhu vui mừng gọi, đi đến bên chiếc xe bán kem ly móc tiền thanh toán. Khi trên tay cầm ly kem chocolate thì cảm thấy rất mỹ mãn, nhẹ nhàng liếm nó, trên mặt nở nụ cười hài lòng.

Đưa đến trước mặt Lục Thiệu Phàm, Mẫn Nhu cười niềm nở, nịnh hót dâng kem ly lên: “Lục Thiệu Phàm, anh có ăn không?”

Biết Lục Thiệu Phàm mắc bệnh sạch sẽ, về phương diện đồ ăn trước giờ luôn cẩn thận, Mẫn Nhu đột nhiên muốn trêu chọc Lục Thiệu Phàm, nụ cười càng tươi càng thêm đắc ý

Lục Thiệu Phàm thoáng sửng sốt, đôi mắt dưới lớp kính xẹt qua tia cảm xúc. Lúc Mẫn Nhu nghĩ anh sẽ cự tuyệt thì khéo môi anh khẽ cong, cúi người, đôi môi mở ra, liếm vào nơi kem bị khuyết mà cô vừa ăn.

Giữa dòng người đông đúc ồn ào, kẻ qua người lại, một đôi tuấn nam mỹ nữ đứng giữa dòng người, người con trai liếm nhẹ ly kem trên tay cô gái, hành động dịu dàng mà hạnh phúc tựa như đôi lứa đang yêu nhau cuồng nhiệt.

Mẫn Nhu ngơ ngẩn nhìn Lục Thiệu Phàm, nhìn anh bình tĩnh nuốt xuống, dùng lưỡi liếm quanh khéo miệng, ly kem trong tay bỗng trở nên nóng ran khiến cô chỉ muốn vứt đi.

“Rất ngọt”

Một câu nói cảm thán tự nhiên nhưng lại như liệt hỏa khiến, Mẫn Nhu cảm giác mình sắp bị nướng chín, cả người nóng rang bỏng chồn, trong đầu chỉ toàn là một màu hồng mập mờ.

Lục Thiệu Phàm không ngại nước miếng của cô, hay anh cố gắng chịu đựng? Dù là gì, anh cũng khiến cô rung động, nếu không quan tâm, anh làm sao chịu ủy khuất như thế.

Hai gò má dưới lớp kính đỏ ửng vì thẹn thùng, Mẫn Nhu áp chế đi nỗi xáo động trong lòng, rút ly kem lại, trong đôi mắt lóe lên tia sáng, nhìn về mặt bình thần của Lục Thiếu Phàm nói: “Lục Thiếu Phàm, chúng ta khiêu vũ đi”

**

Khu quảng trường rộng rãi ở đầu đường không bị cản trở mà đầy âm nhạc sôi động vang vọng, người dân Ireland mặc trang phục đủ mọi màu sắc, nhảy trên đôi giày Clacket, dùng chân gỗ xuống những tấm ván gỗ trải trên đất.

Mẫn Nhu kéo Lục Thiếu Phàm chen chúc giữa đám người đang vây quanh xem, kiễng mũi chân, nhướn cổ.

“Là nhảy Clacket!! Lục Thiếu Phàm, anh biết không, Ireland rất nổi tiếng với điệu nhảy Clacket”

Trong giọng nói của cô không hề che dấu vẻ xúc động, đôi mắt xinh đẹp mở to, thần sắc sáng rực, cầm tay anh cùng nhau chia sẻ niềm vui.

“Lục Thiếu Phàm, chúng ta cũng nhảy đi”

Sự nhiệt tình của cô giống như đóa hoa sen màu đỏ nở rộ, xinh đẹp mà rực rỡ, anh nắm thật chặt tay cô không muốn buông ra. Nhưng nhìn thấy niềm hứng khởi trong mắt cô anh liền thả lỏng tay, chân lui về sau.

“Em vào nhảy đi, anh đứng bên ngoài nhìn”

Trong mắt anh là cả sự cưng chiều, đôi môi vẫn giữ nụ cười dịu dàng, anh mắt như nước quán lấy dáng người xinh đẹp của cô ở trên sàn nhảy nơi quảng trường.

Một người con gái phương Đông đột nhiên tham gia khiến cho không ít người đang nhảy dừng bước, tò mò nhìn quanh, đám người xung quanh vang lên tiếng ca ngợi

Mẫn Nhu hơi khấn trương, hít sâu một cái, ánh mắt di chuyển nhìn Lục Thiếu Phàm đứng trong dòng người, dù là ở đâu chỉ cần có Lục Thiếu Phàm thì mọi khung cảnh đều trở nên thật đẹp.

Anh dùng đôi mắt cổ vũ nhìn cô, khiến cô thả lỏng cơ thể không còn cứng ngắc.

Hôm nay là ngày đầu tiên hai người kết hôn, không có bạn bè cha mẹ chúc phúc, dù vắng vẻ nhưng không mất đi sự ấm áp, chỉ cần Lục Thiếu Phàm coi trọng cô cũng đã đủ cho cô sống nửa đời còn lại.

Dù cuộc hôn nhân của hai người sẽ gặp không ít trở ngại, nhưng cô không hối hận chỉ cần có Lục Thiếu Phàm ở bên.

Âm nhạc dân gian của Ireland quan quân bên tai, Mẫn Nhu từ từ nhắm mắt lại, trái tim chìm vào trong tĩnh lặng. Lắng nghe từng giai điệu duyên dáng nhẹ nhàng nhón mũi chân, chậm rãi gõ vào ván gỗ hòa vào tiếng nhạc, phát ra âm thanh thanh thúy.

Bước nhảy lúc chậm lúc nhanh, động tác đạp chân theo âm nhạc biến hóa có tiết tấu, mái tóc đen xoăn nhẹ tung bay giữa không trung tạo nên độ cong hoàn mỹ, chiếc cài tóc màu bạc dưới màu đỏ của nắng chiều trở nên diễm lệ.

Những người khiêu vũ xung quanh cũng dần dần chậm bước, cùng mọi người xung quanh đứng lại xem, chăm chú thưởng thức, từng bước nhảy biến ảo kì diệu, kỹ thuật thành thực và rất đẹp, còn cô lại như con chim thiên nga xinh đẹp.

Tiếng nhạc dần dần ngừng lại, những bước nhảy nhuần nhuyễn cũng chậm lại, sau đó âm thanh biến mất, cô đứng vững trên tấm ván gỗ. Tiếng vỗ tay từ bốn phương tám hướng truyền tới, cô giống như một người nghệ sĩ đứng trên sân khấu. Mẫn Nhu mỉm cười khom người, ánh mắt không hề rời khỏi Lục Thiếu Phàm, điệu nhảy này là dành cho anh.

Tóc mái che kín trán ướt đầm dính vào hai bên mang tai, Mẫn Nhu cười dài nhìn đôi mắt thâm thúy dịu dàng của Lục Thiếu Phàm, leo khỏi tấm ván gỗ, cười hào hứng rồi chạy về phía anh.

“Miss!! Miss”

Một giọng nói trầm thấp rụt rè của đàn ông cất lên, Mẫn Nhu dừng bước chỉ thấy một người đàn ông Ireland trẻ tuổi đứng cách cô không xa. Lúc này cũng đứng khiêu vũ, thấy cô quay lại nhìn liền tươi cười chạy tới.

“Tiểu thư, liệu cô có thể nhảy với tôi không?”

Trước đôi mắt nóng bỏng của người đàn ông Ireland, Mẫn Nhu hiểu nó có nghĩa gì, âm thanh ồn ào vui mừng trở nên âm ỉ, tiếng huýt sáo không ngừng.

“Xin lỗi, tôi có...”

Mẫn Nhu vừa tính giải thích thì bên vai liền cảm thấy nặng nề, một mùi hương bạc hà thoang thoảng bên mũi.

“Cô ấy đã kết hôn”

Giọng đàn ông réo rắt ôn nhu và dễ nghe, ngữ khí trịnh trọng nghiêm túc, Mẫn Nhu ngẩng đầu thấy Lục Thiếu Phàm đang nhìn người đàn ông kia, khóe môi anh mím chặt, trong mắt là vẻ cao quý không thể chạm tới, bàn tay to đặt trên vai từ từ siết chặt tựa như tuyên bố quyền sở hữu cô là của anh.

Trong đôi mắt trong suốt của Mẫn Nhu khẽ có toan tính, bàn tay ấm áp chủ động kéo tay Lục Thiếu Phàm, xuyên quan kẽ hở mười ngón tay đan thật chặt vào nhau.

“Xin lỗi”- Cô mỉm cười cáo lỗi với người đàn ông Ireland, dưới ánh chiều tà, mười ngón tay của cô và anh đan vào nhau, cùng với chiếc nhẫn cưới đã nói lên tất cả.

Đôi mắt Lục Thiếu Phàm bừng sáng, vui mừng khi chính miệng cô thừa nhận, trên gương mặt lạnh lùng bình thản da khẽ nhăn lại, khóe môi cong lên, ung dung cao nhã.

“a 100-year contract” –(Khế ước trăm năm)

Mẫn Nhu nhìn Lục Thiếu Phàm bình tĩnh nói ra khế ước trăm năm của hai người. Trước đôi mắt hoảng loạn của cô, anh nhẹ nhàng cúi đầu, ôn nhu nhìn cô, đôi môi cong lên đầy tự tin và rất hài lòng.

Tay của anh dùng sức giống như ngưng tụ tất cả mọi sức lực, lúc cô cảm thấy đau cũng là lúc cảm nhận được sự ngọt ngào.

Hôn nhân giữa hai người bất cứ ai cũng không thể nhúng tay vào, dù không yêu, họ cũng có niềm kiêu hãnh và hạnh phúc của riêng mình.

Nếu cô theo đuổi điện ảnh tựa như ngôi sao sáng, hướng tới tự do như vậy Lục Thiếu Phàm sẽ là lựa chọn của cô, ở bên cạnh cô.

Khi Lục Thiếu Phàm nhận cuộc điện thoại từ nội địa, thì chuyến đi Ireland của họ cũng kết thúc trước thời hạn.

Nơi phi trường vắng lạnh, Mẫn Nhu nhận lấy chiếc vé Lục Thiếu Phàm đã mua, trong lòng nuối tiếc quốc gia Ireland xinh đẹp tràn đầy sắc tộc còn có Lục Thiếu Phàm nữa.

“Một mình về cẩn thận biết chưa?”

Lục Thiếu Phàm vỗ nhẹ đầu cô, dịu dàng dẫn dò, gương mặt đầy vẻ yêu thương giống như đang lo lắng cho đứa trẻ vẫn chưa hiểu chuyện.

Trái tim Mẫn Nhu ấm áp, đôi mắt cảm động lóe sáng, trong miệng cũng thâm oán trách: “Em không phải con nít, Lục Thiếu Phàm anh dài dòng quá đi”

Anh cười khẽ một tiếng, ngón tay thon dài xoa xoa nơi chóp mũi của cô. Trước vẻ kháng nghị của cô, đôi mắt anh ngưng lại nhìn chằm chằm vẻ ngây thơ của cô, đôi mắt ấm lên vài phần.

“Mẫn Nhu, nếu chia tay em cũng nên tặng anh chút quà chứ?”

“Sao?”

Mẫn Nhu khó hiểu nhìn anh, anh lại quay đầu nhìn sang chỗ khác, theo ánh mắt anh Mẫn Nhu nghi hoặc quay đầu nhìn lại, cách đó không xa là một hình ảnh nóng bỏng thiếu chút nữa học máu.

Một đôi tình nhân nước ngoài đang ôm hôn thắm thiết, trình độ đó khiến cô lú lờ, chẳng lẽ quà chia tay Lục Thiếu Phàm nói là nó?

Mẫn Nhu toàn thân trở nên nóng rang, máu như muốn tràn lên não, cẩn thận nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, thế nhưng anh lại tỏ vẻ tự nhiên nhìn chằm chằm người ta như đang xem kịch hay, vẻ mặt bình thản.

Chẳng lẽ cô hiểu lầm, Lục Thiếu Phàm nói không phải ý này? Chẳng qua là vô tình nhìn thấy?

Mẫn Nhu tự an ủi trái tim mình, khước miệng từ từ kéo lên: “Lục Thiếu Phàm, ách, thời gian cũng không còn nhiều, em đi trước, trên đường anh cũng chú ý an toàn”

Nhìn về phía đôi tình nhân đang ôm hôn, cô lẩm bẩm “phi lễ chó nhìn”, Mẫn Nhu vội vàng muốn đi lướt qua thì lại bị Lục Thiếu Phàm kéo lại, chưa kịp phản ứng thì trên trán đã có một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm tỏ ra tự nhiên nhướn mày, giọng nói bình thản không hề khác thường: “Kiểm an bắt đầu rồi!”

“Lục... Lục Thiếu Phàm .. anh ..anh chiếm tiện nghi của em”

Ngón tay trắng của Mẫn Nhu chỉ vào vẻ mặt vô tội của anh, cố gắng nói cho hoàn chỉnh một câu.

“Anh sẽ chờ em về”

Anh làm như không thấy vẻ kích động của cô, sờ nhẹ mái tóc quăn của cô, thông thả xoay người. Lúc cô không nhìn thấy, trên gương mặt tuấn tú bình tĩnh đó đôi môi cong lên cười vui vẻ.

Anh coi như không có gì bỏ đi, nhìn theo bóng lưng cao ráo đi xa dần xa dần, Mẫn Nhu dùng tay chạm nhẹ vào vị trí vẫn còn ấm áp bên trán, khước miệng nở nụ cười ngọt ngào, nhẹ nhàng thở dài, xoay người đi về phía khu kiểm an.

Hai người đi ngược lại, càng đi càng xa, lúc này không ai suy nghĩ gì cả, cũng không biết phía trước chờ họ là gì?

Chúc phúc hoặc tất cả đều ngăn cản...

6. Chương 6

“Chân Ni, mình tới rồi, ừ, sẽ lập tức lên ngay”

Mẫn Nhu mặc áo khoác gió màu vàng nhạt, mang theo chiếc mũ đen và mắt kính đen, giày boot cao, dáng vẻ phong trần một mực đi về khách sạn.

Vừa rời khỏi Ireland cô liền quay về khách sạn, báo điện thoại cho Chân Ni, Mẫn Nhu đi về phía thang máy thì liền có bóng người cao ráo chặn ngang đường.

Mái tóc màu vàng óng, đôi mắt phượng có khả năng hấp dẫn hồn phách người khác, trong đó như đang che dấu một luồng tức giận, chiếc mũi anh tuấn, hai cánh môi anh đào mím chặt tạo thành đường thẳng, Âu Nhiễm Phong tự như u linh đột nhiên xuất hiện trước mắt cô.

Đem đồ xách trên tay giấu ra sau lưng, Mẫn Nhu tháo kính xuống, vẻ hưng phấn trên gương mặt nhỏ lúc này bị ngưng lại, nghi hoặc nhìn Âu Nhiễm Phong, rẽ sang bên cạnh đi qua.

“Mẫn Nhu, chúng ta cần nói chuyện”

“Tôi không biết giữa chúng ta có chuyện gì hay để mà nói, Âu Nhiễm Phong”

Mẫn Nhu nói xong liền đi ngang qua, tiến thẳng về trước, nhưng nghe giọng nói trầm thấp của anh cất lên thì chợt dừng bước

“Suốt hai ngày qua, em cùng một người đàn ông đi ra ngoài, đừng nghĩ không có ai biết”

Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn Âu Nhiễm Phong, trước vẻ mặt khó chịu của anh cô vờ như không thấy, dữ dằn trợn mắt nhìn anh, cắn răng thấp giọng nói: “Anh đang uy hiếp tôi?”

Hôm đó cô cùng Lục Thiếu Phàm đi ra ngoài tại sao Âu Nhiễm Phong lại nhìn thấy được, bây giờ anh ta nhắc đến chuyện này là có ý gì?!

Mẫn Nhu cau mày nhìn Âu Nhiễm Phong, tựa như con mèo sắp giương móng vuốt của mình ra chuẩn bị công kích đối phương.

Âu Nhiễm Phong nhìn vẻ địch ý trên mặt Mẫn Nhu, miễn cưỡng xoa xoa giữa hai chân mày: “Mẫn Nhu, tại sao chúng ta không thể bình tâm dùng hòa khí nói chuyện với nhau?”

“Từ ấn tượng Âu Nhiễm Phong anh để lại cho tôi thì tôi thật sự cảm thấy giữa chúng ta không có chung đề tài nào để nói”

Câu trả lời thẳng thắn sắc bén mà vô tình, khiến cho hai hàng lông mày của Âu Nhiễm Phong đột nhiên cau lại, đôi mắt nhìn chăm chăm thần sắc lạnh đậm của Mẫn Nhu: “Anh đã để lại ấn tượng không tốt với em, nên em đem sự phản bội của một người khác áp đặt lên người anh sao?”

“Tôi không biết anh đang nói gì?”- Hai mắt Mẫn Nhu sắc như dao, bàn tay dưới ống tay áo siết thành quả đấm, móng tay đâm sâu vào lòng để lại vết tiết lộ tâm trạng của cô.

“Cho dù anh có đào hoa, nhưng đối với em Mẫn Nhu, anh nghiêm túc không thua gì em đối với Kỷ Mạch Hằng...”

“Đủ rồi”

Tình cảm của cô và Kỷ Mạch Hằng khi nào lại để cho người ngoài xen vào, thấy cô vẫn còn vương vấn Kỷ Mạch Hằng, sợ cô chưa đủ đau đớn hay sao mà lại cửa vào nơi vết thương, dùng một đao chém mạnh nó?

“Cho dù anh nghiêm túc, xin lỗi, tôi đã không còn sự nhiệt tình trong tình yêu như năm đó”

Cô không còn là một nữ sinh coi tình yêu như sinh mạng mình, ba năm không chỉ khiến tính tình cô cứng lại mà còn bào mòn đi niềm tin của cô dành cho tình yêu.

Cho rằng tình yêu thật đẹp đẽ, đẹp đến mức có thể bù lại những tiếc nuối khi còn bé. Nhưng quay đầu lại cô mới nhận ra, từ tình yêu này sắc bén hơn bất kì lưỡi dao nào, chỉ lần thứ nhất cô đã bị nó đâm đến máu tươi đầm đìa, đau đến không muốn sống.

Rời bỏ Kỷ Mạch Hằng, cũng đem hai chữ tình yêu trong cuốn từ điển bỏ đi, khi một người đàn ông đứng trước mặt cô biểu đạt sự vĩ đại chung thủy của tình yêu, cô chỉ cười nhạt hoặc lạnh lùng xoay người đi.

“Nếu không còn chuyện gì khác, tôi đi trước”

Mẫn Nhu vừa dứt lời không hề nhìn Âu Nhiễm Phong một cái, quật cường xoay người. Sự ôn tồn ngăn ngủi mà Âu Nhiễm Phong mang đến không phải thứ cô khao khát, cô cũng không muốn dạo chơi trong cuộc sống của anh, còn anh cũng không phải người bên cạnh cô cả đời.

“Mẫn Nhu!”

Sắc mặt Âu Nhiễm Phong quỳnh lên, giống như Mẫn Nhu vừa rời khỏi thì nhất định anh sẽ thua, vội vàng bắt lấy cổ tay Mẫn Nhu.

Hai người họ đều là diễn viên hạng A, dĩ nhiên biết được khi nào đối phương đang diễn lúc nào thì nghiêm túc. Nhưng anh nghiêm túc hay không, cô không muốn biết cũng không dám biết.

Mẫn Nhu nhìn vẻ mặt lo lắng của Âu Nhiễm Phong, ánh mắt chua chát miễn cưỡng: “Chúng ta không hợp, dù miễn cưỡng ở chung cũng sẽ không hạnh phúc”

“Chưa thử qua làm sao biết”

Giọng nói đĩnh ninh của cô khiến anh tức giận, tay càng dùng sức khiến Mẫn Nhu cau mày

“Âu Nhiễm Phong, đừng để chúng ta ngay cả làm bạn bình thường cũng không thể”- Cô nhàn nhạt thở dài, giơ túi lên đẩy tay anh ra. “Yêu không có nghĩa phải có được, có lúc chúc phúc cũng là một cách yêu”

“Em ngay cả hạnh phúc cũng không tìm được thì bảo anh dùng tâm trạng gì để nói lời chúc phúc”

Lời nói cố kiềm chế cơn giận cực độ, trên mặt Âu Nhiễm Phong vẫn để lộ nụ cười ôn nhu vô hại dù nhìn có chút cứng nhắc, anh cũng không bao giờ để lộ bản thân mình trước mặt cô.

Mẫn Nhu không cách nào thoát khỏi sự kiềm chế của anh, hàng mi nhíu lại nhìn Âu Nhiễm Phong nắm chặt tay cô, thoáng giây giũa: “Nếu như anh lo lắng cho hạnh phúc của tôi, vậy thì anh có thể yên tâm”

“Mẫn Nhu”

Sắc mặt Âu Nhiễm Phong sa sầm, đối với sự cố chấp của Mẫn Nhu anh không cách nào tiếp nhận, tức giận nhìn cô dùng vẻ mặt không vui muốn hất tay anh ra.

Sáng rực như sao trời, cánh tay cô để trên không trung vung xuống tạo thành độ cong, Âu Nhiễm Phong không chịu buông tay, siết chặt lấy tay cô, nhưng khi nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út tất cả mọi động tác đều nơi lỏng.

Kia là gì? Nhẫn cưới sao? Không dám tin nhìn chiếc nhẫn màu bạc đeo trên ngón tay trắng kia, anh là người đã yêu rất nhiều cô gái, làm sao không biết được giá trị của chiếc nhẫn đó?

Chiếc nhẫn carat Ireland.

Biến mất trong hai ngày, cô đi Ireland sao?

Ireland, khế ước trăm năm...

Trong lòng Âu Nhiễm Phong dâng lên cảm giác khủng hoảng khó hiểu cũng vô cùng tức giận, người đàn ông kia dám mang cô tới Ireland, là muốn dùng truyền thuyết “khế ước trăm năm” trói chặt cô sao?

Thần sắc trên mặt Âu Nhiễm Phong thay đổi liên tục, Mẫn Nhu tò mò nhìn, không dám hỏi nhiều, môi đỏ mọng bấu một cái muốn bỏ đi.

Sau lưng cất lên giọng chất vấn của Âu Nhiễm Phong: “Em thật sự yêu anh ta sao?”

Anh ta? Anh ta nào?

Tay trái Mẫn Nhu rút trong túi áo khoác gió, ngón tay cái xoa nhẹ lên chiếc nhẫn cưới, cảm giác ấm áp từ từ dâng lên nơi đáy lòng lấp đầy đôi mắt vắng lạnh của cô.

Bên tai vang lên tiếng Lục Thiếu Phàm nói “Anh chờ em về”, nhịp tim không kiềm được đập nhanh, đôi môi kéo nhẹ không thể nhận ra, từng bước chân gấp gấp khựng lại.

Cô không quay đầu nhìn Âu Nhiễm Phong, gió đêm thổi qua khiến vạt áo cô bay lất phất, mái tóc quăn cũng tung bay, hai mắt như hoa anh đào hơi khép lại mơ màng.

“Tôi cần gì anh ấy cũng cho, còn tôi không có gì để cho anh ấy cả, ngoại trừ chính mình”

Đằng sau truyền đến tiếng cười khê, Mẫn Nhu không xoay người bác bỏ, khóe miệng kéo lên, hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm về sau sẽ càng bị nhiều người chế giễu, Âu Nhiễm Phong là người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng.

Nếu đã bắt đầu, cô nên tin tưởng bản thân, tin tưởng Lục Thiếu Phàm, đồng ý làm người đàn ông cả đời của cô.

Bất kể Lục Thiếu Phàm vì mục đích gì mà muốn lấy cô, vì danh phận vì quyền lợi, cô không cần biết biết nguyên nhân, cô sẽ tin anh tuyệt đối, một người đàn ông phong tư trác tuyệt như thế, thứ cô có anh đều có được, dù cô đề xuất kết hôn với anh, nhưng chỉ cần suy nghĩ kỹ càng đối với anh cũng không có chỗ nào được lợi.

Cưới một nữ minh tinh làm vợ đối với tiền đồ của anh trăm hại chứ không lợi, một người thông minh như Lục Thiếu Phàm sao lại không biết?

Mỗi bước Lục Thiếu Phàm tới gần, cô lại phát hiện mình không hiểu anh, Lục Thiếu Phàm quá thần bí tựa như một hắc động tĩnh mịch cuốn hút cô vào thăm thính, cho dù lòng hiếu kỳ sẽ hại cô, cô vẫn nhảy vào.

Bên trong phòng, Chân Ni hăng hái mang đồ ăn đặc sản do cô mang về Ireland, bao gồm vài thứ đồ lễ tế và đồ ăn vặt.

Mẫn Nhu mệt mỏi ngã vào ghế sofa, cởi bỏ áo khoác gió, tựa người xuống nệm.

“Hai người đã đi Ireland?”

Chân Ni nghiêng cứu bọc cà phê trong tay, rồi hỏi Mẫn Nhu đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mẫn Nhu nhẹ nhàng “phải” một tiếng, cơ thể nằm nghiêng vùi vào trong ghế sofa, hai ngày qua không nghỉ ngơi đúng là mệt gần chết.

Chân Ni nghiêng đầu, nhìn sang Mẫn Nhu đã ngủ mất, đôi mắt háo hức bỗng trở nên nhu hòa, than nhẹ một tiếng, từ trên giường đứng dậy, ôm chăn đến bên ghế đắp lên cho Mẫn Nhu.

Cẩn thận chỉnh sửa từng góc chăn, Chân Ni ngồi xuống ngắm nhìn gương mặt an bình của cô, dưới vành mắt thâm xanh một màu nhưng khóe môi lại hơi cong lên.

Cánh tay đột nhiên lọt ra khỏi chăn, Chân Ni khẽ lắc đầu, nâng tay cô bỏ vào trong chăn, dưới ánh đèn mờ chiếc nhẫn tinh xảo đập vào mắt Chân Ni.

Chiếc nhẫn dính chặt trên ngón áp út, Chân Ni muốn gỡ ra nhưng không được, ngược lại càng khiến Mẫn Nhu mơ màng nhúm mày, cuốn người một cái đưa lưng về phía Chân Ni.

Trong cuộc đời có rất nhiều tình huống bất ngờ nảy sinh, như chuyện giữa Mẫn Nhu và Kỷ Mạch Hằng, Lục Thiệu Phàm và Mẫn Nhu.

Nhớ lại lúc ở ngoài hành lang, người đàn ông ưu nhã phi phàm, vẻ mặt lạnh nhạt nhưng nghiêm túc, khi nhắc tới Mẫn Nhu mới trở nên ôn hòa, ánh mắt thâm trầm lóe lên tựa như ngôi sao sáng, nhưng cũng khiến ọi phòng bị của Chân Ni dành cho Lục Thiệu Phàm đều biến mất.

Dịu dàng nhìn mái tóc quăn của Mẫn Nhu xoắn bên ghế, Chân Ni mỉm cười vui mừng.

Hi vọng anh ta có thể mang lại hạnh phúc cho cậu...

Đứng dậy, xoay người nhìn Mẫn Nhu ngủ say, rồi tắt đèn nhẹ nhàng rời khỏi phòng

Lục Thiệu Phàm là người chính trực, tâm địa làm sao có thể gian xảo!!

Mẫn Nhu nhướng mày cười, cất điện thoại vào túi quay người lại. Âu Nhiễm Phong ung dung tựa vào tường hai tay đút vào túi, dường như có ý gì đó cứ nhìn chăm chăm cô.

Cô lịch sự gật đầu nhìn Âu Nhiễm Phong, Mẫn Nhu tính quay lại buổi lễ trao giải thì Âu Nhiễm Phong gọi lại.

“Mẫn Nhu, em chọn anh ta thật sao?”

Vẻ mặt long trọng của Âu Nhiễm Phong cũng khiến Mẫn Nhu trở nên nghiêm túc, cô khẽ mím đôi môi mong đỏ rồi mở ra, giữa hàng lông mày cho thấy sự kiên định:

“Anh ấy từng nói, gặp được tôi là điều đẹp nhất, vậy tôi có lỗi gì? Vì anh ấy, tôi mới hiểu cái gì gọi là hạnh phúc, cho dù giữa chúng tôi không phải vì yêu mà đến với nhau, nhưng tôi tin rằng chúng tôi cũng sẽ đi tới cuối cùng”

Âu Nhiễm Phong chặt chẽ nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô, có thể thấy sự chân thành, sự mong đợi vào tương lai. Thật lâu sau đôi môi mỏng mới mở ra tự giấu bản thân, mi mắt sụp xuống bỗng ngẩng lên, nhìn đôi mắt trong sáng mà thơ thần của Mẫn Nhu.

“Mẫn Nhu, đừng để anh thất vọng, nếu tới lúc đó em chạy tới khóc muốn ở cùng với anh, anh cũng không đồng ý, người đàn ông tốt như Âu Nhiễm Phong vào lúc này sẽ biến mất. Bắt đầu từ ngày mai, chỉ có đại minh tinh thế giới Âu Nhiễm Phong”

Âu Nhiễm Phong cười giòn chúc phúc Mẫn Nhu. Mẫn Nhu không phải không nhìn thấy sự tổn thương trong mắt Âu Nhiễm Phong, nhưng việc cô có thể làm là đón nhận lời chúc phúc, sống hạnh phúc bên Lục Thiệu Phàm!

“Chúng tôi sẽ hạnh phúc!”

Âu Nhiễm Phong gật đầu, môi cong lên, không tựa vào vách tường nữa nhẹ xoay chậm bước về phía lối ra, không nói với cô một câu “tạm biệt”

Mẫn Nhu cảm thấy có lỗi với Âu Nhiễm Phong, do cô có thành kiến với Kỷ Mạch Hằng nên mỗi lần gặp mặt đều đối chọi gay gắt, có lẽ không công bằng với Âu Nhiễm Phong?

Nhẹ nhàng thở dài nhìn theo bóng lưng cô đơn lẻ loi của anh, không kiềm được nói lời xin lỗi:

“Xin lỗi”

Sau lễ giao giải thì thu hoạch của tổ làm phim “xa nhau” khá tốt, tuy đạt được giải nghệ thuật dành cho phim nhựa, nam chính Âu Nhiễm Phong cũng đoạt được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc, trước kia anh luôn xuất hiện ở các bộ phim truyền hình, liên tục xuất hiện trên màn ảnh, nên với kết quả lần này càng tỏa sáng.

Khi Mẫn Nhu kéo vali cùng với Chân Ni xuất hiện ở cửa phòng, mọi người đang vui mừng vẫn chưa kịp phản ứng lại.

“Mẫn Nhu, cô đây là...”

Lý Nghị nhìn vali đằng sau Mẫn Nhu, lại thấy cô mặc bộ trang phục đơn giản. Ông không hiểu gì liền đặt ly rượu xuống, đứng lên hỏi thăm.

Mẫn Nhu cũng biết có thể đám người Lý Nghị sẽ hiểu lầm. Nhưng cô đã đồng ý qua điện thoại với Lục Thiệu Phàm, đành nhắm mắt ngại ngùng nói: “Đạo diễn, nhà tôi có việc gấp nên tối nay phải về”

“Thật sao?”- Lý Nghị dò xét nhìn Chân Ni đứng bên cạnh Mẫn Nhu, Chân Ni dời mắt đi tỏ vẻ không biết.

“Mọi người vì Âu Nhiễm Phong vui vẻ ăn mừng đi, tôi xin phép đi trước”

Cô gật đầu ý chào nhìn mọi người trong phòng, ánh mắt Mẫn Nhu lướt đến bên Âu Nhiễm Phong, anh không hề nhìn cô chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm ly rượu thủy tinh màu đỏ.

“Vậy hai người đi cẩn thận, về rồi nhớ gọi điện cho chúng tôi”

“Vâng, tôi biết, đạo diễn tạm biệt”

Xách vali, kéo Chân Ni vội vã cáo từ, Mẫn Nhu chạy đến sân bay.

Bên trong taxi, Chân Ni mở cái miệng nhỏ của mình ra bất mãn lắm nhắm nói: “Cậu vội đến thế sao? Mình vẫn chưa đi dạo quanh LA, đang tính đi đến phố người Hoa, rồi đại lộ ngôi sao a!”

Mẫn Nhu quay đầu, giữ lấy bàn tay đang múa may của Chân Ni, cười hời hợt nói: “Lần sau mình sẽ đưa cậu đi? Ngoan, Chân Ni, lần này theo mình về nước trước”

Chân Ni chỉ tiếc rên sất sất không thành thép, thở hắt một cái, tựa vào ghế, bắt lực la lên: “Đầu tiên là Kỷ Mạch Hằng, bây giờ là Lục Thiệu Phàm, Mẫn Nhu, cậu nhất định sẽ trở thành phu nữ”

Mẫn Nhu sững sốt, nụ cười trên mặt trở nên miễn cưỡng, ba năm với Kỷ Mạch Hằng vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt như cuốn phim trắng đen đang trình chiếu, mất đi tự trọng, vì anh ta cam tâm trả giá mọi thứ.

Bảo không quan tâm là giả, đau cũng đã đau, chỉ đợi vết thương lành lại nhưng mỗi khi chạm vào nó thì đều thấy khó chịu. Trong đầu lại hiện lên nét mặt anh tuần nhả nhận của Lục Thiệu Phàm, cảm giác buồn bực trong lòng Mẫn Nhu như được một ngọn gió xuân thổi qua, cô lại nở nụ cười, nhìn về phía Chân Ni vừa phát hiện mình nói bậy đang lo lắng quan sát cô nói: “Lục Thiệu Phàm không như thế”

Đúng như Mẫn Nhu nói, Lục Thiệu Phàm không như thế, khi hai người đáp máy bay xuống thành phố A thì đã thấy Lục Thiệu Phàm đứng ngay lối ra.

Anh giống như một pho tượng cao nhả to lớn, bình thản đứng đó, cả người phong độ khi nhìn thấy Mẫn Nhu kéo hành lý bước ra, gương mặt lạnh lùng nở nụ cười rực rỡ bước nhanh về phía cô.

“Nhu”

Mẫn Nhu nhìn vẻ mặt đầy ý cười của người đàn ông trước mắt có chút hơi hoảng hốt, tất cả các tế bào trong cơ thể như bị rót vào một thứ thuốc kích thích, bắt đầu rục rịch, tứ chi mất đi điều khiển bước đến.

Đây là lần đầu tiên có người ngoài người thân gọi tên cô, một chữ đơn giản, từ đôi môi hoàn mỹ màu tường vi của anh thả ra tựa như một câu bùa chú dán lên người cô, làm cô không biết phải làm sao.

Quan hệ giữa hai người thì ra đã thân mật như thế nhưng cô vẫn chưa kịp thích ứng.

Chân Ni dùng ánh mắt lấp lánh nhìn không gian ái muội giữa hai người, gương mặt Lục Thiếu Phàm thì tự nhiên nhưng gương mặt nhỏ xinh của Mẫn Nhu lại ửng đỏ, liền sáng tỏ mọi chuyện, vỗ ót, ra là cô làm kỳ đà cản mũi.

“Ách.. này... mình đi trước... hai người... cứ từ từ trò chuyện!”

“Chân Ni!”

Mẫn Nhu muốn ngăn cản, nhưng Chân Ni đã xách hành lí của mình chuẩn mất, còn cô ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có, để cô lại cùng Lục Thiếu Phàm.

Cánh tay xách vali hơi run lên, Mẫn Nhu liếc nhìn Lục Thiếu Phàm, thấy anh mỉm cười nhìn mình liền bấn loạn, vội vàng cúi đầu xấu hổ đỏ mặt.

Mới có một ngày không gặp hai người đã thành thế này, sau đó phải sống cùng nhau dài dài không biết sẽ ra sao nữa?

“Đi thôi”

Lục Thiếu Phàm dịu dàng nói, đi tới bên cạnh, cầm lấy hành lí từ trong tay cô, ngón tay thon dài như vô tình chạm vào ngón tay ấm áp của cô. Trước sự run rẩy của cô, đôi mắt chợt lóe lên sự hài lòng xách hành lí đi ra ngoài.

Mẫn Nhu giật mình đứng tại chỗ, vuốt ve nơi ngón tay vừa bị anh chạm vào, khoe môi cong lên bỗng nhiên tỉnh ngộ, sao cô có thể quên hai người đã là vợ chồng hợp pháp.

Đừng nói là chạm vào tay, hôn nhau, thậm chí là...

Nghĩ tới lúc hai người họ có một ngày nằm trên giường lớn làm việc kia, hai gò má Mẫn Nhu như bị lửa hừng hực thiêu cháy, trong lòng lại có chút chán nản.

Lục Thiếu Phàm ưu tú như thế cũng sẽ là một người chồng tốt, nhưng vấn đề là tình cảm bên trong của cô dành cho Lục Thiếu Phàm phần nhiều là cảm kích. Trong tình huống này, nếu kết hợp có lẽ chỉ là trách nhiệm và nghĩa vụ của một người vợ, không phải là tình yêu.

Kết quả như thế không nhiều cũng ít sẽ để lại trong cô sự phản kháng.

Nhưng nếu Lục Thiếu Phàm thật sự nói ra, cô cũng không có lý do để cự tuyệt, trừ khi cô muốn phá hủy mối quan hệ hài hòa giữa hai người.

“Làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?”

Lục Thiếu Phàm vừa lái xe vừa nhìn thần sắc dị thường của Mẫn Nhu, gương mặt bớt phần lạnh nhạt mà tràn ngập lo lắng.

Mẫn Nhu quay đầu nhìn thấy gương mặt tuần tú và gò má rất đẹp của Lục Thiếu Phàm, ngoài ra còn thấy ánh mắt anh nhíu lại. Lúc đó, mọi phiền não buồn bực trong lòng đều biến mất thay vào đó là cảm giác ấm áp ngọt ngào.

Lục Thiếu Phàm sẽ không ép cô làm bất cứ chuyện gì, từ sự quan tâm của anh mà cô nhìn thấy, cô chắc chắn sự tôn trọng của anh dành cho cô vượt qua cả tưởng tượng. Nhưng cảm giác áy náy với Lục Thiếu Phàm cũng trở nên sâu sắc.

Mẫn Nhu kéo nhẹ khoe môi, điềm đạm cười một tiếng, trấn an tâm tư lo lắng của Lục Thiếu Phàm: “Em rất khỏe, có lẽ do bay suốt mấy giờ liên tục nên hơi mệt.”

Bờ môi căng ra của Lục Thiếu Phàm trong chớp mắt giãn ra, ánh mắt từ từ thả lỏng, bắt đầu nhìn cô chuyển động tay lái, xe thể thao quẹo qua một khúc cua không phải đi về hướng nhà Chân Ni.

“Về nhà ngủ một giấc thật ngon là ổn thôi”

Trong mắt anh ẩn chứa sự yêu thương cùng ôn nhu tựa như tơ bao bọc lấy cô từng vòng trói thật chặt, không để cô có bất cứ cơ hội nào thoát đi.

Mẫn Nhu cuối cùng vẫn không mở miệng hỏi, Lục Thiếu Phàm là người chồng hợp pháp cũng không phải ai xa lạ, dù tân hôn của hai người vẫn chưa hết ba ngày nhưng đã có thể sống chung với nhau.

Cố gắng thả lỏng tâm trạng, nhìn vào kính chiếu hậu khoe môi nâng lên, đáp trả Lục Thiếu Phàm bằng hai chữ:

“Vâng ạ!”

Khoe môi Lục Thiếu Phàm tạo thành đường cong mờ nhạt, vui vẻ nâng mày, trên gò má phi phàm tràn đầy vẻ sung sướng.

Mẫn Nhu nhìn qua kính chiếu hậu thấy Lục Thiếu Phàm, trong mắt cô hơi hoảng loạn.

Lấy Lục Thiếu Phàm có đúng không?

Có lẽ, kể từ lúc bắt đầu ở sân bay nhìn thấy Lục Thiếu Phàm, cô đã không còn quyền để hỏi hận.

Kể từ khi ngồi vào bên trái xe Lục Thiếu Phàm thì vận mệnh hai người đã thắt chặt vào nhau, dù tương lai phía trước có gặp ghềnh thì hai người đều cùng nhau chống đỡ.

Kết thúc thế nào họ cũng không biết, là vui hay buồn cô cũng không dám nói chính xác, càng không đoán được. Nhưng bi thảm nhất có lẽ sẽ trở lại điểm xuất phát, trở lại thời điểm vẫn chưa có Lục Thiếu Phàm.

Rời khỏi Kỷ Mạch Hằng, đau chỉ là nhất thời, nhưng nếu là Lục Thiếu Phàm?

Cô mệt mỏi xoa nhẹ mi mắt.

Đó là chưa biết Lục Thiếu Phàm có ý nghĩa như thế nào với cô, cho tới bây giờ không thể dùng thái độ nửa vời để suy xét. Có lúc cần chi phải so đo nhiều như thế, dù sao sau khi trải qua tất cả, cảm nhận thứ tốt đẹp nhất cũng đáng giá để nhớ lại.

Gió thổi vào đôi mắt mơ màng của Mẫn Nhu, rã rời nhìn từng căn biệt thự trôi về phía sau, ánh mắt lại nhìn về phía kính chiếu hậu.

Lục Thiếu Phàm, chúng ta thật sự có được một trăm năm sao?

Xe thể thao đi vào khu nhà “cao cấp Giang Nam”, Mẫn Nhu biết nơi này, gần đây trên tivi thường quảng bá về nó, là khu chung cư nhà giàu hạng sang.

Trước mắt là một tòa kiến trúc mới tinh, trong lòng Mẫn Nhu âm thầm thổn thức, Lục Thiếu Phàm quả nhiên có tiền, căn hộ ở đây rất xa xỉ mà anh lại có thể dễ dàng mua được nó, không hổ là đại gia tộc ở thành phố A!

“Em suy nghĩ gì vậy?”

Mẫn Nhu lướt mắt nhìn sang Lục Thiếu Phàm đang tò mò nhìn mình, cười nhẹ, lắc đầu một cái: “Không có gì, chỉ là dường như căn hộ ở đây cũng không tiện nghi lắm”

Lục Thiếu Phàm từ từ giảm tốc độ xe, ánh mắt chú ý về trước, hơi nghiêng đầu, hỏi Mẫn Nhu: “Vậy em có thích không?”

Ánh đèn đường cách xa nhau thi thoảng lại chiếu vào gương mặt của cô, nghe câu hỏi của Lục Thiếu Phàm cô không đáp, chỉ mím môi, cụp mắt xuống

Xe đi vào bên trong cùng tầng trệt của khu nhà, Lục Thiếu Phàm quay đầu nhìn Mẫn Nhu không nói gì, nghiêng người, cả bóng người cao lớn như che lấp đi cơ thể mảnh dẻ của Mẫn Nhu. Trước ánh mắt kính ngạc của cô, bàn tay thon dài trắng nõn vuốt ve mái tóc quăn mềm mại của cô.

“Mẫn Nhu, chuyện không phức tạp như em nghĩ đâu, nơi này anh thấy phong cảnh cũng không tệ, nên muốn mua lại ở cùng với em, còn biệt thự của Lục gia, nếu em muốn về đó chúng ta ngày mai sẽ về”

Mẫn Nhu quan sát đôi mắt nhu tình tựa nước của Lục Thiếu Phàm, đôi môi đỏ mọng mở ra, cổ họng như bị đá chặn ngang, nói không nên lời, chỉ kinh ngạc nhìn gương mặt tuấn tú của anh.

Ngón tay ấm áp của Lục Thiếu Phàm lướt qua gò má trên gương mặt đầy vẻ lo lắng của cô.. Anh nghiêng ngมอง phía bên tóc mai, trong xe cất lên tiếng thở dài có bất đắc dĩ cũng có yêu thương.

“Anh đã nói mọi chuyện cứ để anh giải quyết, em chỉ cần chuẩn bị thật tốt làm vợ của anh là được”

Những lời nói dịu dàng xuyên qua màng nghĩ, theo máu chạy thẳng vào tim, Mẫn Nhu nhìn về mặt nghiêm túc mang theo nét đau lòng Lục Thiếu Phàm, cô nhẹ cong môi, khàn giọng nói:

“Lục Thiếu Phàm, hôn nhân của chúng ta, không chỉ là trách nhiệm của anh, em...”- Dõi theo đôi mắt trong suốt thâm thúy của anh, thở dài nói. “cũng muốn dùng chút sức lực nhỏ nhoi của mình”

Lục Thiếu Phàm vốn nhúu mày lại nghe Mẫn Nhu nói xong mới từ từ giãn ra. Gương mặt thanh tú lạnh lùng lộ ra cảm xúc vui mừng, cơ thể cao lớn ấn một tay xuống ghế, tay còn lại giữ lấy ót Mẫn Nhu.

Mùi hương bạc hà càng lúc càng tới gần, hơi thở ấm nóng phả vào nơi chóp mũi cô, anh nhìn chằm chằm đôi môi trơn bóng đỏ mọng của cô, đôi mắt đen chập chờn, nóng bỏng như vậy khiến cho cô hoảng loạn.

“Lục Thiếu Phàm!”

Cô chợt đưa tay đẩy nhẹ cơ thể anh đang tiến sát lại, nhìn gương mặt trước mặt cô ngày càng to ra, cô vội vàng kêu lên.

“Àn?”

Lục Thiếu Phàm lên tiếng cho có lệ, không ngừng động tác tiến gần lại, đàn ông dù sao cũng mạnh hơn phụ nữ, vì vậy sự phản kháng của Mẫn Nhu hoàn toàn có thể bỏ qua.

Khi đôi môi hơi lạnh của Lục Thiếu Phàm chỉ còn cách cô mấy millimet thì chợt dừng lại, không làm bước tiếp theo.

Mẫn Nhu khẩn trương nuốt nước miếng, theo ánh mắt của Lục Thiếu Phàm nhìn lại, ra là dây an toàn trên người vẫn chưa tháo ra đã cản trở kế hoạch của anh! (=)))

“Khụ khụ khụ, em xuống xe trước, anh cứ từ từ đi”

Nhẹ nhàng đẩy về mặt ảo não của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu vội vàng cởi dây an toàn, vừa nói vừa mở cửa xe bỏ trốn mất dạng.

Lục Thiếu Phàm nhìn người đi, xe trống không, kéo nhẹ caravat, cúi đầu nhìn chiếc dây an toàn là đầu sở gậy ra chuyện không khỏi thâm oán giận: “Người nào lại đi thiết kế thứ cản trở như vậy trên xe”

Vì chuyện xảy ra trên xe, nên không khí giữa hai người trở nên lúng túng, dọc theo đường đi không ai nói câu nào.

“Vào đi”- Lục Thiếu Phàm mở cửa, nói với Mẫn Nhu đang theo sau.

Cởi giày, Mẫn Nhu đặt chân lên sàn nhà làm bằng gỗ, quan sát thiết kế trong phòng, oa một tiếng, vui mừng xoay người, thiếu chút nữa là tràn cả cõi lòng Lục Thiếu Phàm (cái chỗ này ta chịu a >”“<>

“Lục Thiếu Phàm, anh cũng thích cách trang trí địa trung hải sao?”

Cũng? Từ này dùng không sai!

Lục Thiếu Phàm nhướng đuôi lông mày, chú ý tới biểu hiện của Mẫn Nhu, gương mặt nhỏ đầy vẻ sung sướng mà quyến rũ khiến cho trái tim anh đập nhanh.

“Em trước giờ vẫn rất thích có một căn hộ theo phong cách địa trung hải, một màu xanh thăm lẫm mạn rất ấm áp, trời và biển đều một màu, mặt trời rực rỡ trên cao tỏa sáng thuần mỹ tự nhiên..”

Vẻ mặt Mẫn Nhu tựa như có ma lực, hấp dẫn anh, hận không thể đem toàn bộ thế giới dâng đến trước mặt cô, chỉ vì anh mà cười.

Mẫn Nhu vui vẻ phấn chấn khoa chân múa tay nhìn nội thất. Từ sau lưng một cảm giác ấm áp truyền tới, trên thắt lưng xuất hiện một bàn tay với khớp xương rõ ràng, chưa kịp ngạc nhiên đã bị anh ôm vào lòng.

“Em thích là được rồi!”

Gương mặt anh tuấn của Lục Thiếu Phàm cọ vào đầu cô, xuyên qua lớp tóc dài, cô có thể cảm nhận được môi của anh dừng lại nơi vành tai, hơi thở ấm áp như có như không phả vào tai, mùi bạc hà thơm ngát bao lấy cơ thể cô.

Cơ thể Mẫn Nhu cứng đờ, Lục Thiếu Phàm đang tán tỉnh cô sao?

Ý nghĩ vừa nảy lên đã khiến Mẫn Nhu sợ tới mức hai gò má phồng hồng, mắt tự nhiên giãy giụa thoát khỏi sự kiềm chế ôn nhu của Lục Thiếu Phàm, bước lui sang bên, ánh mắt mơ hồ nói: “Em mệt rồi, muốn đi ngủ”

Lục Thiếu Phàm nhìn bộ dạng co ro khấn trương của Mẫn Nhu, trên gương mặt có chút bất đắc dĩ, thở dài nói: “Vậy em đi tắm đi, anh giúp em chuẩn bị cơm tối”

“Vâng!”

Có được sự cho phép của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu quăng vali sang bên, cầm lấy áo ngủ, lúc dậy hành lý lại vẫn liếc trộm Lục Thiếu Phàm, ngay sau đó liền dùng tốc độ chạy nước rút 300m vọt vào nhà tắm.

Lục Thiếu Phàm nhìn theo theo dáng vẻ Ô Quy khiếp sợ của cô vừa buồn cười vừa giận, cũng không thể trách cô được, xoay người, cởi áo khoác xuống, cử chỉ tao nhã đặt áo lên lưng ghế, cuộn ống tay áo lên bước vào phòng bếp.

Mẫn Nhu nằm bên trong bồn tắm, để mặc cho nước ấm bao phủ cơ thể, nhìn bọt biển màu trắng phiêu động trên mặt nước lại bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc.

Chỉ cần rời khỏi Lục Thiếu Phàm, năng lực suy nghĩ của cô sẽ khôi phục bình thường, không chỉ nói vài ba câu vô nghĩa.

Cuộc hôn nhân của hai người, cô không ngờ nghĩ Lục gia sẽ vui mừng đón nhận. Một chính trị gia tài năng lại đi kết hôn với một nữ minh tinh, đối với Lục gia thật khó tiếp nhận.

Bỏ qua vấn đề dòng dõi, Lục gia là đại gia tộc cũng coi trọng công việc con cháu đang làm đúng không? Nếu không phải thế, vì sao những người hẹn hò với Lục Thiếu Phàm trước kia đều là danh môn thiên kim, đâu có người nào làm trong giới nghệ sĩ?

Người sợ nổi tiếng, heo sợ mập, chính trị gia sợ nhất là lên mấy tờ báo lá cải, gây ra những lời gièm pha rất khó coi, tránh cản trở sự nghiệp

Nghĩ tới đó, Mẫn Nhu không khỏi lo lắng, hai tay vô thức chà vào cơ thể, suy nghĩ lại tất cả về cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm.

Mẫn gia coi như không nói tới, chỉ còn Lục gia, Lục Thiếu Phàm muốn thuyết phục chắc chắn sẽ tốn thời gian và sức lực, nhìn gian phòng tắm mới tinh này hoàn toàn chưa có ai dùng qua, tất cả đồ dùng đều mới, có lẽ cô là người đầu tiên chạm vào.

Chẳng lẽ đúng như cô đoán, Lục gia không cho cô vào nhà, cho nên Lục Thiếu Phàm mới đưa cô tới đây ở.

Nghĩ tới các vị trưởng bối Lục gia từ chối mình, gương mặt nhỏ nhắn sáng rõ của Mẫn Nhu xuất hiện thần sắc ảm đạm, cuộc hôn nhân này khó đến thế sao?

Lục Thiếu Phàm biết rõ khó khăn mà vẫn lấy cô, tâm ý của anh làm cô cho không thể dao động từ bỏ cuộc hôn nhân của họ!! Lục gia phản đối thì sao, Mẫn gia cũng không xem trọng thì thế nào, mà cô có Lục Thiếu Phàm, anh luôn ở bên chăm sóc cô, nếu lấy Kỷ Mạch Hằng ra để mà so sánh thì sự dục dăng của Lục Thiếu Phàm đã cho cô dũng khí và kiên nhẫn.

Chế giễu, lạnh lùng, khinh bỉ cô đều đã trải qua, cũng đã chết lặng. Sự kỳ vọng đối bà Lục cùng lắm cũng chỉ như thái độ của bà Kỷ đối với cô.

Từ bồn tắm đứng dậy, Mẫn Nhu kéo khăn tắm treo nơi vách tường, tâm trạng cũng thoải mái không ít, rời bỏ những suy nghĩ tiêu cực, cô tin cuộc hôn nhân này so với ba năm gian khổ còn dễ dàng hơn, vì người đàn ông đó là Lục Thiếu Phàm không phải Kỷ Mạch Hằng.

Cửa phòng tắm đột ngột mở ra, một chân Mẫn Nhu bước ra khỏi bồn tắm, khăn tắm vẫn chưa kịp quấn vào người, hai mắt mở to, nhìn người đàn ông hét lên một tiếng, vội vàng che đi cơ thể.

Lục Thiếu Phàm tay cầm nơ vịn cửa, nhìn dáng vẻ chật vật của Mẫn Nhu không kiềm được khóe miệng cong lên, hai mắt đen ẩn chứa vẻ cười ranh mãnh, chẳng qua, anh không kịp cười, vì Mẫn Nhu hấp tấp lui ra sau, lòng bàn chân trơn trượt cả người ngã vào bồn tắm.

“Cẩn thận!”

7. Chương 7

Lục Thiếu Phàm lo lắng nhắc nhở nhưng cũng không kịp, lúc hai mắt Mẫn Nhu nhắm lại thì anh vội vàng vọt vào phòng tắm.

“Phù phù!”

Bọt nước bắn tung tóe làm ướt cả một phần lớn nền gạch, bên trong bồn lại là một cảnh kiều diễm khác.

Cả cơ thể Lục Thiếu Phàm cúi xuống một tay chống vào phía trên thành bồn tắm tay còn lại giữ lấy đầu Mẫn Nhu đang hạ xuống, không để cô bị va đập.

Mẫn Nhu uống liền mấy ngụm nước, không chịu nổi ho khan vài tiếng, hai bàn tay trắng nõn bấu chặt lấy cổ Lục Thiếu Phàm như muốn tìm kiếm điểm tựa, không để bản thân rơi thẳng xuống nước.

Chiếc khăn tắm ở tay cô đã không cánh mà bay, bọt nước thừa thớt không thể che đi cơ thể trần trụi bóng loáng của cô.

Mẫn Nhu dần dần quen với cảm giác bị sặc nước, đột nhiên cô phát hiện gì đó, ở dưới nước là cơ thể không có mảnh vải che thân của mình. Hai mắt xinh xắn tròn to, buông Lục Thiếu Phàm ra, sợ hãi dùng tay che đi cảnh xuân trước ngực.

Cơ thể với những đường cong lồi lõm trầm mình trong nước, mái tóc quăn đen nhánh; từng giọt nước không ngừng rơi xuống cổ tay anh, tựa như có lửa, mỗi lần rơi xuống đều như bị bỏng.

Lục Thiếu Phàm nhìn gương mặt bối rối xấu hổ ảo não kia, yết hầu giật giật, không nói gì, ánh mắt lo lắng dần dần tối sầm, càng lúc càng trở nên sâu thẳm khó dò.

Mẫn Nhu nhìn vào mắt Lục Thiếu Phàm, vẻ mặt sợ hãi nhưng lại toát lên vẻ quyến rũ xinh đẹp hấp dẫn, đáng vẻ ngượng ngùng khiến người ta càng rung động...

“Lục Thiếu Phàm...”

Giọng Mẫn Nhu run run, tim đập nhanh giống như muốn nhảy khỏi lồng ngực, vội vàng muốn né tránh ánh nhìn nóng bỏng của Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm cúi thấp người rồi chậm rãi tiến vào trong bồn tắm lớn, dòng nước ấm khiến áo sơ mi anh ướt đầm dãn chặt vào cơ thể để lộ từng đường tuyệt mỹ.

Một tay anh vẫn giữ lấy sau đầu cô, tay còn lại rút khỏi bồn tắm, vòng sau lưng cô khiến cô cùng mình ngồi giữa bồn tắm.

Lớp áo sơ mi cản bản không có tác dụng ngăn cản, Mẫn Nhu mở to mắt nhìn lồng ngực rõ ràng của Lục Thiếu Phàm, hoàn mỹ không tìm thấy chút tì vết, anh cúi người từng chút một tiếp xúc với cơ thể cô, khiến cô sợ hãi run lên.

“Lục ...”

Mẫn Nhu cả người chấn động mạnh, quên cả việc phải đẩy Lục Thiếu Phàm ra, thần thờ áp sát vào ngực anh, đôi môi kinh ngạc hé mở mặc cho cánh môi của anh tùy ý dán lên đôi môi đỏ mọng trơn bóng của cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm, đôi mắt nhánh thâm thúy của anh lóe lên tia cười nhạt rồi từ từ nhắm lại, hàng lông mi quét qua mặt cô tựa như lông vũ khiến cho cô ngứa ngáy trong lòng.

Loại cảm giác này thật kì diệu nhưng cũng thật tệ!! Nó khiến cô vừa lo sợ lại bất an muốn thoát khỏi lòng anh!.

Phía trên môi cô có vật gì đó mềm mại đang liếm nhẹ theo hình môi, một vòng lại một vòng nữa, qua lại chà xát liên tục

Cơ thể ngâm trong nước nóng rang, ngay cả mặt cũng như bị lửa thiêu cháy, Mẫn Nhu không chịu được vươn chiếc lưỡi dính hương liếm liếm thì càng khiến cho đôi môi trở nên bỏng rát.

Nhưng chưa kịp chạm vào vành môi thì một luồng sức mạnh đã khòe chặt chiếc lưỡi của cô. Khi cô muốn ngăn cản đi cảm giác bất an thì có thứ gì đó chui vào miệng, như có như không chạm vào miệng cô.

“Ư..”

Tiếng rên rỉ nhỏ như một luồng kích thích, Lục Thiếu Phàm đỡ lấy đầu Mẫn Nhu ép xuống, đầu lưỡi ẩm áp mềm mại bắt đầu tìm kiếm chiếc lưỡi đang chạy trốn lung tung của cô, nước bọt ngọt ngào trao đổi qua lại, điên cuồng kích thích lí trí của cô.

Hô hấp của Lục Thiếu Phàm càng thêm nặng nề, hơi thở nóng hổi như lửa phả vào gương mặt đỏ bừng của cô, khiến cho trái tim cô càng hỗn loạn nhảy căng lên vừa khẩn trương lại bất an.

Bàn tay thon dài đặt phía sau lưng bóng loáng nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận sự tiếp xúc da thịt, tiếng than nhẹ từ nơi tiếp hợp giữa hai môi tràn ra.

Nước ẩm dần dần lạnh, cơ thể cô lại nóng như lửa, hai mắt mơ màng nhìn trần nhà màu trắng, vô số luồng sáng bùng nổ trong đầu, cố gắng đón lấy chút lý trí còn sót lại.

Cô như bị dọa nạt, cố sức co người lại, thế nhưng anh không đồng ý, nhẹ dè trên người cô khiến cho cô hoàn toàn bại lộ phía dưới anh.

Một luồng hơi lạnh lẽo tựa như băng tập trung trên bộ ngực mềm mại của cô, Mẫn Nhu giật mình, trong cơ thể bắt đầu nhen nhóm một luồng cảm xúc vừa quen vừa kích thích, sự kích thích này bị Lục Thiếu Phàm tạo ra rất mạnh giống như muốn hạ gục cô, muốn cô mãi mãi trầm luân

Bên tai hơi thở của đàn ông dồn dập khiến cô bừng tỉnh ý thức, lần thứ nhất tránh khỏi đôi môi của anh, đầu ngửa ra sau, hai tay dùng sức đẩy.

“Lục Thiếu Phàm..”

Đừng như vậy...

Bàn tay anh nhẹ nhàng đặt trước ngực cùng cô trầm luân trong cảm xúc, đôi môi rời khỏi cánh môi sưng đỏ, đôi mắt đen như đang có lửa thiêu nhìn vào hai mắt đang lấp lánh nước của cô, khàn giọng dụ dỗ:

“Đừng sợ..”

Cô như đá hóa liền rực rỡ lắng lơ, khi được anh sủng ái thì nở rộ toát lên vẻ quyến rũ khiến anh bị mê hoặc không thể thoát ra được

Nụ hôn của anh lại hạ xuống, lướt xuống dưới, dừng ở trên xương quai xanh của cô và làn da thịt trắng nõn nóng bỏng.

Không muốn..

Mẫn Nhu cảm thấy trời đất rung chuyển, trước sự dụ dỗ của Lục Thiếu Phàm, cơ thể cô không ngừng run rẩy, từ khòe mắt rơi xuống giọt nước mắt trong veo.

Giữa cô và Lục Thiếu Phàm vẫn chưa thân mật tới mức đó, làm ra chuyện này hoàn toàn là do dục vọng sai khiến, không, không thể...

Lúc cô muốn phản kháng, trong đầu lại xuất hiện một giọng nói khác, mê hoặc ý thức hỗn loạn trong cô: “Hai người là vợ chồng, chuyện như vậy là thiên kinh địa nghĩa, hãy chấp đi”

Cả người cô trước sự vuốt ve của anh mà mất đi sức lực, mềm mại tựa vào ngực anh, phía dưới bụng cô có thể nhận thấy dục vọng cứng rắn của anh, khát vọng như vậy khiến miệng cô đắng nghét khô khốc, không biết phải làm thế nào, từng đợt sóng từng xa lạ điên cuồng tràn vào não.

“Em không muốn”

Khi tất cả mọi sợ hãi đều tập trung lên đại não, cô dùng toàn bộ sức lực liều mạng đẩy Lục Thiếu Phàm, không quan tâm đến anh có không chế nổi dục vọng không, vội vàng che đậy cơ thể, sợ hãi nhìn về chạt vật của Lục Thiếu Phàm khi bị cự tuyệt.

Do lực đẩy Mẫn Nhu khá mạnh, Lục Thiếu Phàm rời khỏi bồn tắm, ngưng tất cả hành động đứng sang bên, áo xốc xếch, ngay cả chiếc áo sơ mi ướt nhẹp cũng chỉ còn hai nút áo đóng lại, lồng ngực trắng bệch lộ giữa không khí

Đôi mắt đen nhuốm đầy dục vọng, bình tĩnh quan sát Mẫn Nhu như muốn thiêu cháy cô thành tro.

Về mặt Mẫn Nhu hoảng sợ, nhìn gương mặt lạnh lạnh và đáng sợ chạt vật của Lục Thiếu Phàm, nói không nên lời nào, chỉ có áy náy và xấu hổ.

Cô là vợ anh, cô không quên nhưng cô không thể chấp nhận được khi sự hiểu biết giữa hai người còn quá ít mà đã xảy ra quan hệ.

Cô sợ hãi, sợ hãi nếu giao bản thân cho Lục Thiếu Phàm, sau đó kết quả đối lấy chỉ làm cô hối hận vì chút xúc động của mình.

Đôi mắt đầy kháng cự cụp xuống, Mẫn Nhu không biết nên đối mặt thế nào với Lục Thiếu Phàm, sợ anh sẽ giận và thất vọng, sợ anh vì sự cự tuyệt mà không quan tâm cô.

Hoặc ngay cả chính cô cũng không rõ, từ lúc nào Lục Thiếu Phàm đối với cô đã không còn là có cũng được mà không có cũng không sao.

Trong phòng khách tiếng chuông điện thoại vang lên, sự ham muốn trong mắt Lục Thiếu Phàm từ từ lui đi. Trước ánh mắt sợ hãi áy náy của Mẫn Nhu anh rất đau lòng, bất đắc dĩ thở dài, cầm chiếc khăn tắm vừa rút xuống đặt đắp lên trên cơ thể lạnh như băng của cô.

Dịu dàng vuốt ve hai gò má của cô, giọng nói khàn khàn hấp dẫn vang lên: “Anh đi nghe điện thoại”

Nhìn anh cả người ướt nhẹp rời khỏi phòng tắm, Mẫn Nhu yếu ớt tựa vào bên trong bồn, trước ngực toàn ẩn kín màu đỏ, trong lòng nói không ra cảm xúc.

Mặc xong áo ngủ, Mẫn Nhu trù trừ ở trong phòng tắm rất lâu mới mở cửa, nhìn xung quanh một lần rồi đi ra ngoài.

Lục Thiếu Phàm không có trong phòng khách, Mẫn Nhu có chút bận tâm ngượng ngùng đi trước cửa, nhìn thấy vẫn có giày da đặt trên kệ mới thả lỏng.

Lục Thiếu Phàm vẫn ở lại, không tức giận bỏ đi trong khi cô lại cự tuyệt anh. Mẫn Nhu cắn đôi môi sưng đỏ, nghẹn ngào đi vào phòng khách. Thật ra cô cũng không muốn thế nhưng do nó xảy ra quá nhanh. Bàn tay nắm lại buông ra, ảo não thở dài ngồi xuống ghế salon.

Trong căn hộ có tiếng mở cửa phòng, trái tim Mẫn Nhu lại đập mạnh, hấp tấp quay đầu lại.

Lục Thiếu Phàm đã thay xong bộ quần áo màu trắng ngà, quần màu vàng nhạt, nhưng tóc vẫn còn ướt. Phía sau anh là nhà bếp, khi bước ra trên tay bưng hai cái đĩa, đôi mắt thanh nhuận nhìn về phía Mẫn Nhu.

“Lại đây ăn cơm”

Suốt hai mươi bốn năm trước khi gặp Lục Thiếu Phàm, cô không biết cái gì gọi là hạnh phúc là được quý trọng; khi cuộc sống cô xuất hiện người đàn ông này, cô mới hiểu, những thứ mình muốn rất đơn giản.

Ngoan ngoãn đi theo anh đến trước bàn ăn, nhìn Lục Thiếu Phàm đặt đĩa xuống trước mặt, là mì xào vừa làm xong nhưng lại đen thùi lùi, chứng tỏ người này thật ra không biết nấu nướng.

Mọi bối rối xấu hổ đều bị cảm giác ấm áp thay thế, Mẫn Nhu hạnh phúc mỉm cười, cầm lấy chiếc đũa vùi đầu vào ăn.

Vị chua mặn ngập trong khoang miệng, mùi tiêu đen, dầu mỡ vẫn thoang thoảng trong khí, trên bàn tiếng đũa chua chát đặt xuống, Mẫn Nhu liền ngẩng đầu, chỉ thấy Lục Thiếu Phàm dùng vẻ mặt ghét bỏ nhìn bữa tối do mình làm.

“Rất khó ăn, đổ đi”

Lục Thiếu Phàm muốn cầm lấy đũa của Mẫn Nhu lại bị cô dùng tay ngăn cản. Cô ngửa đầu nở nụ cười nhìn anh, có thể thấy trên gương mặt anh đầy vẻ đưa đám, đem thứ trước mặt bỏ vào miệng nuốt xuống, sau đó cong môi, cười rục rịch.

“Không hề khó ăn, chẳng qua hơi mặn”

Tuy khó ăn nhưng vẫn có thể nuốt xuống, cô không hề chê bai, còn dùng giọng nói nghiêm túc. Nếu không phải anh đã thử qua, thì sẽ bị cô lừa, cho rằng mình là thần bếp.

Nhìn cô tính gắp đũa thứ hai, Lục Thiếu Phàm liền dùng tay bắt lấy cổ tay cô, ngăn cản.

Trước ánh mắt kiên quyết của cô, Lục Thiếu Phàm nhẹ nhàng thở dài, cầm lấy đôi đũa giữa ngón tay cô, ôn nhu nói: “Rõ ràng rất khó ăn, đừng miễn cưỡng nữa”

“Không đâu!”- Mẫn Nhu chăm chú nhìn gương mặt tuấn nhã của Lục Thiếu Phàm, nhận ra trong mắt ẩn chứa nhu tình khoang dung liền bĩu môi, vươn người muốn giật lấy chiếc đũa. “Lần đầu tiên có người nấu cơm cho em ăn, em muốn ăn cho hết”

Lục Thiếu Phàm không chịu đem chiếc đũa trả lại cho cô, ngay cả đĩa cũng đẩy sang bên khiến cô bất mãn kêu la:

“Lục Thiếu Phàm, anh thật là lãng phí!”

Lục Thiếu Phàm cứng chịu nhìn cô hờn dỗi liếc anh một cái, đôi môi khê xong, cúi người ôm lấy cô vào lòng, không quan tâm cô đang tức giận, nhẹ nhàng đặt lên vầng trán cô một nụ hôn

Anh nói: “Mẫn Nhu, xem ra anh đã lấy đúng người”

Cô nói: “Lục Thiếu Phàm, chẳng lẽ anh nhận ra mình cười nhầm người nên muốn rút lui sao?”

“Ha, ha...”

Lục Thiếu Phàm vui vẻ cười ra tiếng, càng dùng sức ôm lấy cô, cằm dưới tựa vào đỉnh đầu của cô, yêu thương vuốt ve.

“Lục Thiếu Phàm?”- Cô khẽ gọi.

“Ừ?”

“anh lau miệng chưa?”- Cô rời khỏi ngực anh, ngửa đầu tò mò nhìn đôi môi sáng bóng của anh.

Lục Thiếu Phàm khó hiểu nhíu mày, gật đầu rõ ràng.

“Vậy anh nên đi tắm đi. Nếu không em muốn vào rửa mặt!”

Nhìn Mẫn Nhu làm nũng oán trách, ngón tay trắng chỉ chỉ vào cái trán dính dầu mỡ, Lục Thiếu Phàm buồn cười thở hắt, ôm lấy cổ cô, không ngần ngại nói.

“Cùng lắm anh cho em hôn lại, không phải huê nhau sao?”

Trong chớp mắt Mẫn Nhu trở nên im lặng, nhẹ nhàng thoả mái tựa người vào lòng Lục Thiếu Phàm, hai gò má ửng hồng, mạnh miệng nói: “Suy nghĩ hay thật!”

Hai người nhẹ nhàng ôm lấy nhau, hai trái tim không còn xa cách.

“Lục Thiếu Phàm?”

“Ừ”

“Tối mai chúng ta về nhà ăn cơm đi”

Lục Thiếu Phàm cúi đầu, nhìn thấy đôi mắt đẹp trong sáng như ánh trăng, tỏa ra hào quang không khỏi ngẩn người, trên gương mặt tuấn tú nở nụ cười, bóp chặt chóp mũi cô.

“Vậy Lục phu nhân tự mình xuống bếp sao?”

Lục phu nhân? Thì ra cô đã là Lục phu nhân!!... Ha ha...

Đắc ý nhướng lông mày, Mẫn Nhu kiêu ngạo hất cằm, nghạo nghễ nhìn Lục Thiếu Phàm “Sao, không tin tài nấu nướng của em?”

“Không phải không tin mà là thụ sủng nhược kinh!! Lục phu nhân!”

Lòng ngực Lục Thiếu Phàm rất mát mẻ mang theo mùi hương thoảng thoảng, làm cho cô không khỏi bị hấp dẫn, muốn ỷ lại không muốn rời đi.

Cọ cọ hai má vào ngực anh, cô buồn buồn hỏi: “Thế Lục thị trưởng, anh muốn ăn món ngon gì đây?”

“Chỉ cần không phải là thịt bò bít tết là được”

Giọng nói êm dịu nhưng lại như một cái gai đâm vào ngực cô, khiến nó nhức nhối nhưng cũng không đau đớn, Mẫn Nhu nhắm mắt lại, vùi sâu vào ngực anh, hai tay tìm kiếm điểm tựa, vòng lấy hông anh, nhỏ giọng thì thầm: “Được, sau này em không làm thịt bò bít tết!”

Buổi tối, hai người giống như cặp vợ chồng già, nằm trên giường nhưng không làm gì cả. Có thể chuyện xảy ra trong nhà tắm đã để lại cho cô một nỗi ám ảnh, cô vẫn tựa vào tường mà ngủ, Lục Thiếu Phàm vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Sau lưng vài tiếng xột xoạt, cô tò mò nhưng không dám quay lại nhìn, chỉ cố sức tập trung nghe ngóng. Một bàn tay to, lạnh lẽ từ dưới chăn vươn tới, kéo vòng eo thon mảnh khảnh của cô lại, dịu dàng kéo cô vào lòng tràn ngập mùi hương thanh khiết nam tính.

Thần kinh liên căng thẳng, Mẫn Nhu đối mặt với vách tường, hai mắt mở to, ý thức rõ ràng, sau lưng nghe thấy tiếng thở đều đặn rất nhỏ nhịp tim mới từ từ hạ xuống, cơ thể thả lỏng nhắm lại, thở nhẹ dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào phòng đập vào mi mắt cô, Mẫn Nhu liền cảm thấy khó chịu khẽ lật người, vươn tay chỉ thấy xung quanh lạnh lẽo.

Cô liền tỉnh táo mở hai mắt, dùng tay che đi ánh nắng chói chang, nheo hai mắt lại, căn phòng rất yên tĩnh chỉ có mình cô, trong lòng lại dâng lên cảm giác mất mát.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, cây kim chỉ mười giờ, ra là đã trễ như thế, Lục Thiếu Phàm chắc đã đi làm sớm.

Mẫn Nhu xốc chăn, mang dép đi tới bên giường đưa tay kéo rèm cửa, ánh nắng màu vàng bao lấy người cô, khẽ đẩy cửa sổ hít thở luồng không khí trong lành, tâm tình liền sáng khoái không ít.

Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ giống như mọi phụ nữ, làm một người vợ hiền thực.

Tắm rửa đánh răng xong, Mẫn Nhu thay quần áo đi vào phòng khách, trên bàn để sẵn hai cái hộp giấy màu trắng.

Ngoài ra còn có một tờ giấy tiện lợi dán lên, Mẫn Nhu nghi ngờ cầm lên nhìn thấy trên đó là chữ Lục Thiếu Phàm, cúi đầu nhìn hai cái hộp, môi không nhịn được kéo lên, cảm giác thật ngọt ngào và ngượng ngùng.

“Điểm tâm đừng quên ăn, nếu nguội dùng lò vi sóng hâm lại.”

Mẫn Nhu ngồi trên ghế, ăn bữa sáng do Lục Thiếu Phàm chuẩn bị, trong lòng như có dòng nước ấm chảy vào. Lấy Lục Thiếu Phàm cô có rất nhiều nỗi băn khoăn bất an cũng có thật nhiều hạnh phúc, khiến cô có cảm giác như đang đắm mình trong thiên đường.

Khi cô rút xuống nơi địa ngục đen tối, khi cô vạn kiếp không thể tái sinh thì gặp được Lục Thiếu Phàm, người đàn ông thần bí hoàn mỹ này như vị thần kéo cô ra khỏi tuyệt vọng cho cô hi vọng để sống.

Thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một bước, còn Lục Thiếu Phàm chính là một bước đó.

“Cậu tính cùng anh ta sống chung sao?”

Mẫn Nhu không do dự gật đầu, thu dọn quần áo bỏ vào vali, đồ hàng ngày để bên nhà Chân Ni cần phải thu dọn lại.

Chân Ni tựa vào khung cửa, nhìn Mẫn Nhu không có chút gì gượng ép làm việc đó vừa nghi ngờ vừa lo lắng.

Lục Thiếu Phàm rất tốt, có thể nói là một người đàn ông có ưu chất, nhưng mà quật cường như Mẫn Nhu lại nguyện ý cùng anh ta sống chung sao?

Nhìn nụ cười thần nhiên trên mặt Mẫn Nhu, biểu hiện bình thản ấm áp, đây là điều mà suốt ba năm qua Chân Ni không nhìn thấy.

“Cậu không yêu anh ta phải không?”

Mẫn Nhu để quần áo trên tay, gương mặt có vẻ hơi sững sốt nhưng chỉ là trong giây lát cô lại trở nên bình thường, thần nhiên đáp: “Yêu Kỷ Mạch Hằng là sai lầm, ba năm đã trừng phạt sự tự tin ngu ngốc của mình, hiện giờ mình đã nghĩ thông suốt, mình đã sớm đánh mất lòng tự trọng, hơn nữa..”

Ngón tay thon dài của Mẫn Nhu lướt qua chiếc nhẫn cưới bên tay trái đầy quý trọng, trên mặt nở nụ cười sung sướng: “Lúc này có được một người đàn ông tình nguyện vì mình một ngày hai mươi bốn giờ không ngủ, bay từ bên kia địa cầu sang bên này, tình nguyện vì mình xuống bếp, mình chỉ cần như vậy là đủ.

Chân Ni đau lòng thở dài không nói thêm nữa, đem chìa khóa xe và nhà trọ giao lại cho Mẫn Nhu. Mẫn Nhu nhận lấy chúng, về phần chìa khóa căn hộ, cô chỉ nhìn nó chứ không hề nhận lấy.

“Nếu có người thích hãy giúp mình bán nó đi”

Mẫn Nhu nói rất dễ dàng, cười yếu ớt giải thích: “Sắp tới còn phải bồi thường? Bán nó cũng có thể kiếm hơn một trăm vạn”

Thật là như vậy sao?

Nhìn Mẫn Nhu mang theo vali bỏ đi, Chân Ni phiền muộn nhún mày, Nhu, hi vọng như lời cậu nói, mong cậu đã thật sự từ bỏ anh ta.

Lái xe vào bãi đỗ trung tâm mua sắm, Mẫn Nhu đang chuẩn bị bước xuống thì đập vào mắt là chiếc Mercedes-Benz màu đen đang chạy vào, bảng số xe hết sức quen thuộc khiến cô ngẩn người.

Trong bãi đỗ xe mờ mờ, chiếc mercedes hạng sang từ từ đỗ lại, đèn xe tắt ngấm, động cơ dừng lại cửa xe bật mở, một người đàn ông anh tuấn mặc đồ tây bước xuống.

Ngũ quan hoàn mỹ giống như bức tượng thần thánh, đôi mắt sắc thâm thúy, khí chất cao quý lạnh lùng, Mẫn Nhu mím chặt môi, đôi mắt sáng lạnh lùng nhìn người đang ông đối diện.

Kỷ Mạch Hằng bước tới bên ghế phụ, phong độ mở cửa xe, một chiếc giày cao gót đặt xuống đất, anh thận trọng giúp cô ta giữ lấy cửa xe, sợ cô đập đầu vào nó. Gương mặt trước sau vẫn lạnh lùng, nụ cười thần nhiên tựa như tấm mình trong gió xuân thanh khiết.

Mẫn Tiệp ăn mặc như thiên kim quý tộc, lễ phục màu vàng nhạt màu, áo khoác màu trắng nhỏ xíu, mái tóc dài vúi cao tai đeo khuyên.

Cô ta dịu dàng cẩn trọng mỉm cười ngọt ngào với Kỷ Mạch Hằng, thần nhiên khoác lấy tay anh, hai người vừa nói vừa cười bước vào thang máy.

Lòng bàn tay nắm chặt bánh lái in hình hoa văn nhói đau, Mẫn Nhu thần thờ buông tay mở ra, mới nhận ra bản thân lúc này dùng sức quá nhiều mà tay bị mất máu tái nhợt, trắng bệch.

Nhìn về cửa thang máy đang đóng lại, cả bãi đỗ xe to như thế, chỉ còn mình cô!

A!

Tự giấu cợt cười khổ, thì ra biểu hiện vô tâm của anh đã quá rõ ràng, nhưng chỉ có mình cô khẳng khái suốt ba năm, mãi đến hôm nay mới nhìn rõ.

Yêu, cũng vì yêu cho nên đau,; đau nên mới nản lòng, trái tim chết lặng.

Nơi đầu xe điện thoại rung lên, khiến ý thức Mẫn Nhu quay về, là tin nhắn của Lục Thiếu Phàm.

“Chờ anh về nhà ăn cơm”

Sáu chữ nhưng lại làm cho nổi tức giận bất bình trong lòng xóa đi không còn chút dấu vết, nhìn màn hình sáng rực, Mẫn Nhu thỏa mãn cười một tiếng. Xem ra trời cao đối với cô không tệ, ít nhất lấy đi Kỷ Mạch Hằng lại mang đến một người đàn ông hoàn mỹ tốt bụng là Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm đáng giá để cô thất lòng, bởi vì anh khiến cô cảm nhận được anh thật lòng.

Nhanh chóng nhấn máy từ, khi chữ được rồi chuyển đi. Mẫn Nhu hít một hơi thật sâu, cởi giày an toàn ra bỏ điện thoại vào túi, xuống xe.

Thế giới rất nhỏ, nhỏ đến nỗi ở bất cứ đâu cũng dễ dàng gặp người mình ghét. Mẫn Nhu nhìn đôi nam nữ đang cách mình mấy bước, mím môi tính xoay người đi đường khác thì bị Mẫn Tiệp nhìn thấy.

“Tiểu Nhu”

Mẫn Tiệp mở miệng gọi khiến Mẫn Nhu không thể không dừng bước, nhìn nụ cười ôn hòa trên mặt Mẫn Tiệp mang theo vẻ dối trá.

Lúc Kỷ Mạch Hằng nhìn thấy Mẫn Nhu, gương mặt có chút kinh ngạc nhưng ngay lập tức khôi phục vẻ lạnh lùng, không hề nhìn Mẫn Nhu lấy một lần.

“Chị”- Xuất phát từ lễ nghĩa, cô không thể không gọi Mẫn Tiệp như vậy, dù nghiêng răng nghiêng lợi cũng phải gọi, nhưng hai tiếng “anh rể” cô không thể mở miệng.

“Hằng, nếu chúng ta chưa chọn được hay để Mẫn Nhu giúp chọn xem”- Mẫn Tiệp cười rất chân thành, làm nũng đưa đưa cánh tay Kỷ Mạch Hằng, sau đó nhìn về phía Mẫn Nhu đang im lặng cười nói: “Tiểu Nhu, bọn chị đang tính mua rượu cho chú Kỷ, nhưng không biết nên chọn loại nào. Tiểu Nhu, em lại giúp chị chọn xem”

Mẫn Nhu gơ ra đôi tay đang nắm chặt bó rau xanh, dưới mũ lưỡi trai gương mặt thoáng tỏ vẻ khó chịu và tức giận, đôi môi đỏ mím chặt, cổ kiềm cơn giận muốn chửi ầm lên.

“Chủ tịch Kỷ thích rượu gì, không phải Kỷ tổng hiểu rất rõ sao?- Mẫn Nhu lạnh lùng phản bác, ánh mắt đảo qua gương mặt đang tươi cười trở nên cứng đờ của Mẫn Tiệp và vẻ mặt sa sầm của Kỷ Mạch Hằng, cười chế giễu nói: “Em còn có việc, không thể giúp được”

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Mẫn Tiệp lóe lên vẻ thương tâm, nắm lấy ống tay áo Kỷ Mạch Hằng, khổ sở hạ giọng nói: “Hằng, thôi quên đi, chúng ta tự mình chọn”

Mẫn Nhu thật sự thán phục Mẫn Tiệp, trước kia sao cô không biết người chị của mình mới là người đóng vai nữ chính tốt nhất.

Nhưng lúc này cô cũng không rảnh quan tâm tới họ, hai người đó dù chỉ một chút cô cũng không muốn thấy.

“Mẫn Nhu, làm người đừng được voi đòi tiên!”

Xoay người lại, giọng nói kìm nén tức giận của Kỷ Mạch Hằng bao lấy cô, khẩu khí như căn răng nghiêng lợi nuốt hận không thể đem cô bóp chết.

Là do cô cự tuyệt yêu cầu của Mẫn Tiệp nên liền xứng đáng bị anh sỉ nhục thế sao.

Mẫn Nhu không sợ nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của Kỷ Mạch Hằng, rồi lại nhìn bàn tay của anh đang ôm chặt hai vai nhỏ gọn của Mẫn Tiệp rũ xuống khổ sở, lặng lẽ an ủi, môi cong lên tự giễu.

“Tôi có là kẻ được một tác tiền một thước cũng không đến lượt hai người khinh người quá đáng như thế, mọi người trong lòng ai cũng biết rất rõ mà!”

Anh hận không thể giết cô, cô cũng như vậy hận không thể dùng tay đâm đôi mắt của nam nữ này. Cũng bởi vì cô yêu anh, nên anh mới không hề kiên dè dặt sợ cô, vì người phụ nữ khác mà tổn thương cô?

Không đâu, cô sẽ không cho anh bất cứ cơ hội nào nữa, không cho phép đâm dao vào trái tim cô.

Nhìn ánh mắt quật cường phần hận của Mẫn Nhu, Kỷ Mạch Hằng thoáng kinh ngạc, đôi môi khẽ động nhưng không nói câu nào, chỉ là lạnh lùng nhìn cô chăm chú như muốn đào lên một cái hố.

Hai người chán ghét nhìn nhau, Mẫn Nhu liền nghiêm mặt xoay người, không hề dừng lại một chút nào chỉ bỏ đi, cô không muốn tiếp tục đứng đó

Mãi đến khi ngồi vào xe, Mẫn Nhu vẫn chưa bình tĩnh lại, nhắm mắt hít sâu vài lần, rồi dứt chìa khóa khởi động xe. Chiếc xe hơi màu đỏ hòa vào dòng xe, nhìn từng chiếc xe lướt qua ánh mắt Mẫn Nhu mới từ từ yên tĩnh trở lại.

Gặp Kỷ Mạch Hằng cùng Mẫn Tiệp cũng chẳng phải là chuyện vui vẻ gì, nhưng họ cũng nhắc nhở cô một việc: con dâu dù xấu cũng nên gặp ba mẹ chồng.

Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng đã đính hôn đều thường xuyên đến thăm bà và ông Kỷ, còn cô, thân là vợ Lục Thiếu Phàm cũng nên tới ra mắt trưởng bối của Lục gia?

Dù các vị ấy không thích cô, cô cũng nên tới cửa, phận làm dâu phải hoàn thành đạo nghĩa bao gồm trách nhiệm và nghĩa vụ.

Trên thực tế, Mẫn Nhu không cần lo lắng, cô vừa lái xe vào khu căn hộ “Đệ nhất Giang Nam” thì một chiếc xe quân đội hummer màu xanh lá ngừng ven đường.

Một người đàn ông mặc quân trang thấy Mẫn Nhu bước xuống xe liền theo xuống, đi đến trước mặt Mẫn Nhu, lễ phép hỏi: “Xin hỏi, Tiểu thư là Mẫn Nhu?”

“Phải, xin hỏi có việc gì thế.

Mẫn Nhu tỏ vẻ khó hiểu thì người đàn ông lại thở phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười, cung kính nói: “Mẫn tiểu thư, tôi là cảnh vệ của Tham mưu trưởng Lục, hôm này có ý mời cô về đại viện”

Về đại viện? Nhà của Lục gia.

Mẫn Nhu không thể không thừa nhận, cô hơi hốt hoảng, chuyện này lại tới nhanh hơn dự tính, nhanh đến mức cô chưa kịp chuẩn bị, trưởng bối Lục gia lại tìm tới cửa.

“Vậy còn Lục Thiếu Phàm? Anh ấy cũng về sao?”

“A, phu nhân sẽ báo cho Lục thị trưởng tới nay qua, Mẫn tiểu thư cứ yên tâm”

Mẫn Nhu cười cứng đờ, vẻ mặt của anh ta cũng lúng túng ánh mắt nhìn đồng rau xanh cầm trong tay Mẫn Nhu liền hiểu ra: “Mẫn tiểu thư, cô vào trong cất đồ đi, tôi sẽ chờ cô dưới lầu.”

Mẫn Nhu ngượng ngập gật đầu, xách túi rau với thịt cá vội vã lên lầu. Mẫn Nhu đi vào trong, giày không thêm cỏi, đem tất cả mọi thứ để lên bàn rồi chạy về phòng, mở tủ quần áo bắt đầu lựa quần áo thích hợp, lần đầu tiên gặp cô hi vọng để lại ấn tượng tốt.

Ánh mắt nhìn qua tủ quần áo mấy lần, Mẫn Nhu vẫn không chọn được đồ thích hợp, đồ quá hở hang thì không nên mặc, nghiêm túc quá cô lại không có, một gia tộc như Lục gia chắc chắn hy vọng con dâu ăn mặc chỉnh tề giữ thể diện

Một luồng sáng lóe lên trong mắt Mẫn Nhu, Mẫn Nhu nhớ tới trong vali mang đi từ nhà Chân Ni về có bộ đầm trắng, nơi cổ điển chút hoa văn đơn giản nhưng không hạ cấp.

Mẫn Nhu như bị lửa thiêu tới chạy xuống lầu, lúc lấy vali ở sau xe, xấu hổ nhìn người đàn ông, áy náy cười một tiếng.

Anh ta cười lịch sử, an ủi nói: “Mẫn tiểu thư, từ từ thôi, không cần quá vội vàng”

Nói thì nói thế, Mẫn Nhu chạy lên lầu, rồi nghiêng mắt thấy anh ta nhìn đồng hồ đeo tay, quân nhân rất coi trọng thời gian, cô cũng không dám quá chậm chạp.

Đến lúc đó, lỗ Tham mưu trưởng Lục không cho cô vào cửa thì tìm ai mà khóc đây.

Khi anh ta nghe tiếng giày cao gót ở cầu thang thì ngẩng đầu lên thấy Mẫn Nhu đang từ trên lầu đi xuống.

Mái tóc quăn đen như mực xõa ra sau, bộ dạng chỉnh tề, đập vào mắt là chiếc kẹp hình con bướm màu bạc, gương mặt nhỏ nhắn như được những thứ đồ trang sức thanh nhã này tôn thêm, cái gọi là mỹ nhân như ngọc chính là khen cô?

Cùng với chiếc đầm trắng dài qua gối càng làm tăng thêm vẻ hấp dẫn mềm mại cao gầy của cô, hoa văn tỉ mỉ nơi gấu váy tuy đơn giản mà thanh nhã theo từng bước chân của cô phiêu bay trong gió tạo thành đường cong duyên dáng.

Khi Mẫn Nhu đứng trước mặt người cảnh vệ cười nhẹ một tiếng, anh ta có vẻ thất thần, kinh diễm nói không nên lời chỉ biết đỏ mặt, nhìn Mẫn Nhu vội ho một tiếng. Mẫn Nhu tự hỏi bản thân có phải ăn mặc không được chỗ nào không?

“Mẫn... Mẫn tiểu thư, chúng ta đi thôi!”

Viên cảnh vệ ngượng ngùng đỏ mặt giúp cô mở cửa xe, Mẫn Nhu nhẹ giọng cảm ơn ngồi lên. Tiếng động cơ xe vang lên, chiếc xe Hummer quân dụng rời khỏi “Đệ nhất Giang Nam”, hòa vào dòng xe.

Mẫn Nhu im lặng ngồi sau, nhìn theo hướng xe đi, trong lòng suy nghĩ rất nhiều, ở Lục gia điều gì chờ đợi cô?

Xe chạy tới một căn biệt thự, cảnh vệ bước xuống xe đưa cho những người bên ngoài một tờ giấy chứng nhận, Mẫn Nhu nhìn theo cánh tay anh ta, chỉ thấy bên ngoài cửa là một người đàn ông mặc quân trang.

Sau khi nhìn thấy căn cước, người đàn ông nhìn thoáng qua vẻ nghiêm túc trở nên thả lỏng, ánh mắt tinh nhuệ nhìn lướt vào trong xe, rồi quay đầu vung tay lên cho vào.

Mẫn Nhu có chút khấn trương, xuyên qua cửa kính xe cô có thể thấy bảo vệ đứng hai bên gác, tay cầm súng ống đứng trên đài cao ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt nghiêm trang; thật khó tưởng tượng một người ẩm áp tựa gió xuân như Lục Thiếu Phàm lại đến từ nơi này.

Xe chậm rãi lái vào trong, không giống tốc độ chạy nhanh như trên đường xe đi hết sức cẩn trọng, ngay cả tiếng còi xe cũng biến mất, áp lực trong không khí đè xuống khiến Mẫn Nhu giữ chặt chiếc túi trên đùi

Một loạt những biệt thự cổ kính từ từ lui về sau, cây đại thụ che rợp một khoảng trời tạo thành những bóng mát ở trên đường không ngừng va vào cửa kính xe. Mẫn Nhu thỉnh thoảng còn nhìn thấy hai ba người đàn ông mặc bộ quân phục phẳng phiu đi qua lại.

“Mẫn tiểu thư, đã tới rồi!”

Người cảnh vệ trẻ tuổi dừng xem lịch sự nói với Mẫn Nhu đang ngồi ở sau.

Ánh mắt Mẫn Nhu nhìn xung quanh, phía trước xe là một biệt thự lớn hơn rất nhiều so với những căn biệt thự lúc này vừa thấy, bốn phía có tường và cửa sắt bao lấy cho thấy thân phận và địa vị chủ nhân căn nhà này.

Cảnh vệ viên gạt đầu mỉm cười ra hiệu, Mẫn Nhu mở cửa xe, một làn gió mát khoan khoái thổi qua mặt, cô hít sâu một hơi lấy hết dũng khí nhắc đôi giày cao gót.

Cảnh vệ đem xe chạy đến nơi khác, một mình Mẫn Nhu đứng bên ngoài cửa sắt, ngửa đầu nhìn căn biệt thự cổ kính theo phong cách Thượng hải vào những năm 80, ánh mắt có chút nặng nề.

Nơi này dù có Hồng thủy mãnh thú ở cô cũng phải vào, vì cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm mà dốc hết sức cố gắng.

Ngón tay thon dài đặt nhẹ lên chuông cửa, Mẫn Nhu đứng thẳng người, lịch sự đứng bên ngoài cửa sắt chờ mở cửa.

“Là ai vậy?”

Cửa sắt hé mở, một người phụ nữ trung niên xuất hiện quan sát cách ăn mặc của Mẫn Nhu, tò mò hỏi.

Có lẽ bà ấy là bảo mẫu ở Lục gia, Mẫn Nhu lễ phép cười nói: “Xin chào, tôi là Mẫn Nhu, là tham mưu trưởng..”

Tiếp theo không biết nên nói gì, Mẫn Nhu xấu hổ cười cười, người bảo mẫu như sự tỉnh ở một tiếng, mở rộng cổng sắt: “Mẫn tiểu thư, xin mời vào, phu nhân đang đợi cô!”

Phu nhân!! Không phải tham mưu trưởng sao?

Mẫn Nhu dù muốn cũng không dám hỏi ít nhiều, cố gắng giảm thiểu lời nói tránh phạm lỗi, im lặng đi theo bảo mẫu khóa cửa sắt đi vào.

Xung quanh biệt thự đều là hoa cỏ với đầy màu sắc đều được chăm sóc kỹ, tảo nhả trong sự yên lặng, chỉ có gió thổi qua tạo lên những âm thanh rất nhỏ, mùi hương hoa nhàn nhạt có thể thấy chủ nhân nơi này rất thanh tao.

“Mẫn tiểu thư, phu nhân đang ở sau hoa viên chờ cô, để tôi dẫn cô đi”

“Vâng , cảm ơn”

Mẫn Nhu từ khi bước vào cửa đại viện Lục gia thì mỗi một bước đều thập phần cẩn thận, lịch sự đến mức khiến bảo mẫu mỉm cười nói.

“Mẫn tiểu thư, cô đừng khấn trương như vậy, phu nhân là người rất dễ gần”

Bị người khác nhìn ra bản thân đang bối rối, Mẫn Nhu ngại ngùng xin lỗi gật đầu nhưng trong lòng không nghĩ như vậy, Lục phu nhân đối với người khác có thể thân mật nhưng đối với cô thì rất khó nói.

Lúc hai người đang đi, bỗng nhiên một đứa trẻ chạy từ góc ra, trước sự kinh ngạc của hai người, nó chạy ngã về Mẫn Nhu, ôm sát lấy người cô.

“Mẹ!”

Giọng nói thanh khiết non nớt mềm mại mang theo niềm vui vẻ, Mẫn Nhu cúi đầu, đập vào mắt là một gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu. Mái tóc nắm đáng yêu, gương mặt bầu bĩnh, làn da trắng nõn mẫm mĩm như làm từ nước, hai đôi mắt đen mở to, nhìn chăm chăm người lạ như cô, lông mày nhàn nhạt mang đến cảm giác quan thuộc, nhưng Mẫn Nhu lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Trên người mặc chiếc áo thun màu đỏ sẫm có in hình hoạt họa, chiếc quần yếm cùng đôi giày da còng tăng thêm vẻ đáng yêu không tì vết, tựa như tiểu tiên đồng từ trong tranh bước ra.

“Mẹ. mẹ!”

Đôi mắt trong sáng như lưu ly mở to, đứa trẻ khoái trá kêu lên, hai bàn tay mẫm mĩm nắm lấy váy Mẫn Nhu không quên làm nũng đung đưa vài cái, cơ thể tròn trịa không ngừng đung đưa, vừa buồn cười mà nói không nên lời.

Mẫn Nhu xưa nay luôn thích trẻ con, không kiềm được cười một tiếng, nhẹ nhàng cúi thấp người, xoa đầu đứa trẻ ba bốn tuổi, dịu dàng nói: “Đứa trẻ thật đáng yêu, nhưng cô không phải mẹ cháu, cháu nhận lầm người rồi”

Đôi môi mọng nước của thằng bé nhếch lên, đôi mắt đen nhánh đầy tội nghiệp ngược nhìn Mẫn Nhu, hai bàn tay nhỏ không chịu buông váy Mẫn Nhu ra.

“Tiểu thiếu gia sao lại chạy ra đây?”

Bảo mẫu nhìn thẳng bé mãi quần lấy Mẫn Nhu cảm thấy hơi ngại, có thể thấy đứa trẻ này có địa vị ở Lục gia không hề tầm thường, ít nhất bảo mẫu không dám xua đuổi nó.

Mẫn Nhu vỗ về lắc tay, đối với đứa trẻ ba tuổi này cô không thấy phiền: “Không sao, tôi cũng rất thích trẻ con”

:Lời vừa nói xong, gương mặt trắng nõn của đứa trẻ nở nụ cười như hoa, lắc đầu nguầy nguậy, cọ sát vào Mẫn Nhu, luôn miệng kêu: “Mẹ ơi, mẹ!!”

Mẫn Nhu cảm thấy hơi nhức đầu trước cách gọi của đứa trẻ, nhẹ giọng nhắc nhở: “Ngoan nào, cô không phải mẹ cháu, cô chỉ là khách thôi”

Đứa trẻ tỏ vẻ không tin, nắm lấy váy cô không buông, cứ ngược nhìn gương mặt tươi cười. Mẫn Nhu nhìn về phía bảo mẫu đang ngại ngùng, dường như không tiếng động hỏi.

“Đậu đậu thiếu gia, cậu ở đây a!”

Tiếng một người phụ nữ đầy vui mừng phá vỡ sự yên tĩnh, Mẫn Nhu giương mắt nhìn, là một người phụ nữ cỡ 30 tuổi vẻ mặt vui mừng chạy tới, Mẫn Nhu cũng thấy thằng bé trai được gọi là ‘Đậu đậu thiếu gia’ đôi mắt nó thoáng lên vẻ không vui.

Hai tay giữ lấy Mẫn Nhu không buông, mặc cho người phụ nữ cứ khuyên bảo mãi cũng không tác dụng, cuối cùng dùng sức mạnh mới lôi được nó đi.

Mẫn Nhu nhìn đứa trẻ bị mang đi, ánh mắt lưu luyến không rời, nhất là cứ mỗi bước lại quay lại nhìn cô. Khiến cô có cảm giác như mình là một người mẹ vứt bỏ con.

“Mẫn tiểu thư, chúng ta đi thôi”

Mẫn Nhu cúi đầu nhìn chiếc váy trở nên đẫm bẩn do tay đứa trẻ cầm lấy, ngửa mặt than thở đầy đau khổ, vất vả ăn vận cho đẹp giờ thì hết rồi.

Vòng qua khúc quanh, Mẫn Nhu được đưa tới mặt sau của khu biệt thự chính là hoa viên, khác với những giống cây lạ mắt ở trước biệt thự, hậu viện lại như rừng trúc, im lặng nhưng mang đến cảm giác thoải mái, trong rừng có tòa đình cổ kính.

Bên trong đình được bao phủ bởi thảm nhung, phía trên có để một khay trà thấp, một quý phụ xinh đẹp ngồi ở trên, không biết làm gì vẻ mặt chú tâm.

Bảo mẫu dẫn theo Mẫn Nhu đi tới, đứng bên ngoài đình nhẹ giọng nói với Mẫn Nhu.

“Mẫn tiểu thư, xin cô đợi một lát, lúc phu nhân đang ngâm trà không thích bị ai quấy rầy”

“Không sao”

Mẫn Nhu tỏ vẻ không có gì ngại cười nói, im lặng đứng bên ngoài cùng Bảo mẫu hướng mắt nhìn về phía Lục phu nhân

Lục phu nhân nhìn qua còn rất trẻ, da mặt trắng nõn hoàn toàn không có gì già yếu của một phụ nữ trung niên năm mươi mấy tuổi, mái tóc đen búi cổ định dùng chiếc châm cài ở sau ót, mặc bộ đồ thể thao trắng, trang phục đơn giản không hề có vàng bạc đeo tay làm đẹp nhưng càng tăng thêm vẻ cao quý của bà.

Mẫn Nhu biết Lục phu nhân là chủ quản lý các xí nghiệp, có thể nói kế thừa mạch sống kinh tế của Lục gia, cũng là người uy tín trong ngành công nghiệp. Nhưng lúc này, bà im lặng ngồi đó, tao nhã ngâm trà, lấy xuống vẻ mạnh mẽ thủ đoạn trên thương trường chỉ như một quý phụ hiền lành.

Lục phu nhân từ từ ngâm trà, từng hành động đều hết sức chú tâm, tuyệt đối không cầu thả, không hề liếc mắt nhìn hai người đứng ngoài lấy một lần, bàn tay tinh tế cầm lấy muỗng múc ít trà, động tác liên tục chứng tỏ rất thành thạo.

Mùi trà bay thoang thoảng trong đình thấm vào ruột gan, Mẫn Nhu ngoan ngoãn đứng đó không dám tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, quá trình pha trà của Lục phu nhân cô cũng thấy được một nửa, Lục phu nhân tuy cao nhã nhưng không tầm thường.

Có lẽ Lục Thiếu Phàm di truyền tính cách của Lục phu nhân? Nhớ đến gương mặt anh tuấn cao nhĩ kia thật giống với khí chất ung dung của Lục phu nhân, Mẫn Nhu kiềm không được khoe môi cong lên.

Ngay lúc Mẫn Nhu mỉm cười thì bị Lục phu nhân nhìn thấy, ánh mắt chớp tắt, mi mắt sụp xuống. Lục phu nhân xem như không có chuyện gì cầm lấy khăn lau tay, sau đó đi ra ngoài đình lịch sự cười.

“Mẫn tiểu thư, cô vào đi”

Bảo mẫu nhắc Mẫn Nhu, đi trước cởi giày chỉ mang vớ vào đình ngồi xuống bên bàn trà bắt đầu dọn dẹp dụng cụ.

Lần đầu tiên thấy các vị tiền bối Lục gia Mẫn Nhu hơi khấn trương, cẩn thận cởi giày đi nhẹ về phía Lục phu nhân, đến trước khay trà cũng không dám tự ý ngồi xuống, tính chào hỏi Lục phu nhân thì bà lại mở miệng trước:

“Mẫn tiểu thư, nếu cô không ngại cứ gọi tôi một tiếng dì Lục, mạo muội mời tiểu thư tới xin cô đừng trách”

Thái độ khiêm tốn khiến áp lực trong lòng Mẫn Nhu càng lớn, Lục phu nhân tuy ôn nhu hiền hòa nhưng lời nói sắc bén không hề thua kém bà Kỷ, nếu như đem bà Kỷ so với Từ hi Thái hậu thì Lục phu nhân lại là Thái Hậu Hiếu Trang, tuy không sắc bén bằng bà Kỷ nhưng lại cơ trí, vô hình trung có thể tạo ra đòn sát thương cho đối thủ.

Chuyện cô và Lục Thiếu Phàm, Lục Thiếu Phàm không thể không nói qua với người nhà, nếu không bà Lục cũng không chủ động tìm cô. Nhưng nếu biết sự thật, bà Lục lại kêu cô gọi là dì điều này chứng minh Lục gia chưa thừa nhận cô là con dâu sao?

Mẫn Nhu hơi nản lòng, không dám thể hiện ra mặt, thái độ lễ phép gọi một tiếng “dì Lục”, sau đó mỉm cười. :”Dì Lục cứ gọi cháu là Tiểu Nhu, không cần gọi là Mẫn tiểu thư đâu ạ!”

Bà Lục hiểu ý mỉm cười, bàn tay bạch ngọc chỉ vào chỗ đối diện. “Nếu Mẫn tiểu thư không chê thì ngồi xuống giùm bà lão này”

Thấy bà Lục gọi mình như thế, Mẫn Nhu hơi lúng túng, cũng không dám không nghe lời bà Lục, ngoan ngoãn ngồi đối diện khay trà, đợi bà Lục lên tiếng.

Bảo mẫu thu dọn xong thì bà Lục cũng dịu dàng cất giọng: “Dì Mai, dì lui xuống đi, tôi có chuyện muốn nói với Mẫn tiểu thư”

“Vâng, phu nhân”

Bảo mẫu gọi là dì Mai không nói thêm, bưng bộ trà xuống. Trong đình chỉ còn Mẫn Nhu và Lục phu nhân, Mẫn Nhu khấn trương tới mức thở mạnh cũng không dám.

Bà Lục thanh nhĩ mỉm môi, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, cầm lấy ấm tử sa rót một chén trà đầy tới trước mặt Mẫn Nhu: “Đây là do ta vừa ngâm, Mẫn tiểu thư nếu không ngại xin nếm thử”

Mẫn Nhu xưa nay không hiểu trà đạo, hơn nữa trà vào miệng cô như bò nhai mẫu đơn, phí của trời, giống như uống nước lọc.

Nhìn vẻ mặt cười mỉm của bà Lục, Mẫn Nhu như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, bưng chén trà nhỏ uống một ngụm, trước ánh mắt dò hỏi của bà Lục cô nuốt xuống, xấu hổ hạ giọng nói: “Dì Lục, cháu không hiểu về trà, cho nên...”

Bà Lục nghe vậy hơi nhíu mi nhưng không có vẻ giận, chỉ an ủi cười: “Không sao, đây chẳng qua là sở thích thôi, không biết thưởng thức trà không có gì phải ngại cả”

Bà Lục hẳn nhiên đang an ủi cô, nhưng ở trong tai Mẫn Nhu lại trở nên khó chịu, nếu nói bà Kỷ khiến cô mất mặt mũi thì bà Lục lại trấn áp tinh thần cô từ trên cao.

“Nghe Thiếu Phàm nói, Mẫn tiểu thư cách đây không lâu đã đi Hollywood?”

Chuyện Mẫn Nhu đi Hollywood ai cũng biết, trên tivi không nói nhưng báo chí cũng đề cập, nhưng khi bà Lục hỏi vậy lại khiến cô co ro, nguyên do là trong đó có liên quan Lục Thiếu Phàm.

“Vâng, mấy ngày trước có tham dự lễ trao giải dành cho phim ảnh”

Đối với sự khách sáo của Mẫn Nhu bà Lục không quan tâm, nhấp một ngụm trà nóng, mỉm cười nhìn Mẫn Nhu, ôn nhã nói tiếp: “Thiếu Phàm mấy ngày trước cũng trùng hợp đi LA, nói vậy chắc Mẫn tiểu thư cũng gặp Lục Thiếu Phàm?”

Bà Lục như tự nhiên thăm hỏi nhưng khiến Mẫn Nhu lúng túng, vội vàng sắp xếp ngôn từ suy nghĩ trả lời sao cho đúng, không để bà Lục giận dữ.

Bà Lục thăm thì ôn nhu nói: “Người trẻ tuổi cũng nên quen nhiều bạn bè, Thiếu Phàm bận công việc cả ngày ngay cả bạn bè cũng không có. Ta cũng đã dặn nó rất nhiều lần, bảo người còn trẻ nên tham gia nhiều thứ. Lúc này có thể quen được một người tri thức lễ nghĩa như Mẫn tiểu thư thì lão bà cũng yên tâm, ít nhất tên tiểu tử đó cũng không phải cá gỏi”

Mẫn Nhu nghe những lời tâm sự của bà Lục không hiểu, chỉ phớt lờ nói: “Dì Lục quá khiêm tốn rồi, thanh niên tài cao như Lục Thiếu Phàm không biết có bao nhiêu danh môn tiểu thư muốn gả”

Dĩ nhiên cô lúc này không dám nói mình là vợ Lục Thiếu Phàm tránh nghịch phải mông cộp, chọc giận bà Lục, không có gì vui.

Bà Lục ưu nhã cười khê, nghe Mẫn Nhu tán dương Lục Thiếu Phàm cũng không đắc ý, đem chén trà đặt xuống, tò mò hỏi: “Nghe nói, Mẫn tiểu thư từng gặp qua Tạ tiểu thư?”

Tạ tiểu thư? Trí nhớ lui về nửa tháng trước, ở tiệm cà phê vô tình gặp Lục Thiếu Phàm, lúc đó có thành nữ trung hào kiệt làm lá chắn ngăn cản Lục Thiếu Phàm hẹn hò.

“Vâng, từng gặp một lần”

Nghe Mẫn Nhu thừa nhận, Bà Lục hài lòng nường mày, đôi mắt xinh đẹp hơi cười liếc nhìn hai tay để trên gối của Mẫn Nhu đang tạo thành quả đấm.

“Tạ tiểu thư là cô gái tốt mà ta đã chọn lựa trong ngàn vạn người cho Lục Thiếu Phàm, dù sao cũng là du học trở về, là người đứng đắn, có giao giáo, cùng Lục Thiếu Phàm môn đăng hộ đối. Gần đây, Lục Thiếu Phàm lại bận rộn công việc, lạnh nhạt với người ta, Mẫn tiểu thư nếu có cơ hội nên khuyên nhủ Lục Thiếu Phàm thay lão bà này, tuổi cũng không nhỏ cũng nên bàn chuyện hôn sự.”

Bà Lục nói xa nói gần không chỉ châm chọc Mẫn Nhu, cũng muốn khiến cô liên quan vào, chỉ cần một gây mà lật tung thuyền, không thể không nói cô bị Mẫn Tiệp làm cho liên lụy.

Sắc mặt Mẫn Nhu khiêm tốn nhưng da lại méo mó, đầu gối tựa trên nệm da hơi biến hình nhưng cô vẫn cố nén cười gượng: “Thiếu Phàm là người trưởng thành, dì cũng biết chuyện tình cảm nên thuận theo tự nhiên sẽ tốt hơn nếu không sẽ phản tác dụng.”

Bà Lục không ngờ Mẫn Nhu lại chống đối, nụ cười trên mặt cứng đờ, không che giấu nổi vẻ giật mình nhưng lại thư thả nói tiếp: “Lời của Mẫn tiểu thư nói rất đúng, nhưng nếu xử lý theo tình cảm về sau người chịu thiệt là mình, ta có nên phản đối không?”

Nhìn vào ánh mắt sâu xa của bà Lục, Mẫn Nhu liền cảm thấy rất chật vật giống như bị ánh mắt tinh nhuệ của bà Lục nhìn thấu từng chút một, không biết nên trả lời ra sao.

Bà Lục xem như không thấy dáng vẻ khổ sở của Mẫn Nhu, chỉ im lặng nhấp chén trà từ từ thưởng thức, bên trong đình tỏa ra một luồng không khí bất thường

“Xèo xèo...”

“Xèo xèo..”

Một tiếng động nhỏ cổ quái phá vỡ sự yên tĩnh trong đình, Mẫn Nhu mơ màng chớp mắt không dám ở trước mặt bà Lục vô lễ nhìn quanh.

“Xèo xèo...”

Mẫn Nhu có hơi đau đầu là tiếng gì vậy, giống như tiếng chuột kêu, nhưng ban ngày ban mặt con chuột nào dám ra ngoài?

Bà Lục để tách trà xuống, nhìn về phía sau lưng Mẫn Nhu, khoe môi giãn ra mỉm cười đầy yêu thương, thân mật kêu: “Đậu Đậu, có phải nhớ bà nội không? Lại đây?”

Đậu Đậu, là đứa trẻ cô vừa nhìn thấy ở trước nhà sao?

Mẫn Nhu quay đầu nhìn theo đôi mắt hiền lành của bà Lục, một đứa trẻ cuộn mình trong tấm thảm, hai đôi chân nhỏ đạp loạn bò lên thảm.

Đôi chân trắng như tuyết nhảy lên nhả xuống trên tấm nệm nhung, cơ thể bé nhỏ chạy về hướng bên khay trà, hai cánh tay ngẩn ôm một con chuột lông xù màu vàng thi thoảng phát ra tiếng kêu xèo xèo

“Cháu ngoan đến đây với bà nào!”

Gương mặt của bà Lục lúc này khi nhìn Mẫn Nhu như miên lý tàng thâm, vừa nhìn thấy kim tôn bảo bối liền cười không khép miệng, là một bà nội hiền lành.

Đậu Đậu chần chừ bước chậm lại, chiếc răng trắng nhỏ cắn môi hồng, hai hàng lông mày rối rắm chau lại nhau, đôi mắt đen sáng như ngọc nhìn Mẫn Nhu và bà Lục, cuối cùng lại nhìn về phía Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu có thể thấy ánh mắt của đứa trẻ dừng trên người mình hơi luống cuống, bối rối nhìn bà Lục. Sắc mặt bà Lục không phải tốt lắm, nụ cười yếu ớt mất đi, nhàn nhạt cầm tách trà xuống.

Đậu Đậu đột nhiên vươn tay đặt con chuột lông mau vàng để vào tay Mẫn Nhu, hai bàn tay mũm mĩm cầm lấy tay kia Mẫn Nhu bảo cô sờ đầu nó, trên gương mặt bầu bĩnh nở nụ cười thuần khiết.

Nhìn đôi mắt đen to tròn và nụ cười Mẫn Nhu cũng bị sự thuần khiết chân thật làm cho rung động, làm theo đứa trẻ, nhẹ nhàng mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền, theo bàn tay nó vuốt ve con vật màu vàng, không quên tán dương: “Rất dễ thương”

Hai mắt Đậu Đậu sáng như sao, chớp chớp hàng lông mi dày nhẹ nhàng run lên, hai má phấn hồng, ánh mắt sung sướng, bàn tay nhỏ bụ bẫm giữ lấy tay Mẫn Nhu tính bò lên người cô.

“Đậu Đậu, không được làm loạn”- Giọng bà Lục trở nên nghiêm khắc, đôi mắt ôn hòa cũng có chút không hài lòng, nhìn chằm chằm hành động của Đậu Đậu cau mày lại.

Mẫn Nhu bị kẹp ở giữa, nửa ôm đứa trẻ ngồi trên người mình, còn lại đang ngồi trên thảm ôm lên

“Đậu Đậu, nếu không ngoan, tối nay ba ba cháu sẽ không tới”

Quả nhiên nghe tới hai chữ ba ba, hai mắt Đậu Đậu sáng lên, rõ ràng ba ba có sức hấp dẫn lớn, nó hướng đôi mắt mâu thuẫn về Mẫn Nhu vịn vịn đôi chân mày thanh tú như suy nghĩ nên chọn hay bỏ cái gì. Tựa như tiểu đại nhân, thật đáng yêu và thông minh.

“Đậu Đậu”

Khi bà Lục lại kêu to, Đậu Đậu cắn môi quyết định, tự giác rời khỏi người Mẫn Nhu, đón lấy con chuột chạy như điên về phía bà Lục.

“Đến với bà nào!”

Bà Lục gần gũi ôm lấy Đậu Đậu, hôn lên hai chiếc má bầu bĩnh, cọ cọ mặt vào đầu Đậu Đậu, dịu dàng nói: “Đậu Đậu nhớ ba có đúng không?”

“Dạ”

Chiếc đầu nhỏ gật gật, trong mắt lóe lên tia sáng chân thành. Lúc ở trong lòng bà Lục vẫn không quên liếc trộm Mẫn Nhu, cùng với con chuột trong lòng cũng dùng đôi mắt nhỏ như hạt đậu nhìn Mẫn Nhu.

Nhìn hai người thân thiết, Mẫn Nhu cũng cảm thấy rõ ràng, nhưng tốt nhất không nói chen, dù sao trong mắt bà Lục cô chỉ là kẻ ngoài cuộc, nói quá nhiều lại bị hờ.

“Đậu Đậu, hôm nay có khách tới cha, Đậu Đậu mau nói cho cô biết, ba Đậu Đậu tên gì?”

Bà Lục cương chiều siết chặt má phấn Đậu Đậu, đem Đậu Đậu ôm vào lòng, khoe mắt mỉm cười liếc nhìn Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu để tách trà xuống, duy trì nụ cười, cùng phối hợp với đứa trẻ tỏ vẻ tò mò, nhìn Đậu Đậu ngoan ngoãn nằm trong lòng bà Lục.

Đậu Đậu thấy ánh mắt tha thiết của Mẫn Nhu, gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa tự hào cười, đôi mắt đen long lanh vuốt lông con vật, rung đùi đắc ý cao giọng nói:

“ba ba tên là Lục Thiếu Phàm”

8. Chương 8: Chương 8

“Mẫn Tiểu thư ăn cơm tối rồi hãy về, đúng lúc Tạ tiểu thư cũng tới, hai người có thể hàn huyên một chút”

Bà Lục ôm lấy đứa bé, nhàn nhã đi về trước, quay đầu nhìn về phía Mẫn Nhu khách sáo nói.

Khóe môi Mẫn Nhu khô khốc khẽ giật giật nhưng không thể nặn ra nổi nụ cười, luồng ánh sáng rực rỡ của mặt trời như biến mất khỏi hoa viên chỉ còn lại bóng đen tối tăm

“Không cần đâu ạ, cháu còn có việc không dám quấy rầy”

“Mẹ!”

Một âm thanh chất chứa từ phía đầu vai Bà Lục cất lên, Mẫn Nhu nhìn người nằm trên vai bà Lục, khóe môi cô nở nụ cười yếu ớt, ánh mắt khổ sở mà nhận ra gì đó.

Đôi mày thanh tú kia rất quen thuộc, vì nó giống như Lục Thiếu Phàm từ một khuôn mặt ra, thật buồn cười cô lại còn vất óc suy nghĩ xem mình đã thấy ở đâu.

Bà Lục cũng nghe tiếng Đậu Đậu gọi Mẫn Nhu, vờ giận vỗ nhẹ mông Đậu Đậu, giáo huấn: “Đậu Đậu, không được thiếu lễ phép, mau xin lỗi cô”

Không phải con do mình ra lại gọi mình là mẹ, không sao coi như đứa trẻ nhận nhầm người. Nhưng đứa trẻ này lại là con của chồng, làm vợ như cô bị một đứa trẻ không phải con mình gọi mẹ, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Bà Lục cũng không thật sự muốn giáo huấn Đậu Đậu, chỉ muốn nhắc nhở thân phận của Mẫn Nhu, để cô biết khó mà lui. Biết rõ đây là kết cục bà Lục đã giăng sẵn để cô nhảy vào, khi biết rõ chân tướng, cô vẫn dao động, khi nhìn thấy đứa bé trai đáng yêu xuất hiện cô không nhúc nhích được.

Mẫn Nhu cứng đờ nhẹ nhàng kéo khóe môi, giải vây nói: “Dì Lục, trẻ con không hiểu chuyện, ai cũng có thể gọi sai mà”

Trên gương mặt bà Lục nở nụ cười ưu nhã, nhìn Mẫn Nhu cố ý không để tâm đến vẻ mặt khó coi của cô, nói: “Đúng vậy, đạo này người lớn cũng không hiểu chuyện, không nghe trưởng bối khuyên can, tự ý làm bậy hướng chỉ là một đứa trẻ”

Giọng nói của Bà Lục nhấn xuống đầy cảm khái khiến cho bàn tay tinh cảm lấy giỏ xách của Mẫn Nhu hơi chậm lại, hàng lông mi cụp xuống che đi đôi mắt đen không còn nhìn thấy rõ, khóe môi khổ sở cong lên.

Thì ra, sự kết hợp giữa cô và Lục Thiếu Phàm, ở trong mắt người khác lại sai lầm đến thế.

Đi ra trước khu biệt thự vẫn là khung cảnh giống như trước nhưng tâm trạng người thưởng thức đã khác hẳn. Mùi hoa xung quanh chỉ khiến cho hai bên thái dương cô nhói đau, cảm giác khó chịu khiến cô bước đi không dừng lại.

“Dì Lục, cháu đi..”

Mẫn Nhu đang muốn cáo biệt thì tiếng cửa sắt va chạm lại vang lên cắt đứt lời cô, đồng thời nó cũng thu hút sự chú ý của cô và bà Lục.

Cửa sắt bị đẩy ra, một bóng người cao ráo ưu nhã đập vào mắt. Bộ đồ tây màu đen, áo sơ mi trắng như tuyết, gương mặt anh tuấn thanh nhã như trước nhưng lúc này khi cô nhìn thấy lại thật chua chát trong lòng.

Lục Thiệu Phàm vội bước tới, hơi thở dồn dập, gương mặt lạnh lạnh căng thẳng nhìn thấy Mẫn Nhu thì trở nên nhu hòa mấy phần, lúc dừng lại trên gương mặt thanh nhã của bà Lục thì lông mi nhú lại tỏ vẻ khó chịu.

“Mẹ, con đã nói đừng quấy rầy cô ấy mà?”

Giọng Lục Thiệu Phàm có chút cứng nhắc chất vấn bà Lục, trong đôi mắt đen sáng rực bày ra vẻ lạnh lẽo.

Bà Lục không ngờ Lục Thiệu Phàm lại dùng thái độ này nói chuyện với mình, sắc mặt đột nhiên sa sầm, môi đỏ mọng mím lại, trên gương mặt thanh lịch là vẻ bất mãn lên án con mình.

“Đây là thái độ nói chuyện của con với mẹ sao?”- Nhẹ nhàng trách, không hề nghiêm nghị hay tỏ vẻ lạnh lùng, chỉ liếc mắt nhìn sang Mẫn Nhu không hề lên tiếng câu nào, vỗ lưng Đậu Đậu nói: “Mẹ mời Mẫn tiểu thư về nhà ăn cơm chung một bữa có gì không đúng? Chẳng lẽ còn phải đợi con đồng ý sao?”

Mẫn Nhu nhìn hai mẹ con vì cô mà giương cung vung kiếm, cảm giác trong lòng nói không nên lời. Ý của bà Lục quá rõ ràng, chuyện cô và Lục Thiệu Phàm qua lại không được sự ủng hộ của trưởng bối Lục gia, đừng nói gì tới kết hôn chung sống.

“Thiếu.. Lục Thiệu, Di Lục chỉ mời em ở lại ăn cơm, không có ý gì khác đâu”

Mẫn Nhu cố thần nhiên mỉm cười, tỏ vẻ thoải mái giải thích nhưng lại khiến cho gương mặt tuấn tú lãnh đạm của Lục Thiệu Phàm trong chớp mắt lạnh đi vài phần, môi mím lại, Mẫn Nhu biết đó là biểu hiện không vui của anh.

Nhưng mà, cô có thể làm được gì?

Chẳng lẽ báo với Lục Thiệu Phàm, nói bà Lục chia rẽ họ? Sau đó chỉ trích Lục Thiệu Phàm, hỏi anh tại sao có con mà không cho cô biết?

Nếu như là ba năm trước, Mẫn Nhu sẽ không chút do dự bình tĩnh bỏ đi, nhưng Mẫn Nhu của bây giờ đã đánh mất nhiều thứ, từng trở nên thật hèn mọn. Đứng trước tình cảm cô đã không thể bình tĩnh nữa.

So với mẹ của Kỷ Mạch Hằng vừa hà khắc lại khó khăn, bà Lục lịch sự ôn nhã nhưng ảnh hưởng tới cô rất mạnh, khiến cho cô ngay cả một giây đứng ở Lục gia cũng không muốn.

“Cháu còn có việc, không thể ở lâu, di Lục, tạm biệt”

Mẫn Nhu nghiêng người cúi chào bà Lục, không hề nhìn lấy Lục Thiệu Phàm một lần, trong lòng nặng trĩu bước vội vàng ra khỏi cổng lớn

Cánh tay mảnh khảnh đột nhiên bị giữ chặt, không cho phép cô hèn yếu bỏ chạy, mùi hương bạc thanh thuần đánh vào hơi thở của cô, tựa như một trận tuyết lạnh đổ xuống đầu khiến cô không nhận được run rẩy

“Để anh đưa em về nhà”

Giọng nói réo rắt mà dịu dàng cất lên bên tai, mang theo sự yêu thương, bàn tay khô ráo ấm áp của anh cầm lấy bàn tay nhỏ bé sớm đã chết lặng của cô, nhẹ nhàng xoa bóp như muốn dùng ấm áp xoa dịu trái tim lạnh lẽo của cô.

Mẫn Nhu ngược mắt, nhìn sâu vào đôi mắt đen thâm tình ôn hòa, Lục Thiệu Phàm thấy cô sững sờ, khẽ nâng khóe môi, tay nắm chặt tay, nói lại: “Anh đưa em về nhà”

Về nhà?

Hình ảnh ngôi nhà theo phong cách Địa Trung Hải ánh lên trong đầu, Lục Thiệu Phàm nói là nhà của anh và cô, chưa từng có sự can thiệp của Lục gia, chỉ thuộc về hai người họ.

Sự dịu dàng quá mức của Lục Thiệu Phàm khiến cô thực không muốn rời xa thứ hạnh phúc anh mang lại, cho nên mới vì anh mà mâu thuẫn như thế.

Mẫn Nhu nắm lấy bàn tay to của anh, nhìn đôi mắt của anh đột nhiên trở nên sáng rực, khóe môi từ từ nâng nhẹ, không còn vẻ miễn cưỡng đầy khổ sở, mà trở nên điềm tĩnh ôn hòa.

“Ba ba về rồi, Đậu Đậu muốn làm gì?”

Một luồng âm thanh vô cùng thân thiết vang lên như lưỡi dao sắc nhọn cứa rách vào giữa Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu.

Nụ cười bên môi Mẫn Nhu trở nên cứng đờ, nhìn đứa nhỏ đáng yêu như tiểu đồng tử nhảy từ trên người bà Lục xuống, vẻ mặt hi vọng chạy về phía Lục Thiếu Phàm, trong lòng buồn bực khó chịu.

“Ba ba, ôm con”

Cả người tròn xoay như nắm gạo nép cạ vào chân Lục Thiếu Phàm, hai bàn tay mũm mĩm cào ào chiếc quần tây của Lục Thiếu Phàm, đôi môi hồng nhỏ nhắn có vẻ ủy khuất, hai mắt to tròn xinh đẹp như lưu ly khê chớp, lông mi chớp theo, đáng thương ngẩng đầu nhìn ba của nó không như mọi ngày cúi người ôm lấy nó.

“Ba ba, ba ba”

Tiếng gọi bị ai nức nở vang lên, trong lòng Mẫn Nhu như bị một nhát búa giáng xuống lần nữa làm thương tổn khắp nơi, rất lâu sau cô mới vất vả lấy lại niềm tin đã bị dập nát.

Bàn tay nhỏ bé bị nắm lấy bắt đầu đau, năm ngón tay Lục Thiếu Phàm siết chặt tay cô tựa như gọng xiềng, chắc chắn giữ lấy cô không để cô có cơ hội trốn thoát.

Hai mắt xốt xa nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm, chỉ thấy ánh mắt anh giãy giụa, nhưng bên trong mắt đó lại là sự cứng chiều không thể lừa dối được ai. Đứa nhỏ này, Lục Thiếu Phàm thật sự yêu nó...

Vậy còn mẹ đứa trẻ thì sao?

Ép bản thân mình không nghĩ tới nữa, nhưng khi gương mặt non nớt xinh đẹp kia, cô liền không khống chế được đoán xem người phụ nữ cùng Lục Thiếu Phàm tạo ra đứa trẻ đáng yêu này là người thế nào?

Là người phụ nữ thế nào nhỉ, một người thế nào mà làm cho dòng dõi uy nghiêm như Lục gia cam tâm tình nguyện đón nhận còn sinh con nối dõi? Ung dung cao quý như Lục Thiếu Phàm thì chỉ có giai nhân thanh lệ mới xứng?

Người phụ nữ đó trong lòng Lục Thiếu Phàm có bao nhiêu ảnh hưởng.

“Ba ba, ba ba, ôm con, ôm Đậu Đậu”

Giọng nói làm nũng mềm mại lại như hàng ngàn chiếc lưỡi phủ lấy mặt cô, rõ ràng nói không quan tâm nhưng sao lại đau lòng thế này?

“Xin lỗi, em đi trước đây!”

Cuối cùng vẫn là cô không đủ kiên cường, dù Lục Thiếu Phàm không thả cô ra, cô vẫn muốn chạy trốn muốn thoát khỏi ánh mắt mọi người, không muốn vẻ bối rối lúng túng của mình bày ra trước mặt người khác.

“Mẫn Nhu!”

Anh hạ giọng kêu, trong giọng nói ngoại trừ sự đau lòng còn cả ảo não, muốn ngăn cản cô, bàn tay to nắm chặt, vẻ mặt sa sầm có chút gấp gáp.

“Ba ba”

Gương mặt nhỏ nhắn đáng thương buồn bã rơi vào mắt, Mẫn Nhu hít sâu một cái, không do dự nữa dùng hết tất cả sức lực, chịu đựng đau đớn thoát khỏi sự giam cầm của tay, rút bàn tay sưng đỏ trở về.

“Xin lỗi anh...!”

“Mẫn Nhu”

Bất luận anh gọi cô thế nào, cô cũng không quay đầu lại, vội vàng chạy ra ngoài tưởng chừng như có thể rời khỏi thế giới của anh, bước ra khỏi cuộc đời anh.

“Với bộ dạng của cô ta thế này chắc không được ra khỏi đây”

Ánh mắt bà Lục xa xăm nhìn theo bóng Mẫn Nhu, nụ cười duyên dáng không kém phần sang trọng quý phái, bất đắc dĩ lắc đầu: “Xem ra phải gọi ra chỗ cảnh vệ dạn dò một tiếng”

Thư thái xoay người đi nhưng lại không cách nào bỏ qua được giọng nói lạnh lẽo ẩn chứa chỉ trích sau lưng.

“Con muốn lấy Mẫn Nhu là thật lòng, cô ấy là người còn muốn sống cùng cả đời, dù mẹ có thái độ gì, dù vẫn phản đối con cũng sẽ không vì mẹ mà bỏ Mẫn Nhu”

Bà Lục quay đầu lại, nét mặt ôn hòa bỗng trở nên nghiêm khắc lạnh thấu xương, vẻ thanh lịch trên mặt cũng thoáng không vui.

“Thật lòng? Một đứa con gái Mẫn Gia là đủ rồi, gia phong nhà đó như thế, hừ lần thứ hai sao, Lục gia chúng ta trèo cao không nổi!! Cho nên, nếu con thật lòng thì tốt nhất để người ta ra đi”

Hai môi Lục Thiếu Phàm mím chặt, ánh mắt nghiêm nghị, đối với lời cảnh báo của bà Lục coi như không nghe thấy, đuôi lông mày giương lên, ngồi xổm xuống, dang cánh tay dài ôm Đậu Đậu đang ủy khuất chu cái miệng nhỏ vào lòng, dỗ dành nói:

“Đậu Đậu hôm nay ở nhà trẻ có ngoan không!”

Thấy Lục Thiếu Phàm quan tâm, tâm trạng suy sụp bị ba ba xem nhẹ liền mất đi, quàng hai tay ôm lấy cổ Lục Thiếu Phàm, gật đầu thật mạnh: “Đậu Đậu rất nghe lời, Cô Dương còn khen Đậu Đậu nữa!”

“thật sao?”- Lục Thiếu Phàm mỉm cười xoa xoa đầu thẳng bé, tán dương: “Đậu Đậu của chúng ta đúng là đứa trẻ ngoan, lại đây ba ba hôn”

“Hi hi...”- Giọng nói thanh thúy chân thật đầy sung sướng, Lục Thiếu Phàm hôn lên hai má Đậu Đậu, ánh mắt thanh nhuận nhìn về người đang ở cửa biệt thự nhìn họ – Bà Lục.

Lục Thiếu Phàm thân mật cúi đầu, dí trán vào trán Đậu Đậu, nhẹ giọng hỏi: “Đậu Đậu có thích cô xinh đẹp vừa này không?”- Giọng nói rất nhỏ chỉ đủ hai hai người nghe thấy, không để bà Lục nghe được.

Đậu Đậu vừa nghe đến cô xinh đẹp, thân thể liền nhảy về trước, thiếu chút nữa đập vào cằm Lục Thiếu Phàm, đáng vẻ hưng phấn khiến cho trong đáy mắt Lục Thiếu Phàm ánh sáng lóe lên.

Chẳng qua vẻ hưng phấn của Đậu Đậu liền trở nên yên lặng, cúi gằm đầu len lén nhìn bà Lục, cơ thể nhỏ bé núp vào lòng Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm cũng chú ý tới thái độ của Đậu Đậu với bà Lục, hiểu rõ liền cười một tiếng. Ngay sau đó cúi đầu kề vào tai Đậu Đậu nói nhỏ, không biết nói gì nhưng hai mắt đen của Đậu Đậu sáng rực, hai cánh tay mũm mĩm vỗ vào nhau.

“Được rồi, Đậu Đậu tới chỗ bà nội đi?”

Lục Thiếu Phàm thân thiết bảo Đậu Đậu, Đậu Đậu ngoan ngoãn gật đầu, không hề dợm Lục Thiếu Phàm buông ra liền chủ động chạy về phía bà Lục.

Bà Lục mặt cười cười cúi người đón lấy Đậu Đậu đang chạy như bay tới, khi phát hiện Lục Thiếu Phàm tính bỏ đi nụ cười liền thu lại, ôm lấy Đậu Đậu, lại lạnh lùng nói với Lục Thiếu Phàm: “Đã trẻ thế này không ở nhà ăn cơm còn đi đâu?”

Lục Thiếu Phàm chỉ mím môi, ngón tay thon dài phẩy phẩy bụi trên bộ tây trang, gương mặt tuấn tú nở nụ cười hoàn mỹ không chê vào đâu được.

“Giúp Đậu Đậu tìm mẹ”

Về mặt bà Lục trở nên khó coi, lông mày cau lại: “Đậu Đậu không cần mẹ, nếu muốn cũng là danh môn khuê tú có phẩm hạnh”

“Ở nhà trẻ các bạn đều có mẹ rất đẹp, Đậu Đậu cũng muốn có mẹ, Đậu Đậu thích mẹ, Đậu Đậu muốn cùng mẹ đi chơi, cùng nhau ngủ, cùng nhau ăn cơm, Đậu Đậu muốn mẹ...”

Đậu Đậu bỗng nhiên mở miệng mang theo sự tha thiết khiến cho thần sắc nghiêm nghị của bà Lục trở nên tái nhợt, nhìn Đậu Đậu cắn môi, ngón tay xua đi nguyện vọng của nó, đau lòng thở dài, đem Đậu Đậu ôm vào lòng thần nhiên đưa mắt nhìn Lục Thiếu Phàm, không nói thêm nữa, bước vào biệt thự.

Bên trong căn hộ sang trọng, Mẫn Nhu mang theo túi cởi giày, đôi chân trần đi trên sàn nhà, từng luồng khí lạnh theo lòng bàn chân đâm thẳng vào tim. Đôi mắt nhìn về phía bàn ăn mớ rau xanh bữa bọn, cô đã hứa làm bữa tối cho anh, nhưng có lẽ đêm nay không thể rồi.

Tối qua hai người còn ngồi bên bàn ăn, quây quần ấm áp, cô hứa với anh sẽ không bao giờ làm món bò bít tết vì anh không thích ăn. Hôm nay khi ở Lục gia lại tựa như hai người xa lạ quen nhau, cô xưng hô xa lạ, đau đớn bỏ đi vì mẹ của anh không hài lòng.

Gương mặt nhỏ nhắn tiền tụy trở nên mệt mỏi, chậm rãi mở mắt rồi lại từ từ khép lại, hít thật sâu muốn loại đi những hình ảnh khó chịu trong đầu. Quên đi sự cản trở của bà Lục, quên đi tiếng đứa trẻ gọi to, cũng quên đi ánh mắt dụ dỗ của Lục Thiếu Phàm.

Thần thờ dấy cửa phòng ngủ nhìn quần áo để bên giường, là do lúc chiều cô đã tỉ mỉ chọn lựa mà bối nó lên, cúi đầu nhìn vết bản hình dấu tay nơi váy trắng, Mẫn Nhu khổ sở khẽ cười.

Đưa tay đặt túi xách lên giường nhặt đồng ý phục dưới đất lên, thuận thực gấp nó lại, kể cả quần áo trên giường cũng đã dọn xong, ngồi xổm xuống, bỏ chúng vào chiếc vali vừa từ bên nhà Chân Ni mang về chứ không bỏ vào tủ quần áo.

Khi kéo khóa lại, chút sức lực cuối cùng của Mẫn Nhu như bị rút sạch không còn sức để nhắc chiếc vali.

Lục Thiếu Phàm thật lòng muốn lấy cô thì sao?

Ở trong mắt người khác, Lục Thiếu Phàm yêu thương chiều chuộng cô chỉ khiến cô càng thêm chật vật, làm cho người ta đồng cảm với sự đánh thương của cô hay vì cô treo à chế giễu.

Bà Lục nói không sai, kẻ sai là cô, ngây thơ cho rằng chỉ cần Lục Thiếu Phàm chờ đợi cô là có thể được Lục gia thừa nhận, từ nay về sau sống hạnh phúc. Cô chưa từng nghĩ nếu Lục Thiếu Phàm thật sự lấy cô sẽ trở thành mục tiêu của mọi người, ở trong giới chính trị không biết sẽ bị làm cho xấu hổ đến thế nào?

Lục gia không sai, chỉ trách cô không có gì tốt đẹp khi gặp Lục Thiếu Phàm, nếu cô không bước chân vào làng giải trí phức tạp trước khi gặp Lục Thiếu Phàm, không có...

Hai mắt Mẫn Nhu trở nên xót xa, lặng lẽ nhìn chiếc giường rộng của hai người. Chiếc chăn tơ tằm mỏng manh, anh nhẹ nhàng đến gần sau lưng cô, giữ lấy thắt lưng cẩn thận ôm cô vào lòng, thoải mái đi vào giấc ngủ.

“Vì sao, lúc em hai mươi tuổi lại không để em gặp anh, Lục Thiếu Phàm?”

Bầu trời tối dần, chiếc Lamborghini màu đen im lặng đậu dưới lầu căn hộ, cũng tối đen như căn hộ không hề có động tĩnh.

Căn phòng âm u, tiếng bánh xe vang lên ròn rọc, “cạch”, tiếng chốt mở cửa, ánh sáng lan tỏa khắp phòng ngủ tĩnh mịch.

Mẫn Nhu nheo hai đôi mắt sưng đỏ lại, từ từ thích ứng với ánh đèn chói chang, rồi cầm lấy túi xách, cúi người lấy điện thoại di động ra.

Người của Lục gia phản đối hôn nhân của hai người, sự tình cũng nghiêm trọng như từng ở Kỷ gia, cô không phải đứa ngốc, bà Lục đã ám chỉ như thế thì cũng nên tỉnh lại, không nên trốn mãi dưới cánh chim của Lục Thiếu Phàm, để anh một mình ngăn cản phiền toái của họ.

Màn hình di động tối đen, khi cô ấn xuống bàn phím cũng không có phản ứng, hết pin? Mẫn Nhu lấy cục pin để sẵn trong túi ra thay vào, mở máy, ánh sáng lóe lên, tiên tiếp vô số cuộc gọi nhỡ, đều cùng một người cùng một số.

Lục Thiếu Phàm...

Từ bảy giờ đến tám giờ tối, suốt một canh giờ, anh gọi gần ba mươi mầy cuộc nhưng mà sau đó không hề thấy gọi lại. Mẫn Nhu hoảng hốt nhìn bảng thống kê, lòng lại đau khiến cô hít thở không thông.

Lục Thiếu Phàm, anh cũng muốn buông tay sao? Trước áp lực của mọi người, sau đó biết em là kẻ nhất gan anh có phải đã hối hận? Nếu quả thật như vậy, thì lúc này vẫn hồi vẫn còn kịp, xem như chấm dứt!.

Lục Thiếu Phàm với cô mà nói là hoa trong gương trăng trong nước, gặp nhưng không thể cầu, người hoàn mỹ như anh cô không có dũng khí theo đuổi, vả lại ba năm đã lấy đi quyền lợi theo đuổi hạnh phúc của cô.

Còn có đứa trẻ, mẹ của đứa trẻ, cô vẫn nghĩ mình không quan tâm gì cả, chỉ biết ỷ lại và cảm kích Lục Thiếu Phàm, nhưng mà gương mặt đáng yêu nhỏ nhắn như tiên đồng cứ hiện lên cô liền cảm thấy khó chịu, càng nghĩ càng tuyệt vọng, rồi suy sụp bại trận.

Cô chỉ là kẻ ngoài cuộc, Lục Thiếu Phàm muốn dắt tay cô dẫn cô vào cuộc, có từng nghĩ tới một bức tường cao trong suốt đã đứng trước mặt không để cô bước vào.

Trong ống nghe truyền đến giọng nói khàn khàn ôn nhuận của anh. Lúc này, Mẫn Nhu chỉ muốn ấn nút tắt, sợ, sợ bản thân không cách nào mở miệng, sợ anh nói ra lời tàn nhẫn.

“Lục Thiếu Phàm, em có lời muốn nói với anh, anh đang ở đâu?”

“Lục Thiếu Phàm, em có lời muốn nói với anh, anh đang ở đâu?”

Kiểm nén nổi run rẩy trong lòng, hai mắt Mẫn Nhu cố mở to ép luồng chất lỏng ở trong mắt vào, cố gắng trấn tĩnh hồi,

Một khoảng im lặng, bên tai nghe giọng nói của Lục Thiếu Phàm: “Anh đang ở dưới lầu”

Mẫn Nhu giật mình cả người sững sờ, lấy lại tinh thần, đôi chân trần bước vội ra bên ngoài bàn công, đôi mắt hướng xuống, dưới ánh đèn đường mờ mờ một chiếc xe Lamborghini màu đen gọi vào mắt cô.

Lá vàng khô rơi trên nóc xe, một chiếc, hai chiếc, ba chiếc.

Mẫn Nhu không thể đếm được hết số lá rụng, trái tim như bị cây kim nhọn từng phát đâm vào, sau đó rút ra nhưng không hề thấy máu mà vẫn khiến cô đau.

“Tại sao anh không lên đây?”

Nhìn chằm chằm chiếc xe thể thao không mở đèn, Mẫn Nhu hơi đau lòng thì ra giữa hai người, cô cũng biết đau chứ không riêng Lục Thiếu Phàm.

“Anh nghĩ em không muốn gặp anh”- Trong ống nghe truyền đến tiếng thở dài nhỏ xíu của anh, bất đắc dĩ nhưng lại có chút đau đớn. “Em tắt máy, Mẫn Nhu”

Giọng nói tao nhã của anh vang lên bên tai, xuyên thấu qua cơ thể cô thắt chặt trái tim cô khiến cô bất lực tựa vào cánh cửa, cô không muốn để anh nhìn thấy cô dù chỉ là một cái bóng.

“Lục Thiếu Phàm, chúng ta...”- Hay là thôi đi.

Coi như chấm dứt, mọi chuyện như chưa xảy ra, thời gian để hiệu lực kết hôn vẫn chưa tới có thể vẫn hồi được. Nhưng tại sao mấy chữ cuối cùng đó lại nghẹn ứ nơi cổ họng?

Dù cô cố gắng thế nào cũng không thể nói ra được một chữ, cổ họng khô khốc như bị một bàn tay to lớn bóp chặt, dù cổ giấy giữa cũng không có sức.

Lục Thiếu Phàm, tại sao anh phải xuất hiện trước mắt em, khiến em hết lần này đến lần khác gặp được anh, để em phải phụ thuộc vào anh, dần dần.. không thể rời khỏi anh.

Biết rõ em không xứng với anh, nhưng em vẫn hy vọng xa vời mong muốn bên anh dù biết sẽ mang đến cho anh rất nhiều phiền toái. Em ích kỷ, em tham lam muốn có được sự ấm áp anh mang lại.

Ngay cả chính em cũng ghét bản thân mình, Lục Thiếu Phàm, tại sao anh cứ phải cố chấp như thế, nhất định phải là em?

Cô rúc người sau tấm rèm cửa, Mẫn Nhu dấu đầu vào trong khuỷu tay, điện thoại trong tay vẫn giữ liên lạc nhưng cô đã không còn sức, không còn đủ dũng khí để dứt khoát nói ra.

Tiếng bước chân người vang lên, Mẫn Nhu lo sợ ngẩng đầu, bên trong căn phòng sáng ngời, Lục Thiếu Phàm tao nhã đứng trước cô, mái tóc ngắn đen, trên gương mặt tuấn mỹ có vẻ mệt mỏi, anh cúi đầu, dùng đôi mắt yêu thương, dịu dàng bao phủ khắp người cô.

Nhìn hai mắt cô ửng hồng đầm lệ, Lục Thiếu Phàm áy náy thở dài, nhìn thẳng vào đôi mắt bi thương đó, gần từng chữ một: “Chúng ta có nên chấm dứt hay không sẽ do anh quyết định, Mẫn Nhu em có hiểu không?”

“Lục Thiếu Phàm, giữa chúng ta có quá nhiều trở ngại, cha mẹ, gia tộc, thân phận, tất cả mọi thứ, còn có... đứa trẻ. Anh nghĩ chúng ta có thể nghĩa vô phần cố (1)? Lục Thiếu Phàm, dù em không yêu anh nhưng luôn hy vọng vào cuộc hôn nhân giữa chúng ta, nhưng mà lúc này em hoài nghi có nên tiếp tục hay không, ư...”

Bờ môi lạnh lạnh nặng nề áp vào đôi môi đỏ mọng của cô, ngăn không để cô vì đau khổ tức giận mà thối lui, hai mắt đen lạnh lạnh, mang theo chút oán giận đập thẳng vào đôi mắt to của cô, trừng phạt cắn cắn cánh môi mềm mại của cô.

“Vì sao không thể nghĩa vô phần cố? Chẳng lẽ vì em đã từng bị bỏ rơi? Hay bởi vì anh có đứa con?”

Thái độ nhẹ nhàng bình thản mọi ngày khi đối mặt với sự tuyệt vọng của cô thì hoàn toàn tan rã, bá đạo giữ lấy môi cô, ép cô hé mở răng, trong lúc cô đang kinh ngạc thì tiến quân thần tốc, giống như dự hoặc chạm nhẹ vào đầu lưỡi của cô, đôi môi hoàn mỹ nhẹ nhàng yêu thương ép cánh môi của cô tới sưng đỏ.

“Mẫn Nhu, anh thật lòng muốn ở bên em”

Anh ở trên môi cô nhẹ giọng thì thầm, là thật lòng cũng được, là giả cũng được, khi anh hôn cô, cô đã chấp nhận nhắm mắt lại.

Đứa trẻ, có thể không quan tâm sao?

Lục gia phản đối thật sự không cần để ý?

Trong lúc cô bắt lực tối tăm nhất, Lục Thiếu Phàm như luồng ánh sáng mặt trời xông vào trong cô. Lúc này muốn trực xuất anh ra khỏi thế giới của mình, cô đã không còn không chế được cục diện.

Lục Thiếu Phàm thì thoát khỏi sự kiểm soát của Mẫn Nhu, còn cô lại bị anh giữ lại trong lòng bàn tay.

Cô có yêu anh không?

Đôi môi chưa xót kéo ra, trên môi là lửa nóng triền miên, không không chế được nâng hai tay vòng lấy chiếc cổ trắng nõn của anh, kiễng mũi chân, chủ động hôn.

Dù ngày mai hai người mỗi người đi mỗi ngã, thì lúc này cô muốn hưởng thụ sự dịu dàng chăm sóc của Lục Thiếu Phàm, ích kỷ chiếm lấy nó, dùng sự ấm áp xua đi cái lạnh trong lòng

Hàng lông mi thon dài của Lục Thiếu Phàm run lên, cơ thể hơi nhấc lên mỉm cười, sau khi nhận ra hành động của cô liền ôm cô vào lòng, giữ lấy vòng eo nhỏ nhắn tay còn lại đè sát sau ót cô, không còn nhu tình tựa nước mà cuồng dã khát vọng hôn cô.

Tiếng thở dốc dồn dập nặng nề vang lên bên tai, Mẫn Nhu hơi khó thở để mặc cho anh dẫn dụ cô, đầu lưỡi của cô và anh quấn lấy nhau, mật ngọt tràn ra khắp nơi, khi cô nghĩ mình không thở được nữa mà chết thì anh đột nhiên rời khỏi môi cô.

Luồng không khí mát mẻ phả vào ngũ quan nóng bỏng của cô khiến cho trái tim đập loạn cào cào từ từ trở nên bình thường, hai mắt ửng đỏ nhìn về phía Lục Thiếu Phàm đang thở gấp.

Anh khẽ cong môi rất tao nhã mà bình thản, dường như kẻ vừa không kiềm chế được hôn lấy cô là một người khác, trước ánh mắt xấu hổ của cô, người đó nhào người hôn lên vầng trán trắng trẻo

“Mẫn Nhu đừng bỏ chạy được không? Không phải chỉ có mình em sợ hãi, anh...”- Thoáng ngừng lại, khớp xương rõ ràng trên ngón tay kéo nhẹ sợi tóc dính trên môi cô, trong mắt hiện lên đau thương: “Nếu em không kiên cường anh cũng sẽ sợ hãi”

Mẫn Nhu không biết nên nói gì, nhiều trở ngại như thế khiến cô chỉ biết im lặng, lui ra khỏi lòng Lục Thiếu Phàm, đổi lại anh cầm tay cô

“Anh sẽ dẫn em đi gặp một người rất quan trọng với anh có được không?”

Giọng nói trưng cầu ý kiến không có ý cưỡng bách, Mẫn Nhu hơi do dự cũng có dao động nhưng thấy ánh mắt khẩn cầu của anh, cô vẫn nhẹ nhàng gật đầu, đứng dậy đi theo anh.

Người quan trọng với Lục Thiếu Phàm, là mẹ của đứa trẻ sao?

Nhìn thấy bên ngoài tối đen, đồng hồ trên tường điểm giờ đã gần sáng, Mẫn Nhu mấp máy môi, không còn cảm thấy e sợ, dù người kia sẽ là mối uy hiếp với cuộc hôn nhân của cô, cô cũng sẽ không trốn tránh.

Kết thúc tệ nhất giữa cô và Lục Thiếu Phàm là trở về khởi điểm ban đầu, thành hai người xa lạ, nếu không trốn tránh, mà trực tiếp đối mặt thì hãy cùng Lục Thiếu Phàm đối mặt tất cả.

Mẫn Nhu chỉ mặc một cái quần khiến chân mày Lục Thiếu Phàm nhăn lại, kéo cô đi về phía tủ quần áo thì phát hiện chiếc vali đã ngay ngắn đặt bên giường, không nói lời nào thậm chí cũng không nhìn cô, trực tiếp kéo vali, đến gần tủ quần áo, nhưng mà bàn tay nắm tay cô dùng sức hơn.

Lục Thiếu Phàm một tay mở tủ quần áo, từ trên móc áo lấy xuống áo khoác gió, động tác hơi rối loạn, đầu tay bên kia vẫn giữ lấy cô, từ đầu đến cuối không buông ra.

Mẫn Nhu cụp mi xuống nhẹ giọng nói: “Lục Thiếu Phàm, anh buông em ra, để em lấy áo như thế sẽ nhanh hơn”

Lục Thiếu Phàm như không nghe thấy lời đề nghị của cô, chỉ dùng một tay giữ lấy áo khoác đóng cửa tủ, xoay người lại đôi mắt đen trong suốt nhìn cô, gương mặt tuấn tú nghiêm túc nhuộm chút đau khổ.

“Anh sợ, nếu anh buông em ra, em sẽ rời khỏi thế giới của anh, không bao giờ quay về nữa”

Nhiệt độ từ tay anh truyền sang cô, cảm giác ấm áp dâng cao đến tận sâu trong lòng cô, Mẫn Nhu mấp máy môi, quay mặt đi, không nhìn tới đôi mắt thắm đẫm nỗi buồn của Lục Thiếu Phàm nữa.

Chiếc xe Lamborghini chạy qua màn đêm tiến vào đường cao tốc, Mẫn Nhu nhìn đôi tay đang nắm vào nhau, ảm đạm đưa mắt nhìn ra cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.

Lục Thiếu Phàm sợ cô bỏ chạy, vậy cô đang sợ gì?

Xe thể thao dừng lại trước quả đồi thấp nhỏ, Lục Thiếu Phàm bước xuống xe giúp cô mở cửa. Mẫn Nhu nhìn quả đồi với các cây lớn, không khí trang trọng xung quanh làm cho tâm tình nặng nề.

Ánh đèn bị bóng cây che lại, Lục Thiếu Phàm khóa kĩ xe liền dẫn cô bước lên bậc đá, từng bước một Mẫn Nhu lại có dự cảm bất an. Nơi này, cô biết là khu mộ tốt nhất của thành phố A, cũng là nơi an táng của giới thượng lưu.

Những bia mộ được sắp xếp ngay thẳng, để ở giữa lưng chừng của quả đồi, tiếng chim kinh hãi hót lên phá vỡ sự yên lặng của đêm tối.

Lục Thiếu Phàm dẫn cô vòng qua mấy cưa queo, dừng lại trước một bia mộ. Anh buông tay cô một mình ngồi xổm xuống, trước sự tò mò của Mẫn Nhu, anh dùng tay bứt đi đám cỏ dại xung quanh mộ.

Từng ngón tay trắng nõn dính đầy bùn đất dơ bẩn nhưng ngay cả nhú mày trên mặt Lục Thiếu Phàm cũng không có, không do dự bứt đi cỏ dại.

Mẫn Nhu cứ chăm chú nhìn Lục Thiếu Phàm, trong lòng không nói nên cảm giác, cuối cùng là người như thế nào mà khiến ột người thích sạch sẽ như Lục Thiếu Phàm cam nguyện buông bỏ làm việc đó?

Trên bia mộ là ảnh chụp người phụ nữ, nhưng cô không có dũng khí nhìn nó ngay cả liếc mắt cũng không, cô sợ mình sẽ ghen tị chính vì thế chỉ biết thẩn thờ nhìn anh, mãi đến khi bút lấy cọng cỏ cuối cùng bên bia mộ.

Lục Thiệu Phàm lấy khăn lau sạch sẽ tay, ngược mắt thấy Mẫn Nhu vẫn im lặng đứng đó, đầu cúi thấp, tựa như con mèo bị vứt bỏ đi lạc khiến cho người ta thương cảm.

Lục Thiệu Phàm nhỏ giọng đến gần cô, đôi tay đã sạch nâng lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh cô rồi thổi hơi vào đó, giúp cô sưởi ấm.

“Không muốn nhìn xem, anh dẫn em tới gặp ai sao?”

Câu nói đầu tiên của Lục Thiệu Phàm như mũi tên nhọn xuyên qua cơ thể cô, cả người run bắn, từ từ giương mắt thấy được sự ưu thương trong mắt anh cũng nhìn thấy tình yêu anh dành cho cô.

Cô cùng Lục Thiệu Phàm chẳng qua chỉ vì lợi ích mà kết hợp, không liên quan đến tình cảm. Lúc này, mới nhận ra tình cảm của cô dành cho anh đã sớm vượt qua dự đoán. Nghĩ tới người phụ nữ giúp anh sinh ra đứa trẻ trong lòng như có một cái gai sâu hoắm không chạm vào thì không sao, chạm vào lại đau vĩnh viễn không thể lấy nó ra.

Mẫn Nhu hít sâu, mặc cho anh nắm lấy tay cô, ánh mắt lãnh đạm nhìn lên bia mộ lạnh giá.

Trên chiếc bia làm bằng đá cẩm thạch có hai bức hình, một nam một nữ. Người đàn ông trong tấm ảnh còn rất trẻ, lông mi tuấn tú, ngũ quan sạch sẽ, nụ cười anh khí khá giống Lục Thiệu Phàm, nhưng khí chất lại không giống Lục Thiệu Phàm, người đó có vẻ tràn ngập tinh thần, phấn chấn.

“Lục Thiệu Phong” ba chữ khắc trên bia mộ, Mẫn Nhu liền sững sờ nhìn sang tấm hình còn lại, một cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, đôi mắt đen nhánh lạnh lợi giống như là..

Mẫn Nhu bưng tỉnh hiểu ra mọi chuyện nhìn Lục Thiệu Phàm, ánh chỉ kéo nhẹ khóe môi, ánh mắt xa xăm nhìn lên bia mộ, nỗi đau đớn vô tận lan tràn trong đáy mắt.

“Thiệu Phong, Tư Tình đây là chị dâu của hai người, Mẫn Nhu”

Trên đường về hai người không ai nói gì, Lục Thiệu Phàm nắm tay cô siết chặt, Mẫn Nhu đau đớn nhưng không dám nói, bởi vì cô có thể nhận thấy anh đang kiềm chế không để bản thân run rẩy.

Lục Thiệu Phàm, anh không để cho An Viễn Nam nhắc đến Lục tứ là vì người đó là em trai anh? Người đó, đối với anh là người rất quan trọng, người đó chính là Lục Thiệu Phong sao?

Bức hình hai người còn trẻ nằm trên bia mộ hiện lên trong đầu, Mẫn Nhu lo lắng nắm tay Lục Thiệu Phàm, anh khẽ khựng người nhưng không nhìn cô chỉ là bước nhanh hơn.

Bầu trời dần sáng, gió lạnh thổi qua mặt nhưng cô đã không còn cảm giác được, nhìn theo dáng người cô độc của Lục Thiệu Phàm, cô muốn chạy tới ôm lấy anh cho hẩn chút hơi ấm.

Trong xe im lặng, không khí đặc quánh chỉ có tiếng thở của hai người, qua gò má Mẫn Nhu nhìn về phía Lục Thiệu Phàm, dáng người nho nhỏ bao phủ một lớp màn xa lạ, hai bàn tay to nắm chặt tay lái như đang cố kiềm chế gì đó.

“Bốn năm trước, Thiệu Phong đã hi sinh trong một lần làm nhiệm vụ”

Mẫn Nhu không ngờ Lục Thiệu Phàm lại mở lời, kinh ngạc nhìn theo anh. Vẻ mặt Lục Thiệu Phàm toát lên sự đau khổ, hai hàng lông mày thanh mảnh uốn nếp, đôi mắt đen vẫn dịu dàng lại âm u giống như đang trốn tránh gì đó.

“Chỉ còn một tháng, nó sẽ theo Bộ Binh đặc chủng giải ngũ..”- Hai tay Lục Thiệu Phàm trắng bệch, từng lời nói ra cũng đều phải cố hết sức khiến tim Mẫn Nhu đau nhói.

“Nó chỉ cần bàn giao công việc là được, sau đó an tâm chờ điều về thành phố A, trở về bên cạnh người vợ đang mang bầu chín tháng, nhưng mà...”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm trở nên nghẹn ngào, gương mặt tuần tú đầy vẻ trầm tư tự trách: “Nhưng anh chỉ vì những thứ trước mắt, để cho Thiếu Phong đang không được khỏe đi bộ đội, hoàn thành nhiệm vụ lần cuối trước khi nó giải ngũ...”

“Không cần kể tiếp!”

Mẫn Nhu lên tiếng ngăn lại, tay vươn ra bao phủ lấy mu bàn tay không còn hơi ấm của anh, như sợ hãi gì đó, vuốt nhẹ giống như trước đây anh làm, mang lại ấm áp cho Lục Thiếu Phàm.

“Thiếu Phong không về, Tư Tình rất lo lắng, người trong nhà cũng gặt cô ấy, mãi đến một ngày, sắc mặt cô ấy tái nhợt xỉu ngay bên cạnh điện thoại. Sau khi đưa cô ấy tới bệnh viện mới biết cô ấy đã nghe lén chuyện điện thoại đi bộ đội.”

“Lục Thiếu Phàm..”

Cô không biết nên an ủi anh thế nào, đối với Lục Thiếu Phàm mà nói đau khổ nhất là phải nhớ lại, giống như cô không muốn nhớ tới mẹ mình, Lục Thiếu Phàm làm sao không muốn quên đi nó nhưng cảm giác áy náy, tự trách bản thân đã ép anh tới không thể thở.

“Tư Tình sau khi sinh bị rong huyết, nhóm máu Orh không thể tìm thấy trong kho máu, sau đó...”

Giọng nói khản đặc ẩn chứa nỗi đau sự tuyệt vọng cùng cực, lòng Mẫn Nhu xoắn chặt khó chịu không thể thở nổi, dùng hết sức, nắm lấy tay anh muốn giảm bớt đi cảm giác tự trách nơi Lục Thiếu Phàm.

“Bốn năm rồi, anh chưa từng tới một lần, chỉ sợ Thiếu Phong chỉ trích, sợ Tư Tình oán giận anh”

Bên trong xe mờ ảo, cô không thể nhìn thấy nỗi đau trong mắt anh, nhưng tay đặt sau lưng anh có thể cảm nhận được cơ thể cứng ngắc. Anh mọi khi cao quý ưu nhã, tác phong nhanh nhẹn chẳng qua chỉ để che dấu đi mặt yếu ớt của bản thân.

Nếu như không phải cô muốn bỏ đi, muốn chạy khỏi thế giới của anh, Lục Thiếu Phàm cũng sẽ không phải đau khổ như thế?

Một người đàn ông vân đạm phong khinh, chưa từng biết đến đau khổ, anh lúc nào cũng đứng trên cao, hướng mắt nhìn hỉ nộ ái ố của kẻ khác..

Không kiếm được muốn tới gần anh, xua đi mọi bi thương cùng đau khổ.

Mẫn Nhu lặng lẽ nghiêng người, kề sát anh, bàn tay nhỏ bé không đặt trên mu bàn tay mà nhẹ nhàng lau gương mặt anh, ép đầu anh đến gần mình, dù cho cô không xứng với lời cam kết cả đời của anh, nhưng lúc này cô cũng muốn mang đến anh sự quan tâm

Hái mắt hướng ra bên ngoài xe, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể cao lớn của Lục Thiếu Phàm, anh lại vòng lấy eo vùi đầu vào cổ cô. Mái tóc quăn rũ xuống bên cổ, một luồng hơi ấm áp lướt quá, Mẫn Nhu thoáng ngẩn người, bàn tay nhỏ bé xoa nhẹ bờ lưng cô độc của anh.

Nếu như Lục Thiếu Phàm chỉ muốn trói chặt cô, như vậy anh đã làm được, bắt đầu từ nơi này từ thời khắc này không còn gì khiến cô dao động rời khỏi anh.

Người của Lục gia phản đối thì sao? Dù tham mưu trưởng chĩa súng về phía cô, cô cũng không buông Lục Thiếu Phàm, cô ngưỡng mộ sự vĩ đại của anh, cũng đau lòng vì nỗi bi ai trong anh, dù không yêu thì cũng thích?

Buông tay bước qua, quay người lại, mới nhận ra thời gian ba năm, mất đi tình yêu với Kỷ Mạch Hằng nhưng đổi lấy sự quan tâm cả đời của Lục Thiếu Phàm. Sự quan tâm này, cô muốn dùng cả đời để trải nghiệm, cùng Lục Thiếu Phàm xây dựng xây dựng hạnh phúc thuộc về hai người, từ từ bồi đắp từng chút một.

“Lục Thiếu Phàm, ngày mai... chúng ta cùng nhau về Mẫn gia đi”

Xe đi tới căn hộ thì Mẫn Nhu mở miệng, khẩn trương nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm, trong đôi mắt xinh đẹp đều là sự nghiêm túc.

Gương mặt Lục Thiếu Phàm khẽ nghiêng qua, trên gương mặt tuần tú của Lục Thiếu Phàm vẻ lo lắng tan đi thay vào đó là sự lạnh nhạt, anh đưa tay tự nhiên vén mái tóc quăn ra sau tai của cô, chăm sóc chu đáo như thế khiến cô cảm động.

Anh dịu dàng nhìn sâu vào mắt cô, ôn nhu cười một tiếng: “Được”

Mẫn Nhu thở hắt một tiếng đầy thư thái, quay đầu cười nhạt, tỏ vẻ thoải mái nháy nháy mắt, làm nũng vòng lấy tay Lục Thiếu Phàm.

“Đến khi anh gặp cha vợ thì đổi ý sẽ không kịp nữa đâu!”

Đô cong trên môi Lục Thiếu Phàm mở rộng, đôi mắt đen thâm tình nhìn cô mỉm cười khấn trương, nghiêng người ôm lấy dáng người nhỏ nhắn mềm mại của cô, tựa như trấn an nỗi lo sợ trong cô

“Lấy Mẫn Nhu, cả đời Lục Thiếu Phàm này sẽ không hối hận”

9. Chương 9

Khi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm đứng trước Mẫn Gia trên tay cầm hộp quà thì cô vẫn không thể bình tĩnh nổi, ngược lại Lục Thiếu Phàm lại nắm tay cô, bộ dạng không hề sợ hãi khiến cho tâm trạng rối loạn của cô bình tĩnh lại.

Nên đến cũng phải đến, trốn tránh cũng không phải cách giải quyết!

Mẫn Nhu siết chặt đôi bàn tay đang nắm vào nhau, ngẩng đầu ưỡn ngực tựa như nghĩa sĩ sắp ra pháp trường, kéo Lục Thiếu Phàm ấn chuông cửa.

Người mở cửa là dì Lý, vừa gặp Mẫn Nhu liền kinh hỉ kêu lên: “Nhị tiểu thư!”

Chưa kịp nói gì nhiều, ánh mắt Dì Lý đã bị Lục Thiếu Phàm đứng kế bên Mẫn Nhu hấp dẫn.

Cả người mặc bộ đồ tây chín chu màu đen, áo sơ mi trắng cổ ý ăn mặc chải chuốt để làm tăng thêm nét cao quý của anh, giống như vương tử bước ra từ lâu đài thanh tao lại quyến rũ, cô làm bạn gái anh cũng âm thầm đặc ý.

Cô ôm chặt lấy tay Lục Thiếu Phàm, thân thiết tựa vào người anh, mỉm cười triu mến nhìn dì Lý vẫn đang chăm hỏi. “Dì Lý, con về rồi đây!”

Dì Lý bừng tỉnh, ngưng ngưng mỉm cười gật đầu, ánh mắt hâm mộ nhìn Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu thật lâu không rời, trong lòng ca tụng: cũng chỉ có người đàn ông như vậy mới xứng đôi với nhị tiểu thư!

“Nhị tiểu thư, vị thiếu gia này là...”

Trước vẻ mặt mơ hồ của dì Lý, Mẫn Nhu then thùng khẽ cong cánh môi liếc nhìn Lục Thiếu Phàm, anh cũng chỉ cúi đầu dịu dàng nhìn cô, tựa như người chồng yêu quý vợ mình, đôi mắt đầy sự triu mến thâm tình.

Mẫn Nhu kéo tay trái Lục Thiếu Phàm mười ngón tay đan chặt vào nhau, thản nhiên đưa lên trước mặt dì Lý.

“Anh ấy gọi là Lục Thiếu Phàm, dì Lý”

Một Lục Thiếu Phàm cao quý không chỉ mang đến cho cô hạnh phúc mà còn thỏa mãn hư vinh của mọi phụ nữ. Các từ nổi bật phi phàm, phong tư trác tuyệt (1) cũng không thể hình dung hết Lục Thiếu Phàm, một người đàn ông thanh phong lãnh nguyệt.

(1) Nhẹ nhàng quyến rũ phong thái hơn người

Mẫn Nhu kéo Lục Thiếu Phàm thay chiếc dép lên đi vào biệt thự. Hôm qua, cô đã gọi điện báo cho Mẫn Chí Hải, nhớ tới giọng nói lúc đó của ông Mẫn Nhu có chút bất lực.

“Đối tượng kết hôn? Tiểu Nhu, cha biết chuyện giữa con và Tiểu Tiệp, là do cha làm chưa tốt nhưng cha luôn hi vọng cuộc sống sau này của con sẽ trôi qua tốt đẹp, không phải tùy tiện tìm lấy ai đó rồi kết hôn”

Mẫn Chí Hải không biết đối tượng kết hôn của cô là Lục Thiếu Phàm, giống như ông ấy chưa từng biết chuyện cô yêu Kỷ Mạch Hằng, không thiếu lần ông đứng về phía Mẫn Tiệp vậy lần này thì sao? Có ủng hộ cuộc hôn nhân giữa cô Lục Thiếu Phàm.

“Lo lắng sao?”

Lục Thiếu Phàm giống như nhìn thấu tâm trạng ẩn sau mắt cô, giọng nói ân cần thăm hỏi, tay không xách hộp quà, nâng tay cô từ từ bước qua cửa, vòng qua khúc quanh đi tới phòng khách,

Mẫn Nhu nhìn Lục Thiếu Phàm, nhìn anh cười thản nhiên một tiếng: “Không có, chỉ là không quen”

Không quen với nơi gọi là “nhà”, không quen hít thở luồng không khí ở đây, cũng không quen với người nơi này.

Lục Thiếu Phàm cũng không hỏi nhiều, thoáng suy nghĩ gì đó liếc nhìn căn biệt thự cao sang, nắm tay cô đi tới phòng khách.

Mẫn Chí Hải đang ngồi trên ghế salon xem báo, còn Hồng Lam đang ăn trái cây, hai người vừa nghe tiếng chuông cửa thì đều quay đầu nhìn nhưng tâm trạng lại khác xa nhau.

Mẫn Chí Hải cảm thấy tò mò và cũng oán giận người con trai mà con gái mình đã đồng ý giao phó cả đời, nhưng trên tất cả, ông rất mong đợi người con rể tương lai và con gái mình về nhà.

Còn Hồng Lam vừa biết tối nay Mẫn Nhu mang theo đối tượng kết hôn về nhà trong lòng cảm thấy háo hức, rời khỏi Kỷ Mạch Hằng, Mẫn Nhu khó khăn thế nào bà đã nhìn rất rõ, đã thất bại như thế, cô còn có thể tìm được người đàn ông tốt sao! Dù là đàn ông trong giới giải trí hay thiếu gia nhà giàu ăn chơi trác táng thì Mẫn Nhu nhất định cả đời không được hạnh phúc.

Nhưng khi Mẫn Nhu bị một người đàn ông nắm tay bước tới đứng trước mặt thì sắc mặt hai người liền biến sắc.

Về mặt bề ngoài khi nhìn thấy người khác gặp khó khăn của Hồng Lam cũng biến mất, khi nhìn thấy Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm nắm chặt tay nhau và cả chiếc nhẫn cưới rực rỡ, sắc mặt bà liền sa sầm như chuẩn bị bão tới.

“Tôi mệt rồi, lên lầu trước đây”

Hồng Lam lạnh lùng liếc nhìn Mẫn Nhu, môi đỏ mọng mím chặt không để ý Mẫn Chí Hải có nghe lời bà nói hay không, hàng lông mày nhăn lại, cây tăm trong tay cũng biến mất, đứng dậy đi về phía cầu thang.

Mẫn Nhu cũng chỉ nhìn sơ qua Hồng Lam, để hộp quà đặt sang bên kéo Lục Thiếu Phàm đến trước mặt Mẫn Chí Hải, lễ phép kêu: “Cha”

Bàn tay lật tờ báo khựng lại, ánh mắt suy nghĩ sâu xa của Mẫn Chí Hải nhìn Mẫn Nhu rồi dừng lại trên người Lục Thiếu Phàm, thỉnh thoảng nhăn đầu lông mày như đang suy nghĩ gì đó.

“Cha”

Khi giọng nói ôn nhuận như ngọc của Lục Thiếu Phàm cất lên trong căn phòng khách không chỉ có Mẫn Nhu sững sốt mà cả Mẫn Chí Hải cũng kinh ngạc, vội ho một tiếng, lật tờ báo, che dấu đi nỗi sợ hãi Lục Thiếu Phàm gây ra cho ông.

“Xột xoạt”, tiếng tờ báo bị lật một cách vội vàng, Mẫn Chí Hải cũng không hề đáp lại tiếng “cha”, đối với sự kết hợp của Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm thái độ của ông cũng không rõ ràng.

Mẫn Nhu có chút lúng túng, giật nhẹ ống tay áo Lục Thiếu Phàm, anh lại tỏ vẻ như không có chuyện gì chỉ cười nhạt, đôi môi đỏ mọng trơn bóng đầy vẻ thất vọng, bàn tay tính rút về lại bị Lục Thiếu Phàm giữ lại, sau đó ngồi xuống trên ghế salon

Dù sao cha cũng là nhất, Mẫn Nhu liền làm nũng giữ lấy cánh tay cầm tờ báo của Mẫn Chí Hải, cô mỉm cười đoạt lấy tờ báo nói: “Cha, cha đang coi gì vậy? Là quản lý khách sạn sao?”

Nhìn Mẫn Nhu ngây thơ lặt lặt tờ báo, gương mặt nhỏ nhắn sáng rực động lòng người, nụ cười thuần khiết khiến vẻ mặt sa sầm của Mẫn Chí Hải giãn ra trong chốc lát. Ông khẽ thở dài, cầm lấy tờ báo từ trong tay Mẫn Nhu, hiền từ nói: “Con từ nước ngoài về khi nào? Sao không gọi điện báo cho cha một tiếng?”

Mẫn Nhu cũng nhận ra giọng nói của Mẫn Chí Hải trở nên ôn hòa, không hề nguội lạnh như lúc bắt đầu, liền dịu dàng mỉm cười, nghiêng người kéo tay Lục Thiếu Phàm, sau đó nhìn sang anh, sung sướng cười nói với Mẫn Chí Hải: “Hai ngày trước, Lục Thiếu Phàm có sang Hollywood chăm sóc con, vì vậy cha không cần phải lo đâu”

Mẫn Chí Hải có chút suy nghĩ xấu nhìn về Lục Thiếu Phàm, chỉ thấy ánh mắt anh rất tự nhiên, khỏe môi tạo độ cong nhỏ, lúc nào cũng cúi đầu nhìn về phía con gái ông, đôi mắt tuy lạnh lùng nhưng lại đầy dịu dàng.

Sau đó ông nhìn sang đứa con gái đang ngồi bên cạnh, vẻ chán chường cô đơn của nửa tháng trước đã biến mất, ông nhìn lại đôi mắt Lục Thiếu Phàm, dịu dàng nhưng có chút nhút nhát, nhưng tất cả đều không qua khỏi ánh mắt tinh nhuệ của người làm kinh doanh như ông.

Trước kia ông cũng muốn tác hợp Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, kết quả như giở trúc mức nước, công dã tràng. Do cuộc hôn nhân giữa Mẫn Tiệp và Lục gia không thành nên mối quan hệ của hai nhà cũng xuống dốc không phanh, ngay cả quan hệ chi giao cũng không có.

Hiện nay, Lục gia và Mẫn Gia lại tạo dựng quan hệ, trưởng nam Lục gia coi trọng con gái nhà mình, một người đàn ông ngay cả cam nguyện bước vào Mẫn Gia cũng chưa từng lại vì một đứa con gái cam nguyện ăn nói khép nép đứng trước mặt ông, Mẫn Chí Hải cũng không nói ra được sự do dự và nổi cảm thán.

Nếu đồng ý hôn sự của hai đứa, thì mối quan hệ giữa hai đứa con gái và hai người con rể sẽ loạn lên cũng đủ khiến ông đau đầu cả ngày, chứ đừng nói là cả đời.

Mẫn Nhu len lén liếc nhìn Mẫn Chí Hải, thấy ông trầm tư cau mày, quan sát Lục Thiếu Phàm vẻ mặt thiên biến vạn hóa có nghĩ ngờ có do dự, nhưng không thấy vẻ vui mừng khi gặp con rể.

Chẳng lẽ, Mẫn Gia cũng cùng thái độ với Lục gia, không chịu chấp nhận Lục Thiếu Phàm làm con rể?

Bàn tay Mẫn Nhu đặt trên ghế nhẹ nhàng nắm thành quyền, liếc nhìn vẻ mặt vân đạm phong khinh (1) của Lục Thiếu Phàm, cô tính mở miệng nói gì đó với Mẫn Chí Hải thì ông lại nói trước tiên, chỉ vào ghế salon đối diện nhìn Lục Thiếu Phàm nói: “Thiếu Phàm, không cần đứng, ngồi đi”

(1) vân đạm phong khinh – chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi

Mẫn Nhu cũng hiểu, tiếng ngồi đi này đại biểu cho cái gì, nỗi lo trong lòng rơi xuống đất an tâm nhìn Lục Thiếu Phàm bước đi, chỉ thấy anh thản nhiên cong khỏe môi đầy tự tin và bình thản.

Lục Thiếu Phàm đoán cha sẽ đồng ý sao? Mẫn Nhu mơ màng nhìn Mẫn Chí Hải, đôi mắt sắc bén đầy nét thẳng tắp không còn có ý chất vấn như lúc này, có vẻ rất hài lòng với Lục Thiếu Phàm.

“Nghe tin tức gần đây nói Lục Lão muốn nghỉ hưu an hưởng tuổi già, Lục Thiếu Phàm cậu có tính phát triển ở đâu không?”

Mẫn Chí Hải cầm tờ báo xếp gọn qua một bên, hai chân bắt chéo nhau, rõ ràng chỉ thuận miệng hỏi thăm nhưng Mẫn Nhu cảm thấy không đơn giản.

“Chí hướng của con không ở nơi này, hướng chí tâm nguyện lớn nhất lúc này là có lấy vợ sinh con, xây dựng một gia đình, về công việc còn rất nhiều thời gian, không sợ không có cơ hội.”

Gương mặt nho nhã tuấn mỹ của Lục Thiếu Phàm nở nụ cười yếu ớt, khiêm tốn trả lời, tiến thoái có chừng mực, không kiêu căng không cổ hủ, lại hợp với tâm ý Mẫn Chí Hải.

“Phải, con đường làm chính trị khó tránh khỏi những lúc thăng trầm, quan trọng là tâm tính, nếu tâm đoan chính, những việc khó khăn trong sự nghiệp tự nhiên sẽ được hóa giải dễ dàng”

Mẫn Nhu biết những lời này của Mẫn Chí Hải nói ra đều vì cô, không muốn Lục Thiếu Phàm vì quyền thế địa vị trong tương lai mà bạc đãi cô, làm một người cha, Mẫn Chí Hải dù không thập toàn thập mỹ nhưng cũng hoàn thành hết trách nhiệm.

Với quyền thế và địa vị của Lục gia muốn cưới được một người con dâu môn đăng hộ đối không thành vấn đề. Nhưng Lục Thiếu Phàm lại chọn cô, dù cô cũng là thiên kim nhà giàu, nhưng công việc của cô hiện tại sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ của Lục Thiếu Phàm.

Dù trong tương lai sẽ có kẻ thù dùng cái này ngăn cản con đường chính trị của Lục Thiếu Phàm, Lục gia không thể không phòng, cho nên họ mới không đồng ý để cô và Lục Thiếu Phàm đến với nhau.

“Thiếu Phàm, chuyện với Tiểu Tiệp trước đây, dù cậu trong lòng có toan tính gì nhưng nếu đã quyết định kết hôn với Tiểu Nhu, như vậy người làm cha như tôi cũng phải khuyên cậu một câu, hôn nhân không phải trò đùa, nếu không thật lòng không bằng chấm dứt ở đây”

Mẫn Chí Hải nghiêm túc nhìn vào mắt Mẫn Nhu, không khỏi thẳng lưng đồng thời ông cũng tò mò thái độ của Lục Thiếu Phàm, hôn nhân của hai người, Lục Thiếu Phàm có bao nhiêu phần nghiêm túc?

Nhưng anh chỉ im lặng ngồi đó, gương mặt tuấn nhã vẫn nở nụ cười, đôi mắt đem thâm thúy như như vụ lý khán hoa khiến cô không thể nhìn thấy đáy.

Một người đàn ông như Lục Thiếu Phàm có thể trở thành một phần cuộc sống của cô sao?

Trước cái nháy mắt của Mẫn Nhu, bên tai là giọng nói thành khẩn chắc nịch của Lục Thiếu Phàm: “Con đối với Tiểu Nhu thật sự nghiêm túc không thua gì cha đối với Mẫn Thị”

Lục Thiếu Phàm cười mỉm khiến cho người ta thấy được thành ý, lấy Mẫn Thị ra so sánh như bất lấy đúng xương sườn của cha! Mẫn Thị đối với Mẫn Chí Hải tựa như linh hồn, một người không có linh hồn thì chỉ như cương thi biết đi, như vậy Mẫn Nhu đối với Lục Thiếu Phàm mà nói quan trọng như thế sao?

Trong phòng khách trở nên yên tĩnh, hai người ngồi đối diện, trong mắt Mẫn Nhu lóe lên ánh sáng nhìn thẳng về người đàn ông cao quý đang mỉm cười như xuất trần, đôi mắt kiên quyết khiến cho lòng cô run lên,

Khi gặp Kỷ Mạch Hằng, sự lạnh lùng đậm đặc của anh ta khiến cô tò mò muốn tìm hiểu; ánh mặt trời buông xuống, anh quay đầu cười nhẹ có thể làm tan cả băng, sưởi ấm tâm hồn tĩnh mịch của cô suốt hai mươi năm qua.

Trên sân thượng, anh nắm chặt tay cô không buông, đôi mắt lạnh lẽo nhưng lại kiên quyết muốn chiếm lấy trái tim cô, cũng như sự kiên định của cô trong suốt ba năm. Khi Kỷ Mạch Hằng bỏ đi, mới biết bản thân đã yêu quá mức, cũng bỏ lỡ những năm đẹp nhất của cuộc đời, thậm chí còn vì anh ta thoát từ bỏ mọi kế hoạch bản thân.

Lúc này, người đang ở cùng cô, dám đối mặt với sự chất vấn của cha cô tên là Lục Thiếu Phàm.

Người đàn ông đột ngột xông vào cuộc sống của cô khiến nó dừng lại, sự bình tĩnh của anh khiến cha hài lòng, tính cách thanh lịch cao nhã khiến cho cha cô không thể soi mói, cứ thế cướp lấy cô từ trên tay cha mang đi. Cô đã mang danh là vợ Lục Thiếu Phàm, như vậy bất lý bất khí, gần nhau đến già.

Mẫn Chí Hải nặng nề gật đầu, không còn do dự, nhưng hơi lo lắng nhìn dáng vẻ thất thần của Mẫn Nhu, nghiêm túc nói với Lục Thiếu Phàm:

“Thiếu Phàm, cậu là người của Lục gia, Mẫn gia lại ở thế dưới, nhưng Tiểu Nhu là vô tội, đối với chuyện của cậu và Tiểu Tiệp hoàn toàn không biết gì cả. nếu đã muốn lấy Tiểu Nhu, tôi hy vọng cậu có thể ở trước mặt trưởng bối Lục gia tỏ rõ thái độ, tôi không muốn để con gái mình và Lục gia chịu tội”

Mẫn Nhu giữ lấy tay Mẫn Chí Hải, cảm động nói: “Cha. Nếu con đã đồng ý lấy Lục Thiếu Phàm thì mọi chuyện không thể thành trách nhiệm của Lục Thiếu Phàm, làm vợ như con cũng nên làm chút gì cho hôn nhân của mình. Trước kia con đã trốn tránh nhiều lần, cũng sai rất nhiều nhưng bây giờ không muốn ngay cả Lục Thiếu Phàm cũng bỏ mất”

Mẫn Nhu có thể cảm nhận ánh mắt Lục Thiếu Phàm nhìn cô, loại nhiệt độ này khiến hai má cô nóng lên, lại chỉ có thể tỏ ra không biết, không hề nhìn anh một lần.

Mẫn Chí Hải vui mừng vỗ vỗ mu bàn tay Mẫn Nhu: “Ăn cơm tối rồi hãy về”

Mẫn Nhu vui sướng nhìn Lục Thiếu Phàm, Mẫn Chí Hải đã đồng ý hôn sự của hai người, xem ra chỉ còn chờ Lục gia.

Dì Lý bày đồ ăn lên bàn, tuy đồ ăn không phải cao lương mỹ vị nhưng nhìn sơ qua cũng rất ngon.

Mẫn Chí Hải đứng lên, Lục Thiếu Phàm cũng từ salon đứng dậy, khiêm nhường lễ độ khiến cho Mẫn Chí Hải hài lòng xoa cằm, ông đưa Mẫn Nhu tới phòng ăn.

Mẫn Nhu thừa dịp Mẫn Chí Hải không chú ý len lén quay đầu lại, nháy mắt cười đắc ý nhìn Lục Thiếu Phàm đang đi phía sau. Ánh mắt Lục Thiếu Phàm ôn hòa nhìn cô một lát rồi phẩy tay, khoe môi hơi giãn ra tạo thành độ cong hoàn mỹ.

“Chủ Tịch, có cần mời phu nhân xuống ăn không?”

Mẫn Chí Hải ngồi xuống vị trí chủ tọa, cầm đũa, thông thả nói: “Không cần, bà ấy chắc cũng không đói”

Mẫn Nhu cùng Lục Thiếu Phàm liếc nhau hiểu ý cười, hai người ngồi xuống bên trái Mẫn Chí Hải.

“Tiểu Nhu, đây là món trứng với cà chua con thích ăn nhất, ăn nhiều một chút.”

Mẫn Chí đem nửa đĩa gấp vào chén cô, giữa hàng lông mày đầy vẻ hiền từ, Mẫn Nhu dạ nhẹ một tiếng, tuyệt đối không lãng phí ăn hết.

“Thiếu Phàm những thức ăn này không biết có hợp khẩu vị con không!”- Mẫn Chí Hải thích Lục Thiếu Phàm là điều không thể nghi ngờ, nếu bỏ qua thái độ nói chuyện lạnh lùng thì đã nhiệt tình không ít.

Khi Mẫn Chí Hải kẹp một miếng cá đặt vào chén Lục Thiếu Phàm thì một đôi đũa liền lập tức dè xuống miếng thịt, không hiểu nhìn lại, thì Mẫn Nhu đã cười tủm tỉm gấp miếng cá ông chuẩn bị cho Lục Thiếu Phàm bỏ vào chén mình.

Trước ánh mắt trách cứ của Mẫn Chí Hải, Mẫn Nhu chớp mắt cười to lên: “Cha gấp đồ ăn đương nhiên là cho con gái, còn con rể thì để con gái cha lo cho”

Nói xong, đưa tay ra khấp miếng cá trong đĩa bỏ vào chén Lục Thiếu Phàm: “Anh ăn đi”

Anh thích sạch sẽ cô không biết vì sao, nhưng lại nhớ rất rõ giống như đã khắc sâu vào tim, thỉnh thoảng sẽ sực nhớ, Có lẽ lần đầu khuấy động sẽ giúp ối quan hệ cha vợ con rể tốt hơn.

Lục Thiếu Phàm cầm lấy đũa, đôi mắt đen trong suốt neho lại khe lư chuyển nhìn Mẫn Nhu, đôi mắt thâm thúy. Khi Mẫn Chí Hải đang la nhẹ Mẫn Nhu thì anh chậm rãi mở miệng ăn sạch miếng cá.

Mẫn Nhu chỉ lo ứng phó trước sự giáo huấn của Mẫn Chí Hải, không nhìn thấy người đàn ông bên cạnh đang cúi đầu nhai miếng thịt, bờ môi cong lên đầy hạnh phúc.

“Cha mẹ, con và Hằng về ăn cơm!”

Cửa trước miệng, Mẫn Tiệp mặc bộ đầm tím dất Kỷ Mạch Hằng, nụ cười vui vẻ trên mặt vừa nhìn thấy đôi nam nữ trên bàn thì liền đông cứng.

Vừa nhìn thấy Mẫn Nhu, tâm tình Mẫn Tiệp liền khó chịu, Mẫn Nhu cũng không phải không có cảm giác này? Khi hai người không thích nhau lại sống chung một căn nhà kết quả duy nhất chính là mất to trừng mắt nhỏ.

Mấy ngày trước, Mẫn Nhu nhìn thấy Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng ân ái ái đứng chung với nhau, cô lại tứ cố vô thân, một mình đối mặt, nỗi phiền muộn tức giận trong lòng không chỗ để trút.

Hôm nay, bên cạnh có Lục Thiếu Phàm, dưới bàn ăn, bàn tay ấm áp của anh nhẹ nhàng siết lấy bàn tay hơi lạnh của cô, giúp cô có thêm dũng khí đối mặt mà trước kia bản thân trở nên hèn mọn.

Một ý niệm thoáng qua đầu, Mẫn Nhu không nhìn đôi mắt trũng to xinh đẹp của Mẫn Tiệp, cô quay sang Lục Thiệu Phàm, anh cũng chỉ kéo nhẹ khóe môi, tác phong phong độ tựa như đại công tử, vẻ nổi bật phi phàm mấy ai có thể so sánh?

Lục Thiệu Phàm có phải anh cũng đã tính trước hôm nay sẽ gặp Mẫn Tiệp, thậm chí là... Kỷ Mạch Hằng?

Mẫn Tiệp suy nghĩ nhìn cách ăn mặc trang trọng của Lục Thiệu Phàm, tuy đơn giản mà sang trọng, so với bất kì thiếu gia con nhà giàu nào thì cũng xuất chúng hơn hẳn. Anh không phải người thích ganh đua, hôm nay lại mặc như thế, dụng ý trong đó không cần nói cũng biết.

Lục Thiệu Phàm, đã đem cô đi đánh cược cuộc hôn nhân giữa hai người, thậm chí cả tình yêu sau này!

Mẫn Nhu bị hai chữ “tình yêu” liên tục chớp tắt trong đầu làm cho xấu hổ. Nhìn về phía đôi mắt đen và nụ cười nhạt của Lục Thiệu Phàm hai gò má cô ửng đỏ, bối rối chớp mắt, nhưng không cách nào che dấu đi sự quyến rũ và thẹn thùng.

Hai người liếc mắt đưa tình, ba người còn lại nhìn thấy như phản ứng không giống nhau.

Mẫn Tiệp theo ánh mắt của Mẫn Nhu nhìn sang người ngồi bên cạnh, thấy Mẫn Nhu dịu dàng nhìn Lục Thiệu Phàm, hai mắt Mẫn Tiệp đột nhiên co lại, đôi môi vì quá sửng sốt mà bật mở nhưng nói không nên lời, ngay sau đó vẻ giễu cợt lạnh lùng liền thay vào.

Kỷ Mạch Hằng đứng sau lưng Mẫn Tiệp, lúc nhìn thấy Mẫn Nhu vẻ lạnh lùng trong mắt khe khẽ sùng, nhưng lại nhanh chóng khôi phục sự lạnh lẽo như băng, nhất là khi nhìn thấy bàn tay Lục Thiệu Phàm để dưới bàn nắm chặt tay Mẫn Nhu, hàng lông mày anh tuấn cau lại, đôi mắt thờ ơ nhú nhẹ, giữa hai hàng lông mày tỏa ra một chút lạnh khốc.

Mẫn Chí Hải lại cảm thấy vui mừng, nhưng cũng bồn chồn không ít. Mọi quan hệ giữa bốn người này rất phức tạp, nếu tụ lại trong cùng một nơi chỉ lát nữa không khí sẽ lạnh như băng, đông cứng tới mức khiến người ta không thể thở.

Làm cha như ông chỉ có thể hòa giải mâu thuẫn của con gái, cho nên khi thấy Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng điều đầu tiên nói là: “Đã tới rồi thì mau vào ăn cơm đi”

Mẫn Tiệp nhẹ xùy một tiếng, chiếc cầm thon thả hất lên, liếc xéo Mẫn Nhu và Lục Thiệu Phàm đang ngồi bên bàn, để chiếc túi trong tay xuống gọi đi Lý ra, kéo Kỷ Mạch Hằng đi vào phòng ăn.

“Sao không thấy mẹ đâu cả?”

Mẫn Tiệp nhìn ba người ngồi trên bàn ăn bất mãn trầm trọng chất chứa, oán hận nhìn Mẫn Chí Hải vẫn thản nhiên gấp thức ăn, bỏ lại một mình Kỷ Mạch Hằng, chạy lên lầu trao đổi với Hồng Lam.

Trên bàn ăn, hai mắt Mẫn Nhu hờ hững giống như Mẫn Chí Hải tiếp tục ăn cơm của mình. Nhưng đôi mắt lạnh lẽo đến thấu xương kia cứ chiếu thẳng vào mặt khiến tay đang cầm đũa của cô trở nên căng thẳng, tưởng chừng như có thể bể gãy nó.

“Ăn từ từ thôi, coi chừng khó tiêu”

Lục Thiệu Phàm không lạnh lùng như Kỷ Mạch Hằng, anh mãi mãi tựa như một dòng suối mát nhẹ nhàng xoa dịu trái tim lạnh lẽo của cô, anh gấp miếng cà chua để vào chén cơm của cô, quan tâm chăm sóc.

“Ăn cà chua đi, vị của nó không tệ”

“Được”

Cô cười ngọt ngào rất tự nhiên, dùng đũa gấp miếng cà chua anh vừa để vào cho vô miệng, tinh tế nhau, nuốt xuống, lông mày nhướng lên tỏ vẻ hài lòng, cũng không quên gấp một miếng cho Lục Thiệu Phàm: “Không tệ đâu, anh cũng thử đi”

Một loạt những động tác không hề có gì gọi là diễn, tưởng như hai người vốn dĩ là thế, giống như đôi vợ chồng già quan tâm lẫn nhau, săn sóc lẫn nhau.

Hồng Lam bị Mẫn Tiệp lôi xuống dưới, sắc mặt có vẻ không tốt lắm, rất căng thẳng do bị Mẫn Tiệp đẩy vào phòng ăn.

“Hằng, sao anh không ngồi đi?”- Mẫn Tiệp thấy Kỷ Mạch Hằng vẫn đứng bên bàn ăn, thân hình cao lớn rắn rỏi, hơi thở lạnh lùng về mặt tuần tú phi phàm cũng phủ một màn sương lạnh.

Mẫn Chí Hải cũng không mở miệng mời Kỷ Mạch Hằng ngồi xuống, nghe thấy Mẫn Tiệp nói vậy cũng không nhiều lời, tiếp tục thản nhiên ăn cơm.

Dù sao một người con trai và hai người con gái của ông đều có khúc mắc, là kẻ lừa tình cảm của một đứa trong suốt ba năm, là kẻ đã khiến đứa con gái khác của ông mang bầu to. Chỉ cần là đàn ông đều không thể nuốt trôi cơn giận này, nhưng Mẫn Tiệp lại âm ỉ nói nếu không phải Kỷ Mạch Hằng thì không lấy ai cả cho nên ông mới miễn cưỡng đồng ý cho hai người qua lại.

Đương nhiên, muốn ông có thái độ tốt với Kỷ Mạch Hằng là điều không thể, ít nhất vào lúc này ông không thể cười nổi.

Trong không khí bất thường, Hồng Lam ngồi xuống đối diện Mẫn Chí Hải, dĩa Lý lập tức bưng bát đĩa lên chia thành ba bộ đặt vào ba chỗ, sau đó liền lui về sau bếp.

Trên bàn ăn hết sức tĩnh mịch chỉ âm thanh chén đĩa va vào nhau, Kỷ Mạch Hằng cũng không mau chóng nhập bàn, Mẫn Nhu cũng chẳng nhìn tới cứ như bình thường mà ăn cơm.

Nhưng dường như có người không muốn mọi chuyện suông sẻ như thế, một giọng nói chỉ trích sắc bén cất lên, sự im lặng duy trì đến cuối cùng vẫn bị phá vỡ.

“Cha, chỗ kia là của con và Hằng, hai người họ sao có thể ngồi vào như thế?!”

Mẫn Tiệp nói ra những ủy khuất nhưng vẫn dịu dàng, đôi mắt rưng rưng oán hận nhìn chằm chằm Mẫn Nhu, giống như Mẫn Nhu đoạt đi thứ gì dành riêng cho cô ta.

Mẫn Chí Hải cũng không quan tâm, liếc nhìn người còn đứng một bên, tiếp tục ăn: “EM gái con và Thiếu Phàm lâu lâu về ăn một bữa, con không thể nhường nhịn một tí sao?”

“Nhường nhịn?”- Trên gương nhỏ nhắn trang điểm xinh đẹp của Mẫn Tiệp liền trở nên khó coi, tức giận chỉ vào Mẫn Nhu quát lớn: “Nó giành mất bạn trai con suốt ba năm, cha sao cha có thể nói con nhường nhịn? Ngay cả lúc này, người đàn ông ngồi bên cạnh nó cũng không biết là từ đâu giành được”

Mẫn Nhu dừng đĩa, quay đầu nhìn người chị gái đang nói ra những lời khó nghe về cô. Mẫn Tiệp cũng nghênh đón ánh mắt lạnh lùng của cô, sau đó ủy khuất núp vào lòng Kỷ Mạch Hằng, như con vật nhỏ bị thương, hàng lông mi rũ xuống khẽ run lên không dám tròng mắt nhìn.

Giành?

Hai mắt Mẫn Nhu lạnh như băng không cần thận nghênh đón ánh mắt chế giễu của Kỷ Mạch Hằng, chiếc đĩa trong tay càng bị ghì chặt. Thì ra Kỷ Mạch Hằng, anh vì yêu mà chà đạp tôi? Vì có được giai nhân trong lòng, ngay tại nơi này không hề e dè chà đạp lên lòng tự tôn của tôi?

Ánh mắt cười lạnh, tay trên đầu gối bị một luồng hơi ấm bao phủ. Mẫn Nhu vừa quay đầu lại thì liền nhìn thấy đôi mắt đen ân cần không có chút giả dối, cũng không lãnh đạm, chỉ có sự quan tâm thuộc về riêng cô. Đúng là như thế, những thứ đáng giá quý trọng gần ngay trước mắt, cô cần gì phải lưu luyến quá khứ?

Những thứ Lục Thiếu Phàm mang lại, thì Kỷ Mạch Hằng ngay cả một phần trăm cũng không làm được, một người đàn ông như thế đã sớm không còn đáng để cô hao tâm khổ trí.

Lục Thiếu Phàm là kim ngọc lương duyên của cô, còn Kỷ Mạch Hằng chỉ là quá khứ ba năm, là sự trừng phạt dành cho những ngu ngốc tự tin của cô, lúc này tỉnh mộng thì nhận ra giai ngẫu (1) đã ở bên cạnh.

(1) Giai ngẫu: Một đôi tốt đẹp, chỉ vợ chồng tốt đôi.

Cảm xúc bất bình phần uất trong lòng dịu xuống, Mẫn Nhu mỉm cười nhìn Lục Thiếu Phàm để anh yên tâm, ngược lại cô không thể nào cười nổi nhìn đôi nam nữ kia, lạnh đạm nói:

“Em nghĩ hình như chị không hiểu chính xác từ “giành”, nếu không hiểu thì tốt nhất nên đi tra từ điển để người khác chế giễu nói tiểu thư Mẫn gia ngay cả tiếng mẹ đẻ cũng học không xong”

“Mày!”- Sắc mặt Mẫn Tiệp hóa xanh, cảm hận nhìn về mặt bình tĩnh của Mẫn Nhu, muốn phản bác nhưng cổ rặn không ra một chữ.

“Hai chị em lại cãi nhau như thế còn ra hệ thống gì!”

Mẫn Chí Hải đột nhiên ném chiếc đĩa lên bàn một cách nặng nề, cũng ngăn lại được cuộc cãi vã sắp nổ ra.

“Nếu không muốn ăn thì ra ngoài, đỡ phải ồn ào”

Giọng nói Mẫn Chí Hải rõ ràng không vui, khe liếc qua gương mặt nặng nề của Hồng lam sau đó nhìn về Mẫn Tiệp đang cứng miệng mất hứng, rồi lại bay sang Kỷ Mạch Hằng, hừ lạnh một tiếng, không nói thêm nữa.

Mẫn Tiệp bị Mẫn Chí Hải lớn tiếng quát vòng vo tính ngồi xuống bàn, kéo kéo Kỷ Mạch Hằng gương mặt lạnh như băng ngồi xuống bên phải Mẫn Chí Hải.

Mẫn Nhu thấy Mẫn Tiệp ngồi xuống đối diện, đôi mắt xinh đẹp kia vẫn không quên lườm cô một cái, còn Kỷ Mạch Hằng ngồi xuống đối diện Lục Thiếu Phàm.

“Cha, Hôm nay con Và Hằng có đi xem triển lãm tranh, Hằng biết cha thích tranh sơn thủy cố ý mua một bộ, sáng mai bên triển lãm sẽ mang tranh tới”

Về mặt đang bao phủ tức giận của Mẫn Chí Hải vừa nghe thấy ba chữ “tranh sơn thủy” thì hai mắt lóe sáng nhìn về phía Kỷ Mạch Hằng.

Mẫn Tiệp đắc ý nhướn mắt, một tay để lên cổ tay Kỷ Mạch Hằng, một tay làm nũng với Mẫn Chí Hải nói: “Cha, cha không biết Hằng vì muốn có bức họa “Trình Thủy Hà” mà mất bao nhiêu tâm trí!”

“Trình thủy hà? Có phải là của họa sĩ sơn thủy đương đại Trung Quốc nổi tiếng?”- Mẫn Chí Hải xưa nay si mê tranh sơn thủy, vừa nghe thấy vật mình có hứng thú thì ngay cả cơm cũng quên ăn, hưng phấn dạt dào nhìn Mẫn Tiệp.

Kỷ Mạch Hằng không giống biểu hiện đắc ý của Mẫn Tiệp, trước sau vẫn duy trì vẻ đạm mạc, đối với Mẫn Chí Hải cũng có mấy phần tôn trọng: “Hôm nay ở triển lãm trùng hợp có bức họa, nghe Mẫn Tiệp nói bác rất thích nên mua ngay”

Kỷ Mạch Hằng nói thật nhẹ nhàng, đem quá trình có được bức họa kể qua sơ lược, nhưng quá trình phức tạp trong đó chỉ cần là người biết tranh họa đều biết mà cũng thập phần rõ ràng.

Mẫn Nhu đối với thư họa linh tinh không có hứng thú, Mẫn Nhu biết Kỷ Mạch Hằng cố ý lấy lòng Mẫn Chí Hải, cô sao lại không biết chỉ là cảm thấy không cần thiết, cần gì phải mua tranh?

“Tôi biết Mạch Hằng rất quan tâm ông mà, thời giờ có mấy con rể biết chăm sóc như Mạch Hằng”

Hồng Lam đặt chiếc đĩa trong tay xuống, thông thả cầm khăn lau miệng, rồi nói chen vào giọng nói tuy thân nhiên nhưng lại có thâm ý khác

Mẫn Nhu tập mãi cũng thành thói quen nghe hai mẹ con nhà này châm chọc khiêu khích. Suốt hai mươi năm qua đã trở nên lì lợm, bỗng nghĩ tới hiện tại người nhuốm khói thuốc trên bàn cơm không chỉ có mình cô, Mẫn Nhu lo lắng nhìn về phía Lục Thiếu Phàm

“Triển lãm tranh của nhà con cũng có một bức tranh Đường Dần “hai bờ sông ngọn núi thanh đồ” (1) , nếu cha thích, con có thể gọi điện cho người mang tới ngay.”

Lời Lục Thiếu Phàm nói ra không làm người ta kinh ngạc cũng chết vì sợ, bức tranh sơn thủy của Đường Bá Hổ càng khiến cho Mẫn Chí Hải thêm thiên vị đứa con rể thứ hai này, một tiếng cha lại làm cho sắc mặt ba người còn lại thêm khó coi.

Nhưng đương sự dường như ngây thơ, vô tội hướng về phía Mẫn Chí Hải hỏi ý kiến: “Cha, một bức họa lớn như thế để trong phòng khó tránh khỏi đơn điệu, ở triển lãm còn rất nhiều bức họa của các danh gia khác, con sẽ cho cha địa chỉ, hôm nào đó rảnh, cha sang đó xem, thích cái này thì cứ cầm về là được”

Khi Lục Thiếu Phàm nói ra chữ “cầm” chân mày không hề nhú lại, khóe miệng Mẫn Tiệp co thắt, ngay cả vẻ mặt của Kỷ Mạch Hằng vốn lạnh lùng cũng trở nên âm lãnh, Hồng Lam đứng bật dậy, tiếng ghế ma sát xuống sàn cắt đứt cuộc trò chuyện của Lục Thiếu Phàm và Mẫn Chí Hải

Mẫn Chí Hải nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Hồng Lam cũng cau mày, chẳng qua nhìn về Lục Thiếu Phàm tỏ vẻ thân thiết hài lòng, vui vẻ cười nói.

“Cha làm sao lại có thể không biết xấu hổ...”- Lời tuy nói thế nhưng từ trên mặt ông đủ để cho thấy tâm trạng sung sướng

Mẫn Nhu quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm cười triu mến, dáng vẻ khiêm tốn lễ độ thế nhưng cũng thật phúc hắc?

Không sao, cô thích!

Mẫn Nhu không kiềm được cong môi, nhìn vào đôi mắt đẹp Lục Thiếu Phàm tràn đầy nụ cười, thế nhưng anh vẫn mãi cùng Mẫn Chí Hải nói chuyện phiếm. Đôi lông mày thanh mảnh nhướng lên rất khó nhận ra như tuyên bố thắng lợi thuộc về họ.

Mẫn Nhu không thể làm gì hơn ngoài chau mày, nếp nhăn nơi khóe miệng đang cười cũng ngày càng rõ. Cô nghiêng đầu thấy ánh mắt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng chiếu thẳng vào người, vẫn vô tình và lạnh lùng như thế nhưng đã không thể làm tổn thương cô được nữa.

“Cha, mấy ngày trước Hằng đã sai người từ Vân Nam mang trà Phổ Nhĩ (2) tới cha vẫn chưa uống qua, nhân hôm nay để dì Lý làm cho cha uống đi”

Mẫn Tiệp dường như chưa từ bỏ ý định, vây lấy cánh tay Mẫn Chí Hải: “Cha, chúng ta vào phòng khách đi!”

Mẫn Chí Hải cũng không phản đối, đứng dậy đi theo Mẫn Tiệp, nhưng cũng không quên quay đầu chào đón Lục Thiếu Phàm: “Thiếu Phàm, con cũng theo cha đi vào phòng khách ngồi đi”

“Dạ được”- Lục Thiếu Phàm cười khẽ đáp ứng, không lập tức theo sau mà chờ Mẫn Nhu đứng dậy, đỡ lấy tay cô cùng cô đi vào phòng khác.

Mẫn Nhu xoay người trước, ánh mắt nham hiểm của Kỷ Mạch Hằng bắn về phía cô dường như chán ghét vừa lạnh lùng, như xuyên qua tới xương.

Kỷ Mạch Hằng từ trước giờ không thích cô, là do anh chính miệng thừa nhận, cô là kẻ bại trận quá trình dĩ nhiên đau khổ, cho nên mọi cảm xúc với sự lãnh khốc của anh ta đã chết lặng.

Anh ta chỉ là người ngoài, anh ta có thích cô hay ghét cô cũng không còn quan trọng, cô cũng không tính toán với cách nhìn của anh ta.

Mẫn Nhu ngược mắt nhìn bóng lưng cao ráo của Lục Thiếu Phàm, nhẹ giọng thở dài đầy thỏa mãn: “Lục Thiếu Phàm, chúng ta cứ như vậy mà bên nhau cả đời”

“Trà Phổ Nhĩ quả nhiên rất thơm, không hổ là danh trà của Trung Quốc”

Được Mẫn Chí Hải tán thưởng khiến Mẫn Tiệp vui mừng ra mặt, ngồi trên ghế sofa, dựa vào người Kỷ Mạch Hằng: “Nếu cha thích lần sau kêu Hằng nhờ bạn bè mang vào là được”

Thấy Mẫn Chí Hải thích thưởng thức trà, Mẫn Nhu nhớ tới trên xe Lục Thiếu Phàm lúc này cũng có hộp trà, là đại hồng bào Sơn Đông (3), Lục Thiếu Phàm dường như cũng chung suy nghĩ, kéo tay cô, hiểu ý gật đầu, Mẫn Nhu liền hiểu được.

“Cha, trên xe Lục Thiếu Phàm có mang theo Đại hồng bào Sơn Đông, nếu cha thích uống, con sẽ ra lấy”

Mẫn Chí Hải vừa nghe, thì chén trà Phổ Nhĩ trong tay liền để xuống, vừa hoài niệm vừa cảm thán: “Đại Hồng bào là loại trà cực phẩm, nhớ lại lâu lắm rồi cha chưa uống qua nó”

Mẫn Nhu thấy Lục Thiếu Phàm tính đứng dậy liền nắm lấy tay anh để xuống, mỉm cười chớp mắt nói: “Anh cùng cha nói chuyện đi, để em đi lấy được rồi, đưa chìa khóa xe cho em”

Lục Thiếu Phàm cũng không nhiều lời, liền lấy chìa khóa từ thắt lưng ra đưa cho Mẫn Nhu, không quên vuốt nhẹ mái tóc xoăn của cô dặn dò: “Bên ngoài lạnh lắm, nhớ mặc áo khoác vào”

“Ừ”

Mẫn Nhu cầm lấy áo khoác trên giá, mang giày vào, liếc nhìn Lục Thiếu Phàm và Mẫn Chí Hải đang vui vẻ nói chuyện với anh, gánh nặng trong lòng liền thả xuống thông thả đi ra ngoài lấy trà.

Bất luận là ai nếu ở cùng Lục Thiếu Phàm đều cảm thấy vui vẻ? Dù sau một con người lịch sự nho nhã đối với ai cũng khiêm tốn lễ phép, hào phóng phong độ ai mà không thích?

Nhớ đến sự cứng chiều vô hạn của Lục Thiếu Phàm, khéo miệng Mẫn Nhu tạo nên độ cong ngọt ngào, nhưng mà cũng có lúc cô nghĩ, Lục Thiếu Phàm đối xử với những người phụ nữ khác cũng như thế sao?

Lông mày khẽ nhíu lại, Mẫn Nhu cười bản thân suy nghĩ lung tung, cầm hộp trà khóa kỹ xe thể thao, quay người lại thì thấy người đàn ông không biết từ khi nào đã đứng sau lưng. Nụ cười trong chớp mắt cứng đờ, dáng người thanh mảnh cũng đứng thẳng quặt cường.

Cô không cho rằng Kỷ Mạch Hằng tìm cô thì sẽ có chuyện tốt?

Chẳng lẽ vì Mẫn Tiệp bị tổn thương cảm thấy bất công muốn tới giáo huấn cô sao?

Mẫn Nhu hừ lạnh môi khẽ cong, ánh mắt lạnh lùng không nhìn đến Kỷ Mạch Hằng, càng không muốn để tâm thêm định đi vào biệt thự.

“Mẫn Nhu, có lúc làm người đừng nên quá đáng!”

Sau lưng giọng nói lạnh đến thấu xương của Kỷ Mạch Hằng vang lên, một câu thôi đã kết tội cô là loại phụ nữ ương ngạnh kiêu căng, buồn cười thật ba năm qua, Kỷ Mạch Hằng anh chưa từng Mẫn Nhu chân chính.

Bước chân Mẫn Nhu hơi chậm lại, khẽ nghiêng người, trên gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn không còn lưu luyến si mê khi xưa chỉ còn vẻ xa lạ lạnh lùng.

“Quá đáng? Còn phải nhờ Kỷ Tổng chỉ giáo tôi làm gì mà quá đáng? Cùng chồng mình về nhà mẹ đẻ thăm bố vợ, là con rể tặng quà cho cha vợ nên khiến Kỷ tổng không vui sao?”

Mẫn Nhu cao ngạo đứng thẳng lưng, nghênh đón ánh mắt lạnh như băng của Kỷ Mạch Hằng, không hề chùn bước. Anh ta chán ghét cô, coi cô như rắn rết thì cô cũng coi anh như thế.

Gương mặt cô đã từng cảm thấy nó thật tuần tú hấp dẫn, thì lúc này dưới ánh đèn đường cô lại cảm thấy nó thật chói mắt, trong lòng chán ghét, không muốn nhìn tới nó.

“Chồng mình?”- Kỷ Mạch Hằng lặp lại hai chữ cô vừa nói, ngũ quan lạnh lùng có vẻ giấu cột mĩa mai, đôi môi kéo lên đầy châm chọc, đôi mắt như từng lưới kiểm mỏng cửa qua gương mặt quặt cường của cô, như muốn cắt cô ra.

“Mẫn Nhu, cô di tình biệt luyện (5) nhanh thật”

(5) di tình biệt luyện: yêu một người rồi, sau đó lại không yêu người đó nữa mà có tình yêu mới.

Lửa giận trong lòng Mẫn Nhu lan tràn, học anh ta cũng kéo môi đỏ mọng, dáng vẻ phong tình châm chọc: “Kỷ Tổng muốn yêu lại lần nữa, nên không cho phép tôi đi tìm niềm vui mới sao? Kỷ Mạch Hằng, anh đánh giá mình quá cao đó!”

Gương mặt đầy khiêu khích châm chọc của Kỷ Mạch Hằng vì lời phản bác của Mẫn Nhu mà nhuốm giận, Mẫn Nhu có thể nhìn thấy nơi ống tay áo, những đốt ngón tay rung lên, muốn đánh cô sao?

Một lần là đủ rồi, Mẫn Nhu cô tuyệt đối sẽ không để cho Kỷ Mạch Hằng có cơ hội lần nữa làm tổn thương cô.

Mẫn Nhu không muốn cùng anh ta tranh cãi, cất bước bỏ đi, cổ tay lại bị một bàn tay giữ lấy rất chặt, ngăn cản không để cô rời đi.

“Tôi không cần biết cô dùng thủ đoạn gì quyến rũ Lục Thiếu Phàm, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất nên dừng ở đây, nếu không...”

“Nếu không thì sao?”- Mẫn Nhu lớn tiếng cắt ngang lời nói vô tình của Kỷ Mạch Hằng, nhìn gương mặt tuần tú khiến cô sinh ra chán ghét, lạnh lùng lên tiếng: “Trên thế giới này bất cứ ai cũng có thể sỉ nhục tôi, nhưng còn anh Kỷ Mạch Hằng, vĩnh viễn không bao giờ có tư cách! Cũng không xứng!”

Sự khinh miệt trong mắt cô khiến đôi môi mỏng của Kỷ Mạch Hằng mím chặt, đôi mắt nheo lại nguy hiểm, đáng vẻ đó như muốn ăn tươi nuốt sống cô!

“Không xứng!! Thứ con hát thay đổi thất thường như cô không xứng để cho tôi phải sỉ nhục, làm như vậy chỉ bẩn miệng của tôi!”

Lời Kỷ Mạch Hằng như thanh kiếm vô tình phóng về phía cô, không chút lưu tình, vì người con gái anh ta yêu mà có thể dả thương cô. Mẫn Nhu dụng hết toàn lực thoát khỏi sự khống chế của Kỷ Mạch Hằng, không để ý đến vẻ kinh ngạc của anh ta, đôi mắt nhìn thẳng vào hai mắt lạnh lùng của anh ta:

“Kỷ Mạch Hằng, nếu như anh cho rằng vì tôi yêu anh nên anh có thể không chút kiêng kị sỉ nhục tôi, như vậy từ nay về sau anh sẽ không còn cơ hội như thế đâu!”

10. Chương 10

“Tiểu Nhu”- Một giọng nói nam ôn nhuận vang lên sau lưng, Mẫn Nhu ánh mắt kiên định mãnh liệt nhìn Kỷ Mạch Hằng, cô khẽ giật mình xoay người lại, dịch ý trong mắt mất đi, đối với Lục Thiếu Phàm chỉ có sự trù mên.

Lục Thiếu Phàm thông thả bước tới bên cạnh cô, trước vẻ mặt sa sầm của Kỷ Mạch Hằng anh chỉ khẽ gạt đầu, nhận lấy hộp quà trên tay cô, nhìn nơi hốc mắt ửng đỏ, hai gò má vì giận mà trở nên trắng toát, anh dịu dàng ôm cô vào lòng, trên gương mặt tuần tú đậm vẻ đau lòng.

“Bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào thôi”

Mẫn Nhu hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc của Lục Thiếu Phàm, nơi mũi chua xót, ủy khuất gột đầu lên vai anh, nhẹ “ừ” một tiếng, để anh ôm lấy thất lưng cô đi vào căn biệt thự.

Vừa tới cửa liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Mẫn Tiệp, cô ta đang tính mang giày vào ra ngoài. Khi nhìn thấy Kỷ Mạch Hằng đi phía sau hai người, lòng mày Mẫn Tiệp xoắn lại, trừng mắt nhìn Mẫn Nhu, giống như người vợ vừa bắt gian chồng mình.

Mẫn Nhu mặc kệ để Mẫn Tiệp cứ thế mà ghen tuông, cởi giày cùng Lục Thiếu Phàm đi vào trong phòng khách, để mặc Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp đứng ngoài cửa thích làm gì thì làm.

“Con cần hộ khẩu sao?”

Mẫn Chí Hải tưởng bản thân mình nghe lầm, nhưng lại thấy đáng vẻ nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm không giống như đang nói đùa, ông đưa mắt nhìn về phía Mẫn Nhu, Mẫn Nhu cũng khó hiểu nhìn Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm đã tính trước, anh cười một tiếng nắm lấy tay trái Mẫn Nhu, mười ngón tay đan vào nhau, đem chiếc nhẫn cưới Ireland để ra trước mặt mọi người.

“Con và Nhu đã đăng kí kết hôn tại Ireland, nhưng phải lấy được chứng nhận ở Trung Quốc, đến tòa dân chính làm vài thủ tục nhỏ, vì vậy mong cha có thể giúp”

Mẫn Chí Hải sững sốt, sắc mặt không tốt lắm, con gái kết hôn lại không nói với ông. Chỉ thế thôi cũng khiến người làm cha như ông trở nên khó coi, trong lúc nhất thời không khí trong phòng khách trở nên ngột ngạt.

“Dù muốn kết hôn cũng phải để chị mình lấy trước, làm gì có tiểu thư khuê các nào chị mình chưa đi, em gái đã vội vàng gả ra ngoài, cũng không phải không có người lấy, vội vàng sắp hành lí làm gì!”

Trên cầu thang, Hồng Lam mang chiếc mặt nạ lạnh lẽo, sắc giọng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu đang kẻ vai chiến đấu, nhất là khi nhìn Mẫn Nhu thì giống như muốn bầm cô ra thành từng mảnh, vừa ghen ghét vừa âm độc.

Mẫn Nhu không lãnh tránh sự căm tức của Hồng Lam, không hề khách sáo trừng mắt nhìn. Tưởng như nhớ đến cái chết thảm của mẹ mình, Mẫn Nhu đứng dậy, hướng về phía Hồng Lam đang đứng trên lầu cao, giận dữ nói: “Cũng do mẹ dạy dỗ cả thôi, một người phụ nữ vội vã đi, không cần biết liêm sỉ sử dụng thủ đoạn hèn hạ, dùng những hành động đen tối đoạt đi đồ của người khác”

“Mày có ý gì!” Hồng Lam hét lớn, bàn tay bấu chặt vào hành lang run lên nổi gân xanh.

Mu bàn tay Mẫn Nhu bị Lục Thiếu Phàm nắm chặt. Lúc này hôm nay, có Lục Thiếu Phàm bảo vệ cô, cô cần gì phải ăn nhờ ở đậu, để người khác làm khó làm dễ.

“Tôi chỉ nói sự thật, nếu ai đó bị nói trúng cũng không thể trách tôi”- Mẫn Nhu chế giễu, khoe miệng giương lên ngồi xuống ghế salon, áp cơ thể nhỏ nhắn run rẩy của mình vào Lục Thiếu Phàm. Anh giống như cảm nhận được tâm trạng của cô liền ôm thật chặt, mang đến cho cô sự ấm áp.

Mẫn Chí Hải lạnh lẽo liếc nhìn Hồng Lam, không quan tâm tới cơn giận của vợ ngược lại còn áy náy nhìn Mẫn Nhu, bàn tay to xoa xoa nơi thái dương, đứng dậy thở dài nói: “Hai đứa chờ một lát, cha đi lấy”

“Không được lấy”

Mẫn Tiệp có lẽ đã nghe thấy cuộc cãi vã giữa Mẫn Nhu và Hồng Lam, từ cửa trước chạy vào đứng chắn ngay cầu thang, quát lớn Mẫn Chí Hải: “Cha, sao cha có thể làm vậy với mẹ!! Để cho đứa con do tiểu tam sinh ra ở nhà ta diệu vô dương oai, mẹ nó là người thứ ba đi phá hoại gia đình người khác, con thừa kế mẹ ...”

“Chát”- Tiếng bàn tay nặng nề vang lên trong phòng khách, Mẫn Tiệp không thể tin được trợn to mắt, bàn tay nhỏ nhắn đặt lên má trái vừa bị Mẫn Chí Hải đánh, nước mắt như sợi dây chuyền trân châu bị đứt rớt xuống.

Kỷ Mạch Hằng theo sát sau, thấy Mẫn Tiệp bị đánh, đôi mắt lạnh lùng run lên, ánh mắt nham hiểm lạnh như băng bắn về phía Mẫn Nhu đang ngồi trên ghế, tiến lên vài bước ôm chầm lấy vai Mẫn Tiệp, đau lòng kiểm tra vết thương trên mặt cô ta.

Hồng Lam cũng từ cầu thang bước xuống, đẩy Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng ra sau, bà cũng không chịu yếu thế trừng mắt nhìn về mặt hồ hững của Mẫn Chí Hải,

“Ở trong mắt ông mẹ con tôi là cái gì? Ông coi con của người đàn bà đó như báu vật, vậy còn con tôi? Nó là cọng cỏ sao?”

Trước sự chỉ trích của Hồng Lam, Mẫn Chí Hải nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, từ từ mở mắt ra, trước ánh mắt oán giận của Hồng Lam nói:

“Mấy năm qua, tôi không thể bà thua thiệt gì cả, còn Tiểu Tiệp, tôi đã cho nó rất nhiều bồi thường không ít. Nếu như bà đã cố tình nói thế, thì chúng ta ly hôn đi, vấn đề tài sản sẽ để luật sự giải quyết, không thiếu của bà xu nào!”

Hồng Lam sợ hãi nhếch miệng, cả người chéch choáng, may mắn thay Kỷ Mạch Hằng vội vàng đỡ lấy nên không ngã xuống, nhìn về nghiêm túc của Mẫn Chí Hải, hai mắt bà ngân ngấn nước:

“Hai mươi năm rồi, ông vẫn không quên được cô ta sao? còn muốn cùng tôi ly hôn? Mấy năm qua, tôi ở Mẫn Gia làm còn chưa đủ sao? Sao ông có thể vô lương tâm như thế”

“Bác trai, bác gái thật lòng vì bác, bác có cần vì một người phụ nữ đã phá hoại gia đình mình mà vứt bỏ vợ không?”

Kỷ Mạch Hằng nhìn không được chau mày, chỉ trích Mẫn Chí Hải, đôi mắt lạnh như băng như mũi tên bắn về phía Mẫn Nhu.

Lục Thiếu Phàm nhẹ nghiêng người muốn giúp cô che chắn đi những thương tổn, Nhưng Mẫn Nhu lại rời khỏi ngực Lục Thiếu Phàm, cho dù ý lại cũng đã tới lúc phải tự mình đối mặt.

“Chuyện của Mẫn gia không đến lượt người ngoài khoa chân múa tay, thuyết giáo đạo đức”

Sắc mặt Kỷ Mạch Hằng tái đi, môi mỏng khê mở nơi yếu hầu nhúc nhích, không nói thêm lời, nhưng mắt nhìn Mẫn Nhu còn hơn cả giận.

Bao nhiêu tổn hại đều đẩy lên người Mẫn Nhu, ánh mắt sáng lạnh thấu xương, cô thông thả bước tới cầu thang, quặt cường ngẩng đầu, nghênh đón sự oán hận của Hồng Lam và Mẫn Tiếp, cười nhạt, ôn nhu nói:

“Người đang làm trời đang nhìn, hai mươi năm trước mẹ tôi chẳng qua là người tốt, người xưa nói gieo nhân gì gặt quả đó, tôi vẫn tin như vậy. Mấy năm qua tôi cũng ở trước mặt Bồ tát, cầu xin bồ tát nhất định phải báo đáp những kẻ giả vờ làm “người tốt” kia”

“Cha, hộ khẩu ngày mai con sẽ tới khách sạn lấy, nơi này chướng khí dày đặc, con không chịu nổi nữa, về sau cũng không về nữa, vì vậy...”- Mẫn Nhu cười nhạt quét mắt nhìn sang hai mẹ con. “về sau cũng không còn nhìn thấy đứa con gái do “tiểu tam” sinh ra nữa”

“Tiểu Nhu”- Mẫn Chí Hải muốn nói gì đó nhưng thấy vẻ kiên quyết ra đi của Mẫn Nhu lại thôi, ông than nhẹ một tiếng, cuối cùng là ông không chăm sóc tốt cho cô.

Lục Thiếu Phàm đứng bên cạnh Mẫn Nhu, gương mặt tuấn nhã bàng quan, đôi môi nhếch lên không chứa bất cứ cảm xúc nào, trong tay đã cầm lấy áo khoác và túi da của Mẫn Nhu, chuẩn bị rời đi bất cứ khi nào.

Mẫn Nhu không hề nhìn ba người ở trong phòng, khoác tay Lục Thiếu Phàm, chào hỏi dì Lý, rồi rời khỏi Mẫn gia không hề quay đầu lại.

“Em ổn chứ?”

Mẫn Nhu thôi không ra nhìn qua cửa sổ, qua kính chiếu hậu có thể ánh mắt quan tâm của Lục Thiếu Phàm, khê mỉm cười, lắc đầu vô sự: “Em không sao”

Không thể phủ nhận, những lời cô vừa nói ở Mẫn Gia không tốt lại có điểm ác độc. Con giận cô không thể vượt khi mỗi lần nhớ tới hai mẹ con họ.

Tại sao người có tội vẫn nhỡ ngoài vòng pháp luật, thậm chí còn dám thẳng thắn đường hoàng cao giọng nói, còn cô chỉ là đứa con rơi hèn mọn?

Trời câu đối với mẹ cô thật bất công!! Cả đời cô không quên được kí ức lúc nhỏ, Hồng Lam đã vênh mặt hất hàm sỉ nhục mẹ cô. Rõ ràng bà ta là người thứ ba nhưng lại thành chính thất, dưới vẻ bề ngoài cao sang quyền quý là một linh hồn dơ bẩn được che dấu.

Nhấn nhẹn suốt hai mươi năm qua, một khi đã bùng nổ, cô sẽ quên đi hậu quả nghiêm trọng, cô không muốn tiếp tục nghe theo lời mẹ mình dặn khi lâm chung, gì mà dĩ hòa vi quý, quay đầu lại đã bị người khác chém giết.

Mẹ cô là một ví dụ, còn cô không muốn thành ví dụ thứ hai.

Một bàn tay rộng rãi êm ái đặt lên tóc cô, dịu dàng yêu thương vuốt nhẹ, bên tai là giọng nói của anh.

“Sau này đã có anh bên cạnh, em không cần sợ nữa”

Mẫn Nhu dịch chuyển mắt nhìn qua gương mặt sạch sẽ tuấn mỹ của anh, hàng lông mi dài, sống mũi cao thẳng, cánh môi hồng hoàn mỹ, đáng người hoàn hảo không tì vết. Trong mắt cô lúc này lại thật mê người.

Hàng lông mi dày run lên, trong đôi mắt cô khê nổi sóng, Mẫn Nhu nhẹ nhàng tới gần Lục Thiếu Phàm, không quan tâm anh đang lái xe, cô tựa vào người anh, hai tay ôm lấy lưng áo mảnh mai, vẻ mặt làm nũng, nhắm mắt nói nhỏ.

“Sau này em không sợ nữa, chỉ cần có Lục Thiếu Phàm ở bên cạnh em”

Trên đầu là tiếng cười vui vẻ nho nhỏ của anh, đối với cô vừa cứng chùi lại vừa không biết làm sao. Anh một tay lái xe không có sức đẩy cô, mặc cho cô ưu phiền tựa vào lòng anh. Anh có thể vì cô mà ngừng lại, vừa yêu chiều vừa bao dung.

Mẫn Nhu ngọt ngào cong khóe môi, mùi hương từ trong lòng Lục Thiếu Phàm khiến cô cảm thấy rất thoải mái chỉ muốn ngủ gà ngủ gật, cô gối đầu lên người anh cọ nhẹ, tìm một vị trí thoải mái rồi vui vẻ nhắm mắt lại.

Ở bên cạnh Lục Thiếu Phàm, mọi rắc rối nhỏ xảy ra xung quanh, khi cô nghe thấy hơi thở của anh thì không còn hoảng loạn hay lo lắng, bởi vì người đàn ông này đã nói với cô, sau này đã có anh bên cạnh.

Một cảm giác lạnh lẽo xuất hiện trên trán, Mẫn Nhu từ từ mở mắt, nâng đôi tay đang tê cứng, giụi nhẹ mi mắt, xe đã ngừng, đập vào mắt cô là khu căn hộ “đệ nhất Giang Nam”

“Tối rồi sao?”

Ý thức Mẫn Nhu trở nên rõ ràng, khẽ ngáo một cái rời khỏi lồng ngực ấm áp của Lục Thiếu Phàm, cởi dây an toàn sửa sang lại mái tóc quăn lù xù, qua kính chiếu hậu, cô có thể thấy được ánh mắt thâm thúy nhu hòa của Lục Thiếu Phàm đang nhìn cô chăm chú.

Lần trước cô nhìn thấy ánh mắt này là lúc nào?

Tim Mẫn Nhu đập nhanh, trong đầu lại nhớ tới cảnh trong nhà tắm, lúc lau súng cướp của Lục Thiếu Phàm cũng giống như bây giờ.

Trong lòng cũng trở nên khẩn trương, hai tay không biết nên để ở đâu, cảm giác phức tạp không thể nói rõ, hai gò má cũng vì những suy nghĩ trong đầu mà đỏ bừng, ngại ngừng hất mái tóc, tỏ vẻ trấn tĩnh mở đôi môi đỏ mọng ra nói với Lục Thiếu Phàm.

“Lên thôi”

Sau đó nhanh chóng mở cửa xe, liều mạng chạy ra ngoài, chẳng bao lâu lại phải quay về, cầm lấy chiếc túi bỏ quên bên cạnh ghế, không hề nhìn anh lấy một lần chỉ lo chạy trốn.

Lục Thiếu Phàm có chút nản lòng, nhưng khi nhìn theo dáng người mảnh mai đang chạy trốn của cô, trong đôi mắt thâm thúy lại dâng lên thứ tình cảm mê muội, dịu dàng như nước, anh cũng không đợi thêm bước xuống xe, đi theo cô lên lầu.

Vào nhà mở đèn, ánh đèn êm dịu chiếu sáng cả căn phòng, Mẫn Nhu biết Lục Thiếu Phàm đang đi theo phía sau, nhưng lại ngượng ngùng khiến cô không biết bây giờ nên đối mặt với anh ra sao, cho nên mới cởi giày đi thẳng vào nhà.

Trong căn phòng vang lên tiếng bước chân nho nhỏ, ấm áp mà điềm tĩnh. Lục Thiếu Phàm đứng ở trước cửa, đôi mắt trong suốt quan sát Mẫn Nhu, cô lại như con kiến co ro người đi dạo khắp phòng, không khỏi bật cười, anh lại khùng bố như thế sao?

“a.. em đi tắm rồi ngủ đây”

Khi anh cởi giày đi đến bên cạnh ghế sofa, cô bỗng nhiên bật người, hai mắt tròn to nhìn anh, lo sợ bất an mím môi, la lên một tiếng.

Gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lại như con tôm hùm bị nấu chín, đỏ bừng đến sau gáy, thậm chí lan cả vào trong quần áo, Lục Thiếu Phàm nhướng mày, ánh mắt dời xuống nhìn làn da dưới lớp cổ áo của cô.

Mẫn Nhu ánh mắt đảo liên tục thì thoảng nhìn qua Lục Thiếu Phàm, thấy đôi mắt mập mờ của anh cùng khóe môi đầy suy ngẫm kia, sau đó Mẫn Nhu nóng lên, trong lòng hỗn loạn, không biết làm sao.

“Anh đói rồi”

Khi Mẫn Nhu chuẩn bị xoay người đi về phòng thì Lục Thiếu Phàm lại cất giọng nói, gương mặt nho nhã nở nụ cười tự nhiên, ánh mắt thâm sâu khó lường, nhưng nó ở trong mắt Mẫn Nhu lại trở thành điều gì đó xấu xa.

Đói? Đã trễ thế này...

Bỗng nhiên một câu tiểu thuyết kinh điển nhảy vào đầu khiến Mẫn Nhu cứng đờ người. Người đàn ông ỷ khuất nhìn cô gái: “Anh đói”

Cô gái quan tâm hỏi, sau đó đứng dậy: “A, vậy anh muốn ăn gì, em sẽ đi mua giùm anh”

Người đàn ông kéo cô gái vào lòng, đôi môi mỏng dán sát vào vành tai cô gái, giọng nói thấp khàn khàn: “Anh muốn ăn em!”

Sau đó, đèn tắt bên trong phòng chỉ còn cảnh xuân sắc.

Cả người Mẫn Nhu như bị hỏa thiêu, ánh mắt phức tạp nhìn Lục Thiếu Phàm, ngực như bị điện giật tê dại không có sức, hơi thở hấp gấp, trong gian phòng bao phủ một luồng không khí mập mờ.

Anh thật sự muốn, thì cô vẫn có thể cho..

Nhìn anh từng bước đi về phía cô, mùi hương bạc hà quanh quẩn nơi đầu mũi, Mẫn Nhu thấy chết mà không hề sợ, chỉ nhắm lại chờ chuyện sắp xảy ra.

“A!”

Một giọng cười nhạo vang lên trên đỉnh đầu, Mẫn Nhu mở hí mắt, trong ánh nhìn nhỏ có thể thấy gương mặt ranh mãnh của Lục Thiếu Phàm, bên tai là giọng nói rất vui vẻ của anh.

“Anh muốn ăn khuya”

Trợn mắt, Mẫn Nhu cắn giận cắn môi: “Lục Thiếu Phàm, anh đùa với em a!”

Thế nhưng anh lại tỏ vẻ vô tội nhíu mày, gương mặt hờ hững, tự nhiên bình thản áp sát cô, quan sát hai gò má đỏ thắm như trái cà chua, một luồng nhiệt thổi lên môi cô, khiến cho cô rung lên cảnh giác.

“Em vừa suy nghĩ gì vậy sao mặt lại đỏ như thế?”

Đánh chết cô cũng không thừa nhận cô tưởng anh cùng cô đồng giường.

“Em suy nghĩ gì đâu, anh đợi một chút, em đi làm đồ ăn”

Rõ ràng giận đến nghiến răng lại còn cứng rắn gượng cười, cố gắng che dấu tâm trạng bối rối.

Ánh mắt Lục Thiếu Phàm dán chặt người cô, nhìn cô tức giận đến trợn mắt phòng má đi vào phòng bếp. Sau đó tiếng dao đập xuống thớt rất to, tưởng như đồng thức ăn dưới dao cô có thâm cừu đại hận. Cuối cùng anh không chịu được, trong mắt đầy ý cười, lê dép đi vào bếp.

“Có cần anh giúp không?”

Mẫn Nhu đang xát gạo, lúc quay đầu lại nhìn dáng người cao ráo đang nghiêng người tựa vào cửa của Lục Thiếu Phàm, tây trang đã cởi đi, áo sơ mi màu trắng đã cởi vài chiếc nút lộ ra vùng xương quai xanh xinh đẹp kết hợp với gương mặt thanh tú tạo nên sự gợi cảm.

“Không cần đâu!”

Cơn giận lúc nãy biến mất, đôi môi nhỏ nhắn nhếch lên trềng mắt nhìn anh một cái, cầm lấy chiếc tạp dề treo trên móc mặc vào, là do cô hôm trước đi siêu thị mua được.

“Để anh giúp em buộc nó.”

Thấy hai tay cô vòng qua sau lưng có chút khó khăn, Lục Thiếu Phàm xung phong đi vào bếp, bước ngắn tới sau lưng cô, đón lấy sợi dây buộc trong tay cô.

Mẫn Nhu rút tay về, nụ cười hạnh phúc ngọt ngào hiện lên trên gương mặt, không hề rảnh rỗi đem gạo đổ vào nồi, thêm nước rồi đập nắp lại, bắt đầu nấu cơm.

Cơ thể nhỏ nhắn mềm mại cảm nhận được luồng ấm áp gần sát sau lưng mang theo hơi thở nam tính đặc trưng, Mẫn Nhu cũng chỉ hơi run lên, ngay sau đó thả lỏng cơ thể mặc cho Lục Thiếu Phàm ôm cô vào lòng.

“Tính làm cái gì cho anh ăn vậy”

Gương mặt có vẻ gầy gò của Lục Thiếu Phàm chạm vào gò má cô, cánh tay dài mạnh mẽ vòng quanh eo nhỏ của cô, hơi thở ấm áp phả vào môi cô. Trong mắt cô như có ngọn lửa thiên bùng cháy, cô có thể cảm thấy trái tim anh, tiếng tim đập nhẹ nhàng.

Bên trong căn phòng bếp ấm áp, cô như con mèo lười tựa vào ngực anh, tùy ý đáp:

“Tính nấu cháo trứng muối thịt, nhưng hôm trước quên mua thịt chỉ mua trứng, cho nên đành phải để Lục đại thị trường ủy khuất ăn một bữa”

Cánh tay Lục Thiếu Phàm đột nhiên siết chặt, Mẫn Nhu có thể cảm thấy áo sơ mi của anh, nhiệt độ ấm áp, chợt nhớ tới gì đó Mẫn Nhu vui mừng vỗ tay:

“Em đi lấy trứng làm cháo!”

Muốn xoay người đi đến tủ lạnh cầm trứng gà, đôi môi mềm mại lại chạm vào cánh môi lạnh lạnh, kinh ngạc vừa xấu hổ, không đẩy anh ra cũng không ôm lại, cơ thể mảnh khảnh ngã ra sau, hai cánh tay vội vàng giữ lấy thành tủ bếp

Hai cánh tay Lục Thiếu Phàm chẳng biết từ khi nào đã buông ra, chống lên trên tủ, đem cô vây giữa anh và chiếc tủ. Trong lúc cô kinh hoàng nghiêng người ra sau thì anh đã đuổi theo môi cô, dịu dàng liếm lấy nó, yêu thương triền miên.

“ừm..”

Trái tim Mẫn Nhu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, từng cơn sóng chồm dậy đập vào mặt, cô vươn tay muốn đẩy Lục Thiếu Phàm, đôi mắt xinh đẹp khẽ mở chỉ mong có thể nhìn thấy đôi mắt đen bóng bóng thâm tình của Lục Thiếu Phàm.

Cô giống như bị mê hoặc, không làm chủ nổi chính mình dùng tay vòng lấy lưng áo, môi cũng không bị động, từ từ vươn đầu lưỡi thơm tho thử dò xét đôi môi nóng như lửa đốt của anh, tựa như xác nhận gì đó.

Trong đáy mắt Lục Thiếu Phàm hiện lên niềm vui sướng, đầu khẽ nghiêng, năng nề áp chặt môi cô, tay rời khỏi tủ bếp, đỡ lấy sau ót cô, cuốn hút hôn cô.

Tiếng chuông di động ồn ào vang lên không đúng lúc, khiến cho Mẫn Nhu đang chìm đắm trong nụ hôn sâu của Lục Thiếu Phàm phải giật mình, cơ thể mềm mại không xương đột nhiên cứng ngắt.

Hai tay khẽ dùng sức, đầu khó khăn ngửa ra sau rời khỏi môi Lục Thiếu Phàm, miệng vừa thở vừa nói: “Điện... điện thoại!”

“Đừng để ý tới nó”

Mẫn Nhu còn tưởng bản thân nghe lầm, lời nói này không giống tính cách nho nhã trầm ổn của Lục Thiếu Phàm mà mang theo chút làm nũng. Mẫn Nhu đỏ mặt nhìn Lục Thiếu Phàm, gương mặt tuấn tú của anh đầy vẻ bất mãn do bị cắt ngang, đôi mắt đen vẫn chưa hạ nhiệt khiến cho trái tim cô đập nhanh.

Thấy anh tính cúi người áp sát môi, Mẫn Nhu cái khó ló cái khôn, bàn tay nhỏ bé hướng lên trên tủ bếp lấy một cái thìa, lúc Lục Thiếu Phàm tính chạm vào đôi môi sưng đỏ của cô, thì một vật liền chắn giữa hai người.

Hai mắt Lục Thiếu Phàm nhìn môi mình dán vào thìa, lông mi xuất hiện nếp uốn, nhìn Mẫn Nhu chạy ra khỏi bếp bắt điện thoại, vẻ mặt không vui rõ ràng vẫn chưa thỏa mãn dục vọng.

Mẫn Nhu từ từ bình tĩnh lại, lời chiếc điện thoại đang kêu lên từ trong túi xách ra, màn hình chớp sáng một dãy số lại.

Cô tò mò ấn nút trả lời, lễ phép hỏi.

“Cho hỏi ai vậy?”

Đầu dây kia hơi im lặng, Mẫn Nhu khó hiểu chau mày, đang tính cúp điện thoại thì một giọng nữ khàn khàn cất lên.

“Nhu, là mình, Nguyệt Hân đây”

Sáng sớm bên trong phòng bếp của căn hộ, Mẫn Nhu đang bận rộn vội vàng bưng bữa sáng ra, Lục Thiếu Phàm cũng từ phòng ngủ đi ra, tay cầm caravat và áo khoác.

Để bữa sáng lên bàn, nhìn Lục Thiếu Phàm vắt chiếc áo khoác lên ghế salon. Đầu tiên Mẫn Nhu bước tới, cầm lấy cà vạt trong tay, Lục Thiếu Phàm nhướng đầu lông mày, gương mặt nở nụ cười thần nhiên.

Nắng sớm chiếu vào phòng tạo nên một cảm giác bình an ấm áp, Mẫn Nhu chăm chú giúp Lục Thiếu Phàm lật cổ áo lên, hơi nhón chân, đem caravat vòng qua cổ anh, sau đó đan vào nhau thắt lại, động tác tuy không lưu loát nhưng quả thật rất thuần thục.

Hai mắt Lục Thiếu Phàm nhìn vợ đang bận rộn vì mình, trong lồng ngực như có gì đó rơi vào, tay cô lại vô tình chạm vào dưới cằm của anh, tâm trạng nổi loạn không cách gì ngăn lại, trái tim đập nhanh hơn.

Gương mặt nhỏ nhắn sáng rực không có chút phấn son, trắng trẻo không thể nhìn thấy lỗ chân lông, mái tóc quần gọn sóng chỉ dùng một cây kẹp giữ lại phía sau, trên người ăn mặc rất đơn giản, thoát khỏi vẻ hào nhoáng của một minh tinh, lúc này, cô chỉ là vợ của Lục Thiếu Phàm anh.

Nhón chân lên hạnh phúc của chúng ta lại tới gần thêm một chút.

Độ cong của môi Lục Thiếu Phàm càng tăng, ánh mắt trìu mến dán chặt vào gương mặt cô không muốn rời đi.

“Được rồi!”

Mẫn Nhu vỗ tay, đại công cáo thành thổi phào một tiếng, vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt sững sờ của Lục Thiếu Phàm đang nhìn cô, đôi mắt thâm thúy tựa như viên ngọc đen đầy ấm áp lướt qua lại, nhất thời gương mặt cô trở nên bối rối, mỉm cười nhẹ dời mắt đi.

“Ăn sáng thôi”

Trên bàn ăn, một đôi nam nữ ngồi đối diện, Mẫn Nhu chớp mắt đáng vẻ tha thiết nhìn Lục Thiếu Phàm, nhìn anh ăn món đầu tiên mà hai hàng lông mày vẫn bình thản, cô mới cảm thấy yên lòng.

“Không ngờ tài nấu nướng của em lại ngon như vậy”

Trước sự tán thưởng của Lục Thiếu Phàm, trái tim Mẫn Nhu cảm thấy ngọt ngào, thuận miệng đáp: “Nếu anh thích, mỗi ngày em đều làm cho anh ăn”

Đợi tới lúc nhận thấy câu nói của mình có chút mập mờ khiến Mẫn Nhu khẩn trương nhìn Lục Thiếu Phàm, chỉ thấy anh mỉm cười, đôi mắt đen khóa chặt trên người cô, đôi môi hoàn mỹ mở ra, anh khẽ đồng ý:

“Được”

Tiến Lục Thiếu Phàm ra tới cửa, Mẫn Nhu đang tính quay về bếp dọn dẹp thì đột nhiên Lục Thiếu Phàm xoay người nhìn cô nói: “Hôm nay sau khi đến khách sạn, lúc về nhớ gọi cho anh, anh đi đón em”

Ai nói hạnh phúc nhất định phải lớn lao, sự quan tâm chăm sóc của Lục Thiếu Phàm là điều tốt nhất trong cuộc sống của cô. Mẫn Nhu hé môi, không kịp suy nghĩ đồng ý ngay.

“Lát chiều em sẽ đi, cầm được hộ khẩu rồi thì em sẽ gọi anh”

Lục Thiếu Phàm không nói gì cả, anh chỉ dùng hành động chính mình cho thành ý của mình, tay cầm chiếc cặp choàng qua vai cô. Trong lúc cô còn kinh ngạc, anh đã hôn nhẹ lên trán.

“Anh đi làm đây!”

Anh vẫn giữ nụ cười thản nhiên như lúc đầu, không để ý đến vẻ mặt ngượng ngùng cô, mang giày xong liền đóng cửa lại.

Mẫn Nhu bất động đứng trước cửa, lúc nghe tiếng đóng lại mới sực tỉnh, hai bàn tay trắng nõn đặt lên vị trí còn lưu lại nụ hôn của anh, quay đầu, nhìn căn hộ rộng rãi, trên gương mặt sáng rõ trắng trong thuần khiết nở nụ cười hạnh phúc.

Tại khách sạn Lôi Dịch, Mẫn Nhu đi trực tiếp lên phòng chủ tịch, Mẫn Chí Hải đang đợi cô. Có lẽ là do cuộc cãi vã tối qua, nên sắc mặt ông không tốt, vẻ mặt tuần láng nhưng không dấu đi được vẻ mệt mỏi.

“Con tính cùng sống với cậu ta thật sao?”

Mẫn Nhu ngồi trên ghế, nghe câu hỏi với ý xác nhận của Mẫn Chí Hải, cô cười một tiếng chợt nhớ tới câu hỏi của Chân Ni và Mẫn Chí Hải giống nhau như đúc.

Câu trả lời lúc ấy của cô là gì thì hôm nay cũng không đổi, nếu có thì càng tin tưởng hơn càng quyết tâm hơn mà thôi.

“Dạ, chúng con đã đăng ký rồi, mọi thủ tục cũng đã làm gần xong, chỉ còn cần hộ khẩu thì mọi việc sẽ được giải quyết xong trong hai ngày”

Mẫn Chí Hải thở dài tựa vào ghế, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mẫn Nhu ông hiền từ cười một tiếng, đem hộ khẩu đưa cho Mẫn Nhu.

“Nếu như tới một lúc nào đó con cảm thấy không vui thì cứ quay về, những thứ khác cha không có nhưng tiền nuôi con thì vẫn có”

Mẫn Nhu đưa tay đặt lên mu bàn tay Mẫn Chí Hải. Thời gian hai mươi năm cũng đã để lại trên người ông những vết tích của năm tháng qua đi, nhìn thấy sự bất an trong mắt ông cô an ủi: “cha, con nhất định sẽ hạnh phúc”

Mẫn Nhu bước từ phòng làm việc ra nhìn đồng hồ đeo tay, xem ra cũng đã bốn giờ chiều, còn một tiếng nữa Lục Thiếu Phàm mới tan sở.

Nhớ thức ăn trong tủ lạnh cũng không còn nhiều, Mẫn Nhu tính đi sang bên kia đường, đối diện khách sạn có một siêu thị.

“Nhu, lâu rồi không gặp”

Bên trong đại sảnh của khách sạn, dòng người lui tới, Mẫn Nhu đột nhiên dừng bước, đôi mắt xinh đẹp đằng sau mắt kính râm khẽ nhìn chăm chăm người xuất hiện trước mắt, có vui nhưng cũng có gượng gạo.

Đối phương thông thả đi tới bên Mẫn Nhu, mái tóc màu nâu suôn thẳng, mắt kính râm cởi xuống, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có vẻ hơi lạnh lùng đập vào mắt Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu cười to: “Nguyệt Hân, hoan nghênh cậu về nước”

Kỷ Nguyệt Hân là bạn học đại học cũng là người bạn tốt của cô, hai người đáng lẽ ra nên vui mừng thì lại có chút khách sáo, chẳng qua vì Kỷ Nguyệt Hân còn có thân phận khác khiến cả hai đều khó xử- Là em gái ruột của Kỷ Mạch Hằng.

Bên trong quán cà phê, hai người ngồi đối diện, Mẫn Nhu gọi một ly capuchino, Kỷ Nguyệt Hân không uống gì cả, hai người cứ như vậy ngồi yên, đôi mắt nâu cứ nhìn chăm chăm Mẫn Nhu.

Hai người khi ở đại học là mạnh bất ly tiêu, tiêu bất ly mạnh. Sau khi xong ba năm đại học, Kỷ Nguyệt Hân được gia đình đưa ra nước ngoài, hai người cũng ít liên lạc đi.

Khi Mẫn Nhu và Kỷ Mạch Hằng chia tay, hai người cũng cắt đứt liên lạc, nhưng không ngờ Kỷ Nguyệt Hân sẽ về nước lại còn chủ động tìm cô,

“Nhu, cuối cùng có chuyện gì đã xảy ra”

Kỷ Nguyệt Hân không thấy được bất cứ biểu hiện gì khác thường Mẫn Nhu, không nhìn được tò mò hỏi thăm, gương mặt có vẻ lạnh lùng lại có chút tức giận không hiểu lý do.

“Anh mình và cậu không phải đang yêu nhau sao? Tại sao tối hôm qua khi xuống máy bay về nhà thì mình lại nhìn thấy người phụ nữ kia!”

Người phụ nữ kia? Kỷ Nguyệt Hân đã gặp Mẫn Tiệp sao?

Hắn là vậy, Kỷ Mạch Hằng yêu Mẫn Tiệp, sao có thể không giới thiệu cô ta với gia đình mình? Chỉ là, Nguyệt Hân không biết cô cũng là thiên kim Mẫn gia, nên năm đó mới làm bà mối.

Mẫn Nhu cầm lấy cốc cà phê uống một ngụm, gương mặt đang cúi thấp khẽ ngẩng lên, nhìn vẻ mặt tức giận bất bình của Kỷ Nguyệt Hân cười nhạt:

“Bọn mình chia tay rồi !”

“Chia tay?”- Kỷ Nguyệt Hân mất lúc lâu mới bình tĩnh, giọng nói cất cao khiến cho những người ngồi gần xung quanh phải quay đầu lại nhìn, nhưng Kỷ Nguyệt Hân dường như vẫn chưa bình tĩnh, cả người hướng về trước, nắm tay Mẫn Nhu, la âm lên:

“Mẫn Nhu cậu điên rồi sao? Cậu yêu anh mình như thế làm sao có thể chấp tay dâng anh ấy cho người khác? Hơn nữa... hơn nữa, người phụ nữ kia sao có thể xứng với anh mình!”

Nhớ tới dáng vẻ ngoan ngoãn lễ phép của Mẫn Tiệp, Kỷ Nguyệt Hân liền nổi nóng. Mấy năm cô ở nước ngoài du học, cũng phải đi làm bán thời gian nên tin tức trong nước gần như không biết. Tối qua mới biết anh trai mình lại đính hôn với loại phụ nữ giả dối kia.

Mẫn Nhu tốt như thế, vì anh trai cô mà bắt chấp tất cả, từ một học sinh tài chính hạng ưu lại thành siêu sao đứng nhất nhì trong giới giải trí, những khó khăn trong đó ai mà không biết, nhưng mà, Mẫn Nhu vì Kỷ thị, vì anh hai mà chưa từng than khổ một lần.

Bây giờ, anh trai cô lại đá một cô gái tốt đem con đàn bà như chiếc giày rách nhặt về nhà coi như trân bảo, Kỷ Nguyệt Hân nhìn hai mắt Mẫn Nhu, cô vừa đồng tình vừa mắc cỡ.

“Nguyệt Hân, đừng nhìn mình như thế, bây giờ mình sống quả thật rất tốt”

Lời Mẫn Nhu an ủi Kỷ Nguyệt Hân lại biến thành câu che dấu tâm trạng đau khổ, bàn tay đang nắm chặt Mẫn Nhu siết chặt, lo lắng nói: “Nhu, anh trai mình đã bị làm ô nhiễm thần trí, sớm hay muộn anh ấy cũng sẽ nhận ra cậu là người tốt”

Sớm hay muộn cũng có một ngày...

Mẫn Nhu cười khổ kéo khoe môi, cho dù có ngày như thế cô cũng không đợi được, huống có ngày đó hay không đối với cô không còn quan trọng nữa.

“Nguyệt Ngân, mình hiện giờ sống rất vui”

Kỷ Nguyệt Hân chau mày, vẻ mặt nghi ngờ không tin nhìn Mẫn Nhu: “Nhu, chẳng lẽ cậu không yêu anh mình?”

Tay Mẫn Nhu nắm lấy tách cà phê, nụ cười có chút lảng động, nhưng chỉ trong khoảnh khắc cô lại cười rất thoải mái, bình thản nhìn Kỷ Nguyệt Hân:

“Không yêu nữa”

Không yêu nữa, ba chỉ đã phải đi những tính cảm sâu nặng giữa cô và Kỷ Mạch Hằng, còn nữa, những gì cô làm cho Kỷ thị, dù Kỷ Mạch Hằng không biết thì Kỷ Nguyệt Hân cũng là người rõ nhất.

Là đau đớn đến mức nào mới khiến cho tình yêu say đắm bao năm biến mất hoàn toàn, thậm chí trong lòng cũng không còn lưu lại chút vết tích nhỏ?

Kỷ Nguyệt Hân thương tiếc nhìn Mẫn Nhu, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp sau khi rời khỏi anh trai cô vẫn không có thay đổi, không hề sa sút tiền tụy. Về mặt mang theo chút quyến rũ, trong lòng tò mò, cô đang tính hỏi gì đó thì điện thoại Mẫn Nhu vang lên.

“Em đang ở quán cà phê trong khách sạn của cha, ừ, được, em chờ anh!”

Kỷ Nguyệt Hân cẩn thận quan sát Mẫn Nhu, khi Mẫn Nhu nhận điện đến khi tắt máy, mỗi hành vi cử chỉ đều lộ rõ vẻ thẹn thùng căng thẳng của một người con gái, nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, lúc trước cô chưa từng thấy Mẫn Nhu như thế.

Cho dù yêu anh trai cô, biểu hiện của Mẫn Nhu cũng rất cẩn thận, coi Kỷ Mạch Hằng như sinh mạng, chăm sóc chiều chuộng anh, đến nỗi quên cả bản thân. Lúc này trước mặt cô, Mẫn Nhu vì một cú điện thoại mà liền vui vẻ hạnh phúc. Điều đó khiến cô ngẩn người, là người đàn ông thế nào có thể làm cho tình yêu của Mẫn Nhu và anh trai cô đổi thay?

Mẫn Nhu bỏ điện thoại vào túi, thấy Kỷ Nguyệt Hân nhìn cô chằm chằm, dáng vẻ thần thờ như suy nghĩ gì đó, lông mày nhíu lại.

“Nguyệt Hân? Nguyệt Hân?”

“A?”

Kỷ Nguyệt Hân bị Mẫn Nhu làm cho giật mình, có chút bối rối ho nhẹ, thấy niềm hạnh phúc vẫn còn lưu lại trên mặt Mẫn Nhu, thất vọng thở dài:

“Không ngờ kết quả lại thế này, chúng ta không thể thành người nhà, mình còn mơ mộng sau này sẽ cùng chị dâu sống một cuộc sống hạnh phúc!”

Lời nói tựa vui đùa nhưng Mẫn Nhu có thể thấy ám hiệu của Kỷ Nguyệt Hân, Mẫn Nhu lại tỏ ra không đòi hỏi đồ mọng nhưn lên, đùa giỡn đáp:

“Đâu cần phải mơ, nhà cậu sắp ột chị dâu rồi, đến lúc đó chỉ sợ quên người bạn này thôi”

Kỷ Nguyệt Hân sau khi nghe Mẫn Nhu đáp, nụ cười tắt ngấm, đáng vẻ nóng nảy nhìn Mẫn Nhu nghiêm túc nói: “Chị dâu gì chứ, chỉ cần mình còn là con gái Kỷ gia, thì sẽ không cho Mẫn Tiệp bước vào cửa Kỷ Gia”

Lời tuyên bố đầy quyết tâm Kỷ Nguyệt Hân thoáng ngẩn người, miệng lẩn nhẩm, sững sờ nhìn Mẫn Nhu, không thể tin cô vừa mới phát hiện ra sự thật. Mẫn Nhu không hề chuyển đề tài chỉ tình nguyện gặt đầu, thừa nhận mối quan hệ chị em với Mẫn Tiệp, nó không còn là bí mật nữa, chẳng qua Kỷ Nguyệt Hân chưa biết mà thôi.

“Trời trời ạ, con đàn bà háms lợi đó là chị cậu? Hai người đúng là chị em ruột sao?”- Kỷ Nguyệt Hân xoa xoa huyệt thái dương, bình tĩnh suy nghĩ, bên trong lời nói có vẻ không tin: “Hai chị em sao lại khác nhau lớn đến thế!! Cậu thì có được ghen tốt còn cô ta là đột biến ghen sao?”

Mẫn Nhu cười xòa một tiếng, uống một chút cappuchino vào khí quản, khiến cô ho nhẹ, đỏ mặt nói: “Nguyệt Hân, được rồi, đừng nói đến họ nữa, phải rồi lần này về cậu tính làm gì?”

Kỷ Nguyệt Hân vẫn chưa hết phần uất, lắc đầu: “Tính quay lại Anh học tiếp nhưng bây giờ không đi nữa, mình sẽ về Kỷ thị mỗi ngày canh anh hai, không để con hồ ly đó quậy phá”

Đáng vẻ gương nanh múa vuốt của Kỷ Nguyệt Hân, Mẫn Nhu trước đây rất thích. Trước đó, cô cũng hoạt bát, nhưng trải qua rất nhiều chuyện, tính cách đã sớm trở nên trầm lại, cuộc sống lại như thủy triều trôi xuống.

Không hiểu sao, ánh mắt Mẫn Nhu như được một luồng ánh mắt ấm áp dẫn dắt, lúc quay đầu lại, xuyên qua cửa thủy tinh trong suốt cô nhìn thấy chiếc xe thể thao Lamgirghini dừng đối diện.

Lục Thiệu Phàm mặc bộ đồ tây màu đen, ngũ quan trắng trẻo tuấn tú bao phủ một nụ cười tự nhiên, đáng người cao ráo lịch sự tựa vào cửa xe, một tay đút trong túi quần, tay đặt nhẹ trên xe cứ như vậy từ xa nhìn cô.

Cô đột nhiên nhớ tới đoạn văn trong sách Trương Ái Linh: trọng ngàn vạn người chỉ gặp người mình muốn, trong ngàn vạn năm, hai bờ hoang vắng, không bước sớm một bước, cũng không không chậm một bước cũng chỉ có thể gặp được. Nhẹ nhàng nói một câu: “Anh cũng ở đây sao?”

Cô từng cho rằng Kỷ Mạch Hằng là chân mệnh thiên tử của cô. Mãi đến khi anh ta bỏ đi, tình cờ gặp Lục Thiệu Phàm, cô mới hiểu thì Lục Thiệu Phàm mới là một người cô gặp được trong ngàn vạn người.

Kỷ Nguyệt Hân nhìn theo mắt Mẫn Nhu, tự nhiên cũng thấy Lục Thiệu Phàm đứng đợi Mẫn Nhu, hai mắt lóe sáng nhìn về phía Mẫn Nhu, chỉ thấy gò má cô tràn đầy hạnh phúc.

Mẫn Nhu, đây chính là hạnh phúc hiện tại của cậu sao?

Người đàn ông kia tuyệt đối không kém anh trai cô, thậm chí còn xuất sắc hơn, Kỷ Nguyệt Hân thật lòng thấy vui vì Mẫn Nhu, nếu như Mẫn Nhu hạnh phúc thì cảm giác áy náy trong cô cũng giảm bớt.

“Đi đi, anh ấy đang chờ cậu đó!”

Mẫn Nhu thấy Kỷ Nguyệt Hân thúc giục, trên mặt hơi lúng túng nhưng lập tức bị cảm giác ngọt ngào bao phủ. Xách túi, vội vàng đứng dậy, thiếu chút nữa làm đổ ly nước. Trước ánh mắt mập mờ của Kỷ Nguyệt Hân, Mẫn Nhu đỏ mặt, vội vàng tạm biệt chạy ra ngoài.

“Em gặp bạn sao?”

Đi ra cửa quán cà phê, Mẫn Nhu liền đi tới bên cạnh Lục Thiếu Phàm, anh mỉm cười nắm lấy tay cô, giúp cô chải nhẹ những sợi tóc rối, dịu dàng hỏi.

Mẫn Nhu nghĩ đến mối quan hệ của Kỷ Nguyệt Hân và Kỷ Mạch Hằng, có vẻ do dự khi nghe Lục Thiếu Phàm hỏi thăm, nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt tự nhiên của anh thì quyết định thẳng thắn.

“Cô ấy là bạn đại học của em, Kỷ Nguyệt Hân, tối qua vừa về nước”

Lông mày đen của Lục Thiếu Phàm hất lên, nhìn lướt qua Mẫn Nhu rồi nhìn về phía chỗ Mẫn Nhu vừa ngồi, chỉ thấy một cô gái ăn mặc hiện đại nhìn về phía họ.

Lục Thiếu Phàm lịch sự gật đầu chào, Kỷ Nguyệt Hân hơi khựng người sau đó liền cười lấy lệ.

Mẫn Nhu nắm tay Lục Thiếu Phàm, cười tươi vẫy tay với Kỷ Nguyệt Hân, rồi kéo Lục Thiếu Phàm đi về phía xe thể thao.

“Anh tan sở thật đúng giờ!”

Từ tòa thị chính đến khách sạn Lôi Địch lái xe cũng mất 15”, mới năm giờ hai mươi Lục Thiếu Phàm đã ở trước mặt cô, tối độ quả thật nên khen một câu, nhưng câu khen ngợi của cô lại bị sự hài hước chiếm phần lớn.

Lục Thiếu Phàm thông độ mở cửa xe giúp cô, đợi Mẫn Nhu thẹn thùng ngồi xuống mới đáp: “làm tài xế chuyên dụng cho phu nhân, sao có thể không chuyên nghiệp”

Lục Thiếu Phàm cười đùa nhưng khiến Mẫn Nhu ngại ngùng, trừng mắt liếc xéo anh, tự tay đóng cửa lại, lúc anh xoay người đi qua bên kia, đôi môi không tự chủ được lại cong lên.

Mẫn Nhu lật hộ khẩu xem, trong đó ngoại trừ cô còn có tên ba người khác. Theo cách Mẫn Tiệp nói, vì sự xuất hiện của cô mà hạnh phúc gia đình của ba người họ bị rạn nứt, cô là kẻ mang tội phá hạnh phúc người khác.

Bàn tay cầm hộ khẩu bị bàn tay ấm áp Lục Thiếu Phàm bao phủ, nổi mát mát trong lòng chợt lắng xuống.

“Từ ngày mai, tên Mẫn Nhu sẽ không phải xuất hiện trong cuốn hộ khẩu này, tên của cô ấy sẽ xuất hiện trên hộ khẩu Lục Thiếu Phàm”

Hai mắt Mẫn Nhu đỏ hoe, xoay mặt, chỉ thấy nụ cười tươi của anh mang theo chút yêu thương chịu đựng dành cho cô, đôi mắt thâm thúy đen như mực có thể đầu độc tâm trí cô.

“nếu người của Lục gia không đồng ý thì làm sao?”

Càng quan tâm Lục Thiếu Phàm, cô lại càng để ý cái nhìn của người Lục gia dành ỳnh, cô không muốn vì cô Lục Thiếu Phàm rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Bàn tay to của Lục Thiếu Phàm rời khỏi tay cô đặt lên đỉnh đầu, trêu mền vuốt nhẹ, nhìn về mặt đượm vẻ u sầu của cô khẽ nói: “Người muốn lấy em là Lục Thiếu Phàm, không phải Lục gia, vì vậy em không cần quan tâm lục gia nghĩ gì, chỉ cần Lục Thiếu Phàm thế nào là được”

Khóe môi Mẫn Nhu giãn ra, đôi mắt ngập đầy vẻ cảm động kéo bàn tay anh đang để trên đầu cô siết chặt trong lòng bàn tay.

“Sau này, Lục Thiếu Phàm như thế nào, Mẫn Nhu sẽ như thế đó!”

11. Chương 11

Có đôi khi thần may mắn sẽ bắt gặp ở bên cạnh chúng ta, ở những thời điểm chúng ta không biết.

Khi Mẫn Nhu đang quét dọn phòng thì nhận được điện thoại của Chân Ni, nghe nói có ai đó đã giúp cô bồi thường ba trăm ngàn tệ, mất một lúc lâu cô mới bình tĩnh lại.

Cô chưa bao giờ tin lại có chuyện tốt như thế xảy ra, khi cô vội vàng chạy tới công ty thì ở trên bàn của phòng họp đã có đầy đủ văn kiện làm bằng chứng sắt đá.

“Thánh sống a, ba trăm ngàn này đem trả cũng không nói tiếng nào, ngay cả gọi điện thoại cũng không, nếu không phải hai ngày nữa mình chuẩn bị sang đó xử lý hợp đồng, phải đến Kỳ Thị một chuyến chắc hơn một tháng sau chúng ta mới biết chuyện này!”

Chân Ni ngồi trên ghế xoay, ngón giữa không ngừng xoay cây bút bi, vẻ mặt vui mừng đã chứng minh số tiền đền bù đã được trả, mặt mày hớn hở.

“Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo (1) , loại sự việc này không biết nên nói là tốt hay xấu, Mẫn Nhu gần đây cô nên cẩn thận ứng xử một chút”- Ông chủ Trương vẫn thấy lo lắng, nhắc khéo Mẫn Nhu này giờ vẫn im lặng.

(1) Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp.

“Ông chủ Trương xem ông ngạc nhiên chưa kia? Nói không chừng là người hâm mộ Mẫn Nhu, không thích cách làm của Kỳ thị thì liền ra tay làm anh hùng cứu mỹ nhân”

Chân Ni hai chân bắt chéo lắc qua lại, dương dương đắc ý nói, nói xong không quên mờ ám nháy mắt với Mẫn Nhu vài cái: “Một người đàn ông có thể im lặng bỏ ra ba trăm ngàn, Nhu, cũng rất đáng để suy nghĩ đó nghe”

Mẫn Nhu không quan tâm tới lời trêu ghẹo của Chân Ni, lông mày đen nhánh lại, cầm văn kiện lên xem lướt qua một lần cũng không phát hiện manh mối

Mẫn Chí Hải thì không thể, nếu là ông trả thì chiều hôm qua ở quán rượu sẽ báo với cô. Nhưng Mẫn Chí Hải không nhắc tới một chữ, những phỏng đoán về việc bắt cô bồi thường cũng là thật, ông nghĩ Kỳ Mạch Hằng làm thế sẽ khiến cô rút khỏi làng giải trí.

Hơn nữa, ngày ghi trên văn kiện cũng rất bất thường, là nửa tháng trước,. Lúc đó cô còn ở LA tham gia lễ trao giải, những người biết chuyện bồi thường cũng rất ít, cô thật sự không nghĩ ra ai lại có lòng tốt giúp cô như thế.

“Ký lai chi, tắc an chi (2), nếu có mưu đồ khác thì sớm hay muộn cũng sẽ chủ động tìm tới cửa thôi”

(2) Ký lai chi, tắc an chi: Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó

Mẫn Nhu để văn kiện xuống bàn, cười nhẹ một tiếng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng trôi,

“Nếu như vậy hai người cứ nói chuyện, tôi đi ra ngoài trước”- Ông chủ Trương thấy sự tình vẫn chưa rõ ràng nhưng cũng đành cầm văn kiện đi ra ngoài.

Chân Ni gạt đầu tán thành, chiếc bút cũng dừng lại, chiếc ghế xoay tròn 90 độ đối diện Mẫn Nhu, mặt mày vui vẻ nói.

“Phải rồi, “Xa nhau” sau khi chính thức ra rạp, số vé bán ra trong hai ngày đột nhiên tăng mạnh, gây được tiếng vang lớn trong giới nghệ thuật, rất nhiều kí giả còn đến công ti ủng hộ, trên blog thì tán thưởng, hi vọng cậu và Âu Nhiễm Phong đóng tiếp phần 2”

Mẫn Nhu cảm thấy như nó là cảm giác có từ mấy đời trước. Mỗi ngày ở bên Lục Thiếu Phàm vừa thanh thản lại vui vẻ, khiến cô quên mất bản thân mình là siêu sao dẫn đầu trào lưu. Cô mỉm cười, hơi nghiêng đầu, tỏ vẻ suy tư: “Để mình xem lại lịch trình, nếu có thời gian mình có thể suy nghĩ đến nó”

“oa, không đùa nữa!”- Chân Ni cười giòn hô to, cũng không tiếp tục đùa giỡn, đi đến bên cạnh giá sách rút quyển tạp chí vứt xuống mặt Mẫn Nhu. “Cậu xem đi”

“Là tạp chí đàn ông”- Mẫn Nhu liếc nhìn ba chữ trên cuốn tạp chí, lại còn ảnh bìa phụ nữ rất gợi cảm, là vị minh tinh điện ảnh đang nổi hiện nay, lông mày nhíu lại khi hiểu rõ mọi thứ.

“Sao? Có hứng thú thử qua không?”- Chân Ni đi tới trước mặt Mẫn Nhu, trưng cầu ý kiến vẫn không quên làm một bản phân tích. “Tạp chí đàn ông” là tạp chí dành cho nam giới nổi tiếng trong nội địa Trung Quốc, số lượng bản tiêu thụ cũng rất khá, những người mẫu minh tinh được họ chọn làm trang bìa chạm tay vào liền bóng người, lần này họ chủ động liên lạc với chúng ta, tám chín phần muốn mời cậu làm gương mặt trang bìa cho kì lần sau”

Chân Ni ba hoa nói đến miệng khô lưỡi khô, Mẫn Nhu chỉ cười nhạt, đem cuốn tạp chí trả lại, sau đó “ừ” một tiếng, không có câu thứ hai.

“Sao không nói tiếp?”- Chân Ni ôm hi vọng nhìn chăm chú Mẫn Nhu, từng bước hỏi,

“Mình phải về rồi”

Lúc Chân Ni còn hóa đá, thì Mẫn Nhu cầm lấy túi xách đứng dậy khỏi ghế, mỉm cười nói: “Gần đây mình không có thời gian, những hoạt động nhỏ đều hủy cả đi”- Chân Ni không dám tin mình đã nói đến thể việc làm ảnh bìa kiếm không ít tiền, mà đành thần thờ nhìn Mẫn Nhu bước ra khỏi phòng họp, giật mình đứng dậy, giận đến dậm chân

“Nhu, gần đây cậu sao thế, nhân cơ hội phim đang nóng, giá trị của cậu cũng nâng lên không ít, các bản hợp đồng đều theo nhau kéo tới, cậu phải nắm chắc cơ hội lần này, không được bỏ qua đâu!”

Bàn tay để trên nắm cửa của Mẫn Nhu khựng lại, quay đầu nhìn về mặt lo lắng của Mẫn Nhu, khom miệng cười một tiếng, gương mặt không hề do dự.

“Chân Ni, anh ấy vì mình làm rất nhiều việc, mình lại không có cách hoàn trả cho anh ấy. Việc mình có thể làm lúc này là giảm bớt phiền toái, để con đường chính trị của anh ấy bớt khó khăn”

Chân Ni ngẩn ra, vẻ ảo não dần dần biến mất, thay vào đó là thương hại nhìn Mẫn Nhu, nặng nề thở dài một tiếng, đem cuốn tạp chí đàn ông quảng lên bàn, không ép Mẫn Nhu làm người mẫu ảnh nữa, dù lâu lâu mới có cơ hội hiếm thế này.

“Nếu cậu đã nghĩ kĩ rồi mình cũng không miễn cưỡng nữa, đi thôi, muốn đi đâu mình đưa cậu đi”

Chân Ni tính tình phóng khoáng, hợp tác với Mẫn Nhu suốt ba năm chưa từng ép cô làm chuyện gì, cũng là Mẫn Nhu gặp may, sau này Mẫn Nhu bắt đầu quảng bá thì Chân Ni vẫn ở bên.

Mẫn Nhu cũng không nói gì, nhìn Chân Ni cầm lấy chìa khóa đi về phía cô, cười: “Đưa mình đến cục dân chính đi”

Khi Mẫn Nhu và Chân Ni lái xe đến cục dân chính thì Lục Thiếu Phàm vẫn chưa tới, nhìn những đôi vợ chồng tình nhân lần lượt ra vào cửa cục dân chính, Chân Ni hỏi tới lần thứ năm mươi mấy mới thật sự xác định, đành ngửa mặt lên trời lệ rơi rớt to: “Mẫn Nhu thật sự muốn kết hôn!”

Mẫn Nhu nhìn Chân Ni ngồi xuống bậc thang ngay cửa cục dân chính, ngoáy ngoáy lỗ tai, giày cao gót vỗ vòng vòng trên đất làm đến toát mồ hôi, không chịu nổi ánh mắt mọi người xung quanh đều để ý, ngồi xổm xuống, nhẹ giọng an ủi: “Chân Ni, đừng như vậy, mình chỉ là kết hôn đâu phải ra pháp trường, không có việc gì đâu”

Ai ngờ Chân Ni ngẹn ngào nhìn cô, như con chó nhỏ bị chủ bỏ rơi, bất mãn kêu lên: “Nhưng mà mình có việc, cậu lập gia đình thì mình biết làm sao. Tên Lục Thiếu Phàm kia đúng là sói, lúc trước mình chỉ kêu anh ta chăm sóc cậu, trong chớp mắt cậu đã muốn có tên trên hộ khẩu của hắn? Người đàn ông như thế cũng không tốt!”

“Không tốt? Vậy xin tiểu thư Chân Ni nói cho tôi biết cái gì mới là tốt”

Một giọng đàn ông ôn văn lễ độ vang lên phía sau, Mẫn Nhu xoay đầu thấy Lục Thiếu Phàm đứng sau cô không đến một thước, thân hình thon dài cao ngất khiến cô không hề có cảm giác áp lực ngược lại còn khiến cô an tâm.

Lục Thiếu Phàm đang nhướng đuôi lông mày, mắt nhìn Chân Ni đang ngồi trên bậc thềm, gương mặt tự nhiên khí chất cao quý khiến người khác không thể không ngưỡng mộ anh, thậm chí còn sinh ra cảm giác sùng bái hâm mộ thần phục.

Chân Ni run lên, vội vàng rút cổ lại lui về sau, nhanh như chớp từ trên mặt đất phủ bụi bặm trên người núp sau lưng Mẫn Nhu, đáng vẻ hung hổ chửi bới Lục Thiếu Phàm mới vừa này đã mất!

Mẫn Nhu buồn cười để mặc Chân Ni coi cô như bình phong, nhìn gương mặt nhã nhặn nhưng lạnh nhạt của Lục Thiếu Phàm hỏi: “Hộ khẩu đã mang tới chưa?”

Lục Thiếu Phàm không mở miệng thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ kéo tay cô đi vào cửa cục dân chính.

Khi ở Ireland hai người đã từng đăng kí một lần, nhưng lúc đứng ở cục dân chính Trung Quốc, tim cô vẫn đập nhanh, vì khẩn trương mà tay không ngừng toát mồ hôi, Lục Thiếu Phàm như cảm nhận được sự cứng ngắc của cô, xoay người vuốt nhẹ mái tóc quăn của cô, an ủi mỉm cười: “Ngốc ạ, sợ cái gì, cũng đâu phải chưa từng trải qua!”

Đúng vậy, sợ cái gì, không phải chỉ cần dùng ít tiền đổi lấy giấy chứng nhận sao, Mẫn Nhu hít sâu một hơi, quyết tâm kéo Lục Thiếu Phàm đi tới chỗ đăng kí.

“Nhu, cậu chắc chắn không cần suy nghĩ lại sao?”- Thừa dịp Lục Thiếu Phàm đi đến chỗ làm thủ tục đăng kí, Chân Ni lại đến bên cạnh Mẫn Nhu, hạ giọng nói: “Mình thấy Lục Thiếu Phàm không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu, ánh mắt của anh ta tựa như thanh kiếm có thể chém đứt đỉnh, giết người không ghê tay!”

Mẫn Nhu hơi nhúc nhích đầu, không khỏi hoài nghi Chân Ni có phải có thù riêng với Lục Thiếu Phàm hay không: “Chân Ni, cậu xem thần điều hiệp lữ nhiều quá, Lục Thiếu Phàm đâu có ác độc như thế, anh ấy rất dễ gần, cậu thường xuyên tiếp xúc với anh ấy thì sẽ biết”

“Dễ gần?”- Chân Ni ngờ vực liếc mắt nhìn về bóng người cao to ở phía xa, sau đó lại nhìn sang vẻ mặt đang cười yếu ớt của Mẫn Nhu, hạ giọng cảnh cáo nói: “Cậu đừng để bề ngoài nho nhã lịch sự của anh ta đánh lừa, theo kinh nghiệm nhìn người của mình, nội tâm của anh không đơn giản như vậy đâu, còn nữa hôn nhân là một phần của tình yêu, cậu không được nhảy xuống một phần đó a!”

Mẫn Nhu đột nhiên tăng độ cong của môi, Chân Ni hoang mang cào cào mái tóc ngắn, chẳng lẽ sự phản đối của mình vô cùng buồn cười sao? Cô nghiêm túc nhắc nhở Mẫn Nhu, cẩn thận Lục Thiếu Phàm kia chính là con sói to bọc xấu xa!

“Thiếu Phàm, chuẩn bị xong rồi sao?”

Hai lúm đồng tiền sâu ngọt ngào lại còn thân thiết gọi nhau, Mẫn Nhu đứng sau lưng cười, không để tâm đến vẻ mặt lạnh băng của Chân Ni, đứng dậy đi về trước hai bước tới bên Lục Thiếu Phàm, lấy hộ khẩu của mình ra.

“Của anh đâu?”

Lục Thiếu Phàm cúi đầu nhìn Mẫn Nhu chớp mắt làm nũng, ánh mắt trở nên dịu dàng mà sâu xa, khoe môi hơi cong lên, mang theo sự tự tin pha trộn với chút mờ ám, nhìn thấy Lục Thiếu Phàm như vậy cô lại không tự chủ run lên, giống như đang tính hại người vậy.

“Nhanh thôi, chờ một lát”

Anh cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, dịu dàng xoa bóp cho cô một đáp án chắc chắn nhưng cũng không thể khiến không thôi tò mò, Lục Thiếu Phàm vẫn chưa có hộ khẩu sao?

“A, nếu không có hộ khẩu, mọi người còn đứng đây làm gì về thôi, chờ hôm khác mang đủ rồi thì quay lại.

Chân Ni đang ủ rũ bỗng nghe hộ khẩu vẫn chưa mang tới cả người liền giật mình, trong chớp mắt trở nên tỉnh táo, ba chân bốn cẳng chạy tới bên Mẫn Nhu, hảo tâm đề nghị nói.

Khi tiếp xúc với ánh mắt ôn hòa của Lục Thiếu Phàm nhưng chứa sự lạnh lẽo, Chân Ni liền phát huy tinh thần con rùa, đứng sát lấy sau lưng Mẫn Nhu để giảm đi sự có mặt của bản thân.

Mẫn Nhu dờ khóc dờ cười nhìn hành động hôm nay của Chân Ni, dù biết là vì cô mà lo lắng, lo lắng cô gửi gắm không đúng người, tương lai sau này phải hối hận. Nhưng khi nhìn thấy Lục Thiếu Phàm đứng kế bên, cô biết, cả đời này sẽ không có ngày thấy hối hận.

Người đàn ông này tình nguyện vì cô rũ bỏ thân phận cao quý của mình, trở thành một người chồng bình thường, lúc đi dạo phố anh giúp cô xách túi, về đến nhà lại vì cô mà nấu cơm, khi đi làm hay gặp nhau đều hôn lên trán cô. Niềm hạnh phúc dần dần chất đầy trong tim, Mẫn Nhu nắm chặt tay Lục Thiếu Phàm, cùng anh nhìn ra cửa.

“Đến rồi”

Cô nhìn theo ánh mắt sung sướng của Lục Thiếu Phàm mới nhìn thấy chiếc xe Audi A7 dừng ngay trước cửa cục dân chính, cửa xe mở ra một bóng người cao lớn xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Mẫn Nhu liền nhận ra đó là Thẩm Tấn Hàm, là “tiểu đệ” của Lục Thiếu Phàm. Anh ta đi rất vội vàng, áo sơ mi trắng trên người hơi bẩn, nhưng thứ cầm trên tay là một quyển sổ màu đỏ. Mẫn Nhu cũng có thể đoán được chuyện gì xảy ra.

“Nhu, chắc anh không cần giới thiệu nữa, hai người từng gặp nhau ở bệnh viện”

Lục Thiếu Phàm cầm lấy cuốn hộ khẩu từ tay Thẩm Tấn Hàm, vỗ nhẹ vai anh ta, lời nói có vẻ cảm ơn. Khi Thẩm Tấn Hàm nhìn về phía Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm không quên ôm lấy vai cô, dịu dàng nói rõ.

Mẫn Nhu và Thẩm Tấn Hàm lịch sự gật đầu, mỉm cười: “Rất vui được gặp anh, bác sĩ Thẩm, lần này.. phải cảm ơn anh rồi!”

Thẩm Tấn Hàm cười xòa, khoát tay: “Đừng khách sáo, đây là việc tôi nên làm, hai người kết hôn tôi không giúp được gì, việc này cũng là việc nhỏ thôi”

Mẫn Nhu cảm kích nhìn Thẩm Tấn Hàm, nhưng cũng chú ý những vết rách trên áo anh ta có vài chỗ xuất hiện những lỗ nhỏ dài, lại còn dính máu, giống như bị vật gì đó sắc nhọn chĩa vào làm bị thương.

Thẩm Tấn Hàm bị ánh mắt sâu xa của Mẫn Nhu nhìn đến không được tự nhiên, vẻ mặt xám xịt vuốt mũi, trên gương mặt anh tuần không còn vẻ vui cười như vừa rồi mà trở nên nghiêm túc: “Tiểu thư Mẫn Nhu, tôi có thể thấy Thiếu Phàm thật sự muốn lấy cô, làm tiểu đệ của anh ấy, tôi ở đây cũng chúc phúc hai người. Hy vọng sau này, khi gặp khó khăn đều có thể có cùng nhau đối mặt, không dễ dàng từ bỏ”

Thẩm Tấn Hàm trịnh trọng chân thành nói xong, nụ cười vẫn giữ trên mặt Mẫn Nhu, cô nghiêm túc gật đầu nhìn sang Lục Thiếu Phàm chỉ thấy anh khẽ cong khóe môi, trao cho cô nụ cười an tâm

“Nhi..”- Chân Ni như hồn mà tái xuất, lần này chưa kịp mở miệng nói thì đã bị Lục Thiếu Phàm chớp lấy cơ hội,

“Thẩm nhị”- Lúc này Lục Thiếu Phàm còn cười ôn nhã bây giờ vẻ mặt lại nghiêm túc khẽ quát, trước đôi mắt khó hiểu đầy chăm chú của Mẫn Nhu, đôi mắt đen liếc sang vẻ mặt mơ màng của Chân Ni, sau đó hạ lệnh cho Thẩm Tấn Hàm: “Mang đi, lập tức chấp hành”

“Có thể sao?”- Nhìn qua cửa sổ nơi đăng kí, Mẫn Nhu lo lắng quay đầu nhìn hai bóng người đang dính vào nhau không ngừng xa dần.

Lục Thiếu Phàm kí tên lên điều khoản cuối cùng, đem chiếc bút đặt vào tay Mẫn Nhu, tiện thể tặng kèm một nụ cười vô hại: “Đồ ngốc, lo lắng gì chứ, Chân Ni là bạn tốt của em, anh chỉ để tiểu nhị đưa cô ấy đi một chuyến, còn giúp cô ấy tiết kiệm xăng nữa”

Mẫn Nhu hoài nghi quan sát Lục Thiếu Phàm, người này trước sau vẫn cười vô hại. Lúc ký xong tên mình, Mẫn Nhu cau mày suy tư nói: “Không đúng a, hôm nay anh kêu người đưa cô ấy về, ngày mai cô ấy lại tới đây lấy xe, như thế sẽ tốn tiền đi taxi...”

Lục Thiếu Phàm ôn văn nhĩ nhĩ cười, khóe môi kéo nhẹ đến không thể nhìn thấy, thấy Mẫn Nhu cứ tự làm rối mọi chuyện anh liền dịu dàng vỗ về: “Đừng vì chuyện nhỏ mà phí trí nhớ như thế, sau khi xong việc, suy nghĩ xem chúng ta nên đi đâu đây?”

Lục Thiếu Phàm thành công đưa Mẫn Nhu nói sang chuyện khác, nhìn đôi mắt đen mỉm cười của anh, trái tim cô cảm thấy thật ấm áp, đôi tay vòng qua khuỷu tay anh, đôi mắt đẹp lấp lánh như sao.

“Lục Thiếu Phàm, chúng ta hẹn hò đi”

Trước rạp chiếu phim từng hàng dài nối đuôi nhau, một người đàn ông tuấn tú mặc bộ tây trang trắng thớm đứng giữa dòng người, khí chất phi phàm nổi bật, từng hành động đều cao quý ưu nhã khiến cho anh trở thành tâm điểm ở rạp chiếu phim

Rất nhiều cô gái cứ chăm chú nhìn người đàn ông hoàn mỹ anh tuấn đó, sẵn sàng tiến đến gần, nhưng mỗi lần nhìn thấy cô gái ăn mặc kín mít tựa vào lồng anh thì đã bỏ cuộc giữa đường.

“Lục Thiếu Phàm anh quả là có sức hấp dẫn, nhiều cô gái xinh đẹp như thế muốn đến gần anh, có cần em tránh ra, để cho anh.... Đây nọ?”

Hai mắt Lục Thiếu Phàm cứng chui nhìn cô gái trong lồng cứ cử động mãi, bàn tay bên eo cô khẽ nhún xuống, lực ôm tăng lên mấy phần. Thấy cô bắt mắt, anh nhẹ cúi cười thì thâm vào tai cô: “Nhưng anh chỉ muốn cô gái xinh đẹp đang ở trong lòng anh tới gần thì biết làm sao?”

Mẫn Nhu không ngờ Lục Thiếu Phàm lại nói chuyện mập mờ như thế, đôi mắt ngẩn ra nhìn vào trong đôi mắt đen đó, nhiệt độ trong mắt từ từ âm ỉ cũng bị cô nhìn thấy, nhịp tim liền chậm lại, hai gò má ửng hồng, muốn thoát khỏi anh ngược lại càng bị ôm chặt, càng thêm sát vào.

“Lục Thiếu Phàm, anh mau buông ra, nhiều người nhìn thấy bây giờ”

Mẫn Nhu then thùng hạ giọng ra lệnh, ngó nhìn xung quanh, chỉ thấy vô số ánh mắt mập mờ không rõ ràng đều nhìn về hai người họ, còn có cả tiếng bàn luận nữa.

Lục Thiếu Phàm cũng không nghe lời mà buông tay ra, tỏ vẻ không biết ôm lấy cô đi về phía hàng đang nói đùa nhau, môi nở nụ cười nhạt.

“Làm như thế ai cũng sẽ không dám tới gần”

Lời giải thích hợp tình hợp lý, Mẫn Nhu lại không cho đây là lý do, bối rối cúi thấp đầu để mặc cho Lục Thiếu Phàm che chắn trước những ánh mắt vừa hâm mộ lại ghen tị.

Lúc đứng ở lối vào, Mẫn Nhu trong tay cầm hai chiếc vé, nhìn đồng hồ uống linh tinh trên tay Lục Thiếu Phàm mà suy nghĩ lung tung. Lúc trước, cô và Kỷ Mạch Hằng cũng tới rạp chiếu phim, người vội vàng mua vé và thức uống lúc đó là cô, khi cô vui vẻ cầm đến trước mặt anh thì anh lại lạnh lùng buông một câu nói “có chuyện phải về công ty rồi bỏ đi không quay đầu lại.

Đêm đó, cô một mình ăn thức ăn của hai người, chiếm hai chỗ ngồi xem phim, nhưng lại chẳng cách nào cười nổi

“Sao vậy?”

Tiếng người quan tâm vang lên bên cạnh, Mẫn Nhu thu hồi suy nghĩ thấy Lục Thiếu Phàm quan tâm nhìn cô. Trong tay anh cầm hai ly nước chanh cùng một hộp bắp rang bơ, đáng vẻ đó kết hợp với vẻ bề ngoài chừng chặc thâm sâu có chút bất ngờ.

Mẫn Nhu áp chế đi kí ức trong lòng, cười tươi bước lên, kéo Lục Thiếu Phàm, cô làm nũng tựa vào người anh: “Chồng yêu anh chậm quá đi, chúng ta vào thôi”

Đôi mắt đen thâm thúy của Lục Thiếu Phàm hơi nheo lại, gương mặt tuần tú yêu chiều dung túng cô. Sau khi Mẫn Nhu cầm lấy ly nước, có tay trống anh liền nhéo nhẹ chiếc mũi nhỏ của cô, thở dài không biết làm gì nói: “Vậy xin vợ yêu đừng giận!”

Mẫn Nhu đắc ý hất cằm, ánh đèn sáng chiếu vào mặt, gương mặt sáng rực xinh đẹp đến kinh tâm động phách, cô từng nói Lục Thiếu Phàm tuần tú phi phàm không ai sánh kịp, cô lại không biết mình ở trong mắt anh cũng là một viên ngọc sáng rực rỡ không phải dễ có được.

Rạp chiếu tối đen, một hàng ghế đều là những cặp đôi, từng đôi nam nữ tình nồng ý mật nói chuyện riêng liên tục, còn hôn nhau rất mãnh liệt.

Mẫn Nhu ngại ngùng ho khan, ánh mắt dán chặt lên màn hình lớn, khi hai chữ “xa nhau” đập vào mắt Mẫn Nhu khó hiểu nhìn Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm đang nhìn màn hình, phát hiện cô chăm chú nhìn anh liền quay lại, trước vẻ mặt mơ màng của cô anh chỉ kéo khóe miệng, nghiêm túc nói.

“Anh muốn biết vợ của anh ở trên màn ảnh lúc phóng to sẽ kì lạ thế nào!”

Mẫn Nhu cũng không so đo hỏi Lục Thiếu Phàm tại sao mua vé phim này, bờ lưng mảnh khảnh tựa vào ghế, uống nước chanh, trên mặt từ từ nở nụ cười yếu ớt.

Khi phim chiếu được một nửa, thì tiếng nói chuyện xung quanh bị tiếng khóc nức nở thay thế, dù trong thứ ánh sáng loe loét của không gian, Mẫn Nhu đều thấy xung quanh toàn khăn giấy.

Cô len lén nhìn Lục Thiếu Phàm, vẻ mặt thanh nhã xuất trần không còn nhu hòa mà trở nên lạnh lùng thật sự, đôi môi mím chặt, trong mắt anh phản chiếu hình ảnh trên phim, ngay cả một cái chớp mắt cũng không có.

Trong phim, cô và Âu Nhiễm Phong có những cảnh hôn đùa giỡn, dù chỉ là môi chạm môi nhưng chung quy vẫn là hôn. Lục Thiếu Phàm muốn xem phim cô đóng, cô không thể nào không đồng ý nhưng cũng xấu hổ, ở một mặt khác cô sợ phản ứng của Lục Thiếu Phàm.

Anh không phải người của giới giải trí, không thể suy nghĩ phóng khoáng như người trong nghề, cô thật sự lo lắng, sau khi anh nhìn cô cùng người đàn ông khác thân thiết liệu có không vui hay thậm chí tức giận.

Hạnh phúc đến thì không dễ, cho nên cô muốn che chở nó thật cẩn thận, chỉ cần một chút cử động sẽ phá hủy cuộc sống hôn nhân gió êm biển lặng của họ.

Bàn tay hơi lạnh không tự chủ che lên mu bàn tay anh, giống như lo lắng lại như an ủi, nhưng anh chẳng hề liếc nhìn cô một lần, cứ nhìn thẳng lên màn hình.

Sau khi phim chuẩn bị kết thúc, trong rạp chiếu đang yên tĩnh bỗng trở nên ồn ào, tiếng khóc nức nở kêu lên, Mẫn Nhu nuốt nước miếng cẩn thận nhìn Lục Thiếu Phàm. Nhưng anh giống như khúc gỗ cứ nhìn chằm chằm màn hình, không có phản ứng gì.

Kết thúc “xa nhau” là nữ chính chết đi trong một vụ nổ, nam chính sống trong hối hận cả đời, kết thúc bị thảm kết hợp với nhạc dạo của phim tạo thành một bi kịch tình yêu.

Lúc trước, Mẫn Nhu bị kỷ Mạch Hằng làm cho thương tích đầy mình, đau khổ cho nên trong lúc diễn xuất hoàn toàn đều là thật, không bộc lộ hết cảm xúc chỉ cần hợp với lời kịch bản đó chính là diễn xuất tốt nhất.

Bên kia điện thoại là anh giọng nói thật lạnh lùng. Em không dám mở miệng, thật cẩn trọng, không phải không có biết không có kết thúc, nhưng bản thân lại cố chấp kiên trì. Cuối cùng bỏ đi trong đau đớn. Em giả vờ dừng cảm, che giấu giọt lệ trong mắt. Cuối cùng em cũng đành buông tay anh, buông tay những kỉ niệm chúng ta từng có, Tất cả, từng..

Màn hình không ngừng chiếu tên diễn viên và nhân viên, bài hát khúc cuối phim là “giả vờ”, giai điệu bi ai, giọng nữ trầm khàn phối hợp với kịch tính phim khiến cho không khí xung quanh trở nên bi thương.

Những người khác cũng bắt đầu đứng dậy tiếng vỗ tay vang lên, Mẫn Nhu cẩn thận nhìn Lục Thiếu Phàm, không dám lên tiếng kêu anh, chỉ có thể yên tĩnh ngồi bên cạnh.

“Sau này nếu có Lục Thiếu Phàm bên cạnh, em không cần phải khóc như vậy!”

Giọng nói đàn ông réo rất vang lên giữa tiếng ồn ào âm ỉ xung quanh, trong bóng tối Mẫn Nhu có thể thấy đôi mắt đen lóe sáng đang nhìn cô, tay anh đưa tới xoa đi sự lạnh lẽo mang đến sự ấm áp, giữ lấy cô trong tay.

“Sáu lần ôm, hai lần hôn nhau, vợ yêu, em phải bồi thường cho người chồng bị tổn thương như anh!”

Mẫn Nhu cười một tiếng, nước mắt mắt khóc chế rơi xuống, cô muốn lau đi thì một bàn tay khô ráo ấm áp đã nhanh hơn cô, lòng bàn tay nhẹ nhàng em ái lau đi giọt nước mắt đang thấm ướt gò má cô, hành động yêu thương khiến cho lòng cô run nhẹ.

Một người từng cô đơn ngồi trong đêm, thần thờ nuốt vào lòng những đau đớn thất vọng; bây giờ lại ngồi có đôi, sự dịu dàng yêu thương của Lục Thiếu Phàm khiến cô như người con gái nhỏ hưởng thụ sự quan tâm niềm hạnh phúc do người khác mang tới.

Tình yêu với cô mà nói chỉ là mây trôi, không thể quay đầu lại, kỷ Mạch Hằng với cô chỉ là người qua đường. Theo thời gian trôi qua, quên đi tính cách của anh ta, quên đi diện mạo, cho đến một ngày quên đi hoàn toàn, quên đi con người từng ở trong cuộc sống của cô lưu lại những vết khắc không thể xóa nhòa.

Ánh đèn bật mở, sự chói mắt khiến mọi người đều nhú lại, một chiếc khăn tay đặt lên má Mẫn Nhu, ánh mắt Lục Thiếu Phàm dịu dàng nhìn hai gò má phủ đầy nước, từng chút một lau nhẹ, giống như đang lau một thứ quý giá rất coi trọng và quan tâm.

Tay Mẫn Nhu bắt lấy đôi bàn tay to của anh, tiếp nhận đôi mắt đen của anh, mềm mại vuốt ve mu bàn tay gầy gò, điềm tĩnh nói.

“Sau này, em sẽ không hôn người khác, cho dù chỉ là diễn thôi”

Trên đường phố ồn ào, Mẫn Nhu bị Lục Thiếu Phàm giữ chặt, trang phục của cô rất đơn giản, mắt kính màu đen, mái tóc quăn cuộn sóng được giữ trong chiếc nón màu nâu làm bằng nhung, áo gió màu cà phê, giày cavan màu trắng, cách ăn mặc bình thường đến nỗi đi bên cạnh Lục Thiếu Phàm khiến vô số ánh mắt ganh tị.

Trong tay Lục Thiếu Phàm ôm không ít túi, đều là những món đồ mà cô đã liều mạng mua, anh chỉ cười tủm tỉm khi nhìn cô mua hết món này đến món khác, túi này đến túi khác để lên tay.

“Anh ơi, mua hoa cho chị đi!”

Một giọng nữ non nớt truyền tới, Mẫn Nhu cúi đầu thì thấy một đứa bé gái cỡ 10 tuổi đang cầm một đóa hồng cười tươi nhìn cô và Lục Thiếu Phàm.

“”Đầu năm mà còn có người bán hoa sao?”

Mẫn Nhu tò mò nhìn Lục Thiếu Phàm, người đứng sau chỉ nhướng mày kia nhìn đóa hồng nói: “Họ làm từ thiện ở đây, kiếm ít tiền quyên góp cho những đứa trẻ ở vùng núi”

“Sao anh biết vậy?”

Mẫn Nhu ngạc nhiên mở to mắt, Lục Thiếu Phàm luôn thần bí thâm sâu bất lộ khiến cô càng muốn tìm hiểu.

Lục Thiếu Phàm bắt đầu nhìn ánh mắt sùng bái của Mẫn Nhu, cảm thấy nhẹ về phía xa: “Bên kia có viết, chỉ có em không thấy thôi”

Mẫn Nhu cũng nhìn sang, quả nhiên cách đó không xa trên bãi đất trống bày một cái bàn còn viết cả nội dung hoạt động, Mẫn Nhu hiểu ra liền tỏ một tiếng, lúc quay đầu lại đập vào mắt là những bông hoa hồng đỏ.

Trong tay Lục Thiếu Phàm cầm một đóa hồng, đôi mắt đen kia chỉ có hình ảnh của cô, giữa hai hàng lông mày thanh mảnh của anh là sự quan tâm tình ý, ánh mắt tình cảm như chiếc lưới làm bằng tơ tằm bện chặt từng chút một quấn lấy trái tim cô.

Trái tim trong ngực Mẫn Nhu đập mạnh mẽ, càng ngày càng mạnh, cô mở to mắt nhìn thẳng vào đôi mắt thâm tình kia, cảm giác ngọt ngào lan ra toàn cơ thể, khiến cho khóe môi cô thẹn thùng cong lên.

Hai gò má trắng nõn ửng hồng, gương mặt sáng rực. Dưới ánh đèn đường, chỉ có ánh sáng chiếu vào nhưng Mẫn Nhu có thể cảm thấy bản thân bắt đầu rung động, loại cảm giác này bốn năm trước chưa từng có.

Đêm nay, khi đứng trước một người đàn ông khác hẳn Kỷ Mạch Hằng, cô hiểu, cô đã động lòng với anh, dù không phải vừa gặp đã yêu cũng là vì cảm động lâu ngày mà sinh tình cảm.

Đưa tay nhận lấy hoa hồng, cẩn thận nâng niu trong tay, Mẫn Nhu dịu dàng nhìn cánh hoa hồng, dù không nhìn Lục Thiếu Phàm nhưng niềm hạnh phúc đã đầy trong lòng cô.

“Vợ yêu, có phải nên thưởng cho anh cái gì không?”

Lời nói của Lục Thiếu Phàm tuy ôn hòa nhưng không thiếu sự ranh mãnh đặc ý, Mẫn Nhu vừa ngẩng đầu đã thấy ánh mắt nóng bỏng của anh dán vào đôi môi tròn bóng của cô, ý tứ rõ ràng.

Gặp Lục Thiếu Phàm là may mắn cả đời của Mẫn Nhu, có được Lục Thiếu Phàm, là niềm hi vọng xa vời Mẫn Nhu không dám tin. Lúc này, anh đứng trước mặt cô mới hiểu, người đàn ông này giống như đóa hoa anh túc, bắt đầu cắm sâu nở rộ trong trái tim.

Mất đi Kỷ Mạch Hằng chẳng qua là đau khổ nhất thời, có được Lục Thiếu Phàm là hạnh phúc cả đời.

Đôi mắt xinh đẹp lướt nhìn xung quanh, giữa đám đông qua lại, Mẫn Nhu lén lút nhón chân, cánh môi hồng nhẹ nhàng dán vào đôi môi của anh, tựa như lời hứa cả đời luôn ở trong tim nhau.

Rời đi môi Lục Thiếu Phàm, không khí lạnh như băng bao phủ lấy đôi môi đỏ mọng, nó như muốn nói cho cô biết những rung động không phải là ảo giác, hai gò má vì xấu hổ mà ửng hồng, đôi mắt đẹp lấp lánh quyến rũ động lòng người.

“Ha”

Tiếng cười sung sướng vang lên, Lục Thiếu Phàm bỗng nhiên ôm lấy cô, đem cô vào lồng ngực lạnh lẽo của anh, cho dù không có ấm áp nhưng mỗi khi mùi hương bạc hà tràn ngập hơi thở, không biết từ khi nào, cô biết cái ôm trong lòng này đã thuộc về một người con gái.

“Lục Thiếu Phàm...”

Cô ôm lấy thắt lưng gầy gò của anh, để mặc cho con sóng hạnh phúc nhấn chìm, nụ cười giữ mãi trên môi, lúc đi được mấy bước thì cả người cứng đờ khi nhìn thấy bóng người ở xa.

“Sao vậy?”

Lục Thiếu Phàm thấy sự khác lạ của cô liền buông ra, quan tâm vuốt ve đôi gò má có chút khó chịu của cô, nhìn theo ánh mắt Mẫn Nhu thì thấy được Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng.

Mẫn Tiệp liếc mắt nhìn họ, trên gương mặt là vẻ lạnh lùng giễu cợt, cô ta vòng lấy tay Kỷ Mạch Hằng, xem ra cũng đi dạo phố, chỉ là không ngờ đụng phải Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm. Nếu nói oan gia ngõ hẹp thì tình huống hai người bọn họ là như thế, nhìn nhau đều không ưa như vậy coi như không thấy.

Ngũ quan lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng bao phủ lớp băng, đôi môi mỏng giống như một đường thẳng tuy không có vẻ châm chọc chế giễu nhưng lại như đang nhún nhin gì đó, có cảm giác cơn giận đang lan tỏa khắp người hắn.

Mẫn Nhu không biết Kỷ Mạch Hằng giận vì chuyện gì cũng không có hứng thú biết, kéo Lục Thiếu Phàm coi như không có việc gì nói: “Không có việc gì đâu, chúng ta đi thôi”

Lục Thiếu Phàm quan tâm nhìn cô, cười nhạt một tiếng, để mặc cho cô kéo anh đi về phía Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng, cho đến khi cả bốn người đi lướt qua nhau.

Trên đường về, bàn tay ấm áp của Lục Thiếu Phàm vẫn nắm đôi tay nhỏ bé của cô, giống như một luồng sức mạnh chống đỡ ý chí của cô, mang lại cho cô sự tin tưởng và kiên cường.

Mẫn Nhu mở miệng cười, cảm giác không vui khi gặp Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp cũng tan thành mây khói: “Lục Thiếu Phàm, bắt đầu từ ngày mai, em quyết tâm sẽ làm một hiền thê lương mẫu.

Lục Thiếu Phàm lái xe, không nhìn cô nhưng khóe miệng cong lên rất rõ, đối với lời khẳng định của cô anh cảm thấy muốn cưng chiều cô hơn.

“Không cần em quyết tâm, em như vậy đã là một tấm gương điển hình hiền thê lương mẫu!”

“Hay cho anh Lục Thiếu Phàm, anh dám cười nhạo em!”

Mẫn Nhu tính đưa tay đánh vào tay anh, lúc chạm vào áo anh cô liền trở nên dịu dàng vòng lấy tay anh, như đứa trẻ chưa lớn dựa sát đầu vào vai anh, ngây thơ làm nũng: “Lục Thiếu Phàm, chúng ta cứ ở bên nhau như thế cả đời đi”

Ở dưới lầu khu căn hộ, Mẫn Nhu vừa xuống xe, chưa kịp đi hai bước thì trời đất bỗng nhiên xoay chuyển, kinh hãi không kịp la lên, đã bị Lục Thiếu Phàm ôm lên lầu.

“Mau để em xuống, rất nặng a!”

“Nhưng anh muốn ôm em”

Anh trả lời rất thẳng thắn khiến cho trong lòng Mẫn Nhu bị hạnh phúc lấp đầy, thôi không cự tuyệt, tay cầm túi giấy vòng lấy cổ áp chặt vào hai má của anh, tùy ý để anh bế cô, từng bước từng bước lên lầu.

“Rất nhẹ, về sau làm vợ Lục Thiếu Phàm, không cho phép giảm cân nữa”

Mẫn Nhu hờn dỗi búng nhẹ tay vào trán anh, la ầm lên: “Em không muốn trở thành bà mập đâu, tới lúc đó liệu anh có còn muốn em không chứ”

Chân đi về trước khẽ khựng lại, Mẫn Nhu không biết anh bị làm sao thì bên tai đã nghe giọng nói trịnh trọng của Lục Thiếu Phàm: “Bất luận Mẫn Nhu trở thành thế nào, Lục Thiếu Phàm cũng không bỏ cô ấy”

Cô không thích lời ngon tiếng ngọt, nhưng mà khi Lục Thiếu Phàm vừa bước lên lầu nói ra những lời này lấy lòng cô, thì cô cũng không kiềm được mỉm cười, hai tay không chỉ kéo sát Lục Thiếu Phàm lại mà còn sung sướng áp đầu vào lòng anh.

Hạnh phúc đến quá nhanh khiến người ta bối rối, cũng như những chuyện ngoài ý muốn đến quá bất ngờ khiến người ta không biết thế nào.

Lúc Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm mở cửa căn hộ, nụ cười trên môi Mẫn Nhu liền cứng ngắc khi thấy bà Lục ngồi ngay ngắn trên ghế, vẻ mặt bà Lục tức giận nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm

“Nghịch tử”

12. Chương 12

Bà Lục mặc bộ đồ công sở màu trắng ngà, tóc đen búi ra sau, trang điểm thanh lịch nhẹ nhàng, ung dung cao quý toát lên sự giỏi giang, không như lần trước khiến người khác cảm thấy mơ hồ, qua đó đoán được có lẽ bà từ nơi làm việc chạy sang đây.

Là điều gì mà làm cho bà Lục giận đến thế.

Nhớ lại Thẩm Tấn Hàm vội vàng đưa hộ khẩu, bàn tay Mẫn Nhu vịn chặt cánh tay Lục Thiếu Phàm không khỏi siết chặt, trái tim cô co lại khi thấy bà Lục giận dữ nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Đây là những gì mà một người con trai Lục gia nên làm sao?”

Bà Lục lấy tờ giấy A4 ném lên cao giống như chiếc lá tàn khô từ từ rơi xuống, ánh mắt Mẫn Nhu cũng nhìn theo, cả người ở trong ngực Lục Thiếu Phàm trở nên thần thờ.

“Con cho rằng kêu Thẩm Tấn Hàm đi trộm thì có thể lừa dối được sao?”

Giọng nói nghiêm khắc của bà Lục không ngừng to lên, nhưng từ đầu đến cuối vẫn duy trì sự trang nhã. Cho dù là lỗi sai của cả Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, nhưng bà đều đem tất cả mọi tội lỗi trút lên một mình Lục Thiếu Phàm, không hề chỉ trích Mẫn Nhu lấy một câu, ngay cả trừng mắt cũng không.

Lục Thiếu Phàm khẽ nắm lấy tay cô đánh tính cúi xuống đất, sau đó đẩy nhẹ cô, bàn tay với từng khớp xương rõ ràng xoa xoa mái tóc quăn, đôi mắt dịu dàng an ủi cười nhìn cô: “Ngoan, vào phòng chờ anh”

Lục Thiếu Phàm xoay nhẹ cơ thể cô, đẩy cô đi hướng về gian phòng, ý bảo cô đi vào.

Trong ngực Mẫn Nhu như có vật gì đó đè nặng xuống, miệng không cách mở to để thở, lúc quay đầu lại chỉ thấy bóng lưng to lớn của Lục Thiếu Phàm chặn đứng tầm mắt của cô, đem bà Lục và thế giới của cô ngăn ra bên ngoài.

“Nếu không phải người bạn trong cục dân chính ẹ biết, con tính giấu mẹ, giấu Lục gia cả đời đúng không?”

Không khí trong phòng bị câu hỏi lớn tiếng chất vấn mà trở nên lạnh lẽo, Mẫn Nhu sững sốt, không thể không tin một sự thật tàn nhẫn nhất : người lục gia không chấp nhận cô.

“Con chưa từng giấu giếm ai, mẹ nói con trai lục gia thì phải có trách nhiệm, lúc này con đang thực hiện trách nhiệm với bản thân”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm hết sức bình tĩnh không hề có chút dao động cũng khiến cho sắc mặt của bà Lục đang giận mà tái nhợt.

“Lục Thiếu Phàm, con muốn cả mẹ và gia gia phải tức chết mới cam tâm đúng không?”

Mẫn Nhu đi về trước một bước, tiếng trách mắng của bà Lục khiến cô khựng lại, bàn tay đặt lên nắm cửa tính mở ra cũng chỉ siết chặt.

Bà Lục vẫn chưa nguôi ý định ngăn cản, chẳng qua Lục Thiếu Phàm chưa bao giờ kể cô nghe, thứ anh mang tới cho cô lúc này chỉ có hạnh phúc, còn mọi đau khổ và khó chịu một mình anh đỡ lấy.

Giống như khi bà Lục xuất hiện trong nhà của họ, anh không chút do dự liền lựa chọn bảo vệ cô, một mình chịu sự trách móc nặng nề chất vấn của bà Lục.

Lần trước ở Lục gia, đối mặt với lời nói như kim đâm của bà Lục cô đã bỏ chạy, thậm chí từ bỏ cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm. Lúc này, cô còn muốn giống như khi đó, chặt vật bỏ chạy, trốn tránh bà Lục sao.

Nếu như một cuộc hôn nhân chỉ có thể chạy trốn, như vậy sớm hay muộn cũng tới một ngày, kẻ chạy trốn sẽ vì mệt mỏi mà khuất phục trước mọi khó khăn, còn cô không muốn mất Lục Thiếu Phàm.

Hít sâu một cái, Mẫn Nhu không đi vào phòng, chỉ xoay người đi về phía nơi hai mẹ con đang giao tranh, trước vẻ mặt kinh ngạc của bà Lục và Lục Thiếu Phàm, bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy Lục Thiếu Phàm, mười ngón tay đan vào nhau, vừa mang đến cho anh sự tin tưởng cũng là mang đến cho bản thân dũng khí.

Nhìn thấy hai người thân mật đứng sát bên, sắc mặt bà Lục càng khó coi hơn, hai hàng lông mày nhíu lại, cánh môi mím chặt nhưng Mẫn Nhu không lùi bước, đứng cầm cùng Lục Thiếu Phàm nghênh đón ánh mắt nghiêm khắc đó.

“Con thật lòng muốn lấy Thiếu Phàm, muốn sống cùng anh ấy, xây dựng gia đình hạnh phúc của hai người, hi vọng mẹ có thể thành toàn cho chúng con”

Lời cầu xin chân thành, vẻ mặt tha thiết, Mẫn Nhu đứng thẳng lưng nhìn bà Lục không hề do dự, cho dù cầu xin nhưng ngữ khí kiên định không hề dao động.

Một tiếng “mẹ” khiến cho bà Lục trở nên u ám, câu kế tiếp lại khiến cho lồng ngực bà Lục phập phồng, nhưng vẻ mặt tao nhã không hề mất đi, vì giận mà méo mó.

Bà Lục nhắm mắt, cố gắng bình tĩnh lại, sau đó mở mắt, trong mắt bình tĩnh như nước không hề thấy chút giận dữ

“Thiếu Phàm, Mẫn tiểu thư tuổi còn nhỏ có nhiều việc không hiểu, làm sao con có thể khư khư cố chấp như thế tùy ý làm bậy, đem hạnh phúc cả đời của Mẫn tiểu thư ra đùa giỡn, trong lúc chuyện chưa xé to chưa để lại hậu quả thì nên biết chừng mực”

Mọi lời chỉ trích của bà Lục đều nhắm vào Lục Thiếu Phàm, ngay cả một câu nặng lời với Mẫn Nhu cũng không, nhưng lại khiến cho Mẫn Nhu khó chịu không thở được.

“Mẫn tiểu thư, tôi thay mặt Lục gia xin lỗi cô, chuyện hôn sự này, tôi và gia gia Thiếu Phàm đều không biết. Nếu sớm biết tin nhất định sẽ không để nó làm cản, làm ra chuyện hủy hoại danh dự con gái nhà lành như thế”

Bà Lục không hề kiêng dè cúi người thành khẩn tạ tội với Mẫn Nhu, trong lời nói đem Mẫn Nhu đặt lên vị trí cao, trách cứ Lục Thiếu Phàm đồng thời không quên khen ngợi cô, kỳ thật muốn cảnh báo cô.

Nếu cô kết thúc với Lục Thiếu Phàm, thì cô là cô gái tốt thấu tình đạt lý, nếu cứ dính lấy Lục Thiếu Phàm, cô là loại chẳng biết xấu hổ, là phụ nữ không có danh dự

Mẫn Nhu bị năm ngón tay của Lục Thiếu Phàm siết chặt như muốn đứt ra từng đoạn, giống như sợ cô vì những lời của bà Lục mà bỏ đi lần nữa, lần này có thể sẽ không bao giờ quay đầu lại.

Mẫn Nhu mím môi, không vì đau mà thả tay anh ra, năm ngón tay cũng bấu chặt năm ngón tay của anh khiến cho anh an tâm.

Môi Lục Thiếu Phàm đang mím chặt bỗng trở nên ôn hòa, bàn tay cũng thả lỏng, nghênh đón sự phản đối và ngăn cản của bà Lục, lãnh đạm nói: “Mẹ đừng kể ly gián với con không thấy quá đáng sao?”

Bà Lục vì giận Lục Thiếu Phàm mà mặt tái xanh, đôi bàn tay mảnh khảnh thu lại nắm thành quyền, giận dữ trừng mắt nhìn Lục Thiếu Phàm một cái, xoay người, cầm lấy chiếc túi da trên ghế, trước khi đi ánh mắt sâu xa liếc nhìn Mẫn Nhu.

“Nếu mẹ đã không quản được con, vậy thì để gia gia quản!! Con tự mình giải quyết cho tốt”

Mẫn Nhu căng thẳng cô không quên Lục gia còn có một vị tham mưu trưởng. Nghe bà Lục nói thế, có phải Lục tham mưu trưởng đối với cuộc hôn nhân giữa Lục Thiếu Phàm và cô luôn phản đối, có phải đó là điềm báo cho những khó khăn sắp tới’?

Bà Lục nuốt cơn giận vào bụng, dáng người tao nhã mất hút trong căn hộ, nhưng tiếng đóng cửa thật to cho thấy tâm trạng lúc này của bà.

Cơ thể đang đứng thẳng của Mẫn Nhu vừa nhìn thấy bà Lục mất hút liền mềm nhũn, không nhịn được giật nhẹ tay Lục Thiếu Phàm, bất an hỏi: “Chúng ta có phải đắc tội rất nhiều người không?”

Về mặt nghiêm túc sắt đá của Lục Thiếu Phàm vì Mẫn Nhu mà trở nên nhu hòa, đôi đen thâm sâu từ từ vui vẻ trở lại, bàn tay vuốt ve gương mặt hồng hồng vì sợ của cô,, hai bên khóe môi tạo thành độ cong ưu nhã.

“Đắc tội ai không quan trọng, quan trọng là Mẫn Nhu có rúc vào trong mai rùa của mình lần nữa không, dù Lục Thiếu Phàm kêu thế nào cũng không chịu đi ra ngoài”

Trái tim Mẫn Nhu run lên, trong mắt cảm động, nhẹ nhàng bước lên hai tay ôm chặt Lục Thiếu Phàm, đem đầu mình tựa vào vòm ngực gầy gò của anh, mỗi một từ cô trả lời đều nghiêm túc chần chẫn.

“Mai rùa bị Lục Thiếu Phàm ném đi rồi, Mẫn Nhu không thể trốn ở đâu được nữa, ngoại trừ trong lòng Lục Thiếu Phàm”

Lời nói nghiêm túc của cô khiến Lục Thiếu Phàm cười khê, cánh tay của ô cũng không hề bị siết chặt nữa.

Khi Mẫn Nhu từ phòng tắm đi ra thì thấy Lục Thiếu Phàm ngồi trên giường xem tạp chí, gương mặt tuấn tú cao nhô bao phủ dưới ánh đèn ngủ tỏa ra một vầng sáng hài hòa khiến cho anh trở nên thật anh tuấn và hấp dẫn.

“Em tắm xong rồi, anh vào tắm đi”

Ánh mắt Lục Thiếu Phàm dời khỏi cuốn tạp chí nhìn về phía cửa phòng tắm. Do nhiệt độ không khí nên hai gò má trắng nõn thuần khiết sau khi tắm lại đỏ ửng, hàng mi thon dài rậm rạp trở nên ướt đẫm, cứ tưởng sẽ là đoá sen hồng rực lửa trong chớp mắt lại thành hoa phù dung thanh thủy đứng trước mặt anh.

Để cuốn tạp chí trong tay xuống, Lục Thiếu Phàm thông thả đứng dậy, mỉm cười nhìn Mẫn Nhu đang lau khô tóc rồi bước vào phòng tắm.

Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm vang lên, bàn tay lau khô tóc của Mẫn Nhu bắt đầu chậm lại, ánh mắt nhìn về phía cuốn tạp chí Lục Thiếu Phàm đang để trên giường.

Là tạp chí chính trị theo tuần, nhìn tấm ảnh bìa hình chính trị gia Mẫn Nhu không khỏi chán nản, lấy cô, tiền đồ sau này của Lục Thiếu Phàm sẽ bị ảnh hưởng ra sao?

Gian nan tiếp nối, cần trọng, hoặc sẽ dừng lại không tiến lên.. Dù là kết quả nào cũng không thể lên như điều gặp gió, điểm này Mẫn Nhu rất rõ, Lục Thiếu Phàm sao lại không hiểu cái lợi và hại trong đó?

Cửa phòng tắm mở ra, Lục Thiếu Phàm từ bên trong đi ra, Mẫn Nhu đã nằm trên giường hai mắt nhắm lại, hàng mi như cánh bướm khẽ run, mái tóc đen quăn xòa bên gối tạo thành một bức tranh thủy mặc, gương mặt sáng sủa nhỏ nhắn có vẻ thơ ngây mà trẻ con.

Cảm giác ấm áp trong chăn bị một luồng khí lạnh tiến vào khiến cho Mẫn Nhu đang buồn ngủ phải run rẩy, tỉnh táo lại giụi nhẹ hai mí mắt nặng chịch, hai tay chống lên, tựa vào giường mơ hồ nhìn người ở bên cạnh, miễn cưỡng nói:

“Anh tắm xong rồi sao?”

“Phải”

Một giọng nam truyền vào trong ý thức hỗn độn của cô, Mẫn Nhu khẽ ngáp, đôi mắt lơ mơ không mở hẳn, theo cảm giác tiến sát vào nguồn nhiệt bên cạnh mình.

Vì cô đối với Lục Thiếu Phàm đã có tình cảm khác thường cho nên khi anh nằm bên cạnh cô, cô liền muốn được làm nũng, hưởng thụ sự quan tâm yêu thương của anh.

Hai cánh tay như dây quần ôm lấy lưng áo Lục Thiếu Phàm, cơ thể mềm mại tựa vào người anh muốn tìm một chỗ thoải mái nhất để nằm, đôi môi đỏ mọng sáng bóng nhẹ than:

“Anh ôm em!!

Bên trong phòng ấm áp, Lục Thiếu Phàm chỉ biết nhìn cô gái nhỏ lười biếng nằm trong ngực, khoe môi cong lên vì buồn cười, không dám lộn xộn cẩn thận vươn tay ôm lấy cơ thể mềm mại của cô.

Bên môi nở nụ cười ngọt ngào, Mẫn Nhu hướng đầu mình cọ cọ vào người Lục Thiếu Phàm, bàn tay nhỏ khua lung tung dùng chân che hai người lại, sau đó hài lòng tiếp tục ôm Lục Thiếu Phàm.

Mùi hương bạc hà quấn quanh trong mũi khiến Mẫn Nhu hơi tỉnh táo, nhưng vẫn không muốn rời đi cái ôm ấm áp của Lục Thiếu Phàm. Cô xoa xoa hai mi mắt, từ từ thích ứng với ánh đèn sáng.

“Chồng à, gia gia của anh rất hung dữ sao?”

Vỗ nhẹ sau lưng cô, tiếng cười Lục Thiếu Phàm bên trong phòng rất nhẹ nhàng mà bay bổng, ngón tay thon dài néo lấy chóp mũi cô, thở dài: “Không phải là một ông già, còn hò hét được là tốt rồi”

Mẫn Nhu bắt mắt cong môi, đưa tay đẩy bàn tay trên cột của Lục Thiếu Phàm ra, tiếp tục ôm lấy anh nói to: “Nếu gia gia anh là người bảo thủ, chẳng phải em sẽ rất thê thảm sao?”

Lục Thiếu Phàm khẽ cười, đôi mắt đen trong suốt hơi cong lên không để tâm đến sự lo lắng của cô, ôm cô thật chặt vào lòng, rồi áp môi lên trán cô.

“Ngốc ạ, cứ thuận theo tự nhiên là được”

Chẳng qua kẻ an phận lại giống như gà bị chọc tiết, đột nhiên thoát ra khỏi lòng Lục Thiếu Phàm, vẻ vui mừng hiện lên trong mắt, hưng phấn nhìn về mặt đang khó hiểu của Lục Thiếu Phàm nói:

“trên tivi không phải cũng diễn thế sao, một cặp không được gia tộc đón nhận sẽ uyên ương mệnh khổ, chờ thêm một hai năm, ôm đứa con trở về, đau đớn cầu xin sau đó chờ người trong nhà chấp nhận họ!”

Giảo hoạt che miệng cười, Mẫn Nhu cười híp mắt ghét sát vào gương mặt Lục Thiếu Phàm, hỏi ý nói: “Nếu không chúng ta thử một chút đi?”

“Thử một chút sao?”- Lục Thiếu Phàm chột nhứ mày, nhìn Mẫn Nhu cười đến vô tâm vô phé gương mặt nhỏ phồng to, hỏi ngược lại.

Đôi mắt to của Mẫn Nhu khẽ đảo, chưa biết trả lời ra sao thì cả người nghiêng về trước, trời đất xoay chuyển, cả cơ thể nhỏ nhắn mềm mại bị một cơ thể đàn ông thật cao lớn rắn rỏi đè xuống dưới.

Bàn tay mạnh như gọng kềm không kịp nắm lấy eo thon của cô, cả thân hình cao lớn đè lên trên khiến cho hơi thở trở nên khó khăn, đôi mắt mở to kinh hoàng nhìn về mặt cười đến vô hại của Lục Thiếu Phàm.

“Muốn thử thì phải tạo người trước, anh nói như thế có đúng không vợ yêu?”

Một luồng hơi thở đầy nam tính phả trên mặt cô, giọng nói trong trẻo ôn nhuận nay lại trở nên khàn khàn, ngang hông lại tạo ra ma sát khiến cô khó chịu, cơ thể không chịu bị khống chế liền giằng co.

“Đừng nhúc nhích”

Giọng nói của anh khàn khàn, bàn tay to lớn đang giữ lấy eo cô liền dời đi giam cầm lấy đôi tay lộn xộn của cô, đem nó đặt lên trên đỉnh đầu, không nhìn thấy vẻ chống đối và bất mãn của cô, ngũ quan nho nhỏ nở nụ cười đắc ý xuân phong đào đạt.

“Vợ yêu, vì để tương lai sau này của chúng ta được thoải mái, không bị quấy rầy hay chúng ta đem cơm nấu chín đi”

Lời nói quá rõ ràng lại rất có lý , gương mặt nhỏ nhắn của Mẫn Nhu vì câu nói của anh mà đỏ như máu, đôi môi run lên lại không thể phát ra tiếng, cánh môi hé mở khiến cho nhiệt độ trong đôi mắt đen của Lục Thiếu Phàm tăng lên.

Bàn tay Lục Thiếu Phàm giữ lấy eo nhỏ của cô khiến cho cô áp sát lấy cơ thể đang nóng đến muốn bùng cháy của anh, đôi môi hoàn mỹ cong lên, cánh môi nhẹ nhàng dừng lại trên đôi môi đỏ mọng đang hé mở của cô.

“Lục...”

Tim Mẫn Nhu đập nhanh muốn nói gì đó kết quả để cho Lục Thiếu Phàm thừa cơ hội, chiếc lưỡi mềm mại tiến vào miệng cô, muốn trốn lại trốn không thoát chỉ có thể trức trặc phối hợp, cùng anh triền miên.

Mẫn Nhu hoảng sợ đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm trần nhà, cho đến khi môi bị cắn một cái đôi mắt mới đung đưa nhìn lên Lục Thiếu Phàm.

Đôi mắt đen nóng bỏng mang theo tình cảm sâu nặng và nhiều si mê, hoàn toàn bộc lộ không hề che dấu trước cô, Mẫn Nhu nuốt nước miếng, từng đường cong trên cơ thể bị lấp đầy khiến cô cảm thấy được biến hóa trên người anh, nhất thời cả người cứng đờ như trúng bùa mất đi tất cả sức lực mềm nhũn nằm dưới thân anh.

Nụ hôn nóng bỏng, anh thỏa thích mút lấy đầu lưỡi cô, trước biểu hiện ngây ngô của cô, anh dịu dàng dẩy dụa, nước bọt ngọt ngào không được phân bố khiến Mẫn Nhu khản trương phát ra tiếng rên như mèo kêu, cơ thể run rẩy bắt đầu không nghe lời mà ngọc nguậy, lại bị anh dùng sức ngăn lại.

Đột nhiên lưỡi của anh rời khỏi miệng cô, khi cô vừa mở to miệng hít thở luồng không khí không bị ngăn lại liền nghe thấy âm thanh thở dốc của anh khi vùi đầu vào cổ cô, hơi thở nóng ướt át phả ra.

Trên môi vẫn còn lưu cảm giác ấm nóng, hai mắt Mẫn Nhu mê loạn phủ một tầng sương mù dày, tay bị giữ lại trên đỉnh đầu không biết từ khi nào đã thôi giãy giụa, vô lực để trên gối.

Trên cánh môi sưng đỏ nụ hôn dịu dàng vừa hạ xuống, tim Mẫn Nhu đã đập mạnh, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn về phía gương mặt tuần tú không mất đi sự thành thực, nhẹ nhàng chà sát môi cô, không giống như vừa nãy điên cuồng kích thích nhưng lại khiến cô động tình.

Cảm giác tê dại trên môi khiến cô vươn đầu lưỡi liếm nhẹ. Khi cô chạm vào được đôi môi nóng như lửa của anh thì anh liền dời đi, hàng loạt những nụ hôn nóng bỏng triền miên rót xuống sau tai cô, sau đó là mặt, dưới cằm, cổ cũng để lại hàng loạt dấu ấn

Cảm giác ngọt ngọt trên cổ khiến cô càng nâng cằm dưới lên, âm thanh quỵên rũ cũng trở nên cao hơn. Trên chiếc gối màu trắng những sợi tóc theo đầu cô đung đưa tạo thành một đường cong duyên dáng.

Lục Thiếu Phàm không ngừng hôn xuống cho đến khi đụng phải vật cản, mới ngừng lại, ánh mắt như lửa thiêu nhìn chiếc áo ngủ chướng mắt, không vui nhàu mảy.

“Lục Thiếu Phàm”

Một giọng nói e thẹn vang lên phía trên, ánh mắt thâm thúy nóng bỏng của Lục Thiếu Phàm vừa ngẩng lên đập vào mắt là gương mặt nhỏ xinh đẹp quỵên rũ, ngũ quan xinh xắn khó chịu nhăn nhúm lại, không ngừng thở dốc.

“Gọi chồng ...”

Giọng nói khản đặc của đàn ông mang theo chất độc rót vào tai cô, cắn hôn vào vành tai khiến cô không kiềm được run lên, cúi đầu nức nở, nghênh tiếp anh, đôi mắt xinh xắn chớp chớp, run rẩy kêu: “Chồng à...”

Lục Thiếu Phàm mỉm cười hài lòng, gương mặt tuần mỹ tỏ vẻ yêu chiều người nằm dưới, bàn tay anh cởi bỏ nút áo ngủ thứ nhất, bàn tay đang rũ ra bỗng nhiên giãy giụa, đôi mắt ngại ngùng dõi theo anh, vừa khản trương vừa sợ.

“Đừng sợ!”

Giọng nói dịu dàng thì thào vào tai cô, bàn tay nóng bỏng vuốt nhẹ hai gò má đỏ bừng, dịu giọng dụ dỗ, cơ thể cô từ từ thả lỏng, năm ngón tay không chờ nhanh chóng cởi bỏ những nút còn lại.

Nút áo mở ra, nhìn cảnh đẹp hoàn toàn phơi bày, Lục Thiếu Phàm chỉ cảm thấy máu nóng trong người chạy tán loạn, lý trí của anh khi nhìn thấy thân thể trắng nõn phía dưới đều mất đi, dục vọng trong mắt nhanh chóng lan ra.

Cô lại không mặc áo lót.

Yết hầu lên xuống, nhìn bộ ngực cao ngạo đầy đặn trước mắt một luồng khí nóng tràn vào đại não, trước ánh nhìn đó cô nằm phía dưới cũng bất an thẹn thùng. Trong lòng điên cuồng không kiềm được nữa, anh cúi thấp đầu, từng nụ hôn nóng bỏng rót xuống nơi căng đầy của cô.

“ừm..”

Khi ngón tay thô ráp của anh đặt lên nơi căng đầy, cô giống như bị điện giật, không kiềm được cất cao giọng, ý thức được bản thân đang làm gì, Mẫn Nhu xấu hổ cắn môi đỏ mọng, buộc bản thân nuốt xuống thứ âm thanh làm người ta mặt đỏ tai hồng.

Những nụ hôn liên tiếp rót xuống trên da thịt mềm mại trơn nhẵn của cô, thân thể Mẫn Nhu như bị kích thích, hai mắt mở to như có bông hoa ngũ sắc đang nở rộ khiến cô từ từ đắm mình.

Đôi môi nóng như lửa lướt xuống dưới bụng, cơ thể mềm mại nhỏ nhắn của Mẫn Nhu cong lên, tạo thành một đường cong tuyệt mỹ gây nên sức hấp dẫn chết người.

“Nhu...”

Tiếng kêu êm ái của anh khiến cô lấy lại bình tĩnh, thân thể không xương rơi xuống giường, đôi mắt xinh đẹp mờ ảo, âm thanh ừm rất nhỏ như có như không, vẻ đẹp tinh xảo tuyệt mỹ, vóc người hoàn hảo khiến cô như con mèo hoang quyến rũ, làm cho người khác vì cô mà đánh mất lý trí.

“Chết tiệt!”

Nghe Lục Thiếu Phàm đột nhiên nói tục, Mẫn Nhu hoảng hốt ý thức quay về, đầu khê nghiêng, cảnh nhìn thấy khiến cô mặt đỏ tai hồng.

Lục Thiếu Phàm ngồi ngang trên người cô, ngón tay thon dài như được điêu khắc đang không ngừng đẩy quần áo ngủ của cô, động tác linh hoạt như nước chảy mây trôi liên tục mà ưu nhã, không hề có chút rối loạn hay gấp gáp.

Thân người đàn ông cao to trắng nõn xuất hiện trong mắt cô, Mẫn Nhu xấu hổ nhắm mắt lại, bên tai nghe thấy tiếng cười vui vẻ ranh mãnh đầy hài lòng của anh.

Chiếc quần ngủ bông nhiên bị thả lỏng, Mẫn Nhu kích động nắm chặt lấy ra giường, ngay cả thở to cũng không dám, tùy ý để bàn tay nóng bỏng của anh lướt qua chiếc đùi ngọc bóng loáng của cô, cảm giác kích động mãnh liệt khiến cô muốn khép chân lại, thế nhưng anh không chấp nhận liền dùng thân hình cao to hoàn mỹ của mình chen vào giữa hai chân cô, khiến cô vừa nóng vừa giận lại chỉ biết đỏ bừng mặt

Ngắm nhìn đôi môi đỏ mọng đang chu ra đáng vẻ ngây thơ khiến Lục Thiếu Phàm sung sướng nhíu mày, nhìn cô khó chịu giữ chặt lấy ra giường vẻ quyến rũ đến mê người, trong đôi mắt lóe lên chút gan tị không dễ dàng nhận ra nhưng khi thấy vẻ bất lực của cô thì liền trở nên nhu hòa.

Lồng ngực rắn rỏi áp sát bộ ngực đầy đặn của cô, cả thế giới của cô như bị một luồng sáng xâm nhập, cướp đi sự an tĩnh còn sót lại.

“ô.. ô”

Khó chịu khiến cô lay đầu, mái tóc xõa loạn trên giường, giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rót xuống gối, chiếc khăn trải giường trắng như tuyết ướt đầm nước.

Cánh tay trắng khôi phục được thả ra liền vòng lấy cơ thể gầy gò của anh, cơ thể trống rỗng muốn tìm sự an ủi, khi ở phía dưới bị đầu ngón tay thon dài của anh thăm dò cô không kiềm được nở mở miệng.

“Ừ.. ừ... không... ông xã...”

“Nhu, thả lỏng được không?”

Lục Thiếu Phàm nằm trên người cô, cố nén dục vọng bị cô mê hoặc, giọng nói khàn khàn trấn an nỗi thấp thỏm lo âu trong cô.

Nước mắt che kín hai gò má đỏ ửng, lông mi dài ướt đẫm, cánh môi sưng đỏ không ngừng tràn ra tiếng kêu khó chịu khiến cho người đàn ông trên người dường như không khống chế được...

Nụ hôn nóng như lửa ở trên môi cô, cùng cô triền miên, hai cánh tay chống hai bên sườn, để mặc cánh tay mảnh khảnh của cô khóa chặt anh.

“Thiếu Phàm... ông xã à...”

Cô khó chịu vặn vẹo người, hàm răng trắng vì giận cắn vào anh thật mạnh, anh mỉm cười đôi mắt đen nhướng lên không hề mất đi sự quyến rũ, nhẹ nhàng vuốt chóp mũi ửng đỏ của cô, hai chân để cô được tự to đùng đưa dúi

Khi để cô cảm nhận được dục vọng nóng như lửa, cơ thể không xương mềm mại bỗng chốc cứng ngắc, giữ lấy hai tay của anh, hơi thở dồn dập.

“Nhu, đừng sợ...”

Giọng nói thả lỏng, an ủi nỗi sợ hãi khẩn trương của cô. Mẫn Nhu sợ đến không dám mở mắt nên không nhìn thấy giữa hàng lông mày của anh vừa thoát đi nỗi lo lắng.

Thân thể mảnh mai run lên, Mẫn Nhu theo cảm giác, đầu để trên gối hướng lên hôn nhẹ lên cánh môi với những đường nét rõ ràng của anh, chủ động làm cho anh thoải mái không hề e dè, dưới thân đột nhiên bị ép xuống, anh tiến vào trong cô.

“A!”

Tiếng kêu thất thanh vang lên trong phòng, ở dưới thân Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu đau đớn hai lông mày đen nhíu lại, cơ thể như xé ra từng đoạn, hai gò má đang ửng hồng liền biến mất thay vào đó là vẻ tái nhợt, mười ngón tay ở sau lưng Lục Thiếu Phàm lưu lại vô số vết cào màu đỏ.

“Đau quá...!”

Mẫn Nhu kêu gào tố cáo ai đó đắc tội, hai tay chống ở giữa hai người tạo nên một khe hở, nửa thân dưới về đau mà không ngừng đon đưa, muốn tìm cách thoát khỏi cảm giác đau vạn phần này.

Gương mặt tuần tú của Lục Thiếu Phàm tỏ vẻ sợ hãi không dám tin, nhìn vẻ mặt đau đớn của Mẫn Nhu không có gì là giả tạo, ánh mắt nhìn xuống, kinh ngạc nhìn vết máu đỏ không ngừng từ nơi hai người thân mật chảy ra, quên đi mọi phản ứng.

“Nhu, em vẫn...”

“Lục Thiếu Phàm, anh là tên xấu xa!”

Trước sự mắng mỏ của cô, anh không giận ngược lại trên gương mặt tuần tú đang bàng hoàng còn mang theo niềm vui sướng kể không xiết, anh cúi người, hôn lên gương mặt nhỏ nhắn đã bị nước mắt làm cho ướt đẫm.

“Lục Thiếu Phàm, anh mau ra ngoài đi!”

Đôi tay nhỏ đánh vào lồng ngực anh như mưa, cô hờn dỗi ra lệnh cho anh, trong đôi mắt đẹp phong tình vạn chủng có xấu hổ có thẹn thùng lại cho chút lí trí vừa tự lại hóa thành hư không.

Đôi môi chặn lên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói, không để ý đôi tay đang đánh vào mình, dưới thân lại tiến vào, nhưng khi thấy cô sợ hãi nhíu mày quên cả phản kháng, anh đành kiềm hãm cơn dục vọng đang hành hạ bản thân đợi cô thích ứng.

Mái tóc đen như mực mơ hồ bị mồ hôi thấm ướt, Lục Thiếu Phàm cảm thấy cổ gọng như bị hỏa thiêu, lửa đốt, cảm giác khô nóng, yếu hèn động dục, đôi mắt như thiêu cháy mọi thứ nhìn chăm chú biểu hiện của cô, lại phát hiện cô hình như đã ngủ quên, đỡ khóc dở cười.

Anh cố nén nỗi đau thua thiệt, cô tốt lắm, dám gạt anh, ngủ quên mất.

Anh giận dữ nặng nề đi vào trong, khi thấy tiếng rên rỉ kiêu mị của cô, đuôi lông mày đắc ý nhẩy lên. Trong lúc cô từ từ thức giấc thì những nụ hôn nóng như lửa tựa như nước thủy triều đập mạnh vào mặt cô.

“Ừ...”

Cẩn thận đi vào, rồi từ từ rút ra, anh quan sát từng biểu hiện nhỏ của cô. Khi cô nhú mày anh liền an phận dừng lại, tình cảm thương yêu dào dạt không lời nào tả được.

Mẫn Nhu thở hổn hển, mỗi khi anh va chạm cô lại kiêu mị rên lên, một tiếng cao hơn một tiếng, đau đớn mất đi, đổi lại chỉ có luồng khoái cảm xa lạ, sự nhiệt tình của anh có thể nhấn chìm cả chính bản thân Lục Thiệu Phàm, anh cùng cô trầm mình trong biển tình.

“Bà xã...!”

“A—!”

Khi cô hoàn toàn thích ứng sự tồn tại của anh trong cơ thể, ngũ quan tươi sáng không còn đau đớn nhằn lại, thậm chí còn nở nụ cười sung sướng hấp dẫn người khác, cô giống như cây thuốc phiện làm cho anh nghiện không thể tự thoát ra được.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, tiếng rên rỉ dụ hoặc càng dồn dập, gió đêm thổi vào làm màn cửa bay lất phất nhưng không thể thổi tan nhiệt độ không ngừng tăng cao trong căn phòng...

Nắng sớm chiếu vào căn phòng yên tĩnh, Mẫn Nhu nhẹ ngâm một tiếng, từ từ thức giấc. Căn phòng quen thuộc, chiếc giường lớn quen thuộc, thậm chí cả chăn mền cũng rất quen, chỉ có điều duy nhất khác lạ là, dưới chăn, trên người cô không có một mảnh vải, thất long thon nhỏ bị một bàn tay to giữ lấy.

Đôi mắt nhẹ nhàng khép lại, cảnh điên cuồng tối hôm qua như nước thủy triều ập vào đầu, gương mặt liền trở nên bối rối vì chính những hành động buông thả của bản thân. Đột nhiên một thân hình nam tính kề sát sau lưng, khiến cho sự bối rối chỉ dừng lại trong chốc lát còn lại là kinh hoàng.

Lục Thiệu Phàm vẫn không thức giấc, chỉ thoáng lật mình càng ôm cô chặt hơn, gương mặt vùi sâu vào tóc cô mang theo mùi thơm bạc hà thơm ngát thoang thoảng trong hơi thở, ấm áp phả vào chiếc cổ hương của cô.

Mẫn Nhu nhẹ nhàng lấy tay Lục Thiệu Phàm ra, thấy anh vẫn chưa tỉnh cô mới nhẹ nhàng vé góc chăn lên, nhẹ đặt chân xuống giường, hai chân vừa đặt xuống đất lại đứng không vững mém chút nữa là ngã xuống.

Bị đau đớn, Mẫn Nhu cúi đầu nhìn cơ thể trần trụi của mình, toàn là chứng cứ phạm tội của người khác để lại, kết quả của một đêm điên cuồng khiến cho người cô khắp nơi đều toàn vết hồng loang lổ, không có chỗ nào bình thường.

Quay đầu lại nhìn người đàn ông vẫn ngủ say, bộ ngực với những đường cong duyên dáng lộ ra ngoài, ở sau lưng và tay xuất hiện không ít vết cào còn mang theo máu, là do cô tối qua để lại sao?

Mẫn Nhu mỉm cười khoe môi nhếch lên, đôi mắt ngượng ngùng mang theo niềm hạnh phúc nhìn Lục Thiệu Phàm.

Dưới ánh nắng, dung mạo ung dung tuấn tú cao quý lại có vẻ an bình và điềm tĩnh, sự chính chắn và sâu sắc cũng mất đi, bên môi Lục Thiệu Phàm tạo thành độ cong rất tự nhiên tựa như cá hải thông, có vẻ đắc ý và tràn đầy hạnh phúc.

Ngồi lại bên giường, ánh mắt thâm tình nhìn xuống cánh môi của anh. Cô cúi thấp người, tựa như chuồn chuồn nước, khi cánh môi sưng đỏ đập xuống, cô giống như con mèo nhỏ ăn vụng thành công vui vẻ mỉm cười rồi đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nước từ vòi sen ấm áp phun lên người cô, những vết hồng cũng từ từ nhạt dần nhờ dòng nước ấm, gương mặt nhỏ nhắn tươi sáng được dòng nước rửa sạch, run rẩy nhắm hai mắt, khoe môi tạo nên độ cong.

Lau sạch sẽ cơ thể, Mẫn Nhu mới phát hiện mình quên mất một việc là đem theo quần áo khi vào tắm. Cô nghĩ Lục Thiệu Phàm ngủ say như vậy chắc chưa tỉnh nên lặng lẽ mở cửa phòng tắm.

Một chân thò ra khỏi phòng tắm, cả cơ thể bị một luồng sức mạnh kéo ra ngoài, vừa ngẩng đầu mặt đã chạm vào đôi môi nóng như lửa, sau lưng lại là vách tường lạnh như băng, đôi mắt hé mở chỉ thấy tròng mắt đen ranh mãnh đặc ý của Lục Thiếu Phàm.

“A, anh mau buông ra!”

Cô làm nũng vỗ nhẹ cánh tay anh, phát hiện anh cũng không mặc quần áo, cả người to lớn thản nhiên đứng trước mặt cô, liền xấu hổ ra lệnh.

Gặm cắn môi cô một lát anh mới cảm thấy hài lòng liền buông ra, hai tay chống vào tường, giam cô giữa anh và vách tường thường thức về mặt mê hoặc của cô, cúi đầu tiếp tục hôn lên môi cô.

“Cho tới bây giờ đều là anh hạ lệnh cho người khác, chưa có ai dám ra lệnh cho anh cả!!”

Trên gương mặt thanh tú là nụ cười lưu mang xấu xa, Mẫn Nhu chớp mắt, mãi một lúc mới xác nhận bản thân không nhìn lầm, cô hờn dỗi hất cằm:

“Ý anh nói em không thể ra lệnh cho anh?”

Đôi mắt với đôi môi đỏ mọng đang nâng lên, anh hứng trí nói một câu, mày nhướng cao. Ở bên tai của cô thổi ra một luồng không khí nóng, giọng nói khàn khàn khiến tai cô ửng hồng:

“Dĩ nhiên là được nhưng em phải trả giá rất lớn, bà xã à, giống như tối qua, anh không phải rất nghe lời em sao, hử?”

“Lục Thiếu Phàm, anh đúng là đồ lưu manh!”

Cô xấu hổ đưa chân, thế nhưng anh lại đột ngột thả cô ra, môi cong lên cười xấu xa khép cửa phòng tắm lại.

Đến khi Lục Thiếu Phàm từ phòng tắm bước ra Mẫn Nhu đã không còn trong phòng, ánh mắt nhìn áo sơ mi và đồ tây đã chuẩn bị sẵn để trên giường, khoe môi Lục Thiếu Phàm cong lên sung sướng.

“Không còn sớm nữa, anh mau ăn sáng đi.

Mặc áo sơ mi vào, đóng nút trên cổ tay áo, một cái đầu ló qua cửa, tay chống lên khung cửa, Mẫn Nhu một tay cầm thìa, nhớ tới nụ hôn của Lục Thiếu Phàm và cái thìa, hành vi xấu xa đó là do cô mà ra

Mẫn Nhu thấy hai mắt mờ ám của Lục Thiếu Phàm, hai má vội đỏ lên, ho một tiếng không dám nhìn thẳng anh chỉ xoay người chạy về phòng bếp.

Trên bàn cơm chỉ có cháo và rau xào rất đơn giản, không có những thức ăn tây hoa mỹ lại khiến cho anh hạnh phúc khoe miệng mỉm cười, bởi vì tất cả đều do vợ đích thân làm.

“Ăn nhiều một chút, nếu không không có sức làm việc”

Nhìn chén cơm rau trộn không ngừng nhiều thêm, Lục Thiếu Phàm bắt đầu cười, đôi mắt đen thâm thúy nhìn Mẫn Nhu, người kia vừa đón lấy ánh Lục Thiếu Phàm liền vội vàng hạ thấp đầu giống như con dâu nhỏ thẹn thùng.

Gương mặt tươi sáng nhỏ nhắn mất đi tính trẻ con, sau một đêm lại mang theo vẻ quyến rũ thành thực của nữ nhân, cô giống như đóa hoa chớm nở trong đêm, còn cô từ này về sau chỉ thuộc về mình anh.

Nghĩ tới đó, tâm trạng Lục Thiếu Phàm trở nên vui vẻ ăn tất cả rau, dù nó rất mặn nhưng trái tim như được phủ một lớp ngọt, hạnh phúc và ngọt ngào.

“Tối nay, chúng ta sẽ về Lục gia”

Khi tiễn Lục Thiếu Phàm ra cửa, anh đột nhiên cầm tay cô, cẩn trọng nhìn, nghiêm túc nói.

13. Chương 13

Mẫn Nhu thu dọn xong phòng bếp quay trở lại phòng ngủ, căn phòng rộng mở, ánh sáng chiếu vào, nhìn quần áo rơi đầy đất, chiếc giường hỗn loạn, sau khi Lục Thiếu Phàm đi vắng và lắng cô mới bình tâm lại bây

giờ lại cuộn sóng.

Gò má đỏ bừng, hình ảnh điên cuồng của tôi qua mạnh mẽ xông lên, Mẫn Nhu đi nhanh tới bên giường, sửa sang lại chăn nệm, lúc vén chăn lên, trên chiếc giường trắng, màu đỏ của máu đập mạnh vào mắt.

Tay như bị gãy khẽ chậm lại, nhìn đóa huyết liên nở rộ yêu mị kia, Mẫn Nhu thẫn thờ ngồi lên giường, ngón tay xoa nhẹ vết máu đã khô, trong lòng vừa cảm thấy ngọt ngào lại chua xót.

Trái tim và cơ thể của một người con gái không thể tách ra, một khi đã trao thân ột người đàn ông, trái tim cũng sẽ đưa ra, như vậy cô và Lục Thiếu Phàm là sao? Có phải lúc cô trao bản thân mình cho Lục Thiếu Phàm, trái tim cô có phải cũng trao ra.

Ánh mắt Mẫn Nhu nhìn những sợi tóc trên chiếc gối, tôi qua trong lúc mơ màng cô đã túm lấy tóc Lục Thiếu Phàm giật lung tung, trái tim trong ngực đột nhiên đập nhanh, hai gò má đỏ nhưng phun máu, không thể không thừa nhận, cơ thể giữa anh và cô rất phù hợp.

Tiếng chuông di động phá vỡ sự an bình, Mẫn Nhu thôi không suy nghĩ, đem chăn để tạm sang bên, đứng dậy chạy ra khỏi phòng ngủ.

“Nhu, cậu mau lên mạng xem báo giải trí đưa tin hôm nay, xác nhận cô gái trong hình không phải là cậu”

Một cuộc điện thoại từ Chân Ni lại khiến cho vẻ mặt ngưng ngững của Mẫn Nhu trong chớp mắt liền biến sắc, cảm giác bất an lan tràn, cúp điện thoại nhanh chóng đi vào thư phòng, bật máy tính lên, lúc nhìn thấy ảnh chụp trên màn hình cực lớn và bản tin báo thì cô không khỏi hít sâu.

“Mẫn Nhu đi dạo phố cùng với bạn trai, đối phương có lẽ là con cháu quan chức”

Dù hình ảnh hơi mờ nhưng cô vừa nhìn thấy liền biết đó là cô và Lục Thiếu Phàm, trong tấm ảnh cô đang nhón chân hôn Lục Thiếu Phàm, khung cảnh xung quanh chính là con đường hai người cùng dạo phố mua hoa hồng tối qua.

Cho dù cô và Lục Thiếu Phàm muốn công khai quan hệ cũng không dùng cách này, bị đám báo chí chụp được đối với Lục Thiếu Phàm, người phải chịu ảnh hưởng trực tiếp nhất định không ít.

Người Lục gia vốn không chấp nhận cô, cùng lúc này, nếu công chúng biết người đàn ông trong tấm ảnh là Lục Thiếu Phàm, lại dính dáng đến một nữ nghệ sĩ, có thể Lục Thiếu Phàm sẽ bị cơ quan kiểm sát điều tra

Khi đó dù kết quả tốt hay xấu, danh dự của Lục gia dù không tới mức xuống dốc không phanh cũng không thể thuận buồm xuôi gió như trước, hậu quả đó không phải một mình cô gánh là được!

Trong tim như có hòn đá đè xuống khiến cô khó thở, nhìn chằm chằm bức hình, bàn tay Mẫn Nhu để trên con chuột như muốn bẻ nát nó, hai mắt tức giận ửng hồng.

Là họ, nhất định do họ làm.

Theo góc độ ảnh chụp, người chụp họ nhất định đứng ở phía bên phải, lúc đó hai người họ đi về phía bên phải, cô còn nhớ rất rõ ràng, người đứng lại nhìn cô và Lục Thiếu Phàm chỉ có thể là Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng.

Ảnh chụp cũng không tốt, không phải dân chuyên nghiệp sử dụng sử dụng máy. Dù cho có ánh đèn đường nhưng ánh sáng cũng rất mờ, chứng tỏ đối phương dùng điện thoại di động để chụp, như vậy người chụp bức ảnh không phải là kí giả hay nhiếp ảnh gia, chỉ là giả vờ mà thôi!

Nhớ tới nụ cười chế giễu của Mẫn Tiệp, gương mặt lạnh lùng cực hạn của Kỷ Mạch Hằng, ánh mắt Mẫn Nhu cũng trở nên lạnh băng. Họ làm vậy để trả thù cô sao?

Trả thù cô hại chết con hai người? Họ muốn để cô và Lục Thiếu Phàm thân bại danh liệt mới thấy hài lòng?

Chẳng lẽ hạnh phúc của cô lại chướng mắt đến thế? Rời khỏi kỷ Mạch Hằng, ở cùng Lục Thiếu Phàm, chẳng lẽ họ cũng không thể tha thứ sao?

Nước mắt dần dần tụ lại, nhìn bức ảnh trong ánh mắt Mẫn Nhu vừa giận vừa tủi thân, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng vì giận mà run rẩy, vội vàng lau đi nước mắt, cầm điện thoại để bên cạnh bàn gọi cho Chân Ni.

“Chân Ni, là mình, tấm hình kia là mình và Lục Thiếu Phàm, cậu mau nghĩ xem có cách nào khiến bài báo này lắng xuống hết mức không?”

“Được, mình sẽ cố hết sức, cậu cũng nên cẩn thận.”

Giọng nói Chân Ni rõ ràng bất an, ân cần dằn dò khiến trái tim Mẫn Nhu ảm áp.

“Cám ơn cậu, Chân Ni”

Mẫn Nhu tắt máy tính, đứng dậy khỏi ghế, hai mắt đen bất bình, trong lòng đau xót phần nộ, cô chưa bao giờ lại oán hận Kỷ Mạch Hằng như thế. Thật buồn cười, một người đàn ông như thế, cô còn yêu suốt bốn năm, để rồi trả giá bằng ba năm.

Ánh mắt chuyển động, chú ý đến tấm ảnh chụp để trên bàn, bộ đồ tây màu trắng, gương mặt anh tuấn nho nhõ, khí chất phong tư trác tuyệt, dưới ánh mặt trời, khóe miệng Lục Thiếu Phàm khê cong, như một luồng sáng của dải ngân hà chiếu vào trái tim cô, trong nội tâm khô cạn đen tối bỗng nhuộm đầy màu sắc.

Ngón tay lạnh lẽo khê run, chạm vào khung hình làm bằng thủy tinh, Mẫn Nhu tham lam ngẩng nhìn gương mặt cao úy tuấn tú bên trong bức ảnh, khóe môi từ từ dần ra, tay nắm lấy khung hình thật chặt nên hơi tái lại.

Lục Thiếu Phàm cho cô không chỉ cuộc hôn nhân có bề ngoài hào nháng mà còn là sự quan tâm của một người đàn ông yêu thương vợ mình, với cô sự dịu dàng chăm sóc đó đã thành thói quen, cô làm sao có thể buông tay?

Cẩn thận đặt khung cảnh vào khoảng an toàn, ánh mắt Mẫn Nhu lóe lên tia sáng kiên định, quật cường xoay người đi về phòng.

Tại tòa nhà Kỷ thị, tiếng thang máy mở ra “đỉnh” một tiếng, thư kí tò mò nhìn ra, chỉ thấy một cô gái ăn mặc rất thời thượng đi ra thang máy.

Dáng người thanh mảnh cao gầy rất chuẩn đi về phía văn phòng tổng tài, đôi giày cavans màu đỏ bước đi hơi vội vàng, mũi mũi trai màu trắng, mắt kính màu ca phê che đi gương mặt nhỏ xinh đẹp.

“Tiểu thư, thật ngại quá nếu không có hẹn trước thì không thể vào!”

Thư kí nhanh nhẹn chắn ngay trước mặt Mẫn Nhu trước khi cô kịp chạm tay vào tay nắm, cản trở đường Mẫn Nhu, ánh mắt nghi hoặc nhìn không hề nhận ra Mẫn Nhu

Đôi môi đỏ mọng dưới chiếc kính râm khê nhếch lên, kiên quyết tháo mắt kiếng xuống và nón xuống, lông mày đen nung lên, nhìn thư kí đang sừng sờ lãnh đạm nói: “Tôi có việc tìm Kỷ Mạch Hằng, xin anh tránh ra cho”

Hàng lông mày nhăn lại không còn vẽ dịu dàng như trước kia. Giọng nói đanh thép mà lạnh lùng, thư kí kinh ngạc quan sát Mẫn Nhu từ trên xuống dưới, chỉ sau hai tháng mà ngày càng xinh đẹp quyến rũ, có điều sắc mặt khác một trời một vực trước đây

Mẫn Nhu là bạn gái của Kỷ tổng, anh biết, nhưng đã hơn hai tháng trước, sau khi Mẫn Nhu nhìn thấy Kỷ tổng mang theo một phụ nữ khác tới thì Mẫn Nhu vẫn chưa từng tới. Lúc này khí thế lại hung hăng, một thư kí nhỏ như anh cũng không biết được tình hình.

“Tránh ra cho”

Lãnh đạm nhắc lại khiến cho thư kí sợ hãi nuốt nước miếng, miệng cứng đơ, không dám ngăn cản cũng không dám tránh ra, sợ đắc tội Mẫn Nhu lại sợ đắc tội Kỷ tổng, cũng không biết hai người đã chia tay

Cửa phòng bị đẩy ra, tiếng bước chân bất ngờ tiến vào khiến người đàn ông đang chuyên tâm làm việc phải ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng nhìn người con gái vừa xâm nhập vào phòng, trong khoảnh khắc cảm thấy kinh ngạc, nhưng chỉ chớp mắt liền bị vẻ lạnh lùng thay thế.

“Thư kí Trương có chuyện gì thế?”

Giọng nói chất vấn lạnh như băng khiến cả người thư kí run lên, khó xử nhìn Mẫn Nhu tức giận ngang nhiên bước vào, không biết nói gì.

“Anh không cần giận chó đánh mèo, là tôi cứ muốn vào, không liên quan đến anh ta”

Mẫn Nhu thản nhiên lên tiếng, không hề cường điệu, đứng trước bàn làm việc, nhìn người đàn ông xuất sắc nhưng lạnh lùng ngồi trên ghế xoay, ánh mắt quật cường bất chấp.

Lông mi đen của Kỷ Mạch Hằng hơi nhú lại, ánh mắt lạnh như băng từ đầu đã chú ý gương mặt nhỏ nhắn đầy tức giận của Mẫn Nhu, vài giây sau lại ngó sang bên, nhìn thư kí đang đứng ở cửa không biết làm gì lạnh lùng nói: “Ra ngoài đi”

Tiếng cửa văn phòng khép lại, trong không khí vẫn còn quanh quẩn một luồng dư âm trong trẻo.

Trước đây đã từng yêu đến điên dại, hôm nay nhìn nhau chỉ có ghen ghét, Mẫn Nhu cảm thấy hít chung bầu không khí với Kỷ Mạch Hằng như đang tra tấn cô, nhưng vì người cô quan tâm, cô phải nhịn.

“Kỷ Mạch Hằng, nếu anh coi tôi là kẻ độc ác khiến anh phải căm thù đến tận xương tủy đến mức không thể tha thứ được, nếu muốn trả thù chỉ cần nhắm vào một mình tôi, đừng liên lụy đến người khác”

Mẫn Nhu đứng thẳng người, không nói chuyện dư thừa, nhìn vẻ mặt băng giá của Kỷ Mạch Hằng, đem mọi thứ nói ra, trong lòng nhẫn nhịn nhưng cũng không cam lòng cắn răng nghiêng lợi, buộc tội Kỷ Mạch Hằng.

Vẻ mặt Kỷ Mạch Hằng lại trở nên sa sầm, tưởng chừng như mọi sương băng đều ngưng tụ, đôi mắt nham hiểm ác độc nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy phần nộ của Mẫn Nhu.

Chính sự lạnh lùng này, những năm đó chắc là cô bị lấy mất não, nếu không cũng không mê mẩn con người vô tình lạnh như băng này, khiến cho bản thân đau lòng?

Đau lòng? Cô đau lòng vì anh ta, đau đến mức đánh mất bản thân, coi anh ta như trung tâm trong cuộc đời cô, nhưng anh ở đâu, đền đáp cô là gì?

Để cho cô lấy sự phí tâm của mình làm có? để cô có cơ hội đau khổ tuyệt vọng? Thậm chí còn muốn tổn thương người bên cạnh cô? Anh ta cho rằng mình có tư cách đó sao?

“Nếu như tôi yêu anh là sai, vậy thì ba năm qua, tôi vì sự tự tin ngu ngốc của bản thân đã phải trả giá”

Giọng nói Mẫn Nhu có chút nghẹn lại, hai mắt vì kích động mà ửng đỏ, hai tay để bên người nắm thật chặt, móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, từng cơn đau như nhắc nhở cô người đàn ông trước mắt này là kẻ vô tình và độc ác.

“Anh nói rất đúng, tôi là ngôi sao điện ảnh còn sợ sẽ không quyến rũ được đàn ông sao, nhưng mà, lúc này tôi đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình, tại sao anh phải tàn nhẫn đến mức đâm dao vào mặt tôi? Đùa như vậy anh thấy vui sao? Nếu là vậy thì Kỷ tổng cảm thấy, nhìn người khác đau khổ mới khiến trái tim nhẫn tâm của anh cảm thấy hả dạ?”

Từng lời chỉ trích khắc nghiệt, Mẫn Nhu không thể kiềm chế cảm xúc phần nộ của bản thân. Chỉ cần nghĩ tới cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm vì scandal này mà sẽ gặp trở ngại sau này, nỗi phần uất không cam chịu như nước lũ từ ngực trào ra.

Nếu không phải vì người đàn ông này, cô cũng không bước vào giới nghệ sĩ nhưng hang đen đó sao?

Sẽ không, cả đời cũng không!

Nhưng bây giờ, vì Kỷ Mạch Hằng mà cô bị gán cho thân phận đó, nó cũng trở thành vũ khí để anh ta hạ nhục cô. Kỷ Mạch Hằng, anh thật quá tàn nhẫn, nếu không yêu tại sao còn không chịu buông tay, ngay cả quyền tìm kiếm hạnh phúc của cô cũng muốn cướp đi sao?

“Hạnh phúc? Cô tưởng rằng tôi không biết, Lục Thiếu Phàm đã đối tượng đính hôn của Tiệp, cô và Lục Thiếu Phàm lại ở bên nhau, là vì yêu hay vì mục đích riêng, chỉ có cô là rõ nhất”

Đôi môi lạnh lẽo lúc mở lúc khép, giọng nói trầm thấp lạnh lùng như lưỡi dao sắc bén vô tình chém trúng cô, đôi mắt vô tình lạnh lẽo nhìn cô mỉa mai chế giễu.

“Hạnh phúc của tôi không liên quan anh, cũng không cần anh xen vào”

Dưới chiếc mũ lưỡi trai, chiếc cằm nhỏ quật cường nâng lên, đôi mắt như hoa anh đào trong nắng toát lên sự kiên định cố chấp nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh của Kỷ Mạch Hằng, không hề lui bước, giống như muốn chứng minh với anh ta, cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm rất hạnh phúc và vui vẻ.

Gương mặt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng vì sự tự tin của cô mà ngẩn ra, trong lúc nghi ngờ còn chưa hoàn toàn kết lại thì một giọng nói phụ nữ sắc nhọn từ cửa vang lên.

“Cô ở trong đây làm gì!”

Mẫn Tiệp mặc bộ âu phục nhỏ màu vàng nhạt, gương mặt thanh tú là một người con gái xinh đẹp, tay để trên nắm cửa giữ nguyên tư thế đẩy vào, đôi mắt xinh đẹp vừa nhìn thấy hai người ở trong phòng làm việc thì liền ngạc nhiên và không vui.

“Hằng, cô ta tới đây làm gì? Chẳng lẽ có Lục Thiếu Phàm còn muốn đến đây quyến luyến anh sao? Khẩu vị cũng lớn thật!”

Mẫn Tiệp nện bước thong thả đi tới, chậm rãi đi về phía bàn làm việc nơi hai người đang giảng co, gương mặt giễu cợt khiến cho cơ thể mảnh mai của Mẫn Nhu thoáng sững người, đôi môi đỏ cười lạnh, trong đôi mắt của Kỷ Mạch Hằng chỉ có rung động làm như không thấy.

“Đúng vậy, tôi đối với Kỷ tổng như hổ rình mồi, tiểu thư Mẫn Tiệp phải giấu thật kỹ, tránh để tới lúc người không còn, lại đi tìm mẹ mà khóc!”

Mẫn Nhu một bước cũng không nhường, dùng giọng nói chanh chua phản bác Mẫn Tiệp, khoe môi Mẫn Nhu tạo nên độ cong mỉa mai khi nhìn thấy gương mặt Mẫn Tiệp trở nên sa sầm.

Đem chuyện ảnh chụp nói rõ ràng có thể là do Mẫn Tiệp gây ra, nhưng mà Kỷ Mạch Hằng dám nói anh ta không tham gia sao? Nếu không có sự đồng tình của anh ta, Mẫn Tiệp làm gì dám không kiêng nể gì mà đối phó cô?

“Hằng, dám con gái trong giới nghệ sĩ đều là như thế, vì tiền, cả thân thể mình cũng có bán đi, đúng là vô liêm sỉ, phá hủy cuộc đời bản thân cũng đồng ý, cô ta tới tìm anh, em sợ anh sẽ bị cô ta gạt”

Gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Mẫn Tiệp đầy vẻ quan tâm lo lắng, hai tay vòng qua cánh tay Kỷ Mạch Hằng, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ, đúng là hình tượng của một người con gái tốt!

Gương mặt Kỷ Mạch Hằng lạnh băng, đôi mắt liếc nhìn Mẫn Nhu, muốn nói gì đó nhưng lại bị tiếng hừ lạnh cắt ngang

“Bị gạt? Hừ, không biết là loại phụ nữ đê tiện không biết xấu hổ nào muốn gạt anh tôi, trong lòng chúng ta đều rõ mà!”

Mẫn Nhu vừa quay đầu lại, nhìn thấy Kỷ Nguyệt Hân mặc đồ công chức đứng ở cửa, hai đôi mắt sắc lạnh giống như lưỡi dao mỏng đâm mạnh vào gương mặt nhỏ nhắn đầy ủy khuất của Mẫn Tiệp.

Giày cao gót dưới chân nện xuống sàn, tay bưng cà phê nặng nề để xuống bàn làm việc của Kỷ Mạch Hằng, cà phê bắn tung tóe lên trên văn kiện khiến nó bị bắn.

Kỷ Mạch Hằng nhíu mày, gương mặt lạnh lùng cũng không biểu hiện sự khó chịu, nhìn vẻ mặt giận dữ của Kỷ Nguyệt Hân chỉ lạnh giọng khiển trách: “Ai cho em không có quy tắc như thế, còn không đi ra ngoài”

“Hằng, anh đừng giận, Nguyệt Hân có chút hiểu lầm em...”

Mẫn Tiệp tỏ vẻ hiểu ý, giải vây giúp, chẳng những không được Kỷ Nguyệt Hân cảm ơn, ngược lại còn như lửa châm lên ngòi pháo, khiến cho lửa giận chất chứa trong lòng Kỷ Nguyệt Hân bùng cháy.

“Hiểu lầm? Bốn năm trước tôi tận mắt thấy cô cùng người đàn ông khác ôm ấp ấp liệu có phải hiểu lầm không? Đúng là chôn chúc tét gà thì chẳng có ý tốt? Gì mà bị gạt?”

Kỷ Nguyệt Hân vốn không phải tính tình hiền hòa, bây giờ lại bị Mẫn Tiệp chọc giận, hậu quả dĩ nhiên nghiêm trọng, một tay chỉ vào Mẫn Tiệp, tay còn lại kéo Mẫn Nhu, la âm lên nói: “Cô đúng là thông minh, sẽ không bị gạt. Ba năm trước, Kỷ thị gặp cơn khủng hoảng tài chính suýt nữa đóng cửa, cô không nói hai lời đã vỗ mông chạy lấy người, để mặc mình anh trai tôi tự sinh tự diệt tới giờ. Còn cậu thì quá ngốc, biết

rõ anh hai yêu cô gái khác mà vẫn dính vào, vì anh hai chịu không biết bao ủy khuất. Vậy ai mới là thứ rác rưởi!! Cô yên lặng ra đi đến cuối cùng bị người khác vứt bỏ!! Cô thông minh nhìn thấy tiềm lực của anh hai tôi, liền như ngựa điên cuộn chân nện chạy về đây, tôi nói cho biết, cửa lớn Kỷ gia vĩnh viễn không có mở cho cô bước vào!”

Kỷ Nguyệt Hân càng nói càng kích động, giày cao gót tiến lên như chuẩn bị đánh người lại bị Mẫn Nhu kéo lại, dưới vành nón lông mày nhíu lại muốn trấn an Kỷ Nguyệt Hân nhưng không biết nói gì. Nguyệt Hân làm khó Mẫn Tiệp một phần vì cảm thấy cô chịu bất công bị tổn thương, cô đâu phải thánh mẫu, Mẫn Tiệp làm ra chuyện quá đáng như thế làm sao có thể bỏ qua như trước.

“Tiểu Hân, em im miệng”

Kỷ Mạch Hằng xoay ghế đứng dậy, đôi mắt giận dữ nhìn thẳng vào gương mặt Kỷ Nguyệt Hân cảnh cáo.

Mẫn Nhu im lặng đứng kế bên cũng cảm nhận ánh mắt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng quét qua người cô, trước kia có lẽ sẽ đau lòng nhưng lúc này cô đã chết lặng, tự nhiên trở lại.

Nhìn Kỷ Mạch Hằng an ủi Mẫn Tiệp đang run rẩy cắn cắn môi đầy nước mắt vì bị Kỷ Nguyệt Hân mắng, dịu dàng an ủi: “Nguyệt Hân chỉ là bị người khác lừa gạt mới ăn nói khó nghe như vậy. Em đừng nghe, cũng không cần để ý, chỉ cần tin anh là được”

Bị người khác lừa gạt? Là nói cô sao?

Mẫn Nhu cười khẩy, nhìn đô nam nữ tình cảm vợ chồng, cô cũng lười nói, Kỷ Mạch Hằng, anh thì hay rồi cứ giữ lấy sự tin tưởng của anh đi!

“Lừa gạt? Anh, anh có phải bị viêm màng não hay không, cô ta có gì tốt, thật không biết anh nhìn thế nào mà ra hàng thượng hạng?”

Kỷ Nguyệt Hân bất mãn nói đối lấy ánh mắt nham hiểm của Kỷ Mạch Hằng, gương mặt lạnh lùng cao quý vì những lời nói khiêu khích lặp đi lặp lại của Kỷ Nguyệt Hân mà phủ màn sương.

“Anh sẽ đem những lời em nói hôm nay kể lại cho cha mẹ, tới lúc đó xem em làm thế nào”

“Ba mẹ thì sao? Người sai là anh, còn dám uy hiếp em? Được, chúng ta đi tìm cha, xem cha giúp ai!”

Kỷ Nguyệt Hân đắc ý nói, hai mắt trừng to giận dữ liếc nhìn đáng vẻ đáng thương của Mẫn Tiệp, không để tâm Kỷ Mạch Hằng, thân mật khoác vai Mẫn Nhu, vẻ mặt thay đổi nhanh chóng khiến người ta phải chắc lưỡi hít hà/

“Nhu, hôm nay mình cùng cha đi ăn cơm trưa, cậu cũng đi đi, cha mình gặp cậu nhất định sẽ rất vui!”

Mẫn Nhu cười gượng, trong lòng hiểu, Kỷ Nguyệt Hân đang giúp cô xả cơn giận, nhưng mà, sau khi chia tay Kỷ Mạch Hằng cô đã không thể nhìn trưởng bối Kỷ gia nữa, làm như thế thì đặt Lục Thiếu Phàm ở đây,

“Kỷ Nguyệt Hân, em tùy ý làm vậy tới khi nào!”

Kỷ Mạch Hằng thấp giọng nói chứng tỏ lửa giận chưa tan, đôi mắt âm hàn chất vấn nhìn về Kỷ Nguyệt Hân, nhưng người kia không biết sợ, nhún vai, kéo Mẫn Nhu ra ngoài, trên mặt là nụ cười vô tâm cô phể.

“Nhu, cha mình hôm qua còn khen cậu, nói mình làm gì đều không thể so được cậu, ha ha...”

Lúc đi tới cửa thì Mẫn Nhu dừng lại, trước vẻ mặt khó hiểu của Kỷ Nguyệt Hân, cô quay đầu nhìn hai người đang ôm nhau lãnh đạm nói:

“Nếu như để cho tôi nhìn thấy trên tờ tạp chí Bát quái có tin về Lục Thiếu Phàm, thì dù lưới rách cá chết tôi cũng sẽ không bỏ qua, thiên kim nhà giàu chưa kết hôn mà có con, tin tức này truyền ra ngoài sẽ khiến ọi người chú ý rất nhiều đó?”

Nói xong không quan tâm vẻ biến hóa trên mặt Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng, nắm lấy tay Kỷ Nguyệt Hân rời khỏi phòng làm việc.

Dưới lầu Kỷ thị, Kỷ Nguyệt Hân hít mạnh một hơi, gương mặt nhỏ nhắn đắc ý cười để lộ lúm đồng tiền, một tay để lên vai Mẫn Nhu, tay chống nạnh nói:

“Nhu, mình vừa rồi khí thế phùng phùng đúng không? Cậu có thể vẽ mặt của cô ta không? Vẽ mặt đó có thể làm diễn viên nhận giải Oscar không chừng!! Nhìn thấy liền giận mà!”

Mẫn Nhu mỉm cười nhìn Kỷ Nguyệt Hân đang đắc ý dào dạt, vừa cảm ơn vừa hăm dọa mấy năm qua Nguyệt Hân vẫn giữ được sự hoạt bát.

“Mình còn có việc, cậu thay mình hỏi thăm bác Kỷ, cơm trưa mình không đi được”

Kỷ Nguyệt Hân trầm mặc vài giây, nhưng vẫn gật đầu, hiểu nói: “Nhu, mình biết cậu khó xử, nhưng cha mình khen cậu không phải nói dối, cha mình thật sự hoan nghênh cậu, nếu anh mình không... a, không nói nữa, nói tới lại giận”

Mẫn Nhu nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ, chắc vẫn còn kịp.

“Nguyệt Hân, mình đi trước, lần sau nói chuyện”

Khi Mẫn Nhu tính đi về bãi đỗ xe, Kỷ Nguyệt Hân bỗng gọi giật, hoài nghi nhìn Mẫn Nhu.

“Vừa rồi khi đứng ngoài cửa nghe anh hai mình nói... cậu và Lục Thiếu Phàm...”

Quả nhiên, ở trong mắt người ngoài, cô lấy Lục Thiếu Phàm, chẳng qua vì muốn Mẫn Tiệp khó chịu, dùng cách này trả thù Mẫn Tiệp lấy đi Kỷ Mạch Hằng.

Mẫn Nhu không khỏi cong môi, đôi mắt đẹp thêm phần nghiêm túc, nhìn Kỷ Nguyệt Hân nói: “Mình và Lục Thiếu Phàm thật lòng ở bên nhau, không phải vì trả thù ai cả, chỉ muốn bình yên một đời”

Về lo lắng trên mặt Kỷ Nguyệt Hân mất đi, nhìn gương mặt Mẫn Nhu chân thành tha thiết vui mừng cười nói: “Chỉ cần cậu hạnh phúc là tốt rồi, nếu không mình sẽ áy náy cả đời!”

Tại tòa thị chính, Mẫn Nhu mang mũ lưỡi trai đeo kính râm, gương mặt nhỏ nhắn bị che kín, đầu cúi thấp, dáng vẻ lén lút lút, chưa bước vào cổng đã bị bảo vệ ngăn lại hỏi.

“Tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì?”

“Tôi...”- Mẫn Nhu muốn nói là đến tìm Lục Thiếu Phàm, nhưng nghĩ tới số tin tức bát quái vừa tung ra sáng nay, vì lý do an toàn nên không thể nói tên Lục Thiếu Phàm.

“Tiểu thư, nơi này không thể tùy tiện ra vào, nếu không có việc gì xin cô về cho”

Đúng lúc Mẫn Nhu bị bảo vệ mời ra ngoài, thì một người con gái mặc đồ OL thanh lịch đi qua đại sảnh lớn, Mẫn Nhu chợt nhớ đó là thư kí của Lục Thiếu Phàm, trong lòng vui mừng, vội vàng kêu:

“Thư kí Triệu”

Triệu Linh nghe có người gọi mình tò mò quay đầu lại, nhìn ra phía ngoài cửa thì thấy một cô gái ăn mặc đơn giản bị bảo vệ ngăn lại, mũ và kính râm che kín cả gương mặt, nghi ngờ cau mày nhưng vẫn bước tới.

“Thư kí Triệu, cô còn nhớ tôi không?”

Mẫn Nhu thừa dịp bảo vệ không chú ý, kéo kính râm xuống sống mũi, đôi mắt sáng nhấp nháy nhìn Triệu Linh, sau đó lại đẩy lên tránh bị người khác nhận ra.

Triệu Linh chợt hiểu ra mọi chuyện, gật đầu lịch sự cười với Mẫn Nhu, sau đó tới chào hỏi bảo vệ mới thành đưa Mẫn Nhu lên lầu mười hai.

“Thị trưởng vẫn chưa xong việc, Mẫn tiểu thư có thể trực tiếp đi lên phòng làm việc để gặp”

“Cảm ơn cô”

Nhìn Triệu Linh cầm đồng văn kiện đi xa, Mẫn Nhu từ từ bước tới mở cửa phòng làm việc của Lục Thiếu Phàm, vẫn là cách sắp xếp như lần trước, nó cũng giống hệt con người Lục Thiếu Phàm, luôn mang đến cảm giác sạch sẽ thư thái.

Bên trong phòng rất yên tĩnh, Mẫn Nhu mở hé cửa, một bóng người cao ráo đứng ở trước cửa sổ sát đất, chiếc áo sơ mi trắng như tuyết không dính một hạt bụi, quần tây thẳng thớm, từ góc nhìn của Mẫn Nhu có thể quan sát thấy một bên gương mặt tuấn tú thanh nhã của Lục Thiếu Phàm.

Trong lòng sinh ra cảm giác xao động, cảm giác muốn ôm anh, Mẫn Nhu nuốt nước miếng, thì ra cô có sắc tâm với Lục Thiếu Phàm...

Đôi môi đỏ mọng cong lên hứng khởi, Mẫn Nhu cẩn thận chú ý Lục Thiếu Phàm, vừa rón rén đẩy cửa vào, thập phần cẩn thận tiếp cận anh.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại chạm vào áo sơ mi của anh, Mẫn Nhu hài lòng nường mảy, đặc ý vì gian kế của mình. Đột nhiên áo sơ mi trong tay trượt ra, thoát khỏi bàn tay cô, hai mắt ngược lên kinh ngạc chỉ nhìn thấy nụ cười cùng đôi mắt đen bốn cột của Lục Thiếu Phàm.

Trên vòng eo nhỏ nhắn, một bàn tay to lớn chộp lấy, cả người Mẫn Nhu đứng lại, muốn cúi đầu nhìn thì chiếc cằm nhọn thon dài lại bị một bàn tay trắng nõn nâng lên, bên tai, là luồng hơi thở ấm nóng.

“Nhớ anh rồi sao?”

Đôi mắt đen sáng ngời nhìn gương mặt nhỏ nhắn ứng hồng vì bối rối của cô, trên môi Lục Thiếu Phàm nở nụ cười hài lòng, âu yếm giữ chặt cằm cô, hạ giọng dịu dàng nói: “Anh rất nhớ em, bà xà à!”

Tay Lục Thiếu Phàm để sẵn bên eo cô ôm cô áp sát anh, tư thế ngọt ngào mà mờ ám làm cô nhớ lại chuyện tối qua, mặt đỏ như máu, mà miệng vẫn nói cứng: “Em chỉ đi ngang qua, tiện thể xem anh có bỏ bữa không, có...”

Nói dối chưa thành câu, trên môi lại ập tới hương bạc hà quen thuộc, chiếc mũ trên đầu bị xốc lên, mái tóc đen được búi gọn trong chớp mắt xoa ra sau lưng. Trái tim Mẫn Nhu đập nhanh hơn, muốn mở miệng nói chuyện nhưng thất lưng càng bị siết chặt, đôi môi Lục Thiếu Phàm như núi đè lên cô.

Tất cả mọi thứ xảy ra quá đột ngột khiến cô chỉ có thể sững sờ mở to mắt để mặc cho Lục Thiếu Phàm thích làm gì môi cô thì làm.

“Nhắm mắt lại...”

Anh dịu dàng dụ dỗ cô để cô nghe lời nhắm mắt lại, môi đỏ mọng hơi mở nghênh đón nụ hôn của anh.

Nụ hôn dịu dàng, đầu lưỡi liếm nhẹ, bàn tay Lục Thiếu Phàm không ngừng siết chặt, bàn tay giữ lấy dưới cằm đã dời sang sau ót, Mẫn Nhu hơi khép mắt, ngại ngùng đáp lại, đối lấy là sự điên cuồng xâm chiếm.

Mẫn Nhu không nhận được nữa hay tay vòng lấy cổ Lục Thiếu Phàm, kiễng mũi chân, chậm rãi cùng đầu lưỡi của anh quấn vào nhau, hai gò má vì xấu hổ mà bị màu đỏ bao phủ lại trở nên quyến rũ động lòng người.

“Cộc cộc”

Tiếng gõ cửa vang lên khiến cho Mẫn Nhu đang mê mẩn trong sự dịu dàng của Lục Thiếu Phàm liền run lên, đột nhiên đẩy Lục Thiếu Phàm cũng đang mê mẩn ra, cô xoay đầu thì thấy vẻ mặt nghiêm túc của thư kí Triệu đứng ngay cửa.

Mẫn Nhu then thùng hạ thấp đầu, không nhìn sắc mặt Lục Thiếu Phàm, bản thân thông thả đi tới bên giá sách, rút ra một quyển giả vờ đọc nó.

“Thị trưởng, có văn kiện từ cục xây dựng cần ngài kí tên”

Thư kí Triệu để văn kiện lên bàn, đối với những gì mình vừa thấy coi như không có, gương mặt trước sau đều nghiêm túc, mãi đến khi bước ra cửa quay đầu lại, ánh mắt nhìn trộm Mẫn Nhu một lần, rồi nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Thị trưởng Lục, vừa rồi Phó Thị Trưởng Triệu có nhờ tôi chuyển cho ngài, thời tiết khô nóng, cẩn thận dễ cháy”

14. Chương 14

Bên trong văn phòng thị trưởng, Mẫn Nhu nhàn nhã ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, một tay để trên đùi chống lên cằm, hai mắt xinh đẹp mở to, vẻ mặt hưởng thụ nhìn người đàn ông đối diện đang mải mê làm

việc.

Ngón tay thon dài gõ liên hồi lên bàn phím, giữa hai mắt bắt gặp vẻ nghiêm túc, ngũ quan nho nhã từng đường nét góc cạnh, mái tóc đen bóng, làn da trắng trơn bóng, theo mắt nhìn xuống là vùng xương quai xanh rất đẹp, không ngờ được Lục Thiếu Phàm khi làm việc lại hấp dẫn đến thế...

Lục Thiếu Phàm từ khi ngồi vào ghế chẳng hề nhìn lấy cô một lần, cứ chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, thái độ làm việc cẩn thận tỉ mỉ khiến cho trong lòng Mẫn Nhu cảm thấy ngọt ngào.

Một người đàn ông ưu tú như thế lại là của cô, chỉ cần nhớ tới tên mình ghi trên hộ khẩu của anh thì một cảm giác tự hào lại lan tràn trên mặt, hoặc có thể ngay cả chính cô cũng không phát hiện, khi nhìn Lục Thiếu Phàm miệng cô đã kéo đến tận mang tai.

Cảm giác đói bụng lại tăng thêm, Mẫn Nhu sờ sờ bụng, cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, mười một giờ năm mười lăm rồi, Lục Thiếu Phàm sao vẫn chưa làm xong?

Đôi mắt nhìn ra bên ngoài, bên ngoài chỗ làm không còn bóng người, cả tầng lầu trở nên trống trải và yên tĩnh.

“Lục Thiếu Phàm, khi nào anh xong việc a?”

Giọng nói nũng nịu khiến ười ngón tay để trên bàn phím của Lục Thiếu Phàm khựng lại, đôi mắt thâm thúy rời khỏi màn hình, khẽ nghiêng đầu liền nhìn thấy gương mặt tươi cười nhăn nhó của Mẫn Nhu, bàn tay xoa xoa bụng.

“Em đói bụng sao?”

Lục Thiếu Phàm tựa lưng ra sau ghế, cả cơ thể dựa hẳn vào ghế xoay, mười ngón tay đặt lên ghế tựa như bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, hai mắt híp lại sâu xa khó lường liếc nhìn Mẫn Nhu.

Giọng nói gợi cảm này khiến cho trái tim Mẫn Nhu đập mạnh, cô chỉ nhìn thoáng qua Lục Thiếu Phàm rồi dời đi, anh quá hấp dẫn nếu cô cẩn thận sẽ rớt vào đó, chỉ sợ khi đó lại làm trò cười cho thiên hạ.

“A, gần mười hai giờ rồi, làm việc cũng ít thôi, em lo lắng cho dạ dày của anh, nếu tiếp tục như vậy lỡ bị đau dạ dày sẽ không tốt”

Lục Thiếu Phàm nghe cô dịu giọng thì thầm nói, đuôi lông mày nhướng lên, cằm dưới nâng nhẹ, khóe môi hơi cong lên, đôi mắt đen chăm chú nghe giọng nói nhỏ xú của Mẫn Nhu.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì...”- Mẫn Nhu lúng túng mở miệng, cảm giác bị nhìn thấu khiến cô bối rối vươn ngón tay giữa chỉ ra cửa. “Chúng ta đi ăn trưa được không?”

Lục Thiếu Phàm đột nhiên xoay ghế đứng dậy, nhìn về mặt thẹn thùng của Mẫn Nhu, trên môi lại nở nụ cười vui vẻ, đẩy ghế lui ra sau đi về phía chỗ treo áo khoác.

Mẫn Nhu thấy anh chuẩn bị đi cũng vội vàng đứng dậy, trong lúc vô tình liếc nhìn màn hình, lông mày nhíu lại tưởng bản thân nhìn lầm. Thừa dịp Lục Thiếu Phàm không chú ý, cô lén nghiêng mình muốn nhìn xem, tuy rằng biết xem nội dung công việc của người khác là không tốt nhưng vừa rồi khi nhìn thấy lại kích thích sự tò mò trong cô.

Trên màn hình tinh thể lỏng, không có số liệu hoặc báo cáo công tác, cũng không có văn kiện như cô đoán, chỉ có trò chơi chiến thuật vòng du – “Chiến địa chi vương”

“A, quên đóng, Nhu, giúp anh tắt đi”

Mẫn Nhu nghiêng đầu nhìn Lục Thiếu Phàm mặc âu phục, gương mặt nho nhã tươi cười vô hại, hai mắt trong suốt đen láy cứ nhìn cô như đang nói một chuyện rất đời bình thường.

Mẫn Nhu nhất thời rối loạn, hai mắt nhắm lại hít sâu một lần, trong lòng có gắng khiến cho nội tâm đang nổi sóng bình tĩnh lại, dùng giọng nói bình thản hết mức hỏi: “Mấy giờ anh xong việc?”

Lục Thiếu Phàm liếc nhìn đồng hồ treo tường, khẽ cong môi: “Mười một giờ rưỡi”

Khóe miệng Mẫn Nhu kéo ra, thì ra cô vừa tới đây thì Lục Thiếu Phàm đã xong việc.

“Vậy sao anh không nói cho em biết anh đã xong việc”

Giọng nói cần răng nghiêng lợi cất lên bên trong căn phòng yên tĩnh, Lục Thiếu Phàm cài chiếc nút cuối cùng xong liền ngược mắt, cười tủm tỉm đôi mắt đen nhìn gương mặt đang tối đen hơn phân nửa của Mẫn Nhu, xóa đi vẻ tươi cười đắc ý chế nhạo:

“Em không có hỏi”

“Lục!! Thiếu !! Phàm!!”

Mẫn Nhu kéo túi xách, nổi giận dùng dùng xoay người, bỏ mặc người đàn ông đang cười đắc ý đến nỗi gió xuân dạt dào, giầy nhấc lên đi tới cửa.

Cả người chợt bị kéo nghiêng về sau, cô thở nhẹ một tiếng, cả cơ thể mềm mại nhỏ nhắn ngã vào lồng ngực lạnh lẽo nhưng trong sạch, mùi hương bạc hà quấn quanh cơ thể, Mẫn Nhu xấu hổ giãy giụa, thì mới nhận ra hai tay bị anh giữ lấy.

“Lục Thiếu Phàm, nếu anh không buông em ra, em sẽ kiện anh tội quấy rối đó!”

Lời uy hiếp ngây thơ đưa tới một tiếng cười nhỏ, giống như bạch ngọc trên vành tai truyền đến cảm giác tê dại, lại như mồi lửa, nháy mắt đốt cháy cây diêm như cô.

“Bà xã, như vậy mới gọi là quấy rối!”

Trên gương mặt một luồng hơi thở ẩm ướt ấm nóng đầy ái muội không ngừng phả vào, lỗ tai nhẹ cắn nhẹ cảm giác tê dại khiến Mẫn Nhu khản trương không dám thở mạnh, hai mắt chớp chớp để mặc anh làm xằng làm bậy.

“Lục Thiếu Phàm, anh có biết mình rất lưu manh không?”

Nín thở chất vấn khiến cho tên tội phạm đang gây tội dừng lại, tựa đang thưởng thức gương mặt và vùng cổ đỏ bừng, anh cười khế, đặt một nụ hôn nóng bỏng lên tóc cô.

“Trước kia anh không biết, nhưng bây giờ thì đã biết”

Mẫn Nhu thở dài không biết làm sao, Lục Thiếu Phàm định ăn cô, mà cô lại như tôn ngộ không thoát không khỏi ngũ chỉ sơn của Lục Thiếu Phàm.

Hai mắt then thùng run lên, đôi môi đỏ tạo nên độ cong hạnh phúc, đầu tựa vào cổ Lục Thiếu Phàm, giọng nói buồn buồn hỏi: “Nếu ngày nào đó chúng ta bị tách ra, Lục Thiếu Phàm, liệu khi đó anh có nhớ em không?”

“Vậy anh sẽ đi theo em”

Chưa suy nghĩ được mấy giây đáp án đã vang lên bên tai, trái tim Mẫn Nhu đập mạnh, trong chớp mắt dừng lại nhưng cảm giác khó chịu lại thay thế, cô nghiêng đầu qua, gương mặt mơ hồ mang theo vẻ bất mãn:

“Lục Thiếu Phàm, em đang nói nghiêm túc!”

Một nụ hôn cần trọng tiến đến dừng trên gương mặt, rồi khóe miệng, cuối cùng rớt xuống chính xác trên cánh môi, đôi môi gọt mỏng dịu dàng áp vào đôi môi đỏ mọng sáng bóng của cô, đôi mắt đen sáng ngời của anh nhìn gương mặt xấu hổ cùng đôi mắt giận dữ của cô, trước đôi môi đang mấp máy của cô, anh trịnh trọng hứa hẹn.

“Anh cũng rất nghiêm túc”

Giọng nói trầm thấp của anh như một thứ bùa chú trấn an cô, khiến cho nỗi sợ hãi bất an trong lòng vì một câu nói của anh mà trở nên lắng xuống, Mẫn Nhu nhẹ nhàng động chạm môi, hôn ngược lại môi anh, sau đó áp mình vào ngực Lục Thiếu Phàm.

Dù ở phía trước có cản trở, nhưng điều cô muốn là một lời hứa của Lục Thiếu Phàm, không cần gì cả.

Xe chạy qua đường lớn, tiến vào con đường nhỏ hơn, Mẫn Nhu thò người ra nhìn, lông mày chau lại khó hiểu nhìn Lục Thiếu Phàm:

“Chúng ta đến cục quản lý đất làm gì?”

“Có văn kiện phải đưa hôm nay nên anh thuận đường ghé qua!”

Lục Thiếu Phàm chuyên tâm lái xe, đẩy nhẹ bánh lái, giọng nói nhàn nhạt tùy ý. Mẫn Nhu cong môi, tựa vào ghế, trong mắt là hình ảnh những tòa nhà lớn không ngừng trôi về sau, trong kí ức mơ hồ nhớ lại đêm đó, cũng ở tòa nhà cao này.

“Ở đây chờ anh một lát, anh sẽ quay lại ngay”

Ngón tay thon dài trắng nõn của Lục Thiếu Phàm vén nhẹ mái tóc dài của cô, dịu dàng dặn dò. Khi thấy cô cười đáp lại, Lục Thiếu Phàm hài lòng khoé miệng nhường lên, cầm lấy túi giấy bước xuống xe.

Hai mắt Mẫn Nhu mơ màng nhìn cánh cửa bên ngoài tòa nhà, có thể dễ dàng nhìn thấy mấy dòng chữ to đập vào mắt – Cục quản lý đất, người và vật đã không còn. Hai năm sau, cô đứng ở đây này nhưng tâm trạng và tình cảm đã không còn như năm đó.

Lặng lẽ bước xuống xe, hai tay dút trong túi áo khoác, thông thả đi về một góc của tòa nhà, chiếc ghế đá công cộng đã cũ nhưng vẫn như hai năm trước năm đó, lông mi Mẫn Nhu rũ xuống, khoé môi chưa xót cười tạo nên nếp nhăn.

Trong đầu là cuốn phim quay chậm của đêm mùa đông hai năm trước, cô một mình mặc chiếc áo bông dày, trong đêm khuya khoắt lạnh lẽo ngồi trên ghế run rẩy, bên trong ngực giấu đơn xin đăng kí đất của Kỷ thị, chỉ vì muốn Kỷ thị có thể thuận lợi xây dựng được trung tâm thương mại phồn hoa trên mảnh đất đó

Ngón tay lạnh ngắt tê cóng, cũng không dám buông văn kiện đã lạnh như băng ra, sợ nó sẽ bị gió thổi đi, cho dù cơ thể cô rét lạnh, nhưng lòng lại sung sướng chỉ vì muốn đổi lấy nụ cười của người đó.

Trong lòng hân hoan nhảy nhót nhưng đổi lấy chỉ là cái liếc mắt thản nhiên, cô lại thật thà lựa chọn bỏ qua cho sự lạnh lùng của anh ta, tiếp tục, bảo vệ anh ta, ở bên anh ta cho tới khi quay đầu lại nhìn thấy sự tồn tại của cô.

Kiên trì không ngừng suốt ba năm, mãi đến khi Mẫn Tiệp xuất hiện thì mọi mộng tưởng đều tan biến, nhìn anh ta càng lúc càng xa cô, cô mới tỉnh ngộ. Thì ra, chỉ có mình cô tự si tình, còn anh chưa từng đi vào thế giới của cô

Nhìn nước sơn loang lổ trên ghế, Mẫn Nhu nhu nhú mắt, hít thở thật sâu, tất cả đều đã qua, đi qua hết rồi, dù đáng hay không tất cả chỉ là một kí ức đen trắng, chôn vùi trong năm tháng.

Đêm đó, trong kí ức của cô thì trong màn đêm nhá nhem tối, lúc Mẫn Nhu ngồi trên ghế đó, xoay người mắt nhìn về phía xa, giữa trời đông giá rét chỉ có một nơi còn sáng.

Trong tòa nhà to lớn, nơi cửa sổ sát đất ở lầu năm, một bóng người màu đen đập vào mắt cô. Hai mắt Mẫn Nhu lóe lên, trái tim nhẹ nhàng run lên, nhìn chăm chú gương mặt tuấn tú nhưng mơ hồ kia, tay ôm lấy nơi tim. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, cả cơ thể lẫn tay đều run bần bật, hai tay chà sát vào nhau muốn tìm chút ấm áp cho cơ thể đã lạnh run.

Hai tay ôm lấy trước ngực, nhìn bóng người nơi cửa sổ biến mất, Mẫn Nhu ngơ ngác nhìn về nơi có ánh đèn bên trong kí ức, trong lòng có trăm cảm giác.

“Em sao vậy? Lạnh lắm sao?”

Lục Thiếu Phàm vội vàng đi tới trước mặt cô, cơ thể run rẩy của Mẫn Nhu liền dịu đi, nét mặt tái nhợt, cánh môi tím tái, yếu ớt cười: “Anh xong chưa”

Đôi lông mi dài của Lục Thiếu Phàm nhú lại, sự quan tâm xuất hiện bên trong mắt, cánh tay dài duỗi ra dịu dàng ôm lấy cô đang run rẩy vào lòng, bàn tay vỗ nhẹ tóc cô, như đang dỗ dành trẻ con.

Trong mắt Mẫn Nhu cảm giác rung động bắt đầu, hai mắt đỏ ửng, mùi hương bạc hà khiến cô hít thở thật sâu, cảm nhận sự quan tâm chăm sóc tỉ mỉ của anh, siết chặt lấy hông Lục Thiếu Phàm.

“Tiểu Lục?”- Tiếng gọi to ập tới, Mẫn Nhu bừng tỉnh, vội vàng thoát khỏi cái ôm của Lục Thiếu Phàm, cúi đầu điều chỉnh dáng vẻ thất thố của mình.

“Xem miệng mồm tôi này, vẫn hay gọi sai, Tiểu Lục... Lục Thị trưởng, đừng để ý a!”

Tiếng cười tục tũn vui vẻ của đàn ông cất lên, Mẫn Nhu tò mò quay đầu, một người đàn ông trung niên chưa đến năm mươi, mặc bộ âu phục làm việc, gương mặt tươi cười, một tay khoác lên vai Lục Thiếu Phàm.

“Khách sáo rồi, Thiếu Phàm vẫn nhớ năm đó là do cục trưởng Nghiêm dạy dỗ cắt nhắc”- Lục Thiếu Phàm cười nhạt, lễ độ hóa giải sự lúng túng của hai người, tay vẫn nắm lấy Mẫn Nhu.

Cục trưởng Nghiêm nghe Lục Thiếu Phàm nói thế, nụ cười càng sâu thêm hài lòng gật đầu, trong mắt tán thưởng. Khi chú ý tới người bên cạnh Lục Thiếu Phàm thì đầu tiên là sửng sốt, nhưng lại cười liên tục vỗ vỗ vai Lục Thiếu Phàm: “Lục Thiếu Phàm, chừng nào thì đãi rượu mừng đây?”

Đường cong trên môi Lục Thiếu Phàm tăng thêm, hai người nắm chặt tay nhau, đối với cục trưởng Nghiêm khách khí nói: “Đến lúc đó xin cục trưởng Nghiêm và các vị đồng nghiệp nỗ lực mặt đến tham dự!”

“Tiểu Lục lời này của cậu quá khách sáo rồi, tôi với cậu nói thế nào cũng là cộng sự hơn một năm, chỉ cần cậu đưa thiệp mừng, mọi người trong cục sẽ đến chúc mừng cậu!”

Lục Thiếu Phàm khiêm tốn lễ độ đáp, Mẫn Nhu chỉ tươi cười im lặng nghe hai người nói chuyện, mãi đến khi cục trưởng Nghiêm bỏ đi, mới thở hắt.

“Như vậy không được sao?”

Hai ngón tay dài trắng yêu chiều nhéo mũi cô, anh tự nhiên quàng qua vai cô đi tới chỗ đậu xe, không quên chế nhạo hỏi.

Mẫn Nhu thư thái thở dài, đánh giá ánh mắt Lục Thiếu Phàm vẫn nhìn cô, bản thân tò mò nghi hoặc hỏi.

“Lục Thiếu Phàm, trước đây anh làm ở cục quản lý đất sao?”

Cửa xe được Lục Thiếu Phàm mở ra, giữa hàng lông mày tuấn tú là nụ cười nhạt, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chú gương mặt nhỏ nhắn viết chữ nghi ngờ của cô, trả lời cô trước sau như một vẫn dễ nghe.

“Phải, cách đây khoảng hai năm thì bị điều đi”

Mẫn Nhu hiểu liền gật đầu, hạ thấp người ngồi vào ghế phụ, lúc cửa xe đóng lại, cô cúi đầu thất vọng an toàn nên bỏ lỡ ánh mắt nhu hòa mang theo ý tứ sâu xa của Lục Thiếu Phàm khi nhìn cô.

“Lục Thiếu Phàm, em có nên thay đồ mới, có nên mua chút quà khi tới Lục gia không?”

Sau khi ăn xong, trên đường về tòa thị chính, Mẫn Nhu cuối cùng cũng thiếu kiên nhẫn bắt đầu lo âu bất an, cúi đầu tự thẩm định trang phục của mình, hỏi ý Lục Thiếu Phàm.

“Như vậy là tốt rồi, không cần thay. Còn quà lần sau hãy mua, gia gia không thích phô trương lãng phí”

Lúc vào tòa thị chính, Lục Thiếu Phàm liền nói hai câu này, ánh mắt nghiêm túc khiến cô không thể nghi ngờ lời của anh nói.

Nỗi bất an trong lòng Mẫn Nhu bị tiêu hủy, nhìn hai mắt trong suốt của Lục Thiếu Phàm nặng nề gật đầu, trên gương mặt sáng rõ nhỏ nhắn là nụ cười khiến người ta yên tâm

“Vậy em về nhà đợi anh”

Mẫn Nhu từ từ buông tay Lục Thiếu Phàm, lui về sau mấy bước, nghiêng đầu, khẽ nháy mắt: “Anh vào đi”

Lục Thiếu Phàm không lập tức xoay người đi vào mà đứng tại chỗ, nhìn gương mặt cô trong lúc lơ đãng toát lên vẻ thẹn thùng, nhẹ nhàng nhếch miệng.

“Lần này, anh muốn nhìn em đi trước”

Mẫn Nhu sửng sốt lặp lại lời Lục Thiếu Phàm nói, nhớ tới mỗi sáng đều là cô tiễn anh đi làm, đôi môi đỏ mọng ngọt ngào cong lên, không so đo cãi cò, vẫy tay với anh, xoay người đi về bãi đỗ xe.

Ánh mặt trời phản chiếu trên mặt, Mẫn Nhu nheo hai mắt lại, sau lưng, ánh mắt dịu dàng ôn hòa vẫn nhìn theo cô, khiến cho lòng cô lấp đầy niềm hạnh phúc.

Ngồi trong xe, khởi động xe, qua chiếc kính phản quang, cô nhìn về cửa tòa nhà, nhìn theo bóng người cao to thanh nhả Mẫn Nhu mỉm cười, hạnh phúc chính là như thế.

Chiếc xe Lamborghini chạy vào đường xe của đại viện, từ trong xe nhìn ra là hàng cảnh vệ uy nghiêm. Mẫn Nhu không còn thấp thỏm bất an như lần trước, bàn tay nhỏ bé bị giữ chặt trong tay Lục Thiếu Phàm, cảm giác ấm áp khiến lòng cô từ từ dịu lại.

“Lát nữa khi vào, em đi bên cạnh anh, không cần nói gì cả biết không?”

Lúc đứng trước cửa sắt, Lục Thiếu Phàm đột nhiên xoay người, bàn tay đặt lên vai cô dịu dàng dặn dò.

Mẫn Nhu nhìn gương mặt cười của Lục Thiếu Phàm, hai mắt sáng rực nhìn đôi mắt đen chững chạc sâu sắc của Lục Thiếu Phàm, nhớ tới cô chống đối bà Lục, đại khái cũng hiểu tại sao Lục Thiếu Phàm không cho cô nói.

“Lục Thiếu Phàm, nếu cuộc hôn nhân giữa chúng ta gặp nhiều cản trở như thế, em hy vọng hai người cùng nhau đối mặt chứ không phải chỉ có mình anh, một mình đảm đương mọi chuyện.”

Mẫn Nhu nghiêm túc nói, lời nói cẩn trọng làm cho nụ cười trên mặt Lục Thiếu Phàm nhạt đi. Sau khi hiểu ý Mẫn Nhu, bàn tay để trên vai càng dùng sức giống như truyền cho cô sự kiên trì.

“Nếu như phải đắc tội với Lục gia thì cứ để anh làm, nếu như em nói ra, như vậy sau này em muốn lấy lòng người Lục gia sẽ càng khó khăn, ngốc ạ, đã hiểu chưa?”

Lúc Mẫn Nhu đang trầm tư nghe Lục Thiếu Phàm nói thì đã bị dắt vào bên trong cửa, cách mấy ngày trước khi đứng ở đây có cảm giác sợ hãi bây giờ thì không chỉ vì bên cạnh có Lục Thiếu Phàm

Bên trong căn biệt thự cổ kính, trang trí tao nhã, kiến trúc cổ điển, bố cục của toàn căn biệt thự toát lên sự duyên dáng sang trọng khí thế giống như khí chất tự nhiên toát ra từ người Lục gia, cao quý bất khả xâm phạm.

Những chiếc tủ Châu Âu, đèn thủy tinh treo trên vách tường, hai bên vách tường cầu thang là một màu vàng kim, xung quanh treo đầy những bức hình lớn nhỏ, bên trong đều là mặc quân trang, sắc mặt quân nhân nghiêm túc.

“Thiếu gia, cậu về rồi à!!”

Khi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm bước vào biệt thự, một người phụ nữ mặc đồ bảo mẫu chạy ra đón, Mẫn Nhu nhớ lần trước tiếp cô là dì Mai.

“Dì Mai, mẹ và ông nội ở đâu?”

Lục Thiếu Phàm thuận miệng hỏi, một bên kéo Mẫn Nhu đi vào phòng khách, phòng khách được thiết kế theo kiểu hình tròn, sofa làm bằng vải bố đều được xếp khít với đường cong của tường, đèn thủy tinh tròn treo cao cao ở trên nhưng không làm mất đi sự tinh tế.

Lục Thiếu Phàm ngồi xuống ghế sofa, kéo Mẫn Nhu qua tựa vào ngực mình, người ở bên ngoài nhìn vào còn tưởng là hai người yêu nhau

“Dạ Tham mưu trưởng đang ở thư phòng, còn phu nhân vẫn chưa đi làm về”

Dì Mai hẳn nhiên biết Mẫn Nhu, thấy Mẫn Nhu vẻ mặt thản nhiên rúc người vào trước ngực Lục Thiếu Phàm, dù tò mò nhưng cũng không dám nhiều lời, thành thật trả lời câu hỏi của Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm liếc nhìn đồng hồ đeo tay, chân mày cau lại, tay vẫn vòng qua giữ lấy eo thon của Mẫn Nhu, cười ôn hòa với dì Mai: “Dì Mai, chúng tôi ngồi đây được rồi, đi cứ đi làm việc đi, không cần phải để ý đến”

Dì Mai mỉm cười gật đầu, ngấm nhìn Mẫn Nhu rồi rời khỏi phòng khách, không lâu lắm thì một cô gái trẻ tuổi bưng mâm trà tới.

“Thiếu gia, Tiểu thư!”

Mẫn Nhu nhìn cô gái đặt hai tách trà xuống bàn, lễ phép xưng hô với hai người rồi lui xuống ngay, nhìn không chớp mắt không có lấy chút mạo phạm.

Người hầu ở Lục gia đều dàng hoàng, Mẫn Nhu cũng có thể hiểu được, dù là nhân phẩm hay tu dưỡng, Lục gia so với người thường đều rất coi trọng. Có lẽ đó là lý do bà Lục không muốn chấp nhận cô? Đã từng có vết xe đổ là Mẫn Tiệp, scandal trong giới giải trí lại không ngừng công bố, bà Lục sao thể ngồi yên?

“Em đang suy nghĩ gì vậy?”

Mẫn Nhu thu hồi suy nghĩ, nhìn đôi mắt đen híp lại của Lục Thiếu Phàm, môi cong lên nhìn gò má của cô.

“Không suy nghĩ gì cả, chỉ là thấy nhà anh rất đẹp”

Lời nói dối vô nghĩa, Mẫn Nhu cười trừ ngả đầu vào vai Lục Thiếu Phàm, nhìn chiếc nút trên áo sơ mi Lục Thiếu Phàm.

Đột nhiên Lục Thiếu Phàm giữ lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, Mẫn Nhu vừa nhấc đầu dậy liền bắt gặp đôi mắt đen lấp lánh trong suốt sáng rực của anh, hai người ở sát nhau đến mức Mẫn Nhu có thể thấy lỗ chân lông trên mặt Lục Thiếu Phàm, trong lòng rối loạn, nhưng không cách nào ngăn anh áp sát vào.

Bốn cánh môi chỉ cách nhau vài millimet, Mẫn Nhu có thể cảm thấy hơi thở nóng cháy của Lục Thiếu Phàm, chớp mũi chỉ thiếu chút nữa là đụng vào nhau, điều đó càng khiến Mẫn Nhu khản trương nuốt nước miếng, sự ma sát nơi thất lưỡng khiến cơ thể cô mềm nhũn, do dự nhắm mắt lại, trên môi vừa truyền tới xúc giác ấm áp thì một giọng nói non nớt thanh khiết la lên như tiếng chuông báo giữa phòng khách, khiến Mẫn Nhu chấn động, đột nhiên lui ra khỏi người Lục Thiếu Phàm, ngồi ra sau.

“Ba ba”

Mẫn Nhu giả vờ sửa lại tóc, cố gắng che dấu vẻ bối rối ngượng ngùng nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy Đậu Đậu chậm chậm chạy tới Lục Thiếu Phàm, hai cánh tay như củ cải quắc lại, còn có con vật yêu mà lần trước cô nhìn thấy, con chuộc lông vàng, cũng giống như Đậu Đậu, hai mắt sáng lên nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Ba ba! Ôm con!”

Cơ thể tròn vo không ngừng cọ vào chân Lục Thiếu Phàm, đôi mắt đen lấp lánh phủ một màn sương ủy khuất, hai cánh môi mồm mĩm chum chím, vì động tác của Đậu Đậu mà con vật ôm trong tay cũng bắt đầu kêu lên.

Mẫn Nhu nhìn Đậu Đậu đáng yêu như tiểu tiên đồng, trong đôi mắt lóe lên sự cứng chịu và xót xa, bản thân đang ngồi xa nhích lại gần Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm liếc mắt nhắm nhìn Mẫn Nhu yêu thích đáng vẻ của Đậu Đậu, cánh môi cong lên rất khó nhận ra, khẽ cúi người, ôm lấy đứa trẻ đang nhảy cẫng lên vào lòng, dịu dàng hỏi: “Đậu Đậu có nhớ cha không?”

Đậu Đậu bị Lục Thiếu Phàm hôn lên mặt cười khanh khách, gương mặt bầu bĩnh khả ái chỉ cần nhéo nhẹ có thể chảy ra nước.

“Nhớ a!”

“Vậy Đậu Đậu có nhớ mẹ không?”

Lục Thiếu Phàm vì muốn Lục gia sớm chấp nhận cô nên tất cả mọi thủ đoạn tồi tệ nào cũng dùng, ngay cả đứa trẻ bốn tuổi cũng không tha!

Đậu Đậu bị hỏi như thế, sợ hãi nhìn Mẫn Nhu, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn nhăn lại, hai tay bị bấm vặn vẹo vào nhau, bất mãn nói to: “Bà nội không cho con kêu cô xinh đẹp là mẹ, bà nội nói, cô là mẹ của người khác, không phải mẹ của Đậu Đậu”

Nghe Đậu Đậu hồn nhiên nói, Mẫn Nhu cảm thấy ngực khó chịu, tựa như qua Đậu Đậu cô có thể thấy mình năm đó, chẳng qua cô may mắn hơn Đậu Đậu, ít nhất có mẹ chăm sóc bầu bạn trong bốn năm.

Yêu thương nhìn gương mặt nhỏ nhắn hồn nhiên của Đậu Đậu , Mẫn Nhu nhanh nhẩu ngồi xuống bên Lục Thiếu Phàm, gương mặt tỏa nắng, dịu dàng mỉm cười, bàn tay giữ lấy đôi tay bụ bẫm của Đậu Đậu .

“Cô muốn làm mẹ của Đậu Đậu , Đậu Đậu chịu không?”

Hai mắt Đậu Đậu tròn xoe, nhìn vào mắt Mẫn Nhu có thể thấy được hình ảnh mình, Mẫn Nhu đưa tay xoa đầu Đậu Đậu , ôn nhu cười nói: “Đậu Đậu đáng yêu thư thế, cô rất thích, muốn làm mẹ Đậu Đậu có được không?”

Lông mi Đậu Đậu như lá run lên, rất đáng yêu, mắt nhìn Lục Thiếu Phàm hỏi ý, thấy Lục Thiếu Phàm cười đồng tình, từ trên ghế sofa nhảy lên nhảy vào lòng Mẫn Nhu, ôm lấy cổ cô, lớn tiếng la to.

“Đậu Đậu có mẹ rồi, Đậu Đậu có thể cùng mẹ chơi đùa, mẹ, ngày mai cùng Đậu Đậu đến trường được không?”

Mẫn Nhu cẩn trọng ôm lấy cơ thể bé nhỏ, sợ nó vô tình ngã khỏi ghế, dịu dàng đáp: “Được chứ, ngày mai, mẹ đưa Đậu Đậu đi học!”

Khi bên trong nhà ba người đang cười đùa thì tiếng giày cao gót chạm xuống sàn vang lên thanh thúy, sau đó là tiếng hỏi thăm của dì Mai:

“Phu nhân, bà đã về!”

Bà Lục mặc đồ công sở, phong cách thanh nhã toát lên sự giỏi giang, nghe tiếng cười đùa, lông mày nhíu lại nhìn vào phòng khác.

Mẫn Nhu thấy ánh mắt bà Lục nhìn sang liền lấy Đậu Đậu đứng lên, lễ phép gọi: “Mẹ, mẹ về rồi ạ”

Dù gương mặt bà Lục không hờn không giận, nhưng cô vẫn kiên cường tươi cười không quên dùng chân đạp Lục Thiếu Phàm, bảo anh nói chuyện.

Lục Thiếu Phàm không hề bối rối, bình thần từ trên ghế sofa đứng dậy sát bên Mẫn Nhu, ôm vai Mẫn Nhu, đem Mẫn Nhu và Đậu Đậu ôm vào lòng, sau đó mới chào bà Lục: “Mẹ!”

Về mặt bà Lục tối thui cứng đờ chỉ thần nhiên gật đầu, không để ý tới hai người đưa túi xách giao cho dì Mai, tự mình lên lầu.

“Ông xã, mẹ anh thật sự không thích em!”

Mẫn Nhu ủ rũ, biểu hiện của Lục Thiếu Phàm cũng nhạt hơn, kéo Mẫn Nhu ngồi xuống ghế, giải thích sơ qua: “Mẹ giận không phải vì em, mà giận vì anh gạt mẹ lén kết hôn”

Mẫn Nhu bất đắc dĩ thở dài, đưa tay ôm lấy Đậu Đậu đang tò mò nhìn hai người, thì thầm nói: “Xét đến cùng không phải là do em sao...”

“Ngốc ạ”

Bàn tay Lục Thiếu Phàm vuốt nhẹ tóc quăn của cô, trong giọng nói đầy vẻ cưng chiều yêu thương, Mẫn Nhu khẽ hích mũi, nhìn đôi mắt anh, ôm lấy Đậu Đậu, tựa sát vào lòng Lục Thiếu Phàm.

Trên tầng hai tiếng bước chân chạm vào sàn nhà, Mẫn Nhu có thể thấy cơ thể Lục Thiếu Phàm hơn khựng lại, Đậu Đậu cũng vươn cổ hướng lên cầu thang, cười híp mắt nhìn Mẫn Nhu, tắc tắc nói: “Mẹ à, gia gia muốn xuống ăn cơm! Gia gia ăn cơm, khanh khách...”

Mẫn Nhu không thể đơn thuần như Đậu Đậu, cô như ngừng thở, đôi mắt nhìn lên cầu thang chằm chằm, hai tay nhỏ trở nên lạnh vì sợ, lại bị một bàn tay khô ráo ấm áp bao lấy.

Mẫn Nhu lại cảm ngược lấy tay Lục Thiếu Phàm, cùng nhau đứng dậy, lưng thẳng, khiêm nhường nhìn về phía cầu thang.

Tiếng đôi giày da chạm vào bậc thứ nhất của cầu thang, một bóng người mặc đồ xanh xuất hiện ở đầu cầu thang, tóc hoa râm, gương mặt ngăm đen cứng rắn lưu lại dấu vết của năm tháng sương gió, mắt sáng như đèn, không ngừng lấp lánh tia sáng tinh nhuệ, mặc bộ quần trang thâm thối, bên ngực trái gắn đầy huy hiệu, cả người cao to rắn rỏi, lộ ra vẻ nghiêm nghị.

Đây chính là gia gia của Lục Thiếu Phàm, người nắm quyền Lục gia, Tham mưu trưởng quân đội—Lục Tranh Vành.

15. Chương 15

Đôi giày da của Lục Tranh Vành chậm chậm dẫm lên bậc cầu thang, mỗi bước đi như rơi xuống đầu Mẫn Nhu, cả dây thần kinh đều căng ra.

Ánh mắt nghiêm nghị của ông đảo khắp căn biệt thự. Lúc nhìn thấy hai người Mẫn Nhu thì gương mặt vẫn lạnh lùng thờ ơ không có lấy nụ cười, đôi mắt mình vẫn nhìn lướt qua Lục Thiếu Phàm, sau đó nhìn thẳng vào Mẫn Nhu, chỉ cần như thế đã khiến cho Mẫn Nhu cảm thấy áp lực tăng vọt.

Khóe miệng Mẫn Nhu cứng đờ, muốn nở nụ cười nhưng chưa kịp đợi cô làm gì thì Lục Tranh Vành đã dời mắt đi, bước xuống lầu đi về phía nhà ăn.

Dây thần kinh trong đầu Mẫn Nhu bắn một tiếng, thả lỏng ra, lưng thẳng băng đột nhiên thư giãn rũ xuống, hai tay ôm Đậu Đậu run cả lên.

“Sao lại sợ đến như vậy?”

Bên tai là tiếng cười chế nhạo của Lục Thiếu Phàm, anh đỡ lấy Đậu Đậu từ tay Mẫn Nhu ôm vào lòng, Mẫn Nhu len lén liếc nhìn bóng người xa dần, kê vào tai Lục Thiếu Phàm nói khẽ:

“Em sợ nhất là quân nhân”

“A?”

Lục Thiếu Phàm nghi hoặc nhướn mày, nhìn gương mặt lo âu nhỏ nhắn của Mẫn Nhu đôi mắt đen hiện lên vẻ suy tư, cũng ra vẻ hiểu biết gật gù, sau đó một tay ôm Đậu Đậu một tay nắm lấy Mẫn Nhu đi về nhà ăn.

Trên chiếc bàn bầu dục dài toàn những món ngon thịnh soạn, mặn chay phối hợp hài hòa, trên bàn đã có hơn mười món nhưng dì Mai và những nữ hầu khác vẫn tiếp tục dọn thức ăn lên.

Lục Tranh Vành ngồi ngay ngắn ở trước bàn, lưng thẳng, hai tay cầm lấy khăn ướt do dì Mai đưa sang để lau, lông mày điểm bạc hơi nheo lại, nghiêm nghị mọi mặt như quân nhân.

“Gia gia”

Lục Thiếu Phàm lễ phép gọi, Mẫn Nhu đứng cạnh Lục Thiếu Phàm. Đậu Đậu ở trong lòng Lục Thiếu Phàm liềm trèo xuống ngồi lên ghế sau, hai chân quấy đạp thì đôi giày nhỏ rớt khỏi chân, bàn tay chống lên cằm, đôi mắt đen nhìn chằm chằm về mặt nghiêm nghị của Lục Tranh Vành gọi một tiếng: “Thái công”

Đậu Đậu đối với Lục Tranh Vành không hề sợ hãi, hai chân đung đưa, cả người lắc lắc ngó Mẫn Nhu im lặng đứng phía sau, cơ thể nhỏ bé chồm lên bàn hướng Lục Tranh Vành nói: “Thái công, Đậu Đậu có mẹ rồi”

Trên gương mặt khó chịu lạnh lùng của Lục Tranh Vành lộ ra chút hiền hòa, bàn tay đầy vết thương vỗ nhẹ đầu Đậu Đậu, vui vẻ kéo bờ môi cương nghị lên, theo ngón tay ngắn ngủn của Đậu Đậu nhìn về phía Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu thấy ánh mắt Lục Tranh Vành hướng về mình thì cả người cứng ngắc, không thể động đậy, theo phản xạ nói: “Chào tham mưu trưởng”

Bên trong căn biệt thự yên tĩnh, giọng nói cao vút của cô như bị phản hồi lại, rất lâu không tan đi. Mẫn Nhu cảm giác sau lưng mình tủa mồ hôi lạnh, ánh mắt cầu cứu nhìn Lục Thiếu Phàm, anh chỉ cong môi cười, không lên tiếng trợ giúp như cô mong muốn.

Mẫn Nhu cảm thấy lúc này chỉ có mình cô trong căn biệt thự, cô nuốt nước miếng, ánh mắt không ngừng đảo qua lại không dám nhìn thẳng đôi mắt như chim ưng của Lục Tranh Vành. Khi cô tưởng tham mưu trưởng không vui thì một giọng nói từ bàn cơm vang lên “ừ”

Không phải tiếng Lục Thiếu Phàm, giọng nói trầm mạnh mẽ mang theo chút bi ai của năm tháng đã trải qua chỉ có thể là Lục Tranh Vành.

Bị Lục Thiếu Phàm nắm kéo một bên xuống, Mẫn Nhu hé mắt nhìn sang khoe miệng cười đầy ẩn ý của Lục Thiếu Phàm, tựa như rất hài lòng và vui vẻ, trái tim cô vì vậy mà mừng theo, Lục Tranh Vành không để mặc cô xem như là dấu hiệu tốt đi?

Lục Thiếu Phàm thong thả kéo ghế ý bảo ngồi xuống, Mẫn Nhu lắc đầu, gương mặt nhỏ nhắn cười khiêm nhường, ánh mắt nhìn về cầu thang chỉ thấy bà Lục mạng đồ ở nhà đang từ trên cầu thang bước xuống.

Dung nhan quý phái cao nhã của bà Lục không có lấy nụ cười, thản nhiên nhìn Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu, gương mặt khẽ động liếc mắt sang Mẫn Nhu, tựa như giọt nước rơi xuống hoa sen vẫn bình thản như trước

“Mẹ!”

Gương mặt Lục Thiếu Phàm nở nụ cười khiêm tốn, tuy nói với bà Lục nhưng ánh mắt lại liếc sang Mẫn Nhu hài lòng cong môi, đem chỗ ghế vừa kéo ra cho bà Lục ngồi.

“Mẹ”

Mẫn Nhu dịu dàng gọi khiến sắc mặt bà Lục hơi khựng lại, không đáp lời, chỉ chú tâm ngồi xuống ghế, sau đó, mới nhìn hai người đang đứng ôn nhu nói: “Hai đứa cũng ngồi xuống đi”

Lục Thiếu Phàm cũng không nói gì, cùng Mẫn Nhu ngồi xuống, trên bàn ăn yên tĩnh hoàn toàn khác hẳn với ở nhà Mẫn Nhu khi vô câu vô thức, Mẫn Nhu ngồi nghiêm chỉnh, dáng vẻ đoan trang, lo lắng nếu bản thân không để ý sẽ khiến người lớn khó chịu.

“Em muốn ăn cái gì?”

Ánh mắt Lục Thiếu Phàm dịu dàng nhìn cô, lời nói yêu thương chăm sóc cô, cảm giác căng thẳng trong lòng Mẫn Nhu được thả lỏng, cũng chỉ có Lục Thiếu Phàm mới có thể khiến cho cô lấy lại chút tự tin trong giờ phút này.

Nhìn bát cơm để rất nhiều thịt nướng, khoe miệng Mẫn Nhu hơi cong lên, hàng lông mày nhíu lại tỏ vẻ khó chịu, kẻ sát Lục Thiếu Phàm hạ giọng nói: “Em không ăn thịt mỡ”

Giọng nói khe khẽ mang theo ý làm nũng. Trên bàn cơm đang yên tĩnh, ánh đèn chiếu vào hai gò má trắng hồng của Mẫn Nhu, giống như một cô gái nhỏ thẹn thùng.

“Em chỉ ăn thịt, nếu không, em ăn một phần, anh ăn một phần được không?”

Mẫn Nhu chớp chớp mắt, hỏi ý kiến Lục Thiếu Phàm, gương mặt ngây thơ cần trọng khiến người ta yêu thương.

Lục Thiếu Phàm cũng không thể nói gì chỉ mím môi cười, bàn tay không cầm đũa cứng chịu xoa đầu cô, nhân nhượng mở miệng ăn nửa miếng thịt của Mẫn Nhu, trên gương mặt tuấn tú không hề có vẻ gượng ép.

Mẫn Nhu ngọt ngào cong môi, chỉ chớp mắt thì thấy bà Lục đang dăm chiêu nhìn hai người, trong mắt có vẻ nghi ngờ, Mẫn Nhu lễ phép mỉm cười, ngồi ngay ngắn trên ghế cầm đũa vào ăn.

“Đậu Đậu muốn mẹ dứt”

Gương mặt Đậu Đậu bụ bẫm trắng nõn, quơ quơ chiếc muỗng gỗ trong tay tỏ vẻ bất mãn, cơ thể tròn vo giãy giụa muốn nhảy khỏi ghế lại bị bà Lục ôm lấy.

“Đậu Đậu, sao cháu không ngoan ngoan ăn cơm đi?”

Bà Lục buông đũa trong tay xuống, dịu dàng giữ lấy cơ thể nhỏ nhắn đang lộn xộn của Đậu Đậu, thân mật nói.

Trên môi đỏ Đậu Đậu dính đầy cơm, gương mặt nhỏ cố nhoài ra, đôi mắt đen thăm nhìn Mẫn Nhu dò xét, vội vàng đứng dậy: “Mẹ dứt ba ba ăn cơm, con cũng muốn”

Bà Lục cười nhạt, giọng nói nhu hòa, nhìn về phía Đậu Đậu lông mày nhíu lại chỉ dạy từng bước cho Đậu Đậu: “Bà nội không phải đã dạy Đậu Đậu rồi sao? Không thể tự ý gọi như thế, nếu không sẽ là đứa trẻ thiếu lễ phép, sẽ bị mọi người ghét”

Nụ cười yếu ớt trên mặt Mẫn Nhu có chút miễn cưỡng, trong lòng tối lại, động tác cầm đũa càng lúc càng chậm, đột nhiên trong chén cơm xuất hiện miếng măng tây, bên tai là giọng nói thông dong của Lục Thiếu Phàm.

“Con và Nhu đã kết hôn, là cha Đậu Đậu, Nhu dĩ nhiên cũng là mẹ của Đậu Đậu”

Bà Lục đỡ lấy tay Đậu Đậu, nhìn Lục Thiếu Phàm ánh mắt tự nhiên nhạt nhẽo như nụ cười, sau đó nhìn Mẫn Nhu, trên mặt có vẻ áy náy:

“Mẫn tiểu thư là con gái rượu của Mẫn chủ tịch, con chuyên quyền độc đoán như thế, không quan tâm đến ý nguyện của Mẫn tiểu thư, sau này nếu cô ấy chịu ủy khuất gì chúng ta biết nói sao với Mẫn chủ tịch?”

Mỗi lời bà Lục nói đều là trách Lục Thiếu Phàm, không có nửa lời oán giận cô, giống như Lục Thiếu Phàm lấy cô chẳng qua do Lục Thiếu Phàm tự nguyện, tự mình đa tình.

Mẫn Nhu dừng đũa, hai mắt ngược lên nhìn đôi mắt cười nhạt của bà Lục, mỉm cười đáp: “Lấy Thiếu Phàm là phúc phận kiếp trước do con tu luyện mà có, Thiếu Phàm đối với con rất tốt, dù tìm kiếm cả đời cũng sẽ không thấy người đàn ông thứ hai sánh ngang anh ấy. Hơn nữa, cha con đối với Thiếu Phàm rất hài lòng, thậm chí còn khen ngợi”

Lời của Mẫn Nhu nói ra không kiêu ngạo không xua nịnh, cẩn thận lễ phép khiến cho bà Lục mím môi, nụ cười trên mặt cũng sáng hơn vài phần, nhưng vẫn không thể hoàn toàn tươi cười cùng cô.

Cô tuy là ngôi sao điện ảnh nhưng cũng là thiên kim Mẫn thị, thân phận địa vị không thể so với những ngôi sao đơn ảnh không gia thế, bà Lục nếu cố ý làm khó cô chẳng khác gì đánh vào tay Mẫn thị, tới khi đó quan hệ hai nhà thật sự nước sôi lửa bỏng.

Bà Lục là người thông minh, sẽ không bộ lộ rõ sự bất mãn với Mẫn Nhu, cũng không nói thẳng, chỉ uyển chuyển truyền đạt những suy nghĩ trong lòng, đổ mọi tội lỗi lên Lục Thiếu Phàm.

Không có bà mẹ nào mà không thích nghe ai đó khen con mình, bà Lục cũng không ngoại lệ, nghe Mẫn Nhu khen Lục Thiếu Phàm, tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng đắc ý.

Không nói lời nào, bà Lục cúi đầu cầm khăn ướt lau gương mặt dính đầy cơm của Đậu Đậu, anh mắt tinh tường Mẫn Nhu hiểu được, bà Lục không phải người không phân rõ trái sai, chẳng qua vẫn còn suy nghĩ phiến diện để cho cô bị vấy vào hoàn cảnh xấu.

“Bà nội, Đậu Đậu muốn mẹ dứt Đậu Đậu ăn cơm”

Giọng nói trẻ con đáng yêu không cao khiến cho người ta đau lòng, trong lòng Mẫn Nhu nhũn ra từ trên ghế đứng dậy đi tới đối diện, không chú ý ánh mắt của người khác, cúi người, đem Đậu Đậu đang chu cái miệng nhỏ ôm vào lòng: “Vậy qua đây ngồi cùng mẹ và cha được không?”

Đậu Đậu chớp đôi mắt trong suốt, trên gương mặt hai má lúm đồng tiền khảm trong khoe miệng, ngọt ngào cất tiếng: “Dạ được”

Mẫn Nhu hôn lên gương mặt nhỏ của Đậu Đậu, rời đi trước, lễ độ gật đầu chào bà Lục, không để ý đến ánh mắt sâu xa khác lạ của bà ngồi vào chỗ của mình.

“Đậu Đậu, con muốn ăn gì cha gấp cho con”

Lục Thiếu Phàm nghiêng người, vẻ mặt cứng chịu nhìn Đậu Đậu núp trong lòng Mẫn Nhu không chịu ra, chiếc đũa để trên đầu ngón tay đợi Đậu Đậu ra lệnh.

“Mẹ ăn gì, Đậu Đậu cũng ăn cái đó”

Giọng nói dịu dàng hòa vào tim Mẫn Nhu, đặt Đậu Đậu lên đùi, đôi mắt ngược lên nhìn ánh mắt trong suốt của Lục Thiếu Phàm, vừa lưu luyến nhu tình nhìn ngắm cô, khiến cho cô không tự chủ ửng hồng, xấu hổ dờ mắt đi.

Trước bàn ăn, Lục Tranh Vành vẫn giữ thái độ im lặng, chậm rãi gấp thức ăn, bờ môi cương nghị ngay cả lúc nhai thức ăn vẫn duy trì dáng vẻ nghiêm túc, dù lớn tuổi nhưng tính uy nghiêm theo năm tháng ngày càng rõ.

Mẫn Nhu cười ngọt khi liếc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lục Tranh Vành thì liền thu lại, lập tức im lặng thẳng lưng ôm Đậu Đậu ngồi xuống.

Một bữa ăn dù không nhẹ nhõm thoải mái cũng không gợn sóng, có Đậu Đậu và Lục Thiếu Phàm làm bạn, Mẫn Nhu cũng từ từ thả lỏng mình.

“Đậu Đậu, đã trễ rồi, cháu mau theo dì Mai đi ngủ đi”

Vừa ăn cơm xong, Đậu Đậu liền bị dì Mai bế đi, cảm giác thoải mái ấm áp trong nháy mắt đều biến mất, Mẫn Nhu chỉ cảm thấy như có núi Thái sơn đang đè xuống.

“Lục Thiếu Phàm, cháu không có gì nói với gia gia sao?”

Giọng nói trầm thấp nghiêm nghị quát lên giữa bàn ăn, Mẫn Nhu mới vừa đặt đũa xuống nổi bất an đập vào lòng, đôi mắt đảo qua nhìn thấy đôi lông mày Lục Thiếu Phàm đang nhíu lại, đôi mắt dâng lên sự lo lắng.

Trong mắt Lục Thiếu Phàm lóe lên tia sáng nghiêm túc, cả cơ thể cao ráo không hề có chút khấn trương chột dạ, nhìn thẳng vào đôi mắt nghiêm nghị của Lục Tranh Vành, cánh môi mím cười, nhưng có lời nào thốt ra.

Mẫn Nhu ưu tư nhìn Lục Thiếu Phàm, dưới bàn, cô cầm lấy tay Lục Thiếu Phàm đang để trên gối, ánh mắt khẩn cầu của Lục Thiếu Phàm nhìn về phía vẻ mặt lạnh lùng của Lục Tranh Vành.

“Tham mưu trưởng...”

“Tôi không hỏi cô”

Đôi mắt nghiêm nghị quét nhìn khiến đôi môi Mẫn Nhu đang mở ra lập tức khép lại, chỉ có thể lo lắng nhìn Lục Thiếu Phàm.

Lông mày bà Lục cũng nhăn lại, vẻ oán giận lướt nhìn Mẫn Nhu, chỉ tiếc rên rắt không thành thép, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Lục Thiếu Phàm, sau đó hướng về phía Lục Tranh Vành đang ngồi ngay ngắn nói: “Cha, cha đừng giận. Thiếu Phàm chẳng qua do xúc động nhất thời, coi kết hôn là trò đùa, con cũng đã nói với nó, thừa dịp Mẫn tiểu thư cũng có mặt ở đây, chúng ta giải quyết tốt mọi chuyện...”

Lí do thoái thác của bà Lục khiến cả người Mẫn Nhu cứng đờ, chẳng lẽ bữa cơm này là Hồng môn Yến, một âm thanh thật lớn vỗ xuống bàn cắt ngang lời khuyên bảo tận tình của bà Lục.

Cao người áo xanh cao ngất đứng dậy, Lục Tranh Vành đá văng ghế dựa, hai mắt nội giận bay tứ tung, bàn tay thô to oán hận chỉ vào Lục Thiếu Phàm, cảm giác uy hiếp vô hình khiến Mẫn Nhu sợ hãi nắm lấy tay Lục Thiếu Phàm.

“Lục Thiếu Phàm, cháu coi gia gia này chết rồi hay sao? Dám bảo Thẩm Tấn Hàm tới trộm hội khẩu? Lục gia chúng ta là nơi nào mà có thể tùy tiện cho người khác tới trộm?”

Giọng nói chất vấn đầy giận dữ quan trọng hơn là cái đập bàn vang vọng khắp biệt thự, trong không khí tĩnh mịch chỉ có lửa giận không thể ngăn lại của Lục Tranh Vành.

Đuôi lông mày Lục Tranh Vành có chút nhướng lên, bàn tay lại tính an ủi ngược Mẫn Nhu, vẻ mặt thờ ơ, đối với cơn giận của Lục Tranh Vành dường như không quan tâm.

“Gia gia không phải vẫn còn đứng được ở đây sao? Cháu và Tiểu Nhu kết hôn, nếu Lục gia không đồng ý, cháu đành phải tự tìm cách, gia gia không phải thường nói, chỉ cần có tư tưởng thì không được bỏ lỡ, dù phải tìm bất cứ cách nào để giải quyết”

Lục Thiếu Phàm lạnh nhạt đáp khiến cho cơn giận của Lục Tranh Vành bùng lên, hai đôi mắt đen láy tiếng khớp xương lách cách vang lên.

“Thật là hư đốn”- Một tiếng giận rống to, vừa thấy Lục Tranh Vành xông tới, Mẫn Nhu đột nhiên đứng dậy, theo bản năng ôm lấy Lục Thiếu Phàm, dùng cơ thể mình che cho Lục Thiếu Phàm.

“Cô tránh ra”

Lục Tranh Vành tức giận gầm lên sau người, trái tim Mẫn Nhu đập mạnh, gương mặt nhỏ tái nhợt, cánh môi hồng nhuận không còn chút máu, bàn tay nhỏ giữ lấy quần áo trước ngực Lục Thiếu Phàm, đột nhiên quay đầu hướng về phía Lục Tranh Vành đang lửa giận đầy trời quát cường nói:

“Tham mưu trưởng nếu nhất định phải đánh người mới hết giận, vật cứ đánh cháu là được, mọi chuyện đều do cháu gây ra, không liên quan gì đến Lục Thiếu Phàm”

Mẫn Nhu đẩy Lục Thiếu Phàm ra sau bảo vệ, cơ thể mảnh mai thẳng thắn quát cường, không hề sợ hãi nhìn Lục Tranh Vành hai mắt tròn to về mặt phần nộ.

Lục Tranh Vành rõ ràng bị đáng về phản kháng của Mẫn Nhu làm cho giật mình, nhưng chỉ vài giây sau đó không để ý sự ngăn cản của bà Lục, cao giọng quát to Lục Thiếu Phàm đang ngồi thản nhiên trên ghế.

“Lục Thiếu Phàm, gia gia có dạy cháu núp sau lưng phụ nữ làm kẻ hèn nhát không? Mau bước ra đây!”

Quân nhân mỗi khi giận đều rất dữ, Mẫn Nhu đứng gần Lục Tranh Vành có thể hoàn toàn cảm thấy được, dù trong lòng cực kỳ sợ hãi, nhưng cả người không chịu buông Lục Thiếu Phàm, sợ vừa buông ra Lục Thiếu Phàm sẽ gặp bất hạnh.

Sau lưng một đôi bàn tay ấm áp trấn an vỗ nhẹ, Mẫn Nhu cảnh giác nhìn Lục Tranh Vành, khéo mắt liếc nhìn Lục Thiếu Phàm. Anh vẫn cười nhe nhả trước sau như một, đem lửa giận của Lục Tranh Vành quăng bỏ ra ngoài chỉ dụ dằn quan sát cô.

“Đừng sợ”

Lục Thiếu Phàm chính miệng nói với cô hai chữ đó, sau đó thanh tao lịch sự đứng dậy, đem Mẫn Nhu ôm vào lòng, gương mặt tuần tú nghênh đón cơn giận phát ra từ Lục Tranh Vành cũng trở nên lạnh lùng.

“Gia gia từ nhỏ dạy Lục Thiếu Phàm phải làm người đàn ông đỉnh thiên lập địa, phải chịu trách nhiệm với mọi lời nói hành vi của bản thân, bây giờ Thiếu Phàm sẽ chịu trách nhiệm”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm hết sức thản nhiên, nhưng với cô nó rất nghiêm túc, Mẫn Nhu ôm lấy Lục Thiếu Phàm có cảm động cũng có phiền muộn, Lục Thiếu Phàm đối với cô chẳng qua là trách nhiệm sao?

Trong phòng ăn giương cung bạt kiếm không khí căng thẳng, bà Lục lo lắng an ủi Lục Tranh Vành lửa giận ngập trời, Lục Thiếu Phàm ôm Mẫn Nhu, trấn an Mẫn Nhu.

“A, náo nhiệt như thế sao, mọi người đều ở đây”

Một giọng nam đầy kinh ngạc ở cửa biệt thự cất lên, đồng thời làm dịu đi bầu không khí cứng ngắc, Mẫn Nhu quay đầu nhìn thấy một người đàn ông cao lớn anh tuấn đứng ngay cửa, là Thẩm Tấn Hàm.

Bà Lục vất vả lắm mới xua đi cơn giận của Lục Tranh Vành, không ngờ Lục Tranh Vành quay lại thấy Thẩm Tấn Hàm lửa giận lại bùng lên, thậm chí so với khi nãy còn to hơn, đá vào bàn quát: “tiểu tử thôi, còn dám tới nhà ta!”

Thẩm Tấn Hàm cười ngượng một tiếng, hai tay xoa vào nhau bồi hồi đứng trước cửa không dám vào, nháy mắt nhìn Lục Thiếu Phàm rồi nghiêm chỉnh đứng trước Lục Tranh Vành, thực hiện quân lễ cúi người chào.

“Lục gia gia, hôm nay cháu tới thay ông nội cháu xin lỗi ông”

Mẫn Nhu không hiểu lời của Thẩm Tấn Hàm, sao lại kéo ông nội Thẩm Tấn Hàm vào? Tò mò nhìn Lục Tranh Vành, trên gương mặt nghiêm nghị của ông thoáng lên vẻ lúng túng khó chịu.

“Lục gia gia, ông cũng không phải không biết ông cháu. Lời của ông ấy nói gia gia đừng để trong lòng, nghe rồi quên đi, nếu quá coi nặng thì chỉ tự làm bản thân khó chịu?”

Thẩm Tấn Hàm cười hì hì nói, hiển nhiên nhận thấy cơn giận trên người Lục Tranh Vành, đứng mãi ở cửa không chịu vào, nhìn thấy bàn tay Lục Tranh Vành với lấy chiếc bàn ăn liền xoay người bỏ chạy, chiếc bàn ăn nện vào cửa thì Thẩm Tấn Hàm cũng đã biến mất không thấy tăm hơi.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Mẫn Nhu mơ màng nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, chỉ thấy người đó hé miệng cười, ngón tay thon dài xoa xoa chiếc cằm nhỏ của cô, gương mặt đầy tự tin. Nhưng khi quay đầu về trước Lục Tranh Vành thì lại không cười nữa, khôi phục dáng vẻ nghiêm túc.

Lục Tranh Vành thấy ba người đều nhìn mình, nét mặt già nua cứng đờ, tức giận rống to: “Còn chưa đủ mất mặt sao?”

Sau đó hai tay chấp ra sau lưng đi về phía phòng khách.

Bà Lục cau mày nhìn Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, khẽ thở dài rồi vội vàng đi theo sau.

“Lục Thiếu Phàm, gia gia anh thật hung dữ”

Mẫn Nhu cũng đã hiểu, lúc ăn cơm, ông ấy im lặng không nói chẳng qua kiềm cơn giận, Đậu Đậu dù sao cũng chỉ là trẻ con dọa nó thì không tốt; Đậu Đậu vừa đi, ông liền bộc phát, đem mọi lửa giận phát ra.

Chẳng lẽ ở trong mắt người Lục gia, Lục Thiếu Phàm lấy cô không thể chấp nhận thế sao?

Mẫn Nhu cắn môi lo lắng nhìn Lục Thiếu Phàm, không phải cô không tin Lục Thiếu Phàm, nhưng sự can trở của Lục gia là quá lớn, cô sợ, hai người kiên trì như thế cuối cùng chỉ bị mọi người xa lánh, như thế liệu có hạnh phúc?

Đôi mắt đen của Lục Thiếu Phàm âm thầm cổ vũ cô, dịu dàng cất tiếng tựa như thứ thuốc an thần giúp cô bình tĩnh lại: “Người già bị kiềm chế quá lâu, trút giận một chút có lợi cho sức khỏe, đi, chúng ta cũng sang đó.”

Nếu không phải Lục Thiếu Phàm kiên trì muốn dẫn cô sang phòng khách. Thì cô tuyệt đối sẽ không dám lại vô mộng cợt, chọc giận Lục Tranh Vành.

“Cha, nếu cuộc hôn nhân này thật không thể đồng ý, chúng ta có thể suy xét lại, đừng giận mà hại sức khỏe”

Vừa vào phòng khách, Mẫn Nhu đã nghe bà Lục dịu dàng khuyên nhủ, nhưng những lời khuyên nhủ này lại thành trở ngại trong cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm.

“Gia gia, cháu và Tiểu Nhu thật sự muốn sống với nhau, mong gia gia có thể đồng ý”

Lục Thiếu Phàm kéo Mẫn Nhu đi tới trước vẻ mặt âm trầm của Lục Tranh Vành, trịnh trọng nói, đem bà Lục ném sang bên. Mẫn Nhu cũng không muốn lui bước, dù kết quả không thể như mong muốn, thì cô cũng sẽ giận bản thân vì không cố gắng, đi về trước, vẻ mặt thành khẩn nghe lời Lục Thiếu Phàm nói xong liền thấy Lục Tranh Vành nhíu hàng lông mày hoa râm lại.

“Tham mưu trưởng, cháu biết so với những thiên kim danh môn cháu thua kém xe, nhưng ở bên Lục Thiếu Phàm, không phải là quyết định nông nổi nhất thời, cũng không phải vì thế lực của anh ấy, chỉ vì anh ấy mang lại cho cháu niềm ấm áp mà bản thân mong muốn, vì vậy, xin Tham mưu trưởng hãy đáp ứng thỉnh cầu của chúng cháu, để hai người chúng cháu được sống bên nhau”

Ánh mắt nghiêm nghị của Lục Tranh Vành lóe lên chút kinh ngạc, đôi mắt trầm tư quan sát nét mặt khẩn trương của Mẫn Nhu và vẻ mặt lạnh nhạt của Lục Thiếu Phàm, giọng nói to khó nén cơn giận.

“Lục Thiếu Phàm, đây là thái độ nhận lỗi của cháu sao?”

Mẫn Nhu lúc này hoàn toàn cảm thấy tuyệt vọng, người ở Lục gia đều trút mọi tội lỗi lên Lục Thiếu Phàm, nhưng cũng là sự bài xích với cô, từ bề ngoài đã cho thấy họ phản đối cuộc hôn nhân này.

Đôi môi Lục Thiếu Phàm mím lại, không nói lời nào, bàn tay nắm chặt tay Mẫn Nhu có chút lạnh, bà Lục ngồi bên cạnh có ý muốn giảng hòa

“Thiếu Phàm, con đừng chọc giận gia gia nữa. Nếu hôn sự này gia gia không đồng ý, nhân lúc này Mẫn tiểu thư còn ở đây, mọi người đều là người trưởng thành, đều hiểu chuyện, cuộc hôn nhân này coi như quên đi”

Không hề quanh co lòng vòng, bà Lục nói thẳng khiến cho Mẫn Nhu trở nên bị động, về kiên định cũng bị lung lay. Cô muốn cùng Lục Thiếu Phàm cố gắng, nhưng mọi tôn nghiêm lại bị đập xuống trước mặt người khác làm sao cô có thể chịu nổi?

“Quên? Ai nói quên?”

Mẫn Nhu đang thất vọng chán nản, thì bất ngờ không phải Lục Thiếu Phàm kiên trì mà là giọng của Lục Tranh Vành cất tiếng phản đối, khiến cô kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn Lục Thiếu Phàm, đối với tình huống này cô không biết xử thế nào.

Lục Thiếu Phàm mỉm cười mắt cúi xuống nhìn cô, không hề kinh ngạc, giống như mọi phản ứng của Lục Tranh Vành đã nằm trong tay anh.

“Cuộc hôn nhân không phải chỉ lấy là xong, mà còn phải vui vẻ mà kết hôn, phải mời tất cả các thiếu tướng, tướng quân ở quân khu tham gia, cho Thẩm lão đầu tức chết!”- Lục Tranh Vành kiêu chế con giận, mỗi khi nhắc tới “Thẩm lão đầu” lửa giận lại dâng lên, gương mặt phồng lên đỏ bừng.

“Nói gì, Lục gia ta không có mắt nhìn người, không phải danh môn khuê tú không cho vào cửa? Ở trước mặt ta nói còn chưa tính, còn đi gặp người khác nói, nói người Lục gia không bằng người Thẩm gia, lấy đồ ở nhà Lục gia chỉ như lấy đồ trong túi, đừng nói lấy hộ khẩu, ngay cả huy chương ta đeo trên người cũng lấy được”

Chân đạp vào bàn trà, cả người Mẫn Nhu sững sốt, không ngờ hôm nay Lục Tranh Vành giận như thế không vì cô và Lục Thiếu Phàm tự kết hôn mà vì Lục Thiếu Phàm để Thẩm Tấn Hàm trộm hộ khẩu khiến cho ông già như ông trở thành chuyện cười cả quân khu.

Lông mày bà Lục nhíu lại, tính mở miệng Lục Thiếu Phàm lại đi trước một bước, buông Mẫn Nhu ra, ngồi xuống bên Lục Tranh Vành, cười làm lạnh nói: “Gia gia, là Thiếu Phàm không suy nghĩ chu toàn, không ngờ sự việc lại ra như thế, để hôm nào, Thiếu Phàm sẽ tới Thẩm gia hỏi cho ra lẽ”

Bản mặt khó coi của Lục Tranh Vành nghe những lời này của Lục Thiếu Phàm, nhất là câu cuối, đôi mắt lóe lên tia sáng, lông mi hoa râm nhướng lên, vội ho một tiếng: “Cháu nhận ra lỗi sai, Gia gia còn có thể thế nào nữa? Về phần Thẩm gia, lần trước ông thấy Thẩm lão đầu ở trong thư phòng có nghiên mực xem ra cũng không tệ, vừa đúng lúc, đạo gần đây ông luyện không ít chữ...”

Lục Thiếu Phàm chợt nhíu mày, ngay sau đó phụ họa nói: “Gia gia yên tâm, hai ngày nữa, Lục Thiếu Phàm sẽ sang thư phòng Thẩm gia mang về cho gia gia mượn”

Lục Tranh Vành nghe Lục Thiếu Phàm nói thế, cơn giận tắt đi, vẻ mặt hài lòng khê hờ, sau đó mới để ý thấy Mẫn Nhu cung kính đứng trước mặt.

Đôi mắt từng trải chỉ đánh giá sơ lược Mẫn Nhu, quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm, Lục Thiếu Phàm lập tức cười nhẹ giới thiệu: “Gia gia, đây là vợ cháu, Mẫn Nhu”

Bà Lục liếc mắt nhìn Mẫn Nhu, thăm oán Lục Thiếu Phàm: “Cha, đừng nghe Lục Thiếu Phàm nói bậy phá hoại danh tự Mẫn tiểu thư”

Lục Tranh Vành nghe lời con dâu nói sau, trên vẻ mặt nghiêm túc cũng có chút khó hiểu, nhìn chằm chằm vẻ mặt cung kính khiêm tốn của Mẫn Nhu, hỏi Lục Thiếu Phàm:

“Thiếu Phàm, cô gái này đang sống ở đâu”

Lục Thiếu Phàm đứng lên, đến bên cạnh Mẫn Nhu, ôm lấy eo nhỏ của cô, đối với vẻ mặt nghiêm túc của Lục Tranh Vành chỉ cười nói: “Gia gia, chúng cháu là vợ chồng, dĩ nhiên sẽ ở chung với nhau, phải rồi, còn ngủ chung giường”

Mẫn Nhu nghe Lục Thiếu Phàm bổ sung câu sau, gương mặt cố cười đỏ ửng, trước cặp mắt quan sát của Lục Tranh Vành không được tự nhiên tựa vào Lục Thiếu Phàm.

Lục Tranh Vành nhíu mày, nghiêm mặt, dường như ý tứ của Mẫn Nhu làm lão nhân gia mất vui, quay đầu nhìn vẻ mặt không thể tốt nổi của bà Lục, thẩm thía giáo huấn:

“Chi Quyên, Mao chủ tịch dạy chúng ta, làm người phải tạo phúc, Lục gia làm sao có thể làm ra chuyện bội nghĩa, Lục Thiếu Phàm đã hủy đi danh dự con gái người ta, cha làm sao có thể ngồi nhìn không nói?”

Sắc mặt bà Lục cứng đờ, muốn giải thích thì Lục Tranh Vành liền nhìn hai người đang ôm nhau nói: “Tháng sau chọn ngày tổ chức kết hôn, nhớ, mời tất cả các thiếu tướng mọi cấp bậc trong quân khu mời tới”

“Cha”- bà Lục chưa kịp lên tiếng, Lục Tranh Vành đã phủi phủi bộ quân trang, đứng dậy, ánh mắt nghiêm nghị quét qua sắc mặt khác nhau của ba người: “Đây là mệnh lệnh, không cần nói nữa”

16. Chương 16

“Thiếu Phàm, theo ông vào thư phòng đánh cờ”

Lục Tranh Vành sửa lại nếp gấp trên bộ quân trang, mãi đến khi hài lòng mới nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, nghiêm túc hạ lệnh.

Mẫn Nhu nhớ hai người còn phải về, giờ này đã không còn sớm, nếu lại chơi cờ nữa thì không ổn lắm, Lục Thiếu Phàm lặng lẽ xắn ống tay áo, mỉm cười đáp ứng.

“Được, gia gia vào sắp bàn cờ trước, cháu sẽ lập tức sang đó ngay”

Ánh mắt mình mẫn của Lục Tranh Vành nhìn thấy vẻ không tự nhiên của Mẫn Nhu liền quay sang bà Lục nói: “Chi Quyên, con kêu Di Mai dọn dẹp phòng Thiếu Phàm, tối nay hai vợ chồng son đừng về”

Mẫn Nhu trong chớp mắt sững sờ, ông ấy nói như thế có nghĩa là hoàn toàn chấp nhận cô sao? Điều này thật bất ngờ.

“Gia gia, tiểu Nhu vẫn chưa chính thức vào cửa, nếu để người ngoài thấy sẽ không hay đâu?”

Mẫn Nhu xác định mình không nghe lầm, gương mặt anh tuấn của Lục Thiếu Phàm có chút do dự thoáng qua chút tính toán, nhưng Lục Tranh Vành vẫn giữ thái độ lễ độ giống như khi vừa mới gặp cô, chẳng lẽ là ảo giác.

Lục Tranh Vành hừ lạnh, vẻ uy phong của một quân nhân đều lộ ra, nghiêm túc nói: “Ngày mai thông báo cho cả đại viện, Lục gia muốn cưới vợ, xem ai còn dám huyên thuyên”

Lông mày Lục Thiếu Phàm nhướng lên, trên mặt là nụ cười thoải mái, ôm lấy Mẫn Nhu. Trước vẻ mặt mâu thuẫn phức tạp của cô anh xem như không lấy, nhìn về phía Lục lão gia uy nghiêm do dự đáp: “Nếu gia gia đã nói vậy, cung kính không bằng tuân lệnh, tối nay sẽ không về”

Bà Lục vẫn giữ thái độ im lặng, Lục Tranh Vành là nhất gia chi thủ, nếu ông cũng tán thành, dĩ nhiên bà cũng không thể phản đối.

“Vậy cháu đưa tiểu Nhu về phòng trước, sau đó sẽ sang thư phòng”

Lục Thiếu Phàm nói xong dẫn cô đi về phía cầu thang, lúc xoay người đi, trên gương mặt tuấn mỹ nở nụ cười đắc thắng, nhìn anh, lòng của Mẫn Nhu cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Phòng của Lục Thiếu Phàm ở tận bên trong cùng tầng hai, khi cửa phòng mở ra, Lục Thiếu Phàm theo trí nhớ mở đèn.

Ánh đèn ngủ âm ái bao phủ khắp phòng, Mẫn Nhu nhìn xung quanh, bên trong là chiếc giường Châu Âu rất to, chiếc ra màu hồng nhạt trải ra trên giường, ở dưới là màu trắng, tạo cảm giác thư thái.

Đi vào trong, một mùi thơm xộc vào mũi, là mùi của gỗ, Mẫn Nhu cúi đầu, đập vào mắt là sàn nhà Ngọc Đàn hương thượng hạng, là loại gỗ tinh khiết tự nhiên nhất, tạo nên một luồng ánh sáng trắng.

Giấy dán tường màu trắng điểm xuyết bằng những vệt hồng nhỏ, đèn treo trên tường tỏa ra ánh mắt mềm mại, chiếc rèm cửa hoa văn màu vàng càng làm tăng sự lãng mạn, kết hợp với cách bố trí hài hòa của phòng ngủ lại càng hỗ trợ thêm, gió đêm thổi qua, rèm cửa đung đưa tạo thành những đường cong uy mỹ.

“Em có thích không?”

Bên tai là giọng đàn ông réo rắt, Mẫn Nhu nghiêng đầu liền nhìn thấy áo sơ mi của Lục Thiếu Phàm, bàn tay to của anh từ sau vòng lấy eo nhỏ của cô, dịu dàng ôm cô vào lòng, Mẫn Nhu tựa người vào lồng ngực gầy gò của anh, cảm thụ sự ấm áp của cơ thể, sự yên bình thanh thản ngọt ngào.

Ánh mắt đảo qua những vật dụng trong phòng, tất cả như sáng rực lên, phía trước cửa sổ là ghế thái phi dường như để dành cho nữ giới, sofa màu xanh nhạt bọc bằng vải bố để ở góc, trong phòng ngủ tràn ngập sự nữ tính.

Nhìn căn phòng ấm áp lãng mạn, trái tim Mẫn Nhu như có dòng nước ấm hạnh phúc đổ vào, trong chớp mắt như hiểu ra gì đó, hai tay cô đặt lên mu bàn tay Lục Thiếu Phàm, đầu tựa sát vào vai anh, giọng nói dịu dàng có chút khàn khàn:

“Thích”

Phía trên là tiếng cười trầm thấp của anh, bàn tay ôm lấy cô rất chặt, Mẫn Nhu nhắm mắt, im lặng tựa vào người anh, bên môi là nụ cười hạnh phúc.

Dưới ánh đèn ấm áp, bóng hai người đổ xuống vách tường, như một bức tranh miêu tả hạnh phúc được sản xuất dây chuyền.

“Đốc đốc”

Tiếng gõ cửa vang lên, Mẫn Nhu ngẩn người, quay đầu thấy bà Lục đứng trước cửa.

“Mẹ”

Mẫn Nhu cung kính gọi, cơ thể cũng rời khỏi lồng ngực Lục Thiếu Phàm, đứng bên cạnh anh khiêm tốn nhìn người quý phụ sang trọng đứng ở cửa.

“Gia gia đang giục con đó, đi đi, Tiểu Nhu ở đây có mẹ lo là được”

“Tiểu Nhu?”

Ánh mắt Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn bà Lục, Bà Lục chỉ khẽ gật đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn Lục Thiếu Phàm, giống như một người mẹ đang nói chuyện cùng con trai và con dâu mình.

“Vậy con phải làm phiền mẹ rồi!”

Lục Thiếu Phàm đối với thái độ của bà Lục không hề ngạc nhiên lắm, môi cong lên, đôi mắt dịu dàng nhìn Mẫn Nhu, vuốt nhẹ mái tóc xoăn của cô rồi rời khỏi phòng.

Khi Lục Thiếu Phàm rời đi, không khí bên trong phòng trở nên cứng nhắc, Mẫn Nhu lễ phép cười, nhìn về phía bà Lục kêu: “Mẹ, mẹ vào ngồi đi”

Bà Lục nhướn mày, biểu hiện thờ ơ lạnh nhạt giống như Lục Thiếu Phàm, không hề có vẻ làm khó, nghe Mẫn Nhu mời cũng không còn từ chối, bước vào phòng, đôi mắt quan sát bày trí bên trong cuối cùng dừng lại ở Mẫn Nhu.

“Một tháng trước, Thiếu Phàm nói muốn sửa chữa nơi này, mẹ cũng từng hỏi nó nhưng nó cười chứ không nói, bây giờ thấy con đứng đây, mẹ cũng đã hiểu phần nào”

Khóe miệng bà Lục nâng nhẹ không thể nhận ra độ cong, lông mi rũ xuống, trong mắt cười hiền hòa, nhìn Mẫn Nhu nhưng không còn địch ý như trước, đi về phía ghế salon ngồi xuống, vỗ tay xuống chỗ bên cạnh nhìn Mẫn Nhu nói

“Lại đây ngồi đi, người ngoài không biết còn tưởng bà già nãy cố ý trách móc con”

Mẫn Nhu đối với thái độ khác thường của bà Lục cũng nghi ngờ, nhưng cũng vui khi thấy bà Lục dễ dàng gần gũi như thế, không nói thêm bước tới ngồi xuống cạnh bà Lục, đáng vẻ dịu dàng khiến bà Lục hài lòng gật đầu.

“Mẹ biết, con vẫn giận chuyện mẹ phản đối cuộc kết hôn giữa hai đứa, nhưng mà làm con dâu Lục gia, mẹ phải vì Lục gia mà suy nghĩ, nhiều khi cũng chỉ là thân bất do kỷ”

Bà Lục thở dài, ánh mắt tĩnh mịch nhìn ra phía xa, có vẻ thất thần rồi liền khôi phục lại, nhìn Mẫn Nhu bà cẩn trọng nói: “Tình trạng của Lục gia, Thiếu Phàm chắc cũng không giấu giếm con gì cả, khi nó hơn 10 tuổi thì cha đã qua đời, Thiếu Phong...”

Nhắc tới Lục Thiếu Phòng sớm chết trẻ, gương mặt kiên cường của bà Lục cũng nhả lại, trong mắt xót xa: “Cái chết của vợ chồng Thiếu Phòng là đả kích lớn với Thiếu Phàm, hai năm qua, nó ngày đêm làm việc chỉ mong quên đi cảm giác tội lỗi, mãi đến một buổi sáng, nó đột nhiên về nhà nói với mẹ, nó đã suy nghĩ cẩn thận rất nhiều việc, từ đó về sau, cuộc sống mới trở lại bình thường như trước”

Mẫn Nhu biết cái chết của Lục Thiếu Phòng là đả kích lớn với Lục Thiếu Phàm, nhưng khi nghe bà Lục kể, trong lòng cô vẫn đau đớn không ngừng run rẩy, muốn chia sẻ nỗi đau với anh.

“Tính tình Thiếu Phàm ít nói, không thích so đo với người khác, lúc nào cũng duy trì dáng vẻ ôn nhã lễ độ, nhưng thật ra nó là đứa lạnh lùng, nhưng mà đối với con, mẹ có thể thấy nó rất quan tâm con”

Bà Lục ngừng lại, thở dài nói: “Mẹ không phải vì công việc con đang làm mà phản đối chuyện hai đứa đến với nhau, Thiếu Phàm đã trải qua nhiều chuyện, tuổi cũng không còn nhỏ, nếu hôn nhân thất bại, mẹ sợ nó lại trở nên như trước khi Thiếu Phòng vừa mất”

Bà Lục lo lắng rất nhiều nhưng đối với cô là sự cảnh báo, đôi môi Mẫn Nhu mím chặt, giữ lấy đầu ngón tay bà Lục, ánh mắt kiên định, nhìn bà nói: “Mẹ, xin mẹ yên tâm, sau này dù có chuyện gì xảy ra, con cũng không rời khỏi Thiếu Phàm”

Lời Mẫn Nhu nói rất thẳng thắn, không dùng từ ngữ hoa lệ trau chuốt nhưng lại cảm động lòng người, cũng đủ cho bà Lục cảm thấy yên tâm, thôi không đề phòng với cô.

“Mẹ hi vọng con nhớ lời mình nói tối nay, dù trước đây con có yêu ai, muốn cùng sống bên ai cả đời, nhưng tất cả đã là quá khứ. Bây giờ con là vợ Thiếu Phàm, nhất định phải biết hôn nhân là hoàn thành trách nhiệm và đạo nghĩa”

Lời của bà Lục khiến sắc mặt Mẫn Nhu tái đi, ánh mắt lóe lên nhìn vẻ nghiêm túc của bà Lục. Lời nói kia không chỉ răn dạy mà còn là cảnh cáo

Trái tim Mẫn Nhu như bị bàn tay ai đó bóp nghẹn, hơi thở khó khăn, chợt hiểu rõ mọi chuyện trong lòng thâm cười khổ. Với năng lực của Lục gia muốn điều tra quá khứ của cô đâu cần tốn nhiều công sức, chuyện Kỷ Mạch Hằng có thể che giấu được sao?

“Công việc trong giới giải trí, nếu có thể bỏ thì bỏ đi, mẹ cũng biết con trước kia học tài chính chuyên nghiệp, nếu ở nhà rảnh rỗi thì tới công ty mẹ đảm nhận chức vụ nào đó cũng được”

Khi Lục Thiếu Phàm quay về, Mẫn Nhu với vẻ sáng rực đứng ngay trước cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, nghe tiếng động thì quay đầu lại thấy Lục Thiếu Phàm tùm tùm đi về phía cô.

“Đang chờ anh sao?”

Gương mặt ngũ quan tuấn tú của Lục Thiếu Phàm như dòng suối chảy xuôi vào tim cô, khiến cho tâm trạng hỗn loạn chậm rãi bình tĩnh lại, vì lời của anh nói cô khẽ cong môi, sáng giọng:

“Ai chờ anh chứ, đúng là không biết nhìn lại mình mà!”

“Anh còn tưởng em chờ anh quay về ngủ chung”

Lục Thiếu Phàm đứng bên cạnh cô, từng ngón tay thô ráp vuốt nhẹ gương mặt trắng nõn của cô, giọng nói khàn khàn trầm thấp, trong màn đêm lại khiến cho cô bị hấp dẫn đến trầm luân.

Nhớ lại cảnh tối hôm trước, Mẫn Nhu vừa nghĩ tới chữ “ngủ” liền liên tưởng đến chuyện cô, hai gò má như bị phồng cổ gắng thoát khỏi tay Lục Thiếu Phàm, ngại ngừng phản bác: “Em muốn đi tắm, nhưng lại không có đồ để thay..”

“A!”

Tiếng cười ranh mãnh vui vẻ vang lên trong căn phòng ngủ yên tĩnh, Mẫn Nhu để mặc Lục Thiếu Phàm lôi kéo đi tới tủ quần áo. Khi tủ mở ra, Mẫn Nhu liền sững sốt, bên trong ngăn tủ lại có một gian thay đồ. Bên trong trên giá áo treo đầy y phục, của nam lẫn của nữ.

Cầm lấy bộ y phục, Mẫn Nhu cũng chú ý tới nhãn giá vẫn còn, chứng tỏ tất cả đồ nữ đều là mới tinh, hơn nữa, còn nhớ nhấn hoàn toàn phù hợp với tỷ lệ đáng người của cô.

Mẫn Nhu chăm chú nhìn bộ váy tinh xảo được cắt may rất khéo léo và đẹp, trong lòng cảm động, vì hạnh phúc mà anh mang tới khiến cô run rẩy. Nhưng cũng thật may, người cô lấy là Lục Thiếu Phàm, nếu là những thiếu gia khác, chỉ sợ vào giờ này ngày này số mệnh của cô không biết ra sao?

“Nếu em thích thì chọn đi, anh ra ngoài xem tivi”

Quay đầu nhìn theo dáng người cao ngất từ từ đi xa, Mẫn Nhu không kiềm được nắm chặt quần áo trong tay, dưới bóng đèn mờ, gương mặt nhỏ nhắn nở nụ cười mông lung ngọt ngào.

“Lục Thiếu Phàm, anh cũng đi tắm đi”

Lục Thiếu Phàm quay đầu lại, thấy Mẫn Nhu dùng khăn tắm bọc lấy người, vẻ mặt không cách nào tự nhiên được, chú ý đến bờ vai thon gọn của cô, khóe miệng tạo nên đường cong hoàn mỹ.

“Sao không mặc áo ngủ?”

Anh nói chưa dứt lời, gương mặt Mẫn Nhu đã đỏ bừng, hai tay giữ chặt khăn tắm trước ngực, thẹn thùng liếm cánh môi, tránh né tiếp xúc với ánh mắt Lục Thiếu Phàm, nói: “Em hơi lạnh nên dùng khăn tắm, khi nào đi ngủ thì cởi ra, anh mau đi tắm đi”

Lục Thiếu Phàm hiểu nga một tiếng, cười đứng lên, khi đi qua Mẫn Nhu bước chân chợt khựng lại, ánh mắt nhíu lại, đôi mắt đen nhìn chằm chằm mái tóc quăn ướt của cô chân thành nói: “Trên tóc em hình như có gì đó?”

“Ở đâu?”

Mẫn Nhu nhíu mày, tay đưa lên tính lấy ra, không để ý ánh mắt bốn cột chợt lóe lên của Lục Thiếu Phàm.

Chợt cảm thấy lạnh lẽo, Mẫn Nhu cảnh giác nhìn lại, khăn tắm trên người bị một bàn tay to dễ dàng cởi ra, trên người chỉ có chiếc váy ngủ làm bằng tơ tằm màu đen

Chiếc váy ngủ bao phủ lấy từng đường cong lung linh của cô tạo nên vẻ bề ngoài hoàn mỹ không có khuyết điểm, khuôn ngực cao đầy đặn, vì thiết kế cổ trễ từng đường viền hoa phía dưới như ẩn như hiện, lưng áo trong suốt không kịp giữ chặt, hai chân trắng nõn như ngọc dài thẳng tắp, chiếc váy cực ngắn bao lấy bờ mông tròn trịa, dưới ánh đèn mờ ảo gương mặt rực rỡ lại càng động lòng người, mái tóc quăn ngang eo vẫn còn ướt tựa như yêu cơ mê hoặc người khác.

Nhận thấy Lục Thiếu Phàm cúi đầu nhìn cô ánh mắt nóng bỏng khiến Mẫn Nhu nuốt nước miếng, che cảnh xuân trước ngực. Một tay muốn đoạt lấy khăn tắm trong tay Lục Thiếu Phàm, tay trắng vừa đưa ra thì bị ai đó kéo cơ thể ngã về phía Lục Thiếu Phàm.

“A!”

Mẫn Nhu kinh ngạc thở hắt, cả người bị Lục Thiếu Phàm dồn ép xuống giường lớn êm ái, đôi bàn tay trắng nõn trêu đùa trên làn da, Mẫn Nhu cả người run rẩy, cố gắng đẩy người đàn ông cao lớn ra.

“Lục Thiếu Phàm, anh không đi tắm sao?”

Anh thường thức gương mặt đỏ như máu vì xấu hổ của cô, gương mặt anh tuần nở nụ cười xấu xa, môi mỏng lướt nhẹ chiếc gáy hương bóng loáng, khăn giọng thì thầm. “Lát nữa chúng ta cùng nhau tắm”

Lời nói mập mờ của Lục Thiếu Phàm khiến cho chút ý chí phòng thủ còn lại của Mẫn Nhu đổ sập, nhiệt độ nóng như lửa của Lục Thiếu Phàm xuyên qua lớp sơ mi áp trên da thịt cô, khiến cô run rẩy trong lòng lại hưng phấn khẩn trương.

“Bà xã, em rất đẹp...”

Giọng nói say đắm vang lên bên tai, hơi thở thấp mang theo hương bạc hà phả vào mặt, anh liếm nhẹ lấy vành tai cô. Mẫn Nhu nhìn trần nhà, ánh mắt trở nên mơ màng, bàn tay thăm dò vào bên trong áo ngủ khiến cho hơi thở của cô trở nên dồn dập.

“Ba ba, mẹ, hai người đang làm gì thế ạ?”

Ý thức đang tự do bay nhảy liền quay lại, cơ thể mềm mại không xương của Mẫn Nhu liền cứng ngắc, một bàn tay để lên ngực cô thích làm gì thì làm, không để ý chỉ vì đầu vào cổ cô, Mẫn Nhu nhìn xăm xăm về cửa.

Đậu Đậu mặc chiếc áo ngủ hình hoạt hình, giữa hai tay là chiếc gối đầu, hai bàn chân mồm mồm đạp lên sàn nhà, lúc này đôi mắt thuần khiết nhìn hai người ở trên giường.

Mẫn Nhu cuống quýt đẩy Lục Thiếu Phàm ra, con người với ngũ quan tuần mỹ có chút ảo não vì bị cắt ngang, thấy Mẫn Nhu ra hiệu thì Lục Thiếu Phàm quay đầu nhìn đứa trẻ đang đứng ngay cửa.

“Ba ba, sao ba là dè mẹ vậy ạ?”

Sự tò mò vô ý khiến cho gò má của Mẫn Nhu ửng hồng mang theo sự bối rối, đẩy Lục Thiếu Phàm sang bên, kéo chăn che lấy cơ thể mình, hướng về Đậu Đậu giải thích: “Mẹ bị lạnh, có cha ôm sẽ không lạnh nữa”

“Thật như thế sao cha?”

Hai tay Lục Thiếu Phàm chống trên giường lớn, áo sơ mi vừa kích tình vừa nãy mà trở nên hỗn loạn, chỉ có hai ba nút là chưa cởi, tạo hình xóc xếch khiến cho vẻ cao sang ưu nhã của Lục Thiếu Phàm lại thành sự hấp dẫn chết người.

Trái tim Mẫn Nhu nóng lên, ngượng ngùng quay mặt đi, không để ý nụ cười xấu xa của Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm từ trên giường đứng thẳng dậy, sửa sang quần áo, mang dép vào đi về phía đứa trẻ đang ngơ ngẩn đứng trước cửa, ôm lấy nó, về mặt chân thành trả lời: “Dĩ nhiên, mẹ lạnh, cha đang sưởi ấm giúp mẹ”

Lục Thiếu Phàm trả lời rất thản nhiên, nhưng khi lọt vào tai Mẫn Nhu lại trở thành ám hiệu mập mờ thấy trên mặt Lục Thiếu Phàm mang theo nụ cười ôn hòa Mẫn Nhu càng bối rối, cả người rúc vào chăn không chịu trở ra.

“Đậu Đậu muốn ngủ với cha và mẹ có được không ạ?”

“Dĩ nhiên là được”

Mẫn Nhu núp mình trong chăn, nghe hai cha con đối đáp trong lòng dở khóc dở cười, sắc mặt Lục Thiếu Phàm trở nên vui vẻ không hề có dấu hiệu phạm tội.

“Vậy Đậu Đậu đi tới cạnh mẹ đi, cha đi tắm, lát nữa sẽ ngủ chung với Đậu Đậu và mẹ”

Giường bị sức nặng làm cho nhũn xuống, Mẫn Nhu như con rùa núp trong vỏ, mãi đến khi bất ngờ bị một vật nặng đè xuống mới cảnh giác xóc chăn nệm lên, đập vào mắt là gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa của Đậu Đậu.

“Mẹ, Đậu Đậu cùng mẹ ngủ nha!”

Thân hình bé nhỏ chầm chậm lui vào trong chăn, Mẫn Nhu có thể thấy trên người Đậu Đậu rất mát lạnh, đưa tay qua sờ quả nhiên cả cơ thể lạnh như băng, xem ra đã đứng bên ngoài nhìn từ rất lâu.

Xót xa ôm Đậu Đậu vào lòng, dùng chăn che kín, Mẫn Nhu ôm Đậu Đậu vào tay mình, tay còn lại xoa nhẹ bàn tay trắng như củ cải của Đậu Đậu, dịu dàng nói: “Đậu Đậu, ngoan ngủ đi!”

“Mẹ, Đậu Đậu muốn nghe chuyện cổ tích”

Chiếc đầu nhỏ lộ ra, hai đôi mắt đen mở to mong ngóng nhìn Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu nhìn tiểu thiên sứ nằm bên cạnh, tâm cũng mềm đi. Từ Đậu Đậu cô có thể thấy lại thời thơ ấu của mình, chính vì thế càng muốn nâng niu bao bọc trong tay.

“Vậy Đậu Đậu muốn nghe chuyện gì?”

“Dạ... hôm nay ở nhà trẻ Leng Keng nói, mẹ của bạn ấy trước khi đi ngủ đều kể chuyện cô bé quàng khăn đỏ, Đậu Đậu cũng muốn nghe, mẹ kể cho con được không?”

Bàn tay bụ bẫm giữ lấy ngón tay mảnh khảnh của cô, Mẫn Nhu yêu thương hôn lên trán Đậu Đậu, gật đầu: “VẬY MẸ SẼ KỂ CHUYỆN CÔ BÉ QUÀNG KHĂN ĐỎ...”

“ThỢ SẴN LỘT LỚP DA SÓI, ĐI VỀ NHÀ, BÀ NỘI CỦA CÔ BÉ QUÀNG KHĂN ĐỎ ...”

Lúc Lục Thiệu Phàm tắm xong đang lau chùi mái tóc ướt của mình thì thấy một khung cảnh hết sức ấm áp, Mẫn Nhu ngồi tựa lưng vào giường, dịu dàng kể chuyện, còn Đậu Đậu đã ngủ say trong lòng Mẫn Nhu.

“Đã ngủ rồi sao?”- Lục Thiệu Phàm nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, nhẹ giọng hỏi.

Mẫn Nhu quay đầu lại nhìn người đàn ông rũ bỏ mọi mệt mỏi toàn thân sạch sẽ, gương mặt nhỏ nhắn sáng rực không còn ngượng ngập đỏ như máu như vừa nũa, cô khẽ gật đầu, sau đó kéo chăn đắp lên cho Đậu Đậu.

“Anh làm gì vậy?”

Thấy Lục Thiệu Phàm nghiêng cơ thể cao lớn qua, vươn tay ôm lấy Đậu Đậu từ trong chăn rồi đứng dậy, Mẫn Nhu không khỏi ngồi dậy, nhíu mày dịu giọng hỏi.

“Đưa nó về phòng ngủ”

Lục Thiệu Phàm nói như chuyện đương nhiên, bên trong đôi mắt đen sâu thẳm cô có thể nhìn thấy niềm khát vọng cháy bỏng, Mẫn Nhu dĩ nhiên hiểu đó là gì, hai má đỏ lên, hờn dỗi liếc mắt nhìn anh, nhưng cũng không thể làm gì, tùy ý để anh ôm Đậu Đậu ra cửa.

Nằm trong chăn ngủ mơ màng, Mẫn Nhu cảm thấy một luồng khí lạnh chui vào bên trong váy ngủ, cảm giác đau nhức khiến cô không khỏi run lên, đôi mắt lười biếng mở ra, chỉ nhìn thấy đôi mắt đen đang mỉm cười.

“Lục Thiệu Phàm, anh...”

Mẫn Nhu then thùng muốn đẩy Lục Thiệu Phàm đang làm xằng làm bậy ra, thế nhưng anh lại không đồng ý trực tiếp chui vào chăn, nhân lúc bị lạnh khiến cô mở hé môi hít thở thì liền lấp đi cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Nụ hôn dịu dàng say đắm khiến cô từ từ thả lỏng, theo bản thân từ từ đáp lại sự nhiệt tình của anh, cảm nhận được biến hóa từ cơ thể anh hai gò má Mẫn Nhu đỏ lên, đôi mắt quyến rũ nửa mở nửa đóng, phong tình vạn thiên.

Quần áo ngủ trên người bị cởi đi lúc nào không hay, hơi thở đứt quãng gấp gáp từ cổ họng truyền ra, hai mắt mơ màng, có thể thấy Lục Thiệu Phàm đang cởi áo ngủ của mình, ý thức được chuyện sắp xảy ra, Mẫn Nhu xấu hổ nhắm hai mắt.

Tiếng cười khẽ vang lên, Mẫn Nhu cảm giác cơ thể như bị lửa thiêu, nhịp tim càng lúc càng nhanh tưởng chừng nó sắp nhảy ra khỏi cơ hòng thì anh đã bắt ngờ tiến vào trong cơ thể cô.

“Ừ...”

Không tự chủ phát ra loại âm thanh mờ ám, nhớ tới đây là Lục gia, cơ thể mềm mại không cách nào thả lỏng, bàn tay trắng vịn chặt người đàn ông, không dám để bản thân trầm luân trong dục vọng.

“Bà XÃ, Ở ĐÂY CÁCH ÂM RẤT TỐT”

Bên tai là tiếng thở dồn dập của anh, cộng với tiếng cười ranh mãnh khiến cô xấu hổ cắn vào vai anh.

“Yêu tình!”

Anh không kiềm chế dục vọng nữa, đợi đến khi cô hoàn toàn thích ứng thì anh liền tăng tốc độ, gia tăng lực, bắt đầu ở trong cơ thể cô ra vào, cảm giác điên cuồng khiến anh hôn lên môi cô, hàm răng trắng khê cắn chiếc lưỡi thơm tho của cô, tình tế mút lấy.

“Ừ...”

Âm thanh đè nén đứt quãng bên trong phòng đầy cảnh xuân vang lên, đôi mắt nửa mở nửa đóng, đầu ngón tay không bị giữ lại chỉ biết nắm chặt gối, chịu đựng sự va chạm từ anh.

Trên vách tường đồng hồ treo gỗ chuông báo nửa đêm, công việc bên trong phòng vẫn chưa hạ hỏa, tiếng phụ nữ mềm mại, âm thanh thô ráp của đàn ông, cùng tiếng chuông hòa vào nhau, tấu lên một giai điệu.

Kích tình qua đi, cả người Mẫn Nhu bị mất hết sức lực, cả người mềm nhũn nằm trong lòng Lục Thiếu Phàm, nhẹ nhàng co người, sợi tóc đen dính vào hai bên trán, cảm giác mệt mỏi khiến mắt cô nặng trĩu.

Cánh tay gầy gò của anh giữ chặt vòng eo cô, cơ thể nóng bỏng dính sát vào nhau, giữa hàng lông mày tuấn tú là cảm giác thỏa mãn sau khi kích tình.

“Cô bé quàng khăn đỏ từ khi nào lại yêu sói chứ?”

Tiếng nói khàn khàn của cô như nói mơ quẩn quanh trong đầu phát ra, cô mệt mỏi nhắm mắt mặc anh ôm lấy, nặng nề tiến vào mộng đẹp.

Tiếng đập cửa rộn ràng xâm nhập vào giấc ngủ của cô, Mẫn Nhu giật mình, hai mắt nặng trĩu, bên tai là tiếng đập cửa liên hồi, muốn ngồi dậy thì nhận ra bản thân vẫn bị bàn tay ai đó ôm chặt.

Quay đầu liền nhìn thấy gương mặt anh tuấn ngủ say, khóe môi cong lên mỉm cười, có lẽ vì động tác ngồi dậy của cô khóe môi hạ xuống, bất mãn chau mày, chậm rãi mở mắt.

“Em dậy rồi sao?”

Nhìn thấy Mẫn Nhu đã ngủ dậy sớm hơn mình, đôi mắt sáng ngời không chớp mắt nhìn mình, Lục Thiếu Phàm thả cô ra, ngáp dài một cái, ngồi dậy, chiếc chăn trượt xuống để lộ lồng ngực hoàn mỹ.

Vừa lòng nhìn Mẫn Nhu xấu hổ dời mắt đi, khóe môi Lục Thiếu Phàm cong lên, cúi đầu lại vô lại ôm lấy cô, hôn lên môi cô, nhìn cô xấu hổ ỉu cười trong mắt càng đậm.

“Đừng làm loạn nữa, có người gõ cửa a!”

Mẫn Nhu khó thở đẩy Lục Thiếu Phàm ra, lấy số quần áo bị cởi ra mặc vào người, trong lòng không khỏi thâm oán Lục Thiếu Phàm, bề ngoài tao nhã nhưng thật ra là con sói xám!.

Tiếng thì thầm trong mộng vào tối qua lại vang lên bên tai, bên khóe môi Mẫn Nhu liền nở nụ cười ngọt ngào.

Sau khi Lục Thiếu Phàm vào phòng tắm, Mẫn Nhu mặc áo khoác vào vội vàng mở cửa, ở trước cửa không phải ai khác mà là đứa nhỏ tối qua bị ôm đi, chiếc miệng nhỏ so với miệng ầm trà còn cao hơn.

“Đậu Đậu, con sao vậy?”

Mẫn Nhu ngồi xổm xuống, đem Đậu Đậu đang hờn dỗi ôm vào lòng, dịu dàng hỏi: “Ai khiến Đậu Đậu không vui vậy?”

Cơ thể tròn xoe của Đậu Đậu tựa vào Mẫn Nhu, đáng vẻ ủy khuất, kêu lên: “Vì sao sáng dậy Đậu Đậu không được ở chung với cha mẹ?”

Mẫn Nhu ghen lời, đối mặt với oán trách của Đậu Đậu cô không biết nên giải thích ra sao, hướng hồ lý do kia sao có thể nói ra?

“Tối qua, Đậu Đậu đá dâm, sợ ba mẹ giận nên tự mình chạy về phòng đó thôi!”

Ở cửa phòng giọng đàn ông thanh nhuận cất lên, nhìn người đàn ông trong bộ tây trang thơm tho, đang sửa sang lại nút áo, nói dối mà mặt không đổi sắc tim không đập.

“A”

Ngược lại Đậu Đậu trong lòng Mẫn Nhu kinh hãi hét lên, đôi bàn tay mồm mím che nơi đáy quần, gương mặt bị bầm đỏ bừng, đôi mắt đen lay chuyển, nhảy khỏi lòng Mẫn Nhu, di chuyển chân, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

“Lục Thiếu Phàm, nói dối trẻ con là rất vô sỉ”

Mẫn Nhu nhếch môi nói, đứng dậy bất mãn lên án bị công tử tao nhã phúc hắc này.

Lông mi dài Lục Thiếu Phàm nhướng lên, kéo Mẫn Nhu vào phòng, đôi môi mỏng áp vào vành tai cô, hơi thở ấm áp phả vào trong, cảm giác ngứa ngáy khiến cho cổ họng cô khó chịu.

“Chẳng lẽ anh phải nói với Đậu Đậu, tối qua ba mẹ làm chuyện xấu, cho nên... ư?”

“Lục Thiếu Phàm, anh vô lại”

Cô đánh anh, ngược lại bị anh kéo lại, cả người ngã vào lòng anh, nhìn gương mặt anh không ngừng áp sát cô, trái tim Mẫn Nhu đập mạnh, theo bản năng nhắm mắt lại nhưng rất lâu sau không hề nó nụ hôn như dự định.

Vừa mở mắt đã thấy nụ cười đùa giỡn của anh: “Bà xã, nhanh thay quần áo đi, gia gia và mẹ đang chờ ăn bữa sáng”

“Anh”! Mẫn Nhu giật dỗi dậm chân, nín thở vào phòng tắm, chỉ có người đứng ở cười thì vẫn cười.

17. Chương 17

Mẫn Nhu chọn chiếc áo cánh dơi làm bằng kaki cùng chiếc quần jean bó sát, bên ngoài là chiếc áo khoác màu xanh, khi cô mang giày cao gót vào đứng trước gương, nhìn người gái trong gương đến thất thần.

Gương mặt như họa, đôi mắt sáng lấp lánh như sao không ngừng chuyển động, da thịt trắng nõn chỉ chút chạm nhỏ sẽ bị sứt, ngũ quan xinh xắn mang theo sự quyến rũ của phụ nữ, cánh môi đỏ thắm, nụ cười như có như không.

Đây là cô sao

Mẫn Nhu kéo khoe môi, người con gái trong gương cũng làm tương tự, hướng về phía cô dịu dàng nở nụ cười thẹn thùng cùng hai lúm đồng tiền, trong mắt ngập đầy hạnh phúc.

Ngón tay nhỏ chạm vào lớp kính đối diện lạnh như băng, cảm giác lạnh lẽo khiến cô hiểu ra rằng hạnh phúc bây giờ mới là thật, quay đầu bỏ đi mới nhận ra, những đau khổ Kỷ Mạch Hằng mang tới đã trở nên xa vời ngay cả cô vươn tay ra cũng không cách nào chạm vào.

Trong đầu hiện lên gương mặt lạnh lùng hoàn mỹ, Mẫn Nhu nhàn nhạt khẽ cong khoe miệng, hình ảnh từng khắc sâu trong lòng lại bị thời gian xóa mờ, dần dần ở trong lòng cô chỉ còn lại cái bóng mơ hồ.

Thì ra là trong lúc vô tình, Lục Thiếu Phàm đã tiến vào trí óc cô, công thành đoạt đất, chỉ vì anh mà lo lắng, chứ không phải vì một người đàn ông nào khác, chìm đắm trong bể khổ.

“Em thay xong chưa?”

Cửa phòng thay đồ bị đẩy ra, Mẫn Nhu ngây người, quay đầu lại nhìn về mặt ôn nhã đầy ý cười của Lục Thiếu Phàm đứng ngay cửa.

Vẫn là gương mặt tuấn tú phi phàm của trước đây, lông mi dài đen như mực, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, đôi mắt đen lười biếng mở một nửa, lại giống như đang đang khắc sâu vào tâm trí cô, dù lau thế nào cũng không thể xóa đi ấn ký của anh.

Độ cong của môi không ngừng mở rộng, Mẫn Nhu xoay người, từng bước đi về phía anh, bàn tay nhỏ trắng trẻo tự nhiên quàng qua bàn tay Lục Thiếu Phàm, hành lông mi dày run lên như cánh bướm, nhìn anh cô dịu dàng nói: “Đi thôi”

“Đợi đã”

Mẫn Nhu dừng lại, nhìn trong tay Lục Thiếu Phàm cầm chiếc nón len màu trắng, khó hiểu nghiêng đầu, phía trên đầu liền bị một cái gì đó ấm áp bao lấy.

“Bà xã, như thế này sẽ đẹp hơn”

Anh cúi đầu, dùng ánh mắt dịu dàng như tơ bao lấy cô từng vòng một, khoe môi nở nụ cười hài lòng với tác phẩm xuất sắc của mình tạo ra.

Khi hai người nắm tay nhau đi xuống lầu, ba người trên bàn cơm đều chú ý, Mẫn Nhu không tránh khỏi lo lắng hai má đỏ lên, xem ra hai người họ tới trễ.

Bà Lục khẽ nhướn mày, khóe mép cong lên, không nhìn đôi bích nhân lâu, cầm ly sữa trong tay đưa sang cho Đậu Đậu

Lục Tranh Vành mặc quân trang thăm thớm, ăn bữa sáng, trên gương mặt ngăm đen vẫn nghiêm túc không hề có nụ cười, thấy hai vợ chồng cùng nhau xuống, chỉ ừ một tiếng, sau đó cũng không để tâm nhiều.

“Gia gia, mẹ, chào buổi sáng!”

Lục Thiệu Phàm dẫn Mẫn Nhu thông thả đến phòng ăn, sau đó chào hỏi bà Lục và Lục Tranh Vành, Mẫn Nhu cũng không cam chịu rút lại phía sau, điềm đạm nói:

“Gia gia, mẹ, buổi sáng tốt lành”

Ánh mắt bà Lục đảo qua gương mặt tươi cười của hai người, từ đầu cho đến đôi tay đang nắm chặt nhau, nhẹ nhàng gật đầu: “Mau ngồi xuống ăn sáng đi”

Chờ hai người ngồi xuống, trên bàn ăn vang lên âm thánh oán than của Đậu Đậu: “Bà nội, tối qua cha nói Đậu Đậu đói lắm nên không để cho Đậu Đậu và mẹ ngủ chung”

Chiếc nĩa trong tay Mẫn Nhu thiếu chút nữa trượt khỏi tay, bánh bao để bên đĩa thiếu chút nữa rơi ra ngoài, Lục Thiệu Phàm ngồi bên cạnh lại như không có gì, thông dong ăn sáng, động tác thanh lao lịch sự lộ vẻ cao sang.

“Vậy sau này Đậu Đậu ngủ với bà được không?”

Bà Lục hiền lành dỗi dành Đậu Đậu, không ngờ Đậu Đậu dẩu miệng nhỏ lên, vẻ mặt tha thiết nhìn Mẫn Nhu ngồi đối diện, nghiêm túc nói: “Không, Đậu Đậu muốn nghe mẹ kể chuyện cổ tích, hơn nữa mẹ rất dễ lạnh, Đậu Đậu cũng muốn như ba, đè lên mẹ giúp mẹ sưởi ấm”

“Khụ khụ”

Mẫn Nhu không ngờ Đậu Đậu lại ngây thơ như thế, đem chuyện tối qua kể ra trước mặt mọi người, sữa vừa rót vào cổ họng không cẩn thận bị sặc, ho nhẹ, gương mặt nhỏ nhắn còn đỏ hơn cả cà chua, không biết là vì ai mà vừa khó chịu mà lúng túng.

“Em có sao không?”

Sau lưng, một bàn tay nhẹ vỗ, giọng nói ân cần thăm hỏi vang lên từ bên cạnh.

Mẫn Nhu ho khan, len lén trừng mắt nhìn người đầu sỏ gây ra chuyện đó, Lục Thiệu Phàm bàn quang xem như không thấy cô xấu hổ, vẻ mặt chân thành quan tâm cô, lần lượt rút lấy khăn giấy.

“Nếu không uống nước đi”

Mẫn Nhu then đỏ mặt, đỡ lấy ly nước uống một ngụm, miễn cưỡng không ho nữa, nhưng cũng không dám ngừng đầu lên.

“Đậu Đậu, chuyện đói lắm không nên kể cho người khác nghe, nếu không trên mông Đậu Đậu sẽ mọc ra đuôi heo a!”

“Đậu Đậu không muốn có đuôi heo, Đậu Đậu không muốn thành trư bát giới”

Nghe Lục Thiệu Phàm chỉ dạy Đậu Đậu từng bước, khóe miệng Mẫn Nhu kéo lên vẻ mặt đồng tình nhìn gương mặt tội nghiệp bụ bẫm của Đậu Đậu nước mắt lưng tròng, trong lòng cảm thán vô cùng: Ngay cả trẻ con cũng không tha.

“Chủ tịch Mao cũng từng nói, nhiều người lực lượng đông đảo, hai đứa nếu đã kết hôn thì sớm sinh con đi”

Lục Tranh Vành đột nhiên để đĩa xuống, ánh mắt nghiêm nghị quét qua Lục Thiệu Phàm và Mẫn Nhu, vẻ mặt nghiêm túc, lời nói giống như hạ lệnh.

Mẫn Nhu cúi đầu đủ thấp, hôm nay mặt mũi cô coi như vớt sạch, mà người khởi đầu tất cả những chuyện này trước sau vẫn duy trì dáng vẻ bình thản không hề sợ sét đánh.

“Đừng nói với ông gì mà thế giới của hai người trẻ tuổi, tất cả đều là nói bậy!”

Lục lão gia vẻ mặt răn dạy hậu bối cực kì nghiêm khắc, uy nghiêm mười phần khiến cho Mẫn Nhu không biết nên nói gì để đỡ lấy, chẳng lẽ thật sự nói: “Được, gia gia, bọn cháu sẽ sinh ngay”

Tối qua hai người họ cũng không thực thi biện pháp an toàn, mồ hôi Mẫn Nhu túa ra, không phải tốt thế chứ thật sự trúng thưởng sao!

“Thật ra thì, cháu vẫn tò mò, gia gia lúc mấy tuổi thì có chú út Cảnh Hoảng”

Lục Thiếu Phàm tò mò hỏi, cũng thành công khơi dậy sự tò mò của Mẫn Nhu, không khỏi ngừng tay nghi hoặc nhìn Lục Tranh Vành, lại chỉ thấy sự cứng ngắc và bối rối hiện ra, nhưng ngay tức khắc trở nên nghiêm nghị, trừng mắt nhìn đôi vợ chồng lạnh lùng nói: “Đây là việc cơ mật, không thể trả lời”

Mẫn Nhu bị cơn giận của Lục lão gia làm cho hoảng hốt, không dám một mình đối đầu với ông ấy, ngoan ngoãn cúi đầu dùng cơm.

“Mọi người ăn đi, ta no rồi!”

Lục Tranh Vành buông đũa, sau đó đẩy ghế đứng lên, vẻ mặt kín bưng, thẳng lưng hai tay chấp đằng sau, uy nghiêm vạn phần đi về thư phòng.

Chẳng lẽ ông ấy xấu hổ?

Mẫn Nhu từ từ nuốt bánh bao, đôi mắt nghi vấn nhìn Lục Thiếu Phàm, người đó vừa nhìn thấy ánh mắt chăm chú của cô liền cười nhẹ, không hề có lời giải đáp cho sự nghi hoặc của cô.

“Gia gia nói cũng đúng, hai đứa còn trẻ thì mau sinh một đứa, Đậu Đậu cũng sẽ có bạn”

Mẫn Nhu không ngờ ngay cả bà Lục cũng có ý này, vừa ngẩng đầu liền nhận lấy đôi mắt mong mỏi của bà Lục, hiện từ đến mức có thể nhìn thấy đứa cháu đích tôn tương lai.

“Mẹ, những chuyện này nên thuận theo tự nhiên, muốn cũng không được”

Lục Thiếu Phàm dùng xong cơm, vừa lau miệng vừa từ từ đánh thái cực quyền với bà Lục, đem chuyện không muốn sinh con sớm đổ lên đầu thiên mệnh.

Bà Lục lau sạch vết bẩn trên mặt Đậu Đậu, bắt đắc dĩ nhìn Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm: “Hai đứa không muốn sinh con bây giờ, mẹ cũng không ép, đành thuận theo tự nhiên vậy.”

Hôm qua Mẫn Nhu đã hứa với Đậu Đậu sẽ đưa nó đi nhà trẻ, Lục Thiếu Phàm thì phải đi làm nên tiện thể chở hai người đi.

Sau khi rời khỏi cửa, bà Lục dẫn Mẫn Nhu nói: “Sau khi đưa Đậu Đậu tới nhà trẻ thì tới căn hộ của con sắp xếp đồ đạc, hai đứa bàn bạc với nhau về nhà ở đi”

Không thể phủ nhận, bà Lục là người mẹ thấu tình đạt lý, vì Lục Thiếu Phàm kiên trì nên bà cũng đã chấp nhận cô, không phải như ai đó trước mặt thì thế này sau thì thế kia, điểm này nếu đem so sánh với bà Kỷ thì thật khác nhau một trời một vực.

Mẫn Nhu lễ phép cười gật đầu, đem cặp cửa Đậu Đậu để vào xe, sau đó mới ngồi quà, lúc đóng cửa xe không quên chào bà Lục: “Mẹ con đi”

“Đi đường cẩn thận”- Bà Lục cười nhả nhặn, đứng ở cửa, nhìn họ rời đi.

Lục Thiếu Phàm thắt dây an toàn, mở động cơ nhìn vợ và con ngồi cạnh, trong mắt bao phủ một vàng sáng ấm áp.

Đột nhiên Mẫn Nhu nhíu lông mày, nghiêng tai giống như lắng nghe gì đó, Đậu Đậu cũng tò mò vênh tai lên, đôi mắt đen lay chuyển.

“Sao thế?”

Mẫn Nhu nhìn Lục Thiếu Phàm hỏi thăm, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ nghi ngờ nhỏ: “Hình như có người gọi, nhưng lại như không phải”

Lục Thiếu Phàm chợt nhú mào, đạp ga, xe thể thao bay đi rời khỏi Lục gia, khỏe mắt liếc nhìn qua kính chiếc hậu đang phản chiếu bóng người mặc đồ xanh, bên môi không kiềm được nở nụ cười quý dị.

“Cha, cha cẩn thận một chút!”

Lúc bà Lục quay người lại thấy Lục Tranh Vành nổi giận ùng ùng chạy tới, trong tay cầm quân côn, tức sùi bọt mép, hai lỗ mũi thở phì phò, đôi mắt tóe lửa nhìn chiếc xe thể thao xa dần.

“Thằng cháu bất hiếu, trong bụng toàn ý nghĩ xấu xa, ngay cả gia gia mà cũng dám nói dối!”

Gương mặt Lục Tranh Vành thoáng lên nét già nua ngại ngùng, buồn bực nói: “Nó biết rõ ta mấy tuổi, Cảnh Hoàng mấy tuổi còn cố hỏi, thằng cháu bất hiếu”

Xe đi vào khu trung tâm tập nập, Mẫn Nhu nhìn mọi thứ liên tiếp thấy một số căn nhà màu hồng phía trên vẽ nhân vật hoạt hình, có lẽ là chỗ học của Đậu Đậu.

“Để em đưa Đậu Đậu vào, anh đi làm đi”

Mẫn Nhu chỉnh sửa quần áo giúp Đậu Đậu, ôm vào lòng, chuẩn bị xuống xe thì bị cánh tay Lục Thiếu Phàm kéo lại, lúc quay đầu lại trên trán đã có nụ hôn đáp xuống.

Hai gò má trắng nõn của Mẫn Nhu lập tức đỏ ửng, ngượng ngùng nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, anh chỉ thản nhiên cười, ánh mắt lưu luyến yêu thương để lên người cô.

“Đậu Đậu cũng muốn được hôn”

Đậu Đậu ngẩng gương mặt bụ bẫm của mình lên, chu cái miệng nhỏ, bắt mồm la lên.

Lục Thiếu Phàm kéo khỏe miệng nghiêng người, giữ lấy gương mặt tròn của Đậu Đậu, yêu thương hôn lên đầu Đậu Đậu: “Đậu Đậu đến trường ngoan biết không?”

“Dạ”

Bởi vì có Đậu Đậu nên không khí trong xe hết sức ấm áp và thoải mái, Mẫn Nhu im lặng nhìn Đậu Đậu gật đầu, rồi nói với Lục Thiếu Phàm: “Mẹ lúc này nói chúng ta dọn về nhà, ý anh thế nào?”

Lục Thiếu Phàm nhìn vào mắt cô, vẫn là cảm giác dịu dàng quen thuộc, giống như nụ cười của anh đã in vào lòng cô, trước câu hỏi của cô anh không hề giả trưởng, chỉ dịu dàng nói: “Em muốn ở đâu thì chúng ta ở đó”

Trong đầu Mẫn Nhu nhớ tới căn phòng ngủ tinh tế được trang trí hoành tráng, Mẫn Nhu hiểu, tuy rằng Lục Thiếu Phàm không miễn cưỡng cô, nhưng anh chắc hẳn hi vọng cô sẽ cùng với Lục gia sống chung.

Mẫn Nhu dời mắt đi, tựa như đang suy tư lại như đánh tính toán gì đó, sao đó giả hoạt cười một tiếng: “Em thích ở trong phòng ngủ lớn lắm bằng gỗ Ngọc Đàn”

Lục Thiếu Phàm cười khê, vươn tay xoa nhẹ tóc dài cô, giữa hàng lông mày biểu hiện vẻ cưng chiều cô.

“Đi đi”

Mẫn Nhu hai mắt thẹn thùng, ôm Đậu Đậu mở cửa xe bước xuống, gió lạnh phất qua gương mặt nhưng cô không hề thấy khó chịu, gương mặt nhỏ nhắn sáng rực nở nụ cười hạnh phúc.

“Mẹ, để Đậu Đậu xuống, con có thể tự đi mà”

“Được, vậy mẹ dắt Đậu Đậu đi”

Bên lề đường, một cô gái xinh đẹp dắt theo một đứa bé trai xinh xắn như tiên đồng, chậm chậm bước đi, giọng nói non nớt thỉnh thoảng thu hút sự chú ý của người đi đường, cùng ánh mắt hâm mộ của họ.

“Mẹ, leng keng nói cha và mẹ bạn ấy đều dẫn bạn ấy đến khi vui chơi, Đậu Đậu cũng muốn đi”

“Được a, khi cha rảnh rồi chúng ta sẽ đi”

“Mẹ, Leng keng nói mẹ của bạn ấy mỗi ngày đều làm đồ ăn cho bạn ấy, Đậu Đậu cũng thích”

“Vậy để hôm nay mẹ về nhà nấu cho Đậu Đậu ăn được không!”

“Được ạ được ạ”

Cúi đầu nhìn dáng vẻ hân hoan của Đậu Đậu, Mẫn Nhu vui mừng cong môi, ánh mắt quay lại nhìn, chiếc xe Lamborghini quen thuộc vẫn dừng tại chỗ, cô tuy không nhìn rõ vẻ mặt của người đàn ông nhưng có thể đoán được, trong mắt anh đầy sự dịu dàng.

Hít thở luồng không khí trong lành, trên mặt Mẫn Nhu nở nụ cười ngọt ngào, dắt Đậu Đậu đi, bước chân càng thêm nhẹ nhàng.

Vừa vào nhà trẻ, Đậu Đậu liền kéo Mẫn Nhu vào phòng học, đôi chân nhỏ nhón bước nhanh, Mẫn Nhu có thể nhìn thấy sự đặc ý và vui vẻ trên mặt Đậu Đậu.

Bên trong phòng học, xung quanh đều những đứa trẻ trạc tuổi Đậu Đậu, cũng đang chơi đồ chơi, một cô giáo trẻ tuổi cũng ngồi trông những đứa trẻ.

Mẫn Nhu bị Đậu Đậu kéo vào phòng, rõ ràng cô giáo thấy Mẫn Nhu, hơi ngẩn người, nhưng lúc nhìn thấy Đậu Đậu đi bên cạnh Mẫn Nhu, hiểu rõ cười

“Đây là mẹ của mình”

Âm Thanh non nớt vang dội trong phòng học, thu hút sự chú ý của những đứa trẻ khác, Đậu Đậu như tìm được vật quý kéo Mẫn Nhu đến trước mặt cô, cười híp mắt: “Cô Dương, đây là mẹ của Đậu Đậu”

Mẫn Nhu hướng về cô giáo Dương gật đầu: “Cô giáo Dương, xin chào, tôi là mẹ của Đậu Đậu”

Khoảng cách gần lại, cô Dương nhìn rõ Mẫn Nhu trong mắt lóe lên tia hâm mộ, nhưng tia nghi ngờ trong lòng cũng dâng lên, Mẫn Nhu hiểu đó là gì, không nói thêm nữa ngồi xổm xuống, ôm Đậu Đậu dịu dàng nói: “Đậu Đậu, mẹ về trước, lúc tan học mẹ sẽ đón Đậu Đậu có được không?”

“Dạ”

Đậu Đậu ôm lấy cổ Mẫn Nhu, cười khanh khách, hai môi mồm mím hôn mạnh lên má Mẫn Nhu.

“Đậu Đậu, Leng keng đang đợi con đó, mau đi đi”

Cô giáo Dương thúc giục để cho Đậu Đậu buông Mẫn Nhu ra, cẩn thận đi về phía một người bạn nhỏ mồm mĩm

Mẫn Nhu yêu thương nhìn Đậu Đậu, đứng dậy bỏ đi, nhưng cô giáo Dương lại gọi lại, do dự không biết mở miệng thế nào, chỉ nhìn cô chăm chăm.

“Cô Dương, có chuyện gì sao?”

Mẫn Nhu cười một tiếng, lịch sự hỏi, gương mặt cô Dương thoáng đỏ cảnh trọng nhìn cô, ngượng ngập nói: “Tôi chỉ thấy mẹ của Đậu Đậu rất giống một nữ diễn viên, có thể nói là giống như đức.”

Trước sự suy đoán của cô Dương Mẫn Nhu bật cười, gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ kinh ngạc: “Cô Dương cũng thấy vậy sao? Tôi cũng cảm thấy mình và người tên Mẫn Nhu gì đó quả thật giống nhau, mấy hôm trước chồng tôi còn tưởng tôi được lên tivi”

Cô Dương lúng túng kéo miệng, không đến gần Mẫn Nhu nữa, Mẫn Nhu mừng rỡ cảm thấy nhẹ nhõm, sau khi tạm biệt Đậu Đậu thì ra khỏi nhà trẻ.

Buổi sáng tám giờ làm giờ cao điểm, bất luận là lòng đường hay vỉa hè đều hối hả, từng chiếc xe đi qua như nước, người đến người đi.

Mẫn Nhu đeo túi lên, mang mắt kính vào, chiếc giày cao gót thon thả bước đi, một mình đi giữa đường phố náo nhiệt.

“Bên kia điện thoại vẫn là giọng nói lạnh lùng của anh. Em không dám mở miệng, vẫn cảnh trọng dù không phải không biết kết cục”

Giai điệu quen thuộc vang lên, Mẫn Nhu dừng chân ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc đang phát hình của bộ phim “Xa nhau” cùng với nhạc nền quen thuộc, nhớ tới lời bà Lục nói tối qua, Mẫn Nhu cho tay vào túi nắm chặt lấy điện thoại.

“Chân Ni mình có việc muốn cùng cậu thương lượng”

Mẫn Nhu gọi Chân Ni khiến Chân Ni sửng sốt, dù sao cô cảm thấy Chân Ni cũng có quyền biết quyết định của cô.

“Nhu, mấy ngày qua cậu và Lục Thiếu Phàm thuận lợi không? Bên công ty có rất nhiều hoạt động đề xuất cậu tham gia, cậu mau chọn lấy một cái”

Giọng nói đầy hưng phấn tha thiết của Chân Ni khiến Mẫn Nhu không thể mở miệng nói quyết định của mình, ba năm qua Chân Ni đều quan tâm chăm sóc cô, bây giờ chính miệng nói bản thân muốn rút khỏi làng giải trí chẳng khác nào khiến Chân Ni mất việc

“Chân Ni...”

Trừ trừ mở miệng, bên tai Mẫn Nhu vang lên tiếng còi xe chói tai, theo bản năng quay đầu lại, ánh đèn sáng lóa đập vào mắt, tầm nhìn mơ hồ, tín hiệu báo nguy hiểm không ngừng tới gần.

Cơ thể như bị đóng đinh tại chỗ, bên trong là giọng nói lo lắng của Chân Ni nhưng cô lại không nghe thấy, chỉ biết trơ mắt nhìn chiếc xe lao thẳng về phía mình, tiếng còi xe cảnh sát như một tiếng sét nổ tung khiến cho cát bụi bay tứ tung còn cô chìm đắm trong thế giới mờ mịt.

Thất lựng cảm giác nặng nề, một lực đạo mãnh mẽ khiến cô thoát khỏi đường, xoay tròn đầu đập xuống đường, không nhận được kêu đau một tiếng.

Những chiếc xe vội vàng chạy qua sát cô, hai mắt Mẫn Nhu bắt đầu rõ ràng lại, hít thở một mùi nước hoa thoang thoảng vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

18. Chương 18

Gương mặt như được gọt giũa, ngũ quan anh tuấn lạnh lùng, mặc đồ tây mè đen càng làm tôn thêm dáng người cao lớn. Mẫn Nhu nghênh đón đôi mắt lạnh lùng kia mà không hề suy nghĩ, nhanh chóng thoát khỏi ngực anh ta như tránh dịch bệnh, động tác nhanh chóng dứt khoát.

Ba năm ngày ngày khẩn cầu nhận được cái ôm, bây giờ cô mới nhận ra cảm giác mừng rỡ khôn xiết đã chết đi tất cả chỉ như nước chảy qua, bình tĩnh nhớ tới lúc trẻ mình ngu ngốc thể nào chỉ vì thứ tình cảm đơn phương.

Điện thoại vẫn mở, Mẫn Nhu nghe tiếng kêu của Chân Ni lại vang lên nên liền hướng về điện thoại trấn an nói: “Chân Ni, mình không sao, chỉ là bất cẩn đụng phải người khác, cậu ở công ti đi lát nữa mình sẽ tới tìm”

Cúp điện thoại Mẫn Nhu có thể cảm thấy ánh mắt lạnh đậm mà nghiêm nghị, nếu là trước kia trái tim cô sẽ đập loạn, bây giờ bình thần bỏ điện thoại vào túi, chú ý nhìn đèn đường, Mẫn Nhu tính bỏ đi.

“Hằng, sao anh lại chạy nhanh như vậy!”

Giọng nói oán trách dịu dàng vang lên đằng sau, Mẫn Nhu dĩ nhiên nghe ra là ai, nhưng cô cũng không có tâm trạng quan tâm đến chị gái, lạnh đậm nhìn đèn đỏ ở trước, chờ đèn xanh bật lên.

“Hằng, sau khi đi kiểm tra các trung tâm mua sắm xong chúng ta đi Vũ Hoa ăn cơm Tây hay đồ ăn Macao?”

Giọng nói nũng nịu chứng tỏ niềm hạnh phúc ngọt ngào của cô gái, Mẫn Nhu đứng kế bên nhưng ánh mắt xa xăm, nổi bật lên chỉ còn niềm thương cảm cảnh còn người mất.

Nhìn những tòa nhà cao ốc, thì niềm kiêu ngạo tự hào hai năm qua đã tan thành mây khói, những tòa cao ốc quen thuộc chỉ khiến cô nhớ lại đêm rét lạnh đó, đau đớn chờ đợi chỉ vì một dấu ấn màu đỏ.

Khi tất cả đều trở thành mây khói, cô mới nhận ra ba năm ở bên Kỷ Mạch Hằng không hề có chút kỷ niệm ngọt ngào nào để gọi nhớ, chỉ còn sót lại nỗi chua xót thất vọng

Đèn xanh sáng lên, trên vắn vạch lữ lượt người đi bộ qua lại, Mẫn Nhu tính nhắc chân đi thì Mẫn Tiệp kinh ngạc kêu lên: “Mẫn Nhu? Hằng, cô ta sao lại ở đây? Chẳng lẽ cô ta vẫn chưa từ bỏ ý định muốn tiếp cận anh sao? Không biết đầu óc Lục Thiệu Phàm thế nào mà cưới cô ta làm vợ!!”

Vốn tính không để ý, nhưng vừa nghe ba chữ Lục Thiệu Phàm thì liền sững biết, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp sa sầm xuống, xoay người khinh bỉ nhìn Mẫn Tiệp, lạnh lùng nói: “Lục Thiệu Phàm lấy tôi không có lấy chị, chuyện của Lục Thiệu Phàm thì có có vấn đề gì với chị sao, nếu ngẫm hiểu, Mẫn Tiệp chị cứ tiếp tục sỉ nhục thì tôi sẽ tố cáo chị tội phỉ báng”

Trên gương mặt Mẫn Nhu bộc lộ sự nghiêm túc và kiên quyết, hai lưng thẳng đối mặt với Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng, không hề chịu thua,

“Phỉ báng? Hừ, hôm nay Hằng tới đây tuần tra, cô cũng xuất hiện ở đây, đừng nói với tôi, cô cũng tới đây tham gia hoạt động gì đó, không cần coi đầu óc của người khác như kẻ ngu”

Mẫn Nhu quả thật bội phục sức tưởng tượng của Mẫn Tiệp, dường như bất cứ khi nào lúc nào đều có thể gán ghép cô và Kỷ Mạch Hằng, thái độ cũng không thay đổi: Mẫn Nhu liêu chết theo đuổi Kỷ Mạch Hằng không buông.

Mẫn Nhu bực bội ánh mắt vừa động, trùng hợp ánh mắt Kỷ Mạch Hằng và cô nhìn nhau, cảm giác lạnh như băng mang theo sự chế giễu ngầm khiến cô giận quá mà cười, khóe miệng cười cợt, chỉ nhìn lướt quay Kỷ Mạch Hằng, cảm dưới nâng lên, nghênh đón ánh mắt mỉa mai của Mẫn Tiệp.

“Cho dù tôi với người đàn ông đi sau chị tình chưa dứt thì sao, bằng thủ đoạn của chị, ba năm sau có thể không cần tốn sức mà đem anh ta từ tay tôi đoạt lấy chẳng lẽ, chị cho rằng một người con gái chưa từng được anh ta để vào mắt lại có thể cướp anh ta từ tay chị sao?”

Mẫn Nhu không để ý đến một luồng hàn khí bao lấy mình, cô trút đi cơn giận tích tụ bấy lâu, tất cả đều do người con gái trước mặt ban ân

Sắc mặt Mẫn Tiệp không ngừng trắng xanh, gương mặt như nắng của Mẫn Nhu lộ ra nụ cười chế giễu, Kỷ Mạch Hằng thì sao, một khi anh ta không còn trở thành nhược điểm trí mạng của cô thì họ nghĩ còn có thể tổn thương cô sao?

“Cô nói vậy là chỉ trích tôi phá vỡ hạnh phúc của hai người sao?”

Gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Mẫn Tiệp đầy vẻ không dám tin, đôi mắt đen xinh đẹp long lanh yếu ớt giống như bị úy khuất.

Nhìn đôi bàn tay to ôm lấy gương mặt lê hoa vũ đài của Mẫn Tiệp vào lòng, Mẫn Nhu tự giễu cợt nhướng mày: “Chị không phá hủy hạnh phúc của chúng tôi, vì ba năm qua chúng tôi chưa từng có cái gọi là hạnh phúc”

Hai mắt Mẫn Nhu cay đắng nghênh đón đôi mắt gợn sóng của Kỷ Mạch Hằng, không còn như trước đây đầy lo lắng suy tính, khi đã bước đi thì sẽ không quay lại nhìn.

Bởi vì quá yêu nên lúc nhớ lại cũng mang theo sự coi thường.

Mẫn Nhu lãnh cảm nhìn Mẫn Tiệp nói: “Những gì Lục Thiệu Phàm cho tôi, suốt ba năm, dù chỉ một phần ngàn Kỷ Mạch Hằng cũng không thể cho được, chị nghĩ tôi có thể quay lại sao?”

Không để ý đến vẻ sững sờ trên mặt Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu hờ hững xoay người tựa như không thấy Kỷ Mạch Hằng, không hề lưu luyến kiên quyết rời đi.

Giữa hai người chỉ có nỗi hận, vĩnh viễn không cần nói lời tạm biệt, gặp nhau một lần chỉ càng làm tăng thêm sự ghét bỏ. Bóng lưng Mẫn Nhu quật cường đầy tự tin, đầu đường vắng lặng không còn phủ lên một bầu không khí cô đơn.

Rời Kỷ Mạch Hằng, cô cũng đau đớn, cũng từng tuyệt vọng, cũng từng phí hoài bản thân, nhưng những nỗi đau đớn đến không muốn sống nữa lại vì một người đàn ông tuyệt vời mà lắng dịu xuống, cũng từ đó cuộc đời cô lại nở hoa.

Khi Lục Thiếu Phàm quay về Lục gia thì bị tiếng cười trẻ con vui vẻ hấp dẫn, đuôi lông mày nhướng lên, gương mặt anh tuần nở nụ cười, để cặp lên ghế sofa đi về phòng bếp.

“Mẹ, muốn làm thỏ con như thế nào? Đậu Đậu muốn nặn hình a!”

Ánh nắng chiều còn sót lại chiếu vào bếp, sàn nhà bóng loáng phản xạ hai dáng người một lớn một nhỏ hòa vào nhau thật ấm áp.

Lục Thiếu Phàm khẽ cong môi, ánh mắt ôn nhu nhìn bóng người nhỏ nhắn đứng trên ghế đầu, sau đó dáng người thanh mảnh cao gầy đứng trước kệ tủ. Anh rãnh rỗi tựa vào khung cửa, im lặng quan sát cô.

“Mẹ xem, oa, Đậu Đậu lợi hại hơn cả mẹ, làm được cái đầu heo này”

Giọng nói khen ngợi dịu dàng của người con gái bao hàm niềm yêu thương phát ra từ nội tâm, bàn tay nhỏ để lên cái đầu nặn của đứa nhỏ, dáng người nhỏ nhắn hơi cúi xuống, nhìn bàn tay bụ bẫm đang nhào bột mì, khoe môi nở nụ cười khích lệ.

Đôi môi đỏ của Đậu Đậu đang cười toe toét bỗng nhiên khép chặt, hai mắt từ từ phủ màn sương, đem cục bột giơ cao, bất mãn nói: “Đậu Đậu muốn làm thỏ con, không phải đầu heo”

Cô gái xinh đẹp lại dịu giọng dỗ dành: “Là mắt mẹ không tốt nhìn lầm rồi, con thỏ của Đậu Đậu làm rất đẹp”

Trái tim Lục Thiếu Phàm run lên, rút tay khỏi túi quần, đem bộ tây trang cởi ra để lên ghế dựa, ngón tay thon dài mở nút áo sơ mi kéo ống tay áo lên.

“Em đang làm gì vậy?”

Giọng nam quanh quẩn bên tai, Mẫn Nhu hơi chút quay đầu lại liền thấy Lục Thiếu Phàm đang cuộn ống tay áo. Đứng bên kia Đậu Đậu là gương mặt tuần nhã, vẻ dịu dàng yêu thương mà Mẫn Nhu đã quen, nó dành cho cô và Đậu Đậu.

“Ba ba, Đậu Đậu và mẹ làm bánh bao động vật a!”

Lục Thiếu Phàm bước tới Mẫn Nhu hơi có vẻ ngượng ngùng, cúi đầu hai mắt Đậu Đậu hướng về anh làm nũng, gương mặt mịn màng nhỏ nhắn mong chờ.

“Phải, Đậu Đậu của cha rất giỏi, nếu có thể nặn được một đứa em trai thì càng giỏi”

Đậu Đậu vừa nghe Lục Thiếu Phàm đề nghị, hai mắt lóe sáng như sao, cơ thể nhỏ quay sang Mẫn Nhu, hưng phấn nói: “Mẹ, Đậu Đậu muốn nặn em trai”

Mẫn Nhu liếc mắt nhìn sang thấy Lục Thiếu Phàm đang đùa giỡn với bột mì, anh đầu nhìn cô, gương mặt tuần tú nở nụ cười thản nhiên, ôn văn nhã nhàn, dịu dàng lễ độ, hồn nhiên như không biết mình vừa nói gì.

Gương mặt Mẫn Nhu như bị thiêu, bối rối ho khan. Khom lưng lau đi bột trên mặt Đậu Đậu, dịu dàng nói: “Cha gạt con đó Đậu Đậu, em trai không thể nặn là ra được”

“Ai nói Đậu Đậu không thể nặn ra nào?”- Lúc Đậu Đậu cúi đầu thất vọng thì giọng nói bình thản lại vang lên trong bếp, giọng nam thanh nhuận đầy sức hấp dẫn mang theo vẻ tự tin tuyệt đối khiến người ta bội phục.

“Đậu Đậu đi qua chỗ bà nội đi, để ba và mẹ ở đây giúp Đậu Đậu nặn, nặn đẹp rồi sẽ cho Đậu Đậu được không?”

Lục Thiếu Phàm năng nổ dụ dỗ Đậu Đậu, người bạn nhỏ hoàn toàn tin tưởng liền quay đầu bỏ chạy, hai chân đặt xuống khỏi ghế, chạy ra ngoài, không quên quay lại nhắc. “Lát nữa con sẽ tới bắt em trai a!”

“Lục Thiếu Phàm, sao anh có thể lừa gạt trẻ con như thế, lát nữa lấy đâu ra một đứa em trai chứ?”

Đáp lại sự bất mãn của cô, là lồng ngực đầy mùi thơm bạc hà mát mẻ của Lục Thiếu Phàm, ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô vòng trước ngực, cầm dưới tựa vào vai cô, dịu giọng thì thầm: “Chỉ cần chúng ta cố gắng, trong tương lai có thể giúp Đậu Đậu có thêm em trai”

Cảm giác nhồn nhột khiến cô co cổ lại, thân thể khẽ run lên, thế nhưng anh vẫn không hề buông cô ràng, đôi bàn tay gầy gò phủ lên đầu ngón tay cô, giúp cô làm bột mình.

Lồng ngực Lục Thiếu Phàm không hề có nhiệt độ như những người đàn ông khác mà mang theo mùi hương bạc hà thanh khiết. Sau này lại trở thành thói quen khiến cô không bỏ được, mỗi một ngày đều bồn chồn vì không nhìn thấy anh

“Bà xã, chúng ta sinh một tiểu Đậu Đậu đi”

Âm thanh nhỏ nhẹ của Lục Thiếu Phàm khiến cho lòng Mẫn Nhu chậm lại, cô còn nghĩ Lục Thiếu Phàm cũng như cô, không hi vọng có con sớm, thì ra là, lúc sáng nói vậy với bà Lục cũng chỉ là thay cô giải vây.

Anh vì cô suy nghĩ quá nhiều, cô chỉ lo cho bản thân, trong cuộc hôn nhân của hai người, cô vĩnh viễn không thể hi sinh nhiều bằng anh.

Lông mi sụp xuống, trong đôi mắt hiện lên chút u ám, trong lòng Mẫn Nhu vừa xấu hổ vừa khổ sở.

Cô vẫn chỉ trích Kỷ Mạch Hằng đối với cô có mắt không trông, vậy còn cô chẳng lẽ trực tiếp nói thẳng với Lục Thiếu Phàm.

“Nếu— cũng không sao, dù sao còn trẻ—”

Giọng nói an ủi của Lục Thiếu Phàm vang lên bên tai, khiến cho cô cảm thấy rất áy náy và tự trách, trong lòng lo lắng muốn giải thích thái độ của bản thân, bàn tay vội vàng giữ lấy đôi bàn tay anh chuẩn bị rút đi: “Em không phải không muốn sinh, chỉ là sợ đau”

Phía trên là giọng cười của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu cúi đầu, hai gò má như phủ son, đỏ bừng lên thẹn thùng.

Một bàn tay khẽ xoa lấy chiếc cằm thon nhỏ của cô, sau đó xoay đầu cô lại khiến cô nhìn vào đôi mắt nghiêm túc dịu dàng của anh, cánh môi mỏng tạo độ cong vui vẻ: “Đến lúc đó tiêm ít thuốc giảm đau là được”

Lúc để ý tới ánh mắt bốn cột của anh Mẫn Nhu liền sững sốt, rõ ràng Lục Thiếu Phàm đang trêu đùa cô, cô ngượng ngùng giận dữ, bàn tay nhỏ bé đánh nhẹ mặt Lục Thiếu Phàm, trên gương mặt lại in hình dấu tay trắng như tuyết.

Mẫn Nhu bật cười, hàng lông mày kẻ đen nhìn kiệt tác của mình mà đắc ý, khiêu khích ngênh đón ánh mắt thâm thúy của Lục Thiếu Phàm.

Dưới ánh nắng chiều, cô gái cười đắc ý, trong lòng bàn tay đầy bột mì, lúm đồng tiền rực rỡ dưới nắng, nhìn cô trước mắt trong lòng người đàn ông lại gọn sóng.

Hai mắt Lục Thiếu Phàm sụp xuống, lông mi như cánh ve run lên, ánh mắt liếc qua kiệt tác của ai đó, nụ cười trong mắt càng sâu, gương mặt anh tuần trong thoáng chốc kẻ sát gương mặt đầy nụ cười của cô. Khi đôi môi mỏng chỉ còn cách đôi môi cô mấy milimet thì cô quay đầu đi, ngón tay trắng như tuyết chạm vào môi anh.

Bên trong phòng bếp là tiếng cười của người con gái, Lục Thiếu Phàm bắt đắc dĩ nhìn bản thân chịu thiệt, trên môi là nụ cười dung túng Mẫn Nhu.

Bàn tay to lớn cầm lấy ngón tay cô quây phá, đôi môi mỏng hơi hé mở, không để ý đến cô đang cười, gương mặt lại lộ vẻ xấu xa, hàng mi dài giương lên, cười nói: “Bà xã, em đang nặn con của chúng ta sao?”

Mẫn Nhu mắc cỡ đỏ mặt, ngón tay thoát khỏi sự kiểm soát của Lục Thiếu Phàm, rời khỏi đôi môi ấm áp của anh, cô liếc nhìn Lục Thiếu Phàm tựa như đang xem kịch vui, cười xấu xa nói: “Anh không phải nói sẽ nặn sao? Bột mì đây này, nặn cho em xem đi Lục đại thị trưởng?”

Lục Thiếu Phàm mỉm cười đôi mắt đảo qua mấy cục bột, sau đó lại nhìn gương mặt kiêu kỳ của Mẫn Nhu, suy nghĩ trầm xuống, hàng lông mày thu lại, thở dài nói: “Công việc này hình như một mình anh làm không được”

“Đừng nghĩ em sẽ giúp anh, em...”

Hai mắt Mẫn Nhu trợn to, trong đôi mắt nâu là hình ảnh của một gương mặt tuấn nhã hoàn mỹ, cảm giác mềm mại chạm vào môi, tim Mẫn Nhu từ từ đập nhanh, trong lồng ngực không ngừng dâng lên vị ngọt ngào.

Từ từ nhắm mắt lại, bàn tay dính đầy bột mì của cô ôm lấy thắt lưng anh, như có như không đáp lại nụ hôn thâm tình.

Cửa phòng bếp, một chiếc đèn đen lặng lẽ rút lui, gương mặt bị bấm nở nụ cười hiểu ra, thì ra muốn nặn em trai ba và mẹ phải hôn nhau!

Bữa ăn tối ở Lục gia diễn ra ấm áp, đầy tiếng cười, Lục Tranh Vành vẫn ngồi đầu tiên, bà Lục ôm Đậu Đậu ngồi bên phải, còn Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm ngồi ở bên trái.

“Mẹ đã xem qua rồi, ngày 12 tháng sau là ngày lành, các con chuẩn bị một chút, tổ chức hôn lễ vào ngày đó đi”

Bà Lục vừa chăm sóc Đậu Đậu ăn cơm, vừa nói với hai người đối diện, dịu dàng hỏi, cuối cùng không quên hỏi ý kiến Lục Tranh Vành: “Cha, cha cảm thấy thế nào? Nếu nhanh quá có thể dời lại”

Lục Tranh Vành gấp thức ăn vào chén, hai mắt trừng lạnh nhìn Lục Thiếu Phàm ăn cơm, hừ nhẹ nói: “Không dời, dời xuống đến lúc đó có thai mà mặc áo cưới còn thành bộ dạng gì nữa”

Bà Lục gật đầu đồng ý, nhìn Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm ra lệnh: “Cứ quyết định vậy đi, chụp ảnh cưới, phát thiệp mừng, thông báo với bạn bè nên làm, thời gian gần tới rồi làm gấp một chút”

Mẫn Nhu suy nghĩ một lát, ngày 12 tháng sau, còn khoảng nửa tháng, nhớ lại ngày hôm đó Lục lão gia nói sẽ mời thiếu tướng trong quân khu Mẫn Nhu lại khấn trương, chỉ hi vọng hôn lễ sẽ không trở thành một cuộc hội nghị quân sự

Lục Thiếu Phàm đối với sự an bài của bà Lục không hề dị nghị một câu, trên gương mặt nho nhã nở nụ cười nhạt, bàn tay với những khớp xương rõ ràng cầm lấy tay Mẫn Nhu, ánh mắt dịu dàng nhìn Mẫn Nhu: “Bà xã, em thích tổ chức hôn lễ theo kiểu phương tây hay Trung Quốc.?”

Lục Thiếu Phàm ở đâu cũng thể hiện được tác phong nhanh nhẹn, tựa hồ chỉ muốn cô vui vẻ, anh muốn bất cứ thứ gì cũng làm cô hài lòng, chỉ cần thể đã khiến người ta trầm luân, Mẫn Nhu khẽ mỉm cười, nắm lấy tay anh: “Đừng phô trương quá, tùy ý mà làm thôi”

Anh hiểu ý gật đầu giữ chặt tay cô, Mẫn Nhu trong lòng cũng hiểu, hôn lễ Lục Thiếu Phàm mang đến cho cô tuyệt đối không thể tùy ý, ngược lại còn là khó quên.

“Ai làm bánh đầu heo thế này, vị không tệ”

Trên bàn ăn yên ắng là giọng nói nghiêm khắc của Lục Tranh Vành mang theo ý tán thưởng, Mẫn Nhu tò mò quay đầu lại, chỉ thấy trên đĩa Lục Tranh Vành là chiếc bánh bao.

Bánh bao đó...

Mẫn Nhu quay đầu nhìn sang đối diện, đập vào mắt là biểu tình đáng thương của Đậu Đậu, hai đôi mắt đen nhìn chằm chằm chiếc bánh bao trên đĩa Lục Tranh Vành, đôi môi dẹt ra, sợ hãi giải thích: “Thái công, đó là thỏ con, không phải đầu heo”

Lục Tranh Vành nhai bánh bao, hai lông mày nhíu lại, nhìn nửa cái bánh bao còn lại, trên gương mặt nghiêm túc là thái độ công chính liêm minh: “Rõ ràng là bánh bao đầu heo”

Gương mặt Đậu Đậu trầm xuống, hai mắt ươn sưng phồng sưng mù, nhìn ông nội đem nửa cái bánh bao còn lại ăn, khịt khịt mũi, nhìn về phía ba mẹ

“Ba ba, em Đậu Đậu đâu?”

Mẫn Nhu đang khấp rau liền khựng lại, trước ánh mắt của bà Lục và Lục Tranh Vành, cô cười thản nhiên, dưới bàn dùng chân đá Lục Thiếu Phàm

Trước vô số ánh mắt, Lục Thiếu Phàm chỉ cười bình thản, gấp chiếc bánh bao bỏ vào chén Đậu Đậu, trấn an nói: “Đậu Đậu đừng vội, cha sẽ cố gắng, giúp mẹ tạo ra em trai để Đậu Đậu chơi cùng”

Mẫn Nhu nghe lời nói mập mờ không rõ của Lục Thiếu Phàm, gương mặt bối rối đỏ như máu, nghe lời nói ngây thơ của Đậu Đậu trên bàn cơm thì trong nháy mắt liền hoảng sợ hóa đỏ trên ghe

“Dạ, Đậu Đậu chờ, cha và mẹ cố gắng hôn nhau, tạo em trai cho Đậu Đậu chơi”

19. Chương 19

Sau khi xác định ngày kết hôn, ngày qua ngày trôi đi trong bình lặng và ấm áp, Mẫn Nhu vừa đưa Đậu Đậu về nhà liền nhìn thấy bà Lục và Lục Tranh Vành đều ở trong phòng khách.

“Gia gia, mẹ!”

“Thái công, bà nội”

Giọng nói của trẻ con vùng giọng phụ nữ đầy dịu dàng lễ phép vang lên, hai người đang bận rộn làm gì đó cũng quay lại nhìn, bà Lục mỉm cười gật nhẹ cúi đầu tiếp tục làm việc.

Lục Tranh nhíu đôi mắt già nua, chiếc bút trong tay quơ nhẹ, nhìn hai người vừa về rồi ra hiệu cho Mẫn Nhu tới: “Tiểu Nhu, lại đây giúp ta một tay”

Mẫn Nhu nắm lấy tay Đậu Đậu, đi vào phòng khách, xung quanh chất đầy thiệp mời màu đỏ được thỏ thủ công trang trí hoàn mỹ không mất đi sự thanh lịch, bà Lục chịu trách nhiệm về sổ thiệp cưới, Lục Tranh Vành thì múa bút thành văn, ra sức viết.

Ánh mắt lại nhìn sang chiếc ghế bên cạnh bàn, phía trên đều là những tấm ảnh chụp tên người, xem ra Lục gia mời khách chắc chắn không ít danh nhân trong giới thượng lưu.

Nhìn hai vị trưởng bối vì hôn lễ của cô và Lục Thiếu Phàm bận tới mày tới mặt, Mẫn Nhu cảm động mím môi, để Đậu Đậu ngồi lên ghế sofa, cô cũng tham gia viết thiệp mời.

“Tiểu Nhu, trên thiệp chỉ còn thiếu mỗi ảnh cưới của con và Lục Thiếu Phàm, hai ngày nữa, Lục Thiếu Phàm xin nghỉ rồi cùng nhau đi chụp đi”

Bà Lục sửa sang lại, khắp nơi đều là thiệp cưới, phía chỗ ảnh chụp của thiệp cưới bị thiếu, bà nhíu mày, như nhớ tới gì đó liền nghiêng đầu nói với Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu dịu dàng cười một tiếng, tán thành: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, tới nay con và Lục Thiếu Phàm sẽ thương lượng, sẽ nhanh chóng làm xong”

Bà Lục hài lòng cong môi, đối với Mẫn Nhu hoàn toàn không có dáng vẻ của quý phu nhân, quay đầu nhìn Lục Tranh Vành đang viết thiệp cưới: “Cha, cha cũng mệt rồi, sổ còn lại để Lục Thiếu Phàm về viết đi”

Gương mặt nghiêm nghị của Lục Tranh Vành trầm xuống, ánh mắt nghiêm khắc đảo qua bà Lục và Mẫn Nhu, hừ hừ chất vấn hỏi: “Mấy đứa đều cho rằng ta đã già, không còn làm gì được nữa phải không?”

“Cha, con không phải ý này”

Bà Lục khó xử nhăn mặt, tính giải thích thì một giọng nói ôn tồn khiêm tốn lên tiếng trước: “Gia gia tuy tuổi đã cao nhưng chí chưa già, là ngôi sao sáng trong quân khu làm sao mà già được”

Trái tim Mẫn Nhu xáo động, xoay người nhìn về phía cửa, trên gương mặt nhỏ nhắn nở nụ cười kiêu diễm ngay cả bản thân cô cũng không biết. Lúc nhìn thấy Lục Thiếu Phàm mặc đồ tây trang xuất hiện thì đôi môi đỏ mọng cong lên nở nụ cười hạnh phúc.

Lục Thiếu Phàm đưa cặp cho dì Mai, thông thả đi vào phòng khách, gương mặt ung dung cao quý khiến người ta có cảm giác như gió xuân thổi qua mặt, giữa hai hàng lông mày có vẻ rất thoải mái.

Đôi mắt đen trong sạch rung động khi nhìn về phía Mẫn Nhu đang ngồi bên cạnh bà Lục, trên môi nở nụ cười, giữa hai người không cần nhiều lời chỉ cần một cái nhìn cũng hiểu tâm ý đối phương.

“Hừ, miệng của cháu cũng ngọt quá!”

Lục Tranh Vành ngoài miệng không khen ngợi Lục Thiếu Phàm, nhưng trên gương mặt nghiêm nghị cũng không thể che giấu sự đắc ý, ở trên thiệp mừng có thể long phi phượng múa.

“Ba ba”

Đậu Đậu ngoan ngoãn gọi to, Lục Thiếu Phàm ngồi xuống bên Đậu Đậu, sờ sờ cái đầu nắm đáng yêu, ánh mắt nhìn đồng thiệp cười trên bàn

“Sao chưa gì đã viết thiệp cưới, ảnh cưới vẫn chưa chụp mà?”

Ánh mắt bà Lục liếc nhìn về phía Lục Tranh Vành mãi mê viết, ý tứ rõ ràng, nhưng miệng lại dùng lí do khác để thoái thác.

“Hôn lễ cũng đã tới gần, sợ đến lúc đó không kịp, vừa hay gia gia con tính luyện thư pháp nên đem thiệp cưới ra viết”

Mẫn Nhu ở Lục gia vài ngày, tính tình Lục Tranh Vành cô cũng biết đại khái, sĩ diện cũng không để mất về uy nghiêm chính trực, không ai dám ý kiến, khi cô gả vào Lục gia, ông ngay cả một câu nặng lời cũng không nói.

Lúc trước khi bà Lục can thiệp vào chuyện hôn nhân giữ cô và Lục Thiếu Phàm, Lục Tranh Vành không hề biết, lão gia tử trời sinh hiếu động, mấy tháng trước cùng vài người bạn già đến quân khu diễn trò căn cứ, cắt đứt mọi liên hệ bên ngoài.

Sau khi về nhà, nghe đối thủ một mất một còn là Thẩm lão gia nói móc, ông không nhịn được, chuyện chỉ đơn giản thế cũng không bỏ qua, ép Lục Thiếu Phàm về nhà. Khi Lục Thiếu Phàm kiên quyết cùng cô sống bên ngoài, lão gia tử cảm thấy bị sỉ nhục, nên trên bàn ăn giận dữ.

“Thiếu Phàm, anh tới giúp gia gia viết đi, tuy gia gia có thể một mình làm, nhưng anh cũng nên chia sẻ một chút”

Mẫn Nhu lựa lời nói cho lão gia tử không bị hạ thấp, cũng thuận lý do để Lục Thiếu Phàm gia nhập đội ngũ viết thiệp, bà Lục quay đầu lại, ánh mắt nhìn cô ẩn chứa sự hài lòng.

Lục Thiếu Phàm nhú mày cười, để Đậu Đậu lên ghế sofa, ngồi xuống bên Mẫn Nhu, cánh tay dài ôm lấy eo Mẫn Nhu thân thiết ôm lấy cô, cô vì mất tự nhiên mà gương mặt đỏ bừng tiếp đó nụ hôn lại rút xuống.

“Lời của bà xã đại nhiên, anh sao dám không nghe”

Tiếng cười đùa bao hàm sự yêu thương, Mẫn Nhu hờn dỗi liếc nhìn anh, ánh mắt cũng quét về hai vị trưởng bối, đỏ mặt hối thúc.

“Còn không mau đi?”

Lục Thiếu Phàm làm hành động thân mật không kiêng dè ai khiến Mẫn Nhu không biết làm sao ngăn lại, khi anh cúi xuống tính hôn lên mặt cô, cô liền bối rối quay đầu đi, xấu hổ đá vào chân anh.

“Lục Thiếu Phàm”

Lục Thiếu Phàm bốn cột khoe môi cong lên, thả cô ra, trước vẻ mặt thẹn thùng của cô, anh thông thả cầm lấy bút máy, bắt đầu viết chữ, gương mặt tuấn tú nở nụ cười vui vẻ.

Bà Lục không có việc gì làm tiếp tục mở đồng thiệp cưới còn trống, hai người đang đùa giỡn kia bà xem như không thấy, trên gương mặt cao quý trút đi cảm giác lo lắng.

“Thiếu Phàm, ngày mai tan sở, ghé qua Mẫn gia thông báo chuyện hôn lễ đi”

Lục Tranh Vành đột nhiên nói, lời nhắc nhở khiến nụ cười Mẫn Nhu cứng đờ. Sau đó cười khổ, sao cô lại quên mất, cô vẫn còn người nhà, nhớ đến hai mẹ con Hồng Lam từ tâm trạng mừng rỡ lại biến mất, thay vào đó là cảm giác phiền muộn.

Trên mu bàn tay bao phủ bằng bàn tay trắng nõn, hai mắt Mẫn Nhu nhướng lên thấy rõ gò má của Lục Thiệu Phàm, anh tuần mà nho nhã, ánh mắt nhìn bà Lục khiêm tốn nói: “Dạ, con biết mẹ”

Lục Thiệu Phàm bước vào cuộc sống của cô, trở thành một phần sinh mạng của cô, dù là thiên ý hay tình cờ, Mẫn Nhu cũng không muốn tìm hiểu, bởi vì mỗi một giây trong đầu cô đều hiểu, lấy Lục Thiệu Phàm cô thấy hạnh phúc.

Ánh mắt nhìn thiệp mừng, thanh lịch cao quý giống như anh mang cao sang mà không kiêu ngạo, dáng vẻ thanh nhã.

Nắm chặt tay trái Lục Thiệu Phàm, hai mắt Mẫn Nhu dịu dàng nhìn Lục Thiệu Phàm, vẻ mặt chăm chú, tưởng chừng như có một dây cầu vòng lấp lánh khiến cô không thể rời mắt khỏi, trong lòng lại càng thêm tin tưởng.

Bên Mẫn Gia không thuận buồm xuôi gió cũng không sao, có Lục Thiệu Phàm bên cạnh, tất cả khó khăn sẽ hóa giải

“Em có tính đi tuần trăng mật ở đâu chưa?”

Lục Thiệu Phàm đột nhiên hỏi khiến động tác trên tay Mẫn Nhu dừng lại, lông mày vừa nhíu, gương mặt khổ não, Lục Thiệu Phàm để bút xuống ngón tay thon dài néo lấy chóp mũi cô, thân mật cưng chiều.

“Masdives, Hy Lạp, Ý hay là Australia?”

Nghe Lục Thiệu Phàm nói liên tiếp tên các nước, Mẫn Nhu càng thêm rối rắm, hai mắt khó xử không ngừng nghĩ.

Bà Lục nhìn hai người gấn bó với nhau, như thấy được nỗi khổ Mẫn Nhu liền hảo tâm nhắc nhở: “Thiệu Phàm lần này con cũng được nghỉ mười ngày, Tiểu Nhu muốn đi đâu cũng không cần băn khoăn, chọn rồi để mẹ kêu người ở công ty đi sắp xếp.”

Mẫn Nhu luôn vì Lục Thiệu Phàm mà suy nghĩ, bà Lục trước mặt cũng thầm khen, chú ý đến vẻ dao động trên mặt Mẫn Nhu liền bổ sung: “Trong nhà mấy ngày qua có bận rộn, mẹ sẽ đưa Đậu Đậu về bên ngoại giúp chúng ta trông mấy ngày, các con lo chuẩn bị đám cưới là được.”

Đứa trẻ nhỏ bị xem nhẹ, nghe tin mình bị gửi đi, liền từ trên ghế nhảy xuống đất, hai chân đạp xuống sàn giấy về phía Mẫn Nhu, môi chu lên, khóc to:

“Đậu Đậu muốn ở với mẹ, Đậu Đậu không muốn về nhà ngoại”

Cơ thể nhỏ mũm mĩm ở trong lòng Mẫn Nhu như con trùn nhỏ, Mẫn Nhu dùng ăn mất trùi mền nhìn Đậu Đậu làm nũng, đầu ngón tay xoa đầu Đậu Đậu muốn an ủi, bên kia bà Lục tỏ vẻ toan tính, hù dọa Đậu Đậu nói:

“Đậu Đậu không phải muốn có em sao? Nếu không nghe lời, cha và mẹ sẽ không sinh em cho Đậu Đậu”

Quả nhiên nghe từ em trai, Đậu Đậu liền im lặng, hai mắt to ướt lệ chớp chớp, đầu ngước lên, ủy khuất nhìn Mẫn Nhu, bình tĩnh nói: “Mẹ, có phải Đậu Đậu về nhà ngoại, thì em trai sẽ xuất hiện không?”

Khóe mắt Mẫn Nhu giật giật, quả nhiên em trai là sự hấp dẫn trí mạng của Đậu Đậu. Khóe miệng động đậy, nở nụ cười cứng ngắc, dụ dỗ nói: “Đậu Đậu, ngoan, về sau em trai ra đời rồi sẽ cho Đậu Đậu đi theo chơi”

Trên gương mặt vẻ ủy khuất mất đi, Đậu Đậu nhảy căng lên, rời khỏi lòng Mẫn Nhu, trong lòng vui mừng ôm bà Lục, giọng nói non nớt mang theo lo lắng: “Bà nội, bà mau gọi bà ngoại tới đón Đậu Đậu đi, Đậu Đậu muốn đi ngay”

Bà Lục hiền hậu sờ đầu Đậu Đậu, dịu dàng giải thích: “Tối hôm nay bà nội gọi bà ngoại sáng mai tới đón Đậu Đậu có được không?”

“Dạ. vậy cháu đi xếp đồ đạc, đợi bà ngoại mai tới đón cháu”

Đậu Đậu nở nụ cười như hoa, trượt xuống khỏi người bà Lục, cơ thể nhỏ bé chạy về phòng mình, dọc đường đi cười rất vui vẻ.

Mẫn Nhu nhìn theo bóng Đậu Đậu rời đi, ánh mắt hâm mộ ước ao, nếu như cô mang thai, thì đứa trẻ do cô sinh ra có đáng yêu như Đậu Đậu không? Nhớ tới bức ảnh trên bia mộ của đôi vợ chồng trẻ trong lòng Mẫn Nhu khẽ thở dài, ánh mắt nhìn sang Lục Thiếu Phàm càng thêm đau lòng.

“Sao vậy?”

Lục Thiếu Phàm thấy Mẫn Nhu vẫn không dời mắt đi, ngừng bút một chút, quay đầu, quay đầu thấy vẻ mặt thần thờ của Mẫn Nhu, ân cần hỏi.

Mẫn Nhu nhìn thấy được sự chân thành trong mắt Lục Thiếu Phàm, cô nở nụ cười ngọt ngào, hai lúm đồng tiền, đột nhiên tiếng chuông điện thoại phá vỡ khoảnh khắc bình yên này.

Bà Lục nhăn mày, để thiếp mời trong tay xuống, đứng dậy bắt điện thoại đặt bên ghế.

“Phải đây là Lục gia, đúng, cô ấy là con dâu tôi”

Mẫn Nhu dĩ nhiên biết bà Lục ám chỉ con dâu là ai, chỉ biết mơ màng nhìn sang, gương mặt thanh nhã bình tĩnh của bà Lục có vẻ khó chịu, đôi mắt xáo động nhìn Mẫn Nhu, trong lòng Mẫn Nhu lộp bộp, cảm giác bất an trỗi dậy.

“Được, tôi biết rồi, được, tạm biệt”

Bà Lục cúp điện thoại, im lặng một lát, trước ánh mắt tò mò của Mẫn Nhu không giấu giếm nói: “Cảnh vệ bên ngoài nói có người tìm con, Mẫn Nhu”

Cửa đại viện, Mẫn Nhu mặc chiếc váy hạng sang, bên ngoài khoác thêm áo khoác màu trắng nhỏ, chân mang giày cao gót, tự tin bước ra.

Khi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm nắm tay nhau xuất hiện ở cửa, Mẫn Tiệp đang liên tục nhìn đồng hồ trên tay, lúc ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Mẫn Nhu, gương mặt nhỏ xinh đẹp liền trở nên u ám.

“Mẫn Nhu, cô đã lấy Lục Thiếu Phàm rồi tại sao vẫn dây dưa Hằng mãi không buông? Cho dù Hằng đã không còn yêu cô, cô có cần phải ném đá xuống giếng như thế?”

Giọng nói chỉ trích sắc bén cao vút của Mẫn Tiệp cất lên, vang vọng thật lâu nơi cửa lớn an tịch, dù không có người qua lại nhưng Mẫn Nhu vẫn cảm thấy thật khó chịu, căng thẳng nắm tay Lục Thiếu Phàm, môi đỏ mọng hé mở, bên tai lại là giọng nói lạnh lùng không có chút ấm áp của Lục Thiếu Phàm.

“Mẫn tiểu thư, đối với lời bịa đặt miệt thị của cô, vợ tôi có thể truy tố cô trách nhiệm dân sự?”

Gương mặt lãnh đạm nghiêm nghị của Lục Thiếu Phàm Mẫn Nhu chưa từng nhìn thấy, khác với vẻ thanh nhã mọi người, đôi mắt thâm sâu bắn vào người Mẫn Tiệp, khiến cho Mẫn Tiệp lạnh run, giống như bị đẩy xuống hố băng lạnh đến thấu xương

Lục Thiếu Phàm như người chồng bảo vệ lấy vợ mình, sự quan tâm ấy không để cho bất cứ ai mơ ước, lại càng không để cho bất cứ ai làm tổn thương vợ mình. Mẫn Nhu trong lòng rung động, nhìn vẻ mặt tái nhợt cứng đờ của Mẫn Tiệp cảm dưới càng nâng cao đầy kiêu ngạo quật cường.

“Mẫn Tiệp, vì chị là chị tôi nên mới nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, hôm nay chị chạy tới đây nói lại những lời này là ý gì? Cái gì mà dây dưa với Kỷ Mạch Hằng mãi không buông? Theo như lời tôi nói, tôi đã là vợ Lục Thiếu Phàm, những râu ria mà cô nhắc tới, tôi không có thời gian quan tâm, cũng không có hứng thú để ý tới”

Giọng nói lạnh như băng phản bác của Mẫn Nhu, một chiếc xe màu đen giống như tia chớp tiến vào tầm nhìn của cô, cửa xe mở ra là vẻ mặt lạnh lẽo của Kỷ Mạch Hằng.

“râu ria? Mẫn Nhu, cô không cảm thấy lời mình nói ra rất giả dối sao? Nếu không để tâm, sẽ không trùng hợp như thế gặp Hằng ở trên đường? Nếu không để tâm, cô cũng sẽ không ở bên Lục Thiếu Phàm nói bóng gió, khiến cho công việc của Hằng không thể tiến hành, tổn thất nghiêm trọng?”

Về mặt lãnh đạm của Mẫn Nhu thoáng sững sốt, trước lời nói buộc tội thứ hai của Mẫn Tiệp cô không biết gì cả, gì mà công việc Kỷ Mạch Hằng không thể tiến hành là do cô giật dây Lục Thiếu Phàm?

Kỷ Mạch Hằng đi rất nhanh, vội vàng đi tới cạnh Mẫn Tiệp, thấy dáng vẻ chực khóc động lòng người của Mẫn Tiệp, giữa hàng lông mày xuất hiện nếp uốn, không biết là vì mà Mẫn Tiệp đau lòng hay giận Mẫn Nhu cô độc ác.

“Cô không phải vẫn mong chờ Hằng đến cầu xin cô sao? Muốn Hằng hạ thấp bản thân đến xin lỗi sao? Mẫn Nhu, hạnh phúc của chúng tôi khiến cô đỏ mắt ghen ghét đến vậy sao?”

Mẫn Tiệp lớn tiếng trách cứ, trong mắt dần dần mong nước, cánh tay mềm mại ở trong gió rét run rẩy, giống như bản thân bị người đàn bà ác độc ý thế uy hiếp.

Mẫn Nhu chế giễu cười, ánh mắt lạnh lùng hững hờ, nhìn đôi nam nữ giằng co đứng đối diện, lạnh giọng nói: “Hạnh phúc của các người? Các người đã hạnh phúc cần gì tới chỗ tôi la khóc om sòm, chị cũng không biết xấu hổ, lại còn muốn tiếp tục ở đây”

Ai cho Mẫn Tiệp quyền giẫm đạp lên tôn nghiêm Mẫn Nhu cô, ý Kỷ Mạch Hằng yêu cô ta say đắm thì có thể tác oai tác quái sỉ nhục cô sao? Chẳng lẽ cũng vì cô hèn mọn yêu đơn phương soa?

Lục Thiệu Phàm như làn gió mát bao lấy cô, cùng cô đối mặt với mọi lời hăm hại xấu xa, bàn tay to giữ lấy thắt lưng cô, trên gương mặt anh tuấn của Lục Thiệu Phàm lộ vẻ thản nhiên: “Kỷ thị gặp vấn đề, hai người nếu cảm thấy tôi lấy công làm việc tư có thể đến việc kiểm soát tổ cáo, tới nơi này cãi nhau còn ra thể thống gì”

Dứt lời, Lục Thiệu Phàm cười nhạt, chẳng qua nụ cười so với mọi lần ít đi vẻ ấm áp dịu dàng, ngược lại giống như đêm đông lạnh lùng

“Bên ngoài lạnh lắm, lại mặc ít như thế, em đi vào trước đi”

Lục Thiệu Phàm cúi đầu nhìn Mẫn Nhu mặc mỗi bộ đầm, trên gương mặt là sự che chở chân thành xuất phát tự nhiên, dù chỉ là một dòng suối êm đềm nhưng lại khiến cho người ta nhận thấy hạnh phúc của hai người.

Mẫn Nhu mỉm cười, gương mặt nhỏ nhắn sáng rực chớp mắt, tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt chỉ vì bên cạnh cô có người đàn ông hết mực bảo vệ.

“Được”

Mọi cảm giác không phục, khi ở bên cạnh Lục Thiệu Phàm đều theo bay đi, khi anh kéo cô rời đi cảm giác so đo tính toán cũng biến mất giữa trời đêm.

“Mẫn Nhu, cô diễn trò như vậy làm gì? Tổ vẻ như tình sâu biển nặng thì có thể tác động đến Hằng sao? Lục Thiệu Phàm, anh cũng thật đáng thương, bị một diễn viên lừa dối.”

Đối với năng lực nói chuyện thị phi đảo trắng thay đen của Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu xem như bây giờ mới biết, bước chân dừng lại xoay người, ánh mắt lạnh đạm nhìn về phía Mẫn Tiệp chỉ thấy cô ta ủy khuất tựa vào trước ngực Kỷ Mạch Hằng.

Trong lúc vô tình lại nghênh đón ánh mắt Kỷ Mạch Hằng, trong đó tĩnh lặng không thấy đáy, nhưng Mẫn Nhu có thể cảm nhận cơn giận che dấu bên trong cùng với sự khinh thường? Chẳng lẽ chán ghét đến cùng cực sao?

Mẫn Nhu đứng thẳng lưng, cảm nâng lên như một nữ quý tộc Châu Âu quan sát Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp, cánh tay mảnh khảnh quàng qua khuỷu tay Lục Thiệu Phàm, giọng nói khẳng định hướng về hai người nói:

“Người trong lòng tôi là Lục Thiệu Phàm, người tôi yêu của là anh ấy, còn Kỷ Mạch Hằng, Tiểu thư Mẫn Tiệp cứ giữ cho chặt, dù sao cũng là nỗi nào úp vung này, người khác muốn cũng không giành được”

Mẫn Nhu biết mình nói khó nghe, hoàn toàn không lưu lại mặt mũi nào cho hai người họ, dưới ánh đèn đường cô có thể thấy những đường gân xanh nơi thái dương của Kỷ Mạch Hằng, là đang kiềm cơn giận thì sao? Mọi thứ của Kỷ Mạch Hằng không còn liên quan đến cô, thứ cô quan tâm chỉ là người đàn ông bên cạnh mình!

“Thiệu Phàm, chúng ta vào thôi, gia gia và mẹ đang chờ đó”

Không muốn cãi nhau nữa, Mẫn Nhu dùng vẻ mặt thân mật nhìn Lục Thiếu Phàm, giọng nói nũng nịu khiến cho đuôi lông mày Lục Thiếu Phàm nhướng lên sung sướng, đầu ngón tay thon dài giữ lấy cằm cô, ý tứ yêu chiều.

“Đi thôi, bà xã”

Lúc xoay người, ánh mắt Mẫn Nhu vẫn đảo qua bóng người cao ráo dưới ánh đèn đường, trên gương mặt Kỷ Mạch Hằng bị thất chặt, ánh mắt lạnh như băng nhìn cô và Lục Thiếu Phàm.

Giận sao? Nhưng mà, nếu đem những gì cô phải chịu so với Kỷ Mạch Hằng, dường như là nói nhỏ thành to!

Một mỗi nhắm chặt mắt, tựa người vào lồng ngực mang theo mùi hương bạc hà của Lục Thiếu Phàm, mặc anh ôm lấy cô đi về phía căn biệt thự với ánh đèn loe loét.

Ba năm bên Kỷ Mạch Hằng, nếu như nói thượng đế đùa giỡn, như vậy cứ cười đi, sau đó thượng đế lại ban cho cô hạnh phúc, đủ để cô quên đi đau đớn, một lần nữa bắt đầu.

“Mẫn Nhu, cô cho rằng bước vào Lục gia thì có thể ỷ thế ăn hiếp người sao? Đừng quên, cô chỉ là đứa con rơi, dù cô có trèo cao đến đâu đều thông thể thay đổi cái thân phận nhơ nhớp của cô”

Mẫn Tiệp ai oán trách mắng, giọng nói không ngừng nghỉ vang lên phía sau, cả người Mẫn Nhu cứng đờ, hai mắt hé mở, trong đôi mắt đầy lửa giận, dưới chân không thể tiếp tục đi về phía ánh đèn phía trước.

Bàn tay thon dài của anh nhẹ nhàng ấn vào vai cô, vỗ nhẹ, bên tai là giọng nói yêu thương an ủi:

“Có anh ở đây rồi, đừng sợ”

Mẫn Nhu khịt khịt mũi, mặt hất lên khiến cho Lục Thiếu Phàm yên tâm, cô nở nụ cười, giọng nói khàn khàn có chút khó chịu: “Em không sao?”

“Ở đây làm càng làm bậy còn ra cái gì? Chẳng lẽ phu nhân Hồng Lam không dạy Mẫn tiểu thư lễ phép là thế nào sao?”

Mẫn Nhu ngẩn người ra, giọng nói nghiêm nghị không mất đi sự ưu nhã từ bên trong cửa truyền tới, quay đầu lại, thấy bà Lục mặc bộ đồ đơn giản, dáng vẻ thanh tao đứng ngay cửa, gương mặt ôn hòa nhưng cũng có chút không vui.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Mẫn Nhu không hiểu nhìn Lục Thiếu Phàm, gương mặt tuấn tú tỏa sáng dưới ánh trăng, lông mày nhíu lại, nhìn tình cảnh trước cửa nhưng không tính đi sang đó.

“Thiếu Phàm..”

Lục Thiếu Phàm nghe tiếng nhắm mắt, thấy sự lo lắng hiện ra trên mặt Mẫn Nhu anh cũng chỉ nở nụ cười sâu xa, vuốt nhẹ mái tóc quăn của cô, dịu dàng nói: “Tin mẹ đi, mẹ sẽ xử lý tốt mọi thứ”

Mẫn Nhu tin Lục Thiếu Phàm, cho nên mọi điều anh nói cô sẽ không tra hỏi.

Cổng lớn mở ra, tiếng bà Lục lại vang lên rất uy nghiêm mà cao nhã: “Đây là quân khu, không phải ở ngoài chợ cá mà giương oai, Mẫn tiểu thư, tôi không phiền nếu gọi điện thoại cho Mẫn chủ tịch, mời ông ấy cùng các vị trưởng bối trong đại việc đến giải thích một chút về những lời Mẫn tiểu thư xuất ngôn tối nay”

20. Chương 20

Trước lời chỉ trích của bà Lục, gương mặt xinh đẹp của Mẫn Tiệp đậm ra ủy khuất mà oán giận, nhưng chỉ có thể hạ thấp mình xuống, hai mắt nhìn về phía bà Lục nói xin lỗi: “Dì Lục, cháu xin lỗi, cháu không phải cố ý tới đây gây chuyện ồn ào, chỉ là em gái cháu làm việc quá đáng, cháu không nhận được mới...”

Sắc mặt cao nhã của bà Lục có chút u ám, ánh mắt nhạt nhẽo nhìn qua gương mặt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng, môi đỏ mọng căng lên, tuy không giận nhưng lại tạo nên sức ép.

“Quá đáng? Tiểu thư Mẫn Tiệp ý muốn nói Lục gia tôi lấy công làm việc tư, đi trái pháp luật sao?”

Bà Lục lạnh giọng chất vấn khiến Mẫn Tiệp sững sốt, xem ra những lời vừa rồi chỉ trích Lục Thiếu Phàm lấy quyền thế mưu việc tư đều bị bà nghe thấy, sắc mặt xâu hổ trắng toát, giải thích nói:

“Di Lục, cháu không phải có ý này”

“Vậy là ý của ai? Mẫn tiểu thư đêm hôm đến đây làm loạn, không phải muốn làm khó dễ Lục gia sao? Chẳng lẽ những lời tiểu thư nói ra là có ý tốt muốn Lục gia tôi có ngọn cờ riêng trở thành danh gia số một sao?”

Giữa hàng lông mày của bà Lục là sự trách cứ, nhìn hai người trước mắt mặt trầm như nước, khí chất ung dung đoan trang giấu vào trong, bên ngoài tức giận không vui.

Sắc mặt Mẫn Tiệp trắng bệch, nhớ tới địa vị bền chắc không dễ dàng bị đổ của Lục gia trên trường chính trị, những thế lực phía sau đó nữa không phải tốt lành khi cô đắc tội, muốn giải thích nhưng ánh mắt mình mẫn của bà Lục như nhìn thấu lòng người, Mẫn Tiệp nói không nên lời, chỉ nhìn bà Lục chăm chú.

“Lục phu nhân, Tiểu Tiệp đến đây mạo phạm đều vì cháu, xin phu nhân tha thứ, không cần so đo với văn bối”

Kỷ Mạch Hằng không chịu được khi thấy bà Lục trách cứ Mẫn Tiệp, đi lên phía trước, chặn ngang trước dáng người nhỏ nhắn của Mẫn Tiệp, cúi đầu về phía bà Lục, xin lỗi nói.

Trên gương mặt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng đầy vẻ khiêm tốn cung kính và thành tâm xin lỗi, một người đàn ông coi lòng tự trọng hơn mọi thứ như anh ta lại vì Mẫn Tiệp mà ăn nói khép nép, chứng minh anh ta quan tâm đến Mẫn Tiệp bao nhiêu.

Mẫn Nhu tựa vào người Lục Thiếu Phàm, gương mặt rực sáng vẫn thoáng qua nụ cười chua xót, bàn tay nhỏ nắm chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay đến đau đớn.

Thì ra, một người ở địa vị cao không phải không thể nhân nhượng trước người thấp hơn mình, mà không muốn vì cô mà cúi mình!

“A?, Kỷ tổng đang trách tôi làm khó tiểu bối, không phù hợp với thân phận của mình sao?”

Giọng nói mỉa mai của bà Lục vang lên trong không gian vắng lặng, vòng quanh trong không khí. Mẫn Nhu có thể thấy bà Lục đối với Kỷ Mạch Hằng đánh giá rất kĩ lưỡng, giữa hai hàng lông mày có vẻ xa cách”

“Văn bối và Tiểu Tiệp có chỗ thất lễ ngày khác sẽ tới tạ tội, tới nay chúng tôi xin đi trước”

Kỷ Mạch Hằng không muốn cùng bà Lục cãi cọ, khiêm tốn cúi đầu chào bà Lục, sau đó xoay người nhìn về mặt khó coi của Mẫn Tiệp, nhẹ giọng nói: “Chúng ta về thôi”

Mẫn Tiệp còn tính nói gì đó. Nhưng thấy ánh mắt của bà Lục thứ cho không tiền thì lời nói liền nghẹn lại, không dám phát ra tiếng nào, đi hướng về chiếc Benz của Kỷ Mạch Hằng

Nhìn bà Lục đứng ở cửa Mẫn Nhu có một loại ảo giác, dường như cảm thấy bà Lục làm khó Mẫn Tiệp, không chỉ vì thế diện Lục gia mà còn trực tiếp lộ diện vì cô, cô còn cảm thấy bà Lục đang ám chỉ điều gì đó

Bà Lục đối với Mẫn Tiệp từng bước chèn ép, không chừa đường lui, hình như muốn Kỷ Mạch Hằng ra tay che chở Mẫn Tiệp, cũng để cho Mẫn Nhu cô thấy rõ ràng, Kỷ Mạch Hằng người đàn ông này có phải không đáng để cô bỏ Lục Thiếu Phàm đi.

Tâm tư kín đáo của bà Lục, bảo vệ con mình không có gì đáng trách, chỉ là đối với cô có chút tàn nhẫn, khiến cho cô đối diện thẳng với sự vô tình của Kỷ Mạch Hằng, vết thương nơi tim lại bị vạch ra, trần trụi dưới ánh đèn loe lói.

“Chúng ta vào thôi”

Lục Thiếu Phàm chợt nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé đang nằm thành quyền của cô, cảm giác ấm áp khiến cơn lạnh trong lòng cô dịu lại.

“Phải”

Mẫn Nhu cười nhẹ một tiếng, gương mặt sáng rực, vẻ lo lắng tan đi chỉ lại sự điềm tĩnh, để mặc Lục Thiếu Phàm nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, xoay người đi vào trong nhà.

Có lẽ vì Mẫn Tiệp quá rối nên bữa ăn ở Lục gia diễn ra trong không khí u ám, Mẫn Nhu liếc về phía bà Lục, Bà Lục vẫn giữ thái độ tao nhã gấp thức ăn, gương mặt không hề có vẻ âm trầm như khi đối diện Mẫn Tiệp, nhưng cũng không hề có dấu hiệu vui vẻ.

Mẫn Nhu cầm đũa trong tay mà căng thẳng, bà Lục biết mối quan hệ giữa cô và Kỷ Mạch Hằng, tối nay lại thấy Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng cùng nhau song hành, ở ngay trước cửa chồng hát vợ xướng, dù không nói ra nhưng trong lòng cũng có suy nghĩ gì đó.

“Mẹ nghe nói Tiểu Nhu là người phát ngôn hợp pháp của Kỷ thị?”

Khi bữa tối sắp xong bà Lục liền đánh tiếng, gương mặt trang nhã cao quý không hề có vẻ gì không ổn, giống như chỉ thuận miệng hỏi, lại làm cho động tác của Mẫn Nhu khựng lại, gương mặt nhỏ hiện lên vẻ kinh ngạc.

Không biết bà Lục hỏi điều này làm gì, Mẫn Nhu đưa mắt nhìn ẩn ý trong mắt bà, môi cong lên, vẻ mặt tự nhiên mà không che giấu nói: “Một tháng trước con và Kỷ thị đã kết thúc hợp đồng, lúc này con không có quan hệ gì với Kỷ thị cả!”

Chân mày bà Lục chau lại, môi cùng với những nếp nhăn trên mặt khi cười chứng tỏ bà hài lòng, ánh mắt như có điều suy tư khi lướt nhìn Lục Thiếu Phàm đang từ tốn ăn cơm: “Thiếu Phàm, công ty mẹ gần đây muốn tìm người phát ngôn thích hợp, con thấy Tiểu Nhu có được không?”

Trong chớp mắt giữa hàng lông mày Lục Thiếu Phàm xuất hiện nếp uốn, gương mặt ôn văn nhã nhĩ nhĩ tuần tú đem chiếc đũa để lên bàn, lời nói có vẻ đùa giỡn nhưng cũng có nghiêm túc.

“Chuyện buôn bán cạnh tranh, một mình mẹ đã đủ ứng phó rồi, đừng kéo vợ con xuống nước, đến lúc đó, ôm lấy vàng của mẹ mà bỏ chạy”

Trên gương mặt bà Lục có chút bối rối pha lẫn bất mãn, nhưng cũng không miễn cưỡng, thở dài, trừng mắt nhìn Lục Thiếu Phàm: “Cưới vợ rồi quên cả mẹ, câu đó nói con đấy Thiếu Phàm”

Mẫn Nhu tất nhiên biết giá trị siêu sao của mình trong giới làm ăn, ban đầu cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm là giao dịch không phải coi đây là lợi thế sao?

Lúc này, nghe bà Lục nói cô cũng xem như chuyện phải làm, cô không thể khước từ. Theo ý bà Lục, cô cũng nên làm chút gì cống hiến Lục gia, nhưng Lục Thiếu Phàm lại từ chối khéo làm cho chút giá trị cuối cùng của cô cũng mất hết.

Cho nên khi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm về phòng, gương mặt nhỏ của cô luôn thất chặt, không quan tâm đến Lục Thiếu Phàm, bước vào phòng tắm rửa mặt.

“Em không vui sao?”

Vừa bước từ phòng tắm ra đã chạm ngay lồng ngực của Lục Thiếu Phàm, anh dịu dàng ôm lấy cô, miệng thì thầm, giọng nói kể lể, xem ra đã nhìn thấu tâm tư cô.

Dù có giận nhưng khi thấy đôi mắt yêu thương của Lục Thiếu Phàm, bao nhiêu bất mãn đều tan thành mây khói, những hành động bất ngờ của Lục Thiếu Phàm cô cũng không có năng lực để ngăn cản.

“Lục Thiếu Phàm, sao anh không để em làm phát ngôn cho công ty của mẹ chứ”

Mình muốn giúp một tay nhưng tâm ý bị người ta chặn lại, Mẫn Nhu suy nghĩ vẫn thấy giận, cô không làm gì cả chỉ hưởng thụ sự yêu thương chăm sóc từ Lục Thiếu Phàm như chẳng phải sẽ trở nên rất vô ích sao.

Mái tóc ướt đầm, một chiếc khăn trùm lên nó, anh kéo cô ngồi xuống giường, dáng người cao to chặn đứng tầm mắt cô. Nhìn áo sơ mi trên người anh, phía trên anh giúp cô lau nhẹ mái tóc xoắn, trong lòng Mẫn Nhu cảm thấy thật ấm áp mang theo cả rung động.

Kỷ Mạch Hằng vì Mẫn Tiệp mà chịu cúi đầu trước người khác, như vậy hành động của Lục Thiếu Phàm bây giờ giống như đi ngược lại với hình tượng hoàn mỹ của quý tộc Châu Âu?

Người đàn ông này cao đến không thể chạm tới, người ta chỉ dám ngược nhìn bây giờ lại từng chút một cầm lấy mái tóc dài của cô chăm chút lau, giữa hai lông mày tiết lộ sự nghiêm túc và dịu dàng với công việc, niềm hạnh phúc ngọt ngào như lấp đầy trong mắt Mẫn Nhu.

“Lục Thiếu Phàm cưới vợ là để yêu thương, không muốn cô ấy trở thành công cụ để mưu lợi. Anh không phải Kỷ Mạch Hằng, không cần em vì anh mà mà bị người ta sỉ nhục, nếu cảm thấy anh thua thiệt nhiều quá, vậy hãy đem trái tim của em trả nợ cho anh”

Lục Thiếu Phàm chưa bao giờ nhắc tới Kỷ Mạch Hằng, nhưng đêm nay anh lại tự nhiên nhắc tới con người này là có ý gì?

Mẫn Nhu nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, trên gương mặt của Lục Thiếu Phàm vẫn còn đọng lại nụ cười nhàn nhạt, cánh môi hơi cong, nhưng cô thấy được trong đôi mắt trong suốt của anh dâng lên sự rung động rất nhỏ, không phải trước sau như một chỉ có yêu thương, mà dường như đang cực lực che dấu sự ghen tị.

Anh đang ghen với quá khứ của cô và Kỷ Mạch Hằng sao?

Ý tưởng này vụt sáng trong đầu Mẫn Nhu khiến nhịp tim cô hơi chậm lại, muốn chứng thật, cô nhìn chăm chú gương mặt tuần tú của Lục Thiếu Phàm, cố gắng chút sơ hở trong nụ cười tươi.

Đôi mắt Lục Thiếu Phàm như viên ngọc sáng lên, trong lòng rung động, kìm lòng không được cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, vừa nhẹ nhàng hôn xuống liền rút về, hai mắt đen nheo lại, thường thức hai gò má đang dần dần ửng hồng của cô, cười nói.

“Nếu như trên thế giới chỉ có mình Mẫn Nhu, cần có một người làm bạn với em, thì anh mong người đó sẽ là anh.”

Giọng nói thoải mái tùy ý của anh lại như một câu bùa chú buộc chặt trên người cô. Đôi mắt thiết tha chân thành nhìn cô cho thấy sự nghiêm túc, đôi môi mỏng mím lại khiến cô thấy được anh đang rất thật lòng.

Hàng lông mi dày của Mẫn Nhu rũ xuống, hai tay đặt bên mép giường ôm lấy thắt lưng gầy gò của anh, để bản thân đến gần Lục Thiếu Phàm, mùi bạc hà dịu dịu vây lấy cô, cô để mặc bản thân phóng túng trầm luân trong sự dịu dàng của anh.

Nếu cuộc đời này thật sự có một người như vậy, cùng cô cầm tay nhau đi đến đầu bạc răng long, cô hy vọng, người ông trời ban cho cô chính là người đàn ông trước mắt.

Khóe môi nở nụ cười hạnh phúc, Mẫn Nhu cọ đầu mình vào người Lục Thiếu Phàm, để mặc anh ôm cô vào lòng, siết chặt lấy nhau.

“ba ba, Đậu Đậu muốn cùng ngủ với mẹ có được không?”

Mẫn Nhu nghe giọng trẻ con bập bẹ cất lên, che dấu đi nỗi buồn trong lòng, buông Lục Thiếu Phàm ra liền thấy Đậu Đậu đang lắc lắc đầu nhỏ đứng bên giường dường như vừa tới không lâu.

Mẫn Nhu nhìn ánh mắt chờ mong của Đậu Đậu không đành lòng cự tuyệt, nhớ ngày mai Đậu Đậu phải đi, tình thương của người mẹ liền trỗi dậy, cúi người ôm lấy Đậu Đậu, hôn lên gương mặt bụ bẫm của nó, đồng ý nói: “Dĩ nhiên là được”

Mẫn Nhu ôm Đậu Đậu lên giường khóe mắt liếc nhìn về bất mãn trên mặt Lục Thiếu Phàm, sau đó nhìn sang đứa trẻ ngoan ngoãn trong lòng, Mẫn Nhu không nhịn được cười trộm: Lục Thiếu Phàm đang ghen với con trau sao?

Đêm khuya yên tĩnh, ánh đèn nhá nhem chiếu sáng phòng, trong phòng ngủ, Mẫn Nhu nằm nghiêng sang bên trái, giường lớn nên ba người nằm vẫn khá rộng, Đậu Đậu dĩ nhiên ngủ ở giữa, còn Lục Thiếu Phàm ngủ bên phải.

Đậu Đậu nghe Mẫn Nhu kể chuyện cổ tích xong, không thèm để ý đến ánh mắt oán trách của cha liền dùng hai tay ôm lấy Mẫn Nhu, ngáy to ngủ, trên gương mặt nhỏ lộ vẻ thỏa mãn.

Một luồng hơi thở đều đặn phả vào cổ, Mẫn Nhu từ từ mở hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà, hoàn toàn thanh tỉnh không hề mơ màng.

Đem cánh tay Đậu Đậu từ trên cổ buông ra, Mẫn Nhu chậm rãi xoay người cố gắng không gây ra tiếng động, dưới ánh đèn mờ ảo hai mắt nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của Lục Thiếu Phàm, động tác khựng lại, cơ thể từ từ trầm tĩnh.

“Sao anh vẫn chưa ngủ?”

Mẫn Nhu nhỏ giọng hỏi, ánh mắt quan tâm quan sát nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Anh không ngủ được”

Lục Thiếu Phàm trả lời mang theo luồng cảm xúc, Mẫn Nhu cho rằng mình nghe lầm, Lục Thiếu Phàm lặng lẽ đứng dậy đem Đậu Đậu đang ngủ say ôm sang bên cạnh, càng bản thân lại ngủ cạnh Mẫn Nhu.

“Trẻ con nằm bên ngoài sẽ bị té đó”

Mẫn Nhu cố ý đè nén giọng nói giận dỗi của mình xuống, Lục Thiếu Phàm không hề tỏ vẻ áy náy, gương mặt tuấn tú cười nhẹ kề sát Mẫn Nhu, bàn tay đặt trên thắt lưng thon thả của cô, giọng nói thanh nhuận có chút khàn khàn: “Bà xã, hay chúng ta làm chuyện có ý nghĩa hơn đi”

Hai gò má Mẫn Nhu đỏ lên, ánh mắt liếc sang Đậu Đậu, còn chưa kịp mở miệng, Lục Thiếu Phàm đã xoay người nằm lên trên cô, ngũ quan nho nhả tuấn mỹ dưới ánh đèn lại trở nên mị hoặc lòng người.

“Lục Thiếu Phàm, anh mau xuống đi, Đậu Đậu thức dậy thì làm sao?”

Mẫn Nhu tránh né ánh mắt nóng bỏng của Lục Thiếu Phàm, tiếng tim đập bang bang tăng nhanh, thấy anh cúi đầu, cánh môi nóng như lửa hôn lên gáy cô, sau đó di chuyển xuống dưới, Mẫn Nhu nhẹ giọng kêu lên, ngăn cản không để anh tùy tiện làm tiếp.

“Bà xã, em không thích mặc áo lót sao?”

Giọng nói của anh càng lúc càng khàn đặc, chất chứa sự nghi vấn nhưng rõ ràng cũng rất vui khiến cho thần kinh Mẫn Nhu căng ra, thở gấp cúi đầu, nhìn Lục Thiếu Phàm đang ở trước ngực cô, cảm giác tê dại khiến sự cự tuyệt của cô yếu dần.

Hai mắt Mẫn Nhu co lại, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, hai cánh tay dùng sức muốn đẩy người đàn ông ở trên, cơ thể không tự chủ giãy giụa lại vô tình chạm vào hạ thân của anh, trong chốc lát gương mặt nhỏ nhắn như bốc lửa.

Lục Thiếu Phàm có phản ứng, hai mắt Mẫn Nhu lóe lên, đôi mắt đen của Lục Thiếu Phàm dần dần nhuốm màu tình dục, không biết làm sao. Khi anh hôn lên môi cô thỏa thích liếm mát, gặm cắn Mẫn Nhu liên buông vũ khí đầu hàng, theo bản năng đáp lại nụ hôn của anh

Hai cơ thể dính chặt vào nhau, dịu dàng ma sát, tiếng kêu nhỏ vang lên phiêu tán trong không khí, ngón tay dài của Lục Thiếu Phàm ở trên cơ thể Mẫn Nhu đốt lên từng bông hoa lửa xinh đẹp, Mẫn Nhu không tự chủ khê gọi tên Lục Thiếu Phàm.

Ngay khi cô nghĩ sắp tan chảy thành nước thì Lục Thiếu Phàm đột nhiên dừng lại, động tác khiêu khích cũng ngừng, gương mặt kiêu mỵ của Mẫn Nhu ần ần khó chịu, mở hai mắt mơ màng đập vào mắt là gương mặt cứng đờ của Lục Thiếu Phàm.

Giọt mồ hôi trong suốt theo gương mặt anh rớt xuống làn da trắng nõn của cô, khiến cô run rẩy, thoảng cử động người, vuốt nhẹ gương mặt anh, thở hổn hển nói: “Sao vậy?”

Cổ họng Lục Thiếu Phàm khẽ động, kích tình giữa hai mắt rút đi, thay vào đó là nỗi thất bại chán nản, nghiêng đầu nhìn về sau lưng, Mẫn Nhu cũng tò mò nhìn sáng, chỉ thấy một màn đỏ khốc đỏ cười.

Hai đôi chân ngắn nhỏ của Đậu Đậu đang gác lên lưng Lục Thiếu Phàm, ngay lúc cô quay đầu sang còn nhìn thấy Đậu Đậu đem cánh tay đặt lên người Lục Thiếu Phàm giống như con gấu trúc, môi chu ra, cọ vào người Lục Thiếu Phàm.

Tiếng thở dài bất đắc dĩ vang lên trong căn phòng đầy mùi ái muội, Mẫn Nhu thấy vẻ mặt mẹ kế của Lục Thiếu Phàm buồn cười nhưng nói không nên lời, trên người liên nhẹ hắng, Lục Thiếu Phàm ôm Đậu Đậu nằm sang bên.

“Anh ngủ sớm đi”

Mẫn Nhu có chút hả hê dịu dàng nói ngủ ngon, Lục Thiếu Phàm xoay người lại bàn tay dùng sức kéo cô vào lòng, hôn lên trán cô, bên tai là giọng khàn khàn tức giận của anh.

“Tối mai sẽ làm lại”

Mẫn Nhu bối rối đẩy đẩy cơ thể cao to nam tính của Lục Thiếu Phàm, sau khi anh nhắm mắt lại môi hơi hạ xuống, Mẫn Nhu biết anh không vui, than nhẹ một tiếng, khẽ sát vào bờ môi hoàn mỹ của anh chạm nhẹ xuống, sau đó thỏa mãn nhắm mắt lại.

Cô lại không biết, sau khi cô thiếp đi, đôi mắt đen sâu thẳm từ từ mở ra, ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn gương mặt mỹ lệ của cô, mãi lâu sau không bỏ đi.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia Đậu Đậu”

Tiếng gõ cửa thâm nhập vào đầu, Mẫn Nhu đột nhiên mở mắt, ánh sáng mặt trời loang lổ chiếu vào giường, trên giường chỉ còn mỗi cô và Đậu Đậu, độ ấm bên người đã mất đi xem ra Lục Thiếu Phàm đã thức dậy từ sớm.

“Thiếu phu nhân, Diệp phu nhân tới đón Đậu Đậu, thiếu gia dặn tôi lên kêu Đậu Đậu thiếu gia dậy ạ!”

Nghe dì Mai nhắn, sắc mặt Mẫn Nhu có chút ngại ngùng, nhìn đồng hồ treo tường mới biết bản thân ngủ quên, lay nhẹ Đậu Đậu dậy, bắt đầu thay quần áo, cô không quên hôm nay phải về Mẫn gia.

Đậu Đậu mở hé mắt, hai má hồng hồng, hàng lông mi run run, giọng nói non nớt đáng yêu: “Con chào mẹ”

“Chào con Đậu Đậu”- Mẫn Nhu ôm Đậu Đậu vào phòng tắm, bắt đầu giúp Đậu Đậu rửa mặt.

Bên trong phòng khách, Lục Thiếu Phàm mặc bộ áo màu trắng đơn giản, hai chân thon dài vắt ngang, một tay đặt trên lưng ghế sofa, một tay bưng cà phê, trên gương mặt tuấn tú là nụ cười thản nhiên.

“Thiếu gia, Thiếu phu nhân và thiếu gia Đậu Đậu đã dậy”

Lục Thiếu Phàm hướng dì Mai cười: “Dì Mai vất vả rồi”

Nâng tách cà phê, đưa đến bên mép khẽ nhấp một cái, khớp xương của ngón giữa rất rõ, một bàn tay đeo nhẫn cưới màu bạc đang ngồi đối diện, là một quý phụ rất xinh đẹp:

“Thiếu Phàm, nghe nói con chuẩn bị kết hôn có thật thế không?”

Đuôi lông mày Lục Thiếu Phàm nhướng lên, không nói lời nào, nghe tiếng bước chân thì trên gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ dịu dàng, đưa mắt nhìn về phía cầu thang.

21. Chương 21

Một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp dắt theo một đứa bé bụ bẫm xuất hiện ở cầu thang, đứa bé trai hai mắt khép hờ, nó dùng đôi tay mũm mĩm của mình giữ hai mắt cho tỉnh táo, cái miệng nhỏ chu lên, thân thể tròn vo, mặc quần bò áo thun cùng với chiếc áo bông nhỏ có hình hoạt họa, ngoan ngoãn đứng bên cạnh cô gái.

Hôm nay Mẫn Nhu mặc bộ váy theo phong cách Anh, bên ngoài khoác chiếc áo nhỏ màu đen, đôi giày cao trung bình càng làm tăng dáng người cao gầy hoàn mỹ. Mái tóc quần đen nhánh buộc lên sau ót, làn da trắng như ngà voi điểm thêm chút đỏ trang sức thanh nhã, gương mặt nhỏ nhắn sáng rực như bông hoa bách hợp thuần khiết nhưng không mất đi vẻ quyến rũ, khi cô nhìn xuống lầu môi khẽ cong lên tựa như đóa hoa hồng nở rộ đến vô tận.

“Tư Tình...”

Một giọng nói thì thầm run run từ dưới lầu truyền tới, mang theo cảm giác mừng rỡ kích động khiến cho Mẫn Nhu tò mò nhìn sang

Bên trong căn phòng khách, Lục Thiếu Phàm nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, anh ngồi đối diện người phụ nữ trung niên đang dùng vẽ mặt sừng sờ nhìn về phía cô.

Mẫn Nhu nghe tên “Tư Tình”, đôi mắt đầy vẻ khó hiểu, khí chú ý tới thần sắc đau buồn và kích động của bà cô liền hiểu ra, cúi đầu trù mến nhìn Đậu Đậu, dắt nó chậm chậm bước xuống cầu thang.

Khi Mẫn Nhu bước đến bậc thang cuối cùng thì vẻ mặt người phụ nữ từ từ dịu xuống, hướng Mẫn Nhu cười xin lỗi một tiếng: “Thật ngại quá, lúc này bác nhận lầm người”

Mẫn Nhu cũng đoán ra đây là bà ngoại của Đậu Đậu, thật khác so với phong thái thanh lịch cao quý của bà Lục. Trên người bà lúc nào cũng toát lên khí chất dịu dàng nhu hòa, không thể tìm thấy khí chất quý bà trên người, ngược lại là sự hiền hòa thân thiết.

“Cháu chào bác”

Mẫn Nhu mỉm cười, lễ phép gọi, trên gương mặt sự kính trọng chân thành không hề mang theo tia dối trá và lấy lòng.

Người phụ nữ nhìn từ trên xuống dưới Mẫn Nhu ánh mắt đầy ưu thương dịu dàng, nghe Mẫn Nhu gọi trên mặt lộ vẻ vui sướng, Mẫn Nhu thầm nghĩ có lẽ vị phu nhân này nhìn thấy cô con gái đã khuất thông qua cô?

“Bà ngoại”

Đậu Đậu lớn tiếng kêu, khiến cho người phụ nữ lấy lại tinh thần, lúng túng nhìn Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu cười, sau đó đưa hai tay ôm Đậu Đậu, dịu dàng nói: “Đậu Đậu, đến đây bà ngoại ôm một cái”

Mẫn Nhu buông tay Đậu Đậu ra, theo phản xạ ngồi xuống bên cạnh Lục Thiếu Phàm. Anh mỉm cười dịu dàng nhìn cô, khi cô ngồi xuống thì đặt tách cà phê lên bàn, thuận thế ôm lấy Mẫn Nhu không hề có chút gì ngại ngùng.

“Tiểu Nhu, đây là mẹ của Tư Tình, bác Diệp”

“Bác Diệp, đây là vợ của cháu, Mẫn Nhu”

Lục Thiếu Phàm giới thiệu đơn giản cũng không đến nỗi khiến cho không khí thêm trầm buồn, bà Diệp ôm Đậu Đậu, vui mừng nhìn đôi nam nữ ngồi đối diện gật đầu nói:

“Thiếu Phàm tuổi cháu không còn nhỏ nữa cũng nên thành gia lập thất, nếu được thì cho Đậu Đậu thêm một đứa em”

“Dạ, chúng cháu sẽ cố gắng.”

Lục Thiếu Phàm bình thần đáp khiến cho Mẫn Nhu hơi thẹn thùng, vả lại cô phát hiện tất cả mọi người dường như đều mong ngóng cô ngay lập tức sinh con, vì muốn tăng thêm nhân khẩu Lục gia.

Bà Diệp ngồi không bao lâu liền mang Đậu Đậu rời khỏi, Mẫn Nhu dùng bữa sáng xong liền bị Lục Thiếu Phàm dẫn đi ra ngoài.

“Lục Thiếu Phàm, anh không đi làm sao?”

Trước vẻ mặt ngờ vực của cô anh chỉ cười nhẹ một tiếng, đi tới chỗ để xe: “Hôm nay anh được nghỉ, lên xe đi, chúng ta có rất nhiều chuyện cần làm, phải tiết kiệm thời gian”

Lục Thiếu Phàm không đưa cô về khu căn hộ cao cấp mà đi đến khách sạn thuộc Mẫn thị, xe dừng trước cửa, Lục Thiếu Phàm nhìn sang cô giải thích nói:

“Nếu so với Mẫn gia, anh cảm thấy em sẽ thích nơi này hơn!”

Mẫn Nhu bĩu môi, trên gương mặt để lộ lúm đồng tiền, nhìn anh bước xuống xe rồi phong độ mở cửa mời cô xuống. Lục Thiếu Phàm vì cô lo nghĩ quá nhiều, thứ cô có thể báo đáp có lẽ cũng chỉ có trái tim này.

Nhìn anh nhẹ nhàng vươn tay về phía cô, Mẫn Nhu không hề do dự cầm lấy tay anh, hai người sóng vai đi vào đại sảnh khách sạn.

Lục Thiếu Phàm trước khi em có thể yêu anh, xin anh hãy cho em thêm chút thời gian để em có thể nhìn rõ trái tim mình.

Mẫn Chí Hải đối với hôn sự của Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu không có ý kiến gì nhiều, sau khi thương lượng vài chuyện xong hai người cũng có từ, trước khi đi Mẫn Chí Hải có gọi Lục Thiếu Phàm lại, gương mặt anh tuấn nghiêm túc dặn dò:

“Thiếu Phàm, nếu như con muốn cùng Tiểu Nhu ở bên nhau cả đời, cha hi vọng con có thể đối xử tốt với Mẫn Nhu, cha không phải một người cha tốt, nhưng cũng hi vọng con gái mình có thể sống cả đời vô lo”

Lục Thiếu Phàm nắm chặt tay Mẫn Nhu, ánh mắt chân thành nhìn Mẫn Chí Hải, bảo đảm nói: “Cha, cha yên tâm, lấy Tiểu Nhu là điều may mắn của con, con sẽ chăm sóc và yêu thương Mẫn Nhu, không để cô ấy chịu ủy khuất”

Câu trả lời đầy thuyết phục của Lục Thiếu Phàm khiến Mẫn Chí Hải hài lòng gật đầu, yêu thương nhìn Mẫn Nhu, giao phó nói: “Sau khi kết hôn với Lục Thiếu Phàm thì phải sống cho tốt, còn nữa đừng quay lại giới showbiz”

Mẫn Chí Hải nhắc lại chuyện mấy hôm nay cô đang rất phiền não, lựa chọn trong lòng Mẫn Nhu lại càng vững chắc hơn, gật đầu nói: “Con biết rồi thưa cha”

“Cha, con và Tiểu Nhu còn có việc, xin phép đi trước”

Mẫn Chí Hải cũng đoán được Lục Thiếu Phàm công việc bận rộn, dành hết một ngày để lo chuyện hôn lễ nên cũng không nín giữ, vui mừng nhìn hai người bỏ đi.

“Nếu như em thích làm diễn viên thì đừng vì anh hay Lục gia mà từ bỏ mơ ước của bản thân”

Lục Thiếu Phàm nghiêm túc lái xe, vừa nhìn sang Mẫn Nhu đang thần thờ, hai mắt đen hơi nghiêng, trong mắt là sự thông cảm ủng hộ không hề có chút miễn cưỡng hay không hài lòng.

Mẫn Nhu bị người ta nhìn thấu tâm tư liền bối rối, né tránh ánh mắt Lục Thiếu Phàm nhìn ra ngoài Lục Thiếu Phàm, hạ giọng nói: “Cũng không thích lắm, chẳng qua, công việc suốt ba năm đang làm đột nhiên lại bỏ có chút không quen”

Trước mặt Lục Thiếu Phàm, mọi biểu hiện của cô đều bị bóc trần, cho nên dù có diễn xuất trước mặt Lục Thiếu Phàm cũng là điều không thể, đành ngậm thơ đem mọi điều trong lòng nói ra.

Lục Thiếu Phàm nhẹ nhàng nhượng môi, liếc mắt nhìn cô, trước sự do dự bối rối của cô ánh mắt anh lại ẩn chứa yêu thương: “Vậy thì cứ từ từ, chờ tới ngày em thật sự chán rồi hãy bỏ”

Mẫn Nhu chợt nhìn về Lục Thiếu Phàm, anh nhìn thẳng về trước, đuôi lông mày nhướng lên, khóe miệng nở nụ cười ranh mãnh:

“Có phải em thấy chồng em rất hiểu ý người khác không?”

Mẫn Nhu bật cười, đối với lời nói đùa của anh cô không phản bác như bình thường, cô chỉ nhắm nhìn gương mặt tuấn mỹ của anh rồi nhẹ nhàng đáp: “Cám ơn anh, ông xã”

Lục Thiếu Phàm cho cô quyền tự do, nhưng cô cũng biết mình không thể lợi dụng sự cưng chiều của Lục Thiếu Phàm mà tùy ý làm bậy, nếu như dung túng hậu quả đưa tới là Lục gia tức giận, nếu là thế cô tình nguyện vĩnh viễn không quay về giới trí.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Mẫn Nhu khó hiểu nhìn con đường xa lạ, chuyện kể tiếp Lục Thiếu Phàm muốn cùng cô làm khiến cô tò mò.

Lục Thiếu Phàm không đáp, chỉ liếc mắt nhìn vẻ mặt thắc mắc của cô, môi cong nhẹ.

Một tòa nhà tráng lệ là trung tâm chụp ảnh cưới xuất hiện trong mắt Mẫn Nhu khi đó cô mới bừng tỉnh, Lục Thiếu Phàm muốn đưa cô tới đây chụp ảnh cưới sao?

Hoan nghênh quý khách”

Hai người vừa vào thì đã có nhân viên chào đón, lễ phép hỏi: “Xin hỏi có phải là tiên sinh Lục Thiếu Phàm không?”

“Phải”

Lục Thiếu Phàm cao quý như một vị vương tử bước từ trong truyện ra, ôm lấy người vợ xinh đẹp, trước ánh mắt hâm mộ từ bốn phía đưa tới thì xem như không thấy, gương mặt ung dung cao quý chỉ có chút biểu hiện, giọng nói lịch sự mà không thân thiết.

“Tôi muốn cùng vợ mình thử áo cưới, xin cô dẫn đường”

Nhân viên còn đang say đắm nhìn đôi kim đồng ngọc nữ Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, thì nghe tiếng Lục Thiếu Phàm như một giọng hát tuyệt vời, đột nhiên hoàn hồn, dẫn họ lên lầu.

Ở lầu hai bên trong các tủ kính treo đầy các kiểu áo cưới, ánh đèn ở phía trên chiếu xuống như nước trên hồ phản chiếu ánh mặt trời tạo nên những luồng sáng lăn tăn.

“Lục tiên sinh, Lục phu nhân lễ phục ở đây”

Mẫn Nhu quét mắt nhìn căn phòng, nhịp tim bắt đầu loạn nhịp, cô đối với hôn lễ này luôn bình thản nhưng khi nhìn thấy những chiếc áo cưới trắng tinh treo trên giá áo trong lòng có cảm giác như đang mê, mọi thật duy mỹ quá mức, không hề thật.

Một vài nhân viên lấy áo cưới từ trên giá xuống, một người lễ phép nói: “Lục phu nhân, cô vào thử áo cưới xem, nếu không hợp chúng tôi sẽ sửa theo ý cô”

“Em vào đi”

Lục Thiếu Phàm để hai tay lên vai cô, bàn tay đặt nhẹ lên đầu vai đẩy cô về hướng nhân viên đang đợi, giọng nói ngữ điệu ẩn chứa sự tha thiết mong đợi.

Nhân viên đứng hai bên từ từ kéo tấm màn màu đỏ sậm ra, Mẫn Nhu từ phòng thử bước ra, ánh đèn sáng rực chiếu khắp nơi trên vùng áo cưới trắng tinh trước cô. Cô chậm rãi bước ra, thân váy như có gió nhẹ thổi qua, tựa như sóng biển nổi bọt cuộn cuộn trên mặt biển, làn váy dài tựa như đóa hoa hải đường thuần khiết nở rộ trên sàn nhà trơn bóng.

Lục Thiếu Phàm hí mắt ngưng đọng nhìn cô, hai mắt sâu thẳm chăm chú nhìn, bên môi là nụ cười hài lòng.

“Rất đẹp”

Nghe tiếng ca ngợi phát ra từ tận đáy lòng Lục Thiếu Phàm, gương mặt nhỏ quầng rũ của Mẫn Nhu nở nụ cười sung sướng, xoay người nhìn về phía tấm gương.

Chiếc áo cưới cao quý mỗi chi tiết đều rất tinh xảo chứng tỏ sự đắt tiền của nó, vải lụa mỏng trắng như tuyết làm đẹp cho những đóa hoa, giống như mùa xuân đang dung hòa vào mùa đông giá lạnh, đầu ngón tay Mẫn Nhu lướt qua làn váy, từng đóa hoa nhỏ đều được may tay chứng tỏ mất không ít sức!

“Lục phu nhân, vào ngày cưới cô muốn dùng hoa gì?”

“Là hoa bách hợp:

Giọng nói thanh nhuận của Lục Thiếu Phàm cất lên, Mẫn Nhu nghe tiếng liền nhìn sang, hai mắt cảm thấy như đang hoa lên, Lục Thiếu Phàm đã thay bộ tây trang màu đen, bộ lễ phục được may thủ công khiến cho khí chất cao quý anh tuấn, bình thản của anh lại được bộc lộ ra ngoài một cách tinh tế, môi nở nụ cười nhạt khiến cho anh không còn lạnh lùng xa cách như khi nãy.

Thong thả đi tới bên cạnh Mẫn Nhu, nhìn trong kính là một người đàn ông tuấn tú đáy lòng Mẫn Nhu dâng lên cảm xúc hạnh phúc lẫn lo lắng, đứng ở bên cạnh người đàn ông thế này, dù là ai cũng sẽ cảm thấy tự hào và thỏa mãn.

“Lục tiên sinh, hoa đã mang tới”

Lục Thiếu Phàm đón lấy bó hoa bách hợp trong tay nhân viên, ánh mắt nhu hòa nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Mẫn Nhu, tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, đem hoa để vào trong tay cô.

“tách tách”

Ánh đèn flash lóa lên phản xạ qua lớp kính, Mẫn Nhu nhú mắt, buông tay Lục Thiếu Phàm, nhìn về phía bên phải chỉ thấy một nhân viên đang giơ máy ảnh chụp ngại ngần nhìn họ cười.

“Quý khách nhìn rất xứng đôi.. cho nên, tôi muốn chụp một tấm lưu lại trong kỷ yếu”

Trong hình, một cặp đôi hoàn mỹ bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt lưu luyến, trai tài gái sắc giống như do trời đất tạo ra, tất cả không thể hình dung chỉ qua bức ảnh, tưởng chừng họ vốn là như thế, ở cạnh nhau cả đời.

“Nếu không còn vấn đề gì khác, hai vị có thể vào hội trường chụp ảnh”

Trước khi đi, quản lý tự mình ra mặt tới chăm sóc hai người, ánh mắt dừng trên mặt Mẫn Nhu, không khỏi tò mò nhận xét: “Lục phu nhân, dáng dấp của cô rất giống một diễn viên”

Mẫn Nhu khẽ cong môi, không phủ nhận cũng không thừa nhận, ngược lại Lục Thiếu Phàm kéo tay cô, trên gương mặt là nụ cười thần nhiên, lông mi dài như lông cừu, hoang mang hỏi ngược lại: “Thật không?”

Quản lý xấu hổ ho khan, chuyển đề tài: “Công ty chúng tôi đã giúp hai vị chọn địa điểm chụp, hai vị có thể về nhà suy nghĩ rồi gọi điện cho chúng tôi biết”

“Đã làm phiền”

Lục Thiếu Phàm gật đầu cảm ơn, ôm lấy Mẫn Nhu, ra khỏi trung tâm áo cưới, không hề quay lại nhìn đằng sau mình đang ồn ào.

“Oa, chưa bao giờ tôi thấy một chú rể đẹp như thế, so với diễn viên Hàn Quốc còn ăn hình hơn”

Một nhân viên khác lập tức đi tới nhỏ giọng nói: “Cô dâu đó, tôi chắc hẳn là nữ diễn viên trong xa nhau, làm sao có người giống đến thế trừ khi là cùng một người.

“Theo như lịch trình, kế tiếp chúng ta đi mua trang sức.”

Mẫn Nhu đang suy nghĩ, vẻ mặt nghiêm túc đối lấy là tiếng cười vui vẻ của Lục Thiếu Phàm, ngón tay thon dài bóp mũi cô, cười đầu nói: “Lục phu nhân thích nhẫn hiệu trang sức nào”

Mẫn Nhu mím môi cau mày, đôi mắt xinh đẹp đảo một vòng, xoay mặt, nhìn Lục Thiếu Phàm nghiêm túc lái xe, trên gương mặt nở nụ cười lúm đồng tiền: “Một hôn lễ hạnh phúc không cần phải đeo trang sức đắt tiền để phô trương, cho nên chỉ cần có Lục Thiếu Phàm là được”

Lục Thiếu Phàm đột nhiên quay sang nhìn cô, nghênh đón ánh mắt trong suốt sáng ngời của cô, trên gương mặt tuấn tú là sự chân thành, bàn tay to cầm lấy bàn tay mềm mại đang để trên đầu gối của cô, giọng nói trịnh trọng của Lục Thiếu Phàm cất lên trong xe.

“Lấy Mẫn Nhu, là lựa chọn sáng suốt nhất của Lục Thiếu Phàm suốt 30 năm qua”

Trên gương mặt Mẫn Nhu nở nụ cười sững sốt, ngay sau đó môi đỏ tạo ra độ cong tao nhã, hai tay phủ lên bàn tay to Lục Thiếu Phàm, vuốt ve mu bàn tay, nhẹ giọng nói.

“Lấy Lục Thiếu Phàm, là thời khắc đẹp nhất của Mẫn Nhu trong suốt 24 năm”

Cổ họng Lục Thiếu Phàm khẽ nhúc nhích, không nhìn Mẫn Nhu, chuyển tâm lái xe, nắm lấy tay cô, bàn tay nắm chặt hơn như là lời đáp lại cô.

Xa chạy vào bãi đỗ xe ngầm, Mẫn Nhu biết nơi này là lầu hai của cửa hàng chuyên bán trang sức, theo tài lực của Lục gia, mua trang sức ở đây cũng không có gì, chẳng qua là cô chưa bao giờ muốn!

Cúi đầu nhìn chiếc nhẫn ngón áp út, trên mặt Mẫn Nhu nở nụ cười ầm ập, hạnh phúc chính là đây không phải sao?

“Hai vị, có muốn mua nhẫn hay trang sức khác không?”

Vừa tiến vào tiệm trang sức, người bán hàng đã tươi cười lại gần, ánh mắt khôn khéo nhìn hai người sóng vai đi bên nhau, không hỏi nhiều liền dẫn hai người tới quầy thủy tinh.

“Hai vị hình như muốn kết hôn, vậy hãy xem nhẫn cưới bên đây, những mẫu mới nhất chúng tôi đều có”

Lục Thiệu Phàm cúi đầu, ánh mắt liếc nhìn những chiếc nhẫn kim cương tinh mỹ, có vẻ rất chú tâm sau đó nhìn Mẫn Nhu, hỏi ý kiến: “Em thích cái nào”

Mẫn Nhu nhìn qua vài lượt ánh đèn chiếu lên kim cương trên chiếc nhẫn sáng chói, không hề hứng thú khi nhìn giá tiền, đôi nào cũng từ năm sáu vạn trở lại, cô lắc đầu ngán ngẩm: “Chọn đại cái nào cũng được”

Lục Thiệu Phàm dường như nhận ra cô không hứng thú với trang sức, cũng không miễn cưỡng cô chọn, tự mình chỉ một cái ra hiệu cho nhân viên từ trong ngăn lấy ra.

“Tiên sinh thật tính mắt, chiếc nhẫn kim cương này là mẫu mới nhất hôm nay, kĩ thuật điêu khắc thượng hạng, kim cương chất lượng cao, đeo lên tay phụ nhân chắc chắn sẽ đẹp”

Theo tay Lục Thiệu Phàm, Mẫn Nhu nhìn kim cương được tạo hình đóa hoa gồm nhiều tầng, chỉ cần thế thôi là đã thấy đẹp.

Mẫn Nhu lặng lẽ cởi chiếc nhẫn trên ngón áp út cô ra, đeo vào tay cô chiếc nhẫn kim cương Tiffany, ngón tay thon trắng cùng với sự lấp lánh của kim cương sáng lóa, ngón tay với khớp xương rõ ràng xuyên qua khe hở của tay cô, cùng nhau giữ chặt, Mẫn Nhu không nhịn được nở nụ cười hạnh phúc.

“Chúng ta về Lục gia ăn cơm tối sao?”

Xuống tới bãi đỗ xe, Mẫn Nhu hỏi ý Lục Thiệu Phàm, anh thân mật ôm lấy cô, đôi mắt anh chứa nụ cười: “Bữa tối dưới ánh nến có được không?”

Mẫn Nhu nhíu mày, nhìn trong đôi mắt đen của Lục Thiệu Phàm luôn chứa nụ cười, miệng lẩm bẩm: “Chúng ta không về ăn cơm, Gia gia và mẹ sẽ không để ý chứ?”

“Ngốc ạ, Gia gia và mẹ không quan tâm nhiều thế đâu!”

Lục Thiệu Phàm bắt đầu dĩ thử dài, xoa xoa mái tóc xoăn mềm mại của cô, trong mắt có phần thương tiếc.

“A không xong rồi, em để quên nhẫn ở trên kia”

Mẫn Nhu chợt kêu lên, cũng ngăn lại không để hai người đi tiếp, Lục Thiệu Phàm liền liếc mắt nhìn thấy Mẫn Nhu đang lo lắng xoa xoa ngón áp út, trên gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ tiếc nuối, mắt thấy cô tính xoay người đi về phía thang máy, anh liền ngăn cản cô.

“Em vào trong xe chờ đi. Anh tự mình đi lấy”

Nhìn theo bóng người thon dài cao ráo của Lục Thiệu Phàm, Mẫn Nhu siết chặt chìa khóa trong tay đi về phía xe thể thao.

“Hằng, anh nghe em giải thích đã, anh không phải nói sẽ tin em sao? Vì sao Nguyệt Hân nói gì anh đều tin là thật, chẳng lẽ anh đã quên mất lời hứa giữa chúng ta!”

Bên trong bãi đậu xe trống trải, tiếng gọi âm ỉ của một cô gái quanh quẩn xung quanh, kèm theo đó là tiếng giày cao gót dồn dập, Mẫn Nhu bước chân lên, không trực tiếp đi vòng qua cửa quẹo, vừa nghe thấy giọng nói sắc sảo của Mẫn Tiệp bước chân liền dừng lại.

“Hằng, em làm như thế đều vì anh, nếu không em cũng sẽ không mạo hiểm tới quân Lục gia tìm cô ta, cô ta làm khó dễ anh như thế chẳng lẽ anh không nhận ra?”

Mẫn Tiệp oan ức cất tiếng chất vấn, trong giọng nói có chút không cam lòng, Mẫn Nhu thoáng đi về trước một bước liền thấy dáng người nhỏ nhắn của Mẫn Tiệp ở bên trong bãi đậu xe. Mẫn Tiệp chặn đường Kỷ Mạch Hằng, gương mặt xinh xắn ngược lên, bị ai nhìn Kỷ Mạch Hằng.

Mẫn Nhu không nhìn thấy Kỷ Mạch Hằng trực diện, nhưng có thể thấy bóng lưng cao lớn rần rỏi của anh ta, giống như trước đây khi đối mặt với cô chỉ có vẻ lạnh lùng.

“Em muốn chứng tỏ điều gì? Tiểu Tiệp, anh yêu em, nhưng không có nghĩa em được quyền lấy cớ đó để kiêu căng”

Giọng nói lãnh đạm trầm thấp của Kỷ Mạch Hằng khiến cho Mẫn Tiệp thoáng chốc giật mình, lúc Kỷ Mạch Hằng xoay người tính mở cửa xe thì Mẫn Tiệp nhanh tay bắt lấy cổ tay Kỷ Mạch Hằng, trong đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ xót xa cầu xin:

“Hằng, anh vẫn trách em vì ba năm trước đã không nói tiếng nào mà bỏ đi đúng không? Lúc đó, mẹ em ép em ra nước ngoài, em cũng không có cách nào, hơn nữa em cũng không biết nhà anh xảy ra chuyện lớn như thế, nếu không...”

“Nếu không thì sao?”

Kỷ Mạch Hằng đột nhiên cắt ngang lời giải thích Mẫn Tiệp, bên trong giọng nói thâm trầm chất chứa nhiều chua xót và tự mĩa mai chính mình, nhưng cuối cùng cũng không thể che giấu nỗi cảm xúc đau lòng.

Mẫn Nhu hít sâu một cái, gặp lại hai người này, cô đột nhiên trầm nghĩ chuyện trên đời này rất nhiều, tất cả xảy ra chỉ là mây trôi. Đã yêu, đã đau, đã hận, bây giờ đã quên được, kết thúc một mối tình có thể rất đau cũng có thể rất nhẹ nhàng.

Kỷ Mạch Hằng dù có hận Mẫn Tiệp cũng vì yêu mà ra, chính vì thế cũng không thể hận cả đời, cuối cùng cũng sẽ bị sự cố chấp trong lòng đánh tan.

Mẫn Tiệp ở trong mắt người khác thì ác độc, nhưng ở trong mắt Kỷ Mạch Hằng, trong suy nghĩ của anh ta thì Mẫn Tiệp lại dịu dàng xinh đẹp. Kỷ Mạch Hằng vì yêu mà luôn quan tâm Mẫn Tiệp, chính vì thế một người cơ trí như Kỷ Mạch Hằng đến cuối cùng vẫn không thoát khỏi bị mờ mắt.

Trước lời nói đầy đau đớn của Kỷ Mạch Hằng, Mẫn Tiệp liền lau đi nước mắt, phản bác nói: “Ba năm, anh cũng đâu có chờ em? Anh đã nói muốn cùng em đi đến già, nhưng em vừa đi anh liền quên Mẫn Nhu, một ngàn ngày, anh dám nói hai người trong sạch sao?”

Những lời nói với ý nghĩa chỉ trích của Mẫn Tiệp khiến cho biểu hiện lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng ngưng đọng, môi mỏng mím lại, lựa chọn im lặng nhưng cũng khiến cho vẻ mặt lo lắng của Mẫn Tiệp được thả lỏng, khéo léo nắm lấy ống tay áo Kỷ Mạch Hằng, như con chim nhỏ ngoan ngoãn nép vào người:

“Vào lúc anh khó khăn nhất em không nên rời bỏ anh, nhưng anh cũng không nên vì em ra đi mà phản bội tình yêu của chúng ta, Hằng, chúng ta hòa nhau được không?”

Mẫn Tiệp ăn nói khép nép lấy lòng Kỷ Mạch Hằng thật khác mọi ngày, đổi lấy Kỷ Mạch Hằng giữ lấy bàn tay nhỏ bé của Mẫn Tiệp, không hề lưu luyến đẩy Mẫn Tiệp ra, xoay người bỏ đi, trong không khí là giọng nói lãnh đạm tưởng chừng vô tình:

“Em chưa bao giờ thật sự hiểu anh!”

“Sao lại đứng ở đây, không lạnh sao?”

Sau lưng là giọng nói trách cứ nhưng đầy quan tâm cất lên, Mẫn Nhu không quay đầu lại, im lặng để cho người đàn ông đằng sau ôm lấy cô vào lòng, dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm cho cô.

“Vươn tay ra nào”

Mẫn Nhu nghe lời giơ đầu ngón tay ra, bên tai lướt qua hơi thở ấm áp của Lục Thiếu Phàm, mùi bạc hà quanh quẩn xung quanh, một ngón tay thon dài nâng bàn tay lên, trên ngón tay là chiếc nhẫn cưới.

Mẫn Nhu hài lòng nhìn bàn tay, gương mặt nhỏ nhắn nhuộm vẻ hạnh phúc, Lục Thiếu Phàm nhẹ nhàng ôm cô, trên gương mặt là nụ cười cứng chiu, hai người chính là sự kết hợp hoàn mỹ, ở trong mắt người ngoài lúc nào cũng tỏa sáng.

“Đi thôi”

Mẫn Nhu vui vẻ để Lục Thiếu Phàm dẫn đi, bật cười khanh khách lúc quẹo qua khúc cua, vừa nhắc chân liền nhìn thấy cách đó không xa bóng Kỷ Mạch Hằng đứng sững bất động. Gương mặt hồ hởi lạnh lùng nhưng cũng rất tuần tú như trước, lúc Mẫn Nhu đảo mắt sang liền thấy trong mắt Kỷ Mạch Hằng lóe lên gì đó rồi biến mất.

Mẫn Nhu mím môi, nụ cười tắt ngấm chỉ còn lại vẻ lãnh đạm, cô không cho là Kỷ Mạch Hằng ghen, có lẽ là bị cô nhìn thấy họ cãi vả nên giận chằng!

Ánh mắt đảo ra xa, bóng Mẫn Tiệp đang đuổi theo Kỷ Mạch Hằng, trên gương mặt nhỏ phủ đầy nước mắt, vừa nhìn thấy Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, Mẫn Tiệp vừa kinh ngạc vừa oán hận.

Mẫn Tiệp như người bảo vệ cà vạt, cơ thể nhỏ bé chắn trước mắt Kỷ Mạch Hằng, Mẫn Nhu chế giễu nhếch môi, chẳng thèm nhìn lâu, kéo Lục Thiếu Phàm đi về xe thể thao.

“Em muốn đi đâu ăn cơm”

Về mặt Lục Thiếu Phàm hồ hững, đối với tình huống trong bãi đỗ xe vừa này anhim lặng không nhắc tới, cũng không hề có biểu hiện gì không vui hoặc suy nghĩ về nó, điều này khiến Mẫn Nhu vừa vui vừa khó chịu.

Vợ mình gặp bạn trai cũ làm chồng cũng không có chút biểu hiện gì cả, ngay cả nhíu mày cũng không, chỉ có thể nói người đàn ông này thật sự tin vợ mình, hoặc anh không hề quan tâm tới vợ mình.

Cô hi vọng Lục Thiếu Phàm đối với cô tin tưởng tuyệt đối không muốn Lục Thiếu Phàm không quan tâm cô.

“Em đang suy nghĩ lung tung gì vậy?”

Lục Thiếu Phàm thở dài nói, Mẫn Nhu như bị người khác nhìn thấu, ánh mắt ngại ngần nhìn ra ngoài xem, hạ giọng nói dối: “Em không suy nghĩ gì cả, do anh suy nghĩ quá nhiều thôi”

Tiếng cười khê từ môi Lục Thiếu Phàm tràn ra, Mẫn Nhu xấu hổ quay đầu thấy hai mắt Lục Thiếu Phàm chăm chú nhìn cô, đôi mắt đen sâu thẳm bao phủ sự dịu dàng, ánh mắt nhìn thấy hết phiền não trên mặt cô.

“Không phải anh không để tâm chỉ là anh tin tưởng em từng nói, nếu đã lấy anh, em sẽ không phản bội anh. Mẫn Nhu lời chúng ta đã nói, tuyệt đối không được gạt bỏ dễ dàng”

“Lục Thiếu Phàm..”

Vì lời nói của Lục Thiếu Phàm, hai mắt Mẫn Nhu lóe lên ánh sáng, đôi môi ướm át tạo thành độ cong, trong giọng nói không có gì ngoài sự tin tưởng và cảm ơn.

“Lục Thiếu Phàm, tối nay về nhà ăn cơm được không?”

Lục Thiếu Phàm yêu thương liếc mắt nhìn cô, trên gương mặt tuấn tú là sự dung túng trước yêu cầu của cô, tay lái đảo nhanh, đổi chiều xe.

Bên trong quần khu xung quanh vẫn hết sức im lặng, xe đi vào gara Lục gia, Mẫn Nhu vội vàng bước xuống xe, như một đứa trẻ cười mỉm kéo Lục Thiếu Phàm đi về phía căn biệt thự đang sáng đèn.

“Lục Thiếu Phàm, anh đi nhanh lên, em đói lắm rồi”

Hai người một trước một sau, Mẫn Nhu khoan khoái chạy chậm, Lục Thiếu Phàm mặc cho cô lôi kéo cũng bước sát theo, bước chân không hề rối loạn, bình thản từ tốn.

Giữa họ không biết từ khi nào đã sớm ăn ý như thế, vừa tự nhiên lại chân thật chẳng qua họ không hề nhận ra.

Bên trong căn biệt thự ảm áp lại bao phủ sự tĩnh lặng đến lạnh lẽo, lúc Mẫn Nhu vui vẻ kéo Lục Thiếu Phàm vào nhà thì thấy bà Lục ngồi trên ghế sofa, đang tính gọi một tiếng “Mẹ”, ánh mắt lại bị bóng áo xanh thu hút.

Bên trong phòng khách hai người cũng thấy động tĩnh, bà Lục và người áo xanh liếc nhìn ra cửa, trên gương mặt lãnh đạm của bà Lục nở nụ cười vui vẻ, nhìn Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm nói: “Áo cưới và trang sức thử thế nào?”

Mẫn Nhu dịu dàng cười, gật đầu đáp: “Dạ, rất thích”

Nói xong ánh mắt nhìn sang đối diện bà Lục, lúc thấy rõ bóng người mặc áo xanh, Mẫn Nhu chỉ thấy trước mắt sáng rực có cảm giác rất kính nể.

Mái tóc cắt ngắn, nước da bánh mật khỏe mạnh, gương mặt với đường nét góc cạnh rõ nét, tuy sắc nhưng không thô, vừa nữ tính lại không mất đi sự cương trực của đàn ông, mang đến vẻ đẹp trung tính.

Cô gái vừa nhìn thấy người tới cửa đã từ trên ghế đứng dậy, dáng người cao ráo mặc bộ quân trang màu xanh, im lặng đứng đó. Từ trên người tỏa ra khí thế oai hùng hiên ngang.

Ánh mắt sáng ngời quật cường không hề dịu dàng như những cô gái bình thường, đôi môi đỏ mọng của cô gái nhẹ nhàng cong lên đầy tự tin và kiêu ngạo, Mẫn Nhu chưa bao giờ gặp nữ quân nhân xuất sắc như thế, nhất thời có chút bị cảm động.

Là người thân của Lục Thiếu Phàm sao?

Mẫn Nhu nghi nghi nhấp nháy mắt, nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, trên gương mặt của Lục Thiếu Phàm cũng như đang nhẫn nhịn che giấu gì đó khiến Mẫn Nhu ngẩn người ra, trong người bắt đầu bất an.

Ánh mắt Lục Thiếu Phàm không còn dịu dàng như nước, mà hai người nhìn thẳng nhau đối diện với nữ quân nhân, chỉ là trong đôi mắt đó còn có nhiều tình cảm, không chỉ đơn thuần là lãnh đạm, còn có...

Mẫn Nhu không dám nghĩ nhiều, nhưng bàn tay Lục Thiếu Phàm dùng sức như muốn bóp nát tay cô khiến cô kêu đau, Lục Thiếu Phàm không nghe thấy, người tỉ mỉ như anh lại không nhận thấy sự đau đớn của cô, chỉ vì nữ quân nhân từ trên trời giáng xuống sao?

Mẫn Nhu liếc mắt nhìn về phía nữ quân nhân, ánh mắt cô gái đã trở nên mềm mại cũng liếc nhìn Mẫn Nhu sau đó nhìn thẳng Lục Thiếu Phàm.

“Thiếu Phàm, em về rồi”

22. Chương 22

Một câu “Thiếu Phàm, em về rồi” tựa như một tảng đá nặng nề ném xuống lòng cô, trong nháy mắt chìm xuống đáy biển, không cho cô cơ hội thở dốc.

Cơ thể Mẫn Nhu run lên, tay bị Lục Thiếu Phàm giữ chặt lạnh đến thấu xương, có lẽ cũng giống như cô, cảm giác ấm áp mất đi giống như đang sợ gì đó, nỗi lo lắng nói không nên lời.

Y thức nhiễu loạn, Mẫn Nhu không biết mình nên nghĩ gì đây, khi nghĩ tới rồi chỉ sợ nội dung câu chuyện sẽ khiến cô khó chịu đến không thở nổi.

“Tiểu Nhu, đây là Mục thiếu tướng, hai người chào hỏi nhau đi”

Bà Lục vẫn nở nụ cười bình thản tự nhiên, mặc dù cười đến khiến cường nhưng có thể thấy sự khích lệ trong mắt bà Lục dành cho cô, nhưng một tiếng Mục thiếu tướng cũng khiến cho vị nữ quân nhân kia thần sắc sững sờ, nhưng chớp mắt liền khôi phục sự tự tin, ánh mắt đánh giá nhìn Mẫn Nhu.

Cô ta nhẹ bước đến trước hai người, Mẫn Nhu cố kiềm cảm giác khó chịu trong lòng xuống, giống như trong quá khứ lúc đối mặt khó khăn luôn thẳng lưng, không được ở trước mặt đối thủ lộ ra sự sợ hãi.

Bà Lục ủng hộ thì sai? Nếu người đàn ông bên cạnh không chọn cô, cho dù cô có tỏ ra yếu ớt nhu nhược thì sẽ có người quan tâm sao? Nếu như lịch sự của Kỷ Mạch Hằng lại một lần nữa tái diễn, như vậy cô chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Bởi vì lần này sẽ không có Lục Thiếu Phàm thứ hai!

Phía sau lưng có một sức nặng đè lên, cả thân hình quật cường của Mẫn Nhu đứng lại, thần kinh cô căng ra như dây cung nhưng nhờ có bàn tay Lục Thiếu Phàm mà từ từ thả lỏng. Khi cô cũng ý thức được hoàn cảnh lúc này, thần kinh lại miễn cưỡng căng lên, không chịu lộ ra chút tư thế chịu thua.

Một tiếng thở dài rất nhỏ vang lên xung quanh, đầu vai bị một bàn tay giữ lấy, Mẫn Nhu chợt ngẩng đầu, thấy ánh mắt chăm chú dịu dàng của Lục Thiếu Phàm, tận sâu bên trong là tình cảm yêu thương còn mang theo vài phần áy náy

Bàn tay nhỏ bé trắng bệch lại bị anh giữ lấy, chẳng qua lần này không còn vì cố chịu đựng mà dùng sức, ngược lại còn dịu dàng vuốt ve như xin lỗi vì bản thân kích động, ngoài mặt Mẫn Nhu thì lạnh lùng nhưng trong mắt đã bị ôn nhu thay thế.

Anh không coi ai ra gì ôm lấy cô giữa cánh tay, giống như một cái cẳng khiến cho con thuyền như cô chập chờn giữa sóng biển tìm được chút bình yên.

Trên gương mặt của Mục Lâm Thu nở nụ cười dễ giải, cô ta khiến mọi người có cảm giác bản thân rất tự tin, đường hoàng bước tới, không hề nhìn sang Lục Thiếu Phàm chỉ thuần túy nhìn Mẫn Nhu.

“Không cần gọi tôi là Mục thiếu tướng, tôi là bạn Lục Thiếu Phàm nên chỉ cần gọi Lâm Thu là được!”

Giọng nói của Mục Lâm Thu thanh khiết sạch sẽ đến mức có thể thông suốt lòng người, Mẫn Nhu ngênh đón đôi mắt mỉm cười của cô ta, ở đó từ đầu đến cuối vẫn tràn đầy tự tin, ngay khi đối diện với cô trong mắt cũng không hề tỏ ra mất tự nhiên, giống như tiếng thở dài đầy tình cảm của Lục Thiếu Phàm lúc này chẳng qua do nghe lầm.

Bàn tay để đầu vai lại dùng sức, không phải khiến cô bất an mà sự cổ vũ từ trong im lặng của anh, Lục Thiếu Phàm anh đang nghĩ gì vậy, tại sao đến cuối cùng em cũng không thể hiểu anh?

Mẫn Nhu hơi nhếch môi, khoe miệng tạo nên độ cong khiêm nhường, nhìn thẳng Mục Lâm Thu đầy tự tin, Mẫn Nhu mỉm cười, không tự ti cũng không quá khiêm tốn.

“Lâm Thu, hoan nghênh tới nhà chúng tôi”

Mẫn Nhu không hề do dự, bắt lấy tay Mục Lâm Thu, chỉ nhẹ nhàng mà nắm chặt nhưng lại ngầm đánh giá nhau.

Khi Mục Lâm Thu nghe tên Mẫn Nhu, trong mắt lóe lên tia suy ngẫm, nhưng không thêm gì với Mẫn Nhu, xoay người lễ phép nhìn bà Lục.

“Nếu bác không ngại thì cho cháu ở lại cùng dùng cơm đi ạ?”

Sắc mặt bà Lục có vẻ căng thẳng nhưng không mở miệng từ chối, từ đầu đến cuối vẫn duy trì thái độ ung dung cao nhã cười nhẹ nói: “Nếu Mục Thiếu tướng không chê thì ở lại cùng dùng bữa tối”

Mục Lâm Thu mỉm môi cười, cúi người gật đầu với bà Lục: “Vây phải quấy rầy bác rồi!”

Bên trong phòng ăn, chỉ có bốn người vây quanh chiếc bàn bầu dục, không thấy Lục Tranh Vành, mỗi bên ngồi hai người, Mẫn Nhu dĩ nhiên ngồi cùng bên với Lục Thiếu Phàm, Mục Lâm Thu lại ngồi dưới bà Lục.

Ai cũng lo ăn cơm, không khí trong nhà mất đi sự ấm áp, xung quanh gọn sóng, một luồng không khí kì lạ mà yên tĩnh, trên bàn chỉ có tiếng đĩa va vào chén sứ.

“Sao hôm nay không thấy Lục gia gia vậy ạ?”

Mục Lâm Thu đưa mắt nhìn chỗ ngồi bị trống, đột nhiên hỏi, giọng nói thanh cao phá vỡ sự im lặng.

Bà Lục sững sốt, chiếc đĩa vẫn gấp lấy thức ăn, trên gương mặt thanh nhã không hề xuất hiện vẻ dao động, chỉ thản nhiên đáp: “Tham mưu trưởng và chủ nhiệm Thẩm gia cùng đi bộ đội, vài bữa mới về”

Mục Lâm Thu bừng tỉnh ở một tiếng, đem chiếc đĩa đặt xuống, đôi mắt sáng nhìn thẳng Lục Thiếu Phàm, không hề e thẹn, đôi mắt lấp lánh như sao.

“Gần đây ở Bắc Kinh có một bộ quốc hoa, biết gia gia thích nên đã mua ngay, Thiếu Phàm, ngày mai em sẽ kêu người đưa tới hay anh tự tới lấy?”

Mục Lâm Thu bình thản nói, không hề có chút bối rối, chiếc đĩa đang bới cơm trong tay Mẫn Nhu vô tình khiến cơm rơi xuống áo, muốn phải đi, Lục Thiếu Phàm lại nhanh hơn cô một bước, bàn tay cầm lấy khăn giấy lau vấy cho cô, bên tai là giọng nói cương chừu trách móc: “Sao em lại không cẩn thận thế chứ?”

Mẫn Nhu hơi nghiêng mặt, nở nụ cười thản nhiên, bỗng nhiên cảm thấy tất cả chỉ là do mình suy nghĩ quá nhiều, tình cảm Lục Thiếu Phàm dành cho Mục Lâm Thu không giống như cô ta, trừ lần đầu tiên thì sau đó không hề xuất hiện.

Mẫn Nhu mỉm cười nhìn anh, nhận lấy khăn giấy, tự mình lau, đầu óc suy nghĩ mông lung từ từ bình tĩnh lại khi nghe Lục Thiếu Phàm trả lời.

“Gia gia gần đây rất thích thư pháp, luyện tập rất hăng hái, tâm ý của Mục Thiếu Tướng Thiếu Phàm thay gia gia cảm ơn, còn quốc họa, Mục Thiếu Tướng không nên tốn kém làm gì!”

Lời nói của Lục Thiếu Phàm đầy thuyết phục, khiến cho biểu hiện cười nhạt của Mục Lâm Thu trở nên méo mó, nụ cười mất đi, ánh mắt gợi sóng nhìn sang Mẫn Nhu đang im lặng ăn cơm, sau đó nghênh đón đôi mắt đen lạnh lùng của Lục Thiếu Phàm.

“Sở thích nhiều năm như vậy làm sao nói bỏ là bỏ được, có lẽ chỉ là tạm thời có hứng thú với cái mới, nhưng lâu ngày sau khi đã lấp đầu, quay đầu lại mới nhận ra thứ ban đầu vẫn là tốt nhất.”

Mẫn Nhu giương mắt lên có thể thấy sự tự tin và khiêu khích từ mắt Mục Lâm Thu, lời nói ám chỉ không hề e dè, trên bàn cơm không ai nói ra nhưng không ai không biết

“Tốt nhất chưa chắc là thích hợp nhất, chỉ có thể trải qua vô số tìm kiếm mới nhận rõ bản thân muốn gì, chứ không phải mù mờ tự cho là đúng ngay từ đầu”

Khóe miệng Lục Thiếu Phàm nở nụ cười ưu nhã, nhưng Mẫn Nhu lại cảm thấy sự lạnh lẽo đang dâng lên sau lưng. Giữa Mục Lâm Thu và Lục Thiếu Phàm đang diễn ra cuộc chiến tranh lạnh, đầy mùi thuốc súng, còn cô không thể xen vào.

Mắt thấy không khí càng lúc càng căng, bà Lục chen vào nói giữa cuộc đối thoại đầy ẩn ý của hai người, giải vây cho cục diện bế tắc.

“Mục Thiếu Tướng, nghe nói Mục tư lệnh muốn quay lại thành phố A, không biết có thật vậy không?”

Mục Lâm Thu nghe bà Lục hỏi, trên mặt khiêm tốn cười nhạt: “Dạ phải, mặc dù cha bị điều sang làm ở quân khu Bắc Kinh nhưng mà đối với đồng chí ở quân khu thành phố A nhớ mãi không quên, cho nên muốn quay về đây thăm mọi người”

“Thiếu Phàm, cha em cố ý nhắc em đến lúc đó anh phải tới nói chuyện với ông, dẫn ông đi tham quan quân khu”

Mục Lâm Thu nói mấy câu cuối cùng vẫn không rời Lục Thiếu Phàm, tựa hồ muốn nhắc chuyện cũ với Lục Thiếu Phàm, nhưng mỗi lần đều bị Lục Thiếu Phàm giương cao tường bác bỏ, thế nhưng lại luôn tự tin không chịu từ bỏ.

“Đó là dĩ nhiên, làm thị trưởng, công việc nghênh đón là điều phải làm”

Lời nói Lục Thiếu Phàm từ đầu đến cuối vẫn duy trì sự khách sáo, không hề có bất kì tình cảm cá nhân, dường như chỉ là quan hệ xã giao với Mục Lâm Thu.

“Anh ăn tôm đi”

Mẫn Nhu chưa từng thấy mình là một người phụ nữ độ lượng, đối mặt với tình địch cô luôn thiếu kiên nhẫn, cho nên mới bốc vỏ tôm bỏ vào chén Lục Thiếu Phàm.

Trên gương mặt nhỏ nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt đẹp cúp xuống đầy vụn thẹn thùng quẩn rũ, Lục Thiếu Phàm mặt không đổi gắp lấy đồ ăn cô đưa qua, khóe môi nở nụ cười ngọt ngào đặc trưng.

Đôi mắt đẹp khẽ liếc, quả nhiên thấy gương mặt Mục Lâm Thu cứng đờ, bàn tay để trên bàn nắm thành quyền, nhưng không hề trở mặt tức giận hay bày tỏ sự bất mãn.

Mục Lâm Thu là người lí trí, cho dù trong chuyện tình cảm lúc nào cũng phải giữ vững trận địa của mình, tuyệt đối sẽ không vì nhất thời đắc chí, để mặc bản thân làm theo cảm xúc.

Điểm này, Mẫn Nhu có thể mơ hồ nhìn ràng giữa cô ta và Lục Thiếu Phàm có gì đó, người thông minh như Lục Thiếu Phàm và người bình tĩnh như Mục Lâm Thu rốt cuộc trong quá khứ có chuyện gì? Nếu Lục

Thiếu Phàm thật sự là người cô ta yêu, bây giờ nhìn bên cạnh người yêu mình có vợ, trong lòng sao lại không nổi giông bão?

Lúc này, Mẫn Nhu cũng có chút thông cảm, Mục Lâm Thu có thể bình tĩnh mỉm cười đối mặt, còn cô khi thấy Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp thân mật nhiều lắm cũng chỉ có thể dùng đôi mắt sắc lạnh mà nhìn, tươi cười là điều không thể.

Bữa cơm không có ai ăn vui vẻ, khi Mục Lâm Thu đứng dậy thì bà Lục đứng lên đầu tiên, nụ cười lạnh nhạt nói: “Thời gian cũng không còn sớm, để bác kêu cảnh vệ đưa Mục Thiếu tướng trở về”

Mục Lâm Thu đưa mắt nhìn sắc trời tối đen, rồi quay sang Lục Thiếu Phàm nói: “Thiếu Phàm, chúng ta đã lâu không gặp, em rất muốn ôn lại cuộc sống bộ đội trước kia, có thể cùng em tâm sự không?”

Dưới bàn, bàn tay nhỏ nhắn của Mẫn Nhu không biết từ khi nào nắm chặt tay Lục Thiếu Phàm, ích kỉ muốn anh cự tuyệt nhưng rồi lại cảm thấy bản thân cố tình gây sự, nhìn thấy nụ cười tươi của Mục Lâm Thu, Mẫn Nhu cảm thấy mình hơi tiểu nhân, đang muốn rút tay về lại bị Lục Thiếu Phàm giữ chặt, không để cô buông ra.

“Thiếu Tướng nếu như muốn ôn chuyện chỉ sợ là đã tìm nhầm người”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm lạnh nhạt, ánh mắt không nhìn Mục Lâm Thu, ánh mắt nhìn xuyên qua cô ta, nhìn về phía khung hình trên bộ cửa sổ, là ảnh chụp gia đình, bao gồm ba đời Lục gia và cả Lục Thiếu Phàm.

Mẫn Nhu một tay khác phủ lên tay Lục Thiếu Phàm an ủi, đối lấy đôi mắt mỉm cười của anh, trong ánh mắt đầy nhu tình và chân thành, không hề có chút giả dối khiến trái tim Mẫn Nhu rung động, khẽ cười.

“nếu như vậy, em cũng không quấy rầy nữa”

Sắc mặt Mục Lâm Thu không tốt, Mẫn Nhu chú ý tới cô ta, theo ánh mắt Lục Thiếu Phàm, từ phía sau Mẫn Nhu có thể nhìn thấy cơ thể đỉnh đặc của Mục Lâm Thu hơi khựng lại, dù che giấu rất tốt nhưng Mẫn Nhu vẫn cảm nhận được sự bối rối trong mắt cô ta.

Mục Lâm Thu vội vàng chào tạm biệt bà Lục, không nhìn sang hai người đang ngồi, xoay người bước ra khỏi cửa như trốn tránh gì đó.

Gương mặt tươi cười của bà Lục sau khi Mục Lâm Thu rời đi ánh mắt liền thâm trầm đầy vẻ lo âu, nhìn hai người đang ngồi thở dài một tiếng rồi bước lên lầu.

Bên trong căn biệt thự có thể nghe tiếng thở của hai người, Mẫn Nhu thả lỏng tay Lục Thiếu Phàm, khoe môi cong lên, cười yếu ớt: “Em đi nghỉ trước”

Không để Lục Thiếu Phàm kịp phản ứng, Mẫn Nhu đẩy lui ghế, đứng dậy đi lên lầu, cho dù biết ánh mắt Lục Thiếu Phàm vẫn dõi theo cô, nhưng cô ép bản thân không được quay đầu lại, không được nhu nhược ngã vào lòng anh.

Một mối đi tới cửa phòng, tay không còn chút sức vịn chốt cửa đẩy vào, chưa kịp mở đèn thì sau lưng một cảm giác ấm áp đập vào, xen lẫn mùi hương bạc hà, không hề báo trước đi tới cô.

Thắt lưng nhỏ nhắn mềm mại bị ai đó siết chặt, xoay tròn một vòng, cơ thể cô tựa vào vách tường, khi đó trên môi bị chiếm đoạt mạnh mẽ, không còn dịu dàng như trước kia, dường như đang trút bỏ gì đó, giãn dãn căng xé, cắn nhẹ cánh môi cô.

Cơ thể nam tính cao lớn đè nặng lên cơ thể mảnh mai, bàn tay to giữ lấy cằm dưới của cô, không cho phép cô tránh né sự chiếm đoạt của anh, trên môi đau nhói khiến Mẫn Nhu nhíu mày, bắt đầu giãy giụa

Nụ hôn của anh như cuồng phong bão táp đập vào mặt cô, Mẫn Nhu bị hôn đến khó thở, trong căn phòng tối yên tĩnh chỉ có tiếng thở gấp, trong lòng Mẫn Nhu chua xót trăm vị, sự phản kháng yếu dần, ngược lại còn ôm lấy cổ Lục Thiếu Phàm, đẩy lại anh.

Giống như đang sợ gì đó hoặc muốn chứng minh gì đó, Mẫn Nhu hôn đáp lại không hề dịu dàng hai người ngừng, cũng như anh muốn tăng lực, cho đến khi trong miệng cả hai đầy mùi máu tươi mới đột nhiên buông Lục Thiếu Phàm ra, trên môi cảm giác dính dính, Mẫn Nhu thừa dịp quay đầu đi, trên gương mặt truyền đến cảm giác ấm áp nhưng cô không đáp lại.

“Lục Thiếu Phàm đây mới chính là điều anh muốn sao?”

Âm thanh thở dốc của cô mang theo tia run rẩy, khiến người khác đau lòng, cánh môi Lục Thiếu Phàm rời khỏi gò má của cô. Nhìn thấy Mẫn Nhu như vậy, anh liền ôm lấy cô, trong bóng tối cô không thể thấy vẻ mặt anh, nhưng giọng nói khàn khàn lại đầy tức giận

“Để anh chứng minh cho em xem, đây không phải là điều anh muốn”

Sau lưng liền đụng phải chiếc nệm mềm mại, Mẫn Nhu lật người, không hề dự liệu trước mọi việc, cơ thể nhỏ chôn sâu trong lòng anh trở nên cứng ngắc, hai mắt khô khốc trong bóng tối tìm ánh mắt Lục Thiếu Phàm, biết rõ là không thể thấy nhưng vẫn muốn xác nhận gì đó.

“Lục Thiếu Phàm, nếu như chỉ bởi vì trách nhiệm... em.. không cần anh chịu trách nhiệm”

Tình yêu và trách nhiệm, Lục Thiếu Phàm chọn cái nào? Nhưng dù anh chọn gì, cô cũng chạy trốn

Nếu nói Kỷ Mạch Hằng dùng tay bóp chết tình yêu cô thì dịu dàng như Lục Thiếu Phàm lại thật tàn nhẫn, tựa như một dòng nước ấm từ từ nóng lên, khiến cho cô chết đi mà không biết.

Mục Lâm Thu, nếu như Lục Thiếu Phàm cũng yêu cô ta, vậy cô có nên từ bỏ thành toàn cho họ, tốt hơn là cứ dây dưa thế này, tạo nên bi kịch ba người.

Anh không cho cô một đáp án minh bạch, cơ thể cao to hạ xuống, cánh môi lại lần nữa dán chặt lên đôi môi sưng đỏ của cô, không hề thương hoa tiếc ngọc chỉ điên cuồng chiếm đoạt.

Lục Thiếu Phàm anh đang che dấu điều gì.

Hai mắt Mẫn Nhu cay xè, muốn đưa tay cản Lục Thiếu Phàm lại, lời nói của anh lại như bùa chú vang lên bên tai, những lời này làm cho cô không còn chút sức phản kháng.

“Anh là chồng của em”

Chồng... rất hợp pháp, nhưng cũng là lý do tàn nhẫn nhất, họ là vợ chồng, nên cô có nghĩa vụ thỏa mãn yêu cầu của anh, không phải sao?

Bàn tay to mang theo hơi lạnh kéo khóa thắt lưng, tiến vào trong quần áo, chạm vào làn da thịt trắng nõn tạo nên từng đợt run rẩy, cũng là run rẩy nhưng cơ thể mảnh mai không hề trở nên mềm nhũn mà tựa như sắp đối mặt với cực hình.

Quần áo bị đẩy xuống thắt lưng, làn da trắng như tuyết tiếp xúc với không khí lạnh liền run lên, Mẫn Nhu nắm chặt chiếc ra giường, cánh môi đỏ tươi bị cắn mà trắng bệch, hai mắt mở to, không hề bị tình dục làm ơ mòng, chỉ chăm chăm nhìn lên không trung, ánh mắt nhìn xung quanh tối đen trống rỗng.

Trước ngực truyền đến cảm giác tê dại như một viên thuốc kích thích muốn hút lấy chút lí trí của cô. Anh dịu dàng vuốt ve, hôn vào chiếc cổ hương của cô, không ngừng kéo dài xuống, khi anh hôn tới nơi đầy đặn của cô, cô không thể ngăn lại khẽ rên lên, cũng không chịu khuất phục dưới thân anh.

“Lục Thiếu Phàm, hôn nhân giữa chúng ta không cần dùng điều này để duy trì, nếu như... nếu như anh không thể yêu em, chúng ta có thể ly hôn, anh có thể về bên cạnh cô ấy, còn em, không quan trọng...”

Cổ làm ra vẻ vô tình, nhẹ nhõm khi nói ra quyết định của mình, nhưng trong mắt lại trở nên ướt đẫm ngưng tụ thành nước, bị ai rơi xuống chiếc chăn đơn.

“Chẳng lẽ em không thể đấu tranh sao?”

Anh rời khỏi ngực cô, cơ thể hơi chống lên, trong bóng tối mang theo cơn giận phản bác lại khiến cô không biết làm sao: “Thất bại trong tình yêu một lần thì không xứng đáng có được hạnh phúc sao?”

Những lời này là nói với cô hay anh tự thuyết phục bản thân mình, cô đã không còn đủ lí trí để phán xét. Khi anh cởi đi vật trói buộc trên người cô thì cô kinh hoàng tạo nên khoảng cách giữa anh và cô, vội vàng nói: “Lục Thiếu Phàm, em không muốn trở thành vật cản hạnh phúc của anh, a!”

Cô không thể ngờ bản thân cô chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, Lục Thiếu Phàm đã muốn cô. Thân dưới truyền đến cảm giác đau khiến cô mở to miệng thở dốc, cố ý giảm bớt sự đau đớn khi anh ra vào, nhưng anh chưa kịp cho cô cơ hội thích ứng liền chậm rãi xâm nhập, cô nhũ mào, chịu không nổi bầu lấy cánh tay anh.

“Lục Thiếu Phàm...”

Chiếc đèn ngủ chợt sáng lên, Mẫn Nhu nheo nheo mắt không thích được, nước mắt ở trên mặt dần dần khô lại, da thịt căng ra khó chịu, còn Lục Thiếu Phàm lại hoàn mỹ như một vị thần, dưới ánh đèn sáng rực, hai mắt nhìn xuống cô đang yếu ớt kháng cự lại anh.

Cánh tay ngang hông không ngừng siết chặt khiến cô thở không nổi, ngực bị lồng ngực đè xuống, động tác của anh rõ ràng mang theo ý trừng phạt, cơ thể mềm mại của Mẫn Nhu như cành liễu chấp chờ trong gió, theo từng động tác của anh hòa vào nhau.

“Ân”

Âm thanh kiều mị không khống chế từ môi bật ra, Mẫn Nhu cảm thấy xấu hổ quay đầu đi, đem hai gò má đỏ ửng vùi sâu vào trong tóc đen, cơ thể hai người kết hợp hoàn mỹ thì sao, lúc này cô phát hiện bản thân thật ra rất tham lam, tham lam muốn chiếm được lòng Lục Thiếu Phàm.

“Nhìn anh”

Giọng nói đầy sức hút của Lục Thiếu Phàm mê hoặc lấy cô, đầu ngón tay thon dài giữ lấy cằm cô, khiến cô bắt buộc phải nhìn đôi mắt đen đầy kiên quyết của anh, ở đâu đó cô thấy được tình yêu và sự mê luyến, nhưng không thể khẳng định nó là vì cô mà xuất hiện.

Bàn tay để trên đầu vai từ từ rời đi áp vào gương mặt anh tuấn của anh, áp chế cơn sóng trong lòng, tận sâu đáy lòng chưa xốt một cảm xúc phức tạp trào dâng, anh nhìn sâu vào mắt cô, gần từng chữ một nói.

“Dù em không yêu anh, khiến anh trở thành kẻ ích kỷ ai cũng chán ghét, dù là vậy anh cũng sẽ không bao giờ thả em đi”

Lục Thiếu Phàm nói thẳng với cô, quá mức lý trí khiến cô vì sự quan tâm cứng chiu của anh mà đánh mất mình.

“Xem ra là anh làm không tốt, mới để em lo lắng được mất như thế”

Tiếng thở dài khàn khàn xuyên qua tiếng rên khẽ của cô, uốn lượn bao lấy cơ thể cô, khiến cô đau lòng, là Lục Thiếu Phàm làm chưa đủ tốt sao?

Không, cô rất sợ yêu, cô không dám lại một lần nữa liều lĩnh yêu ai đó, nếu như trước đây tới tã mà về như vậy thế giới mà cô đã vất vả lắm mới chống dậy nổi sẽ đổ sụp xuống.

Khi anh trườn mền áp lên đôi môi đỏ của cô, hai mắt Mẫn Nhu lóe lên, nước mắt rớt xuống trong lòng đã có đáp án.

“Nếu như quan tâm anh vậy thì đừng từ bỏ, đừng xoay người bỏ đi, Mẫn Nhu nếu như em sợ hãi, anh cũng sẽ điên mất”

Trái tim Mẫn Nhu run lên, không dám tin nhìn người đàn ông lúc nào cũng lạnh nhạt, lần đầu tiên ở trước mặt cô thừa nhận sự thất bại của mình. Anh nói, anh sợ, vì sự mềm yếu của cô mà phát điên, cô đưa mắt nhìn sự bất an trong anh, Mẫn Nhu chủ động gạt đầu, nụ hôn đầy tình cảm của anh bị cô cắn nát môi.

Đêm đó, Lục Thiếu Phàm mất đi sự dịu dàng trước sau như một, anh bá đạo đoạt lấy cô, giống như con dã thú không biết thỏa mãn, lần thứ nhất rồi lại lần nữa chiếm lấy cô, khiến cô không thể coi thường sự hiện hữu của anh

Trong lúc cô ý loạn tình mê, hai mắt mơ màng, môi của anh chạm nhẹ vào cái trán ướt đầm mồ hôi của cô, giọng nói gợi cảm chết người chưa rũ bỏ tình dục, đôi mắt đen nhu tình yêu đến say đắm nhìn người con gái trong lòng vì kiệt sức mà ngủ say

“Anh yêu em!”

23. Chương 23

Mẫn Nhu tự nhiên mở mắt ra, cả cơ thể mệt mỏi đau nhức, dưới chăn, bàn tay nhỏ khẽ để sang bên cạnh nhưng chỉ tiếp xúc với không khí lạnh lẽo.

Từ từ ngồi dậy, Mẫn Nhu sửa sửa mái tóc quăn, sau đó sắp xếp chăn nệm chỉnh tề, bên trong không khí dường như còn lưu lại hơi thở của Lục Thiếu Phàm, cô thở dài, khéo miệng nở nụ cười.

Khi cô rửa mặt bận đồ xong liền đi xuống lầu, trên bàn cơm chỉ còn có bà Lục, cử chỉ tao nhã uống sữa, thấy Mẫn Nhu đi tới liền gật đầu: “Ngồi xuống đi, uống chút canh bổ sung sức khỏe”

“Dạ, cảm ơn mẹ”

Mẫn Nhu ngồi xuống, dì Mai từ trong bếp mang chén canh đặt đến trước mặt, mùi hương thơm ngào ngạt khiến Mẫn Nhu tò mò cầm lấy thìa, múc một muỗng nếm thử hương vị.

“Nếu thích thì uống nhiều một tí, là xương bò sáng nay mẹ dặn dì Mai ra chợ mua cho con.”

Mẫn Nhu múc muỗng canh cho vào miệng, nhìn luồng khói nóng từ bát canh bốc lên không thể nào uống muỗng thứ hai.

“Phụ nữ chúng ta phải có con thì mới có thể giữ được tình cảm của đàn ông”

Bà Lục nói bang quơ, nhưng hàm ý trong Mẫn Nhu dĩ nhiên hiểu, ngẩng đầu, nhìn bà Lục cười.

“Con biết thưa mẹ”

Dưới ánh mắt kì vọng của bà Lục, Mẫn Nhu cố gắng uống xanh chén canh thịt bò, thấy bà Lục tỏ vẻ hài lòng rồi đứng dậy chuẩn bị đi làm, Mẫn Nhu hít sâu, muốn đè nén cảm giác khó chịu trong bụng.

“Con nếu đã gả vào Lục gia, người làm mẹ này cũng sẽ đứng về phía con”

Bà Lục tay cầm túi xách, trước khi đi còn cố gắng mang đến cho cô niềm tin vào hôn nhân, Mẫn Nhu cười tươi một cách kiên định: “Mẹ, mẹ yên tâm con sẽ không vì người ngoài mà từ bỏ Lục Thiếu Phàm”

“Nếu đã nói là người ngoài vậy thì đừng để trong lòng”

Bên ngoài tiếng động cơ xe khởi động, bà Lục vội vàng nói với Mẫn Nhu rồi tao nhã đi ra ngoài.

Bắt đầu từ tối qua, bà Lục vẫn luôn đứng về phía cô, đối với thái độ của Mục Lâm Thu cũng thêm phần khách sáo, không hề thân thiết. Nếu Mục Lâm Thu trước đây từng là người yêu của Lục Thiếu Phàm, vậy những hành động của bà Lục đã chứng tỏ bà không tán thành để Mục Lâm Thu chen chân vào cuộc hôn nhân của cô Lục Thiếu Phàm.

Nhớ tới lúc trước, Bà Lục là một vị phu nhân nghiêm khắc, bây giờ Mẫn Nhu hoàn toàn phủ định cái nhìn này, bà là người hiểu lí lẽ, một khi đã chấp nhận ai sẽ bảo vệ người đó, đối với Mẫn Nhu cũng như thế.

Di động ở trên bàn phát ra chấn động nhỏ, Mẫn Nhu nhìn màn hình là Chân Ni gọi.

“Nhu, mình vừa nhận được điện thoại, Ông Piaget muốn gặp cậu”

Giọng nói đầy kích động của Chân Ni tiến thẳng vào màng tai, bàn tay cầm di động khẽ căng cứng, trên gương mặt bình thản của Mẫn Nhu xuất hiện sự dao động,

“ông ấy không phải đang ở Thụy Sĩ sao?”

“Vừa rồi trợ lý của ông ấy gọi đến công ty, bảo chúng ta đến khách sạn Lôi Định gặp ông ấy, oa, Ông Piaget là ông hoàng CEO, cậu sẽ làm người phát ngôn của họ ở thị trường trung quốc, chính vì thế hôm nay cậu cố gắng làm cho tốt”

Mẫn Nhu hé miệng cười, không để tâm đến sự hưng phấn và kích động của Chân Ni, ánh mắt nhìn xuyên qua rèm cửa quan sát ánh mặt trời ngoài cửa sổ, đôi mắt nhu hòa bị cắt nát thành từng mảnh vụn từ từ chìm vào sâu trong im lặng.

“Chân Ni, cậu tới Lục gia đón mình đi!”

Đứng trước cửa, Chân Ni sợ đầu sợ đuôi như bảo mẫu đứng cánh cửa xe, khi thấy bóng Mẫn Nhu ở xa, tính bước tới đón thì nhìn cảnh vệ liền im bất động lại, ngại ngần vẫy tay với Mẫn Nhu.

“Sao lại mặc như thế”- Chân Ni đánh giá Mẫn Nhu, trong lòng kinh ngạc nhưng cũng tức giận. “Tốt xấu gì người ta cũng là nhân vật lớn, cậu mặc như thế có phải rất không tôn trọng ông ấy không?”

Mẫn Nhu miễn cưỡng cười nhìn Chân Ni nhú mày, không phản bác gì cả bước vào xe: “Ông Piaget khi nào thì tới?”

Chân Ni thuận tay khép cửa xe, lấy laptop ra, đem tư liệu tìm được để trước mặt Mẫn Nhu.

“Theo cách nói của trợ lý ông ấy thì ông ấy vừa về tới qua, lần này đến Thành phố A là để giải quyết vấn đề kinh doanh ở thành phố A, mặc khác, hình như muốn cậu chụp quảng cáo cho quý này”

Lông mày Chân Ni bỗng nhiên trở nên lo lắng, đôi mắt quét sang Mẫn Nhu đang an tĩnh ngồi một bên: “Nhu, lần đầu tiên gặp ông Piaget, chúng ta cũng nên đi mua một bộ quần áo hàng hiệu”

Thấy Chân Ni ra hiệu cho tài xế quay đầu xe, Mẫn Nhu vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Ông Piaget không phải là người nhìn bề ngoài đánh giá ai đó, không cần phô trương, nếu không sẽ phản tác dụng.”

“Cậu làm sao mà biết thế?”

Chân Ni nghi ngờ quan sát kỹ Mẫn Nhu, gương mặt nhỏ tươi như nắng, trừ bỏ đôi mắt xinh đẹp, chút phiền muộn nhàn nhạt bên trong hiện lên rồi biến mất thì Chân Ni không thể tìm được bất kỳ tin tức gì.

“Mẫn tiểu thư, ngài ấy đang chờ cô”

Vừa tới cửa phòng tổng thống ở khách sạn, trợ lý đã đứng túc trực ngay cửa đặc biệt đợi cô, vừa thấy bóng cô liền chào đó.

Vì để tiện cho công việc, nên mỗi nơi khác nhau đều có an bài trợ lý riêng, tiếp đãi Mẫn Nhu là trợ lý người Trung Quốc, cũng nói được tiếng Trung.

“Vị tiểu thư này xin mời sang phòng cách vách để chờ?”- Chân Ni tính đi vào thì bị bảo vệ ngăn lại.

“Nhu”

Chân Ni lo lắng nhìn trợ lý và Mẫn Nhu đi vào, Mẫn Nhu dừng lại quay đầu trấn an Chân Ni: “Cậu đi qua phòng đó chờ đi, lát nữa mình sẽ ra”

Trên ghế sofa bằng da, một người đàn ông ngoại quốc tuổi trung niên mặc bộ tây trang màu đen, hai chân thon dài tay cầm ly rượu vang nhấp nháp, nghe tiếng bước chân liền quay đầu lại, cơ thể cường tráng gương mặt nở nụ cười hiền lành.

Mẫn Nhu đi tới trước ghế, nhìn người đàn ông buông ly rượu đứng dậy, vươn tay, gương mặt nhỏ nhắn không hề rụt rè, mỉm cười tươi:

“Rất vui khi có thể gặp được ngài, Ông Piaget”

Người đàn ông nở nụ cười lịch sự, phong độ cầm lấy bàn tay nhỏ của Mẫn Nhu, dùng tiếng Trung không lưu loát để nói:

“Mẫn tiểu thư đã lâu không gặp, mau ngồi đi”

Mẫn Nhu cũng không từ chối, vừa ngồi xuống đã có quản gia riêng bưng tách Cappuchino để đến trước mặt.

“Tôi biết cô thích Cappuchino nên cố tình kêu họ chuẩn bị, không biết có hợp khẩu vị của cô không?”

Ông Piaget nói tiếng Trung bập bẹ, phát âm không chính xác nghe có chút buồn cười, Mẫn Nhu bưng tách Cappuchino mím môi hớp một ngụm, trên mặt là nụ cười hài lòng:

“Cảm ơn ngài”

“Một năm không gặp, Mẫn tiểu thư xinh đẹp hơn rất nhiều”

Đôi mắt màu xanh sâu thẳm của ông Piaget dừng lại trên gương mặt kiêu mị của Mẫn Nhu, tự đáy lòng ca ngợi nói, giọng nói không hề nghe thấy tia khinh bạc.

Trong mắt Mẫn Nhu khẽ mỉm cười, môi khẽ cong lên nhưng lại khiến người ta thấy được luồng ánh sáng hạnh phúc toát ra từ trên người cô.

“Mẫn tiểu thư, lần trước cô vừa tới Thụy Sĩ đã vội vã đi, phu nhân của tôi rất nhớ cô, lần này cố ý bảo tôi mời cô sang Thụy Sĩ, tiện thể mang theo cả bạn trai của cô, bà ấy rất muốn gặp người đàn ông đã khiến cho Mẫn tiểu thư bất chấp như thế.”

Mẫn Nhu khẽ mấp máy môi, trên mặt không còn nụ cười nhạt, mà thay vào đó là nụ cười gượng gạo: “Nếu có thời gian, tôi nhất định sẽ sang đó chào phu nhân”

Mẫn Nhu trả lời tránh nặng tìm nhẹ, trong đôi mắt ông Piaget lóe lên tia sáng sâu xa, nhưng không vạch trần, vừa định mở miệng nói tiếp với Mẫn Nhu thì tiếng cửa vang lên, trên mặt ông nở nụ cười bí ẩn.

“Mẫn tiểu thư, tôi cố ý chuẩn bị một niềm vui cho cô, không biết cô có thích hay không?”

Mẫn Nhu khó hiểu nhìn theo mắt ông, nhìn ra cửa, cùng lúc thấy hai bóng người đi tới, giật mình một chút nhưng lập tức khôi phục sự bình lặng, tự nhiên cầm lấy tách Cappuchino uống.

“Ông Piaget thật hân hạnh khi được ông mời tới, đây là bạn gái của tôi, Mẫn Tiệp”

Giọng nói trầm thấp lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng vang lên giữa căn phòng yên tĩnh, Mẫn Nhu để tách xuống cạnh bàn, đưa mắt nhìn hai người, Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng đều kinh ngạc khi nhìn thấy Mẫn Nhu.

Chẳng qua Kỷ Mạch Hằng ngay lập tức lấy lại vẻ lạnh lùng, còn Mẫn Tiệp chỉ giật dử nhú mày, liếc nhìn Mẫn Nhu đầy mắt mẫn, bộc lộ sự chán ghét không hề che dấu.

Bên trong căn phòng xa hoa, sau khi Kỷ Mạch Hằng giới thiệu xong, mọi thứ đều rơi im lặng, Mẫn Nhu có thể nhìn thấy nụ cười cứng ngắc trên mặt ông Piaget, ánh mắt liếc nhìn Mẫn Nhu hơi phần lúng túng.

Mẫn Nhu chỉ nhìn Kỷ Mạch Hằng cười nhạt, không khóc lóc không oán trách, nhạt như nước, tưởng như Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp chỉ là người xa lạ.

Lông mày đen của Piaget nhíu chặt, không biết đang suy nghĩ gì, ánh mắt nhìn về phía Kỷ Mạch Hằng mang theo chút suy nghĩ và dò xét, sau đó liếc sang Mẫn Tiệp, ông nhìn ra địch ý của Mẫn Tiệp dành cho Mẫn Nhu về nghi hoặc càng sâu.

“Ngài Piaget, chuyện quây kinh doanh...”

Kỷ Mạch Hằng cất tiếng hỏi thăm, nhưng không hề có vẻ khép nép, cứ đứng đó, trên người không nhìn thấy chút lo lắng hay nịnh hót.

Đây chính là Kỷ Mạch Hằng, dù đối mặt với một đại doanh nghiệp cũng luôn, anh vẫn luôn duy trì sự kiêu ngạo nghiêm nghị, không hề cúi người cũng không xua nịnh

“Chuyện quây kinh doanh, hôm nay tôi không muốn nhắc đến, tối qua làm tới khuya nên hơi mệt, để lần khác tôi sẽ bàn bạc với Kỷ Tổng”

Lời nói của ông Piaget uyển chuyển như ý cự tuyệt rất rõ, sắc mặt Kỷ Mạch Hằng cứng đờ, một tay giữ Mẫn Tiệp đang tính mở miệng nói, trên gương mặt lạnh lùng là vẻ khiêm tốn và cảm thông.

“Vậy chúng tôi xin cáo từ, ngài cứ nghỉ ngơi cho khỏe”

Kỷ Mạch Hằng xoay người rời đi, Mẫn Tiệp không cam lòng, ánh mắt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng quét sang gương mặt nhỏ nhắn thần nhiên của Mẫn Nhu, Mẫn Nhu nghiêng đón ánh mắt thâm sau đó, hai lưng thẳng không hề trốn tránh, cầm dưới nâng lên.

Hai mắt Kỷ Mạch Hằng ngẩn ra, môi mím lại không nói thêm gì nữa, ánh mắt dò xét ý tứ không rõ ràng, kéo Mẫn Tiệp nghiêng ngang bỏ đi.

“Nếu ông mệt, vậy tôi cũng không quấy rầy”

Mẫn Nhu mỉm cười đứng dậy, vẻ mặt ông Piaget đầy suy tư, lúc chuẩn bị bỏ đi, ông liền mở miệng gọi lại.

“Mẫn tiểu thư, tôi cảm thấy chúng ta cần phải sửa đổi hợp đồng một chút”

Ngay cửa phòng tổng thống, Chân Ni thấy Mẫn Nhu từ trong bước ra, lập tức chạy lại quan tâm hỏi: “Không sao chứ? Lúc nãy mình thấy Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp đi vào”

Mẫn Nhu lắc đầu một cái, người trợ lý cúi đầu tiễn cô ra ngoài, sau đó cô cùng với Chân Ni đi về phía thang máy.

“Nhu, có thật là ổn không?”

Chân Ni cẩn thận quan sát sắc mặt Mẫn Nhu, chỉ sợ lúc này ở trong phòng Mẫn Nhu bị ám ức, cố gắng chịu đựng không nói ra.

Mẫn Nhu bấm nút thang máy, đôi mắt nhìn chăm chú thần sắc lo lắng của Chân Ni, cô bật cười một tiếng, bàn tay khoác lên vai Chân Ni, nghiêm túc nói: “Mình không sao, Kỷ Mạch Hằng là quá khứ, Lục Thiếu Phàm là hiện tại và tương lai của mình, cậu nghĩ mình sẽ một người không có ý nghĩa gì mà làm tổn thương đến những người quan tâm mình sao?”

Mẫn Nhu nở nụ cười nhạt, đôi mắt kiên định khiến cho Chân Ni thở phào nhẹ nhõm, lúc nhìn thấy bóng người cao lớn sau lưng Mẫn Nhu thì vẻ mặt liền căng ra, tính nói nhưng không biết nói gì.

Mẫn Nhu thấy Chân Ni muốn nói lại thôi, tò mò xoay người lại, nhìn thấy gương mặt tuần tú lạnh như tờ của Kỷ Mạch Hằng, đứng ở phía sau cô không xa.

Lời nói lúc này, Kỷ Mạch Hằng nghe thấy rồi?

Mẫn Nhu nhướn lông mày kẻ đen, không nhìn tới Kỷ Mạch Hằng, kéo Chân Ni bước vào thang máy, cho dù Kỷ Mạch Hằng bước vào theo, cô cũng không hề khó chịu.

Từ trái nghĩa với yêu không phải hận, mà là hờ hững, dần dần cô đã đẩy Kỷ Mạch Hằng về phía sau, hận từ đó theo gió bay đi, lúc nhìn thấy nhau, chỉ có sự hờ hững, yêu hay hận tất cả đều là những thứ ngu ngốc.

Trong không gian kín bưng, ai cũng không mở miệng, Mẫn Nhu ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng trệt, Chân Ni vẫn coi thường nhìn Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng đứng kế bên.

Chuông điện thoại di động vang lên bên trong thang máy, Mẫn Nhu có thể cảm thấy chiếc điện thoại trong túi rung lên, lấy nó ra, trên màn hình là hình Lục Thiếu Phàm, lúc anh không chú ý cô đã lén chụp.

“Thiếu Phàm có chuyện gì thế?”

Giọng nói dịu dàng không biết tại sao lại như làm nũng, đôi môi đỏ khi nhìn thấy số Lục Thiếu Phàm thì không tự chủ tạo nên độ cong.

“Anh nhớ em, muốn cùng em ăn cơm trưa”

Giọng của Lục Thiếu Phàm như luồng nắng ấm khiến cô nheo mắt lại, lười biếng tựa người vào vách thang máy, trên gương mặt nhỏ nhắn nở nụ cười ngọt ngào của người con gái đang yêu.

“Được, em sẽ tới tòa thị chính tìm anh, bây giờ em đang ở khách sạn của cha”

Cô không có ý định lừa dối Lục Thiếu Phàm, cho nên giọng nói không mất tự nhiên, dù Kỷ Mạch Hằng ở bên cạnh thì sao, cô không phải đang diễn trò với Lục Thiếu Phàm, chưa từng nghĩ dùng cách này báo thù Kỷ Mạch Hằng.

“Anh vừa lái qua khỏi Đại Kiều, thuận đường tới khách sạn, em ở đó chờ anh mười phút nữa anh tới”

Mẫn Nhu đại khái đoán ra, Lục Thiếu Phàm tính sang Lục gia đón cô, nếu không sao lại đi về phía Đại Kiều, trong tim được hạnh phúc lấp đầy, Mẫn Nhu dịu dàng nói:

“Được, em ở đại sảnh chờ anh”

“Chân Ni, cậu về trước đi, mình cùng Thiếu Phàm đi ăn cơm”

Chân Ni nhìn thấy Mẫn Nhu tươi cười rạng rỡ e thẹn, niềm hạnh phúc chỉ có người con gái đang yêu mới có, Chân Ni vui mừng gật đầu xem ra Lục Thiếu Phàm thật sự có thể mang đến tương lai cho Mẫn Nhu.

“Vậy mình đi trước, cậu đi cẩn thận”

Mẫn Nhu tự nhiên biết Chân Ni bảo cô cẩn thận cái gì, gần đây cô trốn tránh, các tờ báo không tìm ra tin tức gì của cô thì không có nghĩa dám chớ sẵn đã ngủ đông, bất cứ khi nào cũng sẵn sàng đem tin tức của cô công bố ra ngoài.

“Mình biết”

Sau khi tạm biệt Chân Ni, Mẫn Nhu liền đeo kính, nhằm chán đi thông thả ra đại sảnh, ngồi xuống ghế sofa dành cho khách cầm lấy quyển tạp chí tùy ý mở xem.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện đôi giày da màu đen, Mẫn Nhu mở to mắt, mỉm cười dễ hiểu, ngẩng đầu nhìn người đi tới không phải là Lục Thiếu Phàm, nụ cười cứng đờ sau đó là vẻ lãnh đạm.

Cô cũng nhận ra Kỷ Mạch Hằng kiếm cô thì chẳng có gì tốt, chẳng lẽ lại cảnh cáo cô không nên quá đáng? Mẫn Nhu trào phúng cười một tiếng, mặc kệ Kỷ Mạch Hằng, đem tạp chí để lên bàn đứng dậy bỏ đi, cô sẽ không vì một người nhằm chán mà lãng phí thời gian của mình.

“Mẫn Nhu, cô nên dừng những hành động gây thương tổn của mình lại, nếu không cuối cùng người bị thương sẽ là cô”

Giọng nói lạnh thấp nghiêm túc cảnh cáo cô, Mẫn Nhu cười lạnh đáp lại, nghênh đón đôi mắt sâu không thấy đáy của Kỷ Mạch Hằng, nhìn thấy trong đó hình ảnh cô sống sót nhưng sau đó khôi phục vẻ kiêu ngạo.

“Gây thương? Tôi không hiểu Kỷ Tổng đang nói gì, đối với những lời khuyên vô nghĩa của Kỷ Tổng rất khó để lọt vào tai”

Về mặt Mẫn Nhu khinh khỉnh, mỉa mai cười vào mặt Kỷ Mạch Hằng, khoe môi cong lên, đứng dậy cầm túi xách xoay người bỏ đi.

Trải qua ba năm, sự lạnh lùng vô tình của Kỷ Mạch Hằng khiến cô bị thương bao nhiêu lần, lúc này rời khỏi anh ta, dù là thật hay giả cô cũng không cần sự quan tâm của Kỷ Mạch Hằng!

Mẫn Nhu thở hổn hển đi ra cửa khách sạn, đúng lúc xe thể thao của Lục Thiếu Phàm dừng lại, cửa kính hạ xuống, lọt vào mắt là gương mặt anh tuấn nho nhã, nụ cười ôn nhu khiến cô lệ thuộc,

“Ai khiến em không vui vậy?”

Vừa lên xe, ánh mắt mình mẫn của Lục Thiếu Phàm liền nhận thấy vẻ khác thường của cô, chân thành hỏi.

“Đâu có không vui, anh mau lái xe đi”

Lục Thiếu Phàm cũng không hỏi nhiều, ánh mắt thâm thúy nhìn xuyên qua vẻ mặt tươi cười của Mẫn Nhu, sau đó nhìn ra cửa kính xem, rồi xoay người mở máy xe.

“Ngày mai chụp hình cưới, em muốn đi đâu?”

“Ừ... em thích Lavender Farm”

Biết rõ mùa này hoa huân y chắc đã héo tàn, nhưng trước ánh nhìn ôn nhu của Lục Thiếu Phàm cô lại bắt đầu làm nũng.

Anh ngắm nhìn cô vì anh mà mỉm cười để lộ lúm đồng tiền, khoe miệng lại càng cong lên, bàn tay trắng vượt qua mái tóc đen nhánh của cô, mang theo sự yêu thương cưng chiều. Cả bầu trời trong xanh, phía trước của một màu tím menh mông, mùi hoa Huân Y thoang thoảng trong gió thổi qua hơi thở của cô. Mẫn Nhu có một cảm giác ngọt ngào, giờ phút này không có ngôn từ nào hình dung được sự cảm động trong cô.

“Đi thôi, thay quần áo đi”

Bàn tay to nắm lấy tay cô, xúc giác khiến cho trái tim cô bao phủ cảm giác ngọt ngào, nhìn anh, đôi mắt đen như ngọc nhu hòa cúi xuống nhìn cô, ánh mắt lưu luyến thâm tình khiến cô không thể né tránh.

“Làm thế nào anh làm được vậy?”

Đi về phía xe thay quần áo, trong lòng Mẫn Nhu vẫn tò mò, nhẹ nhàng nhéo tay Lục Thiếu Phàm hỏi.

Lục Thiếu Phàm chợt dừng bước, cơ thể cao lớn chăm chú quan sát đôi mắt mơ màng trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, mãi sau không hề nhìn đi, ánh mắt của anh quá mức nóng bỏng lại nhìn chăm chú khiến cô đỏ mặt. Sau đó, anh dịu dàng đáp:

“Chỉ cần Mẫn Nhu muốn, thứ Lục Thiếu Phàm có đều sẽ cho em”

Giọng nói dịu dàng đầy yêu thương, vẻ mặt nghiêm túc khiến cô tin anh vì cô mà quan tâm, trong chớp nhoáng hình ảnh Kỷ Mạch Hằng và Mục Lâm Thu nhảy khỏi đầu cô, trong mắt cô chỉ có người đàn ông cao quý xuất sắc này.

Bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay Lục Thiếu Phàm, nhìn chiếc nhẫn tỏa ra ánh sáng, vẻ mặt chân thành của anh, trên mặt là nụ cười hạnh phúc vui vẻ hạnh phúc, dù giữa hai người chưa từng có quá khứ, nhưng bây giờ họ lại bên nhau đúng là trời cao ban ân.

Sự xuất hiện của Mục Lâm Thu là chướng ngại vật trên con đường hôn nhân của họ. Lúc này, sự nghiêm túc trịnh trọng của Lục Thiếu Phàm khiến Mẫn Nhu cảm nhận được, Mục Lâm Thu chẳng qua là hòn đá kê chân để đến được hạnh phúc.

Giữa hai người luôn có một khoảng cách ngăn, nhưng khi Mục Lâm Thu đến đã cho họ thấy rõ tình cảm của nhau.

Cô dâu mặc váy cưới chậm rãi đi vào trang trại hoa, gió thổi nhẹ qua, cả cánh đồng Huân Y rung chuyển tạo thành tầng tầng lớp lớp sóng màu tím đậm, Mẫn Nhu xoay người nhìn Lục Thiếu Phàm vừa bước xuống xe, trên mặt nở nụ cười vui vẻ.

Lục Thiếu Phàm thanh tao lịch sự bước tới, đón lấy ánh mặt trời chói lòa, ánh mắt chăm chú nhìn Mẫn Nhu không muốn dời đi.

Trong sóng biển màu tím chập chờn theo gió, cô như linh tinh lần đầu tiên hạ phàm, cười tủm tỉm nhìn anh, vẻ xinh đẹp đó khiến chút lý trí kiêu ngạo cuối cùng của anh gần gần thoát ra khỏi não, ánh mắt của anh mất không chế vừa nóng bỏng vừa trở nên thâm thúy.

“Lục tiên sinh?”

Nhân Viên nhắc nhở khiến cho Lục Thiếu Phàm tỉnh lại, thong dong cười một tiếng đuổi theo bóng cô, khung cảnh tuyệt mỹ như trong mộng.

“Chú rể, tân nương gần thêm chút nữa, đúng cứ như thế”

Nhiếp ảnh gia hướng dẫn hai người ôm nhau thân mật hơn nữa, Lục Thiếu Phàm cực kỳ có kinh nghiệm ôm lấy eo cô, áp sát vào cơ thể anh không có tia hở.

“Lục Thiếu Phàm, đừng ôm chặt thế, thật sự rất khó thở”

Cô có thể thấy nhân viên xung quanh cười trộm, vẻ mặt thẹn thùng, nhẹ giọng trách cứ, nhưng lời nói kia chẳng có bao nhiêu tác dụng, bàn tay kia vẫn như sắt giam cầm lấy cô, sau khi cô nói xong càng dùng sức.

“Này, Lục...”

Cô xấu hổ ngẩng đầu, cắn răng nghiêng lợi đáng vẻ ngây thơ, nhìn thấy sự nóng bỏng đang bốc lên trong mắt anh thì liền bối rối, muốn xoay đầu đi thì nhiếp ảnh gia gọi:

“Cô dâu đừng cử động”

“Bà xã, em phải nghe lời nhiếp ảnh gia nói, ngoan nào!”

Mẫn Nhu tức giận giậm chân, nhìn đáng vẻ bình thản của anh Mẫn Nhu đành ngậm bồ hòn làm ngọc, một luồng sáng lóe lên trong mắt, Mẫn Nhu cười trộm, đôi môi đỏ kiêu diễm mở miệng, ánh mắt đầy đùa cợt, bàn tay nhỏ bé để lên bên eo Lục Thiếu Phàm.

“Ông xã, cười đi đừng cau mày, sau lại trông có vẻ ủ rũ như thế”

Mẫn Nhu dịu dàng cười nói, đôi mắt giảo hoạt giống như đứa trẻ nhỏ làm chuyện xấu mà chưa bị ai phát hiện, lông mày đen của Lục Thiếu Phàm nhướng lên, bên hông của anh liền thấy đau, môi kéo ra nụ cười u nhã.

“Dáng vẻ như vậy bà xã đã thấy vui chưa?”

Anh cúi người, hơi thở mập mờ phả vào tai cô, khiến cô run lên, ảo não quay đầu, trên gương mặt anh là nụ cười khê đặc ý, giống như thấy cô đỏ mặt xấu hổ là chuyện rất vui vẻ.

“Chuẩn bị, một hai ba!”

Khi nhiếp ảnh gia cao giọng kêu, chuẩn bị chụp thì điện thoại Lục Thiếu Phàm vang lên, cắt ngang quá trình chụp.

Gương mặt đang tươi cười của Lục Thiếu Phàm lại trở nên âm trầm, không hề để ý đến điện thoại di động, trực tiếp nhấn nút tắt, nhưng khi hai người tạo hình xong lần nữa thì tiếng chuông lại vang lên, âm thanh lớn khiến mọi người đều không vui.

Lục Thiếu Phàm tính tắt điện thoại thì Mẫn Nhu giữ lấy cổ tay anh: “Anh nghe đi, lỡ có gì quan trọng thì sao!”

Nhìn đôi mắt cô không hề có tia bất mãn, vẻ mặt âm trầm của Lục Thiếu Phàm tan đi, dịu dàng mỉm cười, giữ lấy gương mặt cô rút di động trong túi ra.

“Tôi không phải đã nói rồi sao, hôm nay tôi có chuyện quan trọng không muốn ai gọi điện thoại làm phiền!”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm réo rắt mang theo tức giận, Mẫn Nhu nhướng lông mày nhìn theo bóng lưng cao ngất của anh, khê cười trộm chơi đùa với bó hoa bách hợp trong tay.

Một người trầm tĩnh như Lục Thiếu Phàm cũng có lúc giận sao?

“Được, tôi biết, mọi người cứ chuẩn bị đón tiếp đi, được”

Khi Lục Thiếu Phàm cúp điện thoại thì đôi mắt Mẫn Nhu mở to chăm chú quan sát anh, Lục Thiếu Phàm khê cong môi đến gần cô giúp cô sửa lại khăn choàng lụa, dịu dàng hỏi:

“Sao lại nhìn anh như thế?”

Mẫn Nhu không phải thứ bình hoa vô não, vừa rồi cô cũng hiểu điện thoại có ý nghĩa gì, có lẽ Lục Thiếu Phàm nói xin nghỉ không cho thư kí gọi tới nhưng vẫn có điện thoại, như thế, chuyện này chắc chắn vô cùng quan trọng.

Mím môi cười một tiếng, Mẫn Nhu nghiêng đầu hai mắt giống như mỉm cười ngắm nhìn Lục Thiếu Phàm, tự hào nói: “Chồng em quả nhiên là chú rể đẹp trai nhất”

Lục Thiếu Phàm chột nhứ mày, nói tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, thì người làm vợ như em cũng muốn làm người vợ hiền mẹ tốt, hối thúc ông xã anh mau mau đi xử lý công việc”

“Chắc chắn muốn anh đi sao?”

Mẫn Nhu mỉm cười gật đầu, đưa hai tay giữ lấy bàn tay Lục Thiếu Phàm, đặt vào tay mình, nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, nói: “Anh cưới chỉ là hình thức, em không muốn anh vì em mà ảnh hưởng đến công việc”

Lục Thiếu Phàm thở nhẹ, nắm chặt tay cô, đôi mắt đen nhìn gương mặt mỉm cười yếu ớt tỏ vẻ không quan tâm của cô, trên gương mặt tuấn tú đầy yêu thương cũng mang theo bất mãn:

“Nếu như anh nói là Mục tư lệnh đến, thậm chí anh còn phải đi suốt mấy ngày, em còn để cho anh đi không?”

Mẫn Nhu nghe nói đến họ “Mục” nụ cười hơi khựng lại, nhưng lập tức lấy lại vẻ bình thường, thần nhiên nhìn anh, đáp:

“Nếu như vì công việc, sao em lại không cho anh đi? Không phải anh đã nói sẽ khiến em tin anh sao?”

Lục Thiệu Phàm chế giễu nâng khóe môi, đối với thiện ý của Mẫn Nhu cũng đau lòng cũng áy náy, ôm cô vào lòng, buồn bực nói:

“Sao lại ngốc như thế?”

Gương mặt Mẫn Nhu cứng đờ, bất mãn đánh vào lưng anh, kêu ầm lên: “Lục Thiệu Phàm, sao anh dám nói em ngốc chứ”

Lục Thiệu Phàm buông Mẫn Nhu ra, giữ lấy gương mặt xinh đẹp của cô, giống như cầm một con búp bê dễ vỡ, cực kì cẩn thận và trân trọng.

“Vậy còn ảnh cưới của chúng ta?”

Mẫn Nhu suy tư, ánh mắt chớp động nhìn anh nở nụ cười giảo hoạt, nâng váy nhìn về phía nhiếp ảnh gia nói,

“Nhiếp ảnh gia, anh giúp chúng tôi chụp nhanh đi”

24. Chương 24

Cả một biển hoa huân y, cô dâu giữ lấy cà vạt của chú rể, bướng bỉnh hôn lên đôi môi anh, ánh sáng từ máy chụp ảnh lóe lên, Lục Thiệu Phàm đột nhiên giữ lấy cô, vẻ mặt muốn hôn cô sớm đã không còn cái gọi chính nghĩa.

“Ok”

Nhiếp ảnh gia hài lòng la to, Lục Thiệu Phàm vẫn không có ý buông cô ra, hai mắt đen hơi khép lại ẩn chứa sự mê luyến, từ từ áp sát hôn cô, khiến cô có chút kháng cự anh không được quá đáng.

“Lục..”

Trước khi cô kịp lên tiếng, anh đã rời khỏi môi cô, chăm chú quan sát đáng vẻ xinh đẹp quyến rũ của cô, khóe môi cong lên, trên gương mặt tuần tú là nụ cười xấu xa, Mẫn Nhu tính xấu hoa lấy hoa đánh vào người anh thì bất ngờ đôi mắt nóng cháy của Lục Thiệu Phàm liên giật mình quên cả phản ứng.

Đội cô lấy lại tinh thần thì trước mắt Lục Thiệu Phàm đã biến mất, chỉ còn lại một màu tím mịt mờ, Mẫn Nhu xoay người muốn tìm Lục Thiệu Phàm, dưới chân chợt cảm thấy trống rỗng, cả người đã bị Lục Thiệu Phàm ôm vào lòng.

Bàn tay trắng nõn của Mẫn Nhu vòng chặt lấy cổ Lục Thiệu Phàm, ngửa đầu nhìn chiếc cằm hoàn mỹ của anh, đôi môi nở nụ cười ngọt ngào, thấy anh bước về phía mọi người, Mẫn Nhu xấu hổ nhỏ giọng nhắc nhở.

“Mau để em xuống, em tự đi là được rồi”

Lục Thiệu Phàm không nghe lời cô, ánh mắt trong suốt nhìn xuống chỉ thấy hai gò má cô đỏ bừng, trên mặt lại cười vui vẻ, ôm lấy tay cô siết chặt, nhất quyết không chịu để cô xuống.

“Oa, chú rể yêu cô dâu thật, cả đoạn đường như vậy mà bế cô dâu đi”

“Tôi cũng muốn có một ông chồng đẹp trai như thế, nếu có nhất định sẽ giấu trong nhà cả ngày”

Không ít nữ nhân viên hâm mộ khiến cho trái tim Mẫn Nhu phũ đầy mật ngọt, thấy Lục Thiệu Phàm bày ra gương mặt bình thản tuần tú đầu bắt đầu cứng lại. Sau khi Lục Thiệu Phàm để cô xuống, cô không quên hôn nhẹ:

“Cám anh nhé ông xã!”

Lục Thiệu Phàm mỉm cười lông mi dài nhướng lên, biết rõ Mẫn Nhu đang cố tình đem sự hạnh phúc của mình ra khoe ọi người thấy, anh vẫn phối hợp thiên y vô phùng, cũng cúi đầu đặt lên trán cô một nụ hôn, dịu dàng nói nhỏ.

“Đừng khách sáo bà xã”

Khi điện thoại Lục Thiếu Phàm vang lên lần nữa thì cũng kết thúc khoảnh khắc ngọt ngào giữa hai người, thấy ánh mắt áy náy của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu thoải mái nhún vai, vòng lấy tay anh, dẫn anh đi đến bên xe:

“Nhanh đi đi, để cho cấp trên chờ anh cũng không tốt”

Lục Thiếu Phàm cứng chùi vuốt nhẹ gò má trắng nõn của cô, ánh mắt đau xót khiến cho trái tim Mẫn Nhu đông cứng, nụ cười lúm đồng tiền lại hiện lên nói: “Em không sao, ông xã, nếu anh cảm thấy em chịu thiệt vậy sau này đền đáp em là được”

“Được”

Anh đáp ứng yêu cầu của cô không hề nghĩ suy, nhìn đám nhân viên đang bận rộn dọn đồ, cúi đầu nhìn Mẫn Nhu, đang tính nói gì đó lại bị Mẫn Nhu nói trước:

“Đừng lo mà, em sẽ tự về, anh đi nhanh đi”

Tự nhiên giả vờ như không có gì xảy ra, mãi khi Lục Thiếu Phàm vội vàng phóng xe đi Mẫn Nhu vẫn cảm thấy mất mát hai vai hạ xuống, ai bảo cô muốn làm người vợ hiền chứ?

Khi Mẫn Nhu quay về Lục gia thì ánh mắt bà Lục cũng dò xét, không thấy Lục Thiếu Phàm liền nhíu mày hỏi:

“Thiếu Phàm đâu? Hai đứa con đi chụp hình cưới mà? Tại sao không cùng về”

Mẫn Nhu để túi xách sang bên, ngồi xuống bên bà Lục, mỉm cười nói: “Thiếu Phàm nhận được điện thoại nói Mục tư lệnh tới, anh ấy phải đi tiếp đón”

“Vì thế mà con để nó đi sao?”

Bà Lục nhìn cô đôi mắt bất mãn, dường như trách cứ cô không biết giữ chặt chồng mình, Mẫn Nhu làm bộ như không biết nhép miệng cười đáp: “Con không muốn vì chút chuyện riêng mà ảnh hưởng đến công việc của anh ấy, hơn nữa anh ấy đi tiếp đón Mục tư lệnh cũng không phải đi chơi, mẹ đừng trách anh ấy”

Mẫn Nhu nói đến khúc sau giọng lại nũng nịu, bà Lục hất tay nói: “Chuyện đám trẻ các con, bà già này muốn quản cũng không được, tùy con vậy”

Mẫn Nhu sao không hiểu sự quan tâm của bà Lục nhưng mà muốn giữ được lòng của Lục Thiếu Phàm không phải là trói chặt anh bên người, Lục Thiếu Phàm cho cô tự do, cô cũng nên để lại cho anh bầu trời bao la.

Đến khi ăn cơm xong, Lục Thiếu Phàm vẫn không quên, cảnh vệ bên ngoài báo lại, nói Lục Thiếu Phàm và Lục Tranh Vanh sẽ không về trong mấy ngày do phải tham gia diễn tập cùng Mục tư lệnh.

Bữa cơm trầm lắng không có mùi vị, bà Lục cũng nhìn thấy dáng vẻ thất thần của Mẫn Nhu, vừa vui vừa giận, chỉ đành trấn an cô mấy cô, thấy không có hiệu quả cũng chỉ biết bất mãn thở dài.

Bên trong căn phòng to rộng, dưới ánh đèn ấm áp, không khí xung quanh ấm cúng, Mẫn Nhu đóng cửa nhìn những vật dụng vẫn như mọi ngày, tim lại thiếu vắng gì đó, cảm giác trống rỗng như đang chơi vơi giữa biển khơi.

Tắm rửa, lau khô tóc, ngồi xuống giường, cảm giác có gì đó khác lạ, Mẫn Nhu nghiêng mắt kéo rèm cửa, đứng dậy đi tới trước cửa sổ, từ từ kéo sang, tiếng xe chạy thành đoàn càn quét để ý càng loạn.

Di động ở đầu giường bỗng rung lên, cô cũng thoáng giật mình vội vàng chạy tới, nhìn màn hình với bức hình gương mặt tuần tú quen thuộc, Mẫn Nhu liền tỉnh ngộ.

“Em ngủ chưa?”

Nghe thấy giọng nói thân thiết của Lục Thiếu Phàm, trong lòng Mẫn Nhu lại như có một luồng nước ấm, khóe miệng cong lên, tựa vào đầu giường, quan sát căn phòng trang hoàng đầy đủ, mới hiểu ra thì ra thứ thiếu đi chính là ban đêm khi ngủ không có Lục Thiếu Phàm làm bạn.

“Vẫn chưa, còn anh? Bên kia thế nào?”

Cô cẩn thận hỏi đổi lại anh lại cười, cười rất sung sướng, Mẫn Nhu tưởng tưởng liệu có phải ở bên kia anh đang đứng dưới bầu trời đêm, nhìn lên cao cười.

“Cười gì chứ?”

Mẫn Nhu xấu hổ hỏi lại, người bước xuống khỏi giường, bước chân thong thả đi về phía cửa sổ, chiếc rèm cửa thoáng kéo ra, ánh trăng lạnh lẽo sáng rực chiếu vào mặt cô, bên tai là tiếng cười thỏa mãn của anh.

“Mấy ngày nữa anh không có ở nhà, em phải chú ý coi chừng bị cảm”

Lục Thiệu Phàm tựa như ông già, cầu nhàu chuyện sinh hoạt của cô, Mẫn Nhu quay đầu nhìn chiếc giường, nghĩ tới mấy ngày nữa chỉ có mình cô tức giận nói:

“Ông Lục à, nếu anh muốn quan tâm em thì mau trở về giám sát, tới lúc đó tránh lại nói em không biết nghe lời”

Bên tai là tiếng cười buồn của Lục Thiệu Phàm, giọng nói nam tính, hai má Mẫn Nhu đỏ lên, đang muốn khép cửa sổ lại thì câu nói của anh lại khiến cô giật mình.

Anh nói: “Bà xã, em có nhớ anh không??”

Tim Mẫn Nhu đập nhanh, hai tay giữ lấy tấm rèm chặt thêm, ánh mắt nhìn về phía một vì sao trên trời, lúc nó lên lên hai mắt nheo lại, có nhớ không?

Nhìn lại mỗi một vật trong phòng, có anh giúp cô lau tóc, hình ảnh anh rảnh rỗi xem tạp chí ngay cả thờ cũng chỉ toàn mùi hương bạc hà từ anh.

Cô nhớ anh đáp án này là chắc chắn, nhưng cô không cho anh biết

“Còn anh thì nhớ em, rất nhớ, rất nhớ”

Bên đầu dây kia là tiếng thở dài, Mẫn Nhu không nói chỉ im lặng nhìn bầu trời đêm, khoe môi nở nụ cười hạnh phúc.

Lục Thiệu Phàm không có ở Lục gia, cô cũng không cảm thấy ngại ngùng như trong tưởng tượng, không khí hết sức trầm lặng, bà Lục làm việc đi sớm về trễ, đối với cô cũng hoàn thành chức trách của người mẹ chồng, giữa hai người cũng không có mâu thuẫn.

Mẫn Nhu nhàm chán sẽ đi theo dì Mai, tưới hoa cỏ trong vườn hoặc đến phòng khách xem tivi, chú ý đến các hoạt động giải trí trong thời gian tính toán cho tương lai.

Chạng vạng, Mẫn Nhu nhìn thấy vài người ra vào căn biệt thự trong tay họ xách theo cái rương, sau đó đặt vào phòng khách, Bà Lục ngồi trên ghế salon, cúi đầu chăm chú làm gì đó.

Mẫn Nhu đi vào phòng khách, bà Lục mở rương lấy ra xấp hình để lên bàn trà, một bên để cả chồng thiệp mời đã được bà viết xong lần trước.

“Tới đúng lúc lắm, mau giúp mẹ dán hình vào”

Bà Lục nhìn Mẫn Nhu, cười ngoắc tay, tay cầm nửa xấp thiệp mừng đặt đến trước mặt Mẫn Nhu, Mẫn Nhu khẽ gật đầu ngồi xuống bên cạnh bà Lục, bắt đầu đem hình để vào thiệp mừng.

“Thiệu Phàm cũng thật là, sao không chụp cho xong, công việc tuy có quan trọng nhưng chẳng lẽ chuyện chung thân đại sự thì không quan trọng sao?”

Bà Lục trách cứ Lục Thiệu Phàm mang theo sự bất mãn, không bằng trước kia chính là miệng nói nói, Mẫn Nhu liếc nhìn bà Lục, có thể thấy bà nhún mày lại.

“Hai ngày nữa mẹ bảo thư ký đi hẹn thời gian, chờ Thiệu Phàm hai đứa đi chụp lại lần nữa xem”

Bà Lục an bài như thế chắc chắn muốn cô yên tâm, chứng tỏ người Lục gia luôn ở bên cô, dù Mục Lâm Thu có âm ỉ tới đây đều không thể thay đổi hôn sự này.

Mẫn Nhu bình thần kéo khoe môi, một bên dùng keo thoa lên ảnh chụp, một bên mở miệng nói: “Hôn nhân không phải chỉ dựa vào khung hình cưới bên ngoài, con và Lục Thiếu Phàm chỉ cần ở bên nhau thế là đủ rồi”

Bà Lục gạt đầu tán thành, đôi mắt hài lòng nhìn Mẫn Nhu: “Thiếu Phàm là người đàn ông có trách nhiệm, nếu nó đã lựa chọn ở bên cạnh con thì sẽ không từ bỏ dễ dàng”

Mẫn Nhu nhìn tấm hình trong tay, cô kéo nhẹ chú rể cà vạt, Lục Thiếu Phàm cúi đầu, cô lên đôi môi mỏng của anh, động tác liên tục tự nhiên không hề đóng kịch, ánh mắt Lục Thiếu Phàm nhắm nhìn cô, kí ức đã cũ nhưng lại như mới đây, đôi mắt đó không chỉ là trách nhiệm mà còn chứa nhiều tình cảm, chính vì thế cô mới trầm mê mất đi lý trí và khả năng phán đoán.

Chuông điện thoại quàng lên, bà Lục đứng lên trước Mẫn Nhu, cầm lấy điện thoại: “Alo, đây là Lục gia”

Chỉ trong vài giây ngắn, Mẫn Nhu nghe tiếng điện thoại rớt xuống, bức hình dính trên tay, quay đầu thấy gương mặt bà Lục tái nhợt, cơ thể như không xương té xuống đất.

“Mẹ!”

Mẫn Nhu vội vàng chạy tới, hai tay đỡ lấy bà Lục, quan tâm lo lắng nói: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Đôi môi bà Lục trắng bệt run rẩy, đôi mắt vô hồn liếc nhìn sang gương mặt Mẫn Nhu, bàn tay lạnh lẽo nắm thật chặt ống tay áo Mẫn Nhu, giọng nói khàn khàn run rẩy:

“Con trai của tôi, con trai của tôi...”

Con trai, là Lục Thiếu Phàm sao?

Một cảm giác bất an xâm chiếm lấy Mẫn Nhu, cô một tay đỡ lấy bà Lục đang sắp ngã đi một tay cầm lấy điện thoại nghe.

“Dì Lục, Dì Lục”

Bên đầu dây tiếng gọi vẫn tiếp tục, Mẫn Nhu nghe ra giọng Thẩm Tấn Hàm, bên trong điện thoại hết sức ồn ào, tiếng gọi đầy hấp tấp đập vào lỗ tai cô.

“Bác sĩ Thẩm, có phải Lục Thiếu Phàm xảy ra chuyện gì không?”

Lo sợ bất an nắm chặt điện thoại, Mẫn Nhu muốn biết đáp án của Thẩm Tấn Hàm, nhưng cô lại rất sợ, tiếng ồn ào vang dội như chuông báo đánh thức nỗi sợ hãi bất an của cô.

Thẩm Tấn Hàm trầm mặc, sau đó nặng nề thở dài: “Chị dâu, lão đại bị thương đang ở bệnh viện quân khu 54 để cấp cứu”

Bên trong điện thoại là tiếng đồ đồ, Mẫn Nhu mơ màng nhìn về trước, bên ngoài cửa sổ tiếng sét đánh phá vỡ bầu trời đêm tĩnh mịch, khiến cho lòng người rối loạn.

Mẫn Nhu run lên bần bật, toàn thân vô lực, cảm giác nặng nề trên vai khiến cô hồi tỉnh, đỡ lấy bà Lục về mặt đầm xát ướt ngồi xuống ghế, Mẫn Nhu bối rối vuốt tóc, lo âu cắn môi. Khi thấy chiếc xe xuất hiện ở cửa thì trong đầu như bùng nổ, vội vàng chạy ra ngoài.

“Thiếu phu nhân...”

Cảnh vệ bước từ xe quân dụng xuống, bị một bóng người chạy vội tới đẩy mạnh ra, cửa xe dùng sức đóng lại, cảnh vệ có thể thấy sắc mặt bất an kinh hoàng của cô gái, hai tay cô run lên, mở máy xe, còn cảnh vệ chỉ trơ mắt nhìn cô lái xe đi, điên cuồng lao ra khỏi đại viện Lục gia.

Chiếc xe màu xanh chạy trên đường xe đông đúc, giống như con dã thú mất kiểm chế điên cuồng chạy đi, hai mắt Mẫn Nhu đỏ au, hàng lông mi hạ thấp che lấp tầm nhìn của cô, chân không hề giảm bớt ga.

Vượt qua vô số ngã tư đường, chiếc xe quân dụng màu xanh như một luồng sáng bắn đi, cô thì giống như kẻ điên mất hết lý trí, không ngừng tăng tốc, kim chỉ tốc độ như muốn vỡ ra, nhưng cũng không cách nào thỏa mãn tốc độ người lái.

Bàn tay trắng vì quá khắt trương khớp xương nổi ra, cô không biết mình cứ lái như thế sẽ nguy hiểm tới đâu, có đụng người hay không, trong đầu cô lúc này chỉ có Lục Thiếu Phàm, vừa nghĩ tới ở bệnh viện Lục Thiếu Phàm đang chờ đợi cô, nước mắt không ngừng tràn ra.

Cô nhớ lại lúc ở trang trại hoa, ánh mắt anh đượm vẻ tức giận, thái độ bất mãn dò xét, cho đến cô tận mắt nhìn anh rời đi. Những hình ảnh liên tiếp khiến cô trách bản thân cứ tự mình là đúng. Nếu cô không hối thúc anh đi làm việc, nếu không phải cô muốn làm người phụ nữ hiền lành độ lượng thì lúc này Lục Thiếu Phàm có lẽ không phải nằm trên bàn mổ, mà là ngồi ở nhà ôm lấy cô xem tivi.

Độ lượng gì chứ, chết đi!!

Tiếng thắng xe vang dội giữa trời đêm, không để ý đến sự chỉ trích của mọi người nơi cửa, Mẫn Nhu lau đi nước mắt, vội vàng xuống xe, kéo áo khoác chạy vào bệnh viện.

Hàng lang đầy mùi thuốc khử trùng, dáng người nhỏ nhắn của Mẫn Nhu tạo nên một vệt bóng mờ trên vách tường, gương mặt buồn bã, gió lạnh như xuyên qua lớp áo lông tựa như từng lưỡi kiếm cứa qua da thịt cô, hai tay Mẫn Nhu lạnh cóng chống vào tường, hai chân từ từ dịch chuyển lảo đảo đi về cuối hành lang.

Trước phòng giải phẫu, một vòng người bao lấy, nghe tiếng bước chân nơi hành lang ai nấy đều quay lại nhìn. Trong bóng tối, nhìn thấy bóng người lảo đảo như sắp ngã xuống đất.

“Chị dâu”

Thẩm Tấn Hàm nhìn một cái là nhận ra Mẫn Nhu, rẽ đám người ra, bước tới, nhìn thấy cơ thể Mẫn Nhu run lên không biết vì lạnh hay vì sợ, trong ánh mắt dâng lên vẻ cảm thông,

“Chị dâu, chị đừng quá lo lắng, Lục lão đại sẽ không sao đâu!”

Dù biết lời an ủi của mình không có tác dụng, Thẩm Tấn Hàm vẫn mở miệng, đem áo khoác trên người cởi ra khoác lên người Mẫn Nhu, lại bị cô cự tuyệt.

“Không cần, tôi không sao?”

Thẩm Tấn Hàm nhìn hốc mắt phẫm hồng như vẫn còn tỏ vẻ kiên cường của Mẫn Nhu, thương xót chau mày, xoay người nhìn về đám người đứng trước phòng phẫu thuật: “Lý Bân, mau đi mua cho chị dâu áo khoác”

Một thanh niên cường tráng từ trong đám người bước ra, làn da ngăm đen, đầu cắt ngắn, bộ quân phục màu xanh và giày đen chứng tỏ là quân nhân. Dưới ánh đèn mỏng manh, Mẫn Nhu có thể thấy vết máu rất to sau lưng anh ta, dường như vẫn chưa khô nên nó không hề rơi xuống.

Mẫn Nhu cảm thấy trước tối đen, cơ thể vô thức trượt xuống, Thẩm Tấn Hàm kêu to, tiếng gọi xa dần, trong não hỗn loạn, duy chỉ có một ý niệm: Là máu của Lục Thiếu Phàm sao?

Sau lưng một màu đỏ sẫm che kín, giống như ngọn lửa địa ngục không ngừng phun tới bức cô tới đường cùng, đoạt lấy chút kiên cường cuối cùng trong cô, chìm cô vào biển lửa của tuyệt vọng.

Mẫn Nhu chợt mở mắt ra, nhìn trần nhà trắng xóa, ngồi thẳng dậy, bỏ qua cảm giác choáng váng trong đầu, Mẫn Nhu mang dép lê chạy ra khỏi căn phòng bệnh yên tĩnh.

Trên hàng lang yên tĩnh nặng nề mọi thứ đã không còn tĩnh mịch, từ xa xa Mẫn Nhu nghe tiếng cãi vã, không ngừng đi lại gần cô nhìn thấy bóng người mờ hồ của bà Lục, xung quanh có một đám quan nhân như đang an ủi bà.

“Xin lỗi? Tôi không cần lời xin lỗi của cô, tôi chỉ muốn cô tránh xa con tôi ra”

Mẫn Nhu bị đám người chặn lại bên ngoài, dưới ánh đèn yếu ớt cô chỉ gương mặt của bà Lục bị cơn giận làm ất lý trí, đôi mắt đầy hận thù, hướng về phía đáng người dài nhỏ đối diện.

Mẫn Nhu chớp mắt, cô nhìn thấy Mục Lâm Thu trầm mặc như một bóng ma, tư thái tự tin kiêu ngạo dưới sự chỉ trích nghiêm khắc của bà Lục lại trở nên nhợt nhạt suy sụp tinh thần.

Ổng tay áo trái của Mục Lâm Thu được xắn lên để lộ ra vải băng màu trắng, máu ở đó mơ hồ chảy ra, lúc cô ta bước ra, dưới ngọn đèn, trên hai gò má của cô ta có vết trầy da nhỏ, vết thương của cô ta như do bị ai đó đẩy mạnh mà gây ra.

Suy nghĩ đó nảy lên trong đầu, lại bị Mẫn Nhu trấn áp, nhưng nhìn Mục Lâm Thu bị thương, cô không thể kiềm chế nổi hoài nghi đang dần dần nổi lên.

Lục Thiệu Phàm là vì cô ta mới không để ý đến an toàn của bản thân...

“Dì Lục, xin lỗi, cháu không thể đồng ý với dì, cháu không thể bỏ Thiệu Phàm được!”

Mục Lâm Thu trả lời kiên quyết nhất định không lùi bước khiến Mẫn Nhu sửng sốt, cũng khiến cho bà Lục giận đến thiết chút nữa thì ngắt đi, sắc mặt khó coi, giận dữ trừng mắt nhìn vẻ mặt kiên định của Mục Lâm Thu, trong giọng nói không hề che dấu oán hận

“Có phải cô muốn Lục gia chúng tôi đoạn tử tuyệt tôn mới hài lòng? Cô nghĩ rằng tôi và cô không biết, nắm đó nếu không vì cô, Thiệu Phong sẽ không gặp chuyện...”

“Chi Quyên, con đang nói bậy bạ gì vậy!”

Tiếng hô to vang vọng bên trong hành lang, Mẫn Nhu có thể cảm thấy một luồng gió thổi qua người, bên cạnh bà Lục xuất hiện Lục Tranh Vành, gương mặt già nua nhuốm vẻ lo lắng.

Bàn tay to vỗ đầu vai bà Lục trấn an bà, đôi mắt thâm sâu bị thương vẫn còn minh mẫn, ông khẽ thở dài, nhìn Mục Lâm Thu nói: “Mục Thiệu tướng về nhà nghỉ ngơi đi, nơi này có chúng tôi là được”

Lục Tranh Vành ra lệnh đuổi khách khiến vẻ mặt Mục Lâm Thu cứng đờ, cô ta liền lúng túng, Lục Tranh Vành dù không biểu hiện rõ ràng như bà Lục nhưng sắc mặt cũng không tốt, đối với Mục Lâm Thu vẫn còn tôn trọng phần nào có lẽ do thân phận của cha cô ta.

Mẫn Nhu đi lên, đỡ lấy thân người lão đạo của bà Lục, an ủi: “Mẹ, mẹ vào kê bên phòng bệnh nghỉ ngơi một lát, nơi này có con lo là được”

Thấy sắc mặt nhợt nhạt của Mẫn Nhu vẫn đang cố an ủi bà, vẻ mặt bà Lục có chút vui mừng, vuốt nhẹ bàn tay nhỏ lạnh lẽo của Mẫn Nhu, đau lòng oán trách.

“Sao lại không biết chăm sóc tốt cho bản thân mình thế này, Thiệu Phàm vẫn còn ở bên trong phòng cấp cứu nếu con cũng xảy ra chuyện thì người mẹ này biết làm sao?”

Sự quan tâm của bà Lục không phải chỉ để cho Mục Lâm Thu nhìn, Mẫn Nhu hiểu rõ con người bà Lục, nếu bà đã đón nhận cô, thì sẽ toàn lực che chở cô, khoe miệng Mẫn Nhu giãn ra, lắc đầu không có gì nói:

“Con không sao đâu mẹ, mẹ cứ thế làm sao chịu đựng được, mau vào ngủ một lát đi, Thiệu Phàm ra con sẽ báo với mẹ.

Đôi mắt nghiêm nghị của Lục Tranh Vành khi nhìn thấy dáng vẻ hiền thực dịu dàng của Mẫn Nhu thì liền hài lòng gật đầu, nói với bà Lục: “Chi Quyên, nghe lời Tiểu Nhu nói vào nghỉ ngơi đi con”

Cửa phòng giải phẫu mở ra, một luồng sức mạnh va vào nhau, Mẫn Nhu quay đầu lại chỉ thấy Lục Thiệu Phàm nằm trên giường bệnh được các y bác sĩ đẩy ra.

Nhóm người xung quanh tựa như thủy triều ủa lên bỏ lại cô, cô chỉ đứng ở xa nhìn Lục Thiệu Phàm, nhìn từng người quân nhân cao lớn hỏi tình hình của bác sĩ mổ chính, ngón tay mảnh khảnh bám chặt thành ghế ngồi.

“Phẫu thuật rất thuận lợi, chỉ là vết thương của bệnh nhân nằm gần bên trái tim, cho nên phải ở phòng đặc biệt để quan sát mấy ngày.”

Mẫn Nhu suy yếu, gương mặt trắng bệch, sau đó bình thần cười nhẹ, hai tay hơi run rẩy, trên người rét lạnh, nghe thấy Lục Thiệu Phàm bình an vô sự mới dần dần tản đi.

Mẫn Nhu đi chuyển hai chân cứng đờ, muốn đuổi theo mọi người, nhưng một bóng người chán nản đứng trong góc khiến cô phải dừng chân.

Mục Lâm Thu đứng trên hành lang nhìn theo, nhìn mọi người vây lấy giường bệnh, trên gương mặt cô ta nở nụ cười an tâm, ánh mắt đau lòng áy náy đó Mẫn Nhu hiểu được. Mục Lâm Thu không thể từ bỏ Lục Thiếu Phàm, dù Lục Gia kiên quyết phản đối, cô ta cũng không hề dao động. Ánh mắt hai người giao nhau, Mục Lâm Thu liền mất tự nhiên, Mẫn Nhu không dùng khí thế bức nhân để chất vấn cô ta, chỉ xoay người, đi theo tiếng bước chân ở xa.

Nếu so với Mục Lâm Thu, thì cô vẫn là kẻ may mắn, ít nhất cô có thể quanh mình chính đại chăm sóc Lục Thiếu Phàm, cùng anh vượt qua khoảng thời gian nguy hiểm nhất, còn Mục Lâm Thu danh bất chính chỉ có thể im lặng chờ đợi.

Mẫn Nhu khẽ thở dài, cô vì con đường hôn nhân của mình mà cảm khái, cũng vì tình yêu tha thiết chấp mê không tỉnh của Mục Lâm Thu mà không biết làm sao.

Cô không thể đoán được Lục Thiếu Phàm suy nghĩ gì, không biết anh người anh cần nhất là ai, anh đã đồng ý tin cô, không cho phép cô chịu thua Mục Lâm Thu thì cô phải phòng thủ đứng vững trong cuộc chiến bảo vệ hôn nhân này.

Ở trước cửa phòng bệnh không còn đám người ầm ĩ, chỉ thấy Lục Tranh Vành nói chuyện với bác sĩ điều trị, nghe tiếng động, Lục Tranh Vành quay đầu nhìn Mẫn Nhu.

“Mẹ con đang ở bên trong chăm sóc Thiếu Phàm, mau vào xem Thiếu Phàm đi”

“Dạ, con biết thưa gia gia”

Lúc Mẫn Nhu chuẩn bị mở cửa, Lục Tranh Vành mở miệng, gương mặt nghiêm túc, giọng nói trầm thấp nhuốm đậm bầu không khí.

“Thiếu Phàm là vì công việc mà bị thương, con cũng đừng suy nghĩ nhiều, con là vợ Thiếu Phàm, Thiếu Phàm có yêu con hay không, ông già như ta cũng thấy, những lời đồn đại nhảm nhí thì đừng để ý tới”

Lời nói của Lục Tranh Vành như đã đoán đúng bệnh bắt đúng thuốc, xóa tan suy nghĩ miên man của Mẫn Nhu, nhưng khi nhìn thấy Lục Thiếu Phàm vẫn hôn mê bất tỉnh nén tiếng thở dài không được.

Bà Lục chăm chú nhìn Lục Thiếu Phàm nhắm nghiền hai mắt, vẽ mặt đau lòng, thấy Mẫn Nhu đi vào mới chậm rãi che dấu nỗi đau trong lòng.

“Lại đây đi, mẹ nghĩ người đầu tiên Lục Thiếu Phàm muốn nhìn thấy khi tỉnh lại là con, chứ không phải bà già như mẹ đâu”

Bên trong căn phòng bệnh yên tĩnh, tiếng bước chân dù rất nhỏ cũng có thể nghe được, Mẫn Nhu tận lực giảm nhẹ tiếng bước chân, đi tới bên giường bệnh, nhìn trước ngực Lục Thiếu Phàm phủ lớp băng trắng, đôi mắt đỏ lên, nước mắt ngân ngấn.

Gương mặt anh tuần của Lục Thiếu Phàm vì mất quá nhiều máu mà trở nên tái nhợt, yếu ớt, đôi môi khô nứt, dù hôn mê nhưng đôi mắt có vẻ hơi nhú lại. Mẫn Nhu lại nhìn qua phía ngực trái của anh, chiếc băng trắng dính máu đỏ tươi đập vào mắt cô.

Mẫn Nhu im lặng ngồi bên giường, nhìn Lục Thiếu Phàm hôn mê lòng đau đớn. Lục Thiếu Phàm, chẳng lẽ nhất định phải dùng cách này mới khiến cho em hiểu được tình cảm của mình sao?

Trên chiếc khăn trải giường trắng như tuyết lại ướt đầm một góc do nước mắt của cô rơi xuống, Mẫn Nhu như đứa trẻ mất đi cảm giác an toàn, nắm lấy tay Lục Thiếu Phàm thật chặt, mười ngón tay đan vào nhau, phía trên là chiếc nhẫn cưới, nhìn thấy nó cơ thể run rẩy của cô mới bình thường lại.

Lục Thiếu Phàm, tại sao đến lúc này, em mới biết em yêu anh rất nhiều?

Ngón tay thon dài lướt qua gò má gầy gò của anh, Mẫn Nhu cẩn trọng vuốt nhẹ mang theo yêu thương và quan tâm: “Lục Thiếu Phàm, anh là tên lừa gạt, còn nói sẽ để em tin anh, nhưng anh thế này làm sao mang đến cho em hạnh phúc đây?”

Bà Lục nhìn Mẫn Nhu thì thâm, thở dài đứng dậy, lau đi lệ nơi khóe mắt lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh.

Mẫn Nhu cũng không biết mình ngồi như thế bao lâu, chỉ đơn thuần nhìn anh, quan sát từng hành động rất nhỏ của anh, cau mày, khóe miệng chua xót, trong lòng đau đớn, nước mắt khô đi, hai mắt sưng đỏ, cô không hề cảm thấy mệt chỉ muốn chờ đợi như vậy.

Sáng sớm ngoài cửa, tiếng chim hót thánh thót đánh thức Mẫn Nhu đang ngủ ngồi bên giường, cô dụi hai mắt, nhìn người trên giường vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, đôi mắt liền tối lại, Mẫn Nhu ngẩng đầu liền thấy bà Lục đi vào phòng bệnh, tính đi lấy chút nước ấm

Dung nhan cao quý thanh lịch của bà Lục có vẻ tiền tụy lo lắng, Mẫn Nhu thả tay Lục Thiệu Phàm ra, đón lấy bình nước trong tay bà Lục, dịu giọng nói:

“Mẹ, để con”

Bà Lục yêu thương vuốt nhẹ mái tóc quăn xốc xếch của Mẫn Nhu, giống như mẹ đối với con gái, không hề ngăn cản Mẫn Nhu hiếu thảo, gạt đầu, đi về phía Lục Thiệu Phàm.

Mẫn Nhu cầm bình nước, quan sát Lục Thiệu Phàm mê man ngủ trên giường bệnh lặng lẽ ra khỏi phòng, cảm giác hỗn loạn trong lòng cô nhờ có gió nhẹ mà trở nên khoan khoái lại.

Bên trong hành lang thoáng đãng, Mẫn Nhu liếc mắt liền thấy bóng người áo xanh cách đó không xa, quần áo dơ bẩn, ngũ quan đượm vẻ mệt mỏi. Nghe tiếng bước chân, cô ta ngẩng đầu lên bốn mắt nhìn nhau, Mẫn Nhu thấy được sự tiền tụy trong mắt Mục Lâm Thu.

Lục Thiệu Phàm vì cô ta mà bị thương, dù biết nên tin Lục Thiệu Phàm, nhưng khi nghe người khác kể lại, trong mắt liền hiện lên cảnh Lục Thiệu Phàm chạy ra trước đỡ đạn cho Mục Lâm Thu, trong lòng chua xót, cô cũng không thể gạt bản thân giả vờ như không quan tâm

“Mẫn Tiểu thư, chúng ta nói chuyện đi”

Giọng nói trong trẻo của Mục Lâm Thu trải qua một đêm liền trở nên khàn khàn, hai mắt đầy tơ máu nhìn Mẫn Nhu, trong giọng nói không hề có vẻ khép nép hay cầu xin, giống như đang đưa ra lời khiêu chiến với đối thủ, dù mệt mỏi cũng không thể che đi sự tự tin của cô ta.

Mẫn Nhu tay cầm bình bước căng thẳng, trước yêu cầu của Mục Lâm Thu cô không thể lui bước, nếu cô lựa chọn bỏ chạy như vậy trận đấu này cô chưa ra quân thì đã thua. Dù trong lòng Lục Thiệu Phàm nghĩ gì, lần này cô tuyệt đối không để Mục Lâm Thu có cơ hội chen vào, bởi vì anh từng nói sẽ để cô tin anh.

Bên trong phòng ăn của bệnh viện, vì sáng sớm nên không có nhiều người, Mẫn Nhu nhìn Mục Lâm Thu ngồi đối diện, không hề mở miệng trước, tưởng như không hề oán hận cô ta, cô cũng không có lý do chỉ trích Mục Lâm Thu, dù sao phát súng đó là do Lục Thiệu Phàm chủ động đỡ.

Hai tay Mục Lâm Thu bưng lấy chén nước nóng, anh mắt mình mẫn nhìn làn hơi nước đang bốc lên, như hồi tưởng lại, trên gương mặt nhỏ nhắn nở nụ cười hoài niệm.

“Tôi và Lục Thiệu Phàm từ khi năm tuổi đã biết nhau, lúc đó cha tôi không phải là Tư Lệnh cũng không bị điều nhiệm mà là cấp dưới của Lục gia gia”

Mục Lâm Thu chậm rãi kể lại thân phận thanh mai trúc mã giữa cô ta và Lục Thiệu Phàm, Mẫn Nhu chỉ im lặng nghe, không chen ngang, nhưng trong lòng sớm đã không còn bình tĩnh như mặt, sóng nước xôn xao.

“Thiệu Phàm từ nhỏ đã rất xuất sắc, đối với ai cũng khiêm tốn lễ phép thế nhưng bề ngoài lại nhanh nhẹn, cũng là người không dễ gì đoán được, xa xôi đến mức không ai có thể đến gần trái tim anh ấy”

Trên gương mặt Mục Lâm Thu toát lên vẻ khổ sở, giống như Mẫn Nhu trước đây, lúc yêu say đắm Kỷ Mạch Hằng đối lại một mình liếm láp vết thương.

“Cô có biết tại sao tôi lại trở thành quân nhân không?”

Mục Lâm Thu cười khổ nhìn, nhìn vẻ mặt lãnh đạm không nhúc nhích của Mẫn Nhu, không hề giận dữ, chỉ tự giễu cười một tiếng: “Nếu như được ở bên cạnh Thiệu Phàm chỉ có thể là quân nhân, tôi sẽ không chút do dự từ bỏ ước mơ của mình, khoác lên mình bộ đồ màu xanh”

Vì tình yêu từ bỏ lý tưởng của mình, Mục Lâm Thu đối với Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu với Kỷ Mạch Hằng đều là như thế này sao?

Mẫn Nhu nhìn Mục Lâm Thu, nỗi oán hận trong cô lại bị thay thế bởi sự đồng tình, Mục Lâm Thu cũng kiên cường không thua cô, về tình yêu cũng gặp thất bại như cô, nhưng những điều này không đủ để cô từ bỏ hôn nhân Lục Thiếu Phàm.

“Chúng tôi đã có rất nhiều hồi ức đẹp, như cùng nhau leo đỉnh Everest, cùng nhau vượt qua sa mạc, cùng nhau đi phiêu lưu khắp nơi.

Mục Lâm Thu nhắc lại những chuyện giữa cô ta và Lục Thiếu Phàm, đôi mắt mờ sương mang theo niềm hạnh phúc ngọt ngào, giống như những kí ức này giúp cô ta chống đỡ qua vô số đêm

Nếu quan tâm như thế, tại sao phải bỏ đi?

Mẫn Nhu tưởng như thốt ra lời chất vấn, nhưng nhớ những lời nói hèn hạ của Mẫn Tiệp cô cũng không muốn nói ra như thế với Mục Lâm Thu, cô ta cũng có cái lý của mình.

“Mục Thiếu tướng và Thiếu Phàm trải qua nhiều chuyện làm người khác thật hâm mộ”

Mẫn Nhu đứng ở góc độ công bằng cảm thấy hâm mộ quá khứ giữa hai người, dù sao giữa cô và Kỷ Mạch Hằng cũng có quá khứ, chỉ là không đáng đến mức nửa đêm giật mình tỉnh mộng suy nghĩ.

Nhìn Mục Lâm Thu tự tin mỉm cười, Mẫn Nhu cũng không tự ti, đón nhận ánh mắt của Mục Lâm Thu thản nhiên nói, giọng nói kiên định:

“Nhưng mà, những gì đẹp nhất chỉ là quá khứ, lúc này người bên cạnh Lục Thiếu Phàm là tôi, tôi mong Mục thiếu tướng có thể nhận rõ sự thật này, dù quá khứ có đẹp đến thế nào thì mọi người đều luôn nhìn về phía trước, hơn nữa, mấy năm Mục Thiếu Tướng bỏ đi, có nhiều việc đã thay đổi”

Mẫn Nhu đứng dậy, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Mục Lâm Thu, không hề tỏ ra cao ngạo cũng không cần yếu đuối trốn tránh, bình tĩnh trình bày suy nghĩ của mình.

“Tôi và Lục Thiếu Phàm đã đăng kí kết hôn, Mục thiếu tướng là người hiểu lý lẽ, tôi hy vọng cô có thể nhận rõ điểm này”

Không muốn cùng Mục Lâm Thu quanh quẩn nói về đề tài này, Mẫn Nhu cầm lấy bình nước xoay người chuẩn bị đi lấy nước, vừa đi được vài bước, sau lưng đã nghe giọng nói mát lạnh của Mục Lâm Thu vang lên:

“Thiếu Phàm chưa bao giờ làm việc mù quáng, anh ấy là người thông minh, vậy mà chỉ vừa biết cô trong một tháng liền muốn kết hôn, cô không thấy lạ sao?”

Bước chân Mẫn Nhu khẽ khựng lại, nhưng sau đó vẫn tiếp tục đi, dù trong lòng cô nghi hoặc cũng không cần Mục Lâm Thu giải thích, những khúc mắc chôn sâu trong lòng, cô tin Lục Thiếu Phàm sẽ thay cô cởi bỏ vào một ngày nào đó.

“Cô không biết cô và Diệp Tư Tình rất giống nhau sao?”

Đi ra khỏi nhà ăn, gió lạnh thổi vào hai má, đến xương cũng lạnh buốt, bên tai là giọng nói nhắc nhở vào lúc cuối cùng của Mục Lâm Thu, Mẫn Nhu lắc đầu, đem mọi ưu phiền đẩy ra khỏi suy nghĩ, hít thật sâu rồi đi về nơi lấy nước.

25. Chương 25

“Này anh nói Mục Thiếu tướng không sao, tự nhiên chạy vào khu vực có đạn, chẳng lẽ không biết đi vào đó lỡ có chuyện gì xảy ra sẽ mất mạng sao?”

“Nghe nói là do cô ta muốn lấy đồ gì đó nên chạy vào, hoàn cảnh lúc ấy mọi người cũng không phải không thấy, nhiều đầu súng chĩa tới, nếu không phải Lục thị trưởng nhanh tay đẩy cô ta, thì lúc này người nằm trong phòng ICU là ai chứ!”

“Nghe nói lúc ở bộ đội, Lục thị trưởng và Mục Lâm Thu là một đôi... Chị dâu”

Hai người đang bàn tán xôn xao bỗng giật mình đứng thẳng người, lúng túng nhìn về phía khúc quanh, thấy Mẫn Nhu cầm bình nước trên tay, áy náy gỡ đầu, không biết nên giải thích ra sao.

Mẫn Nhu nhìn hai người mặc bộ quân phục khép nép đứng đó, trong đó có Lý Bân là người đã công Lục Thiếu Phàm, khóe miệng giãn ra, cô cũng không muốn nói nhiều chỉ gật nhẹ đầu đi vào phòng bệnh của Lục Thiếu Phàm.

“Đều do anh ăn nói bậy bạ, bây giờ thì hay rồi”

“Tôi đâu có biết chị dâu đứng đó, nếu biết cho dù có trăm lá gan cũng không dám lấy thị trưởng ra đùa a!”

Bên trong phòng bệnh im lặng, Mẫn Nhu chỉ cảm thấy khó thở, trên giường bệnh trắng toát, Lục Thiếu Phàm vẫn nhắm chặt mắt không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

“Con về nhà rửa mặt nghỉ ngơi đi, mẹ ở đây là được rồi”- Bà Lục đau lòng nhìn gương mặt mệt mỏi của Mẫn Nhu, xót xa nói.

Mẫn Nhu nhìn thấy hàng mi của Lục Thiếu Phàm khẽ run, trong lòng vừa mừng vừa đau khổ, ngồi xuống bên giường, cô dịu dàng nói với bà Lục:

“Mẹ, mẹ về trước đi, buổi trưa mẹ đến thay con là được”

Mẫn Nhu giữ lấy tay Lục Thiếu Phàm, không chịu buông ta, hai mắt sưng đỏ lơ đãng nhìn xuống sàn nhà, Bà Lục thở dài đứng dậy: “Đứa nhỏ này”

Cuối cùng cũng không miễn cưỡng Mẫn Nhu, bà Lục chỉ nhìn hai người đầy ẩn ý, đối với Mẫn Nhu có vẻ hài lòng, đối với Lục Thiếu Phàm thì lại làm bà lo lắng, sau đó bà nhẹ nhàng khép cửa rời khỏi.

Mẫn Nhu thẫn thờ nhìn gương mặt gầy hắc đi của Lục Thiếu Phàm, bàn tay càng thêm siết chặt giống như đang sợ gì đó, chỉ biết nắm chặt lấy anh, chỉ có như thế mới khiến cô có cảm giác cô vẫn bên anh.

Nắng ấm chiếu vào chiếc giường đơn màu trắng, phản chiếu những luồng sáng vàng chói lọi, gương mặt của Lục Thiếu Phàm dưới ánh nắng trở nên thật trong suốt và bình yên. Mẫn Nhu để ý dưới ngực anh có vết máu, trong đầu lại nhớ tới hình ảnh anh máu chảy đầm đìa nằm trên đất, hít sâu một hơi, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh lấy khăn mặt.

Cô dùng chiếc khăn ẩm áp cẩn thận lau nhẹ gương mặt Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu vẫn dõi theo dáng vẻ say ngủ của anh. Lúc này, cô không phải không quan tâm đến lời hai người kia nói, nhưng mà cô nên giận dữ sao?

Hai mắt Mẫn Nhu sáng rực ngưng đọng nhìn Lục Thiếu Phàm, tuy vậy cô không hề phát hiện đôi mắt đang khép chặt cố gắng mở ra, lông mi như cánh ve khẽ run, bàn tay giữ ở trong tay cô cũng bắt đầu có ý thức, chạm nhẹ vào bàn tay lạnh như băng của cô.

Dưới ánh mặt trời, dáng người mỏng manh của cô trở nên thật cô độc, đôi mắt lúc nào cũng sáng ngời nay lại trống rỗng cô đơn, rõ ràng là đang nhìn anh, nhưng đôi mắt lại nhìn xuyên qua anh, rơi vào một thế giới không tên, khiến cho anh phải lo lắng suy nghĩ.

Cảm giác trên gò má khiến Mẫn Nhu bình tĩnh, trên giường bệnh, Lục Thiếu Phàm khẽ nâng nhẹ môi, đôi mắt đen sâu thẳm như biển cả nhìn cô, dịu dàng đầy yêu thương, cánh tay hơi khó khăn nhấc lên, bàn tay khô ráo vuốt ve gương mặt cô.

Mẫn Nhu nhìn anh cười yếu ớt, giữa hai hàng lông mày là sự bất lực. Cô xót xa cố nén không để nước mắt rơi xuống, buông tay Lục Thiếu Phàm ra, vội vàng bật dậy:

“Em đi gọi bác sĩ”

Bàn tay nhỏ đột nhiên bị giữ lại, Mẫn Nhu khẽ khựng lại, Lục Thiếu Phàm nắm chặt tay cô không hề có ý định buông ra, trong không khí là giọng nói yếu ớt của anh:

“Đừng đi”

Giọng nói khàn khàn bất an, giống như lo lắng cô xoay người đi rồi sẽ không quay đầu lại, Mẫn Nhu cụp mắt xuống nhưng không thể che hết đôi mắt đen, cô cũng không quay lại chỉ nhặt nhẻo nói:

“Anh nghỉ ngơi đi, em đi gọi bác sĩ”

Cô dùng sức muốn thoát khỏi sự kiểm soát của anh, chợt nghe tiếng rên đau, trái tim thắt lại vội vàng xoay người, không hề nhìn thấy anh nhúu mày đau đớn, đập vào mắt là nụ cười ảm áp, đôi mắt đen cong lên mang theo tia đắc ý.

Mẫn Nhu vừa lo lắng vừa giận, khi anh thấy trong hốc mắt cô một hàng nước mắt đang dâng lên, thì cô đã dùng một tay khác đẩy mạnh bàn tay to của anh, nhưng khi cô thấy vết thương nơi ngực rỉ máu thì liền sợ hãi quên cả phản kháng.

“Có đau không.. em.. em sẽ đi gọi bác sĩ ngay”

Mẫn Nhu nhìn thấy vết máu ở bên trái ngực ngày càng lan ra, nỗi thấp thỏm lo âu xóa đi mọi tức giận bất mãn trong lòng, nước mắt đóng đầy, phủ trên mặt, rơi xuống bằng gạc vết thương của anh, máu và nước hòa vào nhau.

“Đừng sợ, không sao cả, chỉ là lâu lâu lại ra máu”

Nhìn thấy cô như con thỏ trắng, lỗ mũi khốc đến đỏ ửng, hai mắt sưng mọng lo lắng nhìn anh, đôi môi Lục Thiệu Phàm tái nhợt nở nụ cười vui vẻ.

Sự sợ hãi của cô, sự quan tâm của cô, giọt nước mắt đầy tình cảm của cô chảy vào lòng anh khiến cho anh vui lên, lông mày nhăn lại, đôi mắt xinh đẹp đầy tia máu, dưới vành mắt xuất hiện ngấn xanh, sau đó anh nhìn ra ánh mặt trời ngoài cửa sổ, lẩm nhẩm nói:

“Anh đã ngủ bao lâu rồi?”

Mẫn Nhu lau nước mắt trên gò má, không muốn để anh vì cô mà lo lắng, mỉm cười tự nhiên, gượng ép mà xót xa, so với khóc cũng chẳng đẹp hơn bao nhiêu.

“Cũng chỉ mới mười hai giờ trôi qua”

Vậy thì mười hai giờ qua cô luôn bên cạnh anh, không ăn không uống không ngủ sao?

Đôi mắt đen của Lục Thiệu Phàm cứ nhìn Mẫn Nhu chăm chú, ánh mắt quan sát ngũ quan của cô, anh cũng nhìn thấy đằng sau vẻ kiên cường là sự mệt mỏi và suy sụp về tinh thần, cũng nhìn thấy những suy nghĩ phức tạp trong cô; chỉ như vậy anh đã đau lòng không muốn thả cô ra.

“Thiếu gia, cậu tỉnh rồi”

Phía cửa vang lên giọng nữ quen thuộc mang theo vẻ vui mừng kích động, Lục Thiệu Phàm và Mẫn Nhu quay đầu lại, thấy dì Mai cầm hộp giữ ấm đi tới, mừng rỡ nhìn Lục Thiệu Phàm nằm trên giường.

Mẫn Nhu có thể cảm giác được Lục Thiệu Phàm chắc chắn không thả tay cô ra, liền nói với dì Mai: “Dì Mai, dì gọi bác sĩ giúp con, bảo họ đến kiểm tra Lục Thiệu Phàm xem sao!”

Dì Mai tự nhiên cũng nhìn thấy hai bàn tay nắm chặt nhau của vợ chồng son, mặt mày cười một tiếng đi ra khỏi phòng tìm bác sĩ.

“Bà xã, chẳng lẽ em không muốn biết lý do anh bị thương sao?”

Thân mật gọi cô một tiếng rồi mở miệng hỏi tới một vấn đề tàn nhẫn, Mẫn Nhu mỉm cười, hờ hững nói: “Gia gia đã nói với em, anh vì việc công nên mới bị thương”

Che dấu đi cơn ghen tuông trong lòng, Mẫn Nhu không muốn chính miệng Lục Thiệu Phàm thừa nhận điều đó. Nó chỉ khiến cô lúng túng hơn mà thôi.

Nhìn dáng vẻ thản nhiên của cô, nụ cười của Lục Thiệu Phàm khẽ trầm xuống, khóe môi hạ thấp, đôi mắt thâm thúy suy ngẫm nhìn chằm chằm Mẫn Nhu, cho thấy anh rất bất mãn.

Không khí giữa hai người như bị đông cứng, không ai chịu mở miệng hỏi, cũng không ai chịu chủ động giải thích, dù muốn giải thích nhưng một câu nói của Mẫn Nhu “vì việc công mà bị thương” đã chặn đứng tất cả.

Cửa phòng lại mở ra, bác sĩ và y tá đi vào, Di Mai đi theo sau, Mẫn Nhu nhận thấy ánh là lạ của mọi người khi nhìn cô và Lục Thiếu Phàm, sự mập mờ không rõ ràng. Cô vội vàng đứng dậy, muốn buông tay Lục Thiếu Phàm ra lại bị anh cự tuyệt.

“Đứng ở đó, đừng động”

Trong mắt Lục Thiếu Phàm mang theo ý cười mơ hồ, gương mặt tuần nhã đầy vẻ kiên định không để cô bỏ đi, cánh tay phải không bị thương nâng lên bắt lấy bàn tay trắng nõn của cô.

Mẫn Nhu đối với hành động làm nũng của Lục Thiếu Phàm cũng không biết nên thế nào, nhìn anh mỉm cười, kiên nhẫn nói.

“Bác sĩ kiểm tra vết thương của anh, em ở chỗ này không tiện”

“Lục phu nhân có thể ngồi sang băng ghế bên cạnh, kiểm tra xong lại quay về là được”

Bác sĩ có lòng tốt đề nghị khiến mặt Mẫn Nhu đỏ lên, không để ý đến nếp uốn giữa hai lông mày Lục Thiếu Phàm cô lúng túng đứng xa ra, đi về bên cửa sổ. Lúc bác sĩ kiểm tra vết thương, cô chán chường nhìn phong cảnh ở phía bên ngoài.

Sau lưng, đôi mắt dịu dàng giống như tơ tằm bện chặt quấn lấy cô, vẻ mặt lưu luyến thiết tha. Cơ thể Mẫn Nhu khẽ run lên, một luồng khí lạnh chạy quanh quẩn từ bụng lên đầu, khiến cô không thể đáp lại tình cảm của Lục Thiếu Phàm, đành ép bản thân phân tán lực chú ý, nhìn xuống con đường và những chiếc xe bên dưới.

“Xuất huyết là chuyện bình thường, đừng quá lo lắng, qua hai ngày nữa sẽ chuyển biến tốt”

Di Mai tiễn bác sĩ ra ngoài, bên trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người. Mẫn Nhu điều chỉnh suy nghĩ ổn rồi mới bước đến trước giường bệnh, cẩn thận giúp Lục Thiếu Phàm đắp mền, từ đầu đến cuối, đều dùng một vẻ mặt dịu dàng, không hề thấy có chút không vui.

Sự yêu thương của Lục Thiếu Phàm sớm đã cắn nuốt chút tính cách kiên cường còn lại của cô, dù trong lòng cô có giận cũng sẽ không gây với anh, bởi vì chỉ cần nhìn vào đôi mắt đen biết nói kia, cô chia kịp mở miệng đã thất bại thê thảm.

Giữa hai người lúc này có sự tồn tại của Mục Lâm Thu và Diệp Tư Tình, khoảng cách ngày một tăng, như vậy im lặng là phương thức tốt nhất.

“Lúc đó, anh chỉ đứng cách cô ấy mấy bước, cứu người chỉ là do bản năng”

Lục Thiếu Phàm bình tĩnh thuật lại, Mẫn Nhu đang sửa sang lại sàng đan liền ngược lên nhìn vào đôi mắt bình thản của anh, có vẻ giật mình như liền cười: “Em biết rồi!”

Câu trả lời đơn giản khiến cho trong mắt Lục Thiếu Phàm hiện lên tia mát mát, bàn tay đột nhiên giữ lấy bàn tay nhỏ bé của Mẫn Nhu, giọng nói ôn tồn đượm vẻ giận dỗi: “Mẫn Nhu, em không tin anh”

Nụ cười của Mẫn Nhu trở nên cứng ngắc, cũng không gạt bỏ tay Lục Thiếu Phàm ra, mà dịu dàng giữ lấy, an ủi nói: “Em không phải không tin anh, chỉ là em hơi mệt thôi”

Lông mày Lục Thiếu Phàm nhíu lại, trên mặt đầy vẻ hoài nghi nhưng không vạch trần, anh khó khăn dịch chuyển người sang bên, nhận tiện kéo Mẫn Nhu ngồi xuống, ý đồ rõ ràng.

“Để em về nhà ngủ, anh đang bị thương đừng lộn xộn nữa”

Mẫn Nhu thấy vết thương nơi ngực của Lục Thiếu Phàm vì cử động mà lại ra máu, vội vàng ngăn lại nói, đôi mắt ân cần khiến ấy đen trên mặt Lục Thiếu Phàm tắt đi, lông mày nhướng lên, giữ nguyên quyết định của mình.

“Em muốn ngủ ở đây hay em muốn anh theo em về nhà ngủ, tự mình lựa đi”

Biết rõ bản thân bị thương trong thời gian ngắn không nên cử động, vậy mà Lục Thiếu Phàm còn lấy nó ra uy hiếp cô, Mẫn Nhu đối với hành vi xấu xa của Lục Thiếu Phàm vừa nghi hoặc vừa không biết làm sao, cuối cùng đành chấp nhận leo lên giường, ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh anh.

Cánh tay gầy gò dùng sức đem cô ôm chặt vào lòng, ngón tay thon dài vuốt ve làn da có vẻ thâm lại sau một đêm không ngủ của cô, tiếng thở nhẹ yêu thương quấn quanh tai, Mẫn Nhu từ từ nhắm mắt lại, không muốn để tâm đến những thứ làm cho cô phiền nào nữa.

Cảm giác ấm áp chạm vào mặt, trong mơ cô thấy Lục Thiếu Phàm nhẹ nhàng hôn mình, động tác cẩn thận như chạm vào con búp bê dễ vỡ, vừa quý trọng nó vừa yêu thương nó, trái tim cô lại nhẹ rung, chậm rãi đáp lại anh, muốn nói cho anh biết, cô cũng yêu anh.

Trong cơn chập chờn Mẫn Nhu cảm thấy khó thở, trước khi cô không thở được mở mắt ra thì đôi môi mềm mại đang áp chặt bỗng dời đi, để cho cô hít lấy không khí, môi nở nụ cười thản nhiên.

“Lục Thiếu Phàm... lần sau.... Nếu lần sau anh còn không tự bảo vệ mình đi cứu người khác, em sẽ.... sẽ...”

Cô mơ màng nói, đến phút cuối lại mất đi âm thanh, Mẫn Nhu bối rối vặn vẹo chân mày, những chuyện vừa xảy ra như thật như mơ, khi cảm nhận được cơ thể ấm áp bên mình mới an tâm, thả lỏng cơ thể.

“Anh xin lỗi em...”- Giọng nói chân thành xót xa đi xuyên vào cơn mơ của cô, Mẫn Nhu lười biếng tựa vào người đàn ông bên cạnh, nở nụ cười hạnh phúc, chìm sâu vào giấc ngủ.

“Chú Út, hôn lễ lần này phải làm phiền chú, cháu không muốn vì bản thân bị thương mà khiến mọi chuyện chậm lại”

Mẫn Nhu không biết mình ngủ bao lâu, lúc cô thức giấc thì đã nghe giọng nói nhỏ nhẹ ôn tồn của Lục Thiếu Phàm, dùng kính ngữ đối với người lớn.

Mẫn Nhu thoáng ngáp một cái, trong mơ hồ ý thức được có người trong phòng. Bây giờ, cô đang nằm trên giường Lục Thiếu Phàm, nếu như gặp người lớn có vẻ không được lễ phép, Mẫn Nhu rút cổ tiếp tục giả vờ ngủ.

Lục Thiếu Phàm rõ ràng đã phát hiện cô thức giấc, nhưng cũng không để cô dậy, chỉ dùng cánh tay ôm lấy cô thật chặt.

“Nghe Viễn Nam nhắc tới cháu, nói cháu cùng với một cô gái đi sang Ireland đăng kí kết hôn có thật không?”

Giọng nói khác xa với giọng ôn tồn của Lục Thiếu Phàm, giọng nói của vị trưởng bối này có phần trầm, hơi lạnh lùng, cũng không giống giọng của đàn ông trung niên, Mẫn Nhu từ từ nhắm mắt vẫn cảm nhận được ánh mắt sắc bén đang nhìn cô.

“Nếu đã quyết định lấy nhau thì hãy sống cho tốt, có một số việc, tránh được thì nên tránh”

“Cháu hiểu thưa Chú Út”

Chú út? Mẫn Nhu trong đầu tìm tòi nhân vật vừa nhắc đến, trong đầu lóe sáng, ngày đầu tiên cô ở Lục gia đã nghe Lục Thiếu Phàm nhắc tới, là con trai út của Lục Tranh Vành – Lục Cảnh Hoảng.

“Chuyện hôn lễ, chú và mẹ cháu sẽ sắp xếp, cháu cứ an tâm ở đây dưỡng bệnh đi”

“Cảm ơn chú Út”

Lục Thiếu Phàm lễ phép nói cảm ơn, Mẫn Nhu nghe tiếng bước chân xa dần, lặng lẽ ngồi dậy, quay đầu muốn nhìn chú Út thì bị bàn tay của Lục Thiếu Phàm che lại, hai mắt tối đen.

Cho đến khi tiếng cửa phòng khép lại, Lục Thiếu Phàm mới để cô nhìn thấy, Mẫn Nhu bất mãn oán hận nói: “Lục Thiếu Phàm, anh làm gì vậy!”

Lục Thiếu Phàm cương chịu nghịch ngợm mái tóc quăn trên gò má của cô, đem nó vén ra sau tai, trong đôi mắt đen lấp lánh nụ cười: “Nếu như anh nói anh không muốn để em gặp chút Út anh thì sao?”

Mẫn Nhu khó hiểu nhìn Lục Thiếu Phàm mỉm cười, cho rằng anh nói đùa, lại phát hiện sự nghiêm túc trong mắt anh liền hiểu kì, dò hỏi:

“Chẳng lẽ vẻ ngoài của chú Út rất xấu sao?”

Lục Thiếu Phàm ôm cô vào lòng, dùng cằm dưới cạ nhẹ vào đỉnh đầu cô, thì thầm nói: “Không xấu, mà còn ngược lại, đáng vẻ chú ấy quá đẹp, anh sợ em sẽ chạy theo chú ấy mất”

Trong giọng nói Lục Thiếu Phàm đầy mùi dấm chua khiến cho Mẫn Nhu không tin nhìn về phía anh, vẫn là đáng vẻ anh tuấn phi phàm, nhìn đi nhìn lại thế nào cũng cảm thấy bất thường, đôi mắt đen kia nhìn cô đầy sự chiếm hữu.

Hai má đỏ bừng, miệng cong lên, tay ôm lấy thắt lưng Lục Thiếu Phàm, đầu ôn vào trong ngực anh, xa xăm nói: “Em đã bị Lục Thiếu Phàm dùng xiềng xích khóa lại làm sao chạy theo người khác được?”

Phía trên là tiếng cười rất vui vẻ, Lục Thiếu Phàm thân mật hôn lên đỉnh đầu của cô, Mẫn Nhu ôm lấy Lục Thiếu Phàm, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cảnh trời chiều đang tắt dần, tiếng thở dài nhỏ đến mức không thể nghe được.

Cô tin Lục Thiếu Phàm, nhưng niềm tin đó lại khiến cô phải mang trong mình nỗi đau.

Không bao lâu, Bà Lục tới, hối thúc Mẫn Nhu đi về nghỉ:

“Nơi này có mẹ rồi, con đã một ngày một đêm không ngủ, mau về nghỉ ngơi đi”

Lục Thiếu Phàm cũng thật lạ, không có quần lấy cô như lần trước, gương mặt đã khôi phục chút sắc nở nụ cười, phụ họa theo: “Phải, em mau về nhà ngủ một giấc đi, sáng ngày mai lại tới”

Mẫn Nhu nhìn đáng vẻ quan tâm chăm sóc của Lục Thiếu Phàm dành cho cô, trong lòng cảm thấy rất bất thường, ngược lại bà Lục vẫn chăm chú nhìn Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm nói:

“Con không muốn gặp mẹ đến vậy sao? Từ khi mẹ bước vào, cũng chưa thấy nhìn mẹ lấy một lần”

Vừa nói, bà Lục đưa mắt nhìn Mẫn Nhu, gương mặt thanh nhã không còn vẻ thương tâm đến chết như đêm qua, vẫn là đáng vẻ ung dung sang trọng, nhưng có vẻ ghen tị với Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu đứng dậy nhường ghế cho bà Lục ngồi xuống, rồi rót giúp bà ly nước, lễ phép nói: “Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều quá rồi, mẹ thương Thiếu Phàm như thế, Thiếu Phàm sao lại không muốn gặp mẹ”

Bà Lục cười khẩy, đón lấy ly nước, phát tay ra hiệu cho Mẫn Nhu: “Con về trước đi, lái xe đang đợi dưới lầu, đừng lo cho Lục Thiếu Phàm”

Mẫn Nhu lên tiếng đáp tính đi thì bị Lục Thiếu Phàm gọi giật lại: “Bà xã, sáng mai giúp anh mang laptop tới, anh muốn xử lý chút việc”

“Lát nữa bảo lái xe mang tới đây là được, mắc công sáng sớm mai Tiểu Nhu lại phải đi nữa”

Bà Lục thiện ý đề nghị chẳng những không khiến cho Lục Thiếu Phàm vui vẻ ngược lại khóe môi hơi hạ xuống, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú Mẫn Nhu.

“Trong laptop có văn kiện quan trọng, để người lạ mang tới không tốt lắm”

Lý do chính đáng khiến cho bà Lục đồng tình nhìn Mẫn Nhu, đôi mắt mình vẫn dò xét gương mặt nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm, giống như muốn xem Lục Thiếu Phàm còn ý định gì trong đó, nhưng rồi bà chỉ nhún mày, nói với Mẫn Nhu:

“Tiểu Nhu, xem ra ngày mai phải phiền con mang tới cho Thiếu Phàm!”

Mẫn Nhu cảm giác mình như tiểu hồng mao bị đại hoi lang ăn sạch sành sanh, biết rõ Lục Thiếu Phàm cố ý nhưng vẫn là khuất phục trước đôi mắt sâu thẳm của anh.

“Dạ được, vậy con về trước”

Khi Mẫn Nhu khép cửa lại, nụ cười dịu dàng ấm áp trên môi Lục Thiếu Phàm lập tức biến mất, thay vào đó chân mày nhăn lại bất mãn, nhìn trên giường trải ra một tấm mền thô, oán giận nói:

“Mẹ, mẹ lớn tuổi rồi, thức đêm không tốt”

Bà Lục đang chải mền liền dừng lại, xoay người dùng ánh mắt trách cứ nhìn Lục Thiếu Phàm: “Đừng tưởng mẹ không đoán ra, tối nay nếu mẹ không tới, con sẽ lại ôm vợ cùng nhau ngủ trên giường”

“Bị thương còn không yên, có phải đợi tay bị phế rồi mới tỉnh ngộ, đã ba mươi tuổi đầu đầu phải là đứa trẻ bốn tuổi như Đệ Đệ, chuyện gì cũng quần lấy Tiểu Nhu”

Lục Thiếu Phàm nghe bà Lục nói thế liền bối rối, gương mặt trở nên méo mó, làn da trắng xuất hiện màu đỏ nhạt, ho nhẹ một tiếng, cầm lấy quyển tạp chí lật xem.

“Mẹ thấy con thật sự yêu Tiểu Nhu, nhưng có một số việc phải do con đích thân nói ra, nếu nghe người khác kể khó tránh khỏi sẽ tạo thành những hiểu lầm không cần thiết”

Lục Thiếu Phàm khựng lại, nhìn quyển tạp chí, môi mím lại nhìn bà Lục, mỉm cười: “Cảm ơn mẹ đã nhắc nhở, con biết”

Mẫn Nhu bước ra thang máy thì thấy Thẩm Tấn Hàm đứng đợi ngay cửa bệnh viện, có lẽ nghe tiếng thang máy mở ra, anh quay đầu nhìn Mẫn Nhu, nhếch miệng cười: “Chị dâu”

Khi nghe Thẩm Tấn Hàm kêu mình chị dâu, Mẫn Nhu có chút không quen, nhưng vẫn gật đầu cười: “Bác sĩ Thẩm có chuyện gì sao?”

Thẩm Tấn Hàm đưa chìa khóa trong tay lên, nhìn Mẫn Nhu cười: “Em tới đón chị dâu về nhà”

Tính cự tuyệt, nhưng không thấy xe Lục gia tới đành lên xe Thẩm Tấn Hàm, cô không cảm thấy Thẩm Tấn Hàm sẽ làm tổn thương cô, cô cảm thấy anh ta tới để giúp Lục Thiếu Phàm giải thích một chuyện.

Sự thật chứng minh dự cảm của cô thật chính xác, Thẩm Tấn Hàm cũng không lòng vòng mà trực tiếp nói thẳng vào đề tài, cũng là muốn cho cô thấy chân tướng mọi việc.

“Mối quan hệ giữa Mục Lâm Thu và Lục lão đại có thể dùng một câu để khái quát, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình (1)”

(1) Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình: Diễn tả tâm trạng đáng thương của người thiếu nữ đang độ tuổi tươi đẹp như hoa. Hoa – người thiếu nữ thì dạt dào tình ý, nhưng người quân tử lạnh lùng như dòng nước xiết vô tình đã phớt lờ cô. Đây là ám chỉ tình yêu đơn phương của người con gái.

Mẫn Nhu thu hồi đôi mắt đang nhìn cảnh đêm qua cửa sổ, nhìn Thẩm Tấn Hàm, thấy anh ta cười xấu xa, tựa như ngày đầu tiên gặp cô ở bệnh viện, mang theo chút đắc ý.

“Mục Lâm Thu có phải đã tìm chị dâu?”

Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn Thẩm Tấn Hàm, biểu tình làm sao Thẩm Tấn Hàm biết, anh ta chỉ quay đầu nhìn Mẫn Nhu, dương dương đắc ý, khoe miệng cong lên:

“Từ vẻ mặt buồn bực không vui của chị dâu em có thể đoán ra, nhưng chị cũng thật cứng cỏi, nếu là những người con gái khác chắc đã khóc lóc”

“Những người con gái khác? Lục Thiếu Phàm từng có bao nhiêu người phụ nữ?”

Có lẽ Mẫn Nhu cũng không biết, câu chất vấn của cô còn sắc mùi thuốc súng khiến Thẩm Tấn Hàm khản trương, cười ngượng một tiếng, nói lắp:

“Chị dâu bình tĩnh, Lục lão đại sống hơn ba mươi năm, trước khi gặp chị cũng có một số, nếu chị dâu muốn biết ngày mai nên tự mình hỏi lão đại sẽ hay hơn”

Mẫn Nhu bị lời nói của Thẩm Tấn Hàm làm cho bối rối, bên tai ửng hồng, trong lòng vừa mình vừa sợ, cô không cầu mong bản thân là người phụ nữ đầu tiên của Lục Thiếu Phàm, dù sao một người xuất chút cao quý như thế không biết có bao nhiêu phụ nữ nguyện đưa đầu, leo lên giường của anh. Cô biết Lục Thiếu Phàm giữ mình trong sạch, không ngờ lại tốt đến thế.

“Mục Lâm Thu còn kể với chị dâu là cô ta và lão đại cùng nhau trải qua rất nhiều nguy hiểm phải không?”

Dưới ánh mắt cam chịu của Mẫn Nhu, Thẩm Tấn Hàm cười nhạo nhướng mày, lúc đèn đỏ xe dừng lại, anh ta quay đầu nhìn về mặt uất ức của Mẫn Nhu liền giận dữ nói:

“Mục Lâm Thu thật sự chẳng tốt lành gì, mỗi lần cô ta đều dùng cách này để đối phó với những người phụ nữ yêu lão đại, bây giờ đến cả chị dâu cũng nói, kỳ thật, chuyện hai người đi thám hiểm này không phải chỉ có họ, còn có năm người, Lục lão đại, em, An tiểu tam, Lục tiểu tứ, cuối cùng là Mục Lâm Thu”

26. Chương 27

“Mục Lâm Thu cố chấp không để cho ai ngoài cô ta đến gần lão đại, cũng vì cố chấp mà giữa cô ta và lão đại trở thành người dưng”

Mẫn Nhu bước vào Lục gia, chậm rãi đi lên lầu, trong đầu chỉ toàn lời kể của Thẩm Tấn Hàm nhưng không thể nào quên đi mối ân oán ràng buộc giữa Lục Thiếu Phàm và Mục Lâm Thu.

“Một người phụ nữ quá thông minh muốn thăm dò trái tim một người đàn ông lúc nào cũng hồ hững sẽ khiến cô ta làm ra những hành động ngu xuẩn, thậm chí nó còn hủy đi cây cầu trúc bắc qua sông vừa tạo được một nửa mà cô ta đã hao tổn tâm sức làm ra”

“Cái chết của Thiếu Phong là đả kích lớn với lão đại, em và tiểu tam cũng lần lượt xuất ngũ, Mục Lâm Thu thì bị lão đại cự tuyệt, sau đó cô ta theo cha mình xuống phía Bắc, cứ nghĩ mọi chuyện đã kết thúc, không ngờ...”- Thẩm Tấn Hàm như đang kể một câu chuyện đùa, trên gương mặt xuất hiện vẻ trào phúng: “Cô ta lại quay về”

Mẫn Nhu cũng không đề cập đến cái chết của Lục Thiếu Phong; cô hiểu, bốn năm trước khi Lục Thiếu Phong ra đi đối với mọi người là một điều cấm kỵ, là vết thương không thể bị xé ra lần nữa, chỉ cần nhắc tới cái tên đó đều làm cho người ta khó thở.

Mẫn Nhu mở cửa phòng sách, mùi sách vở tràn ngập, căn phòng thật yên tĩnh thoải mái, đôi mắt cô nhìn lên giá sách được trang trí thanh nhã, đi tới trước bàn đọc sách, cô tìm mãi cũng không thấy laptop đâu.

Ánh mắt Mẫn Nhu liếc nhìn qua ngăn kéo dưới học bàn, không hề khóa lại. Cô chỉ cần kéo nhẹ nó đã mở ra, trục bánh xe lui vào trong, không hề có laptop mà cô cần chỉ có một quyển album thật dày.

Trái tim rung lên, Mẫn Nhu có thể đoán được bên trong là gì, biết rõ không nên xem trộm đồ riêng tư của người khác nhưng tay vẫn cầm lấy quyển album trước cả suy nghĩ.

Ngón tay khẽ di động, một tấm hình từ dưới lộ ra, Mẫn Nhu nhìn hai anh em trong bức ảnh, đầu ngón tay cũng chậm lại. Bộ quần phục mạnh mẽ, giày màu đen, gương mặt của hai anh em đều anh tuấn, trên gương mặt tô vẽ những vệt màu, tư thế oai hùng, hai anh em cùng ngồi trên cổ cưỡi đùa với nhau, ánh mặt trời chói chang phản xạ kim quang bao lấy hai người họ.

Lục Thiếu Phàm lúc đó không hề mang theo gánh nặng, nếu như Lục Thiếu Phàm vẫn còn như trước đây, vậy nụ cười của anh bây giờ sẽ còn rạng rỡ hơn nữa? Mẫn Nhu đau đớn vuốt nhẹ bức hình, gương mặt đó như đã hòa vào tính mạng của cô làm một, bên môi nở nụ cười đầy tâm sự, cô muốn đến gần thế giới của Lục Thiếu Phàm, nhưng vì sao luôn thiếu một bước.

Từng bức hình lướt qua, Mục Lâm Thu nói, cô và Diệp Tư Tình giống nhau. Khi cô thấy ảnh Diệp Tư Tình và Lục Thiếu Phong chụp với nhau, cô không thể không thừa nhận, lời ám chỉ của Mục Lâm Thu thật mỉa mai, sự kết hợp giữa cô và Lục Thiếu Phàm mang dấu ấn của một thứ hàng giả

Trái tim Mẫn Nhu như bị gai hoa chặn lại, cô muốn tiếp tục lật nhưng chỉ đành rút tay về, nỗi đau đớn cùng bất lực khiến cô chỉ biết đóng quyển album lại, đặt nó về lại ngăn kéo. Sau đó cô phát hiện một túi giấy nằm dưới quyển album.

“Hợp đồng bồi thường”

Lục Thiếu Phàm không bao giờ can thiệp vào chuyện kinh doanh, mọi việc đều do bà Lục phụ trách, Mẫn Nhu nghi ngờ nhìn chiếc túi giấy còn mới tinh, bên góc còn có chữ kí của Lục Thiếu Phàm.

“Thánh sống a, ba trăm ngàn này đem trả cũng không nói tiếng.”- Giọng nói của Chân Ni đột nhiên xuất hiện trong đầu cũng như cảnh tỉnh Mẫn Nhu, một điều không thể nay lại thành có thể.

Không cần biết bản thân có đúng hay không, Mẫn Nhu như ngừng thở vội vàng mở túi giấy lấy bản hợp đồng ra. Cô lật đến tờ cuối cùng, khi nhìn thấy hai chữ kí trên tờ giấy thể giới xung quanh cô như xoay tròn trời lồng đất lở, trong lòng chua chát.

Lục Thiệu Phàm đã giấu giếm cô bao nhiêu chuyện?

Tờ giấy trong tay bị giữ chặt nhả lại, Mẫn Nhu đưa mắt nhìn lên quyển album. Nếu như Lục Thiệu Phàm chỉ vì muốn bù đắp nỗi áy náy dành cho Diệp Tư Tình mà lựa chọn hi sinh hạnh phúc cả đời mình hoàn thành niềm hạnh phúc mà Diệp Tư Tình muốn, vậy cô nên xử sự thế nào đây?

Đôi mắt như tơ tằm, đầy tình cảm lưu luyến quán chặt vào trong mắt cô, thật sự vì áy náy với người thân mà mới có tình cảm đó. Nếu quả thật cô chỉ là hình bóng của ai đó, như vậy cuộc hôn nhân này sẽ rất khó khăn sao?

Mẫn Nhu cố gắng thở đều, không khí lạnh lẽo tràn vào ngực áp chế luồng cảm xúc xuống, đem bản hợp đồng cất lại, trên mặt tỏ vẻ bình tĩnh.

Lục Thiệu Phàm, em đã tin tưởng anh, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, nhưng sau khi yêu anh, anh lại khiến em đau lòng thế này!!

Sáng ngày thứ hai, Mẫn Nhu chạy tới bệnh viện thì bên trong phòng bệnh đã có hơn ba người, đó là Đậu Đậu mấy ngày không gặp, và cả cha mẹ của Diệp Tư Tình.

“Mẹ, mẹ!!”

Đậu Đậu vừa nhìn thấy Mẫn Nhu liền giãy giụa nhảy khỏi lòng bà Diệp, không để ý đến sự can ngăn của bà ấy, trượt xuống đầu gối của bà Diệp, hai chân di chuyển chạy tới ôm lấy chân Mẫn Nhu.

“Mẹ, Đậu Đậu rất nhớ mẹ”

Chiếc đầu nhỏ ngẩng lên, gương mặt nhỏ trắng nõn như chiếc bánh bao, hai đôi mắt mọng nước, hàng lông mi như cây quạt nhỏ vẫy vẫy, đôi môi bụ bẫm ửng ửng, mặt nhăn lại, mũi nho nhỏ, hai mắt mở to, ủy khuất nhìn cô.

Trong lòng Mẫn Nhu cảm thấy chua xót, dù là vì chuyện của Diệp Tư Tình hay mâu thuẫn giữa cô và Lục Thiệu Phàm cũng không nên trút giận lên người trẻ con, dù sao Đậu Đậu cũng là đứa trẻ không cha không mẹ vô cùng đáng thương.

Mẫn Nhu đặt chiếc laptop sang một bên, ngồi xổm xuống ôm Đậu Đậu vào lòng, nựng xoa xoa gương mặt, cứng chùi nói: “Đậu Đậu của mẹ vẫn khỏe chứ? Mẹ rất nhớ Đậu Đậu a!”

“Đậu Đậu ngoan, mau tới đây”- Bà Diệp có vẻ lúng túng, áy náy nhìn Mẫn Nhu cười, muốn ôm Đậu Đậu đi tránh làm phiền Mẫn Nhu.

Đậu Đậu dùng đôi tay ngắn giữ lấy cổ Mẫn Nhu, dù bà Diệp lôi kéo thế nào cũng không buông ra, tiếng trẻ con khóc đến tê tâm liệt phế rất đáng thương.

“Đậu Đậu không chịu, Đậu Đậu muốn ở với ba và mẹ, Đậu Đậu muốn về nhà”

Mẫn Nhu nháy mắt với bà Diệp, âu yếm ôm Đậu Đậu, ánh mắt liếc nhìn Lục Thiệu Phàm. Đôi mắt đen dịu dàng ấy vẫn ngắm nhìn cô, khiến cho cô trong chốc lát hoảng hốt nhưng sau đó cũng gạt sang bên, nhẹ nhàng xoa dịu Đậu Đậu đang khúc thúc thúc, dỗ dành nói:

“Đậu Đậu cũng thấy mà, cha con bây giờ cần người chăm sóc, mẹ chăm sóc cha rồi, sẽ không có thời gian chăm sóc Đậu Đậu. Cho nên Đậu Đậu phải ngoan, nghe lời bà ngoại, để bà ngoại chăm sóc con được không?”

Đậu Đậu hít hít mũi, hai mắt lưng tròng, vùi chiếc đầu nhỏ vào sau gáy Mẫn Nhu, nhẹ nhàng thương lượng nói:

“Vậy sao mẹ không chăm sóc Đậu Đậu, để bà ngoại chăm sóc cha”

Mẫn Nhu nghẹn lời, khóe mắt nhướn lên, không biết trả lời thế nào. Bên đầu kia, Lục Thiếu Phàm đã thiếu kiên nhẫn liền đe dọa nói: “Con cái bất hiếu sẽ biến thành trư bát giới, Đậu Đậu có phải cũng muốn mọc tai heo không?”

Quả nhiên, Đậu Đậu liền nhăn mặt, ôm chặt lấy Mẫn Nhu, cơ thể mũm mĩm run lên, sợ hãi la ầm lên: “Đậu Đậu không muốn thành heo con, Đậu Đậu không muốn mọc tai heo”

“Vậy Đậu Đậu phải nghe lời có biết chưa?”

Mẫn Nhu đồng tình vỗ lưng Đậu Đậu, ánh mắt trách cứ nhìn Lục Thiếu Phàm, nhưng anh chỉ cười vô hại, gương mặt anh tuần không hề có chút chột dạ sau khi lừa gạt người khác. Mẫn Nhu liền cảm thấy tò mò, có phải tuổi thơ của Đậu Đậu cũng chỉ toàn một màu đen?

“Được rồi, Thiếu Phàm còn phải nghỉ ngơi, chúng ta nên đi thôi”- Từ khi bước vào, Mẫn Nhu vẫn chưa có cơ hội quan sát Ông Diệp. Nghe giọng nói chừng chắc mạnh mẽ của ông, cô mới đưa mắt nhìn người đàn ông trung niên đứng dậy.

Cố thể có vẻ rần rở, không cao lắm, gương mặt nghiêm túc, cả người đều toát lên vẻ nghiêm nghị của người làm kinh doanh, bộ quần áo đơn giản khiến cho ông trở nên hiền hòa.

“Thiếu Phàm, cháu lo dưỡng bệnh đi, đừng có lao đầu vào công việc như vậy!”

Ông Diệp dặn dò Lục Thiếu Phàm vài câu, rồi giục bà Diệp ôm lấy Đậu Đậu đang lưu luyến không chịu đi, lúc đi đến cửa Đậu Đậu không quên ngoái cổ lại nhắc: “Mẹ, mẹ nhớ, nhất định phải tới đón Đậu Đậu”

Ông Diệp không đi ngang qua Mẫn Nhu, chỉ nhẹ nhàng liếc nhìn, chỉ nhiều đó đã khiến cho Mẫn Nhu cảm thấy mất tự nhiên muốn né tránh, ánh mắt soi mói đánh giá khiến người khác không thoải mái

Từ khi cô bước vào, bà Diệp vẫn dùng ánh mắt ôn hòa nhìn cô. Mẫn Nhu cũng hiểu, có lẽ bà ấy coi cô là Diệp Tư Tình, ánh mắt của Ông Diệp cũng không quá khó hiểu, phải chăng hai người cũng cho rằng Lục Thiếu Phàm lấy cô chẳng qua để bù đắp nỗi áy náy?

Thậm chí đáng sợ hơn là muốn cho Đậu Đậu một người mẹ nuôi giống như mẹ đẻ?

Mẫn Nhu nhắm mắt lại, đẩy những suy nghĩ miên man ra khỏi đầu, cô cũng không muốn thay đổi cái nhìn của người ngoài với hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm. Ổn định cảm xúc, cô cầm máy tính đi đến trước mặt laptop, giúp anh mở chiếc bàn đi động đặt laptop lên.

“Tối qua em ngủ không ngon sao?”

Mẫn Nhu đang mở máy tính nghe thấy vậy liền sững sốt, ngay sau đó cô liền nở nụ cười rạng rỡ, cố gắng che dấu vẻ mệt mỏi, nhấn nút mở máy, đáp lại: “Không có!”

Ngón tay thon dài chạm nhẹ vào gò má gầy gò của cô, nụ cười Mẫn Nhu trở nên gượng gạo, quay đầu liền thấy đôi mắt đen chưa xốt của Lục Thiếu Phàm, dáng người mảnh mai bị anh ôm vào lòng.

“Em ở trong mắt anh giống như chén nước tinh khiết, nó rất trong suốt vì vậy đừng nói dối anh, hiểu không?”

Anh xoa nhẹ đầu cô, giọng nói dịu dàng đầy yêu thương, cơ thể mệt mỏi của Mẫn Nhu cố gắng gượng dậy hôm nay liền tựa vào người anh tránh không chạm vào vết thương bên ngực trái, lắng nghe tiếng tim đập của anh.

Màn hình đen đối diện phản chiếu một nam nữ đang ôm nhau, Mẫn Nhu nhìn Lục Thiếu Phàm, quan sát vẻ mặt của anh, sự ân cần quan tâm xuất phát từ nội tâm của Lục Thiếu Phàm khiến cô phải dẹp bỏ mọi mâu thuẫn trong lòng.

“Em ngủ không được..”

Cô thành thật trả lời, lông mày Lục Thiếu Phàm khẽ nhíu lại, đầu ngón tay nâng cằm dưới của cô lên, đôi mắt đen nhìn sâu vào đồng tử của cô, dường như nhìn thấy được sự phiền não ở đáy mắt mà cô không muốn ai biết.

Bàn tay nhỏ lạnh lẽo bắt lấy ngón tay ấm áp của Lục Thiếu Phàm, giống như bắt được lục bình giữa biển khơi, tâm trạng lo lắng của Mẫn Nhu có chút bình tĩnh lại, nghiêm túc dõi theo anh, từng chữ từng chữ một nói:

“Lục Thiếu Phàm, anh sẽ vì một hình bóng mà dám hi sinh hạnh phúc của mình sao?”

Trong phòng bệnh, mọi thứ đều yên lặng, hai mắt Mẫn Nhu mở to cẩn thận nhìn chăm chú Lục Thiếu Phàm, bàn tay nhỏ giữ lấy tay anh khê siết chặt, giọng nói dịu dàng chán nản cất lên:

“Anh giống như một dòng nước xoáy, càng tới gần càng nguy hiểm. nhưng nếu không đến gần, em không thể nào hiểu được anh, nhưng em sợ, khi em rút xuống dòng xoáy đó, thứ đang đợi em là kết quả mà em không thể đối mặt’

Lục Thiếu Phàm chỉ im lặng nghe cô nói, lần đầu tiên nghe cô nói ra những bất an trong lòng, đôi mắt đen tối lại dâng lên nỗi cô đơn khiến cho đôi môi anh mím chặt, nụ cười trong mắt biến mất chỉ còn lại vẻ nghiêm túc vắng lặng.

Mẫn Nhu nhìn vẻ mặt trầm mặc của anh, cảm giác trong cô là tuyệt vọng tựa như hòn đá chìm xuống đáy biển. Cô đột nhiên cảm thấy, việc cô thân nhiên nằm trong lòng anh thật mỉa mai, bên môi chưa xót lan tỏa; cô muốn thoát khỏi lòng anh, lại phát hiện cánh tay của anh giữ chặt lấy thắt lưng, không để cô bỏ đi.

Tay Mẫn Nhu siết chặt tấm mền bên dưới, cố gắng kiềm nén nỗi tuyệt vọng đang khuếch tán, chăm chú nhìn từng nét mắt của anh, tận lực ép bản thân tỉnh táo lại:

“Bất kể người khác nghĩ thế nào, em chỉ cần anh nói cho em biết, bắt đầu giữa chúng ta là dựa vào bóng hình của người khác sao?”

Cô đánh cuộc tất cả, thua thì sao, cùng lắm quẹo một vòng, quay về lúc khởi điểm không có Lục Thiếu Phàm, không có gia đình ấm áp, cũng không có tình yêu mà cô khát vọng.

“Phải”

Lục Thiếu Phàm bình thản nói, từng chữ một đem cô đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, khiến cho niềm hạnh phúc trong cô vô tình đảo ngược, anh, giống như một kẻ độc tài ở trên cao giam cầm cô, lạnh lùng nhìn đáng vẻ thẳng thốt của cô.

Thì ra cô chỉ là thế thân, giúp anh giảm bớt đi cảm giác tội lỗi, tình yêu sâu đậm, tất cả chẳng qua là do cô vọng tưởng sao?

Nước mắt chảy xuống, trong mắt mọng nước, cố ép nó chảy ngược lại nhưng nó lại không tiếng động rơi xuống. Cô không muốn để anh nhìn thấy vẻ yếu ớt của mình, nhưng lại đau lòng đến mức không thể không rút nước mắt, dùng tay lau đi, càng lau càng nhiều, nước mắt thấm ướt cả lớp băng của Lục Thiếu Phàm.

“Lục Thiếu Phàm, anh làm sao có thể... có thể tàn nhẫn đến thế!!”

Kỷ Mạch Hằng tổn thương cô nhưng cũng không đau như bây giờ, niềm hạnh phúc cô vẫn tưởng đã nắm trong tay nay bị Lục Thiếu Phàm cướp đi, mọi ước mơ và tương lai đẹp đẽ của cô.

Anh, hoàn mỹ như một vị thần, xuất hiện giữa lúc cô tuyệt vọng, mang đến cho cô cuộc sống đẹp như trong truyện. Khi cô đang chìm đắm trong hạnh phúc đến mọng mị đầu óc thì anh giáng một đòn cảnh cáo, hất đổ tòa thành mộng ảo của cô. Lúc này cô nhận ra người tàn nhẫn nhất không phải Kỷ Mạch Hằng mà là Lục Thiếu Phàm!!

“Em muốn hạnh phúc, nhưng không muốn làm kẻ thế thân nhận sự bố thí của người khác... em không cần”

Cô quả quyết nhìn anh, như con thú bị thương, trong mắt không che dấu đi được nỗi đau, muốn thoát khỏi sự trói buộc của anh lại bị anh một lần nữa ngăn cản.

Cho đến giờ phút này, khi biết anh tàn nhẫn, cô vẫn không muốn làm đau anh, vẫn nằm yên trong lòng anh, Mẫn Nhu âm thầm phỉ nhổ bản thân, yêu, có phải cô lại một lần nữa đánh mất đi tôn nghiêm của bản thân?

Ngón tay thon dài êm ái lau đi nước mắt của cô, nó đã từng khiến cô mê đắm nhưng bây giờ lại trở thành một hạnh động mỉa mai, Mẫn Nhu quật cường né đầu ra thoát khỏi tay anh.

Trước mặt Lục Thiếu Phàm, cô còn có tư cách tỏ ra kiên cường được sao? Nếu không, vì sao anh lại lau đi hai gò má ướt đầm của cô, khiến cho trái tim cô không tự chủ mà rung lên, nước mắt lại một lần nữa tuôn trào che đi tầm nhìn của cô.

“Lần đầu tiên anh gặp cô gái đó vào một đêm giá rét. Cô gái đó một thân một mình ngồi trên ghế đá bên ngoài cổng, hình ảnh quen thuộc đến mức khiến anh phải dừng mọi công việc lại, đứng phía trước cửa sổ nhìn. Nhìn gương mặt đỏ bừng vì lạnh nhưng vẫn cười rất hạnh phúc của cô, cách cô gái cẩn thận dấu túi giấy vào trong ngực...”

Giọng nói trầm thấp, mang theo niềm vui phát ra từ đáy lòng, bàn tay bên eo cô siết chặt, không để cô có bất cứ cơ hội nào bỏ đi.

“Cũng vì cô gái đó, lần đầu tiên anh phá lệ, dùng quyền lực trong tay làm chuyện tư, đồng ý đóng mộc, nhưng cô gái đến rồi đi không hề nhìn lấy anh dù chỉ một lần, bởi vì ở trong đôi mắt xinh đẹp của cô ấy đã có hình bóng của một người đàn ông khác...”

Mẫn Nhu sững sờ quên cả cử động, nước mắt đọng lại nhưng không rơi xuống, đôi mắt kinh ngạc nhìn gương mặt anh tuấn, anh chỉ lau nhẹ đi nước mắt của cô, tiếp tục nói:

“Lần kế tiếp anh nhìn thấy bóng người quen thuộc đó là khi cô ấy đang thất thần đi trên vỉa hè, chỉ cần liếc mắt nhìn cũng khiến anh kích động và phải song sắt trên đường, nhưng cô ấy không quay đầu lại nhìn mà từ từ biến mất khỏi tầm mắt của anh”

“Hai năm sau khi anh nhớ đến cô gái đó, cô ấy lại một lần nữa xuất hiện. Dưới ánh đèn đường Hồ Nam, cô ấy kinh ngạc nhìn anh, lúc đó anh mới nhận ra suốt hai năm qua hình bóng anh giữ trong tim không phải là Tư Tình, người khiến anh nhớ mãi không quên là hình bóng cô gái ngồi trong đêm”

Lời của Lục Thiếu Phàm nói như chiếc máy chiếu phim đang chạy, từng hình ảnh hiện lên trong đầu cô, kí ức chôn sâu trong cô liền bừng tỉnh, những quá khứ không muốn nhớ lại nay vì Lục Thiếu Phàm mà nó lại mang một ý nghĩa khác.

“Khi anh thấy cô ấy tuyệt vọng đứng trên cầu, không hề nghĩ ngợi, anh liền chạy tới kéo cô ấy xuống, nhưng cô ấy vẫn không để ý đến anh, chỉ vì người đàn ông đó vẫn nằm trong tim cô, dù anh ta có làm tổn thương cô ấy đến thế nào”

Mẫn Nhu không dám tin che miệng lại, hai mắt mở to, nhìn Lục Thiếu Phàm. Trong đôi mắt đen trong suốt của anh là tình cảm thâm thiết mang theo chút bất mãn. Nỗi kinh ngạc khiến cô rơi lệ, bàn tay lướt qua cánh tay anh, nóng bỏng để trên ngực.

“Trong mắt em, chỉ có người đàn ông đó, chưa từng có chỗ cho anh”

Lục Thiếu Phàm đột nhiên ngồi dậy, cố gắng chịu đau, khiến cho cô lo lắng nâng người dậy muốn đỡ lấy anh, nhưng cảm bị nâng lên, anh hôn khẽ lên khóe môi cô, dưới ánh nắng mặt trời cô chỉ nhìn thấy tình yêu chân thành từ anh.

“Thật may, đến lần thứ năm, cô ấy cũng nhìn thấy anh”

Đêm đông đó, luồng ánh sáng ấm áp kia; trên đường chiếc xe chạy như bay; trước cửa Mẫn gia, người đàn ông tao nhã tựa như vương tử; ở cầu, cái ôm ấm áp mang theo mùi thơm ngát; lúc ở trong bệnh viện, đôi mắt đen đó khiến cô đỏ mặt, những hình ảnh mơ hồ lướt qua mắt cô.

Nhìn gương mặt anh tuấn nở nụ cười nhạt, Mẫn Nhu đột nhiên cảm thấy vừa hạnh phúc vừa xót xa, thì ra lúc cô khó khăn nhất người luôn ở bên cô vẫn là người đàn ông này.

Môi cong lên, Mẫn Nhu say mê nhìn ngắm Lục Thiếu Phàm, hai bàn tay nhỏ nhắn mềm mại giữ lấy mặt anh, ánh mắt lướt qua lướt lại lưu luyến không rời, cúi thấp người, đôi môi đỏ nhẹ nhàng đáp xuống trên đôi môi mỏng của Lục Thiếu Phàm.

Gương mặt nhợt nhạt của Lục Thiếu Phàm xuất hiện nụ cười rạng rỡ, khép mắt lại, giữ lấy ót cô, dịu dàng đáp trả, khiến cho cô cảm nhận được tình cảm và sự quan tâm của anh.

“Sáng nay chắc em không thể đến bệnh viện được, tối em sẽ tới”

Mẫn Nhu gọi điện cho Lục Thiếu Phàm, cô nhẹ kéo màn cửa sổ lên, dịu giọng nói.

Ánh nắng ấm áp nghiêng nghiêng chiếu vào trên gương mặt, Mẫn Nhu nheo nheo mắt lại, cô tựa như con mèo nhỏ nằm dưới ánh mặt trời, lưỡi biếng tựa vào khung cửa sổ nghe điện thoại, bên tai là giọng nói ôn tồn của Lục Thiếu Phàm.

“Có chuyện gì sao? Buổi tối đến cũng được”

Bên trong giọng nói Lục Thiếu Phàm có chút mát mẻ, Mẫn Nhu cảm nhận được là anh cố ý để cho thấy. Lục Thiếu Phàm là người cư xử rất khéo léo, sao lại dễ dàng bộc lộ cảm xúc của mình, trừ khi là anh cố ý.

Gương mặt rạng rỡ, nụ cười lúm đồng tiền xinh như hoa, tâm trạng vui vẻ đi về phòng thay đồ, rồi đáp trả Lục Thiếu Phàm: “Hôm nay em phải tham gia hoạt động phát ngôn bên ngoài”

Lục Thiếu Phàm cũng không hề mất vui, chỉ dặn dò cô cẩn thận. Mẫn Nhu thay quần áo xong bước xuống lầu. Lời bà Lục nói ra làm cho cô thẹn thùng xấu hổ.

“Thiếu Phàm sức khỏe không tốt, con cũng nên chú ý, đừng có lúc nào cũng chịu theo ý nó làm ảnh hưởng đến sức khỏe, nếu không hối cũng không kịp.”

Mẫn Nhu mỉm cười nhận lấy bữa sáng bà Lục đưa sang, hai tai nóng lên, vẻ mặt cũng không cần phải nói tới. Bà Lục nói những lời này với cô xem ra là do không thể khuyên được Lục Thiếu Phàm nên mới hạ thủ sang cô.

“Dạ con biết thưa mẹ”

Bà Lục nghe thấy đáp án mình muốn liền ừ một tiếng hài lòng, cúi đầu tiếp tục ăn sáng.

“Mẹ, hôm nay con phải tham gia hoạt động phát ngôn của một nhãn hàng đồng hồ đeo tay nên sáng nay không thể tới bệnh viện, mẹ để Di Mai tới đó chăm sóc Lục Thiếu Phàm trước buổi chiều con sẽ sang”

Mẫn Nhu nhìn thấy vẻ mặt bà Lục hơn chậm lại, bà đặt dao nĩa xuống nhìn chăm chú cô, Mẫn Nhu cũng đoán được lời bà Lục sắp nói

“Mẹ không có ý coi thường công việc của con. Nhưng với địa vị của Lục gia, mọi việc đều phải cẩn trọng một chút tránh để người khác nắm được điểm yếu. Hơn nữa sau khi kết hôn, nhà cũng cần có phụ nữ chăm lo, vì vậy mẹ vẫn hy vọng con có thể ở bên cạnh Lục Thiếu Phàm”

Lời bà Lục nói không phải không có lý. Nếu cô cứ kiên quyết không chịu rút khỏi giới văn nghệ thì những scandal đối trắng thay đen cũng đủ khiến cho trường bối Lục gia có cớ chỉ trích cô. Hơn nữa, sau khi lấy Lục Thiếu Phàm, cô càng xác định rõ bản thân cần gì.

“Dạ, con sẽ giải quyết tốt, mẹ đừng lo”

Bà Lục nhìn vẻ mặt Mẫn Nhu không có cái gọi là bằng mặt mà không bằng lòng liền cười nhạt, cầm lấy tờ báo tiếp tục đọc

“Chuyện hôn lễ, con cũng đừng lo, Chú út của con sẽ sắp xếp, con chỉ cần chăm sóc Thiếu Phàm cho tốt là được”

“Dạ”

Mẫn Nhu cũng không tính toán chuyện hôn lễ. Theo tác phong của Lục gia, họ chắc chắn không bạc đãi cô, cô cần gì mà phải lo chứ. Bây giờ, Lục Thiếu Phàm là thứ quan trọng nhất trong cuộc sống của cô, vì anh mà từ bỏ sự nghiệp mấy năm qua mà cô đã cố gắng thì đã sao?

Cô từng vì một người đàn ông không đáng để ý mà từ bỏ con đường của mình, rõ ràng rất ghét giới giải trí đầy giả dối nhưng cô vẫn ép bản thân đi về phía thâm sâu. Dù đánh mất bản thân cũng không hối hận, bây giờ lúc nhận ra tất cả chẳng qua do cô đa tình mà thôi.

“Nhu, cậu suy nghĩ kĩ chưa?”

Bên trong phòng dành cho khách, thợ trang điểm giúp Mẫn Nhu make-up, Chân Ni thì gác một chân lên ghế, như con chó nhỏ đáng thương hạ vai nhìn Mẫn Nhu.

Khi thợ trang điểm làm xong phần mắt, Mẫn Nhu mới từ từ mở ra, đôi mắt đen sáng rực lộ vẻ quyết tâm, đôi môi màu hồng sáng bóng khiến ai cũng mê muội, khóe môi kéo lên dùng tay xoa nhẹ đầu Chân Ni.

“Chân Ni, cậu từ trước tới giờ luôn ủng hộ quyết định của mình, lần này, mình hi vọng cũng như thế”

“Haiz, thất nghiệp thì thất nghiệp, cùng lắm qua nhà cậu ăn bám”

Chân Ni đứng dậy vỗ vỗ vai Mẫn Nhu, lời nói tuy ỉu rĩ nhưng vẫn ủng hộ cô, nhận lấy thẻ đại biểu do nhân viên đưa tới đeo lên cho Mẫn Nhu.

“Đi thôi, tất cả phóng viên đều đang chờ”

Lối đi không quá rộng, Mẫn Nhu cùng nhân viên làm việc và bảo vệ đều tùm lại chặn đám kí giả, vội vã chạy vào hội trường.

Nhìn đám đông ở phía trước Mẫn Nhu liền khựng lại, hai mắt ngược lên, nhìn Kỷ Mạch Hằng trong bộ tây trang trắng thớm tựa như pho tượng đứng đối diện cô, phía sau Kỷ Mạch Hằng là trợ lý đang cầm hồ sơ

Buổi khai trương hôm nay diễn ra dưới danh nghĩa Kỷ thị thì việc gặp Kỷ Mạch Hằng cũng không có gì lạ, Mẫn Nhu đã tính tới tình huống tệ nhất. Giống như lúc này, cô cũng không nhìn Kỷ Mạch Hằng quá một giây liền cúi đầu nói nhỏ với Chân Ni rồi cất bước.

Lúc đi lướt qua nhau, Mẫn Nhu vẫn cùng nhân viên nói chuyện phiếm, tỏ vẻ không thấy anh ta. Gương mặt sáng rực tinh xảo, nụ cười thả lỏng để lộ lúm đồng tiền, đôi mắt xinh đẹp linh động đã sớm không còn sự hiện hữu của Kỷ Mạch Hằng.

“Tổng tài, có cần đi kiểm tra không?”

Trợ lý cẩn thận hỏi thăm vị thiếu tổng trẻ tuổi lại lạnh như băng, theo ánh mắt của vị thiếu tổng nhìn về phía nữ minh tinh đang bị mọi người vây lấy, trong mắt xuất hiện vẻ ai oán, nếu bạn gái có thể bằng nửa cô minh tinh đó thì tốt.

Đôi mắt Kỷ Mạch Hằng lóe lên, gương mặt lạnh lùng nhìn trợ lý đang si mê nhìn, giọng nói thâm trầm, môi kéo lên, lạnh lẽo nói: “Không cần, anh về tổng công ti trước đi”

“Thiếu Tổng, ngài...”

Kỷ Mạch Hằng đảo mắt, nhìn về phía lối đi nhỏ đã khôi phục trạng thái vắng lặng, cầm lấy bản kế hoạch trong tay trợ lý: “Hoạt động ở đây kết thúc tôi sẽ về”

Cửa hội trường bị đẩy mạnh ra, trong chớp mắt, vô số ánh đèn flash lóe lên, cả hội trường sáng như ban ngày, từng luồng sáng bạc đẹp như ngọc chiếu rọi.

Lúc bóng người mảnh mai xuất hiện trước ánh đèn Flash, tất cả ký giả đều tranh nhau rời khỏi chỗ, chen chúc đi về phía cửa. Tiếng ký giả phóng vấn hòa lẫn với tiếng can ngăn của nhân viên làm việc liên tiếp nhau không dứt.

Đám kí giả điên cuồng bị đẩy ra, để lại một con đường trống, Mẫn Nhu bị ánh đèn Flash làm chói mắt liền nheo lại, dưới sự che chở của Chân Ni liền vào trong hội trường,

“Mẫn Tiểu thư, rất vui khi thấy cô tới đây”

Ông Piaget cũng lịch sự như đàn ông Châu Âu, theo phép tắc cầm lấy tay trái Mẫn Nhu khê hôn lên mu bàn tay, ánh mắt nhìn tới chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, liền nhướng mày nhìn Mẫn Nhu. Cô chỉ thản nhiên cười không giải thích.

Đôi giày boot cao cổ màu đen kết hợp vào chiếc quần màu ca phê, chiếc áo gile màu đen bằng vải kaki che kín lưng, mái tóc dài được buộc cao. Trước ống kính, Mẫn Nhu mỉm cười cố ý để lộ vật phẩm trên cổ tay, toàn thân toát lên vẻ cao quý quyền rũ, là người đại diện cho nhãn hàng “bá tước”

Cô giống như ngôi sao sáng giữa ngân hà, lúc nào cũng tỏa ra ánh sáng chói mắt rạng rỡ và lấp lánh như chính cô. Đường như ông trời sinh cô ra là để tỏa sáng, môi đỏ mọng mỉm cười quyến rũ, ánh đèn flash lóe lên không ngừng tăng nhanh.

Mẫn Nhu vẫn duy trì nụ cười hiền hòa, vẻ bề ngoài chói lọi, nhưng trong tâm lại thấy mệt mỏi. Trước yêu cầu của kí giả, cô chỉ dịu dàng mỉm cười, tạo dáng, để mặc cho vô số ống kính chụp lại khoảnh khắc xinh đẹp của bản thân.

Mẫn Nhu có cảm giác có ánh mắt của ai đó đang chăm chú quan sát khiến cô cười cứng đơ, cảm giác không tự nhiên, theo giác quan thứ sáu, cô hướng về nơi ánh mắt phát ra lại thấy không có ai.

Là do cô quá mệt mỏi nên xuất hiện ảo giác sao? Lòng mảy may chau lại, nghi ngờ nhìn lần nữa, sau đó không để ý tới mà lo ứng phó giới truyền thông.

Khai trương lần này rất thành công, việc Mẫn Nhu tham dự như dệt hoa thêm gấm, cũng chứng minh một chuyện người phát ngôn sang năm của “Bá Tước” sẽ không thay đổi.

Khi tất cả mọi người nghỉ buổi khai trương kết thúc hoàn mỹ thì Mẫn Nhu ngồi bên cạnh Chủ Tịch Piaget của Bá Tước cất giọng nói khiến cho cả hội trường đều trầm lặng.

“Lần khai trương này sẽ là hoạt động cuối cùng của tôi”

Xôn xao.

Khoảnh khắc kinh ngạc qua đi cả hội trường đều nổ tung.

Lúc ở lễ trao giải điện ảnh tại Hollywood cô được đề cử giải nữ diễn viên xuất sắc nhất, tiền đồ đang sáng lạng thì bỗng nhiên từ bỏ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang. Cô tuyên bố rời khỏi giới giải trí, vô số suy đoán về Mẫn Nhu diễn ra trong đầu, không khí hết sức căng thẳng.

“Thưa cô Mẫn Nhu trước kia có tin đồn cô đang quen với người làm chính trị là thật sao? Có phải bên nhà trai không đồng ý cho cô tiếp tục đặt chân vào giới nghệ sĩ chính vì thế cô mới đưa ra quyết định này?”

“Có tin đồn cô vứt bỏ Âu Nhiễm Phong vì muốn vào nhà giàu, xin hỏi cô có thể nói rõ không?”

“Mẫn Nhu, chiếc nhẫn trên tay cô có phải đang ám chỉ điều gì không?”

Nếu không phải bảo an nhanh nhẹn đứng thành một đường, tay nắm tay chặn đám kí giả lại thì lúc này chắc Mẫn Nhu không thể bình yên ngồi đó.

Bao nhiêu máy ảnh hướng tới Mẫn Nhu, ánh đèn flash lóa lên, kí giả đều kích động, Mẫn Nhu vẫn giữ thái độ bình thản, trên gương mặt xinh đẹp chỉ có vẻ nhàn nhạt, sau đó người hỗ trợ cô chạy tới.

“Thật ngại quá, Mẫn Nhu xin phép không trả lời các câu hỏi nằm ngoài vấn đề hoạt động, xin cảm ơn đã tới”

Nhưng lời tuyên bố của Mẫn Nhu như ném bom xuống hậu trường khiến sự tò mò của đám kí giả nổi dậy làm sao dễ dàng bỏ qua, vừa nhìn thấy Mẫn Nhu được nhân viên làm việc che chở rời khỏi hội trường mọi người bắt đầu va chạm với bảo an, hô to về phía Mẫn Nhu

“Mẫn Nhu có người nói. Cô từng tới trung tâm chụp ảnh cưới cùng với một vị thiếu gia. Có phải hai người đã định ngày kết hôn?”

Câu hỏi sắc bén khiến Mẫn Nhu đang tính rời đi liền dừng lại, nhìn về phía Chân Ni an ủi cười một tiếng, hướng về phía đám kí giả đang đưa áy ảnh nói.

“Tôi hi vọng mọi người có thể chúc phúc chúng tôi, cảm ơn”

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Mẫn Nhu là sự cầu mong chân thành, dưới ánh mắt kinh ngạc của kí giả, cô thoáng cúi đầu sau đó lui vào lối ra.

Lời nói cầu khẩn vừa rồi của Mẫn Nhu không chỉ chứng minh sự suy đoán của kí giả mà còn muốn nói họ đừng đến quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của cô. Sững sờ qua đi cả hội trường lại xôn xao, đám kí giả bị ngăn lại quay sang nhìn nhau, trong máy ảnh chỉ có bóng lưng Mẫn Nhu xa dần.

Chân mệnh thiên tử của Mẫn Nhu trở thành đề tài nóng được bàn tán, rốt cuộc là thiếu gia nhà giàu nào, so về bối cảnh lẫn gia thế có thể khiến cho ảnh đế Âu Nhiễm Phong thất bại?

“Mẫn Tiểu thư, tôi chỉ nói sẽ thay sửa hợp đồng không nói sẽ thay đổi người phát ngôn”

Bên trong phòng nghỉ, ông Piaget nhíu mày, nhìn Mẫn Nhu đang chậm chậm uống cà phê khổ sở giải thích.

“Nếu Mẫn tiểu thư cảm thấy không vui về tiền đại diện phát ngôn trong năm qua chúng tôi có thể bồi thường cho cô”

Mẫn Nhu mím môi, trên mặt đầy vẻ nghiêm túc: “Ông Piaget, không phải chúng ta đã nói xong rồi sao, chuyện kinh doanh đối người phát ngôn tôi không muốn nói đến, về chuyện rút khỏi làng giải trí là do tôi đã suy nghĩ rất kĩ mà đưa ra quyết định”

Ông Piaget thở dài, ánh mắt nhìn lên chiếc nhẫn của Mẫn Nhu, trong lòng không nhịn được đành hỏi:

“Tôi vẫn nghĩ người yêu của cô là Thiếu tổng của Kỷ Thị, nếu không vì yêu, thì quả thật hành động năm đó của Mẫn tiểu thư thật khó hiểu”

Năm đó cô vì yêu mà gốc ghếch chạy đến Thụy Sĩ, đứng trước cửa tập đoàn Lịch Phong mỗi ngày đều có một cô gái, trong kí ức của cô, cô cũng không nhớ rõ hình ảnh hạnh phúc của mình lúc đó, bây giờ chỉ còn lại sự xót xa.

Nhấp ngụm cà phê, Mẫn Nhu đặt xuống, môi thả lỏng cười một tiếng, ngón tay để lên chiếc nhẫn nhìn Ông Piaget mời nói: “Tháng 12 này tôi kết hôn, nếu như nể mặt tôi thì mời ngài tới dự”

Ông Piaget cũng không hỏi tới nữa, từ những thay đổi trên mặt Mẫn Nhu đã chứng minh tất cả, tiếp nhận lời mời của Mẫn Nhu, ông sáng khoái gạt đầu: “Vậy tôi chờ thiệp mừng của cô”

“Vâng. Tôi còn có việc, xin cáo từ”

Mẫn Nhu nhớ tới Lục Thiếu Phàm vẫn còn đợi cô trong bệnh viện do đó không thể trì hoãn thêm, trên gương mặt rạng rỡ niềm hạnh phúc, ngọt ngào đến mức người khác phải ghen tị, Ông Piaget cũng không lưu luyến, chỉ cường điệu nói: “Mẫn tiểu thư, phu nhân của tôi vẫn ở Thụy Sĩ chờ người đàn ông cô yêu”

Mẫn Nhu cười phất tay, bước lui vài bước quay người lại. Lúc nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng kia, nụ cười tươi liền khựng lại, cảm xúc sung sướng như bị sự lạnh đậm thay thế. Mẫn Nhu thấy Kỷ Mạch Hằng đứng trước cửa, lông mày nhíu lại, môi đỏ mọng cong lên, không muốn chào hỏi liền cất bước đi

“Kỷ tổng sao anh vẫn còn đứng ngoài cửa chưa vào?”

Trợ lý Peter lúc đi qua cửa thuận miệng hỏi, Mẫn Nhu đi rồi mà Kỷ Mạch Hằng vẫn đứng đó? Xem ra, đoạn đối thoại lúc này Kỷ Mạch Hằng không biết nghe được tới đâu?

Ánh mắt dò xét của Mẫn Nhu lướt qua mặt Kỷ Mạch Hằng, trừ lạnh lùng ra hình như còn có gì thay đổi, có thể anh ta cũng không nghe thấy gì cả, nếu như nghe thấy thì đã sao?

Cô không còn là thiếu nữ u mê chỉ biết quần lấy anh ta. Con người cao ngạo đó đã không liên quan đến cô, cô cũng không có nghĩa vụ phải che giấu vì anh ta mà làm tổn thương bản thân.

“Kỷ Tổng, anh có thể nhường đường không?”

Giọng nữ lễ phép đầy xa cách, trong trẻo nhưng lại lạnh lẽo, giống như đang hỏi người xa lạ. Gương mặt Kỷ Mạch Hằng cứng lại, dáng người cao lớn tránh ra một bên.

Trước kia chỉ cần đến gần anh ta, cô sẽ đổ mặt tím đập loạn xạ, bây giờ tất cả đã trôi vào quá khứ, lúc Mẫn Nhu đi qua Kỷ Mạch Hằng, cô có thể ngửi thấy một mùi hương thơm ngát nhưng đối với cô lại xa lạ, cô khẽ nhíu mày.

Thật ra tất cả không có gì thay đổi, chỉ là trái tim cô đã không còn dành cho anh ta, vì vậy mọi mùi hương hay tất cả của anh ta cô đều đã quên.

Nhìn thang mở ra, Mẫn Nhu vừa bước chân vào còn chưa kịp vào trong thì cánh tay mảnh khảnh liền bị kéo lại, lực rất mạnh khiến cô không thể đi tiếp.

Mẫn Nhu kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy sắc mặt âm trầm của Kỷ Mạch Hằng đang nhìn chăm chăm cô, cánh môi mím chặt, gương mặt có vẻ giận.

Cả người Mẫn Nhu liền căng cứng, gương mặt đầy vẻ phòng bị, không hồn không giận chỉ lãnh đạm nhìn Kỷ Mạch Hằng, cảnh cáo nói: “Kỷ Tổng, xin tự trọng”

Gương mặt tuấn tú của Kỷ Mạch Hằng nghe cách xưng hô của cô liền khựng lại, sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, giọng nói trầm thấp lạnh lùng khiến lòng bàn chân người ta ớn lạnh.

“Một năm trước, lúc Bá Tước đầu thầu cô đã làm gì?”

Lực trên tay tăng lên, Mẫn Nhu đau nhói chặt chân mày. Kỷ Mạch Hằng như nhận ra sự bất lịch sự của mình liền buông lỏng nhưng không có ý thả ra, đôi mắt lạnh lẽo vẫn nhìn chăm chú gương mặt nhỏ nhắn của cô.

“Kỷ Tổng đang khởi binh hỏi tội sao?” – Mẫn Nhu cười lạnh nghênh tiếp ánh mắt chất vấn của Kỷ Mạch Hằng, trong mắt chỉ có khinh miệt chán ghét: “Kỷ tổng không phải muốn mắng tôi bắt chó đi cày xen vào việc người khác chứ? Nếu vậy thật ngại quá, sau này, tôi sẽ không chạm đến lòng tự ái của Kỷ Tổng nữa”

Mẫn Nhu chế giễu nhếch môi, nhìn hai bên thái dương của Kỷ Mạch Hằng nổi gân xanh, môi càng mím chặt, tâm tình cũng vui vẻ lên chút ít, cô cười nhạt chỉ vào cánh tay đang bị giữ

“Làm phiền Kỷ tổng giờ cao đánh khề, thả con hát như tôi về chỗ của mình, tránh làm bẩn mắt của Kỷ tổng”

“Đủ rồi”

Tiếng hét thất thanh chất chứa lửa giận. Nụ cười trên mặt Mẫn Nhu thu lại, lạnh lùng nhìn về mặt khó coi của Kỷ Mạch Hằng, một chút cũng không sợ hãi nhìn anh ta tức giận: “Nam nữ thụ thụ bất thân, xin Kỷ Tổng chú ý một chút”

Cổ họng Kỷ Mạch Hằng cuộn trào, hàng lông mày nhíu lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn gương mặt cứng rắn của Mẫn Nhu, muốn nói gì đó, sau lưng lại bị một giọng nói chói tai cắt ngang.

“làm gì vậy, làm gì vậy!”

Nhìn xuyên qua Kỷ Mạch Hằng cô thấy Chân Ni đang bùng bùng lửa chạy tới, gương mặt tức giận đi tới thang máy, dùng hết sức đẩy Kỷ Mạch Hằng, giống như gà mẹ chuẩn bị đánh nhau, đem Mẫn Nhu bảo hộ ra phía sau, trừng mắt nhìn Kỷ Mạch Hằng đang nhăn mày nhăn mặt.

“Cái thứ đồ khó ưa, lại chạy đến đây quậy phá người khác có đúng không? Còn nữa Kỷ đại thiếu gia anh cuối cùng anh nhận ra ai là kim cương ai là đá rồi sao, muốn quay lại, tôi nói cho anh biết, kiếp sau cũng đừng mơ”

Trước sự giận dữ của Chân Ni, đôi mắt Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng nhíu chặt, bàn tay dưới ống tay áo siết chặt tiếng khớp xương canh cách, cổ kiềm cơn giận, ánh mắt lạnh lẽo nhìn gương mặt bình thản của Mẫn Nhu.

“Tôi chỉ muốn biết cô và Ông Piaget đã làm giao dịch gì?”

27. Chương 28

“Điều đó có quan trọng không?”

Đôi mắt Mẫn Nhu ánh lên, nụ cười bình thản không hề quan tâm tới

“Nếu đúng như lời cô nói, tôi sẽ bồi thường tiền phát ngôn trong một năm của cô”

Giọng nói trầm thấp của Kỷ Mạch Hằng có chút ngập ngừng, Mẫn Nhu giương mắt lên nhìn gương mặt lạnh lùng của anh. Gương mặt không được tự nhiên, lông mày nhíu lại khi nhìn thấy đôi mắt chế giễu của cô, nhưng đành gạt sang bên.

“Bồi thường?”

Mẫn Nhu cười khê nhìn Kỷ Mạch Hằng, giống như đang nghe chuyện gì đó rất hài hước, nụ cười càng lúc càng đậm, nhưng giọng nói lạnh lùng châm chọc: “Ba năm của tôi, Kỷ Mạch Hằng anh có bồi thường được không?”

Xoay người, kéo Chân Ni đang bắt bình bước vào thang máy, Mẫn Nhu cũng không muốn nhìn thấy vẻ mặt ngây ngô của Kỷ Mạch Hằng, nhìn nó trong lòng càng giận càng chán ghét hủy đi tâm tình tốt của cô.

Lúc cửa thang máy sắp đóng lại, một bàn tay đẩy ra, khe cửa lại mở ra. Gương mặt lạnh lùng cao ngạo, ánh mắt nham hiểm nhìn chằm chằm cô, giống như muốn xé đôi cô ra, đôi môi hé mở, Kỷ Mạch Hằng bình tĩnh nói.

“Cô hãy nói cho rõ ràng”

Nói rõ ràng? Nói thế nào? Không lẽ đem từ kí ức lấy ra, sau đó giống như trưng bày vật quý để cho Kỷ Mạch Hằng nhìn thấy sự ngu xuẩn của cô sao.

Mẫn Nhu buồn cười ấn nút đóng cửa thang máy lại, không muốn quan tâm tới câu hỏi Kỷ Mạch Hằng, nhưng anh ta không hề có ý bỏ qua, bàn tay to ấn mạnh cửa, đôi mắt tò mò lạnh lẽo nhìn cô.

Mẫn Nhu giận dữ, cố kìm lại liếc mắt nhìn Kỷ Mạch Hằng, kéo Chân Ni ra khỏi thang máy đi về phía cầu thang bộ, Chân Ni kéo cô lại, khó hiểu quay đầu chỉ thấy Chân Ni nở nụ cười ma mẫn.

“Ba năm trước, tôi phỏng vấn một cô gái mới vào nghề, tôi hỏi cô ấy sao phải làm ngôi sao; cô gái đó trả lời vì chỉ có trở thành ngôi sao, cô mới có thể bảo vệ được người đàn ông cô yêu, những thứ mà anh ta quan tâm”

Mẫn Nhu kinh ngạc nhưng chưa xót lại chiếm phần lớn, sắc mặt Kỷ Mạch Hằng trở nên phức tạp cô cũng không muốn để tâm tới, chẳng lẽ muốn nhạo báng sự ngu ngốc của cô? Hay cảm thấy áy náy muốn bồi thường.

Cô không cần, trước kia không cần, lúc này càng không cần!!

“Đáp án này không biết Kỷ Tổng có hài lòng không?”

Chân Ni kéo Mẫn Nhu, khom người chào Kỷ Mạch Hằng, ánh mắt mỉa mai khinh thường, gương mặt nở nụ cười vô tâm vô phé.

“Tôi còn muốn cảm ơn Kỷ Tổng đã mang tới một nữ diễn viên xuất sắc như vậy cho thế giới showbiz, cống hiến cho sự phát triển nền điện ảnh nước nhà, không ban huy chương cho Kỷ Tổng thật là xin lỗi”

Chân Ni đưa cột hắt cằm, đẩy tay Kỷ Mạch Hằng ra khỏi thang máy, nhấn nút đóng cửa, sau đó không quên nở nụ cười đắc thắng nhìn vẻ mặt khó coi của Kỷ Mạch Hằng: “Kỷ Tổng, không hẹn gặp lại”

Thang máy khép lại, Chân Ni hít sâu một cái, trên mặt đầy vẻ hài lòng, hưng phấn ôm lấy cánh tay Mẫn Nhu tranh công: “Mẫn Nhu, hồi này mình nói hay không? Nhìn vẻ mặt Kỷ Mạch Hằng nào đỏ trắng đen xanh, không ngừng thay đổi”

Vẻ lạnh lùng lãnh đạm trên mặt Mẫn Nhu tắt đi, trong lòng cảm động ôm lấy Chân Ni, giọng nói buồn buồn:

“Chân Ni, cảm ơn cậu đã vẫn ở bên mình”

Trên lưng, bàn tay Chân Ni nhẹ trấn an dỗ dành cô, khiến cho cõi lòng rối loạn của cô trở nên an bình.

“Xem ra mấy ngày nữa mình phải bận rộn rồi, nha đầu ngốc lo đi chăm sóc ông xã cậu đi, những chuyện còn lại để mình.”

Mẫn Nhu nhìn sự bao dung trong mắt Chân Ni, mũi đau xót, siết chặt lấy Chân Ni. Cô biết cách làm tiền trăm hậu tấu của mình hôm nay sẽ gây ra tổn thất nghiêm trọng cho công ty, nhưng Chân Ni không hề trách cô, lặng lẽ giúp đỡ cô.

“Chân Ni, cậu trước kia không phải học ngành y tá chuyên nghiệp sao, nếu chuyện không ổn, mình sẽ nhờ Thiệu Phàm nói với bác sĩ Thẩm kiểm một công việc...”

Chân Ni đang dịu dàng bồng vươn móng vuốt của con mèo nhỏ ra, buông Mẫn Nhu, nhìn ánh mắt chân thành của Mẫn Nhu thì phát hiện bản thân phản ứng quá khích, nuốt nước bọt, ngượng ngùng xua tay: “Quên đi.. quên đi.. mình có thể kiếm việc khác”

“Bác sĩ Thẩm cũng không tệ...”

“Đừng ở trước mặt mình nhắc tới con khổng tước chết tiết đó”

Mẫn Nhu nhìn vẻ mặt trắng bệch vì giận của Chân Ni, hai tay đưa lên, lòng hiếu kì nổi dậy, mỉm cười vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi của Chân Ni, đồng tình nói: “Được, không nhắc tới nữa”

Mẫn Nhu tranh thủ quay về Lục gia thay bộ quần áo mới, mang theo canh vừa hâm nóng lại bảo cảnh vệ đưa cô tới bệnh viện.

Dọc theo dãy hành lang yên tĩnh, Mẫn Nhu thoải mái bước đi về phòng Lục Thiếu Phàm. Hôm qua, anh đã được chuyển sang phòng bệnh thường, nhưng vẫn là một người một phòng được hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt.

Hành lang tối tăm, tiếng cửa phòng vang lên, ánh sáng từ bên trong chiếu ra bên ngoài hành lang, Mẫn Nhu dừng chân, tò mò nhìn theo bóng người đang bước từ phòng bệnh Lục Thiếu Phàm ra.

Bóng tối bao phủ, cô không thấy rõ tướng mạo người đó, nhưng lúc người đó rẽ sang hành lang khác, cô có thể thấy rõ đôi mắt suy nhược, bóng lưng cao ráo tựa như được cắt ra từ một tác phẩm nghệ thuật.

Bóng lưng đó cũng tựa tựa như Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu nhớ Lục Thiếu Phàm từng nói đùa: “Chú Út của anh là kiệt tác tự hào nhất của cả đời ông nội”

Người đó chẳng lẽ là chú út của Lục Thiếu Phàm – Lục Cảnh Hoàng.?

Nhớ tới gương mặt ghen tuông của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu thật sự muốn diện kiến chú Út, rốt cuộc là diện mạo đẹp trai đến thế nào mà khiến cho người hoàn mỹ như Lục Thiếu Phàm phải ghen tị?

Mẫn Nhu mím môi cười đi được vài bước liền phát hiện Chú Út có vẻ chưa muốn đi. Ở nơi cuối hành lang, anh ta đứng kế bên chiếc ghế đá, bộ tây trang màu đen, mái tóc đen như mực che đi ngũ quan, mang đến cảm giác lạnh lùng khiến người khác chùn bước

Trên ghế, bóng cô gái ngồi yên, dáng vẻ lẻ loi, thần sắc ảm đạm vây kín thân. Khi Mẫn Nhu đang rất ngạc nhiên vì diện mạo của cô gái, cô gái liền quay mặt lại, gương mặt trái xoan trang điểm một màu khói, mái tóc dài tới thắt lưng hỗn độn hất ra sau mang đến cảm giác chán chường.

Mẫn Nhu đỏ mặt hời, đối phương dường như cũng chú ý tới ánh mắt Mẫn Nhu, nhưng lớp trang điểm màu khói đã che đi ngũ quan nhỏ nhắn của cô gái, cô gái xấu hổ vội vàng đứng dậy, bỏ đi, hấp tấp chạy ra khỏi hành lang bỏ đi ra ngoài.

Mẫn Nhu nghi hoặc nhíu mày, chẳng lẽ cô nhận lầm người, tuổi của cô gái đó không lớn hơn so với cô là bao, nếu quả thật là chú Út của Lục Thiếu Phàm sao có thể đi với một cô gái trẻ như thế?

Mẫn Nhu mơ màng đi tới cửa phòng bệnh, đang tính đẩy cửa bước vào thì một giọng nói quen thuộc từ trong phòng truyền ra, có vẻ xa xạ lãnh đạm:

“Lúc đó tôi xông tới vì theo bản năng của một người quân nhân thôi, hơn nữa, hoàn cảnh lúc đó người xông tới không chỉ có mình tôi. Tôi chỉ là ở gần thiếu tướng hơn nên mới cứu cô, nếu điều đó làm cho Mục thiếu tướng hiểu lầm thì xin cô tha lỗi”

Bàn tay Mẫn Nhu để trên tay cầm cửa cứng đờ, cô cũng không vội đẩy cửa đi vào, cô cũng không muốn nghe trộm hai người họ nói chuyện. Chỉ là, lúc này tình huống tiến thoái lưỡng nan, cô lúng túng, một khi thả tay ra sẽ bị người bên trong phát hiện. Cô là vợ Lục Thiếu Phàm, không cần phải trốn tránh, khi cô tính bước vào thì giọng nói kích động của Mục Lâm Thu lên tiếng.

“Thiếu Phàm, bốn năm qua, em đã dần vật bản thân vì hành động lỗ mãng của mình năm đó, anh cũng không cần dùng cách này để trừng phạt em được không?”

Hành động lỗ mãng? Mục Lâm Thu đang dò xét thái độ của Lục Thiếu Phàm? Trong đầu nhớ lại lời Thẩm Tấn Hàm nói, bàn tay khê căng cứng, cái chết của Lục Thiếu Phong có phải cũng liên quan đến Mục Lâm Thu?

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ trừng phạt ai, trước đây không bây giờ cũng không, tương lai cũng không!”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm quá mức bình thản, bình thản đến mức nó không hề chứa chút cảm xúc nào. Đối với người con gái yêu mình mà nói thái độ của anh thật vô tình?

“Thiếu Phàm, em biết anh trách em hại chết Thiếu Phong, nhưng em cũng không ngờ sẽ có hậu quả như vậy, em không ngờ người bị em đánh ngã đột nhiên tỉnh lại..”

“Vì không ngờ, cô có thể không để ý đến an nguy của cả tổ, vì thỏa mãn những mục đích riêng của mình, giã vờ mình bị kềm hai bên, làm vỡ cả kế hoạch, thậm chí hi sinh cả tính mạng của chiến hữu?”

Lục Thiếu Phàm hỏi ngược lại, giọng nói vẫn lạnh nhạt như một chén nước không có mùi vị. Mẫn Nhu cảm thấy sâu trong nội tâm Lục Thiếu Phàm đang cố kiềm nén, cái chết của Thiếu Phong đúng ra có thể không xảy ra sao?

Bên trong phòng bỗng chốc im lặng, Mẫn Nhu có thể nghe tiếng hít thở của hai người. Mục Lâm Thu lại cất lời, giọng nói áy náy xuống giọng:

“Thiếu Phàm, em xin lỗi, nhưng chẳng lẽ anh cũng quên rồi sao. Chúng ta từng có bao nhiêu kỉ niệm đẹp, cùng nhau leo núi, cùng nhau phiêu lưu, cùng nhau vượt qua sa mạc, người luôn ở bên cạnh anh là em mà”

Mục Lâm Thu không cam lòng, có vẻ vì bản thân từng phải đánh đổi rất nhiều khi đối mặt với sự thật, cô ta không thể tin được. Cô cũng không hề đánh giá thấp chuyện Mục Lâm Thu so với cô phải trả giá rất nhiều, Mục Lâm Thu vì Lục Thiếu Phàm mà làm nhiều thứ, nghĩ đến đó lòng Mẫn Nhu lại chua xót.

Nếu như bốn năm trước, người cô gặp không phải Kỷ Mạch Hằng mà là Lục Thiếu Phàm, như vậy, cuộc sống của hai người có thể sẽ khác đi không? Hay cô và anh chỉ nhìn thoáng qua như hai người xa lạ, bánh xe cuộc đời vẫn chạy theo quỹ đạo của nó.

“Nhưng cũng vì những kỉ niệm đó tôi đã mất đi đứa em trai mình yêu nhất, nhìn Thiếu Phong giúp tôi đỡ viên đạn xuyên qua tim. Tôi biết, mỗi khi nhớ lại, những kí ức đó trở thành những hồi ức tối tăm nhất trong cuộc đời tôi”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm trở nên khàn khản, mang theo chút chế giễu, cũng có áy náy xuất phát từ tận sâu đáy lòng: “Nếu tôi không cho Thiếu Phong tham gia nhiệm vụ lần đó thì lúc này người nằm dưới lớp đất lạnh kia chính là tôi”

Cả người Mẫn Nhu run sợ, hai mắt kinh hoàng không dám tin, Thiếu Phong hi sinh thay Lục Thiếu Phàm, trong lòng đau đớn, suốt hai năm qua, Lục Thiếu Phàm đã chịu dày vò như thế nào?

Nỗi sợ hãi lan tỏa tập trung nơi đầu bụng, bàn tay để trên nắm cửa trở nên lạnh lẽo. Nếu như phát súng đó không có người đỡ, cũng có nghĩa Lục Thiếu Phàm sẽ không xuất hiện trong cuộc đời cô, còn cuộc đời cô lúc này sẽ ra sao?

Không có Lục Thiếu Phàm, không có hạnh phúc của hiện tại, chỉ biết đau đớn giữa đầm sâu từ từ chìm xuống, cho đến khi luồng hơi thở cuối cùng mất đi?

“Nhưng mà, Lục Thiếu Phàm anh không hề quan tâm đến tính mạng của bản thân cứu em, điều đó không phải đã chứng minh, em ở trong lòng anh vẫn còn một vị trí đặc biệt sao?”

“Tôi chỉ cần là người có nhân tính thì đều sẽ cứu đồng đội của mình, hơn nữa tôi là đội trưởng, trách nhiệm của tôi là bảo vệ an nguy của mọi người”

“Là vì Mẫn Nhu sao?”

Mục Lâm Thu cuối cùng bị câu trả lời thản nhiên của Lục Thiếu Phàm bức đến mất đi lí trí, Mẫn Nhu ở ngoài cửa có thể nghe tiếng giày da đi qua lại, bước chân mệt mỏi hỗn loạn.

“Hai người ở bên nhau sẽ không thể hạnh phúc, anh không yêu cô ta, anh chỉ muốn xóa bỏ đi nỗi áy náy dành cho Tư Tình thông qua việc bù đắp cho cô ta. Thậm chí, khi anh thấy cô ta bị bỏ rơi cũng không tiếc hi sinh hạnh phúc cả đời, người lý trí như anh sao có thể làm ra chuyện ngớ ngẩn như thế”

“Tôi yêu cô ấy”

Ba chữ nói ra, giọng nói bình thản khiến cho hai cô gái hoảng hốt quên hết tất cả. Mẫn Nhu kinh ngạc, trong lòng đủ mọi mùi vị, nào chua nào ngọt, còn có chút. Câu trả lời của Lục Thiếu Phàm không phải vì xúc động không phải trả lời cho có lệ, Mẫn Nhu có thể tưởng tượng hình ảnh Lục Thiếu Phàm nằm trên giường bệnh, gương mặt tuấn tú đầy vẻ kiên định không hề dao động.

Giữa hai người còn nhiều khúc mắc nhưng vẫn là Lục Thiếu Phàm nói ra tiếng yêu, lấy danh nghĩa yêu để bảo vệ cuộc hôn nhân của hai người.

“Vậy còn cô ta? Thay vì nói cô ta muốn sống sung sướng mà lấy anh, chẳng bằng nói cô ta muốn mượn quyền thế của anh để đả kích người đàn ông đã vứt bỏ cô ta”

Mục Lâm Thu điều tra cô!

Suy nghĩ đầu tiên của Mẫn Nhu là Mục Lâm Thu vì muốn níu kéo Lục Thiếu Phàm đã không tiếc tốn bao nhiêu tiền đi tìm hiểu cô, lợi dụng lí do mây chia cách cô và Lục Thiếu Phàm sao?

Mục Lâm Thu như đang kể chuyện có thật, không hề để ý đến có làm người khác đau hay không. Giọng của Mục Lâm Thu chỉ có chỉ trách Mẫn Nhu cùng thái độ bất mãn, ở trong mắt Mục Lâm Thu cô chính là người tham tiền tài.

Cô thật lòng đối xử với Lục Thiếu Phàm hay không còn chưa tới lượt một người ngoài cuộc tới phán xét!

“Nếu Mục Thiếu tướng nghi ngờ tình cảm của tôi dành cho Thiếu Phàm vậy thì cô nên đi đi”

Cửa phòng bệnh bất ngờ mở ra, Mẫn Nhu cao ngạo đứng ở cửa, không hề nhìn về Lục Thiếu Phàm. Vừa mở cửa ra, Mẫn Nhu liền lên tiếng quay đầu nhìn Mục Lâm Thu nói:

“Chuyện hai người chúng tôi có yêu nhau thật hay không, tôi nghĩ cứ để thời gian chứng minh tất cả”

Không hề để tâm đến vẻ kinh ngạc của Mục Lâm Thu, Mẫn Nhu đảo mắt mỉm cười nhìn người đàn ông của mình, nụ cười rạng rỡ đầy hạnh phúc, cầm lấy đồ đựng thức ăn đi về phía giường bệnh.

“Đây là canh vừa nấu, tranh thủ lúc còn nóng anh mau ăn đi”

Cô giống như người vợ hiền lành, lấy một cái chén từ trong tủ ra, đem canh đổ vào chén, lấy thìa ra, đặt lên trước ngực Lục Thiếu Phàm một chiếc khăn lông sạch sẽ sau đó mới cẩn thận đưa chén canh lại: “Coi chừng nóng”

“Em mới làm tóc sao?”

Lục Thiếu Phàm không nhận lấy chén canh ngay, ngón tay thon dài trắng nõn xuyên qua lớp tóc mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi mắt ánh lên vẻ ôn hòa yêu thương. Mẫn Nhu vừa thấy bàn tay anh tính xoa nhẹ gò má, cô liền xấu hổ đẩy tay anh ra, hắng giọng nói:

“Anh đã bị thương còn không đành hoảng! Mau, cầm đi!”

“Nhưng tay anh bị thương”

Lục Thiếu Phàm vừa nói vừa chỉ vào miếng băng nơi ngực trái, vô tội nhìn Mẫn Nhu, sau đó nhìn sang chén canh nóng, ý tứ rõ ràng.

“Lục Thiếu Phàm, anh cố ý”

Mẫn Nhu phồng má tức giận, hai mắt mở to. Nhưng cô vừa nhìn thấy đôi mắt đen vô hai uly khuất kia đành cười một tiếng. Dưới ánh mặt trời, ngũ quan xinh đẹp tỏa ra kim quang chói mắt, hấp dẫn anh, khiến anh không cách nào dời mắt đi.

Mức một muỗng, thổi cho bớt nóng, sau đó cẩn thận đưa tới miệng anh, nhẹ giọng nói: “A, há miệng” (== sao giống con nít vậy)

Hai mắt Lục Thiếu Phàm híp lại ngưng nhìn cô, đáy mắt sôi trào không cách nào che đi sự yêu thương, môi không tự chủ cong lên, hưởng thụ sự quan tâm của cô.

Bên trong phòng bệnh, bóng người màu xanh đã rời đi lúc nào không hay. Lần đầu tiên gặp, gương mặt thái độ đều tự tin kiêu ngạo, rời đi trong im lặng tựa như chưa từng xuất hiện trong thế giới của cô và Lục Thiếu Phàm.

“anh mau ăn tiếp đi, còn thừa nhiều như vậy!”

Mẫn Nhu đem chiếc muỗng để sát Lục Thiếu Phàm, nhưng Lục Thiếu Phàm vẫn không chịu mở miệng, lông mi đen dày chỉ khẽ run, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm gương mặt ửng hồng của cô do ánh mặt trời chiếu vào, rất có tú sắc khả xan.

Tú sắc khả xan: sắc đẹp có thể ăn được.

Cúi đầu nhìn chén canh chưa ăn được bao nhiêu, Mẫn Nhu nổi giận cong môi, hai vai rũ xuống, buồn bã ngó nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Nếu anh không ăn, mẹ mà biết sẽ trách em không chăm sóc anh chu đáo”

“Nếu như vậy thì em hôn anh, anh sẽ ăn ba muỗng được không?”

Mẫn Nhu đột nhiên nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, anh cũng chỉ cười nhạt nhìn cô, hai mắt tình tứ bắt đầu có ý đùa cợt, khiến cho Mẫn Nhu phải đề phòng, nhích nhích miệng cẩn thận đánh giá sắc lang Lục Thiếu Phàm.

“Quên đi, chỉ cần em chịu hôn anh, anh sẽ uống hết nó”

Lục Thiếu Phàm một tay chỉ vào chiếc hộp đồ ăn, trên mặt nghiêm túc chứng tỏ lời thề son sắt, ánh mắt nóng bỏng tiếp tục dán chặt vào đôi môi Mẫn Nhu, từ từ cười nói:

“Nếu canh nguội, anh sẽ không ăn”

Mặt Mẫn Nhu đỏ lên, bắn khoăn nhìn cơ thể Lục Thiếu Phàm, nhưng vẫn là không có dũng khí đồng ý. Khi thấy Lục Thiếu Phàm ra hiệu ngồi xuống đầu giường, cô vẫn có vẻ không tin điều kiện giao dịch.

“Vậy chỉ cần em hôn anh, anh sẽ ăn hết”

“Phải”

Mẫn Nhu nhìn sâu hai mắt Lục Thiếu Phàm, hai tai cũng đỏ không kém, đem chén canh để sang bên, xem xét gương mặt trắng nõn của Lục Thiếu Phàm hỏi: “Bên trái hay bên phải?”

“Ở giữa”

Một làn sóng tuôn thẳng vào trong ngực, trái tim Mẫn Nhu đập rộn lên, đột nhiên cô cảm thấy Lục Thiếu Phàm chính là con sói đội da cừu, ngại ngùng nhìn Lục Thiếu Phàm, mạnh miệng nói: “Bên phải, còn muốn hay không tùy anh”

Nói xong, không đợi Lục Thiếu Phàm trả lời, cô liền cúi người lông mi khép lại, tính lên hôn lên mặt anh thì Lục Thiếu Phàm liền nghiêng đầu, đôi môi mỏng không hề có chút sai lệch áp lên môi cô, vì bất ngờ mà đôi môi đỏ của cô hé mở.

Cảm giác ấm áp mềm mại chui vào trong miệng cô, Mẫn Nhu mở to mắt nhìn đôi mắt đen bốn cột của anh. Cánh tay của Lục Thiếu Phàm vòng qua thắt lưng cô, khiến cô tựa vào ngực anh, đầu mũi của anh chạm vào mũi cô, đôi môi anh nhẹ nhàng mơn trớn môi cô.

“Bà xã, em thật xinh đẹp”

Mẫn Nhu để tay nơi ngực có chút run rẩy, bản thân khẩn trương lùi bước lúc giọng nói si mê của anh rót vào tai cô cũng chính là khi cô đã rơi vào lưới tình.

“Ông xã, em yêu anh”

Kim lòng không dặng vòng qua cô anh, hai mắt khép lại, chủ động mơn trớn môi Lục Thiếu Phàm, giọng nói nhỏ nhẹ xuyên thấu qua linh hồn Lục Thiếu Phàm, khiến cho anh càng không muốn thả cô ra, cả đời cũng không muốn.

“Chuyện này là thế nào? Ngày hôm qua tôi tới kiểm tra tình hình vẫn rất tốt, sao hôm nay sức khỏe lại suy giảm như vậy?”

Bác sĩ chữa trị cầm ống tai nghe, nhìn gương mặt mệt mỏi của Lục Thiếu Phàm, khó hiểu nhíu mày, nghiêng đầu quay sang hỏi Mẫn Nhu, chỉ thấy từ cổ đến mặt của Mẫn Nhu đều đỏ ửng, nhất thời liền nhướn mày xem ra đã biết nguyên nhân, ông cũng không nói thêm gì.

Bà Lục cũng ở đó, nhìn thấy đôi mắt đầy suy nghĩ bí ẩn của bác sĩ liền hiểu ra đó là gì, ánh mắt trách cứ nhìn Mẫn Nhu, sau đó lại thất vọng nhìn gương mặt bình thản của Lục Thiếu Phàm, trách nói:

“Ngày kia đã kết hôn rồi mà còn làm loạn như vậy, có phải con muốn ép cơ thể mình đến cùng cực không?”

Mẫn Nhu muốn nói nhưng bị bà Lục ngăn lại: “Tiểu Nhu, lát nữa con về nhà đi. Hai ngày nữa, con ở nhà chuẩn bị làm cô dâu đi, ở đây có mẹ và dì Mai trông là được”

“Mẹ, vài ngày nữa đã là hôn lễ, hôm nay con muốn xuất viện”

Lục Thiếu Phàm nói mà ánh mắt vẫn không hề rời khỏi Mẫn Nhu, bà Lục sao lại đoán không ra ý định của Lục Thiếu Phàm, mở miệng cự tuyệt: “Nơi này rất tốt không cần phải về nhà, chờ hôn lễ qua đi thì quay lại đây, nếu sức khỏe không tốt lên thì không cho phép về”

28. Chương 29

Ánh đèn sáng xua đi tất cả bóng tối, tiếng chìa lách cách vang lên trong phòng, vài tiếng động thanh thúy, cời giầy, cời áo khoác tùy tiện ném nó lên ghế, sau đó mới nhận ra trên ghế sofa có một chiếc áo khoác màu đen để đó. Hai mắt lóe sáng giật mình, hôm nay quản gia xin phép nghỉ, cả căn phòng chưa được quét dọn. Nhận ra điều đó, hàng lông mày của anh nhăn lại, đem tây trang để sang bên, xoay người bước vào bếp. Ánh đèn chiếu sáng toàn bộ tủ lạnh, cũng khiến cho anh thấy rõ bên trong không có gì cả, chiếc hộp đồ ăn quen thuộc cũng biến mất, cũng không có nước lọc cho anh mỗi ngày, chỉ có khí lạnh không ngừng phả vào mặt anh. Căn phòng bếp yên tĩnh thoang thoảng một mùi khó ngửi, đôi mắt liếc sang thùng rác, có canh cận thối thừa mấy bữa tối trước anh ăn còn sót lại, lâu ngày sinh ra mùi hôi. Mặt âm trầm tắt đèn, bước tới điện thoại bên phòng khách, gọi cho thứ kí: “Đổi quản gia, tìm người mới, tiền lương trả gấp đôi” Không để cho thứ kí có cơ hội hỏi, anh liền cúp điện thoại, đôi môi mỏng nhìn trên bàn bữa bái liền mím chặt, tay nổi lông cà vạt bước lên lầu. Hai tay gõ lên bàn phím, bỗng nhiên hai mắt trở nên u lạnh, hai tay mất không chế giữ lấy nơi bụng, toàn tâm đầu dồn giống như muốn xé nát đầu óc anh ra làm hai. Di động kêu chấn động, khiến cho gương mặt lo lắng của anh xuất hiện vẻ buồn bực, nhìn thấy tên hiện lên trên màn hình sắc mặt có chút chuyển biến tốt. “Hàng, em vừa rồi đi shopping có thấy hai túi xách, nhưng không biết nên mua cái nào, anh giúp em chọn đi là LV hay Chanel?” Mồ hôi lạnh túa ra nhỏ xuống bên cổ áo, giọng nữ dịu dàng lúc này lại trở nên thật chói tai và phiền lòng. Đôi mắt lạnh thiếu đi kiên nhẫn, hít sâu kiềm chế cơn đau, trầm giọng yếu ớt nói. “Tùy em, nếu thích cả hai thì mua đi, thẻ bạch kim vẫn còn tiền” “Hàng, em không phải cần tiền của anh” Trong giọng nói của Mẫn Tiệp có vẻ bất mãn, ngữ điệu nũng nịu mong đợi người khác dỗ dành, nhưng cơn đau dạ dày đánh ập tới, môi Kỷ Mạch Hàng tái nhợt, hai tay siết chặt điện thoại. “Anh biết, anh còn có chuyện không nói nữa” Vội vã cúp điện thoại, không để tâm đến điện thoại lại vang lên, nhét vào cạnh bàn, cơ thể cao lớn ngồi trên ghế xoay chịu đựng cơn đau, bước nhanh vào phòng ngủ cách vách. “Thuốc bao tử em để ở trong tủ quần áo ngăn thứ hai, lúc đau anh nhớ uống biết chưa?” Cơ thể theo phản xạ nhớ đến giọng nói dịu dàng vang lên bên tai, bàn tay anh đưa vào trong hộc tủ, chạm vào là chiếc hộp giấy lạnh lẽo. Lòng cảm thấy may mắn, gương mặt nhăn lại cố gắng nuốt viên thuốc vào, sau đó chậm rãi hòa hoãn, cơn đau bị áp chế, cả bóng người cao ngất tựa vào đầu giường. Trong căn phòng tối đen, anh thả lỏng bản thân buông đi những mệt nhọc trong mấy ngày qua. Anh không biết mình có ngủ quên mất không, khi dưới lầu truyền tới động tĩnh lòng mày nhíu lại, trong đôi mắt có vẻ né tránh, đợi sự mệt mỏi lui đi chỉ còn vẻ lạnh lùng. Khi anh vừa bước xuống cầu thang thì một bóng người mềm mại đập vào mắt, không phải ai khác chính là Mẫn Tiệp đang vội vã đi tới, trong tay của cô còn cầm hai chiếc túi giấy, nên trong chắc là chứa những chiếc túi mà hồi nãy cô hỏi anh. Thì ra trước

khi tới đây, cô không quên mua những chiếc túi mình muốn. “Hằng, sao anh lại cúp ngang điện thoại của em, anh làm như thế không biết rất bất lịch sự sao?” Giọng nói chất vấn của Mẫn Tiệp có chút bén nhọn, gương mặt nhỏ nhắn là ủy khuất vô hạn, đôi mắt phủ một lớp sương ướt át, dưới ánh đèn dung nhan động lòng người. Nhưng không hiểu sao, anh lại bất chợt cảm thấy phiền phức. Trước đây, cô thật yếu ớt từng được anh bảo hộ trong lòng bàn tay. Bây giờ nhìn vào trong mắt, cô lại là sự ràng buộc, những dây dưa phiền toái. Những gì của thời niên thiếu đã bị năm tháng xóa đi, ba năm sau, anh bắt đầu chán ghét cách giả vờ khóc sụt sướt thế này? Cho dù là người con gái anh yêu, anh cũng không thể tái sinh loại tình cảm tiếc thương, cô yếu ớt thì anh phải nhường nhưng anh không muốn cứ nhường rồi lại nhường. Đầu anh lóe lên gương mặt cùng với nụ cười rạng rỡ, trước mắt anh, cô chưa từng khóc, trừ lần cuối cùng bị anh làm cho tổn thương rất sâu. Rất sâu? Để tay lên ngực tự hỏi cũng không tìm ra đáp án chính xác. Dù ở trong thang máy, hay trong bếp, hai tay bị cửa dứa, bị những lời nói vô tình của anh làm cho thương tổn, cô đều mạnh mẽ khóc, không yếu đuối như Mẫn Tiệp, chính vì thế cảm giác tội lỗi trong anh mới nhẹ bớt đi sao? Khi anh lấy lại tinh thần, Mẫn Tiệp đã ngồi trên ghế sofa, đặc ý nhìn những món chiến lợi phẩm hôm nay cô thu được bày ra trước mặt anh, vẻ bi ai đã biến mất, chẳng lẽ vì phát hiện trong này không có phụ nữ khác sao? Môi cong lên tự giễu, anh im lặng làm người nghe của cô, nghe cô tán dương mấy chiếc túi mấy vạt, trong kí ức của anh, cô gái đó chưa từng đòi hỏi anh một món quà gì. Mẫn Tiệp chợt buông chiếc túi trong tay ra, nhẹ nhàng ngồi xuống kéo tay Kỷ Mạch Hằng, làm nũng nói: “Hằng, anh giúp em làm kim thể vô hạn ngạch đi. Hôm nay em đi dạo phố với Trương tiểu thư, bạn trai cô ấy tặng cô ấy chiếc kim thể, chắc là muốn ở trước mặt em khoe mẽ, nói gì mà cả đời, em tức chết đi được” “Hằng, anh đừng hiểu lầm, em không phải vì tiền của anh. Chỉ là không muốn cái cô Trương tiểu thư lấy anh ra so sánh, nói thế nào, anh cũng là Thiếu Tổng của Kỷ thị, là chồng tương lai của em, sao có thể để đám nhà giàu mới nổi kia sỉ nhục chứ” “Không cần? Đúng vậy, anh tự mình kiêu ngạo, chưa bao giờ để người khác giẫm lên, làm sao cần một người con gái đi lấy lại tự tôn cho anh” “Mẫn tiểu thư một năm trước có cùng tôi kí hợp đồng, chỉ cần tôi đồng ý cho Kỷ Thị một quầy kinh doanh trong Bá Tước ở khu thị trường nội địa thì cô ấy sẽ cam nguyện trở thành người phát ngôn của Bá Tước tại thị trường Trung Quốc, cô ấy không nói cho Kỷ Thiếu có lẽ vì sợ Kỷ Thiếu bận tâm, lo sợ mất mặt mũi?” Mẫn Tiệp nói gì anh cũng không nghe, trong đầu, chỉ có lời của Kỷ Nguyệt Hân và Ông Piaget, niềm tin vững chắc nay lại lung lay. Cô gái đó còn làm bao nhiêu chuyện mà anh không biết nữa? Bàn tay trắng đặt lên gương mặt tuần tú, đôi môi mỏng ẩm áp mềm mại, cô rất quen với những kiểu mơn trớn dụ hoặc thế này, cùng anh chơi đùa. Đôi mắt đen sâu thăm cụp xuống, nhìn gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia, anh lại không vì sự nhiệt tình của Mẫn Tiệp mà nổi lên chút xúc động, chỉ ngồi trên ghế mặc cô biến đổi cách hôn anh. Anh có từng hôn cô gái đó không? Suy nghĩ dời xuống nơi sâu thẳm trong kí ức, anh không nhớ nơi nào. Chỉ biết lúc đó anh không tỉnh táo, anh hôn cô khiến cô kinh ngạc run rẩy, cô cũng không đáp trả, động tác cứng nhắc buộc anh phải từng bước từng bước dạy cô. Đó là lần đầu tiên cũng là duy nhất. Sau đó cô bước vào giới giải trí, anh không chạm vào cô, thậm chí ngay cả liếc nhìn cô cũng không, nhưng không dứt khoát đuổi cô tránh xa khỏi anh. Anh không yêu cô, ngay từ khi bắt đầu anh đã nhìn thấy rõ sự thật này, bởi vì trong lòng anh đã bị người con gái trước mặt lấp đầy, không thể chứa bất cứ ai. Khi ấy anh hai mươi tuổi, người con gái trước mắt đã dâng cho anh lần đầu tiên, cô bật khóc đến đỏ cả mũi. Anh ôm chặt lấy cô, hứa hẹn: “Tiệp, cả đời này anh sẽ chăm sóc em.” Sau đó cô ra đi. Khi xí nghiệp của anh gặp phải khó khăn, cô không nói tiếng nào bỏ đi, ngày sau đó, cô gái kia bước vào thế giới của anh, nhưng không cách nào phá vỡ lấy bằng nơi trái tim anh, chỉ vì trừ người con gái trước mắt anh đã không còn nhìn thấy ai. Khi ngón tay nhỏ nhắn chạm đến hàng nút áo sơ mi thì anh chợt ngăn Mẫn Tiệp lại, đẩy cô ra lui ra, đứng dậy khỏi ghế salon tựa như đang trốn tránh thứ gì đó. Anh đi tới trước bàn ăn, cầm lấy ly nước lạnh hôm qua giữa đầu uống cạn, dùng nó để xua đi mọi phiền não. “Hằng, anh làm sao vậy?” Cơ thể mềm mại từ phía sau áp chặt vào lưng anh, thân mật lại ủy khuất hỏi thăm khiến anh thâm mệt mỏi, đặt cốc nước để lại trên bàn, đẩy cánh tay nhỏ bé đang vòng lấy thắt lưng, xoay người, gương mặt đậm đặc mang theo vẻ nhu hòa: “Chủ tịch Mẫn không cho phép em ra đêm bên ngoài, em nên về nhà sớm đi” Mẫn Tiệp như bị tạt một gáo nước lạnh vào đầu, vẻ dịu dàng biến mất, ánh mắt hoài nghi lướt nhìn gương mặt lạnh lùng kiêu ngạo của Kỷ Mạch Hằng, mày nhíu lại, nhưng không thể phát hiện vẻ hờ hững mà anh đang che giấu, vẻ mặt thả lỏng, mỉm cười ôm lấy tay anh, dịu dàng nói: “Hằng, anh chỉ cần nói ba em cho chúng ta kết hôn sớm một chút, như vậy chúng ta lại có thể ở bên nhau” Kết hôn, cùng Mẫn Tiệp kết hôn. Đây là hạnh phúc mà anh khao khát nhất, nhưng bây giờ khi cô chủ động nhắc, trong tâm anh lại dậy sóng, bình tĩnh nói. “Chuyện kết hôn phải hỏi qua cha mẹ anh, chúng ta còn trẻ như vậy, không cần phải vội” Thấy vẻ mặt Mẫn Tiệp biến sắc nhưng không phản bác lại, anh lại có một loại khoái cảm khi trả thù được. Những lời này là ba năm trước đây, cô cự tuyệt lời

cầu hôn nói ra. Lúc này, anh lặp lại nguyên câu, nét mặt của cô so với anh không hề kém. “Sắp mười giờ rồi, không về, Chủ tịch Mẫn sẽ không vui” Anh thiện ý nhắc cô, sắc mặt Mẫn Tiệp cứng đờ, oán giận trừng mắt nhìn anh một cái, chân mang giày cao gót đi về phía phòng khách, tiếng giày cao gót chổi tai chạm vào sàn khiến anh không vui nhú mày lại. Trong nhà, anh thích mang dép nhưng Mẫn Tiệp lại thích mang giày cao gót. Cô nói, mang nó mới sang trọng, cô cũng không hỏi anh có thích hay không làm trái lại với thói quen cuộc sống của anh. “Vậy em đi trước, ngày mai em tới công ty tìm anh” Cô có chút không vui, từ cách đóng cửa là có thể thấy được. Anh chỉ nhú mày, ánh mắt đảo qua căn phòng rộng rãi, đi về phía phòng khách ngồi trên ghế, mở tivi. Kênh giải trí vẫn còn đang nói về tin tức của Mẫn Nhu. Trên màn hình, là hình ảnh cô đang được nhân viên bảo vệ đi về phía lối đi, dưới màn hình còn có tựa đề lớn: “Diễn Viên điện ảnh nổi tiếng vì yêu mà tạm biệt điện ảnh, cam chịu làm hiền thê giúp chồng dạy con” “Theo những nguồn tin cho biết, người yêu của Mẫn Nhu có thể là vị quan chức trẻ tuổi nào đó của thành phố A, hai người đã bước tới giai đoạn chuẩn bị kết hôn. Bây giờ, chúng ta cùng chúc phúc cho Mẫn Nhu, hi vọng cô ấy có thể tìm được hạnh phúc của mình” Phát thanh viên sinh động nói. Trong đôi mắt lạnh lùng của anh lóe lên tia lạnh, gờ tay đổi kênh nhưng trong đầu là giọng nói chân thành của cô yêu cầu đám phóng viên đừng quấy rầy cuộc sống của cô. Hạnh phúc? Người đàn ông cười nói nhả nhặn, thâm sâu bất lộ thật sự là hạnh phúc của cô sao? Hay như Mẫn Tiệp nói, cô chỉ muốn mượn anh ta để bảo vệ tự tôn của bản thân? Nếu quả thật như thế, tại sao đêm đó, trên đường lớn, hình ảnh cô nhón chân hôn người đàn ông đó khiến anh tức giận, không phải nói là anh không quan tâm cô sao? Tại sao, khi thấy người đàn ông khác hôn cô anh lại không thoải mái? Người anh yêu nhất là Mẫn Tiệp, đó là điều anh biết rõ, nhưng không biết từ khi nào nó đã trở nên phai mờ không còn sức thuyết phục. Trên gương mặt tuần tú đượm vẻ buồn bã, ngón tay giữa lấy nếp uốn nơi mi tâm, tắt tivi nằm ngửa trên ghế sofa. Hai mắt mông lung nhìn đèn thủy tinh treo trên cao, bỗng nhiên anh nở nụ cười chế giễu, anh muốn gì, vì sao, chính anh cũng không rõ lắm. Căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng đồng hồ quả lắc kêu, cùng tiếng hít thở nhẹ, trong thế giới cô đơn chật hẹp của anh, trong bóng đêm này anh mới hiểu một điều: Một người không đáng sợ, đáng sợ là thói quen của một người “Bà xã, câu tối qua em nói anh không nghe rõ, em nói lại lần nữa được không?” Sáng sớm, Lục Thiếu Phàm đã hôn nhẹ lên người cô, cô từ từ mở mắt ra, nơi vành tai là cánh môi mềm mại đang gặm cắn. Trong ý thức mơ hồ, cô nghe tiếng anh thân mật dụ dỗ. Nút áo ngủ không biết từ khi nào đã mở ra, cơ thể nhỏ nhắn duyên dáng phơi trần trong không khí, Mẫn Nhu cuống quýt kéo chăn, che kín cơ thể, nổi giận nhìn vẻ mặt vô tội của Lục Thiếu Phàm, hai mắt nhìn sang giường bệnh cách vách bên kia, giận dữ nói: “Lục Thiếu Phàm, sao anh không về giường mình ngủ” “Một người ngủ rất lạnh, hai người mới ấm” Anh cười đến xuân phong đắc ý, giọng nói nghiêm túc, hành lông mi dài ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng nơi ngực đang bị cô dùng chăn che lại, Mẫn Nhu có thể cảm thấy một đôi bàn tay xấu xa đang chạy dọc theo người cô. “Bà xã, em nói lại ba chữ kia lần nữa đi, anh muốn nghe” Lục Thiếu Phàm như một đứa trẻ không được cho kẹo, đầu chôn vào tóc cô, cánh môi dính vào cổ cô nhẹ nhàng cắn hôn, và đang có xu hướng tiến về trước. Mẫn Nhu bối rối muốn đẩy Lục Thiếu Phàm ra, nhưng lại chú ý đến vết thương nơi ngực không dám dùng lực quá mạnh sợ làm đau anh. Mãi đến khi anh dùng sức ôm chặt cô, nhận thấy được phản ứng khác người trên cơ thể anh, Mẫn Nhu xấu hổ đỏ mặt, không thể tin được điều mình vừa nhận ra. “Lục.. Lục Thiếu Phàm.. anh..!! Mau buông ra, anh còn chưa khỏe, mẹ đã dặn không được làm loạn” “A”- Trên môi là nụ hôn của Lục Thiếu Phàm, giọng cười của anh có chút khàn, hơi thở nóng như lửa phả vào gò má cô như cánh chim lướt qua, cảm giác thật ngứa ngáy. “Vậy thì đừng nói ẹ biết” Mẫn Nhu rúc người lại, đẩy bàn tay xấu xa của Lục Thiếu Phàm ra, lui ra sau. Khi lưng chạm đến vách tường thì hai mắt mở to, khấn trương nhìn người đàn ông đang hôn lên môi cô, bản thân cô thì không biết làm sao. Bàn tay to ở dưới lập tức kéo áo ngủ của cô ném sang một bên. Mẫn Nhu muốn ngăn lại, cánh tay trắng nõn vừa vươn ra khỏi chăn lại bắt gặp ánh mắt chăm chú của sói ta, ngay tức khắc sợ hãi chui vào chăn, giống như sợ sói ta ăn sạch tiểu bạch thỏ, cảnh giác đề phòng Lục Thiếu Phàm. “Lục Thiếu Phàm, cơ thể anh vẫn chưa khỏe hẳn, lần sau rồi hãy tính” Cô muốn thương lượng với anh, nhưng anh không để cho cô có đường lui, môi cong lên xấu xa, nụ cười trên mặt càng lúc càng sâu, cánh tay dài mở ra, giữ chặt eo cô, lật người một cái, tìm Mẫn Nhu đập lúc nhanh lúc chậm, lúc sau phát hiện mình ngồi trên người Lục Thiếu Phàm. Chiếc chăn đáng thương khê động, làm thế nào cũng không che được xuân sắc trước ngực, cánh tay trắng nõn đành che lấy, dáng người hoàn mỹ như ẩn như hiện, hai gò má ửng đỏ, lông mi dày rung lên, gợi cảm mà thẹn thùng như thiếu nữ. Cô chính là nữ thần đầu độc anh, khiến cho anh mê muội. “Bà xã, em thích như vậy sao?” Móng tay đã được cắt ngắn sạch sẽ mượt mà, đầu ngón tay lướt chiếc cằm nhỏ xinh của cô, sau đó hất mái tóc đang rũ bên má ra sau tai, hai mắt thương thức đáng vẻ xinh đẹp, ngẩng đầu lên hôn nhẹ cánh môi đỏ ửng kiêu diễm của cô. Hai người tâm ý tương thông, ngọn lửa kích

tình của họ nhanh chóng cháy lan thiêu cả đồng cỏ, chỉ cần nhóm lên chút lửa đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

29. Chương 30

Bà Lục không đồng ý để Lục Thiếu Phàm xuất viện, nên bữa tối tụ họp ở Mẫn gia thiếu mất chú rể, chỉ có bà Lục và Mẫn Nhu. Chuyện Lục Thiếu Phàm bị thương không hề công bố ra ngoài. Lúc Mẫn Chí Hải không nhìn thấy con rể tương lai về mặt có chút không vui, dù sao vài ngày nữa con gái mình cũng xuất giá. “Sức khỏe Thiếu Phàm gần đây không tốt, mong ông thông gia có thể thứ lỗi” Bà Lục mặt bình thản tạ lỗi với Mẫn Chí Hải, giọng nói áy náy, thành ý mười phần. Hơn nữa về mặt Mẫn Nhu luôn rạng rỡ, không có chút gì gọi là không vui, Mẫn Chí Hải cũng hơi bất mãn nhưng liền nghênh đón hai người vào. “Đây là thành ý nho nhỏ của chúng tôi mong ông thông gia không chê” “Là Thông gia thì đều là người một nhà không cần phải khách sáo như thế, mua mấy thứ này làm chi cho phí tiền” Ngoài miệng tuy nói thế, nhưng về mặt tươi cười của Mẫn Chí Hải chứng tỏ ông rất hài lòng với các cư xử chu đáo của Lục gia, bảo dì Lý nhận lấy hộp quà từ tay Bà Lục rồi dẫn bà Lục tới phòng khách “Lúc này không tới cũng không sao. Chỉ sợ tới ngày kết hôn, chú rể lại không tới vậy thì thật là mất mặt. Bên trong phòng khách lớn, hai người phụ nữ cao quý nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, Mẫn Nhu đi theo sau Mẫn Chí Hải, nhưng cũng nhìn thấy rõ hai người, là Hồng Lam và bà Kỷ. Lời vừa nói tựa như đùa cợt nhưng thật ra lại đang chế giễu, lời đó xuất ra từ miệng bà Kỷ, dù lời nói khó nghe, bà cũng không phải không biết trọng nhẹ, về mặt nở nụ cười lễ phép. Mối Mẫn Nhu mím lại, buồn bực nhìn bà Kỷ ngồi trên ghế, ánh mắt đảo sang thấy thái độ Hồng Lam như đang xem kịch vui, Mẫn Nhu cũng đoán được, Hồng Lam muốn làm cho cô mất mặt trước bà Lục. Mẫn Nhu lo lắng nhìn sang bà Lục, Về mặt bà vẫn bình thản đoan trang, không hề tỏ ra khó chịu, từng bước trang nhã đi đến bên ghế, nhìn lướt qua về mặt khó chịu của Mẫn Chí Hải, ngồi xuống ghế sofa, về mặt mỉm cười nhẹ. “Vị phu nhân này thật biết nói đùa, Thiếu Phàm nhà tôi cũng không phải dạng tình lang bạc tình thay đổi thất thường, sau khi lợi dụng con gái người ta xong thì lại vứt bỏ, càng không phải loại người thiếu đạo đức không biết hổ thẹn, gây ảnh hưởng đến gia tộc và trường bối” Lời nói của bà Lục ẩn chứa nhiều ám chỉ, ánh mắt đảo qua về mặt cứng đờ của bà Kỷ, nhìn thấy dì Lý dâng trà lên liền gạt đầu cảm tạ, nâng chum trà nhìn Mẫn Nhu vui vẻ nói: “Thiếu Phàm kết hôn với một người con dâu tốt như Mẫn Nhu người làm mẹ vợ như tôi vui còn không kịp. Nếu nó dám bỏ hôn lễ mà không nói trước với trưởng bối hai nhà, thì cho dù là con trai tôi chỉ cần có súng trong tay tôi cũng không bỏ qua cho nó” Lời bà Lục tựa như đùa giỡn phản bác lại lời bà Kỷ, nhưng một câu vừa khen Mẫn Nhu, vừa chứng tỏ sự quan tâm của Lục Thiếu Phàm dành cho Mẫn Nhu, quan trọng nhất, cũng ọi người biết, Lục gia rước Mẫn Nhu về chắc chắn không để cô chịu khổ, ngay cả hôn lễ cũng phải được tổ chức long trọng. Mẫn Chí Hải nghe bà Lục nói thế gương mặt càng hài lòng, vỗ vỗ vai Mẫn Nhu, thúc giục: “Mau đi qua đây ngồi đi” Theo tập tục, con dâu chưa được cưới về phải ngồi bên cạnh mẹ mình, nhưng giữa cô và Hồng Lam thù sâu như biển, ngồi gần nhau lại còn vai kề vai quả thật không tưởng. Mẫn Nhu còn đang khó xử, bà Lục liền hiền hòa vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh bà, nhìn Mẫn Nhu đang ngại ngùng nói: “Tiểu Nhu, qua ngồi bên cạnh mẹ, trò chuyện với mẹ” Mẫn Nhu cảm kích nhìn bà Lục, bà khẽ mỉm cười, rồi nhìn Hồng Lam nói: “Bà thông gia, để cho tiểu Nhu ngồi bên cạnh tôi xin bà đừng giận” Khóe môi Hồng Lam khẽ động, không nói, nhưng Mẫn Nhu vẫn cảm thấy ánh mắt căm hận của Hồng Lam chiếu vào người cô, có chán ghét có oán hận Sợ rằng Hồng Lam trong lòng vẫn còn oán trách cô cướp đoạt đức lang quân như ý của bà ta, phải biết, từ lúc bắt đầu Lục Thiếu Phàm là đối tượng mà Mẫn Tiếp hẹn hò, chứ không phải Mẫn Nhu cô. “Bà Thông gia, nơi tổ chức hôn lễ sao không chọn khách sạn của Mẫn Thị, như vậy cũng bớt đi chi phí?” Mẫn Chí Hải đối với ý định Lục gia tổ chức hôn lễ ở nơi khác có ý kiến, con gái mình đi kết hôn mà lại đi tới chỗ khác làm tiệc, người ngoài nhìn vào sẽ chê cười kêu Mẫn Chí Hải ông keo kiệt. “Chuyện này tôi giao cho chú Út Lục Thiếu Phàm lo liệu, hôm qua tôi cũng mới biết chuyện này” Mẫn Nhu không biết sự thật có phải như thế không, nhưng mà cô có thể khẳng định, nghe bà Lục nói thế sắc mặt Mẫn Chí Hải dịu lại không ít, không tiếp tục xoay quanh vấn đề đãi tiệc. “Khách khứa bên đàn gái xem ra phải nhờ ông thông gia giải quyết, Thiếu Phàm ngần ngại nhất định phải thuận lợi vui vẻ cưới Mẫn Nhu, người làm mẹ như tôi đây cũng phải giúp nó, tránh để đến lúc đó nó mang con dâu chạy mất, để lại mình tôi và Gia gia cô đơn ở nhà” Bà Lục cười nói kéo tay Mẫn Nhu, vỗ về, đôi mắt yêu thương nhìn đứa con dâu, Mẫn Nhu cũng phối hợp

cụp mắt cười, tỏ vẻ then thùng của cô dâu sắp cưới. Mẫn Chí Hải hài lòng với thái độ của bà Lục dành cho con gái mình, cam kết nói: “Bà thông gia cứ yên tâm, Tiểu Nhu là con gái tôi, tôi dù có ủy khuất ai cũng không ủy khuất con gái mình” Bà Lục và Mẫn Chí Hải đang trò chuyện vui vẻ với nhau, Hồng Lam bất ngờ chen ngang nói: “Tuy chúng ta đều là danh gia vọng tộc, nhưng chi phí đãi tiệc vẫn nên làm theo tục lệ, không biết nói như vậy phu nhân liệu có không vui?” Nụ cười Mẫn Nhu khựng lại, trong lòng không rõ mùi vị, Hồng Lam cố ý muốn cô không ngốc đầu lên được ở Lục gia, cho nên mới cùng với bà Kỷ gây khó khăn cho bà Lục, nhưng mà họ lại quên mất một người phụ nữ có thể chèo chống cả gia tộc đầu phải loại người mặc cho người khác bóp méo. “Đây là điều tất nhiên, nếu có thể dùng tiền đổi lấy người con dâu ngoan hiền như Mẫn Nhu, thì việc đãi tiệc có tốn bao nhiêu tiền Lục gia cũng tình nguyện” Bắt đầu từ khi bước vào phòng khách, bà Lục nói câu nào cũng nâng đỡ Mẫn Nhu khiến cho Hồng Lam hết sức không vui hai mắt nhìn Mẫn Nhu hung dữ, cũng chứng minh Lục gia đối với Mẫn Tiệp không hài lòng, nên mới không kết thông gia. Mẫn Chí Hải nhũn mảy, liếc Hồng Lam một cái, yêu thương nhìn Mẫn Nhu chỉ biết câm lặng nói: “Bà thông gia, lời chẳng qua đùa vui không phải thật, chút tiền ấy Mẫn Chí Hải tôi vẫn có thể lo được” Bà Lục cười nhạt, không tranh cãi thêm, tất cả đều coi như lời Mẫn Chí Hải là gốc, còn lời Hồng Lam nghe xong liền gạt sang bên. “Gần đây trên tivi có tin, nói một nữ ngôi sao vì muốn vào nhà giàu mà để có thai, thật là, loại chuyện này cũng có thể nói trên tivi, không phải khiến cho cha mẹ mất mặt sao.” Kỷ Mẫn nói chuyện phiếm nhưng liên tục thọc gậy bánh xe, không để sắc mặt của những người nghe, tiếp tục cùng Hồng Lam cười nói: “Loại chuyện đó cũng chẳng hay ho gì, vì mặt mũi gia đình, không thể không cưới loại con dâu đó về nhà” Về mặt Mẫn Chí Hải sa sầm, người làm kinh doanh như ông sao lại không hiểu bà Kỷ và Hồng Lam người đàn kẻ hát, lạnh lùng nói: “Phụ nữ các bà suốt ngày coi toàn tin vớ vẩn, không thể làm chút chuyện đúng đắn sao?” “Tôi và bà Kỷ cũng đâu nói gì, chẳng qua là đang tán gẫu, ông đâu cần phải gắt lên như thế?” Khóe miệng Hồng Lam kéo lên, nhìn về phía bà Lục, cười hỏi: “Bà Lục không phải cũng chẳng nói gì sao?” Hồng Lam và bà Kỷ một lần nữa khiến bà cô lâm vào khó khăn, cô xuất phát từ lòng tôn trọng trưởng bối nên nhẫn nhịn, nhưng không có nghĩa cô sẽ dễ dàng tha thứ cho người khi dễ cô! Mẫn Nhu đang tính mở miệng thì tay bị bà Lục dùng sức đè lại, khó hiểu nhìn bà Lục, bà dùng ánh mắt ý bảo cô đừng lên tiếng, còn bà nghênh đón ánh mắt khiêu khích của Hồng Lam. “Tôi cũng rất thích tán gẫu mấy ngày trước tôi có cùng Diệp phu nhân bàn về một đề tài rất thú vị. Nghe nói có một vị tiểu thư danh môn hại em gái mình, ngoại tình với em chồng, ngay cả con cũng có. Nhưng ông trời quả báo, cuối cùng đứa trẻ bị sảy, mặc dù chuyện được che giấu, nhưng trên đời này tường không cần nỏ gió, không ngờ mọi người bên ngoài ai cũng biết” “Lục Thiếu Phàm chúng tôi đời trước tích đức mới lấy được người con gái thuần khiết như Tiểu Nhu, nếu đổi lại lấy cô tiểu thư kia thì sẽ khiến cho Lục gia cả đời hổ thẹn” Mặt bà Lục vẫn giữ nụ cười ấm áp, từng câu nói ra đều châm biếm khiến cho sắc mặt Hồng Lam và bà Kỷ trắng bệch, khép chặt miệng, Mẫn Chí Hải lúng túng ho nhẹ, ánh mắt né tránh, bảo dì Lý mang nước nóng tới, lúc quay đầu lại thì thấy bóng người trước cửa. Trước cửa biệt thự, Mẫn Tiệp mặc áo khoác hàng hiệu, chân mang giày cao gót, tay cầm chiếc túi LV mới tinh, ăn mặc xinh đẹp đứng trước cửa, phía sau cô ta là Kỷ Mạch Hằng mặc đồ tây màu đen, dáng vẻ kiêu ngạo lạnh lùng, mang theo chút mệt mỏi.

Mẫn Nhu thấy Mẫn Chí Hải có vẻ bối rối liền quay đầu lại nhìn. Đập vào mắt là cặp nam nữ cực kì xứng đôi, ánh mắt liếc sang Hồng Lam và bà Kỷ, vẻ mặt hai người trông rất tự hào, Mẫn Nhu cười lạnh một tiếng, nam tàn nữ độc, thật xứng đôi vừa lứa!

Mẫn Nhu khinh thường mở trắng mắt, không ngờ đôi mắt lạnh lùng tĩnh lặng của Kỷ Mạch Hằng và cô giao nhau, trong mắt ngoài sự lãnh đạm dường như còn mang theo chút kinh ngạc, không ngờ là cô ở đây sao? Hay chán ghét khi nhìn thấy cô?

Mẫn Nhu cười mỉa mai liếc nhìn Kỷ Mạch Hằng, sau đó nhìn sang ánh mắt ghen ghét của Mẫn Tiệp, rồi mới cụp mắt xuống, im lặng ngồi bên cạnh bà Lục. Ngày kia, cô sẽ kết hôn, không nên vì những kẻ không đáng mà làm mất vui!

“Đến đây, đến chỗ mẹ ngồi, trời lạnh lắm, đừng đứng ngoài cửa như thế”

Đối với Mẫn Tiệp, Hồng Lam luôn là một người mẹ hiền lành yêu thương con mình, vẫy tay với người đứng ngoài cửa, gương mặt địch ý với Mẫn Nhu bị vui mừng chia làm đôi.

Còn Mẫn Nhu, dù cha có chăm sóc cô thế nào nhưng cô vẫn thiếu đi tình cảm của mẹ. Trong mắt Hồng Lam, cô chính là kẻ phá hoại gia đình người ta, là gánh nặng của họ.

Bàn tay nhỏ bị ai đó giữ lấy xoa nhẹ, Mẫn Nhu thoát khỏi suy nghĩ ngẩn đầu liền thấy ánh mắt ôn hòa của bà Lục, không nói lời nào nhưng im lặng khích lệ cô. Mẫn Nhu cong môi cười nhẹ, cảm động, nỗi chua xót ngày càng lan ra.

Đúng vậy, cô không còn một mình chiến đấu nữa, mẹ của cô không phải đang luôn ủng hộ cô sao? Lấy Lục Thiếu Phàm, cô không chỉ có được tình yêu mà có cả thân tình.

Cũng thật trùng hợp, Kỷ Mạch Hằng ngồi đối diện Mẫn Nhu, Mẫn Nhu trong lòng khó chịu, tuy vậy vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ đề phòng của Mẫn Tiệp nhìn mình, cô cảm thấy thật buồn cười khê bĩu môi. Mẫn Nhu cũng chán với hành vi của Mẫn Tiệp, đứng dậy giúp bà Lục rót chén nước ấm khác.

“Mẫn Nhu đã ở trong giới giải trí nhiều năm cố gắng làm việc khó tránh khỏi sẽ gặp không ít rắc rối, thị trường Lục phải cẩn thận một chút, tránh lên trang đầu tạp chí”

Bà Kỷ có ý tốt nhắc nhở khiến cho Mẫn Nhu đang rót nước khê rung tay, cô coi bà Kỷ là trưởng bối, nhưng bà Kỷ lại chẳng xem cô là văn bối, luôn lấy thân phận diễn viên của cô ra để khai chiến, Mẫn Nhu bưng chén trà đưa cho bà Lục, một bên nhìn bà Kỷ cười nói:

“Tục ngữ có câu, mỗi người nên tự quét tuyết trước cửa, chớ quản sương tuyết trên mái nhà người khác, cảm ơn lòng tốt của Kỷ phu nhân, nhưng cháu sẽ không để Lục gia gặp bất cứ rắc rối nào, nên không cần Kỷ phu nhân nhọc công quan tâm”

Hồng Lam nhìn Mẫn Tiệp, nụ cười trầm xuống, nhú mày nhìn Mẫn Nhu nghiêm khắc giáo huấn: “Chỗ trưởng bối nói chuyện, văn bối sao lại chen miệng vào”

Mẫn Nhu cười lạnh, nhướn mày, tỉnh nói gì đó nhưng bà Lục lại bình thản mở miệng trước:

“Tiểu Nhu là con dâu Lục gia, dĩ nhiên phải quan tâm chuyện Lục gia, nghe người ngoài thuyết giảng đạo đức, tránh không khỏi lên tiếng nói vài câu, đỡ khiến người ta cho rằng Lục gia tôi khi dễ”

Bà Lục vừa dứt lời, không khí trong phòng khách liền ngưng đọng, tĩnh lặng mà đông cứng, bà Lục lại thần nhiên uống trà, sắc mặt bà Kỷ trở nên u ám, môi thoa son căng cứng, lạnh lùng nhìn bà Lục và Mẫn Nhu.

Một câu nói của bà Lục đủ áp đảo bà Kỷ, vẻ mặt của bà Kỷ khác hẳn vẻ hiền lành tao nhã của bà Lục, mỗi lời nói hành vi của bà Lục đều chứng tỏ mình là quý phu nhân cao sang.

“Tiểu Nhu, Âu Nhiễm Phong nghe nói đã về thành phố A, với mối quan hệ của hai người, giúp chị xin chữ kí chắc không có vấn đề gì chứ?”

Mẫn Tiệp cố tỏ vẻ thân thiết, lời nói ám chỉ, vẻ mặt giả nhân giả nghĩa khiến Mẫn Nhu cảm thấy ghê tởm, lại không thể không ngênh đón lời phỉ báng ngấm ngầm của Mẫn Tiệp: “Em cùng anh ta chỉ cộng tác trong công việc, làm xong rồi đường ai nấy đi, hơn nữa em cũng đã rời khỏi giới giải trí, việc chị nhờ em e rằng làm không được”

“Thật sao? Chị đọc báo thấy mọi người viết em và anh ta là đôi kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc, lên mạng thì được bầu chọn là cặp đôi đẹp nhất màn ảnh, sổ phiếu của hai người luôn dẫn đầu bỏ xa những người khác”

“Có lẽ người viết báo cũng không hiểu rõ mà chỉ đưa tin bậy, hủy hoại danh dự người khác, Mẫn tiểu thư vừa nói làm tôi chợt nhớ tới, Chú ba Thiếu Phàm làm ở cục quản lý xuất bản báo, chờ có thời gian rảnh tôi phải nhờ chú Ba chấn chỉnh mấy tòa soạn bắt lương mới được”

Nụ cười tươi ngậy thơ của Mẫn Tiệp liền cứng đờ, tự biết có nói tiếp cũng không được gì, chỉ giận hờn nhẹ một tiếng, tựa vào ghế salon, dựa vào vai Kỷ Mạch Hằng, vuốt vuốt chiếc nhẫn kim cương đính hôn nơi ngón tay.

Dưới ánh đèn, chiếc nhẫn kim cương theo từng cử động của Mẫn Tiệp phát ra luồng sáng lấp lánh, phản xạ vào mắt Mẫn Nhu, chói mắt đến mở không ra, Mẫn Nhu khó chịu cau mày tính dịch chỗ ngồi thì nhận ra, một bàn tay to lớn che lấy bàn tay Mẫn Tiệp, cũng che đi luồng sáng từ viên kim cương phát ra.

Về mặt Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng, cầm lấy đôi tay mang nhẫn của Mẫn Tiệp giữ chặt trong lòng bàn tay, Mẫn Tiệp mừng rỡ cong môi, liếc Mẫn Nhu một cái tỏ vẻ đắc ý.

Mẫn Chí Hải không chịu nổi khi thấy hai cô gái âm thầm so đo, liền đổi đề tài nhìn bà Lục nói: “Bà thông gia, hôm tổ chức hôn lễ, tiểu Nhu có gì sai sót mong bà chiếu cố cho”

“Nhiều nhân vật lớn như vậy Lục phu nhân chắc hao tổn không ít tâm sức, dù sao với thân phận là ngôi sao lớn như Mẫn Nhu lại bị những lễ nghi chèn ép chắc không thoải mái lắm.”

Bà Kỷ chưa từng gọi cô thân thiết như vậy, nhưng lần đầu tiên gọi lại có ý chê bai cô, khiến cô mất thể diện, Mẫn Nhu cũng không biết bà Kỷ muốn thế nào, cô cùng con trai bà đã không còn quan hệ sao phải làm khó cô như thế, cố tình khiến cô không thể bình an mà kết hôn.”

“Mẹ, trước kia Kỷ gia chúng ta cũng mở tiệm tạp hóa, nói vậy chẳng lẽ cũng có nhiều người xem thường chúng ta!”

Ngồi ở đây, Mẫn Nhu cũng biết ai sẽ giúp cô, nhưng không ngờ sẽ là Kỷ Mạch Hằng. Anh ta cứ ngồi yên đó, gương mặt lãnh đạm giọng nói hờ hững có biết anh ta vừa mở miệng đã thay Mẫn Nhu giải vây.

Bà Kỷ không ngờ lại bị chính con trai mình phản bác lại, lúc này trong lòng giận dữ, cố áp chế cơn giận không quở trách con, không cam lòng trừng mắt nhìn Mẫn Nhu, cầm lấy túi xách, đứng dậy chào tạm biệt Hồng Lam và Mẫn Chí Hải.

“Tôi quên mất ở nhà còn có việc, xin cáo từ trước”

“Đi đường cẩn thận, có cần kêu lái xe đưa bà về không?”

“Không phải có Mạch Hằng sao, để nó đưa tôi về là được!”- Bà Kỷ cười gượng, lúc nhắc tới Kỷ Mạch Hằng liền nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn Kỷ Mạch Hằng đứng dậy, thúc giục nói: “Còn không nhanh lên, ba con đang ở nhà chờ đó”

Bà Kỷ là người dễ tự ái điểm này Mẫn Nhu biết, bà không chấp nhận người khác nhắc lại khoảng thời gian nghèo khó của Kỷ gia, lúc này bị người khác chạm đến chỗ đau lại mà đó lại là con trai mình hận không thể chui xuống đất. Bà không muốn mất thể diện hơn nữa, liền quên mất hôm nay tới để cùng Hồng Lam bành trướng.

Nhìn theo bóng lưng bà Kỷ vội vàng bỏ đi, Kỷ Mạch Hằng cũng không để ý Mẫn Tiệp đang níu kéo, vội vã chào Mẫn Chí Hải, rồi bỏ về không quay đầu lại. Mẫn Tiệp giận đến phồng mũi trừng mắt, nhìn đáng vẻ lãnh đạm Mẫn Nhu cũng chỉ biết kiềm cơn giận, tỏ vẻ không có chuyện gì sợ Mẫn Nhu cười nhạo.

Mẫn Nhu không đoán được hành vi hôm nay của Kỷ Mạch Hằng, bảo vệ hay không bao vệ, ngược lại còn lấy tay bắt xa giúp cô đối phó với mẹ mình, thật khiến cô nghi ngờ, anh ta hôm nay không phải uống nhầm thuốc chứ.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi cũng nên về thôi”

Bà Kỷ rời đi không lâu bà Lục cũng đứng dậy cáo từ, Mẫn Nhu cũng không ngồi nữa liền đứng lên theo, bà Lục quay đầu nhìn Mẫn Nhu mỉm cười: “Tiểu Nhu, tiễn mẹ ra ngoài!”

“Dạ”

Hồng Lam và Mẫn Tiệp không thể không nể mặt, theo Mẫn Chí Hải tiễn bà Lục ra cửa. Tài xế Lục gia đã chờ sẵn: “Tôi muốn nói Mẫn Nhu chút chuyện, ông bà thông gia cứ vào đi, bên ngoài lạnh lắm”

Nhìn những người khác quay vào trong, bà Lục kéo đôi tay lạnh lạnh của Mẫn Nhu, an ủi: “Tiểu Nhu, hôm nay mẹ cũng đã hiểu, xem ra cuộc sống ở Mẫn gia của con cũng không thoải mái gì, nhưng mà cô dâu sắp xuất giá phải ở nhà mẹ để một ngày. Đây là tục lệ kết hôn, mẹ không thể kiên quyết đưa con về Lục gia được”

Bà Lục giải thích chính là muốn Mẫn Nhu thoải mái. Cô nắm lấy tay bà Lục, cười cười: “Mẹ yên tâm, mấy năm qua con vẫn có thể chịu đựng được, mẹ an tâm trở về chăm sóc Thiếu Phàm đi ạ”

Bà Lục đau lòng xoa nhẹ gương mặt ửng hồng vì lạnh của Mẫn Nhu, nhẹ buông tay Mẫn Nhu, bước lên xe, trước khi đi không quên nói: “Con mau vào đi”

30. Chương 31

“Bà thấy chúng ta ở trước mặt Lục gia còn chưa đủ mất thể diện hay sao, tôi nói cho hai mẹ con bà biết. Hai ngày nữa tốt nhất nên im lặng, tiểu Nhu là con gái tôi, dù bà không chào đón nó, thì cũng phải nhin”

Mẫn Nhu vừa về tới biệt thự đã thấy Mẫn Chí Hải đang khiển trách Mẫn Tiệp và Hồng Lam, nhưng mặt hai người đó không hề có chút áy náy, thậm chí Mẫn Tiệp còn chống chế:

“Cha, cha thiên vị, chỉ biết la con cướp bạn trai của nó, tại sao không nói nó cướp vị hôn phu của con?”

Mẫn Nhu nghe thấy lời oán giận của Mẫn Tiệp, nhìn cô ta biểu tình còn oan hơn cả Đậu Nga, tỏ vẻ ủy khuất, cô thật không rõ Mẫn Tiệp muốn thế nào. Nếu cô ta quan tâm Lục Thiếu Phàm, tại sao ngay từ ban đầu lại giành Kỷ Mạch Hằng với cô.

Chẳng lẽ cô ta muốn ăn cháo đá bát? Nếu quả thật như thế, cô không thể không cảm thán cho Kỷ Mạch Hằng, nếu một ngày anh ta hoàn toàn tỉnh ngộ thì phải đối mặt với Mẫn Tiệp ra sao, sẽ có loại tâm tình gì?

“Lúc này không nghe thấy Lục phu nhân ám chỉ sao? Dù không có tiểu Nhu, con cho rằng, Lục gia có thể tiếp nhận con sao?”

Trước thái độ khăng khăng của Mẫn Tiệp, Mẫn Chí Hải rõ ràng đã tức giận, giọng nói cao lên không ít, Mẫn Nhu cũng không muốn tham dự vào trận cãi vã này, xoay người bước lên lầu, sau lưng lại nghe giọng nói mỉa mai của Hồng Lam.

“Chỉ trong một tháng, nó đã khiến quý công tử Lục gia quỳ dưới váy nó, Chí Hải, sao ông không hỏi xem đứa con gái bảo bối của ông có phải trước khi Tiểu Tiệp và Lục công tử hẹn hò đã ám độ trần thương?”

Ám độ Trần Thương (): Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới. Ở đây ý chỉ sự lén lút qua lại.

Mẫn Nhu vừa đặt một chân lên cầu thang liền khựng lại, cách nói châm chọc của Hồng Lam đã xúc phạm đến cô. Đột nhiên xoay người, ánh mắt nghiêm túc đảo qua hai mẹ con ngồi trên ghế sofa:

“Đừng so sánh mọi người đều cùng loại với hai mẹ con bà, vô liêm sỉ, không phải người phụ nữ nào cũng đều làm được”- Mẫn Nhu cao giọng nói, không để ý tới vẻ mặt xấu hổ của Mẫn Chí Hải, nhìn Mẫn Tiệp đang tức giận bật dậy, gần từng chữ một nói: “vô liêm sỉ, không biết xấu hổ”

“Mày nói cái gì?”

Khi sắc mặt Hồng Lam sa sầm lại, Mẫn Tiệp rõ ràng đã bị Mẫn Nhu chế giễu đến mức không chịu được nữa, tính xông lên thì Mẫn Chí Hải kéo lại, tức giận quát: “Em gái con nói sai hay sao? Vì một chút chuyện mà làm mất mặt gia môn, bản thân không chịu thua kém ai, nếu con lại làm chuyện ầm ĩ lần nữa, đừng nói cha, ngay cả Lục gia cũng không bỏ qua cho con”

Nhắc tới Lục gia, cảm xúc tức giận của Mẫn Tiệp có dịu đi, không cam lòng trừng mắt nhìn Mẫn Nhu, thở hổn hển nói: “Nó ỷ vào quyền thế Lục gia nên mới kiêu ngạo như vậy, đợi đến ngày Lục Thiếu Phàm chán nó rồi thì lại phải cuốn gói quay trở về Mẫn gia”

“Tôi nghĩ, chị sẽ không đợi được tới ngày đó đâu, tôi không phải chị, Lục Thiếu Phàm càng không phải Kỷ Mạch Hằng, giữa chúng tôi chưa từng có cái gọi là đối trá”

Mẫn Nhu thản nhiên đón nhận ánh mắt khiêu khích của Mẫn Tiệp, lạnh lùng phản bác khiến Mẫn Tiệp biến sắc, giận đến nói không nên lời, giận dữ nhìn Mẫn Nhu

“Cha, con lên trước”

Không muốn tiếp tục cãi nhau, Mẫn Nhu bước lên lầu quay về phòng, đẩy thứ âm thanh ầm ĩ đó ra khỏi thế giới của cô.

Di động trong túi rung lên, Mẫn Nhu nhìn thấy ảnh chụp trên màn hình mọi phiền toái đều biến mất thay vào đó cảm thấy thật ngọt ngào, nghe thấy giọng nói ấm áp thần kinh đang căng ra cũng dịu xuống.

“Anh ngủ không được, phải làm sao đây bà xã?”

Lục Thiếu Phàm đối với cách gọi “bà xã” dường như đã luyện tập vô số lần, nói mà không hề ngượng ngập, lọt vào tai, Mẫn Nhu có thể thấy Lục Thiếu Phàm đang rất vui vẻ.

Lục Thiếu Phàm không yên tâm khi cô một mình ở Mẫn gia nên gọi điện hỏi thăm, hoặc giả bà Lục đã nói cho Lục Thiếu Phàm biết chuyện tối nay nên bảo anh đi an ủi cô. Lúc cô cô đơn nhất, Lục Thiếu Phàm như kỵ sĩ xuất hiện trong cuộc đời, cứu vớt cô ra khỏi biển lửa.

Nhưng dù cô là con chim yến nhỏ yếu ớt cũng có một ngày phải lớn, không thể núp sau cánh chim của Lục Thiếu Phàm, trở thành gánh nặng của anh.

“Bà xã, anh phát hiện bản thân mình không thể rời xa em”

Lục Thiếu Phàm dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, gương mặt Mẫn Nhu ửng hồng, trên gương mặt là vẻ phong tình quyến rũ, môi cong lên, miệng lại nói:

“Nếu anh cứ đùa giỡn như vậy, em sẽ... sẽ...”

Nói đến cuối Mẫn Nhu cũng không biết nên dùng cái gì để uy hiếp Lục Thiếu Phàm, thất bại ngồi trên giường, nghe tiếng cười bốn cột của Lục Thiếu Phàm nhưng không biết làm sao.

“Đi ngủ sớm đi, ngày mai nghỉ ngơi cho tốt, ngày kia anh sẽ tới đón em”

“Anh cũng vậy, tạm biệt”

Giữa hai người không cần phải nói nhiều lời nhưng lại khiến đối phương cảm nhận chân tình của bản thân. Mẫn Nhu tắt máy, nằm trên giường nhìn trần nhà, mang theo niềm hạnh phúc ngọt ngào mà Lục Thiếu Phàm ban cho chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm thức giấc, Mẫn Nhu nằm trên giường, căn phòng xa lạ, bên cạnh trống trải khiến cô nhận ra cô không phải ở Lục gia mà là ở Mẫn gia.

Mang dép vào, chậm rãi đi tới cửa sổ, kéo rèm cửa, ánh mặt trời rực rỡ chiếu khắp sân thượng, từng hàng dây leo bên vách đá như trời đầy bình sức sống.

Mẫn Nhu tính quay về phòng tắm, nhưng trong lúc vô tình lại nhìn thấy hai bóng người ở xa xa. Cô dừng lại để nhìn vì một trong hai người là Mẫn Tiệp. Vẫn là dáng vẻ xinh đẹp, ăn mặc diêm dúa nhưng hành vi của Mẫn Tiệp thật khác lạ.

Hai người dường như đang cãi vã, Mẫn Tiệp muốn đi nhưng đối phương lại ngăn cản, càng về sau lại càng lời kéo. Mẫn Nhu thấy bóng người cao lớn không phải là Kỷ Mạch Hằng thì lông mày nhíu lại nghi ngờ, hơi khép người vào ban công, cô nhìn thấy người đàn ông đó, anh ta ăn mặc dơ dáy rách rưới, râu ria phủ đầy, tóc rối, thật khó tưởng tượng một kẻ lang thang lại biết Mẫn Tiệp.

Mẫn Tiệp như cảm thấy điều gì đó, quay đầu nhìn về hướng Mẫn Nhu. Ánh mắt vừa nhìn thấy Mẫn Nhu, gương mặt liền hoảng hốt vội vàng rút lấy xấp tiền đỏ hấp tấp dúi vào tay kẻ lang thang, sau đó đẩy kẻ lang thang đang ngăn cản ra, vội vàng leo lên xe, đạp ga, chiếc xe bỏ đi xa, chạy trốn chết.

Mẫn Nhu cũng không muốn xen vào việc người khác, xoay người đi, lúc này mới nhận ra kẻ lang thang không cầm tiền đi ngay mà chăm chú nhìn theo chiếc xe, sau đó đánh một quyền vào tường, trên người toát ra vẻ giận dữ và khổ sở.

“Nhị tiểu như, Kỷ tiểu thư tới tìm cô”

Dì Lý gọi Mẫn Nhu khiến cô dời sự chú ý, đóng cửa ban công lại quay vào phòng, thấy Kỷ Nguyệt Hân đang cười tủm tỉm nhìn cô.

Hôn lễ Mẫn Nhu có mời Kỷ Nguyệt Hân, dù quá khứ giữa cô và Kỷ Mạch Hằng cũng chẳng vui vẻ gì, nhưng cũng không muốn hủy đi mối thân tình giữa cô và Kỷ Nguyệt Hân.

“Nhu mừng cậu kết hôn”

Kỷ Nguyệt Hân vừa tới liền ôm lấy Mẫn Nhu, nghịch ngợm quan sát cô, bàn tay nhỏ nhắn nâng cằm Mẫn Nhu lên, cười gian nói.

“Con gái khi yêu quả nhiên rất đẹp, xem này làn da này, gương mặt này.

“Nguyệt Hân, đừng đùa nữa!”

Mẫn Nhu ngại ngần chụp lấy tay Kỷ Nguyệt Hân, trước ánh mắt trêu đùa của Kỷ Nguyệt Hân, Mẫn Nhu xoay người đi vào phòng tắm bắt đầu rửa mặt.

“Nhu, cậu chắc chắn muốn lấy Lục Thiếu Phàm sao?”

Mẫn Nhu rửa mặt xong đã nhìn thấy Kỷ Nguyệt Hân ngồi trên đầu giường, vượt nhẹ khung hình của Mẫn Nhu đặt trên đầu tủ, như không có gì thuận miệng hỏi.

Mẫn Nhu sững người, không hiểu sau Kỷ Nguyệt Hân lại hỏi như thế, nhưng cũng cho cô đáp án chính xác, cô thật lòng muốn ở bên Lục Thiếu Phàm cả đời.

“Phải”

“Nếu như anh mình hiện tại đã biết cậu đối với anh ấy rất tốt, đã hối hận, Nhu, cậu có vì anh mình hủy bỏ hôn lễ không?”

Kỷ Nguyệt Hân thận trọng dò hỏi, khiến cho đôi tay đang cầm y phục của Mẫn Nhu dừng lại, gương mặt cũng không bởi vì nghe giải thiết này mà dao động, chọn lấy một bộ quần áo đi đến bên giường. Trước sự chờ đợi của Kỷ Nguyệt Hân, Mẫn Nhu mỉm cười, vừa thay quần áo vừa đáp:

“Không đâu”

“Cậu chắc chắn thế sao? Nhu, cậu không suy nghĩ một chút sao, dù sao trước đây cậu rất yêu anh mình, mình không tin chỉ qua hai tháng cậu đã quên mất anh ấy”

Đổi lại là ai cũng sẽ không tin tình yêu chớp nhoáng giữa cô và Lục Thiếu Phàm, nhưng sự thật là thế, Lục Thiếu Phàm xuất hiện tạo ra kỳ tích, bao gồm cả việc khiến cô yêu anh.

“Nhu, anh mình nói anh biết cậu ở Mẫn Gia”

Vậy thì sao?

Mẫn Nhu không nói ra câu hỏi đó, cô muốn duy trì cuộc sống bình lặng nên tình nguyện làm đứa ngốc không biết chuyện. Cho dù làm cho Kỷ Mạch Hằng chán ghét thấy người sang bắt quàng làm họ, cũng không muốn vạch trần chuyện Kỷ Nguyệt Hân ám chỉ.

Nếu như Kỷ Mạch Hằng đối với cô phải có một định nghĩa nào đó thì cô hi vọng anh ta chỉ là khách qua đường trong cuộc đời cô. Sau khi cô gặp Lục Thiếu Phàm, cô hi vọng anh ta không khuấy rầy cuộc sống của cô, phá vỡ thứ hạnh phúc không dễ dàng có được này.

Hối hận thì sao? Trên thế giới này không có bán thuốc chuộc lại những thứ đã qua?

Như cô, không thể hối hận những việc ba năm qua mình làm vì Kỷ Mạch Hằng, Kỷ Mạch Hằng cũng không thể hối hận những thương tích mà anh ta gây đến cô.

Tất cả đều đã qua, cô chỉ muốn trân trọng hạnh phúc trước mắt, nắm tay Lục Thiếu Phàm cả đời, không vì Kỷ Mạch Hằng mà phá hoại hôn nhân của mình.

“Nguyệt Hân mình chưa bao giờ lấy hạnh phúc ra đùa, nếu mình đã chọn Lục Thiếu Phàm điều đó chứng minh mình cũng yêu anh ấy, loại tình cảm đó giống như trước kia khi mình yêu anh cậu, thậm chí còn sâu đậm hơn, ngay cả bản thân mình cũng không khống chế nổi”

Giữa hàng lông mày Mẫn Nhu toát lên niềm hạnh phúc tự nhiên, khiến cho vai Kỷ Nguyệt Hân sụp xuống, thở dài nói: “Xem ra anh mình thua thật rồi, thua vì anh ấy luôn tự mình đúng, cũng thua người đàn ông tên Lục Thiếu Phàm đó”

Mẫn Nhu cũng không nói thêm, lúc bắt đầu yêu cô cũng luôn tự cho là đúng? Cho là khi anh ôm cô thì sẽ có cảm giác, cho là anh hôn cô thì là thích, chỉ cần hi sinh sẽ có báo đáp. Lúc này mới hiểu ra bản thân mình suy nghĩ quá đơn giản, không thật sự hiểu được cái gọi là yêu cho đến khi gặp Lục Thiếu Phàm...

Có lẽ vô tình Mẫn Nhu đã thuyết phục Kỷ Nguyệt Hân khiến Nguyệt Hân không hỏi nữa mà lắng sang chuyện khác: “Hôn lễ ngày mai, mình làm phù dâu thật sao?”

Có lẽ Kỷ Nguyệt Hân vẫn còn ngại thân phận của mình, Mẫn Nhu nắm lấy tay cô, cười nói: “Thiếu Phàm không phải người hẹp hòi, nếu anh ấy để tâm thì lúc mình đề nghị anh ấy đã phản đối”

Nỗi lo âu trên mặt Kỷ Nguyệt Hân tan đi, nhìn Mẫn Nhu cười yếu ớt, trong tận đáy lòng thầm tán dương:

“Nhu, cậu quả thật tìm được người đàn ông tốt, bây giờ mình thấy cậu rời bỏ anh mình là một lựa chọn chính xác”

Kỷ Nguyệt Hân đối với Mẫn Tiệp không có hảo cảm. Trước cơn tối tránh đụng mặt Mẫn Tiệp, Kỷ Nguyệt Hân liền đi bỏ đi, còn Mẫn Nhu thì dùng câu nói “Nhắm mắt làm ngơ”, không biết có phải Mẫn Chí Hải đã nói gì đó với mẹ con Hồng Lam hay không mà mãi đến bữa cơm tối vẫn không thấy về.

“Tối nay ngủ một giấc cho ngon, mai làm cô dâu thật xinh đẹp”

Mẫn Chí Hải không phải không yêu cô, chỉ là, sinh ra trong nhà giàu có nhiều khi thân bất do cố, tình yêu không phải là tất cả, ngoài ra còn có gia tộc, sự nghiệp, cũng có thể vì lý do đó mà mẹ cô năm đó bỏ đi?

Giống như những cô dâu khác, đêm đó cô mất ngủ, kinh ngạc nhìn đêm tối đến ngơ ngẩn người, trong đầu cô đều là quá khứ quen biết giữa cô và Lục Thiếu Phàm.

Tình yêu bản thân cũng không phức tạp, cũng không cần một lần nữa nói câu “Anh yêu em”, cũng không cần hi sinh để chứng minh tình cảm của nhau, chỉ cần khi cô quay lại luôn nhìn thấy anh, đôi mắt yêu thương dịu dàng, có lẽ đó là định nghĩa tình yêu trong cô.

Hai mắt Mẫn Nhu mở thao láo, lấy di động nhìn thời gian đã chín giờ sáng, tại sao không ai gọi cô dậy.

Người con gái trong gương, bên môi luôn có độ cong nhẹ, mặt dù tỏ ra nghiêm túc cũng không thể che đi cảm xúc hạnh phúc, Mẫn Nhu nở nụ cười rạng rỡ với người con gái trong gương, hôm nay, cô kết hôn!

“Nhị tiểu thư, nhị cô gia đang ở dưới lầu cùng chủ tịch nói chuyện phiếm”

Mới mở cửa liền bắt gặp nụ cười của dì Lý, nghe tin Lục Thiếu Phàm tới, Mẫn Nhu như con ngựa đứt cương chạy xuống cầu thang, cô chưa bao giờ hấp háp muốn gặp Lục Thiếu Phàm đến thế, cho nên khi thấy người liền liếc mình nhào tới.

Lục Thiếu Phàm không mặc tây trang, chỉ mặc bộ đồ màu trắng, càng khiến cho anh thêm phần nho nhã tuấn tú, có lẽ vì vết thương nên gương mặt hơi gầy đi nhưng không mất đi khí chất cao quý. Anh yêu thương ôm lấy Mẫn Nhu, vuốt mái tóc dài của cô, dịu dàng nói: “Dậy rồi sao?”

Mẫn Nhu đảo mắt nhìn hai người Mẫn Chí Hải cười nói, ngượng ngùng gật đầu, gò má hơi đỏ lên, hỏi Lục Thiếu Phàm: “Anh đến từ khi nào vậy?”

“Thiếu Phàm đã tới từ sớm, thấy con vẫn ngủ nên không đánh thức con dậy, chờ ở dưới lầu”

Lục Thiếu Phàm cúi đầu nhìn cô, cười nhẹ. Mẫn Nhu nghe Mẫn Chí Hải giải thích, Lục Thiếu Phàm vì cô mà đợi thật cảm động. Anh chẳng lẽ đoán ra được là tối qua cô mất ngủ hay anh cũng đồng cảnh ngộ như vậy?

Trước ánh mắt chất vấn của Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm chỉ kéo nhẹ môi, nhìn vào gương mặt cô, đôi mắt dịu dàng như nước, thâm tình lưu luyến.

“Chúng ta xuất phát thôi”

“Phù dâu anh đã kêu người đưa cô ấy tới khách sạn rồi”

Lục Thiếu Phàm đã xử lý xong mọi chuyện, luôn đem đến cho cô kết quả chu toàn nhất, dù là đối với bạn bè cô cũng vậy.

“Em đang lo sao?”

Ngồi phía sau xe, Lục Thiếu Phàm chợt giữ lấy bàn tay nhỏ của cô, trên gương mặt anh tuấn nở nụ cười bình thản, bàn tay nhẹ nhàng xoa đi mồ hôi đang rịn lại trong tay cô, sau đó an ủi vòng tay qua lưng cô.

“Lục Thiếu Phàm, tối qua anh có mất ngủ không?”

Hàng lông mi đen dài nhẩy lên, hai mắt rung động, cánh tay dài thu lại ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng giữ lấy eo cô, đặt cằm dưới lên đỉnh đầu của cô.

“Em không phải sớm đã là của anh sao? Anh sao lại phải lo lắng mất ngủ, hơn nữa, cải chính một chút, không phải là Lục Thiếu Phàm, mà là ông xã”

Mẫn Nhu cong môi, hai mắt đẹp mơ màng nằm trong lòng Lục Thiếu Phàm, nhỏ giọng thì thầm:

“Từ nay về sau chúng ta thuộc về nhau rồi ông xã à...”

Tiệc cưới được tổ chức tại khách sạn năm sao Hilton, Lục Thiếu Phàm dẫn Mẫn Nhu lên tầng cao nhất, phòng tổng thống. Quản gia riêng đã chờ sẵn trước cửa, khi thấy Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu tới liền dẫn họ vào.

“Lục phu nhân, Lục tiên sinh xin chào”

Mẫn Nhu vừa bước vào phòng, thì thấy trong phòng có ba người ăn mặc rất trang trọng, theo thứ tự là thợ trang điểm, nhà tạo mẫu tóc và nhà thiết kế chịu trách nhiệm trang điểm cho cô dâu.

Bên trong phòng yên tĩnh, Mẫn Nhu ngồi trước bàn hóa trang, để cho thợ trang điểm chuyên nghiệp vẽ vờn trên mặt cô, nhà tạo mẫu tóc cũng bắt đầu giúp cô làm tóc, ánh mắt cô đảo quanh như không thấy bóng Lục Thiếu Phàm. Hôn lễ sắp diễn ra, trái tim cô đập nhanh đến mức sắp nhảy ra.

“Lục phu nhân, mời cô chuẩn bị thay áo cưới”

Thợ trang điểm và nhà tạo mẫu tóc đại công cáo thành thử phào nhẹ nhõm, bên trong mặt kính một gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ hiện lên, cô dâu e thẹn lại quyến rũ, không thể che đi niềm hạnh phúc giữa hai mắt cô.

“Xong rồi sao?”

Mẫn Nhu vừa mặc xong áo cưới liền nghe giọng Lục Thiếu Phàm. Cô quay đầu lại thấy Lục Thiếu Phàm đứng sau lưng, không phải là bộ lễ phục màu đen lần trước thử, hôm nay Lục Thiếu Phàm chọn bộ màu trắng, khác xa so với khí chất anh tuấn tiêu sái khi mặc màu đen, màu trắng làm cho Lục Thiếu Phàm có một vẻ thoát tục, tuấn tú phi thường. Dù Lục Thiếu Phàm chỉ đứng đó nhưng cũng đủ hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Mẫn Nhu có thể thấy ánh mắt của Lục Thiếu Phàm đang nhìn cô, nhẹ nhàng vén mái tóc dài lên, bên tóc mai cố ý để vài sợi xuống. Từng động tác của cô khiến ọi thứ trở nên sinh động, kết hợp với cách trang điểm tinh xảo nhẹ nhàng khiến cho vẻ quyến rũ cùng sự thuần khiết hòa vào nhau quyến rũ người khác.

“OA, cô dâu thật xinh đẹp”

Đối mặt với những lời ca ngợi, Mẫn Nhu chỉ cười nhạt, cũng không đặc ý vênh váo, trên vai xuất hiện cảm giác ấm áp, Mẫn Nhu thừa biết là ai, chỉ ngẩng đầu cười yếu ớt, đập vào mắt là ánh mắt si mê nóng rực của Lục Thiếu Phàm.

Áo cưới trắng tinh, tinh xảo xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn, cô lại xinh đẹp tựa tiên nữ, sinh động tựa tinh linh, cứ như vậy đứng trước mặt anh, khiến anh bỏ qua tất cả mọi thứ, trong mắt chỉ nhìn thấy cô.

Trước đây anh vẫn biết vợ mình rất đẹp, mỹ đến mức khiến anh mê luyến, không thể tự chủ được. Nhưng lúc này, anh chợt muốn giấu cô đi, không để cho người khác thấy vẻ xinh đẹp của cô.

“Anh đột nhiên không muốn cử hành hôn lễ?”

“Sao chứ?”

Mẫn Nhu kinh ngạc mở to mắt, chưa kịp hỏi nguyên nhân thì Lục Thiếu Phàm đã cúi người xuống hôn cô, che lấp đi tất cả mọi ngôn từ, anh nâng niu gương mặt cô tựa như trân bảo, khẽ hôn nhẹ mang theo vô vàn yêu thương.

Mẫn Nhu sau khi giặt mình, đôi mắt đẹp nở nụ cười ngọt ngào không có ý đẩy Lục Thiếu Phàm ra, khoe môi mang theo chút ý cười, hôn nhẹ vào cánh môi mỏng của anh.

Anh sợ cô đẹp như vậy sẽ bị mọi người dòm ngó thêm muốn, cô làm sao không sợ, anh anh tuần phi phạm như thế sẽ trở thành tiêu điểm trong con mắt chúng nhân?

Những người khác cũng hiểu ý rời khỏi phòng. Bên trong căn phòng hai bóng người ôm nhau thật chặt, dưới ánh mặt trời tạo ra một bức tranh hạnh phúc.

“Chú út lát nữa sẽ tới, anh đi ra ngoài đây”

Lục Thiếu Phàm hôn nhẹ xuống vầng trán của Mẫn Nhu, lưu luyến không muốn buông cô ra, giúp Mẫn Nhu sửa lại tóc mai, rồi quan sát Mẫn Nhu lần nữa mới hài lòng mỉm cười rời khỏi.

Mẫn Nhu nhìn theo bóng lưng cao nhất của Lục Thiếu Phàm, trên gương mặt không tự chủ nở nụ cười lúm đồng tiền hạnh phúc. Qua hôm nay, Lục Thiếu Phàm thật sự hoàn toàn thuộc về cô, là chồng cô, là người bạn cả đời của cô.

“Này cậu cười đến mức lông tơ mình dựng hết cả lên đây”

Mẫn Nhu chìm trong ảo tưởng mỉm cười hạnh phúc chợt bừng tỉnh, nhìn hai vị dâu phụ đứng ở cửa đã ăn mặc xong, đáng vẻ mập mờ nhìn cô, vội vàng che đi vẻ mặt ngơ ngẩn của mình nói.

“Hai người thật xinh đẹp”

Chân Ni và Kỷ Nguyệt Hân liếc mắt nhìn nhau khinh bỉ cười hất một tiếng, sau đó nghênh ngang đi vào phòng tổng thống, vây lấy Mẫn Nhu cao thấp đánh giá, không ngừng “chắc, chắc”, Kỷ Nguyệt Hân ngửa mặt lên trời thở dài:

“Nếu lúc mình kết hôn, ông chồng tương lai có thể mua ình chiếc áo cưới đẹp như của cậu thì dù chết mình cũng không tiếc”

Về mặt Chân Ni căng thẳng, vỗ nhẹ lên cánh tay Kỷ Nguyệt Hân, nhẹ giọng trách cứ: “Hôm nay là ngày lành, đừng nhắc đến chết chóc, như vậy rất xui”

Kỷ Nguyệt Hân hiểu ý le lưỡi, ngại ngầnng gãi gãi trán, nhìn Mẫn Nhu cười không tim không phổi nói: “Nhu, đừng tưởng thật nhé, mình chỉ là lỡ miệng nói”

Mẫn Nhu biết tính Kỷ Nguyệt Hân tùy tiện không câu nệ tiểu tiết, không phải loại thiên kim đại tiểu thư hắt hăm vênh mặt kiêu ngạo. Chính vì thế lúc học đại học hai người mới trở thành bạn tốt.

“Không sao, mình cũng không để ý”

Mẫn Nhu vừa cười vừa nói, bên trong phòng chợt vang lên tiếng kêu vui mừng ồn ào của Chân Ni: “Trời ạ... mình... mình thấy... người đó...”

Mẫn Nhu cùng Kỷ Nguyệt Hân nhìn nhau, rồi ngó ra ngoài cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống lầu dưới, bên tai là giọng nói kích động của Chân Ni: “Thật là đẹp, thật là đẹp quá”

Lông mày Mẫn Nhu nhăn lại, hướng theo mắt Chân Ni nhìn chiếc xe thể thao màu xanh ngọc vừa đỗ lại trước khách sạn. Bên cạnh xe, một người đàn ông cao ráo, đáng người tao nhã như người mẫu từ trong tạp chí bước ra. Anh ta mặc bộ đồ tây màu đen, áo sơ mi trắng, nơi áo tay áo xắn lên để lộ lớp áo sơ mi trắng. Dưới ánh mặt trời, chiếc cúc màu bạc lấp lánh như tuyên bố với cả thế giới thân phận của anh ta.

Mẫn Nhu chưa kịp nhìn thấy diện mạo của anh ta thì từ cửa khách sạn một người bước ra, không phải ai khác là Lục Thiếu Phàm mặc bộ lễ phục màu trắng, hai người đứng kế bên nhau như một bức tranh thu hút vô số ánh mắt, khiến bất cứ ai cũng không thể rời mắt đi.

Chẳng lẽ đây chính là chú Út đẹp trai trong truyền thuyết sao?

Mẫn Nhu khẽ giặt mình, cô hiểu tại sao Lục Thiếu Phàm lại thay đổi chú không mặc bộ lễ phục màu đen là có chủ ý cả. Cô bật cười một tiếng, lúc nhìn tiếp thì đã không còn bóng người nào ở cửa. Nhưng Mẫn Nhu cũng nhìn thấy, từ trong xe thể thao một cô gái bước ra, chưa kịp quan sát kỹ thì đã bị Chân Ni và Kỷ Nguyệt Hân kéo đến bên giường, bắt đầu bức cung.

“Tiểu Nhu, cậu coi mình độc thân lâu như vậy có phải nên đi tìm đối tượng không?”

Chân Ni súc tích giải thích xong thì Kỷ Nguyệt Hân liền nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Mẫn Nhu, cười híp mắt, thương lượng nói: “Nhu, vừa rồi mình cũng nhìn thấy Lục Thiếu Phàm, hai người họ có phải là người thân không, mà cũng thật giống nhau. Nếu vậy cậu có thể nhờ Lục Thiếu Phàm giới thiệu chút không?”

Lúc này Mẫn Nhu thấy cô bạn gái bước từ trong xe nên cô tính nói anh chàng đẹp trai đã có chủ,. Lúc này cửa phòng bị đẩy vào, bên giường ba người tò mò quay đầu lại người, hai người đàn ông lần lượt bước vào, một người chính là Lục Thiếu Phàm.

Mẫn Nhu luôn nghĩ khó có thể tìm được người đàn ông thứ hai so sánh được với Lục Thiếu Phàm trên thế gian này. Nhưng khi cô nhìn thấy người đàn ông anh tuấn sau lưng Lục Thiếu Phàm, cô cảm giác mong lung lơ lửng trên mây, trong đầu như có luồng sáng ôn hòa lướt qua, rõ ràng muốn nhắc cô đưa tay bắt lấy luồng sáng đó.

Một bàn tay ấm áp giữ lấy vai cô, Mẫn Nhu ngẩng đầu thì thấy đường cong hoàn mỹ nơi cằm của Lục Thiếu Phàm, trên môi nở nụ cười hạnh phúc. Mẫn Nhu cũng mỉm cười, đứng dậy, nhẹ nhàng vòng lấy cánh tay Lục Thiếu Phàm.

Từ sau khi cô đặt Lục Thiếu Phàm vào trái tim, trong trái tim cô đã không còn chỗ trống cho bất cứ ai, đối với chú út Lục Thiếu Phàm, cô chỉ là đơn thuần thưởng thức vẻ đẹp.

“Chú út, đây là Tiểu Nhu, vợ của cháu”

Nói không lo lắng là giả, Mẫn Nhu nở nụ cười thân thiện, ánh mắt khiêm nhường hướng về Lục Cảnh Hoàng: “Chú Út”

Bên trong phòng, hai phù dâu đã rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, chỉ biết ngồi bên giường chăm chú nhìn Lục Cảnh Hoàng, không quên nhìn sang Lục Thiếu Phàm, kết luận: “Hai người mỗi người mỗi vẻ, một chín một mười.”

Lục Cảnh Hoàng thoáng nhíu mày, trong chớp mắt liền bình thản như lúc đầu, sau lớp kính là đôi mắt màu hổ phách, lộ ra cái nhìn sắc bén, sống mũi cao thẳng, môi mím chặt như cánh hoa anh đào chờ nở rộ.

Thản nhiên liếc nhìn vẻ mặt tươi cười của Lục Thiếu Phàm, ánh mắt cúi xuống nhìn sang Mẫn Nhu, nhẹ nhàng gật đầu, xem như nghe thấy tiếng vào của Mẫn Nhu.

“Thiếu Phàm mau chuẩn bị rồi xuống trước chiêu đãi khách đi”

Giọng nói của một vị trưởng bối đầy chừng mực nhưng lạnh lùng. Mẫn Nhu tò mò chớp chớp mắt vài lần, lại nhìn sang Lục Thiếu Phàm, nhìn như thế nào cũng không thấy hai người giống như chú cháu, giống như anh em, chú út liệu có phải là quá trẻ không?

Lục Thiếu Phàm lễ phép gật đầu cười, ôm lấy cánh tay Mẫn Nhu thật chặt: “Chú út, thợ chụp ảnh hôm nay đâu? Lúc này cũng theo chúng ta lên đây sao chưa thấy cô ấy vào?”

Lục Cảnh Hoàng có chút đăm chiêu nhìn Lục Thiếu Phàm, quay đầu về phía cửa nói: “Vào đi”

31. Chương 32

Sao lại là con gái?

Khi Mẫn Nhu nhìn thấy dáng người mảnh mai từ cửa đi vào cô liền giật mình. Mẫn Nhu không ngờ một người con gái trẻ như vậy thuần khiết mỹ lệ, không quá quyến rũ lại càng nhìn càng thấy đậm đà

“Tiểu Nhu, cô ấy là nhiếp ảnh gia hôm nay”

Mẫn Nhu thì kinh ngạc, Lục Thiếu Phàm lại mỉm cười ôn tồn ôm lấy Mẫn Nhu, giới thiệu cô gái đang đi về phía Lục Cảnh Hoàng.

Mái tóc nâu ngắn xõa bung, nhẹ nhàng thoải mái mà rất có sức sống, gương mặt trái xoan trắng nõn, ngũ quan trong sáng mang theo vẻ đẹp trung tính, dáng người cũng có đường cong rõ ràng. Dù trời đang lạnh

nhưng cô gái chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi sọc ca rô, quần jean cùng giày vải, bên tay trái cầm theo máy chụp ảnh.

“Tô Noãn”

Cánh tay dài trắng vươn ra, giọng nói trong sáng không hề có chút hồi hộp, Mẫn Nhu nhìn gương mặt cô gái rất xinh đẹp và mạnh mẽ, kéo nhẹ môi, nắm lấy bàn tay lạnh của Tô Noãn.

“Mẫn Nhu”

“Chú út, chúng ta xuống trước đi, Tô tiểu thư cứ để Tiểu Nhu lo”

Mẫn Nhu hiểu ý Lục Thiếu Phàm, lập tức nhìn Lục Cảnh Hoàng nói: “Chú út cứ yên tâm để Tô tiểu thư ở lại trong này cùng cháu”

Nói xong Mẫn Nhu không quên nở nụ cười thân mật với Tô Noãn. Tô Noãn chỉ bình thản gật đầu, không hề biểu lộ gì thêm, Mẫn Nhu cũng không biết cô ấy đồng ý hay cự tuyệt.

Lục Cảnh Hoàng nhìn Tô Noãn, dặn cô ấy không được làm loạn rồi rời khỏi phòng cùng Lục Thiếu Phàm.

Mẫn Nhu quan sát biểu tình của Tô Noãn, cô ấy đối với lời dặn của Lục Cảnh Hoàng không hề đáp lại, chỉ cầm máy chụp hình ngồi xuống ghế sofa, im lặng, cũng không đến gần Mẫn Nhu nói chuyện phiếm.

“Nhu, bọn mình ra ngoài trước nhé”

“Nhu, cậu cứ cùng Tô tiểu thư nói chuyện đi, mình đi trước đây”

Nhìn Chân Ni và Kỷ Nguyệt Hân làm chân chó chạy theo sát Lục Cảnh Hoàng, Mẫn Nhu chỉ có thể dùng mấy từ để hình dung hai người: trọng sắc khinh bạn.

Nhưng cũng khó trách, Lục Cảnh Hoàng có vẻ ngoài như thế không có người theo cũng lạ, nghĩ vậy, Mẫn Nhu chợt nhớ đến cô gái mình gặp trong bệnh viện, xoay người sang Tô Noãn đang ngồi trên ghế, mắt sáng lên.

“Tô tiểu thư. Có phải chúng ta đã từng gặp nhau?”

Mẫn Nhu kéo váy cười đi tới bên Tô Noãn ngồi xuống, cẩn thận quan sát Tô Noãn, dùng giọng điệu vui vẻ thoải mái dò hỏi.

Tô Noãn rõ ràng cũng nhận thấy ánh mắt chăm chú của Mẫn Nhu hoặc nhận ra suy nghĩ của cô, sống mũi thanh tú, cánh môi hồng phớt, ánh mắt di chuyển, nhìn Mẫn Nhu nói: “Lần đó ở hành lang bệnh viện”

Quả nhiên là cô ấy! Nhưng hai lần gặp rất khác biệt, khác biệt rất lớn, rất khó để nhận ra cô gái trong sáng thuần khiết hôm nay với cô gái trang điểm đậm quyền rũ ngày hôm đó.

Mẫn Nhu quan sát Tô Noãn, từ trên xuống dưới, khóe mắt nhìn sang bàn tay của cô ấy đang để trên máy ảnh, nơi ngón áp út đeo chiếc nhẫn màu trắng, đeo ở đó chứng tỏ điều gì Mẫn Nhu hiểu rõ hơn ai khác.

“Tô tiểu thư đang quen với chú út sao?”

Tô Noãn đang lau chùi mặt mình bỗng khựng lại, gương mặt vẫn bình thản, ngón tay thon dài chuyển một cái, máy chụp hiện lên để sang hướng khác, bên tai Mẫn Nhu là giọng nói lãnh đạm của Tô Noãn: “Không phải”

Tô Noãn trả lời thẳng thắn như thế lại khiến Mẫn Nhu ngại ngùng, cô bối rối cười một cái, Tô Noãn trông không vớ vẩn như đang nói dối, hơn nữa, trong ấn tượng của Mẫn Nhu, một cô gái cẩn trọng gọn gàng như thế cũng không cần thiết phải nói xảo để che giấu mối quan hệ giữa cô ấy và Lục Cảnh Hoàng.

“Tô tiểu thư có muốn uống gì không, tôi đi lấy cho cô”

Thấy không khí trầm xuống, Mẫn Nhu muốn đổi đề tài đứng dậy đi về phía tủ lạnh, trong lúc quay đầu lại hỏi ý Tô Noãn thì vô tình giày đạp lên váy cả người ngã về trước

“A”

Không đau như Mẫn Nhu tưởng, vòng eo mảnh khảnh bị ai đó giữ lấy, Mẫn Nhu cảm giác có ai đó đang đỡ lấy mình, cô cũng biết đối phương đang cố hết sức.

“Cảm ơn”

Mẫn Nhu nương theo sức của Tô Noãn, cẩn thận đứng vững lên, nghiêng đầu nói cảm ơn với Tô Noãn, trong lúc vô tình cô lại nhìn xuống nơi cổ tay trắng nõn của Tô Noãn, ở đó không chỉ có một vết dao rất rõ mà còn rất nhiều thậm chí rất sâu. Nhịp tim Mẫn Nhu hơi khựng lại, nhìn chăm chăm Tô Noãn, cô ấy chỉ khẽ mỉm cười, rồi ngồi lại xuống ghế sofa.

“Chồng cô rất yêu cô”

Mẫn Nhu không nghĩ Tô Noãn lại đột nhiên nói như thế, khẽ khựng người, trên gương mặt nở nụ cười hạnh phúc.

“Cám ơn cô”

“Em chuẩn bị xong chưa?”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm truyền từ cửa vào, Mẫn Nhu chưa kịp xoay người lại đã bị Lục Thiếu Phàm ôm vào lòng mang theo mùi hương bạc hà mát mẻ, nó giống như vật dành riêng cho cô. Mẫn Nhu tự hào cong môi, nhìn Lục Thiếu Phàm nói: “Đã xong rồi, khách khứa tới chưa anh?”

“Tới rồi, nửa giờ nữa hôn lễ sẽ bắt đầu, Chú út bảo chúng ta xuống trước”

Lục Thiếu Phàm dời mắt sang Tô Noãn, lịch sự hỏi ý cô ấy: “Tô tiểu thư muốn cùng chúng tôi xuống luôn hay để lát nữa chú Út lên đưa cô xuống?”

Cánh môi Tô Noãn khẽ cong nhẹ, nhìn cặp bích nhân đang ôm nhau, sau đó lại nhìn máy chụp ảnh: “Mọi người xuống trước đi, lát nữa Lục Cảnh Hoàng sẽ lên tìm tôi”

Mẫn Nhu cảm thấy như vậy rất bất nhã với khách, nhưng Lục Thiếu Phàm lại cười nhạt nói với Tô Noãn vài câu rồi dẫn Mẫn Nhu ra khỏi phòng.

“Làm vậy có được không? Người ta dù sao cũng là khách”

“Em không nhận ra sao? Tô tiểu thư đó thích yên tĩnh một mình hơn là ở một nơi đông đúc ồn ào”

Lục Thiếu Phàm trả lời vấn đề của cô, thuận tay bấm nút thang máy đưa họ trực tiếp xuống nơi tổ chức tiệc.

Làm trong ngành giải trí 3 năm, Mẫn Nhu cũng không phải chưa từng thấy qua bữa tiệc lớn. Cô cũng học được cách bình chân như vại, ở trước mặt mọi người duy trì thái độ dịu dàng ưu nhã. Nhưng khi Lục Thiếu Phàm đưa cô tới sảnh tiệc thì theo phản ứng tự nhiên tất cả mọi vui vẻ khẩn trương chuyển thành nghiêm túc cẩn thận.

Bên trong đại sảnh bữa tiệc, màu đen và màu xanh biếc bao trùm, các vị quan khách đều mặc tây trắng thẳng thớm hoặc bộ quân trang màu xanh lá cây, dù đi hay đứng đều đứng đắn, dù cùng người khác nói chuyện nhưng thần sắc rất nghiêm nghị, không hề cất tiếng cười to hay hành động sổ sãng.

Không khí bữa tiệc cưới có vẻ trầm lắng, Mẫn Nhu kéo ống tay áo Lục Thiếu Phàm, hạ thấp giọng ca thán nói: “Ông xã, em thấy mình như đang ở cuộc hội nghị lớn vậy?”

Lục Thiếu Phàm nhìn vẻ mặt bối rối lo sợ của Mẫn Nhu, nghe cô ví dụ như thế, anh liền nắm lấy chóp mũi cô, hạ giọng nói: “Vậy lát nữa bà xã thử làm lãnh đạo một lần, khiến các vị tướng quân đó phải e sợ em”

Trước sự chế nhạo của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu xấu hổ trợn mắt, âm thầm nhéo lấy hông anh. Anh chỉ cười vui vẻ vòng lấy eo nhỏ của cô, vô cùng thân thiết ghé vào tai cô nói: “Đừng lo, còn có anh mà”

Hơi thở ái muội ấm nóng, như hôn lại như không. Hai má Mẫn Nhu đã đánh hồng nay càng đỏ thêm, oán giận đưa tay đánh vào ngực Lục Thiếu Phàm, anh lại bắt lấy tay cô không chịu buông, cười tủm tỉm nhìn cô đăm đăm.

“Anh, buông ra!”

“Em hôn anh, anh sẽ buông em ra ngay”

Mẫn Nhu thở hổn hển nhìn Lục Thiếu Phàm cười xấu xa, bị anh giữ lấy tay không cho rút lại. Hai mắt đảo sang xung quanh phát hiện không ít khách khứa đang nhìn họ liền dịu giọng thúc giục: “Lục Thiếu Phàm, anh đừng đùa nữa, mọi người đang nhìn chúng ta kìa”

Lục Thiếu Phàm đảo mắt nhìn về phía đại sảnh, lông mày nhướng lên quả nhiên không đùa với Mẫn Nhu nữa, từ tốn buông Mẫn Nhu ra, nụ cười bình thản tươi như Hoa khiêm tốn nho nhã hiện lên hướng về phía khách khứa gật đầu.

Bây giờ Lục Thiếu Phàm lại như vị hoàng tử cao quý, nổi bật phi phàm khiến người ta phải quỳ lạy, nhưng chỉ có cô gái đang được anh ôm trong lòng mới biết, người đàn ông này bề ngoài anh tuấn nho nhã nhưng lại là kẻ gian xảo.

Nhưng cũng chỉ có cô biết, khi chỉ có mình cô, Lục Thiếu Phàm mới dám nói chuyện như thế, phong cách cứng chũu yêu thương chứ không phải tác phong nhanh nhẹn lạnh lùng

“Thiếu Phàm, mau dẫn Mẫn Nhu tới đây làm quen với Mục Tư lệnh.”

Giọng Lục Tranh Vành vang lên giữa bữa tiệc, giữa lúc mọi người đều dồn tất cả lực chú ý lên hai người họ mới vào bữa tiệc. Mẫn Nhu lại bị một đôi mắt sắc bén quan sát khiến cơ thể cô cứng ngắc, khẽ nhích người về phía Lục Thiếu Phàm.

Bàn tay cô bị một bàn tay to giữ lấy, Mẫn Nhu đang lo lắng dần dần thả lỏng, có thể nhìn thấy vẻ nghiêm túc trên mặt Lục Thiếu Phàm là thật nhưng vẫn dùng giọng nói dịu dàng khích lệ cô: “chúng ta qua thôi”

Mẫn Nhu hít một hơi thật sâu, giữ chặt lấy mười ngón tay của Lục Thiếu Phàm, bước đi tao nhã lịch sự sóng bước với Lục Thiếu Phàm xuyên qua tân khách đi đến phía chiếc bàn bên trong cùng.

Tới gần chiếc bàn tròn dành cho chủ tọa, Lục Tranh Vành mặc quân trang, nghiêm chỉnh ngồi trên ghế, đang cùng một người đàn ông trung niên nói chuyện rất vui vẻ. Ánh mắt nhìn thấy Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu bình thản đi tới, gương mặt rần rở tỏ vẻ hài lòng.

“Gia gia”

Hai người cùng lúc lễ phép gọi Lục Tranh Vành, Mẫn Nhu mỉm cười tao nhã đứng bên cạnh Lục Thiếu Phàm, ánh mắt di chuyển, lúc nhìn thấy một đôi mắt sâu thẳm khó hiểu thì Mẫn Nhu hơi khựng lại, ánh mắt sắc bén như nhìn thấu lòng người khiến cô không thể không khấn nguyện.

“Cảm ơn Mục Tư lệnh đã dành chút ít thời gian đến tham lễ hôn lễ của Thiếu Phàm và vợ cháu Mẫn Nhu”

Gương mặt anh tuấn của Lục Thiếu Phàm nở nụ cười khiêm tốn, không nịnh nọt, lại hữu lễ, vừa tôn trọng khách cũng không làm mất đi khí chất cao quý của mình.

Hai bàn tay đan vào nhau thật chặt, Mẫn Nhu nhận thấy tín hiệu từ Lục Thiếu Phàm, liền thẳng người, trực tiếp nghênh đón ánh mắt tinh nhuệ của Mục Minh Sâm, khẽ mỉm cười lễ phép nói: “Hoan nghênh Mục tư lệnh tới tham gia hôn lễ của cháu và Thiếu Phàm”

Mục Minh Sâm cũng không vội vàng trả lời Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu, ánh mắt mình mẫn lặng lặng nhìn nụ cười tươi gượng gạo của Mẫn Nhu, lông mày nhíu lại nhưng không để lộ nhiều nếp uốn nhưng lại như lưỡi kiếm mỏng đâm vào cơ thể khiến Mẫn Nhu kinh sợ.

Mục tư lệnh là cha của Mục Lâm Thu, nhìn con gái mình thất tình, làm cha mà lại ngồi đây xem hôn lễ của người khác không phải con mình. Mẫn Nhu cũng đoán được tâm trạng của Mục Tư lệnh nhưng không dám suy nghĩ quá nhiều, sợ nghĩ càng nhiều càng bất an.

Mục Minh Sâm gật đầu nhẹ, ánh mắt cũng không rời khỏi Mẫn Nhu vẫn dò xét kỹ, một lần lại một lần đánh giá ngũ quan của cô, ánh mắt sắc đến mức khiến Mẫn Nhu không thể gượng cười nữa, gương mặt nhỏ bộc lộ sự lo lắng.

“Gia gia, ông và Mục tư lệnh nói chuyện gì mà vui như thế?”

Lục Thiếu Phàm cười hỏi thăm, thân hình cao lớn chắn ngay trước mặt Mẫn Nhu, chặn đứng ánh mắt của Mục Minh Sâm, nắm lấy tay cô không buông.

“mẹ mẹ!”- Một giọng trẻ con non nớt vang lên, Mẫn Nhu quay đầu lại, thấy Đậu Đậu đang chạy về phía cô, cơ thể nhỏ bé mũm mĩm mặc bộ tây trang, trên cổ còn đeo nơ đỏ càng khiến cho gương mặt bụ bẫm dễ thương.

“Mẹ xinh đẹp như công chúa Bạch tuyết vậy”

Đậu Đậu lắc lắc cài đầu, hai tay chấp ra sau lưng tỏ vẻ già dặn, hai chân ngấn hường Mẫn Nhu cọ cọ, lại sợ đập lên chiếc váy trắng chỉ có thể ngăn đầu nhìn Mẫn Nhu.

Lúc Đậu Đậu gọi một tiếng mẹ, Mẫn Nhu lại bị vô số ánh mắt hiếu kì chiếu tới. Trước cái nhìn trong sáng của Đậu Đậu, Mẫn Nhu buông tay Lục Thiếu Phàm ra ngồi xồm xuống, nhìn vào hai mắt Đậu Đậu, mỉm cười dịu dàng để lộ lúm đồng tiền: “Hôm nay Đậu Đậu mặc đẹp quá, thật giống như Tiểu hoàng tử vậy”

Dưới ánh đèn thủy tinh sáng ngời, chiếc váy trắng bằng lụa mỏng trải dài trên đất như đóa hoa hải đường trắng nở rộ, cơ thể nhỏ nhắn mềm mại duyên dáng, chiếc cổ trắng như ngà voi, hàng lông mi như cánh bướm khẽ rung, cô lại giống như mỹ nhân ngư ngồi giữa hiên hoa, toát lên một sức quyến rũ.

Trước ánh mắt tán thưởng của khách khứa trong bữa tiệc, Mẫn Nhu giật mình, tiểu tử này chính là đang giả trò trước mặt mọi người, ngón tay thon dài vuốt nhẹ gương mặt Đậu Đậu, gương mặt đầy tình thương cũng như sự dịu dàng của một người mẹ.

“Đậu Đậu, cháu mau sang đây, đừng có quần lấy cô cháu như thế”

Mẫn Nhu theo tiếng ngược nhìn, chỉ thấy bà Diệp đơn đả chạy tới. Bà ăn mặc nhàn nhã lịch sự, gương mặt có vẻ áy náy, không để ý tới nhân viên phục vụ đang vội vàng lui xa.

Bà Diệp gọi một tiếng mẹ nuôi là vì muốn đính chính danh phận của Mẫn Nhu, không để cô bị khách nhân hiểu lầm, Mẫn Nhu cảm kích mỉm cười nhìn bà Diệp, lễ phép chào: “Con chào dì”

Bà Diệp ôm lấy Đậu Đậu đang quần lấy Mẫn Nhu, vừa cười vừa gật đầu: “Đứng lên đi, đừng ngồi như thế, hôm nay cháu là nhân vật chính mà”

Mẫn Nhu đứng dậy, mắt nhìn thấy bà Lục đang đi từ cửa vào, đi cùng bà còn có ông Diệp ăn mặc chỉnh chu.

“Tiểu Nhu, đây là chú Diệp”

Người gặp chuyện tốt tinh thần cũng thoải mái, Mẫn Nhu có thể cảm nhận được điều đó từ bà Lục, gương mặt thanh cao vui vẻ, tao nhã đưa ông Diệp tới trước mặt Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu đã từng gặp ông Diệp, ông có dáng vẻ nghiêm nghị cương trực của một người làm kinh doanh, nghe Mẫn Nhu chào hỏi ông chỉ mỉm cười xoa cằm không đáp lại hay tán dương.

“Thiếu Phàm đâu, bảo nó sang đây chào chú Diệp đi”

Ánh mắt bà Lục đảo quanh tìm kiếm Lục Thiếu Phàm, bà đứng bên cạnh bà Diệp khí chất đều giống nhau, đều mang tư thế của một vị phu nhân đoan trang tao nhã.

“Dạ, Thiếu Phàm đang nói chuyện với Gia gia”

Mẫn Nhu mỉm cười trả lời, nghiêng đầu ánh mắt nhìn về phía bàn chủ tọa. Lúc nhìn thấy bóng người màu trắng môi cong lên, bên kia Lục Thiếu Phàm cũng dừng nói chuyện quay đầu lại, đôi mắt ôn nhu như ngọc dịu dàng bay xuống bên cạnh cô.

Giữa hai người thật sự có tồn tại từ trường sao? Sao lại ăn ý như thế?

Lục Thiếu Phàm đi tới bên cạnh cô, vừa bước tới liền tự nhiên nắm lấy bàn tay cô giữ trong lòng bàn tay, không để cô ở trước mặt người khác có bất kì cảm giác lẻ loi.

“Chú Diệp, dì Diệp, hai người tới rồi xin mời qua bên kia ngồi”

Theo hướng Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu liền thấy đó là bàn của Lục Tranh Vành, nhưng ngoài dự liệu ông Diệp cũng từ chối, gương mặt nghiêm nghị lóe lên tia kinh ngạc, phát tay chỉ đến chiếc bàn gần cửa nói: “Chú và dì con sang kia ngồi là được, hai đứa cứ làm việc đi”

Ông Diệp nói xong liền dẫn Đậu Đậu và bà Diệp sang kia ngồi, không để cho Lục Thiếu Phàm có cơ hội thuyết phục, Mẫn Nhu cảm thấy ông Diệp như đang trốn tránh ai đó, mà người đó...

Mẫn Nhu liếc mắt nhìn sang hai người đang ngồi bàn chủ tọa, thâm suy nghĩ nhìn về phía bàn ông Diệp đang ngồi xuống, biết đâu người đó là Mục tư lệnh.

“Khách khứa xem ra cũng tới đông đủ rồi, người dẫn chương trình cũng chuẩn bị xong, hai người nên đi chuẩn bị đi”

Lục Cảnh Hoàng bước tới nhắc nhở vài câu, sau đó vội vã rời đi hội trường, Lục Thiếu Phàm dắt Mẫn Nhu đi tới phía dưới sân khấu đợi, phía trên là người dẫn chương trình đang nói lời mở đầu. Mẫn Nhu nhìn khắp nơi, bữa tiệc đã đầy khách, phục vụ bưng món ăn ra vào không dứt.

“Em cảm thấy thế nào?”

Mẫn Nhu nghiêng đầu nhìn gương mặt Lục Thiếu Phàm che lên vẻ lạnh lùng, quan sát thấy anh không vui, đôi môi đỏ cong lên, giữ chặt lấy tay anh, dịu giọng đáp: “Rất vui, chỉ cần có Lục Thiếu Phàm bên cạnh em thật sự rất vui”

Lục Thiếu Phàm cup mi xuống, đôi mắt đen quan sát vẻ mặt nghiêm túc của cô, khóe miệng tạo nên đường cong mờ, trong mắt một dải màu sắc lấp lánh, tưởng chừng cô đã bị cuốn theo anh.

Tiếng nhạc hôn lễ cất lên giữa không trung, Lục Thiếu Phàm dẫn cô bước lên sân khấu, tiếng vỗ tay như sấm lấn át cả tiếng nhạc. Mẫn Nhu nhìn xuống dưới, ánh mắt mọi người đều tập trung vào cô, nụ cười trên môi Mẫn Nhu tắt đi, cô khấn trương thẳng lưng.

“Ngốc ạ, thả lỏng một tí, cũng không phải là cuộc họp phê bình, em sợ cái gì chứ”

Bên tai, Lục Thiếu Phàm khẽ cười nói, Mẫn Nhu nuốt nước miếng nhìn cảnh tượng nghiêm túc phía dưới, nhích sát về phía Lục Thiếu Phàm nửa bước, ôm chặt lấy anh, tránh né những đôi mắt sắc như dao kia.

“Em không sợ, chỉ là hơi lo”

Người dẫn chương trình nói lời chúc mừng, sau đó mời tân lang tân nương, rồi tán thưởng vài câu, không chú ý tới hai người bên cạnh mình đang châu đầu vào nhau nói nhỏ.

“Kế tiếp, xin mời chủ rể và cô dâu trao nhẫn cưới”

Tiếng người dẫn chương trình cao giọng cắt đứt quá trình nói trộm của hai người, vừa ngược mắt nhìn lên thì nhân viên đã mang nhẫn cưới bước tới, là chiếc nhẫn kim cương lần trước mới mua, viên đá lớn lóe sáng màu cầu vồng.

Lục Thiếu Phàm cầm lấy chiếc nhẫn, nhẹ nhàng nâng tay Mẫn Nhu, ánh mắt chăm chú nhìn chiếc vòng trắng trên ngón áp út của cô, là vết tích của chiếc nhẫn trước kia lưu lại. Mấy ngày qua, cô đều mang nó, mãi đến khi thay áo cưới mới cởi ra.

“Lục Thiếu Phàm anh kết hôn, cũng nên mời chiến hữu cũ tới tham dự đúng không?”

Giọng nam trầm thấp hờ hững vang lên giữa lối vào bữa tiệc, phá tan bầu không khí ảm áp của buổi lễ. Mọi người và Mẫn Nhu đều quay đầu lại nhìn, một người đàn ông từ từ bước tới gần họ, có lẽ do trên người anh ta toát lên luồng khí lạnh lẽo nên xung quanh không ai dám ngăn cản.

Bờ môi mỏng, mang theo vẻ xấu xa. Anh ta như kị binh từ trên trời giáng xuống xuất hiện giữa hôn lễ, Mẫn Nhu khó hiểu nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, Lục Thiếu Phàm trao cho cô cái nhìn yên tâm, hai mắt thâm sâu khó lường tươi cười, môi hồng nhếch lên: “Cũng đã tới, dù tôi không phát thiệp mừng cũng sẽ có người không mời mà tới, thế thì cần gì phải lãng phí tiền mua thiệp”

32. Chương 33

“Lục Thiếu Phàm, bà xã anh rất đẹp”

Cách ăn nói khéo léo, ngôn từ tán thưởng, gương mặt dù thế nào vẫn giữ nụ cười xấu xa, ánh mắt sâu xa mang theo sự thù địch, nhìn chằm chằm Mẫn Nhu.

Giống như con báo đang quan sát con mồi của mình, mắt nheo lại nguy hiểm. Anh ta không hề kiêng dè quan sát Mẫn Nhu từ đầu tới chân, ánh mắt sáng quắc không bỏ qua bất cứ centimet nào.

Người đàn ông này rõ ràng mặc quân trang, là quân nhân chính trực nhưng ngữ điệu của anh ta cùng cách nhìn khinh thường kia khiến Mẫn Nhu có cảm giác bị uy hiếp, như sắp bị anh ta nuốt vào bụng”

“Vợ của tôi không cần Cù trung tướng đánh giá”

Lục Thiếu Phàm kéo tay Mẫn Nhu, đem cô đẩy ra sau lưng, ngăn cản ánh mắt càn rỡ quá đáng đang nhìn Mẫn Nhu kia, gương mặt anh tuấn đượm vẻ lạnh lùng hiem thấy.

Mẫn Nhu lo lắng nhìn gương mặt căng thẳng của Lục Thiếu Phàm, người đó thân phận chắc chắn không bình thường. Anh ta dám trực tiếp tới đây, lại còn ngang nhiên đứng dưới sân khấu khiêu khích thách thức Lục Thiếu Phàm, cũng không ai bước ra giảng hòa.

Hay phải nói, tất cả mọi người ở đây đều muốn nhìn hai con hổ đánh nhau, Mẫn Nhu liếc mắt nhìn sang bàn chủ tọa, Lục Tranh Vành cũng khoanh tay đứng nhìn, trên gương mặt nghiêm nghị của ông dường như đã định liệu trước nên rất tự tin, tin rằng Lục Thiếu Phàm có thể ứng phó nổi vị khách không mời mà tới.

“Cô dâu xinh đẹp, tôi tên là Cù Ý Thần”

Trên gương mặt đen sạm của Cù Ý Thần đầy vẻ khinh miệt, ánh mắt lóe lên tia thâm độc mưu mô cùng cách anh ta lịch sự giới thiệu bản thân tạo thành một sự tương phản mãnh liệt, khi môi anh ta kéo lên, nụ cười xấu xa đó khiến Mẫn Nhu căng thẳng nắm lấy tay Lục Thiếu Phàm, cảnh giác cũng tăng cao.

Tiếng chân ghế bị đẩy ra phá vỡ bầu không khí đông cứng của bữa tiệc. Hai bóng người cao lớn như núi sừng sững đứng dậy, chỉ mấy bước đã đi tới hai bên trái phải Cù Ý Thần, Mẫn Nhu nhận ra đó là Thẩm Tấn Hàm và An Viễn Nam vừa từ Ireland về.

Thẩm Tấn Hàm vẫn như cũ đáng vẻ bất cần đời, tùy tiện, nhẹ nhàng đánh lên vai Cù Ý Thần, tỏ ý như hai người bạn cũ gặp lại thân thiện nói: “Cù Ý Thần không tệ nha, nghe nói anh đã lên chức Trung Tướng, đi nào qua bên kia nói chuyện”

“Nói chuyện với hai người sao?”

Ánh mắt coi thường của Cù Ý Thần lướt qua Thẩm Tấn Hàm sau đó nhìn Lục Thiếu Phàm, gương mặt cứng nhắc hiện lên tia bất hảo, khiến Mẫn Nhu cảnh giác bản an giữ chặt tay Lục Thiếu Phàm.

Hai bờ môi Lục Thiếu Phàm mím chặt, vẻ không vui xuất hiện giữa hàng lông mày, bàn tay ấm áp khế trấn an Mẫn Nhu, xoa nhẹ tay cô, sau đó che khuất cô đằng sau dáng người cao lớn của anh. Mẫn Nhu không thể nhìn thấy biểu tình của Lục Thiếu Phàm, nhưng từ giọng nói nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm có thể thấy anh đang bảo vệ cô.

“Anh muốn chơi tôi sẽ tiếp, nhưng có một điều duy nhất, đó là anh không được làm phiền vợ tôi, nếu không hậu quả thế nào Cù Trung tướng cũng có thể hiểu được”

Cả khán phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng cười khê của Cù Ý Thần, tiếng vỗ tay chan chất của anh ta: “Đúng là vợ chồng tình thâm, khiến người cô đơn như tôi đây không thể không hâm mộ anh Lục Thiếu Phàm... có được một người vợ tốt như thế”

Hai chữ người vợ nhấn xuống. Mẫn Nhu trốn sau lưng Lục Thiếu Phàm cũng có thể nhạy cảm nhận được khát vọng điên cuồng của Cù Ý Thần, cô run rẩy không khỏi ôm lấy tay Lục Thiếu Phàm, muốn tìm kiếm cảm giác an toàn đang mất đi.

Cù Ý Thần đang uy hiếp cô, Mẫn Nhu biết rõ, không phải là khát vọng tình yêu nam nữ, mà là một cuộc chơi, anh ta đối với con mỗi sinh ra hứng thú, khát vọng đó một phần do cô là vợ Lục Thiếu Phàm, tuyệt đối không phải vì nhan sắc xinh đẹp của cô

“Cù Trung Tướng chỉ cần gật đầu đồng ý, chỉ cần Trung Tướng thích, chắc chắn sẽ có vô số cô gái đến trước nhà xin đi giết giặc làm vợ của anh, còn nếu anh đã không thích...”

Lục Thiếu Phàm dừng lại một chút, giọng nói lạnh lùng khiến người ta rùng mình, khẳng định chắc nịch :
“Cho dù có là kiêu lớn tám người khiên cũng sẽ không thể bước vào cửa Cù gia”

Một lễ cưới tốt đẹp lại trở thành chiến trường giữa hai người đàn ông, Mẫn Nhu có thể ngửi thấy mùi thuốc súng bay khắp nơi, giống như khinh khí cầu đang bơm tới mức căng phồng, chỉ cần ai đó tiến lên thì khoảnh khắc bình yên sẽ biến mất.

“Vậy? Nếu tôi có thể đoạt được con mỗi từ tay đối thủ liệu có chứng minh được năng lực của tôi không, Lục Thiếu Phàm”

Khi Cù Ý Thần công khai khiêu khích, bàn tay Lục Thiếu Phàm giữ lấy tay cô không ngừng tăng sức, gương mặt anh tuần nho nhã bị vẽ tức giận và cảnh giác thay thế, người thông minh như Lục Thiếu Phàm cũng biết điều tối kỵ là nóng nảy, cô cũng không thể tưởng tượng ra Lục Thiếu Phàm giận dữ như thế nào”

“Cù Ý Thần...”

Mẫn Nhu không biết Lục Thiếu Phàm tính nói gì tiếp đó, một là sẽ cùng Cù Ý Thần đánh Thái cực quyền hoặc hai là trực tiếp trở mặt, phá hủy hôn lễ. Nhưng đây là điều cô không muốn nhất, Cù Ý Thần, anh ta không thể phá hủy khoảnh khắc đánh nhớ nhất trong cuộc đời cô!

Cả khán phòng náo nhiệt tất cả mọi người đều không ngờ tới, bóng cô dâu nhỏ nhắn mềm mại e ấp từ đằng sau lưng chú rể bước ra, cô kiêu ngạo liếc xéo Cù Ý Thần đang đứng phía dưới, gương mặt xinh đẹp nhuốm giận: “Cù trung tướng khoe khoang năng lực của bản thân cũng nên lựa chỗ mà tới. Nơi này là lễ cưới của tôi và Lục Thiếu Phàm, không phải nơi bán vé, bất cứ ai cũng thể ra vào như đoàn xiếc”

Mẫn Nhu cố kiềm chế sự căng thẳng khi đối diện thẳng với Cù Ý Thần. Cằm nâng lên, kiêu ngạo, ánh mắt đảo quanh không hề che dấu ý châm biếm. Nhưng chỉ có cô biết, lòng bàn tay cô nắm lấy tay Lục Thiếu Phàm đang ướt đầm mồ hôi.

“Ba ba”

Tướng võ tay không biết từ đâu vang lên, cả bữa tiệc đang yên tĩnh liền trở nên xôn xao, khách khứa cũng bắt đầu cười nói, chỉ có không khí giăng co nơi sân khấu và phía dưới khán đài bị đông cứng lại, tưởng chừng như ngăn cách hoàn toàn với bữa tiệc bên ngoài.

Mẫn Nhu không để ý tiếng vỗ tay lúc này là của ai, nhưng tiếng vỗ tay đó đã hóa giải sự yên tĩnh của bữa tiệc. Ánh mắt đảo quanh tìm kiếm không hề nhận thấy sự khác lạ, ngược lại cô nhìn thấy nụ cười thỏa mãn của bà Lục và ánh mắt khen ngợi của bà Diệp.

Cô mĩa mai Cù Ý Thần như thế, vì sao không có ai đứng ra la mắng cô, là sợ ảnh hưởng đến thể diện Lục gia, hay cũng đã bị Cù Ý Thần chọc giận.

“Cù trung tướng đi từ xa tới, cho dù tuổi trẻ có khỏe đến đâu cũng tránh không được đường xa mệt nhọc, xin lỗi Thiếu Phàm và vợ không thể tiễn Cù trung tướng xa được”

Lục Thiếu Phàm thừa dịp cô không chú ý, cánh tay dài đã vòng qua eo nhỏ của cô. Lúc này, anh mở lời tiễn khách, bàn tay giữ chặt lấy eo cô như đang bảo vệ vật sở hữu của mình, không để người khác thêm muốn.

Mẫn Nhu bị ép đến không thở nổi, hơi quay đầu lại ngẩng lên nhìn Lục Thiếu Phàm. Chỉ thấy gương mặt tuần tú của Lục Thiếu Phàm bao phủ một lớp màn lạnh như băng, nhận thấy ánh mắt của cô, đôi mắt đen rời khỏi Cù Ý Thần, cúi xuống, liền lập tức nở nụ cười ôn hòa. Mẫn Nhu vẫn có thể nhìn thấy vẻ lạnh lùng vẫn chưa hoàn toàn biến mất, vẻ tức giận vì bị người khác xâm nhập lãnh thổ.

Lục Thiếu Phàm cương chịu vuốt nhẹ sợi tóc mai vừa rơi xuống má cô, gương mặt mỉm cười nhẹ tiết lộ sự bất an, cho dù Lục Thiếu Phàm có cố gắng che dấu, Mẫn Nhu vẫn cảm nhận được. Cô không biết nên nói

gì, chỉ biết nhìn anh, nói cho anh biết lòng tin của cô.

“Nếu đã tới mà lại không uống rượu mừng xem như cũng không nể mặt Lục Thiếu Phàm”

Mẫn Nhu lúc này mới sực nhớ, Cù Ý Thần dường như không có ý định bỏ đi, nhìn xuống dưới chỉ thấy Cù Ý Thần cười vô hại dưới sự giám sát của Thẩm Tấn Hàm và An Viễn Nam. Không quan tâm đến thái độ tiên khách của Lục Thiếu Phàm, anh ta đi đến bên bàn kéo ghế ngồi xuống, bắt chéo chân, chào hỏi khách khứa xung quanh, không hề thấy xấu hổ vì hành vi phá hoại hôn lễ người ta lúc này.

Mẫn Nhu tức giận quay đầu, nhìn gương mặt đã khôi phục lại sự bình thản ôn hòa của Lục Thiếu Phàm, nhẹ giọng nói thầm: “Nếu anh ta còn náo loạn một lần nữa, em sẽ lao xuống cùng anh ta nói phải trái”

Khoảnh khắc đang vui vẻ bỗng nhiên bị gọi một gáo nước lạnh, dù là ai cũng sẽ không vui. Lục Thiếu Phàm cười nhìn đôi môi đỏ mọng của Mẫn Nhu. Cả hội trường lại cất lên tiếng nhạc đám cưới, bên má cô hạ xuống một nụ hôn, sau đó trong lúc cô còn chưa hiểu rõ gì cả, thì Lục Thiếu Phàm đã mặt mày nghiêm chỉnh nhìn xuống dưới.

“Lục Thiếu Phàm, anh rõ là...”- Bất cứ ở đâu khi nào cũng không quên ăn đậu hủ của cô.

Mẫn Nhu cười nhìn một bên mặt Lục Thiếu Phàm, ánh mắt ôn hòa của anh nhìn khách khứa ở phía dưới, cả người toát lên khí chất ung dung lỗi lạc, áp đảo cả đám người phàm trần ở dưới.

Khi anh nhượng lòng mày, cảm giác ôn hòa, ưu nhã liền bị hủy đi, lại cũng chỉ có trong mắt cô mới mới có cảm giác bị hủy đi. Ở trong mắt người khác, anh vẫn là vị vương tử cao quý để người ta phải chiêm ngưỡng, chỉ có trước mặt cô anh mới là người đàn ông bình thường, làm được rất nhiều điều mà người đàn ông khác không thể làm được chỉ để mang đến một lâu đài hạnh phúc cho cô.

Hôn lễ lại tiếp tục sau khi bị người khác cắt ngang. Khi Lục Thiếu Phàm đeo chiếc nhẫn kim cương lên tay cô thì một tràng vỗ tay nổi lên như sóng đập vào mặt cô, những bông hoa giấy đủ màu sắc từ phía trên thả xuống, Mẫn Nhu đắm chìm trong cái nhìn chăm chú thâm tình của Lục Thiếu Phàm.

“Hôn đi! Hôn đi”

“Hôn đi!”

Xung quanh trở nên ồn ào, Lục Thiếu Phàm nhú mày, khóe môi kéo nhẹ, còn chưa kịp cúi người xuống, cánh môi mỏng đã bị hai cánh môi mềm mại giữ chặt. Phía trên cổ, hai cánh tay trắng như tuyết nhẹ nhàng vòng qua, lông mi rung lên như cánh bướm chạm nhẹ vào da thịt anh, khiến cho tất cả mọi hàn băng trong anh đều tan đi.

P phía dưới, tiếng ồn ào càng lúc càng to, còn có tiếng đập bàn. Mẫn Nhu len lén mở mắt nhìn xuống dưới, ánh mắt liếc nhìn sang bên, đột nhiên trên mi mắt có một cảm giác ấm áp bao phủ, trước mắt tối đen, bên tai là giọng nói bất mãn của Lục Thiếu Phàm.

“Không được phép thất thân”

Lục Thiếu Phàm chỉ cần ở bên cạnh cô thì liền trở nên rất bá đạo, không còn dáng vẻ khiêm tốn ôn tồn của một vị thiếu gia, Mẫn Nhu trong lòng ai oán, phục tùng mệnh lệnh, chuyên tâm hôn Lục Thiếu Phàm.

Cù Ý Thần xuất hiện chứng tỏ điều gì, cô không biết, giả sử anh ta tới phá hôn lễ của cô và Lục Thiếu Phàm, cô cũng không sợ hãi.

“Đi thay lễ phục đi, lát nữa lại xuống mời rượu.”

Đi xuống sân khấu, Lục Thiếu Phàm lại hôn nhẹ lên cánh môi đỏ bồng của cô, vuốt ve hai gò má ửng hồng, cẩn thận nói: “Kêu phù dâu cùng với em lên lầu đi”

Lục Thiếu Phàm không yên tâm còn muốn nói gì đó, nhưng mắt thấy Mẫn Nhu nhìn Chân Ni vội vã chạy vào, lại còn rất kích động.

“Chân Ni đến đây, anh đi tiếp khách trước đi”

“Em phải chú ý một chút”

Hai mắt Mẫn Nhu dịu dàng nhìn Lục Thiệu Phàm đi xa, mãi đến khi Chân Ni cất tiếng gọi cô mới hoàn hồn: “Nhu, tới rồi, anh ta vừa tới đã vội vàng ra sân bay nên không vào, chỉ bảo mình đưa cái này cho cậu”

Mẫn Nhu đón lấy hộp quà từ tay Chân Ni, tò mò mở ra, đập vào mắt là chiếc đồng hồ tình nhân số lượng hạn chế của Bá tước năm nay, đây có được coi là cách chúc phúc cho cô và Lục Thiệu Phàm không?

Mẫn Nhu đóng hộp lại, kéo tay Chân Ni đi ra ngoài, bất kể đuổi kịp hay không kịp, cô đều phải mặt đối mặt nói một tiếng cảm ơn.

“Mới lúc này còn ở đây mà, sao lại đi nhanh như thế?”

Mẫn Nhu kéo váy cười ánh mắt đảo quanh dòng người đang lui tới trong khách sạn, nghe giọng nói tiếc nuối của Chân Ni, đôi mắt cô lóe lên tia thất vọng.

“Bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào thôi”

Mẫn Nhu nhìn lướt ra bên ngoài, không ngờ cô lại bị chiếc xe bên cạnh chiếc xe Benz của khách sạn thu hút, trong lòng chấn động, nhìn biển số xe lại thấy Kỷ Nguyệt Hân từ trong xe bước ra, nhắc nhở cô người ngồi trong xe là ai.

Nghĩ đến gương mặt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng, cả ánh mắt lạnh lẽo kia nữa, Mẫn Nhu liền nhú mày, trước khi Chân Ni kịp nhận ra cô đã xoay người mỉm cười: “Được rồi, lần sau đi Thụy Sĩ nói cảm ơn là được”

“Cũng chỉ có cách đó thôi, mau đi thay lễ phục”

Tâm trạng Chân Ni hết sức hưng phấn, còn Mẫn Nhu lúc nhìn thấy chiếc xe quen thuộc liền trong lòng liền nặng nề. Cô không biết Kỷ Mạch Hằng làm vậy có ý gì, hay chỉ là cô suy nghĩ quá nhiều, nếu có thể, cô vĩnh viễn không hy vọng Kỷ Mạch Hằng hối hận.

Cô không cần Kỷ Mạch Hằng hối hận, hạnh phúc bây giờ tới quá bất ngờ, khiến cô có cảm giác không yên tâm, nếu như anh ta hối hận thì sẽ khiến hạnh phúc của cô xuất hiện vết rách, còn cô sẽ hận anh ta cả đời.

33. Chương 34

“Thay đồ xong chưa? Chúng ta bắt đầu từ phía bên kia đi”

Lục Thiệu Phàm giống như găng thiết bị định vị trên người cô, cô vừa quay trở lại bữa tiệc, Lục Thiệu Phàm đang chiêu đãi khách bỗng quay đầu, trên gương mặt chậm rãi nở nụ cười hài lòng, thông thả bước về phía cô.

Mẫn Nhu dịu dàng mỉm cười, cũng ăn ý đi tới Lục Thiệu Phàm. Cô mặc chiếc sườn xám màu hồng đỏ, khoác chiếc áo choàng màu trắng, vừa xinh đẹp vừa lịch sự thanh tao. Dáng người cao gầy đúng chuẩn, chân mang giày cao gót giống như giai nhân từ trong tranh bước ra, từ từ đi về phía tài tử của cô.

Cánh tay trắng trẻo vòng qua khuỷu tay Lục Thiệu Phàm, hai người đứng giữa bữa tiệc thu hút vô số ánh mắt từ các vị khách khứa, đôi kim đồng ngọc nữ, nam tài nữ mao, trời đất tạo nên. Khi hai người đi xuyên qua các dãy bàn, tiếng ca ngợi không ngừng vang bên tai.

Thẩm Tấn Hàm và An Viễn Nam làm phù rể đã chuẩn bị xong rượu, chỉ chờ Lục Thiệu Phàm đưa Mẫn Nhu tới bắt đầu kính rượu khách khứa.

“Đi, chúng ta qua bàn gia gia trước”

Lục Thiệu Phàm đón lấy hai ly rượu đỏ do nhân viên phục vụ mang tới, đưa cho Mẫn Nhu một ly rồi dẫn cô đi về phía bàn chủ tọa nơi có Lục Tranh Vành đang ngồi, ngoài ra còn có Mục Minh Sâm chính là trưởng bối của Lục Thiệu Phàm. Hai người dù ở trên quan trường hai thương trường đều dốc sức nhiệm vụ, ánh mắt sắc bén minh mẫn quan sát, nhưng có vẻ ánh mắt Mục Minh Sâm không chuyên tâm lắm.

Mẫn Nhu cố tình phớt lờ đôi mắt sâu hoắm đó, nâng ly rượu, mỉm cười, cùng Lục Thiệu Phàm kính rượu Lục Tranh Vành.

“Mục tư lệnh, mời”

Lục Thiếu Phàm nhận lấy chai rượu đỏ từ tay An Viễn Nam, tự tay rót cho Mục Minh Sâm, rồi cầm lấy ly rượu của mình cùng Mẫn Nhu thái độ khiêm tốn hòa hoãn.

Mục Minh Sâm liếc dài, nhìn Mẫn Nhu có vẻ lo lắng nhưng cũng không kiêu cách nhà quan, bưng ly rượu lên, trước ánh nhìn soi mói của Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, uống cạn một hơi xem như đủ nể mặt.

“Mục Minh Sâm tửu lượng của ông xem ra đã khá hơn trước! Haha”

Lục Tranh Vành vui vẻ vỗ vai Mục Minh Sâm, tán dương rồi quay sang nói chuyện phiếm, Mẫn Nhu thở phào nhẹ nhõm, Lục Thiếu Phàm cười nhạt gật đầu chào, rồi kéo cô sang bàn khác.

Vết thương của Lục Thiếu Phàm do đạn bắn vẫn chưa khỏi hẳn, cho nên không thể uống hết ly này đến ly khác, chỉ nhấp nhẹ môi, xem như có lễ, mấy bàn phía dưới, khách khứa cũng không có ý làm khó.

“Chúc hai người sớm sinh quý tử! Tôi đây xin uống cạn ly”

Đa số quan khách đều trạc tuổi Lục Thiếu Phàm, ai cũng phóng khoáng, nhìn thấy chú rể và cô dâu đều đứng lên, lại còn kính rượu chú rể và cô dâu. Lục Thiếu Phàm vẫn giữ hình tượng thiếu gia cao quý, hữu cầu tất ứng, cười nhẹ lại một lần nữa hôn lên môi cô, hơi thở mang theo mùi cồn nóng hổi phả vào mặt cô khi anh hạ xuống môi cô. Mẫn Nhu bỗng nhiên cảm thấy, Lục Thiếu Phàm tựa như bắt diệp nhạc hồ?

bắt diệp nhạc hồ: trích trong sách Luận ngữ:

Tử nói, học nhi thời tập chi, bắt diệp thuyết hồ. Hữu bằng tự viễn phương lai, bắt diệp nhạc hồ. Nhân bất tri, nhi bất uẩn, bắt diệp quân tử hồ.

-> Có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đây là người đức hạnh.

Khi đang đi kính rượu, một giọng đàn ông khinh thường thách thức vang lên, cắt ngang lời chúc mừng của các vị khách, Mẫn Nhu trong lòng căng thẳng, tự nhiên biết đó là ai!

“Lục Thiếu Phàm, nếu anh không phải đồ hèn nhát, thì uống hết chai rượu này!”

Vật nặng bị để lên bàn rất mạnh, âm thanh phát ra thu hút vô số ánh mắt của khách khứa. Mẫn Nhu siết chặt ly rượu, vừa ngoái đầu nhìn lại thì thấy Cú Ý Thần cười xấu xa ngồi tựa vào ghế, vẻ mặt tự mãn nụ cười khinh khỉnh.

Thứ ăn trên bàn bị chuyển sang bàn khác, trên bàn tròn trở nên trống trải chỉ còn mỗi chai rượu chưa mở. Mẫn Nhu mơ hồ híp mắt, nhìn thấy chữ Vodka, còn Cú Ý Thần liên tục gõ ngón tay xuống bàn theo tiết tấu khiêu khích nhìn Lục Thiếu Phàm, liếc mắt nhìn sang người Mẫn Nhu, bờ môi cong lên xấu xa, cách nói chuyện thật đáng bị ăn đánh!”

“Lục Thiếu Phàm, anh có dám không?”

Các vị khách khứa ngồi chung bàn với Cú Ý Thần đều dời đi, chỉ còn anh ta ngồi một mình, nhàn hạ ngồi trước bàn với mở chén bát ngổn ngang, khiêu chiến ranh giới nhẫn nại cuối cùng trong Lục Thiếu Phàm.

Bất kể Cú Ý Thần là cố ý gây khó khăn hay vô tình đùa giỡn, nhưng cầm một chai rượu mạnh tới gây chuyện như vậy, nếu như Lục Thiếu Phàm ngày mai còn muốn khỏe mạnh đứng trước mặt cô, rượu này tuyệt đối không thể uống.

Mẫn Nhu định bước ra thì bị Thẩm Tấn Hàm kéo lại, chỉ thấy Thẩm Tấn Hàm ra hiệu cô đừng vội ra mặt, An Viễn Nam cũng phụ họa theo: “Chị dâu đừng nóng. Nếu thật sự không ổn, không phải còn có hai chúng em sao?”

Hai người họ muốn uống thay Lục Thiếu Phàm? Nhưng một kẻ liều lĩnh như Cú Ý Thần sẽ dễ dàng để chuyện đó xảy ra sao?

Mẫn Nhu đoán quả nhiên không sai, Cú Ý Thần cười tà lấy từ trong két ra thêm một chai Vodka, cất giọng mỉa mai nói: “Đừng nghĩ đến chuyện để người khác uống thay, hôm nay Lục Thiếu Phàm anh kết hôn, nếu thật sự yêu cô dâu, thì liền uống hết nó để biểu đạt tâm ý”

Cú Ý Thần lấy lí do đó cắt đứt đường lui của Lục Thiếu Phàm, lấy tình cảm Lục Thiếu Phàm dành cho cô ra đặc cược, lại còn nói trước mặt mọi người quả thật thủ đoạn ti tiện.

Mẫn Nhu quan sát thấy nét mặt sa sầm của An Viễn Nam và Thẩm Tấn Hàm, cũng hiểu lời nói của Cú Ý Thần là nhắm để hai người họ nghe, rốt cuộc là ân oán thế nào mà Cú Ý Thần bất chấp hậu quả thách thức Lục Thiếu Phàm?

Xung đột giữa đàn ông ngoại trừ tiền, danh lợi, nữ nhân..

Mẫn Nhu đột nhiên nhìn thẳng Cú Ý Thần đang cười mỉa mai, cả người mặc quân trang, không ngại cực khổ Từ Bắc Kinh chạy tới, lại còn quen biết Lục Thiếu Phàm. Quá nhiều sự trùng hợp khiến cô không thể không nhớ tới tên một người liên quan tới Cú Ý Thần.

“Chuyện đám trẻ để chúng nó giải quyết, chúng ta không cần tham gia vào”

Mẫn Nhu nghe thấy giọng Lục Tranh Vành từ không xa, ánh mắt nghiêng sang, nhìn thấy bà Lục từ trên ghế đứng dậy, lại bị Lục Tranh Vành ngăn cản.

Sự kì vọng của Lục Tranh Vành vào Lục Thiếu Phàm khiến ông tin tưởng tuyệt đối Lục Thiếu Phàm sẽ ứng phó được Cú Ý Thần, dù làm thế sẽ gây ra không ít rắc rối.

“Cú Ý Thần, anh quậy đủ chưa”

Tiếng cô gái quát lớn vang lên nơi lối vào, là Mục Lâm Thu. Trong đầu Mẫn Nhu lúc này cũng lóe lên cái tên này, gương mặt tức giận của cô ta lại xuất hiện quả thật trùng hợp.

Mục Lâm Thu không mặc quân trang, chỉ mặc chiếc váy cao nhả ôm lấy dáng người cao gầy có vẻ hơi rộng. Cho dù ăn mặc dịu dàng cũng không thể che đi khí chất mạnh mẽ của cô ta.

Mục Lâm Thu tức giận, ngực phập phồng lên xuống, tóc ngắn rối cả lên, chân mang giày cao gót có vẻ không vững nhưng vẫn cố gắng bước đi, không hề làm giảm đi sự tự tin kiêu ngạo bên trong, hăng hái đi tới bên Lục Thiếu Phàm.

“Em cũng đến đây sao?”

Mục Lâm Thu giận đến sùi bọt mép, Cú Ý Thần cười vô tâm vô phé, vẻ mặt lạnh lẽo khi giằng co với Lục Thiếu Phàm biến mất như không khí khi nhìn thấy Mục Lâm Thu tức giận.

Yêu một người có rất nhiều cách, một nói thẳng hai là im lặng bảo vệ, còn Cú Ý Thần lựa chọn cách thứ ba, vì người con gái mình yêu đi đến đoạt lấy người đàn ông cô gái đó yêu.

“Cú Ý Thần, anh mau rời khỏi đây cho tôi, ngay lập tức, theo tôi về Bắc Kinh”

Mẫn Nhu nhìn thấy rõ được sự tức giận và khó chịu trên gương mặt Mục Lâm Thu, Cú Ý Thần hôm nay tới là thay cô xả giận. Nhưng kiêu ngạo như vậy làm sao làm ra chuyện này, Cú Ý Thần đến gây khó khăn cho Lục Thiếu Phàm chỉ khiến cô càng thêm xấu hổ, không thể ngẩng mặt lên trước mọi người.

“Đây là vé máy bay một tiếng nữa sẽ khởi hành, nếu như anh còn coi tôi là bạn thì xin hãy rời khỏi đây ngay lập tức”

Mục Lâm Thu cầm trên tay vé máy bay, cô nhìn Cú Ý Thần rất kiên cường và vô tình. Lúc này, Mẫn Nhu cảm thấy có chút đồng cảm với Cú Ý Thần, anh ta và Mục Lâm Thu đều cố chấp, yêu người không yêu mình.

Cú Ý Thần nhìn thẳng vào vẻ mặt tức giận của Mục Lâm Thu, nụ cười trên gương mặt càng lúc càng sâu, ánh mắt nham hiểm lướt qua những người liên can, cuối cùng bình thần nhìn gương mặt lạnh lùng của Lục Thiếu Phàm, hừ nhẹ: “Anh chỉ là tới chúc mừng chiến hữu cũ kết hôn, được chứng kiến khoảnh khắc hạnh phúc của họ thôi mà!”

“Cú Ý Thần”

Mục Lâm Thu cố kiềm cơn giận, nhưng Cú Ý Thần không hề có dự định bỏ đi, nụ cười tà mị, lông mày rậm nhướng lên, thở dài nào nê: “Anh tính tới xem người con gái khiến Lục Thiếu Phàm động tâm si tình, nhưng xem ra cũng chỉ thường thôi”

Cù Ý Thần chậm rãi đem chai Vodka để bên cạnh bàn để lại vào trong hộp, khinh thường nhìn Lục Thiếu Phàm, đắc ý nói: “Tiểu Thu, vé phi cơ đưa cho anh, tối hôm qua anh rời khỏi quân đội mà lại quên xin phép”

Chai Vodka cuối cùng trong tay Cù Ý Thần rơi xuống nhưng không rơi vào hộp. Một bàn tay to trắng khớp xương hiện rõ nhẹ nhàng đỡ lấy đáy bình, bên trong sảnh ngoại trừ giọng nói giễu cợt của Cù Ý Thần, còn có giọng nói lạnh lẽo của Lục Thiếu Phàm.

“Tôi có yêu vợ mình hay không, vậy thì mời Cù trung tướng mở to mắt ra nhìn cho rõ ràng”

Lời nói khí phách, khiến Mẫn Nhu đang bàng hoàng liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bóng người cao ngất của Lục Thiếu Phàm, trong tay còn có chai Vodka chưa mở.

“Vậy sao? Tôi đây xin mời mắt mong chờ!”

Cù Ý Thần ngồi lại, nghiêng đầu, khoe môi nhếch lên cười cợt, không để ý đến cơn giận của Mục Lâm Thu chỉ chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Lục Thiếu Phàm.

Nhân viên phục vụ cầm dùng cụ mở chai không mất mấy phút liền mở được nắp, đưa chai Vodka trả vào tay Lục Thiếu Phàm.

Mẫn Nhu không biết bản thân cô làm sao lại tới được bên cạnh Lục Thiếu Phàm. Khi Lục Thiếu Phàm dùng hành động để chứng minh tình cảm anh dành cho cô, không quan tâm đến sức khỏe chấp nhận uống rượu, niềm phẫn nộ từ trong cơ thể cô gào thét, phá tan lý trí.

Cô giận vì Lục Thiếu Phàm không biết lo cho sức khỏe mình, cũng vì Cù Ý Thần từng bước chèn ép, cũng giận bản thân vì mang lại phiền phức cho Lục Thiếu Phàm!

Chẳng lẽ trong mắt tất cả mọi người, cô lại nhu nhược không có chỗ dựa như thế? Từng người bên cạnh Lục Thiếu Phàm đều xuất hiện cản trở con đường hôn nhân của cô và Lục Thiếu Phàm.

Thẩm Tấn Hàm và An Viễn Nam cũng có kéo cô, nhưng một khi lòng cô đã quyết thì không chút do dự hất tay Thẩm Tấn Hàm ra.

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại giữ lấy cánh tay đang tính nâng lên của Lục Thiếu Phàm. Trước sự kinh ngạc của anh, cô đoạt lấy chai rượu mạnh trong tay, xoay người, kiên cường đón nhận ánh mắt kinh ngạc đầy suy ngẫm của Cù Ý Thần.

“Lục Thiếu Phàm có yêu tôi hay không, tôi là người rõ hơn ai hết. Ngược lại, người làm vợ như tôi chưa từng dũng cảm nói mình yêu Lục Thiếu Phàm, nên hôm nay, tôi muốn nói cho anh ấy biết, tôi yêu anh ấy”

Hai mắt Mẫn Nhu nóng đỏ, không chút dao động nhìn thẳng Cù Ý Thần. Trước ánh mắt coi thường và kinh ngạc của Mục Lâm Thu, Mẫn Nhu không để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh, đứng thẳng người, giơ chai rượu, ngửa đầu, không hề sợ hãi đem rượu đổ vào miệng.

Chất lỏng lạnh lẽo chảy vào cổ họng giống như muốn đem cổ họng cô đóng băng, dạ dày lại như nổi lửa lớn, từng đợt thiêu đốt. Mẫn Nhu có chút chậm lại nhưng không lui bước. Khi cô tiếp tục uống thì một bàn tay to giữ lấy cổ tay.

Hai mắt mơ màng, chậm rãi nhìn gương mặt anh tuần phi phạm mất đi vẻ nho nhã ôn hòa thường ngày. Trong lòng, cô dường như nhìn thấy được anh đang đau lòng và tự trách bản thân.

Chai rượu trong tay bị lấy đi khiến cô bất mãn muốn đoạt lại, cả cơ thể nhỏ nhắn mềm mại bị lực kéo mạnh ôm vào lòng, mùi hương bạc hà khiến chút ý thức rệu rã đang tan đi khẽ quay về.

“Em đối với anh thế nào anh biết rõ hơn bất cứ ai, không cần em chứng minh!”

Lục Thiếu Phàm càng dùng sức ôm cô, bên tai là giọng nói trách cứ của anh. Mẫn Nhu ngây thơ ngẩng đầu, dưới ánh đèn cô nhìn thấy giữa lông mày anh xuất hiện nếp uốn, ngón tay xoa nhẹ nơi đó.

“Không cần chứng minh, nhưng mà để một mình anh đối mặt với mưa bom lửa đạn, anh sẽ rất mệt!”

“Vì vậy để em bảo vệ anh một lần được không?”

Gương mặt anh trong mắt cô lúc rõ lúc mờ, Mẫn Nhu không rõ ràng đưa tay chạm vào được gương mặt ấm áp kia cô mới an tâm mỉm cười, nhìn anh mím môi lại, cô lại dỗi hờn muốn hôn anh, dùng nụ hôn xoa dịu cơn giận của anh và nỗi lo lắng anh dành cho cô.

“Nếu em say, Lục Thiếu Phàm, anh phải ở bên em”

Nụ cười rạng rỡ xuất hiện, Mẫn Nhu không giật lấy chai rượu từ tay Lục Thiếu Phàm. Bởi vì cô biết Lục Thiếu Phàm sẽ không cho, vì vậy, cô cố gắng gượng, nhìn Cù Ý Thần đang xem kịch vui nói: “Mau mở rượu đi, nhanh lên một chút”

Năm chai Vodka xếp thành hàng, chính tề đặt trước mặt cô, Mẫn Nhu hít một hơi thật sâu, không để tâm đến đôi tay Lục Thiếu Phàm đang ngăn cản siết chặt cô, liền nghiêng người cầm chai Vodka

Chai Vodka lạnh vừa chạm vào môi đã bị đoạt lấy mạnh mẽ, trên lưng là lòng bàn tay khô ráo đang đỡ lấy, Lục Thiếu Phàm chỉ cần dùng sức ôm lấy cô đã khiến cô hít thở không thông.

Mẫn Nhu giật mình giương mắt, chỉ thấy chiếc cổ trắng của Lục Thiếu Phàm, cổ họng lên xuống, còn có tiếng chất lỏng chảy xuống rất nhỏ, mùi rượu đập thẳng vào thần kinh của cô khiến cho cô bất an giằng co thoát khỏi Lục Thiếu Phàm.

“Lục Thiếu Phàm, nếu như anh yêu em thì mau trả rượu lại cho em!”

34. Chương 35

Cả đại sảnh đều an tĩnh, trên bàn bàn chai rượu nằm nghiêng ngã, cô dâu trong trang phục ưu nhã cầm lấy chai rượu còn lại trên bàn, giữa đầu uống.

Chung quanh, khách khứa đều muốn coi náo nhiệt, cô thì không rảnh quan tâm, chỉ cần phía sau còn có bức tường thịt thì cô sẽ cố dùng khí uống hết số rượu Cù Ý Thần mang tới.

Chất lỏng cay xè chảy xuống cổ họng giống như lửa thiêu cắn nuốt mọi cơ quan hô hấp của cô. Trước mắt, những màu sắc mơ hồ, cô uống Vodka, dạ dày khó chịu, rượu như muốn cuộn trào ra khỏi cổ họng, nhưng cô không ngừng nghĩ đổ rượu vào miệng.

Bàn tay trên vai càng lúc càng siết chặt, cho dù chút ý thức cuối cùng đã bay mất nhưng cô vẫn cảm thấy được Lục Thiếu Phàm đau lòng trách cứ, trách cô không nên tỏ ra kiên cường. Nhưng trước những khiêu khích đó, cô không thể im lặng, chỉ biết làm một cô gái nhỏ núp sau lưng anh.

Lục Thiếu Phàm chỉ cần uống xong đồng rượu này không chỉ chứng minh anh yêu cô, hơn nữa còn muốn mang đến cho cô cảm giác an toàn, khiến cô tin tưởng Lục Thiếu Phàm anh không phải loại người nhu nhược, ngay cả vợ mình cả hôn nhân của mình đều không bảo vệ.

Nhưng cô lại quá nhạy cảm, không tự tin để anh chiến đấu, đối mặt với sự khiêu khích của Cù Ý Thần, lại xúc động sợ uống rượu sẽ ảnh hưởng đến vết thương của anh.

Nếu cô là vợ anh cô phải chia sẻ gánh nặng trên lưng của anh. Nếu nhất định phải đưa ra kết quả rõ ràng cho Mục Lâm Thu và Cù Ý Thần, vậy thì phải cả cô và anh cùng làm, chứ không riêng một mình Lục Thiếu Phàm chiến đấu hăng hái!

Anh năm lần bảy lượt muốn đoạt lấy chai rượu trong tay cô, nhưng cô ương bướng khiến anh thúc thủ vô sách. Về lo âu và tự trách in đậm trên hàng lông mày, bàn tay đặt trên vai cô bóp đến mức xương cốt cô thấy đau.

Lục Thiếu Phàm, Mục Lâm Thu từng vì anh mà hi sinh, em lại không cách nào quay về quá khứ xóa bỏ mọi thứ giữa anh và cô ấy. Nhưng trong tương lai, em hi vọng người vì anh mà hi sinh sẽ là em, là em, và chỉ có thể là em.

Khi giữa miệng chai và môi cô không còn chất lỏng như băng chảy xuống thì Mẫn Nhu buông chai rượu để xuống bàn, chịu đựng cảm giác khó chịu như sắp bị thiêu cháy trong dạ dày, cả người say say hai mắt ửng đỏ nhìn Cù Ý Thần nhàn nhã ngồi trên ghế.

“Rượu cũng đã uống, trò chơi cũng đã kết thúc, Cù trung tướng, không tiễn!”

Kết hôn là ngày lành, cô dâu ở trước mặt mọi người đuổi khách quả là hành động hiếm thấy. Nếu như không phải cô uống quá nhiều, cô cũng không có gan này, dám đứng trước mặt quan khách va chạm với vị trung tướng Cù Ý Thần.

Cảm giác say say lại không vui khi hôn lễ bị náo loạn hiện lên trong mắt vô số lần, nếu không phải Lục Thiếu Phàm ôm lấy cô, không chừng cô đã sớm xông lên chiến đấu với Cù Ý Thần.

Mẫn Nhu bất lịch sự tiễn khách khiến Cù Ý Thần nhướng mày cười, từ từ đứng dậy, không nhìn Lục Thiếu Phàm đang ôm Mẫn Nhu, xoay người, nhìn về mặt của Mục Lâm Thu, lãnh đạm nói: “Thấy rõ chưa? Không chỉ có anh ta thật lòng, mà người phụ nữ của anh ta cũng thế, nếu em vẫn không chịu từ bỏ, anh có thể...”

“Im miệng”

Cơ thể Mục Lâm Thu run lên, hung hăng trừng mắt nhìn Cù Ý Thần, nhìn đằng sau Lục Thiếu Phàm đang dùng ánh mắt yêu thương để Mẫn Nhu ôm lấy anh, tuyên bố quyền sở hữu của mình, sau đó cô ngẩng đầu ngó Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm chỉ hờ hững nhìn Mục Lâm Thu, ánh mắt có chút đồng cảm nhưng cũng có chút bất đắc dĩ. Không phải anh không thể đáp lại tình yêu của Mục Lâm Thu, chỉ là tình yêu của anh đều cho cô gái trong lòng mất rồi, tất cả đã quá rõ ràng, cũng bóp nát lý do cuối cùng để Mục Lâm Thu tự lừa mình dối người.

Mục Lâm Thu chưa xót công môi, đôi mắt ửng đỏ, mỉm cười nhìn Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu nói: “Chúc hai người hạnh phúc”

Mục Lâm Thu bình thần rời khỏi, Mẫn Nhu mơ hồ nhìn thấy Mục Lâm Thu rơi lệ, cho dù là yếu ớt, cô ta đều chỉ có một mình, ở trước mặt Lục Thiếu Phàm, vĩnh viễn là một người con gái lý trí.

“Tiểu Thu”

Cù Ý Thần thay đổi vẻ mặt, ánh mắt sâu xa nhìn Lục Thiếu Phàm, vội vàng đuổi theo, chứng tỏ vở kịch náo loạn đã kết thúc.

Trạng thái cảnh giác chuẩn bị chiến đấu thả lỏng, hai mắt Mẫn Nhu nặng trĩu, cả người không còn sức tựa vào người Lục Thiếu Phàm, khó chịu nhíu mày.

“Sau này em không được bú sữa bình như vậy, anh không muốn em ở bên cạnh mà lại phải chịu khổ như vậy”

Giọng đàn ông quen thuộc như vén màn mây mù trong tay lỗ tai cô, Mẫn Nhu đầu cọ vào ngực Lục Thiếu Phàm, mơ màng ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm.

“Anh nói anh sẽ mang đến cho em hôn lễ khó quên, không ngờ thật sự là cả đời không quên, không quên được anh hèn nhát thế nào, không quên anh đã không thể bảo vệ nổi em”

Giọng nói tự giễu của Lục Thiếu Phàm khiến cô đau lòng, cảm giác chua xót nơi mũi lượn lờ, cũng khiến cô giận ôm chặt anh, gương mặt đỏ bừng chôn sâu vào ngực anh, giọng nói buồn bực:

“Lục Thiếu Phàm, là em làm không tốt mới để anh chịu khổ như vậy. Anh ở trong mắt em không hề hèn nhát, hôn lễ thật sự của chúng ta là ở Ireland mà? Đó là khoảnh khắc cả đời em không quên được!”

Cánh tay Lục Thiếu Phàm lại siết chặt, vững vàng giữ lấy cô. Mẫn Nhu rối loạn, bên trong ý thức nghe giọng nói giận dữ của anh còn cả tiếng than nhẹ, bên môi cong lên nở nụ cười ngọt ngào, ôm lấy anh không muốn rời khỏi cảm giác ấm áp này.

Tác dụng Vodka khá mạnh, gương mặt Mẫn Nhu đỏ bừng chôn trong lòng Lục Thiếu Phàm khẽ nấc một tiếng, Lục Thiếu Phàm kêu nhân viên đi lấy khăn ướt giúp cô lau gương mặt đỏ bừng.

Tiệc tùng không bao lâu liền chấm dứt, bà Lục một bên tiễn khách bên còn lại tới bên cạnh Lục Thiếu Phàm, nhìn Mẫn Nhu vẫn còn khó chịu do rượu liền căn dặn Lục Thiếu Phàm nói:

“Con đưa Mẫn Nhu về phòng đi, ở đây để mẹ là được”

Lục Thiệu Phàm không từ chối, lông mày hơi nhíu lại, nhìn khách khứa đã đi gần hết liền đem khăn ướt để lại lên bàn, diu Mẫn Nhu đi vào thang máy.

Mẫn Nhu chóng mặt dựa vào ngực Lục Thiệu Phàm, nghe mùi hương thoang thoảng trên người anh, ngốc nghếch cười, hai bàn tay không an phận cầm lấy cả vạt Lục Thiệu Phàm, đôi môi đỏ mọng ướt át cong lên, theo bước chân Lục Thiệu Phàm lảo đảo đi về trước.

Mẫn Nhu ợ một tiếng, mùi rượu nồng nặc khiến lông mày nhíu lại, cũng vì rượu mà mặt ửng đỏ, như có liệt hỏa đang không ngừng bốc cháy, khiến cô khó chịu tựa gần vào cơ thể mát mẻ của Lục Thiệu Phàm, muốn giảm bớt sự khó chịu trên người.

Đình

Ý thức mơ hồ, âm thanh đột ngột vang lên khiến cô ngẩn người, đôi mắt hé mở, mơ màng nhìn gương mặt tuần tú đang ở bên cạnh mình mới an tâm nhắm mắt lại.

Có Lục Thiệu Phàm bên cạnh, cô không cần lo gì cả...

Cửa “phòng tổng thống” bị đẩy vào, một luồng không khí ẩm áp phả vào mặt, ánh đèn vàng nhạt đập vào mắt cô. Mẫn Nhu lười biếng ngáp dài, đôi môi mỏng đẹp ra, cơ thể lảo đảo nghiêng về trước, muốn thoát khỏi lồng ngực Lục Thiệu Phàm.

“Tiểu Nhu, ngoan, đừng quấy nữa”

Giọng Lục Thiệu Phàm dịu dàng quanh quẩn trong thế giới mơ hồ của cô. Mẫn Nhu chớp mắt vài cái, hai mắt mơ màng tập trung lại, lúc quay đầu thì nhìn thấy gương mặt tuần tú của Lục Thiệu Phàm. Về mặt yêu thương cưng chiều của anh khiến cô không khỏi bật cười ngốc nghếch:

“Ha ha.. là Lục Thiệu Phàm... nác, không phải, là ông xã, ông xã....”

Cơ thể nghiêng ngã mất thăng bằng, thiếu chút nữa là té xuống đất nhưng lại bị bàn tay Lục Thiệu Phàm đỡ lấy thất lừng. Mẫn Nhu vì quá say nên không chú ý tới khi Lục Thiệu Phàm đỡ lấy cô, hai lông mày anh nhíu lại, do đã chạm vào vết thương.

Mái tóc vén lên có chút xốc xếch rủ xuống hai bên trái, áo khoác trên vai đã bị cô nhét vào góc phòng ngay từ khi mới bước vào, đôi mắt mệt mỏi nhắm lại, cổ buong thông, đầu tựa vào cổ Lục Thiệu Phàm.

Nơi đầu mũi lạnh lạnh khê cọ vào cổ Lục Thiệu Phàm, ngốc nghếch reo lên: “Ông xã, em nóng quá, muốn đi tắm”

“Được, ngồi xuống đi đã, anh đi chuẩn bị nước”

Lục Thiệu Phàm dịu dàng vuốt ve gương mặt ửng hồng của cô, đỡ cô ngồi xuống bên giường, thấy cô ngồi ổn rồi mới đứng dậy đi về phòng tắm, chốc chốc lại quay đầu lại, Mẫn Nhu cúi đầu ngồi đó.

Tiếng nước ào ào từ phòng tắm truyền ra, mơ hồ truyền tới, Mẫn Nhu đột nhiên mở to mắt, hai mắt mọng mị lóe lên tia tỉnh táo, không có vẻ gì của người say rượu, nhưng lúc đứng lên không vững liền ngã xuống giường,

“Sao vậy?”

Giọng nam ôn tồn như luồng gió mát thổi qua trí óc đang bì mùi rượu làm cho say của Mẫn Nhu, cô nằm nghiêng bên mép giường, trong mắt là bóng người cao ráo, tuần tú thoát tục, đáng người hoàn mỹ, áo sơ mi trắng, hai ống tay áo cuộn lên thật cao để lộ cánh tay trắng gầy gò.

Mẫn Nhu nhìn Lục Thiệu Phàm đi tới gần, chậm chạp suy nghĩ vài giây, sau đó nhúc nhích đầu xoa xoa huyết thái dương chậm rãi bò dậy, lắc lắc mình tỉnh đi ra ngoài. Chưa đi được vài bước, Lục Thiệu Phàm liền đưa tay đỡ lấy cơ thể lảo đảo của cô.

“Không phải muốn tắm sao? Thế này còn muốn đi đâu?”

Giọng nói gần gũi khiến Mẫn Nhu dừng bước, xoay đầu lại, nhìn Lục Thiệu Phàm từ trên xuống dưới, lông mày nhíu lại, cần cấn môi, mắt chuyển động tựa như đang suy nghĩ gì đó.

“Màu cởi sườn xám ra, nếu không lát vào trong sẽ rất khó cởi”

Đôi bàn tay to để trước ngực cô. Mẫn Nhu chợt trừng mắt, cảnh giác nhìn đôi bàn tay to đang chuẩn bị cởi áo cô, mặt xấu hổ lại giận dữ trừng mắt nhìn người đàn ông quần áo nho nhã trước mắt.

“Bỏ tay của anh ra, nếu không tôi sẽ tố cáo anh tội xâm phạm”

Mẫn Nhu cúi giận nói, đẩy Lục Thiếu Phàm đang kinh ngạc ra, lảo đảo vài bước đi về phía cửa.

“Tiểu Nhu, đã trễ thế này, em còn muốn đi đây?”

Chỉ cần vài bước Lục Thiếu Phàm đã đuổi kịp, giữ chặt lấy cánh tay cô. Lòng mày nhăn lại khó hiểu, đôi mắt đen sáng rực quan sát ánh mắt Mẫn Nhu, bày tỏ sự nghi ngờ của bản thân.

Muốn đẩy tay ra nhưng không thành công, Mẫn Nhu ảo não nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm, không khách khí đáp:

“Đương nhiên là về nhà, chẳng lẽ qua đêm ở đây?”

Về nhà? Lục Thiếu Phàm hí mắt lại, đôi mắt nhìn lướt qua gương mặt ửng đỏ của Mẫn Nhu, đôi mắt trong suốt của cô, khóe môi anh cong lên, lông mi dài nhướng cao, nhìn Mẫn Nhu giương nanh múa vuốt với anh, cười khẩy nói:

“Tiểu Nhu, hôm nay chúng ta đã kết hôn, em không quên đấy chứ?”

“Kết hôn?”- Âm điệu khá cao, Mẫn Nhu không dám tin, ánh mắt suy xét người đàn ông đang cười đến xuân phong đào đạt, cau mày ngẫm nghĩ vài giây, chợt bừng tỉnh chỉ vào Lục Thiếu Phàm, cười haha nói: “Anh là diễn viên mới sao? Nói đi, anh đẹp trai như thế nhất định là do hóa trang và hiệu quả của ánh đèn”

Khóe miệng Lục Thiếu Phàm kéo lên khó coi, nhìn Mẫn Nhu ánh mắt đảo quanh như đang tìm gì đó. Anh không biết làm gì đành thở dài, yêu thương ôm cô vào lòng, dịu dàng dụ dỗ nói:

“Tiểu Nhu, không còn sớm nữa, chúng ta đi tắm rồi đi ngủ”

“Chúng ta?!”

Mẫn Nhu lặp lại một cách ngờ vực không tin điều mình vừa nghe, đôi mắt nhấp nháy nhìn chằm chằm người trước mắt nói ra mà mặt không đỏ, không vội vàng, ý tứ mập mờ lại rõ ràng, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ.

“Dĩ nhiên, chúng ta là vợ chồng mà!”

Lục Thiếu Phàm đoán được Mẫn Nhu sẽ hỏi lại, anh cười ôn hòa ngón tay thon dài chủ động cởi thứ rườm rà gây cản trở.

Chiếc giường mềm mại như nhung, cô lười biếng nằm ngửa ở đầu giường, chiếc váy lót màu trắng khêu gợi vẫn còn vướng lại trên cơ thể mềm mại của cô, khiến những đường cong mê người như ẩn như hiện, mái tóc rơi xuống một bên gối, còn lại rũ xuống vai rớt xuống giữa hai cánh tay, đầu ngón tay trắng bị cô ngậm lại bên mép, hai mắt mơ màng như nước, cô chỉ đơn thuần nhìn anh nhưng lại trở thành thứ thuốc đầu độc anh.

“Không phải nói đi tắm sao?”

Mẫn Nhu mơ hồ lẩm bẩm, thần trí bị rượu còn làm cho đảo điên quên mất bản thân, dưới lớp chăn mềm mại ấm áp cô thoải mái nằm giống như con mèo nhỏ, nhẹ giọng thở dài:

“Chẳng lẽ có cảnh diễn trên giường? Nhưng mà.. tôi hơi chóng mặt, để ngày mai quay được không?”

“Diễn trên giường?”

Người đàn ông đang đứng sừng sững bên giường, bàn tay đặt trên chiếc sườn xám khê khựng lại, quay đầu nhìn về phía người con gái gợi cảm đang hồ ngôn loạn ngữ, tự lẩm bẩm, vẻ ôn nhu nho nhã dần dần mất đi. Khi Mẫn Nhu chuẩn bị đứng lên khỏi giường thì cả người bị nâng lên, ngón tay thon dài vuốt nhẹ chiếc cằm nhỏ bóng loáng, tình tứ vuốt phẳng:

“Tiểu Nhu từng diễn cảnh trên giường sao? Nó diễn như thế nào, làm mẫu cho anh xem được không?”

Giọng nói nhỏ nhẹ thân mật, cánh môi mỏng dán chặt vào vành tai ngọc ngà của cô, mùi hương bạc hè mát mẻ khiến cô bình tĩnh lại, cô ngây ngốc nhìn chăm chăm người trước mắt đang chống hai tay xuống giường, cúi người xuống.

Nụ cười tao nhã lịch quyền rũ, đôi mắt đen nheo lại, đôi môi thoáng cong lên, rõ ràng là đáng vẻ rất quyến rũ nhưng không hiểu cô lại thấy lạnh run, cảm giác nguy hiểm sắp tới gần, cơ thể mảnh mai sợ hãi lui về sau.

“Thật ra thì, cái đó... cũng có giới hạn, chỉ là kéo kéo tay, hôn nhẹ...”

Nụ cười trên gương mặt anh tuần càng lúc càng sâu, Mẫn Nhu nuốt nước miếng, mọi câu nói đều nghẹn lại trong cổ họng, hơi thở của anh mang theo mùi rượu khiến cô say say, mặt mũi nhắm mắt lại, hai gò má đỏ bừng vừa quyến rũ lại phong tình.

“Anh tránh ra, tôi phải về nhà”

Dựa vào chút ý thức còn sót lại, Mẫn Nhu miễn cưỡng đỡ người dậy, gương mặt nhỏ nhắn say khướt hướng về phía người đàn ông chỉ cách cô mấy milimet, ra lệnh nói.

Hai tay chống ngay ngực anh lại không có tác dụng, Mẫn Nhu bực mình ngẩng đầu, đập vào mặt chính là nụ hôn sâu nóng bỏng, mãnh liệt cuốn lấy nhau giống như bị kiến cắn, cảm giác ngứa ngáy, một trận nóng bao lấy người, hành động vuốt ve ám muội khiến cô như bị sét đánh, hai mắt mở to hiện lên vẻ kinh hoàng.

“Bà xã, em làm sao vậy?”

Anh say mê hôn lên trọn đôi môi đỏ mọng căng tròn của cô, đối với cô từ từ trở nên chậm rãi, đôi mắt đen nhuốm màu tình dục, bàn tay to vuốt ve dịu dàng, muốn cởi váy lót của cô ram bên tai là giọng nói nhỏ nhẹ của anh.

“Bà xã”

Mỗi lần Lục Thiếu Phàm yêu thương gọi khẽ như thế cô lại run lên, hai bàn tay nhỏ kháng cự lại sự thân thiết giữa hai người, nhưng lại không ngăn nổi bước tiến của anh. Cô giống như con rối gỗ trong tay anh, chỉ biết bối rối nằm trong lòng anh, mặc anh chiếm lấy cô.

Hàng loạt dấu hôn nóng như lửa rơi xuống bên xương quai xanh xinh đẹp. Anh mê luyến nhẹ nhàng hôn lên làn da trắng của cô, từng chút một phá đi lý trí của cô. Trong lúc thần trí cô chạy loạn, cô đưa mình vào sóng tình do anh tạo ra, rồi từ từ đắm chìm.

Bên tai tiếng chuông nguy hiểm reo lên, Mẫn Nhu kinh ngạc cúi đầu, hai mắt mơ hồ nhìn người đàn ông đang đốt lửa trên người mình, trong lòng rung động mãnh liệt, trong mắt lóe sáng, đột nhiên bắt lấy tay anh, dịu dàng làm nũng nói:

“Chúng ta làm cách khác được không?”

Cô nháy đôi mắt quyến rũ, sóng mắt lưu chuyển làm cho dục vọng điên cuồng trong cơ thể lan rộng, thẩm thấu qua máu, đánh thẳng vào hàng biên giới lý trí.

Cô lật người lên, đôi mắt mê hoặc luôn nhìn theo đôi mắt đen nóng rực của anh, bàn tay nhỏ bé trắng nõn vuốt ve lồng ngực của anh, từ từ dời lên cổ. Trước ánh mắt chăm chú của Lục Thiếu Phàm, cô chậm rãi ngồi lên thất lưng Lục Thiếu Phàm, gương mặt nhỏ đầy vẻ kiêu ngạo và quyến rũ của một nữ vương.

“Em đang quyến rũ anh?”

Giọng nam trầm thấp khản đặc tiết lộ tâm tình, ánh mắt nóng bỏng lóe lên tia dục hỏa mãnh liệt, gương mặt anh tuần vẫn nở nụ cười cứng chiu, vòng tay giữ lấy vòng eo thon của cô.

Cô nhú mày liếc nhìn anh, bông cười người, ngón tay mảnh khảnh sờ nhẹ lên môi Lục Thiếu Phàm, mặc kệ độ nóng cao của nó. Trước ánh mắt nóng rực đầy chăm chú của anh, môi ửng đỏ nhẹ nhàng hôn lên sóng mũi cao thẳng tắp, giọng nói dịu dàng khàn khàn thì thầm:

“Không cần nói gì cả, chỉ nhắm mắt lại là được”

Đôi mắt đen thâm sâu lóe lên tia sáng chói mắt, môi hơi cong lên vui vẻ, bàn tay mơn trớn vòng eo thon nhỏ của cô, men theo đường cong duyên dáng từ từ di chuyển lên khu vực mềm mại của cô, lại bị cô dùng tay giữ lấy để ngay chiếc bụng phẳng lì của cô.

“Không phải em nói anh nhầm mắt lại sao?”

Cô hồn dỗi nhướn mắt nhìn người đàn ông anh tuấn, một bàn tay khác lại không hề ngừng lại, ngón tay nhỏ nhắn chạm vào cổ thắt lưng của anh, gương mặt đỏ rực, ửng đỏ tới cổ. Anh thấy cô khấn trương liền cúi đầu cười ra tiếng, bàn tay to đặt lên bàn tay nhỏ run rẩy của cô.

“Có một số việc để đàn ông chủ động vẫn tốt hơn!”

Cô giống như trẻ con bị thầy giáo phê bình, khó chịu hất tay anh ra, con mèo hoang nhỏ bắt đầu xù lông, hừ giọng nói:

“Anh chẳng lẽ không biết nữ vương thụ sao?”

“Nữ vương thụ? Là ai?”

Khi cô cởi được dây thắt lưng anh ra, mới hài lòng ngược cầm. Trước sự ngỡ vực của Lục Thiếu Phàm, cô cười xấu xa, hai mắt nhấp nháy, ngón tay treu đùa chiếc cúc dưới sạch sẽ của anh, mập mờ miêu tả theo hình dáng môi của Lục Thiếu Phàm, cười khúc khích:

“Là em!! Còn anh làm trung khuyến công là được” (Một thể loại đam mỹ, nữ vương thụ: tính tình táo bạo quen sai bảo, trung khuyến công rất nuông chiều người yêu)

Dưới ánh đèn, đôi mắt cô như nước, ngũ quan xinh đẹp giống như một dấu ấn khắc vào ngực anh, cả đời cũng không thể hủy đi vị trí của cô trong lòng anh.

Đôi mắt đen híp lại, Lục Thiếu Phàm buông thả bản thân, lưỡi biếng nằm trên giường, giọng nói đùa giỡn hòa lẫn với cảm giác sung sướng.

“Chỉ cần em thích, anh sẽ làm trung khuyến công của em”

Mẫn Nhu mím môi cười trộm, đôi mắt giảo hoạt chuyển động qua lại, trong đầu phát ra tia ám hiệu, cô nhẹ nhàng hất tóc ra sau vai, cảm giác buồn ngủ cũng mất đi, cầm lấy cổ tay Lục Thiếu Phàm chơi đùa đưa lên, nhìn anh khó hiểu nhướn lông mày quan sát cô, mờ mờ ám ám nhẹ giọng nói:

“Là anh đồng ý nha, không được đổi ý, hơn nữa phải làm cho tốt”

Mu bàn tay chạm vào cột giường lạnh như băng, dây thắt lưng làm bằng da vòng lại cuốn lấy tay của anh, sau đó trối tay anh vào cột giường thật chặt. Gương mặt cô đầy vẻ hưng phấn kích động, tựa như đang chơi một trò chơi kích thích.

“Tiểu Nhu”

Anh bối rối cũng có chút nhức đầu, lại không thể nổi giận trước hành động cổ quái của cô, cánh tay cử động mới phát hiện bản thân quả thật bí trối còn trối rất chặt, ánh mắt nhìn về phía Mẫn Nhu đang cười xấu xa, còn cô cúi thấp người.

Đôi môi đỏ cong cong, bàn tay vuốt ve ngũ quan của anh, sau đó chạm vào hàng lông mi dài dày, ghen tị bĩu môi: “Còn dài hơn cả con gái, thật đáng ghét mà!”

Cả người cô đều tựa vào người anh, tư thế ám muội khiến trong mắt anh bốc lên một loại khát vọng của đàn ông, vừa nghiêng mặt tính hôn lên đôi môi mấp máy của cô lại bị cô dễ dàng né đi, khác hẳn với vẻ ảo não của anh, cô đã thực hiện được mưu kế của mình liền cười giảo hoạt.

Che miệng nhỏ, lưỡi biếng ngáp một tiếng, Mẫn Nhu liếc nhìn vẻ mặt khó coi của Lục Thiếu Phàm, khẽ giận leo xuống khỏi người anh, nằm xuống chỗ trống bên cạnh, kéo chăn, cảm giác say say lại trối dậy, rồi o o ngủ, quên mất người chồng đang bị vấn đề sinh lý dày vò!

“Tiểu Nhu..!”

“Ba”

“Đừng ồn mà!”

Bàn tay ấm áp đặt lên gò má lạnh lẽo của anh, sau đó nghe giọng nói đầy bất mãn của cô vợ nhỏ tố cáo anh quấy nhiễu mộng đẹp của cô.

Tiếng hít thở đều đặn vang lên, quay mặt lại là dáng vẻ ngủ an bình của cô, môi nhẹ mỉm cười, khe thở dài, nhìn lên trần nhà, Lục Thiếu Phàm cười khổ: “Chữ sắc quả thật là một con dao”

35. Chương 36

Trải qua một đêm ngủ say, tác dụng của rượu cũng mất đi, dưới ánh trăng mờ, Mẫn Nhu đột nhiên mở mắt ra, hai mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Căn phòng xa hoa như đang ở trong mơ, Mẫn Nhu từ từ nhớ lại hôn lễ xảy ra hôm qua, cô bưng bình uống hết Vodka, sau đó..

Mẫn Nhu xoa xoa huyết thái dương, kéo chăn chiếc chăn làm bằng tơ ngỗng xuống, mệt mỏi ngồi dậy, gỡ gãi đầu, vấy lót nửa mỡ trên người rất quyến rũ mà gọi cảm

Lục Thiếu Phàm đâu? Không lẽ mới sáng sớm đã dậy.

Mẫn Nhu vừa vén chăn lên liền bị cảnh tượng bên kia giường làm cho sững sờ, không dám tin nhấp nháy mắt, sao dáng vẻ Lục Thiếu Phàm lại chật vật đến thế.

Hai cánh tay dài bị trói ra sau cột giường, chiếc áo sơ mi trắng nửa mở nửa kín để lộ bên ngực trắng nõn, thắt lưng bên hông đã di chuyển chỗ trở thành công cụ phạm tội, trói chặt cổ tay Lục Thiếu Phàm. Mẫn Nhu nhìn chán nệm, lại nhìn Lục Thiếu Phàm trên người trống không không có gì cả, có chút bất ngờ.

Tối qua cô uống say rồi xảy ra chuyện gì? Lục Thiếu Phàm sao lại bị trói trên giường? Chẳng lẽ do cô say rượu mất lý trí.

Mẫn Nhu quan sát vẻ mặt Lục Thiếu Phàm, trước kia thần sắc sáng lạng anh tuần nay lại ửng đỏ bất thường khiến cô lo lắng. Cô vội cúi người cởi dây trói Lục Thiếu Phàm, đem chăn đắp lên cơ thể lạnh như băng của Lục Thiếu Phàm, áy náy nói:

“Thiếu Phàm, Thiếu Phàm, anh tỉnh lại đi”

Cơ thể ấm áp ôm chặt Lục Thiếu Phàm, muốn dùng nhiệt độ của mình truyền sang cho anh, bàn tay nhỏ vuốt ve gương mặt Lục Thiếu Phàm, cảm nhận được thân nhiệt nóng hổi Mẫn Nhu lại đau lòng tự trách bản thân, vô nhẹ mặt Lục Thiếu Phàm, kêu lên:

“Thiếu Phàm, anh có sao không? Thiếu Phàm, anh mau tỉnh lại, đừng dọa em”

Cô không nhớ rõ chuyện tối qua, cũng rất khó để tưởng tượng ra việc điên cuồng mình làm hôm qua, sao lại không đắp chăn cho Lục Thiếu Phàm, để mặc anh như thế, trói nằm như vậy cả buổi tối.

Lông mi dài hơn run lên, đôi mắt đen sáng trong suốt. Khi Mẫn Nhu đang lo lắng thì anh mở mắt ra, đôi mắt tối đen bị ngọn lửa thiêu đốt khó chịu, lông mi dài hơn nhần lại, xuyên qua lớp quần áo Mẫn Nhu cảm nhận được cơ thể nóng rực của anh.

“Lục Thiếu Phàm, anh rất khó chịu sao?”

Nhìn Lục Thiếu Phàm di chuyển cánh tay, nếp uốn giữa mắt càng sâu, Mẫn Nhu càng cuống quýt, bàn tay nhỏ bé giúp anh xoa xoa cổ tay ửng đỏ, cẩn thận thổi lên vết sưng, gương mặt ủ rũ.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng sửa sang lại mái tóc cho cô, động tác khắp khiêng nhưng lại mang theo tình yêu thương vô tận. Mẫn Nhu ngẩng đầu, thấy vẻ mệt mỏi trong mắt Lục Thiếu Phàm trái tim thầm xót xa. Đôi môi mím lại, rõ ràng anh không thoải mái sao còn đi an ủi cô, Lục Thiếu Phàm thông minh lý trí đâu mất rồi?

“Anh ngủ thêm chút đi, em đi mua thuốc giúp anh”

Mẫn Nhu dùng tốc độ cực nhanh. Có lẽ do lo lắng nên chỉ vội vàng sửa sang lại quần lại dung nhanh rồi chạy ra ngoài, Lục Thiếu Phàm mơ hồ nhắm mắt, an tĩnh nằm trên giường.

Lúc nghe tiếng mở cửa, Lục Thiếu Phàm mơ hồ tỉnh giấc, quay đầu, nhìn vào phòng, bóng người nhỏ nhắn đang bận rộn rót nước, môi anh cong lên.

Mẫn Nhu xoay người thấy Lục Thiếu Phàm ngơ ngẩn nhìn mình, ánh mắt lưu luyến say đắm tựa như xuân tằm nhả tơ, khóe miệng ẩn chứa nụ cười thỏa mãn khiến Mẫn Nhu cong môi, chậm rãi đi về phía Lục Thiếu Phàm.

“Mau uống thuốc đi”

Cẩn thận đỡ Lục Thiếu Phàm dậy, để anh tựa vào đầu giường. Mẫn Nhu bưng cốc nước qua, đem hai viên thuốc bỏ vào miệng anh, đầu ngón tay lành lạnh chạm vào bờ môi nóng, tưởng chừng chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể tóe ra lửa.

Ánh mắt anh vô cùng nóng bỏng, say mê mang theo chút mệt mỏi của bệnh nhân, khiến Mẫn Nhu xấu hổ không biết làm sao để từ chối, chỉ nhận lấy cốc nước rồi trốn vào phòng vệ sinh.

Hai người đã là vợ chồng, chuyện thân mật nhất cũng đã làm, nhưng Lục Thiếu Phàm chỉ cần nhìn cô như thế, tim cô liền đập mạnh, thẹn thùng không dám chớp mắt nhìn anh.

Nhìn người con gái xinh đẹp quyến rũ trong gương, bên môi không tự chủ nở nụ cười hạnh phúc. Lúc đó, cô cảm thấy mình đang yêu, đang hạnh phúc, cô cảm thấy, cô và Lục Thiếu Phàm là cưới trước yêu sau?

Cô yêu anh, điều này không nghi ngờ, bây giờ đã có được hạnh phúc khiến qua quá khứ ảm đạm mất đi, người đàn ông tên Lục Thiếu Phàm này xứng đáng để cô ở bên cả đời.

Mẫn Nhu cầm lấy khăn ướt, cẩn thận lau rửa gương mặt Lục Thiếu Phàm, đôi mắt đen nóng rực vẫn không rời khỏi gương mặt nhỏ nhắn của cô. Khi cô đi về phòng vệ sinh Mẫn Nhu vẫn cảm thấy ánh mắt dán chặt vào lưng mình.

Lúc quay về phòng, Mẫn Nhu thấy Lục Thiếu Phàm vẫn chưa ngủ. Anh dựa vào đầu giường, đôi mắt mệt mỏi lúc nhìn thấy cô thì lóe lên tia sáng.

“Anh mau ngủ một giấc đi”

Vượt nhẹ trán Lục Thiếu Phàm, trán không còn nóng như khi nãy Mẫn Nhu mới yên tâm, giúp anh tìm tư thế nằm tốt nhất rồi đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, bên eo lại bị một đôi bàn tay giữ lấy, sống lưng truyền đến cảm giác ấm áp.

“Đừng đi, ngủ chung với anh đi!”

Ngữ điệu trầm buồn không có vẻ tùy hứng, hai tay càng dùng sức không có ý bỏ cô ra. Mẫn Nhu lúng túng xoay người, Lục Thiếu Phàm đã thoát khỏi chăn, nửa ngồi ôm lấy cô.

Tiếng nhảy mũi nhỏ như một cái chùy đánh mạnh vào ngực Mẫn Nhu. Trong lòng mềm nhũn, đau lòng nhìn về mặt tiền tụy của Lục Thiếu Phàm, nghiêng người về trước. Lục Thiếu Phàm ngoại trừ vẻ bề ngoài lí trí bình tĩnh cũng mang đến cho cô cảm giác của một đứa trẻ đang bị bệnh.

Rõ ràng là người đàn ông ba mươi tuổi lại như Đậu Đậu, chỉ cần dùng ánh mắt nũng nịu liền kích thích tất cả tình mẫu tử trong cô, biết rõ anh giả vờ tội nghiệp muốn tranh thủ sự đồng tình của cô. Nhưng vì quá lo, nên mỗi cử động của anh cô đều quan tâm, cho dù là vẻ mặt anh yếu ớt hay buồn bã cô cũng muốn mang lại sự vui vẻ cho anh, xua tan đi mọi phiền não giận hờn.

“Được, anh mau nằm xuống đi, em ngủ bên kia”

“Cùng nhau ngủ sao lại phân bên này bên kia”

Lục Thiếu Phàm không để cô phản kháng vội vàng ôm lấy cánh tay cô, xoay người một cái đã áp được Mẫn Nhu xuống phía dưới, cảm giác mềm mại thoải mái sau lưng cũng không thể khiến Mẫn Nhu an tâm được, hai tay đẩy Lục Thiếu Phàm như bức tường sắt không ngả, sáng giọng:

“Anh đừng lộn xộn nữa, mau ngủ đi”

Gương mặt mệt mỏi của Lục Thiếu Phàm nở nụ cười vui vẻ, hai mắt ảm đạm thường thức gò má đỏ bừng của cô ngay lập tức giống như ngọn đèn dầu được thắp lên, sáng rực chói mắt, khóe miệng cong lên ma mĩnh, lưỡi biếng tựa vào cơ thể cô, không chịu nghe lời nằm xuống.

Hơi thở nóng rực phả vào mặt cô, gương mặt anh tuần chậm rãi tới gần, đôi môi chạm vào cánh môi đỏ bừng của cô, chưa kịp hôn đã tự động rút ra, chỉ dùng sức ôm chặt cô.

Mẫn Nhu nhắm chặt mắt, lúc mở mắt ra thì gương mặt tuần tú tựa như loài cây thuốc phiện đã không còn xuất hiện trước mặt cô, mà nó chôn sâu vào cổ, bên tai là giọng nói thì thầm luyến tiếc:

“Thật là giống như muốn đòi mạng vậy, bà xã”

Trên người nhẹ hẫng, Lục Thiếu Phàm xoay người xuống, hai tay không buông ra, ôm cô vào lòng, cảm thấy thỏa mãn mới nhắm lại.

Mẫn Nhu chăm chú nhìn bóng đèn treo trên trần nhà, xoay đầu nhìn người đàn ông đã ngủ say, trong lòng có trăm loại tư vị. Cô sao lại không hiểu Lục Thiếu Phàm, anh sợ lây bệnh cho cô nên lúc đó mới do dự không hôn.

Ngốc ạ!

Mẫn Nhu thở dài, nghiêng người, ôm lấy Lục Thiếu Phàm, chủ động nâng đôi môi đỏ mọng chạm vào cánh môi Lục Thiếu Phàm, dịu dàng áp vào nhau, êm ái ve vuốt, vô cùng cẩn thận, nhận thấy anh đáp lại, đôi mắt tỏa ra ánh sáng hạnh phúc.

Hô hấp ngày càng khó khăn, cánh tay mảnh khảnh của Mẫn Nhu vòng qua cổ Lục Thiếu Phàm tính rút lại thì bị anh giữ lấy sau ót, không cho cô né tránh, say mê liếm mút cánh môi đầy đặn của cô. Mẫn Nhu có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề của Lục Thiếu Phàm khiến cho gương mặt cô ửng đỏ khác thường đến tận mang tai.

“Thiếu Phàm, cơ thể của anh...”

Mọi lời khuyên bảo của cô đều bị anh nuốt hết vào miệng, bàn tay tiến vào trong quần áo cô, dễ dàng cởi bỏ áo ngực, mê hoặc vuốt ve khiến cho cô thở gấp muốn ngăn cản hành vi kích thích của Lục Thiếu Phàm. Nhưng anh bá đạo giữ lấy cô, cô bị nụ hôn của anh tước đoạt đi vũ khí phòng thủ đầu hàng.

Hàng loạt cái hôn tới tấp, từ trán đến chóp mũi, cánh môi, cằm cổ. Khi cảm giác ẩm ướt xuất hiện trên ngực, Mẫn Nhu liền bừng tỉnh, quần áo mình không biết từ khi nào đã bị Lục Thiếu Phàm cởi sạch, giữa hai người không có vật chắn khiến cô rất ngại ngùng.

Ngực Lục Thiếu Phàm vẫn còn bị quần băng, Mẫn Nhu trong lúc mê loạn vẫn còn duy trí chút tỉnh táo, né tránh nụ hôn của Lục Thiếu Phàm, rồi vỗ nhẹ lên vết thương của anh nói:

“Hôm nay không được, em lo vết thương của anh..”

Tối nay, Mẫn Nhu vẫn còn nhớ ánh mắt của vị bác sĩ trưởng khi nhìn cô, coi cô như oán phụ chưa thỏa mãn dục vọng cả ngày quần lấy người chồng bị thương. Bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy ưu tư, hướng chỉ hôm nay Lục Thiếu Phàm vẫn còn bệnh.

Nhưng Lục Thiếu Phàm không có ý dừng lại, từng nụ hôn ngày càng trở nên điên cuồng, ngón tay say mê vuốt ve da thịt trơn nhẵn mềm mại của cô, hơi thở nóng rực như lửa phả vào ngực cô khiến cô run lên, cúi đầu khẽ rên một tiếng.

“Bà xã, em đang lo lắng thể lực của anh sao?”

Tiếng cười khàn khàn của Lục Thiếu Phàm khiến cho cô vừa thẹn vừa giận, hai mắt mơ màng nhìn nụ cười quyến rũ của anh cùng với đôi mắt thâm thúy. Bên trong, nó ẩn chứa sự cương chịu, yêu thương dành cho cô, nó cũng khiến cô không tự chủ đáp lại nhu cầu của anh.

“Yêu tỉnh!”

Bên trong phòng, phong cảnh kiêu diễm, từng cơn sóng nóng hối xua đi cái lạnh như băng của ngày, trên nệm âm thanh kiêu mị ươm cùng tiếng đàn ông thô thấp đan xen vào nhau, lát sau căn phòng yên tĩnh trở lại chỉ có tiếng thở dồn dập của nam và nữ.

Mồ hôi ướt đầm cả tóc dài, dư âm của cơn kích tình vẫn còn, Mẫn Nhu cả người vô lực co lại, bám chặt vào người Lục Thiếu Phàm, ánh mắt lưu chuyển toát lên vẻ phong tình và thỏa mãn.

“Thiếu Phàm, Thiếu Phàm..”

Cô lại một lần một lần nữa gọi tên anh, dường như đang xác nhận gì đó. Đáp lại cô là việc anh hôn cô càng sâu, cánh môi khiêu khích cánh môi sưng đỏ của cô, cùng với chiếc lưỡi thơm của cô dây dưa đuổi bắt, dùng hành động chứng minh sự quan trọng của cô đối với anh.

Cô không biết trận chiến thể lực này khi nào thì kết thúc. Khi tất cả chấm dứt, cô không thể nhấc nổi đầu ngón tay, hai mắt hé mở nhìn ánh tịch dương bên ngoài cửa sổ tắt dần, trong lòng oán hận. Nhưng cô nhìn Lục Thiếu Phàm thỏa mãn sung sướng ôm lấy mình, mọi lời nói đều biến thành tiếng thở dài.

Kết quả của việc của miệt mài quá độ là thể lực hao tổn, lại còn không sợ sét đánh mà đối diện với mọi loại ánh mắt khác thường của mọi người.

Lục Thiếu Phàm cười tự nhiên ôm lấy cô ngồi xuống ghế Lục gia, Mẫn Nhu lại phải chịu ánh mắt quan sát sâu xa của bà Lục, còn dì Mai lúc bước vào phòng khách thì len lén nhìn, chẳng lẽ cô và Lục Thiếu Phàm ban ngày làm chuyện xấu đã bị lộ.

“Ba, mẹ”

Mẫn Nhu vừa quay đầu liền thấy Đậu Đậu đang được một cô bảo mẫu trẻ dẫn xuống. Đậu Đậu vừa nhìn thấy hai người thân mật ngồi bên nhau liền cao giọng gọi, vẻ mặt đắc chí, chạy tới hai người.

Tuy ngày hôm qua cô vừa gặp Đậu Đậu, nhưng lại có cảm giác cửu biệt cảm thán. Mẫn Nhu đưa tay đón lấy Đậu Đậu đang chạy tới. Chiếc miệng tròn tròn in vào má Mẫn Nhu, cô cũng hôn lên đôi gò má bụ bẫm kia.

“Đậu Đậu của chúng ta ngày càng đáng yêu nha!”

Hai cánh tay tròn trịa của Đậu Đậu quàng qua cổ Mẫn Nhu, gương mặt nhỏ mùng thắm, ngoan ngoãn rúc vào lòng Mẫn Nhu, cười khúc khích, hai chân ngắn đung đưa không để ý đôi chân mình đang đá vào quần tây của cha.

“Mẹ, Đậu Đậu tối qua muốn cùng mẹ ngủ nhưng bà nội nói không được. Vậy hôm nay, Đậu Đậu có thể ngủ cùng mẹ không?”

Đậu Đậu nũng nịu cầu khẩn khiến Mẫn Nhu không biết chống đỡ thế nào, đang tính đồng ý thì Lục Thiếu Phàm liền nghiêng người ôm Đậu Đậu từ bên Mẫn Nhu qua lòng mình, nhìn Đậu Đậu đang lên án, cười tủm tỉm vuốt chiếc đầu nhỏ, dạy bảo nói:

“Đậu Đậu là nam tử hán phải học ngủ một mình, bất cứ cô gái nào cũng không muốn làm bạn với một tiểu quý nhất gan”

“Ba ba gạt con!! Ba ba mỗi ngày đều ngủ chung với mẹ, mẹ cũng nguyện ý làm bạn với ba, Đậu Đậu không tin lời ba đâu!”

Đậu Đậu chu cái miệng nhỏ, bắt mẫn cất tiếng phản bác, cơ thể nhỏ bé không ngừng lay động trong lòng Lục Thiếu Phàm, hai cánh tay nhỏ nhắn hướng về phía Mẫn Nhu, nhìn Mẫn Nhu chỉ thiếu chút nữa không rơi lệ.

“Nếu Đậu Đậu đã thích mẹ như vậy thì ngủ với mẹ đi”

Bên trong phòng khách, bà Lục đột nhiên mở miệng khiến hai mắt Lục Thiếu Phàm giựt giựt, Mẫn Nhu cũng khó hiểu nhìn bà Lục. Bà Lục ôn hòa mỉm cười nhìn gương mặt hào hứng của Đậu Đậu, không quên dặn dò nói:

“Sau này nếu ba cháu ban đêm mà giành mẹ với cháu thì Đậu Đậu liền nói với bà nội, bà nội sẽ mắng ba giúp Đậu Đậu”

Mẫn Nhu mơ hồ đoán ra ý của bà Lục. Cô liếc mắt nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Lục Thiếu Phàm, rồi lại nhìn chằm chằm ánh mắt vui vẻ rạo rực của Đậu Đậu, khẽ bật cười một tiếng, xem ra bà Lục đã không còn tin hai người nên an bài Đậu Đậu đến làm tiểu gián điệp.

36. Chương 37

“Ngày mai, chúng ta đi bái tế mẹ vợ đi!”

Mẫn Nhu đang đẩy cửa vào thì khựng lại, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể sau lưng quen thuộc, không có phản kháng, tùy ý Lục Thiếu Phàm đem cô ôm vào trong lòng, chiếc cằm dưới tựa nhẹ vào bờ vai thon của cô, gắt gao nắm lấy tay, dường như muốn cô dung nhập trong cơ thể.

Lục Thiếu Phàm đối với mẹ của cô xưng hô tôn kính mà cung khiêm, đối với Hồng Lam lại tỏ ra bất hòa đối lập hoàn toàn, chẳng lẽ, Lục Thiếu Phàm không nghe những lời đồn người ngoài đối với cô và mẹ cô sao?

Tiểu tam cùng con gái của người tình, kí ức hai mươi năm trước tại Mẫn gia chợt hiện lên, liền như bóng với hình, người bên ngoài đều chỉ trích, cô cũng không để ý, duy chỉ với cái nhìn âu yếm của người đàn ông trước mặt này, làm cho cô vẫn không dám đem chuyện của mẹ thẳng thắn với Lục Thiếu Phàm.

Bởi vì rất để ý, cô sợ, Lục Thiếu Phàm một khi phát hiện ra chuyện hèn mọn như thế này, cô sẽ không biết làm sao, sẽ làm hạnh phúc hiện tại nhanh chóng theo khe hở bay đi.

Ở trong lòng của anh, quay người lại, cô cẩn thận nhìn anh, trong con ngươi đen láy mà trong suốt, cô không tìm thấy cái gì là ngụy trang giả dối, trong lòng đau xót, ỷ lại hoàn toàn vào người Lục Thiếu Phàm, hấp cái mũi, rầu rĩ nói:

“Cám ơn anh, Thiếu Phàm!”

Ngón tay thon dài khẽ ngắt chiếc mũi của cô, trong đôi mắt đều là nhu tình như nước, Lục Thiếu Phàm chính là càng thêm ôm chặt cô, khẽ ấn cái trán cô xuống rồi hôn nhẹ vào, đem đầu của cô đặt trong ngực mình, cho dù cô có nỗi khổ riêng hay không đủ dũng khí nói ra chuyện của mình.

“Ba ba, ba lại đến giành mẹ với Đậu Đậu!”

Ở ngay cửa phòng, Đậu Đậu vừa tắm xong đang đứng, cặp lông mày nhíu lại giống như vụn bánh quai chèo, đan vào nhau, đôi tay múp máp nhỏ bé chỉ thẳng vào Lục Thiếu Phàm đang ôm Mẫn Nhu, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên thật cao, đang dang chạy đến bên cạnh Mẫn Nhu, ngược đầu hướng Lục Thiếu Phàm reo lên:

“Ba ba, ba ba không ngoan, bà nội bảo ba ba ngủ ở phòng khách, ba ba mà trộm mẹ của Đậu Đậu, Đậu Đậu sẽ đi mách bà nội đó!”

Mẫn Nhu xấu hổ từ trong lòng Lục Thiếu Phàm ngồi dậy, ánh mắt nhìn quét qua hai đôi mắt to nhỏ của cha con đang trừng nhau, bất đắc dĩ đem tóc dài vén sau tai, ngồi xổm xuống, hướng về mặt bất mãn của Đậu Đậu, dỗ dành:

“Ba ba không có giành mẹ với Đậu Đậu, Đậu Đậu hiểu lầm rồi, ba ba đang định trở về phòng mình ngủ!”

Đôi mắt to lúng liếng của Đậu Đậu tràn đầy hoài nghi, ôm lấy cổ Mẫn Nhu, quay qua nhìn khuôn mặt thần nhiên không hồn giận của Lục Thiếu Phàm, xua đuổi nói:

“Đậu Đậu và mẹ đã buồn ngủ, ba ba mau đi nhanh đi!”

Lục Thiếu Phàm hơi hơi nheo lại mắt, mâu quang nhạt tỏ ra hờn giận, khóe môi khẽ nhếch lên, Mẫn Nhu biết anh đang tỏ ra bất mãn, nhưng cũng chỉ giả vờ như không biết, quay đầu sửa sang lại áo ngủ của Đậu Đậu bởi vì vội vàng chạy tới mà chưa mặc xong.

“Tiểu Hán gian!”

Lục Lạc Thiếu Phàm rời khỏi, chỉ để lại duy nhất một câu, ngữ khí trách móc làm cho Mẫn Nhu ôm Đậu Đậu đang đắc ý, nhin không được lắc đầu cười khế.

“Mẹ, chúng ta cùng ngủ đi!”

Đậu Đậu nhảy ra khỏi vòng tay của Mẫn Nhu, hai cái chân ngắn cổ hết sức trèo lên trên, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ ra đầy vui sướng, nghiêng chiếc đầu nhỏ như ông cụ non gọi Mẫn Nhu

Mẫn Nhu liếc mắt về phía cửa phòng, trong mắt tràn ngập ý cười, đứng dậy vén chăn lên, cùng Đậu Đậu nằm vào trong chăn.

Ánh đèn vàng nhạt ấm áp, phản chiếu lên bức tường bên cạnh, di động trên đầu tủ phát ra tiếng vang, Mẫn Nhu sợ Đậu Đậu bị đánh thức, liền cầm lấy điện thoại, khi nhìn thấy tin nhắn trên màn hình, là của Lục Lạc Thiếu Phàm gửi.

Nội dung tin nhắn mang đầy ý tứ làm nũng, Mẫn Nhu bất giác mỉm cười, đôi mắt tỏ ra ngọt ngào, lười biếng tựa vào đầu giường, đầu ngón tay đụng vào màn hình, trả lời lại tin nhắn của anh:

“Uống thuốc rồi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn đi gặp mặt mẹ em!”

Mẫn Nhu khẽ nhìn qua Đậu Đậu đang nằm ngủ bên cạnh, trên gương mặt mũm mĩm thoáng hiện hai cái lúm đồng tiền, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, đang ở trong giấc mơ đẹp sao?

Mẫn Nhu vui mừng khẽ vuốt cái đầu nấm, một bên tay dùng điện thoại nhắn tin ba chữ, không định nhắn thêm nữa, chỉ là đột nhiên, rất muốn nói cho anh, cho anh biết tình cảm của chính mình, cho dù giữa bọn họ không ở gần nhau, không cần lúc nào cũng nói ra ba chữ ấy.

Một mỗi ngáp một cái, Mẫn Nhu vừa mới chuẩn bị buông di động vẫn không hề có động tĩnh, nằm xuống ngủ liền phát hiện trong lòng bàn tay khẽ rung lên, màn hình lóe sáng hiện lên dòng tin nhắn ngắn gọn của anh: anh cũng vậy.

Mẫn Nhu trong lòng dâng lên một nụ cười ấm áp, cũng không có trả lời lại tin nhắn, mà là lựa chọn tắt đèn, mang theo hạnh phúc tràn đầy, nhẹ nhàng ôm lấy Đậu Đậu, cùng tiến vào mộng đẹp.

Lục Lạc Thiếu Phàm đối với chuyện mẹ của cô, thực để tâm, sáng sớm liền cùng cô đi mua đồ dùng bái tế, sợ quên cái gì, còn cố gắng hỏi han người bán hàng những thứ cần thiết, ngôn ngữ thận trọng làm cho Mẫn Nhu tâm ấm mà cảm động.

“Anh bị thương, để em lái xe cho!”

Lục Lạc Thiếu Phàm cũng không từ chối lời đề nghị của Mẫn Nhu, khóe môi mỉm cười, nhìn Mẫn Nhu tỏ ra ân cần, vui vẻ cầm đồ rồi ngồi vào ghế lái phụ.

Mẹ của Mẫn Nhu được mai táng ở nơi tốt nhất trong nghĩa trang, Mẫn Nhu còn nhớ rõ trong trí nhớ sau khi xử lý xong tang sự của mẹ, Hồng Lam tỏ ra một bộ dạng không cam lòng, kiêu ngạo ương ngạnh chỉ vào người mẹ vĩnh viễn vẫn không tỉnh lại, tùy ý nói xấu, hoàn toàn không để lại một chút ý tứ nào cho người đã khuất.

Bàn tay nhỏ bé khẽ nắm chặt tay lái, Lục Lạc Thiếu Phàm bỗng nhiên vươn bàn tay to ra, ôn nhu nắm lấy cánh tay của nàng, Mẫn Nhu dừng xe lại, nhìn ánh mắt quan tâm của Lục Lạc Thiếu Phàm, thần nhiên cười, cũng thả lỏng cơ thể đang căng thẳng.

“Chúng ta đi lên đi!”

Mẫn Nhu cùng Lục Lạc Thiếu Phàm vừa xuống xe, liền nhìn thấy trong bãi đỗ xe ở nghĩa trang có một chiếc Audi A8, Mẫn Nhu tò mò nhìn biển số xe có màu đỏ, đó là xe quân dụng, hơn nữa hẳn là quan quân cấp ới có thể sử dụng, không lẽ trong nghĩa trang này có an táng người nhà của quân nhân?

Trên đường lớn sạch sẽ, bước chân của Mẫn Nhu có chút nặng nề, trong trí nhớ mơ hồ, cô chỉ nhớ rõ mẹ chưa bao giờ vui vẻ, lúc cô còn nhỏ, mỗi lần Hồng Lam đến tới trước cửa nhà, trước mặt hàng xóm láng giềng, đều làm nhục mẹ cô, về phần mẹ, Mẫn Nhu nhớ lại tình cảnh bị thương lúc ấy, lại có cảm giác đau xót chỉ muốn trốn tránh.

Mẹ của Mẫn Nhu được an táng ở tận cùng bên trong, dọc theo con đường quanh co, cô cùng Lục Thiệu Phàm đi ngang qua các mộ bia chĩnh tề, bất ngờ nhìn thấy thân ảnh cao lớn đang đứng trước mắt, bước chân trở nên kiềm hãm, mà Lục Thiệu Phàm đang đi bên cạnh cô, rõ ràng cũng không dự đoán được ở chỗ này gặp được Mục Minh Sâm, không khỏi kinh ngạc dừng lại bước chân.

Mục Minh Sâm ánh mắt thâm trầm xẹt qua Lục Thiệu Phàm, rồi dừng lại ở gương mặt Mẫn Nhu, ánh mắt quá mức chuyên chú làm cho Lục Thiệu Phàm theo bản năng đi về phía trước từng bước, che lại hơn nữa thân thể Mẫn Nhu, cố gắng không tỏ ra giận dữ, ôn tồn nói:

“Mục tư lệnh cũng đi bái tế ai sao?”

Mục Minh Sâm làm quân nhân, năng lực sâu sắc của ông đã phát giác ra địch ý của Lục Thiệu Phàm, ánh mắt dời đi khỏi Mẫn Nhu, nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lục Thiệu Phàm cười nhẹ, vẫn không nhiều lời, chỉ là gạt đầu nhận thức lời hỏi thăm của Lục Thiệu Phàm, sau đó, bộ dáng trầm ổn, lướt qua khỏi người bọn họ, rời khỏi nghĩa trang.

Mẫn Nhu quay đầu nhìn bóng dáng Mục Minh Sâm, liên tưởng đến xe quân dụng ở bãi đỗ xe, lại chẳng cảm thấy gì lạ, chả trách vị này là một tư lệnh, mỗi lần bắt gặp ánh mắt này cô lại thấy hít thở không thông.

Lục Thiệu Phàm ôm chặt lấy cô, Mẫn Nhu khó hiểu nhìn về phía anh, lại phát hiện gương mặt anh tuấn tỏ ra cười nhẹ, nhìn theo ánh mắt của cô đang cúi đầu.

Mẫn Nhu mê hoặc suy nghĩ đến việc vừa rồi Lục Thiệu Phàm dùng thân thể ngăn trở tầm mắt của Mục Minh Sâm, buồn cười hỏi:

“Anh sẽ không ghen với một vị tư lệnh lớn tuổi đấy chứ?”

“Không có gì là không có khả năng, nhưng là nếu là thật, anh sẽ làm cho khả năng này hoàn toàn biến mất!”

Sắc mặt Lục Thiệu Phàm quá mức nghiêm túc, làm cho khuôn mặt Mẫn Nhu đang vui vẻ cũng trở nên im bật, lay nhẹ cánh tay của anh, tỏ ra làm nũng: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, Mục tư lệnh đáng tuổi cha em, hơn nữa ông ấy có quen biết với Lục gia, làm sao có thể làm ra chuyện này!”

Trên thực tế, Lục Thiệu Phàm đang nhìn đến bó hoa bỉ ngạn đặt cạnh bia mộ mẹ của Mẫn Nhu, cúi đầu nhìn bó hoa trong tay, cũng là hoa bỉ ngạn, nhưng rõ ràng, bó hoa đặt trước bia mộ kia lại tinh tế xinh đẹp hơn, mỗi một đóa hoa giống nhau được lựa chọn kĩ càng, nụ hoa tươi mơn mớn, nhìn hoa có thể thấy tâm ý của người này như thế nào.

Trước bia mộ bằng đá cẩm thạch, tên của người chết được điêu khắc rõ nét — Diệp Thi Khởi, có có một tấm hình trắng đen, người phụ nữ trong ảnh so với Mẫn Nhu y như từ một khuôn đi ra, xinh đẹp lộng lẫy, tuy thiếu đi sự diễm lệ trẻ trung như Mẫn Nhu, nhưng lại hơn vài phần thanh tao ôn nhu.

Lục Thiệu Phàm tầm mắt lướt qua Mẫn Nhu đang cúi xuống bày biện đồ cúng, như đang suy nghĩ gì đó anh lại ngẩng nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong ảnh trên bia mộ, lông mi dài nhỏ nhắn, mâu quang chột lóe lên rồi vụt tắt, quay lại nhìn con đường nhỏ họ vừa đi qua.

Mẫn Nhu cầm lấy bó hoa bỉ ngạn không rõ lai lịch này, nghi hoặc bĩu môi, cô biết mẹ thích nhất là loại hoa này, nhìn ra được tâm ý của người đến bái tế mẹ hôm nay, cô không vứt bỏ nó, mà để lại một bên, đem đồ cúng sắp đặt ngay ngắn, sau đó cùng Lục Thiệu Phàm cùng nhau cung kính hướng tới bia mộ cúi đầu.

“Mẹ, con kết hôn rồi, đây là chồng của con Lục Thiệu Phàm.”

“Mẹ.”

Nghe Lục Thiệu Phàm gọi mẹ, từng cơn gió lạnh đang thổi qua nhưng cô không cảm thấy lạnh chút nào, gắt gao nắm lấy tay Lục Thiệu Phàm, nhìn đi ảnh của mẹ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là nụ cười hạnh phúc.

Mẹ, con hiện tại rất hạnh phúc, thì ra cái gọi là tình yêu thật sự không nhất định phải là nhất kiến chung tình, cũng có thể là lâu ngày sinh tình, gặp được Thiệu Phàm, con mới hiểu, cái gì gọi là duyên phận trời định!

Mẹ, khi còn bé, mẹ nói cho con biết, là ý này sao?

Đến gần trưa, Mẫn Nhu cùng Lục Thiếu Phàm liền rời khỏi nghĩa trang, mà chiếc xe quân dụng Audi A8 cũng biến mất, toàn bộ bãi đỗ xe chỉ còn lại vài chiếc xe ít ỏi.

Xe chạy trên đường cao tốc, Mẫn Nhu dựa vào ghế ngồi, từ từ nhắm hai mắt, hồi tưởng lại mọi suy nghĩ hỗn loạn của mình, bên trong xe phát ra tiếng nhạc nhẹ nhàng, làm cho tâm tình của cô chậm rãi bình tĩnh như lúc ban đầu.

“Thiếu Phàm, vì sao anh không hỏi về chuyện của mẹ em?”

Từ lúc quen biết cô đến khi cưới cô làm vợ, Lục Thiếu Phàm đối với thân thể của cô cũng không hề có ý kiến gì, thậm chí những tin đồn âm ỉ cũng không đến tai của cô, rốt cuộc thật sự là có người sinh sự hay là Lục Thiếu Phàm có thể áp chế những lời đồn đại ác ý, cô lại không hề biết?

Cô đối với mẹ con Hồng Lam đều biết, họ cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, cũng không dễ dàng để cô đi lấy chồng thoải mái như vậy, trước giờ đều tìm cách hủy hoại thanh danh của cô, mà nay, hết thấy đều gió êm sóng lặng, thật sự là không thể tưởng tượng.

Nghe được câu hỏi của Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm chỉ cười nhẹ, nhìn xe chạy phía trước, ngữ điệu mang theo sự vui mừng: “Bởi vì anh tin, sớm hay muộn có một ngày, em sẽ chủ động nói cho anh biết.”

Lục Thiếu Phàm vẻ mặt chắc chắn mà tự tin, khoe môi khẽ mỉm cười làm cho Mẫn Nhu không thể không thừa nhận, Lục Thiếu Phàm có thể làm cô nguyện ý nói cho anh về người mẹ đã khuất, cũng biểu thị, cô đối với Lục Thiếu Phàm đã hoàn toàn mở rộng cửa lòng.

Mẫn Nhu đem đầu tựa vào vai Lục Thiếu Phàm, cùng anh nhìn về chiếc xe phía trước, vừa tự lẩm bẩm vừa bày tỏ: “Mẹ của em là người vợ chân chính duy nhất của ba ba, cho đến khi Hồng Lam mang theo Mẫn Tiệp vừa tròn ba tuổi đến trước cửa nhà, mẹ em lựa chọn buông tay, chỉ là không nghĩ đến, lúc rời đi thì lại mang thai em.”

“Lúc đó em lại nghĩ, nếu khi đó mẹ chỉ một thân một mình như vậy, kết cục sau này có thể hay không không hẳn được một ngôi mộ hoàn chỉnh như vậy?”

“Sau này, dì Lý nói cho em biết, mẹ là cô nhi, cùng với ba ba là người yêu khi còn học đại học, sau đó không biết vì cái gì, mẹ đột nhiên rời khỏi ba, sau đó ba ba trở nên suy sụp, thường xuyên uống rượu, có một lần không cẩn thận....Lúc mẹ gả cho ba cũng không biết, mẹ gả cho ba hai năm cũng chưa mang thai, khi đó tư tưởng của mọi người còn bảo thủ, hơn nữa Hồng Lam dắt theo Mẫn Tiệp xuất hiện, người lớn trong nhà Mẫn gia đều buộc mẹ rời khỏi ba ba, hơn nữa Hồng Lam mỗi một lần đều mang theo Mẫn Tiệp đã ba tuổi trước mặt mẹ quỳ xuống, mẹ vốn không phải là người nhẫn tâm, nhưng cũng có tôn nghiêm của chính mình, không để ý sự sấm hối của ba, trực tiếp kí tên vào đơn xin ly hôn...”

Hồi tưởng lại một đoạn quá khứ chua xót, bên trong xe cho dù có mở máy sưởi, Mẫn Nhu vẫn cảm thấy tay chân lạnh lẽo, toàn thân hơi hơi phát run, xe bỗng nhiên dừng lại ngay bên góc đường, Mẫn Nhu khó hiểu ngẩng đầu, lại bị Lục Thiếu Phàm gắt gao ôm lấy.

Tiếng nhạc du dương vẫn quanh quẩn vang lên trong xe, Mẫn Nhu quẩn luyến nằm trong lòng Lục Thiếu Phàm, ngửi thấy mùi hương quen thuộc của Lục Thiếu Phàm, bản thân cũng thả lỏng để quên những việc không vui đã qua.

Mẫn Nhu không có nói cho Lục Thiếu Phàm, mẹ của cô có chứng bệnh trầm cảm nhẹ, sau chuyện dây dưa giữa ba và Hồng Lam, làm cho bệnh của mẹ càng nặng thêm, cho đến ngày rời khỏi nhân gian, lưu lại một mình cô đối mặt với sự thật tàn nhẫn lúc đó.

“Nếu như quá khứ rất tàn nhẫn, vậy thì không nên quay đầu lại, về sau mặc kệ có phát sinh chuyện gì, anh đều ở bên cạnh em, sẽ không để em có cơ hội đau một lần nữa!”

Lục Thiếu Phàm trịnh trọng hứa hẹn, từng chữ từng chữ rơi vào trong tai của cô, Mẫn Nhu không nói gì, chỉ dùng sức càng ôm lấy Lục Thiếu Phàm, bên trong đôi mắt sưng đỏ, cô mạnh mẽ thu hồi nước mắt.

37. Chương 38

Mẫn Nhu cùng Lục Thiếu Phàm trở lại Lục gia, mới biết được Lục mẫu vì chuyện của Lục Thiếu Phàm làm thủ tục chuyển viện, mà thuyết khách chính là Thẩm Tấn Hàm đang nhàn nhã ngồi ở trên sofa uống Cappuccino.

Nguyên nhân khiến Lục Thiếu Phàm chuyển viện, nói nghe cho hay là nhờ Thẩm Tấn Hàm giúp Lục Thiếu Phàm giải sầu, tỏ ra chiếu cố hai người, nhưng nhìn thấy Thẩm Tấn Hàm tươi cười giảo hoạt giống như hồ ly, Mẫn Nhu cảm thấy là lạ, lại không rõ nguyên nhân lạ chỗ nào.

Hôm đó Lục Thiếu Phàm không giữ quy tắc nên bị Thẩm Tấn Hàm đưa trở về bệnh viện, mà Mẫn Nhu bị bà Lục cưỡng chế ở nhà, không cho phép cô buổi tối đi thăm Lục Thiếu Phàm, nguyên nhân trong lòng cô đều biết rõ, ngay cả Thẩm Tấn Hàm đều tỏ ra ái muội hướng Mẫn Nhu giơ ngón tay cái lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mẫn Nhu trở nên hồng, chỉ có thể ôm Đậu Đậu nhanh rời khỏi đó.

Phía sau là âm thanh khoa trương của Thẩm Tấn Hàm: “Lão đại, chân nhân bất lộ tướng nha, cứ tiếp tục như vậy, kế hoạch hoá gia đình sớm hay muộn đều vượt chỉ tiêu!”

“Chú cảm thấy, làm một Đảng viên, anh sẽ phạm phải sai lầm này sao?”

Lục Thiếu Phàm tỏ ra như một chú cừu vô hại mặc dù dưới lớp da cừu lại là một con sói lớn, nhưng bộ dáng anh nho nhã, ung dung, khí chất cao quý xuất trần, không thể dùng những từ ngữ thô tục nói về anh, điểm này thật dễ cho cô phải nghiêng rằng, dạm chân!

Ngày hôm sau, sau khi đưa Đậu Đậu đi vườn trẻ, Mẫn Nhu đem nôi súp của dì Mai, trực tiếp nhờ lái xe đưa cô đi bệnh viện.

Trên hành lang vắng vẻ, Mẫn Nhu lo lắng súp trong ấm có thể nguội hay không, không khỏi bước nhanh hơn, cũng không nghĩ tới, ở trước cửa khoa phụ sản, gặp được hai người cô không mong muốn nhìn thấy nhất.

So với lần đầu tiên nhìn thấy Kỷ Mạch Hằng cẩn thận diu dắt Mẫn Tiệp ở bệnh viện, lúc này đây, cô không còn cảm thấy giận dữ hay buồn bã gì nữa, chỉ thần nhiên liếc mắt một cái, vừa định bước nhanh qua khỏi, đã bị tiếng nói mềm mại của Mẫn Tiệp cản lại:

“Đây không phải tiểu Nhu sao? Đi gấp như vậy, vào thăm ai sao?”

Mẫn Nhu cũng không muốn dây dưa với Mẫn Tiệp, nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, càng lại không muốn trong bệnh viện xảy ra cãi vã, dù sao Lục Thiếu Phàm chỉ còn ở lại đây vài ngày.

Nhưng cô vừa đi lên phía trước vài bước, Mẫn Tiệp liền ủy khuất kêu lên: “Hằng, anh xem người ta có lòng chào hỏi tiểu Nhu, cô ta lại dùng cái thái độ này, trước mặt đã như vậy, không biết ở sau lưng còn chửi bới người khác như thế nào!”

Mẫn Nhu lạnh lùng cười, Mẫn Tiệp ở trước mặt Kỷ Mạch Hằng, đem những lời không tốt về cô nói cho anh ta nghe? Để tỏ ra mình là một người thuần khiết, ở trong mắt Kỷ Mạch Hằng, vẫn duy trì một hình tượng thực nữ trong sáng, tốt đẹp?

Cô đã thành toàn cho hai bọn họ, vì sao đến bây giờ, còn cho rằng cô là hòn đá cản đường, chà đạp cô, cố tình thể hiện ra tình cảm sâu đậm. ?

Chú ý đến sau lưng tất cả y tá đang nhìn nhìn, Mẫn Nhu nhất thời mím môi, xoay người lạnh lùng chống lại Mẫn Tiệp đang giả bộ khóc lóc, khuôn mặt tỏ ra không kiên nhẫn, ánh mắt lạnh lùng hướng về phía Kỷ Mạch Hằng.

“Kỷ thiếu tổng, mong anh quản lý cho tốt vị hôn thê của mình, suốt ngày làm loạn, cũng không ngại mất thể diện!”

Cô không nghĩ là nói chuyện cùng với Mẫn Tiệp sẽ cho cô ta kết quả vừa lòng, không bằng khuyên nhủ Kỷ Mạch Hằng lo quản lý cho tốt Mẫn Tiệp, người đàn ông như vậy, sao lại cho phép người phụ nữ của mình trước mặt bao nhiêu người làm ra chuyện mất mặt?

Anh ta quá cao quý kiêu ngạo, nàng còn cô lại ngây ngốc thủ hộ ba năm, hiện tại, nhẩn nhủ anh ta quản lý cho tốt người đàn bà của mình cũng không hẳn là quá đáng!

Kỷ Mạch Hằng bỗng nhăn mặt lại, làm cho vẻ mặt anh ta càng thêm lãnh khốc, đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn của Mẫn Nhu, hình như cũng không tỏ ra hành động nào, Mẫn Nhu cũng không để ý, xoay người bước đi.

Ngược lại, Mẫn Tiệp đang bực bội không cam lòng, lúc Mẫn Nhu rời khỏi, trên mặt tỏ ra đầy chán ghét và khinh bỉ.

Đối với Mẫn Tiệp, cô cả đời đều không thể không tỏ ra lạnh nhạt, không kể đến ân oán của hai người lúc trước, còn ân oán của mẹ cô và mẹ cô ta, nhất định các cô không thể trở thành chị em tốt được; về phần Kỷ Mạch Hằng, bọn họ chỉ có thể xem như người xa lạ, yêu , hận, cũng đã quên, cho đến lúc này cũng không còn quan tâm gì nữa.

Mẫn Nhu đứng trước cửa thang máy, còn có thể nghe được âm thanh từ khoa phụ sản, thanh âm Mẫn Tiệp vui vẻ hạnh phúc, mà nội dung trong câu nói của cô ta, cũng làm cho Mẫn Nhu hiểu được, đó là muốn nói cho cô nghe.

“Hằng, đây là cục cưng thứ hai của chúng ta nha, lúc này em nhất định bảo vệ bé thật tốt, sẽ không để cho người đàn bà độc ác, tổn thương đứa con của chúng ta!”

“Hằng, chúng ta đã đính hôn , giờ lại có thêm đứa bé, mau chóng kết hôn đi!”

“Hằng, em vẫn thường mơ đến chúng ta một nhà ba người, hạnh phúc ở hoa viên chơi đùa ... “

Đứa bé, Mẫn Tiệp lại mang thai sao?

Nhưng, quan hệ của cô và cô ta giờ là như thế nào, cho dù cô ta sinh em bé, cũng chẳng liên quan đến Mẫn Nhu, vậy khoe với cô để làm gì, chẳng lẽ còn muốn xin cô lì xì hồng bao?

Cho dù cô chịu cho, Mẫn Tiệp chắc cũng không cần đến, không chừng còn cho rằng hồng bao của cô là thứ nguy hiểm, có chứa độc, làm hại đứa bé của cô ta.

Thang máy mở ra, Mẫn Nhu cười nhẹ trào phúng rồi đi vào thang máy, lúc thang máy đóng cửa thì vô tình ngược mắt lên lại vô tình thấy ánh mắt của Kỷ Mạch Hằng như đang đè nén cảm xúc gì đó, khoảnh khắc cửa khép lại, Mẫn Nhu cảm giác được đằng sau khuôn mặt lạnh như băng đang che giấu một tình cảm mãnh liệt.

Chẳng lẽ Mẫn Tiệp mang thai anh ta vui vẻ như vậy sao? Ngay cả Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng đến thế cũng có thể xuất hiện cảm xúc dao động lớn như vậy?

Bàn tay mềm mại của Mẫn Nhu khẽ đặt lên bụng bằng phẳng, trong lòng cũng có chút mong đợi, nơi này cũng có thể sẽ xuất hiện cục cưng của cô và Lục Thiếu Phàm, nghĩ đến về sau sẽ thêm một sinh mệnh mới ở trong bụng, Mẫn Nhu nhịn không được cười ra tiếng.

Trong phòng bệnh, Lục Thiếu Phàm đang ngồi ở trên giường, quay đầu ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, nghe được âm thanh mở cửa, liền quay đầu lại, thấy Mẫn Nhu, khóe miệng liền cười sung sướng, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt anh tuấn như được bao phủ một vầng sáng.

“Đã ăn sáng chưa?”

Mẫn Nhu đem ấm giữ nhiệt đặt ở đầu giường, một bên vội vàng mở nắp ra, một bên tìm chén, muốn giúp Lục Thiếu Phàm dùng cơm.

Lục Thiếu Phàm nhìn cô bận rộn rửa chén, khi Mẫn Nhu quay người lại, bắt gặp trên khuôn mặt tuấn tú của Lục Thiếu Phàm tỏ ra ý cười thỏa mãn, lại cứ nhìn chăm chăm cô như vậy nhưng cô không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn cảm giác được hạnh phúc ấm áp.

“Rồi, vừa nãy có Tần Hàm đem vào .”

Bọn họ trong lúc ân cần thăm hỏi, giống như là lão phu lão thi, bình yên pha lẫn một chút ngọt ngào, Mẫn Nhu múc súp vào chén rồi đi đến bên giường ngồi xuống, cười khanh khách thúc giục nói:

“Thừa dịp đang nóng uống liền đi, để nguội mất hết chất dinh dưỡng!”

Lục Thiếu Phàm cũng không để ý đến chén súp trong tay Mẫn Nhu, chỉ là gắt gao nhìn cô, ánh mắt dần dần nóng rực lên, Mẫn Nhu nhất thời thẹn thùng, lông mày nhăn lại: “Nhìn nữa em móc mắt anh ra luôn bây giờ!”

Lục Thiếu Phàm cũng không dời mắt, thưởng thức hình ảnh cô thẹn thùng quẩn rũ, nụ cười trên môi tỏ ra càng đậm, để Mẫn Nhu tùy ý đem muống súp đến bên môi của anh, sau đó, thuận theo uống xong, lúc chén súp đã gần thấy đáy, ánh mắt Lục Thiếu Phàm vẫn dính ở trên người cô, không rời khỏi nửa tấc.

Mẫn Nhu đối với ánh nhìn chuyên chú của Lục Thiếu Phàm, bất đắc dĩ mím môi cười, muốn đi rửa chén lại bị bàn tay to của Lục Thiếu Phàm nắm lấy, bên tai là tiếng nói hưng phấn bưng bưng của anh:

“Bà xã à, khi nào thì sinh cho anh một nhóc con đây?”

Mẫn Nhu khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời ,, nhìn ánh mắt tỏ ra vô tội của Lục Thiếu Phàm, ảo não xấu hổ muốn đứng lên lại bị cánh tay Lục Thiếu Phàm giữ lại, đẩy lên trên giường, cả người bị anh gắt gao ôm chặt, từng nụ hôn rơi xuống mặt và cổ của cô, động tác kháng cự lúc sau lại thành tiếng cười vui đùa âm ỉ.

“Lục Thiếu Phàm, lúc nào cũng thích đùa giỡn!”

Trên mặt Lục Thiếu Phàm tỏ ra hạnh phúc, lửa nóng lại muốn trào lên khi nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, ánh mắt si mê lưu luyến dừng lại ở khuôn mặt hồng hào, cười khê bốn cọt:

“Bà xã à, chúng ta tạo người đi, thế nào?”

Mẫn Nhu không phục trừng mắt Lục Thiếu Phàm, không biết là bộ dáng tỏ ra hờn dỗi đối với Lục Thiếu Phàm lại vô cùng diễm lệ, đáng yêu, làm Lục Thiếu Phàm tiếp tục cúi người xuống, chuẩn bị hôn lên cánh môi của cô, tiếng chuông di động bỗng nhiên vang lên làm anh tỏ ra mất hứng.

Mẫn Nhu oán trách giãy ra từ trong lòng Lục Thiếu Phàm, sửa sang lại tóc tai hỗn độn rồi lấy ra di động từ trong túi xách, là Chân Ny gọi điện thoại, quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm đang nằm dài trên giường, Mẫn Nhu không đi ra ngoài, trước mặt của anh nghe điện thoại:

“Chân Ny, có việc gì thế?”

Chân Ny thanh âm có chút khó xử, ấp a ấp úng trưng cầu nói: “Nhu à, thật ra là, mình biết mình không nên quấy rầy cậu, nhưng là, chuyện đó”

ChânNy muốn nói lại thôi làm cho Mẫn Nhu khê cười nói: “Chân Ny, chúng ta đâu phải là người xa lạ, nói đi, có chuyện gì cần mình giúp đỡ sao?”

Nơi gáy bỗng truyền đến cảm giác tê dại, Mẫn Nhu một bên nghe điện thoại, một bên nghiêng đầu qua, tránh khỏi nụ hôn của Lục Thiếu Phàm, trên mặt là vẻ ngượng ngùng, kiều mỵ cùng bất đắc dĩ.

Bên đầu dây kia bỗng trầm mặc, sau đó liền nói: “Âu Nhiễm Phong đến A thị muốn quay MV mới, mời Lý Nghị đến quay, nói là vì chủ đề album là xa nhau , cho nên ngoài dùng lực lượng có sẵn, cũng hy vọng cậu tới đảm đương nữ nhân vật chính!”

Chân Ny chợt khựng lại, im lặng chờ phản ứng của Mẫn Nhu ở đầu dây bên kia, Mẫn Nhu vốn tránh né động tác của Lục Thiếu Phàm bỗng nhiên ngừng lại, Lục Thiếu Phàm hôn lên vành tai của cô, vô cùng thân thiết cẩn cẩn, Mẫn Nhu thở dài trong điện thoại:

“Chân Ny, thực xin lỗi, mình đã quyết định...”

Cô chưa kịp nói xong, di động đã bị cướp đi, mà người cướp không ai khác chính là Lục Thiếu Phàm đang phạm tội trên người cô.

Lục Thiếu Phàm một tay ôm eo nhỏ của cô, một tay cầm di động đặt ở bên tai, đối với Mẫn Nhu đang tỏ ra khó hiểu chỉ lạnh nhạt cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, cho dù mặc y phục bệnh nhân, cũng không giấu được khí chất cao quý xuất trần.

Mẫn Nhu muốn giành lại di động, Lục Thiếu Phàm đã nói trong điện thoại:

“Chân Ny, cô đem kịch bản đến bệnh viện nhân dân đi, tiểu Nhu sẽ xem trước nội dung.”

Mẫn Nhu nhìn Lục Thiếu Phàm đang tỏ ra tươi cười vô hại, đến khi anh tắt điện thoại, đưa di động thả lại tay của cô, sau đó, ôm chặt cô nằm ở trên giường, trên gương mặt tuần tú là nụ cười nhẹ nhàng.

“Thiếu Phàm, em đã quyết định rời khỏi giới showbiz, công việc gì cũng không cần nhận, tránh gây cho anh phiền phức.”

Mẫn Nhu không muốn lại có dính dáng gì tới giới showbiz, hiện tại thân thể Lục Thiếu Phàm còn chưa khỏe hẳn, cô đâu có khả năng phân tán tinh lực đi quay MV, huống chi cô đã đáp ứng Lục mẫu, từ bỏ công việc để tránh hậu quả sau này, Lục mẫu hẳn là cũng suy nghĩ ít nhiều, nếu cô lại xuất hiện trên màn ảnh, Lục mẫu sẽ nghĩ như thế nào?

Lục Thiếu Phàm thấy cô đang tỏ ra oán giận, bỗng cười rộ lên, xoay người cô lại đối mặt với ánh mắt của anh, một tay vuốt ve mái tóc dài của cô, một tay ôm lấy cô, chậm rãi nói:

“Ở cùng với anh, anh không muốn để em trở thành chim hoàng yến trong lồng son, anh không hy vọng tình yêu của anh sẽ trở thành thứ giam cầm sự tự do của em!”

Mẫn Nhu có thể cảm nhận được trong ánh mắt ôn nhu của Lục Thiếu Phàm, là sự sùng nịch cùng yêu thương chân thành, làm cho cô trở nên trầm luân, nhưng cũng lần nữa quên đi Lục Thiếu Phàm cũng là một cái người đàn ông bình thường, một người đàn ông cần phụ nữ quan tâm chăm sóc.

Tình yêu của Lục Thiếu Phàm, vĩnh viễn sẽ không trở thành thứ gông xiềng trói buộc cô, cô không hề muốn rời xa anh và sẽ không buông tay anh ra nữa, bởi vì mục đích của cô, chính là anh: Lục Thiếu Phàm!

Đến lúc này, cô làm sao có thể không để ý chồng mình bị thương, thẳng mình đi quay phim?

Mẫn Nhu mềm nhẹ nắm lấy bàn tay to của Lục Thiếu Phàm, ánh mắt chân thành tha thiết nhìn anh, không làm ra vẻ nũng nịu, cũng chỉ bình tĩnh nói lên suy nghĩ của chính mình:

“Tuy rằng đóng phim đã sớm trở thành một thói quen trong cuộc đời em, nhưng nó không phải là thứ em yêu nhất, cho nên, rời khỏi việc diễn xuất là chuyện sớm muộn, chỉ là làm chuyện này trước khi gả cho anh mà thôi!”

“Nếu đã là thói quen, lại từ bỏ nó dần dần, mà không phải lập tức bóp chết nó, sẽ khiến nó trở thành một tiếc nuối trong cuộc đời của em.”

Lục Thiếu Phàm kiên trì làm cho Mẫn Nhu hé ra đôi môi đỏ mọng, lại tìm không ra lý do thích hợp, đúng vậy, lập tức rút ra khỏi giới showbiz, trong nháy mắt cô sẽ mất tất cả, nhưng nếu so sánh với Lục Thiếu Phàm, cái nào quan trọng hơn, cô đều rõ hơn ai hết.

Lục Thiếu Phàm ánh mắt ôn nhu mà bướng bỉnh, Mẫn Nhu cũng không chịu khuất phục, kiên trì nói: “Em sẽ không đi, cho dù Chân Ny đem kịch bản đến đây, em cũng sẽ không xem.”

Đối với cô mà nói, Lục Thiếu Phàm đã sớm là người quan trọng nhất, không phải sao?

Trong đôi mắt của Mẫn Nhu ý tứ đã rõ ràng, Lục Thiếu Phàm ngẩn ra, nhưng càng thêm vui sướng, nhìn Lục Thiếu Phàm chậm rãi tiến sát lại, Mẫn Nhu chỉ ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nắm cánh tay của anh đang không ngừng ôm chặt.

Chóp mũi chạm nhau, Lục Thiếu Phàm hơi nghiêng đầu, chậm rãi để sát vào, trong nháy mắt đụng phải cánh môi của Mẫn Nhu, ở cửa đột nhiên vang lên tiếng nói thuần hậu, đánh vỡ một màn kiều diễm, ái muội:

“Đi, sao lại không đi! Lục gia ta được như ngày hôm nay, đều dựa vào hai tay ta làm nên, chẳng lẽ còn sợ những tin đồn giả dối vô căn cứ?”

Mẫn Nhu trong đầu như có tiếng chuông, cuống quýt đẩy Lục Thiếu Phàm ra, quay đầu liền nhìn thấy Lục Tranh Vành một thân quân trang đứng ở cửa, bên cạnh là bác Diệp.

38. Chương 39

Gia gia, chú Diệp” Mẫn Nhu đứng bên giường, cung kính chào Lục Tranh Vành và ông Diệp đang đi vào, gương mặt đỏ ửng vì chuyện lúc nãy bị nhìn thấy.

Ông Diệp và Lục Tranh Vành đều là người nghiêm nghị, đối với cảnh tượng mình vừa thấy không có bất cứ bình luận, chỉ gật đầu đáp lại lời chào của Mẫn Nhu.

“Gia gia, Chú Diệp sao hai người lại tới đây?”

Mẫn Nhu thì thẹn thùng đỏ mặt, vẻ mặt Lục Thiếu Phàm thì vẫn lạnh tanh, không hề có chút ngại ngùng.

“Thằng cháu hư đồn, người làm gia gia như ta không thể tới thăm cháu mình sao!”

Lục Tranh Vành hừ giọng ngồi xuống ghế, gương mặt nghiêm nghị làn da ngăm đen có vẻ bất mãn, ánh mắt chăm chú nhìn về cười nhạt của Lục Thiếu Phàm, vẻ mặt của ông cũng từ từ dịu lại.

“Chú Diệp nói trong khoảng thời gian tới cháu cũng không thể làm việc, nên có chút chuyện muốn cùng cháu thảo luận. Vừa đúng lúc, ta gặp chú Diệp nên liền đi chung, ai không biết lại con tướng cháu đích tôn khinh thường không chịu gặp ta”

Lục Thiếu Phàm cười tự nhiên, không nằm trên giường mà ngồi xuống ghế cùng Lục Tranh Vành nói chuyện, Mẫn Nhu pha hai tách trà để lên bàn.

“Gia gia, chú Diệp mời dùng trà”

Từ câu chuyện nghe được, Mẫn Nhu cũng biết đại khái, ông Diệp tên là Diệp Vân Thao là bí thư của thành phố. Ngay từ lần đầu tiên gặp, Mẫn Nhu đã có ấn tượng với vị trưởng bối này cảm giác nghiêm túc sâu lắng.

Cô biết mọi người muốn thảo luận chuyện công việc nên cầm lấy bình nước rời khỏi phòng bệnh.

“Vây cứ thế đi, những chuyện còn lại cháu cứ giao cho chú Diệp, lo mà dưỡng thương cho tốt”

Mẫn Nhu đứng ở bên ngoài một lát rồi cầm bình nước đi vào, vừa hay Lục Tranh Vành và Diệp Vân Thao chuẩn bị đứng lên, xem ra đã bàn xong công việc, Lục Thiếu Phàm tính đứng dậy tiễn thì Diệp Vân Thao ngăn lại nói:

“Thiếu Phàm cháu nghỉ ngơi đi, không cần tiễn”

Lục Thiếu Phàm trông thấy Mẫn Nhu dừng chân đứng ngay cửa mỉm cười ôn hòa, ánh mắt nhu hòa tựa nước, ở trước mặt người khác không hề kiêu ngạo khi bày tỏ tình yêu với Mẫn Nhu.

“Tiểu Nhu, em tiễn gia gia và chú Diệp đi”

Mẫn Nhu vừa đặt bình nước xuống liền nghe Lục Thiếu Phàm dặn dò, thấy Lục Tranh Vành và Diệp Vân Thao đã đi gần tới cửa liền ăn ý liếc mắt nhìn Lục Thiếu Phàm, lập tức lễ phép theo sau:

“Gia gia, Chú Diệp, cháu tiễn hai người ra ngoài”

Lục Tranh Vành thấy Mẫn Nhu khép nép đi phía sau hài lòng gật đầu, sau đó khen Mẫn Nhu trước mặt Diệp Vân Thao:

“Vân Thao, thằng cháu của ta chuyện ai cũng không để tâm, còn lời nói của cháu dâu thì coi là thánh chỉ, chú sau này có việc gì không cần tìm tiểu tử kia, tìm cháu dâu là được”

Gương mặt của Diệp Vân Thao nhờ nụ cười mà trở nên nhu hòa, ánh mắt sâu lắng nhìn về mặt khiêm tốn của Mẫn Nhu, gật đầu, tán thành đáp:

“Thiếu Phàm thật lòng yêu cháu dâu, người sáng suốt cũng nhìn ra được, xem ra không bao lâu nữa Lục lão đây sẽ có cháu con rồi”

“Ha ha, Vân Thao, lời này của chú ta thích nghe”

Lục Tranh Vành cười vui vẻ, Mẫn Nhu nổi gót theo sau, cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt hớn hờ của Lục Tranh Vành, đối với con cháu Lục Tranh Vành rất yêu thích, chuyện đó không cần nói cũng biết.

“Bên ngoài trời lạnh lắm, mau trở về chăm sóc Thiếu Phàm đi”

Vừa xuống sảnh bệnh viện, Lục Tranh Vành đã ngăn không cho Mẫn Nhu đi tiếp, ánh mắt uy nghiêm không mất đi vẻ hiền lành nhìn Mẫn Nhu, vui vẻ dặn dò:

“Gần đây thời tiết thay đổi, đừng có mãi lo chăm sóc Thiếu Phàm mà để bản thân bị bệnh, thân thể là tiền vốn của cách mạng, ông vẫn còn muốn năm sau có vài chất đích tôn”

Mẫn Nhu nghe nói xong sắc mặt liền bối rối, cố kéo ra nụ cười, ứng phó nói: “Dạ, cháu sẽ chú ý, cảm ơn gia gia đã quan tâm”

Lục Tranh Vành yên tâm mỉm cười rời đi. Mẫn Nhu định xoay bước lên lầu thì phát hiện Diệp Vân Thao không đi theo Lục Tranh Vành, ánh mắt đánh giá nhìn Mẫn Nhu, Mẫn Nhu cứng đờ người, có vẻ lúng túng hỏi:

“Chú Diệp có việc gì thế?”

“Mẫn tiểu thư, tôi có thể mạo muội hỏi cô một chuyện được không?”

Giọng nói Diệp Vân Thao có chút nghiêm nghị, dù ông ấy đã cố tình nói nhẹ nhàng nhưng không cách nào khác được, trên người ông lúc nào cũng toát lên vẻ uy nghiêm của người làm chính trị.

“Chú Diệp, gọi cháu Tiểu Nhu là được rồi, chú không cần khách sáo vậy đâu, có việc gì cứ hỏi cháu là được”

Mẫn Nhu tự biết nụ cười của mình gượng gạo, với ánh mắt nhạy bén của Diệp Vân Thao chắc đã nhìn ra, chẳng qua là ông cũng có vẻ không tự nhiên, xem ra có chuyện quan trọng hơn muốn hỏi.

“Dù biết thất lễ nhưng xin hỏi mẹ cô tên là gì”

Diệp Vân Thao nhìn vào mắt Mẫn Nhu, ánh mắt thiết tha khiến Mẫn Nhu sửng sốt, cô cũng thành thật nói ra tên mẹ mình.

“Người mẹ đã mất của cháu tên là Diệp Thư Khinh”

Câu trả lời của Mẫn Nhu khiến vẻ mặt Diệp Vân Thao khựng lại, trong đôi mắt trầm lặng, Mẫn Nhu nhìn thấy vẻ giật mình hoảng sợ lóe lên, giống như vừa nghe tin chẳng lành.

“Mẹ cô có phải từng sống ở nước ngoài?”

Giọng Diệp Vân Thao có vẻ không tin, nhú mày trước câu trả lời của Mẫn Nhu, hiển nhiên là không hài lòng với cách nói của Mẫn Nhu, Diệp Vân Thao hỏi tiếp khiến Mẫn Nhu cảm giác ông biết mẹ cô!”

Đều là họ Diệp, phản ứng bất ngờ của Diệp Vân Thao lúc này chứng tỏ mối quan hệ giữa ông và mẹ cô không phải ít, trong đầu Mẫn Nhu lóe lên tia suy nghĩ, dù cô cảm thấy nó thật vớ vẩn nhưng không thể loại trừ khả năng này.

“Khi cháu bốn tuổi mẹ cháu đã qua đời, Chú Diệp biết mẹ cháu sao?”

Mẫn Nhu cẩn trọng hỏi dò, ánh mắt quan sát chăm chú Diệp Vân Thao không bỏ qua từng nét mặt của ông, niềm hi vọng tăng dần trong lòng cô, cảm giác tò mò muốn biết càng mãnh liệt.

Diệp Vân Thao chăm chú nhìn Mẫn Nhu, giống như lúc ở mộ phần, Mục Minh Sâm cũng như vậy mang theo vẻ tiếc thương xót xa. Ông không trả lời câu hỏi của Mẫn Nhu khiến cô thiếu kiên nhẫn tính mở miệng hỏi lại, nhưng Diệp Vân Thao lại thở dài nói:

“Có một số việc vẫn chưa xác định được, khi tôi điều tra rõ sẽ cho cô câu trả lời”

Diệp Vân Thao cũng không đứng lại nữa, trước khi ông rời đi, ánh mắt thâm thúy nhìn Mẫn Nhu chỉ lưu lại một câu:

“Chăm sóc tốt cho bản thân, Tiểu Nhu”

Rõ ràng, giọng điệu lúc này không thay đổi bao nhiêu nhưng Mẫn Nhu lại cảm thấy sự quan tâm xuất phát từ nội tâm của ông. Nhìn Diệp Vân Thao vội vàng bước lên xe bỏ đi, Mẫn Nhu thở dài đi vào thang máy.

Ngẩng đầu nhìn những con số thay đổi trong thang máy, Mẫn Nhu thất thần, cũng bởi vì câu hỏi của Diệp Vân Thao mà trở nên rối loạn, trong đầu không ngừng suy ngẫm.

Nếu Diệp Vân Thao thật sự là người thân của cô, vậy từ nay về sau cô sẽ có tình thân của người trong gia đình? Hay vẫn chỉ như Mẫn gia, tuy trên hộ khẩu là thế nhưng mối quan hệ vẫn lạnh lẽo không đổi?

Mẫn Nhu từng đối diện với sự lạnh giá của thân tình nên cô đã quen rồi. Nhưng sâu trong đáy lòng, cô vẫn khát vọng tình thân, trưởng bối Lục gia tuy đối với cô rất tốt nhưng cũng không phải là người thân khiến cô có thể lệ thuộc vào, giữa họ và cô lúc nào cũng có trở ngại, không có Lục Thiếu Phàm thì chút thân tình này cũng sẽ mất đi.

“Khi này em vẫn còn vui vẻ mà, có phải dưới lâu xảy ra chuyện gì không vui không?”

Bàn tay to để lên eo cô khiến Mẫn Nhu đang ngẩn người liền ngẩng đầu đầu thấy Lục Thiếu Phàm ân cần nhìn cô. Trong mắt anh, đáng vẻ thất hồn lạc phách của cô phản chiếu, người cẩn trọng như Lục Thiếu Phàm sao lại không nhận ra sự khác thường của cô?

Lục Thiếu Phàm vén tóc dài ra sau tai cô, ôm lấy cô, từ từ ngồi xuống giường, ánh mắt dịu dàng khiến cho tâm trạng phập phồng lo âu của cô dần dần bình tĩnh lại,

“Thiếu Phàm, nếu mẹ em không phải cô nhi còn người thân trên đời này, liệu em có nên nhận lại người thân?”

Lục Thiếu Phàm thoáng kinh ngạc, nhưng sau đó gương mặt anh tuần lại nở nụ cười khích lệ, cái ôm của anh ngày càng chặt, xoa nhẹ đầu cô, dịu dàng nói:

“Nếu như em muốn nhận họ thì chúng ta sẽ nhận, nếu như em không thích cũng không sao, dù xảy ra chuyện gì anh vẫn sẽ ở bên em”

Mẫn Nhu mím môi, tựa vào ngực Lục Thiếu Phàm, bàn tay tỏ vòng lấy vòng eo gầy gò của anh, dùng hết sức mình bày tỏ sự yếu ớt và bất an ra ngoài, không che giấu bất cứ điều gì trước Lục Thiếu Phàm.

“Thiếu Phàm, em cũng muốn mình như những cô gái khác đều có một gia đình ấm áp, có cha mẹ thật lòng yêu mình, nhưng điều đó đối với em mà nói giống như trong mơ vậy”

Mẫn Nhu cười khổ tự giễu bản thân, hai mắt ửng hồng. Khi Lục Thiếu Phàm bưng lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, anh nhìn thấy vẻ bi ai trong mắt chưa kịp mất đi của cô. Lông mi dài nhú lại xót xa, bàn tay nhẹ nhàng che mắt cô lại, bên tai là giọng nói chân thành đầy đau lòng của Lục Thiếu Phàm.

“Em còn có anh mà, không phải sao? Chỉ cần em muốn, anh có thể cho em”

Mẫn Nhu nhắm đôi mắt ướt đầm lại, tựa vào vai anh, hưởng thụ sự che chở của Lục Thiếu Phàm, loại cảm giác này lấp đầy những khoảng trống trong lòng cô.

Buổi chiều Chân Ni đem kịch bản tới, còn mang theo bó hoa hồng màu đỏ đang nở rộ khiến cho căn phòng bệnh trắng toát bừng lên sức sống.

“Chân Ni, sao lại tốn tiền mua hoa như thế?”

Mẫn Nhu đón lấy bó hoa che nửa người Chân Ni, muốn tìm nơi để xuống nhưng bên trong gang phòng lớn như vậy cũng chẳng có lấy bình hoa bỏ vào, Mẫn Nhu khó xử nhìn Chân Ni, Chân Ni lại như tên trộm từ ngoài cửa kéo vào một chiếc bình hoa, thở hổn hển nói:

“Không phải lo, tiệm bán hoa còn tặng kèm bình hoa cỡ lớn đặc biệt”

Nhìn Chân Ni chăm chú đẩy bình hoa vào, Mẫn Nhu quay đầu nhìn đôi mắt mỉm cười của Lục Thiếu Phàm, đành nhún vai. Chân Ni nhiệt tình như vậy, mua một lần chục đóa hồng có phải quá lãng phí không?

Khi Chân Ni đang hưng phấn trang trí hoa hồng, tiếng gõ cửa vang lên, Thẩm Tấn Hàm mặc bộ đồ trắng bác sĩ, cười tươi đứng ở cửa.

“Lão đại, chị dâu hai người ăn cơm chưa?”

Mẫn Nhu nhìn hộp cơm đựng đưa trong tay Thẩm Tấn Hàm, mỉm cười đi vào phòng rửa mặt, trước khi rời đi, cô nhìn thấy gương mặt nhỏ của Chân Ni sa sầm dọa người.

Lúc cô tắm xong đi ra, Thẩm Tấn Hàm đã ở bên Lục Thiệu Phàm tán gẫu thoải mái, Chân Ni vẽ mặt nhàm chán đảo mắt nhìn xung quanh phòng, lâu lâu lại ném cho ai đó có nhìn khinh thường.

“Chân Ni, video clip sẽ bắt đầu quay khi nào, còn địa điểm nữa?”

“Họ nói là mấy ngày nữa, còn địa điểm, họ muốn chọn bối cảnh trên thương trường như hiện tại vẫn còn đang lựa”

Nhắc tới công việc, Chân Ni lại khôi phục dáng vẻ chuyên nghiệp, một bên vừa góp nhặt các tư liệu trong đầu một bên nói với Mẫn Nhu:

“Hôm nay, tất cả nhân viên quay chụp ảnh đều tới, nếu thuận lợi rất có thể sẽ nhanh chóng quay thôi”

“Tấn Hàm, mang hoa về trang trí cho phòng đi”

Giọng nói thanh nhã của Lục Thiệu Phàm cắt ngang cuộc thảo luận của Mẫn Nhu và Chân Ni, Mẫn Nhu quay đầu lại, dùng ánh mắt dò xét Lục Thiệu Phàm. Người đó chỉ nhướn mày, nhếch miệng, hờ hững nói:

“Hoa này không phải đưa tới thăm bệnh, để đây làm gì cho chứng mất?”

Mẫn Nhu nghe vậy kinh ngạc nhìn Chân Ni, Chân Ni bật cười ha hả, gỡ gỡ tóc, lời nói dối bị phơi bày đành lậm bậm nói:

“Mình cũng không nói là cho cậu..”

Mẫn Nhu bị hai người làm cho loạn cả lên, Thẩm Tấn Hàm cười lên tiếng, giữa ngón tay anh ta lấy ra chiếc thẻ màu hồng, xấu xa chớp mắt: “Chị dâu, đúng ra là của người theo đuổi chị”

Hai mắt Mẫn Nhu giắt giắt, cầm lấy tấm thiệp trên tay Thẩm Tấn Hàm “Âu Nhiễm Phong”, ba chữ đập vào mắt ngay lập tức liền sững sờ, biết rõ cô và Lục Thiệu Phàm đã kết hôn còn đưa hoa tới, cái tên Âu Nhiễm Phong đó đang suy nghĩ gì vậy?

“Bà xã, nghe nói đoàn quay phim của em đã có kịch bản, lát nữa, anh giúp em tập được không?”

Lục Thiệu Phàm đưa cuốn kịch bản trong tay lên, gương mặt tuấn tú nở nụ cười nhiệt tình, Mẫn Nhu phảng phất ngửi thấy mùi ghen nồng nặc. Trước cái cười trộm của Chân Ni và Thẩm Tấn Hàm, sắc mặt càng khó coi, muốn đoạt lấy cuốn kịch bản.

“Không cần, video clip rất đơn giản..”

“Chị dâu, chị cứ tập với lão đại đi, nếu không tối nay anh ấy ngủ không ngon”

Thẩm Tấn Hàm nhìn mặt Lục Thiệu Phàm đang cười rất tự nhiên nhưng trong lòng lại ghen, cười đùa với Mẫn Nhu, còn không quên để thêm dầu vào lửa:

“Chị dâu, lần trước em thấy một video clip có cảnh nam nữ chính hôn nhau không dưới năm lần, dường như video clip đó được đánh giá rất cao”

Mẫn Nhu lúng túng ho khan một tiếng, cẩn trọng quan sát Lục Thiệu Phàm, anh chỉ cười dịu dàng, lật kịch bản trong tay, sau đó ngẩng đầu nói với Thẩm Tấn Hàm: “Thẩm Nhị, trong thời gian làm việc mà lại đi tán dóc, coi chừng bị came ra ở hành lang bệnh viện nhìn thấy?”

Thẩm Tấn Hàm ngượng ngập kéo khoe miệng, đứng dậy khỏi ghế, phủi phủi áo, liếc mắt nhìn Lục Thiệu Phàm đang cười đắc chí, sau đó đồng tình nhìn Mẫn Nhu, lắc đầu, đi tới cửa.

“Thẩm Nhị, mang hoa này về đi”

Mẫn Nhu cảm thấy Lục Thiệu Phàm chính là đã ăn sạch Thẩm Tấn Hàm, Thẩm Tấn Hàm quả nhiên ngoan ngoãn cầm đi bó hồng, nhân tiện kéo cái bóng đèn to bên trong phòng bệnh đi.

“Thẩm không tước, anh muốn làm gì vậy, buông, bằng không tôi tố cáo anh tội bắt cóc con gái nhà lành”

“Không tước? Khỉ ồm đỏi, cầm!”

“Sao lại quăng hoa cho tôi, Lục Thiếu Phàm đưa cho anh mà!! Cầm lấy đi...”

Kỳ thật Thẩm Tấn Hàm và Chân Ni rất xứng đôi, Mẫn Nhu cười nhìn về phía cửa, lúc quay đầu lại thấy đôi mắt đen ý cười liên tục của Lục Thiếu Phàm, khiến ột cơn gió lạnh quét qua lưng..

39. Chương 40

“Anh muốn ăn táo không? Em gọt giúp anh”

Mẫn Nhu xoay người vừa nhắc chân tay phải liền bị Lục Thiếu Phàm giữ lại, năm ngón tay dài xuyên qua khe hở từng ngón, dịu dàng nhưng lại bướng bỉnh không để cô bỏ đi nửa bước.

Hai cánh tay anh dùng sức kéo nhẹ cô vào lồng ngực đang bị thương của anh. Mẫn Nhu cũng không giãy dụa, nhưng cũng không để tựa hẳn vào ngực Lục Thiếu Phàm. Đầu ngón tay lướt qua gò má trắng nõn của cô, Mẫn Nhu khẽ run, đỏ mặt tính đứng dậy, nhưng cô nhận ra Lục Thiếu Phàm dùng sức, không cho phép cô bỏ trốn.

Tư thế nằm không được tự nhiên khiến Mẫn Nhu có chút cứng ngắc, cô ai oán nói:

“Thiếu Phàm, tay và chân của em sẽ tê mất, tới lúc đó không đứng dậy nổi thì sao?”

Lục Thiếu Phàm nhìn quyến kịch bạn, tay không chịu buông cô ra, nghe Mẫn Nhu oán trách chỉ khẽ liếc mắt, gương mặt anh tuần nở nụ cười yếu ớt:

“Vậy thì em vẫn còn ở trong lòng anh”

Mẫn Nhu đón nhận ánh mắt sáng ngời của anh, nhìn thấy trong đáy mắt anh chảy ra sự dịu dàng yêu thương, không khỏi thất thần, Lục Thiếu Phàm bật cười cầm kịch bản gõ nhẹ đầu cô: “Đồ ngốc, lại nhìn đến trên mặt nở hoa rồi kìa!”

Mẫn Nhu xoa nhẹ nơi bị đánh, đầu nghiêng nghiêng, nhìn gương mặt sủng ái của Lục Thiếu Phàm, nheo mắt, mang theo vẻ xấu xa uy hiếp nói:

“Nếu anh đánh em bị thương. Anh sẽ phải bồi thường tiền thuốc đó!”

“Bồi thường tiền thuốc? Nếu anh không bồi thường thì sao?”

Mẫn Nhu cầm lấy tay Lục Thiếu Phàm đang để trên má cô, làm nũng, lắc lắc, hai mắt ngưng động trầm tư nói:

“Vậy Lục Thiếu Phàm anh dùng cả đời bồi thường em là được”

Từ cổ họng của Lục Thiếu Phàm phát ra tràn cười réo rắt, anh nhướn lông mày, gật đầu đồng ý, nhìn dáng vẻ nghịch ngợm của Mẫn Nhu, anh dung túng bảo vệ cô. Không khí xung quanh chỉ có thể dùng chữ ngọt ngào để hình dung,

“Vậy chẳng phải nương tử tiền mất tật mang để cho thư sinh như ta chiếm được lợi ích?”

“Nếu thư sinh giống như phu quân giỏi giả vờ khéo đưa đẩy, vậy nương tử ta cũng thật ưu quốc ưu dân rồi”

Lục Thiếu Phàm nhìn Mẫn Nhu hai mắt mở to, cử chỉ tự nhiên phong tình quyến rũ, khiến trái tim anh rung động. Đầu ngón tay cắt gọn sạch sẽ giống như bị mê hoặc nâng cầm dưới cô lên, đôi môi mỏng còn chưa kịp dán lên thì một ngón tay mảnh khảnh đã phá hư chuyện tốt.

“Ông xã, anh nói là tập kịch bản mà, chúng ta bắt đầu đi”

Tiểu mỹ nhân lui ra khỏi lồng ngực, vô tội nháy mắt, đôi mắt sáng hiện lên vẻ giao hoạt, dùng tay giữ lấy kịch bản trong tay anh, bắt đầu chuyên tâm đọc, chẳng qua hai bên môi ửng đỏ, tiết lộ cô đang rất hả hê khi ai đó không được như ý.

Lục Thiếu Phàm cười than, bỏ qua suy nghĩ muốn âu yếm cô, an phận ôm Mẫn Nhu, cùng cô xem kịch bản.

Sau giữa trưa, ánh nắng chiếu qua rèm cửa sổ đổ xuống sàn nhà, trên giường bệnh trắng toát một đôi nam nữ đang ôm nhau, tự nhiên dựa vào đầu giường. Cô gái thì chuyên tâm nhìn cuốn kịch bản trong tay, người đàn ông cúi đầu mỉm cười, ánh mắt yêu thương sủng ái cô.

“Em luôn diễn tốt như thế sao?”

Mẫn Nhu lẩm nhẩm đọc kịch bản, ngón tay di chuyển, ánh mắt nhìn dòng chữ chạy qua, cô thật sự chăm chú nhai nuốt mỗi từ tình cảm trong cuốn kịch bản, gương mặt nhỏ cũng biến hóa.

“Diễn quen rồi thì sẽ nắm được cách, cứ thế mà làm việc thôi”

Sau khi xem xong trang kịch bản, Mẫn Nhu mới ngược đầu lên nhìn vẻ mặt hồ hững của Lục Thiếu Phàm, cô không vì câu nói khích lệ của Lục Thiếu Phàm mà đắc ý, chỉ cười khẽ, sau đó lật sang trang khác, đột nhiên bàn tay nhỏ bị Lục Thiếu Phàm giữ lấy.

Mẫn Nhu cảm thấy khó hiểu, cô nhìn ánh mắt thâm thúy đầy chăm chú của Lục Thiếu Phàm, môi thẹn thùng cong lên, muốn đẩy bàn tay anh ra nhưng lại bị anh nắm chặt, trước cái nhìn khó hiểu của cô, anh ôm cô vào lòng.

“Nếu như lúc trước người Mẫn Nhu nhất kiến chung tình là Lục Thiếu Phàm, vậy em sẽ trở thành một nhân viên công vụ vĩ đại nhất quốc gia này hay không?”

Mẫn Nhu đưa mắt nhìn dáng vẻ tươi cười của Lục Thiếu Phàm, che giấu sau nụ cười chính là vẻ nghiêm túc khiến cô âm thầm thở dài. Lục Thiếu Phàm cũng không phải không quan tâm đến việc cô hi sinh cho Kỷ Mạch Hằng, ngược lại vì quá quan tâm khiến Kỷ Mạch Hằng trở thành điều cấm kỵ giữa hai người.

Cô không đề cập tới, anh cũng không muốn chạm vào nó trong cuộc sống hạnh phúc của cô và anh, anh lo lắng nó sẽ phá vỡ giấc mộng ngọt ngào vui vẻ này.

Trước giả thiết của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu im lặng trong nhất thời. Thoát khỏi Kỷ Mạch Hằng, đứng ở góc độ lý trí mà nói, cô nhận ra sự bướng bỉnh ngu ngốc của cô như lưỡi dao sắc cứa vào khiến cô thương tích khắp mình, cũng mất đi cơ hội theo đuổi ước mơ của mình.

Theo lời Lục Thiếu Phàm, nếu như cô nhất kiến chung tình với anh, như vậy vị trí hiện tại cô nên ở là nơi nào?

Vì Lục Thiếu Phàm cô sẽ từ bỏ công việc mình thích, kiên trì một tình yêu, dốc sức xây dựng một bầu trời vô ích?

Nhìn vào đôi mắt sáng của Lục Thiếu Phàm, những suy nghĩ trong đầu Mẫn Nhu cũng trở nên tươi sáng, trong chốc lát bên môi nở nụ cười, kiên định đáp:

“Nếu như người đó là Lục Thiếu Phàm, em tin Lục Thiếu Phàm sẽ không để em từ bỏ lý tưởng của mình, anh và em sẽ cùng nhau theo đuổi cầu vồng của chính mình”

Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu hai mắt đối diện nhau, cảm giác từ từ nóng rực khiến Mẫn Nhu bối rối, cũng không muốn phủ quyết ý định chân thật trong suy nghĩ, ánh mắt quyết tâm nhìn Lục Thiếu Phàm, không vì e thẹn mà dời mắt đi

“Nếu như Một ngày nào đó Kỷ Mạch Hằng phát hiện, người mình yêu nhất không phải là người nằm bên gối, vậy bà xã, em đoán xem anh ta sẽ thế nào?”

Lục Thiếu Phàm vui đùa hỏi một câu khiến Mẫn Nhu giật mình, chút phản ứng nho nhỏ của cô lại khiến bàn tay to bên thắt lưng càng siết chặt, Mẫn Nhu nhìn nụ cười vân đạm phong khinh của Lục Thiếu Phàm, trái tim nhói nhói đau, thâm lặng thở dài, ôm chặt lấy anh, dùng hành động nói cho anh biết lựa chọn của cô.

“Anh ta như thế nào cũng không liên quan tới em. Bây giờ, em chỉ muốn biết, ông xã của em có vui hay không!”

Câu nói chế nhạo của Mẫn Nhu khiến khóe môi Lục Thiếu Phàm cong lên, nỗi âu lo trong lòng từ từ lui đi, ánh mắt nhẹ nhõm đầy vui vẻ, anh vòng tay ôm lấy cô mãi không chịu buông.

“Không phải không vui, chỉ là cảm thấy trước kia em hi sinh cho anh ta quá nhiều, mà bỏ lỡ rất nhiều thứ”

Lục Thiệu Phàm nhẹ thở dài một tiếng, chậm rãi cất tiếng nhắc lại những hi sinh của cô dành cho Kỷ Mạch Hằng. Lòng chua xót, oán hận, không cam tâm, cảm thấy sinh mạng của anh và cô quá cách xa nhau, cô rúc người vào trong lòng Lục Thiệu Phàm và cảm giác được sự yêu thương của Lục Thiệu Phàm.

“Tất cả đều không phải lỗi của anh, là em đã bỏ lỡ quá nhiều khiến anh mệt mỏi như vậy, sau này để Mẫn Nhu chăm sóc bồi bổ lại cho Lục Thiệu Phàm”

Mẫn Nhu ngồi thẳng dậy, gương mặt xinh xắn mang theo nụ cười lúm đồng tiền trịnh trọng tuyên bố, giọng nam kiên định trầm phần, nụ cười cũng mất đi, chỉ còn sự nghiêm túc.

“Lục Thiệu Phàm anh có đầy đủ 24 đức tính của một ông chồng tốt, em làm sao chấp tay dâng cho người khác, đi chọn một kẻ kiêu ngạo tự cao tự đại, như vậy khác ném tờ trúng thưởng năm trăm vạn vào thùng rác để rồi cả đời hối hận.”

“a”

Lục Thiệu Phàm vui vẻ cười, khoe miệng cong lên thành hình cung, không biết làm gì hơn đành vuốt tóc cô, mái tóc dài hỗn loạn khiến cô bất mãn lên tiếng. Anh liền rút tay về, chỉ vào kịch bản nói:

“Ngoan, ngồi dậy, anh giúp em tập kịch bản”

Mẫn Nhu nhếch môi đỏ, vẻ mặt ngờ vực nhìn thái độ nghiêm túc của Lục Thiệu Phàm, thầm nghĩ: “Rốt cuộc là ai không ngoan? Có câu giặc kêu bắt trộm, chính là nói Lục Thiệu Phàm?”

“Đến lúc đó em và anh đứng bên quầy bán, giả vờ mua trang sức, tay anh để lên vai em... Lục Thiệu Phàm, anh sờ đi đâu vậy?”

Mẫn Nhu xấu hổ khi trước ngực mình xuất hiện bàn tay to, gương mặt không ngừng ửng đỏ, thở phì phò lui về sau, cảnh giác đề phòng nhìn người đàn ông tươi cười vô hại, người đó cười giả lả xin lỗi nhìn gương mặt đỏ bừng của Mẫn Nhu, nói:

“Xin lỗi em, lúc này anh không tập trung, bà xã, chúng ta làm lại đi”

“Không cần, em thấy tới trường quay tập cùng nam diễn viên cũng được”

Mẫn Nhu đứng dậy khỏi giường, một đôi bàn tay như chiếc vòng sắt khóa chặt lấy dáng người mảnh mai của cô, bên tai là lời nói cam đoan xin lỗi của Lục Thiệu Phàm:

“Bà xã, đừng giận? Lúc này là anh không tốt, anh đang mãi nghĩ đến chuyện khác, không có nghe rõ, lại lần nữa đi, anh nhất định sẽ làm tốt”

Bất cứ ai nhìn thấy dáng vẻ lịch sự nho nhã của Lục Thiệu Phàm đều không nghi ngờ sự chính trực của anh, nhưng vì sao cô luôn cảm thấy anh thật ra rất xấu xa, luôn có cảm giác bị ai đó tính kế?

“Mau đưa kịch bản cho anh, anh xem lại lần nữa, nhất định sẽ không phạm lỗi”

Cuốn kịch bản trong tay bị Lục Thiệu Phàm lấy đi, Mẫn Nhu do dự suy nghĩ vài giây thấy thái độ chân thành của Lục Thiệu Phàm thì ngoài mặt tỏ ra cứng rắn bên trong sớm đã mềm. Mẫn Nhu dịu dàng ngồi trở lại giường, nhưng luôn duy trì khoảng cách với Lục Thiệu Phàm.

Mẫn Nhu đang đắm chìm trong diễn xuất, cảm xúc dâng trào, không ngờ trên môi một cảm giác dính dính ẩm ướt xuất hiện. Mẫn Nhu hoàn hồn, mở mắt nhìn gương mặt tuấn tú to lớn trước mắt.

Cô muốn mở miệng ngăn Lục Thiệu Phàm lại, môi vừa hé mở một vật mềm mại đã vui vào khoang miệng. Thần kinh Mẫn Nhu căng ra như dây cung có vẻ do Lục Thiệu Phàm đột nhiên hôn cô nên hoàn toàn bị chấn động. Vẻ mặt Lục Thiệu Phàm chìm đắm trong nụ hôn, cảm giác tê dại rơi vào trong tình triêu.

“Lục Thiệu Phàm.. anh... anh làm gì vậy!”

Che đôi môi sưng đỏ, Mẫn Nhu tức giận trừng mắt nhìn Lục Thiệu Phàm, thở hổn hển lên án nói.

Lục Thiệu Phàm nghe vậy, gương mặt không hề có chút chột dạ hay đuối lý, lông mày nhướng lên, lời nói thập phần chính nghĩa: “Tập kịch bản”

Tập kịch bản? Mẫn Nhu cầm cuốn kịch bản đang bị để sang bên, nhanh chóng lật xem, cô chỉ nhìn phân đoạn diễn của nam chính, tức giận phồng má: “Trong kịch bản không có đoạn này?”

Hai mắt phùng phùng, gò má ửng hồng, môi đỏ bừng, cất giọng hờn dỗi, thần sắc quấy rầy động lòng người. Đôi mắt đen của Lục Thiếu Phàm thâm thúy không ngừng tăng nhiệt độ, cổ họng cao thấp, quanh người cô còn mang theo mùi hương bạc hà, Mẫn Nhu như đặt mình trong hầm thiêu, muốn chạy đi thì cảnh vật xoay tròn, cảm giác nặng nặng sau lưng, cả cơ thể bị ép xuống giường.

“Kịch bản không có đoạn này, anh mau đứng lên cho em”

“Anh mới thêm vào!”

Mẫn Nhu trợn to mắt, trên người cô người đàn ông xấu xa đang vất vả càn cù cày cấy. Cô ai oán, khóc không ra nước mắt:

“Lục Thiếu Phàm, anh bóp méo kịch bản... ngô ngô!”

Mẫn Nhu còn tính nói nữa, nhưng trên đôi môi sưng đỏ một cánh môi mỏng đã chèn lên, che đi tất cả mọi sự bất mãn, bao phủ cô trong lửa nóng.

Hai người ngọt ngào tựa mật, mãi đến chạng vang bà Lục gọi điện thoại tới mới cắt ngang đôi uyên ương này.

Khi Mẫn Nhu quay về Lục gia, bà Lục đang xem tivi trong phòng khách, màn hình to lớn đang đưa tin tức giải trí. Nhân vật chính là Âu Nhiễm Phong cùng gương mặt tuần tú của anh.

Chuyện cô muốn quay video clip, Lục Thiếu Phàm và Lục Tranh Vành đều tán thành, nhưng bà Lục nói cho cùng chắc sẽ không vui? Dù thế nào, cô cũng là văn bối phải tôn trọng người trên, nên kể hết chuyện này cho bà Lục.

“Mẹ!”

Bà Lục nghe tiếng Mẫn Nhu gọi liền buông điều khiển trong tay xuống, thông thả đứng dậy khỏi ghế, xoay người nhìn Mẫn Nhu nói:

“Đến thư phòng mẹ một chuyện”

Về mặt của bà so với mọi ngày không khác biệt, gương mặt cao quý không thể nhìn chút không vui. Một người thông minh như bà Lục làm sao để cho cô đoán ra được suy nghĩ của bà, Mẫn Nhu im lặng đi theo bà Lục.

Trên bàn làm việc, Bà Lục lấy văn kiện trong ngăn kéo để lên, Mẫn Nhu nhìn thấy trên mặt bìa in dòng chữ in đậm, cô ngây ngốc nhìn về phía bà Lục,

Bà Lục ngồi trên ghế xoay, mở văn kiện, giống như đang thẩm tra đối chiếu gì đó. Bên trong thư phòng yên tĩnh, không khí bị nén xuống khiến người ta không dám thở mạnh, Mẫn Nhu im lặng đứng sang bên chờ bà Lục cất tiếng. Dù là nghiêm nghị khiển trách hay thất vọng chỉ trích, cô đều nghe, dù sao cũng là cô phụ sự kì vọng của bà Lục.

“Đây là văn kiện đồng ý cho tổ quay phim mượn công ty, mẹ đã kí sẵn rồi, con cứ mang đến cho người quản lý công ti họ tự biết sẽ phải làm thế nào, trước đó mẹ cũng đã nói sơ qua với họ”

Bà Lục đem văn kiện đẩy tới trước mặt Mẫn Nhu, thất vẻ thất thần kinh ngạc của Mẫn Nhu liền thổ dài nói:

“Trong nhà này, già trẻ đều muốn con tiếp tục đóng phim, mẹ cũng không thể khăng khăng ý mình, chỉ vì một người mà làm cả nhà mất vui. Cái nào giúp được con thì mẹ cũng đã làm, đỡ phải khiến Thiếu Phàm lo lắng”

Mẫn Nhu nghe bà Lục sáng suốt nói thế trong lòng không tin, vừa cảm động vừa xót xa, chuyện mình hứa với bà Lục, cô còn không làm được lại để bà giúp cô chuẩn bị, nói không cảm động là giả.

“Con cũng không phải loại con gái bướng bỉnh kiêu ngạo. Thiếu Phàm đối với con tốt thế nào thì mẹ không cần nhiều lời, con là người biết rõ điều đó hơn ai hết. Mẹ cũng không dám mong con có thể đối tốt với nó

như nó đối với con, nhưng mẹ hi vọng con có thể ở bên nó cả đời, mẹ nghĩ yêu cầu này cũng không quá đáng”

Những câu cuối của bà Lục có ý cảnh cáo cô, Mẫn Nhu mím môi, cô đưa mắt nhìn bà Lục. Giọng nói chân thành kiên định.

“Tình cảm của con dành cho Thiếu Phàm cũng như anh ấy đối với con, dù mẹ không nói con cũng sẽ không bỏ Thiếu Phàm. Đây không chỉ vì trách nhiệm mà vì con yêu anh ấy”

40. Chương 41

Mẫn Nhu đi ra khỏi thư phòng, cúi đầu nhìn văn kiện trong tay. Nhớ lại vẻ mặt vui mừng của bà Lục, cô khẽ mỉm cười trở về phòng mình.

Đậu Đậu cười khúc khích lắc đầu nhào vào lòng Mẫn Nhu làm nũng, cô ôm lấy Đậu Đậu, đưa mắt nhìn căn phòng trang hoàng ấm áp, nhẹ thở dài. Dưới ánh đèn vàng, niềm hạnh phúc lan tỏa trên mặt cô.

Hạnh phúc rất đơn giản, thứ cô muốn cũng không nhiều, chỉ cần có Lục Thiếu Phàm và những người thân.

Mấy ngày sau, Mẫn Nhu không đến bệnh viện chăm sóc Lục Thiếu Phàm. Cô đi đến công ty thương lượng về việc trở về giới giải trí, hơn nữa cô cũng không tính quay lại hoàn toàn dù sao giới trí cũng hỗn loạn. Cô thích hưởng thụ cuộc sống bây giờ, vừa bình dị lại không mất đi sự ấm áp.

Không biết là vô tình hay cố ý, ngày xuất viện của Lục Thiếu Phàm lại trước ngày cô bấm máy quay, hơn nữa, trừ cô, Lục Thiếu Phàm cự tuyệt không cho ai đón anh xuất viện. Còn cô, trước đôi mắt trong suốt dịu dàng kia luôn luôn gục ngã.

Mẫn Nhu không bảo lái xe của Lục gia đưa đi bệnh viện, cô muốn tự mình lái xe đi.

“Anh chuẩn bị xong chưa?”

Mẫn Nhu vừa lái xe vừa gọi điện cho Lục Thiếu Phàm. Lúc nghe tiếng cười thanh thản của Lục Thiếu Phàm truyền vào tai, Mẫn Nhu cong cong môi.

“Xong rồi, anh đang đợi em, em đi tới đâu rồi?”

Giọng nói vui sướng của Lục Thiếu Phàm khiến tâm trạng Mẫn Nhu cũng tốt lên vài phần. Mẫn Nhu dừng xe ngay chỗ đèn xanh đèn đỏ, thản nhiên đáp:

“Cỡ mười phút nữa em tới nơi, anh sốt ruột rồi sao?”

Mẫn Nhu dùng giọng điệu trêu ghẹo nhìn đèn đỏ trước mặt, nụ cười trên mặt càng lúc càng đậm, sau khi nghe Lục Thiếu Phàm tự nhiên đáp, Mẫn Nhu then thùng bật cười:

“Em tới ngay, chờ em!”

Tắt điện thoại, Mẫn Nhu mỉm cười đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Khi cô nhìn thấy bóng người cao to thì nụ cười tắt ngấm, hai mắt trở nên lạnh nhạt.

Bên kia cột đường, Kỷ Mạch Hằng mặc bộ tây trang, vẻ mặt vẫn kiêu ngạo lạnh lùng như trước. Mẫn Nhu nhìn thấy anh ta dùng một tay chống vào cột đường, lông mày nhíu lại, đôi môi mím chặt mang lại cho người ta cảm giác ẩn nhẫn chịu đau.

Nhìn dáng vẻ của anh ta xem ra vẫn còn đứng nổi, chứng tỏ sẽ không chết bất đắc kỳ tử. Mẫn Nhu cũng lười xen vào việc người khác, ba năm cô đã lo quá nhiều rồi. Đèn đỏ chớp chuyển sang đèn xanh, Mẫn Nhu liền đạp chân ga.

Đường xe đông đúc, xe từ từ đánh cua quẹo. Lúc nhìn vào kính chiếu hậu, Mẫn Nhu để ý đến những chiếc xe đằng sau, ánh mắt nhìn ra xa xa, bóng người cao lớn ngã xuống đường không hề có chút phòng bị.

Giữa dòng xe cộ, Mẫn Nhu hồ hững nhìn về trước, nhịp tim vẫn đập chậm rãi. Lúc nhìn thấy cảnh tượng đó, cô lựa chọn không biết.

Nghĩ tới đến bệnh viện, trong đầu cô lại hiện lên gương mặt tuần tú, đôi mắt đen trong sáng tưởng chừng nhìn thấu người khác. Mẫn Nhu kéo khóe môi, đồng thời cô đột nhiên đạp thắng.

Tay lái căng cứng, gương mặt tươi sáng lóe lên tia do dự. Mẫn Nhu cắn cắn môi, cuối cùng cô vẫn không thể chống lại sự cầu khẩn của lương tâm, xoay tròn tay lái, chiếc xe màu đỏ chạy chệch ra đường xe, đi tới ngã tư liền quay lại, chạy về hướng lúc này.

Nếu cô lựa chọn bỏ đi, thì ai cũng không thể chỉ trích cô. Với những ân oán giữa hai người, cô không có nghĩa vụ cứu người đàn ông này, nhưng nếu cô khoanh tay đứng nhìn thì cô quả thật quá lạnh lùng. Vậy thì cô, Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng có gì khác nhau.

Mẫn Nhu cô đúng là hận Kỷ Mạch Hằng, nhưng cô không muốn ảnh hưởng đến mạng người, thấy chết mà không cứu, cô không tỏ ra đại nhân đại nghĩa chỉ cần không thẹn với lương tâm là được.

Chiếc xe đỏ rục rịch dừng lại bên đường, Mẫn Nhu bước xuống xe, Kỷ Mạch Hằng vẫn té trên đường. Cô đưa mắt nhìn những người qua đường một cách vội vã không có lấy một người chịu đưa tay giúp đỡ.

Cũng không thể nói con người ngày càng vô cảm, chỉ là lòng tốt lại không được báo chí xã hội tuyên dương nhiều lắm, còn ai muốn mạo hiểm chứ, cứu người chính là rước thêm mối họa?

Mẫn Nhu đứng bên cạnh Kỷ Mạch Hằng, không ai chủ động dìu anh ta, cô hồ hững gọi Kỷ Mạch Hằng đang dần dần mất đi ý thức.

“Kỷ Mạch Hằng, anh có sao không?”

Kỷ Mạch Hằng dường như nghe tiếng Mẫn Nhu, hàng mi thon dài hơn run rẩy, từ từ mở mắt. Lúc anh ta nhìn thấy Mẫn Nhu đang đứng bên cạnh thì hai mắt lóe lên tia kinh ngạc, gương mặt anh tuần không mất đi vẻ lạnh lùng nhưng có chút bối rối.

“Nếu anh không sao, thì tự mình gọi xe đưa đến bệnh viện đi”

Mẫn Nhu tự nhiên nói, mắt nhìn Kỷ Mạch Hằng chặt vật đứng dậy khỏi mặt đất, bộ tây trang sạch sẽ chính tề phủ một lớp bụi. Anh ta một tay vịn chặt cột đường, một tay chống đỡ, lông mày đen nhú chặt lại cùng với dáng vẻ anh tuần bên ngoài thì hình ảnh lúc này trông thật khó coi mà nghèo khổ.

Mẫn Nhu dứt tay vào trong túi áo, vừa nhìn thấy Kỷ Mạch Hằng chuẩn bị ngã xuống lần nữa thì liền đưa tay đỡ lấy. Cơ thể cao lớn của anh ta dựa vào dáng người mảnh mai của cô, Mẫn Nhu dùng hết sức chống đỡ sức nặng, hai mắt lộ vẻ thiếu kiên nhẫn nói:

“Thôi đi, tôi đưa anh tới bệnh viện”

Cô chặt vật đỡ Kỷ Mạch Hằng đi tới bên xe hơi. Ánh mắt Kỷ Mạch Hằng lúc này đang chăm chú nhìn Mẫn Nhu, còn cô lại không có tâm tư suy nghĩ đến nó, cô đang nghĩ có cách nào sớm thoát khỏi phiền toái, quay về đón Lục Thiếu Phàm.

Mới vừa đi tới bên cạnh xe, Kỷ Mạch Hằng đột nhiên không đi tiếp, cũng không dựa vào vai Mẫn Nhu, cố gắng đứng thẳng người, đôi môi tái nhợt mấp máy, ngữ điệu trầm thấp, hàm ý cự tuyệt:

“Không cần phiền đến cô, tự tôi có thể đi”

Mẫn Nhu sững sốt, ngẩng đầu quan sát Kỷ Mạch Hằng. Khi đôi mắt lạnh như băng của Kỷ Mạch Hằng nghênh đón ánh mắt của cô thì đôi mắt có chút không tự nhiên liền nhìn sang nơi khác, tiếp tục kiên trì, bàn tay che lấy nơi dạ dày, chân mày nhăn lại, ánh mắt thâm trầm hờ hững nhìn dòng lui tới.

Cô có lòng tốt mà làm như lòng lang dạ thú!! Mẫn Nhu bĩu môi, bàn tay lạnh thả lại vào trong túi, chớp mũi vì lạnh mà ửng hồng, hừng nhẹ một tiếng, nhắc chân chuẩn bị đi vòng sang xe đến bên ghế lái, mắt lại thấy Kỷ Mạch Hằng chệch choáng có vẻ muốn ngã xuống đất.

Bàn tay bầu chặt nơi bụng, gân xanh nổi lên, gương mặt lạnh lùng cũng trở nên nghiêm nghị dữ tợn. Mẫn Nhu nhún chân, cô nhớ trước đây, anh ta có bệnh dạ dày rất nghiêm trọng.

Xem ra đau đến đứng cũng không vững, thật là nặng đến mức nào chứ? Theo tính cách của anh ta, lòng tự ái cao đến mức không chạm được lại dễ dàng cúi đầu ngã xuống trì khi cơn đau đó quả thật không thể chịu nổi nữa.

Nhìn sắc mặt anh ta càng lúc càng nhợt nhạt, Mẫn Nhu mở cửa xe ở ghế phụ, gương mặt nhỏ lạnh lùng ngược lên, nhíu lông mày tỏ vẻ không vui ra lệnh cho Kỷ Mạch Hằng:

“Lên xe đi, nếu anh không muốn ở đây phơi thây”

Nghe những lời khó nghe, không chút nể mặt của Mẫn Nhu, Kỷ Mạch Hằng cũng không giận dữ như mọi ngày, chân mày nhíu chặt, đôi mắt sâu thẳm thoảng gọn sóng, không biết là bị cơn giận làm cho bại não hay sao mà môi mím chặt, nhất định không chịu ngồi vào ghế phụ.

Sau khi cô đối diện với thái độ lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng thì chút hảo tâm còn sót lại cũng biến mất. Nếu như người ta đã không có ý tiếp nhận hảo tâm của mình thì cần gì cô phải lặp đi lặp lại dán mặt vào cái mông của người ta chứ?

Trở tay khép cửa xe lại, Mẫn Nhu cũng không quan tâm đến thái độ bướng bỉnh của Kỷ Mạch Hằng, cô xoay người đi sang đầu xe bên kia. Cô không quên Lục Thiếu Phàm vẫn còn đang chờ mình nha!!

Ngồi vào trong chiếc xe ấm áp, Mẫn Nhu khởi động xe. Bất ngờ một luồng khí lạnh đột ngột chui vào xe, Mẫn Nhu kinh ngạc quay đầu. Trong xe cô, một người đàn ông xuất hiện, gương mặt anh tuấn lạnh như băng, không hề có biểu hiện gì khác lạ, cũng không có thái độ hạ mình cầu xin.

“Đưa tôi đến bệnh viện nhân dân, cảm ơn”

Kỷ Mạch Hằng nói hai từ cuối có chút do dự, có vẻ rất khó khăn để nói ra. Mẫn Nhu nhìn qua kính chiếu hậu có thể thấy vẻ mặt cứng đờ không tự nhiên của anh ta, môi mím cười chế giễu. Cô cũng không trả lời, lái xe vào đường.

Không gian kín mít cực kì yên tĩnh, không khí trầm lắng có thể nghe thấy tiếng hít thở. Mẫn Nhu nhận ra cô và Kỷ Mạch Hằng không có gì để nói, nếu giữa cô và Kỷ Mạch Hằng còn chút gì đó sót lại có lẽ đây chính là lúc tốt nhất để hình dung – trầm mặc.

Đầu ngón tay trắng nhẹ nhàng nhấn lên cái nút ở đầu xe, tiếng nhạc êm ái vang lên phá vỡ không gian tĩnh mịch, giọng nam trầm thấp, tiếng nhạc bị ai quanh quẩn trong xe.

“Em từng nói không muốn có ngày anh sẽ biết

Em đối với anh tốt như thế.

Em nói rằng em biết những mất mát của anh.

Không phải chỉ khoan dung thì có thể giải thoát...

...

Cẩn thận ở bên cạnh em.

Bù đắp lại tất cả mọi lỗi lầm

Có lẽ là anh quá ngây thơ

Cho rằng kỳ tích sẽ xảy ra...”

Mẫn Nhu chuyển tâm lái xe, bên tai giọng hát như xua đi cái lạnh của không khí. Khi tiếng hát chợt dừng lại, Mẫn Nhu bất mãn nhìn người ngồi ở ghế phụ đang nhắm mắt, sắc mặt Kỷ Mạch Hằng cực kì khó coi.

“Sao lại tắt nhạc!!”

Qua ba năm, cô lại có thể nói chuyện như thế với Kỷ Mạch Hằng, ngữ điệu đầy bất mãn và oán trách, không để lại cho anh ta chút sĩ diện, không quan tâm đến chân mày đang nhíu chặt liên nhấn nút mở nhạc, bài hát đã chuyển sang bài khác:

“Có một số lời nói ra đã không còn kịp.

Có ai đó là vết chu sa nơi tim.

...

Nhớ đến gương mặt anh, mái tóc anh, em không còn sợ hãi.

Thời gian sẽ trả lời chúng ta.

...

Em nói em quên, không còn đau nữa.

Bởi vì em đã quá yêu anh nên cũng biết

Nên cười và tha thứ.

...

Mẫn Nhu liếc mắt nhìn bàn tay lại muốn đưa ra tắt nhạc đi, lòng mảy mui lại không vui, sau đó là giọng nói hờ hững của Mẫn Nhu cất lên, xe dừng lại nơi bãi đỗ xe của bệnh viện.

“Tối rồi, anh xuống đi”

Mẫn Nhu rút chìa khóa, bước xuống xe, không khí lạnh đập vào mặt, cô muốn mau mau đi vào bệnh viện nhưng Kỷ Mạch Hằng không ngay lập tức ra ngoài, Mẫn Nhu bực bội đi tới, mở cửa xe ra.

“Tối bệnh viện rồi”

Mặc cho Mẫn Nhu hối thúc Kỷ Mạch Hằng không trả lời cũng không chịu ra khỏi xe. Mẫn Nhu đảo mắt nhìn vào bên trong xe, gương mặt anh tuấn của Kỷ Mạch Hằng tái nhợt mất sắc, mồ hôi lạnh chảy dọc theo trán đọng lại nơi cằm dưới nhỏ xuống ghe.

Tay của Kỷ Mạch Hằng ôm lấy bụng, vì đau mà không thở được, môi khô cần mím chặt. Cho dù Kỷ Mạch Hằng đau đến tê tâm liệt phế cũng không chịu phát ra bất kì tiếng rên đau nào.

Mẫn Nhu nhìn thấy vậy, ngăn người ra một lúc, không kịp suy nghĩ nhiều liền cúi người kéo Kỷ Mạch Hằng ôm đi ra khỏi xe. Cô nhận nhận cảm giác khó chịu bài xích trong lòng, kéo anh ta, bước chân loạng choạng đi về phòng cấp cứu.

Phòng cấp cứu không có nhiều bệnh nhân, Mẫn Nhu cố gắng đỡ Kỷ Mạch Hằng đến giường bệnh. Bác sĩ chạy tới hỏi thăm tình hình, nhìn dáng vẻ đau đớn của Kỷ Mạch Hằng Mẫn Nhu đành thay anh ta trả lời:

“Bệnh đau dạ dày của anh ta tái phát, có lẽ là do ăn uống không đúng giờ giấc”

Bác sĩ gật đầu, bắt đầu khám cho Kỷ Mạch Hằng. Mẫn Nhu liếc nhìn đồng hồ trong tay, đã qua mười phút cô hứa với Lục Thiếu Phàm. Mẫn Nhu vội vàng bước ra ngoài cửa thì bị bác sĩ gọi lại:

“Người thân không được rời khỏi đây, phải ở đây chăm sóc bệnh nhân”

“Tôi không phải người nhà anh ta, tôi chỉ thấy anh ta bị té trên đường nên mới đưa anh ta tới bệnh viện”

Giọng Mẫn Nhu cao lên giải thích, nỗi buồn bực và mất kiên nhẫn hiện rõ trên gương mặt. Nhưng bác sĩ đối với câu trả lời của cô cũng không tin, lập tức đi đến trước bàn, ghi đơn thuốc nhân tiện nói:

“Không biết thì tại sao đối với bệnh tình lại rõ ràng như thế, cô gái, hai người yêu nhau cãi nhau là chuyện khó tránh, đừng vội trở mặt nói không biết, những lời đó nói ra sẽ làm tổn thương người khác”

Mẫn Nhu đỏ khốc đỏ cười nhận lấy đơn thuốc, bên tai là giọng nói dạn dỏ hướng dẫn từng bước:

“Mau đi mua thuốc, bệnh tình của anh rất nghiêm trọng cần truyền nước biển, nếu không sẽ gặp nguy hiểm, đến lúc đó người đau lòng lại là cô”

“Bác sĩ, tôi nói lại lần nữa, anh ta không phải bạn trai tôi”

Về mặt nghiêm túc của Mẫn Nhu khiến cho bác sĩ ngạc nhiên. Sau đó ông đưa mắt nhìn về phía người đàn ông nằm trên giường bệnh, Kỷ Mạch Hằng cũng nghe thấy, từ từ mở mắt ra, hai mắt đờ đẫn nhìn qua vị bác sĩ, sau đó dán vào người Mẫn Nhu, vẻ mặt biểu thị hai chữ khó chịu.

“Cô ấy không phải bạn gái tôi...”

Một câu của Kỷ Mạch Hằng lại đáng giá hơn mười câu của Mẫn Nhu, thấy bác sĩ lúng túng Mẫn Nhu cũng chỉ bĩu môi. Cô cầm lấy đơn thuốc, vội vàng đi mua bạch thuốc hòa cùng đường gluco.

“Nguyệt Hân, anh trai cậu đang ở bệnh viện nhân dân, cậu mau tới đi, tới rồi cứ gọi điện trực tiếp cho anh ta, ừ tạm biệt”

Mẫn Nhu cúp điện thoại, quay lại phòng cấp cứu, trên tay vẫn cầm điện thoại. Cô liếc mắt nhìn Kỷ Mạch Hằng tiền tụy nằm trên giường, môi mím chặt, đôi mắt thâm lặng nhìn ra cửa, lúc thấy Mẫn Nhu thì hơi khựng lại, trong mắt mang theo chút tâm tình phức tạp mà cô đoán không ra.

“Bác sĩ, đây là thuốc do bác sĩ kê, tôi đã gọi điện báo cho người thân, họ rất nhanh sẽ tới, tôi xin phép đi trước có việc”

Lần này Mẫn Nhu không cho bác sĩ thêm cơ hội mở miệng, giống như tránh ôn dịch, cô sải chân thật dài vội vã rời khỏi phòng. Bác sĩ quan sát người trên giường bệnh, người đàn ông lạnh lùng vẫn không hề nhìn ra cửa, ông liền thở dài:

“Nhìn người nhiều năm như thế sao lại trông nhảm được?”

Đôi mắt lạnh đậm của Kỷ Mạch Hằng từ từ gợn sóng, ánh mắt cũng nhìn ra cửa, lúc nghe bác sĩ nói vậy thần sắc không khỏi ảm đạm.

41. Chương 42

Mẫn Nhu vội vàng chạy lên lầu. Khi cô đẩy cửa phòng bệnh vào Lục Thiếu Phàm đang đứng bên cửa sổ, ánh nắng vàng rọi vào người anh. Đôi mắt trầm lặng của Lục Thiếu Phàm nhìn xuống dưới lầu, lông mi dài hơi cong rừ trên gương mặt tạo thành những vết cắt. Nghe tiếng cửa, anh liền nghiêng đầu, đôi mắt dừng lại trên gương mặt ửng hồng do phải chạy gấp của Mẫn Nhu, gương mặt tuần tú nở nụ cười ngọt ngào.

“Anh chờ lâu rồi đúng không?!! Chúng ta chuẩn bị đi thôi”

Mẫn Nhu điều chỉnh lại hơi thở, tự nhiên đi về phía Lục Thiếu Phàm, trên gương mặt xinh xắn, nụ cười lúm đồng tiền xuất hiện.

Lục Thiếu Phàm mặc bộ đồ thun giản dị, bên ngoài khoác chiếc áo màu xám, phía trên cổ áo có một ít lông thú màu trắng, phía dưới mặc quần dài màu sẫm làm giảm bớt khí chất giỏi giang của con người anh. Dưới ánh mặt trời, nó mang lại cảm giác ôn hòa và anh tuấn.

Ngón tay nhỏ bé lạnh lạnh phủ lên bàn tay anh đang để trên bậc cửa sổ, dịu dàng kéo nó, mười ngón tay đan vào nhau. Mẫn Nhu cười yếu ớt. Khi thấy chiếc cổ trắng noãn của Lục Thiếu Phàm phơi ra giữa không khí rét lạnh thì lông mày nhíu lại, buông bàn tay Lục Thiếu Phàm ra.

Bàn tay linh hoạt cởi chiếc khăn choàng màu cà phê trên cổ mình ra, nhón chân, vươn tay, quần chiếc khăn mang theo hơi ấm của cô còn lại lúc này đeo nó vào cổ Lục Thiếu Phàm.

“Mang vào thì ra ngoài sẽ không thấy lạnh”

Hài lòng nhìn thành quả của mình, Mẫn Nhu cười rang rỡ, bàn tay mềm mại bé nhỏ đặt trên vai Lục Thiếu Phàm giúp anh sửa lại quần áo, đầu ngón tay vô tình chạm vào gò má ấm áp của Lục Thiếu Phàm. Mẫn Nhu cười khẽ, lè lưỡi, mắt ngược lên mới nhận ra Lục Thiếu Phàm vẫn im lặng nhìn cô, đôi mắt thâm sâu âu yếm khiến Mẫn Nhu thẹn thùng bật cười.

“Anh thấy vợ mình rất hiền lành và dịu dàng đúng không? Nếu thế phải giấu em thật kĩ, đừng để người khác lấy mất”

Mẫn Nhu không ngờ câu nói đùa của cô đáp lại là cái ôm bất ngờ của Lục Thiếu Phàm, cánh tay dài mạnh mẽ siết chặt lấy cô, giống như muốn giam cô cả đời trong lòng anh không bao giờ buông ra. Nơi cổ là hơi thở ấm áp ẩm ướt của Lục Thiếu Phàm cùng giọng nói bốn cọt của anh.

“Nếu có người đến giành em với anh, bà xã có dao động không?”

Mẫn Nhu ngẩng đầu, cong môi cười muốn phản bác. Ánh mắt lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nơi này hướng xuống bãi đậu xe bệnh viện. Một chiếc xe màu đỏ đập vào mắt cô, biển số xe quen thuộc đến mức khiến cô ngẩn người, là xe của cô.

Lục Thiếu Phàm đứng ở đó bao lâu rồi? Mẫn Nhu hơi hoảng hốt, nhìn cảnh tượng dưới lầu cô suy nghĩ rất nhiều, trước câu hỏi ngược lại của Lục Thiếu Phàm cô cũng quên mất.

Từ nơi này nhìn xuống có thể thấy tất cả chiếc xe ra vào cửa bệnh viện, anh đợi cô sao? Nhưng kết quả khi xe ngừng lại, anh nhìn thấy gì.

Nhìn thấy người vợ mình trông mong chờ đợi lại cùng người yêu cũ ôm ấp đi vào bệnh viện, hành động mờ ám cho dù là ai cũng sẽ hiểu lầm. Mẫn Nhu ảo não cắn môi, ngậm thở dài, lại càng dùng sức ôm Lục Thiếu Phàm.

Lúc này, tâm trạng của Lục Thiếu Phàm có lẽ không hề bình thản như dáng vẻ bên ngoài. Khóe môi anh nở nụ cười nhạt, cô có nên cho rằng anh đang cố gắng làm giảm đi mâu thuẫn giữa anh và cô?

Bàn tay nhỏ vỗ về lưng Lục Thiếu Phàm, nhón chân, cầm tựa vào đầu vai Lục Thiếu Phàm, giống như người mẹ dỗ dành con mình, dịu dàng đáp:

“Ông xã là người đàn ông tốt nhất, dù có đi khắp trái đất cũng khó tìm người thứ hai, em làm sao có thể dao động được?”

Lục Thiếu Phàm im lặng ôm chặt cô, cánh tay từ từ thả lỏng lui về sau một bước. Về mặt nghiêm túc, bỗng nhiên ngược đầu, nụ cười bình thản đó lại khiến Mẫn Nhu hốt hoảng, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt lại.

“Nếu như thật sự có người đàn ông giỏi hơn anh, thì cũng xin xem chừng bỏ anh”

Mẫn Nhu nhìn Lục Thiếu Phàm mỉm cười, nhưng đôi mắt lại không như thế. Đau lòng lan tràn khắp cơ thể, đi về trước một bước, tiến sát lấy Lục Thiếu Phàm, nâng bàn tay đang nắm chặt của anh lên, bất mãn nói:

“Lục Thiếu Phàm, anh không tự tin vào bản thân mình hay em làm chưa tốt khiến anh không tin vào cuộc hôn nhân giữa chúng ta?”

“Không phải anh không tự tin, chỉ vì anh quá để tâm, sợ sẽ mất đi em”

Lục Thiếu Phàm đưa mắt lảng động nhìn cô. Nỗi lo lắng toát lên từ trong mắt. Một người đàn ông phong tư trác tuyệt như vậy lại vì cô mà lo âu, Mẫn Nhu không hề cảm thấy hạnh phúc mà thấy rất áy náy.

“Lúc này, em đi trên đường nhìn thấy Kỷ Mạch Hằng ngắt xỉu, nên tiện đường đưa anh ta tới bệnh viện. Sau đó em tính vào đón anh, em ôm Kỷ Mạch Hằng chỉ vì anh ta đứng không vững, phải có người đỡ mới đi được.”

Mẫn Nhu vội vàng giải thích chỉ sợ Lục Thiếu Phàm không tin lời cô, nhất định không buông tay anh ra, hai mắt mở to chăm chú quan sát sự biến hóa trên gương mặt Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm chỉ kéo nhẹ khóe môi, đôi mắt dịu dàng thoáng lấp lánh, nhưng chỉ nhìn cô mà không nói. Về nghiêm nghị trên gương mặt không mất đi khiến Mẫn Nhu cũng không biết làm sao cho phải, cô ôm chặt lấy Lục Thiếu Phàm, cất giọng:

“Người đàn ông em yêu là chồng em, Lục Thiếu Phàm. Còn Kỷ Mạch Hằng, anh ta chỉ là người qua đường, ông xã, đừng giận nữa, cùng lắm sau này thấy anh ta có ngã trên đường nữa, em sẽ không cứu anh ta”

Mẫn Nhu ngây thơ làm nũng, cẩn thận lưu ý đến biểu tình của Lục Thiếu Phàm. Cô thấy anh vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị như cũ, đôi mắt đen nhú lại, phản xạ nổi buồn. Mẫn Nhu liền dùng cách đơn giản nhất, kiễng mũi chân, bàn tay giữ lấy mặt Lục Thiếu Phàm, chủ động hôn.

Mẫn Nhu dịu dàng hôn lên đôi môi mỏng của Lục Thiếu Phàm, đôi mắt khép hờ, gương mặt đỏ bừng sáng rực ánh nắng, vừa xinh đẹp lại quyến rũ, tràn đầy vẻ quyến rũ.

Sau đó, một lực nặng giữ xuống, giữa răng và môi, lửa nóng mãnh liệt đột nhiên ập tới khiến Mẫn Nhu chưa kịp đề phòng. Trong mơ màng, Mẫn Nhu thấy nụ cười xấu xa của Lục Thiếu Phàm, giận mình vì bản thân vừa bị Lục Thiếu Phàm lừa, muốn đẩy Lục Thiếu Phàm ra nhưng cô càng làm thế anh càng hôn mãnh liệt.

Trước sự bá đạo của Lục Thiếu Phàm cô chỉ biết khuất phục cam chịu. Mẫn Nhu đẩy nhẹ tay Lục Thiếu Phàm ra, tay vòng lấy cổ anh tựa như bị mê hoặc, lông mi khẽ run lên nhắm mắt lại, cùng Lục Thiếu Phàm đan vào nhau trầm luân trong biển tình.

Mẫn Nhu thở hổn hển tựa vào ngực Lục Thiếu Phàm, hai mắt tức giận nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm, lên án nói:

“Lục Thiếu Phàm, anh lừa em, em còn tưởng rằng anh giận thật”

“Bà xã, gia gia và mẹ đang chờ chúng ta về ăn cơm, mau đi thôi”

Lục Thiếu Phàm kéo tay cô, tao nhã lịch sự đi về phía giường bệnh cầm lấy túi hành lý, trước cơn giận và nổi bất mãn của cô, anh coi như không thấy. Quay đầu trước gương mặt ửng hồng của Mẫn Nhu, sắc mặt Lục Thiếu Phàm tự nhiên như thật.

Mẫn Nhu nhìn Lục Thiếu Phàm vừa xấu hổ vừa ai oán, Lục Thiếu Phàm xem như chẳng có gì xảy ra. Nghe tiếng rít qua kẽ răng đầy giận dữ của Mẫn Nhu, anh chỉ mỉm cười đắc ý, bước chân so với mọi ngày cũng nhẹ đi không ít.

“Đừng cười ra, anh không thấy em mặc áo cổ cao sao?”

Đi ra thang máy, Mẫn Nhu mỉm cười lúm đồng tiền, chỉ vào chiếc áo khoác lông của mình nói với Lục Thiếu Phàm trong khi anh đang tính cởi khăn quàng cổ trả lại cho cô.

“Ông xã em quả là người đàn ông đẹp nhất tốt nhất, rất nhiều y tá đang nhìn anh đó”

Mẫn Nhu nghịch ngợm trêu Lục Thiếu Phàm, tay nắm lấy tay Lục Thiếu Phàm không hề buông lỏng. Nghe giọng nói ghen tị của Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm cười khẽ, ngón tay thon dài nắm lấy đầu mũi cô, cương chịu nhìn Mẫn Nhu, coi như không thấy những ánh mắt ái mộ xung quanh.

“Thế có muốn dán nhãn lên để anh trở thành vật riêng của em không, tránh để người khác mơ mộng?”

“Nhãn? Có bán sao?”

Mẫn Nhu ngờ vực quay đầu lại, ngay lập tức Lục Thiếu Phàm hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô khiến hai má Mẫn Nhu đỏ bừng. Cô ngẩn ra, bên tai là giọng nói mang theo mùi bạc hà thanh mát của Lục Thiếu Phàm:

“Nhãn này cả thế giới chỉ có một, độc nhất vô nhị”

“Anh đi tính tiền viện phí, em ở đây chờ anh”

Trên trán rớt xuống một nụ hôn nhẹ, Mẫn Nhu quét mắt nhìn xung quanh, đầu ngón tay chạm nhẹ nơi Lục Thiếu Phàm vừa hôn, ngại ngùng mỉm cười.

Nhìn theo bóng lưng cao to của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu ngồi xuống ghế công cộng, buồn chán nhìn xung quanh, không ngờ đập vào mắt là Kỷ Mạch Hằng, nụ cười thẹn thùng hạnh phúc trong nháy mắt biến mất.

Anh ta không phải đang truyền dịch sao? Tại sao lại ở đây?

Mẫn Nhu kinh ngạc nhíu mày, nhưng chỉ vài giây sau lại bình tĩnh lại. Cô đã hoàn thành bốn phận của mình, còn anh ta có bệnh hay không cũng là chuyện của anh ta, không liên quan gì đến tám đời nhà cô.

Kỷ Mạch Hằng cũng thấy rõ được Mẫn Nhu. Lúc đôi mắt trầm lặng quét qua vẻ mặt lãnh đạm của Mẫn Nhu, gương mặt tuấn tú là cứng lại. Mẫn Nhu nhẹ nhàng di chuyển ánh mắt, hướng đầu về phía Lục Thiếu Phàm.

“Hằng, anh nghe em giải thích đã, em không có ý đó...”

Giữa hàng lang yên tĩnh, giọng nói thanh minh của một cô gái cất lên đầy vội vã, tiếng giày cao gót chát chúa nện xuống đất. Đó là giọng của Mẫn Tiệp, giọng nói dịu dàng có thể kích thích cảm giác bảo hộ của đàn ông, Mẫn Nhu chán ghét nhíu mày.

“Vậy ý cô là thế nào? Anh tôi bị bệnh dạ dày nghiêm trọng như thế, cô chỉ nghĩ tới hôn lễ. Trong mắt cô, anh tôi quan trọng, hay thân phận địa vị của cô quan trọng?”

Giọng nói phản bác chế giễu theo sát Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu quay đầu nhìn ra sau lưng Kỷ Mạch Hằng. Mẫn Tiệp trên vai đeo túi hàng hiệu, chạy chậm chậm về phía Kỷ Mạch Hằng, Kỷ Nguyệt Hân cũng bám sau không rời.

Lông mày Kỷ Mạch Hằng nhíu chặt, sâu thẳm trong đôi mắt từ từ dâng lên cảm giác lạnh lẽo, không hề vui vẻ. Anh ta cũng không quay đầu lại nhìn Mẫn Tiệp đang chạy tới, cất bước bỏ đi, ánh mắt hờ hững khi tiếp xúc với ánh mắt tò mò của Mẫn Nhu thì bước chân khựng lại, để cho Mẫn Tiệp cũng kéo được tay Kỷ Mạch Hằng lại.

“Hằng, em không muốn tới lúc đó vác bụng bầu mà kết hôn. Dù là đối với Mẫn gia hay Kỷ gia chắc chắn cũng không tốt đẹp gì!”

Mẫn Tiệp kiên nhẫn giải thích, gương mặt nhỏ dịu dàng đầy vẻ ủy khuất đáng thương, ngược mắt nhìn bóng người cao lớn của Kỷ Mạch Hằng, cơ thể như cành liễu chấp chờn trong gió, bất cứ khi nào cũng có thể ngã xuống đất.

Màn trình diễn đau khổ của Mẫn Tiệp, cô đã sớm quen thuộc. Mẫn Nhu bĩu môi khinh bỉ, không muốn lội xuống vũng nước đục này, liền thừa dịp Mẫn Tiệp không để ý đến cô, nuốt cơn khó chịu vào người, nhún vai đứng dậy bỏ đi.

“Nó... nó sao lại ở đây?”

Mẫn Nhu vừa mới nhắc một chân đặt xuống đất. Sau lưng, giọng nói tức giận chất vấn của Mẫn Tiệp cất lên, âm thanh chói tai đến mức khiến Mẫn Nhu phải mím môi, bước chân cũng trở nên gấp gáp.

“Mẫn Nhu, mày đứng lại đó!”

Chó cắn người, chẳng lẽ người còn phải cắn ngược lại chó? Mẫn Nhu dứt hai tay vào túi, thông thả đi về phía Lục Thiếu Phàm đang tính tiền viện phí. Trước câu ra lệnh của Mẫn Tiệp, cô nhắm mắt làm ngơ.

“Mẫn Nhu, mày có phải cứ quần chặt lấy không buông!”

Khuỷu tay mảnh khảnh bị kéo mạnh về sau, Mẫn Nhu mất thăng bằng thiếu chút nữa ngã xuống. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Mẫn Tiệp đuổi theo cô, muốn hất cánh tay đang làm đau cô ra.

“Buông ra!”

Giọng nói lạnh lùng bình thản của Mẫn Nhu khiến Mẫn Tiệp hơi chột dạ. Nhưng nỗi oán hận cùng tính kiêu ngạo của cô ta đã che lấp tất cả, sống chết giữ chặt Mẫn Nhu, cao giọng mắng, dường như muốn tát cả mọi người đều nghe được, khiến Mẫn Nhu phải mất mặt:

“Hằng đã nói là không thích mày, vì sao cứ tới phá hạnh phúc của tao? Chẳng lẽ, Lục Thiếu Phàm không yêu mày, cho nên mày không chịu nổi cô đơn mà chạy tới đây quần lấy Hằng? Mẫn gia nuôi mày nhiều năm như thế chẳng lẽ đây chính là cách mày báo đáp sao?”

Mẫn Nhu giống như đang xem kịch, môi nở nụ cười lạnh. Dáng vẻ oai phong lẫm liệt tỏ ra chính nghĩa của Mẫn Tiệp khiến Mẫn Tiệp ghê tởm, rất may sáng nay cô cũng không ăn quá nhiều đồ”

Mẫn Nhu còn chưa kịp phản bác lại sự sỉ nhục của Mẫn Tiệp, có người đã ra tay trước, đẩy mạnh Mẫn Tiệp ra, cầm lấy tay cô, thuận thế đẩy Mẫn Tiệp sang bên.

“A”

Mẫn Tiệp kinh hoàng thét chói tai vang lên giữa hành lang nhưng cô ta không ngã xuống đất. Mẫn Nhu nhíu mày, nhìn Kỷ Mạch Hằng sắc mặt tái nhợt ôm lấy Mẫn Tiệp, chịu đựng cơn đau do Mẫn Tiệp ngã thẳng vào người. Ngược lại, Mẫn Tiệp cũng được thể nhào vào lòng Kỷ Mạch Hằng, nhẹ giọng nức nở.

“Hằng, con của chúng ta thiếu chút nữa đã không còn”

Kỷ Mạch Hằng nhíu chặt lông mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn Kỷ Nguyệt Hân đứng bên cạnh Mẫn Nhu, giọng nói lạnh như băng không để cho bất cứ ai kháng cự:

“Mau xin lỗi tiểu Tiệp”

Mẫn Nhu không muốn ân oán giữa cô và Kỷ Mạch Hằng bị đẩy sang cho Kỷ Nguyệt hân, cô lo lắng nhìn Kỷ Nguyệt Hân, ngược mắt lại thấy vẻ mặt khinh thường dành cho Mẫn Tiệp, căn bản không hề nhận ra là mình làm sai.

“Xin lỗi? Anh hai đang nói đùa sao? Anh muốn em xin lỗi thứ phụ nữ dối trá này thì trừ khi mặt trời mọc hướng Tây”

Thái độ kiên quyết của Kỷ Nguyệt Hân khiến môi Kỷ Mạch Hằng mím chặt, bất mãn trước hành động vô lễ của Kỷ Nguyệt Hân.

“Em vừa rồi thiếu chút nữa đã giết cháu mình, mau nói xin lỗi”

Kỷ Nguyệt Hân từ trước tới giờ thích mềm không thích ứng. Bị Kỷ Mạch Hằng ép buộc hai lần cũng áp chế không nổi cơn giận liền đi về trước một bước, chỉ tay vào Mẫn Tiệp đang khóc lóc, chỉ tiếc không thể vạch trần mọi thứ cho Kỷ Mạch Hằng thấy:

“Anh hai, em cảm thấy anh không phải bị bệnh dạ dày, mà là đầu óc anh bị rút đi hết rồi. Em nói gì anh cũng kêu em bịa chuyện, còn cô ta nói gì thì anh cũng tin. Trong bụng cô ta là đã chủng, không biết là mang thai con ai, sau đó đổ tất cả lên đầu Kỷ gia chúng ta”

Hai mắt Kỷ Nguyệt Hân trừng trừng nhìn Mẫn Tiệp đang trốn trong lòng Kỷ Mạch Hằng: “Tôi cảnh cáo cô, cái thứ con rớt này mà dám gọi tôi là cô, tôi sẽ khiến nó không thấy được mặt trời ngày mai”

“Ba”

Trên gương mặt trắng nõn của Kỷ Nguyệt Hân chớp mắt liền sưng đỏ, in dấu tay, cũng ngăn cản những lời nhục mạ phát ra từ miệng Kỷ Nguyệt Hân. Mẫn Nhu không ngờ Kỷ Mạch Hằng ra tay đánh em gái mình, cô khinh bỉ nhìn anh ta, nghênh đón ánh mắt sâu thẳm lạnh khốc của Kỷ Mạch Hằng. Sau đó cô đưa mắt sang nhìn vết thương của Kỷ Nguyệt Hân.

Kỷ Nguyệt Hân không dám tin, ôm hai má sưng đỏ, đối với Kỷ Mạch Hằng cực kì thất vọng và hận ý: “Ba mẹ trước giờ chưa từng đánh em, anh hai vì con đàn bà đó mà đánh em? Về sau, em không quản chuyện của anh nữa, anh đáng bị lừa, tốt nhất mang nón xanh trên đầu cả đời đi”

Cuộc cãi vã trên hành lang thu hút không ít người xem, rất nhiều người bầu lại, Kỷ Nguyệt Hân và cô là kẻ đuối lý, Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp lại thành đôi vợ chồng ân ái ái.

“Tiểu Nhu, chuyện gì xảy ra vậy?”

Giọng nói ôn hòa dễ nghe như luồng gió mát thổi qua không khí hành lang đang đông cứng. Mẫn Nhu nghe thấy liền quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm từ từ bước tới, lông mày anh hơi nhíu lại, ánh mắt linh động nhìn những người đang có mặt xung quanh, cuối cùng nhìn về mặt không vui của Mẫn Nhu.

“Không phải anh nói em ngaon ngoãn ngồi ở đây sao, sao lại dính vào chuyện của người khác”

Lục Thiếu Phàm đứng lại bên cạnh Mẫn Nhu, ánh mắt dịu dàng cương chịu trách cứ nhưng không hề giận dữ, vòng tay giữ lấy thắt lưng Mẫn Nhu, hai mắt nhìn Mẫn Nhu, tự thủy nhu tình, hàm ý che chở bảo vệ rất rõ.

Sự xuất hiện của Lục Thiếu Phàm như tát vào mặt Mẫn Tiệp một cái, những lời chỉ trích của cô ta lúc này đã thành phỉ báng, gương mặt vươn lên có chút cứng đờ, cũng không cởi bỏ phòng bị với Mẫn Nhu, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu đối với hành động buồn cười của Mẫn Tiệp không nói câu nào, Mẫn Tiệp tự mình làm quân xanh, lúc nào cũng đề phòng cảnh giác, sống như thế không mệt sao?

Mẫn Nhu thả lỏng dây thần kinh, thuận theo cái ôm của Lục Thiếu Phàm rúc vào ngực anh. Nhìn đôi mắt đen và vẻ mặt ôn nhu của Lục Thiếu Phàm, khóe môi cong cong, buồn buồn nói:

“Ai bảo anh không cho em đi cùng, bây giờ còn trách em, anh không thấy bà xã anh bị người ta công kích sao?”

Hàng mi dài của Lục Thiếu Phàm rũ xuống, ánh mắt dời khỏi người Mẫn Nhu. Về mặt yêu thương dịu dàng cũng biến mất. Lúc nhìn về phía Mẫn Tiệp, ánh mắt sáng quắc nhưng lạnh lùng, chỉ còn vẻ nghiêm túc:

“Đạo đức của Mẫn tiểu thư thật khiến cho tôi phải kinh ngạc lần nữa, cũng cảm thấy thật may mắn khi trước đây kiên trì với sự lựa chọn của mình”

Sắc mặt Mẫn Tiệp cứng đờ, lại không tìm được lý do phản bác Lục Thiếu Phàm, chỉ yếu ớt đánh thương giữ chặt quần áo Kỷ Mạch Hằng, Kỷ Mạch Hằng chỉ lãnh đạm nhìn Lục Thiếu Phàm, không hề mở miệng ngăn cản Lục Thiếu Phàm cảnh cáo Mẫn Nhu:

“Thay vì cả ngày nơm nớp lo sợ, phòng cháy phòng trộm, sợ người thứ ba thì Mẫn tiểu thư nên an phận làm người vợ hiền sau lưng Kỷ tổng thì hơn. Nếu lần sau, Mẫn tiểu thư tiếp tục nói những lời khó nghe như thế, tôi nhất định khởi tố tiểu thư tội xâm phạm danh dự người khác, tôi tin, tới lúc đó Mẫn tiểu thư sẽ có cơ hội đi lao động cải tạo”

“Lục Thiếu Phàm, anh!”

Mẫn Tiệp bị Lục Thiếu Phàm nói đến sắc mặt giống như Palette, thay đổi liên tục, giận đến nói không nên lời, chỉ có thể đưa mắt nhìn người đàn ông của mình. Lúc này, Kỷ Mạch Hằng lại bỏ đi không nói câu nào không biết là vì không khỏe hay vì lý do khác

“Hằng, anh đi đâu vậy, đợi em với, Hằng”

Kỷ Mạch Hằng cùng Mẫn Tiệp bỏ đi, khiến cho cuộc khắc khẩu chỉ còn lại dấu chấm tròn. Mẫn Nhu cũng không tựa vào người Lục Thiếu Phàm nữa, lo lắng nhìn Kỷ Nguyệt Hân đang đưa ngón tay cái tán dương Lục Thiếu Phàm:

“Không hổ là Lục đại thị trưởng, giết người không thấy máu, được rồi, không quấy rầy vợ chồng hai người nữa, mình đi trước”

Kỷ Nguyệt Hân vừa nói xong liền đi ra ngoài cổng bệnh viện, không quên đưa tay vẫy chào Mẫn Nhu, nhưng cũng không quay đầu lại nhìn. Cái tát của Kỷ Mạch Hằng hôm nay cũng vẽ lên một vết nứt trong mối quan hệ an hem.

Nếu như Mẫn Tiệp vào Kỷ gia chỉ sợ một núi không thể có hai hổ, chuyện này liên hệ đến cô thật khiến người khác khó xử.

“Đồ ngốc, em đang suy nghĩ gì thế?”

Lục Thiếu Phàm dùng ngón tay búng vào trán Mẫn Nhu. Mẫn Nhu kêu đau một tiếng, đem những suy nghĩ quăng ra sau đầu, cười tủm tỉm túm lấy cánh tay Lục Thiếu Phàm:

“Em không nghĩ gì cả, chỉ là hơi đói bụng, muốn về nhà thôi”

Lục Thiếu Phàm bật cười,捏o gò má Mẫn Nhu, ôm lấy vai cô, khẽ sát cô, thân mật nhẹ giọng nói:

“Anh cũng muốn về nhà tạ tiểu Đậu Đậu”

Gương mặt trắng nõn của Mẫn Nhu đột nhiên đỏ bừng, không dùng tay thúc vào ngực anh chỉ có thể bước nhanh hơn. Bàn tay nhỏ bị kéo lại, ngã vào ngực Lục Thiếu Phàm, để anh ôm lấy cô.

“Tiểu Đậu Đậu lớn lên sẽ giống ai? Giống mẹ nó hay giống cha”

Mẫn Nhu để tay lên bụng, về mặt trước sau như một hết sức bình thản nhưng trong lòng cô lại lo lắng, tháng này “nghỉ lễ” đã qua mấy ngày? Nếu nó không tới, có nghĩa trong bụng cô đã có tiểu sinh mệnh không?

Trở lại Lục gia, Lục Thiếu Phàm được bà Lục cho phép về phòng ngủ của mình nhưng Đậu Đậu lại ăn vạ nhất định không đi. Đậu Đậu vừa ôm Mẫn Nhu vừa khóc vừa la, lăn ra đất không chịu đứng lên. Khi Đậu Đậu cầm chiếc gối nhỏ xuất hiện trước cửa phòng thì gương mặt Lục Thiếu Phàm sa sầm lại, ôm lấy Đậu Đậu đi ra ngoài.

“Buông Đậu Đậu ra, buông Đậu Đậu ra, mẹ cứu con, ba ba xấu xa muốn đuổi Đậu Đậu đi”

Mẫn Nhu nghe tiếng liền từ phòng tắm chạy ra ngoài. Lúc ra đến cửa, hai tay Đậu Đậu giữ chặt khung cửa, môi mím chặt hai chân dùng sức giãy giụa. Lục Thiệu Phàm tay cầm gối đầu, một tay nắm áo Đậu Đậu dắt ra ngoài.

Hai mắt Đậu Đậu không ngừng đảo qua lại, vừa thấy Mẫn Nhu liền oa oa kêu to: “Mẹ cứu con, ba ba xấu không để Đậu Đậu ngủ với mẹ”

Trên mặt Lục Thiệu Phàm vừa buồn bực vừa không biết làm sao, hai loại cảm xúc này đang xen tất cả đều nhờ tiểu bồ tát này. Mẫn Nhu đẩy tay Lục Thiệu Phàm đang giữ áo Đậu Đậu ra, Đậu Đậu liền nhào vào người Mẫn Nhu, hai mắt mở to gian xảo nhìn sắc mặt đã tối đen một nửa của Lục Thiệu Phàm.

Lục Thiệu Phàm mím môi, nghiêm túc nhìn Đậu Đậu giảng giải: “Đậu Đậu, nam tử hán phải ngủ một mình, mau về phòng con đi, ba và mẹ buồn ngủ rồi”

Nói đến chữ ngủ thì Lục Thiệu Phàm liền đưa mắt Mẫn Nhu, Mẫn Nhu tựa nhiên hiểu được mặt ửng đỏ, nhưng Đậu Đậu nhất định không đồng ý, la lên:

“Đậu Đậu muốn ngủ cùng mẹ, Đậu Đậu không muốn ngủ một mình”

Lục Thiệu Phàm không biết làm sao, dùng cách vừa dấm vừa xoa nhưng Đậu Đậu cũng không chọi. Anh liền giận dữ nói: “Đậu Đậu ngủ với mẹ, vậy cha ngủ với ai, Đậu Đậu là đứa trẻ ngoan phải nghe lời chứ”

“Không, không chịu, Đậu Đậu ngủ với mẹ, cha ngủ với bà nội đi”

42. Chương 43

Đậu Đậu ủy khuất nhấp nháy mắt, nước mắt rờn rờn nhìn Mẫn Nhu. Mẫn Nhu lại yếu lòng, oán giận nhìn Lục Thiệu Phàm nói:

“Đậu Đậu vẫn là đứa trẻ không hiểu chuyện, anh là người lớn sao lại so đo với trẻ con chứ?”

Lục Thiệu Phàm nhìn hai mẹ con tương thân tương ái, đuôi lông mày nhướng lên, vẻ mặt lo lắng bị thay thế bằng nụ cười nhạt. Trước ánh mắt nghi ngờ của Mẫn Nhu và Đậu Đậu, ngón tay thon dài thông thả kéo ống tay áo, mỉm cười thoải mái nhìn Mẫn Nhu, tán thành nói:

“Anh cũng nhớ ra Đậu Đậu vẫn còn là đứa trẻ không hiểu chuyện”

Lời nói ra, đương sự tỏ ra không vui, Đậu Đậu ở trong lòng Mẫn Nhu lắc lắc cơ thể mũm mĩm, lăm lăm nói:

“Đậu Đậu hiểu, Đậu Đậu hiểu chuyện, hiểu chuyện mà!”

Lục Thiệu Phàm trực tiếp bác bỏ câu kháng nghị của Đậu Đậu, đôi mắt cười ôn tồn nhìn Mẫn Nhu, ngồi xổm xuống, ôm lấy Đậu Đậu từ trong lòng Mẫn Nhu. Đậu Đậu không ngừng giãy giụa, chiếc đầu nhỏ dúi vào lòng Lục Thiệu Phàm, sau đó anh cau mày nhìn Mẫn Nhu nói:

“Tiểu Nhu, em đi tắm đi, Đậu Đậu để anh lo”

Mẫn Nhu nhìn hai cha con ở gần nhau cảm giác bất bình thường, nhưng Lục Thiệu Phàm cong khóe môi, vẻ mặt bình thản tươi cười khiến cho cô yên tâm đi vào phòng tắm.

Lúc Mẫn Nhu đóng cửa lại cô có thể nghe tiếng Lục Thiệu Phàm dỗ ngọt Đậu Đậu: “Đậu Đậu, con thích Ultraman đúng không?”

“Dạ, thích”

“Vậy ngày mai cha dẫn con đi mua được không?”

“Nhưng, ngày mai Đậu Đậu phải đi học...”

Nằm trong bồn tắm mát xa, nước nóng tràn qua cổ cô, cũng khiến toàn bộ lỗ chân lông giãn ra, xua đi sự mệt mỏi trong ngày. Mẫn Nhu nhắm mắt, dựa vào bồn tắm, nghĩ đến buổi quay ngày mai.

Chuyện cô và Lục Thiếu Phàm kết hôn không xuất hiện trên tạp chí, có thể nói là may mắn khi đám chó săn không phát hiện tin tức. Nhưng với trực giác nhạy bén, chẳng lẽ họ không nghe phong phanh gì cả?

Nhưng, sự thật chứng minh, từ khi cô kết hôn tới nay, cô không hề xuất hiện trên báo tạp chí hoặc các phương tiện truyền thông khác, ngay cả tin tức cô kết hôn cũng không có, không hiểu vì nguyên do gì.

Mẫn Nhu chợt nhớ tới bà Lục từng nói, chú của Lục Thiếu Phàm làm trong cục văn hóa thông tin, hơn nữa, với địa vị của Lục gia hôm nay, làm gì có nhà truyền thông nào dám quang minh chính đại khiêu khích?

Nhờ có Lục gia che chở, cô mới không bị cuốn vào chuyện xấu trong giới nghệ sĩ, cuộc sống bây giờ có thể coi như hạnh phúc bình yên. Chẳng qua là, nếu cô lại xuất hiện trên màn ảnh, liệu cuộc hôn nhân giữa cô và anh có thể tránh xa thị phi hỗn loạn như xưa không?

Mẫn Nhu hít một hơi thật sâu, mở mắt ra, nhìn ánh đèn phản chiếu trên tường, dường như rất hạ quyết tâm, ánh mắt hết sức kiên định.

Mẫn Nhu hẹn Chân Ni bảy giờ sáng tới quán khu đón cô. Trời vừa sáng, Mẫn Nhu liền rời khỏi giường, quay đầu nhìn hai cha con đang ngủ say bên cạnh, một gương mặt anh tuấn một gương mặt thuần khiết nhỏ nhắn lộ ra, Mẫn Nhu khẽ cong môi, lặng lẽ vén chăn lên, bước xuống giường.

Bóng người mảnh mai nhẹ nhàng lui tới trong phòng ngủ, cố tạo ra tiếng động nhỏ nhất, đi qua đi lại bận rộn Mẫn Nhu không chú ý tới, từ khi cô xuống giường, người đàn ông tưởng chừng đang ngủ say lại mở mắt, đôi mắt đen nhánh như ngọc bám sát theo mỗi hành động của cô.

Mặc quần áo tử tế xong, Mẫn Nhu rón rén đi đến bên giường. Trên chiếc giường rộng rãi, Đậu Đậu ngủ theo hình chữ đại, đôi môi bụ bẫm ngáp ngáp vài cái, cánh tay mồm mồm gãi má, nhìn đáng vẻ buồn cười của Đậu Đậu, Mẫn Nhu lại không kiềm được tình cảm, cúi người, hôn lên mặt Đậu Đậu.

Ánh mắt thu lại, nhìn gương mặt tuấn tú của Lục Thiếu Phàm đang nằm bên cạnh, ngũ quan trong suốt không chút tì vết, tựa như bức tượng điêu khắc với những đường nét rõ ràng. Lục Thiếu Phàm bình an ngủ say, Mẫn Nhu chỉ nhìn ngắm gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ đó thôi mà tim đã đập nhanh.

Khi ngón tay trắng nõn chạm nhẹ vào gò má Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu liền vội vàng rút tay lại, lo sẽ đánh thức anh. Mẫn Nhu hơi rướn người, hôn nhẹ lên môi Lục Thiếu Phàm, rồi đứng dậy từ từ đi ra khỏi phòng ngủ.

Cửa phòng phát ra tiếng đóng cửa rất nhỏ, người đàn ông lại mở mắt ra. Bên trong đôi mắt không hề có vẻ buồn ngủ, khóe miệng nhếch lên, gương mặt tuấn tú nở nụ cười thỏa mãn.

Mẫn Nhu vừa đi ra tới cửa liền thấy chiếc xe quen thuộc, mở cửa bước lên, Chân Ni tò mò hỏi: “Ông xã cậu sao không đưa cậu đi?”

“Anh ấy còn ngủ, hơn nữa cậu cũng tới đón mình mà?”

Việc Lục Thiếu Phàm có đưa cô đến trường quay cô không để tâm. Ngược lại, cô không muốn bước lên xe thể thao của Lục Thiếu Phàm, để anh chờ đi rêu rao khắp nơi, như vậy quá mức phô trương, nếu bị bắt gặp không biết sẽ tạo nên phiền toái thể nào.

“Bà xã ngồi sao đi quay phim, chồng dĩ nhiên phải đảm đương lái xe, chỉ có hai cậu là ngược đời?”

Mẫn Nhu nhìn Chân Ni đang dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá cô, khóe miệng cười nhẹ: “Chờ cậu kết hôn thì sẽ hiểu tâm trạng lúc này của mình”

Chân Ni vừa nghe đến kết hôn liền lập tức hạ hai vai xuống đầy mỏi mệt, gồi đầu vào vai Mẫn Nhu, ai oán nói:

“Mình cũng muốn vậy, nhưng A Nham nói còn sớm quá, chờ thêm hai năm nữa mới kết hôn, mình cũng không có cách nào”

Mẫn Nhu cũng biết từ khi học đại học Chân Ni đã có bạn trai, hai người ở bên nhau đã năm năm nhưng nhà trai không chịu cầu hôn, Chân Ni vì quá yêu anh ta nên không dám cưỡng ép.

“Yêu một người không sai, nhưng mà cậu cũng nên có chừng mực, nếu không những gì cậu bỏ ra sẽ không được báo đáp, hạnh phúc được duy trì bằng cách đó sẽ rất mệt mỏi”

Giống như cô đối với Kỷ Mạch Hằng, cô mù quáng hi sinh cho anh ta, lại hết sức tự tin cho rằng như vậy có thể trói anh ta bên cạnh mình. Kết quả chỉ có trái tim cô bị trói buộc với đầy vết thương, làm người đứng ngoài, nhìn thấy Chân Ni như vậy, cô liền khuyên bảo nhắc nhở, không muốn Chân Ni bước theo con đường giống mình.

Cô có thể gặp Lục Thiếu Phàm, gặp được người đàn ông yêu thương cô, nhưng trên thực tế, một người chồng toàn tâm toàn ý yêu mình như thế có được bao nhiêu. Nếu như bạn trai Chân Ni không muốn kết hôn với Chân Ni, như vậy lúc Chân Ni vẫn chưa tiến quá sâu thì hãy buông tay tìm hạnh phúc khác.

Nghe Mẫn Nhu khuyên, Chân Ni khẽ cau mày, hạ thấp đầu chìm vào im lặng. Về mặt nghiêm túc của Chân Ni khiến Mẫn Nhu cũng không muốn nhiều lời, cô nhắm mắt giả vờ ngủ say, cô có thể khuyên nhưng không thể làm thay đổi suy nghĩ của Chân Ni, kết quả ra sao vẫn phải xem Chân Ni quyết định thế nào.

Lúc Mẫn Nhu đến trường quay, tổ đạo diễn đã chuẩn bị xong, cách ly khu vực quanh với xung quanh, không cho phép người đi đường tùy tiện ra vào.

“Mẫn Nhu tới rồi, mau đi trang điểm thay quần áo đi”

Lý Nghị đang chỉ đạo nhân viên bố trí trường quay, thấy Mẫn Nhu từ trên xe đi xuống, đầu tiên bước tới chào hỏi, nhưng cũng không quên chỉ vào bóng người cao ráo ở xa:

“Nhiễm Phong đến từ rất sớm, vừa rồi còn hỏi cô đâu, lát nữa chỉ có thể dựa vào hai người diễn”

Mẫn Nhu mỉm cười một tiếng, nói chuyện với Lý Nghị vài câu sau đó để Chân Ni đón tiếp, đi vào phòng thay đồ chuẩn bị đổi trang phục.

Mẫn Nhu và Chân Ni đi về phía khu vực quay, đi được 100m của con đường đã thấy vô số ánh đèn flash lóe lên, cùng với tiếng gọi sung sướng.

“Mẫn Nhu, thật là Mẫn Nhu”

“Aya, aya!! Chúng em mãi mãi yêu chị”

Mẫn Nhu đi nhanh hơn, cô lịch sự khẽ quay đầu mỉm cười, không ngờ đám đông lại càng hô to xáo động, Chân Ni vội vàng kéo Mẫn Nhu đi sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nam thứ là diễn viên Nhị Hào đáng người cao ráo như người mẫu, tuy lần quay này không cần nam thứ xuất hiện, nhưng Lý Nghị tuyển người luôn rất nghiêm khắc cho nên vẻ ngoài của nam chính cũng phải thật xuất sắc. Lúc Mẫn Nhu đi ngang qua, hai người cũng chỉ gật đầu chào hỏi, không nói chuyện với nhau.

“Diễn”

Khi Lý Nghị cất tiếng thì tất cả nhân viên đều chuẩn bị sẵn sàng, đèn chiếu sáng chiếu vào tám hội tụ ánh sáng rồi phản ra khu vực quay.

Mẫn Nhu cởi áo khoác ra, chỉ mặc chiếc váy đơn giản, đầu ngón tay vòng qua khuỷu tay nam thứ, tao nhã bước đi, gương mặt nhỏ trang điểm xinh xắn, mỉm cười đi vào khu vực quay.

Ổng kính quay cũng từ từ di chuyển theo, nắm lấy từng khoảnh khắc cau mày và mỉm cười của cô. Mẫn Nhu kéo tay nam thứ, hai người cười rạng rỡ đi đến bên chiếc xe thể thao màu bạc. Ổng kính dừng lại khi Mẫn Nhu đi đến đầu xe, đây là một cảnh đặc tả, đạo diễn theo dõi qua màn hình, ông nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Âu Nhiễm Phong, đôi mắt ưu thương lưu luyến quan sát theo bóng Mẫn Nhu, vẻ mặt thay đổi khiến Lý Nghị gật đầu khen ngợi.

“Không hổ danh là ảnh đế, xem ra chỉ cần quay một lần là xong...”

Lý Nghị cùng các nhân viên bên cạnh hạ giọng nói chuyện, chợt nghe tiếng thắng xe gấp, một chiếc xe thể thao bóng loáng dừng lại bên ven đường. Chiếc xe màu đen phản chiếu ánh sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, tưởng chừng trong chớp mắt thông qua ống kính sáng lóe lên.

Mọi người nghe tiếng xe quay đầu lại, cùng lúc cửa xe thể thao lạch cạch mở ra, một đôi chân thon dài bước ra đầu tiên, bộ đồ tây màu đen hoàn mỹ, đôi giày da sạch sẽ không có chút bụi bẩn đặt xuống đất.

“Phanh”. Cửa xe khép lại, một người đàn ông bận bộ đồ tây màu đen xuất hiện bên xe thể thao, cổ áo mở rộng để lộ xương quai xanh xinh đẹp, khí chất cao quý tao nhã, mái tóc đen bị gió thổi qua trở nên hỗn động, nhưng cũng không mất đi khí chất ôn hòa của anh. Anh xoay người, gương mặt hoàn mỹ anh tuấn mang theo nụ cười nhu hòa, giống như không nhận ra bản thân mình đang tỏa ra sức hút mê người, bước chân thanh tao lịch sự vòng qua đầu xe, đi về phía trường quay.

“Oa, anh ta là thiếu gia nhà ai vậy, xem ra còn đẹp trai hơn cả Âu Nhiễm Phong”

“Làm gì có, tôi thấy mỗi người mỗi vẻ, Âu Nhiễm Phong đúng là mỹ nam, còn anh chàng này thì rất đẹp trai”

Mẫn Nhu cũng vừa dừng quay, cô lập tức để ý đến nhân vật đang được mang ra bàn tán cùng âm thanh tán thưởng xung quanh khiến Mẫn Nhu nhúu mày. Theo ánh mắt cô mọi người, cô nhìn ra đường.

Cô chỉ nhìn thấy người đàn ông đó đang cùng Lý Nghị bắt tay nhau. Đầu tiên là ngẩn người, đôi mắt mở to quan sát bóng người cao ráo ôn hòa, đột nhiên gương mặt sáng rực mỉm cười.

Chân Ni cảm áo khoác chạy tới, dừng lại bên cạnh Mẫn Nhu, vừa hâm mộ vừa trêu ghẹo nói: “Nhìn thấy không, chồng cậu đến thăm cậu đó, đúng là dính như keo sơn mà”

Mẫn Nhu mặc áo khoác vào, cũng không đi tới ngay mà đi quanh quẩn bên trong trường quay, cầm lấy bình nước do Chân Ni mang tới, thong thả uống nước.

“Ông xã tới rồi, sao em không qua đó bồi dưỡng tình cảm đi?”

Một giọng nam hài hước cất lên, Mẫn Nhu khẽ nhấp chút nước dĩ nhiên cô cũng đoán ra người ngồi bên cạnh là ai. Cô chịu đựng ánh nhìn mập mờ của mọi người khi nhìn về phía cô, Mẫn Nhu đẩy bình nước lại, tựa người vào ghế nghỉ tạm.

“Nhu Nhu, tôi cũng khát, em cho tôi uống một ngụm được không?”

Bàn tay trắng chưa kịp chạm vào thành bình, Mẫn Nhu liền nghiêng người, cánh tay đảo qua giữ lấy bình nước của mình, đôi mắt nhìn gương mặt tuấn tú chai lì kia, nhúu mắt cười một tiếng.

“Ngại quá, tôi sợ bị lây bệnh”

Trời rất lạnh, nhưng Âu Nhiễm Phong chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng, nút cổ áo vẫn còn mở ra để lộ nét phong lưu mỹ miều mê người, nghe Mẫn Nhu nói vậy, anh ta cười một tiếng, ánh mắt lộ vẻ suy tư:

“Thị lực của chồng em hẳn không tệ?”

Mẫn Nhu không hiểu ý của Âu Nhiễm Phong, ngẩng đầu lên đập vào mắt là đầu ngón tay như tranh vẽ chỉ về một hướng, gương mặt tuấn mỹ lộ vẻ vui sướng hả hê khi thấy người ta gặp nạn:

“Chồng em quả là nhất tâm nhị dụng, anh ta vừa đối phó với đạo diễn vừa giám sát em”

Nhất Tâm Nhị dụng: Một bên tay trái vẽ hình vuông, bên tay phải vẽ hình tròn.

Mẫn Nhu thấy Lục Thiếu Phàm đúng như lời Âu Nhiễm Phong nói, mặc dù anh cùng Lý Nghị cười nói nhưng ánh mắt lâu lâu liếc nhìn về phía cô. Nếu không phải cố tình quan sát nhất định sẽ không phát hiện ra vẻ phân tâm của Lục Thiếu Phàm.

“Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, anh thấy chồng em như vậy, xem như đã lĩnh ngộ được câu nói này”

Âu Nhiễm Phong cong cong khóe môi tà mị, đôi mắt phương nhuốc lại nhìn ánh mắt sâu thẳm của Lục Thiếu Phàm. Mẫn Nhu quay đầu nhìn Âu Nhiễm Phong, gương mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ tự giễu. Cô cũng không biết nói gì đành giả vờ như không thấy, quay đầu thấy trợ lý đạo diễn đang chạy về phía họ.

“Anh Phong, chị Nhu, đạo diễn Lý gọi hai người qua”

Mẫn Nhu đã đoán được Lý Nghị gọi họ vì chuyện gì. Cô đứng lên, Âu Nhiễm Phong cũng lười biếng đứng dậy, dáng người cao ráo hơi gầy, dưới ánh sáng chói mắt của mặt trời Âu Nhiễm Phong toát ra vẻ khêu gợi mị hoặc.

“Đi thôi, tôi cũng muốn cùng chồng em chào hỏi một tiếng”

Mẫn Nhu dùng ánh mắt cảnh cáo Âu Nhiễm Phong. Người đó lại hồn nhiên tỏ ra không biết, sửa lại tóc, hai tay cắm vào túi quần, nghiêng đầu cười xấu xa nhìn ánh mắt Mẫn Nhu, gương mặt bất cần đời đầy vẻ đùa cợt.

“Thân phận bối cảnh của chồng em cao như vậy, gia cảnh lại giàu có, tôi mới dám đến đòi chút bánh kẹo quà cưới để ăn?”

“Dĩ nhiên là được, nếu anh không ngại phải quay video clip này thêm mấy ngày, thì bất cứ khi nào cũng hoan nghênh anh”

“Có thể cùng làm việc với một vị tiểu thư xinh đẹp quyền rũ thế này, dù là quay cả năm tôi cũng bằng lòng”

Trong nháy mắt, Mẫn Nhu nổi da gà toàn thân, đối với thứ ngôn từ hoa mỹ của Âu Nhiễm Phong cô xem như miễn thứ cho kẻ bất tài, môi đỏ cong cong, khi đến gần Lý Nghị và Lục Thiệu Phàm thì không nói nữa.

Lý Nghị nhận ra có người đến gần, ông khẽ chớp mắt, đập vào mắt là Mẫn Nhu và Âu Nhiễm Phong, ông liền giới thiệu nói:

“Vị này là thị trưởng của chúng ta, Lục Thiệu Phàm tiên sinh, Nhiễm Phong Mẫn Nhu hai người làm quen đi”

Mẫn Nhu và Âu Nhiễm Phong đứng bên cạnh rất dễ khiến người khác suy diễn sâu xa. Tuấn nam mỹ nữ, ngay cả trên internet họ cũng là cặp đôi được ủng hộ nhiều nhất, không ít fan mong muốn hai người yêu nhau. Lần này Mẫn Nhu đóng chung với Âu Nhiễm Phong trong ca khúc mới, scandal chắc chắn không ít.

Lý Nghị không biết mối quan hệ giữa Mẫn Nhu và Lục Thiệu Phàm, cũng khó trách sẽ tưởng Âu Nhiễm Phong và Mẫn Nhu là một đôi, chỉ e rằng tất cả mọi người trong trường quay đều thấy thế.

“Thị trưởng Lục, ngưỡng mộ đại danh đã lâu”

Âu Nhiễm Phong cong môi, gương mặt xinh đẹp hơn người, nụ cười khinh bạc, tùy ý vươn tay. Anh ta cứ như vậy đứng trước mặt Lục Thiệu Phàm, hai người đằng ông cao to đứng đối diện nhìn nhau, rõ ràng là lịch sự chào hỏi nhưng bên trong gió nổi mây bay, dòng nước ngầm đang sôi trào.

Mẫn Nhu khẽ cau mày, nhìn Lục Thiệu Phàm. Anh chỉ mỉm cười nhẹ, phảng phất như không nghe ra ý khiêu khích trong lời nói của Âu Nhiễm Phong, bắt tay Âu Nhiễm Phong:

“Nghe danh không bằng gặp mặt, rất vui được biết anh”

Giọng nói Lục Thiệu Phàm réo rắt, khách sáo lễ độ, nhưng trước mặt thì tỏ ra ôn hòa sau lưng lại hờ hững xa cách. Gương mặt tuấn tú toát lên khí chất ung dung ôn hòa, đôi mắt tối đen đầy vẻ cao quý không thể chạm tới.

“Thị trưởng Lục trăm công ngàn việc vẫn đến xem chúng tôi quay phim, xem ra Lục thị trưởng rất ủng hộ chúng tôi?”

Âu Nhiễm Phong cười hoa mỹ nhưng rất nguy hiểm, Lục Thiệu Phàm nhướn đuôi lông mày, khóe môi mỉm cười vân đạm phong khinh:

“Đó là lẽ tự nhiên, nhà nước hết sức ủng hộ nền văn hóa điện ảnh”

“Mãi lo nói chuyện với Lục Thiệu Phàm, tôi quên mất phải giới thiệu bạn diễn của mình”

Âu Nhiễm Phong khẽ nhắc khiến Mẫn Nhu sững sốt, anh ta biết rõ mối quan hệ giữa cô và Lục Thiệu Phàm còn bày trò như vậy, tính để cô mất mặt sao?

“Đây là Mẫn Nhu, là đại minh tinh của thành phố A, Thị trưởng Lục chắc là cũng từng gặp qua?”

Mẫn Nhu ngại ngùng nhìn Lục Thiếu Phàm, ánh mắt anh cũng nhìn sang cô. Đôi mắt ôn hòa dâng lên luồng ánh nhẹ nhàng như tình. Nếu không phải Lý Nghị đang đứng bên Lục Thiếu Phàm, với khả năng quan sát của ông sợ là sẽ phát hiện sự khác thường giữa Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm.

Vấn đề Âu Nhiễm Phong đưa ra quả nhiên là khó lựa chọn. Nếu Lục Thiếu Phàm trả lời phải, mối quan hệ giữa hai người sẽ bị bại lộ, cuộc hôn nhân của họ sẽ tránh không khỏi những câu hỏi chất vấn, cuộc sống an bình bị phá vỡ; nếu như anh nói không phải thì đó là nói dối, với một con người phẩm hạnh như Lục Thiếu Phàm việc nói dối là một vết nhơ.

Nếu nhất định phải nói dối, vậy thì để cô làm!!

Gương mặt xinh xắn nhỏ nhắn của Mẫn Nhu vừa hé nụ cười, chưa kịp mở miệng nói sau lưng một giọng nói trong vắt cất lên, âm thanh bập bẹ quen thuộc khiến Mẫn Nhu quay đầu lại, thấy bóng người nho nhỏ leo từ trên xe xuống.

“Cha.. cha... Đậu Đậu không muốn đợi ở bên trong!”

Cơ thể tròn vo di động hai cái chân nhỏ như củ cải, chạy hướng về Mẫn Nhu, giọng nói non nớt êm tai có vẻ oán giận, phía trên chiếc đầu nắm đội đồ chụp tai màu hồng, gương mặt nhỏ bị gió lạnh thổi qua làm ửng hồng, người khoác chiếc áo bông dày nhìn như viên cầu đang lăn lại trên đất.

Mẫn Nhu cho rằng Đậu Đậu sẽ chạy tới nhào vào lòng mình đang định tính ngồi xuống ôm thì Đậu Đậu chạy lướt qua cô nhào vào người Lục Thiếu Phàm, cơ thể mũm mĩm giãy giụa, ương bướng nói:

“ba ba, Đậu Đậu mệt quá, ôm con một cái”

Đậu Đậu mở và đưa tay ra hướng về phía Lục Thiếu Phàm, hoàn toàn không để ý đến Mẫn Nhu trước nay vẫn gần gũi bên cạnh, giống như thật sự không biết Mẫn Nhu, chỉ làm nũng với mỗi Lục Thiếu Phàm.

Lý Nghị cúi đầu nhìn Đậu Đậu, cười khen: “Tiểu linh đồng dễ thương thật, nếu xuất hiện trước máy quay nhất định sẽ là ngôi sao sáng trên bầu trời”

Đậu Đậu như hiểu Lý Nghị khen mình, không còn quẩn luyến Lục Thiếu Phàm, nghiêng đầu, ngẩng gương mặt bụ bẫm lên, diêm dăm nói:

“Đậu Đậu cảm ơn bác đã khen”

Lý Nghị thoáng giật mình, sau đó gật đầu cười to: “Không hổ là thiếu gia của Lục thị trưởng, tuổi còn nhỏ mà đã thông minh như vậy, người ta nói ba tuổi mà như tám mươi, xem ta Lục tiểu thiếu gia đây nhất định sẽ có tiền đồ”

Lời khen ai mà không thích nghe, tính cách Lục Thiếu Phàm tuy có hồ hững nhưng nghe người khác khen con mình, môi cũng khẽ nhếch cong lên, không quên khiêm nhường nói:

“Lý đạo diễn quá lời rồi, đứa nhỏ này đúng là tiểu thông minh, có thể khiến người khác vui vẻ”

Đậu Đậu bị Lục Thiếu Phàm ôm vào lòng, đôi mắt đen lấp lánh tò mò nhìn Mẫn Nhu và Âu Nhiễm Phong. Thừa dịp Lục Thiếu Phàm và Lý Nghị nói chuyện phiếm liền làm mặt quỷ hướng về phía Âu Nhiễm Phong, sau đó giả hoạt lắc đầu, dương dương tự đắc bật cười.

Mẫn Nhu cũng đoán Lục Thiếu Phàm đã dẫn dò gì đó Đậu Đậu, Đậu Đậu mới tỏ ra không biết cô. Từ hành động làm mặt quỷ lúc nãy của Đậu Đậu dành cho Âu Nhiễm Phong đủ nói rõ Đậu Đậu không thích mỹ nam đứng bên cạnh mẹ mình.

“Không ngờ, em vừa mới kết hôn đã có con trai lớn như thế, tôi thật không biết nên chúc mừng em hay phải tỏ vẻ thương cảm?”

Âm thanh nhẹ nhàng của Âu Nhiễm vang lên bên tai, Mẫn Nhu không vì giọng điệu chế giễu của anh ta mà không vui, gương mặt cũng hết sức tự nhiên, nhất là khi thấy Đậu Đậu như tên trộm lén lút nhìn sang, Mẫn Nhu nở nụ cười yêu thương.

“Dĩ nhiên là chúc mừng, một đứa trẻ thông minh lại dễ thương như vậy không phải ai cũng có được”

Mắt Âu Nhiễm Phong tối lại, vẻ mặt xấu xa cũng biến mất, ánh mắt nhìn về phía Mẫn Nhu có chút thâm trầm, hạ giọng chỉ để hai người nghe:

“Em đang tự an ủi mình sao?”

Cách nhìn này của Âu Nhiễm Phong cũng dễ hiểu thôi, Mẫn Nhu đón nhận ánh mắt thương cảm đồng tình của anh ta, tự nhiên mỉm cười, không hề giả vờ hoặc vừa khóc vừa kể, hạ thấp giọng nói

“Tôi đang nói thật sao lại là tự an ủi mình? Đâu Đâu là con tôi, còn nữa, tôi không muốn anh nói bậy bạ làm tổn thương con tôi”

Mắt Âu Nhiễm Phong híp lại, ánh mắt đầy thâm ý nhìn ánh mắt cương trực của Mẫn Nhu, muốn nhìn ra chút gì đó, nhưng chỉ thấy sự bảo vệ của cô dành cho đứa trẻ, chẳng lẽ cô gái này độ lượng đến mức có thể chấp nhận con trai của chồng mình và người phụ nữ khác?

Mẫn Nhu đọc được suy nghĩ từ ánh mắt Âu Nhiễm Phong, cô bĩu môi nhưng không tiếp tục giải thích thêm, cô không hi vọng vì sự ích kỉ của bản thân mà khiến Đâu Đâu mất đi hạnh phúc tuổi thơ.

“Tôi cũng không quá rầy Lý đạo diễn nữa, mọi người tiếp tục đi”

Dù Lục Thiếu Phàm trong tay ôm một đứa trẻ cũng không làm giảm nửa phần khí chất phi phàm, Lục Thiếu Phàm tạm biệt Lý Nghị, sau đó gật đầu chào Âu Nhiễm Phong. Khi ánh mắt dừng lại trên người Mẫn Nhu thì bờ môi cong lên, Mẫn Nhu giật mình nhìn Lục Thiếu Phàm ôm Đâu Đâu đi.

Hôm nay Lục Thiếu Phàm xuất hiện khiến Mẫn Nhu nghi ngờ, cô không hiểu Lục Thiếu Phàm làm vậy là có mục đích gì, lúc bắt đầu cô cho rằng anh tới thám thính nhưng anh chỉ nói chuyện với Lý Nghị, từ đầu tới cuối không hề nhìn cô khiến suy nghĩ này bị loại bỏ.

“Đừng nhìn nữa, người đã đi xa rồi”

Mẫn Nhu thu hồi tầm mắt nghe lời nói chế giễu của Âu Nhiễm Phong cô không hề giận. Khi Lý Nghị tuyên bố làm việc thì mọi người lại tập trung vào khu vực quay.

“Mọi người ráng thêm tí nữa, tranh thủ quay một lần rồi qua”

Lý Nghị đưa kịch bản lên, nhìn về phía khu vực quay hô to, nhân viên làm việc rồi rút chuẩn bị sẵn sàng, nghe một tiếng “diễn” thì diễn viên cũng tiến vào trạng thái quay phim.

Đèn trong nháy mắt sáng lên, bảy tám chiếc máy quay đều nằm ở vị trí riêng, Âu Nhiễm Phong cũng quay về bên xe thể thao bắt đầu bộc lộ cảm xúc, Mẫn Nhu lễ phép cười nhìn nam thứ, ôm lấy tay anh ta đi về phía cửa.

Giống như quay lần thứ nhất, chỉ một đoạn phim ngắn hơn một phút mà tập trung gần đến một nửa máy quay có thể hoàn mỹ là điều tất yếu. Khi Lý Nghị chuẩn bị kêu ngừng thì trên màn hình một nam thứ nhảy lên, không hề để tâm, khiến mọi công sức bị cui thiêu chỉ trong một giờ.

“Chuyện gì vậy!”

Lý Nghị đứng bật dậy, vẻ mặt có chút không vui nhìn nam thứ đang xấu hổ: “Chẳng lẽ không biết trước khi đạo diễn kêu ngừng thì không thể lộn xộn sao?”

Nam thứ bị Lý Nghị mắng rõ ràng không vui gương mặt có chút uất ức, đáp lại: “Lý đạo diễn, không phải tôi không hiểu quy củ mà đạo diễn mau lại đây xem, cứ thế này tôi làm sao diễn?”

Lý Nghị tò mò đi tới, Mẫn Nhu đứng bên cạnh nam thứ, vừa rồi anh ta đột nhiên nhảy lên khiến cô cũng hết hồn, lúc này theo tay chỉ của nam thứ, cúi đầu nhìn, vừa thấy gương mặt ủy khuất nhỏ nhắn kia, Mẫn Nhu liền mở to mắt không dám tin.

“Đâu Đâu, con không phải đã về với cha rồi sao?”

Mẫn Nhu theo phản xạ cúi người ôm Đâu Đâu, vội hỏi. Hoàn cảnh bây giờ quả thật rất hỗn loạn, tự nhiên không có ai để ý đến Mẫn Nhu.

Lý Nghị nổi giận đùng đùng, đi tới, lúc thấy Đậu Đậu thì cơn giận dần dần tắt đi, cũng tò mò hỏi như Mẫn Nhu.

“Cháu gọi là Đậu Đậu phải không, Đậu Đậu, cha cháu đâu? Có phải bị lạc không?”

Đậu Đậu như đứa trẻ làm sai, lắc lắc đầu, mím môi, hai tay giữ chặt áo bông, khiến người ta vừa yêu vừa xót. Cơn giận của Lý Nghị cũng nhanh chóng mất tích, ngồi xổm xuống, yêu thương xoa đầu Đậu Đậu, ôn tồn nói:

“Đậu Đậu nếu không tìm thấy cha, vậy cháu ở đây đợi được không?”

Đậu Đậu đáng thương nhìn Lý Nghị, quay đầu chun chun cái mũi, nhìn Mẫn Nhu, hai tay ôm lấy cổ Mẫn Nhu, úy khuất khóc thút thút nói.

“Đậu Đậu ở đây đợi ba ba, Đậu Đậu không thấy ba đâu cả”

“Lý đạo diễn, đứa trẻ này đùa giỡn khiến tôi không diễn được”

Nam thứ đột ngột mở miệng thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó ai cũng quay lại nhìn. Ánh mắt anh ta ai oán nhìn Đậu Đậu, khi thấy dáng vẻ khóc lóc của Đậu Đậu cũng không dám trách mắng chỉ bình thản nêu lí do:

“Lý đạo diễn, xem ra chiếc quần này tôi không thể mặc được nữa”

Quần tây Nam thứ dính một mảnh nước lớn, ướt nhẹp phía dưới vẫn còn nhỏ nước, Lý Nghị nói với trợ lý:

“Mau qua lau đi”

Trợ lý cầm xấp khăn giấy lớn lau nơi ướt cho nam thứ, sắc mặt nam thứ cũng không tốt lên, mãi đến khi trợ lý đánh rơi chiếc khăn bông ra một câu: “Sao lại có mùi nước tiểu”, sắc mặt nam thứ hoàn toàn sa sầm. (=.=)

Nam thứ cũng là người mẫu, bây giờ gặp chuyện mất mặt như vậy còn phải chịu cái nhìn khác nhau từ bốn phía. Về mặt thay đổi, cầm lấy chìa khóa xe từ trong tay trợ lý đi ra ngoài.

“Nhân vật này, Lý Đạo diễn mời người khác đóng đi”

Chuyện mình tình nổi giận tuy thấy nhưng không thể trách, sắc mặt Lý Nghị không khỏi có vẻ lo lắng, nắm trong tay cuốn kịch bản la mắng trợ lý vừa la to lúc nãy.

“Trong lòng biết là được còn la lên. Bây giờ thì tốt rồi, thiếu diễn viên chúng ta còn quay gì nữa, còn đứng đó mau đi tìm nam diễn viên khác tới đây?”

Âu Nhiễm Phong nghe nghe có cái nhau liền chạy tới. Sau khi hiểu được tình huống, hai hàng lông mi nhú chặt, Âu Nhiễm Phong Lý Nghị và nhân viên đang thảo luận có nên ngừng quay hay không thì ánh mắt anh ta liếc về phía kẻ phá hoại đang nằm trong lòng Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu nương theo ánh mắt của Âu Nhiễm Phong, cúi mắt xem xét thấy nơi khóa kéo quần của Đậu Đậu vẫn mở, rõ ràng làm chuyện xấu xong vẫn chưa kịp tiêu hủy chứng cứ, Mẫn Nhu nghênh đón ánh mắt trách cứ của Âu Nhiễm Phong, xấu hổ ho một tiếng, ôm Đậu Đậu đi về phía nghỉ ngơi.

“Nhu xảy ra chuyện gì vậy? Sau lại không quay tiếp?”

Chân Ni cũng nghe thấy chạy tới, thấy đứa trẻ ngoan ngoãn nằm trong lòng Mẫn Nhu liền cảm thấy khó hiểu hỏi.

Mẫn Nhu trao cho Chân Ni cái nhìn yên tâm, đôi môi đỏ mọng áp lên lỗ tai nhỏ của Đậu Đậu, dạy bảo nói:

“Đậu Đậu, lần sau không được như vậy, nghe rõ chưa?”

Dáng vẻ hào hứng của Đậu Đậu sau khi nghe thấy Mẫn Nhu nói thế, môi liền mím lại, hàng lông mi dày run rẩy, hai mắt dăm lệ nhìn Mẫn Nhu, thưa dạ nói:

“Đậu Đậu nhịn không được, Đậu Đậu không cố ý...”

Mẫn Nhu cũng không nhẫn tâm trách cứ thêm, ôm Đậu Đậu, rồi cùng Chân Ni đi ra khỏi khu vực quay phim, vừa ra liền thấy Lục Thiếu Phàm đang mím môi sắc mặt tối sầm từ xa đi tới, lúc nhìn thấy Mẫn Nhu ôm Đậu Đậu thì vội vàng đi nhanh hơn.

“Ba ba”

Đậu Đậu nhìn thấy Lục Thiếu Phàm thì liền giang hai tay, tính nhào vào lòng Lục Thiếu Phàm, gọi lớn tiếng: “ba ba, sao ba lại đi xa như thế? Đậu Đậu còn tưởng cha không chịu mua Ultraman cho Đậu Đậu”

Lục Thiếu Phàm ôm lấy Đậu Đậu, đôi mắt thâm trầm hướng về phía Mẫn Nhu, trở nên hiền hòa đến khó hiểu nhưng khi thấy đám người Lý Nghị đang thảo luận kịch liệt thì anh liền nhủ mày, hỏi:

“Sao lại thế này?”

Mẫn Nhu nhìn Đậu Đậu chột dạ cúi đầu, giải thích nói: “Đậu Đậu tiểu lên quần nam thứ, nam thứ tức giận bỏ diễn”

Lục Thiếu Phàm hiểu ra liền gật đầu, xoay người giao Đậu Đậu lại cho Mẫn Nhu. Sau đó, trước ánh mắt soi mói của cô, Chân Ni và Đậu Đậu, Lục Thiếu Phàm đi nhanh về phía Lý Nghị

Mẫn Nhu không biết Lục Thiếu Phàm nói gì với Lý Nghị. Cô chỉ biết Lục Thiếu Phàm sau khi nói xong, Lý Nghị cười gật đầu liên tục, những nhân viên khác không ngừng nói cảm ơn Lục Thiếu Phàm, sau đó nhìn xung quanh mọi người tản đi thì ngăn lại không để nhân viên ngừng công việc.

“Dừng thu dọn, chúng ta tiếp tục quay”

Khi Lý Nghị và Lục Thiếu Phàm tươi cười đi đến bên Mẫn Nhu, mọi khó hiểu của Mẫn Nhu đều được Lý Nghị giải quyết.

“Mẫn Nhu, Lục thị trưởng hạ mình, đồng ý giúp chúng ta, thay diễn viên nam thứ kia, cô mau giúp Lục thị trưởng đọc kịch bản đi”

Mẫn Nhu liền ngẩn người, không cách nào lý giải hành vi của Lục Thiếu Phàm, vừa định mở lời, liền nghe thấy Lục Thiếu Phàm áy náy cất giọng:

“Lý đạo diễn, trẻ con không hiểu chuyện mong ông đừng để trong lòng”

43. Chương 44

Ngoại cảnh quay một lần liền xong, Lục Thiếu Phàm chỉ xem qua kịch bản hơn nữa, MV lần này anh cũng không cần lộ diện, chỉ cần đứng bên cạnh Mẫn Nhu là được, vì vậy lúc diễn không hề tốn sức.

Bên trong chỗ quay có một tầng lầu được lau dọn dùng làm nơi tụ họp. Lúc nhân viên đang vội vàng bố trí đèn chiếu sáng thì Mẫn Nhu hạ giọng nói với Lục Thiếu Phàm: “Lục Thiếu Phàm, anh cố tình đứng không?”

Lục Thiếu Phàm cúi đầu, ngheh đón ánh mắt giận dữ của Mẫn Nhu. Đôi mắt đen hết sức bình tĩnh, không hề có vẻ tránh né.

“Đậu Đậu thích đồ chơi, lúc anh còn nghỉ dưỡng bệnh, nhàn rỗi không có việc gì thì liền dẫn nó đi mua, có gì không đúng sao?”

Mẫn Nhu nghiêm chỉnh Lục Thiếu Phàm mỉm cười, nhưng không cách nào phát hiện vẻ chột dạ trên gương mặt tuần tú của anh. Nhưng cô không cách nào tin Lục Thiếu Phàm xuất hiện ở đây chẳng qua là trùng hợp, ngay cả chuyện Đậu Đậu đuổi nam thứ cũng chỉ là sự vô ý của trẻ con sao?

“Hôm nay, Đậu Đậu phải đi học”

Mẫn Nhu cố hạ giọng, chỉ ra một sự thật, Lục Thiếu Phàm bình thản đáp:

“Đậu Đậu hôm nay không khỏe, mẹ đã giúp nó xin nghỉ, thuận tiện anh dẫn Đậu Đậu ra ngoài hóng mát”

Mẫn Nhu kéo khóe miệng, ánh mắt di chuyển nhìn Đậu Đậu đang vùi vào trong ngực Chân Ni, chơi bắt diệp nhạc hồ không có vẻ gì là bệnh. Nghiêng đầu nhìn sắc mặt bình thản của Lục Thiếu Phàm, ánh mắt Mẫn Nhu di chuyển một cái, đột nhiên môi từ từ cong lên.

“Chuyện gì đáng cười vậy?”

“Đúng vậy!”

Mẫn Nhu lui ra sau vài bước, tay để dưới cằm, ánh mắt cong cong như vầng trăng khê nhú lại nhìn Lục Thiếu Phàm từ trên xuống dưới. Sau đó, cô đứng về vị trí cũ, ngón tay nhỏ nhắn điểm nhẹ lên sống mũi cao của Lục Thiếu Phàm, dùng giọng nói bình thản như Lục Thiếu Phàm, hạ giọng nói:

“Lục Thiếu Phàm, đáng vẻ ghen của anh vừa nghiêm chỉnh vừa đáng yêu!”

Gương mặt Mẫn Nhu đầy vẻ đùa cợt, cười xấu xa, nhìn ánh mắt của Lục Thiếu Phàm xem ra cô đã đoán chính xác.

Đôi mắt Lục Thiếu Phàm lướt qua đám nhân viên đang bận rộn làm việc, không có ai chú ý tới hai người anh mới nghiêng người, ngón tay thon dài kẹp chặt mũi Mẫn Nhu, không quan tâm cô bắt mẫn hử giọng, khê thở dài.

“Bên người em nhiều ong bướm như vậy, người làm chồng như anh cũng phải cảnh giác”

Ánh mắt Lục Thiếu Phàm có vẻ không vui, giống như lời anh nói ra, anh không vui khi thấy đàn ông ở bên cô, bá đạo như vậy, so với người đàn ông ung dung cao quý khí chất thì như mức chênh lệch giữa lòng sông với mặt biển. Nhưng cô không hề khó chịu, ngược lại cảm thấy ngọt như đường, nếu không phải vì quá quan tâm làm sao lại để ý những người bên cạnh cô?

Mẫn Nhu chủ động nắm tay Lục Thiếu Phàm, nhìn vào trong mắt anh, gương mặt nhỏ nở nụ cười yếu ớt:

“Với sức hấp dẫn của Lục thị trưởng cũng đủ khiến cho vợ anh chung thủy, đám ong bướm kia mà nói...”

Mẫn Nhu liếc mắt nhìn xung quanh, nhón chân hôn lên đôi môi mỏng của Lục Thiếu Phàm, mỉm cười quan sát vẻ mặt đang dần ôn hòa của Lục Thiếu Phàm, thở dài:

“Có thể vào được trái tim Mẫn Nhu, chỉ có mình Lục Thiếu Phàm anh mà thôi”

“Az, càng ngày càng không dứt ra được, làm sao đây?”

Lục Thiếu Phàm ngắm nhìn cô, ánh mắt ẩn chứa ánh sáng nhu hòa, giọng nói mềm nhẹ mang theo sầu lo bất đắc dĩ, bàn tay trắng nõn nâng lên chưa kịp chạm vào má lúm đồng tiền của cô thì nghe tiếng Lý Nghị nói to.

Mẫn Nhu vội vàng lui ra sau, cùng Lục Thiếu Phàm duy trì khoảng cách nhất định. Sự cẩn trọng này cô bắt buộc phải làm, chẳng qua khi cô bắt đầu chú ý đến xung quanh thì bỏ lỡ đôi đèn híp lại của Lục Thiếu Phàm lóe lên tia rung động, mang theo thứ tình cảm thâm sâu khó nói.

“Diễn viên vào chỗ!! Chúng ta bắt đầu!”

Mẫn Nhu đi về phía quầy trang sức, sống vai bên Lục Thiếu Phàm, cô hạ giọng nói: “Thật ra, hôm nay anh không nên tới, cũng không nên đồng ý quay, em không hi vọng vì chuyện này mang đến cho anh những phiền toái không cần thiết”

Lục Thiếu Phàm đi sau một bước, Mẫn Nhu tò mò quay lại nhìn, gương mặt tuấn tú toát lên vẻ nghiêm túc, đôi mắt kia nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen đầy do dự của cô.

“Anh chỉ muốn dùng cách của mình nói cho người phụ nữ anh yêu biết rằng, anh rất quan tâm cô ấy. Cho dù để lại hậu quả, dù anh gặp phiền toái cỡ nào, anh sẽ không bao giờ để người phụ nữ anh yêu vì anh mà chịu uất ức”

Mẫn Nhu không ngờ Lục Thiếu Phàm lại dùng giọng nói nghiêm túc ấy để nói với cô. Mẫn Nhu giật mình đứng sững người, nhìn gương mặt anh toát lên vẻ kiên định mang theo chút không vui, tâm trạng dần dần chìm vào trạng thái mê muội, những lời của Lục Thiếu Phàm có ý gì khi nói với cô?

Anh không muốn để cô chịu bất kì uất ức nào, cô cũng không muốn anh như vậy, vì cô mà mất đi nhiều thứ hoặc cảm thấy phiền toái. Cả hai người đều vì đối phương mà suy nghĩ, liệu có phải vì quá quan tâm nhau mà đã dùng sai cách?

Dáng vẻ rất khác với lần trong bệnh viện, lần này Mẫn Nhu quả thật có thể cảm nhận được Lục Thiếu Phàm đang không vui, vì sự cẩn trọng của cô mà tức giận sao?

“Thiếu Phàm, em...”

“Mẫn Nhu, nhanh vào cùng thị trưởng Lục, chuẩn bị quay”

Lý Nghị hồi thúc cắt ngang lời giải thích của Mẫn Nhu. Tất cả các nhân viên ở đây đều nhìn họ, Mẫn Nhu im lặng, không nói gì, lo lắng nhìn sắc mặt hờ hững của Lục Thiếu Phàm đi hướng về quầy bán hàng.

Ánh đèn chiếu vào quầy bán, Mẫn Nhu im lặng nhìn đồng trang sức, ống kính quay ngay đối diện cô nhưng cô lại dồn tất cả mọi sự chú ý vào người đàn ông đang đứng bên cạnh mình. Dù hai người đứng gần nhau nhưng cô lại không thể cảm nhận bất kì sự gần gũi nào.

Hai người không hề cãi nhau, nhưng cô lại cảm thấy không khí giữa cô và Lục Thiếu Phàm còn lạnh hơn cả khi tranh cãi ầm ĩ.

“Cắt”

Tiếng la của Lý Nghị đập vào não Mẫn Nhu, cũng quấy nhiễu cô. Mẫn Nhu đưa mắt thất thần nhìn Lý Nghị, cả trường quay đều là giọng nói bất mãn của Lý Nghị:

“Mẫn Nhu, chuyện gì xảy ra với cô vậy? Cảnh quay lần này cô phải thể hiện mình hạnh phúc chứ không phải thất thần như thế”

“Xin lỗi đạo diễn, là lỗi của tôi”

Mẫn Nhu lễ phép nói xin lỗi, ánh mắt áy náy nhìn qua nhân viên đang làm việc, cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình. Khi Lý Nghị chuẩn bị khai máy lần nữa thì trên vai Mẫn Nhu xuất hiện một bàn tay với khớp xương rõ ràng.

Anh không nói gì, ánh mắt thâm sâu vẫn nhìn vào quầy trang sức, những đường nét trên gương mặt có chút lạnh nhưng anh vẫn giữ lấy vai cô, dùng sức nói cho cô biết, dù chỉ còn chút sức lực anh cũng không để cô chịu bất cứ khiêu trách nào.

Phía trước quầy trang sức, cô gái xinh đẹp tựa đầu vào vai người đàn ông rất hạnh phúc, thỉnh thoảng cầm đồ trang sức đeo lên tay xem, ánh mắt ngược lên hỏi ý kiến người đàn ông, bàn tay người đàn ông ôm chặt cô gái. Dù trên màn hình không có mặt người đàn ông nhưng dáng người thon gầy tạo ra nhũn nhũn khiến người ta cảm thấy thu hút.

“Cắt!! Không tồi, chuẩn bị chuyển sang cảnh quay mới”

Nhân viên trường quay bắt đầu di chuyển máy quay và đèn chiếu đi sang nơi khác. Mẫn Nhu không rời quầy trang sức ngay, nhìn số lượng nhân viên ngày càng thưa dần, mắt liếc nhìn bộ tây trang màu đen bên cạnh. Mẫn Nhu định ngược đầu lên nhìn Lục Thiếu Phàm thì đột nhiên cơ thể xoay một vòng, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đôi môi đỏ mọng đã bị hai cánh môi mềm giữ chặt, thâm tình dây dưa, mãi đến khi cô không thở nổi nữa, anh mới buông lỏng cô ra.

Đầu ngón tay lướt qua gò má cô, Mẫn Nhu dần dần thở đều lại, đôi mắt liếc nhìn bốn phía chột trước mắt tối sầm, bên tai là giọng nói khàn khàn đầy kiên định:

“Hôn nhân của chúng ta không cần sợ đầu sợ đuôi, quan hệ của chúng ta không thể vĩnh viễn giữ bí mật được”

Cả cơ thể mảnh khảnh bị anh ôm vào lòng, Mẫn Nhu nhìn xa xăm, quan sát ánh đèn trên cao. Cô cho rằng việc cô che giấu là cách bảo vệ tốt nhất của cô dành cho Lục Thiếu Phàm, nhưng cô lại ngây thơ không biết, chỉ có mình cô nghĩ thế, Lục Thiếu Phàm chưa từng vui vẻ trước cách bảo vệ này của cô.

Mẫn Nhu dùng tay ôm lấy thất lúng Lục Thiếu Phàm, vùi đầu vào ngực anh, buồn than:

“Em xin lỗi...”

“Đồ ngốc”

Lục Thiếu Phàm nhẹ thở dài, bàn tay to xoa đỉnh đầu của cô, nhìn về trước, bên trong đôi mắt là bóng người cao to đang xoay người bỏ đi.

Video clip quay rất nhanh, đến khoảng ba giờ chiều chỉ còn lại cảnh cuối cùng. Cảnh đó do Mẫn Nhu và Âu Nhiễm Phong thủ diễn, Lục Thiếu Phàm cũng không bỏ về, mà cùng Lý Nghị ngồi trước màn hình quan sát.

“Diễn”

Người đi đến trước cửa, cả cơ thể Âu Nhiễm Phong tựa vào cửa thủy tinh sau đó yếu ớt trượt xuống. Ánh đèn đập vào gương mặt tuyệt mỹ, qua đó thấy rõ đôi mắt đang từ từ hé mở, một nỗi bi ai từ từ tuôn trào.

Tiếng bước chân rất nhỏ, chậm rãi tới gần. Đôi mắt Âu Nhiễm Phong hơi run động, ngẩng đầu, bên trong đôi mắt mơ màng là bóng người mảnh mai mặc bộ đồ màu xanh.

Cô đi ngược lại hướng ánh sáng, tưởng chừng như ánh mặt trời rực rỡ rơi vào tâm hồn đen tối của anh, gương mặt trắng nõn hờ hững nhìn gương mặt người đàn ông tái nhợt. Anh lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt lưu luyến si mê, đầy hối hận.

Cô không hiểu ánh mắt chờ đợi của người đàn ông có nghĩa gì, liền ngồi xuống, ân cần thăm hỏi:

“Tiền sinh có khỏe không?”

Trên màn hình, Lý Nghị chăm chú nhìn hình ảnh trên đó, Âu Nhiễm Phong nhìn Mẫn Nhu, cố gắng kiềm chế tình cảm, cười yếu ớt, đưa bàn tay lên từ từ di chuyển về phía hai má Mẫn Nhu...

“Đạo diễn Lý, ông có cảm thấy đèn hình như hơi tối?”

Giọng nói réo rắt nhắc nhở khiến Lý Nghị dời mắt khỏi màn hình, Lục Thiếu Phàm ngồi kế bên ọp ánh mắt nhíu lại, môi mím chặt, không biết là vui hay giận. Từ vẻ mặt đầy nghiêm túc đó, Lý Nghị thoáng nghĩ ngợi, hướng về khu vực quay hô to:

“Cắt”

Âu Nhiễm Phong sắp chạm vào má Mẫn Nhu thì đạo diễn Lý hô ngừng, lông mày nhíu lại, Mẫn Nhu cũng nghiêng đầu nhìn Lý Nghị, chỉ còn mấy giây nữa thì có thể hoàn thành cảnh quay, sao lại đột nhiên kêu ngừng?

Khung cảnh lãng mạn đột nhiên bị phá vỡ, trước ánh mắt đầy chất vấn của diễn viên và nhân viên làm việc, Lý Nghị lúng túng ho khan, phẩy phẩy kịch bản nói:

“Nghỉ năm phút, nhân viên ánh sáng mau chỉnh lại độ sáng”

Mẫn Nhu mặc áo khoác vào, không rời khỏi khu vực quay, cô nhìn nhân viên ánh sáng bận rộn điều chỉnh ánh sáng, vừa rồi hiệu quả của đèn theo cô thấy vẫn rất ổn, chẳng lẽ khi vào máy quay lại tối đi?

Mẫn Nhu nhìn về phía chỗ giám sát của đạo diễn Lý, Lý Nghị đang cùng Lục Thiếu Phàm thảo luận gì đó, ngón tay thỉnh thoảng khoa chân múa tay lên kịch bản. Lục Thiếu Phàm im lặng lắng nghe, chốc chốc nói mấy câu, Lý Nghị gật đầu đồng ý, sau đó đứng dậy.

“Nhiễm Phong, lát nữa bỏ cảnh cậu chạm vào má Mẫn Nhu đi, cậu chỉ cần nhìn cô ấy là được”

“Đạo diễn Lý không biết là bị vị cao nhân nào chỉ điểm đột nhiên muốn đổi kịch bản vậy?”

Âu Nhiễm Phong nở nụ cười bất cần đời, hai tay đút trong túi quần, ánh mắt hàm ý nhìn lướt qua Lý Nghị, sau đó nhìn về nơi xa: “Tôi cảm thấy diễn như lúc này rất tốt”

Lý Nghị nhíu mày, không hiểu tại sao Âu Nhiễm Phong lại làm trái lời mình, liền giải thích: “Hành động chạm vào má Mẫn Nhu sẽ phá hỏng khung cảnh lãng mạn duy mỹ của toàn video clip, hai người chỉ nhìn nhau như vậy sẽ tự nhiên, cũng khiến cho người xem có thêm những liên tưởng khác nhau”

Lý Nghị đưa mắt nhìn sang Mẫn Nhu: “Mẫn Nhu cô diễn rất tốt, nhưng ánh đèn chiếu vào gương mặt cô lại mang đến hiệu quả không tốt, khi Âu Nhiễm Phong ngẩng đầu lên nhìn cô, cô chỉ cần hơi nhấc cằm, không cần phải nhìn thẳng vào mắt Âu Nhiễm Phong. Nhưng nhất định phải để ống kính bắt được biểu cảm của cô lúc đó, biết chưa?”

Mẫn Nhu chỉ biết gật đầu, Lý Nghị hài lòng xoay người đi, Âu Nhiễm Phong cười khác lạ. Mẫn Nhu nhũn mày lại, theo suy đoán nhìn về hướng Lý Nghị.

Lục Thiếu Phàm vất chéo hai chân, im lặng ngồi trên ghế lật xem kịch bản. Như nhận ra ánh nhìn chăm chú của Mẫn Nhu liền ngẩng đầu lên, dưới ánh mặt trời, anh mỉm cười với Mẫn Nhu, gương mặt đầy ý kiên khiến Mẫn Nhu đỏ khóc đỏ cười, thở dài, rồi bắt đầu tập trung vào quay.

“Oke, chuẩn bị kết thúc công việc”

Tiếng hô của Lý Nghị chứng tỏ buổi quay kết thúc, khu vực quay liền trở nên nhốn nháo, nhân viên bắt đầu thu dọn dụng cụ. Mẫn Nhu nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng Lục Thiếu Phàm, chỉ thấy Chân Ni dắt Đậu Đậu đi về phía cô.

“Vừa không gặp đã lo lắng rồi sao?”

Âu Nhiễm mặc áo khoác màu xanh lá chậm rãi đi tới bên Mẫn Nhu, khoe môi cong lên. Mẫn Nhu không quan tâm đến anh ta, chỉ thất vọng thở dài, Âu Nhiễm Phong chỉ tay về một hướng, miễn cưỡng nói:

“Không phải ở kia sao?”

Theo tay chỉ của Âu Nhiễm Phong, Mẫn Nhu nhìn thấy Lục Thiếu Phàm mặc đồ tây đang đi lại, dung mạo anh tuấn cao nhả cứ thẳng một đường mà đi, hấp dẫn vô số ánh mắt. Anh lại như chỉ nhìn thấy cô, đôi mắt đen tỏa ra vàng sáng ấm áp, khoe môi mỉm cười đi về phía cô.

“Quay xong rồi sao?”

Lục Thiếu Phàm như không nhận ra Âu Nhiễm Phong, chỉ mãi nhìn Mẫn Nhu, dịu dàng hỏi, vô tâm không chú ý đến vô số ánh mắt kinh dị đang nhìn anh.

“Ừ, chỉ cần thay quần áo nữa là đi được”

“Vây em đi thay đi, anh và Đậu Đậu ở đây chờ em”

Mẫn Nhu muốn Lục Thiếu Phàm ra bãi đỗ xe chờ cô, nhưng nhìn ánh mắt thiết tha của anh cô lại không dám mở miệng, dịu dàng gật đầu, xoay người đi về hướng phòng thay đồ.

Mẫn Nhu thay đồ xong, tiện thể đội mũ và đeo kính vào. dù Lục Thiếu Phàm không ngại công khai mối quan hệ giữa họ nhưng cô vẫn không làm được, làm sao mà không kiêng nể đi rêu rao khắp nơi.

Thấy Lục Thiếu Phàm và Đậu Đậu đang ngồi nghỉ, Mẫn Nhu tính đi qua thì bị Lý Nghị gọi lại, bên cạnh ông là Âu Nhiễm Phong.

“Mẫn Nhu, cô về sao?”

“Vâng thưa đạo diễn”

Lý Nghị quan sát Mẫn Nhu, lại nhìn Âu Nhiễm Phong, ánh mắt mập mờ khiến Mẫn Nhu không được tự nhiên muốn né ran gay.

“Vây tôi đi trước, tạm biệt mọi người”

“Mẫn Nhu, lúc này tôi thấy trợ lý của cô đã lái xe về, nếu không được, thì cứ để Âu Nhiễm Phong đưa cô về?”

“Lý đạo diễn nói đùa rồi, Nhu Nhu là vợ tôi, dĩ nhiên tôi sẽ đưa cô ấy về nhà”

Lý Nghị muốn dắt tơ hồng nhưng ông đã tìm nhầm đối tượng. Khi một giọng nam ôn hòa từ tốn truyền đến bên tai thì vẻ mặt buồn cười của Lý Nghị trở nên méo mó. Khi thấy rõ người tới là Lục Thiếu Phàm đang ôm Đậu Đậu thì trên mặt đầy bối rối thêm phần nghi ngờ.

Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn Lục Thiếu Phàm, không ngờ Lục Thiếu Phàm lại mạnh miệng thừa nhận mối quan hệ giữa hai người, chuyện như vậy Lý Nghị vẫn chưa kịp phản ứng.

“Lý đạo diễn, trời không còn sớm, chúng tôi xin cáo từ trước”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm bình thản, dáng vẻ ung dung không để tâm, một tay ôm Đậu Đậu, một tay dắt Mẫn Nhu, không để ý đến đám ông kinh ngạc, đi về phía xe thể thao.

“Mẹ, Đậu Đậu nhớ mẹ muốn chết, ba ba không cho Đậu Đậu gọi mẹ là mẹ”

Mới vừa ra khỏi khu vực quay, Đậu Đậu đang bị Lục Thiếu Phàm ôm lấy liền đưa hai tay, giãy giụa, quệt môi đỏ, muốn Mẫn Nhu ôm.

Mẫn Nhu tính ôm lấy Đậu Đậu, Lục Thiếu Phàm lại vỗ mông Đậu Đậu, gương mặt tuần tú đầy vẻ giáo huấn: “Đừng có nghịch ngợm, con mà động đây thì ba sẽ ném con ra khỏi đây”

Đậu Đậu buồn bã nhủu hàng lông mày, đành để mặc Lục Thiếu Phàm ôm vào xe, đợi Mẫn Nhu ngồi xuống ghế phụ, Đậu Đậu liền giùng giàng nhào vào lòng Mẫn Nhu.

Lục Thiếu Phàm giúp cô khép cửa xe lại, đi vòng quay đầu xe. Bên trong xe ấm áp, Đậu Đậu không muốn rời xa ôm kẹp lấy cổ Mẫn Nhu, la ầm lên: “Mẹ, ba ba gạt con, ba ba nói, chỉ cần Đậu Đậu đuổi được cái chú đáng ghét bên cạnh mẹ thì sẽ mua cho Đậu Đậu Ultraman”

Mẫn Nhu kéo kéo môi, nhìn người đàn ông anh tuấn đang vội vàng đi về phía ghế lái, gương mặt nhỏ nhắn đành nở nụ cười, béo nhẹ hai má Đậu Đậu, an ủi:

“Hôm nay không được, cha và mẹ có chuyện quan trọng phải làm, vì vậy không thể đưa Đậu Đậu đi mua Ultraman, vậy đi, ngày mai mẹ sẽ đưa con đi mua được không?”

“Dạ được, mẹ vẫn là tốt nhất”- Nghe Mẫn Nhu hứa, Đậu Đậu mới hài lòng tựa vào ngực Mẫn Nhu, hàng lông mi đen rũ xuống, hai cánh tay nhỏ dựa giỡn với áo khoác ngoài của Mẫn Nhu.

“Có việc gì gấp lắm sao? Sao lại vội vàng như thế”

Lục Thiếu Phàm lái xe nhanh hơn bình thường, Mẫn Nhu không khỏi tò mò nghiêng đầu hỏi. Hai mắt Lục Thiếu Phàm chỉ nhìn thẳng về trước, ừ nhẹ, không nói gì thêm.

Lúc lái xe vào khu vực để xe của Lục gia, Mẫn Nhu tính ôm Đậu Đậu xuống xe thì Lục Thiếu Phàm lên tiếng, quay đầu, ôn nhu nhìn cô ánh mắt đầy yêu thương:

“Tiểu Nhu, nếu người thân đối với em chỉ mang lại thất vọng, thì em hãy nhớ kĩ, anh vĩnh viễn bên cạnh em”

44. Chương 45

Mẫn Nhu ôm Đậu Đậu cùng Lục Thiếu Phàm đi vào Lục gia, vừa tới liền thấy bầu không khí trầm lắng bên trong căn biệt thự. Sắc trời bên ngoài tối dần, nhưng trong phòng lại sáng rực, ngoài trường bối lục gia đang ngồi trên sofa còn có cả Diệp gia, Mẫn Nhu nghi hoặc nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Em đi qua đi”

Lục Thiếu Phàm đặt tay lên vai cô, giống như đang khích lệ, khẽ đẩy cô đi vào trong phòng khác, Đậu Đậu cũng bị dì Mai dẫn đi.

Trong phòng khách, ánh mắt mọi người đều nhìn cô, như đang đánh giá nhưng rồi lại như nhìn xuyên qua cô nhớ tới ai đó. Mẫn Nhu nhớ đến lời Diệp Vân Thao nói trong bệnh viện bất chợt lại cảm thấy lo lắng.

Lục Thiếu Phàm vội vã chở cô về cũng bởi vì chuyện của mẹ cô sao? Còn nữa, là cô suy nghĩ quá nhiều, họ chẳng qua chỉ là đến làm khách?

“Chú Diệp, dì Diệp, để mọi người chờ lâu!”

Lục Thiệu Phàm khiêm tốn lễ phép trước sau. Tiếp đó, để Mẫn Nhu ngồi xuống ghế sofa trông. Mẫn Nhu cũng nhận ra sắc mặt nghiêm túc và chú tâm của Lục Thiệu Phàm. Khi cô lễ phép chào hai vợ chồng Diệp gia “Chào chú, chào dì” thì gương mặt bà Diệp thoáng lên niềm yêu thương, nhưng không thích cách gọi của Mẫn Nhu.

“Tiểu Nhu, so với việc muốn nghe cháu gọi dì thì dì thích nghe con gọi là mẹ hơn!”

Niềm khát vọng có được người thân từ mộng ảo trở thành thật, cứ như vậy rót xuống trước mặt cô. Mẫn Nhu nhận ra, cảm giác sợ hãi xa lạ này vượt xa ngoài dự kiến của cô, mọi thứ âm thanh như bị ngăn cách khỏi thế giới của cô. Mẫn Nhu giật mình nhìn Diệp Vân Thao, bên trong suy nghĩ chỉ có một màu trắng xóa.

“Mẹ cháu không phải cô nhi, mẹ cháu là em gái cậu”

Diệp Vân Thao nhìn vào mắt Mẫn Nhu, ánh mắt sắc bén minh mẫn lóe lên tia nhu hòa, mang theo vẻ phiến muộn sâu sắc, bình tĩnh kể lại câu chuyện cho tất cả mọi người biết sự thật.

Mẹ cô không phải cô nhi, vì sao dì Lý lại nói mẹ cô là cô nhi? Lúc mẹ cô một mình ở Mẫn gia chịu bao nhiêu ủy khuất thì những người thân này làm gì?

Với địa vị của Diệp gia làm sao để mặc con gái mình cho người khác chà đạp, thậm chí sau khi mẹ cô rời Mẫn gia trước sau đều không thấy ai hỏi han. Trong tuổi thơ của cô chưa từng có ký ức về người Diệp gia, chỉ có mẹ dẫn cô theo sống cuộc sống cơ cực.

Đừng nói là mẹ cô là đứa trẻ thất lạc nhiều năm của Diệp gia, dựa vào năng lực cũng như mối quan hệ của Diệp gia, cô không tin họ không thể tìm được một người phụ nữ!

Khi người thân chân thật ngồi trước mắt, Mẫn Nhu mới nhận ra nỗi oán hận đã sớm che lấp đi niềm vui ban đầu. Nếu như lúc trước Diệp gia chịu ra mặt giúp mẹ cô như vậy cô cũng không thiếu thốn tình thương của mẹ, cũng không phải một thân một mình khổ cực sống ở Mẫn Gia?

Nếu cách đây hai mươi năm, Diệp gia đến nhận người thân, cô không biết tâm trạng lúc đó sẽ thế nào, kích động, đau khổ, vui hay giận dữ?

Có lẽ vẻ khó chịu của Mẫn Nhu thể hiện quá mức rõ ràng khiến luồng không khí trong phòng đông cứng dần, Lục Thiệu Phàm vẫn ôm cô, bàn tay ấm áp nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh của cô, cô chỉ bình lặng nhìn Diệp Vân Thao.

“Vậy cậu hãy nói cho cháu biết, khi mẹ cháu gặp khó khăn thì Diệp gia đã ở đâu?”

Giọng nói lạnh lùng của Mẫn Nhu hé lộ cơn giận đang kiềm chế, dù ở đây đều là trưởng bối, cô cũng quên hẳn phép tắc, vì bất bình mà không thể mỉm cười chào đón Diệp gia.

Bà Lục tính xưa tan không khí ngọt ngào xung quanh thì bị Lục Tranh Vành giữ lại, ánh mắt bảo bà đừng can thiệp vào việc nhà Diệp gia, dù sao có rất nhiều chuyện người bên ngoài không hiểu được!

“Mọi người cứ từ từ nói chuyện, tôi và Chi Quyên có việc xin phép đi lên lầu”

Nhìn Lục Tranh Vành và bà Lục bỏ đi, Mẫn Nhu cầm ngược tay Lục Thiệu Phàm, ánh mắt lo lắng nhìn anh. Lục Thiệu Phàm cười nhẹ an ủi cô, không bỏ đi, làm chồng, anh quyết định ở lại ngồi bên cô.

“Tiểu Nhu, cháu có thể hiểu lắm nhưng chuyện không phải như cháu nghĩ đâu...”

“Nguyệt Hoa, chuyện này để tôi nói vẫn thích hợp hơn.”

Bà Diệp thấy Mẫn Nhu không vui liền vội vàng giải thích nhưng bị Diệp Vân Thao cắt ngang. Diệp Vân Thao thở dài, ánh mắt chân thành nhìn Mẫn Nhu, không hề lo lắng khi bị cô tra hỏi.

“Mẹ cháu vì muốn lấy cha cháu mà đã cắt đứt mối quan hệ với Diệp gia, vĩnh viễn không thể bước vào cửa Diệp gia”

Mỗi một câu của Diệp Vân Thao đều khiến Mẫn Nhu rơi vào mê vọng, không thể tin vào những điều mình nghe thấy, mẹ vì muốn lấy cha mà đã cắt đứt với Diệp gia?

Chẳng lẽ với địa vị và danh tiếng của Mẫn gia khi đó Diệp gia không hài lòng đã thiếu gia Mẫn thị trở thành con rể? Chẳng lẽ Diệp gia cao ngạo thế sao?

Diệp Vân Thao nhìn ra sự nghi hoặc của Mẫn Nhu, ông trầm giọng nói: “Mẹ cháu trước khi quen cha cháu, ông nội đã giúp mẹ cháu định hôn ước với con trai của thủ trưởng trong quân khi. Mẹ cháu ở giữa hôn lễ không quan tâm mọi người dị nghị đã đòi từ hôn.”

“Mẹ cháu chỉ nói là đã có người yêu. Khi đó, ông ngoại cháu đã vội đính ước với nhà trai trước hai năm, ông cho rằng mẹ cháu sẽ an phận kết hôn cùng bên nhà trai, không ngờ... mẹ cháu.... Aiz, mẹ cháu chưa từng nói với bất cứ ai người mà mẹ cháu yêu là ai, có lẽ là sợ ông ngoại đến tìm người đó gây phiền toái”

Diệp Vân Thao dừng lại một chút, quan sát vẻ mặt Mẫn Nhu, không biết nên hay không nên nói. Dù sao, người đàn ông mà Diệp Vân Thao cảm thấy đáng trách nhất là người cha thân sinh của Mẫn Nhu. Bà Diệp lại đi trước một bước, nét mặt đau đớn nhìn Mẫn Nhu nói:

“Mẹ cháu rời nhà bỏ trốn đi tìm người đàn ông đó, cự tuyệt mọi giúp đỡ của cậu cháu, có lẽ là lo ông ngoại con biết. Xưa nay mẹ cháu là người khép kín, làm việc gì cũng không nói, ngay cả ông ngoại cháu cũng không thể tìm được tung tích của mẹ cháu”

“Lúc ông ngoại qua đời cũng hối hận vì đã đuổi mẹ cháu ra khỏi nhà, cũng đã nhờ người đi hỏi thăm tin tức trong và ngoài nước, nhưng cũng không điều tra được gì. Mọi người cứ ngỡ mẹ cháu theo cha cháu đi ra nước ngoài, không ngờ...”

Tất cả mọi oán giận cũng biến mất khi nghe Diệp Vân Thao và bà Diệp giải thích. Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn Diệp Vân Thao, môi đỏ mấp máy không biết nên nói gì. Lục Thiếu Phàm ôm cô vào lòng, dịu dàng vuốt ve lưng của cô, mang đến cho cô dũng khí.

“Những chuyện xảy ra với mẹ cháu suốt mấy năm qua, cậu cũng đã điều tra rõ. Mẹ và cháu quả nhiên đã chịu nhiều cực khổ, nếu hiện tại đã nhận nhau thì cháu cũng nên về Diệp gia, còn Mẫn gia nếu không thích thì đừng quay lại đó”

Diệp Vân Thao yêu thương nhìn Mẫn Nhu, gương mặt cô giống hệt như mẹ cô, giọng nói nghiêm nghị nhưng toát lên sự quan tâm bên trong, ông nhìn Lục Thiếu Phàm ôm Mẫn Nhu nói:

“Thiếu Phàm, chú có chút chuyện muốn thương lượng với cháu, chúng ta vào thư phòng đi, ở đây có dì Diệp là được rồi”

Lục Thiếu Phàm do dự không rời Mẫn Nhu, đôi mắt dịu dàng chỉ có mỗi hình bóng Mẫn Nhu, đôi mắt ánh lên vẻ quan tâm che chở, Mẫn Nhu quay đầu nhìn anh mỉm cười:

“Anh đi đi, em không sao đâu”

Lục Thiếu Phàm vuốt nhẹ tóc cô, yên tâm đứng dậy, trước khi đi còn không quên nói với bà Diệp:

“Vậy Tiểu Nhu làm phiền dì chăm sóc”

Lục Thiếu Phàm yêu Mẫn Nhu, trưởng bối ai cũng nhìn ra. Cũng như Lục Thiếu Phong và Diệp Tư Tình, che chở quan tâm, ngậm trong miệng thì sợ tan đi, để trên tay thì sợ rớt.

Ai trong Lục gia cũng vậy không biết nên khen cách giáo dục máy móc của Lục gia hay không, bà Diệp trêu ghẹo nhìn Lục Thiếu Phàm mãi lo lắng, đi đến bên cạnh Mẫn Nhu ngồi xuống.

“Thiếu Phàm, cháu nên gọi là mợ đi, mau đi đi, sợ mợ đem vợ cháu bắt cóc đi hay sao?”

Lục Thiếu Phàm cong môi, khẽ cười. Xoay người cùng Diệp Vân Thao đi vào thư phòng, phòng khách dần dần trở nên thoáng đãng, chỉ còn Mẫn Nhu ngại ngần nhìn gương mặt từ ái của bà Diệp.

Bà Diệp nhìn xuống Mẫn Nhu, nắm lấy tay cô không buông, đôi mắt dịu dàng ám áp đầy tình cảm mà Mẫn Nhu đã mong chờ suốt hai mươi năm, đó là sự đau xót yêu thương của người mẹ dành cho con mình, lúc này cô lại thấy nó trong mắt bà Diệp

“Bởi vì cơ thể mẹ không khỏe, nên cả đời mẹ và cậu cháu chỉ có một đứa con gái là Tư Tình. Bây giờ nó đã mất, chúng ta chỉ như hai kẻ cô đơn. Những khổ cực trước kia cháu phải chịu mẹ đều biết, nếu như cháu không chê, cứ coi mẹ và cậu như cha mẹ cháu, cháu muốn quay về Diệp gia khi nào cũng được”

Khoảng thời gian thơ ấu quá ngắn, tình yêu của mẹ dành cho cô đã trở nên xa xôi mơ hồ, chỉ còn lại một chút kí ức lơ mơ. Mẫn Nhu nhìn bà Diệp, người phụ nữ này chỉ mỉm cười ôn hòa, thương xót nhìn cô khiến trong lòng cô dâng lên mùi vị chua xót, hai mắt ửng hồng, cô cố gắng đè nén tình cảm mãnh liệt trong lòng.

“Đứa trẻ ngốc nghếch này!”

Bà Diệp đau lòng thở dài, chủ động ôm Mẫn Nhu, đem đầu cô ẩn vào vai bà, dịu dàng an ủi: “Về sau nếu có ủy khuất gì cứ nói ợ biết, với địa vị và quyền thế của cậu cháu ai dám tới Diệp gia ngông nghênh chứ”

Bà Diệp mặc dù thanh tao lịch sự, nhưng Mẫn Nhu vẫn cảm thấy được khí chất kiêu ngạo của một phu nhân từ người bà. Những lời này của bà Diệp khiến Mẫn Nhu đột nhiên nhớ tới hai mẹ con Mẫn gia, Mẫn Nhu cũng không khỏi lo cho Mẫn Chí Hải, với tính tình của Diệp Vân Thao, ông ấy sẽ từ bỏ ý đồ sao?”

Dù Mẫn Chí Hải làm sai gì đi nữa, ông ấy vẫn là cha cô, máu mủ tình thâm- đạo lý này mặc dù cô không phải là người thân nhất bên cạnh Mẫn Chí Hải, nhưng sự lễ phép khiêm nhường của một đứa con gái cô vẫn giữ. Diệp Vân Thao điều tra ra chuyện của mẹ, làm sao không biết người mẹ cô lấy là ai?

Mẫn Nhu nhìn thư phòng đóng chặt, ánh mắt xa xăm suy nghĩ vẫn vơ. Nếu như Diệp Vân Thao ra tay với Mẫn Chí Hải, khi đó cô nên đứng ở đâu? Chẳng lẽ trở mặt nhìn Mẫn gia gặp tai họa ngập đầu, hay thuyết phục cậu không nên truy cứu chuyện năm đó?

Ban đêm, Lục Thiếu Phàm từ trong phòng tắm đi ra, thấy Mẫn Nhu thất thần đứng bên cửa sổ. Anh lặng lẽ tới gần, cánh tay dài dịu dàng vòng lấy cơ thể mảnh mai của cô, nhẹ nhàng thì thầm nói:

“Em đang suy nghĩ gì mà thất thần như vậy?”

Mẫn Nhu không giấu giếm Lục Thiếu Phàm, xoay người về phía ánh đèn màu vàng nhìn gương mặt anh tuần kia, cô khẽ buồn bực nhíu lông mày hỏi:

“Thiếu Phàm, lúc này cậu em tìm anh có phải muốn gây khó dễ cho Mẫn gia?”

Lục Thiếu Phàm mỉm cười ôn hòa, ánh mắt nghiêm nghị chân thành, quan sát vẻ lo lắng của Mẫn Nhu, liền không cười nữa.

“chuyện này cậu tự có quyết định, em đừng nhúng tay vào”

“Nhưng dù thế nào nếu cậu ấy làm vậy là không đúng, Mẫn Chí Hải là cha em, em không muốn ông ấy thân bại danh liệt!”

Giọng nói Mẫn Nhu thập phần cương quyết, Lục Thiếu Phàm khoanh tay đứng nhìn vẻ mặt có chút không vui, hai tay cô liền bắt lấy ống tay áo anh, nhìn chăm chăm vào đôi mắt Lục Thiếu Phàm đầy kì vọng, thương lượng nói:

“Thiếu Phàm, anh hãy khuyên cậu giùm em, chỉ cần cho cha em một bài học nhỏ là được, đừng làm cho Mẫn thị sụp đổ!”

Gương mặt nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm lộ ra nụ cười khẽ, xoa đầu Mẫn Nhu, ánh mắt dịu dàng cương chừu: “Được rồi, coi như là bài học nhỏ, còn mức độ thì phải tùy cậu em quyết định”

“Lời anh nói cũng như không!”

Mẫn Nhu buồn bực trừng mắt nhìn vẻ mặt cười mỉm của Lục Thiếu Phàm, cô nhận ra mình không cách nào khiến Lục Thiếu Phàm nói thật, cô cúi đầu hạ thấp vai, rời khỏi ngực anh, tự mình đi tới giường.

“Em giận sao?”

“Không có!”

Mẫn Nhu chui vào chăn, không quan tâm tới thân hình ẩm áp đang kề sát bên, dịch sang phía ngoài, nguồn nhiệt phía sau cũng theo sát, vòng eo thon bị đôi bàn tay to giữ lấy, cánh tay thu lại dễ dàng ôm cô vào lòng.

“Em cũng nói, ông ấy là cha em, nhưng mấy năm qua ông ấy không làm tốt trách nhiệm của một người cha, ít nhất ông ấy đã không thể che chở bảo vệ em, mặc em bị người khác bắt nạt. Dù là ai cũng đều phải trả giá, dĩ nhiên trong đó có cả cha vợ”

Nỗi buồn bực trong lòng Mẫn Nhu biến mất, xoay người, ngửa đầu nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Nếu cậu làm thế liệu có gặp phải rắc rối?”

“Cậu em ở trên quan trường nhiều năm như thế, cậu ấy sẽ hiểu quy tắc, hơn nữa nếu Mẫn thị quả thật làm ăn chân thật, dù có gặp rắc rối thì cũng không bị gì cả”

Mẫn Nhu suy nghĩ những lời Lục Thiếu Phàm nói, cả người thất thần, chợt nhận ra có thứ gì đó chui vào áo ngủ, cảm giác lạnh lạnh khiến cô run rẩy, hai mắt long lanh nhìn gương mặt anh tuấn của Lục Thiếu Phàm phóng đại ngay trước mắt.

Đôi môi mỏng áp lên đôi môi đỏ của cô, hai mắt đen sáng rực lóe đăm mê, giọng nói khàn khàn, bàn tay di chuyển trên người cô có vẻ mát không chế. Mẫn Nhu thở hổn hển giữ tay Lục Thiếu Phàm lại, đôi mắt anh dùng ám hiệu xấu xa với cô.

“Tối nay Đậu Đậu ngủ với mẹ, bà xã, chúng ta tạo người đi”

Mẫn Nhu đỏ bừng mặt, cúi người nhìn Lục Thiếu Phàm, sự phản kháng của cô ở trong mắt anh lại như đang nghênh đón dụ hoặc.

“Lục Thiếu Phàm, mọi người đang ngủ, anh đừng náo loạn nữa”

“Chúng ta cũng ngủ mà!”

Khi hai người hòa làm một, cơ thể nhỏ nhắn của Mẫn Nhu phủ một lớp phấn hồng, đôi hờn nhìn người đàn ông nằm ở trên. Anh khẽ cười nhẹ mang theo ý tứ xấu xa, chèn ép lên cơ thể cô, nhẹ nhàng nói vào tai cô, âm thanh quyến rũ khàn khàn nói.

“Bà xã, xem ra chúng ta phải cố gắng hơn nữa để giúp cho Đậu Đậu có em trai”

Mẫn Nhu xấu hổ đẩy bàn tay Lục Thiếu Phàm đang để trên bụng cô, hai mắt liếc nhìn ngũ quan anh tuấn của anh. Dưới ánh đèn, những giọt mồ hôi rịn lại trên trán anh phản chiếu màu vàng nhạt, yểu hậu không ngừng dần ra, tựa như đang cố gắng kiềm chế.

Ưm nhẹ một tiếng, hai tay Mẫn Nhu vòng lấy vai Lục Thiếu Phàm, khoe miệng anh liền cong lên vui vẻ, cúi xuống, đôi môi mỏng cùng môi cô áp sát không ngừng va chạm, cô có thể cảm thấy được tình yêu sâu nặng của anh.

Sau khi kích tình tan đi, cô lười biếng nhắm mắt lại, mặc anh ôm lấy cô. Những nụ hôn rơi xuống trên má cô, bên lỗ tai một luồng hơi thở lướt qua, trong ý thức mơ hồ là giọng nói quyến rũ của Lục Thiếu Phàm.

“Em chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là được, những chuyện khác anh sẽ giúp em giải quyết”

Lúc nửa đêm, Mẫn Nhu mờ màng thức giấc lần thứ nhất, ánh đèn trên tường nhá nhem không hề chói mắt, cô cũng không mở mắt ra, chỉ nghe loáng thoáng có tiếng nói, lấy tay mò sang chỗ bên cạnh chỉ thấy chiếc giường lạnh lẽo.

Mẫn Nhu dụi mắt cho tỉnh, nửa chống người lên, hai mắt mờ ảo nhìn xung quanh phòng. Bên ngoài cửa phòng ngủ bóng người cao to của Lục Thiếu Phàm đang nghe điện thoại di động, giọng nói thật nhỏ khiến Mẫn Nhu không nghe rõ anh nói gì.

“Chú ba, làm phiền chú... phải... cháu nghiêm túc... được, cảm ơn chú... Vậy chú nghỉ ngơi sớm đi.. tạm biệt!”

Thấy Lục Thiếu Phàm xoay người chuẩn bị vào phòng, Mẫn Nhu vội vàng chui vào chăn, giả vờ nhắm mắt ngủ say. Cửa phòng khẽ đóng lại, bên trong chăn một khối cơ thể lạnh lạnh chui vào, Mẫn Nhu không tự chủ khẽ run. Lục Thiếu Phàm cẩn thận áp sát cô, ôm cô vào lòng, sau đó thở dài.

Cảm giác lạnh lẽo từ người Lục Thiếu Phàm bị luồng hơi ấm áp của chăn nệm xóa đi, Mẫn Nhu thả lỏng cơ thể, cơn buồn ngủ ập tới từ từ chìm vào mộng đẹp, không suy nghĩ tới nội dung cuộc trò chuyện khi này.

Khi Mẫn Nhu thức giấc, Lục Thiếu Phàm đã không thấy đâu. Cô sức nhớ hôm nay Lục Thiếu Phàm đã kết thúc ngày nghỉ dưỡng bệnh, bắt đầu đi làm, nhìn đồng hồ trên vách tường, cô vắn chăn, rửa mặt thay đồ.

Sáng sớm, không khí ở Lục gia rất yên bình và ấm áp, Mẫn Nhu đi xuống thì thấy dì Mai đang dọn dẹp bàn ăn, xem ra người ở Lục gia đều đã đi làm, Dì Mai thấy Mẫn Nhu liền mỉm cười hỏi thăm:

“Thiếu phu nhân, cô chờ một tí, tôi hâm đồ ăn lại cho cô”

“Cảm ơn dì Mai”

Ngồi trước bàn ăn, Mẫn Nhu nhìn xuyên qua khung cửa sổ, nhìn ánh nắng vàng rực, tâm trạng cũng nhẹ nhõm. Trường bối Lục gia cũng thật dễ chịu, cô dậy trễ cũng không giận, ngay cả bữa sáng cũng nấu giúp cô, lấy Lục Thiếu Phàm, sống tại nhà chồng thế này chỉ có thể nói đó là may mắn của cô.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia nói cô thích lá sen trứng, cố tình dặn tôi làm cho cô”

Mẫn Nhu nghe dì Mai nói, mắt híp lại hạnh phúc. Khi cô cắt một miếng bỏ vào miệng, tính nuốt xuống thì dạ dày liền cảm thấy khó chịu, cảm giác buồn nôn khiến cô đứng bật dậy chạy vào phòng vệ sinh.

45. Chương 46

“Thiếu phu nhân, cô vẫn khỏe chứ? Thiếu phu nhân?”

Mẫn Nhu ghé vào bồn rửa mặt, không ngừng nôn khan. Dì Mai lo lắng vỗ lưng cô, mãi đến khi chất mớ hành ở trong miệng hết hẳn Mẫn Nhu mới thả lỏng tựa vào bồn nước, đón lấy ly nước dì Mai đem tới.

“Thiếu phu nhân, sắc mặt cô không tốt lắm, để tôi kêu Tiểu Trần đưa cô tới bệnh viện khám”

Tiểu Trần chính là cảnh vệ mà Mẫn Nhu nhìn thấy đầu tiên khi tới Lục gia, dì Mai nhìn thấy Mẫn Nhu tái nhợt mà lo lắng muốn đi ra ngoài gọi điện thì Mẫn Nhu kéo lại.

“Dì Mai có thể là gần đây cháu không nghỉ ngơi tốt, không sao đâu, nghỉ ngơi nhiều một chút là được, không cần đi tới bệnh viện phiền phức như thế!”

Dì Mai dìu Mẫn Nhu ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, yên tĩnh ngồi đó, mơ mơ màng màng liền ngủ quên. Khi dì Mai lay cô dậy, Mẫn Nhu mới mệt mỏi ngáp dài.

“Thiếu phu nhân, cô lên lầu ngủ đi, tới bữa trưa tôi sẽ gọi cô”

“Không cần đâu, cháu hứa sẽ mua đồ chơi cho Đậu Đậu, hôm nay lại rảnh nên cháu sẽ đi mua”

Mẫn Nhu cười nói với dì Mai, miễn cưỡng bản thân ngáp vài cái, sau đó lên lầu lấy túi và chìa khóa xe.

Mẫn Nhu không tới khu mua sắm ngày hôm qua, chỉ chọn đại một khu mua sắm gần đây, sau đó đi thang máy lên tầng lầu chuyên bán đồ cho trẻ em. Vừa nhắc chân bước ra thì nghe thấy một giọng phụ nữ quen thuộc, giọng nói mềm mại, lại lạnh lùng như dao khiến Mẫn Nhu lập tức nhận ra đó là ai.

“Anh bám theo tôi làm gì? Anh cho rằng với dáng vẻ bây giờ của anh còn xứng với tôi sao?”

Giọng nói mỉa mai chế giễu sỉ nhục người khác, Mẫn Nhu cũng không muốn dò xét bí mật của Mẫn Tiệp, tính tìm hướng đi tới chỗ khu đồ chơi thì thấy Mẫn Tiệp đứng ngay thang máy phía bên phải, chỉ cần cô đi ra thì sẽ thấy ngay.

“Tiệp Nhi, anh vì em mà ly hôn, sao em không nói lời nào đã rời khỏi Milan? Em từng nói chỉ cần anh ly hôn, em sẽ kết hôn với anh sao?”

Giọng nam tức giận hỗn loạn cầu xin, trách Mẫn Tiệp không giữ lời hứa. Mẫn Nhu đứng ngay cửa thang máy, nghiêng mắt nhìn thì thấy bóng người cao lớn nhưng không phải Kỷ Mạch Hằng, trang phục lôi thôi nhếch nhác khiến Mẫn Nhu nhớ tới kẻ lang thang đứng trước Mẫn gia.

Cô đối với cuộc sống của Mẫn Tiệp không hề hứng thú, cũng không tò mò đi bới móc chuyện người khác, cố gắng chống lại cảm giác mệt mỏi, Mẫn Nhu quyết định đi vòng sang trái mua đồ chơi, bên tai vẫn văng vẳng giọng nói mỉa mai của Mẫn Tiệp.

“Kết hôn? Tôi lấy anh, anh cho tôi được gì? Địa vị, những chiếc xe đắt tiền, thẻ vàng vô thời hạn? Anh, một thứ cũng không cho tôi được, thứ anh cho tôi chỉ là nghèo khó, như thế anh còn đủ tư cách lấy tôi sao?”

“Tiệp Nhi, em trước đây không phải như thế, em đã nói, em có thể vì anh...”

“Anh cũng nói đó là trước đây, còn bây giờ, anh đã hai bàn tay trắng, anh cảm thấy gia đình tôi sẽ chấp nhận anh trở nên con rẻ Mẫn gia sao?”

Mẫn Nhu nhẹ nhàng cong môi, mới lúc này còn lưu luyến ân ân ái ái, quay người lại đã vứt bỏ một cách vô tình, đây chính là con người máu lạnh đằng sau dáng vẻ dịu dàng!

“Em mang thai con anh, chẳng lẽ em muốn nó nhận người khác làm cha!”

Mẫn Nhu bình thần bước đi, chợt nghe được mà lòng khiếp sợ, đứa con trong bụng Mẫn Tiệp không phải của Kỷ Mạch Hằng?

Nhớ lại lần đó ở bệnh viện, Kỷ Mạch Hằng vì đứa bé, lần đầu tiên ra tay tát Kỷ Nguyệt Hân. Mẫn Nhu chỉ cảm thấy thật mỉa mai buồn cười, một người đàn ông cao ngạo như thế, khi phát hiện bản thân đeo trên đầu cái nón xanh cực lớn thì gương mặt lạnh lùng của anh ta sẽ trở nên thật khó tưởng tượng, sẽ đen đến mức nào nhỉ?

“Ai nói đứa con trong bụng tôi là của anh? Đứa con của anh đã mất rồi, là tôi ngã từ trên cầu thang xuống khiến nó chết, tôi nằm trên mặt đất, trơ mắt nhìn nó biến mất khỏi cơ thể tôi”

“Cô đừng nói nữa”

Người đàn ông khẽ găm lên cắt ngang câu chuyện Mẫn Tiệp đang kể rất thoải mái. Mẫn Nhu nghe thấy tiếng tay nện vào tường rất mạnh, cảm giác áp lực tựa như con mãnh xà cắn nuốt tiếng nhạc ồn ào ở khu mua sắm.

Mẫn Nhu bàng hoàng, cả người lạnh như băng. Cô biết Mẫn Tiệp không tốt, không nghĩ lại đáng sợ như thế, mượn bữa tiệc rượu đó ra tay giết chết đứa trẻ, giá họa cô hại chết nó, như vậy có thể khiến Kỷ Mạch Hằng oán hận cô, lại danh chính ngôn thuận bảo vệ được sự trong sạch của mình, quay về bên Kỷ Mạch Hằng.

Mẫn Nhu cũng đoán ra. Ban đầu, Mẫn Tiệp không quyết tâm chọn một người đàn ông hoàn mỹ như Lục Thiếu Phàm vì Lục Thiếu Phàm là người thâm sâu khó lường, chút thủ đoạn nhỏ của Mẫn Tiệp chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ. Nhưng Kỷ Mạch Hằng thì ngược lại, vì yêu cô ta nên hai mắt bị mù, bị mê luyến, một người lý trí như Kỷ Mạch Hằng chẳng qua chỉ là đồ ngốc, bị Mẫn Tiệp đùa giỡn như kẻ đáng thương!

Nhưng bây giờ, tất cả đều không liên quan tới cô, không phải sao? Mẫn Tiệp, Kỷ Mạch Hằng, đã trở thành kẻ xa lạ, bên cạnh cô có Lục Thiếu Phàm là đủ. Những điều nghe được hôm nay, cô cũng lười kể lại, huống chi lời cô nói đương sự có tin không?

Mẫn Nhu tự giễu cong khóe môi, không hề ngừng lại, bước nhanh hơn đi về phía quần bán, phía sau xảy ra chuyện gì cô cũng không muốn nghe.

Đi vòng về bên trái, Mẫn Nhu tính đi vào khu đồ chơi, nhưng vô tình bị ai đó đụng vào, cả người nghiêng đi, Mẫn Nhu vịn lấy cửa kính, mà Mẫn Tiệp thì nhìn Mẫn Nhu vẻ mặt khinh miệt trong chớp mắt trở nên biến sắc.

Kinh hoàng quay đầu về phía mình đứng khi này, người đàn ông kia đã bỏ đi, Mẫn Tiệp mới thả lỏng, gương mặt kiêu ngạo nhìn Mẫn Nhu, tựa như con khổng tước kiêu căng mang giày cao gót bỏ đi.

Mẫn Nhu buồn cười nhìn Mẫn Tiệp lắc lắc người, sau đó cô đưa ngón tay cái lên tán thưởng, người mang thai mà còn dám mang giày cao gót 8 thước, chẳng lẽ không lo cho đứa con trong bụng sao?

Có lẽ đứa con đối với cô ta mà nói chẳng qua chỉ là công cụ để nắm giữ đàn ông, cô ta chẳng quan tâm gì con mình.

Mẫn Nhu xoa bụng mình, trên mặt đầy vẻ hạnh phúc. Nếu cô có con, Lục Thiếu Phàm sẽ rất vui, nhớ tới sự “cố gắng” của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu xấu hổ, đẩy cửa kính đi vào khu đồ chơi.

Trên quầy bán có mô hình ultraman lớn nhỏ, Mẫn Nhu cẩn thận xem xét, lại cầm lên không hề có chủ đích, tính hỏi nhân viên bán hàng thì nhìn thấy Mẫn Tiệp đang đứng ngoài cửa tiệm. Cô ta đang gọi điện thoại, nhưng lại nhìn cô, đôi mắt âm hiểm khiến Mẫn Nhu ngẩn người, nhả mày lại. Mẫn Tiệp thấy Mẫn Nhu nhìn thấy cô ta liền xoay người rời khỏi khu đồ chơi.

“Tiểu thư, cô muốn mua đồ chơi gì, tôi có thể giúp cô chọn”

Nhân viên cửa hàng lễ phép hỏi khiến Mẫn Nhu giật mình, đối với hành vi của Mẫn Tiệp cũng không suy nghĩ nhiều, thản nhiên nhếch môi cùng nhân viên cửa hàng thảo luận xem trẻ con thích gì.

Khi Mẫn Nhu cầm đồ chơi rời khỏi khu mua sắm, thì những ánh đèn lóe lên khiến cô không kịp mở mắt, Mẫn Nhu tính lùi về sau thì thấy bản thân bị mọi người vây lấy, bên tai thì nhau mà hỏi:

“Mẫn Nhu, theo một nguồn tin cho biết cô đã cùng một quan chức cấp cao của thành phố A kết hôn, có thể cho chúng tôi biết tin này có thật không?”

“Mẫn Nhu, cô tới mua đồ chơi trẻ em, có phải cô và chồng cô đã có con?”

“Mẫn Nhu... xin cô trả lời vài câu?”

Mẫn Nhu cúi đầu không muốn trả lời bất cứ vấn đề gì, đưa tay đẩy đám ký giả đang vây lấy. Nhưng cô càng muốn đi đám ký giả càng trở nên hưng phấn, ra sức cuồng oanh lạn tạc

Bị chèn ép đến đứng không vững, Mẫn Nhu cảm thấy rất khó thở, âm thanh huyền ảo âm ỉ khiến cô cảm thấy khó chịu, cảm giác buồn nôn không ngừng dâng lên, Mẫn Nhu bị làm cho choáng váng muốn gào lên, cả người mảnh khảnh tránh né không kịp liền bị đẩy cả.

Thất lực mảnh mai bị đôi bàn tay mạnh mẽ giữ lấy, không hề có cảm giác đau như dự tính, Mẫn Nhu từ từ bình tĩnh lại, cơ thể bị bàn tay to đỡ dậy đứng thẳng, cảm giác khó thở cũng thuyên giảm.

“Nơi này là khu kinh doanh, nếu các vị gây ồn ào như vậy, tôi không ngại kêu báo an đuổi các vị ra ngoài”

Một giọng nam trầm thấp vô tình vang lên khiến đám ký giả vô phép phải thu người lại. Mẫn Nhu cũng quay đầu nhìn quanh, thân hình cao lớn rắn rỏi giống như bước tường băng lạnh lẽo đứng kế bên cô, đôi mắt sắc lạnh quét qua đám ký giả.

Là anh ta, anh ta giúp cô? Đây không phải là chuyện lạ trên thế giới đây chứ?

Mẫn Nhu cười nhạt, lui về sau một bước, cố tình duy trì khoảng cách giữa cô và Kỷ Mạch Hân. Anh ta như phát hiện ra thái độ xa lánh của cô, gương mặt hờ hững lướt qua tia lạnh, nhưng vẻ mặt cũng không có chút biến hóa.

Đột nhiên ký giả đưa máy lên, chụp về phía Mẫn Nhu, rồi nở nụ cười toan tính, cuối cùng đưa ra câu hỏi sắc bén.

“Mẫn Nhu, đây là thiếu tổng của Kỷ thị, là vị hôn phu của chị cô, nhưng có người nói cô từng được thiếu tổng của Kỷ thị bao nuôi, xin hỏi chuyện đó có thật hay không?”

Sắc mặt Mẫn Nhu liền trở nên cứng đờ, mối quan hệ giữa cô và Kỷ Mạch Hân số người biết rất ít, ai lại dám dùng những chuyện cũ đã qua này mà bịa đặt sinh sự.

Bao nuôi? Mẫn Nhu trừng mắt tức giận nhìn ký giả vừa hỏi, hận không thể hất máy ảnh trong tay ký giả xuống. Ở bên cạnh Kỷ Mạch Hân ba năm, cô chưa từng dùng tiền của anh ta, tại sao lại nói là bao nuôi?!

“Mẫn Nhu, nghe nói chị cô và Kỷ thiếu từ lúc học đại học đã là một đôi, sau đó bởi vì sự có mặt của cô mà họ chia tay sang nước ngoài du học. Nghe nói sau khi cô lấy được người chồng giàu mới đồng ý để cho chị cô và Kỷ tổng hạnh phúc, xin hỏi đối với những lời này cô có muốn nói gì không?”

Mẫn Nhu nghe ký giả ngấm ngầm hại mình, ý nói cô là kẻ thứ ba. Khi đó, cô giật mình bừng tỉnh, Mẫn Tiệp vừa rời quay lại khu đồ chơi có lẽ không phải ngẫu nhiên, cô ta cầm điện thoại nói chuyện có khi là gọi điện cho phóng viên!

Cô đã toàn tâm toàn ý ở bên cạnh Lục Thiếu Phàm mà Mẫn Tiệp vẫn không muốn buông tha cô, phải đuổi cùng giết tận, chẳng lẽ sợ cô quay về bên Kỷ Mạch Hằng, uy hiếp đến hạnh phúc của cô ta?

Câu chất vấn của kí giả Mẫn Nhu không quan tâm, cô mỉm cười chế giễu nhìn sang Kỷ Mạch Hằng. Nếu như cuộc đời cô không gặp người đàn ông lạnh lùng như thế, biết đâu bây giờ những điều xui xẻo cô gặp phải sẽ giảm đi ít nhiều!

Mẫn Nhu kiềm chế cơn giận mãnh liệt, cố gắng giữ giọng bình tĩnh, hờ hững nhìn đám phóng viên, thản nhiên đáp:

“Tôi chưa từng làm kẻ thứ ba, cũng không nghèo đến mức cần đàn ông bao nuôi. Còn chồng tôi không cần mọi người phải soi mói tới!”

Nói xong Mẫn Nhu nhắc chân phải bước đi, muốn đẩy đám phóng viên đang vây lấy, kết quả khiến cho họ đều xôn xao, tên phóng viên to gan kia lại đặt ra vấn đề khác làm khó cô:

“Nghe nói người chồng bây giờ của cô là đối tượng kết hôn của chị cô, sau đó bị cô giành lấy, ngồi lên trên vị trí phu nhân danh môn, xin hỏi chuyện này thì sao?”

Sắc mặt Mẫn Nhu càng lúc càng khó coi, đám phóng viên cho rằng cô chột dạ, ánh đèn flash lại một lần nữa lóe lên, một cánh tay dài màu đen lướt qua tầm mắt Mẫn Nhu, đám phóng viên hét lên ầm ĩ.

Mẫn Nhu ngẩn người nhìn tên phóng viên bị đánh ngã, khoe môi cũng bị sứt không ngừng chảy máu. Máy ảnh chụp hình cũng vỡ tán loạn, cuộn phim lăn tới chân Mẫn Nhu, tên phóng viên vội vàng bò sang tính nhặt lấy thì bị một đôi giày da dẫm lên.

Người vừa ra tay đánh phóng viên chính là Kỷ Mạch Hằng vẫn đang im lặng đứng bên Mẫn Nhu. Ánh mắt sắc lạnh tức giận nhìn kẻ nằm dưới đất đang liều mạng muốn lấy lại cuộn phim, môi mím chặt, hai mắt lạnh nhử lại, chân dùng sức đè xuống, nghiền nát cuộn phim.

Tên phóng viên không dám tin nhìn thành quả lao động của mình hóa thành hư không, tức giận đứng dậy muốn tranh luận cùng Kỷ Mạch Hằng, nhưng chưa kịp mở miệng thì bị luồng khí lạnh từ trong mắt Kỷ Mạch Hằng tỏa ra làm cho chấn động, hoảng sợ không dám khinh suất.

“Anh là phóng viên của tòa soạn nào?”

Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng nhếch môi, khí lạnh tỏa ra xung quanh rất nguy hiểm. Mẫn Nhu có thể ngửi thấy mùi thuốc súng giằng co giữa hai người, tên phóng viên lúng túng bấu môi, tay che khoe môi bị đánh, căm hận nhìn Kỷ Mạch Hằng, nhặt máy chụp hình lên, quay đầu bỏ đi.

“Mọi người còn lại phải đợi tôi dùng xe đưa các vị về sao?”

Các phóng viên nhìn nhau, trước ánh mắt uy hiếp của Kỷ Mạch Hằng thì đều thức thời lui về, bắt đầu tản ra đi về phía xe mình.

“Mọi người đem cuộn phim trong máy để lại”

Dĩ nhiên đám phóng viên không cam lòng cam nguyện, cho dù bị khí thế của Kỷ Mạch Hằng làm cho hoảng sợ cũng không lập tức thỏa hiệp. Đây là tiêu đề ngày mai của họ, nếu giao nộp, tòa soạn báo ngày mai sẽ bị bệnh loét mũi.

“Một cuộn phim đổi mười vạn, không muốn giao ra cũng không sao, tôi sẽ kêu luật sư gửi đơn kiện đến các tòa soạn ngày mai đăng tin này”

Mẫn Nhu quay đầu nhìn Kỷ Mạch Hằng, từng đường nét lạnh lùng nghiêm túc, môi mím chặt, mày nhăn lại, nhìn đám phóng viên do dự không đưa, không cần phải nhiều lời lại có thể tạo thành áp lực.

Đám phóng viên lấy cuộn phim từ máy ảnh ra, giao cho Kỷ Mạch Hằng: “Kỷ tổng, vậy còn tiền...”

“Bất cứ khi nào cũng có thể tới Kỷ thị lãnh chi phiếu, tôi sẽ dặn thư kí”

“Cảm ơn Kỷ tổng”

Nhìn đám phóng viên mặt mày hớn hở bỏ đi, Mẫn Nhu cười khê, kẻ thức thời là trang tuần kiệt, so với việc đắc tội với Kỷ tổng thì bọn họ muốn có mười vạn kia hơn, cùng lắm quay về tòa soạn nói tin tức là giả, không nhìn thấy Mẫn Nhu, còn tiền vẫn có thể rút vào túi mình.

NHưng Kỷ Mạch Hằng đang làm gì vậy? Lấy tiền để cứu trợ cô? Cô không cần Kỷ Mạch Hằng xuất thủ tương trợ, cả đời cũng không cần!

“Khoản tiền đó, anh cứ kêu thư kí tính hết chi phí, tôi sẽ kêu Chân Ni đem tiền sang gửi trả”

Mẫn Nhu không quay lại nhìn Kỷ Mạch Hằng, cũng không nói lời cảm ơn, lạnh lùng nói xong thì bỏ đi. Phía sau lưng anh ta nói ra thật thản nhiên, nhưng lại không vô tình như bất cứ câu nào khi xưa.

“Không cần, là tôi nợ cô, coi như tôi bồi thường lại”

Mẫn Nhu chậm rãi dừng bước, tay đặt trong túi không khỏi căng thẳng, bồi thường? Ba năm cô bỏ ra chỉ bằng một khoản tiền không nhỏ cũng không lớn, cách bồi thường này chẳng khác gì mĩa mai a!

Kỷ Mạch Hằng không ngờ Mẫn Nhu lại quay đầu, gương mặt lạnh lùng xuất hiện vẻ kinh ngạc, lúc chú ý tới vẻ chế giễu khinh miệt trên gương mặt nhỏ kia, sắc mặt Kỷ Mạch Hằng càng trở nên phức tạp khó dò.

“Vậy cảm ơn ý tốt của Kỷ Tổng, nếu Kỷ tổng cảm thấy bồi thường như vậy còn chưa đủ nhiều, tôi không ngại để tài khoản của mình tăng lên mấy ngàn vạn”

Mẫn Nhu vừa nói xong, dạ dày liền thấy khó chịu, cảm giác buồn nôn dâng lên, mặt cũng tái đi, cơ thể gầy yếu lay động một chút.

“Vẫn ổn chứ?”

Phía sau lưng là lồng ngực cứng chắc, Mẫn Nhu có thể thấy hai bàn tay to đang đỡ lấy vai cô, trên cao là câu hỏi lạnh như băng của Kỷ Mạch Hằng. Mẫn Nhu buồn bực muốn giãy thoát khỏi anh ta, nhưng Kỷ Mạch Hằng không để như cô mong muốn.

“Kỷ Mạch Hằng, anh buông ra, tôi không cần sự quan tâm của anh”

“Tôi đưa cô đi bệnh viện”

Anh ta như không nghe thấy lời cự tuyệt quyết liệt của cô, mặt không biến sắc đỡ cô ra bãi đỗ xe, cô tức giận dùng sức chống đối, trong cơ thể cơn buồn nôn cuộn cuộn khiến cô cúi thấp đầu, mắt không chế không ngừng nôn mửa

Bộ đồ tây màu đen trở nên dơ bẩn, vết nôn ói chiếm một góc bộ đồ. Dù Mẫn Nhu cảm thấy có lỗi nhưng vẫn không biểu lộ ra, chỉ hừ lạnh liếc nhìn vẻ mặt sa sầm của Kỷ Mạch Hằng, đe dọa nói:

“Nếu anh không buông ra, tôi sẽ tiếp tục ói lên người anh!”

Kỷ Mạch Hằng nhìn đôi mắt kiên cường của Mẫn Nhu, môi khê mím nhưng không buông cô ra, vẫn khư khư cố chấp đỡ cô đi về bãi đỗ xe, chân bước nhanh hơn so với lúc này.

“Anh muốn làm gì đây, tôi đã nói không cần anh lo mà!”

Mẫn Nhu ghét bỏ, muốn đẩy tay Kỷ Mạch Hằng đang để trên vai cô ra, nhưng anh ta lại dùng sức không để cô thoát. Kỷ Mạch Hằng cúi đầu nhìn hai mắt đầy hiềm khích của Mẫn Nhu, không vì thái độ bất lịch sự của cô mà tức giận.

“Nếu như cô cứ tiếp tục ầm ĩ như vậy, tôi sẽ bế cô đi”

Dáng vẻ nghiêm túc của Kỷ Mạch Hằng không giống như đang đùa, vẻ mặt Mẫn Nhu cứng đờ, thôi không giãy giụa, nhưng cũng không cho phép Kỷ Mạch Hằng chạm vào người.

“Vậy anh buông tôi ra đi, tôi tự đi, không cần anh đỡ tôi đâu”

Cô đã từng hi vọng anh ta quan tâm tới cô, ngay cả trong mơ cô cũng muốn anh ta ôm mình, như vậy những điều cô bỏ ra mới xứng đáng. Lúc này, anh ta ở bên cô, ôm cô nhưng cô hoàn toàn cảm thấy khó chịu, giống như hai kẻ xa lạ chạm vào nhau, khiến cô chỉ muốn tránh xa khỏi anh ta một chút.

Khi cô vẫn chưa hết kinh ngạc, Mẫn Nhu nhìn thấy Kỷ Mạch Hằng đi về phía cô, trong tay mang theo một cái hộp, Mẫn Nhu cũng nhận ra nhãn hiệu Ottoman Polo.

“Cô thay giày đi”

Mẫn Nhu quan sát nét mặt của Kỷ Mạch Hằng, trên gương mặt anh tuần ấy ngoại trừ sự lãnh đạm hờ hững thì không còn thái độ khinh thường khi nhìn cô như trước. Anh ta đối xử với cô như người bình thường, vẫn duy trì tính cách lạnh lùng của mình.

Anh ta từ trong hộp lấy ra một đôi giày đế bệt, gót giày còn chống trượt. Anh ta cúi người để giày sang bên chân cô, Mẫn Nhu vẫn giữ thái độ đề phòng lạnh lùng, Kỷ Mạch Hằng nhìn chằm chằm vào giày cao gót của cô thấp giọng nói:

“Phụ nữ có thai mang giày cao gót đối với thai nhi sẽ không tốt”

Kỷ Mạch Hằng giải thích như thế khiến Mẫn Nhu chợt nhớ tới Mẫn Tiệp mang giày cao gót 8 phân đi lại khắp nơi, cô liếc mắt nhìn biểu hiện kì quái của Kỷ Mạch Hằng. Hôm nay, Kỷ Mạch Hằng có phải uống nhầm thuốc, sao lại sẵn sóc quan tâm người phụ nữ mà trong lòng anh ta cho rằng là độc ác?

Bị ánh nhìn cảnh giác chằm chằm của cô làm ất tự nhiên, gương mặt Kỷ Mạch Hằng hơi nghiêng sang bên, đôi mắt nhìn xa xăm sang chỗ khác nhưng dáng người sừng sững bất động lại như giám sát ép cô mang đôi giày vào.

“Dù cô có ghét tôi, cũng nên lo cho đứa con trong bụng mình chứ!”

Mẫn Nhu mím chặt môi, xoa xoa bụng mình, nhìn chiếc giày nằm dưới sàn rồi đưa mắt nhìn sang Kỷ Mạch Hằng: “Giày này bao nhiêu tiền tôi trả lại cho anh”

Mẫn Nhu bình thản nói không hề mang theo chút tình cảm cá nhân. Kỷ Mạch Hằng quay đầu lại, đón lấy đôi mắt quật cường sáng lóe của Mẫn Nhu, sâu trong mắt lướt qua một tia sáng mà Mẫn Nhu không hiểu được.

“Mẫn Nhu, không cần phải rạch ròi mọi chuyện như thế”

“Tôi chỉ không muốn mắc nợ anh bất cứ chuyện gì”

Lời phản bác nhanh chóng của Mẫn Nhu khiến cho gương mặt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng trong chớp mắt trở nên cứng đơ. Cô cũng không để tâm nhiều, cúi người lật xem đáy giày, quả nhiên như cô đoán, ở dưới đáy giày có băng giá nhỏ.

Mẫn Nhu tháo giày cao gót ra, đem đôi bàn chân trắng xỏ vào đôi giày đế bệt, thản nhiên nói:

“Tôi thay xong giày sẽ trả tiền cho anh, anh chờ một lát”

Chiếc giày hơi rộng, Mẫn Nhu bước trên đất, phía gót giày vẫn còn có thể bỏ một ngón tay vào, lòng mảy nhú lại, ngẩng đầu lên thì đã không thấy Kỷ Mạch Hằng đâu cả, chẳng lẽ lợi dụng lúc cô thay giày liền không nói tiếng nào bỏ đi?

Mẫn Nhu nhìn đôi giày mới, chân mảy càng nhú chặt, dù Kỷ Mạch Hằng xuất phát từ mục đích gì, một lần rồi hai lần ra tay giúp cô, cô đều không muốn cùng anh ta dây dưa!

Mẫn Nhu cầm lấy hộp giày, nhớ hiệu của nó, đang tính gọi cho Chân Ni thì thấy Lục Thiếu Phàm đi vào cửa bệnh viện, bước chân tất bật nhưng không mất đi sự tao nhã, mái tóc đen hỗn loạn. Khi anh đến gần, Mẫn Nhu có thể nhìn thấy lớp mồ hôi trên trán Lục Thiếu Phàm.

Về mặt hờ hững thay bằng nụ cười tươi, khi anh ôm cô vào lòng mùi hương bạc hà xông vào mũi, quanh quần xung quanh mũi cô. Mẫn Nhu nghe tiếng tim đập dồn dập của Lục Thiếu Phàm, tay cũng ôm lấy lưng áo của anh, cô ỷ lại tựa vào ngực anh.

“Chúng ta về nhà thôi”

Mẫn Nhu ở trong lòng Lục Thiếu Phàm buồn buồn nói, hai mắt nheo nheo lười biếng, trong lòng cảm thấy hạnh phúc và vui sướng không thể diễn tả thành lời. Cô muốn cho tất cả mọi người biết tin tốt này!

Lục Thiếu Phàm dịu dàng hôn lên trán cô, ngón tay thon dài vuốt nhẹ ót cô, cứng chịu nói:

“Tất cả đều nghe theo em, nhưng trước khi đi, em đổi giày đi”

Khi Lục Thiếu Phàm buông cô ra, Mẫn Nhu mới thấy trên tay Lục Thiếu Phàm cầm hộp giày, không ngờ lại cùng nhãn hiệu với cái Kỷ Mạch Hằng vừa mua. Lục Thiếu Phàm cũng thấy đôi giày mới trên chân Mẫn Nhu, đôi mắt nghiêng nghiêng nhìn hộp giày nằm trên ghế, không khí xung quanh liền trở nên lúng túng.

Mẫn Nhu lo lắng nhìn gương mặt bình thản của Lục Thiếu Phàm, cô đang tính giải thích thì Lục Thiếu Phàm lại đi trước một bước, ngồi xổm xuống, mở hộp giày, ngược mặt lên nhìn Mẫn Nhu nói:

“Nếu giày không vừa chân thì lúc mang sẽ không thoải mái, em đổi đôi khác đi”

Lục Thiếu Phàm dùng đôi mắt chứa chan tình cảm nhìn cô, một luồng sáng ấm áp yêu thương lan tỏa, Mẫn Nhu dõi theo đôi mắt đen trong suốt của anh không hề nhận ra tia bất thường, liền gật đầu, ngoan ngoãn ngồi lại trên ghế.

Đôi bàn tay to trắng kia giống như chính anh, mỗi cử động đều toát lên vẻ cao quý tao nhã, bây giờ lại nguyện ý vì cô làm rất nhiều chuyện được coi là mất hình tượng đàn ông.

Mẫn Nhu chăm chú quan sát người đàn ông ngồi xổm trước mặt cô, bàn tay to với từng khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng cởi giày, sau đó mang đôi giày vừa chân vào cho cô, động tác như mây bay nước chảy rất lưu loát và liên tục, giống như hai người trời sinh ra đã là như thế.

“Đứng lên đi, xem có vừa không?”

46. Chương 47

“Mẫn tiểu thư, tôi nghĩ cô nên khoa phụ sản ở lầu hai để kiểm tra”

Sau khi nghe Mẫn Nhu kể về bệnh trạng, bác sĩ nội khoa cười cười gật đầu, ánh mắt nhìn xuống bụng Mẫn Nhu, sau đó nhìn người đàn ông lạnh lùng đứng phía sau.

“Vị tiên sinh này, vợ anh có lẽ đã mang thai”

Mẫn Nhu nghe bác sĩ nói kết quả khám ngoài cảm giác kinh ngạc mà còn cả bất mãn. Cô không muốn con của mình và Lục Thiếu Phàm liên quan tới Kỷ Mạch Hằng, cô cũng không quay đầu nhìn phản ứng của Kỷ Mạch Hằng, trực tiếp nói với bác sĩ.

“Cảm ơn bác sĩ, nhưng có lẽ bác sĩ hiểu lầm rồi, anh ta chẳng qua tốt bụng đưa tôi tới bệnh viện, không phải chồng của tôi”

Mẫn Nhu đứng dậy đi ra khỏi cửa, ánh mắt Kỷ Mạch Hằng nhìn cô với ý nghĩa sâu xa. Cô coi như không thấy, nhưng cũng không chịu được cơn kích động vội vàng đi tới khoa phụ sản. Bây giờ cô chỉ nghĩ tới một việc, cô có mang thai thật không?

“Mẫn tiểu thư, cô đã mang thai bốn tuần rồi, xin chúc mừng cô”

Giọng nói vui mừng của bác sĩ phụ sản vẫn còn quanh quẩn bên tai. Mẫn Nhu từ từ bước ra khỏi phòng, tay đặt trên bụng, gương mặt nhỏ nhắn chậm chậm hiện lên vẻ hạnh phúc, đôi mắt lóe lên tình yêu của người mẹ.

Tin này người đầu tiên cô muốn chia sẻ là Lục Thiếu Phàm, cô lấy di động từ túi ra, không ngờ điện thoại liền rung lên, nhìn tên người gọi hiện trên màn hình, Mẫn Nhu không hề nghĩ ngợi liền nhấn nút trả lời.

“Thiếu Phàm, khi nào anh về nhà?”

Giọng nói gấp gáp của Mẫn Nhu làm cho Lục Thiếu Phàm hơi khựng lại, nhưng anh liền cười khẽ có vẻ cười cô, giọng nói rỏ rất mang theo giọng mũi nhỏ, đầy mà gọi cảm:

“Sao vậy, em nhớ anh sao?”

“Phải”

Mẫn Nhu trả lời ngắn gọn rõ ràng khiến cho Lục Thiếu Phàm giật mình quên cả trả lời, tiếng cười lại từ đầu dây truyền tới, Mẫn Nhu ngừng thở, cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh nhất nói:

“Em mang thai”

Bên trong điện thoại chỉ còn tiếng im lặng, Mẫn Nhu bất động đứng ở hành lang, đôi mắt nhìn về phía ánh sáng nơi cuối đường, cảm xúc dâng trào, môi cong lên.

“Vậy em ... về nhà trước?”

Mẫn Nhu đi về trước, bước chân chậm chậm, thử đoán xem Lục Thiếu Phàm sẽ nói gì, tiếng cười khê có thể nghe ra cô đang rất vui.

“Được.”

Lục Thiếu Phàm trả lời khiến Mẫn Nhu bật cười thở dài, không nói thêm nữa, cô cúp điện thoại. Nhưng chưa kịp bỏ điện thoại trở lại vào túi xách tiếng chuông lại vang lên, Mẫn Nhu cũng đoán được là ai gọi tới.

“Đứng ở đó, anh tới bệnh viện đón em”

Thì ra trên thế giới này vẫn còn có chuyện có thể khiến người tỉnh táo lý trí như Lục Thiếu Phàm bị kinh ngạc. Mẫn Nhu nghe trong điện thoại tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng hít thở hỗn loạn, cô cup mắt xuống cười ngọt ngào, nghe theo lời anh liền đứng yên lại.

“Em đang ở bệnh viện nhân dân, anh không phải còn đi làm sao, nếu bỏ đi có tốt không?”

Mẫn Nhu nghe tiếng giày da chạm xuống cầu thang, thậm chí cô còn tưởng tượng ra Lục Thiếu Phàm đang chạy từ cầu thang hơn mười tầng lầu xuống dưới, ngay cả việc chờ thang máy vài giây cũng không chịu được.

“Còn một tiếng nữa là tan tầm, anh cùng đã giao việc cho thư kí, em đứng ở đó đi đừng đi đâu cả”

Giọng nói mừng rỡ đầy kích động của Lục Thiếu Phàm, tràn đầy yêu thương cứng chui. Mẫn Nhu mỉm cười thở dài:

“Lục Thiếu Phàm, em không phải là con búp bê dễ vỡ, anh về thẳng nhà đi, em tự mình bắt xe về”

Lục Thiếu Phàm không cho cô cơ hội cự tuyệt liền dứt khoát cúp điện thoại. Mẫn Nhu nhìn màn hình tối đen, trái tim như bao phủ một lớp mặt ong đầy hạnh phúc, từ từ đi tới ghế đá công cộng bên ngoài bệnh viện. Nếu Lục Thiếu Phàm tới đón cô thì cô cũng không cần vội vàng.

Mẫn Nhu buồn chán ngồi trên ghế, lâu lâu lại xoa bụng mình, trong đầu không ngừng hình dung tiểu sinh mệnh sẽ như thế nào, sẽ xinh xắn như Đậu Đậu, sau khi lớn lên cũng là sát thủ tình trường?

Mẫn Nhu nhìn theo những đứa trẻ nhỏ đang đứng trước quần đấng kí, Mẫn Nhu không kiềm được liếc nhìn vài lần, trong đôi mắt là luồng sáng nhu hòa mơ màng, cô thu hồi ánh nhìn nghiêng mặt thì thấy Kỷ Mạch Hằng từ xa đi tới.

oOo

Lục Thiếu Phàm cẩn thận đặt hai chân cô xuống đất, giúp cô chỉnh lại giày, sau đó ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đầy áp sự che chở, hai mắt đen láy tha thiết nhìn cô, cười nhẹ.

Mẫn Nhu không đứng dậy ngay, bên môi nở nụ cười tự nhiên, lấy khăn tay từ trong túi ra, cúi người dịu dàng lau sạch vết mồ hôi trên trán anh. Ánh mắt di chuyển, vừa vịn nhìn thấy đôi mắt chăm chú của anh, môi cong lên, thu khấn lại, hài lòng nói:

“Được rồi”

Mẫn Nhu cười tủm tỉm muốn đứng dậy, cả người liền bị một bàn tay to giữ lại, giữa răng và môi là một mùi hương mát mẻ quen thuộc, dịu dàng áp lên môi cô, ôn nhu hôn cô, phía sau cổ là bàn tay khô ráo ấm áp của anh, ngăn chặn đường lui của cô.

Khi anh buông cô ra, Mẫn Nhu hé miệng thở gấp, đôi mắt quỳnh rũ đảo nhìn xung quanh, bên tai là tiếng cười vui vẻ của Lục Thiếu Phàm, đôi mắt đen nhánh của anh không ngừng xuôi chảy thứ tình cảm sâu nặng.

Đôi môi mỏng hạ xuống trán cô, vuốt mái tóc dài, thưởng thức dáng vẻ thẹn thùng của cô, thúc giục:

“Sao vẫn chưa đứng dậy? Em muốn anh công em sao, bà xã?”

Rõ ràng là anh ôm cô không chịu buông ra, ngăn không cho cô đứng dậy, nhưng giọng nói cùng biểu hiện nghiêm túc kia lại khiến cô không thể làm gì được anh, chỉ ngại ngùng trừng mắt nhìn, giận dữ đứng lên.

“Cẩn thận một chút, coi chừng ngã con chúng ta”

Cánh tay dài của Lục Thiệu Phàm quấn qua eo Mẫn Nhu, cơ thể cao to hòa cùng bộ tây trang màu đen, gương mặt anh tuần đầy ý cười, ôm lấy cô, cả người toát lên vẻ mê hoặc. Mẫn Nhu quét nhìn ánh mắt hâm mộ của y tá khi lướt qua Lục Thiệu Phàm, cô chủ động vòng lấy cổ anh, hừ nói:

“Ông xã, con trai chúng ta đói rồi, về nhà ăn thôi”

“Em làm sao mà biết là con trai, anh vẫn mong là con gái”

Lời nói sâu xa của Lục Thiệu Phàm của Mẫn Nhu cảm thấy khó hiểu, lông mi dài nhướng lên ghé sát vào vành tai Mẫn Nhu, môi như có như không chạm vào, mập mờ lắm bầm: “Như vậy, chúng ta có thể sinh thêm một đứa nữa”

Gương mặt Mẫn Nhu đột nhiên đỏ như máu, hai mắt mở to, lên án người chồng gian xảo của mình:

“Lục Thiệu Phàm, anh...”

Bàn tay đang vươn ra chỉ bị cảm giác ấm áp bao lấy, Lục Thiệu Phàm ôm lấy cô siết chặt, một tay cầm lấy túi xách cùng đôi giày cao gót của cô, anh chưa từng cảm thấy làm như thế sẽ mất đi khí chất cao quý của mình.

“Bà xã, còn đôi giày kia thì sao?”

Mẫn Nhu tự nhiên biết Lục Thiệu Phàm đang nói tới đôi giày nào, cô thoát khỏi cái ôm của Lục Thiệu Phàm, nhặt giày lên cẩn thận để nói vào hộp, đẩy nắp lại, xoay trở lại trong lòng Lục Thiệu Phàm, nhưng không hề cầm lấy hộp giày kia.

“Thứ đó vốn dĩ đã không hợp với em mang theo chỉ tăng thêm phiền não, chẳng bằng cứ để nó lại đây, để nó tìm được chủ nhân chân chính của nó”

Người ở bên cạnh cô thích hợp nhất chính là Lục Thiệu Phàm, như vậy cần gì phải chọn lựa thứ khác, huống chi, Kỷ Mạch Hằng cũng không yêu cô? Cô cần gì phải vì một người ngoài mà làm tổn thương người đàn ông mình yêu?

Ánh mắt Lục Thiệu Phàm nhìn cô so với lúc này càng sáng hơn, khóe miệng kéo lên tạo thành đường cong vui vẻ, bàn tay giữ chặt eo cô, giọng nói nhẹ nhàng sung sướng.

“Chúng ta về nhà thôi”

“Cô gái kia rất giống Mẫn Nhu a”

“Lần trước tôi cũng thấy cô ấy ở bệnh viện, người đàn ông bên cạnh hình như là thị trưởng của chúng ta, lần trước bị thương nên phải nằm viện”

Y tá đứng ở quầy tiếp tân không ngừng bàn tán, đề tài chính là Mẫn Nhu và Lục Thiệu Phàm vừa bỏ đi.

“Không phải Mẫn Nhu đã kết hôn sao? Chẳng lẽ là lấy thị trưởng chúng ta, không thể nào?”

“Nói không chừng chính là vậy, cô xem tuần nam mỹ nữ xứng đôi như thế, đứng bên cạnh nhau thật đẹp đôi”

Phía trước ghế đá không có bóng người ngồi, một đôi giày da màu đen chột dừng lại, đôi mắt sâu hoắm nhìn chăm chú hộp giày, sống mũi cao thẳng hạ thấp, môi hơi mím lại, trên bàn tay to còn cầm một ly nước nóng đang bốc khói.

47. Chương 48

Chiếc xe thể thao đi vào đại viện, từ xa, Mẫn Nhu nhìn thấy phía trước Lục gia có mấy chiếc xe ngừng lại, còn có người mang thứ gì đó từ trong xe ra đi vào Lục gia.

Mẫn Nhu quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm, anh cũng liếc mắt nhìn cô, không nói gì cả, khước miệng vẫn là nụ cười thản nhiên có vẻ rất hài lòng nhưng cũng chút bất đắc dĩ. Lục Thiếu Phàm chậm rãi lái xe vào bãi đỗ Lục gia.

Khi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm đi vào nhà thì thấy những chiếc hộp giấy chất chồng thật cao. Di Mai và những người giúp việc cũng bận rộn tay chân, trong tay cầm đủ các loại hộp quà tặng. Bà Lục từ trong bếp đi ra, trong tay bưng chén canh nóng hổi, vừa thấy Mẫn Nhu thì gương mặt thanh lịch của bà nở nụ cười vui sướng.

“Tiểu Nhu về rồi à, mau lại đây, nhân lúc canh còn nóng mau uống đi!”

“Nhìn con kia, nên bồi bổ một chút, nếu không đến lúc đó lại bị thiếu dinh dưỡng đối với cả mẹ lẫn con đều không tốt.”

Tin Mẫn Nhu mang thai chắc bà Lục đã biết, rõ ràng Lục Thiếu Phàm đã thông báo. Nếu không bây giờ bà Lục đã ở trong công ty chứ không ở trong bếp nấu canh cho cô.

Lục Thiếu Phàm cười khê kéo Mẫn Nhu đến trước bàn ăn. Trước thái độ ân cần của bà Lục, Lục Thiếu Phàm để Mẫn Nhu ngồi xuống ghế, chủ động cầm lấy cái muỗng và chén từ tay bà Lục, cử chỉ ưu nhã giúp Mẫn Nhu múc một chén canh.

“Nếu chưa ăn cơm trưa thì húp canh nhiều một chút, đây là món xương bò hầm thượng hạng đối với phụ nữ đang mang thai rất có ích”

Ánh mắt bà Lục thiết tha nhìn, Mẫn Nhu miễn cưỡng húp vào ngậm, nhưng vừa vào dạ dày thì một cảm giác khó chịu dâng lên, canh trong miệng vẫn chưa kịp nuốt vào thì đã muốn ói ra hết.

“Có phải em khó chịu chỗ nào không?”

Mẫn Nhu khó chịu nhíu mày, một tay che miệng, một tay đẩy cái ghế, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh. Phía sau là tiếng bước chân bám theo sát của Lục Thiếu Phàm, còn có tiếng hỏi lo lắng của anh.

“Mang thai chính là như thế, đây là phản ứng bình thường khi mang thai. Vợ của con so với phụ nữ mang thai bình thường thì phản ứng nặng hơn, không có gì phải lo đâu!”

Mẫn Nhu nôn xong, mệt mỏi đi ra khỏi phòng vệ sinh. Ra tới cửa thì thấy bà Lục nói cho Lục Thiếu Phàm nghe, còn Lục Thiếu Phàm hiển nhiên không an tâm, nghe tiếng cửa mở liền mặc kệ bà Lục đi lên trước, ôm lấy Mẫn Nhu đang tái nhợt lo lắng xem xét từ trên xuống dưới.

“Vẫn còn khó chịu sao? Nếu không anh đưa em đi bệnh viện khám thử?”

Vừa thấy Lục Thiếu Phàm tính đưa Mẫn Nhu đi ra ngoài, bà Lục vội ngăn lại, kéo tay Mẫn Nhu dẫn cô đến bên bà, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lục Thiếu Phàm không được dính vào, sau đó nhìn di Mai đang sắp xếp mấy hộp quà nói:

“Di Mai, đem hộp vitamin B11 do nhị phụ nhân mang tới đây”

Mẫn Nhu nhìn hộp quà đầy trên đất, đều là thực phẩm dinh dưỡng dành cho phụ nữ có thai, hơn nữa từ khi cô vài cửa còn có mấy cảnh vệ viên mặc quân trang hoặc đồ tây đen ra vào, trong tay đều là đồng thuốc bổ kì dị.

Từ lúc cô biết mình mang thai đến giờ chưa quá hai tiếng, không ngờ hàng loạt quà cáp thuốc bổ đã đưa tới cửa, chứng tỏ tin tức được truyền đi rất nhanh.

Bà Lục đưa Mẫn Nhu vào phòng khách, Lục Thiếu Phàm vẫn bám sát theo sau, đáng vẻ cẩn trọng. Bà Lục dừng lại nhìn Lục Thiếu Phàm, sắc giọng nói:

“Nếu đã hiểu rồi còn không mau đi làm, để con dâu trong nhà chẳng lẽ còn sợ mất?”

“Phải đó thiếu gia, kinh nghiệm của phu nhân rất nhiều, biết thiếu phu nhân mang thai, phu nhân cố ý lót gạch chống trơn xuống nền, chuẩn bị đổi gạch trong phòng tắm, mấy tấm thảm kia phu nhân tính trải trên cầu thang tránh để thiếu phu nhân bị trượt.”

Theo tay chỉ của dì Mai, Mẫn Nhu nhìn đồng hộp chất ngoài cửa, bên cạnh còn có các tấm thảm lớn, theo cách nói của dì Mai tất cả những thứ này là do bà Lục mua riêng vì cô...

“Mau uống vài viên Vitamin B11 đi, cảm giác buồn nôn sẽ bớt đi sau đó rồi ăn tiếp”

Bà Lục cầm ly nước ấm, trong lòng bàn tay còn có vài viên thuốc, dịu dàng dặn dò Mẫn Nhu:

“Mẹ hôm nay không đi làm, buổi chiều mẹ sẽ nói cho con biết một số việc nên chú ý khi mang thai, giúp con chuẩn bị tư tưởng trước, tránh để sau này phải luống cuống tay chân”

“Dạ, cảm ơn mẹ”

Mẫn Nhu uống vitamin B11 xong, bà Lục hài lòng gật đầu, vỗ vỗ tay cô, sau đó nhìn Lục Thiếu Phàm nói:

“Thiếu Phàm, lát nữa con gọi cho họ hàng, họ gửi quà nhiều như thế chúng ta cũng nên cảm ơn”

Ánh mắt Lục Thiếu Phàm từ đầu tới cuối chỉ nhìn Mẫn Nhu, nghe bà Lục nhắc nhở, khóe môi cong lên đầy ý cười, tính đứng dậy bỏ đi thì tay bị Mẫn Nhu giữ lấy. Lục Thiếu Phàm cúi đầu, thấy ánh mắt đầy ân cần của Mẫn Nhu.

“Anh vẫn chưa ăn trưa, ăn xong rồi hãy đi làm”

Mẫn Nhu bị Lục Thiếu Phàm nhìn chăm chú đến phát ngượng, vội vàng che ly nước, quay sang thấy bà Lục và dì Mai cười mập mờ, liền cảm thấy bối rối vội vàng đi vào trong bếp. Lục Thiếu Phàm vẫn cười dễ hiểu, ôm lấy bả vai cô ngồi xuống.

Lục Thiếu Phàm vừa đi không lâu, bà Diệp liền nghe tin chạy tới, thấy bà Lục và Mẫn Nhu đang ngồi trong phòng khách liền mừng rỡ kéo Mẫn Nhu đứng lên nhìn từ trên xuống dưới:

“Bà thông gia, tiểu Nhu gây quá, xem ra phải nhờ bác sĩ dinh dưỡng giúp con bé điều chỉnh, nếu không tới lúc sinh con sẽ không chịu nổi!”

Bà Lục đồng ý xoa cằm, sau đó hai người cùng nhìn chăm chăm cơ thể mảnh mai của Mẫn Nhu, nhíu mày suy nghĩ sâu xa nói:

“Tôi cũng nghĩ vậy, đợi ổn định rồi, cũng nên tham gia khóa học yoga, nghe nói có chương trình dành cho phụ nữ mang thai”

“Giáo dục trẻ con thì phải uốn nắn từ nhỏ, tôi có đến tiệm sách mua ít sách dưỡng thai và vài đĩa nhạc, lúc tiểu Nhu mang thai có thể vừa nghe nhạc vừa đọc sách. Phải rồi, bà thông gia, y phục chống phóng xạ có mua không? Hiện tại nhà sử dụng điện đều bị phóng xạ, chúng ta cũng nên chuẩn bị”

Bà Diệp nhắc nhở khiến bà Lục bừng tỉnh vội gọi dì Mai tới phân phó gì đó, sau đó lại thấy lo muốn đích thân đi mua, nhưng nhìn sang Mẫn Nhu thì lại lo lắng.

Bà Lục và bà Diệp khiến cô cảm nhận được sự ầm áp của tình thân, thấy hai vị trưởng bối còn do dự, Mẫn Nhu thân thiện cười nói:

“Mẹ và mẹ, hai người đi đi, trong nhà còn có dì Mai mà? Con cũng mệt rồi, muốn trở về phòng ngủ, sẽ không đi đâu cả”

Bà Lục và bà Diệp an tâm đứng dậy, cầm túi xách vui vẻ bàn luận chuyện mang thai, vội vã đi ra ngoài, trước khi đi không quên dặn dì Mai chăm sóc Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu nhìn căn biệt thự đã trở nên yên tĩnh, cười nhẹ tựa vào ghế sofa, tay xoa xoa bụng một lần nữa, gương mặt xuất hiện vắng vẻ hạnh phúc.

Con của cô sẽ không dẫm vào vết xe đổ của mẹ nó, sẽ có gia đình hạnh phúc, có cha mẹ, có ông nội bà nội, có chú có bác...

Trong đầu Mẫn Nhu chợt hiện lên cái tên Mẫn Chí Hải, ông ngoại của đứa trẻ, cô cũng nên báo cho ông biết, nhưng hai mẹ con Mẫn gia kia nếu biết cô mang thai chắc sẽ lại làm ầm ĩ lên?

Thay vì để cho hai nhà xáo xáo cả lên, chẳng bằng giữ bí mật. Mẫn Nhu đem điện thoại giữ trong tay đặt xuống trở lại, vừa rút tay về thì tiếng chuông vang lên.

Mẫn Nhu thấy trên màn hình xuất hiện số điện thoại văn phòng của Mẫn Chí Hải, mặc dù không biết ông tìm cô có mục đích gì nhưng cô vẫn bắt.

“Cha, cha tìm con có việc gì sao?”

Mẫn Nhu bẽn lẽn chào hỏi khiêm tốn lễ phép nhưng cũng mất đi sự thân mật giữa cha con, Mẫn Chí Hải cũng nhận ra thái độ xa lánh của Mẫn Nhu, chốc lát hơi lúng túng, im lặng vài giây rồi nói:

“Tiểu Nhu con ở Lục gia vẫn khỏe chứ? Sau khi kết hôn sao không về nhà, khi nào thì cùng Thiếu Phàm về một chuyến?”

Giọng nói Mẫn Chí Hải ôn hòa rõ ràng, bên trong cất chứa vẻ mệt mỏi uể oải. Mẫn Nhu nhớ tới lời Lục Thiếu Phàm nói, Diệp Vân Thao sẽ không đơn giản buông tha Mẫn gia, liệu có phải bây giờ đã ra tay?

“Tiểu Nhu, hai ngày nữa là sinh nhật 50 tuổi của cha, cha sẽ tổ chức tiệc ở khách sạn, nếu con và Thiếu Phàm có rảnh thì cùng tới!”

Mẫn gia, cô tuyệt đối không quay về, nhưng thái độ ăn nói khép nép mời mọc của Mẫn Chí Hải khiến cô không thể hoàn toàn quyết tâm, chỉ đành thở dài nói:

“Cha, việc này con phải hỏi Thiếu Phàm, khi anh ấy đi làm về con sẽ nói cho anh ấy biết, sau đó sẽ báo lại cho cha được không?”

Mẫn Chí Hải cũng không cưỡng ép Mẫn Nhu, thở dài, vài giây sau mới nói.

“Vậy cứ như thế đi, ở Lục gia phải tự biết chăm sóc mình, biết chưa?”

“Vâng, hẹn gặp lại cha”

Mẫn Chí Hải cúp trước vài giây, ông cũng không nhắc đến cuộc sống ở Mẫn gia. Mẫn Nhu mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương, không muốn phí sức dây vào mối ân oán giữa Mẫn gia và Diệp gia, rồi cô kéo chăn, nằm trên ghế vờ nhắm mắt ngủ.

Đến tối, ngay cả Lục Tranh Vành thần long kiến thủ bất kiến vĩ cũng quay về, sự ấm áp yên tĩnh nơi bàn ăn cũng vì sự có mặt của ông mà trở nên náo nhiệt.

“Thái công, Đậu Đậu sẽ có em trai a!!”

Đậu Đậu ngẩng gương mặt nhỏ bé hồng hào lên, hai mắt đen thuần khiết, ngồi kế bên Mẫn Nhu, bàn tay bụ bẫm xoa xoa bụng Mẫn Nhu, rồi như tên trộm nhỏ giọng nói với Lục Tranh Vành:

“Bà nội còn bảo, Đậu Đậu phải nhỏ tiếng nếu không sẽ dọa em trai cháu chạy mất. Cho nên, thái công cũng phải bắt chước Đậu Đậu, nếu không em trai sẽ không thích thái công đâu”

Tối nay tâm trạng Lục Tranh Vành rất tốt, tuy vẻ mặt vẫn nghiêm trang nhưng khi nhìn về phía cô cũng mang theo chút hiền hậu của người hậu bối, nhất là khi chú ý tới bụng cô lại vừa lòng gật đầu liên tục.

“Haha, không hổ danh là tôn tử của Lục Tranh Vành, quả nhiên không bôi nhọ danh tiếng Lục gia ta”

Tiếng cười sảng khoái của Lục Tranh Vành khiến Mẫn Nhu bối rối, còn Lục Thiếu Phàm lại cười ôn hòa, tay gấp thức ăn không hề ngừng lại, trong bát cơm Mẫn Nhu thì đã hình thành một ngọn núi nhỏ.

“Ăn thế này làm sao đủ chất dinh dưỡng”

Lục Tranh Vành nhìn rau xanh trong chén Mẫn Nhu, bắt măn nhường mảy, vẻ mặt đen lại nhìn đồng hồ ăn chuẩn bị cho phụ nữ mang thai, hướng về phía bà Lục nói:

“Chi Duyên, Tiểu Nhu nên ăn gì đó để bồi bổ, ăn mấy thứ này không có dinh dưỡng đâu”

Bà Lục khó xử nhìn những đồ ăn phong phú trên bàn, hôm nay bà đã cố tình gọi điện cho bác sĩ dinh dưỡng, bảo dì Mai đi chợ mua đồ về, sao lão gia tử lại bảo thức ăn này không dinh dưỡng?

Mẫn Nhu biết bà Lục tốn không ít sức vào bữa ăn này, đang tính lên tiếng hóa giải sự lúng túng cho bà Lục, thì tiếng xe tắt máy bên ngoài cửa thu hút.

Đã trễ thế này, Lục gia còn có khách sao?

Mẫn Nhu tò mò quay đầu lại, thì thấy bóng người cao lớn bước vào căn biệt thự. Dáng người cao ráo mạnh mẽ, da ngăm đen, đầu cạo trọc, nhìn những đặc điểm đó cũng biết họ là ai. Chỉ là khi cô nhìn qua thứ đồ cầm trên tay họ thì ngạc nhiên, nghi hoặc đưa mắt về phía Lục Thiếu Phàm, người ngồi sau cũng chỉ lắc đầu cười khỏ, dời mắt nhìn sáng Lục Tranh Vành.

“Tham mưu trưởng xin chào, chào Lục phu nhân, Lục thị trưởng, chị dâu!”

Giọng nói vang vọng khiến Đậu Đậu sợ hãi rúc vào lòng Mẫn Nhu, sau đó tò mò nghiêng đầu, nhìn người đàn ông mạnh mẽ, sau đó ngược nhìn Mẫn Nhu, hỏi:

“Mẹ à, chú đó tới bán gà và chim sao?”

Mẫn Nhu lén che miệng Đậu Đậu lại, xấu hổ kéo môi, hy vọng vị quân nhân này không nghe thấy lời Đậu Đậu nói, Lục Thiếu Phàm tới gần cô nói nhỏ vào tai.

“Bà xã, xem ra gia gia vì muốn em ăn được đặc sản miền núi tốn không ít công sức.

“Ô ô... ô ô..”

Tiếng gà gáy vang lên, Mẫn Nhu giật giật khóe mắt, nhướng mày nhìn Lục Thiếu Phàm đang đứng ở cửa, tiện thể xem xét đám gà rừng trong tay người quân nhân có vẻ rất am hiểu. Mẫn Nhu đỏ khóc đỏ cười, Lục lão gia thật biết duy trì sự đặc trưng của mình.

“Mấy cậu đem chúng ra ngoài hoa viên đi”

Lục Tranh Vành ra lệnh, người quân nhân cao lớn khôi ngô liền đứng nghiêm, thẳng lưng cúi chào, sau đó mang mấy món ăn thôn quê ra khỏi ăn biệt thự.

“Tiểu Nhu, nếu thấy ăn chưa đủ, hai ngày nữa bảo ông một tiếng, ông kêu đám tiểu tử đi hành quân trên núi bắt về”

Về mặt Lục Tranh Vành đầy đắc ý, giống như chuyện bắt gà rừng mang về là chuyện dễ dàng. Cô cũng không nhìn rõ những vết rách trên quần áo mấy người quân nhân, lão gia tử rất sĩ diện, Mẫn Nhu ở Lục gia mấy ngày nay cũng coi như hiểu rõ, nhưng ý tốt của lão gia tử cô rất cảm kích.

“Cảm ơn gia gia, những thứ này đủ cho cháu ăn trong mấy ngày rồi”

Cô không dám để những quân nhân đang ra sức vì đất nước lại ngày đêm ở trên núi bắt mấy con gà rừng vì cô, người ta đi bắt mà không vui cô cũng không an lòng mà ăn.

Sau bữa cơm tối, bà Lục thúc giục Mẫn Nhu quay về phòng nghỉ ngơi, Lục Thiếu Phàm bị thương mấy ngày số công việc tồn đọng không ít, sau khi quay về làm thì phải tranh thủ thêm thời gian nghỉ ngơi buổi tối để làm việc.

Phụ nữ có thai thì thích ngủ, Mẫn Nhu nằm trên giường không bao lâu liền ngủ quên mất, trong ý thức mông lung, cô lật người muốn ôm người bên cạnh, nhưng sờ sang bên chỉ có cảm giác lạnh như băng.

Ánh sáng nhu hòa chiếu toàn bộ phòng ngủ, Mẫn Nhu cố gắng nên mí mắt lên, mơ hồ nhìn bên cạnh mình trống hoắc, sắc trời tối đen khiến cô nhận ra bây giờ đã không còn sớm.

Lục Thiếu Phàm đâu rồi? Đi đâu vậy?

Có lẽ phụ nữ mang thai tâm trạng không ổn định, Mẫn Nhu nhìn căn phòng yên tĩnh, cô hốt hoảng xuất hiện một cảm giác trống trải, rồi nhìn lên trần nhà, có lẽ vì không có Lục Thiếu Phàm bên cạnh đầu óc Mẫn Nhu hết sức tỉnh táo, không có gì là buồn ngủ.

Lặng lẽ xuống giường, mặc áo khoác vào, kéo lớp vải bông. Mẫn Nhu im lặng rời khỏi phòng, cả hành lang trống vắng chỉ có chiếc đèn vàng treo trên tường, Mẫn Nhu cũng không dám mở đèn sợ đánh thức những người khác đang ngủ.

Vịn thành cầu thang, cẩn thận bước xuống, cô thấy từ khe cửa thư phòng có ánh sáng chiếu ra nghiêng xuống sàn nhà. Chầm chậm đến gần, Mẫn Nhu nhẹ nhàng cầm lấy nắm cửa xoay nhẹ, quả nhiên Lục Thiếu Phàm vẫn ngồi trước bàn làm việc.

Bàn tay đang gõ máy tính liền dừng lại, đôi mắt dời từ máy tính nhìn ra cửa, dáng vẻ nghiêm nghị trong chớp mắt trở nên nhu hòa, từ trên ghế đứng dậy đi về phía Mẫn Nhu.

Ánh đèn rọi vào thân người Lục Thiếu Phàm đập vào mặt Mẫn Nhu, khiến cô không thể nhìn rõ vẻ mặt anh lúc này. Nhưng bàn tay khô ráo ấm áp kia chạm vào bàn tay nhỏ bé đang để trên cửa của cô, Mẫn Nhu không kiềm được tiến lên ôm lấy Lục Thiếu Phàm.

“Đã trễ thế này sao anh vẫn chưa ngủ?”

Giọng nói xót xa của Mẫn Nhu khiến tiếng cười réo rắt từ cổ họng Lục Thiếu Phàm tràn ra, cúi người ôm lấy Mẫn Nhu, nở nụ cười ôm lấy cô đi về phía cầu thang, bước chân trầm ổn nhẹ nhàng khiến cho Mẫn Nhu cảm thấy như mình đang mộng mị, cô vòng tay quanh cổ anh, rúc đầu vào vai Lục Thiếu Phàm, hưởng thụ sự yêu thương.

“Thiếu Phàm, hai ngày nữa là sinh nhật của cha em”

Khi Lục Thiếu Phàm sắp xếp lại công việc quay trở về phòng ngủ thì Mẫn Nhu đem cuộc điện thoại hôm nay do Mẫn Chí Hải gọi tới nói với Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm cũng không vì nghe cô kể mà tỏ ra biến sắc, anh đem bộ tây trang treo lên móc áo, sau đó cuốn ống tay áo sơ mi ngồi xuống bên giường, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của cô, nhướn mày đáp:

“Sinh nhật của cha vợ làm ẽ như anh dĩ nhiên sẽ chúc mừng, đừng lo, quà anh sẽ chuẩn bị”

Bàn tay mảnh mai của Mẫn Nhu đưa từ trong chăn ra nắm lấy bàn tay Lục Thiếu Phàm đang xoa mũi bàn tay kia của cô, cô mím môi, suy nghĩ một hồi nghiêm túc nói:

“Sinh nhật của cha chắc chắn sẽ mời rất nhiều người trong giới làm ăn, em sợ tới lúc đó...”

Sợ gặp mẹ con Mẫn Tiệp không phải là nguyên nhân cô muốn tránh bữa tiệc này, chủ yếu là vì quan hệ giữa cô và Lục Thiếu Phàm, cho dù bên ngoài có chút gió thổi cỏ lay cũng không chứng minh được Lục Thiếu Phàm xác thật là chồng Mẫn Nhu, nếu lần nay tham gia tiệc, không thể nghi ngờ chuyện này là giả!

Mẫn Nhu nghiêm túc nhìn vẻ mặt biến hóa của Lục Thiếu Phàm, bàn tay giữ lấy tay Lục Thiếu Phàm siết chặt.

“Nếu vì em mà khiến anh bị cuốn vào scandal trên báo chí, gặp nhiều vấn đề phức tạp, Lục Thiếu Phàm anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi sao?”

Nụ cười trên gương mặt Lục Thiếu Phàm dần dần thu lại, bàn tay lật người nắm ngược lấy tay Mẫn Nhu. Vẻ mặt nghiêm túc nhìn gương mặt có vẻ hồi hộp của cô, nhìn thấu nỗi lo lắng trong mắt cô, anh nghiêng người ôm cô vào lòng, giọng nói kiên định khiến Mẫn Nhu cảm động:

“Ngay từ khi anh lựa chọn lên máy bay đi Los Angeles thì anh đã chuẩn bị đối diện với tất cả những rắc rối này, vì vậy Mẫn Nhu em tin anh đi, anh sẽ chứng minh cho em thấy anh đối với cuộc hôn nhân của chúng ta là hoàn toàn nghiêm túc!”

48. Chương 49

Lục Thiếu Phàm cam kết, khiến cho cô đang chơi vơi giữa biển rộng được cứu thoát ra ngoài, khiến cho cô đang chần chừ không dám bước đi lại vững vàng tiến lên trước.

“Em chuẩn bị tới đâu rồi?”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm xuất hiện bên trong phòng thay đồ, Mẫn Nhu vừa mới mặc áo khoác vào, nhìn ra thấy bóng người cao ráo ưu nhã, môi cong lên, đem khăn quàng vây lấy cổ rồi hài lòng đi tới bên cạnh Lục Thiếu Phàm.

Bàn tay mềm mại giữ lấy bàn tay khô ráo của anh, mũ và khăn quàng cổ càng khiến gương mặt của cô thêm xinh xắn, hai gò má đỏ ửng, đôi môi đầy đặn tạo thành đường cong duyên dáng, ánh mắt nhìn từ Lục Thiếu Phàm nói:

“Chúng ta đi thôi”

Lục Thiếu Phàm nhìn cô nở nụ cười điềm tĩnh, môi mỉm cười nhẹ dừng phía trên đôi mắt đang tỏa ra luồng sáng ấm áp, nắm chặt tay cô, kéo cô ra khỏi phòng ngủ.

Trên cầu thang đã trải sẵn thảm chống trơn, Lục Thiếu Phàm cẩn trọng đỡ Mẫn Nhu xuống, mỗi bước đi đều quay lại nhìn cô. Mẫn Nhu cười nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Lục Thiếu Phàm, để mặc anh che chở đưa cô xuống đến bậc thang cuối cùng.

“Em không phải lão phật gia, không cần phải dìu em như thế”

Mẫn Nhu bắt mắt chống đối, Lục Thiếu Phàm chỉ cười bao dung, bàn tay với khớp xương rõ ràng giúp cô chỉnh lại khăn quàng cổ, động tác dịu dàng tỉ mỉ, như đang bảo vệ một món đồ quý giá. Cảm giác đó khiến Mẫn Nhu rất vui, môi cong lên, kiễng mũi chân giúp Lục Thiếu Phàm sửa lại caravat bị lệch.

Ngón tay thon dài nghịch ngợm mái tóc cô, Lục Thiếu Phàm cứ như vậy tự nhiên dắt cô đi về phía phòng khách chào bà Lục, hai người đứng bên nhau, đến trước mặt bà Lục tựa như một bức thanh thiên nhiên hài hòa khiến người khác thâm hâm mộ tán thưởng.

“Mẹ, con và Tiểu Nhu đi tham gia tiệc sinh nhật của cha vợ, tối nay chắc sẽ về trễ”

“Tiểu Nhu đang mang thai, làm chuyện gì cũng phải chú ý, biết chưa?”

Bà Lục quan tâm nhìn Mẫn Nhu mặc kín mít, Mẫn Nhu cũng đoán, nếu bữa tiệc không phải của cha cô, chắc là bà Lục sẽ không cho đi”

“Con sẽ chăm sóc cho Tiểu Nhu, mẹ yên tâm đi”

“Mẹ, con sẽ cẩn thận, không ăn bậy bạ”

Hai vợ chồng người xương kẻ họa, vẻ lo âu của bà Lục cũng tan đi, gương mặt vui vẻ nhìn hai người nắm chặt tay nhau, sung sướng gật đầu:

“Đi sớm về sớm, Thiếu Phàm cũng đừng uống rượu, con còn phải lái xe đó”

“Dạ, con sẽ chú ý”

Mẫn Nhu giúp Lục Thiếu Phàm mặc áo khoác ngoài vào, đang chuẩn bị lên đường chưa kịp ra khỏi cửa đã nghe tiếng trẻ con hấp tấp kêu lên:

“Mẹ, cha hai người đi đâu vậy, Đậu Đậu cũng muốn đi”

Mẫn Nhu quay đầu lại thấy Đậu Đậu được dì Mai dắt tới, chân ngắn di chuyển liên tục hoàn toàn không để ý dì Mai ngăn cản, từ lầu hai vội vã chạy xuống, mặt buồn bã nhìn cặp vợ chồng chuẩn bị đi,

“Đậu Đậu muốn đi chơi cùng em trai, Đậu Đậu muốn ở với mẹ!”

Đậu Đậu lắc lắc tay Mẫn Nhu, cơ thể mũm mĩm giãy giụa, hai mắt chờ mong lóe sáng nhìn Mẫn Nhu, không đem chút hi vọng nào gửi gắm vào cha mình.

Hôm nay, chuyện hai người đối mặt không chỉ là bữa tiệc đơn giản, còn gặp phải rất nhiều chất vấn, nếu mang Đậu Đậu theo, với thân phận của Đậu Đậu là con trai Lục Thiếu Phàm chỉ sợ rằng lại gây thêm sóng gió.

Mẫn Nhu khó xử nhìn Lục Thiếu Phàm, anh nhìn xuống Đậu Đậu đang làm nũng với Mẫn Nhu, mặt hơi trầm ngâm, buông Mẫn Nhu ra ngồi xổm xuống, kéo Đậu Đậu nói:

“Đậu Đậu ngoan, mẹ và cha không phải đi chơi, cho nên Đậu Đậu ở nhà chờ cha và mẹ về được không?”

“Không được!! Đậu Đậu muốn ở với mẹ”

Bà Lục thấy Đậu Đậu cố chấp, không chịu buông Mẫn Nhu, vội vàng chạy tới ôm lấy Đậu Đậu đẩy nó ra khỏi tay Mẫn Nhu:

“Đậu Đậu sao lại không biết nghe lời, nếu Đậu Đậu thế này mẹ cháu sẽ không chơi với cháu nữa đâu!”

Sự uy hiếp của bà Lục chẳng những không tác dụng còn dọa Đậu Đậu sợ, nó hắt giọng khóc to, hai tay vùng vẫy, nước mắt giàn giụa đáng thương nhìn Mẫn Nhu đang bị làm cho khó xử.

Bên trong căn biệt thự im lặng chốc chốc vang lên tiếng khóc trẻ con, Mẫn Nhu cúi đầu ôm dáng người nhỏ nhắn Đậu Đậu vào lòng, trong lòng chua xót, xoa xoa đầu Đậu Đậu, dịu dàng an ủi:

“Đậu Đậu dễ thương như thế sao mẹ không quan tâm tới Đậu Đậu được, nhưng mẹ thật sự có việc, ngày mai mẹ đưa Đậu Đậu đi học được không?”

“Đậu Đậu phải bảo vệ em trai, mẹ cho Đậu Đậu đi theo được không?”

Đậu Đậu ngược gương mặt đầy nước mắt, sống chết không buông, hai mắt đỏ hoe chờ Mẫn Nhu đồng ý yêu cầu của nó.

Có lẽ vì mang thai nên Mẫn Nhu nhìn thấy Đậu Đậu như vậy liền bị tình thương của người mẹ lấn áp, quên đi lập trường kiên trì của mình, đưa mắt hỏi ý Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm nhú mày, đối với thái độ mềm lòng của Mẫn Nhu cũng không đồng tình ngay. So với cô, anh vẫn lý trí hơn, không bị cảm tình chiếm cứ.

“Đậu Đậu không được đi, mẹ ôm Đậu Đậu về phòng đi!”

Lục Thiếu Phàm nói rất tự nhiên, đối với thái độ khóc náo loạn của Đậu Đậu, tay nắm lấy Mẫn Nhu, anh chỉ đi về phía nhà xe.

“Như vậy cũng được sao?”

Lục Thiếu Phàm phong độ giúp cô mở cửa xe, trên gương mặt tuấn tú nở nụ cười ấm áp yếu ớt. Mẫn Nhu quan sát ánh mắt nhu hòa của anh, lo lắng nhìn vào biệt thự, tiếng khóc bên tai càng rõ ràng thêm, tựa như một vòng âm thanh quấn quanh khuếch tán trong trí óc.

“Dù không tốt, nhưng với tình cảnh lúc này đây là quyết định tốt nhất không phải sao?”

Lục Thiếu Phàm hỏi ngược lại khiến Mẫn Nhu chỉ biết thở dài, đồng ý. Nhưng khi cô chưa ngồi vào xe, một cơ thể tròn vo đã chiếm ghế phụ, Mẫn Nhu không dám tin nhìn Đậu Đậu giống như cá chạch lên vào xe. Đậu Đậu oán giận nhìn Mẫn Nhu, nước mắt chảy dài xuống đất.

“Mẹ không cần Đậu Đậu, mẹ muốn dẫn em trai và cha đi trốn”

Đậu Đậu nói mà nước mắt chảy không ngừng, đáng vẽ bi ai khiến Mẫn Nhu đau lòng lại áy náy, nhưng cũng không biết làm gì. Sau lưng, bà Lục đuổi tới, vẻ mặt đoan trang mang theo nét nghiêm nghị, nhìn Đậu Đậu dạy dỗ: “Đậu Đậu xuống ngay, mau vào cùng bà nội”

“Đậu Đậu, con muốn làm mẹ giận sao?”

Ngay cả giọng nói Lục Thiếu Phàm cũng mang theo sự trách cứ, nhìn Đậu Đậu nằm trên ghế không chịu ra, lông mày nhú lại, còn tính nói gì đó thì bàn tay lại bị Mẫn Nhu giữ lấy. Lục Thiếu Phàm khó hiểu quay đầu, thấy Mẫn Nhu cười nhạt, trong mắt lóe lên tình thương dành cho con trẻ.

“Thiếu Phàm, chuyện có lẽ cũng không rắc rối như chúng ta nghĩ...”

Lục Thiếu Phàm mím môi một cái, nghiêng người, nhìn gương mặt ửng hồng vì lạnh, ánh mắt nhìn sang bụng cô xẹt lên tia lo lắng.

Mẫn Nhu hiểu ý Lục Thiếu Phàm, cô nhẹ nhàng cử động khóe môi, giữ chặt ngón tay Lục Thiếu Phàm, khóe mắt nhìn sang Đậu Đậu đang không chịu đi theo bà Lục:

“Đậu Đậu là con chúng ta, dù người khác nói thế nào, em cũng không bỏ rơi con mình. Hơn nữa, anh phải tin vào năng lực của vợ anh chứ, em sẽ không để những tin đồn nhảm ảnh hưởng tới mình.

Lục Thiếu Phàm giữ lấy ngón tay mảnh mai của cô, bàn tay khác thì xoa nhẹ gò má Mẫn Nhu. Trong đêm tối, đôi mắt đen của Lục Thiếu Phàm sáng rực như sao, quan sát cô cười để lộ lúm đồng tiền, sau đó nhẹ như lông vũ hôn lên giữa trán cô:

“Anh sẽ không để em gặp bất cứ thương tổn nào!”

Xe chạy lên đường, bên trong không gian hẹp, tiếng nhạc quần quanh, Mẫn Nhu nhìn Đậu Đậu ngoan ngoãn tựa vào người cô, cánh tay gần như củ sen siết chặt lấy vai cô, gương mặt nhỏ còn vươn nước mắt, nhưng dưới mi mắt lại hớn hở tươi cười nhìn cô.

Chuyện có lẽ sẽ tệ hơn, nhưng Mẫn Nhu cũng không dư sức để tự hỏi, ôm sát khối cơ thể bị bấm vào lòng, để cảm tựa lên đầu Đậu Đậu, nhìn Lục Thiếu Phàm lái xe. Anh mỉm cười, khoe miệng tạo thành độ cong, gương mặt anh tuấn nho nhã có vẻ cũng không bị phiền não làm cho trở nên buồn bực.

Lục Thiếu Phàm cười tự tin như vậy khiến cho áp lực vô hình trên trái tim Mẫn Nhu được tháo xuống, nhìn cảnh đêm bên ngoài lòng cô càng kiên định, chỉ cần Lục Thiếu Phàm bên cạnh, có gì mà cô phải sợ?

Tại khách sạn Lôi Dịch, hàng loạt chiếc xe hàng hiệu tiến vào, từng nhà doanh nghiệp nổi tiếng mặc đồ tây thẳng thớm cùng bạn gái đi vào khách sạn, nhân viên tiếp đãi nho nhã lịch sự dẫn khách vào nơi tổ chức tiệc, cảnh này nổi tiếp không ngừng, Mẫn Nhu nhìn một lúc liền mỏi mắt, tay xoa thái dương thư giãn.

“Em lại cảm thấy không thoải mái sao?”

Kể từ khi cô mang thai, Lục Thiếu Phàm trở nên đặc biệt cẩn trọng, chỉ cần cô có hành động bất thường cũng khiến anh lưu tâm nửa ngày. Mẫn Nhu tỏ vẻ không sao mỉm cười, một tay dắt Đậu Đậu, tay còn lại dẫn Lục Thiếu Phàm hòa vào dòng người.

“Không có sao, chỉ là em không quen với những nơi náo nhiệt thế này, lát nữa sẽ khỏe thôi”

Lục Thiếu Phàm an tâm để cho nhân viên phục vụ dẫn họ vào hội trường, bên trong sảnh sáng rực, âm nhạc cổ điển du dương, trên bàn ăn uống linh đình, còn có từng tốp khách ra vào đều là những con em có tiền có thế ở thành phố A.

Mẫn Nhu hơi khó chịu liền nhăn mày, tựa sát vào người Lục Thiếu Phàm không vui hạ giọng thủ thỉ nói: “Không phải là tiệc sinh nhật sao? Tại sao lại nhiều người như thế?”

Lục Thiếu Phàm nhìn một vòng quanh yến tiệc, nhìn ai cũng trò chuyện với nhau vui vẻ nhưng anh lại thiếu đi sự hăng hái, nghe Mẫn Nhu oán trách anh chỉ đảo mắt cương chịu nhìn cô, nhẹ giọng giải thích:

“Mẫn gia ở trong giới kinh doanh khách sạn của thành phố A được coi là xí nghiệp đi đầu, khắp nơi không biết có bao nhiêu người muốn leo lên cây to này, lần này biết chủ tịch Mẫn tổ chức tiệc sinh nhật họ làm sao để cơ hội này vượt khỏi tay mình”

Mẫn Nhu dù không phải người làm ăn, nhưng mối quan hệ ích lợi này cô cũng có nghe, cô đối với việc này cũng chỉ giả vờ ứng phó không thể quay đầu bỏ chạy lấy người, cố gắng làm giảm đi sự có mặt của cô và Lục Thiếu Phàm.

“Tiểu Nhu, Thiếu Phàm, hai đứa tới rồi”

Mẫn Chí Hải đang nói chuyện phiếm nhưng vẫn để ý đến ngoài cửa. Khi thấy Mẫn Nhu cùng Lục Thiếu Phàm xuất hiện thì đôi mắt mình mẫn lẹ lên tia sáng mừng rỡ, vội vã chào khách, sau đó đi tới chỗ Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm đang đứng trốn.

Người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, Mẫn Nhu muốn dùng những lời này để nói Mẫn Chí Hải hôm nay. Dù trên mặt cường tráng có vẻ mệt mỏi nhưng khí sắc vui mừng rõ ràng đã làm thay đổi cả tâm trạng.

Mẫn Nhu đang suy nghĩ nên chúc gì thì Lục Thiếu Phàm đã nghênh đón, đáng vẻ tuấn nhã phi phàm lại khép nép lễ phép, đưa món quà trên tay ra.

“Cha, món quà nhỏ, bất thành kính ý, mong rằng cha sẽ thích”

Lục Thiệu Phàm lễ độ hành xử khiến Mẫn Chí Hải hài lòng gật đầu, cười vỗ vỗ vai Lục Thiệu Phàm, đón nhận ánh mắt hiếu kì từ khắp nơi chiếu tới, tâm trạng ông càng thêm tươi tỉnh.

“Thiệu Phàm, đều là người một nhà cả, cần gì khách khí như vậy”

Mẫn Nhu cảm nhận được vô số ánh mắt chiếu vào người mình, đôi mắt hơi đảo quanh liền nhận ra phần lớn khách khứa đều hướng về cô. Rõ ràng là có người nhận ra Lục Thiệu Phàm cùng với người kế bên bàn tán, tiếng xì xầm lẫn áp đi tiếng nhạc du dương.

Trong lòng Mẫn Nhu có chút oán trách Mẫn Chí Hải, nếu không phải lúc này ông không cao giọng kêu thì cô và Lục Thiệu Phàm cũng sẽ không trở thành tâm điểm của công chúng. Nhìn nụ cười vui vẻ của Mẫn Chí Hải, Mẫn Nhu cũng không muốn phá hư không khí nên cũng không nói ra suy nghĩ, cô nhìn những đôi mắt kia mà nụ cười trên mặt không xuất hiện nổi.

“Đứa trẻ này là...”

Mẫn Chí Hải cùng Lục Thiệu Phàm bàn chuyện, ánh mắt liếc sang nhìn đứa trẻ bên cạnh Mẫn Nhu, liền mở miệng hỏi, đôi mắt thăm dò nhìn Mẫn Nhu.

Nghe Mẫn Chí Hải nhắc tới Đậu Đậu, Mẫn Nhu đưa mắt nhìn gương mặt khả ái trong sáng, tâm trạng từ từ tốt lên, dịu dàng kéo bàn tay nhỏ của Đậu Đậu, dạy nói:

“Đậu Đậu, gọi ông ngoại đi”

Đậu Đậu chớp đôi mắt đen, nghi ngờ ngó ngó Mẫn Nhu, lại nhìn Mẫn Chí Hải, môi hồng cắn đầu ngón tay tròn trịa. Rõ ràng người ông ngoại này không giống người ông ngoại mà từ nhỏ nó đã biết, nhưng Mẫn Nhu bảo thế nên đành làm theo, giọng nói êm dịu:

“Dạ, cháu chào ông ngoại”

Mẫn Chí Hải nghe một đứa nhỏ dễ thương như vậy gọi mình, gật đầu vui vẻ, một bên đánh giá gương mặt nhỏ nhắn điêu ngọc trác của Đậu Đậu, một bên lại tán thưởng với Mẫn Nhu và Lục Thiệu Phàm.

“Là con nhà ai mà lại xinh như vậy, lại còn rất hiếu chuyện”

Mẫn Nhu giật giật hai mắt, đưa mắt nhìn Lục Thiệu Phàm xin giúp đỡ, cô không biết nên làm sao trả lời câu hỏi của Mẫn Chí Hải.

Lục Thiệu Phàm cũng im lặng theo dõi sự biến đổi, nắm tay Mẫn Nhu, trấn an cô. Anh mỉm cười nhìn Mẫn Chí Hải, đối với lời khen không lấy gì làm tự hào đắc ý, dường như những lời ca ngợi đó đã sớm thành thói quen.

“Ông ngoại, cha của Đậu Đậu là Lục Thiệu Phàm, mẹ cháu là Mẫn Nhu!”

Đậu Đậu kiêu ngạo ngẩng đầu, cười toe toét, thản nhiên nói tên cha mẹ mình, giọng nói ngây thơ non nớt của trẻ con lại như một chùy sắt giáng xuống, trong khoảnh khắc, Mẫn Chí Hải còn đang cười tươi bỗng trở nên chấn động.

Sắc mặt ông trở nên lạnh lùng, ánh mắt chất vấn nhìn về mặt bình thản của Lục Thiệu Phàm, Mẫn Nhu nhìn sắc mặt Mẫn Chí Hải trầm xuống cũng đoán nếu lúc không phải không thích hợp, cô cũng đoán ra Mẫn Chí Hải sẽ lớn tiếng hỏi Lục Thiệu Phàm.

“Rốt cuộc là chuyện gì!”

Giọng nói Mẫn Chí Hải hạ thấp cố kìm lại cơn giận, sự hài lòng dành cho Lục Thiệu Phàm lúc này đã hóa thành bất mãn. Món quà cầm trong tay cũng trở nên bóng rất, ông tùy tiện quăng nó lên chiếc bàn dài, dùng đôi mắt chua xót nhìn Mẫn Nhu, khiển trách Lục Thiệu Phàm.

“Vì sao trước khi cưới không nói là mình đã có con!! Mẫn gia dù không so được với Lục gia nhưng cũng không phải để người ta khi dễ. Bây giờ cậu vô duyên vô cớ có một đứa con, vậy con gái tôi ở Lục gia làm sao, sau này con của Mẫn Nhu thì coi là gì!”

Mẫn Chí Hải bất bình khi thấy Mẫn Nhu chịu tổn thương, có vẻ không hề giả vờ. Chỉ là nội dung trách cứ của ông khiến Mẫn Nhu nhớ tới mẹ và cô năm đó, năm đó Hồng Lam đưa Mẫn Tiệp tới nhà, Mẫn gia có nghĩ tới mẹ cô không? Chẳng lẽ vì mẹ cô là cô nhi nên có thể bị người khác chà đạp dễ dàng thế sao?

“Tiểu Nhu là vợ con, con của cô ấy dĩ nhiên cũng là con của con, là cháu Lục gia. Điều này cha không cần nhắc con cũng ghi nhớ trong lòng”

Lục Thiệu Phàm nghênh đón ánh mắt chỉ trích của Mẫn Chí Hải, thần thái nghiêm túc bình tĩnh, không hề né tránh, cũng chắc chắn rằng Mẫn Chí Hải sẽ không tìm được câu thứ hai để phản bác.

Lục Thiệu Phàm không phải Mẫn Chí Hải thứ hai, mà cô cũng không phải Diệp Thư Khinh, bi kịch nhà tan cửa nát sẽ không bao giờ xảy ra giữa cô và Lục Thiệu Phàm. Mẫn Nhu nắm chặt tay Lục Thiệu Phàm, tự khích lệ nhau.

“Cha, Đậu Đậu là con của con và Lục Thiệu Phàm, con hi vọng cha cũng đối xử với nó như cháu mình. Nếu cha không thể làm được, chúng con cũng không miễn cưỡng. Hôm nay, chúng con tới chúc cha sinh nhật vui vẻ, quà cũng đã tặng, lời chúc cũng đã nói, nếu cha không muốn gặp chúng ta, vậy chúng con xin đi trước”

Mẫn Nhu nói xong, liền kéo Đậu Đậu và Lục Thiệu Phàm đi. Mẫn Chí Hải lập tức ngăn lại, ánh mắt thâm than lướt qua Đậu Đậu và vẻ mặt bình tĩnh của Lục Thiệu Phàm, vẻ mặt ông chỉ tiếc rên rỉ không thành thành, trừng mắt nhìn Mẫn Nhu:

“Cha cũng chỉ muốn tốt cho con, trước kia là do cha không nhìn rõ, nếu bây giờ đã biết thì sẽ không để chuyện hoang đường này tiếp tục nữa”

“Vậy cha hi vọng con phải làm sao? Muốn con giống như mẹ, đưa đơn ly hôn đã kí sẵn tên mình, rồi mang theo đứa con trong bụng, lẻ loi đơn độc một mình đi kiếm sống bên ngoài, đây chính là thứ mà cha muốn tốt cho con sao?”

Lời Mẫn Nhu nói như một cái tát mạnh giáng vào mặt Mẫn Chí Hải, cách nói mạnh mẽ đầy chất vấn khiến cho gương mặt ông trở nên buồn bã áy náy và xấu hổ, giống như ông nhớ lại người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng kia vui vẻ dứt khoát bỏ đi

Bàn tay gầy yếu bị một bàn tay to giữ lấy, Mẫn Nhu quay đầu nhìn thấy ánh mắt xót xa của Lục Thiệu Phàm, cô miễn cưỡng kéo môi, tựa vào Lục Thiệu Phàm, trước vẻ mặt khó coi của Lục Thiệu Phàm tiếp tục nói:

“Cha nếu không muốn bị kịch năm đó của mẹ con lặp lại, xin cha hãy chúc phúc cho chúng con!”

Mẫn Chí Hải sâu xa liếc mắt nhìn Lục Thiệu Phàm, hảo cảm đối với đứa con rể này cũng giảm đi nhiều. Nếu cuộc hôn nhân này là âm mưu vậy thì nên ngăn cản trước khi nó gây ra hậu quả nghiêm trọng, nhưng khi đứa con gái tổn thương của ông vạch trần những bí mật trong cuộc đời ông đem phơi bày ra trước mặt mọi người thì ông nhận ra, người không có tư cách nhất là chính ông.

“Đây không phải là Lục thị trưởng sao? Thật là thất kính thất kính”

Một giọng nói cất lên phá vỡ bầu không khí đông cứng, Mẫn Nhu nhìn theo hướng tiếng phát ra, cô thấy một người đàn ông trung niên mặc đồ tây đi tới, trên tay bưng ly rượu để dài, màu đỏ của rượu dưới ánh đèn tạo nên một loại rung động mê muội.

Chắc chắn là nhân vật có mặt mũi trong giới thượng nhân thành phố A, ít nhiều cũng có giao thiệp với chính phủ, nếu không sẽ không dám tùy tiện chào hỏi Lục Thiệu Phàm.

“Thì ra Lục thị trưởng là con rể của Mẫn thị, sao tôi chưa bao giờ nghe ông nói tới”

“Lục thị trưởng tuổi còn trẻ như vậy mà đã là thị trưởng, có thể nói tiền đồ vô lượng, ông Mẫn, con rể của ông quả thật xuất sắc a”

Những câu nói tán dương này nếu là lúc trước chắc Mẫn Chí Hải sẽ cười không khép miệng, cũng sẽ khen qua lại vài câu. Nhưng bây giờ nghe tới lại cảm giác như châm chọc, lại không thể để bản thân mất mặt đành xấu hổ ửng pho vài câu.

Trước những lời tán dương, Lục Thiếu Phàm chỉ cười nhạt đáp lại, cử chỉ không chút bộc lộ sự ngạo mạn ngược lại còn khiêm tốn lễ độ khiến người ta rất khó bắt được tật xấu nào trên một người đàn ông hoàn mỹ như vậy.

“Thiên kim Mẫn thị là nhân trung long phượng, đứng cùng với Lục thị trưởng giống như một cặp do trời đất tạo ra”

nhân trung long phượng: Rồng phượng trong loài người

Mẫn Nhu không ngờ cuộc nói chuyện lại chuyển sang cô, nhìn những kẻ đang lấy lòng người kia, chẳng qua cô kéo khoe môi, cười ứng phó.

Lục Thiếu Phàm cùng những người đó nói vài câu khách sáo, sau đó về bên Mẫn Nhu, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô liền ôm nhẹ cô vào lòng, giọng nói đầy ân cần.

“Em có mệt không, hay chúng ta vào phòng khách nghỉ một tí?”

Mẫn Nhu quét mắt nhìn những cặp mắt đang dõi theo họ, cô tính trả lời Lục Thiếu Phàm thì tiếng ồn ào ngoài cửa khiến nó trở thành tâm điểm của cả bữa tiệc, cửa mở ra.

Khác hẳn với sự khiêm tốn xuất hiện của Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu, Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp như bước ra sân khấu hấp dẫn ánh mắt mọi người. Người đàn ông tuấn mỹ lạnh lùng sừng sừng như một vị thần, bên khuỷu tay dắt theo Mẫn Tiệp mặc lễ phục xinh đẹp.

Chuyện Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng đính hôn ai cũng biết, bây giờ xuất hiện cùng nhau khách khứa cũng lấy gì làm kinh ngạc tò mò, họ chỉ lễ phép chào hỏi.

“Nhìn gì mà lại mất hồn như thế?”

Ngón tay thon dài kẹp lấy chóp mũi cô, gương mặt tuấn tú nở nụ cười yêu thương. Mẫn Nhu bình tĩnh, giữ lấy tay anh vẫn còn chút rút về, nhìn ánh mắt dịu dàng hài hước đáp:

“Đương nhiên là nhìn người đẹp trai tuyệt thế”

“Anh còn nghĩ trong mắt em, chồng em chính là tuyệt thế đẹp trai đấy”

Lục Thiếu Phàm cố ý tỏ vẻ thất vọng khiến Mẫn Nhu bật cười, ngón tay thon dài giữ lấy chiếc cằm trơn bóng sạch sẽ của anh, đôi mắt cười lưu luyến cao thấp đánh giá gương mặt Lục Thiếu Phàm, xấu xa nói:

“Cậu nhóc, mau cười một cái coi”

“Ha”

Mẫn Nhu không ngờ Lục Thiếu Phàm thật sự cười, đôi mắt nhu hòa, khoe miệng hoàn mỹ đều toát lên niềm vui từ tận đáy lòng, trong đôi mắt trong suốt kia chỉ có mình hình bóng cô.

“Ba mẹ, Đậu Đậu muốn đi vệ sinh”

Đậu Đậu bị gạt sang bên bắt đầu la lên, hai nam nữ ôm nhau cười, Đậu Đậu vặn vẹo người ý đồ gia tăng sự tồn tại của mình,

Lục Thiếu Phàm ngồi xổm xuống, ôm lấy Đậu Đậu đang chu miệng, một tay giữ lấy Mẫn Nhu đi ra phòng khách. Đối với những ánh mắt dò xét anh làm như không thấy.

“Đậu Đậu, con giận sao?”

“Không có”

Mẫn Nhu bật cười nhìn Đậu Đậu giận dỗi. Lúc xoay người thì thấy ánh mắt Kỷ Mạch Hằng nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm không thể thấy rõ cảm xúc, kẻ bên kèm theo ánh mắt oán hận của Mẫn Tiệp. Mẫn Nhu không thèm để ý, chỉ nắm chặt tay Lục Thiếu Phàm cùng nhau rời khỏi sảnh tiệc.

49. Chương 50

“Đậu Đậu muốn đi, mẹ...”

Vừa đi ra khỏi đại sảnh, Đậu Đậu liền buông thông tay, tính nhào khỏi lòng Lục Thiếu Phàm, tha thiết nhìn Mẫn Nhu hai hàng lông mày nhíu chặt, ý tứ đã quá rõ, nó muốn để Mẫn Nhu đưa nó đi vệ sinh.

Lục Thiếu Phàm vỗ mông Đậu Đậu, hạ giọng giả vờ giận nói: “Đậu Đậu nói không phải sẽ bảo vệ em mình sao, bây giờ lại còn muốn làm ẹ khổ thêm?”

Đậu Đậu ủy khuất trề môi, cả người ỉu xiu tựa vào ngực Lục Thiếu Phàm: “Vậy ba dẫn Đậu Đậu đi, mẹ ở chỗ này đợi Đậu Đậu”

Mẫn Nhu mỉm cười sờ má Đậu Đậu, ngồi xuống trên ghế sofa để hai cha con an tâm mà đi. Cô đảo mắt lấy tờ tạp chí kê bên ngồi đọc trong khi đợi hai người trở lại.

Tiếng giày cao gót chạm xuống nền gạch từ xa vọng tới. Mẫn Nhu nhíu lông mày, từ khi mang thai cô rất ghét giày cao gót, đừng nói tới việc nghe thấy tiếng giày thôi cô cũng thấy đau đầu. Mẫn Nhu đứng dậy đi thì thấy Hồng Lam cao ngạo quý phái đứng trước cửa.

Nếu trước kia Mẫn Nhu còn cố gắng gọi Hồng Lam một tiếng “mẹ” thì sau khi trải qua chuyện Mẫn Tiệp, quan hệ giữa cô và bà đã hoàn toàn bị tiêu hủy. Hồng Lam xuất hiện trước mặt cô, Mẫn Nhu dù cảm thấy nghi hoặc nhưng cũng không nhiều bằng cảm giác buồn chán và không vui.

Lật cuốn tạp chí trong tay, Mẫn Nhu khép hờ mắt, không để ý tới Hồng Lam đang đứng ở cửa. Cô nghĩ bản thân tốt nhất không nên xảy ra mâu thuẫn với Hồng Lam, hơn nữa cô cũng đang mang thai.

“Tiểu Nhu a!”

Giọng nói cổ tình tỏ ra thân thiết. Mẫn Nhu đã quá hiểu con người Hồng Lam, cũng hiểu rõ bà ta rất ghét cô, tự nhiên cũng không vì một chút thân thiết này mà thụ sủng nhược kinh. Đôi mắt Mẫn Nhu lướt từ trên quyển tạp chí chuyển đến Hồng Lam, tĩnh lặng.

Hồng Lam đối với thái độ hờ hững của Mẫn Nhu cũng không giận, gương mặt trang điểm đậm nở nụ cười ôn hòa, từ từ đi về phía Mẫn Nhu, trong tay còn mang theo một đĩa hoa quả.

Mẫn Nhu mím môi, cô rất tò mò trước thái độ bất ngờ tỏ ra ân cần của Hồng Lam. Phụ nữ mang thai luôn nhạy cảm hơn so với bình thường, đối với kẻ bụng dạ khó lường cô không thể không đề phòng. Bây giờ cô không phải chỉ có mình bản thân.

“Vừa rồi ở bên ngoài nên không gặp được con, nghe cha con nói con ở đây nên mẹ ra xem, ở Lục gia có tốt không?”

Mẫn Nhu nhìn Hồng Lam tìm cơ hội phát hiện ra vẻ giả vờ thân mật. Những lời nói của Hồng Lam thật tối nghĩa, Mẫn Nhu có thấy đôi mắt bà ánh lên sự ghen ghét, không hề dám buông lỏng đề phòng. Hồng Lam ngồi xuống bên người cô, cô liền nhích người ra giữa một khoảng cách với Hồng Lam.

Trước thái độ xa lánh của Mẫn Nhu, Hồng Lam xem như không thấy, đem đĩa hoa quả để lên bàn, sau đó quan sát Mẫn Nhu, giọng nói dịu dàng không phù hợp với dáng vẻ chua ngoa trước đây của bà:

“Thiếu Phàm đi đâu rồi, sao lại để con một mình ở đây?”

Mẫn Nhu kéo khóe môi, xem như đã trả lời Hồng Lam, rồi cầm lấy cuốn tạp chí đọc tiếp. Cô cảm thấy cô và Hồng Lam không thể bình tâm trò chuyện vui vẻ, cho nên cũng không cần phí sức để trả lời, để cho hai bên sống yên ổn một chút.

“Đây là do cha con kêu đầu bếp chuẩn bị đặc biệt cho con, mau nếm một chút đi”

“Không cần, mấy ngày nay tôi không khỏe, không ăn được đồ lạnh”

Mẫn Nhu không hề nhìn tới đĩa trái cây, mắt nhìn vào tạp chí, miệng cự tuyệt. Đối với nét mặt trong chớp mắt của Hồng Lam cô cũng không để ý lắm.

Cô cho là Hồng Lam tự thấy mất mặt mà giận bỏ đi, không ngờ Hồng Lam chủ động tiếp cận cô, lòng may Mẫn Nhu khẽ nhú lại quay đầu nhìn Hồng Lam. Bên tai là giọng nói mềm mại của Hồng Lam:

“Thiếu Phàm làm thị trưởng bình thường chắc hẳn rất bận, nghe nói đoàn phỏng vấn của thành phố Florence mừng mối quan hệ hữu nghị sẽ tới thành phố A”

Mẫn Nhu cũng không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn Hồng Lam, chờ bà ta nói ra ý đồ của mình. Hồng Lam hiển nhiên bị Mẫn Nhu nhìn chăm chăm đến mất tự nhiên, nhưng cũng không nói lảng sang chuyện khác:

“Lần này nơi ở của đoàn phỏng vấn là do chính phủ xử lý, tất cả hành trình đều đã được an bài trước đó...”

Nói tới đây, Mẫn Nhu cũng đoán được nguyên nhân Hồng Lam muốn lấy lòng cô. Xem ra vì lôi kéo Lục Thiếu Phàm, Hồng Lam có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngay cả đối với người bà ta ghét cũng cố gắng lấy lòng.

“Cho nên?”

Mẫn Nhu cố tình tỏ ra không biết hỏi ngược lại Hồng Lam, vẻ mặt lúng túng khó coi vẫn như cũ tỏ ra vững vàng, mỉm cười, thương lượng nói:

“Khách sạn của Mẫn Thị có đầy đủ điều kiện phù hợp để chính phủ lựa chọn. Con nói với Thiếu Phàm một tiếng, bảo Thiếu Phàm chỉ định khách sạn Lôi Dịch sẽ tiếp đãi đoàn phỏng vấn được không?”

Nói đến cuối cùng ngữ khí Hồng Lam càng trở nên thành khẩn. Mẫn Nhu nghe vào tai mà cảm thấy nịnh nọt ghê tởm. Một khi Mẫn Thị được chính phủ chọn làm nơi tiếp đãi khách như vậy không chỉ mang lại lợi ích thương mai bên ngoài mà danh vọng xã hội cũng sẽ được nâng cao. Một hòn đá trúng hai con chim- quả là chuyện tốt, Hồng Lam làm sao bỏ qua?

“Bà cũng nói khách sạn Mẫn Thị có đủ điều kiện phù hợp để lựa chọn, vậy thì có gì để mà lo lắng, chẳng lẽ Mẫn Thị lại phải đi so sánh với những khách sạn khác?”

Mẫn Nhu cười vô tội tán dương mẫn thị, sắc mặt Hồng Lam trở nên âm trầm, cố gắng chống đỡ nở nụ cười, không hề lập tức trở mặt, dường như còn muốn đánh trận cuối cùng.

“Tiểu Nhu, con không ở Mẫn thị nên không biết gần đây công việc kinh doanh gặp khó khăn. Mẫn thị là tâm huyết mà ông nội con đã cực khổ xây dựng, nếu lần này bị hủy đi trong chốc lát, cha con làm sao đối mặt với cha ông đi trước”

Gặp khó khăn? Mẫn Nhu liền nghĩ ngay tới Diệp Vân Thao, dựa vào địa vị thân phân của Mẫn gia trừ khi là người có quyền lực chính trị nếu không sẽ không thể hạ được Mẫn Thị! Người có thù oán với Mẫn thị trừ cô ra còn có cậu mình, cô cũng không thể nghĩ ra thêm người thứ hai.

Hồng Lam thấy vẻ mặt trầm tư của Mẫn Nhu, không ngừng thuyết phục nói: “Tuổi cha con cũng đã lớn, nếu Mẫn thị xảy ra chuyện không biết cha con có chịu nổi đả kích này không!”

Hồng Lam đột nhiên trở thành người vợ hiền suy nghĩ cho chồng. Mẫn Nhu cũng vì lời bà ta nói mà cười lạnh, gương mặt nhỏ cũng không có dáng vẻ suy ngẫm như lúc này khiến Hồng Lam khó hiểu.

“Nếu cha đã chọn kinh doanh thì sẽ hiểu những nguy cơ và lợi ích luôn cùng tồn tại. Mẫn Thị gặp chuyện tôi tin cha có thể tự mình giải quyết, nếu quả thật không được nữa, cha có thể tới tìm tôi, không cần bà phải làm người thuyết khách!”

Mẫn Nhu không chịu đưa tay giúp, thái độ kiên quyết khiến cho nụ cười trên gương mặt Hồng Lam dần về lo lắng, đôi mắt trừng to ý cười lấp lánh nhìn Mẫn Nhu, oán hận nói: “Cha mà thật uống công khi nuôi mày, gả đi rồi liền xem thường nhà mẹ đẻ? Đừng quên, là cha mà không quan tâm đến sự phản đối của mọi người cứu mày thoát khỏi cô nhi viện!”

“Cứu tôi”- Mẫn Nhu cười mỉa mai, từ trên ghế đứng phắt dậy, mắt nhìn Hồng Lam đang tức giận: “Nếu như trong mắt bà cứu người nghĩa là đem một người từ trong hố lửa đẩy vào vực sâu tối đen như vậy thứ ân tình cứu mạng đó tôi tuyệt đối không muốn”

Mẫn Nhu để tạp chí lên bàn, nhìn lướt qua Hồng Lam đang dùng vẻ mặt không dám tin nhìn cô. Mẫn Nhu cầm lấy túi xách áo khoác, không muốn ngồi cùng Hồng Lam lâu hơn liền ra khỏi phòng tiếp khách.

Lục Thiếu Phàm và Đậu Đậu vẫn chưa quay lại, Mẫn Nhu không khỏi lo lắng. Nếu không thể ở phòng tiếp khách vậy cô sẽ đi tìm hai người sau đó chuẩn bị về nhà.

Phòng vệ sinh ở tận cuối hành lang bên trong, Mẫn Nhu cũng không vội. Bước chân di chuyển từ từ, cô dừng lại nhìn ngắm mấy bức họa trên hành lang. Lúc nhìn thấy bức tranh mẹ con, Mẫn Nhu nhếch miệng tạo thành độ cong nhàn nhạt.

Ngón tay mảnh khảnh khẽ vuốt nhẹ theo đứa trẻ mũm mĩm, nhìn gương mặt nhỏ nhắn non nớt của nó. Mẫn Nhu có thể hình dung ra dáng vẻ đáng yêu của đứa trẻ trong bụng mình, đầu ngón tay áp lên bụng, ánh mắt nhu hòa, gương mặt sáng bừng hạnh phúc rõ ràng đến mức đã vô tình đâm bị thương đôi mắt và trái tim của người khác.

Cơ thể mảnh mai giống như bị một đôi mắt nhìn xuyên qua. Mẫn Nhu theo giác quan thứ sáu, quay đầu nhìn lại, trên hành lang, dáng người cao ráo anh tuấn, gương mặt lạnh lùng kiêu ngạo không chút che đậy đập vào mắt cô.

Đôi mắt lạnh lùng không mang theo cảm xúc dư thừa. Bây giờ nó nhìn cô lại khiến cô không khỏi mất tự nhiên. Mẫn Nhu giấu đi nụ cười, thu hồi ánh mắt đang thưởng họa, cứ như vậy yên lặng đi ngang qua anh ta, đi hướng về sau.

Lúc lướt qua, mùi rượu đập vào mũi, đó là hương vị quen thuộc nhất trong kí ức của cô. Mỗi khi xã giao về, trên bộ tây trang đều có mùi này; nhưng hôm nay nó đã trở thành mùi hương mà cô khó chịu nhất.

Bước chân Mẫn Nhu tăng nhanh, trong lúc không chú ý, giày đập lên sỏi giáp nhau giữa hai miếng thảm, cả người ngã đổ về trước.

Cảm giác kinh hoàng tràn ngập trong đầu, Mẫn Nhu theo bản năng che bụng mình lại, tốc độ nghiêng ngày càng tăng nhanh. Cảm giác sợ hãi lóe lên trong đầu. Nhưng sự đau đớn không ập tới, Mẫn Nhu vội vàng xoa bụng, xác định không sao mới thở phào một tiếng.

Đầu vai và thắt lưng có một bàn tay mạnh mẽ giữ lấy. Trong hơi thở không phải mùi bạc hà thơm ngát, Mẫn Nhu kinh ngạc đảo mắt, chỉ mong là cô ngủ lắm. Mẫn Nhu thất thần suy nghĩ rồi ý thức ra là ai ôm cô, vẻ mặt kinh hoàng gỡ xuống thay vào đó là thái độ hờ hững lạnh lùng.

“Buông tôi ra”

Kỷ Mạch Hằng như không nghe thấy câu ra lệnh lạnh lùng của Mẫn Nhu, ánh mắt thâm thúy vẫn nhìn cô, bàn tay không vì cô phản kháng mà buông ra, giống như bức điêu khắc bất động.

Cô bị anh ta nhìn đến xấu hổ. Mẫn Nhu tức giận nhìn chằm chằm Kỷ Mạch Hằng đang trân trân nhìn cô, không hiểu sự khác thường của anh ta, áp chế cơn giận, nói:

“Dù cảm ơn anh đã cứu tôi, nhưng anh buông ra đi, tránh để người khác nhìn thấy lại gây ra hiểu lầm không cần thiết”

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau có phải cũng là tình cảnh thế này”

Giọng nói khàn khàn của Kỷ Mạch Hằng xuyên qua âm thanh giã giũa của cô, rót vào tai cô, cô cũng ngừng phản kháng, nghi hoặc nhìn về phía anh ta.

Đôi mắt trước sau lạnh lẽo lại lấp lánh ánh sáng, bờ môi căng cứng có chút thả lỏng, cổ họng lên xuống, ánh mắt nhìn cô dần trở nên dịu dàng mê muội.

Về mặt và động tác khiến người ta giật mình, như lời anh ta nói, lần đầu tiên hai người gặp nhau, có phải cũng tốt đẹp như trước kia cô từng mộng tưởng!

Cũng tại hành lang treo đầy tranh, Kỷ Mạch Hằng đứng trước bức họa, cô nắm lấy khung cảnh lồng kính, dưới chân bước hụt, giá treo vô tình đổ xuống, anh ta chột đưa tay đỡ lấy cô.

Ánh sáng ảm áp của hành lang chiếu rọi, cô kinh ngạc nhìn người đàn ông hoàn mỹ kiêu ngạo, gương mặt lạnh lùng mang theo ý cười thần nhiên, tiếng nhạc du dương hòa vào trong suy nghĩ, lúc đó người đàn ông trước mắt đã khắc ghi vào trái tim cô.

Bây giờ khi nhớ lại, tim cô đã không còn đập thành thịch, chỉ cảm thấy thật mỉa mai. Lúc đó Kỷ Mạch Hằng cũng vì yêu nên mới lộ ra nụ cười vui vẻ đó, còn cô lại cho rằng nụ cười đó vì cô mà xuất hiện, bây giờ nhớ lại cảm thấy thật nực cười.

Mẫn Nhu kéo suy nghĩ chìm trong hồi ức quay về, môi mỏng coi lên, khác hẳn với vẻ mặt của Kỷ Mạch Hằng, thản nhiên nhìn về phía cuối hành lang, cô bình tĩnh đến vô tình:

“Quá khứ không có ý nghĩa thì không cần phải nhớ rõ nữa? Tôi chỉ nhớ cảnh tôi và chồng tôi gặp nhau, nếu Kỷ Thiếu có hứng thú tôi không ngại nhớ lại lần nữa!”

Bàn tay giữ lấy cô liền thả lỏng, Mẫn Nhu nhân cơ hội dùng sức đẩy Kỷ Mạch Hằng ra, sau đó lui về sau vài bước để phòng, cô giống như con mèo đang vươn móng vuốt tức giận nhìn Kỷ Mạch Hằng.

Kỷ Mạch Hằng không chú ý nên bị Mẫn Nhu đẩy lui về sau chạm vào tường, lông mày đen nhú lại, cảm giác mất mát đau đớn khôn cùng khiến người ta không lý giải nổi khi anh ta nhìn vào mắt Mẫn Nhu. Dưới ngọn đèn, nó tỏa ra thứ ánh sáng hoa lệ chói mắt.

Mẫn Nhu quay đầu, không để ý tới cảm xúc phức tạp đang lan tỏa trong mắt anh ta, cô nhặt túi xách lên, chuẩn bị đi về phòng vệ sinh, phía sau cất lên giọng nói chát vắn phần nộ của phụ nữ.

“Hai người làm gì ở đây!”

“Hằng đây là lý do anh đi ra ngoài hóng mát sao? Em tin anh như vậy sao anh lại có thể gạt em!”

Mẫn Nhu phủ bụi trên túi, giọng nói lên án của Mẫn Tiệp bệnh tâm thần như ngăn cách khỏi thế giới bên ngoài của cô. Ánh mắt đảo qua lại, lúc liếc mắt còn thấy hai con mắt đầm lệ của Mẫn Tiệp, ỷ khuất chỉ trích nhìn Kỷ Mạch Hằng tựa vào tường.

Kỷ Mạch Hằng mệt mỏi nhú đuôi lông mày lại. Gương mặt anh anh tuấn có chút khó chịu với thái độ ầm ĩ của Mẫn Tiệp, ánh mắt lạnh lẽo đưa lên. Khi nhìn thấy vẻ mặt chế giễu của Mẫn Nhu thì nơi đáy mắt chớp tắt một loại ánh sáng dịu dàng như nước.

Mẫn Nhu không thấy không có nghĩa Mẫn Tiệp không để ý tới. Hơn nữa, Mẫn Tiệp lúc nào cũng để phòng Mẫn Nhu, thái độ Kỷ Mạch Hằng dành cho Mẫn Nhu có biến chuyển như thế nào thì cô ta là người rõ như lòng bàn tay, lúc này ánh mắt Kỷ Mạch Hằng lại trần trần nhìn theo bóng lưng Mẫn Nhu, có vẻ như không chịu dứt ra

“Anh cảm thấy bây giờ nó rất tốt đúng không? Anh muốn vứt bỏ em và con, quay trở về sống bên nó lần nữa sao?”

Mẫn Nhu thật bội phục sát đất trí tưởng tượng của Mẫn Tiệp. Có lẽ bất kỳ ai không có mối quan hệ gì chỉ cần qua miệng của cô ta thì sẽ trở nên có liên quan lại còn có quan hệ bất chính. Kỷ Mạch Hằng vẫn chung thủy với cô ta, tại sao luôn nghi thần nghi quỷ đổ mọi thứ lên đầu cô?

Thay vì cứ tiếp tục làm ầm ĩ lên như thế, cô ta nên chăm sóc ở bên cạnh Kỷ Mạch Hằng. Theo tính cách Kỷ Mạch Hằng, anh ta không thích phụ nữ cả ngày chỉ biết đi gây sự, cô tự hỏi liệu Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp có thể sống với nhau đến cuối cuộc đời!

50. Chương 51

“Đứa con anh sẽ chịu trách nhiệm, em không cần mỗi ngày cứ mở miệng ra là nhắc nó”

“Hằng, ý anh là em phiền phức sao? Nếu em không yêu anh, em cũng sẽ không phải lo lắng đề phòng như thế, lo anh sẽ bỏ em mà đi, không cần con của chúng ta nữa”

Mẫn Tiệp khóc lóc giải thích, khiến Mẫn Nhu nhận thấy có mùi ác hiểm ở đây. Cô không quên ngày hôm đó ở khu mua sắm mình đã nghe thấy gì, những lời nói vô tình của cô ta, nếu quả thật cô ta muốn ở bên Kỷ Mạch Hằng thì ba năm trước ở Milan lại đi quen đàn ông đã có vợ?

Đột nhiên, Mẫn Nhu lại cảm thấy cảm thông cho Kỷ Mạch Hằng, chung thủy yêu một người phụ nữ như vậy, nếu mọi chân tướng đều được vạch trần, anh ta sẽ làm sao đối diện?

“Hằng, nhân dịp hôm nay anh tuyên bố ọi người hôn lễ của chúng ta đi, có rất nhiều nhân vật nổi tiếng ở đây, có thể để họ làm chứng cho tình yêu của chúng ta”

Mẫn Tiệp vui mừng đề nghị dùng mọi người để gây áp lực, nếu Kỷ Mạch Hằng không đồng ý cô ta cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng. Kỷ Mạch Hằng vẫn im lặng khiến cho cô ta bất mãn làm âm lên:

“Hằng, anh nói là yêu em nhất mà? Bây giờ anh còn do dự điều gì, hay anh không hề yêu em, ngay cả đứa con cũng không cần?”

“Đủ rồi”

Kỷ Mạch Hằng quát lớn, giọng nói có vẻ đã mất đi sự nhẫn nại, anh ta cũng mệt mỏi khi đối diện với Mẫn Tiệp sao? Mệt mỏi vì hư tình giả ý hay lúc nào cũng giả vờ yếu ớt của cô ta, hay Kỷ Mạch Hằng anh ta muốn thoát khỏi thế cục mà Mẫn Tiệp bày ra?

Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng quát lên như kích thích cơn giận của Mẫn Tiệp, giọng nói nức nở nhưng không còn sự nhu nhược ủy khuất mà mang theo sự oán hận như bị đối gạt:

“Anh bị nó mê hoặc rồi đúng không? Trong lúc ngủ gọi tên nó còn chưa đủ, bây giờ tỉnh rồi cũng muốn cùng nó như hình với bóng sao? Để em hỏi nó, nó muốn Kỷ Mạch Hằng anh hay là Lục Thiếu Phàm?”

Câu chất vấn của Mẫn Tiệp tiết lộ một sự thật không thể tin: Kỷ Mạch Hằng trong lúc ngủ gọi tên Mẫn Nhu!! Anh ta gọi tên cô làm gì, chẳng lẽ muốn sai bảo cô như bảo mẫu hay lấy ra làm công cụ tiêu khiển?

Mẫn Nhu có chút bức bối, khúc mắc giữa Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp tại sao cô luôn bị dây vào? Cô đã là vợ người khác, máy mắn được gia đình chúc phúc có người chồng yêu mình, cô không hiểu sao Mẫn Tiệp hết lần này đến lần khác lại khiêu khích cô?

Mẫn Tiệp lần này lại gây hiềm khích khiến cho cô và Kỷ Mạch Hằng ngay cả người xa lạ cũng làm không được, chỉ mong tránh xa xa, không hi vọng vì một ánh mắt vì một câu thăm hỏi mà làm Mẫn Tiệp nổi cơn ghen.

Sau lưng là tiếng bước chân dồn dập, Mẫn Nhu cố gắng bước nhanh, một loại tín hiệu nguy hiểm xuất hiện trong đầu, thần kinh trong chớp mắt căng ra, bàn tay bảo vệ lấy bụng.

“A”

Tiếng hô từ sau truyền tới, Mẫn Nhu cảnh giác quay đầu lại, cô thấy Mẫn Tiệp mang giày cao gót đạp lên váy dài khiến cả người cô ta mất thăng bằng, Mẫn Tiệp nhào người về trước về mặt kính hoàng.

Tay Mẫn Tiệp như muốn bầu vào bả vai Mẫn Nhu, một cổ trọng lực đập vào mặt Mẫn Nhu, cô ý thức được Mẫn Tiệp sẽ nhào vào mình. Về mặt Mẫn Nhu hết sức căng thẳng, không kịp suy nghĩ đến việc nghiêng người. Khi Mẫn Tiệp sắp đụng vào, cô may mắn né được thoát khỏi việc làm đệm lưng cho Mẫn Tiệp.

Lúc quay ngược lại, Mẫn Nhu không giữ được thăng bằng lui về sau trống trải, cả lưng Mẫn Nhu đập vào lồng ngực mát mẻ, cánh tay cẩn thận giữ lấy eo cô, Mẫn Nhu thẳng thốt quay đầu đập vào mắt là vẻ lo lắng ân cần của Lục Thiếu Phàm

“Em có bị thương ở đâu không?”

Lục Thiếu Phàm nhìn trên ngó dưới Mẫn Nhu, tay ôm cô không hề buông ra. Đường như hoàn cảnh vừa này người sợ hãi không chỉ có mình cô, vẻ mặt bình thần của Lục Thiếu Phàm xuất hiện sự biến hóa.

Mẫn Nhu mệt mỏi tựa vào ngực Lục Thiếu Phàm, tay nắm lấy cánh tay của Lục Thiếu Phàm, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh lại.

“Em không sao”

Mẫn Nhu có thể nghe thấy giọng nói đầy hoảng sợ của mình, tay nắm lấy ống tay áo Lục Thiếu Phàm không khỏi dùng sức, lúc này nếu cô nảy sinh lòng tốt giữ Mẫn Tiệp lại thì không biết hậu quả sẽ ra sao?

Trên hành lang tiếng rên đau rất nhỏ, tiếng bước chân hỗn loạn, Mẫn Nhu cúi đầu nhìn Mẫn Tiệp sắc mặt tái nhợt nằm dưới đất, máu đỏ ào ào chảy ra từ dưới váy.

Hình ảnh này hết sức quan thuộc với Mẫn Nhu. Trước đây Mẫn Tiệp vì hãm hại cô mà ngã lẳng xuống cầu thang, cô ta cũng nằm dưới đất, chẳng qua lần này đôi mắt cô ta nhìn cô đầy oán hận hơn, những tia máu hiện lên, mắt long song sọc đầy hận thù.

Mẫn Nhu một tay che bụng mình, rúc vào người Lục Thiếu Phàm. Đối với ánh mắt chất vấn không hề nói câu nào của Mẫn Tiệp cô xem như không thấy, lưng đứng thẳng không hề chột dạ. Cô không có nghĩa vụ cứu người phụ nữ lòng dạ ác độc này, hơn nữa trước đó còn dám hi sinh cả con mình!

Con người là ích kỷ, Mẫn Nhu cô cũng vậy, nếu so ra chẳng qua Mẫn Tiệp gieo gió gặt bão, mất đi đứa trẻ trong bụng, cô cảm thấy giữ được con của cô và Lục Thiếu Phàm là quan trọng nhất, không quan hệ gì với những người khác.

Kỷ Mạch Hằng từ xa chạy đến, cơ thể cao lớn ngồi xổm xuống, vội đỡ lấy Mẫn Tiệp đang toát mồ hôi lạnh, trên gương mặt lạnh xuất hiện sự khẩn trương, nhưng không giống như Mẫn Tiệp đem tất cả oán hận trút lên Mẫn Nhu, thậm chí ngay cả một ánh mắt oán giận cũng chưa từng xuất hiện.

Bởi vì trong lòng anh ta rõ ràng hơn ai khác, Mẫn Nhu không phải chỉ có một người, cô còn phải bảo vệ con mình.

Đưa mắt nhìn Kỷ Mạch Hằng làm các biện pháp cấp cứu khẩn cấp cho Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu cũng không còn bao nhiêu xúc cảm, cô đón nhận ánh mắt hận thù của Mẫn Tiệp rồi hờ hững quay đi, nhìn lên mới thấy vẻ mặt dịu dàng của Lục Thiếu Phàm.

“Thiếu Phàm, chúng ta về nhà thôi, Đậu Đậu đâu?”

Mẫn Nhu hướng mắt nhìn xung quanh, không hề thấy bóng người bị bắt đâu, bên tai là lời giải thích của Lục Thiếu Phàm.

“Vừa rồi nghe tiếng hét anh liền chạy ra, Đậu Đậu vẫn còn bên trong, đợi nó ra chúng ta về nhà!”

Lục Thiếu Phàm trấn an vỗ lưng Mẫn Nhu, giọng nói ôn hòa như một liều thuốc an thần khiến Mẫn Nhu thả lỏng, hai tay vòng lấy hông Lục Thiếu Phàm, an tĩnh ở trong lòng anh chờ đợi, cô cũng không hề bỏ thí nhìn Mẫn Tiệp đang đau đớn dù chỉ một lần.

Nhưng có lúc biểu hiện không như người mong muốn. Mẫn Nhu không muốn gây chuyện, nhưng thị phi lại tự động tìm đến người. Khi tiếng la hoảng sợ của Hồng Lam cất lên, Mẫn Nhu liền căng thẳng, Lục Thiếu Phàm như nhận thấy sự bất an của cô, cánh tay ôm cô siết chặt thêm.

“Tiểu Tiệp, con làm sao vậy? Mạch Hằng, còn không mau lái xe tới”

Hồng Lam lo lắng đỡ lấy Mẫn Tiệp từ tay Kỷ Mạch Hằng, cẩn thận xoa nhẹ bụng Mẫn Tiệp, máu nhuộm đỏ cả váy, vẻ mặt dữ tợn đầy sợ hãi không chịu đem Mẫn Tiệp đưa cho Kỷ Mạch Hằng.

“Con gái của tôi, tôi tự mình lo, cậu mau đi lấy xe”

Gương mặt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng không hề tức giận, lông mày nhíu lại nhìn Hồng Lam ôm Mẫn Tiệp không buông ra, cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, đứng dậy vội vàng đi tới bãi đỗ xe.

“Mẹ, con đau quá, con của con liệu còn sống không?”

Mẫn Tiệp tuyệt vọng rên khóc khiến sắc mặt Hồng Lam tái đi, bà nhìn xuống máu vẫn chảy ra từ phía dưới, liền móc điện thoại gọi cho Mẫn Chí Hải:

“Chí Hải, Tiểu Tiệp xảy ra chuyện rồi, ông mau tới hành lang!”

Giọng nói Hồng Lam run rẩy khiến cho người ta cảm giác được có chuyện lớn xảy ra. Điện thoại cúp nhanh chóng, Mẫn Nhu có thể đoán được Mẫn Chí Hải bỏ lại toàn bộ quan khách lo lắng chạy tới.

Đối với mẹ con Mẫn Tiệp lúc này Mẫn Nhu không biết nên nói là hai mẹ con bà ta diễn quá mức giống thật không? Hay có lẽ do cô chưa đủ cứng rắn, mới có như vậy đã thấy họ đáng thương?

Nhưng sự đồng cảm mong manh đó bị lời vu oan của Mẫn Tiệp đánh tan thành mây khói. Mẫn Nhu lạnh lùng nhìn Mẫn Tiệp yếu ớt nghẹn ngào nói, lắng nghe cô ta lên án:

“Mẹ. Là nó, nó muốn hại chết con của con, tất cả là do nó. Nếu không phải nó và Kỷ Mạch Hằng ở cùng nhau, con sẽ không đuổi theo, cũng không ngã xuống. Rõ ràng nó có thể giữ lấy con, nhưng nó thấy chết không cứu, mẹ, con của con...”

Nếu là trước đây, Mẫn Tiệp hất nước bắn lên người cô, Mẫn Nhu sẽ cười lạnh, cười rồi cho qua. Nhưng bây giờ Lục Thiếu Phàm ở bên cạnh, hai chữ cùng nhau như gai nhọn đâm vào tim Mẫn Nhu, nếu Lục Thiếu Phàm hiểu lầm thì làm sao?

“Mẫn Tiệp cô nói chuyện phải có chừng mực, không cần lúc nào cũng phải ly gián, bôi bẩn sự trong sạch giữa tôi và Kỷ Mạch Hằng, tôi không chấp nhận cô tiếp tục nói xấu tôi như thế!”

Mẫn Nhu nghênh đón ánh mắt oán hận của Mẫn Tiệp, không hề trốn tránh. Cơn giận của Mẫn Tiệp so với cô không hề thua kém nhau.

Mẫn Tiệp nằm yên trong lòng Hồng Lam, gương mặt nhợt nhạt đầy vẻ châm chọc khiêu khích, cố gắng nhịn đau thở gấp. Cô ta nhìn Lục Thiếu Phàm cười phá lên, Mẫn Nhu mím môi hỏi:

“Cô cười cái gì!”

“Cười Lục Thiếu Phàm cũng là đồ ngốc, bị Mẫn Nhu mày lừa giỡn trong lòng bàn tay. Mới vừa rồi mày còn cùng Kỷ Mạch Hằng thân mật ôm nhau không phải sao? Haha, nếu anh không tin có thể xem bằng ghi hình để kiểm chứng rốt cuộc là ... tôi vu oan cho Mẫn Nhu.. hay có tật giật mình”

Mẫn Tiệp càng nói càng quá đáng, gương mặt Mẫn Nhu cũng càng lúc càng âm trầm. Nếu không phải đang có thai và Mẫn Tiệp đang bị thương nửa sống nửa chết, cô sợ mình không khống chế nổi tiến lên cho cô ta bạt tay!

Mẫn Nhu nhìn lại Lục Thiếu Phàm, ngũ quan tuần tú nho nhã dưới ánh đèn ấm áp không còn thấy một phần dịu dàng. Môi mím chặt, đôi mắt híp lại bắn ra luồng sáng lạnh khiến cô bất an, muốn giải thích thì Lục Thiếu Phàm đã đi trước một bước.

“Hồng Lam phu nhân, bà nên quản giáo con gái mình cho tốt, bằng không sớm hay muộn ta cũng sẽ bị cái miệng không tích đức của mình hại đến thân bại danh liệt, ở thành phố A này không chốn dung thân.

Đôi mắt lạnh lùng của Lục Thiếu Phàm tựa như con dao mảnh, mạnh mẽ rạch nát mặt Hồng lam và Mẫn Tiệp. Gương mặt tuần nhã đượm vẻ uy nghiêm, giọng nói lạnh lùng, lời nói cảnh cáo không giống đùa giỡn, nó cũng giống như thông điệp cuối cùng.

Lục Thiếu Phàm giận như thế Mẫn Nhu chưa từng thấy. Gương mặt lạnh như băng khiến mọi câu nói của Mẫn Nhu như bị một hòn đá chặn lại, hơi thở cũng khó khăn, bất cứ lúc nào Lục Thiếu Phàm cũng sẽ bước ra đầu tiên bảo vệ cô, nhưng chẳng lẽ đối với những lời ly gián của Mẫn Tiệp, Lục Thiếu Phàm một câu cũng không tin thật sao?

Nếu Lục Thiếu Phàm không tin tại sao bàn tay đang giữ lấy cô lại khiến cô có cảm giác anh muốn bẻ gãy eo nhỏ của cô?

“Tôi và Mẫn Nhu không có chuyện gì cả!”

Giọng nam trầm thấp mang theo sức hút vang lên, sắc mặt Mẫn Tiệp và Hồng Lam đều cứng ngắc. Mẫn Nhu cảm thấy Lục Thiếu Phàm ôm chặt lấy cô như đang che giấu đi vật báu của mình, không để cho người khác có cơ hội mơ ước.

“Thiếu Phàm, vừa rồi em không cẩn thận bị trượt chân, Kỷ Mạch Hằng chẳng qua đỡ em..”

“Anh biết”

Giọng nói réo rắt khiến Mẫn Nhu sửng sốt, lời giải thích chưa kịp nói xong liền nghẹn lại nơi cổ họng, cô kinh ngạc nhìn về lạnh lùng khêu tán trên mặt Lục Thiếu Phàm. Có thật là anh biết, nếu như vậy tại sao về mặt của anh khiến cô lo lắng đến không dám rời mắt đi.

“Thiếu Phàm...”

Mẫn Nhu nhẹ nhàng kêu tên Lục Thiếu Phàm. Lúc này mọi lời sỉ nhục của Mẫn Tiệp không còn quan trọng, cô chỉ muốn cho người đàn ông đang ôm cô lộ ra chút tươi cười, chỉ cần anh không giận nữa, muốn cô làm gì cũng được.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại đặt lên gò má Lục Thiếu Phàm, đi lên đầu ngón tay vuốt nhẹ nếp uốn nơi mắt anh, cố gắng xóa đi sự khó chịu trong lòng anh. Về mặt nghiêm túc lạnh lẽo của Lục Thiếu Phàm khiến thái độ cẩn trọng lấy lòng của cô xuất hiện vết nứt, đôi mắt nhìn xuống gương mặt cô, than nhẹ ôm lấy cô, bờ môi mỏng ma sát lên tay cô, lẩm bẩm nói:

“Anh không nên bỏ đi, để em lại một lần nữa bị tổn thương”

Mũi Mẫn Nhu cảm thấy xót, trái tim nghẹn ngào, lắc đầu, bàn tay xoa nhẹ cổ anh, bốn mắt nhìn nhau bên trong chỉ có thâm tình.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Tiểu Nhu sao cũng ở đây?”

Mẫn Chí Hải hốt hải chạy tới thì thấy Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu ôm nhau, Mẫn Tiệp nằm dưới đất, Hồng Lam đang mắng Kỷ Mạch Hằng, Kỷ Mạch Hằng tính ôm Mẫn Tiệp thì bị ngăn cản.

“Cút đi, con gái của tôi cậu đừng chạm vào”

Hai mắt Hồng Lam ứng đỏ đẩy Kỷ Mạch Hằng ra, tựa như gà mẹ che chở gà con không để ai nhúng tay vào: “Cậu và con tiện nhân kia muốn hại chết con gái tôi, tôi sẽ không đưa con gái mình cho cậu”

Hồng Lam quay đầu nhìn Mẫn Chí Hải cau mày, nước mắt chảy dài, buông Mẫn Tiệp đang hấp hối ra, đứng phắt dậy, oán hận chỉ trích.

“Đều do ông, ông đem sao chổi vào nhà. Nếu không phải vì nó, con gái tôi cũng sẽ không liên tiếp gặp chuyện không may, ông muốn bức chết mẹ con tôi phải không, để cho đứa con rơi rớt kế thừa tài sản Mẫn gia?”

Mẫn Chí Hải liền biến sắc, thương tiếc nhìn Lục Thiếu Phàm ôm Mẫn Nhu. Những lời mắng chửi ác độc của Hồng Lam rõ ràng làm ông giận lên, sau đó nhìn thấy Mẫn Tiệp chảy máu không ngừng liền nuốt cơn giận vào bụng nói:

“Đem con gái vào bệnh viện đã, những chuyện khác nói sau!”

Mẫn Nhu thấy Mẫn Chí Hải nhân nhện cô cười khổ cắn chặt môi, ngón tay thon dài lướt qua đôi môi bị cắn đến trắng bệch đau lòng xoa nhẹ nó. Mẫn Nhu ngược mắt nhìn Lục Thiếu Phàm, chỉ có Lục Thiếu Phàm mới khiến cô bình tĩnh lại, mang đến cho cô sự ấm áp.

“Để mẹ con tôi chết đi, như thế sẽ như ý nguyện các người”

Hồng Lam như oán phụ khóc lóc ôm sòm, mắt đi dánh về cao sang, đẩy Kỷ Mạch Hằng đang tính ôm lấy Mẫn Tiệp, không để ý sự ngăn cản của Mẫn Chí Hải liền giận mắng Mẫn Nhu:

“Mày vì sao lại quay về, mày không phải sống rất tốt với mẹ sao? Tại sao lại đến phá hủy hạnh phúc gia đình ba người bọn tao? Mẹ mày là hồ ly tinh đi phá gia đình người khác, mày cũng muốn như mẹ mày phải phá đi hạnh phúc của con gái tao đúng không!”

Mẫn Nhu thoát khỏi lòng Lục Thiếu Phàm, lạnh lùng nhìn Hồng Lam, không khách khí nói:

“Tại sao tôi không thể về Mẫn gia, tôi là trưởng nữ của Mẫn gia. Mẹ tôi được cha cưới hỏi đàn ông, là vợ chính. Còn bà là cái gì, con gái bà là cái gì, còn dám lớn tiếng với tôi, tôi cha bà biết, dù cha tôi chết đi bà cũng đừng nghĩ đến chuyện độc chiếm gia sản”

Mẫn Nhu không để ý sắc mặt khó coi của Mẫn Chí Hải, trào phúng nhìn Hồng Lam giận đến phát tun, bàn tay vỗ lên vách tường hành lang, từng chữ một nói:

“Khách sạn này cùng với những tài sản khác của Mẫn thị, năm mươi phần trăm cổ phần các người cả đời cũng đừng mong chạm tay vào nó. Tôi dù cho có đốt hết tiền trả lại cho ông nội cũng không để lại chút tiền nào ẹ con hai người”

Mẫn Nhu nhìn sang Mẫn Chí Hải, tuy lễ phép nói nhưng lại xa cách: “Cha, con thu lại lời mình nói trước kia, con đồng ý nhận di chúc của ông nội, vấn đề di sản, ngày mai con sẽ kêu luật sư tới giải quyết!”

Năm mươi phần trăm cổ phần!! Nếu Mẫn Nhu muốn trả thì trong một đêm qua tay người khác, như vậy Mẫn thị sẽ đổi chủ, địa vị của Mẫn gia sẽ gặp nguy hiểm.

Hồng Lam cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lúc này sự an nguy của con gái ném ra sau, bên tai không còn tiếng rên đau của Mẫn Tiệp, chỉ có tiếng Mẫn Nhu lạnh lùng thông báo.

Ánh mắt sâu xa chuyển động, Hồng Lam kéo tay Mẫn Chí Hải, kích động khuyên bảo: “Chí Hải, ông không được đem di sản đưa cho nó. Nó muốn lấy lại tài sản chắc chắn có âm mưu. Nếu nó đưa cho Lục gia, Lục gia sẽ thôn tóm cả Mẫn thị”

Mẫn Nhu không ngờ Hồng Lam lại nghĩ xa đến thế, nghe Hồng Lam nhắc cô mới nhớ mình đã gả vào Lục gia. Đường như lúc đi không có quà cưới, cổ phần công ty Mẫn Thị liệu có thể xem như quà cưới không?

“Cha yên tâm, Lục gia sẽ không thừa dịp mà xen vào. Cổ phần công ty Mẫn thị là của Mẫn Nhu, không phải của Lục gia, Lục gia cũng không nghèo tới mức phải đi dòm ngó tài sản người ta!”

Sắc mặt Lục Thiếu Phàm bình thản quét qua Hồng Lam và Mẫn Chí Hải, liếc nhìn Kỷ Mạch Hằng đứng kế bên vẻ mặt phức tạp. Từ đầu đến cuối Lục Thiếu Phàm không nhìn Mẫn Tiệp hay Hồng Lam, đối với anh mà nói đám phụ nữ đó không đáng để anh phí mắt nhìn.

Mẫn Nhu quật cười đứng thẳng mình, nắm chặt tay Lục Thiếu Phàm, nhìn Hồng Lam đang oán hận trừng mắt nhìn cô nói:

“Thay vì cãi nhau với tôi không bằng bà đưa con gái tới bệnh viện đi. Tránh tới lúc đó đứa con đã mất thì thôi, ngay cả con gái bà cũng vì mất máu quá nhiều mà đi đời”

Hồng Lam nghe Mẫn Nhu nhắc nhở, vội vàng cúi đầu ôm Mẫn Tiệp vào lòng, máu chảy ra đều đã khô, nhiệt độ cơ thể giảm dần, bà sợ hãi đỡ Mẫn Tiệp dậy, để cho Mẫn Chí Hải giúp đỡ, lúc đi còn nhìn Mẫn Nhu uy hiếp nói:

“Nếu con gái tao xảy ra chuyện, tao sẽ không bỏ qua ày”

Mẫn Nhu tựa vào Lục Thiếu Phàm, đối với lời nói của Hồng Lam cô khinh thường cười khê: “Những lời này đã quá xưa rồi, bà nên đổi câu khác đi”

51. Chương 52

Mặt Hồng Lam như heo bị tiết máu, buồn bực nhìn trân trân Mẫn Nhu, chưa kịp mở miệng nói tiếp thì bị giọng nói tức giận cắt ngang:

“Khốn kiếp, ai cho bà khi dễ mẹ tôi”

Ngay cả Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm cũng không ngờ lúc này Đậu Đậu lại chạy ra, dùng chân chặn ngang, gương mặt trắng nõn đầy vẻ tức giận. Vừa từ phòng vệ sinh, nó chạy tới Hồng Lam, Đậu Đậu tuy nhỏ nhưng lại dùng hết sức khiến cho Hồng Lam không kịp đề phòng ngã xuống.

Hồng Lam lui về sau vài bước, giày cao gót lao đảo, dùng sức vất văng Đậu Đậu khiến bà lui về sau ngã xuống đất. Trong bà đang sợ hãi muốn bắt lấy thứ gì đó, vừa hay lại chạm vào Mẫn Chí Hải đang ôm Mẫn Tiệp, trong phút chốc bà ngã đè lên người Mẫn Tiệp.

Mẫn Tiệp nhú lông mày, hai mắt kinh ngạc, mặt trắng như giấy mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, mười ngón tay bầu chặt đau đớn kêu lên:

“Đau quá, mẹ... con đau quá!!”

Hồng Lam kinh ngạc nhìn kiệt tác của mình, hoảng sợ đứng dậy khỏi Mẫn Tiệp, phía dưới máu Mẫn Tiệp lại lần nữa chảy ra không dứt, bà mất đi lý trí vội vàng bắt lấy Mẫn Chí Hải:

“Chí Hải, ông mau đưa Tiểu Tiệp vào bệnh viện, Chí Hải!”

Mẫn Chí Hải ôm Mẫn Tiệp nhanh chóng rời đi, máu đỏ không ngừng nhỏ xuống sàn dọc theo đường đi. Hồng Lam lao đảo đứng dậy cả người run bần bật vội vàng đuổi theo.

Kỷ Mạch Hằng quan sát Đậu Đậu, không nói thêm gì, môi mím chặt xoay người sải bước hướng ra lối đi.

Đậu Đậu bị Hồng Lam đẩy cả cơ thể đập vào vách tường, trán sưng đỏ như cái đại hồng bao, nhưng không hề khóc lớn tiếng. Đôi mắt đen to hung dữ trừng mắt nhìn Hồng Lam, nằm trong lòng Lục Thiếu Phàm còn gương nanh múa vuốt đánh Hồng Lam.

Lục Thiếu Phàm kiểm tra vết thương của Đậu Đậu, mi dài nhú lại, giữ chặt Đậu Đậu không chịu yên tĩnh, nghiêm khắc dạy dỗ:

“Sao lại không nghe lời. Nếu lần sau còn như vậy, cha mẹ không dắt con theo nữa!”

Đậu Đậu trề môi, cánh tay chỉ theo hướng Hồng Lam đi xa dần, dậm chân giận dữ la âm lên:

“Rõ ràng là bà ấy mắng mẹ trước. Đậu Đậu không phải không nghe lời, Đậu Đậu chỉ muốn bảo vệ mẹ và em, ba mắng Đậu Đậu, Đậu Đậu không thích ba”

Đậu Đậu nức nở nói lại, thoát khỏi cái ôm của Lục Thiếu Phàm, hai tay mở ra ôm chặt chân Mẫn Nhu, ngược mặt lên nước mắt rùng rùng nhìn Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu đau lòng cúi người, ngón tay mềm mại xoa nhẹ trán đang sưng to của Đậu Đậu, sau đó vuốt đầu nó, an ủi nói:

“Đậu Đậu, trước khi con muốn bảo vệ mẹ và em còn phải học cách bảo vệ mình biết không? Nếu không cha và mẹ sẽ rất đau lòng khi thấy con thế này, mẹ cũng sẽ như cha mà giận”

Được Mẫn Nhu trấn an, cơn giận Đậu Đậu tiêu tan, ngoan ngoãn gật đầu đồng ý:

“Đậu Đậu nhớ rồi, Đậu Đậu sẽ không làm cha mẹ giận nữa!”

Hai người không yên tâm khi nhìn vết thương trên trán Đậu Đậu. Chỉ sợ sẽ để lại di chứng do chấn động não nên không về nhà ngay mà tới bệnh viện.

Vết thương Đậu Đậu không nghiêm trọng, bác sĩ thoa ít thuốc liền cho hai người về. Chẳng qua trước khi đi, bác sĩ không quên giáo dục đôi vợ chồng Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm: “Phải quan tâm trẻ con, không được lơ là, tránh gây ra hậu quả nghiêm trọng”

“Mẹ à, bác sĩ thật dài dòng, lần sau con không đến khám ở đây nữa”

Đậu Đậu nắm tay Mẫn Nhu, hào hứng nói. Trên hành lang, ánh đèn mờ soi sáng hình ảnh hạnh phúc của một nhà ba người, giọng trẻ con thanh thoát vang lên giữa hành lang tĩnh mịch, bóng người hòa vào nhau hạnh phúc.

Đi vào thang máy, Mẫn Nhu phát hiện Lục Thiếu Phàm không nhấn nút xuống tầng dưới, liền tò mò quay lại nhìn. Lục Thiếu Phàm khẽ xoa đỉnh đầu cô, dịu dàng giữ lấy đôi má mềm mại đáp:

“Dù sao cũng đã tới bệnh viện, em đi kiểm tra luôn đi. Vừa rồi sợ hãi như vậy, để bác sĩ khám qua thử xem”

Mẫn Nhu cười hất bàn tay to xấu xa của Lục Thiếu Phàm, liếc xéo nhìn anh:

“Em không phải búp bê, làm sao lại dễ hư như vậy”

Lục Thiếu Phàm híp mắt lại, khóe miệng cười thần nhiên, đôi mắt nhìn cô tựa như tơ tằm quấn chặt lấy cô vào anh. Mẫn Nhu cũng không khỏi cong môi, nghiêng người ngẩng đầu nhìn số thang máy đang hiện.

“Khoa phụ sản hình như ở đây...”

“Mẫn Nhu!”

Nghiêm túc gọi tên khiến Mẫn Nhu ngẩn người ra, khó hiểu quay đầu lại. Nghênh đón cô là cái hôn vô cùng thân thiết, bờ môi lành lạnh, không lưu lại chút khe hở tiếp hợp với đôi môi đỏ của cô, dịu dàng ma sát. Cơ thể Mẫn Nhu run lên, theo bản năng nhón chân vòng lấy cổ Lục Thiếu Phàm, ngượng ngùng đáp lại.

Bên trong thang máy, hai người chìm đắm trong tình cảm bỏ quên mất một người, đôi mắt đen sáng như bóng đèn nhỏ.

“Thật là xấu hổ quá đi!”

Bàn tay mồm mồm che lấy đôi mắt lạnh lợi, ngón giữa tay khê nhích qua, len lén mở mắt, hưng phấn ngược đầu nhìn cha mẹ mình ôm hôn, cười khúc khích.

“Đinh”

Cửa thang máy mở ra khiến Mẫn Nhu bừng tỉnh, vội vàng đẩy Lục Thiếu Phàm ra, gò má đỏ bừng, không để tâm đến ánh mắt nóng như lửa đầy bất mãn của Lục Thiếu Phàm. Giả vờ sửa lại tóc che đi vẻ lúng túng, xoay người tính đi ra thang máy thì thấy người đang đứng ngoài cửa, Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn.

Tiếng cười khàn khàn của Lục Thiếu Phàm vang lên phía sau, tiến lên ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô, cầm dưới trôn bóng nhẹ nhàng chạm vào vai cô, coi như không thấy Kỷ Mạch Hằng đang đứng bên ngoài thang máy.

“Nếu không đi thang máy sẽ đóng lại đó bà xã”

Lục Thiếu Phàm tự nhiên nhắc nhở khiến Mẫn Nhu mỉm cười, sự xuất hiện của Kỷ Mạch Hằng chỉ làm cô kinh ngạc sau đó thì không còn lưu lại dấu vết gì trong suy nghĩ của cô. Mẫn Nhu tựa sát vào Lục Thiếu Phàm, tay dắt Đậu Đậu đi ra khỏi thang máy hướng đến khoa phụ sản.

Thân hình cao lớn rắn rỏi của Kỷ Mạch Hằng khi Mẫn Nhu đi ngang qua, nhìn cô nở nụ cười hạnh phúc thì liền cứng ngắc người. Tờ viện phí trong tay bị bóp chặt tạo thành những nếp uốn, ánh mắt trân trân nhìn theo bóng cô rời đi, không hề dời đi.

Lúc thang máy khép lại, Kỷ Mạch Hằng vẫn đứng đó, hai mắt nhìn tờ viện phí trong tay, bên trong đôi mắt lạnh lùng là những cảm xúc phức tạp ngay chính bản thân anh cũng không rõ.

Dáng người mảnh mai đó đã để lại dấu ấn trong trái tim anh. Theo thời gian nó ngày càng trở nên rõ ràng, anh vẫn nghĩ mình không cần nhưng khi nhìn người đàn ông khác hôn cô, trong lồng ngực dâng lên cảm giác giận dữ không biết nên giải thích ra sao?

Anh sẽ vĩnh viễn không yêu cô thật sao? Nhớ lại anh đã tình vô tình nói ra câu đó, những lời nói ác độc đó anh có thực hiện được không? Cả đời này sẽ không quay đầu lại, sẽ không tìm kiếm cô giữa bể người?

oOo

“Lục phu nhân đây là lần đầu tiên cô làm kiểm tra siêu âm?”

Mẫn Nhu khó khăn ngẩng đầu, nhìn bức hình siêu âm có chấm đen, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc, nghe bác sĩ hỏi mới đưa mắt nhìn sang.

“Lục phu nhân, chuyện tôi muốn nói tiếp đây mong là cô chuẩn bị tâm lý thật tốt”

Khoa phụ sản mở ra, Lục Thiếu Phàm dựa người vào tường liền đứng thẳng dậy, đi lên trước ôm lấy Mẫn Nhu dường như tâm tình đang xuống thấp:

“Thế nào rồi? Không phải lúc này còn tốt sao, bác sĩ nói thế nào?”

Đậu Đậu đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế cũng nhạy cảm nhận ra sự dị thường của Mẫn Nhu, liền vung vẩy chân tay, trượt xuống ghế, đến bên Mẫn Nhu, kéo váy cô yếu ớt hỏi:

“Mẹ, có phải em con chọc mẹ giận”

Mẫn Nhu hữu khí vô lực lắc đầu, xoa đầu Đậu Đậu, gương mặt tươi sáng mang theo nụ cười mệt mỏi, tựa vào người Lục Thiếu Phàm, giọng nói buồn bã thì thầm:

“Thiếu Phàm, chúng ta phải mua thêm ít đồ dùng cho con nít nữa”

Mẫn Nhu như thấy được sự kinh ngạc từ cơ thể Lục Thiếu Phàm, ngược mắt nhìn thần sắc sững sờ của anh, bên môi nở nụ cười hài lòng, nhìn Đậu Đậu đang vấy quanh cô nói:

“Đậu Đậu không chỉ có một đứa em, mà sẽ có 2 người, có thể là hai em gái, cũng có thể là một em gái và một em trai”

Đậu Đậu cái hiểu cái không đứng đưa đầu, miệng mở ra tính hỏi thì thấy cha đã ôm chặt mẹ, không để cho nó có cơ hội hỏi.

Ngón tay thon dài vuốt ve đôi gò má bóng loáng, sau đó dừng lại nơi hàng lông mày, ngón tay được cắt sạch sẽ êm ái vuốt theo viền lông mày của cô. Đôi mắt sáng rực đen tuyền mang theo sự vui mừng kích động, anh cúi đầu hôn lên trán cô, hạ giọng nói:

“Cám ơn em đã cho anh biết tin tốt này”

Mẫn Nhu vui vẻ cười tươi, một tay vòng lấy Lục Thiếu Phàm một tay nắm lấy Đậu Đậu đang kháng nghị, cô cười khê dịu dàng nhìn Lục Thiếu Phàm:

“Chúng ta về nhà đi, em muốn biết phản ứng của mẹ và gia gia sẽ thế nào khi biết tin này”

Mẫn Nhu kích động nắm lấy tay hai cha con, Đậu Đậu vui vẻ chạy chậm theo, Lục Thiếu Phàm lại từ tốn mặc cô lôi kéo, môi nở nụ cười, đuổi theo bước chân của Mẫn Nhu.

Lúc đi qua phòng bệnh, Mẫn Nhu vô tình nghe giọng nói chất vấn của một phụ nữ, còn có cả tiếng bác sĩ bình tĩnh khuyên nhủ khiến cho phòng bệnh mất đi sự yên tĩnh.

“Cái gì mà mang tử cung bị tổn thương, cổ tử cung dính liền? Ông có phải là bác sĩ không vậy, sao có thể nói ra những lời thiếu trách nhiệm như thế. Con gái tôi mới hai mươi bảy tuổi, ông không biết chuyện không thể sinh con đối với một người con gái có nghĩa gì sao?”

Xuyên qua cửa phòng bệnh, Mẫn Nhu chỉ thấy Hồng Lam phát cuộn lắc vai bác sĩ, Mẫn Chí Hải muốn ngăn cản cũng không làm nổi, chỉ có thể nhìn Mẫn Tiệp hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh đành thở dài.

Không thể sinh con nữa...

Trời cao quả thật có mắt không thể bỏ qua cho Mẫn Tiệp lần nữa, cô ta thật sự gặp báo ứng, cả đời cũng không thể làm mẹ?

Người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, cô tuy không đồng tình với Mẫn Tiệp. Nếu không phải Mẫn Tiệp cả ngày nghi thần nghi quỷ, điên đảo thị phi thì lúc này đáng ra nên ngồi trong nhà chứ không phải nằm trong bệnh viện nửa sống nửa chết.

“Bệnh nhân sau khi ngã không ngay lập tức đưa đến viện. Sau đó lại bị một lực nặng đè xuống bụng, tử cung bị tổn thương nặng hơn so với việc hư thai bình thường, có lẽ này không biết nên nói hay không?”

Bác sĩ do dự nói, bên trong phòng bệnh bao phủ một luồng không khí im lặng. Mẫn Nhu không tính nghe lên, tính kéo Lục Thiếu Phàm và Đậu Đậu đi thì đụng mặt Kỷ Mạch Hằng đang đi tới trước phòng bệnh.

Ánh mắt Kỷ Mạch Hằng bình lặng, trong mấy giây khê chớp dường như không ngờ người đứng ở cửa phòng bệnh nhìn họ là Mẫn Nhu. Vốn nên bước chân vào cửa nhưng Kỷ Mạch Hằng lại ngưng mắt nhìn vẻ mặt lúng túng của Mẫn Nhu.

Cô không phải đến thăm Mẫn Tiệp nhưng lại xuất hiện ở đây thật khiến người ta dễ hiểu lầm. Nếu Hồng Lam ở trong mà nhìn thấy không biết sẽ lại như thiêu thân kết tội cô cái gì.

Mẫn Nhu dửng dưng vẻ phục tùng đồng thời tự hỏi, Lục Thiếu Phàm ôm cô vào lòng, bàn tay to để trên vai cô, nghênh đón ánh mắt Kỷ Mạch Hằng, môi tạo thành độ cong ôn hòa. Đôi mắt đen sáng rực ẩn giấu sự lạnh lùng và địch ý đã hiện ra.

Rất rõ ràng, bất cứ người đàn ông nào cũng không muốn người phụ nữ của mình bị người khám dòm ngó, ngay cả Lục Thiếu Phàm vẫn đậm phong khinh cũng không ngoại lệ.

“Bà xã, bác sĩ nói em mang thai là long phụng thai hay là sinh đôi?”

Ngón tay thon dài của Lục Thiếu Phàm xoa bụng Mẫn Nhu, đôi mắt quan tâm khiến Mẫn Nhu cảm động, đầu ngón tay để trên mu bàn tay anh, mỉm cười nói:

“Phải hai tháng nữa mới biết, bây giờ bác sĩ chỉ nói em có tới hai phôi thai”

Quả nhiên, ánh mắt Mẫn Nhu liếc sang thì thấy sắc mặt Kỷ Mạch Hằng đông lạnh. Lục Thiếu Phàm vẫn ôm cô, ánh mắt nhu hòa nhìn chăm chăm bụng cô. Nếu đối với Lục Thiếu Phàm đó là niềm vui thì bây giờ với Kỷ Mạch Hằng nó lại như chế giễu.

Cô cũng biết rõ dụng ý của Lục Thiếu Phàm, vẫn cố tình phối hợp. Không phải cô muốn khiến Kỷ Mạch Hằng khó chịu, chỉ vì cô muốn Lục Thiếu Phàm tin rằng cô toàn tâm toàn ý với anh, không vì Kỷ Mạch Hằng mà dao động.

“Bác sĩ, nơi này không có người ngoài, bác sĩ mau nói cho chúng tôi biết tình hình thực tại”

Mẫn Chí Hải tỉnh táo hơn Hồng Lam, cũng chưa tới mức phát điên. Những lời nói với bác sĩ chứng tỏ vẫn bình tĩnh, không vì sợ mà quyết định không nghe.

Bác sĩ nhìn Mẫn Tiệp mất đi huyết sắc, sau đó nhìn Mẫn Chí Hải giận nói: “Hai người làm cha mẹ sao không khuyên con mình. Lần trước bệnh nhân sinh non là do tôi làm phẫu thuật, tôi đã cảnh báo cô ấy. Vì cô ấy đã sảy thai hai lần giờ thêm lần này nữa, không nói đến chuyện không thể sinh con, cho dù có thể sinh, cũng sẽ vì thói quen hư thai này mà không thể bảo vệ được thai nhi”

Bác sĩ có ý tốt khuyên bảo lại như một tiếng sấm vang lên giữa mặt hồ. Bên trong không nói tới Mẫn Chí Hải và Hồng Lam, riêng người ngoài cửa là Kỷ Mạch Hằng, Mẫn Nhu có thể thấy sắc mặt anh ta sa sầm, cả người tỏa ra mùi giận dữ.

Tờ giấy trong tay bị vứt xuống đất, đôi mắt lạnh lẽo chớp lóe bùng lên lửa giận vì mình bị gạt. Ánh mắt lạnh lùng nhìn sáng mặt Mẫn Nhu, trở nên thâm sâu khó hiểu, thân hình di chuyển không chút do dự đẩy cửa phòng bệnh.

Người bên trong nhìn lại, Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng nhìn bác sĩ, gương mặt tuấn tú lãnh khốc mang theo sự lạnh lẽo khiến người khác không dám làm ngược ý:

“Bác sĩ, lần trước cô ấy sinh non lúc đó đứa con mấy tháng tuổi?”

52. Chương 53

Sóng mũi Kỷ Mạch Hằng khá cao, môi mỏng mím chặt đầy kiên cường, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bác sĩ, thân hình cao to khiến người ta cảm thấy áp lực, cũng khiến cho bác sĩ tay chân luống cuống, ánh mắt dò xét nhìn về phía Mẫn Chí Hải.

“Tôi là cha của đứa trẻ có quyền biết con mình được bao nhiêu tháng tuổi thì rời khỏi thế giới này”

Kỷ Mạch Hằng không nhìn Mẫn Chí Hải, giọng nói lạnh lùng không nghe ra chút khiếm tốn dành cho bậc trưởng giả, đôi mắt sắc bén như lưỡi dao phóng về phía bác sĩ, không để cho ông ấy có bất kì cơ hội tránh né.

Hồng Lam đang ngơ ngẩn ngồi trên giường nhìn Mẫn Tiệp, nghe Kỷ Mạch Hằng chất vấn bác sĩ, sắc mặt đột nhiên căng thẳng, đứng dậy giận dữ nhìn chằm chằm Kỷ Mạch Hằng trách mắng:

“Cậu có ý gì đây? Cậu nghi ngờ đứa con đó không phải con cậu sao? Bây giờ con gái tôi không thể sinh con, cậu liền nhân cơ hội này bỏ rơi con gái tôi, ném đá xuống giếng sao!”

Hồng Lam lo lắng không phải không có căn cứ. Kỷ gia là nhà giàu danh môn, sao lại lấy một đứa con gái không thể sinh con về làm dâu. Dù Kỷ Mạch Hằng tình sâu không bỏ, nhưng vợ chồng Kỷ Nguyên Bình cũng sẽ không đồng ý. Huống chi, Kỷ Mạch Hằng đối với Mẫn Tiệp không phải yêu chết đi sống lại, ít nhất một người đàn ông mà đi hỏi vấn đề đó thì với trực giác của phụ nữ cũng có gì đó không đúng.

“Đây là bệnh viện, bà không thể im lặng đi sao?”

Mẫn Chí Hải cũng mất bình tĩnh nhứ mảy, đưa tay kéo Hồng Lam hạ giọng quát, ngược lại ánh mắt nhìn Kỷ Mạch Hằng trở nên nghiêm nghị. Kỷ Mạch Hằng chỉ lạnh lùng nhìn bác sĩ, đối với thái độ bất mãn của Hồng Lam coi như không thấy.

Trong phòng bệnh, không khí tĩnh lặng đè nén khiến người ta hít thở không nổi. Mẫn Nhu dù đứng bên ngoài cũng cảm nhận được sự lo lắng, trên đầu vai xuất hiện va chạm, Mẫn Nhu quay đầu thấy Lục Thiếu Phàm cười ôn hòa: “Nơi này ồn quá, chúng ta đi thôi”

“Ừ”

Việc riêng của Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp cô cũng không muốn nghe, hưởng thụ sự che chở đầy ắp của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu gạt đầu tính dặt Đậ Đậ rời đi.

“Nó sao lại ở đây! Chẳng lẽ muốn đến cười chúng ta”

Hồng Lam thấy Mẫn Nhu đứng ở cửa, bao nhiêu tức giận hận thù dời từ Kỷ Mạch Hằng sang Mẫn Nhu. Người bị Mẫn Chí Hải giữ chặt, như con thú bị nhốt phát điên nhìn Mẫn Nhu bỏ đi, tức giận la hét:

“Nó là đồ nham hiểm ác độc, hại chết người vì sao không đền mạng!! Tại sao con gái tôi không thể sinh con, còn nó thì sống rất tốt, bây giờ còn muốn đoạt tài sản Mẫn gia, ông trời bị mù rồi sao!”

Mẫn Nhu cúi đầu xoa bụng mình. Không muốn để con mình nghe những lời khó nghe như vậy, Lục Thiếu Phàm bảo vệ ôm cô, nếu không phải bên kia dặt Đậ Đậ có lẽ anh đã nắm lấy tay cô ban cho cô sự khích lệ.

“Bà nói đủ chưa!! Tiểu Nhu cũng là con gái tôi, con bé có đủ tư cách thừa kế tài sản Mẫn gia!”

Mẫn Chí Hải bảo vệ Mẫn Nhu khiến Hồng Lam thêm giận, giống như mụ đàn bà chanh chua đánh vào Mẫn Chí Hải:

“Nó là con ông, vậy Tiểu Tiệp không phải con ông sao? Dựa vào cái gì nó có thể thừa kế 50% cổ phần, gần một nửa tài sản Mẫn gia!”

Cái khiến cho Hồng Lam canh cánh trong lòng xét đến cùng vẫn là tiền bạc!! Tiếng Mẫn Nhu bật cười vọng vào trong phòng bệnh, thương thức Hồng Lam phát điên. Khi Lục Thiếu Phàm tính mở miệng, bàn tay Mẫn Nhu liền dè lấy tay anh, lắc đầu ngăn không cho Lục Thiếu Phàm vì cô mà mở miệng.

Nhìn hai hàng lông mày Lục Thiếu Phàm nhú lại lo lắng, Mẫn Nhu cười nhạt, bàn tay nhỏ bé vòng qua tay Lục Thiếu Phàm buông ra, từ từ nắm lấy mười ngón tay anh, để anh tin tưởng cô.

Có một số việc cô cần phải đối mặt, Lục Thiếu Phàm chỉ cần ở bên cô là được!

“Vấn đề đó bà phải đi về tây thiên mà hỏi ông nội, hỏi cha tôi cũng vô ích”

Mẫn Nhu mĩa mai cười nhẹ, thần nhiên nói khiến Hồng Lam chấn động, trừng mắt giận dữ nhìn Mẫn Nhu, làm như hận không thể đem Mẫn Nhu băm ra trăm mảnh cho hả giận.

“Bà cho rằng ông nội tôi sẽ đem cả Mẫn gia giao cho hai mẹ con tâm thuật bất chính sao? Gì chứ càng già càng cay, bà cả đời cũng dẫu không lại ông nội đâu!”

Hồng Lam bị Mẫn Nhu chế giễu, vẻ mặt đầy lo lắng, hai mắt mở to, lóe sáng, sợ rằng bà ta cũng chưa biết lão nhân trước khi chết vẫn còn để lại một tay.

“Bà vì Mẫn thị làm trâu làm ngựa cả đời đều chỉ ở vị trí phó tổng, có biết tại sao không?”

Giọng nói từ tốn của Mẫn Nhu như đang rải muối từng chút một xát vào vết thương Hồng Lam. Gương mặt Hồng Lam trở nên khó coi, Mẫn Nhu cười ngây thơ, nhìn Mẫn Chí Hải nói:

“Cha, chẳng lẽ cha không nói cho bà ấy biết ý của ông nội sao? Trên di chúc ông nội viết rất rõ, chỉ cần Hồng Lam còn ở Mẫn thị thì tuyệt đối không cho bà ta ngồi lên vị trí tổng giám đốc, trừ khi cha từ bỏ quyền thừa kế Mẫn thị”

“Chí Hải, chuyện này là thật sao?”

Hồng Lam không dám tin nhìn Mẫn Chí Hải, dù Mẫn Nhu nói thật gay giả nhưng cũng tạo thành đả kích với Hồng Lam, thái độ của Mẫn Chí Hải càng làm Hồng Lam phát điên:

“Tôi là vợ ông, là con dâu của ông ấy, tôi còn giúp Mẫn gia sinh con, các người sao có thể đối xử với tôi như thế!”

Nhìn Hồng Lam khóc lóc kêu, Mẫn Nhu không hề mềm lòng. Đó là Hồng Lam đáng phải chịu, mẹ cô phải chịu khổ hơn gấp trăm ngàn lần Hồng Lam, mới chỉ như vậy đã chịu không nổi sao? Vậy thì mẹ cô làm sao chịu đựng tất cả.

“Mẹ tôi cũng là vợ của cha, cũng là con dâu của ông ấy, dù chậm nhưng cũng vì Mẫn gia hạ sinh con, hơn nữa cha yêu mẹ tôi thật lòng, bà thì có được gì? Nếu không phải mẹ tôi cố ý bỏ đi, bà cho rằng bà xứng đáng bước vào cửa Mẫn gia sao?”

Mẫn Nhu liếc xéo Hồng Lam, giọng nói mỉa mai sắc bén. Bên trong căn phòng bệnh giọng nói vang vọng thật lâu, mãi đến khi một tiếng rên nhẹ phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

“...a... Mẹ à!”

Mẫn Tiệp cố sức mở mắt ra, hai mắt mờ ảo tìm Hồng lam, khiến cho lý trí của Hồng Lam từ từ quay lại, vội vàng nuốt cơn giận xuống, chạy đơn đả đến giường bệnh, cầm tay Mẫn Tiệp đáp nói:

“Mẹ ở đây, đừng sợ, mẹ không đi đâu cả”

Bao nhiêu phiền muộn trong vài chục năm qua phát tiết cả ra ngoài. Mẫn Nhu chợt cảm thấy cả người thư thái, tựa người vào thân thể Lục Thiệu Phàm khiến cho tâm trạng kích động của cô bình phục lại.

Niềm khát vọng tình thân dành cho Mẫn gia vì mẹ con Hồng Lam sỉ nhục mà biến mất không còn, dù là Mẫn Chí Hải thấy áy náy muốn bồi thường, hay ông nội lợi dụng cô kiểm chế mẹ con Hồng Lam tất cả đã không còn quan trọng. Qua tối nay, cô sẽ chạy xa khỏi Mẫn gia.

Không khí phòng bệnh hòa hoãn lại, bác sĩ đã biến mất, chỉ còn sót lại Kỷ Mạch Hằng từ góc đi ra, bóng ma bao phủ gương mặt lộ dưới ánh đèn, anh ta dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Mẫn Tiệp, không hề tiến tới chăm sóc hay an ủi.

“Nếu cô đã tỉnh rồi, thì cô nói cho tôi biết, đứa con lần trước sinh non được mấy tháng tuổi”

Lúc này, Kỷ Mạch Hằng như Tu la từ địa ngục tới, đối với Mẫn Tiệp không còn dịu dàng. Ánh mắt lạnh băng khiến cho vẻ mặt ủy khuất tím lầm nùng của Mẫn Tiệp cứng đờ, không cách nào thích ứng với thái độ thay đổi của Kỷ Mạch Hằng dành ỉn.

Sắc mặt tái nhợt trở nên âm trầm, Mẫn Tiệp nín nhịn giương mắt nhìn, trong hốc mắt ngân ngấn nước, có câu nói lệ trước khóc có thể thuần hóa con lừa lửa trở nên ngoan hiền!

“Hằng, anh đang hoài nghi em sao? Anh đã quên rằng Mẫn Nhu hại chết con chúng ta như thế nào sao?”

Ngón tay mảnh khảnh tố cáo chỉ Mẫn Nhu đang đứng ngoài cửa, hai mắt đỏ ửng, giọng nói run rẩy. Nếu bây giờ có người nào đi ngang qua chắc cũng sẽ tin Mẫn Tiệp dối trắng thay đen tìm lý do thoái thác. Nhưng trên thực tế, mọi người ở đây, trừ Đậu Đậu đều hiểu rõ chuyện tốt của Mẫn Tiệp, bao gồm cả người cô ta đang khóc lóc nói- Kỷ Mạch Hằng.

Cô ta đem tất cả mọi tội lỗi đổ lên Mẫn Nhu, không phải muốn tranh thủ sự đồng tình của Kỷ Mạch Hằng, mà muốn lần nữa khiến hình ảnh Mẫn Nhu trong mắt Kỷ Mạch Hằng thấp đi, cũng mượn cơ hội không cần trả lời câu hỏi đứa con đầu tiên sinh non mấy tháng.

Đôi mắt thâm thúy của Lục Thiệu Phàm híp lại, môi mím chặt. Dáng vẻ vẫn anh tuấn nho nhã, nhưng ngay cả Mẫn Nhu đứng bên cạnh cũng cảm thấy cơn giận từ anh. Mẫn Tiệp nhìn ánh mắt Lục Thiệu Phàm còn đáng sợ hơn cả Kỷ Mạch Hằng, tay chỉ vào Mẫn Nhu cũng run lên. Nhưng không lấy vẻ ngay, chẳng qua tỏ ra mạnh mẽ hất cầm, uất hận đưa mắt nhìn Mẫn Nhu.

“Nghe những lời này dường như Mẫn tiểu thư rất yêu con mình. Nhưng mỗi ngày cô mang giày cao gót tám tấc, chẳng lẽ Mẫn tiểu thư cũng vì muốn con mình lớn lên tốt sao?”

Giọng nói tò mò đầy bình thản của Lục Thiệu Phàm khác hẳn với Kỷ Mạch Hằng gây sự. Vẻ mặt ung dung mang theo nụ cười bình thản khiến cho Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn vẻ mặt biến hóa nhanh chóng của Lục Thiệu Phàm. Nụ cười đó như một con dao sắc, rạch nát lớp mặt nạ nguy trang của Mẫn Tiệp.

“Nó là vợ cậu, dĩ nhiên cậu phải đứng về phía nó, nhưng dù trực tiếp hay gián tiếp, nó vẫn hại chết hai đứa con của con gái tôi”

Hồng Lam buông Mẫn Tiệp ra, đứng dậy đi lên trước vài bước. Ánh mắt phẫn nộ đảo qua Lục Thiệu Phàm và Mẫn Nhu, dùng giọng nói sắc bén luận tội Mẫn Nhu.

Ánh mắt trách cứ của Mẫn Chí Hải Mẫn Nhu không thể không thấy, chẳng qua cô không muốn phí sức đi giải thích. Nếu đã không tin thì dù cô có tốn hết lời lẽ cũng sẽ không tin, nếu tin cô thì dù cô không nói chữ nào vẫn sẽ mãi bên cô.

Mẫn Nhu nắm chặt tay Lục Thiếu Phàm, không để ý tới sự chỉ trích của Hồng Lam, mà trực tiếp đón nhận ánh mắt giận dữ của Mẫn Tiệp, lạnh lùng nói:

“Không cần đem mọi tội lỗi do mình gây ra đổ lên người khác, không phải tất cả mọi người sẽ nhịn cô mãi được. Là tôi muốn giết con cô hay chính cô cần bản muốn bỏ đứa trẻ đó, tôi nghĩ cô là người rõ nhất, dù sao đứa trẻ đó...”

“Mày câm miệng cho tao!”

Mẫn Nhu chưa nói xong, Mẫn Tiệp liền lớn tiếng cắt ngang cô. Gương mặt yếu ớt xuất hiện vẻ sợ hãi kinh ngạc, dường như không đoán được Mẫn Nhu biết bí mật của cô ta, đưa mắt bi ai nhìn Kỷ Mạch Hằng.

“Hằng anh đừng nghe nó nói bậy, nó muốn phá mối quan hệ giữa chúng ta mà thôi”

“Cô ấy chưa từng nói với tôi một câu về cô”

Kỷ Mạch Hằng thất vọng khi thấy Mẫn Tiệp đẩy mọi trách nhiệm đi, gương mặt lạnh lùng trở nên giận dữ vì bị lừa gạt, ánh mắt thâm sâu khó dò nhìn về phía Mẫn Nhu, lúc quay về nhìn Mẫn Tiệp chỉ còn lại sự lạnh lẽo hờ hững.

“Cô không nói cũng không sao, tôi nghĩ là tôi đã hiểu được mọi chuyện”

Kỷ Mạch Hằng không hề để tâm đến dáng vẻ yếu ớt của Mẫn Tiệp, cũng không ngu dại chờ câu trả lời của Mẫn Tiệp, lạnh lùng tuyên bố anh ta hiểu mọi chuyện, không hề lưu luyến bỏ đi ra ngoài.

“Hằng, anh không cần em nữa sao!”

Mẫn Tiệp vội vàng hắt chận, muốn ngăn Kỷ Mạch Hằng bỏ đi. Nhưng cơ thể vừa sinh non không chịu nổi liền ngã xuống giường, gương mặt tái nhợt đầy mồ hôi lạnh. Lúc này, Mẫn Tiệp chân thật hơn so với bất cứ khi nào, nỗi sợ hãi bất an lướt qua mặt. Nếu như tối nay Kỷ Mạch Hằng bỏ đi cũng đồng nghĩa xuất hiện dấu chấm hỏi quan hệ của hai người.

Hồng lam lo lắng đỡ Mẫn Tiệp đang giãy giụa, tung chăn đắp lên cơ thể lạnh lẽo của Mẫn Tiệp, quay đầu thấy Kỷ Mạch Hằng bước đi, quát to:

“Kỷ Mạch Hằng, đây chính là tình yêu của cậu dành cho Tiểu Tiệp sao? Ban đầu, cậu tới Mẫn gia cầu hôn lời thề son sắt, chưa bao lâu cậu đã đổi ý sao!”

Mẫn Nhu đứng ở cửa có thể gương mặt Kỷ Mạch Hằng lạnh như băng cố kiềm cơn giận, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt nổi cả gân xanh. Trước câu hỏi của Hồng Lam, Kỷ Mạch Hằng không quay lại, ánh mắt bình thản nhìn mặt Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu nhanh chóng ngoảnh lưng sang chỗ khác. Cô coi như không thấy thứ tình cảm khác lạ trong ánh mắt Kỷ Mạch Hằng, kéo Lục Thiếu Phàm, đi về thang máy.

“Thiếu Phàm, em đói rồi, chúng ta mau về nhà ăn khuya đi”

Lục Thiếu Phàm hạ mắt xuống nhìn, đôi mắt tỏa ra vàng sáng dịu dàng, ngón tay thon dài bóp lấy đầu mũi cô, gương mặt tuấn tú cứng chịu nhìn vẻ nghịch ngợm của Mẫn Nhu, nụ cười hiền hòa kéo dài từ môi đến giữa lông mày khiến Mẫn Nhu nhìn ngây dại cả mắt.

“Tĩnh lại”

Trán bị bắn nhẹ, Mẫn Nhu lập tức hoàn hồn, đập vào mắt là Lục Thiếu Phàm đang cười sung sướng bốn cợt cô, đôi mắt trong suốt chiếu rọi lên gương mặt ngượng ngùng nhu mì của cô. Dường như bất cứ phụ nữ mang thai nào cũng vậy luôn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, Mẫn Nhu giống như bao phụ nữ bình thường được chồng mình thổi vào lòng bàn tay.

“Cha mẹ, hai người không hỏi Đậu Đậu có đói không?”

Hai người chàng chàng thiếp thiếp lúc này nhớ tới Đậu Đậu, Lục Thiếu Phàm nhướng mày, Mẫn Nhu áy náy cúi người ôm Đậu Đậu, xem như lấy lòng.

Hạnh phúc thật ra rất đơn giản, không cần hoa tươi kim cương, chỉ có chồng có con, một ngôi nhà sáng đèn là đủ.

Khi Mẫn Nhu đứng vào thang máy có thể nghe thấy tiếng khóc la từ phòng bệnh, sự tuyệt vọng và nỗi hận tận cùng. Khi thang máy khép lại, bên trong phòng bệnh có tiếng thủy tinh vỡ nát, Mẫn Nhu có thể nhìn thấy bóng người cao thẳng đi ra khỏi phòng bệnh.

53. Chương 54

Trong tình yêu, chuyện đau đớn nhất chính là khi cô yêu anh ta, anh ta lại không nhận ra bản thân đã yêu cô; khi anh ta yêu cô thì cô đã yêu người khác.

Ở bãi đỗ xe bệnh viện, Mẫn Nhu dắt tay Đậu Đậu đang cầm bánh bí đỏ, nhẹ nhàng đi về trước, Lục Thiếu Phàm nhân nhả đi theo sau, bước chân theo sát mỉm cười nhìn hai mẹ con.

“Mẹ, mẹ ăn đi!”

Nhìn Đậu Đậu cố gắng kiễng chân, đưa vật quý trong tay lên, tha thiết nhìn mình, Mẫn Nhu cúi thấp người, cắn một miếng nhỏ, cười vui vẻ nói:

“Bánh rất ngon!”

“Khanh khách..”- Đậu Đậu cười sung sướng cầm chiếc bánh đã ăn đi một nửa nghiêng đầu hướng về phía cha mình la to: “Mẹ nói ăn xong, cha lại đi mua nữa”:

Khóe mắt Lục Thiếu Phàm giật giật, quay đầu nhìn hướng mình vừa đi về, chưa kịp nghĩ ra đối sách, Đậu Đậu lại nói:

“Ba ba nhanh đi, mẹ và em đều muốn ăn, ba mua đi mua bánh. Sau này, em trai và em gái sẽ rất thích ba”

Mũ cao quá mang cũng sẽ không thoải mái, Lục Thiếu Phàm mặt đầy xúc cảm, bất đắc dĩ xoa xoa mi tâm, để Mẫn Nhu và Đậu Đậu ngồi trên xe đợi, rồi chạy về phía nơi bán thức ăn khuya.

“Mẹ, lạnh quá, chúng ta lên xe chờ ba đi”

Đậu Đậu lắc lắc đầu nhìn chăm chú Lục Thiếu Phàm, cái miệng nhỏ cong lên, kéo Mẫn Nhu đi về phía hướng xe thể thao.

Mẫn Nhu cứng chùi mỉm cười, để mặc Đậu Đậu nóng lòng dẫn cổ đi. Dọc theo đường đi, cô luôn cảm thấy có ánh mắt nóng như lửa chiếu vào mặt, cô đảo mắt nhìn nhưng không phát hiện điều gì bất thường.

Khi Mẫn Nhu mở cửa xe, Đậu Đậu cũng ngồi theo vào. Lúc đó, tiếng xe khởi động vang lên giữa bãi đỗ, khi cô chưa kịp xoay người lại thì chiếc xe đã quẹo vào đường.

Vừa lên xe, Đậu Đậu liền leo lên đùi Mẫn Nhu, chiếc bánh bí đỏ bị quăng sang bên. Mẫn Nhu tính nhặt lên thì cánh tay mập mạp của Đậu Đậu bắt lấy, bập bẹ la lên:

“Mẹ, đừng ăn, không thể ăn”

Không thể ăn? Mẫn Nhu nhìn Đậu Đậu ý lại ôm cô, gương mặt hồng hào nở nụ cười hài lòng đắc ý. Cô chợt hiểu ra, Đậu Đậu muốn chơi xấu Lục Thiếu Phàm.

Ngoài xe, bóng người cao to đi tới gần, Mẫn Nhu liếc mắt nhìn bánh bí đỏ bị vứt trên đầu xe, cách hai cha con đấu với nhau thật làm cô dở khóc dở cười.

Khi quay về Lục gia, Đậu Đậu đã ngủ trong lòng Mẫn Nhu. Khi Lục Thiếu Phàm mở cửa xe thì bước vòng qua đầu xe, dưới ánh trăng, gương mặt anh đầy sự quan tâm che chở. Lục Thiếu Phàm đỡ lấy Đậu Đậu từ tay Mẫn Nhu, không quên đưa tay dìu Mẫn Nhu xuống xe.

“Cẩn thận một chút”

Mẫn Nhu cười khi nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Lục Thiếu Phàm. Để anh giúp đỡ xuống xe, đón lấy túi xách trong tay cô, đóng cửa xe lại, người đàn ông cao quý tào nhã một tay ôm trẻ con, tay còn lại cầm túi xách dưới ánh đèn đường quả thật có chút khác lạ. Mẫn Nhu thân mật khoác tay Lục Thiếu Phàm đi cùng anh vào biệt thự.

Bà Lục vẫn chưa ngủ, đang ngồi trong phòng khách xem tivi, nghe động tĩnh cửa thì liền đứng dậy, ánh mắt quét nhìn Mẫn Nhu từ trên xuống dưới rồi thả lỏng nở nụ cười, bà ân cần nắm tay Mẫn Nhu đi vào phòng khách.

“Mẹ đã kêu dì Mai nấu thuốc bổ, lát nữa là có thể uống”

“Thiếu Phàm, con mau đưa Đậu Đậu về phòng đi, Tiểu Nhu ngồi xuống, người mang thai đừng nên đứng nhiều”

Bà Lục yêu cầu Lục Thiếu Phàm chỉ bắt đầu cười khẽ, ôm Đậu Đậu lên lầu. Dưới ánh đèn vàng, bóng lưng Lục Thiếu Phàm từ từ xa dần rồi khuất sau những khúc quanh của bậc thang, Mẫn Nhu thôi không nhìn, đón nhận ánh mắt vui mừng của bà Lục không khỏi bối rối đỏ mặt.

Nhận lấy chén thuốc bổ dì Mai đưa tới, Mẫn Nhu dùng muỗng húp, mắt cụp xuống che giấu sự xấu hổ của mình. Bà Lục cũng nhận thấy Mẫn Nhu da mặt mỏng liền chủ động nói sang chuyện khác, quan tâm hỏi:

“Sao lại về trễ như vậy? Mẹ đang tính gọi tới khách sạn hỏi đây”

Trán Đậu Đậu sưng như thế, bà Lục cũng không ngốc, thay vì rõ ràng truy cứu trách nhiệm bà lại để cô tự mình khai báo, thẳng thắn sẽ được khoan hồng.

“Dạ... con cãi nhau với người trong gia đình. Đậu Đậu vô tình đụng phải vách tường, lúc này có đi tới bệnh viện khám, bác sĩ nói không sao bọn con mới về”

Nhắc tới Đậu Đậu bị thương, Mẫn Nhu cũng cảm thấy áy náy. Dù sao Đậu Đậu cũng vì cô mà đẩy ngã Hồng Lam, bà Lục nghe cháu đích tôn của mình bị thương gương mặt ôn hòa hiển nhiên bị làm cho chấn động, ngay sau đó liền quan sát Mẫn Nhu:

“Vậy con có bị thương không? Con bây giờ đã khác trước, là phụ nữ mang thai, nếu có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói ra biết không?”

Mẫn Nhu cẩn thận gạt đầu, nhẹ nhàng húp canh, cơ thể đang lạnh cũng vì chén canh nóng mà ấm lên. Bên cạnh, Bà Lục vẫn quan sát Mẫn Nhu, sợ cô tối nay gặp chuyện gì đó mà cố chịu đựng”

“Mẫn gia nếu có thể thì đừng về nữa, phụ nữ có thai không thể tức giận, nhất là ba tháng đầu phải chú ý. Mấy ngày tới, con ở trong nhà dưỡng thai đi, mẹ sẽ bảo dì Mai xây một phòng mới, chuẩn bị phòng dành cho trẻ con”

“Mẹ còn phải chuẩn bị thêm một phòng nữa, nếu không sợ mấy đứa trẻ chen chúc nhau thì một phòng cũng được”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm réo rắt từ cầu thang vọng xuống, bộ đồ tây trắng thơm, ngũ quan tuấn mỹ đầy nét vui mừng. Cho dù tính tình vân đạm phong khinh cũng không thể che giấu đi niềm vui khi được làm cha.

Lục Thiếu Phàm ngồi xuống bên Mẫn Nhu, cánh tay dài tự nhiên ôm lấy cơ thể mảnh mai của Mẫn Nhu, sau đó nhìn chằm chằm bụng Mẫn Nhu, rồi lại liếc sang bà Lục cười nhẹ nói:

“Mẹ, không cần nhìn, bác sĩ đã nói thể mẹ còn nghi ngờ sao?”

Nghe tin Mẫn Nhu mang song thai, bà Lục kích động nhìn cô, miệng cười đến không thể khép lại, hài lòng vỗ tay Mẫn Nhu, thúc giục Lục Thiếu Phàm nói:

“Còn không đưa con dâu lên phòng ngủ? Bây giờ là mấy giờ rồi, ngày mai rời giường nhớ nhỏ giọng, đừng đánh thức Tiểu Nhu”

Bà Lục nhắc nhở mấy lần mới an tâm đi xem Đậu Đậu. Lục Thiếu Phàm ôm lấy cô, bàn tay thon dài áp vào bụng, chiếc cằm để lại vai Mẫn Nhu, giống như hâm mộ nói:

“Được làm mẹ đẻ quả nhiên không giống bình thường, ngay cả lão phật gia cũng muốn làm mẹ a”

Mẫn Nhu cười xùy một tiếng, tựa vào ngực Lục Thiếu Phàm, nâng ngón tay Lục Thiếu Phàm lên, nhàm chán chơi đùa với nó:

“Vậy người chuẩn bị làm cha có phải cũng nên từ vương tử cao ngạo biến thành người hầu không?”

Cánh tay vòng quanh khẽ dùng lực, ôm cô thật chặt vào lòng. Mẫn Nhu quay đầu lại chỉ thấy đôi mắt ôn nhu của Lục Thiếu Phàm, luồng sáng trong mắt là sự yêu thương bao dung dành cho cô.

Mẫn Nhu ngây người trong chốc lát liền có một vật gì đó mềm mại chạm vào vành tai, nóng như lửa thối vào cổ cô, khiến cô bị nhột muốn rụt cổ lại nhưng nhưng cách nào thoát khỏi cái ôm của Lục Thiếu Phàm, giọng nam khàn khàn đầy bất mãn oán hận:

“Đâu chỉ là người hầu, mà giống như ông chồng chịu một nhọc...”

Bàn tay to đặt ngay bụng theo đường cong leo lên trên, mắt cô vừa thấy nó tính đặt ngay ngực liền ngại ngừng đánh bàn tay xấu xa đó ra, cô nhìn vào đôi mắt đen sáng rực của Lục Thiếu Phàm chứa một luồng nhiệt rất rõ, hai má đỏ bừng giận nói:

“Không nghiêm chỉnh chút nào, tối nay anh ngủ phòng khách đi”

“Anh chỉ đùa với em thôi, đừng giận, phụ nữ đang có thai giận lên sẽ không tốt cho thai nhi”

Mẫn Nhu vùng vằng muốn thoát khỏi lồng ngực Lục Thiếu Phàm, nhưng anh không cho phép, đứng dậy ôm lấy cô, không hề một mối bận tâm tình xúc động của cô, còn không quên vuốt lưng cô.

Thấy Lục Thiếu Phàm biết sai Mẫn Nhu dần dần buông lỏng cảnh giác, cũng không âm ỉ không để anh ôm, cô nhìn đồng hồ treo trên tường một mối ngáp dài, thì thầm nói:

“Em muốn đi ngủ”

“Phải rồi không còn sớm nữa, mau trở về phòng đi”

Lục Thiếu Phàm đề nghị khiến Mẫn Nhu ngẩn người, cô đi theo anh về phía trước, vừa đi vừa quan sát nụ cười vô tội của Lục Thiếu Phàm. Cô chỉ cảm giác là lạ ở chỗ nào đó, nhưng cuối cùng cũng không nhận ra là lạ ở đâu.

Mẫn Nhu tắm xong liền ra ngoài, cô chỉ thấy Lục Thiếu Phàm cười tủm tỉm từ trên giường đứng dậy, tắt tivi, giúp cô đắp chăn nhìn thấy cô nằm yên rồi mới an tâm đi đánh răng.

Lúc cửa phòng tắm mở ra, Mẫn Nhu quay đầu vô tình nhìn vào mắt Lục Thiếu Phàm, ánh mắt chớp động bùng bùng lửa khiến Mẫn Nhu run lên, giật mình, cô có cảm giác mình đã sa vào bẫy, vừa bất an vừa hưng phấn.

Nhớ tới hành vi lúc này ở dưới lầu của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu mặt đỏ bừng, nhìn ngọn đèn bên trong phòng tắm. Mẫn Nhu xấu hổ chui vào chăn, dùng chiếc chăn nhung mềm mại bọc lấy cơ thể, cô chỉ muốn đem cái suy nghĩ ngổn ngang này quăng ra khỏi đầu.

Điện thoại ở bên tủ giường reng lên khiến cho Mẫn Nhu đang đỏ bừng mặt liền thanh tỉnh lại, nghiêng người lấy di động, nhìn số điện thoại lạ cô do dự vài giây rồi bắt máy.

“Xin chào”

Đáp lại Mẫn Nhu là giọng nam tươi cười lễ phép: “Là Mẫn Nhu tiểu thư phải không? Tôi là Tống Tử Minh”

Mẫn Nhu không ngờ Tống Tử Minh lại gọi điện cho cô, Mẫn Nhu khó hiểu nhíu mày, chờ anh ta nói tiếp.

“Nghe nói Mẫn Nhu tiểu thư gần đây đang tranh chấp di sản thừa kế gặp rất nhiều phiền phức, không biết tôi có thể góp ít sức của mình không?”

Nghe nói, nghe ai nói? Người đầu tiên Mẫn Nhu nghĩ tới là Kỷ Mạch Hằng, người đàn ông trầm mặc ít nói lạnh lùng.

Số người biết cô ngày mai phải xử lý chuyện thừa kế di sản không nhiều. Lúc đó, Kỷ Mạch Hằng cũng có mặt, cô không thể không hoài nghi, hướng chỉ, điểm quan trọng là Tống Tử Minh là bạn của Kỷ Mạch Hằng.

Là luật sư chuyên về tranh chấp tài sản, sao lại không có việc gì mà đi giúp đỡ, trừ khi anh ta chịu sự ủy thác của ai đó mới chủ động mở miệng đưa tay giúp. Mẫn Nhu nghĩ muốn bề đầu cũng chỉ có thể nghĩ tới Kỷ Mạch Hằng.

“Loại chuyện nhỏ này không dám phiền đến luật sư Tống hao tâm phí sức, thời gian của anh rất quý giá, tôi cũng không dám chiếm dụng”

Lời Mẫn Nhu nói không phải là tốt lắm, sự giúp đỡ của Kỷ Mạch Hằng cô tuyệt đối không cảm kích, cũng sẽ không như ba năm trước, chỉ cần anh ta trao cho cô cái nhìn thân thiết thì sẽ làm cô vui sướng cả đêm không ngủ. Sau khi tiếp điện thoại này, trong lòng bình thản không hề giận.

Trước khi Mẫn Nhu cúp điện thoại, Tống Tử Minh tự cười, giọng nói trầm ổn có phần hài hước.

“Tôi cũng không muốn xen vào việc của người khác, nhưng tôi nhận được sự ủy thác của người tôi đang làm việc, nếu như cô muốn cầm được cổ phần Mẫn thị thì đừng nên từ chối ngay”

Những lời cuối của Tống Tử Minh giọng điệu nghiêm túc, lời nói ám chỉ khiến sắc mặt Mẫn Nhu lạnh dần, cũng xác định được điều mình suy đoán là đúng, Kỷ Mạch Hằng nhúng tay vào, nhưng anh ta làm vậy là có ý gì?

Sau khi nhận ra bộ mặt thật của Mẫn Tiệp thì cảm thấy tội nghiệp cô, cho nên muốn dốc sức đền bù, giảm bớt cảm giác tội lỗi của mình sao?

Kỷ Mạch Hằng giúp đỡ chỉ khiến cuộc sống hạnh phúc bình lặng của cô thêm phiền toái, nếu anh ta thật sự muốn bồi thường nên tránh cô xa ra, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của cô, chúc phúc cô và Lục Thiếu Phàm!

Mẫn Nhu quay đầu nhìn cửa phòng tắm khép chặt, tiếng nước đổ ào ào cũng tắt hẳn, ánh mắt lạnh lẽo cũng trở nên dịu dàng dần, rồi cho Tống Tử Minh đáp án như ban đầu:

“Tôi không cần bất kì sự trợ giúp nào, chuyện này tôi sẽ tự biết xử lý, tạm biệt”

Mẫn Nhu không cho Tống Tử Minh cơ hội nói tiếp. Khi Lục Thiếu Phàm mở cửa phòng tắm, bóng người thon dài vừa đập vào mắt thì liền nhấn nút tắt điện thoại. Câu cuối cùng Tống Tử Minh nói cô không nghe thấy, cũng không muốn nghe.

“Vừa rồi em đang nói chuyện với ai vậy, sao mặt lại không vui?”

Lục Thiếu Phàm nằm xuống bên cạnh cô, đưa tay xoa nhẹ lông mày đang nhăn lại, ôm ái ôm cô vào lòng. Cái ôm ấm áp khiến Mẫn Nhu đỡ xuống bức tường trong lòng, hít thở suy nghĩ gổ lên tay Lục Thiếu Phàm, cười đáp:

“Là bảo hiểm an toàn giao thông gọi thế tiếp thị, em không mua thì cúp thôi”

Lục Thiếu Phàm ôm lấy cô, anh im lặng trong chốc lát, Mẫn Nhu ngẩng đầu nhìn anh, Lục Thiếu Phàm hơi hơi gượng khóe môi, xoa đầu cô nhẹ giọng nói:

“Về sau nếu nhận điện thoại quấy rầy như vậy cứ trực tiếp tố cáo là được”

“Người ta cũng không làm gì, em có cần phải làm đến thế không?”

Mẫn Nhu ngịch ngờ nói, cô nhận ra Lục Thiếu Phàm nheo một bên mắt lại không hề có ý nói đùa, dù khóe miệng cười thản nhiên nhưng không cách nào che đi tia sáng do dự bên bao trùm bên trong mắt anh.

Chỉ cần như thế liền giận sao? Vì cô không chịu tố cáo người ta?

Mẫn Nhu lòng nghi ngờ nhìn Lục Thiếu Phàm, nụ cười trên mặt của người phía sau càng lúc càng đậm, đứng dậy khỏi giường, chặn cửa Mẫn Nhu cũng bị xóc lên một nửa.

“Anh làm gì vậy?”

Mẫn Nhu vội vàng kéo vạt áo ngủ khi thấy Lục Thiếu Phàm cúi người vén áo ngủ cô lên, vừa kinh ngạc vừa xấu hổ: “Bác sĩ đã nói ba tháng đầu phải chú ý”

Lục Thiếu Phàm vô tội nhìn Mẫn Nhu mặt đỏ bừng, bàn tay đang kéo áo ngủ rút về sau, gương mặt tuấn tú đầy vẻ ranh mãnh, môi cong lên giải thích:

“Anh chỉ muốn nghe thai nhi thôi, em đang nghĩ gì vậy”

Mẫn Nhu ảo não buông tay, nhìn trần nhà, sau đó cảm thấy có cái đầu áp sát bụng cô. Cô nhin không được cúi đầu, ngưng mắt nhìn gò má Lục Thiếu Phàm, bên môi nở nụ cười hạnh phúc ầm ập.

“Bây giờ đã có thể nghe được thai nhi sao?”

Lát sau, Mẫn Nhu gấp gấp ngẩng đầu dậy nhìn người đang hôn bụng cô. Ánh mắt chất vấn, bàn tay to giống như không nghe thấy câu hỏi của cô thuần thực cởi bỏ nút áo, trút hàng loạt nụ hôn nóng như lửa lên, Mẫn Nhu thở gấp ngăn lại.

“Lục Thiếu Phàm, anh mau ra phòng khách ngủ đi!! A...”

Đôi môi đỏ bị chặn lại, Mẫn Nhu liền ý thức ra mình đã là cá nằm trên thớt gỗ, trong lòng thầm oán, lời Lục Thiếu Phàm nói tuyệt đối không nên tin nhất là khi ở trên giường.

Trong căn phòng ngủ ấm áp dưới ánh đèn vàng nhạt đôi nam nữ quấn lấy nhau triền miên chơi đùa, bên ngoài trời đông giá rét, bên trong ấm áp như mùa xuân

54. Chương 55

Gương mặt cô như bị lông mao lướt nhẹ qua, cảm giác nhột nhột. Mẫn Nhu đưa tay hất đi lại chỉ chạm vào một bàn tay với khớp xương rõ ràng. Trán mang đến cảm giác mềm mại trơn trượt, khi mở mắt ra, Mẫn Nhu giật mình đập vào mắt là gương mặt anh tuấn của Lục Thiếu Phàm.

Đôi mắt đen lấp lánh ánh sáng, đôi mắt dán chặt vào gương mặt nhỏ nhắn mờ ảo của cô. Mẫn Nhu nhẹ cong môi, nửa tỉnh nửa mơ híp mắt lại, chủ động ôm lấy Lục Thiếu Phàm nói, thì thầm nói: “Sao anh lại dậy sớm thế?”

“Anh đánh thức em rồi sao? Ngoan, ngủ tiếp đi, lát nữa anh sẽ nhờ dì Mai gọi em dậy”

Lục Thiếu Phàm cúi người khi cô đang ôm lấy anh, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô, rồi vui vẻ xuống giường đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy như có như không từ phòng tắm truyền ra, Mẫn Nhu nằm thư thái trên giường, cảm giác mơ màng buồn ngủ cũng từ từ biến mất. Cô quay đầu nhìn ánh mặt trời sáng rực ngoài cửa sổ cũng không muốn ngủ tiếp.

Khi Lục Thiếu Phàm bước ra thì thấy Mẫn Nhu đang đứng ngồi bên cửa sổ, cánh tay trắng mảnh mai bao lấy đầu gối, cả người co rúc trên ghế, mái tóc đen mềm mại rủ xuống nơi thắt lưng. Dưới ánh nắng sáng rực thuần khiết cô như tiên nữ từ trong khu rừng bước ra vừa thuần khiết lại xinh đẹp tao nhã.

Nghe tiếng mở cửa, cô quay đầu lại nhìn anh đứng lặng ngay cửa, gương mặt cười rộ lên một nụ cười ngọt ngào vui vẻ.

Cô chỉ mặc chiếc áo ngủ mỏng manh, nhận thấy vậy Lục Thiếu Phàm nhú mày, anh không đi vào phòng thay đồ như mọi ngày ngay mà cầm lấy chiếc chăn nhung bên giường đi đến cạnh cô, cẩn thận bọc lấy cơ thể cô, giọng nói ôn nhu mang theo vài phần nghiêm khắc: “Nếu bị cảm thì làm sao!”

Mẫn Nhu ngẩng đầu, đôi mắt ngây thơ nghe anh ân cần trách cứ, môi cong lên, hơi nghiêng người, nũng nịu giữ lấy thắt lưng của Lục Thiếu Phàm: “Không phải là có anh bên cạnh em rồi sao!”

Đôi mắt cong cong như vàng trắng tỏa ra vàng sáng màu vàng, phản xạ ra khiến người ta mơ màng. Lục Thiếu Phàm cụp mi xuống, nở nụ cười yêu thương, thở dài, đùa giỡn với tóc mái của cô, muốn ôm cô trở lại giường thì bị cô ngăn lại

“Em muốn đưa Đậu Đậu đi học, thuận tiện hít thở không khí trong lành”

Từ hôm mang thai, ngoại trừ tối qua đi ra ngoài Mẫn Nhu cũng không ra khỏi nhà, hơn nữa chuyện xảy ra tối qua cũng không vui vẻ gì, tâm trạng nặng nề là không thể tránh khỏi. Lục Thiếu Phàm không phản đối, mọi việc đều dung túng cô, Mẫn Nhu hôn anh, cười khúc khích bước khỏi ghế.

Chiếc ghế dựa lau động, ngón tay trắng nõn vuốt nhẹ gương mặt, khoe môi và mắt Lục Thiếu Phàm đều tràn đầy niềm vui, ánh mắt nhu hòa chưa từng rời khỏi bóng người mảnh mai đang đi vào phòng tắm

“Tiểu Nhu con dậy rồi sao? Dì Mai, mau đi hâm nóng lại tổ yến cho Tiểu Nhu”

Bà Lục đưa mắt nhìn Mẫn Nhu đi từ cầu thang xuống, gương mặt cao quý được vẽ vui mừng, quay sang dì Mai thúc giục nói, sau đó giúp Mẫn Nhu kéo ghế: “Tiểu Nhu, tới đây ngồi kế bên mẹ”

Lúc nghe tiếng bước, Lục Thiếu Phàm đang xem báo liền ngẩng đầu, bên trong đôi mắt đen ôn hòa là nụ cười thản nhiên, anh đem tờ báo để sang một bên, đứng dậy đi tới ôm nhẹ Mẫn Nhu, rồi vào phòng ăn.

Sáng sớm ở trước mặt người khác ân ân ái ái, Mẫn Nhu thấy nụ cười trên ghẹo của bà Lục liền trở nên ngại ngùng muốn duy trì khoảng cách với Lục Thiếu Phàm. Anh lại càng bám chặt lấy, vẻ mặt ung dung không có gì xấu hổ.

Mẫn Nhu xin phép đưa Đậu Đậu đi học. Bà Lục dù không muốn nhưng thấy Đậu Đậu vui vẻ từ trong phòng chạy ra lại có Lục Thiếu Phàm hộ tống, bà cố gượng lắm mới đồng ý, đồng thời bà cũng bảo lái xe trong nhà đi theo, để tránh lúc về Mẫn Nhu không có xe.

Sự quan tâm của bà Lục không hề giả dối, có người mẹ như vậy Mẫn Nhu cũng cảm thấy may mắn. Cô cũng không phải đưa con dâu bước bình ương ngạnh, dĩ nhiên sẽ đồng ý với sự sắp xếp của bà Lục.

Xe ngừng bên đường, Mẫn Nhu dắt Đậu Đậu xuống xe, Lục Thiếu Phàm không như lần trước nhìn theo hai người mà cũng xuống xe theo nắm lấy tay Mẫn Nhu, thanh tao lịch sự đi vào khu vực đi bộ.

“Sao anh không đi làm?”

“Vẫn còn sớm, đưa Đậu Đậu vào trường rồi đi cũng chưa muộn”

Lục Thiếu Phàm tùy ý giải thích, anh nhìn cột đèn phía đối diện, thấy đèn sáng lên, ánh mắt mới nhìn Mẫn Nhu, khoe môi cong lên cười cười, tay trái nhéo lấy đầu mũi Mẫn Nhu: “Đi qua đi, ngốc ạ!”

Giữa dòng người lui tới, bàn tay to của anh giữ chặt tay cô, Mẫn Nhu không kìm lòng được áp sát anh, để anh dẫn cô đi, xuyên qua dòng người đông đúc trên đường kẻ vạch chặt chẽ dành cho người đi bộ.

Gió lạnh thổi qua gò má, gò má lại không hề thấy lạnh, lòng bàn tay lại ấm áp, bên môi nở nụ cười điềm tĩnh. Cuộc sống của cô nhờ có Lục Thiếu Phàm mới rời khỏi những tranh chấp, trở nên an nhàn hạnh phúc như thế.

“Cậu xem đi, cô ấy rất hạnh phúc”

Một nhà hàng xa hoa ở lầu hai nằm bên con đường đối diện, từ phía bên cửa sổ Tống Tử Minh quay đầu vào ánh mắt thu lại, khẽ đẩy mắt kiếng trên sống mũi, gương mặt nhả nhợt nở nụ cười sâu xa, ánh mắt dõi theo người đàn ông tuấn lãng mắt vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nhắc khéo.

Bàn tay to của Kỷ Mạch Hằng giữ lấy tách cà phê nổi cả gân xanh, bên trong đôi mắt thâm gợn sóng, giống như cố ép buộc bản thân kiềm chế tình cảm. Nghe Tống Tử Minh không nặng không nhẹ nhắc, lòng mày nhíu lại, ánh mắt lạnh như băng khiến Tống Tử Minh liền im lặng, ra vẻ bình thản ta đây xem báo.

“Nghe nói lần trước cậu giúp cô ấy ngăn scandal, tính trở về làm tán tài Đồng tử sao?”

Không lâu sau, Tống Tử Minh lại đưa mắt nhìn mặt Kỷ Mạch Hằng, trên gương mặt lãnh đạm anh tuấn xuất hiện vẻ phiến muộn, đôi mắt vẫn nhìn xuống con đường đối diện, cho dù cô đã đi xa, cho dù cô đã có giai ngẫu làm bạn, cho dù cô...

(1) giai ngẫu: Một đôi tốt đẹp, chỉ vợ chồng tốt đôi.

Quá nhiều cho dù, nhưng lại không có một thứ thuộc về Kỷ Mạch Hằng anh, cô thật sự quên anh rồi sao? Hoàn toàn để anh và quá khứ trôi xa sao?

Tổng Tử Minh nhìn Kỷ Mạch Hằng cố đè nén cảm xúc, buông tờ báo trong tay xuống, với khả năng quan sát nhạy bén của luật sư cùng suy nghĩ đầy lý trí, anh dĩ nhiên quá rõ ràng tâm tư của Kỷ Mạch Hằng.

Ba năm trước, Mẫn Nhu làm rất nhiều thứ cho Kỷ Mạch Hằng. Tổng Tử là kẻ ngoài cuộc đều nhìn thấy, cho rằng người bạn này của mình sẽ lấy làm cảm kích trong lòng. Nhưng khi biết Mẫn Tiệp xuất hiện lại trong cuộc đời Kỷ Mạch Hằng, anh mới hiểu, tên ngốc này nếu bỏ người con gái như Mẫn Nhu nhất định sẽ là bị kịch.

Trong tính yêu ai đúng ai sai, không thể nói được, Kỷ Mạch Hằng yêu Mẫn Tiệp không sai, sai là Kỷ Mạch Hằng đã không nhìn rõ con tim mình, chính vì thế mới tự làm bị thương mình, làm bị thương người khác!

Thế sự khó ngờ, chỉ mấy tháng, Mẫn Nhu đã gả vào Lục gia một trong những nhà giàu có quyền lực, trở thành thiếu phu nhân danh môn, lúc này người bạn tốt của mình cũng tỉnh ngộ, nhận ra người phụ nữ mình yêu là ai.

Tổng Tử Minh cười khổ xoa huyệt thái dương, tối qua chỉ vì một câu nói của Kỷ Mạch Hằng, anh ta đã thức suốt đêm chuẩn bị tài liệu, dù người phụ nữ kia kiên quyết từ chối sự giúp đỡ của anh, anh còn đứng hèn tới đây chỉ vì muốn biết rõ thái độ của người bạn mình với phụ nữ kia thế nào. Lúc này, không cần Kỷ Mạch Hằng mở miệng, Tổng Tử Minh vừa nhìn đã hiểu.

Thì ra ba năm cực khổ duy trì tình yêu, hậu quả không phải là người phụ nữ kia rơi xuống vực thẳm trong đau khổ mà Kỷ Mạch Hằng hối hận cả đời. Tất cả mọi thứ của cô ấy hoàn toàn bắt đầu lại, tương lai của cô ấy hẳn là sẽ không có Kỷ Mạch Hằng?

“Cậu cũng thật coi tiền như tát nước, cho dù cậu không ngăn đám kí giả đó, bọn họ cũng không dám đăng lên báo đâu.

Ánh mắt lạnh như băng không vui của Kỷ Mạch Hằng khiến Tổng Tử Minh cảm miệng, anh cười nhạt đem tờ báo đẩy đến trước Kỷ Mạch Hằng, giọng nói bình thản không hề khách sáo vạch trần một sự thật tàn nhẫn: “Mẫn Nhu sau khi thành người của hào môn liền vì yêu mà trốn, danh môn thị trưởng Lục Thiếu Phàm cầu hôn, chấp nhận kế ước trăm năm”

Trên mặt báo, một hình ảnh rõ ràng đập vào làm đau nhói mắt Kỷ Mạch Hằng, không muốn thừa nhận, nhưng cô gái trong tấm ảnh cười rạng rỡ, ngũ quan quen thuộc, gương mặt tươi sáng, trừ cô ra thì còn ai vào đây?

Giữa khung cảnh đồng quê yên bình, cô dịu dàng bước tới, tay trong tay với người đàn ông ung dung khí chất cao quý, gương mặt sạch sẽ anh tuấn, nụ cười mỉm ôn hòa, mười ngón tay đan chặt vào nhau lấp lánh chiếc nhẫn sáng, sau lưng họ còn là nhà thờ thánh Patrick nổi tiếng.

Người đàn ông đó đưa cô đi Ireland, sống chết không rời, cùng chết cùng vui, nắm tay nhau đến khi chết, bên nhau đến già, người đàn ông đó muốn dùng ước định đó để trói chặt cô.

Kỷ Mạch Hằng nhìn nụ cười lúm đồng tiền xinh đẹp bên trong tấm ảnh rất lâu không dời mắt đi, bên trong nhà hàng yên tĩnh, tiếng nhạc du dương mà bên tai Kỷ Mạch Hằng chỉ có giọng nói vô tình của Tổng Tử Minh vạch rõ sự thật: “Một người bạn của mình làm ở tòa soạn báo nói mình biết, lúc đầu bài báo này không nằm trên trang đầu, nhưng chỉ vì một cuộc điện thoại khẩn vào lúc rạng sáng mà tất cả tòa soạn đều ngừng in ấn, suốt đêm chủ bút phải ngồi tự mình sửa bài, sau mấy giờ, bài báo gièm pha lại được tô san trát phấn thành mỗi kim ngọc lương duyên”

Tổng Tử Minh miệng nhấp cà phê, đôi mắt đằng sau lớp kính lóa lên tia sáng, không để ý đến nét mặt cứng ngắc của Kỷ Mạch Hằng, tiếp tục nói: “Lục Cảnh Vân cảnh trưởng của Tổng cục tin tức xuất bản, là người con thứ ba của Lục gia, là chú ba của thị trưởng hiện tại, bây giờ các tòa soạn báo đều dựa vào tin tức mà tranh giành lợi ích, lại quên mất bối cảnh vào quyền thế của Lục gia, họ có thể lật đổ một tòa soạn báo như nghiền chết một con kiến rất dễ dàng, chính vì vậy dù lần trước cậu không ra tay thì mình nghĩ...”

Tổng Tử Minh đột nhiên dừng lại, nhìn thuốc lá đang kẹp giữa ngón tay Kỷ Mạch Hằng, vẻ mặt kinh ngạc, lông mày nhíu lại, nghe mùi thuốc lá ánh mắt Tổng Tử Minh sâu xa nhìn Kỷ Mạch Hằng hút thuốc: “Bắt

đầu hút từ khi nào?”

Kỷ Mạch Hằng coi như không nghe thấy lời chỉ trích của Tống Tử Minh, đem đầu thuốc lá nhấn vào gat tàn, đứng lên khỏi ghế, dáng vẻ kiêu ngạo lạnh lùng mang theo tâm trạng suy sụp cô đơn. Đôi mắt liếc về phía cửa sổ, sau đó nhìn Tống Tử Minh nói lời cảm ơn rồi bỏ đi.

Tống Tử Minh muốn uống cà phê, nhưng môi vừa chạm vào thành ly liền nhăn mặt, ngẩng đầu nhìn bóng Kỷ Mạch Hằng xa dần, thở dài không biết làm gì hơn ngoại trừ cảm thán.

Cà phê lạnh có thể đối tác khác, vậy trái tim của con người khi đã lạnh đi chỉ cần đối là có thể ấm lại sao?

55. Chương 56

Tin Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm kết hôn chỉ trong vài giờ đã thành tiêu điểm đồn đại của giới truyền thông, dù là giới giải trí hay bất cứ đâu cuộc hôn nhân giữa một minh tinh và một người làm chính trị đều sẽ có khen và chê, những lời chúc phúc cũng bị chôn vùi trong nghi ngờ.

Người bên ngoài làm cho tin tức càng trở nên ồn ào huyền ảo, ảnh hai người chụp chung chiếm cả trang đầu của báo, đương sự Mẫn Nhu cũng không lấy làm cảm kích, sau khi đưa Đậu Đậu đi học liền được Lục Thiếu Phàm hộ tống lên xe, nhờ tài xế chở về Lục gia.

Mẫn Nhu vừa bước vào cửa lớn, liền nhìn thấy dì Mai đang tiếp đón một người đàn ông trung niên, tây trang trắng thớm, cặp màu đen, nhìn thế nào cũng rất đạo mạo. Ông ta chú ý tới Mẫn Nhu đi vào cửa, đứng dậy gật đầu chào nói: “Lục phu nhân, tôi là Luật sư, lần này là luật sư giúp cô trong vụ tranh chấp di sản Mẫn thị”

Mẫn Nhu kinh ngạc dừng bước, nghi hoặc nhìn vị luật sư đang lấy văn kiện trong cặp ra, cô nhíu mày chậm rãi đi tới, ánh mắt đảo qua phần ăn kiện, nhìn cách dì Mai tiếp đón ông ta hoàn toàn không phải người lạ.

“Với chuyện tranh chấp di sản lần này, Lục tiên sinh tôi qua đã nói sơ qua với tôi, hôm nay tôi tới đây muốn biết suy nghĩ cụ thể của phu nhân, qua đó tôi có thể xử lý vụ này tốt hơn”

Luật sư nói Lục tiên sinh xem như chứng minh được suy nghĩ trong đầu Mẫn Nhu, thật sự Lục Thiếu Phàm đã giúp cô lo mọi việc, còn cô chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng là được.

Tôi qua anh và cô ngủ cùng nhau, như vậy sau khi cô ngủ rồi anh mới dậy xử lý chuyện này. Chuyện Lục Thiếu Phàm làm khiến cô rất cảm động nhưng trong lòng cũng chưa xót, trong cuộc hôn nhân này luôn là Lục Thiếu Phàm yêu chiều cô, cô cũng yêu anh nhưng luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó, giống như hạnh phúc cuộc sống ngọt ngào của họ luôn có một khoảng trống, cô muốn lấp nó đi nhưng không thể được.

Tiếp nhận lấy văn kiện từ tay luật sư, Mẫn Nhu đỡ đầu nghe luật sư nói lại. Trong đầu trong mắt đều là hình ảnh Lục Thiếu Phàm nửa đêm ở thư phòng vì cô mà làm việc, nhớ lại đôi mắt đen ôn hòa sáng rực kia, Mẫn Nhu tự trách than nhẹ.

“Lục phu nhân có phải không vừa ý chỗ nào?”

Luật sư đột ngột hỏi khiến Mẫn Nhu hoàn hồn, cô lúng túng mím môi cười, cúi đầu nhìn văn kiện, phía trên mỗi một điều đều là duy trì lợi ích của cô, có lẽ cũng là khó khăn của Mẫn gia. Nếu Hồng Lam nhìn thấy những điều lệ này không biết có có tán thành.

“Vậy cứ theo những điều mà luật sư ghi trên đây đi, tôi cũng không có ý kiến gì”

Luật sư liếc nhìn Mẫn Nhu trả lại văn kiện, ngẩng đầu nhìn Mẫn Nhu, cười sâu xa nói: “Những điều này đều là Lục tiên sinh bảo tôi thêm vào, chắc là sợ Lục phu nhân chịu thiệt thòi. Một người ngoài nghề mà phải đi nghiên cứu những chuyện luật pháp xem ra cũng không phải công việc nhẹ nhàng gì.

Lúc Mẫn Nhu đang kinh ngạc thì luật sư đứng dậy, dì Mai tiễn ông ta ra khỏi cửa Lục gia. Mẫn Nhu vẫn ngồi im lặng trên ghế, bên tai quanh quẩn câu nói của luật sư.

Tiếng chuông di động vang lên giữa phòng khách, Mẫn Nhu nhíu mày cầm lấy di động, nhấn nút, mở miệng hỏi Chân Ni sao đột nhiên gọi cô: “Chân Ni, có việc gì vậy”

“Nhu, tin cậu và Lục Thiếu Phàm đã nằm lên trang đầu báo giải trí, không phải các cậu đang phong tỏa tin tức rất chặt sao, sao đột nhiên lại bị phơi bày ra hết thế này”

Khác với giọng nói hờ hững của Mẫn Nhu, Chân Ni lớn tiếng hỏi, lo lắng và khẩn trương Mẫn Nhu có thể nghe thấy tiếng giày cao gót truyền qua từ điện thoại.

“Hiện tại, dưới công ty đều là đám phóng viên đang muốn tìm tin tức, ngay cả lao công đi ra ngoài cũng bị phỏng vấn rất lâu mới cho đi, đám chó săn thì chưa nói tới nay ngay cả các kí giả chuyên về báo chính trị cũng tới”

Chân Ni lo lắng nói khiến cho Mẫn Nhu đang bình tĩnh như nước hồ thu liền như bị ném bom, thế giới im lặng của cô liền trở nên trời long đất lở. Mẫn Nhu chưa kịp suy nghĩ gì liền mở tivi lên, rất nhanh tìm được kênh mình cần, giữa màn hình lớn là tin tức đang trực tiếp.

Hình ảnh đập vào mắt là tại cửa tòa thị chính, bóng người quen thuộc xuất hiện trên màn ảnh, đám phóng viên phía sau tay cầm phone đi lên, hàng loạt câu hỏi liên tục vang lên, ánh đèn flash lóa mắt khiến người ta không thể mở mắt ra.

Bộ tây trang màu đen, khí chất cao quý lạnh lùng, gương mặt bình thản vẫn đậm phong khinh, dù ánh đèn flash chói mắt đập vào mặt giữa lòng mây cũng không hề xuất hiện nếp gợn sóng.

Bẩm sinh đã có khí chất lãnh đạo, vẻ ung dung bình thản càng tăng thêm sức quyến rũ bất phàm. Nếu bình thường nhìn thấy Lục Thiếu Phàm xuất sắc như thế, Mẫn Nhu nhất định sẽ tự hào bị làm ê muội nhưng lúc này, tay Mẫn Nhu cầm chặt điện thoại di động, mồ hôi túa ra.

Bao nhiêu đôi vợ chồng ân ái ở giới giải trí vì không chịu được giới truyền thông thêm dầu thêm mỡ mà chấm dứt, hôn nhân tan vỡ cũng chứng minh cho những lời tiên đoán kia, không phải họ không yêu nhau mà vì tin đồn nhảm quá đáng sợ.

Nếu Lục Thiếu Phàm lại lần nữa xuất hiện trên báo, cô không thể biết chắc cục kiểm soát có tìm tới cửa, nghi ngờ hình tượng và đạo đức Lục Thiếu Phàm không!! Cô muốn bảo vệ anh, nhưng cuối cùng lại mang đến cho anh sự phiền phức, những rắc rối ảnh hưởng đến năng lực chính trị của anh, đôi khi sẽ còn phá hủy.

Bảo vệ ở tòa thị chính đều được huy động, chặn đám kí giả lại, thư kí và những viên khác theo sau cũng giúp Lục Thiếu Phàm mở đường thoát khỏi đám kí giả.

“Thị trưởng Lục, theo báo chí vợ của anh là người nổi tiếng, là siêu sao giới giải trí Mẫn Nhu, có phải chuyện này là thật?”

“Thị trưởng Lục, mọi người nói Mẫn Nhu là em gái của đối tượng anh từng hẹn hò, lúc ấy Mẫn Nhu cũng đang có bạn trai làm kinh doanh, nhưng sao hai người lại đến với nhau, xin hỏi đối với những lời đồn đó anh có ý kiến gì không?”

“Thị trưởng Lục, Thân phận nghệ sĩ của Mẫn Nhu có ảnh hưởng xấu tới con đường chính trị của anh không, gia đình anh không phản đối cuộc hôn nhân này sao?”

Lục Thiếu Phàm mỉm cười nhẹ, đôi mắt đen thâm thúy nhìn xuyên qua đám đông, hướng về màn ảnh, Mẫn Nhu ngồi trước tivi, đôi mắt cô thấp thỏm nhìn thẳng vào đôi mắt đen ôn hòa của Lục Thiếu Phàm, anh đoán cô đang ngồi trước tivi sao?

“Nhu, cậu còn đó không? Nhu”

Tiếng gọi thân thiết của Chân NI vang lên bên tai, Mẫn Nhu nhìn màn hình, nhẹ than một tiếng, dồn tất cả lực chú ý vào hình ảnh của Lục Thiếu Phàm.

“Nhu, vừa rồi có rất nhiều công ty chuyên về các mặt hàng phụ nữ đều gọi tới, muốn cậu làm người phát ngôn, tiền phát ngôn gấp đôi so với trước. Còn nữa, mấy ngày tới là tết nguyên đán, đài truyền hình thành phố A muốn mời cậu diễn vào năm nay...”

Cho dù Chân Ni cố kiềm chế tâm trạng nhưng Mẫn Nhu vẫn nhận ra sự hưng phấn từ lời nói của Chân Ni, bên ngoài dù chữ bởi cuộc hôn nhân của cô nhưng các bản hợp đồng không ngừng tìm tới, đây chính là hiệu ứng kinh tế do cuộc hôn nhân của cô mang tới sao?

Mẫn Nhu đang bất an sắc mặt càng trở nên khó coi, điện thoại bên đầu dây kia càng thấp, bên đầu dây kia đã không còn tiếng nói dường như đã đoán ra tâm trạng không vui của Mẫn Nhu, cho nên quyết định im lặng:

“Cảm ơn mọi người đã quan tâm tới tôi và vợ tôi Mẫn Nhu. Nếu ban đầu tôi đã chọn vợ mình thì tôi sẽ không từ bỏ. Tôi tin rằng tất cả lời đồn nên dừng lại, đối với những lời phỉ báng không có thật, tôi và vợ tôi sẽ nhờ pháp luật giải quyết”

Giọng nam réo rắt xuyên qua tiếng âm ỉ tựa như làn gió mát giữa mùa đông khiến đám kí giả trở nên im lặng lại, không tiếp tục đột phá vòng vây dưới sự cản trở của bảo vệ và nhân viên. Tất cả đều nhìn người đàn ông hoàn mỹ tựa tiên giáng trần, lời nói của anh như cú đánh vô hình khiến cho bất cứ ai cũng hoảng sợ.

Bên trong màn hình tivi, anh và nhân viên của mình rời đi, bóng lưng cao to lọt vào mắt Mẫn Nhu. Cô mang lại phiền toái, anh lại thản nhiên đón nhận không hề cự tuyệt, mặt cũng không lạnh đi, vẫn cười nhẹ như trước lại khiến ọi người sợ hãi nghi ngờ.

“Nhu, mình nghe cấp trên nói, các tờ báo lớn đều nhận được cuộc gọi từ cảnh trưởng của tổng cục xuất bản yêu cầu sửa lại đầu đề báo, cậu có biết chuyện này không?”

Chân Ni cẩn thận hỏi, Mẫn Nhu không đưa ra câu trả lời. Bên tivi tiếp tục với những tin tức khác, Mẫn Nhu kéo khóe môi, muốn cười nhưng lại nhận ra so với khóc còn khó hơn, trong lòng có cảm giác nói không nên lời.

Lục Thiệu Phàm vì cô làm nhiều chuyện, còn bao nhiêu chuyện mà cô chưa biết? Anh lén cô lúc ngủ say mà tiến hành?

Cô không quên nửa đêm trước Lục Thiệu Phàm ở ngoài cửa gọi điện, giọng nói nhỏ gọi chú ba khiến Mẫn Nhu bừng tỉnh hiểu ra, Lục Thiệu Phàm sớm biết đã có ngày thế này nên đã chuẩn bị chu đáo, vì cô mà cố gắng xây nên mảnh trời an bình.

Mẫn Nhu trong lòng vừa ngọt vừa chát, đau lòng vì Lục Thiệu Phàm phải mệt mỏi che chở cô, cũng vì bản thân cảm thấy thiếu nợ Lục Thiệu Phàm mà áy náy. Giữa hai người, Lục Thiệu Phàm vẫn ở thế chủ động, còn cô vẫn ở thế bị động, chỉ biết đón nhận.

Cô muốn vì Lục Thiệu Phàm làm chút gì đó, nhưng trải qua tìm kiếm lại phát hiện người đàn ông hoàn mỹ này đã xây dựng cho cô một tòa thành hạnh phúc và kiên cố còn cô những chuyện làm được hết sức nhỏ bé.

“Những lời mời và hoạt động từ chối hết đi, mình sẽ không tham gia”

“Cậu đã không muốn vậy mình sẽ giúp cậu cự tuyệt”

Chân Ni tuy thông cảm Mẫn Nhu nhưng cũng khó nén tiếc nuối, dù sao đây là cơ hội tốt để kiếm được món hời, hiện nay nhiều ngôi sao đều dựa vào lăng xê mà nâng mình lên. Mẫn Nhu lựa con đường riêng, không muốn xuất hiện ở bất cứ hoạt động nào, chẳng lẽ cam tâm ở nhà làm bà chủ hoàn toàn rút khỏi giới giải trí?

Vì một người đàn ông mà bước vào giới giải trí nhưng cũng vì một người đàn ông khác mà rút lui, Mẫn Nhu yêu luôn hết mình, Chân Ni cũng chỉ biết thở dài, chỉ mong lần này, Lục Thiệu Phàm có thể ở bên Mẫn Nhu đến cuối cùng

56. Chương 57

Chuyện kết hôn bị đem ra ánh sáng, ngoại trừ Mẫn Nhu khấn trương lo lắng thì những người khác ở Lục gia đều không bị ảnh hưởng. Sau khi tan tằm, bà Lục về nhà, còn quan tâm thăm hỏi tình trạng của Mẫn Nhu, không hề nhắc tới chuyện trên báo.

“Hai ngày nay con có buồn nôn nhiều không? Vitamin B11 lúc trưa có uống chưa?”

Ánh mắt hiền hòa của bà Lục dừng lại trên bụng Mẫn Nhu, bà kéo tay cô, cẩn trọng quan sát vùng bụng nhô ra, trên mặt mừng rỡ cười yếu ớt.

“Mấy ngày nữa là tết nguyên đán rồi, để Thiếu Phàm nói với cậu con một tiếng, nhân dịp đó hai nhà chúng ta tập trung lại”

Thấy Mẫn Nhu trong lòng không yên, bà Lục khẽ nhắc tới, gương mặt thanh lịch cao quý hiện lên vẻ hiểu biết rõ mọi chuyện. Bà Lục cũng khôn khéo đoán được nguyên nhân khiến Mẫn Nhu bất an, thái độ ân cần tỏ ra hài lòng.

“Ban đầu Thiếu Phàm dẫn con về Lục gia mẹ cũng đoán được sẽ có chuyện này. Hiện nay mọi chuyện xảy ra tuy ngoài dự đoán của mọi người nhưng cũng có lý của nó. Những tin đồn nhảm bên ngoài không thể chiến thắng lòng người, chỉ cần con tin Thiếu Phàm, mẹ nghĩ đối phó với chuyện trước mắt này dù khó khăn nhưng Thiếu Phàm sẽ giải quyết tốt.”

Bà Lục an ủi lại khiến Mẫn Nhu ngẩn người ra, lời nhắc nhở của bà Lục khá sâu xa nhưng cô cũng không phải đứa ngu tự nhiên cũng nhận ra ý tứ trong lời nói bà Lục. Cô ngẩng đầu nhìn ánh mắt nghiêm túc ôn hòa của bà, sắc mặt cô cũng dần lại: “Mẹ, con thừa nhận trước đây con quá u mê, nhưng tất cả đã là quá khứ, bây giờ con biết rất rõ người mình yêu là ai. Ngoại trừ Thiếu Phàm, con nghĩ không còn ai có thể mang đến cho con cuộc sống hạnh phúc an nhàn như vậy!”

Bà Lục nhìn chằm chằm ánh mắt kiên định của cô, khẽ gật đầu. Dù không tin tưởng Mẫn Nhu trăm phần trăm nhưng sự nghi ngờ và bất an cũng tan dần đi.

“Mẹ biết con có tình cảm với Thiếu Phàm, nhưng không thể không nhắc con, tuy lâu ngày sinh tình không thể so với vừa gặp đã yêu, mười phần tình cảm trong con chia ra được mấy phần là tình yêu mấy phần là thân tình, mẹ không dám phán xét, chỉ hi vọng con có thể như Thiếu Phàm quan tâm cuộc hôn nhân của mình”

Với Lục Thiếu Phàm, theo như bà Lục nói, cô đối với anh lệ thuộc đã sớm vượt ra khỏi sự thân mật giữa hai người yêu nhau, càng giống như sự tin tưởng vào người thân, không chút nghi ngờ phò thác trái tim mình

Nhớ lại những lần chung sống với nhau, Mẫn Nhu khẽ giật mình, từ cô tỏa ra luồng sáng hạnh phúc, không phải vì bà Lục nói trúng trọng tâm cuộc hôn nhân của cô và Lục Thiếu Phàm mà xấu hổ, trong hôn nhân, tình yêu không phải là điều duy nhất, không phải sao?

“Mẹ và gia gia đều lớn tuổi, chịu không được kích động, chỉ mong gia đình trên dưới hòa thuận, vì vậy...”- Bà Lục trịnh trọng nhìn Mẫn Nhu, nét mặt hòa ái mang theo phần nhiều nghiêm túc: “Bây giờ con mang thai con Thiếu Phàm, mẹ cũng ích kỷ yêu cầu con cùng Thiếu Phàm sống tốt qua ngày, còn về phần con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng (biết hối cải vẫn còn đường lui), người khác có nói như nào có làm thế nào là chuyện của họ, mẹ không hi vọng để cho người khác coi Lục gia chúng ta là trò cười.”

Bà Lục biết được gì đó cho nên mới không an tâm nhắc nhở cô lần nữa, Mẫn Nhu nhìn ánh mắt sâu xa của bà Lục, đôi mắt sáng tỏ ra bình thản: “Con không phải Kỷ Mạch Hằng, không thể lạnh lùng vô tình như anh ta, cũng không thể yêu lại như anh ta. Thiếu Phàm trong cuộc đời con không chỉ là ân nhân đã cứu con khỏi tuyệt vọng, anh ấy yêu con, thương con, cũng nói với con chỉ cần con muốn, nếu anh ấy có sẽ cho con. Một người đàn ông như vậy, mẹ nghĩ con có thể nhẫn tâm bỏ anh ấy sao?”

Đây là lần đầu tiên Mẫn Nhu ở trước mặt bà Lục nhắc tới tên Kỷ Mạch Hằng, bà Lục tuy biết sự tồn tại của người này nhưng chưa bao giờ ở trước mặt cô nhắc đến Kỷ Mạch Hằng, chỉ sâu xa nhắc nhở cô để cho cô biết chừng mực. Lúc này nghe Mẫn Nhu không hề e ngại nói tên người đàn ông này sắc mặt bà Lục có chút cứng ngắc, sau đó nghe câu hỏi cuối cùng của Mẫn Nhu lại thư thái thở dài, bà nhìn vào đôi mắt quật cường của Mẫn Nhu bất đắc dĩ đau lòng.

“Mẹ không phải cố ý nhắc lại những chuyện cũ không vui. Chẳng qua, Thiếu Phàm cũng từng như con, một khi đã quyết định thì sẽ như con thiêu thân lao đầu vào lửa, có một số việc, mẹ không thể không đề phòng, Thiếu Phàm từng trải qua rất nhiều chuyện, nếu mà... không biết sẽ biến thành hình dáng gì!”

Mẫn Nhu mím môi, đối với sự hoài nghi của bà Lục cô không giận, bảo vệ con mình là chuyện dễ hiểu, không có một người mẹ nào lại trở mặt nhìn con mình bị tổn thương, bà Lục cũng có suy nghĩ như vậy, tuy ôn tồn cùng cô nói chuyện nhưng không hề coi cô là con dâu.

Hiện tại cô gì có hứa gì cũng không thể hoàn toàn làm biến mất mối lo lắng của bà Lục, đành để thời gian

chứng minh quyết tâm của cô, làm cho bà tin tưởng. Cô yêu Lục Thiếu Phàm, chứ không phải cảm kích mà biến thành tình cảm, hơn nữa là hai người linh hồn hòa hợp nhau!

“Mẹ, mẹ ơi!! Đậu Đậu về rồi a”

Giọng nói thanh thúy phá vỡ sự tĩnh mịch, Mẫn Nhu thu hồi suy nghĩ nhìn Đậu Đậu vui vẻ chạy vào phòng khách, nhào lên đầu gối cô, cánh tay ngăn vòng lấy cô, dùng đầu cọ vào Mẫn Nhu.

“Hôm nay sao lại về trễ vậy?”

Bà Lục nhìn sắc trời tối mịt bên ngoài khó hiểu nhìn dì Mai đang theo Đậu Đậu đi vào, nếu là mọi ngày, Đậu Đậu đã ở trong phòng đồ chơi.

Dì Mai tính đáp thì Đậu Đậu tranh nói, cầm lấy cặp nhỏ ném để lên ghế sofa lấy ra tấm ảnh chụp, đưa lên khoe, hai mắt to chớp lia lịa, cười khúc khích: “Đậu Đậu có rất nhiều ảnh của mẹ, tấm nào cũng không giống nhau cả”

Mẫn Nhu và bà Lục liếc mắt nhìn nhau, nhìn xấp hình lớn Đậu Đậu ôm trong ngực, ánh mắt mê hoặc nhìn dì Mai, người đi đằng sau cười một tiếng giải thích: “Lúc tôi đi đón Đậu Đậu thiếu gia thì thấy trên bàn học đã có một đồng hình lớn nhỏ, vì mãi lựa hình nên mới về muộn

Đậu Đậu tay cầm hình Mẫn Nhu, môi chu ra, hôn lên tấm hình, sau đó hài lòng lấy tấm khác, vui mừng in dấu của mình lên đó.

Mẫn Nhu cười nhẹ xoa đầu Đậu Đậu, cúi người ôm lấy nó đặt trên đùi, bà Lục sợ Đậu Đậu không cẩn trọng làm bị thương bụng Mẫn Nhu liền tính đưa tay đỡ lấy. Mẫn Nhu trao cho bà ánh mắt yên tâm, ngược lại trêu chọc Đậu Đậu nói: “Đậu Đậu làm sao có nhiều ảnh như vậy? Thật là giỏi nha!”

Đậu Đậu thích nhất là Mẫn Nhu khen, nghe mẹ dịu dàng kinh ngạc nói tất nhiên là đặc ý dùng đưa chân, vịn đầu vai Mẫn Nhu, lấy lòng nói: “Mẹ thích không, Đậu Đậu ngày mai giúp mẹ lấy thêm vài tấm được không?”

Nghe lời này giống như kiếm những tấm hình này rất dễ, cúi đầu nhìn gương mặt làm nũng của Đậu Đậu Mẫn Nhu cười khẽ, cầm lấy tấm ảnh, không chút để ý lật xem, lúc nhìn sang mặt trái bức ảnh cũng hiểu đại khái chuyện gì.

Bà Lục nhìn dòng chữ viết sau đó, cũng cười xùy một tiếng, nhìn Đậu Đậu trốn trong lòng Mẫn Nhu không chịu ra: “Đậu Đậu, con làm người trung gian bỏ vào túi riêng, những người bạn nhỏ khác sẽ tìm con tính sổ đó”

Đậu Đậu quay đầu, chớp đôi mắt đen nhìn bà Lục lại nhìn Mẫn Nhu: “Mẹ, cái gì gọi là ở trung gian bỏ vào túi riêng”

Bà Lục không thể làm gì ngoài mỉm cười, từ trên ghế đứng dậy thưởng thức, thỉnh thoảng nhìn Mẫn Nhu đang giảng giải cho Đậu Đậu cái gì gọi là ở trung gian kiếm tiền bỏ vào túi riêng, gương mặt cao sang bình thản trong lòng cũng thầm đắc ý như Đậu Đậu.

Không thể không nói con nhà mình có mắt nhìn người rất tốt, chọn con dâu cũng là mỹ nhân vạn dặm mới tìm được, hơn nữa tính tình lại tốt như thế. Nếu không do những yếu tố bên ngoài, phỏng chừng ngay lần đầu gặp bà sẽ thích đứa con dâu này, cũng không phải ra tay ngăn cản. Bây giờ nghĩ lại, là bà già này đối với cô quá khó khăn.

“Vì vậy, sau này Đậu Đậu không được làm thế nữa, biết chưa?”

Mẫn Nhu kiên nhẫn dạy dỗ Đậu Đậu buồn bã nhú mày, vuốt ve ngón tay mập mạp, thân thể bị bấm giãy giụa kháng nghị: “Những hình này Đậu Đậu vốn không muốn nhưng mấy cô kia cứ nhất định đưa cho Đậu Đậu, Đậu Đậu lưng mang nặng rất mệt, mẹ còn nói...”

Mẫn Nhu giựt giựt khóe mắt thấy Đậu Đậu oán giận chực khóc, Đậu Đậu buông cô ra trượt xuống, đem hình nhét vào cặp, ánh mắt gian xảo đề phòng chạy lên phòng mình.

“Đứa nhỏ này...”

Hành động buồn cười của Đậu Đậu khiến mọi người đều nở nụ cười, tất cả cũng chứng minh Đậu Đậu rất yêu Mẫn Nhu, hoàn toàn không có mau thuẫn tâm lý, điểm này cũng là điều khiến bà Lục hài lòng Mẫn Nhu.

Đến cơm tối Lục Thiếu Phàm vẫn chưa về, Mẫn Nhu bắt đầu lo lắng, bà Lục bình thản dùng cơm dứt cho Đậu Đậu ăn, rồi trấn an Mẫn Nhu: ‘Cuối năm, Thiếu Phàm phải ở tòa thị chính tổng kết báo cáo, hơn nữa đoàn phỏng vấn Florence ngày mai sẽ tới nó còn phải lo tiếp đãi, chuyện làm thêm giờ khó tránh khỏi!’

Bà Lục nói cũng có lý, Mẫn Nhu cũng đoán được nhưng không có Lục Thiếu Phàm bên cạnh, Mẫn Nhu cảm thấy thiếu thiếu, tùy tiện nuốt vào miếng canh và hóp cơm, dồn mọi sức lực nhìn vào đồng hồ treo trên tường.

Bà Lục cũng nhảy cảm phát hiện ra sự bất thường của Mẫn Nhu, thấy Mẫn Nhu uể oải lên lầu liền dặn đi Mai chuẩn bị đồ ăn khuya, bà không đi theo Mẫn Nhu quan tâm hỏi mà gọi điện thoại nhắn hàng số quen thuộc.

Mẫn Nhu mở ra, nhìn căn phòng bao phủ dưới ánh đèn vàng nhạt, cảm giác mát mát trống vắng xuất hiện từ trong tim rồi lan ra khắp cơ thể, có phải vì hôm nay quá nhiều chuyện xảy ra mới nhớ Lục Thiếu Phàm đến vậy, nhớ sự che chở của anh, mùi hương bạc hà tràn ngập, nhớ anh...

Mẫn Nhu tựa vào đầu giường, khép hờ mắt trong đầu đều là gương mặt Lục Thiếu Phàm, bên tai là giọng nói réo rắt của anh, ngay cả trong hơi thở cũng mang theo mùi hương thơm ngát đặc trưng, giống như anh đang bên cạnh cô.

Mẫn Nhu cười khổ kéo khóe môi, tay xoa bụng mình, cô hoài nghi phụ nữ có thai sẽ hay suy nghĩ vẩn vơ, bằng không sao cô cứ như vậy muốn gặp Lục Thiếu Phàm, nhớ anh đến mất ăn mất ngủ?

Trong ý thức mông lung, Mẫn Nhu cảm thấy trên trán ẩm áp, hai má như có lông chim lướt qua, Mẫn Nhu mở mắt ra chưa kịp tập lại ánh mắt thì đã nhìn thấy gương mặt tuần tú, đôi mắt đen của anh nhìn gương mặt mệt mỏi của cô, khóe môi nở nụ cười nhu hòa.

“Anh về rồi à!”

Mẫn Nhu tỉnh táo mở mắt, gương mặt điềm tĩnh thoáng mừng rỡ, làm nũng lao vào ngực Lục Thiếu Phàm, mọi mệt mỏi phiền muộn khi cô ôm chặt lấy thất lưng đều tan thành mây khói.

Thì ra đây là cảm giác nhớ nhung, cô đối với Lục Thiếu Phàm thật sự không thể buông tay được nữa!

57. Chương 58

Dưới ánh sáng ẩm áp của phòng ăn, Lục Thiếu Phàm ngồi trước bàn, ăn chén cơm khuya, cử chỉ ưu nhã vừa phải, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn bóng người mảnh mai im lặng ngồi đối diện, khóe miệng nở nụ cười ranh mãnh: “Em cứ nhìn vậy, mặt anh cũng không nở hoa được đâu!”

Mẫn Nhu chăm chú nhìn Lục Thiếu Phàm nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng chuyển gương mặt anh xuống cằm dưới, nghe anh chế nhạo cô cũng không xấu hổ mà phản bác lại, môi cong lên, miễn cưỡng hừ một tiếng, hai cánh tay chống cằm, tiếp tục không chớp mắt nhìn Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm đặt chiếc muỗng sứ xuống, đôi mắt đen thâm thúy nhìn cô, rồi đứng dậy, bưng chén cơm đi tới bên cạnh Mẫn Nhu, một tay ôm lấy cô, tay còn lại bưng chén cơm, dụ dỗ Mẫn Nhu nói: “Há miệng ra ăn một muỗng nào, đừng để con chúng ta đói bụng”

Mẫn Nhu giống như người máy nhận lệnh, ngoan ngoãn mở miệng, nuốt xuống thức ăn đã được Lục Thiếu Phàm thổi cho bớt nóng. Trong mắt cô là dáng vẻ cẩn thận dịu dàng của anh, nơi cổ họng dâng lên hương vị ngọt ngào lan tỏa tận đáy lòng

Bữa ăn tối này là chuẩn bị cho Lục Thiếu Phàm, nhưng cuối cùng tất cả đều vào bụng Mẫn Nhu, nhìn chén cơm trống rỗng, Mẫn Nhu ngại ngùng đưa mắt nhìn sang nơi khác. Trong miệng cô vẫn còn ngậm thức ăn, Lục Thiếu Phàm cười liên tục nhìn cô, tựa như nhìn cô ăn anh còn thấy vui vẻ hơn là mình ăn.

“Anh không ăn sao?”

Thấy Lục Thiếu Phàm tính dọn dẹp chén đĩa, Mẫn Nhu vội vàng giữ lấy cổ tay anh ân cần hỏi, trong lòng có chút áy náy, là cô ăn hết bữa tối của Lục Thiếu Phàm.

Ngón tay thon dài xoa hai má cô, Lục Thiếu Phàm buông Mẫn Nhu ra, tự mình đi vào phòng bếp, lúc quay ra trong chén mang theo thức ăn khuya còn nóng.

Cô không nói gì nhưng cũng hiểu được tâm ý của anh, anh cố ý mức một chén đầy chỉ vì muốn cô an tâm.

“Lại đây, cùng anh ăn đi”

Mẫn Nhu không từ chối, khi anh ngồi xuống ghế thì dựa sát vào, Lục Thiếu Phàm thuận thể đem cô ôm ngồi lên đùi, cánh tay dài vòng qua cả thắt lưng, ôm cô vào lòng rồi mới bắt đầu ăn tối.

Trong không gian yên ắng, chiếc muỗng sứ va nhẹ vào thành bát phát ra âm thanh chát chúa, Mẫn Nhu híp mắt cảm giác buồn ngủ dâng lên, cô liên tục ngáp, hai mắt mông lung. Nhưng khi cô nhận ra bàn tay tinh xảo kia có điểm khác thường thì cơn buồn ngủ liền tan biến, cô nhắc mi mắt lên, bàn tay ấm áp cầm lấy nơi ngón trở đang quần lụa trắng, đôi mắt đau lòng khôn cùng/

“Sao lại bị như vậy?”

Buổi sáng vẫn còn tốt, sao tối về lại bị quần bằng trắng?

Mẫn Nhu nhẹ nhàng sờ lên miếng băng gạc dính máu, từng động tác tỉ mỉ sợ làm đau anh, rõ ràng là vết thương trên tay anh nhưng cô đang run rẩy, ngược mắt chỉ thấy anh cười nhạt, nhưng cô một chút cũng không thể cười nổi.

“Về phòng thôi, em giúp anh băng bó lại”

Mẫn Nhu kéo Lục Thiếu Phàm đứng lên, anh thuận ý chiều theo, đan vào nắm ngón tay cô, để bàn tay cô lên ngực anh, cảm dưới kiên nghị ma sát vào bờ vai cô, dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, chẳng qua không cẩn thận nên bị đứt tay, anh vừa đi bệnh viện rồi, bác sĩ nói không sao cả”

Mẫn Nhu nghiêng đầu, hai mắt bắt đầu ướt, cô cẩn thận quan sát Lục Thiếu Phàm, giống như muốn xem đằng sau nụ cười nhạt kia có phải là cảm xúc chân thật: “Thế có đau không? Có cần uống thuốc hạ sốt, hay tiêm chống uốn ván...”

Xuyên qua lớp tóc mềm mại, một ngón tay trắng nõn đưa ra, Mẫn Nhu nhìn Lục Thiếu Phàm trân trân, anh nhẹ thở dài, để cô tựa đầu mình vào ngực anh, còn anh xoa mái tóc dài của cô nói: “Ngốc ạ, đừng có suy nghĩ lung tung, em bây giờ giống hệt như người mẹ, phải biết giữ vững tinh thần hiểu chưa?”

Giọng Lục Thiếu Phàm trầm thấp thì thầm, tựa như một dòng nước đổ vào tim. Mẫn Nhu vẫn buồn lòng, mắt và mũi đều đỏ ửng, đưa tay ôm chặt Lục Thiếu Phàm, tựa như sợ mất gì đó.

“Lục Thiếu Phàm...”

Nghẹn ngào nói càng tiết lộ sự chua xót và cảm động trong cô, Mẫn Nhu vùi mặt vào cổ anh, hai tay càng dùng sức: “Chưa từng có ai đối với em tốt như vậy, nếu như không có anh, em phải làm sao đây?”

“Không có nếu như, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau”

Hai mắt Lục Thiếu Phàm sáng rực lóe lên sự kiên định, bàn tay nâng cằm dưới Mẫn Nhu lên, ánh mắt nghiêm túc bất chấp mọi thứ đập vào sóng mắt bất an của cô, ánh mắt như tơ tằm mềm mại khiến nỗi lo âu bất an trong cô dần dần bình tĩnh lại.

“Thiếu Phàm...”

Chưa bao giờ một tiếng gọi lại giống như có thể xuyên qua cả linh hồn như bây giờ, tiết lộ cô không muốn rời xa anh, tình cảm quá sâu nặng, nỗi sợ hãi, giận dữ đều lọt vào tai Lục Thiếu Phàm, đánh sâu vào tâm hồn anh.

Mùi hương bạc hà thơm mát quanh quần bên cô, Mẫn Nhu run run đôi mi ướt, trên trán cảm giác sự đụng chạm của Lục Thiếu Phàm, cô ngược mắt nhìn thấy trong mắt anh đầy tình ý, sống mũi thẳng chạm vào chóp mũi cô, thân thể cao to nghiêng về trước, bờ môi mỏng chưa kịp chạm vào cô, Mẫn Nhu liền đẩy anh ra, đỏ mắt, né tránh, chỉ vào phòng khách đang có tiếng điện thoại: “Điện thoại gọi, anh mau bắt đi”

Lục Thiếu Phàm quỳn rũ cười khẽ, vòng qua cô. Khi anh xoay người bỏ đi, Mẫn Nhu len lén dõi theo anh, đột nhiên người phía trước dừng lại quay đầu, đôi mắt đen hững hờ nhìn cô che giấu sự bối rối, bên môi độ cong càng mở rộng.

Phụ nữ mang thai cảm xúc không ổn định phải không, vừa rồi mắt con đầm lệ, bây giờ môi lại cười rất ngọt ngào, cô hờn dỗi liếc nhìn Lục Thiếu Phàm, tự đứng dậy đem đồ ăn thừa vào bếp.

Lúc Mẫn Nhu đi ra thì thấy Lục Thiếu Phàm đứng trước cửa sổ phòng khách, bộ tay trang đã cởi ra chỉ còn áo sơ mi trắng, ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu vào gương mặt tuấn mỹ của anh khiến Lục Thiếu Phàm càng thêm cao quý và lạnh lùng, trong tay anh cầm là điện thoại của Mẫn Nhu.

“...Chẳng qua là lấy lại thứ thuộc về mình... những chuyện này không thuộc quyền quản lý của con, thứ cho Thiếu Phàm muốn mà không giúp được...”

Cách nói chuyện khiêm tốn đầy xa cách, gương mặt anh tuấn cũng lạnh lẽo hờ hững, lạnh nhạt đáp lại không hề có chút mê hoặc. Mẫn Nhu không rõ là ai gọi tới, không để ý lỗ và phải chiếc ghế, âm thanh va chạm khá lớn khiến cho người đàn ông trước cửa sổ phải chú ý.

“Cứ vậy đi, tạm biệt”

Lục Thiếu Phàm vội vàng tắt điện thoại, không hề có tiếng gọi lại, đưa điện thoại di động để lên ghế, nhanh chân đi tới bên Mẫn Nhu, xem xét nơi cô bị thương, giọng nói quan tâm mang theo trách cứ nhẹ: “Sao lại không cẩn thận như thế, có đau không?”

“Vừa rồi là ai gọi vậy?”

Động tác của Lục Thiếu Phàm khẽ chậm lại, đưa mắt nhìn Mẫn Nhu tò mò, tiếp tục xoa nhẹ nơi cô bị va chạm, tùy ý đáp: “Cha vợ”

Chuyện của Mẫn gia hai người đều có sự ăn ý ngầm. Lục Thiếu Phàm không muốn nói nhiều, Mẫn Nhu cũng không hỏi, cô tin tưởng vào cách hành xử của Lục Thiếu Phàm, chỉ cần mẫn gia an phận thủ thường chắc chắn anh cũng không ép Mẫn gia vào đường cùng.

Nhìn Mẫn Nhu thất thần, Lục Thiếu Phàm ôm cô lên lầu, trước khi đi ngủ vì trấn an cảm xúc không ổn định của Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm cố ý dặn dò gần đây công việc bề bộn sẽ về trễ.

Cô nhắm hai mắt lại, bàn tay nhỏ bé còn nắm lấy mu bàn tay anh, lông mày đen thỉnh thoảng nhíu lại rồi dần ra, môi đỏ cong lên tựa như đứa trẻ, co rúc người trong khuỷu tay anh.

Lục Thiếu Phàm tựa vào đầu giường, mắt nhìn bên gò má ửng hồng của Mẫn Nhu, bàn tay to còn lại không bị cô giữ lấy khẽ lướt qua những đường cong duyên dáng trên gương mặt cô, ánh mắt ôn hòa nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, thở dài nhẹ nhàng hôn lên vầng trán trơn nhẵn.

Chuyện Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm kết hôn cũng không trở thành chủ đề bàn tán, tới ngày thứ hai, Mẫn Nhu còn thấy trên các báo chí để ở trang đầu mà bị đặt ở góc xó xỉnh nào.

Trên mạng tuy có nói về cuộc hôn nhân giữa hai người nhưng tất cả các web mạng đều chỉ có một loại phản ứng là khen ba hoa cuộc kết hôn của cô và Lục Thiếu Phàm, người giật dây sau lưng thao túng tất cả trừ Lục Thiếu Phàm thì còn ai.

Mẫn Nhu nhìn tờ báo, thở dài, quan sát bầu không khí yên ắng xung quanh biệt thự, tâm trạng cũng thoải mái rời khỏi phòng khách đi xuống bếp.

“Thiếu phu nhân, cơ thể cô không khỏe, để tôi tự làm là được”

Mẫn Nhu mỉm cười cự tuyệt hảo ý của dì Mai, cầm lấy muỗng khuấy nhẹ canh, canh lại lần nữa sôi mùi hành lá bay khắp nơi. Mẫn Nhu cẩn thận hớt đi bọt trắng trên mặt canh, đáng vẻ chăm chú khiến dì Mai vui mừng cười loan cả mắt.

“Dì Mai, cháu mang cơm chiều cho Thiếu Phàm. Khi nào mẹ và Đậu Đậu về, dì bảo mẹ ăn trước đi”

Mẫn Nhu quen thuộc cởi bỏ tạp dề, cầm áo khoác trên ghế sofa vào, sau khi trang bị đầy đủ liền cầm lấy bình giữ nóng từ tay dì Mai, mang giày để thấp vào.

Mẫn Nhu ngồi sau xe hai tay cầm bình giữ nhiệt, ánh mắt dịu dàng nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, lúc này chắc anh cũng tan việc rồi không biết đã ăn chưa?

Cô muốn tạo bất ngờ cho Lục Thiếu Phàm nên không gọi điện báo trước, không muốn anh vì cô mà hoãn lại công việc. Việc cô có thể làm là khi anh mệt mỏi cô có thể bộc lộ khả năng sẵn sàng của mình.

Tiếng di động vang lên, trên màn hình là dãy số lạ, hình như có số điện thoại cố định của trụ sở chính phủ.

“Xin chào, xin hỏi cô có phải là Mẫn Nhu tiểu thư?”

“Phải, là tôi”

“Tôi là nhân viên tuyên truyền làm ở tòa thị chính, xin phép làm phiền cô. Chắc cô cũng biết, thành phố A Thị của chúng ta đang cần tìm một người làm phát ngôn, cô là ngôi sao điện ảnh dù đã rút khỏi giới giải trí nhưng xem ra sức ảnh hưởng của cô với quần chúng vẫn chưa giảm, vì vậy.. chúng tôi muốn mời cô làm phát ngôn viên cho hình tượng thành phố A năm 2012”

Mẫn Nhu ngẩn người, khi hiểu ra chuyện gì thì nhíu mày, tính cự tuyệt thì nhân viên quan hệ xã hội kia tìm ra được lý do có sức thuyết phục: “Sang năm thành phố A sẽ tiến hành bổ nhiệm cán bộ mới, Lục thị trưởng hiện này là thị trưởng trẻ tuổi nhất, làm việc cẩn trọng, kiên quyết tiến thủ, gạt hái được không ít công trạng. Ai cũng nói sau người đàn ông thành công luôn có người phụ nữ, Mẫn tiểu thi lần này ra sức giúp thành phố A, ít nhiều cũng sẽ giúp cho việc lên chức của Lục thị trưởng”

58. Chương 59

“Mẫn tiểu thư, cô không cần phải quyết định ngay, khi cô suy nghĩ kĩ rồi hãy cho tôi câu trả lời hợp lý”

Khi điện thoại bên kia cúp, Mẫn Nhu cũng vừa tới tòa thị chính. Sắc trời bên ngoài đã âm u, rất nhiều công nhân viên mặc đồ đen từ bên trong đi ra, Mẫn Nhu liếc nhìn đồng hồ đã là giờ tan tầm.

Đây không phải lần đầu tiên cô tới tìm Lục Thiếu Phàm, dù không ai dẫn đường cô cũng có thể tìm được phòng làm việc của Lục Thiếu Phàm, vừa đi tới cửa mém chút nữa đụng vào thư kí Triệu đang mở cửa đi ra.

“Mẫn tiểu thư... a không đúng, Lục thiếu phu nhân...”

Triệu Linh có chút lúng túng, Mẫn Nhu cười hờ hững, ánh mắt nhìn vào bên phòng làm việc, Triệu Linh liền tỉnh ý mở cửa giúp cô: “Lục thị trưởng nói phu nhân sẽ không tham gia yến hội, tôi đang định tìm người đi thay đây”

Mẫn Nhu nhấc chân lên khê khượng lại, kinh ngạc nhìn Triệu Linh. Hiển nhiên, anh không cho cô biết chuyện yến hội, Triệu Linh cũng nhận ra mình nói sai, vội vàng né tránh ánh mắt nghi ngờ của Mẫn Nhu ôm đồng hồ vội vã biến đi.

Lục Thiếu Phàm không kể chuyện yến hội với cô, Mẫn Nhu không giận, nhưng nghe Triệu Linh nói đi tìm người đi thay cũng đủ thấy vẻ mặt hờ hững của anh, cô có thể đoán ra Lục Thiếu Phàm không nói cho cô vì muốn tốt cho cô. Cô bây giờ không phải chỉ có một mình.

Mẫn Nhu nhẹ nhàng đẩy cửa vào. Bóng người cao to thông thả đứng trước cửa sổ. Anh đưa lưng về phía cô, Mẫn Nhu không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng từ giọng nói lãnh đạm cô có thể đoán Lục Thiếu Phàm lúc này không vui lắm.

“Một mình tôi tới là được... tôi sẽ giải thích với vợ chồng ông Dario.”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm bình thản không lên xuống du dương nhưng Mẫn Nhu lại thấy được anh trả lời rất thuyết phục và xuôi tai kiên định giữ vững lập trường mình, cũng từ nội dung đối thoại cô cũng đoán ra đối phương gọi tới vì giúp Lục Thiếu Phàm an bài bạn gái.

Cách xa như vậy, Mẫn Nhu có thể nghe thấy giọng nói khuyên bảo từ đầu kia, tuy cô không nghe rõ lắm nhưng cũng đại khái nghe được yến hội lần này rất quan trọng.

“Tôi không cần bạn gái.. cứ như vậy...”

Lục Thiếu Phàm ngừng nghĩ đáp, đáp án trước sau không đổi, khi anh tính cúp điện thoại thì phía sau một giọng phụ nữ trong veo khẽ cười vang lên: “Nếu tôi cần bạn trai thì sao đây Lục thị trưởng?”

Lục Thiếu Phàm xoay người, lúc anh nhìn thấy cô vẻ lạnh lùng trong nháy mắt tựa như băng tuyết bị tan ra, gương mặt đầy sức sống, khoe môi cong cong, híp đôi mắt đen, nhìn Mẫn Nhu càng lúc càng tới gần.

Sau vài giây im lặng là tiếng người đàn ông bên đầu dây hỏi, Mẫn Nhu tay mất lạnh lẽo trước khi Lục Thiếu Phàm từ chối liền giữ lấy bàn tay anh, hướng điện thoại về phía mình: “Yên tâm đi, Thị trưởng Lục sẽ mang theo bạn gái”

Mẫn Nhu trả điện thoại cho Lục Thiếu Phàm, nhìn gương mặt của anh cười có chút vô tình cô phẩy, tiến lên vòng qua khuỷu tay Lục Thiếu Phàm, thúc giục: “Lục thị trưởng, còn không đi?”

Giữa hai lông mày Lục Thiếu Phàm hiện lên vẻ cứng chiu, không biết làm sao với cô, nhéo nhẹ đầu mũi Mẫn Nhu, ánh mắt liếc sang chiếc bình giữ nhiệt mà cô đang cầm trên tay: “Mang cho anh ăn sao?”

Nói xong, Lục Thiếu Phàm liền cầm lấy nó không hề ngượng ngập. Khi anh mở nắp ra, mùi xương hầm nồng đậm. Khoe miệng cong lên tạo thành độ cong, cụp mắt xuống nhìn Mẫn Nhu, gương mặt bao phủ nụ cười sung sướng.

Anh giống như đứa trẻ to lớn, gương mặt tao nhã thoát tục không hề che giấu cảm xúc của mình, kéo Mẫn Nhu qua, ngồi xuống ghế, bắt đầu húp canh.

“Không phải còn đi yến hội sao?”

Mẫn Nhu nghĩ Lục Thiếu Phàm sẽ húp canh vội vàng nhưng anh lại thông thả đồ đầy một chén, hoàn toàn quảng chuyện yến hội ra sau. Thế giới của anh lúc này chỉ còn cô và chén canh hầm.

Trước đây không lâu, những thứ cô dùng hết tâm sức để làm lại bị vứt trong thùng rác, không ai bận tâm, dù nó có rơi có bị thiu cũng sẽ ném vào đồng lửa hóa thành tro bụi..

Vậy mà có một người đàn ông vì được cô nấu mà mừng rỡ như điên. Anh như đứa trẻ, gương mặt anh tuấn nở nụ cười rất rõ. Thì ra, tình yêu rất đơn giản, không cần cứ phải nói phải làm, chỉ cần trong lòng người đó có mình thì dù một ánh mắt cũng đủ!

Môi Lục Thiếu Phàm vừa chạm vào thành chén Mẫn Nhu liền ngăn lại, cẩn thận bưng lấy chén canh trong tay anh, dùng muỗng khuấy nói: “Để nguội bớt đã nếu không sẽ bị phỏng đó”

Khi Mẫn Nhu cảm thấy được rồi, mới hài lòng đưa chén canh trả lại cho Lục Thiếu Phàm. Không ngờ cô lại thấy ánh mắt hoàn mỹ của Lục Thiếu Phàm lại nhìn cô, không hề dời đi, cô bối rối ho khan, né tránh nhìn thẳng vào mắt Lục Thiếu Phàm.

“Nha, uống đi”

Lục Thiếu Phàm cong môi, thương thức hai gò má ửng đỏ của Mẫn Nhu, không đón lấy mà đưa tay trái lên, vẽ mặt vô hai dáng vẻ mong chờ: “Tay của anh bị thương, nếu bưng một tay sợ sẽ chạm tới vết thương”

Khoe mắt Mẫn Nhu giật giật, vừa rồi anh không nói như vậy. Nhưng lý do chính đáng như thế, nhìn đồng băng gạc bao lấy vết thương trên ngón tay mọi ý định phản bác chưa lâm chiến đã sụp đổ giống như con chó nhỏ ngoan ngoãn lại gần, nhìn vết thương kia mà đau lòng đến muốn rơi nước mắt.

Khi một người đối với mình trở nên thật quan trọng thì dù anh ấy đứt một sợi tóc, mình sẽ cảm giác rất tức ngực rất đau lòng. Phụ nữ có thai thường đa sầu đa cảm tuyệt đối không phải đối thủ của Lục Thiếu Phàm.

“Hôm nay anh thay thuốc chưa?”

Mẫn Nhu thổi muỗng canh, cảm thấy không còn nóng mới dứt cho Lục Thiếu Phàm, nhìn Lục Thiếu Phàm nuốt xuống lại không cách nào khỏi lo lắng cho vết thương trên tay Lục Thiếu Phàm, vội vàng hỏi.

“Àn, vết thương đã khép lại rồi, đừng lo nữa”

Ngón tay thon dài vuốt ve hai má bóng loáng Mẫn Nhu, Mẫn Nhu giận dỗi dứt tiếp muống tiếp theo vào miệng Lục Thiếu Phàm, ăn xong một chén, Mẫn Nhu tính đóng lại thì Lục Thiếu Phàm đoạt lấy bình giữ nhiệt, bên tai là giọng nói chân thật của anh: “Anh vẫn chưa ăn xong mà”

Thấy Lục Thiếu Phàm bướng bỉnh như vậy là lần đầu tiên Mẫn Nhu gặp, anh giống như cậu bé không được cho kẹo, bất mãn tố cáo cô, nhìn gương mặt anh tuấn nho nhã, lông mày nhíu lại, cánh tay dài giữ lấy bình giữ nhiệt còn một nửa phần canh, đôi mắt trong suốt nhìn cô trân trân: “Đây là lần đầu tiên em nấu canh cho anh, anh không muốn bỏ”

Thấy ánh mắt kiên quyết và nghiêm túc của anh, Mẫn Nhu nhẹ nhàng nhượng mảy, trong lòng vừa xót vừa thấy hỗn loạn, không biết nên làm thế nào đối mặt với anh.

Cô nghĩ bản thân đã làm quá tốt, muốn đem hết sức lực ra yêu anh, nhưng nhìn anh quý trọng canh cô làm như báu vật, cô mới ngộ ra. Cô vẫn chưa đủ tốt ít nhất, ít nhất cô đối với Lục Thiếu Phàm vẫn chưa thể giống như Kỷ Mạch Hằng.

Cô sợ yêu ai đó, lui vào góc, đắm chìm trong sự che chở của Lục Thiếu Phàm, quên đi cách yêu một người?

“Thân thể không thoải mái sao?”

Mẫn Nhu lấy lại tinh thần thấy ánh mắt khấn trương quan tâm của Lục Thiếu Phàm, cô không nói gì, chỉ yên lặng tựa vào ngực anh, hưởng thụ mùi hương đặc trưng thanh mát của Lục Thiếu Phàm, sau đó ngẩng đầu hôn lên gò má anh, ôm lấy cổ anh: “Canh này mang về nhà đi, đợi khi yến hội xong lại ăn tiếp”

Lòng ngực Lục Thiếu Phàm phập phồng, trước khi anh mở miệng cô giành nói: “Không được đuổi em về nhà. Dù em muốn làm hiền thê lương mẫu, nhưng thỉnh thoảng cũng phải ở bên chồng mình trong những trường hợp cần thiết”- Nếu như cô ở bên anh mang cho anh phiền toái đêm không xuể, như vậy em càng cảm thấy mình vẫn chưa đủ yêu anh, không cách nào cùng anh đồng tâm hiệp lực đối mặt với sóng gió cuộc đời.

Ánh mắt trong sáng của Lục Thiếu Phàm chiếu lên gương mặt kiên định của Mẫn Nhu, đầu ngón tay nhéo nhéo mi tâm, cuối cùng khuất phục ôm lấy cô.

Cô muốn ở bên cạnh anh, cùng anh phá sóng gió, chém gai. Anh làm sao không nghĩ tới, bảo vệ cô giữa thế gian phòng hoa này, nơi nào ấm lạnh anh cũng biết.

“Anh chắc chắn em có thể mặc như thế này đi sao?”

Bên trong xe thể thao, Mẫn Nhu tự nhìn lại trang phục giản dị của mình, nghiêng đầu nhìn về ngoài cửa khách sạn cảm giác mình ăn mặc không hợp lắm. Nhưng Lục Thiếu Phàm lại tự nhiên chưa từng thấy, nhìn anh từ trên xuống dưới chỉ có hai chữ: “Xinh đẹp”

Làm gì có ai thấy phụ nữ tham gia yến hội lại mặc quần áo đơn giản giấy để bệch? Mẫn Nhu giận dỗi liếc Lục Thiếu Phàm, nếu không phải anh quyết ăn xong canh, cô cũng đủ thời gian đi mua lễ phục, không phải như bây giờ phải đi mạo hiểm.

“Xuống xe thôi, mọi người đang chờ chúng ta”

Vừa rồi cũng đâu thấy anh gấp như vậy?

Lục Thiếu Phàm mở cửa giúp Mẫn Nhu, cô khẽ cắn môi hiên ngang lăm liết xuống xe, nhìn tòa kiến trúc sừng sững trước mắt, còn có cả huy hiệu, cô thâm oán Lục Thiếu Phàm: “Lục Thiếu Phàm, anh có chắc chắn em sẽ không bị người ta khinh bỉ không?”

Lục Thiếu Phàm giao chìa khóa cho lễ tân, hơi nghiêng mắt nắm lấy tay Mẫn Nhu, môi nở nụ cười thần nhiên kéo cô vào trong.

“Hôm nay, ở yến tiệc em sẽ là xinh đẹp nhất, yên tâm đi”

Mẫn Nhu dù không quan tâm chính trị nhưng cũng biết nghị sự viên. Ở thời kì dân quốc, nó là nơi mở tiệc chiêu đãi các quan chức ngoại giao, qua đó có thể thấy sự khác thường của nó. Hai người đi thẳng một đường, lâu lâu còn thấy vài người ngoại quốc, trong đầu Mẫn Nhu lóe lên, dừng lại, nghênh đón ánh mắt khó hiểu của Lục Thiếu Phàm.

“Lục Thiếu Phàm, sao anh không nói cho em biết lần này anh tới tham gia yến hội của đoàn phỏng vấn Florence.”

Lục Thiếu Phàm chấp nhận sự suy đoán của Mẫn Nhu, khác với vẻ khẩn trương của cô, anh lại xem như chuyện bình thường nói: “Chỉ là mời một chút quan viên và nhân vật nổi tiếng, không có gì phải lo cả”

Mẫn Nhu đánh giá những vị khách trẻ đi lướt qua cô, họ đều mặc lễ phục hoa lệ, chân mang giày cao gót. Lúc họ đi ngang qua cô, cũng dùng ánh mắt khinh khi, nhất là khi cô đi bên cạnh Lục Thiếu Phàm thì càng bất mãn.

Khóe môi Mẫn Nhu giật giật, đón nhận ánh mắt tha thiết của Lục Thiếu Phàm, chủ động vòng qua khuỷu tay anh, cao ngạo hất cằm, dù không mặc lễ phục xa hoa, nhưng sự tỏa sáng từ cô lại không thể che lấp được.

“Sao lại mặc như mấy bà cô thế kia, như vậy có xứng đáng đứng bên Lục thị trưởng?”

“Phải đó, dù không mang theo Mẫn Nhu cũng nên mang theo ai đó có sức cạnh tranh hơn, sao lại dẫn theo một đứa con gái nhà quê chứ?”

Mẫn Nhu hít sâu, liếc mắt nhìn hai cô gái trẻ, gương mặt nở nụ cười lúm đồng tiền, làm nũng hỏi Lục Thiếu Phàm: “Ông xã à, trong mắt người tình thì mình là Tây Thi, có phải không?”

Lục Thiếu Phàm cười yếu ớt xoa cằm, anh xem như không thấy vô số ánh mắt khát vọng nhìn mình, chỉ cứng chịu nhìn gương mặt tươi cười của Mẫn Nhu.

Hai cô gái kia nghe Mẫn Nhu gọi ông xã liền ngẩn người, không dám tin nhìn Mẫn Nhu. Mẫn Nhu tựa vào Lục Thiếu Phàm, ưu nhã đi vào trong, lúc đi ngang qua hai cô gái kia liền như vô ý cố tình thì thầm nói: “Trong mắt người tình những người khác đều là cứt chó”

59. Chương 60

Yến hội được tổ chức ở phòng hội nghị khách sạn, vì có Lục Thiếu Phàm ở bên cạnh, dù nhân viên chiêu đãi đối với cách ăn mặc của Mẫn Nhu có dị nghị cũng không dám ra mặt nói, chỉ dùng ánh mắt quái dị nhìn Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu cũng không để tâm sự chỉ trở ở phía sau, kéo Lục Thiếu Phàm đi vào đại sảnh được trang trí cẩn thận, dưới ánh đèn thủy tinh sáng rực, những người nổi tiếng đều có mặt cùng với người ngoại quốc đang dùng tiếng anh rất lưu loát nói chuyện với nhau.

Trên bàn của khách bạn, những món ăn cao lương mỹ vị đã được bày lên, những chiếc ly thủy tinh để cao dưới ánh đèn phát ra ánh sáng trong suốt như ngọc, đồ ăn đều được mang lên, nhưng ở vị trí đầu không ai ngồi chứng tỏ nhân vật chính chưa tới.

“Lần này trong đoàn phỏng vấn có nhân vật lớn tới phải không? Nếu không cũng không tổ chức long trọng đến vậy?”

Mẫn Nhu nhìn sơ qua đại sảnh. Giữa vòng người đang nói chuyện xã giao, cô nhìn thấy Diệp Vân Thao, ông vẫn giữ dáng vẻ nghiêm nghị, cả người toát lên sự nguy nghiêm của người làm chính trị, khiến cho những người bạn cạnh phải phát ngôn và hành động kiêng dè cẩn thận.

Diệp Vân Thao không dẫn theo bà Diệp, ở đây có nhiều quan khách cũng tới một mình. Mẫn Nhu nhíu mày khi nhìn thấy có người tới chào hỏi Lục Thiếu Phàm thì cô liền ngậm miệng lại không hỏi nữa.

“Lục thị trưởng, còn tưởng anh không tới, vị này là thị trưởng phu nhân của chúng ta sao? Thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, Lục thị trưởng phong tư trác tuyệt cũng chỉ có phu nhân xinh đẹp như tiên mới tương xứng, hai người đứng ở đây cả yến hội đều trở nên ảm đạm thất sắc”

Lời khen ai chả thích nghe nhưng nói quá sẽ phản tác dụng, hơn nữa hôm nay nhân vật chính không phải hai người Mẫn Nhu. Mẫn Nhu liếc nhìn người đàn ông trung niên mặc tây trang thắm thớm xem ra cũng là tai to mặt lớn liền mỉm cười, đối với những lời nói dối trá này cô mệt mỏi nghe.

“Chu Cục trưởng nói vậy là sai rồi, tôi cùng vợ mình cũng chỉ tới góp thêm đông vui, sao có thể so với nhận vật chính tối nay”

Trước lời nói a dua nịnh hót Lục Thiếu Phàm từ chối đưa ý kiến. Trong khi cười nói mang theo khí chất sáng sủa, không hề có chút tự cao tự đại, cũng không tự hạ thấp bản thân, câu trả lời có tiến có lùi này đã giữ được mặt mũi giúp Chu cục trưởng, cũng tiện thể khen nhân vật chính đêm nay.

Gương mặt phúc hậu của Chu Cục trưởng nở nụ cười hài lòng, ánh mắt không khéo không hề kiêu ngạo hay nịnh nọt Lục Thiếu Phàm. Đứng đó vài giây ông liền đổi đề tài: “Nghe nói Lục Thiếu đã về nước báo cáo công tác. Sau đợt nghỉ này, không biết Lục Thiếu tiếp tục ở ngoài làm hay tới bộ ngoại giao nhậm chức?”

“Cái này cũng tùy Chú Út, người làm văn bối như tôi cũng không thể hỏi quyết định của trưởng bối”

Câu trả lời của Lục Thiếu Phàm rất thuyết phục, cũng có vẻ không muốn tiếp tục đề tài này. Nhưng vị Chu cục trưởng này lại coi như không biết, cố nói: “Khuyến Tử mới từ đại học Oxford tốt nghiệp về nước, không biết nghe ở đâu nói về truyền kỳ Lục thiếu, liền quyết tâm trở thành người xuất sắc như Lục Thiếu. Tôi đánh cũng đánh, mắng cũng đã mắng, ai, làm cha, tôi cũng chỉ biết trườn cái mặt già nua nay xin Lục thị trưởng nói với Lục Thiếu ít lời, để Khuyến Tử đi theo Lục Thiếu học hỏi chút kiến thức, cũng xem như không phí cái văn bằng đại học”

Cục trưởng Chu thân tình nói cũng không khiến gương mặt ôn hòa bình thản của Lục Thiếu Phàm gợn sóng, thậm chí lông mày cũng không động đậy.

“Được ra nước ngoài học tập chắc chắn đều là nhân tài học rộng tài cao, tôi nghĩ công tử dù không dựa vào cục trưởng Chu, cũng có thể được bộ ngoại giao nhận làm”

Lục Thiếu Phàm khiêm tốn tán dương, hàm ý cự tuyệt quả nhiên đã đóng đinh vào cục trưởng Chu, Mẫn Nhu đưa mắt nhìn, hơi quay đầu thì thấy nét mặt xấu hổ của cục trưởng Chu.

“Xin lỗi vợ tôi không được khỏe, không thể nói chuyện tiếp được.”

Lục Thiếu Phàm gạt đầu hướng về vẻ mặt khó coi của cục trưởng Chu, sau đó dắt Mẫn Nhu đi về phía Diệp Vân Thao. Tuy trên mặt Lục Thiếu Phàm không có bất kì cảm xúc gì, nhưng Mẫn Nhu vẫn cảm thấy Lục Thiếu Phàm có vẻ không vui.

“Theo như lời cục trưởng Chu, hình như chú Út anh rất lợi hại?”

Mẫn Nhu hứng thú hỏi khiến đuôi lông mày Lục Thiếu Phàm nhướng nhẹ, gương mặt lãnh đạm nở nụ cười nhạt, ôm lấy cô không ngừng bước đi, khi đang dùng ánh mắt chào hỏi mọi người xung quanh thì một luồng âm thanh rót vào tai Mẫn Nhu.

“Thật ra cũng không có gì, chỉ là chút ít năm hai mươi tuổi đã sử dụng thành thạo mười ngôn ngữ khó nhất thế giới, sau đó trở thành 6 danh nhân của Oxford, hai mươi ba tuổi trước khi trở về nước thì được hoàng gia anh trao quân hàm tước sĩ, hai mươi bảy tuổi khi sang Na uy đảm nhiệm đặc mệnh toàn quyền công sứ thì công chúa vương thất chọn là người mình muốn lấy nhất”

Lục Thiếu Phàm bỗng nhiên dừng lại, nhìn gương mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của Mẫn Nhu, anh không nói gì liền vẹo má cô, cúi người thần thần bí bí nói vào tai cô: “Chồng em so với chú ấy cũng không kém đâu, về anh anh sẽ cho em xem huy hiệu và giấy chứng nhận”

Trong giọng nói Lục Thiếu Phàm có vẻ không cam lòng, mang theo sự ganh đua. Mẫn Nhu nhìn vào đôi mắt đen sáng rực kia, rồi nhìn sang bàn tay đang để trên vai cô, đùa giỡn khẽ sát Lục Thiếu Phàm, nháy mắt mấy cái, chế nhạo nói: “Ông xã đang hoài nghi em sẽ cùng người khác bỏ trốn sao?”

Lục Thiếu Phàm nhướng mày, có vẻ buồn lo, thở dài néo néo chớp mũi Mẫn Nhu, giọng nói quyến rũ êm tai có vẻ không được tự nhiên: “Không phải anh hoài nghi mà là sợ, bà xã anh tốt như vậy, quá nhiều người muốn có, anh không thể không cảnh giác, tránh để cá lọt lưới”

Anh không giống như đang cười nói, nhìn vào mắt còn thấy cả sự chân thành, Mẫn Nhu mỉm cười thân thiết tựa vào người anh, đầu ngón tay lướt nhẹ vuốt nếp uốn giữa hai mắt, dịu dàng nói: “Vậy đối với thị trưởng Lục hoàn mỹ, em cũng nên cảnh giác cao độ, tránh để tới lúc anh đi theo đám yền yền oanh oanh kia?”

Lục Thiếu Phàm cúi đầu cười ra tiếng, xoa đầu cô, đường cong nơi khóe miệng khiến mọi người đều phải dụi mắt kinh ngạc, không khỏi chất vấn đây thật sự là Lục thị trưởng ôn văn nhã nhặn, lạnh lùng xa cách sao.

Chuyện Mẫn Nhu lấy Lục Thiếu Phàm trở thành đề tài bàn tán trong giới chính trị và kinh doanh, nội dung cũng không có gì mới làm thế nào Mẫn Nhu chiếm được sự ưu ái của Lục Thiếu Phàm, dùng hết mọi kỹ xảo mới tu thành chính quả, ngồi lên vị trí Thiếu phu nhân nhà giàu.

Từ khi vào trể, hai người ở đại sảnh đã trở thành bức phong cảnh thu hút không ít sự chú ý. Tạm thời không nói tới cách ăn mặc của Mẫn Nhu, nhưng cô và Lục Thiếu Phàm như hình với bóng, ngay cả lúc nói chuyện Lục Thiếu Phàm cũng không buông tay Mẫn Nhu ra, người sáng suốt nhất cũng nhận ra ngụ ý trong đó.

Lục Thiếu Phàm muốn nhận cơ hội này để mọi người biết anh yêu vợ mình rất nhiều, không phải như lời đồn Mẫn Nhu vì muốn vào nhà giàu mà bỏ rơi bạn trai.

Khi Mẫn Nhu chú ý tới những ánh mắt xung quanh liền nhận ra ý đồ của Lục Thiếu Phàm, nói không cảm động là gạt người, Lục Thiếu Phàm tuy không đứng giữa đám đông tuyên bố anh yêu cô bao nhiêu, nhưng anh luôn mang tới cho cô cuộc sống vô lo, vì cô mà dẹp bỏ những cản trở trên đường đi, người đàn ông như thế làm sao cô có thể bỏ được?

Mẫn Nhu mê say ngẩng đầu nhìn Lục Thiếu Phàm, môi cong lên cười hạnh phúc, giống như đứa trẻ lệ thuộc vào anh, trong tiềm thức, cô cảm giác có một luồng ánh mắt nhìn chăm chăm mình khiến cô không khỏi đảo mắt nhìn sang.

Trong góc bữa tiệc, Kỷ Mạch Hằng mặc bộ đồ tây màu bạc, dáng người thon dài cao ráo đứng sau chiếc bàn dài, ánh đèn chiếu vào bộ đồ khiến nó tỏa ra luồng sáng lấp lánh, anh ta như vị thành khiến người khác cách xa ngàn dặm.

Khi Mẫn Nhu nhìn sang, Kỷ Mạch Hằng không nhìn cô, đôi mắt thâm trầm nhìn theo hướng khác, nhưng trực giác lúc này của cô cũng phần nào lơ mờ đoán được.

Cô nhìn thấy Kỷ Mạch Hằng cũng cảm thấy không tốt lành gì, chỉ biết ai oán sao lại để cô gặp anh ta lần nữa, nỗi mừng rỡ kích động của cô gái xưa kia đã tan theo gió. Với cô, Kỷ Mạch Hằng bây giờ như ôn dịch, cô muốn tránh còn không kịp.

Lời dăn dò của Bà Lục về tình cảm Lục Thiếu Phàm, những đau đớn chua xót đều vang lên, cô nhất định phải giữ khoảng cách với Kỷ Mạch Hằng, chỉ cần có thể duy trì cuộc sống hạnh phúc an lành như bây giờ thậm chí khi gặp nhau coi như người xa lạ cũng không sao.

Mẫn Nhu thu hồi vẻ mặt hạnh phúc dạt dào khi Diệp Vân Thao đang cười tươi đi về phía họ, không ngờ cuộc sống rối rắm lại khiến cô có thêm người thân.

“Cậu”

Dù tiếp xúc với Diệp Vân Thao không nhiều, nhưng Mẫn Nhu không hiểu sao lại cảm thấy thân thiết, thậm chí ngay cả Mẫn Chí Hải cô cũng chưa gọi thân thiết đến thế.

Một vài người đàn ông đang nói chuyện với Diệp Vân Thao nghe cách Mẫn Nhu gọi ông như thế đều sững sốt. Họ đều là người ra xã hội lâu khi nhìn thấy dáng vẻ hiền hòa toát lên từ Diệp Vân Thao liền ngay lập tức quan sát Mẫn Nhu, kinh ngạc nói: “Ông Diệp a, sao từ trước tới giờ chưa nghe ông nhắc tới thị trưởng phu nhân là cháu ông?”

“Đúng đó, ông Diệp, nước phù sa không lưu ngoại nhân điền, chiêu này của ông quả là hay”

Thật rõ ràng, đám quan viên đó đều hiểu lầm Diệp Vân Thao qua Mẫn Nhu mà bắt tay với Lục Thiếu Phàm, mà không nghĩ sâu hơn. Dù sao chuyện xấu trong nhà Diệp gia trong đó đều đóng cửa thật chặt, không mấy người biết.

“Lục thị trưởng tuổi còn trẻ như vậy mà đã lên chức thị trưởng, nhớ năm đó Lục lão tham mưu cũng khi phách thế, Ông Diệp a, đứa cháu rể này của ông khi đến tuổi chúng ta chắc chắn chiến tích phi phàm.”

Diệp Vân Thao nghe đồng nghiệp ca ngợi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm không khỏi cao hứng, ánh mắt mình mãi nhìn Lục Thiếu Phàm, hài lòng gật đầu: “Trước kia ở đại viên, tôi chỉ thấy đứa này hào hoa phong nhã, không ngờ lại dựa vào chính tay mình đạt được thành tựu như hôm nay cũng xem như không bội nộ uy danh Lục lão gia.

Mẫn Nhu im lặng ở bên Lục Thiếu Phàm, nghe người bên cạnh khen Lục Thiếu Phàm từ tận đáy lòng. Cô cong môi cười, trong lòng đều ngọt ngào đắc ý.

Lục Thiếu Phàm nghe trưởng bối khen cũng chỉ mỉm cười, thái độ khiêm tốn của Lục Thiếu Phàm khiến mọi người càng vừa mắt, chức vị dù cao cũng không tự cao tự đại, nhất là người trẻ tuổi thế này đúng là khó có được.

“Đúng rồi, lúc này tôi vừa gặp chủ tịch Mẫn Thị”

Đang nói chuyện phiếm một người liền hô to, không quên nhìn Mẫn Nhu ý tứ nhắc nhở, không khí xung quanh đang vui vẻ liền trầm xuống.

60. Chương 61

“Mọi người cứ nói chuyện trước đi, chúng tôi đi trước”

Rất may liền phát hiện sự bất thường của bầu không khí, mấy vị quan viên đều đưa mắt nhìn nhau nói vài câu khách sáo với Diệp Vân Thao rồi lảng đi nơi khác tán gẫu.

Diệp Vân Thao cũng không nhắc tới Mẫn thị, chào tạm biệt đồng nghiệp, ánh mắt thân thiết nhìn Mẫn Nhu, nhìn cách ăn mặc không phù hợp của cô ông cũng không nói gì.

“Mang thai nên chú ý, về sau cố gắng đừng đến nơi quá đông người”

“Dạ, cháu sẽ cẩn thận, cậu đừng lo mà!”

Mẫn Nhu tựa vào ngực Lục Thiếu Phàm, giọng nói cười khe khẽ nũng nịu, dáng vẻ hạnh phúc của một người con gái. Lục Thiếu Phàm dung túng cúi đầu nhìn cô, gương mặt anh tuần hết sức sung sướng, cứ như vậy ôm lấy Mẫn Nhu xem như một sự hưởng thụ.

Diệp Vân Thao vui mừng nhìn hai người, chỉ nhắc nhở Lục Thiếu Phàm vài câu, khi thấy có người muốn tới cùng ông nói chuyện liền đi trước nghênh đón, để lại không gian cho hai người Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm.

“Lần sau phải kêu cậu em giáo dục Đậu Đậu, đem cách suy nghĩ thiện giải nhân ý (am hiểu lòng người) phát dương quang đại”

Lục Thiếu Phàm nghiêm túc nói ra ý định của mình, Mẫn Nhu cười giận đánh vào ngực anh, trêu đùa nói:

“Em cảm thấy anh gọi một tiếng cậu so với em nghe còn thân mật hơn”

“Cậu em bây giờ là đại hồng nhân, anh cũng nên nịnh nọt chứ?”

Mẫn Nhu cười không ngừng nhìn Lục Thiếu Phàm, không để ý tới những ánh mắt khác thường ở yến tiệc, để mặc anh vây chặt lấy cô, đưa cô đến một góc an tĩnh.

“Đi sang đó nghỉ ngơi một chút”

Lục Thiếu Phàm bảo nhân viên phục vụ kiểm một tấm nệm êm kê sau ghế, rồi mới an tâm để Mẫn Nhu ngồi xuống. Cảm giác được che chở thật khiến Mẫn Nhu rung động, một người ở trong mắt những người bên ngoài là cao cao tại thượng kỳ thật cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, sự bình thường này mang đến niềm hạnh phúc mà chỉ mình cô biết

“anh lấy giúp em chút điểm tâm, ngoan ngoãn ngồi đây chờ anh”

Trước khi xoay người bỏ đi, anh không quên vuốt tóc dài của cô như cấp cho cô một lời hứa, rồi đi xuyên qua đám đông đi tới bàn điểm tâm để các loại bánh ngọt.

Mắt Mẫn Nhu vẫn không rời khỏi Lục Thiếu Phàm, nhìn xuyên qua đám đông ồn ào cô đuổi theo dáng người cao to của anh, nhìn anh thanh tao lịch sự gấp lấy chiếc bánh bỏ vào đĩa, để thêm chiếc muỗng nhỏ rồi quay lại.

Đôi mắt đen sâu hoắm xuyên qua đám người chạm vào ánh mắt cô, khóe môi anh cong lên vui mừng, dáng vẻ ung dung lịch sự bao phủ sự dịu dàng, hàng loạt ánh mắt ái mộ nhìn anh chăm chú nhưng Lục Thiếu Phàm không quan tâm liếc nhìn, mà lại giống như cô cứ đưa mắt nhìn nhau.

Nhớ rõ chân Ni từng nói, người tuyệt vời như Lục Thiếu Phàm đừng nói là anh ấy cho cậu đi theo làm người hầu, cho dù chỉ cần cười với cậu, cậu cũng đã cảm thấy nó thật xa xỉ.

Khi đó Mẫn Nhu chưa mở rộng lòng mình dành cho Lục Thiếu Phàm, cũng hiểu người đàn ông như vương tử quý tộc này dù có mong muốn cũng không thể thành, dù sống cùng nhau cũng không thể tùy tâm sở dục, mọi chuyện phải cân nhắc trước sau, mới duy trì được mối quan hệ hôn nhân này.

Cô nghĩ cuộc hôn nhân như thế sẽ vất vả, nhưng khi thật sự bước vào thế giới của Lục Thiếu Phàm, cô mới hiểu ra sự bình yên này là niềm hạnh phúc mà khi xưa cô cầu mong mà không có được.

“Cái này mang theo vị trà xanh và chocolate, ăn lót bụng một chút, nếu còn đói anh đi lấy thêm.

Lục Thiếu Phàm ngồi xuống bên Mẫn Nhu, thanh nhã ngồi xổm xuống, tươi cười đem chiếc bánh ngọt đưa cho cô, sau đó cầm lấy khăn ăn thay cô để lên đầu gối, dặn dò phục vụ lấy một ít sữa nóng. An bài xong mọi thứ, Lục Thiếu Phàm mới đứng dậy nói chuyện với những người khác cách cô không xa, ánh mắt lâu lâu vẫn nhìn sang Mẫn Nhu.

Hạnh phúc của hai người không cần phải tuyên bố, gần như mọi động tác của Lục Thiếu Phàm đều khiến người khác trợn mắt há hốc miệng, cũng khiến cho người khác có cái nhìn khác với cuộc hôn nhân này.

Mẫn Nhu mở miệng ăn ít bánh ngọt, khóe miệng nở nụ cười. Cô điềm tĩnh ngồi trong góc khác hẳn với sự ồn ào của bữa tiệc, lại không có vẻ kì lạ. Ở trong mắt phụ nữ, Lục Thiếu Phàm như vị thần uy nghiêm, vậy thì ở trong mắt đàn ông Mẫn Nhu lại bức phong cảnh êm ái khiến người ta nhìn ngắm.

Nhìn chiếc đĩa trống Mẫn Nhu lắc đầu, phụ nữ có thai quả nhiên ăn rất nhiều, đã ăn hai miếng bánh mà vẫn chưa no, nếu là trước kia chỉ cần ăn một cái là đủ ngán. Mẫn Nhu đem đĩa để lên bàn ăn thì thấy phục vụ đi về phía cô, trong tay bưng chiếc bánh ngọt.

“Tiểu thư đây là bánh ngọt của cô, mời dùng”

Người phục vụ để bánh xuống, không đợi Mẫn Nhu hỏi liền rời đi. Mẫn Nhu nhìn chiếc bánh ngọt thứ ba trên bàn ngửi ra có mùi hương thảo và dâu tây, lông mày nhíu lại, đây là vị cô rất thích khi học đại học.

Mấy năm nay, cô bận rộn trong giới giải trí, tưởng rằng bản thân đã quên đi mùi vị này, lúc này cảm trong tay, Mẫn Nhu sinh ra cảm giác bồi hồi. Múc một muỗng bỏ vào miệng, vẫn là mùi vị quen thuộc nhưng cũng không còn thấy thoải mái thích thú như trước.

Cảm nhận được ánh mắt dịu dàng nhìn mình, Mẫn Nhu hơi nghiêng đầu. Khi nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Lục Thiếu Phàm, cô cong môi, hai người ăn ý cười, những người đang nói chuyện với Lục Thiếu Phàm đều đưa mắt nhìn sang Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu xấu hổ cúi đầu, đưa mắt nhìn sang chỗ khác, khóe mắt vẫn còn nhìn thấy Lục Thiếu Phàm bị trêu ghẹo còn Lục Thiếu Phàm vẫn cười tự nhiên, ánh mắt không hề kiêng dè quần quanh cô.

Uống thêm ít sữa, Mẫn Nhu thấy no rồi mới đưa phần bánh ngọt còn thừa cho nhân viên phục vụ, sau đó đứng dậy đi gần xung quanh, xúc tiến tiêu hóa.

“Chuyện của mấy đứa trẻ tui nó sẽ có cách giải quyết, chúng ta là thế hệ đi trước không cần quan tâm. Mẫn tổng yên tâm, Mạch Hằng nếu là việc gì sai, cho dù là cha, tôi cũng tuyệt đối không bao che cho con mình”

Mẫn Nhu cũng không tính nghe lén, khi nghe hai chữ Mẫn Tổng thì tính xoay người đi. Nhưng không còn kịp nữa, hai người đang nói chuyện cũng phát hiện có người tới gần, cả hai cùng quay đầu lại thấy đáng Mẫn Nhu bối rối không biết có nên đi hay không.

Mẫn Chí Hải kinh ngạc thấy nét mặt không được tự nhiên của Mẫn Nhu thì nghi ngờ hỏi:

“Tiểu Nhu sao con lại tới đây có một mình, Thiếu Phàm đâu?”

Về mặt thân thiết của Mẫn Chí Hải không có gì là giả dối, dù Mẫn Nhu muốn lấy lại 50% cổ phần ông cũng không giận Mẫn Nhu, nhưng sự quan tâm tự nhiên đó càng khiến Mẫn Nhu muốn tránh né.

“Cha”

Mẫn Nhu kiên trì, vài giây sau mới gượng ép kêu một tiếng cha, tuy giọng nói cứng nhắc không tự nhiên nhưng Mẫn Chí Hải nghe thấy lại rất vui, người đàn ông bên cạnh cũng quan sát kỹ Mẫn Nhu, Mẫn Nhu không thể không chào hỏi.

“Chủ tịch Kỷ, xin chào”

Kỷ Nguyên Bình cũng mang theo sự lạnh lùng như Kỷ Mạch Hằng, theo năm tháng, sự lạnh lùng đó và khí chất của ông hòa làm một, khiến cho ông nhìn qua có vẻ bình tĩnh.

Ánh mắt thâm sâu dừng lại trên mặt Mẫn Nhu. Khi Mẫn Nhu cảm thấy như mình bị nhìn thấu, ông ta lại nhìn ra sau cô, nhíu mày, im lặng trong giây lát rồi ông ta thu hồi ánh mắt nhìn Mẫn Nhu nói:

“Chú một lòng tập trung vào chuyện làm ăn, chạy khắp nơi trên thế giới, lần này về không ngờ Tiểu Nhu đã lấy chồng rồi”

Kỷ Nguyên Bình cảm thán, có vẻ tiếc nuối và áy náy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mẫn Nhu cũng trở nên hiền hòa. Mẫn Nhu cũng không phải không nghe ra huyền cơ trong câu nói của ông ta, nhưng mọi việc cho tới lúc này đã không cần nhắc lại.

Những cảm tình bằng mặt mà không bằng lòng đã sớm vỡ tan, ngay cả cô cũng đã bị vắt kiệt sức không thể cứu vãn, nếu như trái tim của Kỷ Mạch Hằng không ở bên cô thì nó có ý nghĩa gì chứ?

Ba năm, cô quên bản thân làm đến thế xác và tinh thần mỗi mết, nếu là cả đời cô sợ mình không chịu nổi sự lạnh lùng đó, sẽ trở thành Diệp Thư Khinh thứ hai, cuối cùng chết đi trong im lặng.

May mắn, cô gặp Lục Thiếu Phàm, có lúc cô cảm thấy may mắn, may mắn vì Kỷ Mạch Hằng không yêu, may mắn anh ta chỉ yêu Mẫn Tiệp, mới giúp cô quyết tâm đem mình giao cho Lục Thiếu Phàm, còn quý trọng hạnh phúc bấy giờ hơn.

Ba người ai cũng không nói gì, Mẫn Nhu tính tìm cơ bỏ đi thì nghe giọng Lục Thiếu Phàm vang lên sau lưng:

“Tiểu Nhu, sao em lại đi vào đây?”

Bàn tay trắng nõn để lên vai, Mẫn Nhu quay đầu, nương theo mùi hương bạc hà thơm ngát cô tựa người vào sau Lục Thiếu Phàm, không mai theo về làm dáng.

Lục Thiếu Phàm nở nụ cười nhạt khiêm tốn, chào hỏi Mẫn Chí Hải, Kỷ Nguyên Bình sau đó dồn mọi chú ý lên người Mẫn Nhu.

“Vợ chồng Dario tới rồi, chúng ta đi qua đó đi”

“Nếu thấy mệt thì nói cho anh biết, anh sẽ nói với ông Dario một tiếng để chúng ta đi trước”

Mẫn Nhu cong môi, nghe Lục Thiếu Phàm nói thăm dạn dò, trong mắt một dòng suối ngọt ngào chảy qua, không cần nói cũng biết cô rất hạnh phúc. Ở trong mắt không có người khác, không có những cảm xúc khác, không để ý tới người khác, Mẫn Chí Hải và Kỷ Nguyên Bình lại bất thường nhìn nhau.

Kỷ Mạch Hằng vì yêu mà mờ mắt, Kỷ Nguyên Bình là người thông minh cũng sao lại không biết tình cảm của Mẫn Nhu dành cho con mình. Lúc trước ông đồng ý cho hai người ở bên nhau, nhưng cũng chẳng ngờ được, ông mới ra nước ngoài tình thế liền xoay chuyển, con dâu mình chọn được lại lấy người khác, vị hôn thê còn trai mình muốn lấy lại là đối tượng hẹn hò trước kia.

Cái này chẳng lẽ là nghiệt duyên sao?

Nhớ lại sự bất thường của Kỷ Mạch Hằng, trốn tránh thiên kim Mẫn gia không gặp, điều đó cũng khiến cho ông không thể không nhức đầu, và ông cũng lo lắng một sự thật là con trai mình hồi tâm chuyển ý yêu Mẫn Nhu, chuyện này sẽ thật buồn cười.

Mẫn Chí Hải và Lục Thiệu Phàm cũng không nhắc tới chuyện làm ăn, nhìn hai người bỏ đi, ông than khổ, lúc ngược đầu lên cũng thấy vẻ mặt hối tiếc của Kỷ Nguyên Bình khi nhớ lại mối quan hệ giữa Mẫn Nhu và Kỷ Mạch Hằng, Mẫn Chí Hải đưa mắt nhìn theo bóng lưng Mẫn Nhu.

61. Chương 62

Khi Mẫn Nhu và Lục Thiệu Phàm quay vào trong đại sảnh tiệc, người chủ trí ngẩng cao đầu hoan nghênh đôi nam nữ người Ý, dưới khán đài quan khách cũng vỗ tay, không khí của bữa tiệc cũng dâng cao.

“Trên sân khấu người đàn ông Ý là ngài Dario phó thị trưởng thành phố Forence, bên cạnh là vợ ông ấy”

Lục Thiệu Phàm đứng bên cạnh cô giới thiệu sơ qua các nhân vật chính đêm nay. Mẫn Nhu vừa vỗ tay vừa đánh giá hai vợ chồng Dario, ông Dario tuy nghe phiên dịch nhưng mặt vẫn nở nụ cười hiền lành, phu nhân Dario cũng dịu dàng mỉm cười.

Khi Lục Thiệu Phàm và Diệp Vân Thao được mời lên đọc diễn văn, Mẫn Nhu im lặng đứng giữa đám đông phía bên ngoài nhìn người đàn ông khí chất ưu nhã quyền rũ phía trên sân khấu.

Anh không cần suy nghĩ nói ra những từ ngữ hoa lệ mà chỉ dùng khí chất cao quý của mình đứng trên sân khấu, mỉm cười bắt tay ông Dario cũng đã là cách chào mừng tốt nhất.

Nguyên nhân tối nay Lục Thiệu Phàm phải mang theo bạn gái là vì vợ chồng Dario hợp nhau càng tăng thêm sức mạnh.

Mẫn Nhu cảm thấy có ai nhìn mình chằm chằm từ đằng sau, cô quay đầu ngoai trừ một vài quan khách đang nhìn lên sân khấu cũng không có gì khác thường. Cô tự trách mình, phụ nữ có thai nên mẫn cảm tới vậy sao?

Sau nghi thức đơn giản, các vị khách cũng không ngồi vào vị trí ngay, vợ chồng Dario theo sự chỉ dẫn của Diệp Vân Thao thăm hỏi các quan viên khác của thành phố A, Lục Thiệu Phàm cũng rảnh rỗi quay về bên cô/

“Có phải rất chán không?”

“Có thể là do em không quen, nhưng về sau sẽ quen thôi”

Lục Thiệu Phàm sẵn sàng giúp cô chỉnh sửa tóc, lúc người khác không chú ý liền dẫn Mẫn Nhu vào một góc hưởng thụ thế giới của hai người.

“Madne”

Một giọng nữ trong veo từ sau vợ chồng Dario cất lên khiến ọi người đang nói chuyện liền quay đầu nhìn. Cảnh vệ mở cửa ra, một cô gái mặc chiếc váy màu xanh cao gầy, mái tóc nâu rậm nắng được đánh rối vén lên, ngũ quan xinh đẹp trắng trẻo, đôi mắt xanh như nước biển tựa như có thể đem người ra hút vào biển sâu vô tận

Nàng nhếch miệng cười, không hề có vẻ ngượng ngùng của con gái phương Đông, vô số ánh mắt soi mói nhìn lại, chân mang giày cao gót đi tới bên vợ chồng Dario theo lễ nghi hôn lên má hai người, còn khẽ nói vài câu.

“Cô ấy thật xinh đẹp”

Mẫn Nhu thấp giọng thì thầm, hứng thú quan sát cô gái Ý xinh đẹp năng động kia. Lục Thiệu Phàm thì ôm cô, ghé vào tai khàn khàn nói:

“Không đẹp bằng vợ anh”

Mẫn Nhu cố nén cười, bàn tay nhỏ bé đánh anh một chút, sau đó lại nhìn theo tiêu điểm của bữa tiệc. Khi nhìn thấy đôi mắt khiêu khích khinh bỉ của cô gái, Mẫn Nhu hơi sững người, nhìn cô gái xoay người đi, trong đầu lưu lại dấu chấm hỏi.

“Sao em lại thất thần vậy?”

“Cô gái đó hình như thích anh phải không? Em cảm thấy ánh mắt cô ấy nhìn em có gì đó khác lạ”

“Cô ấy là con gái của vợ chồng Dario, anh cũng vừa gặp lần đầu, trừ khi cô ấy vừa nhìn thấy anh đã yêu. Nhưng mà từ khi đi vào, cô ấy cũng không hề nhìn anh lấy một lần”

Lục Thiếu Phàm không phải đùa giỡn đáp khiến Mẫn Nhu càng thêm khó hiểu. Không phải vì đàn ông, vậy vị tiểu thư Dario đó lại xuất hiện ở đây một cách vô lý như vậy, lần đầu gặp còn dùng ánh mắt khinh thường đầy địch ý nhìn cô, khiến cô không thể không tưởng tượng.

“Cô ấy không nhìn anh có thể là để che giấu, muốn em không cảnh giác nữa”

Mẫn Nhu vặn vẹo lông mày, Lục Thiếu Phàm bắt đầu cười khẽ, giữ lấy cằm của cô, cười nói: “Một người con gái không nhìn người đàn ông khác có thể vì trong lòng cô ấy đã có đối tượng rồi”

Trên thực tế, tất cả mọi nghi ngờ của Mẫn Nhu đều rõ ràng khi thấy Tiểu thư Dario và Mẫn Tiệp tay trong tay xuất hiện ở bữa tiệc. Mẫn Nhu thậm chí còn đoán là người trăm phương ngàn kế muốn Lục Thiếu Phàm mang bạn gái tới chính là Mẫn Tiệp.

Không thể trách cô lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, Mẫn Tiệp ở trong mắt không phải quân tử, ngay cả tiểu nhân cũng không bằng.

Trang phục của Mẫn Tiệp khác hẳn Mẫn Nhu, Mẫn Tiệp ăn mặc rất tinh tế, lễ phục màu vàng xanh hờ một bên vai được thiết kế đặc biệt phù hợp với dáng người thon thả nhỏ bé của Mẫn Tiệp, mang đến cho Mẫn Tiệp sự tươi trẻ tràn đầy sức sống.

Tiểu thư Dario và Mẫn Tiệp cười nói vài câu liền dẫn Mẫn Tiệp tới trước mặt cha mình, dùng tiếng ý giới thiệu hai bên. Mẫn Nhu uống ly nước nóng Lục Thiếu Phàm vừa mang tới, có thể nghe thấy giọng Mẫn Tiệp ân cần chào hỏi.

“Tiểu thư Dario, học ở đại học Milan”

Lục Thiếu Phàm không đầu không đuôi nói lại làm cho Mẫn Nhu bưng tỉnh. Nếu Mẫn Tiệp và tiểu thư Dario thật sự là bạn đại học, như vậy chuyện hai người xuất hiện cùng nhau và cả thái độ chán ghét của tiểu thư Dario dành cho cô cũng trở nên dễ hiểu.

Mẫn Nhu chế giễu cong khóe môi, không để ý tới tiểu thư Dario, cùng Lục Thiếu Phàm chuẩn bị ngồi xuống. Nếu cô đoán đúng, vị tiểu thư Dario cũng không thù oán với cô, vấn đề là Mẫn Tiệp”

Mẫn Tiệp có thể đóng kịch giả vờ yếu ớt, không chừng đã nói xấu cô. Cô ta một khi mà nói chỉ biết cố hết sức tô đen mọi thứ, đem những tội danh trút lên cô, lúc trước Kỷ Mạch Hằng không phải là mình chứng rõ ràng nhất sao?

Mẫn Tiệp coi cô là cái đinh trong mắt, cô cũng muốn nhổ được cái gai Mẫn Tiệp đâm trong da thịt mình!! Giữa hai người, nếu như có mối quan hệ nào thì đó chính là cả hai đều hận nhau.

Lục Thiếu Phàm là thị trưởng thành phố A dĩ nhiên là ngồi gần chủ tọa ông Dario, Diệp Vân Thao cũng ngồi kế bên, Mẫn Nhu cũng ngồi vào bàn dành cho phụ nhân, trong những người đó có tiểu thư Dario và Mẫn Tiệp!!

Trước ánh mắt thân mật của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu mỉm cười nhìn anh, cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn, dùng hành động nói cho Lục Thiếu Phàm cô không sao.

Lúc đang ăn cơm thì không có thông dịch viên, có người nhân cơ hội này xin đi giết giấc trở thành sứ giả trao đổi giữa hai ngôn ngữ, biểu hiện nhiệt tình của Mẫn Tiệp thật khác với Mẫn Nhu chỉ im lặng ngồi một bên, không ai nói chuyện với cô.

Phụ nữ là động vật hay ghen tỵ, nhất là khi tụ họp lại, thường sẽ thích cô lập người xuất sắc nhất. Mẫn Nhu giống như bộ đội hàng không, ai cũng không ngờ một ngôi sao giới giải trí lại thành phu nhân nhà giàu, đối với họ giống như tảng đá trong một đêm biến thành kim cương.

Nếu bên cạnh họ có chồng thì sẽ a dua nịnh hót khen Mẫn Nhu. Dù đối với Mẫn Nhu bất mãn cũng sẽ không dám lấy tiền đồ của chồng mình ra đùa, chỉ dám ở sau lưng Mẫn Nhu khoa chân múa tay. Đây cũng là thói hư của phụ nữ, ở trong giới giải trí vài năm, Mẫn Nhu đã thấy rõ, cũng sẽ không vì nó mà để trong lòng, đương nhiên điều kiện là đối phương không được chạm vào cô.

“Bên bàn đàn ông họ đều uống rượu rồi, chúng ta cũng vui vẻ một chút”

Ngồi cùng bàn có một vị thiếu phụ ra hiệu cho nhân viên phục vụ khui rượu. Sau đó đứng dậy rót rượu dùm người khác, hai mẹ con Dario theo sự phiên dịch của Mẫn Tiệp cung lễ phép cảm ơn, chai rượu khi để vào miệng ly Mẫn Nhu liền vì một câu của Mẫn Nhu mà phá đi không khí hòa thuận.

“Ngại qua, tôi không được khỏe, không thể uống rượu.”

Bản thân Mẫn Nhu đã mang lại khí chất diễm lệ tuyệt sắc, không nói lời nào cũng khiến người ta có ấn tượng mèo chề mèo dài đuôi, hiện tại lại nói ra câu đó khiến ai cũng mất hứng, không tránh được bị chế giễu.

“Thị trưởng phu nhân khinh thường không muốn cùng đám tiểu thư chúng tôi uống rượu nên mới viện cớ như thế sao?”

Tiếng cười giòn trêu ghẹo không hề có ý vui đùa, Mẫn Tiệp sớm đã tích cực phiên dịch cho phu nhân Dario, phu nhân nghe xong liền nhú mày.

Bảy tám ánh mắt đều bắt mắt nhìn cô, Mẫn Tiệp thì xem náo nhiệt, Mẫn Nhu nở nụ cười sáng rõ, hai tay xoa xoa bụng, xấu hổ nói:

“Tôi đang mang thai, bác sĩ dặn phải chú ý ăn uống”

Trừ vẻ mặt nghi ngờ của mẹ con Dario và sắc mặt cứng đờ của Mẫn Tiệp, những người khác cũng không nói thêm, ngại ngừng chúc vài câu, cúi đầu. Dáng vẻ nghiêm túc khiến cho Mẫn Nhu không khỏi suy đoán có phải các vị phu nhân đó đang suy nghĩ nhân cơ hội này lấy lòng Lục Thiếu Phàm?

“Sao lại thế này?” (Tiếng Ý)

Sắc mặt tiểu thư Dario nhìn vẻ khó coi của Mẫn Tiệp, sau đó nhìn gương mặt cười hạnh phúc của Mẫn Nhu, dịu giọng thì thầm. Mẫn Tiệp bị tiểu thư Dario kéo vài cái, Mẫn Tiệp lấy lại tinh thần phiên dịch, không còn cười nói vui vẻ, dù Mẫn Nhu nghe không hiểu cũng biết giọng nói Mẫn Tiệp đã mất đi vui vẻ.

Khi tiểu thư Dario nghe xong cũng giống như Mẫn Tiệp mặt tái lại nhìn Mẫn Nhu. Sau đó lôi kéo Mẫn Tiệp bàn luận xôn xao, không biết âm mưu gì. Mẫn Nhu nhướng lông mày, thu nụ cười lại, đang định động đũa thì phu nhân Dario kéo lại, lúc này bà ấy cũng không dùng tiếng Ý.

“Are you pnegnant?” (Cô mang thai sao?)

Mẫn Nhu thấy gương mặt bà ôn hòa nhất là mỗi khi nhìn xuống bụng Mẫn Nhu ánh mắt càng thêm dịu dàng, không hề có mưu đồ. Mẫn Nhu cong môi, gật đầu nói:

“Yes”

Dario phu nhân dùng tiếng anh không lưu loát nói với vị phu nhân bên cạnh, hai người liền đổi chỗ ngồi, sự đổi chỗ quả nhiên thu hút không ít ánh mắt. Mẫn Nhu theo bản năng nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, anh mỉm cười sâu xa nhìn cô, ánh mắt tín nhiệm làm cho Mẫn Nhu thả lỏng nghi ngờ tán gẫu cùng phu nhân Dario.

“Có thể kể cho tôi biết làm sao cô gặp chồng mình không?”

Phu nhân Dario dùng ánh mắt chân thành, mang theo tò mò nhìn Mẫn Nhu chăm chú. Trước câu hỏi của bà, Mẫn Nhu đỏ mặt, nếu là bình thường cô sẽ ngại ngừng nói lãng sang chuyện khác nhưng gặp tình cảnh

coi như không vì mình, cô cũng nên suy nghĩ cho Lục Thiếu Phàm, năng lực đổi trắng thay đen của Mẫn Tiệp cô cũng đã từng lĩnh giáo qua!

“Tôi gặp anh ấy cách đây hai năm, khi đó tôi đã có bạn trai”

Các vị phu nhân ngồi cùng bàn ít nhiều cũng biết tiếng Anh, nghe Mẫn Nhu kể đều ngừng dùng đũa, hóng lỗ tai nghe chuyện, Mẫn Nhu đưa mắt nhìn sang Lục Thiếu Phàm đang nói chuyện với người khác, sau đó nhìn thẳng phu nhân Dario.

“Khi tôi yêu đuổi nhất anh ấy đã xuất hiện, làm cho tôi hiểu được cái gì là hạnh phúc”

Mẫn Nhu cũng không phải bình hoa di động trang trí cho tình yêu của hai người, lại càng không muốn nhào nặn Lục Thiếu Phàm trở thành người vĩ đại, cô bình thản kể lại, không thêm bớt chỉ bày tỏ nội tâm mình chân thật nhất.

Cô chưa từng nghĩ, có một ngày cô lại có thể thản nhiên đối mặt với tình cảm của quá khứ, không oán hận không đau khi nhắc tới. Cô như người ngoài cuộc bình thản miêu tả lại tình cảm của mình.

Để làm được như vậy cần dũng khí rất lớn, Mẫn Nhu không tự chủ quay đầu, không để ý đến vẻ mặt cổ quái của mọi người cùng bàn mà nhìn Lục Thiếu Phàm. Anh đang cùng ông Dario nói gì đó, gương mặt anh tuần nở nụ cười bên cạnh mọi người đang phụng họa.

Giữa hai người dường như luôn có từ trường cảm ứng, Lục Thiếu Phàm đang cười nói liềng ngắc đầu, thấy ánh mắt say mê của cô, trong mắt anh cũng hiện lên vẻ thân thiết không che giấu. Mẫn Nhu mím môi, đưa mắt nhìn phu nhân Dario cười mập mờ.

“Lei giace va”

tiểu thư Dario đột nhiên chỉ và Mẫn Nhu giận nói, Mẫn Nhu nhìn thấy vẻ bất bình căm hận của cô gái, đưa mắt nhìn sang Mẫn Tiệp liền sáng tỏ, cũng không muốn biết Mẫn Tiệp nói gì, dù sao cũng không phải lời hay ý tốt, không biết càng đỡ phải khó chịu.

Phu nhân Dario nhìn vẻ mặt không quan tâm của Mẫn Nhu, lúng túng nhìn con mình thấp giọng nói: “Non schengo”

“Non gio”

Tiểu thư Dario tức giận mếu máo, dường như bắt mẫn mẹ mình giúp Mẫn Nhu, ánh mắt nhìn Mẫn Nhu càng thêm ác độc, sau đó kẻ tai muốn nói gì đó với Mẫn Tiệp, lại bị phu nhân Dario ngăn lại:

“Pense de siqui”

Tiểu thư Dario nghe những lời này liền kích động đứng dậy, Mẫn Tiệp kéo lại. Mẫn Nhu nhấp miệng uống nước, Mẫn Tiệp đang tận tình khuyên bảo tiểu thư Dario, mà phu nhân Dario nghe Mẫn Tiệp thiện ý khuyên bảo lại nhú mày.

Mẫn Nhu cũng không biết tiếng Ý, chỉ thông qua hành động của họ lại đoán được ý tứ của họ, khi tiểu thư Dario không chịu ngồi xuống bên phu nhân Dario Mẫn Nhu liền đoán. Vừa rồi phu nhân Dario nói câu cuối hẳn là không muốn con gái mình ngồi cùng Mẫn Tiệp, còn dụng ý thì...

Vừa rồi lúc cùng Mẫn Nhu nói chuyện, phu nhân Dario cũng nhìn ra con người Mẫn Nhu, còn Mẫn Tiệp đóng vai kẻ yếu ớt, tỏ vẻ thiện lương, yếu đuối, phu nhân Dario cũng không phải tiểu cô nương mới ra đời làm gì lại để người khác lừa?

62. Chương 63

Phu nhân Dario dịu dàng nói vài câu với tiểu thư Dario, người ở sau không cam lòng mắt trợn trắng nhưng cũng không cố tình nhắm vào Mẫn Nhu. Sau bữa cơm tối, một bầu không khí an tường quý dị nhưng không ai dám phá vỡ nó.

Mẫn Nhu cũng không vì tiểu thư Dario bỏ đi mà không tự nhiên, vẫn như cũ trò chuyện với các vị phu nhân, thỉnh thoảng lại còn đùa với tiểu thư Dario. Tiểu Thư Dario sau khi ngồi xuống không hề nhìn Mẫn Nhu lấy một lần,

“Xin lỗi, con bé được tôi nuông chiều nên đâm hư, mong cô không để tâm”

Phu nhân Dario nói tiếng anh hơi khập khiễng nhưng vẫn cố gắng biểu đạt lời xin lỗi với Mẫn Nhu, nếu không phải bà phát hiện Mẫn Nhu và Mẫn Tiệp bất hòa đại khái đã để cho Mẫn Tiệp phiên dịch.

“Không sao”

Mẫn Nhu tự nhận mình không phải người rộng lượng, chẳng qua có một số việc liên quan tới Lục Thiệu Phàm cô phải nhẫn nại, trước sự khiêu khích cô đành im lặng phẩy tay dứt áo bỏ đi, bình tĩnh chống đỡ, không để người ngoài ảnh hưởng tới Lục Thiệu Phàm, hay mối quan hệ giữa hai thành phố.

Sau khi ăn xong, Tiểu thư Dario đang im lặng liền vỗ bàn, vui mừng gọi: “Tiệc Trung Quốc không phải nên có chút ca hát góp vui sao?” (banchetti cinesi non sono tutto quellochedovete chie denequale Opera?)

“sinostno sindaco, ma la signora famosa cantante” (Đúng vậy, thị trưởng phu nhân của chúng ta là ca sĩ rất nổi tiếng”)

Mẫn Tiệp hảo tâm nhắc nhở, sau đó tiểu thư Dario dùng đôi mắt mong chờ nhìn Mẫn Nhu. Mẫn Nhu không hiểu hai người nói gì, nhưng đoán cũng không có gì tốt, không xúc động trả lời ngay mà nhìn phu nhân Dario hỏi.

Phu nhân Dario xin lỗi nhìn Mẫn Nhu cười cười, dùng tiếng Ý nói với tiểu thư Dario vài câu. Mẫn Tiệp cũng không chú ý lời phu nhân Dario nói, mà đem ý tốt của tiểu thư Dario truyền đạt lại:

“tiểu thư Dario nói, ngưỡng mộ thị trưởng phu nhân của chúng ta là ca sĩ nổi tiếng, tối nay muốn mời cô hát một bài”

Mẫn Nhu nhíu mày, nhìn nụ cười vô tội của Mẫn Nhu, nếu không phải đây là trường hợp đặc biệt, cô sợ mình sẽ cầm lấy đĩa món ăn gần nhất ném vào mặt Mẫn Tiệp.

Cô dám khẳng định tiểu thư Dario sẽ không ngoan ngoãn nghe theo, nếu không sắc mặt phu nhân Dario cũng không xấu như vậy, Mẫn Tiệp lại lần nữa cố tình làm cô khó xử, không phải muốn dùng cô bêu xấu Lục Thiệu Phàm sao?”

“Phiền cô nói với tiểu thư Dario, nếu cô ấy thích lần sau đi KTV tôi nhất định sẽ đáp ứng. Tối nay, hoàn cảnh không phù hợp, cũng nên tôn trọng thân phận của nhau.

Khi Mẫn Nhu nói những lời này về mặt không hề dịu dàng, giọng nói kiên định, Mẫn Tiệp đem những lời này truyền đạt cho tiểu thư Dario.

“Comunque, lei sta cantando, e non tan la cantare su e!” (Dù sao cô ta cũng là ca sĩ, bảo cô ta hát một bài thì đã sao)

Mẫn Tiệp khó xử nhìn Mẫn Nhu, ánh mắt cầu xin khiến cho những vị phu nhân ngồi cùng cũng bất mãn phản ứng lại:

“Thị trưởng phu nhân, chẳng qua là hát một bài, khó có dịp mọi người tụ họp lại thể này, cô chịu ý hát một bài đi”

“Đúng vậy đó, coi như nể mặt mọi người”

Mẫn Nhu nhìn đám phu nhân tham gia náo nhiệt, cười ôn hòa nhưng người khác thấy liền ngoan ngoãn im lặng. Bên bàn kia họ cũng thấy Mẫn Nhu và các vị phu nhân có điều dị thường.

Lục Thiệu Phàm đứng dậy, mỉm cười chào hỏi những người khác, đi tới bên Mẫn Nhu, bàn tay để vai Mẫn Nhu, rất có phong độ nhìn Mẫn Nhu, gật đầu nhìn phu Dario nói:

“Nghe nói sắp tới lễ kỷ niệm đám cưới của hai vị, tôi và phu nhân cũng không biết tặng gì, nếu không ngại tối nay chúng tôi sẽ cùng hợp tấu một bài, chúc phúc cho hai người”

Lục Thiếu Phàm dùng là tiếng Trung, giọng nói réo rắt nhưng không hề to, lại khiến cho cả khách khứa nghe thấy, Mẫn Nhu nghi ngờ quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm, anh làm sao biết được?

Lục Thiếu Phàm coi như không thấy ánh mắt của cô, trực tiếp nhìn vẻ mặt không vui của Mẫn Tiệp cười nói:

“Phiên Mẫn tiểu thư đem những lời này phiên dịch lại cho phu nhân Dario?”

Mẫn Tiệp không cam lòng mím môi, lại ngại mọi người nhìn mình, hơn nữa mấy người thông dịch viên cũng quan sát cô, không thể làm gì hơn đành chuyển lại nguyên lời.

Bên kia người phiên dịch cũng đem ý của Lục Thiếu Phàm chuyển cho ông Dario, hai vợ chồng nhìn nhau cười, vỗ tay thay cho câu trả lời.

Tiếng vỗ tay như thủy triều bay tới, Lục Thiếu Phàm kéo tay Mẫn Nhu, đem cô ra khỏi chỗ ngồi, lại nghe Mẫn Tiệp hảo tâm nhắc nhở:

“Thị trưởng Lục, tay anh bị thương như vậy vẫn đàn được sao?”

Mẫn Nhu nắm tay Lục Thiếu Phàm không khỏi căng thẳng, ánh mắt cũng nhìn vào nơi ngón tay bị băng kín của Lục Thiếu Phàm, nơi bị thương là khớp xương, việc đàn dương cầm chú ý nhất là khớp xương phải linh hoạt.

Nhưng giờ đây, Mẫn Nhu lo lắng không phải Lục Thiếu Phàm đàn không tốt, mà đánh đàn xong liệu có ảnh hưởng tới việc hồi phục, cô không hy vọng vì tranh giành mà áy náy cả đời.

“Nếu như... thị trưởng phu nhân không để ý, tôi có thể đàn thay”

Một giọng nói trầm thấp vang lên. Mẫn Nhu đang lo lắng cũng vì câu này mà thả lỏng, khi quay đầu lại thấy bóng đàn ông cao ráo sắc mặt liền cứng đờ, dáng người cao lớn của Lục Thiếu Phàm liền đứng chắn trước mặt cô.

“Tôi để ý”

Lục Thiếu Phàm như tòa núi cao sừng sững chặn đứng tầm nhìn của cô, ngăn cản Kỷ Mạch Hằng nhìn cô. Ánh mắt nóng rực sáng lóe một cách bất thường, ba chữ ngắn gọn của Lục Thiếu Phàm đã đánh vỡ chút mong mỏi của Kỷ Mạch Hằng muốn giúp cô.

Từ khoe mắt, Mẫn Nhu có thể thấy ánh mắt hận thù của Mẫn Tiệp, hai tay vòng trước ngực nhìn Lục Thiếu Phàm vô tình cự tuyệt Kỷ Mạch Hằng kiến nghị, giống như thấy Kỷ Mạch Hằng như vậy cô ta rất vui vẻ.

Lục Thiếu Phàm không cho Kỷ Mạch Hằng cơ hội, cũng không để ý ánh mắt của người khác, chỉ xoay người dịu dàng cười với Mẫn Nhu, kéo cô tới bực piano.

Lúc đi ngang qua Mẫn Chí Hải và Kỷ Nguyên Bình, Mẫn Nhu chú ý tới sắc mặt căng thẳng của hai người họ, còn Kỷ Mạch Hằng, từ đầu tới cuối cô cũng không nhìn.

“Thiếu Phàm, ngón tay của anh...”

Mẫn Nhu đi cạnh Lục Thiếu Phàm tay lo lắng đặt lên ngón tay bị băng kín, hạ giọng nói ra quyết định của mình:

“Em có thể hát một mình, anh xuống dưới xem là được rồi!”

Đang đi lên bậc thang, Lục Thiếu Phàm dừng lại, nghiêng người nắm tay cô không buông, dùng ánh mắt trong suốt của anh chân thành nhìn Mẫn Nhu.

“So với việc đứng ở dưới nhìn em mà đau lòng thì anh thà chịu đau mà vui”

Nhân viên phục vụ đi tới bên Lục Thiếu Phàm, đưa cho Lục Thiếu Phàm băng keo cá nhân, khi Mẫn Nhu nhận ra Lục Thiếu Phàm tính làm gì muốn ngăn cản thì không kịp.

Ngón tay kéo miếng băng quần nhiều vòng, khe mở ra nhìn vết thương chưa hoàn toàn khép lại Mẫn Nhu chưa xót, tay giữ lấy cổ tay anh, anh lại chỉ cười một tiếng, dễ dàng cởi bỏ lớp băng, lông mày không vì đau mà nhíu lại.

“Anh ngốc quá!! Có biết đau không chứ?”

Hai mắt Mẫn Nhu ửng đỏ, chết trân nhìn Lục Thiếu Phàm cười, giận dữ trách, bàn tay giữ lấy lớp băng trong tay anh muốn quần lại.

“Anh biết”

Nghe Lục Thiếu Phàm như đứa trẻ đáp, động tác Mẫn Nhu liền ngừng lại, hai mắt mọng nước chỉ nghĩ tới vết thương của anh, làm gì còn sức đâu để tâm xem mình đang ở đâu.

“Vì vậy lát nữa, em phải hát thật hay, mới không uổng phí công sức anh bỏ ra”

Trên đầu một bàn tay nhẹ xoa, bên tai là tiếng cười đùa của anh. Mẫn Nhu cắn môi, éo mình không tựa vào ngực Lục Thiếu Phàm, không muốn để lộ sự yếu ớt của bản thân trước mọi người.

Mùi hương bạc hà thoang thoảng khiến Mẫn Nhu tỉnh giấc, hai mắt ngược lên nhìn nụ cười ưu nhã của Lục Thiếu Phàm, chân đi tới dần dương cầm, vết thương trên tay được băng kéo cá nhân che lại.

Ngón tay thon dài hoàn mỹ lướt qua phím đàn đen trắng, lòng ngón tay sờ nhẹ khóa mặt, từng âm thanh tinh tế như tiếng suối chảy róc rách qua tâm hồn mọi người, ánh đèn sáng lung linh chiếu vào mặt càng khiến Lục Thiếu Phàm như vương tử thu hút vô số trái tim phụ nữ.

Tiếng nhạc trỗi từng vang lên. Mẫn Nhu quay đầu kinh ngạc nhìn Lục Thiếu Phàm, đây là bài hát đầu tiên khi cô xuất hiện trong giới giải trí, sao anh lại biết. Lục Thiếu Phàm, anh có bao nhiêu bí mật mà em không biết”

“Em hi vọng đôi môi mình có thể chạm vào đôi môi nóng bỏng của anh.

Gửi tình yêu của em đến trái tim anh.

Anh không hiểu trái tim em sao.

Trên đời này không ai có thể yêu anh hơn em.

Em yêu anh vĩnh viễn.

Em yêu anh tựa như giây phút này...”

Mẫn Nhu không mặc lễ phục xa xỉ, không trang điểm xinh xắn nhưng dưới ánh đèn cả người cô lại tỏa ra luồng sáng. Tiếng hát ngọt như dòng suối, khi cô hát xong ở dưới khán đài đều im lặng.

Mẫn Nhu khó hiểu nhìn Lục Thiếu Phàm, anh chỉ cười đứng dậy, đi tới bên cạnh cô ôm chặt lấy cô, tiếng vỗ tay như sấm và nụ cười lúm đồng tiền của cô xuất hiện đồng thời.

“Đồ phụ nữ xấu xa”

Giọng nói mỉa mai của tiểu thư Dario vang lên giữa tiếng vỗ tay thật chói tai, nụ cười Mẫn Nhu trầm xuống, tâm trạng đang tốt cũng biến mất, giọng nói tiếng trung tuy không rõ ràng nhưng người Trung Quốc vẫn có thể nghe được.

Mẫn Nhu có thể thấy Lục Thiếu Phàm cứng đờ người. Khi anh buông cô ra, Mẫn Nhu liền chủ động giữ chặt lấy eo Lục Thiếu Phàm, vội nói:

“tiểu thư Dario có chút hiểu lầm với em, Thiếu Phàm”

Lục Thiếu Phàm nhướn mày nhìn Mẫn Nhu, lần này cũng không nghe lời cô, vội vàng tháo tay cô ra dẫn cô đi xuống khỏi sân khấu: “Nếu có hiểu lầm thì nên hóa giải”

Tiểu thư Dario dùng một ít tiếng Ý nói thêm gì đó, phu nhân Dario tính ngăn lại nhưng tiểu thư Dario còn kiêu ngạo hừ lạnh ngạo nghễ nhìn Mẫn Nhu, sau đó ra về an ủi Mẫn Tiệp.

Từ khả năng quan sát của Lục Thiếu Phàm, dù không hiểu tiểu thư Dario nói gì nhưng thông qua hành động ngữ điệu cũng đoán được tám chín phần, giống như bây giờ tay anh giữ lấy tay Mẫn Nhu siết đến đau.

“If you can't live in harmony, go away (nếu như cô không thể nói lời hòa thuận vậy chúng tôi cũng không hoan nghênh cô”

Lục Thiếu Phàm nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của Mẫn Nhu, không để ý tới thái độ khó xử của phiên dịch viên, cũng không quan tâm tiểu thư Dario có hiểu tiếng anh không, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Vợ chồng Dario biến sắc, tiểu thư Dario vội vàng ra hiệu cho Mẫn Tiệp phiên dịch, không quên dùng ánh mắt căm hận nhìn Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm. Những vị khách cũng xôn xao khi nghe Lục Thiếu Phàm nói những lời bất lịch sự như thế

“Rapidamente tradotto da me” (mau phiên dịch cho tôi nghe)

Mẫn Nhu lo lắng đưa mắt nhìn Lục Thiếu Phàm, lại chỉ thấy vẻ lạnh lùng kiên quyết, hai gò má tuấn mỹ không hề có sự ôn hòa, môi mím lại, giữa hai lông mày xuất hiện nếp uốn cũng cho người khác biết Lục Thiếu Phàm hông nói đùa.

Mẫn Tiệp chính là muốn phiên dịch lại cho tiểu thư Dario nhưng lại bị sắc mặt khó coi của phu nhân Dario làm cho nuốt vào, ánh mắt nhìn Mẫn Tiệp ra hiệu cô ta câm miệng

“Chiu dere”- (Câm miệng)

“Madre” (Mẹ)

tiểu thư Dario làm nũng cầu xin không làm cho vợ chồng Dario mềm lòng. Ông dario chủ động đứng dậy dùng tiếng anh khập khiễng nói với Lục Thiếu Phàm, lúc này, Lục Thiếu Phàm không còn cười nhẹ cho xong việc mà nhìn về phía phiên dịch viên.

“Dem những lời tôi vừa nói truyền đạt lại cho tiểu thư Dario, trừ khi cô ấy xin lỗi, nếu không bảo cô ấy đi đi”

Phiên dịch viên do dự nhìn tiểu thư Dario đang phồng mang trợn má, lại thấy thị trưởng híp mắt tức giận, dưới ánh nhìn của hai bên, ngược lại đem câu nói này phiên dịch cho vợ chồng Dario.

Mẫn Nhu tất nhiên hiểu Lục Thiếu Phàm làm vậy vì cô, tuy cảm động nhưng lại lo lắng. Cô không muốn trở thành hồng nhan họa thủy cản trở tiền đồ của Lục Thiếu Phàm, nhưng hiện tại cô đang làm gì?

Nếu chuyện này làm căng lên, Lục Thiếu Phàm sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn sao?

Mẫn Nhu cũng để ý tới phản ứng của vợ chồng Dario sau khi nghe phiên dịch, họ đều là người có uy tín, muốn ở trước mặt đám đông nói lời xin lỗi như vậy không phải chỉ mất mặt một người mà là cả quốc gia.

“Thiếu Phàm...”

Mẫn Nhu kéo nhẹ tay Lục Thiếu Phàm, muốn dàn xếp ổn thỏa chuyện này. Anh chỉ cúi đầu, gương mặt tuấn tú nở nụ cười ấm áp khi thấy ánh mắt quan tâm lo lắng của cô, đồng thời mang anh cũng đau lòng tự trách, bên tai cô là giọng nói xin lỗi áy náy của anh:

“Anh nói rồi, ở bên cạnh anh, anh sẽ không để em bị tổn thương, nhưng vẫn phải khiến em chịu ủy khuất, xin lỗi em”

Đây không phải lỗi của Lục Thiếu Phàm, giữa hai người phải có người sai thì đó cũng là cô, rõ ràng muốn giúp anh nhưng luôn không như mong muốn, cô chỉ mang đến cho anh phiền toái, phiền toái và chỉ phiền toái.

Đối mặt với Mẫn Tiệp và tiểu thư Dario gây khó khăn, cô có thể cười nói tự nhiên, cô có thể không nói gì. Duy chỉ có khi Lục Thiếu Phàm dịu dàng, Mẫn Nhu không còn là Mẫn Nhu, mọi vẻ kiên cường ngụy trang đều vỡ tan.

Cô khịt khịt mũi, cười tươi, nắm chặt tay Lục Thiếu Phàm, đưa mắt kiên định nhìn tiểu thư Dario:

“Tôi không biết vì sao tiểu thư cứ nhằm vào tôi, có lẽ là trời sinh không hợp nhau... hoặc là...”- Mẫn Nhu cố ý liếc mắt nhìn sang Mẫn Tiệp, tiếp tục nói: “Bị người khác nói khích, nhưng xin tiểu thư hãy hiểu, tình yêu không phải chỉ dựa vào thủ đoạn là đoạt được, cuộc hôn nhân giữa tôi và chồng mình cũng vậy”

Không khí đại sảnh lạnh cứng, Mẫn Nhu thu hồi ánh mắt nhìn vẻ mặt hoang mang của tiểu thư Dario, không quan tâm đến cái nhìn của người khác, vẻ mặt bình thản như Lục Thiếu Phàm, khóe môi hơi cong lên, người khác không tin thì làm sao, thời gian sẽ chứng minh tất cả, họ sẽ hạnh phúc!

Lúc này, Mẫn Nhu thật hi vọng Lục Thiếu Phàm không còn là Lục Thiếu Phàm, mà chỉ là một người đàn ông bình thường. Cô cũng không mang trên lưng quá nhiều trách nhiệm và nghĩa vụ, nếu vậy họ có thể nắm tay xoay người rời khỏi nơi không vui này.

Nhưng thực tế là thực tế, hai người không thể bỏ lại cục diện đang rối ren, tùy ý làm bậy. Hai mắt Mẫn Nhu đầy vẻ khổ sở, cô dùng sức nắm lấy bàn tay to của anh.

Mẫn Nhu cho rằng không khí sẽ tiếp tục giằng co qua lại, hai bên ai cũng không phục nhưng thế cục biến hóa khó lường, khi Lục Cảnh Hoảng từ trên trời giáng xuống xuất hiện giữa bữa tiệc, thì nhiều việc cũng được hóa giải.

“Se non è possibile an dared accordo, non iron vi diamo il benvenuto” (Nếu như tiểu thư không thể hòa thuận vậy chúng tôi không hoan nghênh cô)

Một giọng nam lạnh lùng phá vỡ bầu không khí ngọt ngào, tiếng Ý lưu loát lọt vào tai mọi người. Dù nghe không hiểu cô cũng nghe thấy giọng nói kiên quyết.

Khi tiểu thư Dario nghe thấy những lời này liền tức giận bước tới cửa, mọi vẻ phẫn nộ trong nháy mắt đều ngưng lại, cúi đầu không dám nhiều lời, lại còn chỉnh sửa lễ phục, vẻ bối rối ngượng ngùng thực khiến người ta khó hiểu.

Ở cửa bữa tiệc, dáng người cao ráo sừng sững đứng đó, bộ đồ tây đen cùng áo sơ mi trắng tạo nên sự xuất chúng, trên cổ áo còn nhuộm chút màu rượu đỏ, cánh môi cong lên khiến người ta tò mò không biết câu nói kia có phải phát ra từ miệng anh ta.

Mẫn Nhu kinh ngạc vui mừng khi thấy Lục Cảnh Hoảng xuất hiện, nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, anh chỉ kéo nhẹ môi, bàn tay âm áp giữ lấy cô, dáng vẻ tự tin như đoán được Lục Cảnh Hoảng sẽ xuất hiện ở đây.

Lục Cảnh Hoảng cũng không tiến lên, bên tay trái có một cánh tay mảnh khảnh vòng qua, Mẫn Nhu liếc mắt liền nhận ra cô gái, là Tô Noãn lần trước thay họ chụp ảnh, nhìn về mặt Tô Noãn có vẻ không tốt lắm, hình như không kiên nhẫn.

“Phu nhân tôi là người phụ nữ tôi yêu nhất trên đời này, cho nên tôi hi vọng mọi người ở đây hiểu rõ điều này”

Lục Thiếu Phàm lạnh lùng đảo qua mọi người. Khi ánh mắt anh quay sang Mẫn Tiệp thì trở nên lạnh lùng, đèn báo nguy hiểm của Mẫn Tiệp sáng lên, xem ra người đàn ông ôn hòa này cũng vì bị cô lần nữa dùng kế ly gián mà giận”

Mẫn Tiệp bị Lục Thiếu Phàm làm cho lo lắng, sắc mặt cứng đờ, theo bản năng lui về sau. Điều đó cũng chứng tỏ sự sợ hãi của cô ta, nhưng khi tất cả mọi người chú ý tới tiểu thư Dario, Mẫn Tiệp liền thẳng người, tự tin kiêu ngạo nhìn thẳng ánh mắt uy hiếp của Lục Thiếu Phàm.

“Cô ta là con cháu danh bất chính ngôn không thuận của Mẫn gia, là ngôi sao với đủ loại scandal. Cuộc đời giống như một vở kịch, Lục Thiếu Phàm, anh không sợ cô ta tỏ vẻ thân thiết yêu anh chẳng qua là do kỹ thuật diễn quá cao siêu sao?”

Mẫn Tiệp như sứ giả nhân danh chính nghĩa, chinh phạt sự hư tình giả ý của Mẫn Nhu, vênh mặt hất hàm chất vấn khiến nhiều khách khứa bắt đầu dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Mẫn Nhu, xem lời Mẫn Tiệp nói là thật

“Mẫn Tiệp, ngoại trừ việc khích bán ly gián, điên đảo thị phi chị còn có thể làm gì? Cuối cùng ai mới là kẻ đi phá gia đình người khác, chị là người biết rõ điều đó hơn tôi, lúc trước nếu mẹ chị không...”

Mẫn Nhu không phải người có thể nhẫn nhục. Chẳng qua do cô yêu Kỷ Mạch Hằng, quá mức cẩn trọng mới khiến cô mất đi tính cách quật cường tranh đấu, sự thật tàn nhẫn cũng khiến cô như Mẫn Tiệp bất chấp mọi thứ.

Lời phỉ báng vô căn cứ của Mẫn Tiệp lại thành chính nghĩa là chân tướng. Dù cô không muốn tranh giành, cũng nên vì Lục Thiếu Phàm, vì Lục gia, vì Diệp gia mà suy nghĩ, huống hồ sự thật cũng không phải như Mẫn Tiệp nói.

Khi Mẫn Nhu chưa nói xong, Mẫn Tiệp liền rưng rưng hai mắt, tựa vào người tiểu thư Dario, cất tiếng khóc phẫn bác nói:

“Mẫn Nhu, là mẹ tôi không tính toán hiềm khích xưa chấp nhận đưa cô về Mẫn gia nuôi dưỡng, cô để tay lên ngực mà hỏi, cha tôi có từng bạc đãi cô không? Thứ tôi có cô cũng có, vì sao cô cứ phải trả đũa, nói tôi và mẹ là người thứ ba phá hoại gia đình cô”

Mẫn Tiệp cảm giận bất bình giải thích khiến Mẫn Nhu giận cười, mĩa mai nhìn Mẫn Tiệp than thở khóc lóc, ánh mắt lạnh như băng, hận không thể chọc thủng vẻ mặt dối trá kia của Mẫn Tiệp, đang tính bác bỏ, thì một giọng nói uy nghiêm đã lên tiếng trước/

“Trả đũa, từ này hình dùng cô và mẹ cô thật ra lại chính xác hơn nhiều”

Hai mắt Diệp Vân Thao sáng như đuốc, vẻ mặt lạnh băng nhìn gương mặt đột nhiên tái nhợt đi của Mẫn Tiệp, từ trong đám đông bước ra, gờng càng già càng cay, chỉ cần với dáng vẻ uy nghiêm đã khiến Mẫn Tiệp sợ đến nói không nên lời, ánh mắt trốn tránh tìm kiếm giữa các vị khách.

Mẫn Nhu cười lạnh nhìn theo mắt Mẫn Tiệp, ra là Mẫn Chí Hải đứng đó, không biết từ khi nào ông đã tính bỏ đi cho nên Mẫn Tiệp càng thêm bất an. Trước ánh mắt sắc bén của Diệp Vân Thao, Mẫn Tiệp núp người sau tiểu thư Dario.

“Lei è una donna cattiva, non esseret ruffatoilsuo” (Cô ta không phải người tốt, tiểu thư đừng tin cô ta)

Tiểu thư Dario di chuyển người che cho Mẫn Tiệp, trên mặt vẫn đỏ ửng, khi nói chuyện với Mẫn Tiệp ánh mắt không ngừng nhìn ra cửa.

“Le donne intelligenti non facieleas colto per in citare gli altri” (Một cô gái thông minh sẽ không dễ dàng tin lời khích bác của người khác)

Phiên Dịch viên chưa kịp phiên dịch, giọng nói mát lạnh của Lục Cảnh Hoàng vang lên ngay sau đó. Cũng giống như những người khác, Mẫn Nhu không biết Lục Cảnh Hoàng nói gì, nhưng tiểu thư Dario nghe xong thì sợ hãi và lo lắng phủ đầy mặt, khi nhìn thấy Lục Cảnh Hoàng xoay người kéo Tô Noãn đi, thì liền bỏ mặt Mẫn Tiệp đi theo ra ngoài.

“Ansel. Lục! Ascolta la mia spiegazione” (Nghe em giải thích)

“Caddice!”

Mẫn Tiệp cố gắng muốn giữ lại tiểu thư Dario, nếu như ngay cả tiểu thư Dario cũng đi như vậy Mẫn Tiệp sẽ tứ cố vô thân, trận khấn chiến này cô ta thua là điều chắc chắn.

“Mi hai mentito! se non sia piu par la recon me, io non ti perdona!” (Cô lừa tôi, nếu anh ấy không quan tâm tôi, tôi sẽ không tha thứ cho cô”

Phụ nữ trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, Mẫn Nhu coi như cũng hiểu được điều điều này từ tiểu Thư Dario, ngoài ra còn dùng bốn chữ để hình dung: “Thấy sắc quên nghĩa”

Xem tới đây không biết tiểu thư Dario theo bên nào, chỉ sợ cũng là người mù, nhìn Mẫn Tiệp ảo não khi thấy tiểu thư Dario biến mất ở cửa. Mẫn Nhu chỉ cảm thấy buồn cười, tựa người vào Lục Thiếu Phàm nhẹ nói:

“Không sợ anh mà lại sợ chú út thật bất ngờ”

Vẻ lạnh lùng trên mặt Lục Thiếu Phàm đã hóa thành vân đạm phong khinh, mắt nhìn Mẫn Nhu mỉm cười, lông mày nhướng lên, không chút quan tâm nói:

“Anh chỉ áp dụng lý luận để hành động thôi”

“Lý luận gì chứ?”

Mẫn Nhu kinh ngạc mở to mắt, nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm. Anh chỉ khẽ cong môi, không quan tâm đến ánh mắt xung quanh mình, hôn lên mặt cô, đôi mắt sáng mang theo tình cảm:

“Hỏi thế gian tình là gì, vô quýt dày có móng tay nhọn”

63. Chương 64

Sau khi tiểu thư Dario rời khỏi, không khí căng thẳng cũng dịu đi. So với dáng vẻ bình thản của Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm thì Mẫn Tiệp lại ro rút người, không tính đến ánh mắt của quan khách mà chỉ vợ chồng Dario thôi cũng không chào đón cô ta.

Nếu không phải để ý tới gia thế của Mẫn Tiệp, chỉ sợ có người đã vì Lục Thiếu Phàm mà gọi bảo vệ đuổi Mẫn Tiệp ra ngoài.

Mẫn Tiệp cắn môi tái nhợt, rõ ràng biết bản thân dù có đợi tiếp cũng không chiếm được lợi thế. Cô ta oán hận nhìn chằm chằm Mẫn Nhu, đang tính rời đi lại bị giọng nói thản nhiên của Mẫn Nhu ngăn lại:

“Xúc phạm người khác xong không nói tiếng nào đã muốn bỏ đi, trên đời làm gì có chuyện dễ như vậy”

Mẫn Nhu tựa người trong khuỷu tay Lục Thiếu Phàm, cằm dưới nâng lên, ánh mắt lạnh lẽo tức giận nhìn sắc mặt thiên biến vạn hóa của Mẫn Tiệp.

“Mày muốn thế nào đây?”

Mẫn Tiệp phần uất hỏi Mẫn Nhu khiến vẻ lạnh lùng của Mẫn Nhu càng sâu thêm, môi đỏ mở ra, nói hai chữ rõ ràng: “Xin lỗi!”

Lúc này, Mẫn Nhu bắt Mẫn Tiệp xin lỗi chẳng khác gì tát vào mặt cô ta, hoàn toàn phủ quyết tất cả lời cô ta nói lúc này, cũng gián tiếp thừa nhận cô ta và mẹ mới là kẻ thứ ba.

“Không xin lỗi cũng không sao, tôi tin mọi người mắt sáng như tuyết, nhất là ở thời đại thông tin đại chúng”

Lục Thiếu Phàm bổ sung thêm làm ặt Mẫn Tiệp trắng bệch. Ánh mắt cô ta lóe lên, nhìn Lục Thiếu Phàm mà không cam lòng, thêm phần oán hận. Lục Thiếu Phàm lại như không thấy, tự trấn an Mẫn Nhu:

“Đừng vì một chút đồn đại mà giận, không đáng đâu”

Bàn tay nắm lấy đầu vai của cô, sắc mặt đang căng ra của Mẫn Nhu khi nhìn thấy vẻ ân cần của Lục Thiếu Phàm thì liền bình tĩnh lại, môi cong lên, Mẫn Tiệp lại lần nữa tổ giấc:

“Lục Thiếu Phàm, anh cho rằng anh có quyền thế thì tôi sẽ sợ anh sao? Bây giờ là xã hội có luật pháp, không phải là thiên hạ của một mình Lục gia anh”

Mẫn Tiệp lên án khiến cho chút âm thanh xôn xao cuối cùng trong đại sảnh đã biến mất. Địa vị của Lục gia trong giới chính trị là thật, Mẫn Tiệp kích động nói không chỉ đắc tội mỗi một mình Lục Thiếu Phàm.

“Mẹ cô có dạy cô nếu nói chuyện mà không dùng đầu sẽ hại chết bản thân không?”

Lục Thiếu Phàm cười đến gió xuân ấm áp, nhưng mắt lại lạnh như băng đủ đẩy Mẫn Tiệp rơi vào hầm băng tối đen. Nụ cười ôn hòa như đạo bùa chú xuyên qua không khí lạnh ngắt như tờ lấy đi sự chống đỡ cuối cùng của Mẫn Tiệp.

Mẫn Tiệp hoảng sợ lao đảo, đập lên giày người sau lưng mất thăng bằng, chật vật ngã xuống bàn tiệc, tiếng chén đĩa va vào nhau. Lễ phục xinh đẹp của Mẫn Tiệp dính đầy các món ăn, trên cánh tay trắng bóc cũng dính tương đen.

Chung quanh khách khứa đều nhìn Mẫn Tiệp xem náo nhiệt, nhưng không có ai chịu ra tay giúp đỡ, hoặc đưa khăn tay nói giúp cô vài câu. Ai trong lòng cũng hiểu thay vì đắc tội Lục gia khiến nửa đời sau không yên chẳng bằng ngồi xem hổ đấu.

Mẫn Tiệp yếu ớt nhìn xung quanh, tất cả những nhân vật nổi tiếng đều coi như không thấy ngó lơ lên trần nhà, giả vờ không thấy cô ta cầu xin giúp đỡ, tỏ vẻ không liên quan tới mình, Mẫn Tiệp giận đến đỏ cả mắt nhưng không thể làm gì.

“Mẫn tiểu thư cô đã suy nghĩ xong chưa? Xin lỗi hay là lên trang đầu các tờ báo tin tức?”

Lục Thiếu Phàm phong độ hỏi ý kiến của Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu cong khóe môi nhìn vẻ mặt hoảng hốt do dự của Mẫn Tiệp. Cô cảm thấy buồn cười nên cũng hết giận, khách khứa xung quanh cũng cười ra tiếng,

không hề giữ mặt mũi cho Mẫn Tiệp- thiên kim Mẫn thị dù sao thà đắc tội với cô ta còn hơn đắc tội với người có quyền lực.

Mẫn Tiệp mất mặt cúi đầu, muốn bỏ đi, nhưng lại phát hiện tất cả khách khứa vây lấy cô ta nước chảy còn không lọt. Cô ta muốn thoát khỏi đám người, nhưng tất cả ai cũng lù lù bất động chắc chắn nhắm vào cô ta.,

“Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm, hai người đừng khinh người quá đáng”

Giọng nói sắc bén của Mẫn Tiệp không còn sự yếu ớt như vừa nãy, mà trở nên điên cuồng ra sức đẩy mấy người đàn ông cao lớn, quay đầy uất hận trừng mắt nhìn Mẫn Nhu.

“Xem ra Mẫn tiểu thư đã quyết định rồi, vậy thì không tiễn”

Lục Thiếu Phàm thân mật ôm lấy Mẫn Nhu, đưa mắt nhìn bộ dạng dơ bẩn của Mẫn Tiệp, khóe môi cười nhẹ vẫn khiêm tốn lịch sự như ban đầu, không hề có vẻ ức hiếp người khác.

Nghe Lục Thiếu Phàm nói, đám đông vây quanh Mẫn Tiệp cũng tự động tản ra. Mẫn Tiệp âm độc nhìn Mẫn Nhu, vừa định nâng giày cao gót thì thấy Kỷ Mạch Hằng đứng ngay cửa khiến cô ta dừng chân.

Trước kia khi Mẫn Nhu làm khó Mẫn Tiệp, Kỷ Mạch Hằng đề nghị ra bảo hộ cô ta, đối với Mẫn Nhu thì khinh thường khiển trách còn lúc này anh ta chỉ lạnh lẽo đứng đó nhìn cô ta bị người khác sỉ nhục.

Lúc thấy ánh mắt hờ hững lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng, Mẫn Tiệp bối rối muốn che đi những vết bẩn trên người nhưng lại nhận ra mình như con khỉ đang nhảy nhót. Anh ta không hề bước tới, cũng không như trước cởi bộ đồ tây ra vì cô mà chặn đứng mọi thứ. Giờ anh ta chỉ lẳng lặng đứng đó, chỉ là đứng mà thôi!

Mẫn Tiệp uất ức rơi nước mắt, nhưng cố lau đi, cố tỏ vẻ kiêu ngạo đứng thẳng lưng. Lúc này Mẫn Nhu lại thấy được hình ảnh mình trước kia, bị Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp sỉ nhục nhưng cô vẫn tỏ ra kiên cường.

Hôm nay, Mẫn Nhu đã thoát khỏi nỗi đau từ quá khứ, nhìn Mẫn Tiệp như vậy cũng không cách nào thông cảm, người có thể khiến người khác giận sôi gan thì không đáng nhận được sự thương hại.

Ở phía sau Kỷ Mạch Hằng, Mẫn Chí Hải và Kỷ Nguyên Bình xuất hiện. Mẫn Nhu cũng đoán được, lúc này khi cô hát vì Kỷ Mạch Hằng xuất đầu khiến cho hai vị trưởng bối bất mãn nên đã gọi Kỷ Mạch Hằng ra ngoài để răn dạy, phải biết, ở trong mắt mọi người, Kỷ Mạch Hằng vẫn là vị hôn phu của Mẫn Tiệp.

Mẫn Chí Hải vừa vào đã nhìn thấy dáng vẻ của Mẫn Tiệp, Lục Thiếu Phàm thì ôm Mẫn Nhu. Ánh mắt ông lóe lên, hiểu rõ mọi việc vừa xảy ra liền tới bên Mẫn Tiệp, dùng chính áo khoác tây trang của mình bọc lấy Mẫn Tiệp.

“Cha”

Mẫn Tiệp nghẹn ngào bật khóc, hai vai Mẫn Tiệp cũng run lên, dáng vẻ đáng thương khiến người ta đau lòng.

Mẫn Chí Hải dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng cũng đoán được tám chín phần, đối với hành động đổi trắng thay đen của Mẫn Tiệp ông cũng giận, nhưng không muốn đem chuyện xấu trong nhà nêu ra trước mặt mọi người.

“Tiểu Nhu, Tiểu Tiệp dù sao cũng là chị con, nể mặt cha, chuyện tối nay coi như qua được không!”

Mẫn Chí Hải đem Mẫn Tiệp ôm vào lòng, ánh mắt nhìn Mẫn Nhu khẩn cầu, gương mặt từng trải có vẻ mệt mỏi không biết làm sao. Ông cũng muốn gia hòa vạn sự hưng nhưng không phải ai cũng chịu đồng ý.

“Cha làm vậy không phải quá thiên vị sao, Tiểu Nhu cũng là con gái chẳng lẽ cha để cô ấy chịu uất ức thì được sao?”

Lục Thiếu Phàm không để Mẫn Nhu có cơ hội mềm lòng, giành nói tránh để Mẫn Nhu cảm động trước lời của Mẫn Chí Hải. Lục Thiếu Phàm lạnh lạnh hỏi lại, gương mặt lạnh lẽo cố chấp không chịu cho qua.

Mẫn Chí Hải quả nhiên liền biến sắc, muốn mở miệng nói gì đó lại nhìn thấy đôi mắt Mẫn Nhu quá giống Diệp Thư Khinh tất cả mọi lời nói đều nghẹn lại, thở dài.

“Con chỉ muốn bảo chị ấy xin lỗi, nếu như cha cảm thấy con làm sai, có thể đưa chị ấy đi”

Mẫn Nhu cố ý không nhìn thấy ánh mắt áy náy của Mẫn Chí Hải mà chỉ nhìn chăm chăm vẻ mặt lê hoa đài vũ của Mẫn Tiệp, lạnh lùng kiên trì với lập trường của mình.

Về mặt Mẫn Chí Hải khó chịu, nhướng mày nhìn Mẫn Nhu nói: “Tiểu Nhu, những chuyện này về nhà hãy nói, cha sẽ cho con một sự công bằng.

Điều Mẫn Chí Hải quan tâm là mặt mũi Mẫn thị, tuy nói nhà giàu có gặp ở ngoài cũng không dám nói gì, nhưng khi chân chính bị đặt lên bàn cân thì bị nói cũng ít nhiều, khi đó sẽ ảnh hưởng tới ích lợi của gia tộc và công ty.

“Công bằng, hai mươi năm qua ông không thể công bằng được, chỉ trong một đêm thì có thể sao?”

Giọng nói chế giễu của đàn ông vang lên, sắc mặt Mẫn Chí Hải cứng đờ không nghĩ có người chen chân vào chuyện Mẫn gia, mà người đó lại là Diệp Vân Thao, Mẫn Chí Hải rất ít khi lui tới với Bí thư thành phố.

“Đây là chuyện gia đình chúng tôi, không cần Diệp bí thư quan tâm”

Ý trong câu nói của Mẫn Chí Hải rất rõ, không cần Diệp Vân Thao một người ngoài khoa chân múa tay với Mẫn gia, dù ông làm sai cũng là chuyện Mẫn gia.

Diệp Vân Thao đứng bên Mẫn Nhu, ánh mắt sắc bén nhìn Mẫn Chí Hải, tràn ngập cừu hận. Khi Mẫn Chí Hải nhận ra đây là ánh mắt không nên có giữa hai người chưa từng quen biết, trong đại sảnh, Diệp Vân Thao cất giọng nói to phản bác:

“Nếu tôi lấy thân phận là anh trai trưởng của Diệp Thư Khinh vậy có thể đòi lại sự công bằng cho cái chết của em gái mình đúng không?”

Sắc mặt Mẫn Chí Hải vốn đã không vui nay còn trắng bệch, ngay cả Mẫn Tiệp đang đọng đầy nước mắt cũng kinh ngạc nhìn Diệp Vân Thao, vẻ mặt không dám tin, nhìn sang Mẫn Nhu ánh mắt chỉ toàn ghen tị và không cam tâm.

Mẫn Chí Hải mấp máy môi, cổ họng lên xuống không phát ra được âm thanh, cuối cùng cố gắng nói ra một câu:

“Thư Khinh không phải là cô nhi sao?”

“Nếu như không phải vì ông Diệp Thư Khinh cũng không phải cô nhi. Em gái tôi có một gia đình hạnh phúc, còn có... một người chồng biết quý trọng mình, chứ không phải bị người khác sỉ nhục kết thúc cuộc đời mình khi còn trẻ”

Ánh mắt Diệp Vân Thao đan lại, nhìn về kinh ngạc của Mẫn Chí Hải, bình tĩnh kể lại chân tướng che giấu suốt hai mươi mấy năm. Trong mắt Diệp Vân Thao, tình cảm Mẫn Chí Hải dành cho Diệp Thư Khinh vừa hèn nhát vừa giả dối, không đáng một đồng.

Dù vật đổi sao dời, chỉ cần nhắc đến kết cục bi thảm của mẹ mình năm đó Mẫn Nhu lại đau lòng, vừa khổ sở lại xót xa, buồn bã đầy ắp trong ngực. Lục Thiếu Phàm không nói gì, chỉ dùng cách của anh lặng lẽ ôm chặt cô, cho cô lòng tin và sự ấm áp.

“Ban đầu là do bà ta chọn ly hôn, tự sát cũng là do bà ta chọn. Chuyện này không trách cha tôi được, hừ muốn thay mặt cho Diệp Thư Khinh, hai mươi mấy năm trước không tới giờ nhắc lại chuyện xưa, Diệp bí thư không thấy rất giả dối sao?”

Mẫn Tiệp biện hộ khiến cho vẻ mặt nghiêm nghị của Diệp Vân Thao càng sâu thêm, ánh mắt lạnh lẽo đập thẳng vào mặt Mẫn Tiệp:

“Chẳng lẽ học thức cao như vậy mà Mẫn gia không dạy cô khi trưởng bối đang nói chuyện, vẫn bối không nên tùy tiện xen vào sao?”

64. Chương 65

Mẫn Nhu nhận ra cách đối xử với người mình yêu tàn nhẫn nhất không phải là yêu hận đan xen, cũng không phải phản bội lừa dối mà là đang yêu nhau say đắm lại trở nên hờ hững không nhìn nhau, trở thành hai người xa lạ.

Tình trạng của Mẫn Tiệp bây giờ cũng vậy, cô nên cảm ơn Kỷ Mạch Hằng vì đã tàn nhẫn từ đầu tới cuối, không phải giả vờ yêu thương.

“Chẳng lẽ vì những chuyện ba năm trước em quen người đàn ông khác, nên anh coi thường em muốn đoạn tuyệt quan hệ với em sao? Ban đầu chính anh là người chạy ra sân bay nói cho dù có hận cũng không thể ngừng yêu em mà!”

Giọng nói Mẫn Tiệp phá vỡ không khí yên tĩnh của ban đêm, giữa bãi đỗ xe tạo nên âm thanh thật bi thương.

Kỷ Mạch Hằng không nhìn dáng dấp vẻ uất ức của Mẫn Tiệp, đôi giày da màu đen nhấc lên đã nói lên tất cả, anh ta đã mệt mỏi khi nhìn thấy Mẫn Tiệp khóc lóc náo loạn, đã cảm thấy phiền phức.

Mẫn Tiệp kịch động ôm chặt lấy Kỷ Mạch Hằng từ sau lưng, không để ý tới anh ta đang đẩy tay mình ra, nước mắt rơi xuống, tay siết chặt không buông.

“Hằng, anh đừng bỏ em mà, em không thể không có anh...”

Mẫn Tiệp cô ta diễn quá thật hay cô ta thật lòng yêu Kỷ Mạch Hằng, cô cũng không biết. Nhưng Kỷ Mạch Hằng không hề mềm lòng, anh ta đẩy Mẫn Tiệp ra, xoa người đi về trước.

“Tình yêu không phải là lừa dối, nếu tình yêu của chúng ta chỉ dùng những lời nói dối trá để duy trì vậy thì tôi không cần”

Lục Thiếu Phàm kiên quyết nói khiến Mẫn Tiệp vừa giận vừa tuyệt vọng. Cô ta u oán nhìn theo bóng lưng Kỷ Mạch Hằng, gào thét: “Vì vậy mà anh hối hận, hối hận vì đã bỏ Mẫn Nhu, hối hận vì đã không yêu thương nó, hối hận vì em mà anh đã làm tổn thương nó đúng không?”

Thân hình Kỷ Mạch Hằng cứng đờ, bước chân cũng dừng lại, sau lưng Mẫn Tiệp bật cười: “Anh ghét em vậy sai? Vì muốn tránh mặt em mấy ngày nay anh không hề ra khỏi phòng làm việc. Vậy mà vì muốn gặp nó, anh viện cớ thuyết phục cha anh cho tham gia bữa yến hội nhằm chán này. Kỷ Mạch Hằng là em đã đánh giá cao tình yêu anh dành cho em hay em đánh giá quá thấp năng lực ảnh hưởng của Mẫn Nhu?”

Dưới ánh đèn nhập nhoạng, Kỷ Mạch Hằng phủ một màn tối, không thấy rõ thần sắc của anh ta, nhưng bàn tay dưới ống tay áo nắm thành quyền, tựa như cổ kiềm chế cơn giận

Không trả lời Mẫn Tiệp, Kỷ Mạch Hằng giống như mãnh thú đang bị đuổi bắt, muốn thoát khỏi chỗ này, khi nhìn thấy hai bóng người đang ôm nhau phía trước hai chân liền khựng lại.

“Anh về bên Mẫn Nhu thì sao chứ? Nó không yêu anh nữa, là do chính miệng nó nói. Anh chỉ là kẻ xa lạ, nó chỉ yêu Lục Thiếu Phàm, người đàn ông đó tên là Lục Thiếu Phàm không phải tên Kỷ Mạch Hằng”

Giọng nói mỉa mai của Mẫn Tiệp như một khối đá lớn chèn vào ngực Kỷ Mạch Hằng khiến anh ta thở khó khăn. Đúng vậy, người con gái đó từng mong trở thành người phụ nữ của anh. Khi cô khóc xoa người đi, cô đã yêu người đàn ông khác, cô cười rúc vào lòng người khác. Kỷ Mạch Hằng anh chỉ lặng lẽ nhìn, nhưng trái tim bắt đầu chảy máu, lúc đó anh giật mình phát hiện, anh yêu cô sao?

Khóe miệng cứng đờ kéo lên, bóng người cao lớn rần rở yên lặng đứng đó, gương mặt đượm sự mệt mỏi và cô đơn. Anh yêu cô, anh biết nhưng đã quá muộn rồi...

Không thể quay trở về quá khứ, không thể quay trở về khoảnh khắc anh chạy ra phi trường chọn lựa Mẫn Tiệp, cũng không thể xóa đi những tổn thương anh gây ra.

Khi xe thể thao được mở khóa đèn xe lóe lên, Mẫn Tiệp mất đi lý trí quay phắt người lại, cô ta như nhận ra điều gì đó liền chạy về hướng đèn xe mặc kệ giày cao gót có làm cho trọ chân hay không.

Lục Thiếu Phàm vừa mở đèn xe, Mẫn Nhu chưa kịp ngồi vào bên tai đã nghe tiếng hét trách cứ chói tai của Mẫn Tiệp: “Mẫn Nhu, mày không phải muốn 50% cổ phần của Mẫn thị sao, có cần phải làm đến tuyệt tình thế không. Ý chồng mày là thị trưởng, cậu là bí thi đi khắp nơi gây khó khăn cho Mẫn thị”

Mẫn Nhu vừa thông suốt những gì Mẫn Tiệp mắng, không hiểu sao, sau khi mang thai tính tình cô cũng dịu lại không thích mắng chửi người khác lung tung, chỉ lạnh lẽo nói lại: “Đừng cho rằng ai cũng xấu xa như chị, cũng nói cho chị biết, nói gì cũng phải tìm hiểu cho kĩ, có văn bằng đại học mà như không, hãy dùng cái đầu heo của mình mà suy nghĩ đi, cả ngày ăn nói bừa bãi”

“Mày”

Trên mặt Mẫn Tiệp xuất hiện một màu đen trông như thằn lằn rất tức cười, Mẫn Nhu dùng ánh mắt chế giễu sự ngu ngốc của Mẫn Tiệp, ngồi vào ghế phụ, Lục Thiếu Phàm cũng ăn ý giúp cô đóng cửa xe lại.

Lục Thiếu Phàm không có vòng qua đầu xe ngay, mà lạnh lùng nhìn Mẫn Tiệp: “Tôi còn một câu muốn nói. Mẫn tiểu thư nếu cảm thấy không công bằng, nghĩ rằng do tôi từ đằng sau thao túng không cho Mẫn thị phát triển có thể tới viện kiểm soát tố cáo tôi. Ở nơi này mà cãi nhau, ảnh hưởng không khí năm mới và bộ mặt thành phố”

Lục Thiếu Phàm đột nhiên cất bước bỏ đi, Mẫn Nhu nhìn xuyên qua cửa xe, chỉ thấy Mẫn Tiệp tức giận nói gì đó còn Lục Thiếu Phàm đã an tọa trong xe, đối với thái độ của Mẫn Tiệp xem như không thấy.

“Có lạnh không, nếu lạnh thì bảo anh mở điều hòa”

Lục Thiếu Phàm để tay lên mu bàn tay Mẫn Tiệp, vẻ mặt quan tâm nhìn gương mặt phỉếm hồng của Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu hơi say xe, bác bỏ đề nghị ngay chỉ giục Lục Thiếu Phàm mau mau lái xe. Cô không muốn nhìn thấy mặt Mẫn Tiệp ảnh hưởng tâm trạng tốt của mình.

Nhìn những tòa nhà lui dần ra sau, Mẫn Nhu đang buồn ngủ liền tỉnh táo, tựa như phát hiện kho báu nghiêng đầu dựa vào nệm, nhìn Lục Thiếu Phàm không chớp mắt.

“Em nhìn gì vậy?”- Gương mặt nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm nở nụ cười vui vẻ, nhướn mày nhìn Mẫn Nhu qua kính chiếu hậu, thoải mái hỏi.

Mẫn Nhu lắc đầu, lát sau mới ngại ngùng nói: “Chẳng qua em cảm thấy chồng mình thật lợi hại, có khả năng biết trước mọi việc”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như sao anh biết tiểu thư Dario thích chú út, cũng biết.... trước kia Hồng Lam xuất thân từ vũ nữ”

Khi nhắc tới Hồng lam Mẫn Nhu vẫn còn ngại ngùng khi nhắc tới, không phải sợ bắt kính, mà lo bản thân sẽ hận bà ấy trút không được cơn hận.

Xe thể thao đi vào đường cao tốc, ngón tay Lục Thiếu Phàm gõ lên vô lăng theo tiết tấu, đôi mắt di chuyển nhìn về ngáy thơ đáng yêu của Mẫn Nhu, cười khê: “À”

Lục Thiếu Phàm tỏ vẻ xem thường khiến Mẫn Nhu giận võ vai anh, chu môi, bất mãn nói: “Anh nghiêm túc đi, mau nói em biết, em rất hiếu kì a”

“Chuyện tiểu thư Dario thì do lúc anh ngồi chung bàn với thông dịch viên cũng nhắc tới. Hôm nay tiểu thư Dario vừa tới khách sạn đã hỏi anh thông dịch viên về chú út. Anh cũng đoán được, hơn nữa tối nay chú út cũng tham gia tiệc rượu ở sảnh kế bên...”

Lục Thiếu Phàm không nói gì thêm, Mẫn Nhu cũng đoán được đại khái. Khi Lục Thiếu Phàm rời chủ ban giúp cô giải vây cũng đã tính đến chuyện trở mặt của tiểu thư Dario. Khi Lục Cảnh Hoàng xuất hiện ưu thế sẽ nghiêng về họ, cứu vãn tình thế bế tắc.

Mẫn Nhu bội phục nhìn Lục Thiếu Phàm, anh có thể che giấu tâm tư phòng ngừa chu đáo như thế cô quả thật theo không kịp. Anh suy nghĩ chu đáo như thế mới tránh khỏi xung đột với vợ chồng Dario, nếu không hiện tại chuyện đầu đầu không phải chỉ có vợ chồng Dario.

“Vậy còn chuyện Hồng Lam? Cậu công khai mọi chuyện trong hoàn cảnh này hình như đã tính trước”

Diệp Vân Thao biết rõ xuất thân của Hồng Lam như lòng bàn tay, sớm không nói muộn không nói, hết lần này tới lần khác trong lúc quan trọng lại nói ra. Nếu nói là lấy lại công bằng cho Mẫn Nhu, thì chuyện Mẫn Chí Hải thừa nhận yêu Diệp Thư Khinh đã đủ rồi, không cần phải làm ô nhục thanh danh Hồng Lam.

“Cái này gọi là một cục đá bắn chết ba con chim, thứ nhất là vừa củng cố thân phận thiên kim Mẫn thị của em, thứ hai cậu dù không có nói rõ muốn làm khó Mẫn thị nhưng có lẽ muốn nói cho những kẻ bảo vệ Mẫn thị biết khó mà lui. Lúc này chuyện Hồng Lam đã lộ ra, địa vị Mẫn thị tất nhiên bị ảnh hưởng, cậu thiện ý nói một câu tất cả liền trở nên danh chính ngôn thuận”

Lục Thiệu Phàm chậm rãi phân tích, lúc nói đến điểm thứ hai liền ngưng lại, Mẫn Nhu bưng tỉnh nói: “Để em đoán cái thứ ba. Với thủ đoạn của Hồng Lam lúc làm việc cho Mẫn thị nhất định đã có chút lót quan trên. Chuyện Hồng Lam đi cửa sau vẫn chưa để lộ ra ngoài ánh sáng về sau nhất định có cảnh sát điều tra những quan chức kia chắc chắn lập không ít công, đồng thời cũng thay cậu tiêu diệt một số chương ngại vật ngăn cản tiền đồ của mình”

Lục Thiệu Phàm hài lòng gật đầu, cười nhìn Mẫn Tiệp, khích lệ nói: “Xem ra bà xã anh cũng không phải không biết chút gì về chính trị, ngày mai đi thi làm nhân viên công chức hay ngồi văn phòng được hơn?”

Mẫn Nhu đắc ý cười, ngáp dài, tựa vào ghế, lẩm bẩm nói: “So với sự lừa lọc dối trá tranh giành quyền lợi chính trị em vẫn thích hợp làm trong phòng làm việc hơn”

Lục Thiệu Phàm cong môi, không nói thêm, cứng chịu nhìn cô không khép mắt, sau đó an tâm lái xe.

Trở về Lục gia, thì bà Lục vẫn chưa ngủ, trên bàn có khay trà còn có chén tổ yến vừa hầm cách thủy, giống như đã đoán được Mẫn Nhu về khi nào.

“Cậu con vừa gọi tới, nói tối nay có thể con chưa ăn no bảo mẹ làm chút đồ ăn khuya, nhân lúc còn nóng mau ăn đi”

Mẫn Nhu cười cùng Lục Thiệu Phàm ngồi xuống ghế sofa, bà Lục chăm sóc Mẫn Nhu rất kỹ, đem tổ yến đưa cho Mẫn Nhu liền thở dài: “đã ăn đồ bổ nhiều ngày như vậy mà vẫn không mập lên, sau này sinh con làm sao chịu được”

Mẫn Nhu nhìn Lục Thiệu Phàm cười một tiếng, ngoan ngoãn húp xong cả chén, sau đó bà Lục bảo cô lên phòng nghỉ ngơi còn bà ngồi dưới nghiên cứu xem ngày mai nên cho Mẫn Nhu ăn gì.

“Cứ tiếp tục thế này, sớm muộn em cũng thành con heo mẹ”

“Đó cũng là con heo mẹ xinh đẹp nhất trần gian”- Lục Thiệu Phàm từ sau vòng lấy cô, ôm cô vào lòng, ngón tay thon dài kẹp mũi cô trên môi.

“Lục Thiệu Phàm, anh không thể nói hay một chút sao, còn thêm hai chữ heo mẹ”- Mẫn Nhu làm nũng muốn chụp ngón tay Lục Thiệu Phàm, nhưng lúc nhìn thấy vết thương trên ngón tay liền cứng ngắt, mọi động tác đều dừng lại, sau đó cầm tay anh quay đầu nói: “Em giúp anh chuẩn bị thuốc, băng bó lại”

65. Chương 66

“Sao lại bị nặng như thế?”

Trên chiếc giường lớn êm ái, các loại thuốc trị vết thương nghiêng đổ, Mẫn Nhu ngồi bên giường chuyên tâm giúp anh lau rửa vết thương, tắm bông được bôi với thuốc đỏ chạm vào nơi vết thương đang chảy máu. Mẫn Nhu cẩn thận quan sát vết mặt Lục Thiệu Phàm.

“Nếu đau anh phải nói cho em biết, biết không?”

Lục Thiệu Phàm mỉm cười, cánh tay dài mở ra tính ôm lấy Mẫn Nhu lại bị cô nhẹ nhàng tránh né, giận trách liếc nhìn anh, từ trong hòm thuốc lấy ra bông gòn và băng dán.

Dưới ánh đèn ấm áp, Mẫn Nhu nhìn ngón tay Lục Thiệu Phàm suy nghĩ. Lúc Lục Thiệu Phàm chăm chú đưa mắt nhìn cô bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen xinh đẹp kia, chỉ vào vết thương của anh ngạc

nhien nói: “Sao em thấy miệng vết thương này giống như một dấu ấn vậy? Vừa rồi em không thấy vậy, bây giờ nhìn kĩ mới thấy rất giống”

Ánh mắt Lục Thiệu Phàm không đổi, đôi mắt tươi cười nhìn chằm chằm cô hỏi, giọng nói giống như mong đợi được thầy cô khen: “Vậy em có thích không?”

Mẫn Nhu quấn băng vào ngón tay Lục Thiệu Phàm, động tác hết sức nhẹ nhàng, sau khi dán băng lại mới ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn sâu vào mắt anh: “Em thích, nhưng nếu như nó gây thương tổn đến anh cho dù có thích tới đây em cũng không muốn”

Lục Thiệu Phàm hơi trầm ngâm, Mẫn Nhu đứng dậy đặt hộp thuốc vào trong ngăn kéo, vừa quay đầu lại đã bị Lục Thiệu Phàm ôm vào lòng, đầu tựa vào ngực anh, cô có thể nghe thấy rõ tiếng tim đập còn có mùi hương của riêng anh.

Tối nay Lục Thiệu Phàm trở nên đặc biệt bám người, Mẫn Nhu cười bất đắc dĩ, né miệng vết thương của anh, bàn tay để lên hông anh: “Còn không đi rửa mặt? Mai còn phải đi làm a!”

“Ngón tay không chạm vào nước được, em giúp anh rửa đi”

Lục Thiệu Phàm yêu cầu Mẫn Nhu cũng không có lý do cự tuyệt, bên trong phòng tắm từng giọt nước ấm áp chảy xuống, sương mờ mờ lung, cô cầm lấy khăn lông, Lục Thiệu Phàm chủ động dựa sát vào người cô, môi cong lên, ý đồ rõ ràng.

“Anh tự mình lau đi”- Mẫn Nhu đỏ mặt để khăn vào tay Lục Thiệu Phàm, không cẩn thận chạm vào nơi băng vết thương, cô vội vàng giật khăn ra, vừa nhìn vừa hỏi, bên tai chỉ có giọng nói vui vẻ của anh: “Nếu em giúp anh rửa thì sẽ không đau nữa”

Cô nhón chân, dùng chiếc khăn thấm nước lau gương mặt tuần tú Lục Thiệu Phàm. Mẫn Nhu ngược cầm lên, vẻ mặt nghiêm túc như đang lau một bức tượng quý, trên eo đột nhiên xuất hiện thêm bàn tay to, Mẫn Nhu nghiêng mắt nhìn thấy đôi mắt sáng rực đầy tha thiết của anh, người bị anh dễ dàng ôm lấy đặt lên bồn rửa mặt.

Chiếc mũi thẳng chạm nhẹ vào chóp mũi cô. Chiếc khăn trong tay Mẫn Nhu không ngừng chảy nước, từng giọt trượt theo cánh tay vào ống tay áo khiến cô run rẩy. Mẫn Nhu mở to mắt nhìn đôi mắt đen đầy si mê của anh, môi cũng đã chạm vào đôi môi lạnh của Lục Thiệu Phàm.

Nụ hôn lan tràn, vượt quá cả sự dịu dàng, bên ngoài lửa cháy bùng bùng. Trái tim như muốn nhảy ra khỏi ngực, Lục Thiệu Phàm vòng hai tay giữ chặt cô, lông mi không ngừng run rẩy, khi lưng cô chạm vào bức tường kính lạnh lẽo lý trí liền quay về.

“Thiệu Phàm, bây giờ không được...”

Tiếng ưm cất lên quanh quẩn bên trong phòng tắm mờ sương. Mẫn Nhu muốn đẩy Lục Thiệu Phàm ra lại nhận ra bàn tay to của anh di động để sau ót cô, không để cô né tránh, hai đôi môi dính chặt, thậm chí hít lấy hơi thở của đối phương, Lục Thiệu Phàm tự chủ hơn người chỉ có đối mặt với Mẫn Nhu mới mất khống chế.

Phía dưới, bồn rửa mặt cứng như đá liền trở thành nệm êm, quần áo trên người đều cởi ra, lòng bàn tay có vết chai lại nóng như lửa chà sát trên da thịt, Mẫn Nhu cong người, đưa tay chặn bàn tay anh đang chạm vào bụng cô, vội vàng nhắc: “Con chúng ta còn nhỏ...”

Lục Thiệu Phàm thở dài, anh lật người qua, kéo chăn bao lấy cơ thể mềm mại của Mẫn Nhu, sau đó ôm lấy cô, thở hổn hển, hơi thở nóng rực phả vào cổ cô.

“Em ngủ đi”

Lục Thiệu Phàm dừng lại đúng lúc, Mẫn Nhu vừa cảm động vừa xấu hổ. Hai người ôm sát lấy nhau không có khoảng cách, Mẫn Nhu cảm thấy được sự nhấn nháy của Lục Thiệu Phàm, quay sang thấy anh nhắm mắt ngủ say. Mẫn Nhu cũng không biết làm sao, thở dài, hôn vào má anh: “Ngủ ngon”

Khi cô nằm xuống lại, cô không nhìn thấy đôi môi đang tạo thành đường thẳng kia lại cong lên, cánh tay vòng lấy cô không chặt cũng không lỏng. Mãi đến khi cô ngủ say cũng không thả ra, cho đến trời sáng.

Kể từ sau bữa yến hội, mấy ngày sau đó Mẫn Nhu không ra ngoài, chỉ từ lời kể của Lục Thiếu Phàm biết tiểu thư Dario tới tòa thị chính xin lỗi, thái độ chân thành so với vẻ kiêu ngạo bướng bỉnh đêm đó như là hai người.

Mẫn Nhu không khỏi cười khẽ, xem ra vẫn là mỹ nam kế của chú út có hiệu quả, có thể biến tiểu thư Dario từ bách luyện thép lại trở thành chỉ mềm, còn mối quan hệ bạn bè giữa tiểu thư Dario và Mẫn Tiệp biết đâu vì Lục Cảnh Hoàng mà trở mặt thành thù.

Phản ứng bên ngoài vì tin của cô trong bữa tiệc mà dậy sóng lần nữa, thiên kim nhà giàu, siêu sao giới giải trí, danh môn thiếu phu nhân. Thân phận sau cái hơn cả thân phận đầu, đám phóng viên như gà vừa đánh lại hăng máu, hứng khởi canh giữ hai bên ngoài khu đại việc, vừa tránh để cảnh vệ phát hiện vừa chờ Mẫn Nhu xuất đầu lộ diện.

Khi trời tối, Mẫn Nhu cũng như mọi ngày, xem các tiết mục buồn chán trên tivi, đang buồn ngủ lại nghe tiếng di động vang lên, là điện thoại của Chân Ni, chẳng qua khi bắt lên thì nghe tiếng đàn ông tục tằng: “Này, cô quen với cô gái tên Chân Ni đúng không?”

Mẫn Nhu không chịu được giọng nói to ồm ồm đó, liền cầm điện thoại xa ra biết đối phương không nói thêm mới hướng về phía điện thoại đáp: “Phải, cô ấy là bạn tôi”

“Cô ta đang ở chỗ chúng tôi gây chuyện, đập bể không ít đồ, cô mau tới đây đi”

Mẫn Nhu xác nhận mã số điện thoại, xác nhận là Chân Ni nhưng vẫn nghi ngờ, gần đây hay có mấy số điện thoại lừa gạt, cô không thể không đề phòng.

“Nếu cô không mang tiền tới đổi người, tôi không dám đảm bảo ngày mai cô còn gặp cô ta không, còn hoàn chỉnh nguyên vẹn hay không”

Giọng đàn ông uy hiếp vừa dứt Mẫn Nhu liền nghe bên trong điện thoại tiếng la thét thanh của Chân Ni, còn có tiếng vật nặng bị rơi vỡ tạo thành tiếng nổ lớn hòa với tiếng người, âm ỉ tới mức cô phải nhíu mày.

“Chúng tôi cũng chỉ muốn người quen của cô ta tới bồi thường tiền thôi sau đó mang người đi, chúng tôi cũng không có ý gì”

Mẫn Nhu do dự lại nghe thấy tiếng Chân Ni, không khỏi lo lắng: “Khốn nạn, đều là một đám khốn nạn, nói gì cả đời chỉ tốt với mình tôi.... Vì sao anh lại gạt tôi chứ... khốn nạn!”

“Tôi sẽ tới ngay”

Mẫn Nhu hỏi địa chỉ rồi cúp điện thoại, cô tính gọi cho Lục Thiếu Phàm lại nhớ tối nay anh phải đi ăn tối với khách đành thôi. Nơi này cô chưa từng tới không hiểu sao Chân Ni lại đến đó. Hoàn cảnh lúc này, nếu cô không đi, Chân Ni cũng khó bảo đảm sẽ không gặp chuyện

Khi Kỷ Mạch Hằng tổn thương cô, thì Chân Ni không hề bỏ đi vẫn bên cô. Lúc này, cô không có lý do gì để Chân Ni tự sinh tự diệt còn mình khoan tay đứng nhìn, cô cần môi tất vi, nói với dì Mai một tiếng, liền mặc đồ lấy xe rời khỏi nhà.

Khi Mẫn Nhu vội vàng tới địa chỉ theo điện thoại mới nhận ra nơi này rất náo nhiệt, xung quanh tương đối cũng phồn hoa. Mẫn Nhu đậu xe tại một nơi có vẻ yên tĩnh và dơ bẩn, cô từ gara đi ra, sau đó cô nhìn đồng nhìn tây.

“Cô tới đón cô gái say xỉn kia phải không?”

Một thiếu niên nhuộm tóc vàng thấy Mẫn Nhu xuống xe liền tới, sau đó quan sát Mẫn Nhu đeo kính và đội mũ, thử nói, Mẫn Nhu gật đầu. Khóa xe xong liền theo anh ta đi vào gara, đi vào mới biết đây là song bạc, mùi khói thuốc lượn lờ khiến cô khó chịu, nhưng vì Chân Ni cô tiếp tục đi xuống.

“Cô ta đập không ít đồ, đợi bồi thường rồi cô có thể mang cô ta đi, nơi này an ninh không tốt lắm, ra khỏi địa phận của chúng tôi, chúng tôi sẽ không can thiệp”

Thiếu niên hảo tâm nhắc, Mẫn Nhu cũng gật đầu nói cảm ơn, không lâu sau liền thấy Chân Ni bị hai nam nhân cường tráng đè vai ngồi xuống ghế.

Chân Ni có vẻ uống rất nhiều rượu, gương mặt đỏ bừng, đầu buông thong, có vẻ không biết gì cả dường như đang ngủ. Mẫn Nhu nhìn sơ qua Chân Ni, xác nhận Chân Ni không sao mới yên tâm thanh toán tiền.

Người phụ trách song bạc đưa cho Mẫn Nhu tờ biểu tính tiền, sau đó hứng thú quan sát Mẫn Nhu. Cho dù cô ăn mặc rất bình dị, nhưng vẻ đẹp thùy mị bẩm sinh lại che giấu không được, nhất là ở nơi hỗn tạp này cô lại giống như tiên nữ rất nổi bật.

Mẫn Nhu chán ghét cau mày, không để ý tới những ánh mắt kia khiến cho cô sợ hãi, cô đi tới cạnh Chân Ni, vỗ vào gò má nóng như lửa, muốn kêu Chân Ni tỉnh lại: “Chân Ni, tỉnh, Chân Ni!”

Chân Ni mơ màng mở mắt, hai mắt ra rời, nhìn gương mặt lo lắng của Mẫn Nhu liền cười một cách ngốc nghếch, nước mắt lại chảy ra.

“Nhu, sao cậu lại ở đây, cậu cũng tời sòng bạc sao?”

Mẫn Nhu đau lòng nhú mày, muốn an ủi nhưng cũng biết không phải lúc, chỉ có thể giúp Chân Ni lau nước mắt, cố hết sức đỡ Chân Ni dậy đi ra ngoài”

“Tiểu thư có cần tôi giúp cô gọi xe không?”

“Không cần làm phiền đâu, tôi tự lo được”

Nhìn vẻ say mê của người phụ trách làm cho Mẫn Nhu rất ác cảm, nhưng đành phải ứng phó cho qua, ít nhất phải ra khỏi nơi này. Ngay từ khi bước vào, cô vẫn rất cảnh giác.

Đám đàn ông đang đánh bài cũng quay đầu lại nhìn cô. Mẫn Nhu hơi nhếch môi, đỡ lấy Chân Ni, lảo đảo đi ra ngoài, cố gắng né đám lưu manh say rượu.

Dọc đường đi cũng không có ai gây phiền toái, mới tới nhà đồ xa, Chân Ni liền ngồi xồm xuống nôn liên tục, dáng vẻ khó chịu. Mẫn Nhu lo lắng vỗ lưng, ánh mắt nhìn xung quanh, khi nhìn sang nơi chỗ để xe có mấy tên đàn ông liền đi về phía cô.

“Chân Ni, cậu ráng chịu đựng một tí, có người lại rồi”

Phụ nữ dù sao đi cũng chậm hơn đàn ông. Mẫn Nhu cố gắng kéo Chân Ni đi mau, chỉ cách chiếc xe hơi một chút đã bị đám đàn ông đuổi theo chặn đường.

“Cô em xinh đẹp, đi đâu vậy, để anh đưa các em đi”

Tiếng huýt sáo trên đầu, tên đàn ông cười xấu xa tới gần, tiếng cảnh báo trong đầu Mẫn Nhu cất lên, vội đỡ Chân Ni lui ra sau. Khi phát hiện phía sau cũng có người liền lạnh giọng cảnh cáo: “Các người nếu cần tiền thì tôi đưa, không cần phải chặn đường người khác như thế”

Mấy tên đàn ông ngẩn ra rồi cười phá lên. Trong bóng đêm, ánh mắt họ nhìn Mẫn Nhu như đang nhìn con mồi rất hứng thú.

“Ra là cô em xinh đẹp cũng nóng tính gớm, anh thích, lát nữa để cho tao lên trước”

Một người đàn ông ném điều thuốc xuống đất đập nát, nóng lòng kéo ống tay áo, mấy tên khác cũng nhào cả lên, phun nước bọt từ cái miệng đầy dơ bẩn.

“Em gái có bạn trai không, nếu không chúng ta làm đi được không?”

Bởi vì quanh năm hút thuốc mà răng ố vàng, tất cả đập vào mặt, cô cuống quýt lui ra sau, mấy tên đàn ông liền đặt lên vai cô, muốn giằng giụa lại vì Chân Ni mà không thoát được, bên tai là tiếng cười: “Em gái, quần áo em mặc đều rất thời thượng, nếu cởi ra... hắc hắc...”

“Câm miệng”

Mẫn Nhu bực bội lớn tiếng quát, cánh tay vung lên, tát vào mặt tên đàn ông đang nói, lòng bàn tay tuy đau nhưng không bằng nỗi kinh hoàng trong lòng. Cô không biết hẳn ta có giận rồi bắt cô đi không.

“Con đàn bà thôi, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt”

Tên đàn ông khẽ dùng tay lau khóe miệng, phun nước bọt xuống đất, dữ tợn nhìn Mẫn Nhu. Không nói hai lời liền tiến lên bắt lấy tay Mẫn Nhu, mấy người khác cũng không nhàn rỗi vội vàng tách Mẫn Nhu và Chân Ni ra.

“Đừng động, nghe lời anh, anh nhất định sẽ yêu thương anh”

“Cút đi, nếu không tôi báo cảnh sát đó”

Tên đàn ông thấy Mẫn Nhu phản kháng liền kích động, động tác càng thêm thô lỗ. Chân Ni mất đi Mẫn Nhu liền té xuống đất, Mẫn Nhu cũng bị đám đàn ông giữ lấy.

Mẫn Nhu không biết ở nơi này cho dù có la cứu mạng cũng vô dụng, vừa định thử thì nghe giọng đàn ông rất lạnh lùng vang lên: “Các người làm gì vậy?”

Đám lưu manh không ngờ chuyện tốt của mình lại bị phá, ngẩn ra, nhìn trong ngõ hẻm nơi phát ra tiếng. Đột nhiên xuất hiện hai bóng người cao to, dù không nhìn rõ cũng đoán được là đàn ông,

Mẫn Nhu vội vàng nhìn sang bóng người cao to đó, cô lấy lại bình tĩnh dùng sức đẩy đám lưu manh còn đang sưng người, muốn đỡ lấy Chân Ni lại bị người đằng sau nắm lấy tóc.

“Muốn chạy? Hừ, cũng không nhìn xem anh đây là ai”

“Buông cô ấy ra”

Mẫn Nhu đau kêu lên. Bị người khác túm tóc liền ngã xuống đất. Bên trong ngõ nhỏ, cô nghe thấy giọng nam lạnh lùng quen thuộc mang theo hàn ý, giống như lưỡi kiếm bỗng bắn về phía tên đàn ông đang túm tóc cô.

Hai mắt lơ mơ, Mẫn Nhu thấy dáng người anh tuần tới gần, bước chân thanh tao không ngừng tăng nhanh cho đến khi biến thành chạy. Trong bóng tối, ánh trắng sáng rơi vào gương mặt tuần mỹ, cô khẽ nhếch môi, mọi bất an cũng biến mất vì sự xuất hiện của anh.

66. Chương 67

Lục Thiệu Phàm không nhìn cô, chỉ nói một câu rồi thay cô đóng cửa xe lại, một mình bước vào khách sạn, nhìn theo bóng anh đang đi xa, Mẫn Nhu tức ngực đến không thở được.

Cô cúi đầu xoa bụng, thản nhiên mỉm cười, khóe miệng có vẻ chua xót áy náy: “con à, các con không phải cũng giống cha tức giận chứ?”

Lục Thiệu Phàm không làm quá lâu liền đi ra, sắc mặt bình tĩnh không thể nói rõ là vui hay giận. Mẫn Nhu nhìn người đàn ông anh tuần bước nhanh ra, lại cảm giác như con gấu ngủ đông nén giận, đây là Lục Thiệu Phàm, dù giận hay không hài lòng cũng sẽ không nói lời nào.

Bên trong không gian kín mít, hai người im lặng. Ngay cả thở Mẫn Nhu cũng hô hấp khó khăn, lo lắng nhìn Lục Thiệu Phàm. Lục Thiệu Phàm mím môi, cúi người giúp cô thắt dây an toàn, không nói gì nhưng vẫn quan tâm tới cô.

Mẫn Nhu nhìn theo những đường cong trên gương mặt anh, tâm trạng ngưỡng ngừng xen lẫn vị ngọt ngào, có ngọt có chất, người đàn ông như vậy cô nên làm thế nào cho phải?

Khi về Lục gia, bà Lục lo lắng bước ra đón, cũng nhận ra quần áo Mẫn Nhu dính bùn, là do lúc này cô giầy giụa nên bị dính.

“Dì Mai nói con vội vàng ra ngoài có việc, xảy ra chuyện gì thế?”

Bà Lục quan tâm hỏi khiến Mẫn Nhu nói không nên lời, cô rất khó tưởng tượng bà Lục sẽ phản ứng ra sao khi đem chuyện nguy hiểm vừa nãy nói lại.

Khi cô đang sắp xếp để nói thì Lục Thiệu Phàm đã đứng ra nhận thay: “Buổi tối do con có uống chút rượu không thể lái xe nên bảo tiểu Nhu đi đón con”

Lý do Lục Thiếu Phàm đưa ra có chút gượng ép, bà Lục hoài nghi nhìn Mẫn Nhu, xác nhận cô bình an vô sự mới bắt mắt nhìn Lục Thiếu Phàm giáo huấn: “Con đây phải không biết Mẫn Nhu mang thai, còn bảo người ta chạy tới chạy lui, làm sao mà làm cha được chứ”

“Mẹ, không phải do Thiếu Phàm, là con từ mình...”

Nghe bà Lục trách Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu như bị kim đâm muốn giải thích lại bị Lục Thiếu Phàm cắt ngang, người bị anh lôi vào phòng ăn.

“Dạ, con biết, Tiểu Nhu em đi ăn cơm đi, đói bụng không tốt đâu”

Biết Mẫn Nhu chưa ăn cơm, bà Lục lại giáo huấn Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu bưng chén tổ yến ăn mà không thấy ngon, mọi tâm tư đều dồn lên Lục Thiếu Phàm. Lát lên lầu, cô vòng tay ôm lấy anh.

“Em không nên vì Chân Ni mà quên mất mình đang mang thai, còn phải bảo vệ con mình, là em không tốt!”

Cánh tay mảnh khảnh siết chặt cổ anh, không chịu nói lỏng, bên tai cô là tiếng thở dài, bàn tay to kéo tay cô xuống nhưng không thành công.

“Anh còn phải làm việc, em đừng làm loạn nữa”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm hết sức nghiêm túc nhưng không mất đi sự dịu dàng. Mẫn Nhu thầm đánh giá anh, biết là anh thật sự phải vào thư phòng mới đồng ý buông tay.

“Anh vẫn giận sao, Thiếu Phàm, em biết sai rồi mà!”

“Không có, em mau nghỉ ngơi đi”

Câu trả lời lạnh nhạt khiến Mẫn Nhu nản lòng, hai vai rũ xuống nhìn anh xoay người bỏ đi, nhưng không tiếp tục quấy quần lấy anh chỉ ủ rũ đi vào phòng tắm.

Cô một mình nằm trên giường lăn qua lộn lại, mở tivi, nhìn màn hình đang phát tin tức. Mẫn Nhu cảm thấy buồn chán, liền xốc chăn đứng dậy, chợt nghe trong tivi truyền tới nói: “Viết bằng kiểm điểm, ngày mai giao cho tôi”

Trong đầu Mẫn Nhu, một tia sáng lóe lên, cô đảo mắt liền thấy xấp giấy trắng nằm trên giường, tâm trạng chán nản buồn bã phút chốc liền như được cứu.

Bên trong thư phòng sáng chạng, một bóng người lặng yên xuất hiện, mắt Lục Thiếu Phàm cũng không rời khỏi màn hình, trước sau vẫn tiếp tục gõ bàn phím duy trì tốc độ làm việc cao.

“Thiếu Phàm, em không ngủ được, khi nào thì anh xong việc?”

Mẫn Nhu cố gắng làm cho giọng mình trở nên thoải mái, hai tay chắp sau lưng, chậm rãi đi đến trước bàn làm việc, cô nhìn chăm chăm Lục Thiếu Phàm, thế nhưng anh ngay cả ừ cũng không có.

Trong bầu không khí tĩnh lặng, tiếng bàn phím gõ xuống thể vào khung cảnh yên lạnh, Mẫn Nhu cũng tự thấy xấu hổ khiến cho không khí hơi đông lạnh nhưng cô cũng không giận hờn sâu một cái, nở nụ cười nhìn tách cà phê trống rỗng nói: “Buổi tối uống cà phê đối với cơ thể sẽ không tốt, em giúp anh lấy ít sữa nha?”

Trả lời lại cô vẫn là tiếng bàn phím chết tiệt, Mẫn Nhu cũng không tiếp tục quanh co vòng vèo, lấy tờ giấy giấu phía sau ra, để cạnh xuống bàn:

“Em đã tiến hành kiểm điểm mình rồi, đây là bảng kiểm điểm của em, là do em tự viết đó”

Tay Lục Thiếu Phàm hơi khựng lại, liếc mắt nhìn xuống tờ giấy đầy chữ, ngay cả động tác liếc nhìn cũng giảm đi sau đó dồn mọi sự chú ý lên màn hình. Còn Mẫn Nhu, cô thấy anh không để mắt tới.

“Em hứa về sau sẽ không tự hành động nữa, nhất định sẽ đặt con lên đầu, hiểu rõ mọi việc rồi mới làm”

Mẫn Nhu thề cam đoan, lo lắng Lục Thiếu Phàm không tin, cô đưa tay phải lên biểu hiện nghiêm túc, tiết lộ sự lo lắng sốt ruột của cô.

“Thiếu Phàm—”

Mẫn Nhu lo lắng gọi, muốn cầm lấy tay anh nhưng khi thấy ánh mắt lạnh đậm của Lục Thiếu Phàm cô lại dậm chân tại chỗ. Không biết làm sao, Mẫn Nhu chỉ mím môi, tất cả các ý tưởng tốt như vậy cũng không đổi được ánh mắt của Lục Thiếu Phàm.

Sự dịu dàng của Lục Thiếu Phàm như một loại thuốc độc, lúc nhận ra thì nó đã thấm sâu vào trái tim cô. Một khi anh lấy nó đi, cô mới phát hiện bản thân ỷ lại vào nó bao nhiêu, quan tâm anh bao nhiêu.

Hai mắt Mẫn Nhu ảm đạm, thở dài, cũng không dám quấy rầy công việc của Lục Thiếu Phàm, định lặng lẽ bỏ đi lại nghe mệnh lệnh của anh: “Tự mình đọc lớn một lần đi”

Mẫn Nhu vui mừng nhìn gương mặt bình thản anh tuần của Lục Thiếu Phàm, hận không thể đi tới ôm lấy anh, khoe môi mở ra cầm lấy tờ kiểm điểm, trong lòng lại thất vọng ngào.

“Ông xã thân yêu”

Viết là một chuyện, đọc là việc khác, nhất là những điều kiện cô viết ra rất buồn nôn. Mẫn Nhu quan sát vẻ nghiêm túc Lục Thiếu Phàm, đọc tờ giấy kiểm điểm: “Em vừa mang thai nên làm mẹ cũng không bao lâu, gây ra rất nhiều sai lầm trong đó có các mặt...”

Mẫn Nhu dừng lại, trong lòng đánh giá xem Lục Thiếu Phàm có mềm lòng chưa. Nhưng đợi một lát, Lục Thiếu Phàm vẫn tiếp tục làm, không hỏi không nói với cô một câu. Khi cô thất bại thu mất lại thì lại nghe giọng nói trong trẻo của anh: “Tiếp tục”

Mẫn Nhu cảm giác ánh mắt Lục Thiếu Phàm nhìn mình, cô ngượng ngừng để tờ giấy lên cao, nhưng vẫn nhắm mắt đọc vì để Lục Thiếu Phàm hết giận, cô phải làm bằng bất cứ mọi giá.

“Dù nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề nhưng cũng chưa đủ, lần này lại xảy ra sai lầm, em đã nhận ra bản thân chưa được giác ngộ hoàn toàn, làm phụ nữ có thai, học tập phụ nữ có thai thông thường là trách nhiệm...”

“Lần này gây ra lỗi lớn tội này khó chối. Bản thân chân thành kiểm điểm, cũng cam kết với Lục Thiếu Phàm, từ đây sẽ ghi nhớ trách nhiệm bản thân, kiên quyết không để chuyện này phát sinh lần nữa, cũng sẽ thành lập chiến tuyến dự phòng trường kỳ hữu hiệu”

Mẫn Nhu lú lười đọc những chữ cuối, lén nhìn Lục Thiếu Phàm sắc mặt anh so với lúc nãy cũng khá hơn. Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tính lại tựa vào ngực anh, Lục Thiếu Phàm mở miệng lần nữa giọng nói vẫn bình thản như cũ: “còn gì nữa không?”

Còn nữa? Mẫn Nhu kéo môi nhìn phía dưới tờ giấy trống trơn, ghen lại chỉ có tờ phòng mang trộn má giả làm trang hảo hán nói lung tung, cô liếm đôi môi khô, đáng thương nhìn Lục Thiếu Phàm mong ngóng.

“Đây là bản kiểm điểm em tự viết sao?”

Gương mặt Lục Thiếu Phàm có chút âm trầm, đôi mắt sắc bén nhìn gương mặt lấy lòng của Mẫn Nhu, giữa hai lông mày xuất hiện nếp uốn. Dáng vẻ chăm chú này khiến Mẫn Nhu phiền muộn vạn phần, nhấn nhó mặt mày giống như tiểu tức phụ chịu ủy khuất.

“Thiếu Phàm...”

Cô rốt cuộc nên làm gì thì anh mới tha thứ cho cô? Mới hóa giải mâu thuẫn giữa hai người.

“Tới đây”

Lục Thiếu Phàm nhíu mày thấy cô trù trừ, đối với anh do dự khi nhìn vẻ bất mãn của anh, lông mày Lục Thiếu Phàm từ từ giãn ra.

Mẫn Nhu để bản kiểm điểm lên bàn, như kẻ điên chạy tới bên ghế, nửa ngồi xổm xuống hai tay để lên đầu gối Lục Thiếu Phàm, làm nũng lấy lòng: “Thiếu Phàm em thật sự sai rồi, nếu anh giận thì mắng em đi, đánh em cũng được nhưng đừng như vậy không quan tâm em. Chỉ cần anh không giận nữa, em sẽ ngoan ngoan nghe lời, ở nhà dưỡng thai, Thiếu Phàm à”

Lục Thiếu Phàm cúi xuống nhìn cô, ngón tay thon dài vuốt má cô, gương mặt lạnh cứng trở nên nhu hòa.

“Em có biết khi bảo vệ gọi điện cho anh, nói em bị đám lưu manh bắt, anh đã rất sợ hãi. Lúc anh nhìn thấy em bị người ta túm tóc anh đã tự trách mình sao không ở bên em, lại đi tham dự mấy bữa ăn xã giao này.

Mẫn Nhu vội vàng che miệng Lục Thiếu Phàm, áy náy tự trách: “Là em, do quá lo nên suy nghĩ không kĩ, lúc đó em chỉ nghĩ tới Chân Ni mà quên mất bản thân là phụ nữ mang thai. Nếu lúc đó em có thể bình tĩnh một chút sẽ nghĩ được cách xử lý tốt hơn.

“Ngốc ạ, vì sao không gọi cho anh, anh là chồng em mà!”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm vừa yêu thương vừa tự trách mình, đem cô nhẹ ôm vào lòng, tất cả tức giận khi cô chạm vào anh đều hóa thành hư ảo.

Anh là chồng cô, cho nên bạn cô cũng là bạn của anh, vì quá yêu cô, để ý cô nên anh đã đem hết toàn lực chú ý đến những người cô quan tâm.

Mẫn Nhu hiểu ý tốt của Lục Thiếu Phàm, nhưng cô cũng băn khoăn, không muốn mang tới phiền toái cho Lục Thiếu Phàm, trở thành gánh nặng của anh.

Chẳng qua mỗi lần cô suy nghĩ như vậy kết quả lại đi ngược lại, kết quả như thế thật khiến người ta nhức đầu

“Đừng sợ em sẽ trở thành gánh nặng của anh. Em nên biết, em đối với anh mà nói trở nên quan trọng”

Mẫn Nhu nhìn đôi mắt đen của Lục Thiếu Phàm, nơi đó chất chứa tình cảm thiết tha chân thành khiến cô cảm động nở nụ cười lúm đồng tiền, mũi xốt xa dựa vào vai Lục Thiếu Phàm, gò má chạm vào mặt anh, trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót.

“Cảm ơn anh đã yêu em, bảo vệ em, cảm ơn anh...”

67. Chương 68

Tình yêu khi tới không ai ngờ, cuộc sống không còn do con người nắm giữ tay lái. Vì sự xuất hiện của người kia, sự hiện hữu của anh ta đã phá vỡ quy luật vốn có của bạn, dĩ nhiên tất cả chỉ phát sinh với một điều kiện tiên quyết là bạn cũng yêu anh ta...

Trong thế giới dần ông, tình yêu như một cuộc đánh lén, ra tay nhanh chính xác, nhất là khi gặp được người phụ nữ khiến mình rung động, anh ta sẽ không từ thủ đoạn để chiếm được tình cảm của giai nhân

Chiếc rèm che cửa sổ dày cộm bị cô dùng sức kéo lên. Ánh nắng sớm lẩn vào sương mờ đổ vào phòng, nhìn lên bầu trời cao và xanh. Mẫn Nhu hít lấy không khí trong lành, vừa định xoay người đi lại thấy ở xa xa bên ban công kia một cô gái mặc áo choàng tắm tóc ngắn giật mình dừng bước.

Kia là Chân Ni mà? Chân Ni không phải đã được Thẩm Tấn Hàm đưa về nhà rồi sao?

Mẫn Nhu đầy nghi vấn trong đầu, đi về trước một bước. Dù hai mắt mờ hồ, nhưng cô lại nhận ra người đó là Chân Ni chung sống mấy năm cô không thể nhìn nhầm Chân Ni được.

Cửa kính sau lưng Chân Ni mở ra, một bóng người người cao to xuất hiện bên cạnh Chân Ni. Mẫn Nhu mở to mắt, tim đập mạnh khi nhìn thấy gương mặt tuần tú kia, miệng hóa thành chữ o vì kinh ngạc.

Thẩm Tấn Hàm cũng mặc áo tắm, dường như vừa tắm xong, tóc cũng ướt đầm, trong tay anh ta cầm ly sữa cùng Chân Ni nói gì đó.

Mẫn Nhu không nhìn thấy rõ Chân Ni, nhưng từ cách Chân Ni không nhận lấy ly sữa mà xoay người nhìn ra ngoài chứng tỏ Chân Ni không vui, lòng mày nhíu lại, Mẫn Nhu liếc mắt nhìn Thẩm Tấn Hàm còn đứng trên ban công, sau đó cô ôm sự tò mò này đi vào phòng tắm.

Chân Ni và Thẩm Tấn Hàm qua đêm với nhau?

Mẫn Nhu cười buồn nhìn mình trong gương, miệng đầy kem, cầm dưới thon nhọn cũng trở nên đầy đặn hơn nhờ ăn đồ bổ mỗi ngày, cô đưa tay vuốt vuốt mặt xem ra phụ nữ mang thai hay suy nghĩ lung tung.

Trên thức tế, Mẫn Nhu không suy nghĩ lung tung. Khi Chân Ni và Thẩm Tấn Hàm cùng xuất hiện ở Lục gia thì nó đã thành bằng chứng tốt nhất, Chân Ni nhìn Thẩm Tấn Hàm nhăn nhó, còn Thẩm Tấn Hàm thì vui vẻ cười, tất cả đều đập rõ vào mắt Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu nhớ tới nguyên nhân Chân Ni say rượu liên thâm than, tình yêu của Chân Ni và A Nham sau khi chạy bền suốt 5 năm cuối cùng cũng đi tới điểm cuối cùng, kết quả không phải là võ tay thắng lợi, mà mỗi người đều cô đơn..

Mẫn Nhu tưởng Chân Ni sẽ bình tĩnh lại sau khi kích động, khóc lóc nức nở, trầm mặc ít nói, cô đơn không ngờ nhanh như vậy đã bày ra vẻ mặt xấu hổ, liếc mắt đưa tình với Thẩm Tấn Hàm như cô gái mới yêu lần đầu

Mẫn Nhu nhìn đôi nam nữ ngồi tách biệt trên ghế sofa, nhận ra sự khác biệt giữa hai người, cô quan sát Chân Ni nói: “Chân Ni, tối qua cậu...”

“Tối qua không có gì cả!”

Mẫn Nhu chỉ quan tâm hỏi không ngờ Chân Ni lại khẩn trương, vội lên tiếng phủ nhận, đứng ngồi không yên, có tật giật mình. Mẫn Nhu mỉm môi cười, đứng dậy lấy cốc đi pha trà, khi cô bưng trà lên trong phòng khách chỉ có Chân Ni, còn Thẩm Tấn Hàm không thấy đâu

“Bác sĩ Thẩm đâu rồi?”

Mẫn Nhu nhìn khắp nơi cũng không thấy Thẩm Tấn Hàm đâu, còn Chân Ni vừa nghe Mẫn Nhu hỏi tới vẻ mặt liền ảm, hừ hừ tựa vào ghế sofa, không thèm để ý trả lời: “Đúng là hỏa tinh”

“Tối qua cậu và bác sĩ Thẩm ở cùng nhau?”

Mẫn Nhu tuy hỏi nhưng lại dùng giọng khẳng định, cô không quên hình ảnh mình nhìn thấy sáng nay, Chân Ni đưa mắt nhìn Mẫn Nhu, môi nhếch lên không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Mình chia tay A Nham rồi!”

Im lặng một lát, Chân Ni liền mở miệng, vẻ mặt bình thản, Mẫn Nhu không cách nào nhìn thấu Chân Ni, Chân Ni nói tựa như đang ăn sáng.

Khi nghe tin này, hành động uống nước của Mẫn Nhu có khựng lại, sớm đã đoán được nhưng lúc chính tai nghe Chân Ni nói vẫn giật mình, nhất là lại dùng giọng nói bình thản như thế.

“Anh ta đã cùng thanh mai trúc mã ở dưới quê kết hôn, còn có đứa con hai tuổi. Nhưng... anh ta chưa từng nói ỉn biết, mình cho là anh ta sẽ cùng mình mua nhà rồi kết hôn. Nhưng, khi mình nhìn thấy anh ta tay ôm con, tay dắt người phụ nữ kia, mình mới biết hôm đó mình sẽ cùng anh ta nói lời tạm biệt”

Chân Ni tự giễu bản thân, cầm lấy tách trà, uống ực vào miệng, nước sôi nóng như lửa đổ vào cổ họng, nhưng ngay cả cái nhàu mày cũng không có, Chân Ni như con rối gỗ vô cảm khiến người ta lo lắng.

“Chân Ni, so với việc cậu khóc to làm náo loạn thì cậu bây giờ lại càng khiến mình lo lắng.

Mẫn Nhu cầm cánh tay lạnh lẽo của Chân Ni, ngồi vào bên cạnh, ôm lấy vai Chân Ni, an ủi nói: “Tình yêu mất đi không có nghĩa cậu sẽ không yêu nữa, cậu vẫn có thể đi tìm hạnh phúc của mình. Mình tin tưởng, Chân Ni xứng đáng có người đàn ông tốt hơn”

Nghe Mẫn Nhu khích lệ, Chân Ni cười hì một tiếng: “Nhu, sao mấy lời này lại nghe quen thế? Mình nhớ là lúc trước mình dùng nó để an ủi cậu, sao cậu lại nhớ kĩ như thế?”

“Bởi vì những lời này rất đáng tin cho nên mình nhớ rất kĩ”

Mẫn Nhu thấy Chân Ni cười cũng thả lỏng tâm trạng, cũng không quên khai đạo Chân Ni, dù lấy thân thuyết giáo cũng không ngại.

“Cậu nói mình xứng đáng có người đàn ông tốt hơn, lúc đầu rồi bỏ Kỷ Mạch Hằng mình rất đau nhưng may thay mình đã gặp Lục Thiếu Phàm. Một người đàn ông yêu mình mang đến ỉn hạnh phúc, tất cả những oán hận đều thành mây trôi. Vì vậy Chân Ni, thay vì cứ đau khổ, yêu hận lẫn lộn chẳng bằng nhìn về trước, người thật thích hợp với cậu chưa chắc là người ban đầu cậu yêu.

Lúc Mẫn Nhu nói những lời này cô lại nhớ Lục Thiếu Phàm, nhớ lại những thứ Lục Thiếu Phàm cho cô, mọi ngọt ngào đều hiện lên, nhìn về hâm mộ của Chân Ni: “Nhưng đâu phải tất cả đàn ông đều như Lục Thiếu Phàm, cũng không phải ai cũng là hoàng tử cưỡi ngựa trắng, cũng có thể là đường tăng a. Mẫn Nhu cậu có thể gặp được người đàn ông tốt, còn mình nói không chừng lại là cọng cỏ đuôi chó”

“Cũng có thể là hắc mã kỵ sĩ”

Mẫn Nhu quay lại thấy Thẩm Tấn Hàm cười híp mắt đứng ở cửa. Trong tay không biết cầm cái gì, ánh mắt dán chặt Chân Ni, về mặt Chân Ni liền trở nên cứng ngắt.

“Nhu, mình về trước, hai ngày nữa sẽ qua thăm cậu”

Chân Ni không hề nhìn Thẩm Tấn Hàm, chào tạm biệt Mẫn Nhu, lúc đứng dậy nụ cười trên mặt cũng gỡ xuống, trong mắt lóe lên sự trốn tránh, bước chân cũng vội vàng.

Lúc đi tới cửa, Chân Ni cầm lấy hộp thuốc trong tay Thẩm Tấn Hàm, khác hẳn với vẻ vui đùa của Thẩm Tấn Hàm, về mặt Chân Ni cực kì khó chịu đem viên thuốc bỏ vào miệng, lại quay lại phòng khách uống nước mới chịu đi

“Chân Ni”

Mẫn Nhu nhìn Chân Ni thong thả đi xa, nỗi lo lắng vẫn chưa tan biến đi. Lúc này, Thẩm Tấn Hàm đi vào, lễ phép kêu Mẫn Nhu: “Chị dâu”

Mẫn Nhu nhìn chằm chằm Thẩm Tấn Hàm cười như hồ ly, môi cong lên, vô tội chau mày, biết mà còn hỏi: “Bác sĩ Thẩm tới qua đưa Chân Ni về nhà sao?”

“Đúng a”- Thẩm Tấn Hàm cười tủm tỉm ngồi đối diện Mẫn Nhu. Trước ánh mắt quan sát của Mẫn Nhu coi như không thấy, câu trả lời gọn gàng dứt khoát, bản lĩnh giả vờ ngốc nhếch đã liền thành hỏa thuần thanh.

Mẫn Nhu không hề kích động, nhưng cũng nhận ra Thẩm Tấn Hàm cố ý xuyên tạc hai chữ “về nhà” của cô, đem nhà mà cô nói thành nhà của Thẩm Tấn Hàm, hơi mím môi cười, cô nâng chum trà uống nước, lấy tính chế động.

“Chị Dâu, Chân Ni là người phụ nữ của em”

“Khụ khụ..”- Mẫn Nhu bị Thẩm Tấn Hàm làm cho thất kinh, nước đang uống vào liền sặc ho khan không ngừng, hai mắt mở to, về mặt không dám tin: “Khụ khụ... hai người... khụ khụ... mới gặp... khụ khụ có vài lần...”

“Đàn ông đều nên bảo vệ người phụ nữ mình yêu, cho nên không xem mặt tăng cũng xin nể mặt phật, xem như là Lục lão đại nhờ, chị dâu giúp em đi”

Thẩm Tấn Hàm nói rất hợp tình khiến Mẫn Nhu cứng họng, nhìn gương mặt hồ ly cười tươi, nhớ lại hàng loạt biểu hiện của Chân Ni, Chân Ni không phải ghét Thẩm Tấn Hàm sao? Với tính cách của Chân Ni, làm sao có thể để Thẩm Tấn Hàm bình yên vô sự ngồi đây

“Tình yêu không có tốc độ, chỉ có sớm hay muộn, chị dâu và lão đại cũng như vậy mà, xin hãy tin em em sẽ cho Chân Ni một tương lai hạnh phúc”

Thẩm Tấn Hàm tự tin mở miệng. Khi nhắc tới Thẩm Tấn Hàm, ánh mắt trở nên lấp lánh, Mẫn Nhu hiểu ý cười. Nếu Mẫn Nhu cô lúc đầu còn nghi ngờ, bây giờ khi thấy ánh mắt Thẩm Tấn Hàm thì cô chắc chắn anh ta thật lòng. Vì khi nhắc tới người yêu người ta mới có vẻ mặt đó, chỉ là tình cảm của hai người có mãnh liệt đến sóng trào biển động không thôi?

Chân Ni cũng bị tổn thương về mặt tình cảm, dù ngoài mặt tỏ ra kiên cường. Thẩm Tấn Hàm lợi dụng lúc Chân Ni đang ở thời kì nhạy cảm nhảy vào thật sự là không thể chờ được nữa.

Mẫn Nhu đối với chuyện này cũng không có ý kiến, có đón nhận Thẩm Tấn Hàm hay không còn phải xem Chân Ni, dựa hái khi còn xanh sẽ không ngọt, cô cũng hy vọng Chân Ni và Thẩm Tấn Hàm ở bên nhau thì hãy thật lòng trăm phần trăm.

Buổi tối Lục Thiếu Phàm về, Mẫn Nhu đem chuyện Thẩm Tấn Hàm và chân Ni nói lại, nói xong anh chỉ từ không có thêm câu nữa, nhìn dáng vẻ không để tâm đó Mẫn Nhu liền kéo anh lại hỏi: “Sao anh không quan tâm đến chuyện anh em mình vậy?”

Lục Thiếu Phàm nhướn mày nhìn về mặt Mẫn Nhu đang nhìn mình với thái độ không nghĩa khí, cười một tiếng, kéo vai Mẫn Nhu, xoa cằm cô nói: “Với thực lực của tiểu nhị thì đánh sập được tòa thành Chân Ni là chuyện không nói chơi, ba năm học tâm lý học xem ra cũng không mất trắng”

“Tâm lý học”- Mẫn Nhu học Lục Thiếu Phàm chột nhứ mày, dừng trong ngực anh, kéo áo sơ mi nói: “Không biết em có được xem là may mắn khi lấy được người chồng làm chính trị không? Nếu giống như bác sĩ Thẩm, mỗi ngày đều giải phẫu phân tích nội tâm một lần trong lòng sẽ không thấy an toàn a”

Lục Thiếu Phàm vuốt vuốt ngón tay mảnh khảnh của cô, khoe miệng nở nụ cười ranh mãnh, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô để sát vào, dùng trán chống đỡ gương mặt cô, cúi đầu lẩm bẩm: “Năm đó, giáo sư nói tiểu nhị vẫn chưa nắm được điểm mấu chốt của tâm lý học, vì vậy em cũng đừng lo cho Chân Ni”

Mẫn Nhu nghe Lục Thiếu Phàm tính nói gì nữa, ánh mắt mong chờ nghe tiếp

“Năm đó, anh nhàn rồi cũng có qua lớp tiểu nhị dự thính, sau đó giáo sư vô tình gọi anh lên trả lời câu hỏi, thầy ấy đã tặng anh một câu...”

Mẫn Nhu kinh ngạc nghe, trên má liền rơi xuống một nụ hôn phớt, bên tai là giọng nói đặc ý của Lục Thiếu Phàm: “Đã thấu hiểu tất cả tinh hoa của bộ môn tâm lý học này”

68. Chương 69

Sau buổi trưa, ánh nắng ấm áp bao phủ toàn bộ hoa viên, Mẫn Nhu ngồi trên chiếc ghế trải thảm, quần một cái khăn quàng cổ màu cà phê., bên chân Đậu Đậu ngồi trên ghế vẽ vôi, gương mặt rất hăng hái.

“Mẹ, mẹ xem, Đậu Đậu vẽ mẹ này”

Trên cổ, Đậu Đậu quấn chiếc khăn choàng màu đỏ, càng tăng vẻ trắng trẻo bụ bẫm của gương mặt, hai mắt to tròn tha thiết nhìn Mẫn Nhu, bàn tay cầm bút màu vẽ tô nhân vật, tranh công nói.

Mẫn Nhu ngừng công việc nhìn về phía Đậu Đậu, quả nhiên trên bức thanh là một người phụ nữ ngồi trên ghế. Cô nhìn Đậu Đậu cười toe toét, xoa đầu nó mỉm cười tán dương: “Họa sĩ vẽ không tệ nha, lần sau vẽ cho ba con một bức đi”

Đậu Đậu vui sướng nhảy vào lòng Mẫn Nhu, ôm lấy mặt Mẫn Nhu hôn chụt một cái, sau đó vòng lấy cổ cô la lên: “Đậu Đậu không vẽ cho cha xấu xa đâu, Đậu Đậu chỉ vẽ ẹ thôi”

Đậu Đậu tính ôm chặt Mẫn Nhu, trong miệng rõ ràng rất ghét cha. Mẫn Nhu cúi đầu nhìn Đậu Đậu chôn mình trong chiếc khăn quàng cổ, bật cười bẹo má Đậu Đậu, xem cái khăn quàng cổ này cũng thật phiền toái.

“Thiếu phu nhân, cảnh vệ bên ngoài gọi vào nói có bưu kiện muốn cô ký nhận”

Dì Mai vào báo khiến cho hai mẹ con đang chơi đùa liền ngưng lại. Mẫn Nhu nhíu mày, nghi ngờ sẽ không có ai vô duyên vô cớ gửi bưu kiện cho cô, còn trực tiếp gửi đến quân khu đại viện mà không phải là công ty đại diện.

“Thiếu phu nhân, để tôi thay cô đi nhận”

“Dì Mai, để tôi tự đi, ngồi ở đây suốt buổi trưa tôi cũng muốn ra ngoài hóng mát”

“Vậy Đậu Đậu đưa mẹ đi”

Đậu Đậu ôm chân Mẫn Nhu, kêu to chủ động đi giết giặc, làm ra vẻ là sứ giả chính nghĩa. Mẫn Nhu cũng không cự tuyệt, dắt Đậu Đậu đi ra ngoài nhận bưu kiện.

“Mẫn tiểu thư, mời cô ký vào đây”

Khi Mẫn Nhu nhìn gói bưu kiện thì hơi giật mình, chỉ là chiếc hộp nhỏ nằm trong lòng bàn tay rất nhẹ. Cô còn nghĩ là ai muốn đùa, cố ý giao hộp không tới, lúc lắc thử có thể nghe tiếng va chạm bên trong.

Mẫn Nhu tò mò mở chiếc hộp ra, bỗng nhiên cảm thấy có ánh mắt cứ nhìn mình, cảm giác khó chịu đó làm cho cô ngẩng đầu quay lại nhìn, ánh mắt nhìn xung quanh, nhưng không hề phát hiện có điểm bất thường.

Trên con đường vắng, chỉ có thừa thớt vài người đi qua lại, không ai quay đầu lại nhìn cô, quả thật khiến cho cô suy nghĩ?

Mẫn Nhu xoay người đi một vòng về phía trước, thấy không có gì khác thường mới kéo Đậu Đậu vào trong, chiếc hộp vẫn cầm trên tay không trực tiếp mở ngay trước cửa. Khi vào Lục gia, cô mới mở ra và bắt đầu hỏi hân hoan sao lúc này cô không mở ngay, nếu biết bên trong là nó, cô sẽ không nhận, cũng sẽ không mang vào nhà.

Trên bàn, châm cài áo hình con cá heo được khảm ngọc bích im lặng nằm trong hộp, Mẫn Nhu nhìn qua liền dời mắt đi, môi mím lại, mắt cũng dâng lên sự lạnh lùng, cô đưa tay lấy nắp hộp che đi chiếc châm cài ngực tình xảo.

Cô cầm lấy di động gọi cho chuyển phát nhanh thu lại hàng, sau khi báo địa chỉ mới cúp điện thoại, nhìn cái hộp kia ánh mắt Mẫn Nhu càng thêm kiên định.

Nó tới từ đâu thì nên về chỗ đó, cô không cần, hai năm trước cô không có được, hai năm sau cô cũng không muốn nó.

Kỷ Mạch Hằng đây chính là cách anh bù đắp lại sao?

Nếu không mang tới hạnh phúc cho cô, đã chọn lựa bỏ đi tại sao còn quay đầu lại, anh ta nghĩ rằng cô sẽ như con ngốc chờ đợi anh ta sao?

Tất cả đều đã muộn, Kỷ Mạch Hằng, dù anh thật lòng thì cũng nên rút lui đi.

Kiên quyết xoay người không hề có chút lưu luyến, sau lưng chiếc châm cài áo vẫn ở yên đó, ở lại bên ngoài thế giới của cô.

Trong đêm tuyết trắng bay phấp phới, cô cúi người nhìn những món trang sức trưng bày trong tủ, ánh mắt nhìn thấy châm cài áo hình cá heo số lượng có hạn, khoe môi nở nụ cười hạnh phúc: “Hằng, anh biết không, cá heo là thần trông coi tình yêu, nó sẽ dẫn dắt những người đang lâm vào cảnh khốn cùng của tình yêu đi về phía nơi có ánh sáng”

Từng bông tuyết rơi xuống trên tóc, cô quay đầu nhìn người đàn ông lạnh lùng cao ngạo kể bên, gương mặt chờ đợi. Anh lại chỉ liếc mắt nhìn qua tủ kính, giọng nói lạnh lẽo như băng mà cô vốn đã quen.

“Đây là nguyên nhân em kéo anh ra ngoài sao?”

Dưới ánh đèn sáng của tủ kính, cô có thể thấy sự mất kiên nhẫn của anh, môi gương cười, những điều muốn nói đều dừng lại trong cổ họng.

Anh nhìn đồng hồ trên tay, mày nhíu lại, dứt khoát xoay người bỏ đi.

Anh phải về công ty tăng ca là cô quấy rầy anh. Cô tự an ủi bản thân, tuy thất vọng nhưng không tuyệt vọng, cô vẫn ôm hi vọng đối với tình yêu của họ.

Bóng anh biến mất trong bóng tối, cô thu hồi ánh mắt, xoay người nhìn đồ cài áo hình cá heo, môi cong lên tạo thành đường cong nhỏ, cô thầm nhủ: “Sin ngày vui vẻ, Mẫn Nhu”

Lật tờ lịch treo trên tường nhìn thấy ngày quen thuộc đó, Mẫn Nhu mới sực nhớ hôm nay là sin ngày cô. Một người từng tràn ngập khát khao nhưng vì quá thất vọng cũng dần dần quên đi ngày nay.

Nếu đã nhớ ra, cô cũng nên chúc mừng sin ngày hay cứ để sin ngày hai mươi tư tuổi trôi qua bình thường, im ắng rồi đi?

Khi đi ngang qua cửa sổ, cô nhìn thấy bức ảnh gia đình có gia gia, có mẹ, có Đậu Đậu, có Thiếu Phàm bên cô ai cũng tươi cười. Cô vuốt nhẹ bức lồng kính thủy tinh trong lòng cũng có quyết định.

Dì Mai sau khi dỗ dỗ Đậu Đậu ngủ xong cũng từ trên lầu đi xuống nhìn thấy Mẫn Nhu ở trong phòng bếp, khó hiểu hỏi: “Thiếu phu nhân, cô muốn làm điểm tâm sao?”

Mẫn Nhu cúi đầu nhìn cuốn sách, xấu hổ cười cười nói ý định của mình: “Hôm nay là sinh nhật tôi, dì Mai, tôi muốn nấu bữa tối ọi người ăn”

Dì Mai luôn tôn trọng và yêu quý Mẫn Nhu, nghe Mẫn Nhu nói vậy liền hào hứng giúp đỡ cô, tay bận rộn nhìn thấy Mẫn Nhu quen nấu nướng trong lòng thầm mừng cho thiếu gia.

Sinh nhật không yêu cầu mở tiệc, ngược lại còn chủ động nấu cơm quả thật chỉ có thiếu phu nhân, so với những thiên kim sống trong nhung lụa miệng ngậm thìa vàng thì thiếu phu nhân quả là xứng với cái gọi hiền thê lương mẫu.

Nấu xong bữa cơm, Mẫn Nhu hơi mệt, dưới sự thúc giục của dì Mai liền chạy ra phòng khách nghỉ ngơi, thuận tiện gọi cho Lục Thiếu Phàm.

“Nghĩ gì mà lại gọi cho anh thế?”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm nghe rất ôn hòa, có vẻ rất kinh ngạc và vui sướng khi nhận được cuộc gọi của Mẫn Nhu. Mẫn Nhu che miệng cười, không muốn nói lý do cho anh một sự ngạc nhiên.

“Tối nay xong việc anh về nhà đi, em tự làm cơm tối, chờ anh về ăn”

“Em gặp chuyện gì vui ư, phu nhân lao động tự mình xuống bếp sao?”

Mẫn Nhu cười giận không dám nhiều lời, chỉ nhắc Lục Thiếu Phàm về nhà sớm. Lục Thiếu Phàm thấy cô không chịu tiết lộ cũng không truy vấn, quan tâm Mẫn Nhu vài câu rồi tắt máy.

Nhìn sắc trời bên ngoài tối dần, Mẫn Nhu tính lên lầu đánh thức Đậu Đậu thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Tâm trạng tốt cũng vì cuộc điện thoại này mà tiêu tán, nghe cảnh vệ nói tên, Mẫn Nhu chỉ nhàn nhạt đồng ý, trên mặt không nở nổi nụ cười.

Nếu như Mẫn Chí Hải một mình tới lúc gia, Mẫn Nhu có thể dịu dàng chào đón, không ngờ lại có thêm hai vị khách không mời mà tới, nếu bảo cô tươi cười chào đón sợ rằng có khó hơn lên trời.

Hồng Lam và Mẫn Tiệp tay cầm hộp quà linh kính, khi thấy Mẫn Nhu ngồi trên ghế vẻ mặt cũng không có địch ý, thái độ khác thường, hòa đồng chào hỏi Mẫn Nhu: “Tiểu Nhu, nghe tiểu Tiệp nói con mang thai, mẹ cũng không biết nên tặng gì đành mua ít thực phẩm chức năng có ích cho phụ nữ mang thai để con bồi bổ.

Hồng lam nói chuyện rất chanh chua, bây giờ bà ta lại tươi cười ôn hòa nói, Mẫn Nhu cảm thấy bất thường không được tự nhiên, mắt lạnh đảo qua hộp, thần nhiên nói: “Để qua một bên đi, lát nữa tôi sẽ kêu dì Mai mang vào”

Mẫn Tiệp vừa vào cửa đã đánh giá căn phòng, lúc nhìn lên cầu thang thấy tấm ảnh chụp treo trên vách tường liền xem qua, trên đó là ảnh và chiến công con cháu Lục gia, thân phận không bình thường, Mẫn Tiệp đỏ mắt cũng là bình thường.

Mẫn Nhu đối với mẹ con Mẫn Tiệp một mực cảnh giác. Mẫn Chí Hải cũng nhìn ra, không biết làm sao nhìn sang Mẫn Tiệp và Hồng Lam, rồi nói với Mẫn Nhu: “Tiểu Nhu, đây là giấy tờ chuyển nhượng cổ phần, con xem qua đi, nếu đồng ý thì ký tên”

Mẫn Chí Hải đề lên bàn giấy tờ chuyển nhượng 50% cổ phần Mẫn thị, Mẫn Nhu liếc mấy lần, đem ánh mắt hoài nghi dán chặt vào vẻ tươi cười của Hồng Lam và thái độ thờ ơ thức ăn biệt thự của Mẫn Tiệp. Cô thừa biết chuyện giao cổ phần này chắc chắn hai mẹ con có ý đồ.

“Cha bảo luật sư chuyển cho con là được, sao lại phải tự mình tới đây”

Mẫn Nhu ưu nhã uống ít nước, khoe miệng khê cong nhưng không nhận ra, thoải mái tựa vào lưng ghế, đầu ngón tay lật lật xấp giấy tờ, đối với ba người đang đứng xem như không thấy, không mời họ ngồi mà cô cũng không đứng dậy.

Nếu hôm nay ở trước mặt cô chỉ có Mẫn Chí Hải, cô sẽ làm tròn đạo nghĩa một người con gái. Nhưng Mẫn chí Hải dắt thêm mẹ con Hồng Lam khiến Mẫn Nhu không khỏi ác cảm, chẳng lẽ hôm nay tới diễn tiết mục “Nhất tiểu mẫn ân cừ (1)”

Hồng Lam ở trong nghề mấy năm sao không nhìn ra thái độ giễu cợt của Mẫn Nhu, chẳng qua lần này không nổi điên mà thành khẩn giải thích: “Tiểu Nhu, mẹ cũng biết trước kia chúng ta có mâu thuẫn cũng chẳng vui về gì. Cho nên, hôm nay thứ nhất là tới đưa giấy chuyển nhượng, thứ hai là mẹ và Tiểu Tiệp nhân cơ hội này tới xin lỗi, mong con cũng không trách cha con, là mẹ xin ông ấy dẫn mẹ tới”

Mẫn Nhu lật lật giấy, nhướn mày, ánh mắt tươi cười nhìn về mặt chân thành mười phần của Hồng lam, khóe mắt ngó sang Mẫn Tiệp hiếm khi nào hiền lành như thế: “Hồng Lam phu nhân tới đây muốn biến chiến tranh thành tơ lụa, không biết ý của tôi có đúng không?”

69. Chương 70

Mẫn Nhu cười như không cười, giọng nói lúc nào cũng khinh khỉnh so với việc giận lên mà mắng mỏ chỉ có hơn chứ không kém.

Trong phòng khách ấm áp, Mẫn Nhu miễn cưỡng vắt chân, nhếch môi, hếch mí mắt lên, gương mặt không hề áy náy vì những lời mỉa mai mình vừa nói. Cô vẫn cầm cốc nước, nhưng lại thấy nước ấm đã lạnh liền gọi dì Mai đang bận rộn trong bếp nói:

“Dì Mai, giúp tôi rót ly nước, cảm ơn”

Dì Mai lấy bình thủy đổ thêm nước nóng cho Mẫn Nhu không hề quan tâm tới ba người đang đứng trơ như tượng, xong việc liền mang bình thủy vào bếp.

Xuyên qua luồng khói lập lờ, Mẫn Nhu nhìn về mặt nhẵn nhụi đến khó coi của Hồng lam, dung nhan cao quý tao nhã dường như không hề có ý xua nịnh, chẳng qua bà ta vì đại cục mà nhẵn nhụi, nhìn về mỉa mai của Mẫn Nhu bà ta xem như không thấy.

Mẫn Tiệp đang yên lặng liền như bị đốt pháo, gương mặt nhỏ mềm mại bùng bùng lửa giận. Trước khi cô ta kịp nhảy ra thì Hồng Lam đã kéo lại, bà ta dùng ánh nghiêm nghị nhìn Mẫn Tiệp bảo cô ta ngoan ngoãn đừng lên tiếng.

Mẫn Nhu cười giễu để cốc nước xuống, xem ra Hồng Lam đến hôm nay đã có chuẩn bị, quyết tâm không phản bác dù có bị cô làm nhục.

Nguyên nhân khiến Hồng Lam dẹp bỏ mọi tôn nghiêm hạ mình như thế, ngay cả thù xưa hận cũ hay hôm nay hận mới đều dẹp sang một bên. Mẫn Nhu tự nhận mình biết quá rõ Hồng Lam bà ta chỉ nhìn vật thiên cặn bên ngoài, chẳng lẽ hôm nay Hồng Lam còn có ẩn tình gì sâu hơn sao?

Mẫn Nhu lạnh lùng chờ Hồng Lam mở miệng, cô cũng muốn nhìn xem vì muốn giữ được vị trí chủ tịch phu nhân Mẫn thị, Hồng Lam có thể làm ra chuyện gì!

Sắc mặt Mẫn Chí Hải cũng không tốt, không biết vì Hồng Lam giả vờ xua nịnh hay thất Mẫn Nhu không tán thưởng mà bất mãn. Mẫn Nhu cũng lười đoán, ánh mắt nhìn lướt qua ba người, nổi bật một cảm giác: “Có lẽ đúng như lời Mẫn Tiệp nói, là cô phá hủy hạnh phúc của ba người họ”

Dù không có tình yêu, nhưng vì lợi ích vì trách nhiệm và nghĩa vụ, Mẫn Chí Hải sẽ phải sống cùng Hồng Lam, nếu hai mươi năm trước cô không quay về Mẫn gia, có phải họ sẽ là gia đình nha giàu gương mẫu không?

Bàn tay siết chặt lấy cốc nước, Mẫn Nhu quay phắt đi, trong lòng vừa khó chịu và không chấp nhận được. Nói không quan tâm nhưng để thực hiện được cũng không dễ, dù sao ông ấy là người cha cùng chung dòng máu với cô, không thể coi như người lạ.

“Tiểu Nhu trước kia là do mẹ không làm hết trách nhiệm một người mẹ. Trải qua nhiều chuyện như vậy, mẹ mới biết mình làm sai rất nhiều. Hôm nay, mẹ tới đây không hi vọng con tha thứ ẹ, chỉ muốn nói, những

chuyện đã qua đều do mình mẹ làm sai, nếu con có oán hận thì hận mẹ, dù con có đối xử với mẹ thế nào mẹ cũng không có nửa câu oán trách.”

Lời Hồng Lam nói mang đến cảm giác tang thương, thái độ nhận lỗi cũng hết sức than khổ, đem tất cả mọi sai lầm ôm vãi người, nhìn bà ta chịu trách nhiệm như thế khiến Mẫn Nhu cô cũng phải lau mắt nhìn bà ta với con mắt khác.

Nhưng lau mắt rồi cũng không nhìn theo hướng tốt, Hồng Lam không phải người lương thiện, cô không ngu mà tin, đành coi lời xin lỗi này như quà tặng sinh nhật.

Hồng Lam nói thế, đem tất cả mọi tội lỗi nhận vào mình chính là muốn cho Mẫn Nhu không cần giận chó đánh mèo Mẫn Chí Hải. Mối Mẫn Nhu cong lên, sau khi biết cậu cô là Diệp Vân Thao, người khôn khéo như Hồng Lam chẳng lẽ không biết ai ngầm chủ động gây khó dễ cho Mẫn thị?

Hôm nay Mẫn Nhu và Mẫn Chí Hải xóa bỏ ngăn cách giữa hai cha con, làm lành với nhau nói cách khác chính là không gây sức ép cho Mẫn thị nữa, cũng cho Hồng Lam một con đường lui, cô không tin cậu mình sẽ chịu bỏ qua cho Hồng Lam.

Mẫn Nhu lạnh lùng đảo mắt, nhìn ánh mắt hối lỗi của Hồng Lam, khoe miệng tạo thành độ cong lạnh lùng, không hề có ý thỏa hiệp hay mềm lòng.

“Chiều của Hồng Lam phu nhân chắc nên gọi là tìm đường sống giữa cỏi chết, không biết tôi miêu tả như thế có đúng không?”

Vẻ mặt Hồng Lam cứng đờ, trong chớp mắt liền trắng bệch vội vàng cúi đầu, Mẫn Nhu thầm suy đoán là do bị nói trúng tim đen nên xấu hổ hay nghe cô mỉa mai mà không vui?

Mẫn Nhu quan sát chuyện lạ, cười lạnh, ở trong mắt ba người xem ra cơn giận đã tới chân.

“Mẫn Nhu, mẹ tao có ý tốt tới nhận lỗi, mày lại vênh váo tự đắc, thái độ như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ vào được Lục gia rồi là có thể như vậy...”

“Tiểu Tiệp im miệng”

Mẫn Tiệp không hề kiêng kỵ chỉ trích liền bị Mẫn Chí Hải quát, đưa mắt nhìn về u oán của Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu thản nhiên đứng dậy mỉm cười nói:

“Hồng Lam phu nhân, thái độ xin lỗi của con gái bà thật khiến người ta khó đón nhận”

Cô khinh thường ánh mắt âm độc của Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu cũng không có ý tiếp tục nghe những lời của những vị khách không mời mà tới. Cô vừa tính cất bước bỏ đi thì nghe giọng Hồng Lam trách Mẫn Tiệp, cô liền đảo mắt nhìn xem kịch vui.

“Tiểu Tiệp, con mau xin lỗi Tiểu Nhu đi, chẳng lẽ con quên những lời mình đã nói sao?”

Mẫn Tiệp đang bưng bưng lửa giận nghe Hồng Lam nhắc xong liền dập tắt, dù trong mắt vẫn giữ thái độ ghen ghét và không cam tâm nhưng cô ta vẫn nghe lời Hồng Lam, khom lưng xin lỗi Mẫn Nhu:

“Xin lỗi là do chị thất lễ, mong em không trách chị”

Nói xin lỗi Mẫn Nhu xem ra có chút đột ngột. Nếu Mẫn Nhu không chú ý tới vẻ mặt không tình nguyện của Mẫn Tiệp, có lẽ cô sẽ cảm thấy mặt trời đang mọc phía tây. Một người kiêu ngạo bước bình như cô ta lại chịu cúi đầu trước kẻ địch.

Mẫn Chí Hải cũng phiền nào khi thấy nữ giới trong nhà đầu mùi thuốc súng, nhìn Mẫn Tiệp và Hồng Lam hiếm khi nào lại hiền lành như vậy liền thay họ cầu xin Mẫn Nhu:

“Tiểu Nhu, cha cũng già rồi, cũng mong muốn có một gia đình hòa thuận, không muốn tới tuổi này rồi còn nghe cãi nhau. Con xem như thông cảm cho cha, tha thứ cho hai người đi”

“Cha, xem ra cha vẫn chưa rõ mọi chuyện. Cho tới bây giờ đều là hai người họ tới gây phiền toái cho con. Cha nói con thông cảm cũng phải nhìn xem đối tượng đó có nên hay không”

Mẫn Chí Hải bị Mẫn Nhu nói một câu ngăn lại, cuối cùng cũng không thể nói tha thứ hay không tha thứ. Mẫn Nhu vòng hai tay trước ngực, cầm dưới nâng lên, thái độ cao ngạo nhìn Hồng Lam, không có ý định tha thứ cho ai.

Hồng Lam và Mẫn Tiệp làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, cô cũng không phải đức mẹ Maria, cũng không phải bồ tát phổ độ chúng sinh, cô tuyệt đối không vì một câu xin lỗi mà bỏ qua tất cả.

Hai mẹ con họ đều tỏ vẻ hư tình giả ý, cô cũng có thể giả ngốc. Lúc đi qua Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu chợt thấy da đầu đau đớn, tay giữ lấy chỗ đau, mắt nheo lại nhìn về mặt tự nhiên của Mẫn Tiệp:

“Chị làm gì vậy!”

Mẫn Nhu chau mày, nhìn mái tóc đen như mực, nhìn Mẫn Tiệp bị khước từ mà bộc lộ hành vi lòng lang dạ thú. Cô mím môi, chưa kịp ra lệnh đuổi khách thì bóng một đứa trẻ xông tới, đánh vào gương mặt đắc ý của Mẫn Tiệp.

“Không cho cô khi dễ mẹ tôi”

Đậu Đậu dùng toàn bộ sức mạnh hai cánh tay vung lên qua lại, hai chân dùng lực, bàn tay nhỏ nắm thành quyền giữ lấy tóc Mẫn Tiệp xõa dài nơi thắt lưng kéo mạnh.

Trong lúc ánh lửa lôi thạch, không ai ngờ sẽ xuất hiện một đứa trẻ. Mẫn Tiệp đau đớn, kêu lên, ném giỏ trong tay xuống hai tay giữ lấy đỉnh đầu, ngã về sau theo hướng kéo của Đậu Đậu. Hồng Lam vội vã kéo Đậu Đậu ra, quát lớn, mất đi dáng vẻ của người làm trưởng bối, dùng tay đánh vào tay Đậu Đậu muốn nó buông ra.

Mẫn Nhu kinh hãi vài giây liền phản ứng ngay, lập tức đoạt lấy Đậu Đậu khỏi cái đánh của Hồng Lam, ôm vào lòng bảo vệ sau đó sa sầm mặt lạnh lùng nói:

“Dù con nít làm sai các người cũng không nên ra tay đánh nó, nơi này không hoan nghênh các người, các người mau đi đi”

Hồng Lam đau lòng an ủi, vuốt tóc Mẫn Tiệp. Mẫn Chí Hải muốn mở miệng nhưng cũng thấy ánh mắt ác cảm của Mẫn Nhu đành thở dài.

Mẫn Nhu kéo cầu kéo ống tay áo Đậu Đậu lên, nhìn vết thương thẳng bé. Đôi mắt nhìn sang thấy trên tay Đậu Đậu còn cầm túm tóc dài, sắc mặt đang giãn cũng dịu đi, ôm chặt Đậu Đậu, khoe miệng cười vui vẻ khi thấy người khác gặp họa.

Đối phó với kẻ không hiểu lý lẽ như Mẫn Tiệp, có lẽ chỉ có chiêu cầm nã thủ của Đậu Đậu này mới là vương đạo.

“Mẹ, Đậu Đậu làm đúng hay không đúng?”

Vút đám tóc trong tay xuống, Đậu Đậu tranh công ôm cổ Mẫn Nhu, đôi môi tròn dán vào tai Mẫn Nhu, giọng nói êm ái như hoa rơi vào cõi lòng cô.

Đầu ngón tay béo má Đậu Đậu, Mẫn Nhu hạ giọng đáp:

“Đậu Đậu bảo vệ mẹ xứng đáng là tiểu anh hùng, mẹ rất vui nhưng Đậu Đậu cũng phải biết tự bảo vệ mình hiểu không?”

Đậu Đậu hôn lên mặt Mẫn Nhu, đầu lắc lắc trừng mắt nhìn Mẫn Tiệp được Hồng Lam đỡ dậy, sau đó ngoan ngoãn tựa vào ngực Mẫn Nhu.

Tiếng Mẫn Tiệp nức nở vang lên trong không khí. Mẫn Nhu cảm thấy rất khó chịu nhàu mày, tính kéo Đậu Đậu đi. Cô nhìn xuống chân thấy rất nhiều tờ giấy màu vàng rơi từ túi xách Mẫn Tiệp ra, trên mặt giấy còn có những chữ màu đỏ giống như là bùa.

Mẫn Nhu cúi người nhặt lên, tay ôm Đậu Đậu tay cầm xấp giấy vàng lật xem. Nếu Mẫn Tiệp nhìn thấy nhất định sẽ đành mặt xông qua giật lấy đồ từ tay Mẫn Nhu, nhưng bây giờ cô ta tự lo còn không xong, làm gì rảnh chú ý Mẫn Nhu.

Những chữ màu đỏ vẽ loằng ngoằng trên tờ giấy vàng, Mẫn Nhu nhìn nội dung trên tờ giấy thì sắc mặt cũng lạnh đi, quay đầu chất vấn Mẫn Tiệp:

“Xem ra để đối phó tôi, chị cũng đã vắt hết óc”

Mẫn Nhu không để ý tới ánh mắt kinh hoàng trốn tránh của Mẫn Tiệp, cô đảo qua vẻ mặt cổ quái của Hồng Lam, nhìn vẻ khó hiểu của Mẫn Chí Hải không khách sáo nói:

“Đây chính là thái độ hối lỗi mà cha nói sao? Cha hỏi xem người vợ và đứa con gái tốt của cha, hôm nay có tính lấy đồng bùa này làm quà xin lỗi không?”

Giọng Mẫn Nhu lạnh thấu xương đầy hận ý, ánh mắt nghi hoặc nhìn Đậu Đậu, cô đi về trước vài bước, đem xấp giấy vàng nhàu nhàu ném vào người Mẫn Tiệp.

“Trước kia tôi đối với chị vẫn còn tồn tại lòng trắc ẩn, còn bây giờ chị đã đem tất cả mọi do dự bối rối của tôi làm cho biến mất.”

70. Chương 71

Mẫn Chí Hải sau khi xem xong đồng bùa màu vàng vẽ mặt cũng kinh hãi, nhìn sơ qua cũng biết đó là ngày sinh tháng đẻ của Mẫn Nhu, gương mặt đen lại hơn phân nửa, lớn tiếng quát Mẫn Tiệp:

“Chuyện này là sao? Từ đâu mà con có được mấy cái thứ tà đạo này, Tiểu Nhu là em con, sao con có thể ác độc nhẫn tâm làm chuyện nham hiểm như thế.”

Trước sự quở trách của Mẫn Chí Hải, Mẫn Tiệp hừ nhẹ đưa mắt nhìn sang chỗ khác, tựa vào trong ngực Hồng Lam, biểu hiện không hề biết hối cả khiến Mẫn Chí Hải tức đến thiếu chút nữa là học máu.

“Đây chính là những gì mà chị tiếp thu được khi ra nước ngoài học sao, vì tài sản có thể không nhận cả người thân?!”

Mẫn Tiệp hai mắt đầm lệ, cắn môi, nguy trang bản thân, muốn nhân cơ hội này tranh thủ sự thương hại của Mẫn Chí Hải. Mẫn Nhu đã quá quen với chút kỹ xảo của Mẫn Tiệp, cô cũng không còn cảm giác thương hương tiếc ngọc.

“Lo lắng tôi chiếm Mẫn thị, lo lắng tôi lấy đi tài sản Mẫn gia sao?”

Mẫn Nhu cười nhẹ ngồi xổm xuống, ánh mắt khiêu khích nhìn vẻ mặt xanh mét của Mẫn Tiệp từ trên xuống dưới, đầu ngón tay xoa nhẹ nơi đỉnh đầu bị kéo, lòng ngón tay dừng lại ở hai bên huyết thái dương, cười đến gió xuân ấm áp:

“Chị không cần phải lo nhiều thế đâu, vì tất cả những điều chị lo đều sẽ thành sự thật, không cần chị phải phí công khổ tư đến nỗi đêm không thể ngủ say, không đáng đâu”

Giọng Mẫn Nhu thản nhiên, tươi cười vô hại, thưởng thức bộ dạng trân trối nói không nên lời của Mẫn Tiệp, cô cười khê buông tay, bổ sung nói:

“Cũng phải, đã nhiều năm như vậy, Mẫn thị cũng nên tiến hành thay đổi nhân viên lần thứ nhất. Đừng trách sao tôi không chào hỏi các người, đợi hết năm nay tôi là cổ đông lớn nhất của Mẫn thị, tôi sẽ yêu cầu tổ kiểm sát điều tra kỹ lưỡng các nhân viên cấp cao của Mẫn thị.”

Mẫn Nhu học Lục Thiếu Phàm tỏ ra ung dung bình thản, môi cười chúm chím. Ánh mắt đảo qua gương mặt Mẫn Tiệp và vẻ mặt khó chịu của Hồng Lam, cuối cùng nhìn Mẫn Chí Hải:

“Cha, là cổ đông của Mẫn thị, chắc con cũng có quyền điều phối quyền hạn của nhân viên và được biết rõ ràng các khoản chi của công ty?”

Mẫn Chí Hải nhíu mày, nhìn ánh mắt cười liên tục của Mẫn Nhu. Ông cũng nhìn ra nơi đáy mắt của Mẫn Nhu ẩn ẩn lửa giận, trầm mặc gặt đầu xem như thừa nhận địa vị của Mẫn Nhu ở Mẫn thị.

“Mẫn Nhu, mày tốn nhiều công sức như thế chẳng phải là muốn đuổi mẹ và tao ra khỏi Mẫn thị sao? Mày ý thế hiếp người như vậy thì nhân viên công ty sẽ phục mày sao, mày có thể ngồi vững ở Mẫn thị sao?”

Mẫn Tiệp chất vấn làm cho Mẫn Nhu bật cười trong lòng. Cô nhìn chăm chăm ánh mắt oán hận của Mẫn Tiệp, sau đó cong môi hai tay chống lên đầu gối từ từ đứng dậy. Đôi mắt cô nhìn sang ngọn đèn, ánh mắt dứt khoát, chấp nhận lý do Mẫn Tiệp đưa ra.

“Nếu chị không phục, có thể nói cha cho chị 50% cổ phần công ty, à mà tôi quên nói chị, trong tay cha cũng chỉ có 30% cổ phần mà thôi”

20% cổ phần còn lại đều nằm trong tay thân thích của Mẫn gia, đây cũng là điều khiến Hồng Lam ngay từ đầu sống chết không chịu giao ra 50% cổ phần.

Mẫn Nhu nhìn vẻ không cam lòng của Mẫn Tiệp, gương mặt lộ vẻ giễu cợt. Khi cô đưa mắt nhìn sang Mẫn Chí Hải lại thay bằng vẻ mặt âm thầm thất sắc:

“Chuyện cổ phần công ty của cha, cha muốn cho ai con cũng không ý kiến, mẹ con ở dưới tuổi sáng sẽ cảm thấy rất vui nếu cha đưa ra một quyết định sáng suốt.”

Vẻ thương tâm của Mẫn Nhu biểu hiện có chừng mực, không có dối trá khiến người ta ghét bỏ, cũng không hèn mọn đến mức khiến người ta thương hại. Cô chỉ bình thản nói cho Mẫn Chí Hải nghe, mong Mẫn Chí Hải không đem cổ phần công ty đưa cho Mẫn Tiệp

Mẫn Chí Hải quả thật không làm Mẫn Nhu thất vọng, nghe Mẫn Nhu đề cập đến người vợ đã mất, lại thấy gương mặt cô giống hệt Diệp Thư Khinh khiến trong lòng ông áy náy. Vẻ khổ sở hiện lên trong mắt, không nói thay Mẫn Tiệp dù một câu.

“Mẫn Nhu, mày dùng lời can người khác là có ý gì, muốn độc chiếm gia sản Mẫn gia sao?”

Mẫn Tiệp chặn ngang một câu, né khỏi Hồng Lam, giận dữ đứng dậy giằng co với Mẫn Nhu, lớn tiếng nghi ngờ Mẫn Nhu có dụng ý khác.

“Tiểu Tiệp, con nói bậy bạ gì vậy? Tiểu Nhu là đứa hiểu chuyện, không phải kẻ tham lam làm ra những chuyện khiến người khác phỉ nhổ”

Nói cô dùng lời can người, Hồng Lam và Mẫn Tiệp nhất đáp nhất xướng mới gọi là phối hợp thiên y vô phùng, ngay cả cô làm trong giới diễn xuất vài năm cũng phải tán thưởng kĩ năng diễn xuất.

Cô liếc nhìn Hồng Lam đang tỏ vẻ hiền lành kéo Mẫn Tiệp lại dạy dỗ, Mẫn Nhu lấy khăn giấy từ trên bàn xuống, lau chùi bàn tay lúc này vừa chạm vào tay Mẫn Tiệp, vân đạm phong khinh nhắc:

“Đối với hành vi tham ô công quỹ, tôi luôn duy trì nguyên tắc làm đúng luật. Thay vì giải quyết việc riêng, cá nhân tôi nghĩ nên giao chuyện này cho cơ quan điều tra mới là biện pháp tốt nhất, bà cảm thấy thế nào, Hồng Lam phụ nhân?”

Mẫn Nhu cũng không chắc Hồng Lam có tham ô công quỹ hay không. Từ khi cậu cô vạch trần thân phận Hồng Lam, Hồng Lam đã ngầm hối lộ các quan cấp lớn, còn số tiền từ đâu mà ra, Mẫn Nhu cũng không rõ. Hôm nay, cô nói thế cũng chỉ muốn cảnh cáo Hồng Lam.

Quả nhiên Hồng Lam nghe Mẫn Nhu hỏi xong, sắc mặt trắng xanh, muốn giận cũng không thể giận đành nhẫn nhịn, bàn tay giữ lấy vai Mẫn Tiệp càng siết chặt, bóp Mẫn Tiệp đến đau phải nhíu mày.

“Đó là dĩ nhiên rồi, tuyệt đối không thể..”

Hồng Lam cười gượng gạo, ánh mắt hốt hoảng dường như đang tính toán gì đó. Mẫn Nhu cảm thấy bà ta chắc đang suy nghĩ làm sao lấp đầy những khoản tiền trống kia, chỉ sợ con số không nhỏ. Nếu không với sự khôn khéo của Hồng Lam dù gặp biến cũng không sợ hãi.

Mẫn Chí Hải thở dài thầm than, ánh mắt nhìn qua vẻ xấu hổ của Hồng Lam, sắc mặt không tốt nhìn Mẫn Tiệp đang trừng mắt nhìn Mẫn Nhu, giáo huấn:

“Cả chỉ biết gây chuyện, chẳng lẽ con không thể giống như Tiểu Nhu an phận một tí? Còn không mau cút đi, vẫn chưa đủ mất mặt sao?”

Nếu biết lời xin lỗi lại hóa thành như vậy, Mẫn Chí Hải tuyệt đối sẽ không cho hai mẹ con Mẫn Tiệp tới, bây giờ hối hận cũng đã muộn, ông cũng chỉ còn cách bảo mẹ con Mẫn Tiệp mau mau rời khỏi Lục gia.

“Mẫn Nhu, mày cũng đừng nên quá đáng”

Mẫn Tiệp cuối cùng không còn giữ được tỉnh táo, hơn nữa Mẫn Chí Hải cũng không đứng về phía cô ta, bị Mẫn Nhu cười giễu cợt không thể chịu đựng được. Cô ta chạy ngay đến trước mặt Mẫn Nhu, gương mặt méo mó tức giận, không quan tâm tiếng Mẫn Chí Hải quát lên kêu ngừng lại, vung cánh tay lên.

“Bốp”

Tiếng tát tai vang lên rất rõ trong phòng, tay Mẫn Tiệp vẫn chưa rơi xuống đã bị Mẫn Nhu chop được, bên má trái Mẫn Tiệp cũng xuất hiện dấu tay.

Mẫn Nhu cười lạnh nhìn vẻ sững sốt của Mẫn Tiệp, đẩy mạnh tay Mẫn Tiệp ra, hờ hững nhìn cô ta lảo đảo lui ra sau.

“Cái tát này tôi sớm đã phải trả lại cho chị. Lúc trước chị hãm hại tôi giết chết con chị, Kỷ Mạch Hằng đánh tôi một bạt tai, tôi vẫn nhớ kỹ trong lòng”

Cuộc chiến của hai người đã trở nên căng thẳng. Hồng Lam cũng không lách mình xua nịnh, vẻ mặt lo lắng đỡ lấy Mẫn Tiệp đang ngã ra sau, ánh mắt lên án nhìn Mẫn Nhu:

“Tao đến thành tâm xin lỗi mày, dù mày không nhận lời xin lỗi cũng không sao. Nhưng sao mày có thể đánh người, mày như vậy hình như hơi khinh người quá”

Tiếp nhận câu hỏi với lý lẽ chính đáng của Hồng Lam, sắc mặt Mẫn Nhu cũng căng thẳng, lạnh giọng phản bác:

“Xem ra Hồng Lam phu nhân vẫn chưa hiểu rõ hoàn cảnh. Là con bà ra tay trước, tôi chỉ là tự vệ không thể không đánh lại. Mà cái bà gọi là thành tâm xin lỗi tôi chính là đồng tà thuật ác độc này sao, tôi nghĩ cho dù là ai cũng không thích món quà xin lỗi này đâu”

“Cha, nếu cha còn coi con là con gái cha, xin cha hãy đưa hai người họ về đi, đừng quấy rầy cuộc sống yên bình của con”

“Làm loạn bên ngoài còn chưa đủ, còn dám tới đây giương oai sao?”

Tiếng bà Lục nghiêm nghị trách cứ cất lên, Mẫn Nhu quay đầu thấy bà Lục mặc đồ công sở, gương mặt thanh nhã tỏ vẻ không vui. Ánh mắt quét sang người Mẫn Tiệp, bước chân đi vào phòng khách/

Bà Lục kéo tay Mẫn Nhu, cẩn thận quan sát cô, Đậu Đậu thấy bà Lục tới liền ôm chân bà Lục tố cáo:

“Bà nội, vừa rồi cái cô xấu xa đó muốn đánh mẹ, còn túm tóc mẹ nữa”

Bà Lục nghe xong sắc mặt cũng sa sầm, ánh mắt nhìn sang vẻ khản trương của Mẫn Tiệp:

“Xem ra cha mẹ cô không dạy dỗ cô tốt, tới nhà người khác làm khách ngay cả chút lễ nghĩa căn bản cũng không hiểu”

Mẫn Tiệp đang muốn mở miệng giải thích bà Lục lại quay phắt người đi, đối mặt với vẻ mặt bất thiện của Hồng Lam, nghiêm nghị hạ giọng đuổi khách:

“Phu nhân Hồng Lam, nếu hôm nay bà mang con gái tới đây đã gây chuyện thì không còn gì để nói nữa, bây giờ các người đưa con gái về nhà mà dạy dỗ cho tốt, Lục gia không hoan nghênh các người”

Mẫn Nhu nhìn ánh mắt sắc bén của bà Lục khiến cô không khỏi chặc lưỡi hít hà, bà Lục là đang bao che cô, nhìn hoàn cảnh bây giờ xem ra bà Lục không chừa chút mặt mũi nào cho Hồng Lam.

“Ông thông gia, nếu ông tới thăm Tiểu Nhu, người làm mẹ chồng như tôi không có gì để nói, nếu ông tới mang theo đám người phiền phức để chọc giận Mẫn Nhu thì tôi cũng không thể ngồi yên cho qua”

Mẫn Chí Hải bị bà Lục nói, trong lòng hổ thẹn, đi tới bên cạnh hai mẹ con Mẫn Tiệp, ánh mắt tràn trề đau lòng và thất vọng.

“Xem ra là do tôi quá tin tưởng hai người, nghĩ các người thật tâm hối cải. Từ bây giờ, tôi phải về nhà suy nghĩ thật cẩn thận, mấy năm qua là tôi quá dễ dãi với hai người đúng không”

Vẻ lạnh lùng quật cường trên mặt Mẫn Chí Hải chứng tỏ ông đã mệt mỏi, ông xoay người tỏ vẻ xin lỗi bà Lục, áy náy nhìn Mẫn Nhu, sau đó ông dứt khoát rời đi, đối với hai mẹ con ồn ào dù ông có muốn quần cũng không có sức mà quần.

“Cha à”

“Chí Hải..”

Mẫn Tiệp và Hồng Lam thấy Mẫn Chí Hải thật sự giận bỏ đi, trong lòng cũng nóng nẩy, Hồng Lam cầm lấy túi xách đuổi theo, Mẫn Tiệp cũng vội vàng nhặt túi xách cùng đồ đạc rơi trên đất, tính đi thì Mẫn Nhu ngăn lại.

“Mày còn muốn thế nào nữa đây?”

Mẫn Tiệp sững nửa bên mặt nhìn Mẫn Nhu ngăn cản đường cô ta mà giận đến đỏ mắt, không hiểu Mẫn Nhu tính làm gì.

“Đem mấy cọng tóc kia giao ra”

“Tại sao!”

Mẫn Tiệp vệt chết cứng mồm, siết chặt túi, Mẫn Nhu đi tới gần thêm một bước, nghiêm nghị quan sát ánh mắt trốn tránh của Mẫn Tiệp, tính uy hiếp nói thì bị một giọng nam trầm thấp mát lạnh vượt lên trước.

“Vì đây là Lục gia”

71. Chương 72

Sắc mặt Mẫn Tiệp đại biến nhìn về phía cửa. Lục Thiếu Phàm đang cầm cặp tài liệu, gương mặt lãnh túc căng cứng, nhìn thẳng về phía Mẫn Tiệp.

“Mẫn tiểu thư cũng không cần giao ra có thể mang theo nó rời đi. Nhưng khi cô vừa rời khỏi gian phòng này, tôi sẽ báo cảnh sát có trộm vào nhà dân phi pháp, để chuyện này cho cảnh sát xử lý”

Giọng Lục Thiếu Phàm réo rắt, thái độ rộng rãi tùy ý nhưng nếu quan sát cẩn thận có thể thấy bên ngoài mặt tuy ôn hòa lễ độ bên trong lại lạnh lùng.

Mẫn Tiệp nhìn ánh mắt chết cứng không đùa của Lục Thiếu Phàm, sắc mặt tái đi giận lên nói:

“Không phải chỉ là một sợi tóc thôi sao, Lục Thiếu Phàm, anh có cần phải làm tới mức đánh nhau không!”

“cần hay không không quan trọng, Mẫn tiểu thư có thể thử xem, không phải sao?”

Hai mắt Lục Thiếu Phàm lấp lánh nụ cười để cặp tài liệu xuống. Anh móc di động từ trong túi quần ra, vuốt nhẹ những con số trên màn hình, tuy cười mà khiến người rét run.

“Mẫn tiểu thư luôn coi lời khuyên của người khác như gió bên tai, đó không phải thói quen tốt đâu”

Lục Thiếu Phàm híp đôi mắt đen, lấp lánh lóe trên người, đôi môi mỏng nói xong những chữ cuối tỏ vẻ không vui mím chặt. Mẫn Nhu biết Lục Thiếu Phàm không vui, cúi người nhặt túm tóc mà Đậu Đậu vứt lúc này, đi tới bên cạnh Lục Thiếu Phàm, khoác vào tay anh.

“Chị không giao cũng không sao, dù sao chúng tôi cũng sẽ trả lễ, chị lấy tôi một cọng tôi lấy lại chị một túm, tính đi tính lại vẫn là tôi lời”

Mẫn Nhu đứng đưa mấy cọng tóc rối trong tay, tựa sát vào Lục Thiếu Phàm hảo tâm nhắc nhở Mẫn Tiệp.

Với tính tình đa nghi của Mẫn Tiệp, cô ta nghe Mẫn Nhu nói thế chắc chắn lo lắng Mẫn Nhu cũng lấy bùa chú ra đối phó cô ra. So với việc muốn hại Mẫn Nhu, mạng cô ta còn quý hơn nhiều.

Lục Thiếu Phàm thấy Mẫn Nhu dựa vào liên vòng tay ôm Mẫn Nhu, ánh mắt nhu hòa nhìn về mặt hơi giận của cô, không để ý tới Mẫn Tiệp, đưa tay xoa nhẹ gương mặt căng thẳng của cô, nhẹ giọng dỗ dành Mẫn Nhu:

“Sao mặt lại căng thẳng thế kia, cười một cái để chồng em sau một ngày làm việc cũng thấy vui a”

Mẫn Nhu nhìn nhìn thái độ dễ dàng của Lục Thiếu Phàm, môi cong lên, sau khi cô ở bên Lục Thiếu Phàm, cơn giận cũng hạ bớt, tâm trạng bình tĩnh lại.

Mẫn Nhu cầm bàn tay to của Lục Thiếu Phàm áp lên mặt cô, môi cười như có như không, cô thu lại nụ cười nhìn về phía Mẫn Tiệp:

“Suy nghĩ sao rồi? Nếu chị vẫn chưa giao ra thì mau đi đi”

Mẫn Tiệp thấy Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm thân mật với nhau không coi ai ra gì, trong lòng oán hận và ghen tỵ, hai tay nắm chặt thành quả đấm từ từ buông ra, cọng tóc của Mẫn Nhu bị cô ta vứt trên đất, cô ta nhìn Mẫn Nhu nói:

“Trả tóc lại cho tao”

Mẫn Tiệp cẩn thận nhặt sạch hết tóc của mình, tay cầm túi liếc nhìn Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, bực bội muốn bỏ đi lại bị Lục Thiếu Phàm ngăn lại:

“Mẫn tiểu thư, cô làm chuyện sai chẳng lẽ không nên nói xin lỗi sao?”

Lục Thiếu Phàm ôn hòa đề nghị nhưng cảm giác mang tới là không được cự tuyệt. Lúc anh ôm Mẫn Nhu thì lại dịu dàng bảo vệ quá mức, khi đối diện với Mẫn Tiệp thì lại trở thành con người cực đoan nghiêm nghị.

Mẫn Tiệp xoay người nhìn Lục Thiếu Phàm, cười mỉa mai:

“Lục Thiếu Phàm, anh quả thật là con chó trung thành. Người phụ nữ bên cạnh, anh nên nhìn cho kỹ, hôn nhân không có tình yêu sẽ không chịu được sự phá hoại của người yêu cũ đâu!”

Mẫn Nhu bị những lời của Mẫn Tiệp làm cho nổi giận, cái gì mà con chó trung thành, hôn nhân không có tình yêu. Cô ta căn bản không hiểu tình cảm giữa cô và Lục Thiếu Phàm, có tư cách gì mà đứng đây phán xét.

Trước kia, cô ta ở trước mặt Kỷ Mạch Hằng đảo lộn thị phu, bây giờ đứng trước mặt Lục Thiếu Phàm lại bóp méo sự thật. Mẫn Tiệp này chọn tam thông suốt bốn hành vị thực khiến người ta phát điên, nếu không phải cô đang ngại mình mang thai, cô chỉ sợ bản thân sẽ công lên tát cô ta.

Lúc đưa mắt nhìn, Mẫn Nhu thấy gương mặt không hề dễ nhìn của bà Lục, cô vòng chặt tay Lục Thiếu Phàm, muốn mang đến sự tin tưởng cho Lục Thiếu Phàm, lạnh lùng đối mặt chế giễu nhìn Mẫn Tiệp, nghiêm túc đáp:

“Mẫn Tiệp, chị không cần coi ai cũng xấu xa như chị. Cho đến hôm nay, người tôi yêu là Lục Thiếu Phàm, người đàn ông bên cạnh tôi cho dù anh ấy chỉ còn lại hai bàn tay trắng tôi cũng sẽ không ích kỷ viện cớ mà bỏ đi. Lúc anh ấy có quyền có thể trở lại mà tổn tâm tổn sức quay về bên cạnh anh ấy. Một mặt nói yêu anh ấy, mặt khác lại mang thai con người khác”

Những lời này của Mẫn Nhu thật độc ác, sắc mặt của Mẫn Tiệp tái nhợt kinh hoàng cắn chặt môi, còn tính bôi bác Mẫn Nhu thì Lục Thiếu Phàm đã không cho cô ta cơ hội.

“Trốn trong góc nhà có một người phụ nữ ác độc giỏi ngụy trang nhưng cũng có được một người vợ hiền, cho dù có làm con chó trung thành thì đã sao. Tôi rất thích cảm giác hạnh phúc này, đáng tiếc Mẫn tiểu thư và hôn phu của cô xem ra mãi mãi không thể đến được với nhau.”

Lục Thiếu Phàm uyển chuyển nói nhưng hàm ý lại châm chọc nói móc, so với những câu chữ thẳng của Mẫn Nhu cũng không kém hơn là bao.

“Vậy tôi chúc hai người được như mong ước, hạnh phúc cả đời”

Mẫn Tiệp cắn răng nghiêng lợi chúc phúc, càng khiến nó giống như một lời nguyện rửa ác độc, Mẫn Nhu nhú mày, nhìn bóng Mẫn Tiệp tức giận bỏ đi. Trong lòng đang cảm thấy bình an lại sinh ra cảm giác bất an, Lục Thiếu Phàm nắm chặt bàn tay nhỏ của cô.

“Vì một người không liên quan mà giận thì không đáng, anh sẽ nói với cảnh vệ, sau này thấy cô ta thì thả chó ra là được”

Mẫn Nhu rung động hai mắt nhìn Lục Thiếu Phàm mỉm cười, ánh mắt sùng nịnh. Mối cô cong lên, ôm chặt Lục Thiếu Phàm làm nũng, đề nghị nói:

“Phải thả con chó to nhất, còn nữa phải đóng chặt cửa lại”

Bàn tay to của Lục Thiếu Phàm xoa đầu cô, tiếng cười khê quanh quẩn bên tai, sau đó bóp lấy đầu mũi, giữ vai cô đi về phía nhà bếp:

“Sứ mệnh hoàn thành, phu nhân của anh!”

Đi sau lưng hai người, bà Lục ôm Đậu Đậu nhìn hai người ân ân ái ái, thở dài đi theo. Nhìn trên bàn đầy thức ăn thì dì Mai đã giải thích, bà liền khôi phục vẻ hòa ái hiền lành, không quên quay sang Mẫn Nhu nói:

“Tiểu Nhu, mẹ cũng chưa kịp chuẩn bị gì cả, chỉ biết chúc con sinh nhật vui vẻ”

Đậu Đậu đang nhai cơm, đôi mắt to nhanh như chớp đảo một vòng, hai bàn tay nhỏ để bên cạnh bằng, kéo cao cổ họng nói với Mẫn Nhu:

“Mẹ sinh nhật vui vẻ ạ”

Mẫn Nhu cười vui vẻ, nheo hai bên má đầy thịt của Đậu Đậu, ngồi xuống cùng mọi người chuẩn bị ăn, nhận ra ánh mắt dịu dàng kể bên, Mẫn Nhu cố gắng né tránh, trên mặt cười thản nhiên.

“Anh ăn cơm đi”

Cô không phải người thích bày vẽ, sẽ không yêu cầu những người trên bàn cô này làm chút gì dùm cô, như thế cô sẽ cảm thấy bữa cơm này làm có đáng hay không. Thay vì tổ chức tiệc tùng, mọi người trong nhà quay quần bên bàn ăn mới là món quá sinh nhật cô thích nhất.

Khóe mắt cô liếc nhìn về vị trí chủ tọa còn trống, Mẫn Nhu hơi có chút tiếc nuối, công việc gia gia bận rộn đã lâu không về Lục gia, nếu có ở đây thì tốt quá/

“Ha ha, nghe nói hôm nay sinh nhật con dâu Thiếu Phàm, ông cùng Lục lão đầu đến ăn cơm đây”

Tiếng cười sang sảng vang lên. Bàn cơm vẫn còn chưa động đũa, tất cả đều quay về phía nơi phát ra tiếng, chỉ thấy Lục Tranh Vành quần trang phẳng phiu xuất hiện ở sảnh, bên cạnh ông là một ông già trạc tuổi.

Mẫn Nhu nhìn Lục Thiếu Phàm hỏi xem là ai, cô nghi ngờ thân phận của ông ấy, hơn nữa, làm sao biết hôm nay sinh nhật cô, cái ngày mà ngay cả bản thân cô còn không nhớ cách đây vài giờ.

Lục Thiếu Phàm cong môi, không trả lời Mẫn Nhu. Anh lễ phép đứng dậy rời khỏi chỗ, nghênh đón hai người Lục Tranh Vành.

“Chú Thẩm và Gia gia tới đúng lúc quá. Tối nay, Tiểu Nhu tự tay làm đồ ăn, mọi người vẫn chưa kịp dùng bữa, ngồi xuống trước đi ạ”

Thấy hai vị trưởng bối tới gần, Mẫn Nhu lập tức đứng dậy theo Bà Lục, Lục Thiếu Phàm kéo ghế nghênh đón hai vị, còn cô lễ phép gọi.

“Chào gia gia, chào Thẩm Gia gia”

So với Lục Tranh Vành quần uy khí phách, ông Thẩm nhìn qua mạch vẫn không ít, mang theo mắt kính lão, tinh thần phần chấn cười ha ha, ánh mắt tinh nhuệ nhìn Mẫn Nhu lễ phép chào, gật đầu cười khen:

“Lục lão đầu, cháu dâu này của ông cao thật, thượng phòng hạ bếp, cô gái tốt như vậy bây giờ rất hiếm”

Nụ cười trên mặt Lục Thiếu Phàm càng sâu, dường như hưởng thụ lời khen của ông Thẩm dành cho vợ mình. Khi Lục Tranh Vành và ông Thẩm ngồi xuống, Lục Thiếu Phàm cũng kéo Mẫn Nhu tới chỗ ngồi, không quên khen ngược lại.

“Tấn Hàm tuần tú lịch sự, đến lúc đó cháu tin ông Thẩm cũng tìm được một người con dâu tốt như vậy”

Ông Thắm vui vẻ gật gù, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn Mẫn Nhu. Mặt tỏ ra hài lòng, tự hồ Mẫn Nhu là con dâu Thắm gia, nhận ra điều này khiến một người tỏ vẻ không vui.

Lục Tranh Vành cầm lấy đôi đũa di Mai đưa tới, gấp thức ăn bỏ vào miệng, nhìn ông Thắm, hừ nói:

“Cháu dâu tôi là tốt nhất, Thắm lão đầu ông cũng đừng suy nghĩ quá, chắc chắn nhà của ông không lý tưởng để tìm được một cô con dâu tốt”

Ông Thắm nghe Lục Tranh Vành khích bác nói, gương mặt đang tùm tùm cười liền hạ nhiệt. Ông ta bắt mắt nhìn về đặc ý của Lục Tranh Vành, đem mọi sự chú ý dời sang Mẫn Nhu:

“Nghe Lục lão đầu nói, vợ Thiệu Phàm mang thai còn là sinh đôi phải không?”

Mẫn Nhu xem ra cũng hiểu tính tình nham hiểm của Thắm Tấn Hàm là di truyền từ ai, nghe ông Thắm ôn hòa cười hỏi cô lại cảm thấy bản thân đang bị đưa vào bẫy, cảm giác hết sức bất thường.

“Trong đại viên, mấy cô gái trẻ tuổi cũng không nhiều, vợ Thiệu Phàm có thể gọi bạn bè tới đây nói chuyện. Nếu ở nhà cháu không tiện có thể qua nhà ông, dù sao phòng trống cũng chỉ để trống..”

Mẫn Nhu đang gấp thức ăn liền để tuốt, hai mắt ngược lên nhìn ánh mắt sáng của ông Thắm. Về mặt chân thành tha thiết, trong đầu giật mình bừng tỉnh hiểu ra, coi như cũng hiểu ra ý của ông Thắm.

Mím môi cười một tiếng, Mẫn Nhu lễ phép đồng ý: “Thắm gia gia yên tâm, ngày mai cháu sẽ gọi Kỷ Nguyệt Hân tới chơi, Thắm gia gia nói lời phải giữ lời đấy ạ”

“Không phải gọi Chân Ni sao?”

72. Chương 73

Ông Thắm giật mình phát hiện mình lỡ lời, thấy mọi người đều nhìn, ông xấu hổ lúng túng. Lục Tranh Vành vẫn không quên ném đá xuống giếng:

“Thắm lão đầu, tôi nghe nói cháu trai ông mang theo bọc hành lý lớn hạ trại đóng quân ở nhà đối phương, đến giờ vẫn chưa có tin tức gì, có thể biết năng lực của cháu ông cũng có hạn”

Mẫn Nhu nghe tin Thắm Tấn Hàm đã đánh tới bên trong thì kinh ngạc ngẩng đầu, cô quay sang nhìn về mặt cười tựa có tựa không của Lục Thiệu Phàm, tay gấp đũa để cà chua vào chén cô, rồi nhìn Ông Thắm nói:

“Kháng chiến chống Nhật suốt tám năm cũng kết thúc, chuyện của Tấn Hàm suốt mười tám năm qua cũng do chú Thắm xử lý cả”

Lục Thiệu Phàm thoải mái trêu chọc lại, gương mặt ông Thắm liền đượm vẻ bi ai, ánh mắt nhìn Mẫn Nhu, hối hận nói:

“Vợ Thiệu Phàm à, cháu xem như thông cảm cho ông già này, ở trước mặt bạn cháu, cháu giúp Tấn Hàm nói vài câu, Tấn Hàm mà không kết hôn sinh con, cho dù ông có trốn vào quan tài cũng sẽ không thể nhắm mắt”

Mẫn Nhu buồn cười, khi cô nhìn vào đôi mắt khẩn thiết của ông Thắm thì có một cảm giác nghèn nghẹn, liền gật đầu đáp ứng:

“Thắm gia gia cứ yên tâm, lần này cháu sẽ nói vài lời với Chân Ni”

Bà Lục nghe mọi người chỉ lo nói chuyện phiếm, khi di Mai bưng canh lên liền giục nói:

“Ba, chú Thắm, có gì thì đợi lát nữa nói, ăn cơm đi, nếu không đồ ăn đều nguội cả”

Lục Tranh Vành nhướng lông mày hoa râm, nhìn những món ngon trên bàn hài lòng tán thưởng:

“Có cháu dâu thật là tốt, người nào không có cháu dâu chính là trời phạt a...”

Hai mắt Mẫn Nhu giật giật, Lục gia gia tranh cường háo thắng luôn tận dụng mọi cách, chỉ cần có cơ hội thì liền chen ép ông Thắm. Ông Thắm cũng không giận, trước vẻ mặt đặc ý của Lục Tranh Vành ông chỉ

cười ôn hòa nói chuyện bình thường cùng Mẫn Nhu, nội dung dĩ nhiên là đưa cháu dâu chưa vào cửa nhà ông.

Ông Thẩm hỏi nhưng Mẫn Nhu không hề cảm thấy phiền hà, nhất nhất đáp lại. Cô cũng chỉ nói Chân Ni thích gì, ghét gì, người chồng lý tưởng thế nào, còn gia thế và bối cảnh cô không nói nhiều, với một người thông minh như ông Thẩm đây chắc cũng đã điều tra rõ ràng.

Một bữa cơm, ngoại trừ hai ông già tranh cãi tất cả đều vui vẻ thuận hòa. Mẫn Nhu vừa ăn xong miếng cơm cuối cùng thì điện thoại trong túi liền kêu, cô vội vã đứng dậy xin lỗi đi vào một góc nghe điện thoại.

Bà Lục nhìn thấy Mẫn Nhu rời đi, quay đầu thì thấy ánh mắt ôn hòa của Lục Thiếu Phàm vẫn dõi theo cô. Sau khi Lục Tranh Vành và ông Thẩm vào phòng khách, bà hạ giọng nói:

“Mẹ không biết hôm nay sinh nhật Tiểu Nhu thì thôi, tại sao con cũng không nhớ, ít nhất nên mua cho Tiểu Nhu bó hoa chứ”

Lục Thiếu Phàm cười tươi đặt đĩa xuống, tay xoa nhẹ Đậu Đậu đang liếm ngón tay, ngược mắt nhìn bà Lục nói:

“Mẹ, lát nữa con và Tiểu Nhu sẽ ra ngoài một chuyến”

Lục Thiếu Phàm cao to ngồi thẳng trên ghế, gương mặt anh tuần nở nụ cười mang theo phần tự tin khiến sắc mặt trách móc của bà Lục cũng dịu đi, bà đón lấy Đậu Đậu từ tay Lục Thiếu Phàm, không quên dặn dò.

“Con dẫn Tiểu Nhu đi qua mấy khu mua sắm xem con bé thích gì thì mua làm quà, phụ nữ mang thai cảm xúc không ổn định, con phải chiều Tiểu Nhu biết không?”

“Con sẽ chú ý”

Ánh mắt lưu động, đôi mắt thâm thúy của Lục Thiếu Phàm trở nên mềm mại khi nhìn Mẫn Nhu đang đứng cạnh cửa. Anh đẩy lui ghế, ưu nhã đứng dậy, cầm áo khoác đang treo trên giá đi về phía chỗ Mẫn Nhu đang nghe điện thoại, môi nở nụ cười tươi sáng.

Mẫn Nhu vừa mở điện thoại, bên tai đã nghe tiếng chúc mừng “Sinh nhật vui vẻ”, cô ngẩn người ra, gương mặt đầy vẻ sung sướng, đáp:

“Cám ơn cậu Chân Ni”

Đúng là cuộc điện thoại do Chân Ni gọi tới, tuy ông Thẩm ngàn dặn vạn dặn cô, nhưng tối nay Mẫn Nhu không muốn tra xét Chân Ni, cô tính gọi Chân Ni ngày mai tới chơi với cô thì bên đầu dây kia vọng lại tiếng đàn ông.

“Ni Ni, mẹ anh kêu em ra ăn cơm”

“Tôi nói lại lần nữa, đó là mẹ tôi, không phải mẹ anh”

Chân Ni cắn răng nghiêng lợi nói, gương mặt lúc này chắc cũng đầy lửa giận, cô còn tưởng tượng ra con người ưỡn mặt kêu mẹ anh đang cười hì hì ứng phó với thái độ trừng mắt dựng râu của Chân Ni. Mẫn Nhu nở nụ cười không ra tiếng, xem ra, khoảng cách tám năm kháng chiến thắng lợi không còn xa.

“Ni Ni, anh vừa sửa xong nhà tắm, có phải em nên sửa cho anh không?”

“Thẩm Tấn Hàm, anh mau cút ra khỏi phòng tôi”

Bên trong ống nghe, cô nghe tiếng vật nặng nện vào cửa. Mẫn Nhu nhú mày, đặt điện thoại xa ra còn có thể nghe tiếng Thẩm Tấn Hàm lưu manh đang cải chính:

“Anh cũng nhắc lại lần nữa, đây là phòng của chúng ta, không phải của mình em”

“A! Thẩm Tấn Hàm anh là tên lưu manh chết tiệt”

Âm thanh rầm rắc động võ vang lên không ngừng, Mẫn Nhu nghe âm thanh hỗn loạn bên kia liền lắc đầu, cười cảm thán ngắt điện thoại, lúc quay lại liền đụng vào ngực người đứng sau lưng.

Người thấy mùi hương bạc hà dịu nhẹ, Mẫn Nhu vòng tay ôm Lục Thiếu Phàm, gương mặt tươi cười, ngẩng đầu quan sát gương mặt sạch sẽ của anh dưới ánh đèn:

“Vào thôi”

Mẫn Nhu tính đi vào trong thì bị Lục Thiếu Phàm kéo lại. Cô khó hiểu quay đầu lại, đập vào mắt là đôi mắt đen dịu dàng của Lục Thiếu Phàm, đôi mắt trầm tĩnh lại đầy luồng sáng khiến cô sửng sốt. Trong lòng cảm thấy ngọt ngào và vui vẻ, khóe miệng cong lên, vòng tay qua tay anh.

“Muốn chúc em sinh nhật vui vẻ sao? Bây giờ chỉ có hai chúng ta, anh không cần ngại, nói đi”

Mẫn Nhu cười khúc khích, dùng khuỷu tay huých nhẹ vào hông Lục Thiếu Phàm, ra vẻ ngại ngùng nháy mắt nhìn anh. Cô lắc lắc cánh tay Lục Thiếu Phàm, muốn thúc giục lại thấy ánh mắt Lục Thiếu Phàm nhìn cô vô cùng chăm chú, cô thôi làm nũng im lặng đứng dựa vào bên cạnh anh, môi nở nụ cười hạnh phúc.

Trước lực ảnh hưởng của cô, chẳng lẽ Lục Thiếu Phàm đã luyện tới mức vô thắng thắng hữu thanh sao/

Mẫn Nhu nhắm mắt, quên mình còn đứng ở cửa cứ như vậy tựa vào lòng Lục Thiếu Phàm. Mãi đến khi có một chiếc áo lông để lên vai, ngón tay thon dài chỉnh sửa lại tóc giúp cô, Mẫn Nhu mới đứng thẳng người, cô nhìn qua vai Lục Thiếu Phàm thấy dì Mai đang cười đi vào nhà.

“Mau mặc áo vào đi, anh đưa em đi tới một nơi”

Lục Thiếu Phàm nắm chặt tay cô, đưa cô đi tới gara, Mẫn Nhu vẫn còn ngỡ ngẩn cả người vừa đuổi theo cho kịp Lục Thiếu Phàm vừa hỏi:

“Trời đã tối thế này chúng ta còn đi đâu? Nếu anh muốn mua quà cho em thì không cần đâu, với em mà nói, món quà tốt nhất là anh ở bên cạnh em”

Lục Thiếu Phàm khẽ khựng lại khiến Mẫn Nhu thẳng gấp. Dưới ánh trăng sáng, anh nghiêng người, cầm thật chặt mười ngón tay cô, gương mặt cúi xuống nhìn gương mặt dễ dàng thỏa mãn của cô, khóe miệng cong lên cười vui sướng.

“Trước khi lấy anh làm quà cho em, anh muốn gói mình lại trước”

Bàn tay to bất ngờ bóp nhẹ mũi cô, dịu dàng nhéo nhẹ. Ánh mắt ôn hòa nhu cười chậm rãi đảo qua gương mặt xinh xắn, chiếc mũi thanh tú, dừng lại trên môi cô, cúi người, nhẹ nhàng in môi mình lên môi cô.

Nụ hôn nhẹ nhàng không hề mãnh liệt nhưng lại trấn an được cô. Cô ngồi vào xe, nhìn bóng người cao lớn của Lục Thiếu Phàm bên ngoài xe, trong lòng Mẫn Nhu đối với món quà đóng gói Lục Thiếu Phàm rất mong chờ.

Xe ra khỏi cửa, tốc độ khi lái vào đường cũng tăng nhanh. Mẫn Nhu nhìn những tòa nhà trôi dần đi bên ngoài cửa sổ, cảnh tượng xa hoa trụy lạc xa dần. Mẫn Nhu không nhận được tỏ mò quay đầu hướng Lục Thiếu Phàm hỏi:

“Anh tiết lộ một chút được không, coi như tránh để em bị xóc?”

“Bí mật!”

Lục Thiếu Phàm nhìn thẳng phía trước, tay giữ bánh lái đối với sự thương lượng của Mẫn Nhu chỉ đáp lại hai chữ. Khi gặp đèn đỏ, xe dừng lại, ánh mắt anh đảo qua nhìn cô, tay xoa đỉnh đầu cô.

“Em ngủ đi, khi nào tới anh sẽ gọi em”

Mẫn Nhu nhìn nụ cười bí hiểm của Lục Thiếu Phàm, biết chắc anh không chịu nói liền thất vọng tựa người vào ghế. Khi xe bắt đầu chạy thì cô cũng nhắm hai mắt lại.

Chiếc xe thể thao chậm rãi đi nhanh, thẳng gấp. Mẫn Nhu tựa vào ghế nhắm mắt ngủ say, không thấy một chiếc Mercedes lướt qua. Nếu là trước, với giác quan thứ sáu nhạy bén chắc cô đã mở mắt nhìn ra bên ngoài xe, nhưng chuyện muốn và làm là hai chuyện khác nhau.

Bên trong không khí ấm áp, Mẫn Nhu mơ màng ngủ ngủ, ý thức trôi giữa hiện thực và giấc mơ. Khi trên mặt cảm giác có ai đó chạm vào, Mẫn Nhu liền mở mắt, hai mắt phản xạ hình ảnh Lục Thiếu Phàm

Cô dụi mắt còn lim dim, chống tay lên ghế ngồi thẳng dậy nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

“Tối rồi, xuống xe thôi”

Ngón tay trắng vuốt nhẹ tóc cô, anh bước xuống xe trước, Mẫn Nhu nhìn màn đêm tối đen bên ngoài cũng chậm chậm mở cửa xe đi ra.

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua, dù cô mặc áo lông nhưng vẫn không nhin được rung lên. Theo ánh trăng, cô loáng thoáng nhận ra đây là khu dân cư, chỉ là không có gia đình nào mở đèn, chỉ có đêm tối rét lạnh.

Nhìn bầu trời đêm yên tĩnh, Mẫn Nhu cảm thấy Lục Thiếu Phàm tới gần. Bàn tay ấm áp của anh đặt lên trước mắt cô, che đi ánh sáng.

“Nhắm mắt lại, bắt đầu đếm ngược mười giây”

Mẫn Nhu bật cười, muốn nói Lục Thiếu Phàm thật sự là rắc rối, nhưng miệng lại chịu theo ý anh đọc chuỗi dãy số. Đếm ngược từ mười đến một, khi tay anh rời đi, cô không mở mắt ra.

“Bốn, ba, hai... một”

Mẫn Nhu mở to mắt, những ngọn đèn sáng rực bao phủ lấy cô giữa bóng tối, giống như tất cả các ngôi sao đều bừng sáng trong màn đêm. Ba dãy nhà 23 tầng lầu song song sừng sững tất cả ánh đèn bên trong cửa sổ đều bật sáng, cô có thể nhìn thấy hai chữ – “Happy birthday”

Kinh ngạc đi qua, Mẫn Nhu vừa cảm động vừa hạnh phúc, đây chính là món quà Lục Thiếu Phàm chuẩn bị sao?

“Lục Thiếu Phàm, chiều này cũ quá rồi!”

Mẫn Nhu nở nụ cười ngọt ngào, quay đầu nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cô từ nãy giờ nhưng không thấy đâu. Tâm trạng lo lắng, nụ cười thu lại quay nhìn khắp mọi nơi tìm kiếm Lục Thiếu Phàm, vừa xoay người sang thì thấy Lục Thiếu Phàm từ đuôi xe chậm rãi bước ra, trong tay anh là bó hoa hồng rất lớn.

73. Chương 74

Những bông hoa hồng xinh đẹp như bóng đêm đang giện lên phóng ra những ngọn lửa sáng, mùi hoa thơm ngọt ngào theo Lục Thiếu Phàm tới gần bao bọc lấy xung quanh cô. Dáng người thon dài mặc bộ tây phục màu đen, tay cầm bó hoa lớn. Dưới ánh đèn, Lục Thiếu Phàm khẽ mỉm cười để lộ hàm răng trắng, độ cong của môi lại hoàn mỹ khiến cho bề ngoài anh tuần nho nhã càng thêm hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Lục Thiếu Phàm vẫn là Lục Thiếu Phàm, chỉ là ở trong mắt cô, tối nay anh lại như vị thần cao lớn, sự ưu nhã quan tâm của anh chiếm cứ đầu óc cô, khiến tâm trạng ảm đạm của cô đều biến mất không còn sót lại chút nào.

Dưới ánh đèn sáng ngời, Mẫn Nhu có thể thấy rõ gương mặt anh tuần cười tươi. Khi anh cầm bó hoa hồng hướng về phía cô, trong lòng cô chấn động, trái tim như nứt ra tạo thành khe hẹp nhỏ, thứ đổ vào chính là sự dịu dàng và cưng chiều của anh.

“Sinh nhật vui vẻ”

Giọng nói êm ái bay vào không khí, bốn mắt nhìn nhau. Khi cô nhìn vào đôi mắt đen của anh, cô chậm rãi cong môi, nhận lấy bó hoa.

“Cám ơn anh”

Cám ơn anh đã ở bên em, cám ơn anh đã tin em, cám ơn anh... vì anh đã yêu em

Cô dùng tay vuốt nhẹ những cánh hoa mềm mại, nhìn những ánh đèn trên lầu vẫn chưa tắt đi. Lúc này, Mẫn Nhu cảm thấy, cô là người hạnh phúc nhất trên thế giới vì có Lục Thiếu Phàm, vì anh đã cho cô tình cảm chân thành mà suốt 24 năm qua cô chưa từng có.

Tòa nhà có hai mươi ba lầu, mỗi tầng đều có một cửa sổ, cô cầm chặt bó hoa, quay đầu quan sát ánh mắt Lục Thiếu Phàm, không chỉ cảm động mà còn xót xa.

Loại cảm giác đó như vào đêm khi cô vừa từ lễ trao giải trở về bên Hollywood. Anh như người trên trời giáng xuống xuất hiện ngay cửa phòng cô, vẻ mặt mệt mỏi nhưng nụ cười lại ôn hòa. Anh nói với cô “anh hơi mệt”, khi đó cô vẫn chưa đưa ra quyết định nhưng nó lại liều thuốc an thần hữu hiệu.

Nhớ lại những kí ức giữa hai người, trong mắt Mẫn Nhu sáng rực lên, có thể lúc đó Lục Thiếu Phàm đã lặng lẽ bước vào thế giới của cô?

“Đi ăn bánh kem thôi”

Để mặc anh dẫn cô đi, bước chân nhẹ nhàng đi về một phía, cốp xe đẩy lên, đã sớm chuẩn bị hai chiếc bánh kem Tiramisu rất khéo léo, mùi chocolate nồng đậm quanh quần bên mũi, hấp dẫn cô đưa tay cầm lấy.

Cầm chiếc bánh nhỏ trong tay, Mẫn Nhu cảm thấy, nó còn hơn cả những chiếc bánh kem nhiều tầng xa hoa, ít nhất nó khiến cô cảm thấy rất vui.

Cẩn thận bưng chiếc bánh ngọt mềm mại, giống như đang cầm trái tim của Lục Thiếu Phàm. Cô hạnh phúc nhìn nó, thật cẩn thận, rất lâu cũng không dám dùng nữa nhẩn xuống.

“Có phải em luyện tiếu không muốn ăn, muốn để lại cho anh à?”

Mẫn Nhu đang suy nghĩ thì trong mắt lóe lên bộ dạng mỉm cười của Lục Thiếu Phàm. Anh tỏ vẻ muốn đoạt lấy chiếc bánh trong tay cô, Mẫn Nhu vội vàng giấu vào lòng, bày tỏ cảm xúc yêu thích quý trọng.

“Anh ăn cái kia đi, cái này là của em”

Nhìn bộ dạng ngây thơ làm nũng của cô, đôi mắt dịu dàng che đi mưu tính của mình. Trong mắt anh, mỗi khi cô cười đều đẹp hơn gấp trăm lần những vì sao trên trời kia, anh nhường mảy, độ cong càng lúc càng rõ.

Trong khu dân cư yên ắng, những ánh đèn sáng rực, từ mỗi cửa sổ đều tỏa ra luồng sáng lấp lánh. Bên xe thể thao, bóng hai người ngồi trên đất dính sát vào nhau thật yên bình.

“:Có phải anh sớm đã biết sinh nhật của em”

Mẫn Nhu múc một muỗng bánh bỏ vào miệng, vị ngọt của bơ hòa tan vào cổ họng, cảm giác ngọt ngào lan đến tận đáy lòng, khoe môi cong cong tựa vào đầu vai Lục Thiếu Phàm.

“Lần trước, anh nhìn thấy nó trên sổ hộ khẩu”

Lục Thiếu Phàm hí mắt, khi nhìn Mẫn Nhu, ánh mắt chứa đầy tình cảm, dịu dàng vuốt nhẹ má cô, nói thêm.

“Trên tivi, sinh nhật nếu làm như vậy, con gái đều sẽ rất vui mà!”

Mẫn Nhu cười nhìn dáng vẻ chờ mong được khen của Lục Thiếu Phàm, ăn thêm một ngụm bánh ngọt, đem hộp để lên mui xe, vòng tay qua người anh, gật đầu nói:

“Không chỉ rất vui, mà còn rất hạnh phúc... a!”

Mẫn Nhu nhú mảy, nhận thấy miếng bánh ngọt trong miệng mình có gì đó bất thường liền buông Lục Thiếu Phàm ra, một tay che miệng, đem vật cứng còn lẫn bơ trong miệng nhả ra.

Nhìn vật trắng sáng lấp lánh trong tay, là một chiếc nhẫn dính đầy kem, Mẫn Nhu cầm lên, quan sát bên ngoài chiếc nhẫn sau đó khó hiểu nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Chuyện này cũng ở trong phần quà của anh sao?”

Lục Thiếu Phàm cười nhạt, ngón trỏ xoa nhẹ mặt nhẫn sau đó nhìn sâu vào mắt Mẫn Nhu, đôi mắt đen mong mỏi tha thiết chờ mong.

“Em thích không?”

Dưới ánh đèn, Mẫn Nhu nhìn chiếc nhẫn gần trước mắt, quan sát một lần, phát hiện trên mặt nhẫn là hình con cá heo nhỏ được thiết kế độc đáo, được thợ thủ công làm kĩ càng chức tổ đã dồn hết tâm sức.

Cá heo tượng trưng cho tình yêu đến chết không rời, đây cũng là lý do cô rất thích cá heo, cũng là ước vọng của cô trong đêm tuyết đó.

Tối này, Lục Thiếu Phàm lại đem nó tới cho cô.

Nắm nó trong lòng bàn tay, đem chiếc nhẫn lạnh lẽo bao bọc trong sự ấm áp, cô nhìn anh nở nụ cười, mạnh mẽ gật đầu.

Thích nó, không chỉ vì thiết kế độc đáo của nó, mà còn vì là do anh tặng cô.

Lục Thiếu Phàm cười nhẹ đẩy mấy ngón tay đang siết chặt lấy chiếc nhẫn ra, cởi chiếc nhẫn carat trên tay cô sau đó đeo nhẫn cá heo vào, anh cúi người hôn lên chiếc nhẫn, vẻ sung sướng trên mặt anh rất dễ dàng nhìn thấy.

“Đeo nó không được cởi ra, biết chưa?”

Người ôn văn nhĩ nhĩ như Lục Thiếu Phàm mà cũng bá đạo, nhưng có lẽ chỉ thể hiện trước mặt vợ. Mẫn Nhu nắm tay Lục Thiếu Phàm, đôi mắt nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, tính nói, thì thấy vết thương còn lưu lại trên ngón tay của Lục Thiếu Phàm trong lòng chấn động nói không nên lời.

“Sao vậy?”

Lục Thiếu Phàm quan tâm hỏi, Mẫn Nhu không đáp, gương mặt dõi theo vẻ mặt đầy lo lắng của anh. Lúc lâu sau, cô mới nở nụ cười sáng rực, chỉ là trong mắt ngập nước.

“Không phải lúc này còn vui lắm sao, sao bây giờ lại vừa khóc vừa cười vậy?”

Lục Thiếu Phàm cười khê tính đưa tay xoa đỉnh đầu cô, Mẫn Nhu lại cúi đầu tiến vào ngực anh, dùng hai tay cố gắng ôm chặt anh, nhẹ giọng thì thầm.

“Anh luôn nói em là đồ ngốc, Lục Thiếu Phàm, anh mới là kẻ ngốc nhất!! Tại sao anh làm nhiều chuyện như vậy mà không để em biết”

Cô ôm chặt khiến hô hấp hai người trở nên khó khăn cũng không chịu buông ra, cô đau lòng muốn ôm anh thật chặt trong tay mình, cả đời không buông ra

“Bởi vì anh muốn mang đến cho em một sinh nhật thật vui, không có gì đâu”

Anh chỉ thở dài, đưa tay xoa ót cô, lời nói bình thản khiến trong lòng cô rất cảm động.

Cô đoán không được anh làm sao hiểu được, cô cẩn thận nhìn ngón tay trái của anh, chăm chú quan sát vết sẹo. Trong lòng vừa ngọt vừa xót xa, mọi nỗi phức tạp trong lòng cuối cùng biến thành tiếng thở dài.

Cô không biết là khi nào. Anh lái xe khắp thành phố A đi tìm người chế tạo nhẫn, cũng không biết có một đêm, anh gọt cô khắc lên ngón tay mình hình cá heo, cũng không biết bao nhiêu đêm, anh đi từng nhà cầu xin những hộ gia đình phối hợp với anh tối nay.

Lục Thiếu Phàm, quà sinh nhật của anh, em thật sự thích, rất thích!!

Nhưng mà em rất đau lòng, đau lòng vì anh không quản ngại khó khăn, đau lòng vì cách anh che chở em.

Khi bình tĩnh lại, Mẫn Nhu buông Lục Thiếu Phàm ra, đem mặt chiếc nhẫn áp lên vết sẹo nơi ngón trỏ của anh rất khớp, nhìn đôi mắt Lục Thiếu Phàm xem ra đã hiểu, cô nghiêm túc nhấn mạnh từng chữ:

“Nó là chiếc nhẫn Lục Thiếu Phàm cố ý làm cho em, cả đời này em cũng không tháo nó xuống, trừ khi...”

Trên môi đột nhiên xuất hiện một đôi môi, ngăn cản lời cô nói, cảm xúc mãnh liệt lan tràn giữa hai đôi môi. Mẫn Nhu mở hé môi, kiễng mũi chân, giữ lấy hông anh chủ động đáp lại.

Cảm tạ trời xanh đã đem Lục Thiếu Phàm quay về bên cạnh em, đây sẽ là món quà tốt nhất trong cuộc đời em.

Dưới ánh trăng bóng hai người ôm hôn nhau, ai cũng không nhận ra, cách đó không xa, một chiếc xe Mercedes màu đen đang rời đi, cũng như lúc nó tới, không để mọi người phát hiện.

Trên đường về, Mẫn Nhu vuốt mặt nhẵn hình cá heo, thỉnh thoảng quan sát Lục Thiếu Phàm, một người đàn ông cao quý ưu nhã vốn nên đứng ở trên cao áp đảo mọi người lại một lần nữa coi trọng cô.

Nếu trong lòng anh không yêu không quan tâm cô sao có thể dụng tâm như vậy.

Mẫn Nhu ngọt ngào kéo môi, cô đắm chìm trong hạnh phúc nghe mùi hoa hồng thoang thoang . Khi xe lái vào đại viện, cô mới quay sang Lục Thiếu Phàm hỏi.

“Đúng rồi, sao anh lại biết nhiều như vậy, em cứ nghĩ những người làm chính trị như anh chắc chắn sẽ khinh thường mấy trò chơi con nít này chứ.”

Lục Thiếu Phàm tắt máy xe, rút chìa khóa, đôi mắt nhìn sang thấy vẻ tò mò của Mẫn Nhu liền búng tay vào trán cô. Mẫn Nhu đau đớn kêu lên, bên tai là giọng nói mạn bất kinh tâm.

“Bách khoa toàn thư em biết chưa?”

Tâm trạng nửa khóc nửa cười của Mẫn Nhu cũng chấm dứt. Sáng hôm sau, Mẫn Nhu tỉnh dậy có lẽ vẫn vượt lại cảm xúc vui vẻ của tối qua nên cô cũng không buồn ngủ, giúp Lục Thiếu Phàm thay đồ sau đó đi vào phòng vệ sinh đánh răng súc miệng.

Lúc cô chỉnh tề đi xuống lầu, Lục Thiếu Phàm đang ngồi trên ghế nghe tin tức sáng sớm, nghe tướng bước chân, anh liền thu mắt lại nhìn cô. Mẫn Nhu nhớ chuyện tối qua, gương mặt cũng tràn đầy nụ cười.

“Còn không đi ăn sáng sao?”

Hôm nay Lục Thiếu Phàm được nghỉ, nên bữa ăn sáng ở Lục gia cũng dời đi nửa giờ..

“Dì Mai vẫn đang chuẩn bị, phải rồi, có chuyện phải nói với em đây”

Nụ cười trên mặt Lục Thiếu Phàm thu lại, đưa tay ôm cô vào lòng, trước ánh mắt nghi hoặc của cô, anh bình thản nói:

“Hong Lam đang là kẻ tình nghi tham ô công quỹ của Mẫn thị, hối lộ quan trên, sáng nay đã bị cảnh sát tới đưa đi”

74. Chương 75

Lục Thiếu Phàm bình thản nói, Mẫn Nhu nghe xong cũng chỉ tỏ vẻ thờ ơ, cô hiểu ý ừ một tiếng. Sau đó, cô im lặng dựa vào người Lục Thiếu Phàm, cùng anh xem tin tức.

Chuyện Hong Lam bị công an đưa đi thẩm vấn, cô sẽ không lo lắng đi gọi điện quan tâm, nhưng cũng không vui mừng tới mức khui sâm banh ăn mừng, nhìn trên màn hình từng chiếc xe cảnh sát bỏ đi. Mẫn Nhu cong môi, lưỡi biếng ngáp dài một tiếng

Hoàn cảnh của Hong Lam bây giờ chỉ có thể hình dung là nước sâu lửa bỏng, bà ta liên quan đến việc tham ô và hối lộ quan chức chính phủ chỉ sợ sẽ không dễ dàng thoát được, cô không cần đưa chân đạp thì Hong Lam và Mẫn gia đã xảy ra đủ rắc rối.

Cô tin vào năng lực làm việc của chính phủ và Đảng.

Người Lục gia lần lượt xuống lầu, dì Mai cũng chuẩn bị xong bữa sáng. Sau khi tắt tivi, Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm đều đứng dậy đi về phòng ăn.

“Nhân dịp Thiếu Phàm hôm nay được nghỉ, con đưa Tiểu Nhu đi bệnh viện kiểm tra xem sao. Tiện thể dắt theo Đậu Đậu mua quần áo mới cho nó, thằng bé này hai ngày nay cứ ầm ĩ đòi Tiểu Nhu dẫn đi mua”

Đậu Đậu chống cằm, đôi mắt to sáng thiết tha nhìn Mẫn Nhu, bà Lục bật cười xoa xoa cái đầu tròn:

“Đậu Đậu muốn mẹ lựa quần áo cho Đậu Đậu”

Mẫn Nhu vuốt đầu Đậu Đậu, cười khúc khích đồng ý. Đậu Đậu liền để miệng xuống trực tiếp nhào vào lòng Mẫn Nhu, giữ lấy mặt cô hôn lên không ngừng, hành động nhốn nháo của Đậu Đậu khiến Lục Thiếu Phàm phải ra tay giữ lấy nó.

“Đậu Đậu, con làm vậy sẽ làm mẹ và đứa nhỏ trong bụng bị thương”

Lục Thiếu Phàm không để ý Đậu Đậu đang giãy giụa phản kháng, gương mặt anh tươi cười tóm lấy Đậu Đậu đang giận, siêng năng dạy dỗ.

Đậu Đậu trừng mắt, khó chịu nằm trong lòng Lục Thiếu Phàm, đưa hai cánh tay tội nghiệp về phía Mẫn Nhu, môi đỏ chu lên, chỉ thiếu chút nữa là hai mắt mọng nước khiến Mẫn Nhu cảm động.

“Đậu Đậu đừng quậy, để mẹ ôm cái nào”

Lục Thiếu Phàm nhìn kẻ nằm trong lòng vừa nhìn thấy Mẫn Nhu hai mắt đều sáng lên. Anh bực mình vỗ vào mông Đậu Đậu vài cái, tuy vậy anh vẫn duy trì thái độ tuần nhã phi phàm mỉm cười nhẹ nhàng.

Mẫn Nhu nhìn hai cha con trừng mắt nhìn nhau, âm thầm bật cười, chủ động ôm lấy Đậu Đậu. Đậu Đậu vừa được ngồi vào lòng Mẫn Nhu liền ôm chặt nhất định không buông tay, nó bất mãn liếc nhìn Lục Thiếu Phàm nói:

“Đậu Đậu ghét ba nhất, từ trước tới giờ cứ giành mẹ với Đậu Đậu”

Lục Thiếu Phàm nheo nheo mắt, nếu anh không cố kỵ thân phận bản thân, nếu Đậu Đậu không phải là một đứa trẻ thì dù ở trước mặt đông người, anh sẽ lột sạch quần áo tên nhóc này, sau đó găm lên:

“Là ai giành vợ của ai. Anh ghét tôi, còn tôi không muốn gặp anh!! Ban đầu là người nào mỗi ngày đuổi theo tôi kêu cha, hiện giờ có mẹ thì quên cha, đừng tưởng rằng cứ dùng ánh mắt đó có thể che giấu được tâm tư của anh”

Tất cả cũng chỉ là ảo tưởng, trong thực tế, Lục Thiếu Phàm từ đầu tới cuối vẫn duy trì nụ cười vô cùng có sức hút, dù giận cũng đành nuốt vào bụng, sau đó dùng ánh mắt cùng Đậu Đậu chém giết vài hiệp mới đứng dậy, xắn ống tay áo, nhìn hai mẹ con nói:

“Không còn sớm nữa, chuẩn bị đi bệnh viện thôi”

Nếu phải ra khỏi nhà điều này có nghĩa Đậu Đậu phải nhảy từ người Mẫn Nhu xuống, Mẫn Nhu thả Đậu Đậu xuống đất, ngồi xuống bên cạnh Lục Thiếu Phàm, Đậu Đậu lại nhìn bà Lục tố cáo. Anh nhìn cô rồi hôn nhẹ lên gương mặt cô, Mẫn Nhu cười khẽ nói: “Sao anh lại giống Đậu Đậu như thế?”

Lục Thiếu Phàm cười sáng lạng, đôi mắt trong suốt chỉ có mình gương mặt giận dỗi của Mẫn Nhu, mặc kệ Mẫn Nhu ngăn cản, anh bắt chắp hôn lên môi Mẫn Nhu, lúc rời ra đôi môi hé mở, giọng nói trầm thấp đầy sức hút khẽ trêu chọc cô.

“Có chắc là giống Đậu Đậu không?”

Mẫn Nhu không quên bà Lục vẫn ngồi đó, cô bối rối né tránh cử chỉ thân mật của Lục Thiếu Phàm, lại thấy ánh mắt mỉm cười của bà Lục khi nhìn hai người khiến hai má cô đỏ bừng, cô thúc cùi chỏ vào bụng Lục Thiếu Phàm, xấu hổ gục:

“Không phải anh kêu đi bệnh viện sao, mau đi thôi”

Nhìn Mẫn Nhu kéo Đậu Đậu đi ra ngoài, nụ cười nhanh chóng khuếch tán trong đáy mắt Lục Thiếu Phàm, anh cầm lấy áo khoác đi ra ngoài, sau lưng bà Lục vẫn đang ăn sáng, khoe môi cong lên nở nụ cười

Xem ra đứa con trai cao ngạo của bà đã thoát khỏi những tính cách mà khi còn bá chủ Út nó truyền cho, đưa con dâu bà đã cứu vớt giúp nó trở thành người đàn ông bình thường!

“Xem ra năm nay phải đi miếu bò tát thấp nén hương”

Mẫn Nhu ngồi trong xe hắt xì một cái khiến Lục Thiếu Phàm liền chạy chậm lại, dời sự chú ý sang cô.

“Có phải em bị cảm không?”

Phụ nữ đang mang thai mà bị cảm là chuyện rất phiền phức, nếu muốn thai nhi phát triển tốt thì khi sử dụng các loại thuốc kháng sinh nên cẩn thận. Mẫn Nhu trước giờ luôn giữ ấm người, bây giờ lại bị hắt xì quả thật không giải thích được

Lục Thiếu Phàm bình thần ung dung lại lộ vẻ lo lắng khẩn trương, cô cũng không muốn làm anh lo liên nháy mắt nhìn Đậu Đậu, sau đó mỉm cười trấn an Lục Thiếu Phàm.

“Chắc không phải cảm đâu, em cảm thấy rất tốt, đừng quá lo”

Lục Thiếu Phàm đưa mắt nhìn không gian nhỏ hẹp của chiếc xe thể thao. Khi đèn đỏ bật lên, anh nhìn bụng Mẫn Nhu vẫn chưa lộ lên quá rõ, nghiêm túc nói:

“Xem ra anh nên đổi xe, nếu không sợ rằng tới lúc đó không đủ chỗ ngồi”

Quả thật vậy, bây giờ mới có ba người đã chen chúc nhau sau này năm người thì không cần nói nữa. Cô nghĩ tới hai đứa trẻ đang phát triển trong bụng mình liền vui vẻ, vội vàng muốn biết giới tính của hai song bào thai.

“Thiếu Phàm, anh nghĩ xem con chúng ta có thể là long phượng thai không?”

Khi đứng trước khoa phụ sản, Mẫn Nhu không kiềm được kích động kéo tay Lục Thiếu Phàm hỏi.

Lục Thiếu Phàm hơi nhếch môi, yêu thương giữ lấy cảm cô, một bàn tay nắm chặt tay cô, cứng chịu nhìn sâu vào đôi mắt hi vọng của cô:

“Bây giờ vẫn còn sớm mà, ít nhất cũng ba tháng nữa mới biết được, em đúng là nóng lòng làm mẹ quá rồi”

Mẫn Nhu nở nụ cười tươi, lúc y tá kêu cô vào khám trong lòng cô rất vui liền kéo Lục Thiếu Phàm và Đậu Đậu vào.

Kết quả kiểm tra cho thấy thai nhi rất khỏe mạnh, điều đó khiến Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm đều an tâm, dẹp bỏ tâm trạng lo lắng, lúc sắp đi bác sĩ còn dặn phụ nữ có thai nên chú ý dinh dưỡng, không cần vận động mạnh.

Mẫn Nhu mỉm cười tập trung lắng nghe, thái độ tốt khiến bác sĩ rất hài lòng với người mẹ này. Chẳng qua khi Mẫn Nhu hỏi thăm giới tính thai nhi thì câu trả lời lại làm cho cô thất vọng.

“Xin lỗi, Lục phu nhân chuyện phân biệt giới tính thai nhi là hành vi trái pháp luật, bệnh viện chúng tôi không cho phép.”

Mẫn Nhu biết quy định này, vấn đề trọng nam khinh nữ ngày càng nghiêm trọng, để tránh nhiều phụ nữ mang thai phá thai nên chính phủ đã yêu cầu các bệnh viện không siêu âm phân biệt giới tính thai nhi. Lúc trước Mẫn Nhu thật sự không hết quy định này, bây giờ mang thai cô mới thấy bản thân mình vừa bị tạt một gáo nước lạnh, dập tắt vô số mọi ảo tưởng đẹp đẽ.

Ví dụ như mua quần áo cho con, nếu như biết nam hay nữ, cô có thể chuẩn bị trước, còn nữa trang trí phòng ốc cũng có thể dựa vào giới tính mà quyết định..

Trước đôi mắt khẩn cầu của Mẫn Nhu, bác sĩ hoàn toàn gạt phắt đi, kiên định với lập trường nhìn Lục Thiếu Phàm đứng sau Mẫn Nhu nói:

“Cho dù hai người có tới các bệnh viện khác họ cũng sẽ không làm, trừ khi hai người đi tới phòng khám dâm”

Lục Thiếu Phàm vỗ vai Mẫn Nhu, hoàn toàn khác hẳn với vẻ chán nản của Mẫn Nhu, anh luôn giữ sự bình thần ung dung, không hề tỏ vẻ thất vọng, nghe bác sĩ cảnh cáo anh chỉ cười khẩy chứng tỏ là không đi phòng khám dâm.

Mẫn Nhu cũng không thể làm gì hơn, đành đợi tới 10 tháng sau sẽ biết giới tính con mình, có một số việc hiểu là một chuyển đón nhận được hay không lại là chuyện khác. Lúc ra khỏi bệnh viện, cô ngửa mặt lên trời than, ngón tay thon dài của ai đó liền giữ lấy đầu mũi cô.

“Không biết cũng không sao, chỉ cần do em sinh ra, nam hay nữ có gì khác nhau đâu?”

Tâm trạng rầu rĩ của Mẫn Nhu khi thấy thái độ yêu thích rõ ràng của Lục Thiếu Phàm liền biến mất. Cô vội vàng muốn biết giới tính chẳng qua muốn mang đến niềm vui cho Lục Thiếu Phàm và Lục gia, Lục Thiếu Phàm an ủi trúng ngay điểm suy nghĩ của cô. Mẫn Nhu cười cảm động, tay dắt Đậu Đậu, tay ôm Lục Thiếu Phàm.

“Chúng ta đi mua áo cho Đậu Đậu đi”

Đậu Đậu vừa nghe được đi mua quần áo liền vui vẻ vẫy lấy Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, dọc theo đường đi Đậu Đậu liên tục kể cho Mẫn Nhu chuyện ở nhà trẻ ai mặc đẹp. Mẫn Nhu kiên nhẫn nghe, ánh mắt dịu dàng lâu lâu nhìn sang người đàn ông đang lái xe, cô cảm thấy thật ngọt ngào thật hạnh phúc.

Sau khi mua cho Đậu Đậu, một nhà ba người chuẩn bị về, trên tay cầm bao lớn bao nhỏ, lúc đi tới cửa Lục Thiếu Phàm đau lòng nhìn người vợ mang thai của mình không muốn cô phải đi lại quá nhiều.

“Anh đi lấy xe, em cứ đứng đây đi”

Lục Thiếu Phàm cầm hai gói to từ tay cô, trong tay cũng đang cầm linh kính mấy cái tui. Sau đó, anh sai bước đi về bãi gửi xe, Đậu Đậu vội cuốn lấy Lục Thiếu Phàm:

“Đậu Đậu muốn đi với cha”

Đậu Đậu lay tay Lục Thiếu Phàm, cười hì hì. Lục Thiếu Phàm cũng không cự tuyệt, anh hôn nhẹ lên mặt Mẫn Nhu sau đó hài lòng thả cô ra, dắt Đậu Đậu đi về bãi đỗ xe.

Mẫn Nhu thấy ở cửa sổ có một chiếc ghế dài, cô cảm thấy mệt nên liền đi sang, hai tay đút trong túi áo, ngồi xuống chờ Lục Thiếu Phàm.

Bên trong khu mua sắm có máy điều hòa, từng đợt gió xuân ấm áp lướt qua mặt, mọi mệt mỏi đều tập trung lên não, Mẫn Nhu dựa vào tường khép hờ mắt, bên môi mỉm cười, hai tay nhỏ bé kiểm không được vượt bộ đồng phục học sinh qua lớp kính.

Mấy năm sau, cô sẽ có một cặp sinh đôi bì bõm nói, chân bước tập tễn chạy tới, miệng kêu không rõ một chữ: “Mẹ”

Mẫn Nhu đang tự tiêu khiển tự vui sướng thì cảm thấy có ai đó ở phía sau nhìn cô. Mẫn Nhu nhin không được tò mò quay đầu lại, nhưng ngoại trừ thang máy không có ai, cô cũng chẳng nhìn thấy một bóng người

75. Chương 76

Tống Tử Minh nói anh bị điên, vì một người phụ nữ mà anh từng khinh thường nhất mà phát điên!

Nguyệt Hân cũng chỉ biết thở dài, nếu sớm biết bản thân cần gì thì cũng không đi tới mức không thể quay lại nữa!

Cô nói không sai, tất cả đều không thể quay lại được, cũng không thể trở về những ngày mà có cô bên cạnh anh, cả đời này cũng không có người phụ nữ nào yêu anh như cô..

Thực tế vốn là như vậy, bỏ lỡ đi thứ quan trọng...

Khi anh tỉnh ngộ, nhận ra được người trong trái tim mình là ai thì cô đã không còn cho anh cơ hội hối hận. Cô xoay người bỏ đi một cách kiên quyết, một cách tuyệt vọng, để lại mình anh trong đêm tối, bị nỗi áy náy và hối hận cắn nuốt làm cho thế giới của anh không còn trọn vẹn.

Bên trong phòng làm việc, ánh nắng sớm chiếu vào, từng ánh sáng loang lổ trên gương mặt sa sút của anh. Ngón tay thon dài kẹp chặt đầu thuốc lá còn sáng lửa, khói mờ mông lung lan tỏa, anh chiếc châm cài áo hình con cá heo nằm im trên bàn, đôi mắt đen hiện lên vẻ ảm đạm.

Anh nặng nề rít đầu thuốc, từng luồng khói chập chờn thả ra. Cô biết là do anh tặng nên không hề chán chừ mà trả lại, thậm chí ngay cả cơ hội đặt nó vào tủ cũng không, cô muốn cùng anh cắt đứt mọi dây dưa nhanh thế nào?

Đem tàn thuốc ném vào trung thùng rác, ngón tay chạm vào chiếc châm cài áo xinh xắn. Kí ức trôi về đêm tuyết đó, cô dùng ánh mắt chờ mong nhìn anh, không phải anh không thấy mà đã coi thường nói.

Khi Mẫn Tiệp rời khỏi anh, anh bài xích bản thân, nhưng đồng thời cũng trừng phạt người vô tội như cô. Anh ích kỷ muốn người con gái đó bị tổn thương, khi cô cười tươi đến gần anh chấp nhận sự tồn tại của cô, nhưng trái tim lại vì một người con gái mà loạn nhịp

Khi cô hạnh nói cá heo là thần bảo vệ tình yêu, đại diện cho tình yêu đến chết cũng không đổi, lúc đó anh lại nhớ tới lời hứa hẹn của một người con gái, nghĩ đến cô gái đó anh đã lạnh lùng xoay người bỏ đi, không để ý đến vẻ đau khổ của cô, dứt khoát bước đi.

Nếu như có thể trở lại hai năm trước, anh sẽ dẫn cô vào cửa hàng nhất quyết mua được nó, tự tay đeo lên cho cô, khắc sâu nụ cười lúm đồng tiền của cô vào nơi sâu nhất của trái tim.

Lòng bàn tay nắm chặt cây châm, mặc cho đau đớn ghim vào tay, gương mặt tiền tụy, nở nụ cười tự giễu.

Nếu như chẳng qua là nếu như, chẳng qua là nếu như...

“Cọc cọc”

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Kỷ Mạch Hằng thu lại vẻ xót xa, chỉ vài giây anh lại trở về với Kỷ Thiếu tổng lạnh lùng cao ngạo, nhưng lòng bàn tay vẫn không buông châm cài áo đang đâm sâu vào lòng bàn tay.

“Kỷ tổng, đây là chi phiếu chuyển nhượng châm cài áo, mời anh ký tên và xem qua”

Thư ký cũng nhận thấy bầu không khí áp lực. Từ khi biết vào cửa vẫn duy trì thái độ cẩn trọng, đem tờ chi phiếu viết vài chục vạn đưa tới trước mặt Kỷ Mạch Hằng, cung kính chờ đợi, ánh mắt lơ đãng nhìn chiếc hộp nhỏ trên bàn, không khỏi sửng sốt.

Nếu như anh ta nhớ không lầm, chiếc hộp này là hộp để chiếc châm cài áo, không phải đã chuyển đi rồi sao, sao bây giờ vẫn còn ở phòng Thiếu tổng? Anh ta nhớ lại sáng sớm nay nhân viên chuyển phát nhanh có gửi đồ tới thì liền ngộ ra, chẳng lẽ cô gái không nhận?

Vì chiếc châm cài áo này mà nửa tháng qua Thiếu tổng như kẻ điên đi tìm, còn tới cửa hàng độc quyền Dior hỏi mượn danh sách khách hàng mua châm cài áo này từ hai năm trước. Nhiều người còn giữ nhưng không muốn bán, chỉ mới ngày hôm trước một người bán châm cài áo với giá rất cao nên thiếu tổng mới mua được.

Thư ký nhìn Kỷ Mạch Hằng cúi đầu ký tên, chỉ thấy gương mặt tuấn tú lạnh lùng như băng giá. Anh ta nhớ rất rõ lúc đó Kỷ tổng cầm cây châm cài áo trong tay mà giống như có được vật báu, đôi môi lúc nào cũng tạo thành đường thẳng lại cong lên thật kỳ tích.

Bây giờ, cô gái đó không nhận, không biết trong lòng Kỷ tổng đau khổ đến thế nào. Nói đến cô gái đó, thư ký không khỏi nhìn Kỷ Mạch Hằng, Kỷ tổng lại đối bạn gái nhanh như vậy?

Mẫn Tiệp tiểu thư thường xuyên lui tới cùng Kỷ tổng hình như cũng chỉ mới ba tháng. Gần đây Kỷ tổng trốn tránh không muốn gặp, ngay cả kẻ gốc cũng nhìn ra được có điều gì bất thường.

Kỷ Mạch Hằng ngừng bút, ngẩng đầu nhìn đôi mắt tò mò của thư ký, đôi mắt híp lại khiến thư ký run lên, lập tức cầm tờ chi phiếu đi ra ngoài, lúc đi ra tới cửa không quên quay lại lấy lòng.

“Kỷ tổng, có cần tôi pha giúp ngài ly cà phê hoặc trà xanh không?”

Kỷ Mạch Hằng cầm lấy áo khoác trên giá áo, đi ra ngoài: “Không cần”

“Kỷ tổng, ngài đi đâu vậy? Bây giờ vẫn còn trong giờ làm”

Thư ký nhìn cửa thang máy đóng lại, ngại ngần gãi đầu, đang tính ngồi vào chỗ thì nhảy dựng lên, hướng về phía thang máy gào to:

“Kỷ tổng, tôi quên nói cho ngài biết Mẫn tiểu thư ở dưới lầu.”

Bên trong hành lang của Kỷ thị, một bóng người xinh xắn đập vào mắt, anh dừng lại một chút, nhìn lướt qua rồi lập tức bỏ đi ngay.

Mỗi ngày, Mẫn Tiệp đều đến tìm Kỷ Mạch Hằng, lần nào cũng bị nhân viên tiếp tân dùng đủ loại lý do đuổi khéo. Khi cô thấy bóng người cao lớn đi ngang qua thì liền bắt lấy tay anh

“Hằng, em vẫn luôn chờ anh, anh có biết không?”

Biết thì sao? Giữa hai người lúc này, chẳng lẽ còn gì để nói? Nói dối, lợi dụng, tiền bạc anh đã sớm đẩy cô ra khỏi thế giới của mình. Lúc ở bệnh viện, anh đã nói, anh và cô lần này đã kết thúc hoàn toàn!!

Chỉ là, Mẫn Tiệp cứ khẳng khẳng không chấp nhận!

Về mặt Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng không hề nhìn cô, cũng không để ý đến những ánh mắt xung quanh mình. Khi anh bước chân đi, Mẫn Tiệp liền úy khuất mím môi, vội vàng đuổi theo anh.

“Hằng, anh dừng đi, em có việc muốn nói với anh”

Kỷ Mạch Hằng nhìn Mẫn Tiệp đang chặn đường mình đi, anh cúi xuống nhìn gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia trong lòng không hề có chút thương yêu, chỉ có sự chán ghét tận cùng. Lòng mày nhú lại đi vòng qua Mẫn Tiệp hướng về nơi để xe.

“Vì anh, mà cả đời này em cũng không thể mang thai được nữa, bây giờ anh muốn phủ sạch mối quan hệ giữa chúng ta, Kỷ Mạch Hằng, anh thật không có lương tâm”

Kỷ Mạch Hằng khề dừng lại, không hề nhìn tới ánh mắt oán hận của Mẫn Tiệp, giọng nói trầm thấp lãnh đạm:

“Cô đã tự tay phá hủy mối quan hệ giữa chúng ta, bây giờ cô không có quyền trách bất cứ ai”

“Kỷ Mạch Hằng”

Anh không dừng lại, mở cửa xe ngồi vào, lúc đóng cửa anh nghe giọng nói the thé của cô vang lên:

“Anh vẫn còn muốn quay về bên nó sao? Em nói cho anh biết, anh đừng có vọng tưởng”

Tiếng xe khởi động át đi tiếng Mẫn Tiệp chửi bới. Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng nhìn thẳng về trước, đạp ga, lúc Mẫn Tiệp đuổi tới liền rẽ qua một bên phóng vượt qua cô, để lại cô mãi chạy theo bóng xe.

Tình cảm của hắn đối với Mẫn Tiệp như thế nào ngay cả bản thân cũng không rõ, tình yêu đã chết đi, oán trách Mẫn Tiệp làm anh đánh mất đi người yêu, lại phát hiện người mà mình nên oán trách nhất chính là bản thân, trách Mẫn Tiệp lừa dối nhưng bản thân cũng không thể oán trách ai.

Nhìn dòng xe cộ phía trước, anh cũng không biết mình muốn đi đâu, chỉ tùy tâm sở dục mà chạy, đôi mắt nhìn sang phong cảnh hai bên đường cố gắng bình ổn lại cảm xúc hỗn loạn.

Khi xe chạy tới rạp chiếu phim là chậm lại, anh nhìn những đôi nam nữ xếp hàng trước rạp, bên tai nghe giọng nói ngọt thì thầm.

“Hằng, em sẽ tới Seoul quay phim, biết đâu sẽ được tham gia liên hoan phim Hollywood, anh có đi không?”

Bên trong phòng chiếu phim, anh ngồi trên ghế đôi mắt nhìn màn hình lớn đang chiếu ra gương mặt quen thuộc, bên trong đôi mắt tinh mịch là hình ảnh cô đang cười.

Cô sinh ra đã là diễn viên, là ngôi sao giới giải trí, hào quang lóa mắt, nhưng để có được tiền đồ thế này cô đã trải qua bao nhiêu vất vả mấy ai biết, trong đó anh cũng là kẻ không biết gì.

Anh không biết cô vì giúp anh thoát khỏi cuộc khủng hoảng công ty mà làm phát ngôn, lần nữa đi cự tuyệt việc làm đại diện phát ngôn cho những nơi khác. Anh không biết cô vì anh mà nhảy vào chốn hang đen đó bị mọi người coi thường, cũng không biết cô đã bị xa lánh chịu bao nhiêu tủ nhục.

Anh không biết gì cả, chỉ biết hưởng thụ những giúp đỡ cô mang lại, báo đáp cô chỉ là sự tổn thương và vô tình.

Lúc cô bỏ đi, anh không biết quý trọng, anh nên vì cô mà cảm thấy may mắn, hay vì mình mà đau lòng đến khó thở?

Đi vòng vòng trên những con đường nhộn nhịp, gió lạnh thấu xương thổi vào bộ đồ tây, anh chỉ chạy về trước, đi qua những khu phố phồn hoa, tiếng cười nói không ngớt là một đoạn đường cô tịch.

Trước kia, cô hay đi sau lưng anh, cười tủm tỉm nhìn theo bóng lưng anh, khi anh đi quá xa cô đều đuổi theo, anh đi cô cũng đi, anh ngừng cô cũng ngừng.

Bỗng nhiên quay đầu lại, ngoại trừ những người lạ và bóng đen thì không còn thấy đôi giày kia, ngẩng đầu lên chỉ thấy cả bầu trời bao la cô tịch không còn thấy gương mặt tươi cười kia.

Anh khó chịu nhắm mắt lại, đem mọi thất vọng giấu vào đáy mắt, khi mở mắt ra chỉ còn vẻ lạnh lùng, anh nghiêng người tiếp tục đi về trước

Mẫn Nhu, vì sao em không cho anh cơ hội, hãy cho anh cơ hội để anh có thể xoay người lại ôm lấy em, không phải như bây giờ một mình anh phiền muộn,

Yêu quá trễ cho nên ông trời trừng phạt anh, mãi mãi mất đi em, biến mất trong cuộc sống của em.

Trong khoảnh khắc, anh liền nhìn thấy cô, ở phía trước cửa sổ kính, cô cười mỉm, tay xoa bụng, vẻ mặt không hề che giấu niềm hạnh phúc.

Cổ họng khô khốc khiến anh quên mất nói chuyện, cổ họng lên xuống, mọi âm thanh đều trở nên vắng lặng, bước chân dừng lại không dám tin.

Cô giống như tinh linh cứu anh ra khỏi vực sâu, xuất hiện trong thế giới xám xịt của anh, thấp sáng sinh mệnh của anh.

Dòng người lui tới ngăn cản tầm nhìn của anh, cô nở nụ cười tựa vào cửa sổ thủy tinh, đôi mắt dịu dàng như đang chờ đợi gì đó.

Anh không tự chủ bước nhanh hơn, đôi mắt lạnh lẽo tĩnh mịch lại trở nên gấp gáp, xuyên qua đường kẻ vạch dành cho người đi bộ, thỉnh thoảng còn va vào người đi đường nhưng anh chỉ nhìn cô. Anh chỉ nhìn thấy một mình cô, mọi sự kiêu ngạo lạnh lùng mất đi, anh kích động càng chạy càng nhanh, khi tới gần rồi hai chân dừng lại.

Bên ngoài lớp thủy tinh lạnh như băng, anh không dám mở miệng thở mạnh, sợ sẽ phá vỡ hạnh phúc bình an trong cô, cũng sợ ngay cả quyền được nhìn cũng bị tước đoạt. Nếu như cô thấy anh, cô sẽ bỏ đi không hề lưu luyến, tránh anh như ác quỷ.

Tay chạm vào lớp thủy tinh lạnh, đầu cô tựa vào cửa sổ, anh dịu dàng cẩn trọng di động bàn tay, vuốt mái tóc dài của cô, đôi mắt lạnh lùng chỉ còn vờn lại nỗi bi thương.

Giữa hai người chỉ cách một lớp thủy tinh, gần như vậy nhưng cảm giác như cách nhau cả biển trời, kết quả như vậy không phải điều anh muốn nhưng là do anh tạo thành!

Anh yêu cô sai lúc, tình yêu của cô như được nuôi dưỡng theo thời gian ngày càng sâu, nhưng anh lại không thể hồi đáp. Khi cô thu hồi tình yêu, cô cũng mang đi quyền lợi cho phép anh yêu cô.

Ánh nắng loang lổ chiếu vào gương mặt cô. Cô cười dịu dàng xoa bụng, tình thương của người mẹ bao phủ quanh người cô. Có lẽ cô vĩnh viễn không biết cô đẹp biết bao.

Cô đẹp đến không tìm vết nhưng không thuộc sở hữu của anh, dù là lúc này hay tương lai, nó đều thuộc về người đàn ông khác,

Khi cô quay đầu lại, anh rút người tránh đi, không muốn để cô nhận thấy sự tồn tại của anh, cũng không dám đối mặt với ánh mắt im lặng của cô.

Anh chán nản xoay người, anh nhìn thấy chồng cô – Lục Thiếu Phàm, là người mang cô ra khỏi anh, gạt bỏ mọi cơ hội hối hận của anh.

Lục Thiếu Phàm thấy anh, anh ta dừng lại, gương mặt tuấn tú nho nhã lộ vẻ ngạc nhiên, không ngờ ở chỗ này gặp Kỷ Mạch Hằng anh. Lục Thiếu Phàm đưa mắt nhìn Mẫn Nhu rồi đổi hướng nhìn sang anh.

“Nếu muốn tốt, thì quên cô ấy đi”

Lục Thiếu Phàm không hề tỏ vẻ phòng vệ hay trách cứ, cũng không mỉa mai. Thậm chí, anh ta không nhìn anh lâu lấy một cái, chỉ để lại tám chữ rồi bỏ đi, giọng nói lạnh lùng như một câu mệnh lệnh.

Anh cười khổ dựa vào tường, quay đầu thấy cô bước lên xa Lục Thiếu Phàm, anh thấy Lục Thiếu Phàm giúp cô thắt dây an toàn, nhìn thấy anh ta hôn cô, trái tim anh như bị xé nát, máu chảy ra đầm đìa.

Thật sự anh phải quên sao?

Không, cả đời này anh cũng không quên người con gái tên Mẫn Nhu, không thể quên được..

76. Chương 77

Khi Mẫn Nhu quay đầu lại, bóng Lục Thiếu Phàm liền đập vào mắt cô. Anh sải bước đi về phía cô, mọi phiền muộn của Mẫn Nhu đều bị ném đi, cô cười khoác tay anh:

“Em muốn ngủ trưa, chúng ta đi thôi”

Lục Thiếu Phàm nhìn người phụ nữ làm nũng tựa sát vào ngực mình, anh kéo đầu vai cô mỉm cười dắt cô đi đến cửa xe thể thao.

“Về nhà ăn cơm trưa rồi hãy ngủ, nếu không sẽ đau bao tử đó”

Kể từ sau khi lấy vợ, Lục Thiếu Phàm từ con người quý tộc thanh tâm quả dục bỗng trở thành thê nô, ngày sau khi con mình ra đời rất có tiềm lực sẽ gia nhập hàng ngũ vũ em. Mẫn Nhu tưởng tượng cảnh Lục Thiếu Phàm trên tay ôm con nít cầm bình sữa, đáng vẽ nhân phu lương phụ cười đến nứt miệng,

“Em đang nghĩ gì mà cười vui vậy?”

Lục Thiếu Phàm cúi người, giúp cô thắt dây an toàn, đem Đậu Đậu để vào lòng cô thuận tiện hỏi. Mẫn Nhu thưởng thức đôi mắt đen sáng như ngọc đang càn cào những nghi vấn kia, cô lắc đầu, không nói suy nghĩ của mình cho anh biết.

“Không có gì, mau lên xe đi, bên ngoài lạnh lắm”

Thấy Mẫn Nhu không muốn nói, Lục Thiếu Phàm cũng không ép hỏi, anh chỉ nhếch miệng cười, đáng vẽ đặc ý hứng thú nhìn Mẫn Nhu, cúi đầu chạm nhẹ vào môi cô, sau khi đã chiếm xong tiện nghi mới thay cô đóng cửa xe.

“Mẹ, Đậu Đậu cũng muốn hôn”

Đậu Đậu hào hứng cong cong cái miệng nhỏ, vừa tới sát hai bên mép Mẫn Nhu thì gương mặt tròn trịa như quả trứng bị một bàn tay che lại, bên cạnh tiếng than đầy bất mãn của Đậu Đậu là tiếng cửa xe khép lại”

“Đậu Đậu lớn rồi không được hôn mẹ, muốn hôn thì đi kiếm vợ đi”

Lục Thiếu Phàm kiên nhẫn giải thích, đôi mắt đen lay láy của Đậu Đậu chớp động, ôm cổ Mẫn Nhu, la ầm lên:

“Vậy mẹ làm vợ Đậu Đậu đi, Đậu Đậu vẫn có mẹ ruột mà!”

Mẫn Nhu đưa mắt nhìn Lục Thiếu Phàm ăn trộm gà bắt thành, tay xoa đầu Đậu Đậu, cười hỏi như hiểu ý Đậu Đậu:

“Mẹ làm vợ Đậu Đậu, vậy ba con thì làm sao?”

Mẫn Nhu hỏi khiến Đậu Đậu đang đặc ý liền rối rắm, nó quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm đang chạy xe nói:

“Ba về sau ba hôn con đi, mẹ thì để con là được”

Hai mắt Lục Thiếu Phàm giật giật, nhìn Đậu Đậu tiểu nhân đặc chí ánh mắt liếc sang Mẫn Nhu đang ngồi một bên xem náo nhiệt. Cô cong môi phóng tầm mắt ra bên ngoài cửa sổ.

Khung cảnh phố xá thật vui, mấy ngày nữa là tới ngày mừng năm mới, không biết vận khí năm nay của cô thế nào?

Ba người vừa vào cửa, dì Mai liền đi ra đón, lễ phép ân cần thăm hỏi, nói khê với Lục Thiếu Phàm:

“Thiếu gia, nhân viên công tác thuộc bộ phận tuyển truyền tới”

Mẫn Nhu nhìn theo hướng chỉ tay của dì Mai liền thấy một cô gái mặc đồ trang nghiêm ngồi trong phòng khách, bốn chữ bộ phận tuyển truyền khiến cô nhớ tới một chuyện mình đã quên – là đại diện phát ngôn của thành phố A.

Cô vẫn còn nhớ cô nhân viên đó nói sẽ chờ cô trả lời, thấy cô không có động tĩnh liền chạy tới cửa thuyết phục sao?

Mẫn Nhu trở nên căng thẳng, Lục Thiệu Phàm giao Đậ Đậ cho cô, giục cô lên lầu:

“Em đưa Đậ Đậ lên lầu đi”

Mẫn Nhu cúi đầu nhìn Đậ Đậ buồn ngủ xo hai mắt, muốn nói nhưng cuối cùng cũng không nói ra. Nếu đối phương không phải đến tìm cô, vậy cô ở đây chỉ làm trở ngại công việc của họ. Nếu là chuyện đại diện phát ngôn, Lục Thiệu Phàm có cho phép cô làm chắc chắn cũng sẽ có suy tính, không cần cô lo nhiều như vậy.

Lục Thiệu Phàm vẫn giữ thần sắc ôn hòa, không có gì khác lạ. Mẫn Nhu nhìn về phía cô nhân viên. Khi nhận ra có người về, cô nhân viên cũng đứng dậy, lịch sự chào, trên mặt nở nụ cười.

“Ừ, nếu có chuyện gì anh cứ gọi em”

Mẫn Nhu cầm tay Lục Thiệu Phàm nói một câu, cô thấy Lục Thiệu Phàm gật đầu mới yên tâm dẫn Đậ Đậ đi về phía cầu thang, lúc đi ngang qua phòng khách không quên gật đầu chào cô nhân viên kia.

Cô nhân viên tươi cười rạng rỡ. Khi thấy Mẫn Nhu đi lên cầu thang thì kinh ngạc, tính bước lên ngăn lại thì Lục Thiệu Phàm lại tới gần khiến cô ta không thể hỏi trước sau:

“Lục thị trưởng, tôi là trưởng phòng Hồ, làm ở bộ phận tuyên truyền, đặc biệt phụ trách làm phim tuyên truyền cho thành phố A.”

“Ra là trưởng phòng Hồ, mời ngồi!”

Lục Thiệu Phàm mỉm cười chào hỏi vị trưởng phòng này, người sau cũng cười xã giao ngồi lại trên ghế salon, ánh mắt tiếc nuối nhìn theo bóng lưng Mẫn Nhu. Hôm nay, cô tới là muốn nói chuyện với Mẫn Nhu, bây giờ bị Lục Thiệu Phàm ngăn lại có cảm giác mình sắp ném mìn vị thất bại.

Lục Thiệu Phàm cười nhẹ nhìn vị trưởng phòng như đang đi vào cõi thần tiên, đôi mắt lóe sáng không dễ nhận ra, lông mày nhướng lên, tựa người vào ghế, thuận miệng hỏi:

“Nghe phó thị trưởng Triệu nói nghe nói việc tuyên truyền bằng phim ảnh đã bắt đầu?”

“Vâng, chúng tôi chọn phương thức bầu chọn thông qua mạng”

Khi Mẫn Nhu đi vào phòng cô đã không nghe rõ vị trưởng phòng này nói gì, nhưng trong lòng chắc chắn trăm phần trăm là vị trưởng phòng này đang hướng về cô. Lục Thiệu Phàm bảo cô lên lầu có lẽ đã đoán được nguyên nhân.

Trong đầu nhớ lại lời giải thích của cô nhân viên đó. Sang năm, chính phủ sẽ đề cử một số quan viên đi lên, mỗi tỉnh đều có giới hạn, tiêu chuẩn để tiến cử đi lên dựa vào thành tích trong sự nghiệp. Tuy rằng, mọi người làm việc đều giữ hòa khí nhưng không biết sau lưng lại cạnh tranh kịch liệt đến mức nào.

Sau khi chuyện Hồng Lam hối lộ bị phanh phui, chắc chắn một nhóm qua viên sẽ ngã ngựa, một trận cuồng phong quét sạch tiêu cực của bộ máy chính trị sẽ nổi lên. Trên thực tế, có phải đối thủ cạnh tranh đang dùng thủ đoạn hay không, không ai biết được.

Đối với đại diện phát ngôn, Mẫn Nhu cũng không phải không thích, chỉ cần có thể có lợi cho việc thăng chức của Lục Thiệu Phàm thì cô sẽ đồng ý, dù sao cũng chỉ là quay một cảnh phim ngắn, chỉ cần một ngày là xong

Sau khi dỗ Đậ Đậ ngủ, Mẫn Nhu đi xuống lầu lúc tới khúc quanh liền nghe tiếng Lục Thiệu Phàm:

“Trưởng phòng suy nghĩ thật chu đáo, chuyện người phát ngôn liên quan tới hình ảnh thành phố A của chúng ta phải lựa chọn thật kỹ càng, không thể tùy tiện chọn được”

“Lục thị trưởng nói phải”

Trưởng phòng Hồ gật đầu, Mẫn Nhu cảm thấy vị trưởng phòng ăn nói tài hoa này như đang đứng trên đồng lửa, cả người co ro, mặt cười cũng không tự nhiên.

Lục Thiệu Phàm cười nhạt như bàn đầu, tưởng chừng không thấy vẻ mặt bối rối của trưởng phòng, tay cầm ly khẽ nhấp ít trà, mắt ngược lên, vẻ bí ẩn cùng sự tao nhã trong mắt phối hợp với nhau:

“Nếu muốn đem hình ảnh thành Phố A giới thiệu ra toàn thế giới, thì trưởng phòng Hồ nên nâng cao tầm nhìn hình, phải lựa một người có sức thu hút mạnh mẽ trong thời đại quốc tế hóa độ thị hóa này, không nên chỉ chọn những người là minh tinh ngôi sao điện ảnh”

Trưởng phòng Hồ liền ngưng ngưng gật đầu, trong lòng kêu khổ không ngừng, cô chưa kịp vào vấn đề chính vị thị trưởng này đã ngăn cản hết mọi ý định của cô, tuyên bố việc dùng các ngôi sao điện ảnh làm đại diện phát ngôn cho thành phố A là không được. Thị trưởng không đồng ý, không chịu ký tên thì dù họ có bày vẽ ba hoa tới đâu cũng chỉ uống công!

Khi cô thấy bóng Mẫn Nhu thì liền hiểu ra, thâm kêu không tốt, liếc nhìn Lục Thiếu Phàm cười nham nhảm lịch sự, xem ra thị trưởng của họ không muốn để vợ mình làm đại diện phát ngôn.

Cô tự đúc đầu vào họng súng, ở thành phố này trở thành truyện cười của mọi người, tiền mất tật mang. Tên Mẫn Nhu cô còn chưa nhắc tới, làm cho những dự tính của bộ tuyên truyền đều hủy đi trong chốc lát, cô làm gì còn mặt mũi về gặp đồng nghiệp chứ.

Mẫn Nhu nhìn trưởng phòng Hồ như bị sét đánh vào người cảm thấy thật buồn cười, cô cầm lấy bình nước trên tay dì Mai tự mình bưng qua

Từ lời đối thoại của hai người vừa nãy, Mẫn Nhu biết Lục Thiếu Phàm không muốn cho cô đi làm đại diện phát ngôn. Lấy một người vợ là minh tinh có sức ảnh hưởng đến công chúng anh lại không hề lợi dụng cô để kiếm lợi ích, Lục Thiếu Phàm đúng là kẻ làm chính trị ngốc nhất nhưng cũng là người chồng tốt khiến cô rung động.

Cuộc hôn nhân giữa hai người đã quên đi ước hẹn ban đầu, dẹp bỏ mọi lợi ích sang bên chỉ còn lại hạnh phúc. Tất cả đều do Lục Thiếu Phàm mang tới, nếu anh không che chở bảo vệ cô, cô sẽ mãi mãi không thể có được cuộc sống an bình thế này.

Mẫn Nhu mỉm cười với trưởng phòng Hồ, rót nước đầy ly, người kia thụ sủng nhược kinh nói cảm ơn, mang theo vài phần khách sáo. Mẫn Nhu im lặng không đề cập tới mục đích hôm nay tới, Lục thị trưởng vẫn còn ngồi phía sau nhìn trưởng phòng mỉm cười.

Khi Mẫn Nhu tính châm thêm nước cho Lục Thiếu Phàm thì tay anh giữ lấy tay cô, cầm chiếc bình nước để sang bên ôm cô ngồi xuống, thân mật đụng chạm, gương mặt anh tuần nở nụ cười dịu dàng khác hẳn với vẻ ứng phó lúc nãy với trưởng phòng Hồ.

“Sao em không ở trên ghế nghỉ ngơi cho khỏe, dì Mai vẫn chưa nấu cơm xong mà?”

Giọng nói nhẹ nhàng của Lục Thiếu Phàm mang theo vô tận sủng ái, hành động ôm lấy Mẫn Nhu hết sức cẩn thận giống như đang cầm thứ đồ sứ, chỉ cần bóp nhẹ sẽ làm cô vỡ nát, nếu quá nhẹ nhàng lại sợ không che chở được cô, sự bảo vệ của anh khiến ai cũng hâm mộ.

Mẫn Nhu cười lắc đầu để mặc anh ôm cô, quay đầu nhìn dáng vẻ kinh ngạc của trưởng phòng Hồ, thậm chí cô ấy còn không tin mà phải đẩy kính mắt trên sống mũi, lúc nhìn thấy ánh mắt của Mẫn Nhu thì liền lúng túng quay sang chỗ khác, trong lòng thâm rên rĩ: Xem ra hôm nay cô ra khỏi nhà mà quên coi hôm nay ngày mấy!

Lục Thiếu Phàm cùng trưởng phòng Hồ hàn huyên vài câu, trong phòng khách liền nghe mùi cơm chín, trưởng phòng Hồ thức thời đứng dậy, chuẩn bị đi lại bị Lục Thiếu Phàm gọi lại

“Trưởng phòng Hồ, nếu cô không ngại thì mời ở lại dùng cơm”

“Đúng vậy, trưởng phòng nếu đi bây giờ chắc sẽ không kịp ăn trưa, nếu vậy thì ở lại dùng bữa đi”

Trưởng phòng Hồ nhìn hai người phu xướng phụ tùy, Mẫn Nhu lại chân thành mời như thế, lại còn kêu dì Mai chuẩn bị thêm bát đĩa, Lục Thiếu Phàm cũng cười mới, thịnh tình không thể từ chối, chỉ đành chấp nhận.

“Xem ra phải đồng ý rồi!”

Đậu Đậu còn đang ngủ cho nên không có ai đi gọi, đợi dì Mai dọn bàn xong ba người cùng ngồi xuống.

Trưởng phòng Hồ ngồi xuống thì thấy Lục Thiếu Phàm phong độ kéo ghế cho Mẫn Nhu, cẩn thận giúp Mẫn Nhu điều chỉnh khoảng cách mãi đến khi vợ mình hài lòng mới ngồi xuống, sau đó lại gấp thức ăn liên tục cho Mẫn Nhu, dĩ nhiên trở thành hình tượng tiêu chuẩn của một người chủ gia đình.

“Ngoan, mau ăn đi, đây là canh chân gà hầm đặc biệt làm cho em đó”

Mẫn Nhu nhìn chiếc muống đưa tới bên môi, mùi canh dậy nồng, cô đưa mắt nhìn trưởng phòng Hồ hơi ngại ngùng liền né đầu ra. Hôm nay Lục Thiếu Phàm đặc biệt quan tâm cô có phải là quá mức không?

“Được rồi để tự em”

Mẫn Nhu vội và húp canh, thấy ánh mắt hài lòng của Lục Thiếu Phàm thì nhận lấy cái muống, không dám tiếp tục để anh dứt cô, dù sao trong phòng ăn cũng có người thứ ba.

Lục Thiếu Phàm cười đắc ý, cầm chiếc đũa lên, gấp một ít món ăn bỏ vào chén Mẫn Nhu, chốc chốc lại dặn dò:

“Ăn nhiều một chút, thích cái nào thì để anh gấp cho”

Lục Thiếu Phàm không coi ai ra gì, cứng chiu đến mức khiến Mẫn Nhu đỏ mặt, còn trưởng phòng Hồ cúi đầu ăn cơm liên tục, ngay cả mắt kiếng đụng vào vách chén cũng không có cảm giác, hiện giờ cô chỉ có một suy nghĩ là nhanh nhanh kết thúc bữa tiệc Hồng Môn yến này.

Xem ra trưởng phòng như cô đã hiểu, thị trưởng Lục mời cô ăn cơm là vì muốn nhắc nhở cô, anh rất quan tâm tới vợ mình từ đó càng nói rõ, nếu có người cố tình chạm vào vợ anh, điều đó sẽ nghịch ý anh, tự nhiên sẽ gặp chuyện xui xẻo

Bữa ăn kết thúc, Mẫn Nhu nhìn thấy trưởng phòng Hồ chén cơm nhìn thấy đầy, nhiệt tình bảo dì Mai mức thêm thì trưởng phòng Hồ ngăn lại, che chén miệng bảo mình no rồi.

Mẫn Nhu ở giới giải trí mấy năm cũng học được bản lãnh nhìn mặt đáng ý, thấy trưởng phòng có ý rời đi cô cũng không muốn làm khó, Lục Thiếu Phàm ngồi bên cạnh đặt đũa xuống, dùng khăn giấy lau miệng.

“Cấp trên của trưởng phòng cho cô thời hạn nộp đoạn phim tuyên truyền cũng không dài, nếu cứ theo những quy định tuyển chọn người đại diện theo từng bước thì sợ không kịp, người phát ngôn phải giúp người khác liên tưởng đến đây là thành phố đẹp chính vì thế người đó phải là người nổi tiếng, nghề nghiệp, hình ảnh cá tính, phẩm chất đều là các yếu tố quan trọng”

Lục Thiếu Phàm dừng lại, tò mò nhìn trưởng phòng Hồ, anh đem khăn giấy thả về chỗ cũ nói tiếp:

“Chọn một ngôi sao giải trí làm người phát ngôn tất nhiên sẽ làm cho độ nổi tiếng của thành phố tăng lên, nhưng cá nhân tôi nghĩ trưởng phòng nên chọn một nhà chính trị thành công trong và ngoài nước như thế sẽ dễ dàng tạo cầu nối với quốc tế”

Trưởng phòng Hồ khóc không ra nước mắt, bây giờ Lục thị trưởng chỉ ra còn đường sáng, bảo chúng ta trong thời gian ngắn nhất đi tìm một nhà chính trị hoàn mỹ, ánh mắt lóe lên kích động nhìn Lục Thiếu Phàm, chẳng lẽ Lục thị trưởng muốn tự mình làm.

Lục Thiếu Phàm xem như đã nhìn thấu tâm tư ai kia, đem khăn giấy sạch đưa cho Mẫn Nhu, rồi thản nhiên đáp:

“Tôi thấy phó trưởng phòng của bộ ngoại giao Lục Cảnh Hoàng vừa từ Na uy về là người rất thích hợp, gần đây chú ấy rất rảnh rỗi, cô có thể tới đó thuyết phục”

Hộp canh cuối cùng trong miệng Mẫn Nhu mém chút nữa phun hết ra ngoài, Lục Thiếu Phàm đem phiên toái quăng qua cho chú Út của mình sao?”

Mẫn Nhu suy nghĩ kỹ lại cũng tán thành với hành động của Lục Thiếu Phàm, nhưng không thể không bội phục trình độ phúc hắc của anh, anh đối với vị trưởng phòng này vừa đánh một cái vừa ột viên mứt táo ăm.

Tuy rằng họ từ chối khéo léo việc mời làm đại diện phát ngôn nhưng cũng không đến mức bất lịch sự. Nói thật đây là lời đề nghị tốt nhất của Lục Thiếu Phàm dành cho bộ phận tuyên truyền, anh không nói là

không muốn vợ mình xuất đầu lộ diện, ngay từ khi trưởng phòng bước vào cửa, cô ấy đã không thể nhắc tên Mẫn Nhu, chỉ biết ngậm bộ hôn làm ngọc nuốt vào bụng

77. Chương 78

Trưởng phòng Hồ nghe đến tên Lục Cảnh Hoàng biểu tình liền trở nên cổ quái, im lặng không nói câu nào cho đến khi ăn cơm xong.

Khi Lục Thiếu Phàm mời ra phòng khách uống tách trà thì trưởng phòng Hồ xoa tay, cầm lấy cặp tài liệu, vội vàng tạm biệt rồi đứng dậy chạy chậm đi, lúc ra tới cửa thì liền không thấy bóng dáng đâu.

“Em có muốn ăn ít đồ ngọt không?”

Lục Thiếu Phàm thấy trưởng phòng Hồ chạy trốn chết cũng không tỏ ra bất thường, ngược lại còn ân cần thăm hỏi Mẫn Nhu, chỉ cần Mẫn Nhu nói muốn anh sẽ đi vào bếp lấy ngay.

Mẫn Nhu nhìn thấy dáng vẻ quan tâm không hề làm bộ của Lục Thiếu Phàm liền bật cười, cô cảm thấy rất đồng tình với vị trưởng phòng Hồ chạy trốn chết kia, còn đối với người đàn ông này cô cảm thấy thật hạnh phúc.

“Với tính cách của chú Út hẳn sẽ không đồng ý, anh đang giúp bộ phận tuyên truyền hay đang làm khó họ thế?”

về mặt cứng nhắc của trưởng phòng Hồ đã chứng minh thuyết phục Lục Cảnh Hoàng làm người phát ngôn hết sức gian nan, chỉ sợ như mò kim đáy bể, bận bịu nửa ngày, kết quả công dã tràng.

Lục Thiếu Phàm cười cười ôm lấy bả vai Mẫn Nhu, sóng mũi cao cọ nhẹ gò má cô, tỏ vẻ thần bí, hà hơi vào lỗ tai cô nói nhỏ:

“Dĩ nhiên là đang giúp họ, còn về phía chú Út, chú ấy nhất định sẽ đồng ý”

Mẫn Nhu nhún lông mày, không hiểu gì nhìn vào nụ cười vào Lục Thiếu Phàm, anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, bổ sung nói:

“Một người một khi để ý thứ gì đó thì anh ta sẽ không từ chối mà làm”

Mẫn Nhu nghiêng người, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng của Lục Thiếu Phàm, ngắm nhìn nhu tình của anh như đại dương mê mông, tay giữ chặt lấy bàn tay Lục Thiếu Phàm đang để trên vai cô.

“Vì vậy mới có Lục Thiếu Phàm hôm nay”

Vì sự có mặt của cô, Lục Thiếu Phàm không thể đắc đạo thành tiên, anh bỏ qua mọi thân phận địa vị cũng chỉ là chồng cô, chấp nhận làm tùy tùng đi theo sau cô, bởi vì cô là mối quan tâm duy nhất của anh.

Lục Thiếu Phàm nhếch môi cười, hàm răng trắng sáng như tuyết, anh cúi đầu hôn lên cằm cô, kéo dài một đường xuống dưới, cô dùng tay ngăn lại cũng cười đến vui vẻ.

Chuyện người phát ngôn cứ như vậy hạ màn, không còn ai thuộc bộ phận tuyên truyền gọi tới. Mẫn Nhu cũng trở nên an tĩnh, những ngày tết âm lịch đã gần kề, cô cũng an tâm ở nhà tịnh dưỡng, có khi Mẫn Chí Hải cũng gọi điện tìm cô.

Về chuyện Hồng Lam, ông không hề mở miệng nhờ cô giúp đỡ, chỉ hỏi cô bây giờ là cổ đông lớn nhất của Mẫn thị có tham gia cuộc họp ban giám đốc của Mẫn thị không. Cô lấy lý do là mang thai liền từ chối, ông cũng chỉ hỏi qua một chút tình hình mang thai của cô rồi cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại đã cúp, trong lòng Mẫn Nhu cũng khổ sở, chỉ qua mấy tháng, cô và cha ruột lại trở nên khách sáo lạnh nhạt đến vậy.

Thân tình giữa hai người giống như mầm cây nhỏ yếu ớt, vì chuyện mẹ cô qua đời mà đã để lại trong lòng mỗi người một bóng ma không thể xóa đi, sau khi Hồng Lam và Mẫn Tiệp khơi dậy trận cuồng phong bạo vũ thì mọi thứ càng trở nên xấu đi.

Nó tạo thành cục diện bế tắc khó giải của ngày hôm nay, cô không cứu để cha mình khó xử hay nên tha thứ cho hai mẹ con Mẫn Tiệp?

Nhìn những cành cây đang đâm chồi ngoài cửa sổ, Mẫn Nhu cúi đầu nắm chặt di động, tâm cũng bình lặng lại. Đối với Mẫn Chí Hải, cô sẽ hoàn thành nghĩa vụ một người con, nhưng nghĩa vụ này không bao gồm Hồng Lam và Mẫn Tiệp.

Khi trời sập tối, sau khi dì Mai chuẩn bị xong bữa tối, Mẫn Nhu ngồi trên ghế salon, mở tivi không phải xem tin tức giải trí mà chú ý tới các tin về chính trị.

Lục Thiếu Phàm ở trước mặt cô luôn dịu dàng, nhưng khi nhìn lên màn hình cô lại thấy một người đàn ông cao quý và lạnh lùng. Điều đó khiến cô cảm giác không thích ứng, công việc của Lục Thiếu Phàm không phải là nơi dễ dàng ăn chung ở chung.

Bên trong phòng họp, các quan viên chính phủ ngồi theo thứ tự xung quanh chiếc bàn dài, Lục Thiếu Phàm ngồi ở đầu bàn, hàng lông mi dài che đi, cúi đầu nhìn văn kiện tai nghe một người khác báo cáo. Dáng vẻ chuyên tâm chăm chú càng khiến cho anh thêm phần quyến rũ, bên cạnh Triệu thư kí đang ghi chép/

Khi đám quan viên dứt lời, Lục Thiếu Phàm ngẩng đầu lên, ánh mắt hờ hững nhưng không mất đi vẻ sắc bén nhìn vị quan viên kia. Sau đó, anh nói vài câu tổng kết, ở trên tivi phóng viên đang tường thuật lại khiến cô không nghe được cuộc nói chuyện trong hội nghị. Mẫn Nhu tròn to mắt, nhìn đôi môi lúc đóng lúc mở của Lục Thiếu Phàm, cô thật tò mò phải chăng giọng nói của Lục Thiếu Phàm cũng mang theo sự nghiêm túc?

Khi Mẫn Nhu nghe mùi đồ ăn bốc lên, Lục Thiếu Phàm cũng về, anh đưa cặp tài liệu cho dì Mai sau đó nhìn lên màn hình tivi vẻ mặt ôn hòa thân thiết,

“Em đang xem gì vậy?”

Lục Thiếu Phàm ngồi sát cô, đưa tay ôm lấy thắt lưng, hai mắt hướng về phía tivi. Dù trên màn hình đã không còn hình của anh, anh vẫn đoán được Mẫn Nhu xem gì, nhếch miệng cười vui vẻ, ôm lấy cô tựa vào ghế cùng nhau xem tin tức.

Mẫn Nhu theo thói quen tựa đầu vào ngực Lục Thiếu Phàm, lưỡi biếng ngáp dài, híp mắt, tin tức không còn nói tới Lục Thiếu Phàm cô cũng mất đi tinh thần xem.

“Việc Hồng Lam hối lộ quan viên chính phủ, viện kiểm soát đã tham gia điều tra xác nhận việc hối lộ và tham ô công quỹ là có thật, vào tháng một nhân viên tòa án sẽ bắt đầu đi làm lại và thụ lý vụ án này”

Lục Thiếu Phàm nói giọng bình thản, mặt cũng cười thản nhiên. Không vui hay buồn vì kết cục của Hồng Lam, với anh, họ chỉ là những vị khách qua đường xuất hiện trong cuộc sống.

“Với ảnh hưởng của Mẫn gia ở thành phố A, hơn nữa cha vợ cũng phí không ít tâm sức, nếu Hồng Lam bị phạt hai tội thì cao nhất cũng chỉ có một năm tù giam”

Lục Thiếu Phàm dù không nói, cô cũng hiểu ngoài mặt Lục Thiếu Phàm tỏ ra thờ ơ với chuyện Hồng Lam nhưng không có nghĩa không có ai lợi dụng cơ hội này gây khó dễ cho bà ta. Việc tham ô lần này dính tới Hồng Lam, nếu cô đoán đúng, cậu Diệp Vân Thao cũng ra tay không ít.

Mẫn Nhu nhìn tivi, đắm chìm trong suy nghĩ, Lục Thiếu Phàm âu yếm vuốt mái tóc dài của cô, nói nhĩ:

“Mọi việc để anh lo, em chỉ cần an tâm làm mẹ thôi”

Ánh mắt trầm tư của Mẫn Nhu liền trở nên sáng sủa. Cô điều chỉnh tư thế ngồi trong lòng Lục Thiếu Phàm, tay xoa bụng, một tay ôm lấy thắt lưng Lục Thiếu Phàm, an tâm nhovn miệng cười.

Hồng Lam bị phạt là đáng tội, không thể trách ai được,. Bây giờ, quan trọng nhất là đợi đứa con ra đời, những chuyện khác cô không cần hao tâm tổn sức mà suy nghĩ.

Trên bàn ăn Lục gia, mấy ngày qua không ai vắng mặt, cũng gần tới lễ tất niên nên mọi người đều được nghỉ. Sau khi ăn cơm tối xong, bà Lục nhắc tới bữa cơm đêm giao thừa.

“Cha à, năm nay bữa cơm tất niên vẫn đặt ở chỗ cũ sao ạ?”

Lục Tranh Vanh không ý kiến, nhìn Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu nói:

“Lần trước hôn lễ diễn ra quá vội vàng, Mẫn Nhu cũng chưa kịp gặp mặt họ hàng, lần này nhân dịp giao thừa mà làm quen”

“Dạ cháu biết, gia gia”

Mẫn Nhu lễ phép mỉm cười đồng ý, dưới bàn mười ngón tay của cô và Lục Thiếu Phàm đan chặt. Trong lòng cô đã quyết tâm, không chỉ vì Lục Thiếu Phàm và con của hai người, nếu như cô thật lòng muốn trở thành người Lục gia thì phải xây dựng mối quan hệ tốt với trưởng bối Lục gia

Địa điểm diễn ra là một khách sạn hạng sang, nếu không phải bà Lục đã đặt chỗ trước khẳng định đêm ba mươi chắc chắn sẽ hết chỗ. Mẫn Nhu thông qua Lục Thiếu Phàm cũng biết được một số người trong Lục gia, nhưng khi đứng trước mặt trưởng phối chỉ có hai người ứng đối khó tránh khỏi lẩn lộn một hai.

Khi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm tới, nhân viên phục vụ lễ phép giúp họ kéo cửa, thái độ kính trọng mời vào.

Bên trong hết sức rộng rãi và ấm áp, có ba chiếc bàn lớn bên trong, bên ghế salon và cửa sổ có người đang đứng tán gẫu. Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm vừa đi vào, bà Lục đã tới trước để đón tiếp thì đứng lên hướng Lục Thiếu Phàm chào hỏi các cô chú, còn bà thì cùng Mẫn Nhu đi chào hỏi các cô và các mợ.

“Tiểu Nhu, đây là mợ ba, vì lần trước phải ở Luân Đôn tổ chức triển lãm tranh nên không kịp chạy về tham gia hôn lễ của con, nhân dịp hôm nay hai người gặp mặt đi”

“Đây là vợ Lục Thiếu Phàm sao? Bên ngoài còn đẹp hơn so với trong hình, nghe chú ba nói, Thiếu Phàm sung vợ nó tới tận trời”

Mợ ba của Lục Thiếu Phàm là một phụ nhân trung niên mang đậm chất nghệ thuật, tuy ăn mặc không diêm dúa nhưng lại toát vẻ xinh đẹp cổ điển, ánh mắt nhìn Mẫn Nhu rất thân mật không có thái độ coi khinh ngôi sao như các vị quý phu nhân.

“Mợ ba đừng khen tiểu Nhu, nếu không cái đuôi của Tiểu Nhu sẽ vênh lên đến tận trời a!”

Mẫn Nhu không kiêu ngạo cũng không xua nịnh phối hợp trả lời khiến mợ ba hài lòng gật đầu. Ý cười của bà Lục càng sâu, lúc nói chuyện với mợ ba không quên khen Mẫn Nhu vài câu. Mẫn Nhu cũng nói vài câu vừa không vô lễ cũng không có vẻ ít nói.

Qua Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu cũng biết mợ ba là họa sĩ có tiếng trong giới hội họa tên là Cơ Tổ Tranh. Mấy năm qua, các phòng trưng bày triển lãm tranh của Lục gia là của hội môn của Cơ Tổ Tranh, những năm qua đều do bà ấy tự kinh doanh.

Mẫn Nhu còn nhớ khi lần đầu tiên Lục Thiếu Phàm tới Mẫn gia ra mắt, vì không muốn để cô chịu ủy khuất anh đã mang tới bức tranh “Hai bờ sông phong thanh đồ” đưa cho Mẫn Chí Hải, không quên nói Mẫn Chí Hải thích cái nào cứ lấy. Mẫn Nhu rất khó tưởng tượng, nếu một người coi tranh như mạng sống mà biết các tác phẩm của mình bị mang đi sẽ có vẻ mặt thế nào nhỉ?

Mẫn Nhu nhìn trộm Lục Thiếu Phàm, anh cùng các chú của mình nói chuyện phiếm, dáng vẻ ung dung cho dù ở giữa một đám rồng phượng cũng không thể che đi. Khi Mẫn Nhu thu hồi ánh mắt quay đầu lại thì thấy mợ ba Cơ Tổ Tranh đang cười khanh khách nhìn mình.

Trong lúc nhất thời, Mẫn Nhu hơi bối rối, đỏ mặt, cảm giác bị bắt tại trận thật xấu hổ.

“Chị hai, chị đi đi, để Tiểu Nhu cho em là được rồi”

Cơ Tổ Tranh chủ động vươn cành ô liu, Mẫn Nhu cũng vui vẻ nhận, bà Lục rời đi gọi món ăn. Cơ Tổ Tranh liền kéo Mẫn Nhu qua một đám phụ nhân trung niên, không quên giới thiệu:

“Vợ Thiếu Phàm tới rồi này, mọi người vừa nãy không phải bàn tán không ngừng sao?”

Hai ba vị phụ nhân nhìn về Mẫn Nhu, vẻ mặt hơn hớn đưa tay vỗ Mẫn Nhu, thân thiện nói:

“Là Tiểu Nhu sao? Lần trước ở trong hôn lễ không có dịp nói chuyện, hôm nay bắt được cơ hội, chúng ta nhất định phải thăm vấn cô cháu dâu này mới được, xem coi cháu dâu làm cách gì mà khiến cho đứa trẻ

hiếu động kia ngày còn nhỏ cứ vài ba bữa là tới quây chúng ta đòi đi xuất gia”

78. Chương 79

Xuất gia? Mẫn Nhu cảm thấy cái từ này có ý nghĩa rất mới lạ, nhưng cũng không nghi ngờ nó chỉ là câu nói đùa. Cô cũng không phủ nhận, lần đầu tiên khi thấy Lục Thiếu Phàm, cảm giác cao cao tại thượng khiến người khác cảm thấy anh quá xa, một người con gái nhỏ bé làm sao xứng đáng với người đàn ông cao quý phi phàm như thế.

Khi một người ở trên áp đảo quần chúng, nhìn chúng sinh chìm nổi sinh ra ý niệm xuất gia cũng không lạ, nhưng mà bây giờ Lục Thiếu Phàm còn có suy nghĩ này không?

Mẫn Nhu không nhịn được xoa bụng mình, khoe miệng mang theo chút ý cười lại nghe giọng phụ nữ chế nhạo:

“Bây giờ cho dù lão phương tượng tự mình đến xin sợ rằng Lục Thiếu Phàm cũng không chịu đi”

Người vừa nói là cô hai của Lục Thiếu Phàm Lục Cảnh Ngưng, mái tóc cắt ngắn toát lên vẻ thành đạt, nụ cười thần nhiên, hay nói đùa quan sát đánh giá Mẫn Nhu. Khi bà thấy Mẫn Nhu xoa bụng, liền mỉm cười nói:

“Thiếu Phàm xem vợ mình như bảo bối, Tiểu Nhu có thai, nếu không phải bận đi làm, chỉ sợ cả ngày bắt kể mọi thời tiết nó sẽ bưng trà đưa nước”

Mẫn Nhu trong lòng ấm áp, Lục Thiếu Phàm đối xử rất tốt với cô. Trong tất cả con mắt của mọi người, Lục Thiếu Phàm vì cuộc hôn nhân này mà rước lấy không ít phiền não, đi cầu xin chú ba, còn có chuyện người đại diện phát ngôn lần này, Lục Thiếu Phàm không muốn có đồng ý chẳng qua vì muốn cô rời xa cảnh tranh giành nơi chính trị, sống cuộc sống an bình?

“Vâng, cô hai nói đúng, Thiếu Phàm đối với cháu rất tốt, cả đời này cháu cũng chưa từng được đối xử tốt như vậy nên cháu sẽ quý trọng tình cảm Thiếu Phàm dành anh!”

Lục Cảnh Ngưng nhìn ba người còn lại liếc mắt, trong mắt liền trở nên vui vẻ, đưa tay kéo Mẫn Nhu, sau đó ngồi xuống ghế salon nhìn Mẫn Nhu nói:

“Tiểu Nhu, cháu mang thai nếu rồi không có việc gì thì tới phòng tranh của mợ ba chơi, còn đỡ hơn là cả ngày ở nhà. Nếu lo cho Đậu Đậu, có thể mang thằng bé theo cùng, mợ ba cháu cũng rất thích trẻ con”

“Mẹ”

Giọng trẻ con non nớt mừng rỡ cất lên, Mẫn Nhu theo tiếng gọi quay lại, thấy Đậu Đậu thoát khỏi tay Lục Tranh Vành, hứng khởi chạy tới bên Mẫn Nhu.

“Mẹ, sao lúc này mẹ không đợi con, vừa không thấy mẹ một lát con đã muốn chết”

Đậu Đậu ngồi lên gối Mẫn Nhu, thân thiết ôm lấy cô. Sau đó nó chào hỏi các vị trưởng bối rồi núp vào lòng Mẫn Nhu, nhất định không buông.

“Tiểu phôi đản, rõ ràng là con lúc này kêu muốn gia gia làm xe ngựa, nói không muốn ngồi xe của cha mà!”

Mẫn Nhu xia tay vào trán Đậu Đậu, Đậu Đậu cười khúc khích né tránh, sau đó chủ động ôm lấy mặt Mẫn Nhu.

“Mẹ, con yêu mẹ nhất”

Đối với hai mẹ con này, các vị trưởng bối đều cười không nói, khi Lục Thiếu Phàm đi tới bên cô, trong tay còn cầm theo mâm điểm tâm, chắc hẳn là anh cố ý kêu người phục vụ mang tới.

“Cô hai, mợ ba, mợ tư, mợ năm”

Lục Thiếu Phàm lễ phép gọi, động tác trên tay không ngừng lại, đem điểm tâm đưa cho Mẫn Nhu.

“Mọi người vẫn chưa tới đủ, lát nữa cơm tối mới bắt đầu, em ăn điểm tâm trước đi”

Lục Cảnh Ngưng nhìn hai người, trêu ghẹo nói:

“Thiếu Phàm, chúng ta cũng đói bụng, cháu cũng nên lấy giúp cô ít điểm tâm đi chứ?”

Mẫn Nhu một tay ôm Đậu Đậu, một tay cầm đĩa, nhìn thái độ ôn hòa của Lục Thiếu Phàm xem ra muốn đi lấy thật, mợ Tư vội vàng ngăn cản, cúi đầu mỉm cười, chiêu này của Lục Thiếu Phàm lấy lùi để tiến quả nhiên rất hay.

“Thiếu Phàm, cháu mau ngồi xuống đi, làm thế nào lừa gạt được một cô vợ xinh đẹp như thế chứ?”

Lục Cảnh Ngưng dường như rất tò mò chuyện Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, còn hứng thú muốn biết từ đầu đến khi nghe câu tiếp theo Mẫn Nhu liền tỉnh ngộ, ra là tham khảo kinh nghiệm.

“Làm cháu cũng nên chia sẻ ít bí quyết chứ đừng có giấu giếm, dưới con còn có mấy đứa em, xem ra bọn ta và lão Lục phải học tập cháu rồi”

Lão lục? Không phải Lục Cảnh Hoàng sao? Mẫn Nhu vừa chơi cùng Đậu Đậu vừa chú ý tới câu chuyện của họ, khi nhắc đến Lục Cảnh Hoàng, một vài người chị dâu cùng Lục Cảnh Ngưng có vẻ lo lắng.

“Chú Út của cháu đã 33 rồi, nếu không lo lấy vợ tương lai chắc sẽ lên núi làm hòa thượng thật!”

Lục Thiếu Phàm tỏ ra lơ đãng nhướng mày, ôm lấy Mẫn Nhu và Đậu Đậu đang chơi đùa vào lòng, hai mắt nhìn thẳng vào Mẫn Nhu, sau đó nhếch môi nhìn các mợ và cô:

“Chuyện này chỉ có thể giáo dục con người bằng hành động gương mẫu không thể nói suông, hơn nữa chú Út là bạch mã vương tử trong lòng nhiều cô gái, các mợ và cô không cần lo lắng quá nhiều!”

“Gì mà Bạch mã vương tử? Mấy năm nữa sẽ thành Đường Tăng đó”

Mẫn Nhu cảm thấy các vị phu nhân này cũng thật hài hước, Lục Thiếu Phàm lại hồ hững khác xa với vẻ lo lắng của họ. Anh không phải không lo cho chú Út, mà anh sớm đã dự liệu tương lai Chú Út sẽ không chỉ có một mình”

““Một người một khi để ý thứ gì đó thì anh ta sẽ không từ chối mà làm”

Lời nói Lục Thiếu Phàm khi đó chắc chắn đã biết được nhược điểm của chú Út, vẻ mặt đầy tin tưởng chứng minh anh biết rất rõ chuyện của chú mình, hiện giờ biết mà không báo lại đánh thái cực quyền với các vị trưởng bối chẳng lẽ muốn cho họ sự kinh ngạc?

Nhìn người đàn ông hoàn mỹ đang ôm mình, Mẫn Nhu cảm thấy rất vui, Lục Thiếu Phàm như vì thần cứu rồi cuộc sống của cô. Liệu có phải Lục Thiếu Phàm gặp được cô cũng như một sự thành toàn, thành toàn cho khẩn cầu hạnh phúc của anh?

Sau đó, có đôi nam nữ đi qua, Mẫn Nhu cũng đã gặp trong hôn lễ nhưng vẫn có chút mơ hồ.

Họ ở bên ngoài làm việc tới tết mới về nhà, nghe Lục Thiếu Phàm giới thiệu cô cũng biết đại khái.

“Tiểu Nhu, đây là con trai của cô hai Thiếu Bác, làm việc ở khu vực phía Tây của chính phủ, lâu lâu mới về nhà một lần, hai người làm quen đi”

“Chị dâu”

Mẫn Nhu nhìn người thanh niên da ngăm đen tràn đầy nhiệt huyết trước mắt, tuổi của Thiếu Bác còn lớn hơn so với cô, bị gọi hai tiếng chị dâu cô cảm thấy như mình dùng thân phận chiếm tiện nghi. Cô mỉm cười gật đầu chào, không quên khách sáo nói”

“Thiếu Bác lần trước không tham gia hôn lễ, nhân dịp năm mới nay, kêu anh trai đãi cậu một bàn thay thế cho tiệc cưới, cũng coi như đại gia đình sum họp”

Thiếu Bác nhìn đôi bích nhân đứng trước mặt, cười sáng khoái, cùng họ hàng chào hỏi sau đó đưa quà mừng hôn lễ tới.

Mẫn Nhu dựa vào Lục Thiếu Phàm, xem ra mọi người đã tới đầy đủ, ánh mắt nhìn đến chú ba của Lục Thiếu Phàm Lục Cảnh Vân và mợ ba Cơ Tổ Thanh, hạ giọng hỏi Lục Thiếu Phàm:

“Con của chú ba sao vẫn chưa tới?”

Nụ cười trên gương mặt Lục Thiếu Phàm khẽ khựng lại, đôi mắt thoáng vẻ âm trầm sau đó liền khôi phục sự tự nhiên, giọng nói nghiêm chỉnh, nắm nhẹ vai Mẫn Nhu nói:

“Thiếu Thần.... hai năm trước xảy ra tai nạn xe cộ nên đã qua đời”

Nghe tên Thiếu Thần, Mẫn Nhu liền nhớ tới nhiếp ảnh gia được giới trẻ gọi là vương tử Lục Thiếu Thần. Khi cô mới bước vào giới giải trí, trong lúc vô tình chụp ảnh cũng nhắc tới tên này. Nói Lục Thiếu Thần là người rất có tài năng và phong cách, trong ánh mắt lóe lên sự khâm phục, chỉ là cô không ngờ anh ta đã mất sớm càng không ngờ là em họ của Lục Thiếu Phàm.

Mẫn Nhu nhìn Cơ Tổ Thanh đang cùng mọi người tán gẫu không khỏi sinh ra cảm giác đồng cảm. Lục Thiếu Phong tuy qua đời nhưng bà Lục vẫn còn Lục Thiếu Phàm, còn Cơ Tổ Thanh và Lục Cảnh Vân thì dưới gối vô tử, lúc về nhà cũng chỉ có hai người, không thể nghe tiếng đứa con thân thiết gọi.

“Thiếu Phàm năm tới em không muốn ở nhà vô ích nữa, em muốn sang phòng tranh của mợ ba giúp một tay”

Lục Thiếu Phàm giữ chặt vai Mẫn Nhu, cúi đầu nhìn ánh mắt nghiêm túc của cô, vẻ nặng nề cũng tản đi, mỉm cười thở dài nói:

“Em đi giúp mợ ba cũng tốt, mợ cũng không phải người dễ tính, nhất là sau khi xảy ra chuyện Thiếu Thần”

“Em cũng có biết chút ít, lúc học đại học em cũng có học về hội họa, nhưng sau đó bỏ ngang. Lần này có họa sĩ tài ba như mợ ba dạy dỗ, em tin tưởng mình có thể làm được gấp đôi”

Bây giờ nhớ lại, cô vì Kỹ Mạch Hằng mà từ bỏ mơ ước bước vào giới giải trí, trong lòng Mẫn Nhu cũng không hề hối hận hay oán trách, cô cứ như người ngoài cuộc bình thản đối mặt.

Quá khứ cũng là một phần của cuộc sống, chỉ cần phai dần, rồi buông tay không cần trốn tránh hoặc quá chú ý tới nó.

“Thì ra bà xã anh muốn trở thành họa sĩ ưu tú”

Lục Thiếu Phàm nói vậy khiến Mẫn Nhu dùng cánh tay thúc vào người anh, cô ngẩng mặt, hai mắt mở to, nhìn ánh mắt tươi cười của anh nói:

“Làm họa sĩ không được sao?”

Lục Thiếu Phàm dĩ nhiên cưng chiều cô, nhưng cuộc sống an nhàn này không phải điều cô muốn. Cô rời khỏi giới giải trí cũng không phải chỉ để làm thiếu phụ nhân danh môn, không có ước mơ để theo đuổi.

Sau khi trở thành vợ Lục Thiếu Phàm, trở thành mẹ rồi, cô mong muốn có sự nghiệp và bầu trời của mình không muốn sống dựa vào Lục Thiếu Phàm, cứ như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày cô trở nên mù mịt.

Lục Thiếu Phàm nghiêm túc trịnh trọng cầm tay cô.

“Anh đã nói rồi, anh yêu em không phải là giam cầm sự tự do của em, vì vậy nếu em muốn làm gì anh đều ủng hộ.”

Mẫn Nhu mỉm cười, tự tưởng gia trưởng của Lục Thiếu Phàm chỉ xuất hiện khi anh quan tâm cô, có rất nhiều chuyện anh lại rất bao dung cho cô, chỉ cần là chuyện đúng anh sẽ đứng trên góc độ cô mà suy nghĩ.

“Nhưng mà, anh muốn em hứa, nếu làm ở phòng tranh thì chỉ ngồi không được đứng, cũng đừng làm quá vất vả biết chưa?”

Bàn tay êm ái của Lục Thiếu Phàm áp lên bụng Mẫn Nhu, anh rất quan tâm đến con nhưng cũng không muốn trói buộc cô ở nhà, Lục Thiếu Phàm như thế quả nhiên rất có sức hấp dẫn.

Mẫn Nhu tính mở miệng thì cửa bị đẩy vào, người mà nhân viên phục vụ đưa vào là Lục Cảnh Hoảng, chẳng qua sắc mặt có vẻ không tốt lắm.

“Tiểu gia gia tới rồi ạ”

Mẫn Nhu bị cách gọi này làm sững người, Đậu Đậu đang chơi đùa trên ghế sofa liền quăng đồ chơi đi hai chân chạy về hướng Lục Cảnh Hoàng đang đi về phía Lục Thiếu Phàm.

79. Chương 80

“Tiểu gia gia”

Lục Cảnh Hoàng vừa nghe ba chữ này sắc mặt vốn đã âm trầm càng thêm băng lạnh, nhưng hành động vẫn có chừng mực để Đậu Đậu sang bên. Dừng lại trước mặt Lục Thiếu Phàm, Lục Cảnh Hoàng đưa mắt nhìn nụ cười tươi ung dung của Lục Thiếu Phàm.

Hai người đàn ông khí thế không thua kém nhau lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Xung quanh đều là những người lần lộn trên thương trường nhiều năm, tất nhiên cũng nhận thấy bầu không khí căng thẳng giữa hai người.

Mẫn Nhu biết Lục Cảnh Hoàng không vui có lẽ vì chuyện người phát ngôn, Lục Thiếu Phàm vẫn giữ thái độ hờ hững khi gặp Lục Cảnh Hoàng không hề lúng túng, chỉ mỉm cười:

“Chú út đã lâu rồi không gặp”

“Phải đã lâu rồi không gặp, ra ngoài nói chuyện một lát”

Lục Cảnh Hoàng lâm đạm đưa mắt nhìn Mẫn Nhu vài giây sau đó xoay người đi ra cửa, không hề có ý thúc giục Lục Thiếu Phàm có lẽ đoán được Lục Thiếu Phàm sẽ đi ra.

Lục Thiếu Phàm ôm siết lấy cánh tay Mẫn Nhu, cấp cho cô nụ cười động viên sau đó anh buông cô ra, vội theo sát bước chân của Lục Cảnh Hoàng rời khỏi phòng, cánh cửa khép lại ngăn cách mọi thứ.

Mẫn Nhu nhìn cánh cửa đóng lại, cô không biết hai chú cháu nói chuyện gì nhưng có lẽ không tránh khỏi là chuyện người phát ngôn. Lục Thiếu Phàm đẩy phiên toái này sang cho Lục Cảnh Hoàng, Mẫn Nhu cảm thấy rất có lỗi với chú út.

Dắt Đậu Đậu ngồi xuống bên ghế salon không bao lâu Lục Tranh Vành mặc quần trang nghiêm túc ngồi xuống, các vị trưởng bối liền vây xung quanh bàn ngồi xuống, hậu bối cũng lần lượt nhập tọa. Mẫn Nhu nhìn về phía cửa vẫn không hề có động tĩnh liền dắt Đậu Đậu lên ghế, hàn huyên với người cùng bàn vài câu rồi tự mình đi ra ngoài kiếm người.

Bên ngoài phòng là một đại sảnh rộng rãi, Mẫn Nhu vừa đẩy cửa ra một luồng không khí mát mẻ đã phả vào mặt, đập vào tai là lời đối thoại giữa hai người.

“Về sau đừng đi tìm cô ấy, cũng đừng lấy Thiếu Thần ra yêu cầu cô ấy làm bất cứ việc gì”

Mẫn Nhu ngẩn ra, bàn tay đang đẩy cửa buông lỏng, cô đứng tựa vai vào cửa nghe giọng nói trầm thấp lạnh lùng của Lục Cảnh Hoàng, mang theo vẻ ra lệnh, không để người khác từ chối.

Đây là Lục Cảnh Hoàng uy hiếp sao? Vì muốn Lục Cảnh Hoàng đáp ứng làm người phát ngôn Lục Thiếu Phàm đã đi tìm cô gái kia? Chính vì thế Lục Cảnh Hoàng mới không vui, thậm chí còn giận?

Nếu quả thật nguyên nhân là do cô, khiến mối quan hệ hai người trở nên nan giải thì cô tình nguyện đứng ra cởi bỏ mối thất giữa Lục Thiếu Phàm và chú út, tự mình nghĩ cách giải quyết chuyện người phát ngôn.

“Nếu như chú út thật lòng thì sớm hay muộn cô ấy cũng sẽ phải đối mặt với cả Lục gia, đối mặt với sự qua đời của Thiếu Thần!”

Lục Thiếu Phàm mở miệng không có cái gọi là xin lỗi thậm chí mang theo vài phần thông cảm. Mẫn Nhu hơi nghiêng người thì thấy Lục Thiếu Phàm đứng cạnh Lục Cảnh Hoàng.

Lục Cảnh Hoàng nhìn thấy Mẫn Nhu, ánh mắt nhìn qua vai Lục Thiếu Phàm có thể thấy nửa người của Mẫn Nhu, lông mi nhíu lại không muốn nói tiếp, muốn bỏ đi thì bị Lục Thiếu Phàm ngăn lại.

“Yêu một người, lúc bắt đầu cũng có nghĩa là kết thúc, những lời này có một ngày chú Út sẽ hiểu”- Lục Thiếu Phàm tạm dừng giấy lát. “Chỉ hi vọng nó không quá muộn”

Hai người im lặng không nói, đôi mắt sâu thẳm của Lục Cảnh Hoàng dừng lại nơi Mẫn Nhu. Mẫn Nhu cũng không trốn nữa khẽ tiến ra ngoài vài bước, nhìn vào mắt Lục Cảnh Hoàng, lễ phép mỉm cười.

Lục Thiếu Phàm như cũng cảm nhận được gì đó, theo ánh mắt Lục Cảnh Hoàng quay người lại. Khi nhìn thấy Mẫn Nhu, anh thoáng kinh ngạc sau đó cười thỏa mãn.

“Không phải ai cũng có thể giống cháu, sau khi bỏ lỡ hai năm vẫn có thể gặp được cô ấy”

Mẫn Nhu đi về trước vài bước, Lục Thiếu Phàm cũng không cùng Lục Cảnh Hoàng nhiều lời, anh trực tiếp rút ngắn khoảng cách giữa cô và anh, kéo vai cô.

“Sắp khai tiệc rồi”

Vì câu cuối của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu cười hạnh phúc cảm động, cô phải làm sao với anh đây? Bỏ lỡ nhiều thứ như vậy cô vẫn gặp được anh, là ông trời đang ban cho cô đặc ân sao!

Mẫn Nhu khoác tay Lục Thiếu Phàm, nhìn Lục Cảnh Hoàng lễ phép nói:

“Chú Út, mọi người cũng đã đến đông đủ, chúng ta vào thôi”

Giữa hai lông mày Lục Cảnh Hoàng xuất hiện nếp uốn, trước lời mời của Mẫn Nhu Lục Cảnh Hoàng chỉ gật đầu không hề nhích chân, nhìn cử chỉ thân mật của hai người liền lọt vào suy nghĩ của mình.

“Chuyện lần này thật sự là làm khó Chú Út rồi”

“Không cần biết khó hay không, ít nhất chú ấy đã đồng ý”

Gương mặt Lục Thiếu Phàm không hề lo lắng, anh đẩy cửa giúp cô để cô vào trước. Mẫn Nhu nhìn Lục Cảnh Hoàng vẫn đứng yên tại chỗ mắt nhìn theo cô, cô cũng không nhìn nữa mà đưa mắt nhìn vào phòng rồi đi tới.

Bữa cơm tất niên này xem ra là bữa cơm náo nhiệt nhất, mọi người ăn uống thoải mái không hề thấy áp lực, cảm giác vui vẻ vẫn duy trì đến cuối cùng.

Mẫn Nhu đem chuyện muốn tới phòng tranh nói với Cơ Tổ Thanh, Cơ Tổ Thanh sảng khoái đồng ý. Lúc ở đại học, Mẫn Nhu cũng từng học qua hội họa, nghe thế bà lại càng vui vẻ muốn nhận Mẫn Nhu làm học trò.

Những câu nói đùa này Mẫn Nhu cũng không biết thật giả ra sao, chỉ lễ phép ứng đối, ít nhất cũng để lại trong Lục gia những suy nghĩ tốt về cô.

Bên ngoài sắc trời tối dần, mọi người cũng tạm biệt nhau, trước khi đi sẽ chào hỏi Lục Tranh Vành, bà Lục phải tiễn khách nên năm người phải ra về cuối.

“Em ở bên trong chờ anh, anh đi lấy xe”

Lục Tranh Vành theo tài xế đi trước, Mẫn Nhu ngồi một mình trong đại sảnh khách sạn, trong lúc vô tình quay đầu lại cô nhìn thấy một cô gái khiến cô phải nhíu lông mày lại.

Mẫn Tiệp ăn mặc sang trọng lôi kéo một người đàn ông, cùng với anh ta cúi đầu nói nhỏ, gương mặt nở nụ cười quyến rũ, hai người chỉ lo cười hoàn toàn không thấy Mẫn Nhu đang ngồi một bên.

Mẫn Nhu chỉ nhìn sơ qua người đàn ông cao lớn đó, không phải Kỷ Mạch Hằng nhưng lại tạo cho cô cảm giác quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó nhưng không nhớ ra.

Hai người đi vào thang máy, thân mật không quan tâm tới ai giống như đôi tình nhân quen đã lâu. Thang máy mở ra, hai người vào sau, xoay người nhìn thấy Mẫn Nhu thì nụ cười trên mặt như bị tê liệt,

Gương mặt xinh đẹp trang điểm đậm hân đến nghiêng răng nghiêng lợi, ngay cả người đàn ông bên cạnh cũng nhận ra sự khác thường của Mẫn Tiệp liền dùng tay xoa xoa gương mặt khó coi của cô ta.

Mẫn Nhu nhìn Mẫn Tiệp cười gượng, lắc đầu ý bảo không có việc gì. Khi thang máy đóng lại, người đàn ông kia đột nhiên ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, lúc Mẫn Nhu nhìn thấy gương mặt đó liền sững sờ.

Người đàn ông đó từng xuất hiện ở biệt thự Mẫn gia, lúc ở khu mua sắm đã xảy ra tranh cãi với Mẫn Tiệp, chính là kẻ lang thang đó!! Không, chính xác mà nó, là bạn trai của Mẫn Nhu ở Milan, đã có vợ nhưng vì Mẫn Tiệp mà bỏ gia đình mình.

Mẫn Tiệp như vậy, cô cũng sinh ra phản cảm nói không nên lời, với người đàn ông thì thấy thương cảm. Anh ta sẽ lặp lại kết cục như Kỷ Mạch Hằng, từ bị vứt bỏ rồi đi nhặt lại Giai nhân, chỉ là lần này, hai người bên nhau đến cuối cùng hay lại mỗi người mỗi ngả.

Không muốn vì một kẻ bên ngoài mà hao tổn trí nhớ, Mẫn Nhu quay đầu lại thì thấy xe dừng trước cửa. Khi ra tới cửa, Lục Thiệu Phàm giúp cô mở cửa xe, nhìn sắc mặt cô có vẻ không vui như vừa nãy lên xe liền quan tâm hỏi

Mẫn Nhu vừa thất dây an toàn vừa tùy ý đáp:

“Không có gì, chỉ là em thấy Mẫn Tiệp và một người đàn ông đi cùng với nhau có vẻ rất thân mật”

Lục Thiệu Phàm nhíu mày, liếc mắt nhìn ánh đèn đường sáng rực, khởi động xe tùy ý nói mang theo vài phần thâm sâu:

“Bây giờ cô ta còn có tâm tình này quả thật là làm khó cô ta”

Mẫn Nhu nhớ đến gương mặt cười tươi như hoa kia cũng cảm thấy đồng cảm với Hồng Lam. Mẹ thì chịu khổ, con gái lại đi hẹn hò với đàn ông, tình mẹ con ngược đời như thế thật khiến người ta suy nghĩ.

Nhưng cũng nhắc cô nhớ ngày mai đi cúng mẹ. Sau khi mẹ qua đời, Mẫn Chí Hải năm nào cũng không quên dẫn cô đi thăm mộ Diệp Thư Khinh, dù Hồng Lam bất mãn nhưng cũng không thể làm thay đổi thói quen này.

Về điểm này, Mẫn Chí Hải làm rất tốt khiến cho cô đối với người cha này cũng thêm phần kính trọng, xem ra ông cũng không quên mẹ cô, quên đi tình cảm ban đầu dành ẹ.

Lần này đi thăm Diệp Thư Khinh còn có Diệp Vân Thao. Ngày thứ hai trời vừa sáng, ông đã chạy tới Lục gia, Lục Thiệu Phàm cùng Mẫn Nhu đang ngồi trong phòng khách thì thấy Diệp Vân Thao, mọi người dùng xong bữa sáng liền lái xe tới nghĩa địa.

Bình thường khu nghĩa địa rất vắng. Nhưng hôm nay lại đầy xe ngừng lại, phía trong rất nhiều người tay cầm bó hoa bái lạy. Mẫn Nhu dẫn mọi người đến trước mộ Diệp Thư Khinh khi thấy Mẫn Chí Hải thì sắc mặt ba người liền khác xa nhau.

Mẫn Nhu thì kinh ngạc, man theo xua xốt, trên mộ là bó hoa Bỉ ngạn mẹ thích nhất, trong hình người phụ nữ vẫn cười dịu dàng, không hề oán hận mà chỉ mỉm cười.

Mẫn Chí Hải nghe tiếng bước chân liền quay đầu thì thấy vẻ mặt gai góc của Diệp Vân Thao, gương mặt đau đớn hoài niệm hơi cứng lại.

Đứng trước mặt anh trai Diệp Thư Khinh, Mẫn Chí Hải không thể khọng áy náy, khi ông biết Diệp Thư Khinh vì ông mà từ bỏ nhiều thứ, rất nhiều chuyện không thể làm ngơ, nhất là thân tình với Mẫn Nhu đã như vậy.

“Cha”

Mẫn Nhu gọi nhỏ nhưng đủ cho Mẫn Chí Hải nghe được, nhìn người con gái mang theo gương mặt giống với người con gái mình yêu, bên cạnh còn có Diệp Vân Thao cảm giác áy náy trĩu nặng. Nếu như ban đầu ông không thỏa hiệp thì kết quả có như bây giờ.

Lục Thiệu Phàm bình thản nhìn Mẫn Chí Hải, nắm chặt tay Mẫn Nhu cầm bó hoa bỉ ngạn đặt lên mộ Diệp Thư Khinh, chưa từng chào hỏi Mẫn Chí Hải.

“Cha”

Mẫn Chí Hải nhìn con gái và con rể mình nhưng miệng không nói ra một chữ. Diệp Vân Thao đứng phía sau cũng bước lên, sắc mặt nghiêm nghị nhìn ánh mắt Mẫn Chí Hải:

“Mẫn Chí Hải, nếu ông còn chút tình cảm với Diệp Thư Khinh thì đừng nhúng tay vào chuyện của Hồng Lam”

80. Chương 81

Nói trắng ra, Hồng Lam vẫn là phu nhân của chủ tịch Mẫn thị, danh tiếng của Mẫn gia đã bị giảm nhiều kể từ sau khi biết Hồng Lam tham ô công quỹ nên chắc chắn bà ta không thể quay về nhận chức lại, hơn nữa Mẫn Chí Hải cũng đứng giữa các mũi nhọn.

Chuyện Hồng Lam bị báo chí đưa tin rầm rộ, người dân cũng mất niềm tin với Mẫn thị, tất cả sẽ khiến cổ phiếu Mẫn thị rớt giá, dù Mẫn thị không bị hủy diệt cũng bị thương, đồng thời cũng đánh mất đi chiếc ghế của công ty kinh doanh khách sạn đứng thứ nhất thành phố A.

Mẫn Chí Hải rõ ràng đã suy tính đến điểm này mới cố gắng hết sức đi quan hệ khắp nơi, làm cho tòa án giảm bớt tội trạng của Hồng Lam. Điều này là do Lục Thiếu Phàm nói cho cô biết, Hồng Lam tuy bị hai tội nặng nhưng nhiều nhất cũng chỉ giam ngắn hạn một năm là có nguyên nhân.

“Hơn hai mươi năm trước, ông vì Mẫn thị mà từ bỏ em gái tôi hôm nay đứng trước mộ phần em gái tôi nếu còn lấy Mẫn thị làm cái cớ, cứu hung thủ gián tiếp hại chết em tôi thì Diệp Vân Thao tôi cả đời sẽ xem thường ông. Đường Đường là Mẫn thị chủ tịch mà trong chuyện tình cảm chỉ là một kẻ hèn nhất”

Diệp Vân Thao không chừa lại lối thoát cho Mẫn Chí Hải, sắc mặt ông ngày càng tái đi, ông nhìn theo ngón tay Diệp Vân Thao đang chỉ vào bức ảnh trắng đen của người thiếu phụ xinh đẹp. Khi cuộc sống cô đang vào thời khắc đẹp nhất thì gặp ông cũng vì ông mà cô đã rời bỏ thế giới khi còn trẻ.

“Tôi chỉ yêu duy nhất một mình Thư Khinh, ông không cần phải chất vấn”

Ánh mắt Mẫn Chí Hải đầy kiên định đón nhận câu chất vấn của Diệp Vân Thao. Tình cảm của ông dành cho Diệp Thư Khinh không phải không chịu được sự khảo nghiệm của thời gian mà chỉ trách ông quá coi trọng Mẫn thị, đánh giá thấp sự quật cường của Diệp Thư Khinh.

Diệp Thư Khinh dứt khoát bỏ đi không hề cho ông một cơ hội, tình yêu dù mãnh liệt cũng sẽ mệt mỏi, tình yêu sẽ trở thành cảm giác áy náy, Diệp Thư Khinh cũng trở thành nỗi đau nơi tim ông.

“Người ông yêu nhất cũng không phải là người duy nhất ông yêu, đây là ý ông muốn nói đúng không?”

Mẫn Chí Hải nghe Diệp Vân Thao khích bác mình gương mặt liền biến sắc, bàn tay dưới ống tay áo siết chặt, tình cảm của ông dành cho Hồng Lam như thế nào ngay cả ông cũng không rõ sao?!

Chưa nói đến chuyện hai mươi mấy năm sống chung, chia sẻ hoạn nạn cho dù ông từ oán trách Hồng Lam, hận bà ta làm vợ con mình ly tán, mất đi tình yêu đời mình. Nhưng năm tháng trôi qua, cảm giác oán hận này liệu còn sâu như xưa?

Lục Thiếu Phàm nắm chặt tay cô, Mẫn Nhu tìm kiếm cảm xúc đang trôi dạt, cầm ngược tay Lục Thiếu Phàm. Bàn tay to, chẳng lẽ một tình yêu mãnh liệt không thể bùng nổ nhiều năm sớm chiều có nhau sao?

Mấy năm qua Hồng Lam cố gắng vì Mẫn thị, chuyện hối lộ cũng vì để Mẫn thị phát triển tốt. Dù khi bắt đầu bà ta đã tổn không ít sức phá hủy mối quan hệ giữa Mẫn Chí Hải và Diệp Thư Khinh nhưng chỉ sợ bà ta cũng đã cảm động trước Mẫn Chí Hải.

Ở trong mắt Mẫn Chí Hải, oán hận đã yếu đi, dù không yêu cũng có tình cảm, thực tế tàn nhẫn đến mức đó sao?

Mẫn Nhu cúi đầu, che giấu cơn giận sôi trào trong mắt. Mọi người ai cũng ích kỷ cô cũng vậy. Khi tình cảm của Mẫn Chí Hải dành cho Diệp Thư Khinh được phơi ra dưới ánh mặt trời, cũng là lúc cô phát hiện ra, tình yêu mãnh liệt này đã ở trong củi gạo dầu muối làm cho biến vị còn cô không cách nào nuốt vào, tình cảm cô dành cho Mẫn Chí Hải cũng giảm đi.

Cô vĩnh viễn sẽ không có hảo cảm với người phụ nữ đã làm cô nhà tan cửa nát, trải qua những xung động mâu thuẫn, hai bên chỉ còn lại cảm hận.

Mẫn Nhu cắn môi đến trắng bệch, cô nhìn Mẫn Chí Hải, bàn tay nắm tay Lục Thiệu Phàm cũng tăng lên. Tình cảm Mẫn Chí Hải dành cho Hồng Lam cô sẽ không quan tâm nếu nó chỉ như một loại mả mai đối với mẹ cô.

“Cha, con quyết định tham gia cuộc họp ban giám đốc thường niên”

Mẫn Nhu nói xong gương mặt hoàn toàn căng cứng không hề nở nụ cười nhẹ nhõm. Cô cũng coi như không thấy sự kinh ngạc của Mẫn Chí Hải, kéo Lục Thiệu Phàm ngược đầu nói:

“Thiệu Phàm, không còn sớm nữa, chúng ta tới cùng bãi thôi”

Chuyện Mẫn Chí Hải là cha cô, cô và ông có máu mủ thân tình, điều đó cô không thể phủ nhận. Đối với Hồng Lam, cô sẽ không hạ thủ lưu tình, cô phải giữ vững lập trường trong ban giám đốc, tuyệt đối không thể để chuyện tham ô không giải quyết được gì.

Lục Thiệu Phàm đặt bó hoa Bỉ ngạn lên bia mộ, quay về bên Mẫn Nhu, bàn tay ấm áp xuyên qua ngón tay mềm mại nhỏ nhắn của cô, mười ngón tay bấu chặt, ánh mắt khích lệ nhìn cô, gương mặt tuấn tú nở nụ cười ôn hòa nhỏ nhắn.

Trái tim Mẫn Nhu cũng ấm áp lên, ân oán giữa Diệp Gia và Mẫn gia Lục Thiệu Phàm cũng không có quyền xen vào, chỉ cần anh ở bên cô cũng đã là cách ủng hộ tốt nhất.

Mẫn Chí Hải im lặng nhìn ba người đứng trước mộ Diệp Thư Khinh, lúc đưa mắt nhìn sang Mẫn Nhu ông có vẻ đau lòng. Trước khi đi qua Mẫn Nhu, trong không khí tĩnh lặng, lời ông vang lên rất kiên định.

“Người cha yêu chỉ có mẹ con, dù quá khứ, hay bây giờ hay tương lai cũng vậy”

Mẫn Nhu nhìn hình mẹ, khóe miệng cong lên đau đớn, mẹ, nghe được câu này mẹ có vui không?

Mẫn Chí Hải dù chỉ yêu mình mẹ, nhưng hai mươi mấy năm hôn nhân với Hồng Lam đã khiến cho ông phải có trách nhiệm và đạo nghĩa với bà ta, dù không có tình yêu, nhưng quan trọng hơn cả yêu là thói quen.

Một người đã vào tuổi trung niên, mong muốn không chỉ là sự an bình mà là có gia đình viên mãn. Mẫn Chí Hải ở trên thương trường nhiều năm sức cùng lực kiệt cũng chỉ có mong muốn đó, chính vì thế Hồng Lam và Mẫn Tiệp mới không kiêng nể gì đối xử với cô như thế.

Nhưng sau này, họ sẽ không có cơ hội đó nữa!!

Lễ mừng năm mới đi thăm bạn bè là chuyện không thể thiếu. Lục Thiệu Phàm ở nhà với Mẫn Nhu dính nhau như keo như sơn, cũng kết thúc ngày nghỉ bắt đầu đi làm. Mẫn Nhu cũng gọi cho Cơ Tổ Thanh muốn sang phòng tranh giúp một tay.

Khi Mẫn Nhu ngẩng đầu nhìn những bức tranh treo trong hành lang cô có cảm giác cả người và vật không còn cảm giác bị thương, hành lang là nơi treo tranh tạo nên cảm giác phồn hoa là điều cô được học ở đại học, cũng là nơi cô gặp được Kỷ Mạch Hằng.

Bên trong hành lang có những khúc rẽ, nhất định là cô ba năm trăm luân đã khiến cho cô đi chệch hướng, may thay có Lục Thiệu Phàm, anh đã dẫn dắt cô đi vào hành lang hạnh phúc an toàn.

Mẫn Nhu đi vào hành lang thì có vài sinh viên ra chào đón, lúc nhận ra Mẫn Nhu thì liền kích động nói không nên lời, mắc cỡ đỏ mặt muốn xin chữ kí Mẫn Nhu. Mẫn Nhu cũng hài lòng ký tên, thuận tiện hỏi Cơ Tổ Thanh có ở đây không.

“Cô giáo Cơ vừa ra ngoài, nhưng một lát sẽ về, để em dẫn chị vào phòng vẽ tranh chờ cô”

Cậu sinh viên dịu dàng nói dường như nhìn thấy đại minh tinh hằng ngày chỉ thấy trên tivi chỉ cần nói to sẽ dọa Mẫn Nhu chạy đi. Biết Mẫn Nhu tìm Cơ Tổ Thanh lập tức chỉ vào nơi sâu nhất của hành lang, chủ động xin đi giết giặc.

Mẫn Nhu nhìn hai bên vách tường cười cự tuyệt ý tốt của cậu sinh viên:

“Cậu cứ vào trước đi, tôi tham quan ở đây một lát”

Cậu sinh viên cẩn thận mỗi bước đi, nhìn Mẫn Nhu đi tới bên vách tường xem tranh. Sau đó cậu ta hưng phấn chạy qua đám nhân viên, khoe chữ kí, đám nhân viên liền tùm lại nhìn Mẫn Nhu từ xa khẽ nói:

“Buổi sáng, cô giáo còn bảo mình chuẩn bị công cụ phác thảo nói là cháu dâu của cô tới học, xem ra vị cháu dâu này là Mẫn Nhu”

Mẫn Nhu chậm rãi bước, nhìn vài bức tranh cuối cùng dừng lại trước bức tranh có tên “mặt trời lặn”, dừng chân thưởng thức.

Sau giờ ngó, phòng tranh có vẻ thoáng đãng và yên tĩnh, ngoại trừ Mẫn Nhu còn có ba bốn vị khách, lúc cửa mở tiếng chuông gió tạo ra âm thanh khiến Mẫn Nhu quay đầu lại, cho là Cơ Tổ Thanh về, không hiểu sao lại nhìn vào đôi mắt sâu thẳm kia.

Đôi mắt như hồ sâu khiến cô giật mình, Mẫn Nhu nhìn Kỷ Mạch Hằng xuất hiện trước cửa, vẻ mặt thoáng kinh ngạc nhưng ngay lập tức liền lạnh băng, quay đầu không để ý tới sự tồn tại của Kỷ Mạch Hằng.

“Kỷ tiên sinh, anh tới rồi”

Nhân viên làm việc trong phòng tranh nói để lộ ra ít tin tức, Kỷ Mạch Hằng là khách quen nơi này, nếu không nhân viên cũng không thân thiện với một người đàn ông lạnh như khối băng đó.

“Kỷ tiên sinh, hôm nay anh tới mua tranh nữa sao?”

Nhân viên đặt câu hỏi đối lấy chỉ là tiếng ậm ừ, nhưng nhân viên vẫn không hề mất đi sự nhiệt tình nhưng cũng chỉ là độc thoại, Kỷ Mạch Hằng không nói thêm câu nào, nhưng Mẫn Nhu lại nghe tiếng bước chân tới gần.

Ánh mắt của ai đó cứ dính vào cô khiến Mẫn Nhu mất đi hứng thú xem tranh, bóng người cao lớn phủ lên bức mặt trời lặn, cũng bao trùm lên thân hình mảnh mai của cô. Mẫn Nhu cảm thấy Kỷ Mạch Hằng đứng bên cô, thậm chí biết anh ta nhìn cô.

Môi đỏ mím lại, Mẫn Nhu không quay đầu, thông thả đi sang bức tranh bên cạnh, rời khỏi áp lực Kỷ Mạch Hằng đang tạo ra. Cô không có làm chuyện gì có lỗi với anh ta nên không cần trốn tránh, không cần phải làm khó bản thân.

Nhưng suy nghĩ của cô hình như quá đơn giản, khi cô đứng sang bức tranh khác chưa bao lâu, Kỷ Mạch Hằng lại xuất hiện phía sau, Mẫn Nhu vẫn cảm thấy ánh mắt nóng như lửa không hề chớp lấy một lần cứ nhìn cô.

Cô không biết anh ta muốn gì, cũng không muốn biết. Môi mím lại, Mẫn Nhu tình đi vào phòng vẽ tranh chờ Cơ Tổ Thanh, nhưng khi cô vừa nhắc chân cổ tay trái liền bị giữ lại không để cô bỏ đi.

Nhiệt độ nóng rực áp vào da thịt cô, Mẫn Nhu tỏ vẻ không vui mang theo ý lạnh, xoay người, nhìn thật sâu vào ánh mắt Kỷ Mạch Hằng đang nhìn cô, lạnh lùng ra lệnh:

“Xin anh buông ra cho!”

Hai mắt Kỷ Mạch Hằng không còn sự lạnh lùng, sự tĩnh lặng cũng không thấy mà thay vào đó là vẻ phiền muộn, nhìn Mẫn Nhu giận và không vui anh ta cũng không buông tay, chỉ nắm chặt cổ tay cô, muốn đem nhiệt độ của mình truyền vào người cô.

Nhân viên công tác cũng nhận thấy sự khác thường của hai người, nhất là Mẫn Nhu, gương mặt đen hơn phân nửa, còn Kỷ Mạch Hằng chỉ im lặng Mẫn Nhu, không hề nghe lời Mẫn Nhu thả cô ra.

“Kỷ Mạch Hằng, anh muốn làm gì đây, buông ra!”

81. Chương 82

Mẫn Nhu cầm túi xách đánh nhẹ, nhưng cho dù cô ra sức đánh thế nào cũng không thể thoát khỏi cái nắm tay của Kỷ Mạch Hằng. Điều đó khiến cô rất giận.

“Xin anh tôn trọng tôi, tôi bây giờ là vợ Lục Thiếu Phàm”

Cô là người đã có chồng, có gia đình có hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn. Nhưng hành vi của Kỷ Mạch Hằng bây giờ là gì, chẳng lẽ lạc đường quay lại hồi tiếc không kịp, cho nên muốn cô vãn hồi tâm ý.

A! Mẫn Nhu chỉ cảm thấy buồn cười, thái độ quần lầy không buông đó trong mắt cô nó không phải là tình sâu mãnh liệt, anh ta cứ nắm cô như lúc này không buông chỉ mang đến phiền toái, khiến mọi chuyện càng thêm phức tạp.

Kỷ Mạch Hằng nhìn chăm chú Mẫn Nhu dường như đã khuất phục, sự im lặng lan tràn bên trong phòng tranh. Cô hạ giọng nói lời cảnh cáo! Cố gắng dùng giọng nói nhỏ nhất, ngay cả nhân viên làm việc xen vào cũng bị anh ta xem nhẹ.

“Kỷ Mạch Hằng”

Mẫn Nhu kêu khê, cảm giá xấu hổ vô cùng! Kỷ Mạch Hằng im lặng vài giây đột nhiên kéo về trước!! Cả người Mẫn Nhu mất thăng bằng, ngã về trước đụng vào lồng ngực Kỷ Mạch Hằng.

Bộ tây trang lạnh lẽo cạ vào gò má cô, mùi rượu ngọt ngào tràn vào mũi, trong đầu Mẫn Nhu xuất hiện một suy nghĩ!! Kỷ Mạch Hằng uống rượu.

Ngước đầu, quan sát kĩ đáy mắt của Kỷ Mạch Hằng, trong đó chỉ có hình ảnh của cô, Mẫn Nhu cảm thấy nó là một sự mỉa mai lớn lao. Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, Kỷ Mạch Hằng!! Anh không thể quay đầu, tôi cũng sẽ không xoay người lại!

Bàn tay cần chờ muốn chạm vào mặt cô, Mẫn Nhu quay mặt không để anh ta có cơ hội chạm tới, trong giọng nói tăng thêm vài phần lạnh lùng:

“Kỷ Mạch Hằng, nếu anh không buông ra, tôi sẽ tố cáo anh tội quấy rầy”

Hai người bọn họ đứng ôm nhau như bây giờ, từ góc độ khác nhìn sang sẽ khiến người ta hoài nghi. Hơn nữa ở đây, năm sáu mắt nhìn, nếu họ kể lại truyền ra bên ngoài, hoặc nói cho Cơ Tổ Thanh biết, sợ rằng sẽ dẫn tới những scandal và hiểu lầm.

Ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện, Mẫn Nhu càng giãy giụa thêm, cảm giác khó chịu muốn tạo ra khoảng cách giữa hai người, ánh mắt căm hận nhìn Kỷ Mạch Hằng không hề động đậy:

“Kỷ Mạch Hằng, anh muốn làm gì đây”

“Kỷ tiên sinh..”

Nhân viên muốn ngăn cản Kỷ Mạch Hằng làm càn, lại nhận được ánh mắt sắc lạnh của anh ta nên im miệng không dám hó hé!! Lo lắng nhìn Mẫn Nhu, rồi vội vàng chạy vào phòng nằm ở cuối hành lang.

Những người đó chỉ nhìn không ai dám chủ động tới ngăn cản Kỷ Mạch Hằng!! Chẳng lẽ vì Kỷ Mạch Hằng là khách quen, nên không ai dám đắc tội sao?”

Kỷ Mạch Hằng siết chặt hông cô, chịu đựng sự tức giận và chỉ trích của cô. Ánh mắt nhìn cô lại ánh lên vẻ yêu thương và đau lòng!! Kỷ Mạch Hằng siết chặt tay!! Nhẹ khép mắt, cảm dưới áp lên đỉnh đầu cô, tự thì thầm:

“Tại sao em lại thay đổi cách trang trí của phòng, không phải em nói căn phòng đó chuẩn bị cho anh sao?”

Những động tác của Mẫn Nhu chậm lại, không thể tin được nhìn vẻ mặt bí ẩn của Kỷ Mạch Hằng. Cô chưa từng chủ động nói với anh ta rằng cô đã trang trí lại căn nhà, cô chỉ đưa anh ta chìa khóa nhà trọ. Nhưng kể khi cô mua nó, anh ta chưa từng bước chân vào.

Người nói cho anh ta biết những chuyện này... chỉ có thể là Chân Ni. Cô lựa chọn quên đi đây Kỷ Mạch Hằng ra khỏi thế giới của cô, nhưng Chân Ni lại không muốn buông tha anh ta, dùng một cách tàn nhẫn nhất tra tấn linh hồn anh ta.

Chỉ là chuyện tra tấn anh ta bây giờ, dù anh ta vui hay đau khổ cũng đã không còn quan hệ tới cô. Hai người đã là hai đường thẳng song song không có điểm giao nhau.

“Quên đi, tất cả đã là quá khứ rồi”

Mẫn Nhu dịu giọng nói nhỏ, không muốn nhìn vẻ đau đớn tuyệt vọng thể hiện ra trên mặt Kỷ Mạch Hằng. Rất nhiều chuyện đã là quá khứ, cô cũng không muốn đi so đo, trong lòng cô chỉ có Lục Thiếu Phàm, còn Kỷ Mạch Hằng không đáng để lưu tâm.

Cô không cần Kỷ Mạch Hằng cảm thấy hối hận và phải bồi thường, cũng không cần anh ta yêu, cô chỉ muốn Lục Thiếu Phàm ở bên mình mãi đến khi tóc bạc trắng vẫn có thể nắm tay anh!! Cùng Lục Thiếu Phàm đi về phía tây nhìn cảnh mặt trời lặn.

“Vì thế.. anh hãy buông tay ra đi”

Từ bỏ vì anh ta, cũng là từ bỏ vì cô, vất vả lắm mới tìm được Lục Thiếu Phàm chữa lành vết thương cho cô, cô không muốn vì Kỷ Mạch Hằng mà mất đi Lục Thiếu Phàm.

“anh... anh làm không được”

Làm không được...

Ba chữ này của Kỷ Mạch Hằng ý muốn nói là cô không thể sống an bình sao? Vì anh làm không được, nên tôi phải cam chịu sự dằn vặt của anh mà không màng tới hậu quả!!

Mẫn Nhu cảm thấy móng tay như bấm sâu vào lòng bàn tay, lúc Kỷ Mạch Hằng thất thần cô đẩy anh ta ra. Lực rất mạnh khiến cô lao đảo lui về sau vài bước, lưng tựa vào vách tường phía sau, cảm giác lạnh như băng khiến cô bình tĩnh lại.

“Nếu như trước kia anh không biết gì thì bây giờ hãy cứ làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, đừng làm chuyện vô ích nữa, anh cũng hiểu rõ mà!!”

Mẫn Nhu nhanh nhẹn xoay người đi về phía cầu thang!! Khi cô chưa kịp đi xa thì giọng nói khàn khàn nặng nề của Kỷ Mạch Hằng lại cất lên.

“Anh không biết? Không biết em vì anh mà tình nguyện bước vào giới giải trí, không biết em đã chịu bao nhiêu sỉ nhục; giữa đêm lạnh một mình em ngồi dưới cục đất đai chỉ vì muốn giúp anh có được đất ở trung tâm, vì để ông Piaget chấp nhận hợp tác với Kỉ thị một mình em tới Thụy Sĩ, tình nguyện làm người phát ngôn mà nhận lấy xu nào sao?”

“Em vì anh làm quá nhiều, làm sao anh có thể xem như không xảy ra chuyện gì”

Mẫn Nhu dừng lại, gương mặt xáo động, cô nghiêng người, đưa mắt nhìn về tiền tụy áy náy của Kỷ Mạch Hằng. Cô cũng không vì thế mà giao động, giống như Kỷ Mạch Hằng chưa từng nhúc nhích khi cô tuyệt vọng nhất.

“Nếu anh cảm thấy có lỗi vậy thì quên tất cả đi.. quên cả tôi đã từng xuất hiện trong cuộc đời anh”

Thân hình cao lớn của Kỷ Mạch Hằng như bị chấn động, ánh mắt nhìn theo bóng lưng cô vừa xót xa vừa yếu ớt, dường như không muốn tin vào lời nói lạnh lùng của Mẫn Nhu.

Thật sự phải tàn nhẫn thế sao?

Mẫn Nhu để tay lên ngực hỏi, cô làm như vậy đã tàn nhẫn chưa? Cô làm vậy không phải để Kỷ Mạch Hằng hận mình, mà muốn anh ta quay về vị trí cũ.

Chỉ có cách tàn nhẫn như vậy mới bảo vệ được cuộc sống hiện nay của cô. Cô thà tàn nhẫn một lần, dù xúc phạm đến Kỷ Mạch Hằng cũng được, cô tuyệt đối không dám mạo hiểm cuộc hôn nhân giữa mình và Lục Thiếu Phàm, chỉ cần một mối lửa nó sẽ nổ tung!

“Will, lát nữa anh phải chọn cho kĩ, cha em thích nhất là các tác phẩm nghệ thuật”

Mẫn Nhu nghe giọng nói nũng nịu kia cũng biết là ai tới, bước chân không ngừng tăng anh!! Cô không muốn để Mẫn Tiệp nhìn thấy cô, vả lại Kỷ Mạch Hằng vẫn còn ở bên trong phòng tranh, nếu thấy hai người ở chung, không biết cô ta sẽ bịa ra chuyện gì.

“Anh yêu, anh mau xem..”

Mẫn Tiệp xưng hô rất thân thiết, sau đó không nói thêm. Mẫn Nhu không quay đầu lại cũng đoán ra Mẫn Tiệp nhìn thấy Kỷ Mạch Hằng, ba người đụng mặt chuyện bối rối căng thẳng là điều rất nhiên.

“Tiệp, không phải em muốn mua tranh sao? Mau vào thôi”

Giọng người đàn ông trầm ồm truyền tới, chắc là bạn trai của Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu lại nhớ đến người lang thang đó. Hai người này quay lại quan hệ lại trở nên như keo như sơn, khiến cho người ta hoài nghi có phải họ đang diễn trò.

Lúc ở khu mua sắm, Mẫn Tiệp tàn nhẫn nói ra những lời đó, ngay cả người bên ngoài như Mẫn Nhu cũng không thể tha thứ cho sự vô tình của Mẫn Tiệp. Huống chi là người trong cuộc, nhưng người đàn ông này lại làm được, còn tỏ ra yêu thương Mẫn Tiệp.

Không biết người đàn ông kia có vấn đề về tâm lý hay có ý đồ khác. Thứ anh ta cần tuyệt đối không phải sắc đẹp của Mẫn Tiệp!! Như vậy! Chỉ có thể là...

“Ồ, đây không phải là phu nhân của Lục thị trưởng sao? Sao lại rảnh rỗi tới phòng tranh thưởng ngoạn thế này?”

Mắt Mẫn Nhu nheo nheo lại! Không muốn nhưng vẫn bị Mẫn Tiệp phát hiện!! Không thể không thở dài, với khả năng quan sát kĩ càng của Mẫn Tiệp và thực lực đổi trắng thay đen, cô ta nên đổi nghề trở thành phóng viên, nếu không giới báo chí sẽ bị tổn thất lớn.

Mẫn Nhu đi thẳng về trước, coi như không nghe thấy giọng nói mỉa mai trào phúng của Mẫn Tiệp. Mẫn Tiệp cũng chẳng người câu nệ gì, nếu cô trả lời Mẫn Tiệp, chỉ sợ cô ta sẽ không buông tha tiếp tục gây phiền toái cho cô.

Lúc Mẫn Nhu tính đi lên lầu thì nhân viên làm việc chạy từ trên xuống, lúc thấy Mẫn Nhu liền há hốc miệng.. nhưng vẫn lễ phép nói Cơ Tổ Thanh sẽ tới ngay, sau đó mời cô vào phòng vẽ tranh chờ.

Mẫn Nhu cũng đoán được, lúc này nhân viên sợ sẽ đắc tội Kỷ Mạch Hằng, nên đi gọi điện hỏi ý Cơ Tổ Thanh. Bây giờ thấy cô và Kỷ Mạch Hằng tách ra dĩ nhiên sẽ thở phào nhẹ nhõm.

“A, Kỷ Tiên sinh đi rồi !! chẳng lẽ không mua tranh?”

Nhân viên cố gắng nhìn Mẫn Nhu rồi lướt qua chỗ đứng khi nãy của họ, thấp giọng thì thầm nhưng nụ cười liền xuất hiện, mặt hướng ra cửa.

“Xin mời vào, tiên sinh và tiểu thư đây có cần giúp đỡ gì không ạ?”

“Mẫn Nhu! Nhìn thấy chị sao không chào một tiếng, bây giờ ngồi lên chúc phu nhân thị trưởng thì coi thường người chị này sao?”

Mẫn Tiệp không trả lời nhân viên!! Ngược lại như con chó điên cắn chặt Mẫn Nhu không thả, giọng điệu châm chọc chế nhạo.

“Người vừa nãy hình như là Thiếu tổng của Kỷ thị, hai người sao lại ở đây thế, chị còn tưởng hai người đã không còn liên lạc gì kể từ sau khi chia tay? Không ngờ bây giờ vẫn còn là bạn tốt”

Giọng điệu Mẫn Tiệp đầy vẻ ngây thơ kết hợp cũng với cách nói ngấm ngấm hại người của cô ta. Cô ta nói ra hai chữ “chia tay” như sợ người trong phòng tranh không biết chuyện Mẫn Nhu và Kỷ Mạch Hằng quen nhau.

Mẫn Nhu vừa nhắc chân lên bậc thang, cô đã nghe tiếng Mẫn Tiệp cố tình bôi bác mình, lông mày nhíu lại chặt chẽ, vẻ mặt nghiêm nghị xoay lại nhìn Mẫn Tiệp.

Kỷ Mạch Hằng đã không còn thấy đâu, Mẫn Tiệp kéo người đàn ông tên Will tới, xem ra Mẫn Nhu cô đã đoán đúng!! Đúng là Mẫn Tiệp vẫn chưa dứt quan hệ với tên lang thang. Tên lang thang sau khi ăn mặc sạch sẽ liền trở thành người đàn ông anh tuấn lịch thiệp, nhưng những chuyện này cô không quan tâm.

“Xem ra Kỷ thiếu tổng đối với em đúng là tình sâu đến chết không đổi. Em cũng đã kết hôn và có con, anh ta vẫn còn đối với em nhớ mãi không quên, lại còn đi theo tới phòng tranh!! Không biết bình thường anh ta có đứng canh bên ngoài đại viện, chỉ vì để nhìn em một lần không”

Mẫn Tiệp nhấp nháy ánh mắt tò mò của mình, vẻ mặt hâm mộ nhìn Mẫn Nhu, nhưng trong mắt lại gợn sóng hờn ghen không lẫn đi đâu được. Cô ta muốn nói những lời này cho tất cả nhân viên nghe, thì ra cho tới nay, cô ta vẫn cho rằng Mẫn Nhu phá vỡ hạnh phúc của mình.

Nếu như ban đầu cô ta yêu Kỷ Mạch Hằng, nên mới tỏ vẻ dịu dàng oan ức để mong chiếm được tình cảm của anh ta, cộng thêm với tính cách ương ngạnh kiêu ngạo của Mẫn Nhu.

Vậy còn lúc này? Khi Mẫn Nhu rời bỏ Kỷ Mạch Hằng, đến bên Lục Thiếu Phàm, cô ta lại nói quan hệ của cô và Kỷ Mạch Hằng không đơn giản, muốn gây hiềm khích giữa hai vợ chồng cô, loại hành động trơ trên này ý đồ quá rõ!! Mẫn Tiệp không muốn nhìn thấy Mẫn Nhu sống thoải mái hơn cô ta!

Cô không thương thức kỹ thuật diễn của Mẫn Tiệp nữa mà đảo mắt nhìn đám nhân viên nhũn chuyện. Nếu hôm nay cô im lặng không nói lời nào, vậy ngày mai chuyện Mẫn Nhu và bạn trai trước kia tuy đã chia tay mà tình còn vẫn vương sẽ đồn đại khắp nơi.

Mẫn Tiệp đã giả vờ diễn, cô cũng không ngồi không!!.

“Chị thật biết nói đùa!! Ai không biết Kỷ thiếu tổng trước kia là chồng chưa cưới của chị, lúc đó chị vừa từ nước ngoài về đã trở thành hôn thê của Kỷ thiếu Tổng, Kỷ thiếu tổng cũng rất trông mong đứa con trong bụng chị. Chị vì Kỷ thiếu tổng mà từ chối cả Lục Thiếu Phàm, bây giờ sao lại nói đứa em gái này có quan hệ với Kỷ thiếu tổng chứ?”

Những lời này của Mẫn Nhu tuy có ẩn ý, không nói rõ Mẫn Tiệp đặt điều nhưng cũng hủy đi hình tượng của Mẫn Tiệp trong mắt người khác, khiến cho lòng tin của mọi người vào lời nói lúc nãy của Mẫn Tiệp giảm đi.

Nhân viên nghe những lời này đều hình thành một suy nghĩ, Mẫn Tiệp trước kia thu phục được Kỷ thiếu tổng, trong phút nông nổi đã chia tay, bây giờ thấy em gái mình sống tốt nên muốn hăm hại

Mẫn Nhu thầm thở dài! Bàn tay xoa nhẹ cánh tay, dùng ánh mắt nửa trách cứ nửa không nhìn chăm chú về mặt khó coi của Mẫn Tiệp:

“Dường như Kỷ thiếu tổng tâm trạng không tốt lắm, khi nãy còn nhìn lầm em thành chị, xem ra vẫn không thể quên được những kỉ niệm giữa chị và anh ta, nhìn dáng vẻ anh ta như thế thật khiến người ta đau lòng...”

Mẫn Tiệp đầy vẻ lo lắng, bàn tay nắm chặt tay Will nổi cả gân xanh. Cô ta biết Mẫn Nhu đang chế nhạo mình, nhưng cũng không dám lớn tiếng cãi lại như mọi khi đành nuốt bỏ hòn lửa nóng.

Mẫn Nhu cười lạnh nhìn vẻ mặt trộm gà không được còn mất một nắm gạo của Mẫn Tiệp, ánh mắt nghi ngờ nhìn hướng sang người đàn ông kế bên Mẫn Tiệp, không quên ném thêm một đao:

“Kia có phải là bạn trai mà chị quen bên Milan không? Nghe nói anh ta đối với chị rất chung tình!! Khó trách chị lại hủy hôn, bỏ qua Kỷ thiếu tổng mà chọn anh ta”

Mẫn Tiệp nghe những lời nói tán thưởng của Mẫn Nhu xong thì sắc mặt chuyển đen thành trắng, hàm răng rung lên. Mẫn Nhu cười không giấu giếm, nhướn mày, ánh mắt mãnh liệt cùng Mẫn Tiệp giao đấu, cũng không nhìn xem ai là người đoạt giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc của giải Bách Hoa năm ngoái.

Cô không thích đấu võ miệng, nhưng Mẫn Tiệp lại cứ khiêu khích châm chọc, muốn phá hủy mối quan hệ của cô và Lục Thiếu Phàm. Nếu Mẫn Tiệp đã tự kiếm chuyện, cô cũng nên giúp cô ta đem vài chuyện tốt kể ra.

So với những lời nói đối trắng thay đen của Mẫn Tiệp, thì lời cô nói ra hôm nay là thật, chỉ có thể nói Mẫn Tiệp quá đáng không thể trách cô được. Bởi vì mọi thứ đều là sự thật.

“Sao lại đứng trước cửa thế này”

Mẫn Nhu và Mẫn Tiệp nhanh chóng kết thúc màn đấu mắt, đưa mắt nhìn sang chỗ khác! Cơ Tố Thanh đẩy cửa đi vào, vẻ mặt khó hiểu nhìn khung cảnh giằng co quỷ dị trong phòng tranh. Khi thấy Mẫn Nhu đứng ở cầu thang trong mắt lóe lên tia mừng rỡ.

Cơ Tố Thanh làm trưởng bối nên Mẫn Nhu phải bước xuống chào hỏi, Cơ Tố Thanh cũng hướng về phía cô, còn cô lễ phép kêu:

“Mợ ba”

Mẫn Tiệp nghe Mẫn Nhu gọi chủ nhân phòng tranh này như vậy gương mặt biến sắc càng trở nên méo mó. Về ghen tị oán hận chiếm cứ cả gương mặt, người đàn ông bên cạnh cô ta liền nhắc nhở:

“Tiệp? Vừa rồi anh quên hỏi em, chủ tịch Mẫn thích tranh trong nước hay quốc ngoại?”

Người đàn ông tên Will vẫn cư xử rất thanh tĩnh, lúc bị Mẫn Nhu xiên xỏ cũng không có vẻ khó chịu!! Gương mặt từ đầu đến cuối rất bình thản!! Như lúc này Mẫn Tiệp thì giận còn anh ta lại dịu dàng cười khê vuốt lưng cô ta, thông thả cất tiếng.

“Tiểu Nhu, sao cháu không lên kia ngồi chờ, nếu để Thiếu Phàm biết chắc nó sẽ oán trách mợ ba này”

Cơ Tố Thanh nắm lấy tay Mẫn Nhu, kéo cô đi lên lầu, sao đó giao phó với nhân viên:

“Buổi sáng các em đã rửa sạch mùi thuốc trong phòng chưa?”

“Cô cơ, bọn em đều lau sạch sẽ rồi, qua khỏi phòng tranh, phòng vẽ sẽ không có mùi thuốc nữa”

Cơ Tố Thanh cẩn thận như thế đều vì Mẫn Nhu!! Phụ nữ có thai nên tránh hít mùi thuốc vẽ!! Cho nên Cơ Tố Thanh dạy vẽ cho Mẫn Nhu, trước khi cô sinh con sẽ chỉ cho phác họa hình khối, không dám để cô cả ngày chạm vào màu vẽ.

Mẫn Nhu cảm động trước ý tốt của Cơ Tố Thanh. Khi đi theo Cơ Tố Thanh lên lầu, trong lúc lơ đãng Mẫn Nhu nhìn thấy một đôi mắt không hề kiêng dè nhìn mình, cảm giác như mình là con mồi bị người ta săn đuổi khiến Mẫn Nhu nhũn mảy, người nhìn cô chính là người đàn ông tên Will.

So với vẻ cao ngạo đùa vui, ánh mắt của Will lại còn có vẻ ác độc, sắc bén khiến cô rất khó chịu!! Mơ hồ cảm thấy bất an.

“Cháu không khỏe chỗ nào sao?”

Cơ Tố Thanh nhận thấy vẻ mặt biến hóa của Mẫn Nhu, dừng lại, quan tâm hỏi.

Mẫn Nhu nhìn về phía Will đang đứng, cô chỉ thấy anh ta lịch thiệp cùng chọn tranh với Mẫn Tiệp, ánh mắt nguy hiểm sắc bén vừa nảy chẳng lẽ là do cô có ảo giác.

Cô cũng không muốn để Cơ Tố Thanh lo lắng nên mỉm cười, đi lên lầu nói:

“Không sao ạ, mợ ba chúng ta lên lầu thôi”

82. Chương 83

Phòng vẽ tranh của Cơ Tố Thanh rất rộng rãi, mùi thuốc vẽ bị thay bằng mùi cỏ xanh rất dịu. Cơ Tố Thanh đi tới bên cửa sổ kéo rèm lửa, ánh nắng buổi trưa chiếu sáng cả căn phòng.

“Tiểu Nhu, cháu ngồi xuống trước đi!! Để mợ qua phòng làm việc tí”

Cơ Tố Thanh từ bên ngoài đi vào!! Trong tay cầm cái túi!! Nhìn bộ dạng mệt mỏi của bà, xem ra sau khi nhận được điện thoại của nhân viên liền vội vã chạy đi.

Mẫn Nhu không hề ngồi xuống ngay, lúc rảnh rồi cô dạo quanh căn phòng vẽ tranh, tất cả các bức vẽ đều không thấy dấu. Trên giá vẽ không hề có giấy phác họa hay vẽ bản đồ, nhưng lại có giấy trắng bị bút chì gạch vài vết.

Do tò mò, Mẫn Nhu tiến gần lại nhìn, đường cong mơ hồ dường như đang vẽ một gương mặt, nhưng lại chỉ vẽ từ sống mũi trở lên, phần còn lại không hề vẽ tiếp. Đôi mắt thông minh, lông mày rậm xem là người thanh niên anh tuấn thành đạt.

Điều này khiến Mẫn Nhu nhớ tới người con trai đã qua đời của Cơ Tố Thanh. Bức họa vẫn chưa vẽ hết, Mẫn Nhu nhẹ thở dài, xem ra Cơ Tố Thanh vẫn nhớ người con đã qua đời, nhưng bà lại không thể vẽ hoàn chỉnh, chứng tỏ đó là nỗi đau khắc cốt ghi tâm.

“Đừng đứng nữa! Cháu mau ngồi xuống đi”

Lúc Cơ Tổ Thanh trở về trên tay bưng hai ly nước lợt!! Có lẽ ngại sức khỏe của Mẫn Nhu nên bà không pha cà phê.

“Cảm ơn mẹ”

Mẫn Nhu nhận ly nước!! Cô rời khỏi bức tranh đi đến trước giá vẽ bên cạnh ngồi xuống, Cơ Tổ Thanh nhìn lướt qua bức vẽ chưa hoàn thành, gương mặt không tiết lộ tâm tình.

“Tiểu Nhu, trước kia mẹ có gặp cháu ở đâu chưa? Mẹ cảm thấy cháu rất quen”

Mẫn Nhu cũng từng làm ở phòng tranh của Cơ Tổ Thanh, nhưng lúc đó Cơ Tổ Thanh cố gắng hết mình vì hội họa nên ngày nào cũng bận bịu, rất ít khi tới phòng tranh. Tuy Mẫn Nhu có gặp bà vài lần nhưng tất cả chỉ là cái liếc mắt vội vàng, chưa từng nhìn kỹ nhau.

Sau đó cô vì thích Kỷ Mạch Hằng, lại gặp ngay lúc Kỷ thị gặp chuyện nên xin nghỉ gia nhập giới giải trí, mấy năm qua Cơ Tổ Thanh cũng trải qua chuyện đau xót mất con nên rất nhiều chuyện phai nhạt dần. Hơn nữa, bà cũng không chạy tới chạy lui khắp nơi, một thời gian dài đều xuất hiện ở phòng tranh lại không nhìn thấy Mẫn Nhu, chuyện không nhớ cũng bình thường thôi.

Mẫn Nhu nhấp miếng nước, mỉm cười nhìn ánh mắt nghi hoặc của Cơ Tổ Thanh, cô cũng không giấu diếm.

“Khi cháu học đại học có tới làm thêm ở phòng tranh của mẹ, lúc đó có gặp mẹ vài lần”

“Thì ra là vậy...”

Cơ Tổ Thanh cười nhẹ một tiếng, hai mắt lóe lên tia sáng, cúi đầu uống nước không nói nữa.

Sự im lặng lan tỏa giữa hai người, nhưng không có ai cảm thấy lúng túng hay thiếu thoải mái! Ngược lại, họ cùng tận hưởng cảm giác thanh bình này.

Vì trước đây Mẫn Nhu cũng từng học qua hội họa, nên Cơ Tổ Thanh không cần dạy lại các kiến thức về hội họa cho Mẫn Nhu, bà chỉ kêu Mẫn Nhu vẽ phác thảo thử vài cái sau đó ở bên chỉ điểm vài điều.

Đã nhiều năm không vẽ lại, Mẫn Nhu cầm bút có vẽ hơi cứng, vẽ được vài nét rồi mới tìm được lại cảm giác ban đầu, cô nhanh chóng vẽ từng đường cong trên tờ giấy, một gương mặt quen thuộc từ từ lộ ra. Mẫn Nhu khẽ dừng bút lại!! Cơ Tổ Thanh cười ra tiếng khiến Mẫn Nhu đỏ cả mặt.

“Tuy nét vẽ chưa chuẩn nhưng lại rất có tiềm năng, hơn nữa lại rất có tâm nên mới phác họa được thế này”

Từng đường cong đứt đoạn tạo thành một gương mặt anh tuấn, tóc ngắn đánh rối, lông mày anh tuấn, sống mũi thẳng, đôi mắt đẹp sáng rực, hai gò má hơi cao tạo nên một loại khí chất thần bí..

Cơ Tổ Thanh nói không sai, kỹ năng vẽ của Mẫn Nhu không phải quá tốt, ở trong giới họa sĩ ngay cả xếp hạng cũng không có. Nhưng bức họa này xuất sắc ở chỗ, khi Mẫn Nhu vẽ Lục Thiếu Phàm cô đã đem cả tình cảm mình vào nên người đàn ông trong tranh càng thêm sinh động”

“Gần đây trong phòng tranh luôn có một người thanh niên trẻ tuổi tới, mỗi lần tới đều đứng ở cùng một vị trí ngắm người rất lâu. Lúc về cũng mua tranh, nhưng cậu ta chưa từng nhìn qua bức tranh mà mình mua.”

Trong lòng Mẫn Nhu cũng nao nao, lời nói ám chỉ của Cơ Tổ Thanh sao cô không hiểu. Cô cũng hiểu người thanh niên trẻ tuổi mà Cơ Tổ Thanh nói là ai, nhưng Cơ Tổ Thanh nói thế xem ra là dò xét tâm tư cháu dâu mình.

“Tiểu Lý mỗi lần tiếp cậu ta đều nói cậu ta hình như đang đợi ai đó, có vẻ đang đợi một người con gái rất quan trọng với anh ta?”

Cơ Tổ Thanh đem bút chì đặt lại vào hộp, dùng khăn giấy lau sạch, ngẩng đầu nhìn Mẫn Nhu đang nhìn mình. Mẫn Nhu cũng chỉ thản nhiên cười, chứng tỏ mình không hề dao động.

“Quan trọng thì sao, người con gái đó cũng không muốn trở lại vì cô ấy đã tìm được một nửa thật sự của mình. Hơn nữa, người phù hợp với mình nhất không nhất thiết phải là người ban đầu mình thích phải không ạ?”

Dáng vẻ bình thản của Mẫn Nhu chỉ đối lấy sự trầm mặc của Cơ Tổ Thanh. Mẫn Nhu không chột dạ, ánh mắt cũng không né tránh. Cơ Tổ Thanh nhếch môi, hài lòng gật đầu, ánh mắt nhu hòa nhìn bức phác thảo.

“Trước kia mợ không hiểu một người kiêu ngạo như nó lại hạ mình đi cầu xin chú ba, bây giờ nhìn lại xem ra cháu thật sự xứng đáng để nó làm vậy”

Mẫn Nhu theo mắt của Cơ Tổ Thanh nhìn gương mặt quen thuộc trên tờ giấy, nụ cười lúm đồng tiền đầy hạnh phúc, ngón tay chạm vào đôi mắt của anh, nhẹ giọng thì thầm:

“Anh ấy đối với cháu quá tốt, cháu chỉ có thể dùng sự chân thành của mình đã báo đáp anh ấy”

Mẫn Nhu vẽ trong phòng tranh suốt cả buổi trưa. Khi Lục Thiếu Phàm gọi điện thoại tới thì cô đang nói chuyện phiếm với Cơ Tổ Thanh. Nghe Lục Thiếu Phàm nói thuận đường tới đón cô, Cơ Tổ Thanh không quên trên Mẫn Nhu:

“Từ tòa thị chính đến đây phải đi một vòng lớn, vậy mà không biết tiết kiệm tiền xăng.”

Lúc Mẫn Nhu và Cơ Tổ Thanh đi xuống lầu thì nhân viên đang tùm lại nói truyện, trời đã gần tối nên khách cũng tản dần.

Mọi người vừa thấy Mẫn Nhu và Cơ Tổ Thanh liền kích động mừng rỡ, đứng dậy cung kính chào.

“Cô Cơ, Lục thiếu phu nhân”

Vừa rồi vẫn gọi cô là Mẫn Nhu, vừa quay lại đã thành Lục thiếu phu nhân. Mẫn Nhu cũng không quan tâm nhiều, cười yếu ớt, sau đó đứng cùng Cơ Tổ Thanh trong sảnh, vừa tán gẫu vừa đợi Lục Thiếu Phàm tới đón.

Mấy nhân viên ở đây cũng không lớn tiếng, theo lẽ tự nhiên thấy Mẫn Nhu liền muốn đến gần nhưng lại không tìm được đề tài để nói, một người bỗng nói

“Cô gái vừa này thật sự khiến người ta khó chịu, tôi làm việc ở đây hai năm rồi chưa từng gặp qua loại phụ nữ dối trá như cô ta”

Mẫn Nhu nghe nhân viên kia oán hận kể. Cô quay đầu lại, là nhân viên lúc này đón tiếp Mẫn Tiệp và Will, Mẫn Nhu có thể thấy sự bất mãn dành cho Mẫn Tiệp hiện ra trên mặt cô nhân viên.

“Cô ta chẳng hiểu gì hội họa mà cứ tỏ ra là người trong nghề!! Cô ta còn dám xoi mói mấy bức danh họa, còn nói họa sĩ nổi tiếng khắp nước Càng Phong là ông ngoại cô ta, cũng chỉ có người đàn ông đó mới chịu được cô ta, còn cười hiền, nếu là tôi a đã sớm xoay người bỏ chạy, tránh mặt mất”

“Sau đó còn dong dạc nói Từ Bi Hồng là bạn cũ của ông cố của cô ta, đều là những nhà thư pháp nổi tiếng. Tôi thiếu chút nữa cười đến sặc sụa, Từ Bi Hồng chỉ là họa danh, không biết từ khi nào lại vung bút lông lên giấy Tuyền Thành”

Đám nhân viên cười rộ lên!! Mẫn Tiệp đã không biết còn hay làm ra vẻ nên đã tự biến mình thành trò cười, chỉ sợ Mẫn Nhu cũng không ngờ cô ta lại nói dối vụng về như thế khiến người ta không nhịn được cười to.

Mẫn Nhu cũng chỉ biết cười trừ, nhưng Cơ Tổ Thanh bắt đầu dĩ cười:

“Ở đây người tỏ vẻ mình biết nhiều các cô cũng đâu phải chưa gặp qua, sao bây giờ lại giống như thấy quốc bảo say sưa nói chuyện thế kia”

Người nhân viên khơi mào câu chuyện có vẻ oán trách nói:

“Tuy đã gặp qua không ít nhưng em chưa từng thấy ai giả dối như vậy, cứ ba câu thì lại khoe mẽ cứ y như sợ người khác không biết xuất thân của cô ta”

Cơ Tổ Thanh nhún mày, vẻ mặt nghiêm túc ngăn nhân viên nói tiếp, dù sao bà cũng không thích dùng những lời này nói về người khác.

“Tiểu Lý những lời như thế không nên nói nữa. Phòng tranh chúng ta là nơi vẽ tranh không phải chợ búa, để những vị khách khác nghe được sẽ gây ra phiền toái biết chưa?”

Đám nhân viên ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nhưng vẻ khinh khi vẫn thấy rất rõ, hơn nữa từ những lời Mẫn Nhu nói ngay từ đầu nên chắc chắn sẽ không dễ thay đổi thái độ của họ dành cho Mẫn Tiệp.

Mẫn Tiệp từ nhỏ đã ngại bần yêu phú, ngay cả lựa bạn ngồi cùng bàn cũng xem gia cảnh đối phương, nếu đối phương không mặc hàng hiệu thì cô ta cũng không quan tâm, lại còn châm chọc khiêu khích. Ở trước mặt người giàu có, cô ta vẫn duy trì vẻ dịu dàng của một thiên kim nhà giàu có giáo dục, do đó cô ta cũng thể lờ được các vị đại thiếu gia nhà giàu.

Mẫn Nhu khi vừa về Mẫn gia, cũng nghe nói người chị cùng cha khác mẹ này của mình rất dối trá, sống chung lại càng phát hiện. Mẫn Tiệp rất ham hư vinh, hơn nữa cô ta cũng không thể chịu được khi người khác sống tốt, điểm này cô đã tự mình kiểm nghiệm.

Khi cô và Lục Thiếu Phàm hạnh phúc, Mẫn Tiệp liền tìm cách nói xấu mối quan hệ vợ chồng giữa hai người, không nói tới năm lần bảy lượt châm ngòi nổ, ở trước mặt mọi người vu oan cô, chỉ cần như thế đã biết cô ta không phải người tốt lành.

Mẫn Nhu ngồi dưới lầu nhìn thấy bên ngoài phòng tranh một chiếc xe màu đen dừng lại, chiếc xe mới tinh lóe ra ánh sáng, ngay cả bảng số xe cũng rất lạ. Mẫn Nhu tính đưa mắt nhìn sang chỗ khác thì thấy một người đàn ông mở cửa bước xuống là Lục Thiếu Phàm tới đón cô.

Sau khi khóa xe, Lục Thiếu Phàm đẩy cửa vào, ánh mắt nhìn Mẫn Nhu toát lên sự dịu dàng tự nhiên, bước chân bình thản cũng đẩy nhanh, Mẫn Nhu vui vẻ cong môi cười thì Lục Thiếu Phàm đã tới bên cô.

“Sao lại đổi xe vậy, mấy năm qua mợ chưa từng thấy cháu đổi mà?”

Cơ Tố Thanh biết rõ còn tố tình chế nhạo, nhìn đôi vợ chồng son ngọt ngào, trong mắt bà toát lên vẻ vui mừng, nhưng vẫn che giấu chút ưu thương.

Nếu như con trai bà còn sống chắc cũng đã kết hôn sinh con.

“Mợ ba, chú ba đã đi Bắc Kinh công tác!! Trong nhà cũng chỉ có mình mợ, hay cùng bọn cháu về đại viện ăn cơm đi”

Cơ Tố Thanh tuy cảm thấy ấm áp nhưng không đồng ý, phát tay giải thích:

“Mấy ngày trước mợ đã đồng ý để ột tạp chí phỏng vấn, tối nay mợ phải dùng họ dùng cơm nên không đi được.!! Nhớ thay mợ hỏi thăm gia gia và mẹ cháu”

Sau hi chào tạm biệt Cơ Tố Thanh, hai người cũng không đi dọa mà về nhà ngay! Mẫn Nhu quan sát xe mới của Lục Thiếu Phàm, so với xe thể thao chiếc xe này ngồi rất êm, không gian bên trong cũng rất rộng, nhìn hàng ghế rộng rãi phía sau Mẫn Nhu cảm thấy rất vui!! Xe này là dành cho 5 người gia đình họ.

Khi họ lái xe vào đại viện thì nghe tiếng pháo vang lên. Từ xa, khi đánh khúc quanh vào nhà Lục gia thì qua gương chiếu hậu Mẫn Nhu thấy sân nhà ai đó đang rất vui vẻ, ngoại trừ tiếng pháo vang lên không dừng còn treo cả hai chiếc đèn lồng đỏ, Mẫn Nhu nhú mày, chẳng phải vẫn chưa tới Tết nguyên tiêu mà?

Lục Thiếu Phàm cười nhạt!! Nhú mày nhìn kính chiếu hậu rồi hướng Mẫn Nhu nói:

“Nghe nói hôm nay Tấn Hàm mang bạn gái về nhà”

Bạn gái? Mẫn Nhu quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm, nhìn dáng vẻ bí hiểm của anh giống như câu nói vừa này không phải từ miệng anh phát ra. Lúc lái vào Lục gia, Mẫn Nhu quay đầu thấy nhà đang giăng đèn kết hoa quả thật là Thẩm gia.

Mẫn Nhu liền hiểu ra, Thẩm Tấn Hàm dạo gần đây ở chỗ Chân Ni quyết tâm công phá pháo đài, bạn gái mà Lục Thiếu Phàm chắc chắn là Chân Ni, nói cách khác, Chân Ni đã chịu Thẩm Tấn Hàm?

Lục Thiếu Phàm cười khê nhìn vẻ nghiêm trọng của Mẫn Nhu, lúc dừng xe anh đưa tay ngắt mũi cô, cời dây an toàn bước xuống xe!! Giúp Mẫn Nhu mở cửa xe xong liền bổ sung một câu.

“Hình như ngay cả hai vị trưởng bối bên nhà gái cũng tới, nghe nói là chọn ngày kết hôn..”

“Chọn ngày kết hôn..”

Mẫn Nhu cao giọng nói!! Cô tính đưa mắt nhìn căn nhà náo nhiệt thì bị Lục Thiếu Phàm kéo vào lòng, ôm lấy cô đi vào căn biệt thự sáng đèn.

“Đừng vội, lát nữa người em muốn gặp sẽ tự mình tới thôi, đến lúc đó hỏi cũng không muộn”

Trên thực tế! Lục Thiếu Phàm nói không sai, khi họ vừa vào nhà ngồi chưa nóng ghế đã có người tới cửa phát bánh kẹo cưới, người cầm trong tay bó kẹo lớn ánh mắt né tránh là Chân Ni, bên cạnh người cười đến xuân phong đặc ý không ai khác là Thẩm Tấn Hàm?

“Lục lão đôi, tôi mang bánh kẹo cưới tới rồi, sao vẫn còn núp trong vỏ rùa không ra thế?”

Tiếng cười sảng khoái già nua vang lên, Mẫn Nhu chú ý người đi sau Thẩm Tấn Hàm và Chân Ni, dáng vẻ chấp tay sau lưng, gương mặt sáng rực Thẩm Lão gia tử. Ông cười đến không khép miệng, hướng về cầu thang hét lên hoàn toàn mất đi vẻ uy nghiêm chừng chặc, càng giống như Lão ngoan đồng thích khoe khoang

83. Chương 84

Trên lầu, phòng riêng của Lục Tranh Vành vẫn khép chặt, trước sự khiêu khích của Trầm lão gia tử nó cũng chẳng có động tĩnh gì. Bà Lục vừa mới tan sở về thấy ông Thẩm tới liền sưng sốt, ngay sau đó liền đứng dậy đón tiếp:

“Chú Thẩm tới rồi, Thiếu Phàm sao con không gọi mẹ, dì Mai mau pha trà”

Lục Thiếu Phàm đứng dậy đi tới, gương mặt anh tuần trước sau vẫn cười ôn hòa. Mẫn Nhu nhìn vẻ mặt không tự nhiên của Chân Ni liền mời Chân Ni và Thẩm Tấn Hàm vào.

“Gia gia vẫn còn ở trong phòng sách, để cháu đi báo với gia gia”

Lục Thiếu Phàm khiêm nhường nói, nụ cười đúng mực, lúc nào cũng duy trì hình tượng công tử ôn văn nhã, ung dung có độ không mất đi trật tự tôn ti. Một người đàn ông như vậy quả thật là lựa chọn hàng đầu của các cô gái.

“Được rồi không cần làm phiền cháu đâu, để ông tự lên”

Ông Thẩm vui mừng phát tay, kéo Lục Thiếu Phàm đang chuẩn bị đi lên lầu lại, sau đó ông cầm lấy hai giỏ xách từ tay Thẩm Tấn Hàm nghênh ngang đi lên lầu.

Xem ra tới nay Ông Thẩm không khoe khoang với Lục Tranh Vành về đứa cháu dâu của mình thì sợ rằng ngủ không yên, còn Lục Tranh Vành nghe Ông Thẩm nói xong chắc cả đêm cũng không chợp mắt ngủ.

Đối với cuộc sống ở Lục gia, Mẫn Nhu cũng tương đối hiểu hai ông lão oan gia này, một người là tham mưu trưởng thành phố A, người kia là chính ủy, cũng vì một câu nói khi làm trong quân đội “Tất cả mọi việc đều nghe theo chỉ huy” mà khiến cho Lục Tranh Vành suốt ngày phải đi so cao thấp với Ông Thẩm, lấy nó làm niềm vui của mình.

“Tiểu Nhu!! Cô gái này chính là bạn con Chân Ni sao?”

Mẫn Nhu nhìn theo ánh mắt ám chỉ của bà Lục, lập tức nở nụ cười lúm đồng tiền, đưa mắt nhìn hai người đứng ngoài cửa.

“Chân Ni, Tấn Hàm hai người mau vào đi, đừng đứng nữa”

Chân Ni tính mở miệng nói gì đó, nhưng ánh mắt đảo quanh một vòng sau đó không nói nữa, sau đó dùng vẻ không cam chịu nhìn chăm chú Mẫn Nhu. Mẫn Nhu cũng cảm thấy khó hiểu, còn Thẩm Tấn Hàm cầm ổ bánh kẹo để xuống, một mặt lấy lòng rồi đưa Chân Ni vào trong.

“Mọi người cứ trò chuyện đi, để mẹ lên chăm Đậu Đậu”

Bà Lục cũng thấy Chân Ni không được tự nhiên!! Cũng hiểu, bản thân nếu tiếp tục ngồi ở đây chỉ làm cho không khí trở nên căng ra, liền viện cớ bỏ đi.

“Ni Ni, em mau vào trong ngồi đi, nếu để em đứng một gia gia sẽ đánh anh chết mất”

Thẩm Tấn Hàm chỉ trong một tháng đã biến hóa rất nhiều, tuy mặt vẫn cười giả hoạt nhưng ánh mắt nhìn Chân Ni lại đầy yêu thương không hề có hư tình giả ý lừa gạt.

Mẫn Nhu vui mừng cười, kéo tay Lục Thiếu Phàm!! Nhìn đôi vợ chồng son ngoài cửa liếc mắt đưa tình, tuy tỏ ra bí mật mang theo chút không tự nhiên nhưng cũng không khó nhận ra Chân Ni đã tiếp nhận Thẩm Tấn Hàm.

“Ai thích thì cứ đánh chết đi, đỡ phải suốt ngày ở trước mặt tôi lắc lư”

Chân Ni phiền não hất tay Thẩm Tấn Hàm để bên má ra, phần lớn cử chỉ đều mang theo vẻ mềm mại mà trước đây Chân Ni chưa từng có. Chân Ni có yêu Thẩm Tấn Hàm hay không, đáp án có lẽ ngay cả Chân Ni cũng không rõ?

Chân Ni không hoàn toàn quên A Nham nhưng Mẫn Nhu tin việc Thẩm Tấn Hàm chiếm được trái tim Chân Ni chỉ là chuyện sớm muộn, còn thời gian cụ thể thì phải đợi xem Chân Ni khi nào nguyện ý chấp nhận việc mình yêu Thẩm Tấn Hàm.

Bên vai tăng thêm lực, Mẫn Nhu ăn ý ngược đầu liền thấy ánh mắt quan tâm của Lục Thiếu Phàm nhìn cô, cô kéo môi nở nụ cười! Anh và cô đều nghĩ giống nhau sao?

Trong cuộc đời luôn có một lần hạnh phúc nhưng phải ngộ chứ không thể cầu, nếu đã gặp được thì đừng do dự, phải giữ lấy nó thật chặt, hai chữ hối hận viết rất dễ nhưng cũng là hai từ đau khổ nhất trong cuộc sống.

“Anh bị đánh chết, em thành quả phụ, con chúng ta thành cô nhi, em nhẫn tâm vậy sao?”

“Tôi sẽ tái giá, anh cứ yên tâm đi”

Thẩm Tấn Hàm biết cãi nữa cũng không vui đành ngậm miệng!! Bất kể thế nào cũng không buông Chân Ni, thấy Chân Ni đi vào phòng khách vội vàng làm tùy tùng đi theo hầu hạ khác hẳn vẻ thông thả, bông bột.

Nghe hai người đấu khẩu Mẫn Nhu lại cảm thấy rất vui, Chân Ni với ai cũng như con mèo hoang nhỏ, giương nanh múa vuốt với đám đàn ông thích lấy lòng. Nay gặp Thẩm Tấn Hàm thì thu bớt móng vuốt sắc của mình, nguyên do một phần...

Mẫn Nhu cũng hơi phát tay qua bụng, vẻ mặt nở nụ cười hạnh phúc, nếu thật như vậy, cha mẹ Chân Ni xem ra cũng rất vội.

“Chúng ta qua đi”

Nhìn theo Chân Ni và Thẩm Tấn Hàm, Mẫn Nhu cười bất đắc dĩ, Lục Thiếu Phàm lại giữ lấy tay cô, cúi đầu nói một câu rồi cùng cô vào phòng khách.

“Xem ra tuần trăng mật của họ có bạn đồng hành rồi”

Câu nói Lục Thiếu Phàm ý tứ sâu xa, Mẫn Nhu nhìn hai người đang âm ỉ trên sofa, đau đầu than nhẹ!! Mâu thuẫn trong cuộc sống vợ chồng là không thể tránh!! Kế hoạch đi tuần trăng mật này cũng phải cẩn thận

“Thẩm Tấn Hàm, anh là tên lừa gạt!! Anh..”

Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm vừa tới cạnh ghế thì thấy Chân Ni cầm gối dựa đánh vào người Thẩm Tấn Hàm, càng đánh càng mạnh, Thẩm Tấn Hàm cũng không đánh trả, chỉ dùng chút sức lực xin tha.

“Ni Ni, em bình tĩnh lại đi đừng để động tới thai khí, ảnh hưởng đến con thật sự sẽ không tốt”

Thì ra là mang thai thật!

Mặt Mẫn Nhu đen lại, lông mày Lục Thiếu Phàm thì nhíu nhíu, xem ra kỷ xảo Thẩm Tấn Hàm theo đuổi Chân Ni không phải tới nhờ Lục Thiếu Phàm chỉ dạy, chỉ là dùng phương pháp của bản thân mà không nghĩ hậu quả.

“Anh nói xem sáng hôm đó anh đã cho tôi uống thuốc gì”

Thẩm Tấn Hàm bị đánh ngã khỏi ghế, nhưng không hề đánh lại, còn cẩn thận đỡ Chân Ni tránh để cô ngã xuống!! Mặt cười cầu hòa:

“Ni Ni, em nghe anh giải thích, anh không nghĩ nhà thuốc đó lại bán thuốc tránh thai kém chất lượng như vậy, dù sao anh cũng là người bị hại mà!”

“Nói như vậy anh không hề muốn hai mẹ con tôi? Thẩm Tấn Hàm anh là đồ chết tiệt”

Lời Lục Thiếu Phàm Mẫn Nhu gơ hai tay tán thành!! Hai ngón tay xoa xoa huyệt thái dương, nhìn cảnh huyền ảo gà bay trứng vỡ trong phòng khách, cảm thấy không khí nơi này liền trở nên vắng lặng. Cô kéo tay Lục Thiếu Phàm, xoay người hướng về phía cầu thang, trước khi đi Lục Thiếu Phàm không nói:

“Không quấy rầy hai người tương thân tương ái nữa, thương lượng xong ngày kết hôn rồi nhớ nói chúng tôi biết”

“Lão đại”

Thẩm Tấn Hàm dùng ánh mắt cầu xin nhìn Lục Thiếu Phàm, anh lại xem như không thấy, ôm lấy tay Mẫn Nhu, dáng vẻ hồ hởi ung dung, môi cong lên tiếu lộ sự hả hê trong lòng, nhìn Thẩm Tấn Hàm bị đánh trong lòng Lục Thiếu Phàm xem ra cũng rất cao hứng.

Lầu dưới thì huyền ảo, trên lầu cũng không khá hơn bao nhiêu. Khi hai người lên lầu liền nghe giọng nói giận dữ từ phòng sách truyền ra, là Ông Thẩm, giọng nói to lớn hỏa khí bốc ngùn ngụt càng thêm chấn động.

“Được lắm Lục Tranh Vành, khó trách tôi tìm mãi không ra nghiên mực Đoan Khê, thì ra là ông bảo cháu mình đi ăn trộm”

“Cái gì mà trộm với không ăn trộm!! Ông nói vậy là sao? Thẩm lão đầu, ông dám đổ tội miệt thị lên dân chúng nên bị kéo ra ngoài bắn chết”

Lục Thiếu Phàm nhìn hai người cãi vã cũng thành quen, so với vẻ mặt Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm chỉ khẽ cong môi!! Không để ý tới hai người bên trong thư phòng liền ôm lấy Mẫn Nhu đi về phòng ngủ.

Vừa mở cửa phòng, Mẫn Nhu chưa kịp mở đèn, Lục Thiếu Phàm đã duỗi tay ôm cô vào lòng, ngón tay dài nâng cằm cô lên, bên môi chạm nhau, Mẫn Nhu run bắn người. Phía sau, cửa phòng khép lại phát ra âm thanh chất chúa.

Nụ hôn kích động mà dịu dàng ập đến khiến Mẫn Nhu choáng váng. Căn phòng tối chỉ có tiếng hơi thở gấp gáp, môi nóng rực dờn trên vành tai cô, sau đó đến cổ, khắp nơi đều là hơi thở nóng rực của Lục Thiếu Phàm.

“Hôm nay em gặp anh ta phải không?”

Giọng nói khàn khàn đầy khẳng định, nụ hôn tùy ý trượt dọc theo gáy cô. Tim Mẫn Nhu đập nhanh hơn, hai mắt đang mơ màng vì câu hỏi của Lục Thiếu Phàm mà thanh tỉnh không ít.

“Lúc tới phòng tranh đón em, anh thấy xe anh ta đỗ bên đường”

Kỷ Mạch Hằng vẫn không đi sao? Mẫn Nhu hơi nhíu mày, cũng vì Kỷ Mạch Hằng mà cô phiền não không ít, cô lo Lục Thiếu Phàm liệu có hiểu lầm gì không?

Mẫn Nhu đưa tay chuẩn xác giữ lấy hai má của Lục Thiếu Phàm, nụ hôn tham luyến rời khỏi da thịt, không khí trong lành tràn qua khiến cô run rẩy mà cũng tỉnh táo hơn. Cô nhìn vào đôi mắt đen như ngọc kia, ánh mắt kiên định.

“Là chuyện của anh ta!! Một ngày nào đó, anh ta sẽ hiểu sự lựa chọn của em”

Trong bóng tối, đôi mắt đen kia liền mất đi ánh sáng, anh nhắm mắt, chỉ dùng những nụ hôn vội vàng đầy kích động tập kích lên mặt cô. Hôm nay, Lục Thiếu Phàm mất tự chủ, hăm răng trắng khê cắn cắn cô. Mẫn Nhu cảm thấy cả cơ thể nhẹ hẫng, bị ai đó ôm lấy.

“Thiếu Phàm”

Cánh tay thon dài lướt qua lưng cô, chạm vào eo nhỏ của cô, một tay đỡ mông cô lên!! Khi cô gọi tên anh, anh lại dùng hành động đáp trả, đôi môi mỏng áp lên cánh môi sưng mọng của cô.

Dịu dàng va chạm không thể ngăn được tiếng thở dốc và rên rỉ.

Khi Mẫn Nhu bị Lục Thiếu Phàm đẩy lên giường, ý nghĩa đầu tiên không phải lo cho bản thân mà làm thế nào để Lục Thiếu Phàm tin cô sẽ chung thủy với cuộc hôn nhân này.

“Thiếu Phàm, dù Kỷ Mạch Hằng làm gì, em cũng không quay lại ăn tiếp cái cây mình đã bỏ”

Mẫn Nhu trịnh trọng tuyên bố, Lục Thiếu Phàm lại chỉ cười khẽ!! Tiếng cười vui vẻ đầy quyến rũ, kho anh cởi quần áo cô ra thì cô vẫn còn mãi quan tâm đến cảm xúc của anh. Khi anh ăn cô vào bụng, Mẫn Nhu mới nghiệm ra một vấn đề.. Lục Thiếu Phàm cố ý.

Anh cố ý lợi dụng Kỷ Mạch Hằng khiến cô áy náy, buông bỏ mọi cảnh giác của mình, sau đó!! Anh thuận lợi đem cô nuốt vào bụng, người đàn ông cũng có một mặt điên cuồng này không chút áy náy ôm cô vào lòng, giọng nói lười biếng đầy thỏa mãn?

“Bà xã à, ba tháng qua rồi, em cũng nên thông cảm cho chồng mình”

84. Chương 85

Khi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm xuống ăn cơm, Lục gia và những người khác đang ăn sáng, hai người Thẩm gia và Chân Ni cũng không thấy đâu.

“Hai đứa mau tới đây ăn đi, cơm canh cũng nguội cả rồi”

Bà Lục nhìn Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu tay trong tay đi tới cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn hai người ngồi xuống dùng cơm, sau đó bảo dì Mai lấy bát canh chim bồ câu còn nóng để bồi bổ cho Mẫn Nhu.

Đậu Đậu tự mình ăn từng muỗng, đôi mắt lay động nhìn sang Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu lại như tên trộm chột dạ kéo chặt cổ áo sợ bị mọi người xung quanh nhìn thấy gì đó.

“Mẹ, sao mặt mẹ lại đỏ như vậy!”

“Có sao??”

Mẫn Nhu tự nhiên cũng thấy bà Lục và Lục Tranh Vành nhìn sang mình, nhất thời bối rối ho khan, đưa tay lên xoa xoa gương mặt của mình, dưới bàn dùng chân đá nhẹ Lục Thiếu Phàm, ý bảo anh giải vây giúp cô.

“Mẹ, vừa nãy là cha ăn hiếp mẹ đúng không, lúc nãy con nghe tiếng mẹ khóc...”

Đậu Đậu ngừng ăn cơm, đôi mắt trong veo nhìn Mẫn Nhu. Còn cô lại hận không thể tìm cái lỗ chui xuống đất, sự quan tâm đó khiến cô xấu hổ không biết nên nói gì.

Đậu Đậu đồng ngôn vô kị (1), nhưng những người khác nghe đều hiểu, chỉ sợ sớm đã đoán ra lý do tại sao Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm trễ như vậy mới xuống. Nhưng chuyện này bị bày ra trên bàn nói lại là chuyện khác, ngay cả người ung dung như Lục Thiếu Phàm cũng ngượng ngập mở miệng, phát huy phẩm chất im lặng là vàng.

“Mẹ, mặt mẹ đỏ như táo Đậu Đậu rất thích”

Đậu Đậu len lén nhìn Mẫn Nhu, ngượng ngùng cong môi, không hề phát giác ra những lời mình nói lúc nãy có gì không phải, thậm chí còn a dua gấp miệng cà chua đưa cho Mẫn Nhu, tỏ vẻ ra oai: “An ủi mẹ khi bị cha khi dễ”

Gương mặt Mẫn Nhu đen lại, khóe miệng co rút không dám nhìn bà Lục và Lục Tranh Vành, cô nhận miếng cà chua Đậu Đậu đưa tới rồi ngoan ngoãn cúi đầu ăn, ngay cả cổ và tai cũng ửng hồng.

Mẫn Nhu chưa từng hi vọng bữa cơm này nhanh kết thúc như hôm nay, trong lúc này cô không dám gấp đồ ăn, chỉ khiêm tốn ăn những thứ trước mặt mình. Lục Thiếu Phàm vẫn tỏ ra chẳng ảnh hưởng gì tới mình, cái gì nên ăn cũng ăn, thỉnh thoảng còn gấp vài món cô thích sang.

“Ăn nhiều đậu sẽ có lợi cho sự phát triển của con”

Lục Thiếu Phàm đem đậu bỏ vào chén cô, dịu dàng căn dặn, gương mặt đầy vẻ yêu thương của người cha, sự mong chờ dành cho đứa con nhỏ chưa sinh của mình.

Vì có Lục Thiếu Phàm chăm sóc, sự mất tự nhiên của Mẫn Nhu cũng mất dần, không ngờ bà Lục lại nói một câu khiến muốn bỏ chạy.

“Tiểu Nhu đang mang thai. Tuy đã qua thời kì nguy hiểm nhưng không phải chỉ có mình bản thân, không thể như xưa. Con cũng nên tiết chế một tí, đừng có cả ngày cứ quần lầy Tiểu Nhu, biết chưa?”

Tay Lục Thiếu Phàm khẽ khựng lại, gương mặt khôi phục như xưa, nở nụ cười ôn hòa khiêm tốn, trước lời nhắc của bà Lục anh khiêm tốn đón nhận:

“Con biết thưa mẹ”

Ăn cơm xong, sắc mặt Lục Tranh Vành cũng không tốt lên quay gót trở về phòng sách. Dù không nói rõ, nhưng ai cũng biết Lục Tranh Vành đấu với Thẩm lão đầu xem ra đã bại, mất cả thể diện, nếu thắng thì làm gì ăn bữa cơm yên tĩnh đến thế?

“Nếu Tấn Hàm tính kết hôn thì hai đứa xem rảnh ngày nào tới khu mua sắm chọn một món quà mang qua đi”

Bà Lục cũng tránh chạm vào nỗi đau của Ông Lục, trước khi Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu về phòng mới nói chuyện quà tặng, dù sao hôn lễ của Chân Ni và Thẩm Tấn Hàm cũng dự định sẽ tổ chức vào cuối tháng này

Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm ăn ý nhìn nhau cười, đáp ứng chuyện đi mua quà sau đó quay về phòng mình.

“Em tính tham gia cuộc họp cổ đông của Mẫn thị sao?”

Khi Mẫn Nhu tắm xong đi ra ngoài thì Lục Thiếu Phàm đã thanh tao lịch sự ngồi trên ghế salon, bên trong phòng mở điều hòa rất ấm áp nên dù chỉ mặc bộ áo ngủ mỏng manh cũng không thấy lạnh.

Mẫn Nhu đi tới, tóc ướt đầm. Lục Thiếu Phàm cầm sẵn trong tay máy sấy, giống như bao nhiêu đêm, anh lại đứng sau lưng cô, dịu dàng giúp cô hong khô tóc.

“Ừ”

Tiếng máy sấy cũng át đi tiếng trả lời. Mẫn Nhu lười biếng híp mắt, tựa vào người Lục Thiếu Phàm, mặc ười ngón tay của anh xuyên qua tóc, lướt qua gò má cô, cảm nhận sự yêu thương của anh.

Cho dù cô không trả lời Lục Thiếu Phàm cũng đoán được, anh sẽ không hỏi vấn đề không nắm chắc, nếu đã hỏi thì đã dự liệu được kết quả.

“Hong Lam bị cuốn vào vụ án tham ô, mấy ngày nữa bên viện kiểm sát sẽ thụ lý thẩm tra”

Tóc đen bay bay dần dần tĩnh lại, tiếng máy sấy cũng hòa tan vào giọng nói của Lục Thiếu Phàm. Mẫn Nhu tựa vào lồng ngực anh, mảy nhíu lại. Khi anh ôm cô vào lòng thì cô xoay người ôm cổ Lục Thiếu Phàm:

“Nếu như các cổ đông mẫn thị đều đồng ý khởi tố Hong Lam thì chắc chắn sẽ rất náo loạn, những người dính tới đám quan chức tham nhũng cũng sẽ bị liên lụy phải không?”

Mấy câu hỏi của Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm cũng chỉ cười, anh giữ lấy cằm dưới của cô, dịu dàng thở dài.

“Quan chức tham nhũng chắc chắn sẽ bị đưa ra pháp luật, nhưng việc đó và việc anh được điều nhiệm lên chức là hai việc khác nhau”

Mẫn Nhu cảm giác như bị nhìn thấu tâm tư. Cô bối rối, năm nay các quan viên ở thành Phố A đều sẽ được tiến cử, sau khi cô biết việc này, cô muốn dùng chút sức lực non yếu của mình đã giúp đỡ con đường chính trị của Lục Thiếu Phàm. Hôm nay Lục Thiếu Phàm nói vậy khiến cô không khỏi thất vọng.

“Hành động lần này đều do cậu em đề xướng, nếu anh lấy được công lao, họ cũng sẽ không chọn anh điều nhiệm lên tỉnh chính phủ”

Trước ánh mắt khó hiểu của Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm ôn hòa ngẩng nhìn gương mặt quan tâm của cô, xoa xoa mái tóc dài, nói tiếp:

“Chính trị rất phức tạp, chuyện các đảng phái tranh giành là không tránh khỏi. Nhất là khi thấy địa vị Lục gia càng cao, ở trên thương trường chắc chắn không có ít đối thủ, họ làm sao có thể trở mặt nhìn người Lục gia lên chức sau đó ngồi chờ chết?”

“Cậu em trước khi nhận chức bí thư tỉnh ủy cũng phải xuống ngựa, sau đó mới ngồi lên được vị trí này. Nếu Thiếu Phong và Tư Tình còn sống, sợ rằng cậu em và anh một trong hai người sẽ bị điều khỏi thành phố A. Đám quan trên chắc chắn không để người Diệp gia và Lục gia ở gần kết thành một thế lực lớn mạnh”

Bị Lục Thiếu Phàm nhắc nhở, Mẫn Nhu liền mở rộng tầm mắt. Có nghĩa sau khi công khai thân phận cô là cháu của Diệp gia, thì cậu và Lục Thiếu Phàm cũng mất đi cơ hội thăng tiến, không những thế cậu và Lục Thiếu Phàm có thể bị điều sang thành phố khác nhậm chức?

Chính trị rất nhạy cảm, các đảng phái đấu đá với nhau ngày càng gay gắt. Ai cũng hiểu nhìn bên ngoài thì thấy cục diện hòa bình giả tạo, đằng sau thì che giấu biết bao người chết kẻ sống.

Bên đầu bộ phận tuyên truyền tìm cô làm người phát ngôn lý do chắc cũng không đơn giản. Một ngôi sao có sức ảnh hưởng xã hội chỉ là mây trôi, thứ họ quan tâm là thế lực sau lưng cô, Lục gia, Diệp gia còn cả Mẫn thị. Ba nhà gộp lại cùng cũng có thế lực khiến cho biết bao nhiêu người thêm nhỏ dãi muốn làm quen.

Nếu trước kia cô vì lợi trước mắt mà đồng ý, thứ chờ đợi Lục Thiếu Phàm không phải là cơ hội thăng tiến mà là cuộc sống bão tố, lần này hành động chỉ sợ khó có thể lo thân mình.

Mẫn Nhu nhìn thái độ của Lục Thiếu Phàm, nghĩ đến cuộc hôn nhân của hai người, không khỏi nói.

“Hôn nhân của chúng ta vẫn chưa được hạnh phúc mỹ mãn đúng không?”

Mẫn Nhu chăm chú nhìn vào mắt Lục Thiếu Phàm, không muốn bỏ lỡ từng thần sắc biến hóa của anh. Về nghiêm túc khiến Lục Thiếu Phàm cười khẽ, anh xoa nhẹ gò má cô, ôm cô vào lòng, nụ hôn như cánh bướm lướt lên trán.

“Ai bảo Lục Thiếu Phàm vừa gặp Mẫn Nhu đã như người mất lý trí. Lúc đó, anh chỉ có suy nghĩ là làm sao đem cô gái ngọc ngà này lừa gạt về nhà, anh chỉ noi theo gương theo Edward VIII (2) chỉ thích mỹ nhân không thích giang sơn”

“Em không muốn làm Simpson phu nhân, bà ấy gả cho rất nhiều người”

Mẫn Nhu làm nũng rúc vào vai Lục Thiếu Phàm, trong lòng vừa cảm động vừa hạnh phúc đến không lối thoát. Xem ra khi cô còn do dự thì Lục Thiếu Phàm đã hạ quyết tâm sẽ cùng cô cả đời.

Cuộc hôn nhân này nếu Lục Thiếu Phàm không kiên trì, có khi gặp sự ngăn trở của bà Lục thì sẽ tuyên bố kết thúc. Khi đó, cô vẫn chìm trong nỗi đau quá khứ, chưa tin tưởng Lục Thiếu Phàm, nếu như cô không yêu Lục Thiếu Phàm...

Mẫn Nhu nhìn hai mắt đen trong suốt của Lục Thiếu Phàm, đôi mắt cũng lóe ra tình ý, một người đàn ông xuất sắc như thế làm sao có thể bỏ qua?

“Nếu em là con gái của một tội phạm tham ô, Lục Thiếu Phàm, anh sẽ làm gì?”

Lựa chọn buông tay bỏ bỏ giữ mình, hay vì đạo nghĩa không hề chùn bước mà yêu, sau đó đánh mất mọi thứ. Bên tai tiếng cười trầm thấp của anh vang lên, Mẫn Nhu nhìn gương mặt tuấn tú đó, không hề có vẻ nghiêm túc như cô. Cô xấu hổ nhéo tay Lục Thiếu Phàm, bất mãn nói:

“En đang hỏi anh đó, nghiêm túc một chút đi”

Lục Thiếu Phàm cười yếu ớt, lông mày nhướng lên, đôi mắt khóa chặt gương mặt cô, anh lật người đem cô đẩy xuống ghế sofa, cười tủm tỉm thương thức vẻ chống đối của cô, anh như con cáo giáo đắc ý vênh đuôi, cuối người chặn lại mọi sự chống đối của cô.

“Lục Thiếu Phàm, anh...”

Khi Mẫn Nhu đỏ mặt thở dốc nhìn chăm chăm anh, thì gương mặt anh tuần kia cũng đầy vẻ dịu dàng che chở, anh ôm cô về giường, phủ chăn lên người, nhẹ giọng thì thầm vào tai cô:

“Có lẽ anh sẽ mang em đi trốn, đến một nơi không ai tìm thấy chúng ta, anh sẽ không để em gặp bất cứ sự tổn thương nào, đó là chuyện đầu tiên anh muốn làm nhất”

Mẫn Nhu mỉm cười nhắm mắt, trong lòng vừa ngọt vừa chát, cô đưa tay vòng lấy thắt lưng anh, thỏa mãn nói:

“Có anh bên cạnh thật tốt, Thiếu Phàm”

Vụ án Hồng Lam dù Lục Thiếu Phàm không giúp, Mẫn Nhu cũng không tính làm thánh mẫu. Công việc vẫn chưa xong, nên khi cô nhận được điện thoại họp đại hội cổ đông thì liền đồng ý, dù sao cô cũng là cổ đông lớn nhất,

Cúp điện thoại xong, Mẫn Nhu liền chìm trong suy nghĩ, quay về Mẫn thị cô phải làm gì đây...

85. Chương 86

Buổi tối khi Lục Thiếu Phàm tan sở về nhà, Mẫn Nhu liền kể lại việc tham gia hội đồng quản trị. Lục Thiếu Phàm nhũu mày trăm ngẫm, không nói thêm gì cả, chỉ dặn cô nếu tới Mẫn thị thì nên mang theo luật sư.

“Em còn nhớ vị luật sư giúp em chuyện tranh chấp tài sản lần trước không? Ngày mai ông ấy tới, sau đó em hãy đi cùng ông ấy tới Mẫn thị, anh sẽ nói trước với ông ấy”

Mẫn Nhu cũng tán thành với đề nghị của Lục Thiếu Phàm, ban hội đồng quản trị chắc chắn sẽ xử lý chuyện Hồng Lam tham ô công quỹ, khi đó lại nhắc tới luật pháp, có luật sư bên cạnh vẫn sẽ tiện hơn.

Nhắc tới luật sư, Mẫn Nhu liền nhớ đến Lục Thiếu Phàm đã vì cô mà nghiên cứu về chuyện phân chia tài sản, trong lòng không khỏi cảm động, cô vòng tay ôm lấy Lục Thiếu Phàm đang tính cởi áo khoác ra.

“Hôm nay sao em lại dính lấy anh vậy?”

“Không có gì, chỉ là muốn ôm anh thôi”

“A!”

Lục Thiếu Phàm vui mừng bật cười, tiếng cười dịu dàng ôn hòa, anh chậm rãi xoay người. Khi cô ngẩng đầu lên thì anh đã ôm cô vào lòng, đôi mắt sáng lóe lên tia chói mắt, ngay cả khóe miệng cũng cong lên.

Mẫn Nhu nhắm mắt, bình yên tựa vào ngực anh, cô nghe tiếng tim đập của anh, không khỏi cảm thấy an tâm, sự hạnh phúc ngọt ngào này như một loại tơ tằm đem trái tim của cô và anh trói vào nhau.

Cuộc họp diễn ra vào buổi trưa. Mẫn Nhu vừa ăn xong cơm trưa liền thay đồ chuẩn bị, Liên luật sư cũng đã đến, giống như đã tính đúng thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô.

“Thiếu phu nhân, đối với chuyện phó tổng tham ô công quỹ, tôi muốn biết quan điểm của cô như thế khi họp tôi cũng để ứng phó hơn”

“Vậy thì phải làm phiền Liên luật sư rồi!”

Quan điểm của Mẫn Nhu rất đơn giản, cứ làm theo lẽ công bằng, tuyệt đối không nhân cơ hội hạ Hồng Lam, cũng không nhân nhượng, dù Hồng Lam có làm vì Mẫn thị đi nữa.

Mẫn Nhu và Liên luật sư tới Mẫn thị, đi ngang qua sảnh công ty trực tiếp tiến về phòng họp. Sau khi Liên luật sư giới thiệu tư cách cổ đông của Mẫn Nhu, cả Mẫn thị đều xao động, vô số cặp mắt nhìn theo họ đang đi về phía phòng họp, hôm nay mọi người đều biết ở đó tổ chức đại hội cổ đông

Lúc Mẫn Nhu đi tới trước cửa phòng họp, cô đi chậm lại, quay đầu nhìn luật sư. Ông gật đầu đáp lại, xác nhận đã chuẩn bị xong, cô mới đẩy cửa nhắc chân đi vào.

Bên trong phòng ấm áp liền tràn sự lạnh lẽo, cuộc họp đang diễn ra liền bị cắt ngang, mọi người đều đồng loạt nhìn ra cửa, Mẫn Nhu đưa mắt nhìn đồng giấy tờ trên bàn.

“Sao cô ta lại tới đây?”

Mẫn Tiệp thì ngạc nhiên, ban giám đốc và các cổ đông phản ứng bình tĩnh hơn nhiều, chuyện Mẫn Chí Hải đem 50% cổ phần Mẫn thị chuyển cho con gái lớn đã không còn là bí mật của Mẫn thị.

Cuộc họp hôm nay cũng vậy, tuy diễn ra bí mật nhưng cũng đoán được Mẫn Nhu sẽ xuất hiện để xử lý chuyện Hồng Lam tham ô công quỹ. Mẫn Nhu bây giờ là cổ đông lớn nhất của Mẫn thị có thể mượn chuyện này mà tạo uy thế, đây là điều kiện tiên quyết nếu cô muốn lời nói của mình có trọng lượng ở Mẫn thị.

Đây cũng là lý do khiến Mẫn Tiệp gấp đến nổi giơ chân, cô ta nghĩ Mẫn Nhu mang thai nên sẽ không tham gia cuộc họp hôm nay. Dù Mẫn Nhu muốn nhân cơ hội này mà ném đá xuống giếng cũng sẽ phải lo lắng cho đứa trẻ, ở nhà mà dưỡng thai

Mấy ngày qua, cô ta dồn mọi sức lực suy nghĩ xem có cách nào đưa mẹ thoát khỏi việc bị đi tù, lúc nhìn tới danh sách cổ đông cũng chỉ lướt sơ, không coi kỹ, sau đó chuyên tâm cùng Will nghiên cứu xem có cách nào thuyết phục các cổ đông không khởi tố Hồng Lam.

Hôm nay nhìn thấy Mẫn Nhu, bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên cầm cặp, ai cũng đều biết đó là luật sư. Bao nhiêu sự tự tin của Mẫn Tiệp để thuyết phục các cổ đông biểu quyết không khởi tố Hồng Lam tham ô công quỹ liền sụp đổ.

“Với tư cách cổ đông của Mẫn thị, chẳng lẽ tham gia cuộc họp ban quản trị cũng phải xin phép sao?”

Mẫn Nhu cười lạnh nhìn thái độ tức đến nguyền rủa của Mẫn Tiệp, sau đó hướng về phía Mẫn Chí Hải ngồi đi tới, ánh mắt lướt qua hai bên dãy bàn, lúc nhìn thấy nụ cười ôn hòa của Will trong lòng thâm kinh ngạc, anh ta sao lại ở đây?

Cuộc họp ban quản trị để giải quyết nội bộ công ty tuyệt đối không cho người ngoài tham gia, người đàn ông này xuất hiện chứng tỏ anh ta có chức vị trong công ty hơn nữa chức vị không hề thấp. Lúc biết được điều này, Mẫn Nhu chỉ lạnh lùng nhếch môi.

Không khí trong phòng họp liền trở nên căng thẳng, Mẫn Tiệp đứng dậy thở hổn hển, bất lịch sự trừng mắt nhìn Mẫn Nhu, cây bút trong tay cũng bị Mẫn Tiệp siết đến mức có thể gãy làm đôi.

Mẫn Nhu là cổ đông lớn nhất, theo lý nên ngồi bên trái cạnh Mẫn Chí Hải, vị trí đó vốn không ai ngồi dường như đã chuẩn bị riêng vì cô. Mẫn Nhu cũng không khách khí, khi trợ lý chủ tịch giúp cô kéo ghế, Mẫn Nhu liền ngồi xuống, trợ lý liền để văn kiện xuống trước mặt cô, đưa nước tới.

“Giúp tôi chuẩn bị ghế cho luật sư, cảm ơn”

Mẫn Chí Hải răn dạy Mẫn Tiệp vài câu, Mẫn Tiệp không cam lòng không chịu ngồi xuống, khi Mẫn Nhu dặn trợ lý đi lấy ghế thì Mẫn Tiệp hừ một tiếng, ý tứ khinh thường rõ ràng.

Mẫn Nhu cũng chỉ khẽ nhíu mày, mời Liên luật sư ngồi xuống để cuộc họp tiếp tục, trừ lúc ngồi xuống cô gọi Mẫn Chí Hải một tiếng cha, còn lại đều không nói chuyện quá nhiều.

Các cổ đông tham đều nhìn lướt qua mối quan hệ của cô và Mẫn Chí Hải, bây giờ hai người đều là cổ đông công ty tất cả đều lấy lợi ích Mẫn thị để lên lầu, hiện tại thì có thể thân tình chỉ sợ lúc giải quyết chuyện Hồng Lam sẽ xuất hiện sự không dứt khoát, đó cũng là điều cô không mong đợi.

“Đối với hành động tham ô đút lót của phó tổng tiền nhiệm Hồng Lam, tôi nghĩ các vị ngồi đây đều có suy nghĩ của mình, cũng hiểu rõ chuyện này đã ảnh hưởng tới Mẫn thị chúng ta”

Cuộc họp này giờ vẫn bàn những chuyện ngoài lề, không hề nhắc đến việc Hồng Lam, Mẫn Nhu cũng thấy thái độ đặc ý của Mẫn Tiệp, ánh mắt lóe lên lạnh lùng cắt ngang.

Toàn hội nghị lâm vào cục diện bế tắc, Mẫn Nhu nhìn nụ cười trên mặt Mẫn Tiệp đang cứng lại, sau đó không quan tâm mà đưa mắt nhìn sang Will. Từ đầu đến cuối, anh vẫn cười tự nhiên, đối với Mẫn Nhu không hề có thù hận, lúc mắt Mẫn Nhu nhìn sang còn gật đầu chào hỏi.

Mẫn Nhu nhíu mày, không cười thân mật đáp lại, đưa mắt nhìn sang Mẫn Chí Hải:

“Với thân phận cổ đông lớn nhất của Mẫn thị, tôi hi vọng quyền lợi của mình được bảo hộ, tôi nghĩ yêu cầu này cũng không quá đáng chứ thưa chủ tịch”

Gương mặt Mẫn Chí Hải cũng rất nghiêm túc, tuy ông vì chuyện Hồng Lam cũng chạy vạy khắp nơi, nhưng trước hội đồng quản trị cũng không đến mức vì chuyện tư mà làm rối kỉ cương, dù sao đây cũng là vấn đề lợi ích của công ty.

Nếu Mẫn Chí Hải trả lời chắc chắn sẽ đứng về phía Mẫn Nhu, vì vậy khi ông tính nói, Mẫn Tiệp đang an phận liền xen miệng vào, quay đầu nhìn về phía Mẫn Nhu:

“Đúng là trò cười, nắm giữ 50% cổ phần của Mẫn thị chỉ gián tiếp chứng tỏ một điều cô có ý đồ với Mẫn thị sao?”

Trước câu chất vấn của Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu thản nhiên cong môi, mười ngón tay cầm cây bút mới tinh xoa nhẹ, nhàn nhả tựa lưng vào ghế, nhìn Mẫn Tiệp đang bồng bồng khí thế chậm rãi phản bác:

“Gia Cát Lượng trước khi rời núi cũng chưa từng đánh trận, chị dựa vào đâu mà nghi ngờ năng lực của tôi? Hơn nữa...”

Mẫn Nhu mím môi cười, nụ cười của cô lại làm ọi người ở đây cảm thấy lạnh lẽo, ngay cả vẻ mặt Mẫn Tiệp cũng tái đi, đối với nụ cười quỷ dị của Mẫn Nhu, cô ta không đoán ra được ý định.

“Chị không phải là cổ đông công ty, không phải là nhân viên có cấp bậc trong công ty, cũng không phải thành viên ban quản trị, vậy chị lấy thân phận gì mà ngồi ở đây hôm nay?”

Mẫn Nhu bị Mẫn Nhu nói móc sắc mặt liền tái đi. Bộ dạng vô tội của Mẫn Nhu thật khiến cô ta khó chịu, Will ngồi bên cạnh nắm tay Mẫn Tiệp trấn an.

Will cấp cho Mẫn Tiệp một nụ cười yên tâm, Mẫn Tiệp cũng bình tĩnh lại trấn an lồng ngực đang phập phồng vì giận của mình, cô ta liếc mắt nhìn Mẫn Nhu, khôi phục lại sự bình tĩnh, khóe miệng cũng nở nụ cười chế giễu như xem kịch vui.

“Mẫn tiểu thư, hình như vị luật sư sau lưng cô là Liên luật sư chuyên dụng của tập đoàn Thiều Mỹ”

Câu hỏi của Will rất sắc bén, nụ cười trên mặt anh ta vẫn lưu lại tuy ôn hòa nhưng đầy toan tính. Câu nói của anh ta vang vọng, Mẫn Nhu cảm thấy vô số ánh mắt bắn về phía mình, ánh mắt không hề tốt lành gì giống như đang im lặng tra hỏi xem những lời Will nói có thật không.

Tập đoàn Thiều Mỹ ở trong giới doanh nghiệp thành phố A ai mà không biết, đó là xí nghiệp của Lục gia, chưa đề cập đến vấn đề kinh doanh khách sạn, liên tục đối đầu với Mẫn thị, nay lại để cho luật sư của Thiều Mỹ tham gia cuộc họp nội bộ của Mẫn thị không phải là đang tát vào mặt Mẫn thị sao?

Nếu chuyện này truyền đi, trong giới kinh doanh sẽ trở thành chuyện cười, cũng tán thưởng Thiều Mỹ xem việc giúp người là niềm vui, khi dễ Mẫn thị bọn họ Liên luật sư cũng không mời nổi.

Về mặt Mẫn Nhu cứng đờ, trách cứ bản thân cẩn thận mấy cũng có sơ sót, cũng oán tên Will này quả nhiên thâm độc. Hắn có thể nhận ra luật sư làm việc cho các tập đoàn chứng tỏ hắn cũng biết rõ giới doanh nghiệp ở Thành Phố A như lòng bàn tay.

“Liên luật sư có lòng nhiệt tình chúng tôi rất cảm ơn, nhưng Mẫn thị không nghèo tới mức không thể mời được luật sư”

Lời Mẫn Chí Hải nói xong, sắc mặt cũng không tốt. Lúc này ông không chú ý tới vị luật sư theo sau Mẫn Nhu, nếu biết là luật sư của Thiều Mỹ thì ngay khi bước vào ông đã mời ra ngoài.

Mẫn Nhu không thể không thấy ánh mắt trách cứ của Mẫn Chí Hải, cũng không phải không biết tiếng dị nghị bất mãn của mọi người, liếc nhìn về tiểu nhân đặc chí của Mẫn Tiệp, cũng hiểu không thể để mặc được nữa liền tính mở miệng, không ngờ ngay cả đứng dậy trước cô.

“Sáng nay tôi đã kết thúc hợp đồng với Thiều Mỹ, hiện nay tôi lấy thân phận luật sư riêng của Mẫn Nhu tiểu thư đề nghị đây, thay cô ấy xử lý các vấn đề pháp luật”

Luật sư giải thích, đối lấy mọi người ai cũng không tin, Mẫn Tiệp tính nói gì đó nhưng bị Will ngăn lại, về mặt Mẫn Chí Hải cũng trở nên hòa hoãn.

“Đây là giấy tờ kết thúc hợp đồng, nếu các vị có nghi ngờ có thể xem qua.”

Mẫn Nhu nhìn luật sư đang phát bản photo kết thúc hợp đồng ọi người, quay đầu nhìn cặp tài liệu ông để trên ghế trong lòng xúc động, cô vừa đau lòng vừa nhận thấy rất rõ.

Lục Thiếu Phàm, em nên làm gì với anh đây...

“Ra là có chuyện như vậy, ha ha, xem ra chúng ta đã hiểu lầm”

Mọi người đều nở nụ cười an tâm, gương mặt Mẫn Tiệp vì sự ganh ghét mà trở nên méo mó. Mẫn Nhu cũng không phải hồng mềm, mấy lần bị Mẫn Tiệp thù ghét mọi chuyện, làm gì cho cô ta cơ hội thứ ba ngồi ở đây.

“Mẫn tổng giám, Chị lại lần nữa cố tình gây chuyện, với tư cách cổ đông lớn nhất, tôi trình trọng mời chị rời khỏi phòng họp.”

“Mày”

Mẫn Tiệp đứng dậy, sắc mặt biến đổi màu sắc liên tục, Mẫn Nhu cảm giác chiếc bàn hội nghị nhỏ nhoi này liệu có bị Mẫn Tiệp hất tung.

“Mẫn Nhu...”

“ra ngoài, không nghe thấy sao”

Mẫn Tiệp á khẩu nhìn Mẫn Chí Hải cau kính quát lớn, về mặt ủy khuất nhìn ông, người sau vẫn tỏ ra bình thản, Mẫn Nhu cứng rắn lần nữa lặp lại:

“Nếu không có chuyện gì, thì đi ra ngoài đi”

Mẫn Tiệp mím môi, dùng đôi mắt uất hận nhìn Mẫn Nhu, cầm lấy giấy tờ của mình đi ra ngoài, giày cao gót giẫm mạnh xuống đất, chứng tỏ chủ nhân của nó rất nhỏ nhen, nhưng đây không phải vấn đề mọi người quan tâm.

Nếu không còn Mẫn Tiệp, không khí cuộc họp cũng giãn dần. Chuyện Mẫn Nhu vừa đề cập, vấn đề Hồng Lam được đem ra thảo luận, có lẽ vì Mẫn Tiệp nên mọi người cũng do dự, nhưng cuối cùng đều đồng ý khởi tố.

Mẫn Nhu nghe những lời nhỉnh hót mà gương mặt vẫn bình thản, ngoại trừ việc Hồng Lam cô gờ tay biểu quyết còn lại đều im lặng, khi chú ý tới ánh mắt đối diện như đang đốt cháy mình cô coi như không thấy.

“Nếu các vị cảm thấy còn có chỗ nào không ổn thì có thể nói với luật sư Liên, xin lỗi không thể tiếp các vị được”

Ở cuối buổi hội nghị, Mẫn Nhu vẫn cười tao nhã, động tác nhẹ nhàng, đi ngang qua dãy bàn về phía cửa, hành động rõ ràng vô lễ nhưng khi Mẫn Nhu làm lại là chuyện hợp lý.

“Cách đây không lâu Mẫn tổng giám còn đưa cả một tên bộ đội hàng không vào làm, hôm nay Mẫn Nhu lại tới mang theo cả luật sư, cô nói xem khách sạn chúng ta có phải chuẩn bị đối chủ?”

“ai mà biết được! Chỉ cần không ảnh hưởng đến công ăn việc làm của chúng ta thì tốt”

“Tôi nghe nói Mẫn tổng giám và Mẫn Nhu hay bất hòa, hơn nữa cuộc hôn nhân giữa cô ấy và thiếu tổng của Kỷ thị thất bại, trước đây anh ta là bạn trai của Mẫn Nhu, sau này lại vì Mẫn tổng giám mà bỏ Mẫn Nhu”

Trong phòng vệ sinh đám nhân viên nữ đang trò chuyện, càng nói càng quá đáng, hai tay chà xát vào nhau cùng với ít dịch rửa tay rồi thao thao bất tuyệt đoán xem ý đồ của Mẫn Nhu khi tới đây là gì, căn bản không chú ý tới một cánh cửa nhà vệ sinh đang mở ra.

“Mới vừa rồi tan họp tôi nghe nói mọi người đang thảo luận chuyện Hồng phó tổng tham ô, nói là Mẫn Nhu không tính dàn xếp ổn thỏa, đòi đệ đơn tố cáo lên tòa”

“Oa!! Phụ nữ đúng là động vật đáng sợ, Mẫn Nhu làm như vậy rõ ràng là đang nhắm vào hai mẹ con Tổng giám”

..

“Mẫn tiểu thư...”

Ba người đang nói, thì chợt một người quay đầu lại thấy Mẫn Nhu từ sau lưng đi tới, hô to một tiếng, giọng nói không che dấu được kinh ngạc và lo lắng.

Mẫn Nhu chỉ nhìn lướt qua họ, bọn họ chủ động nhường đường cho cô tới rửa tay. Cô kéo mấy tờ khăn giấy lau chùi nước trên tay, ánh mắt liếc sang ba người đang co ro đứng bên cạnh.

Cô đem khăn giấy đã dùng vứt vào sọt rác, xoay người bỏ đi, trong sự im lặng có thể nghe thấy giọng nói lãnh đạm của cô.

“Sợ rằng Mẫn thị không chịu nổi mọi người, với khả năng nhiều chuyện của các vị có thể đi vào giới giải trí gây ra một trận kinh động đó”

Mẫn Nhu cũng không để ý đám nhân viên nữ đang hồi hận, lập tức mở cửa bước ra ngoài, cánh cửa cũng ngăn cách đi âm thanh nhiễu tạp bên trong. Khi cô nhấc chân đi thì thấy ở góc buồng nhà vệ sinh có một người đàn ông đang đứng tựa vào đó.

Mẫn Nhu cảnh giác quan sát vẻ mặt cười đầy hảo ý của Will, khi anh ta đứng thẳng dậy bước về phía cô, Mẫn Nhu lại lui về sau hai bước, giống như con mèo chuẩn bị đánh nhau.

Người đàn ông này không phải kẻ tốt bụng, trong đôi mắt kia đầy dã tâm và muốn chinh phục. Mẫn Nhu hiểu được điều này, vừa rồi ở trong cuộc họp anh ta tỏ ra bình thản không thể không khiến cô nâng cao phòng bị.

Một người đàn ông dày dạn kinh nghiệm trên chiến trường sao có thể để Mẫn Tiệp đùa giỡn trong tay?

Lần đầu tiên, anh ta xuất hiện ở biệt thự Mẫn gia thì nghèo khó túng quẫn, hôm nay lại anht uẩn lối lạc. Anh ta không phải không đứng dậy nổi, mà sự sa đọa đó là do Mẫn Tiệp làm tổn thương, một người đàn ông sa đọa thì không thể có khả năng leo lên chức vị phó tổng tạm thời của Mẫn thị.

“Mẫn tiểu thư, không biết tôi có vinh dự nói chuyện với cô không?”

Gương mặt anh tuấn của Will lộ vẻ khiêm tốn, dáng vẻ Châu Âu phong độ của anh ta quả thật rất đẹp, nhưng điều Mẫn Nhu chú ý tới là nụ cười tà mị không thể xóa được của anh ta, nụ cười đó khiến cô phải đề phòng.

“Thật ngại quá, tôi đang rất vội, nếu có chuyện gì anh có thể liên lạc với luật sư của tôi, tôi tin ông ấy sẽ đem những lời của phó tổng tạm thời truyền đạt lại”

Mẫn Nhu không để Will có cơ hội nói tiếp, cầm túi xách xoay người đi, không ngờ lại bị một cánh tay chộp lấy, cô không vui nhàu mày sắc mặt âm trầm.

“Phó tổng tạm thời là có ý gì?”

Mẫn Nhu đang giận nhưng vẫn duy trì lí trí của mình, trước nụ cười âm hiểm của Will cô cũng không tỏ vẻ gì, chỉ nghiêm túc nhìn thẳng về trước, duy trì thái độ cao ngạo của một đại cổ đông.

Will không phải kẻ dễ động vào, lần này Mẫn Tiệp đã dẫn sói vào nhà, một người đàn ông có dã tâm như vậy làm gì mà chịu cúi mình?

Lần này anh ta và Mẫn Tiệp hợp tác, cũng không phải vì yêu Mẫn Tiệp, không phải không quên được cô ta. Nếu cô đoán không sai, anh ta đang nhắm vào miếng thịt béo Mẫn thị!

Sự xuất hiện của anh ta quá trùng hợp, Hồng Lam vừa rời khỏi ghế phó tổng, anh liền như đấng cứu thế xuất hiện bên Mẫn Tiệp, giúp cô ta xử lý cục diện rối rắm, dùng cách nào đó loại bỏ sự ngờ vực của Mẫn Chí Hải dành cho anh ta.

Chỉ trong vài ngày, Will có thể leo lên chức vụ không hề thấp chứng tỏ không ai là may mắn, có thể nói anh ta luôn ở trong tối chờ thời cơ hành động.

“Mẫn tiểu thư quá nhạy cảm rồi, tôi chỉ nghĩ chúng ta có thể trở thành bạn bè”

Mẫn Nhu không thể nhìn ra là anh ta đang cười giả dối hay xuất phát từ sự lịch sự, nhưng cô cảm thấy rất sợ hãi khi bị ánh mắt đầy hứng thú đó nhìn, cảm giác nói không nên lời, trong lòng vừa kháng cự vừa chán ghét.

Lục Thiếu Phàm cũng là người sâu không lường được, nhưng không thể so với Will, trên người Lục Thiếu Phàm lúc nào cũng mang đến vẻ tao nhã, còn Will tuy bình thản ung dung nhưng toát lên sự âm độc, giống như những gì trước mắt chỉ là lớp mặt nạ nguy trang của anh ta.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cô coi anh ta như nhân vật “phi thảo hỉ”, nếu không có Lục Thiếu Phàm nổi bật phi phạm, thanh phong lãng nguyệt, lúc nào cũng như một vị vương tử, thì trong mắt cô tên Will này chỉ là kẻ nguy quân tử

Will cúi đầu hé miệng cười, không hề buông tay Mẫn Nhu ra, anh ta cúi đầu nhìn ánh mắt khó chịu của cô, bước về trước, Mẫn Nhu theo bản năng xoay ngược lại thì cô đã bị giam giữa hai cánh tay và vách tường lạnh băng.

“Mẫn tiểu thư, hình như cô không tin tưởng người khác”

Mùi nước hoa và mùi nước cạo râu xộc thẳng vào mũi, Mẫn Nhu khó chịu quay đầu, thật ra mùi cũng không phải khó ngửi, chỉ là cô ghét con người này, tự nhiên cả mùi hương cũng ghét.

“Phó tổng tạm thời, xin anh chú ý cách nói chuyện của mình, đừng quên tôi là người cho anh tiền cơm, cũng đừng quên, Mẫn tổng giám đang ở gần đây”

Mẫn Nhu chế giễu nhìn Will, khí thế trên người cũng không kém, cô đưa tay đẩy anh ta nhưng anh ta không hề động đậy, chỉ híp mắt quan sát Mẫn Nhu.

Cô nhú mày không hề che dấu sự khinh bỉ và chán ghét của mình. Will lại xem như không thấy, cúi đầu kẻ sát Mẫn Nhu, khi cô quay đầu đi anh ta cười khê

“Ha ha, Mẫn tiểu thư cô thú vị hơn chị cô rất nhiều, cũng trình liệt hơn rất nhiều”

86. Chương 87

Cái gì mà thú vị hơn? Cái gì mà trình liệt hơn?

Mẫn Nhu càng nghe càng không hiểu ý Will, cô ở trong giới giải trí nhiều năm xem ra cũng không uống công, đôi mắt âm độc lóe lên những tia chinh phục mãnh liệt chắc chắn cô không nhìn nhầm?

Từ những câu nói nghe có vẻ hài hước của anh ta, Mẫn Nhu cũng đã hoàn toàn hiểu. Anh ta đối với Mẫn Tiệp xem ra không hề yêu quý, bây giờ làm bạn trai Mẫn Tiệp chẳng qua vì ham tiền tài quyền thế của Mẫn gia. Anh ta tìm cô, không đơn thuần là nói chuyện phiếm, điều này Mẫn Nhu có thể đọc được trong đôi mắt tham lam kia.

“Phó tổng tạm thời, anh có gì cứ việc nói thẳng, cần gì phải tự hạ giá trị mình xuống dùng những từ ngữ thô tục như thế?”

Mẫn Nhu lạnh lùng nhìn Will, trước thái độ tươi cười đầy lỗ mãng của anh ta cô chỉ có thể lạnh lùng. Cô không cảm thấy việc mình bức tức quát lớn sẽ khiến anh ta dừng hết mọi lời nói vô lễ, vậy thì cô lựa chọn sự bình tĩnh.

Will không phải chính nhân quân tử, sự phẫn nộ của cô chỉ kích thích tính tà ác trong anh ta. Đối phó với những con người này, nếu áp dụng các quanh mình chính đại kết quả là tiền mất tật mang.

“Ha ha, so với chị của cô, cô thật sự khiến cho người ta thấy thích hơn nhiều”

Khi Will tủm tỉm nghiêng đầu, mặt mờ thì thầm. Anh ta không để ý bàn tay Mẫn Nhu đang ngăn cản anh ta tiến lại gần đã rủ xuống, một tay nhét vào túi.

“Được một người tâm sâu kín đáo thích chỉ sợ đối phương cũng sẽ đau đầu, dù sao phần thích này không chỉ đơn thuần là thích, bên trong có rất nhiều âm mưu và lợi dụng”

Câu trả lời của Mẫn Nhu không hề khách khí, hai mắt sáng quắc đón nhận ánh mắt của Will. Dù cô rất khó chịu, nhưng không thể không cùng hắn quay vòng.

“Nói đi, anh đến đây là muốn được lợi gì, hay nói cách khác anh muốn có được gì từ Mẫn thị?”

Will không ngờ Mẫn Nhu nói trắng ra như thế. Đôi lông mày nhướng lên, kết thúc mọi hành động vô lễ của mình, đôi mắt đảo quanh buồng vệ sinh, cao ngạo nhìn Mẫn Nhu, không còn nụ cười tươi cười chào đón như khi nãy.

“Tiếp nói cô chỉ là kẻ ngoại đạo không biết về quản lý khách sạn, tôi lại thấy, suy nghĩ của cô ấy không đúng...”

“Cho nên?”

Mẫn Nhu bình tĩnh nghe Will nịnh hót, cho dù anh ta nói sự thật cô cũng sẽ không quan tâm, chỉ chờ anh ta nói ra ý đồ của bản thân.

“Mẫn tiểu thư thật sự là nóng tính quá, người Trung Quốc không phải đều thích tặng bốc đối phương từ đầu đến chân trước khi nói vào chính sự sao?”

Will dường như vẫn chưa có ý định bước vào chủ đề chính, đây dựa không ngừng nhìn Mẫn Nhu. Khi anh ta bắt đầu trở nên hào hứng, Mẫn Nhu dứt khoát cắt ngang lời anh ta:

“VẬY PHÓ TỔNG CÓ BIẾT NGƯỜI TRUNG QUỐC RẤT COI TRỌNG THỜI GIAN KHÔNG, HỌ KHÔNG THÍCH PHÍ THỜI GIAN VÀO NHỮNG CHUYỆN NHẢM NHÍ?”

Mẫn Nhu nói xong liền tính bỏ đi, Will cũng không bỏ qua. Anh ta đứng chắn trước Mẫn Nhu, lúc này, Mẫn Nhu cũng không hề giận, ngược lại tỏ ra nghiêm nghị nhìn gương mặt đầy ý cười của anh ta.

“Xem phó tổng tạm thời cũng thật nhàn rồi, tôi là cổ động lớn của công ti không biết có nên nói với chủ tịch về thái độ làm việc của anh không?”

“Mẫn tiểu thư chẳng lẽ không muốn quản lý cả Mẫn thị sao?”

Will hạ giọng nói, trong giọng không giống như vừa rồi mà ngược lại thái độ rất thành khẩn. Mẫn Nhu quay đầu nhún mày, nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh ta, gương mặt cũng thoáng lộ nụ cười, nhưng đáy mắt lại lạnh lẽo.

Tên Will bụng dạ khó lường này muốn tiếp cận Mẫn Tiệp chẳng qua vì muốn nuốt trọn Mẫn Thị. Bây giờ anh ta nói với cô ý tưởng này, cô càng trở nên dễ phòng và cảm thương cho chỉ số thông minh của Mẫn Tiệp, có phải phụ nữ khi yêu đều mù mắt hết rồi không.

“Điều kiện của anh là gì?”

Mẫn Nhu nhàn nhạt mở miệng, vẻ ung dung bình tĩnh như đã sớm đoán được ý đồ của Will, cô cũng không tỏ ra kinh ngạc, biểu hiện này khiến cho Will phải nhún mày, nụ cười hơi khựng lại.

“Mẫn tiểu thư không cần nghĩ tôi là kẻ chỉ vì lợi ích và kết quả. Tôi chỉ cảm thấy nếu Mẫn thị đối người quản lý thì sẽ có tương lai tốt hơn, Mẫn tiểu thư lại là ứng cử viên tốt nhất”

Là cô thật sự thích hợp với vị trí chủ tịch Mẫn thị hay Will muốn mượn tay cô trừ đi các chương ngại vật. Mẫn Nhu trong lòng đã rõ, nếu cô hợp tác cùng Will, cô cũng chỉ là một con bù nhìn không quyền lực còn anh ta mới là người quản lý thật sự của Mẫn thị.

Chỉ là suy tính lần này của anh ta đã lộ ra hết, anh ta cũng nên suy nghĩ xem cô có nguyện ý phối hợp hay không.

Mẫn Nhu không nhìn thấy vẻ nóng nảy thoáng qua trong mắt Will, cô cười khê, nghiêng người, vô tâm trả lời:

“Tôi có 50% cổ phần, cả Mẫn thị trừ những kẻ không biết tốt xấu thì còn ai dám đụng vào tôi, anh nghĩ xem tôi có cần phải đi tranh giành vị trí đó không?”

Mặc dù cô đối với Mẫn thị không có bao nhiêu tình cảm, nhưng cũng không để một kẻ từ bên ngoài dở thủ đoạn muốn làm vua ở Mẫn thị mà làm bậy.

Ánh mắt Mẫn Nhu quét qua xung quanh, cô thấy mấy nhân viên đang len lén nhìn họ, trong lòng lại mất vui, không muốn tiếp tục cùng Will nói nhảm.

“Sợ rằng Mẫn thị không thể chứa nổi một đại Phật như anh, nếu anh muốn thăng chức thì nhờ người khác đi”

Sắc mặt Will sa sầm, cười lạnh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mẫn Nhu bỏ đi, nhưng không hề ngăn lại.

“Mẫn tiểu thư, có đôi khi, không phải chỉ nói thì mọi chuyện đều xong”

Mẫn Nhu không trả lời, bàn tay giấu trong túi xách khê rút ra, trong tay là chiếc điện thoại, ngón tay đặt lên nút khóa thì màn hình đang tối đen liền bật sáng, cùng lúc bấm nút dừng một đoạn ghi âm không ngắn.

“Thiếu phu nhân, cô đã quay lại”

Liên luật sư đang ngồi trên ghế sofa chờ, thấy Mẫn Nhu từ phòng vệ sinh trở về liền đứng dậy, Mẫn Nhu giờ tay ngăn cản.

“Liên luật sư, ông cứ đợi ở đây, tôi sang phòng chủ tịch một lát”

Khi Mẫn Nhu gõ cửa phòng Mẫn Chí Hải thì liền nghe giọng nói tức giận của Mẫn Tiệp. Rõ ràng là đang trách cứ Mẫn Chí Hải vì sao không giúp Hồng lam. Về mặt Mẫn Chí Hải cũng không tốt mấy, khi nhìn thấy Mẫn Nhu sắc mặt mới trở nên hòa hoãn, ra lệnh đuổi Mẫn Tiệp ra ngoài.

Mẫn Nhu coi như không thấy đôi mắt oán hận của Mẫn Tiệp, cô đi thẳng về bàn làm việc của Mẫn Chí Hải. Lúc đi lướt qua Mẫn Tiệp, oán khí càng nặng hơn trước, xem ra qua chuyện này, Mẫn Tiệp càng ghét cô hơn.

“Cha, con có một thứ muốn cho cha nghe”

Cửa phòng bị khép mạnh, tiếng động lớn khiến Mẫn Nhu nhú mào. Lát sau, cô ngồi xuống đối diện Mẫn Chí Hải, đem chiếc điện thoại để lên bàn làm việc.

Trước ánh mắt soi mói của Mẫn Chí Hải, Mẫn Nhu cười khê, nhấn nút phát, cuộc đối thoại từ di động vang lên rất rõ. Cô nhìn thấy vẻ mặt biến sắc của Mẫn Chí Hải, Mẫn Nhu thì bình thản ngồi trên ghế, từ đầu tới cuối không nói câu nào.

“Con nghĩ cha sẽ đưa ra quyết định đúng”- Mẫn Nhu đưa mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, sau đó đứng dậy, cầm điện thoại để vào túi xách. “Con xin phép về trước”

Cô không thể không thấy Mẫn Chí Hải nắm chặt quả đấm, gân xanh nổi lên trên bề mặt đủ để thấy Mẫn Chí Hải đang rất giận. Không biết ông đang giận ai, nhưng chắc chắn không phải giận cô.

“Ừ, mau về nghỉ ngơi giữ sức khỏe đi, chuyện này cứ để cha xử lý”

Hai mắt Mẫn Chí Hải đang hừng hực lửa giận khi nhìn Mẫn Nhu liền trở nên hiền hòa. Sau khi Mẫn Nhu bỏ đi, gương mặt liền sa sầm, trực tiếp nhấn nút điện thoại gọi cho thư ký:

“Gọi phó tổng lên văn phòng tôi ngay”

Mẫn Nhu cũng không phải kẻ lòng dạ độc ác, lần này đưa ghi âm cho Mẫn Chí Hải nghe, cô cũng tính được hậu quả là ông sẽ khai trừ Will. Dù khiến cho Mẫn Tiệp càng thêm căm ghét, cô cũng không quan tâm, trước kia bọn họ đã bóp chết niềm căm thương cuối cùng của cô dành cho họ.

Mẫn Nhu và Liên luật sư cũng không chần chừ nữa, sau khi cùng các cổ đông khác hàn huyên vài câu liền vào thang máy xuống bãi đậu xe. Chưa kịp ngồi vào xe, thì đã nghe giọng nói cao vút tố cáo của Mẫn Tiệp vang lên giữa bãi đỗ xe.

“Mẫn Nhu, mày đã quạt gió thổi lửa nói với cha những gì, sao cha lại đột nhiên muốn khai trừ Will”

Mẫn Tiệp dù có nói lớn tiếng tới đâu thì trong giọng nói luông diu dàng điềm đạm, tiếng thở gấp, cả tiếng bước chân vội vã truyền tới. Mẫn Nhu quay đầu thấy Mẫn Tiệp tức giận không khỏi nhũn mày, không ngờ Mẫn Chí Hải lại hành động nhanh như thế.

Nhìn dáng vẻ tỏ ra không liên quan của Mẫn Nhu, Mẫn Tiệp lại càng giận, hai mắt như bùng cháy, cả người bùng bùng lửa giận chạy tới trước Mẫn Nhu, Liên luật sư liền đứng chắn trước mặt cô.

Mẫn Nhu cũng không muốn đấu võ mồm với Mẫn Tiệp, xoay người mở cửa xe, vừa tính ngồi vào lại nghe giọng nói chát vắn của Mẫn Tiệp.

“Tại sao mày cứ phải giành người đàn ông của tao!! Trước kia là Kỷ Mạch Hằng, đúng, mày đã giành được, hôn sự của tao và Kỷ Mạch Hằng thất bại, mày vừa lòng chưa? Bây giờ tao và Will yêu nhau, có chỗ nào chạm tới mày, mày đã có Lục Thiếu Phàm, vì sao còn mơ ước đồ của người khác?”

Mẫn Nhu chợt cảm thấy Mẫn Tiệp ngu xuẩn đến buồn cười, một người như thế lại lấy được bằng thạc sĩ của đại học Mi Lan, có phải cô nên khen quyền lực to lớn của tiền bạc?

Trước thái độ đổi trắng thay đen của Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu cũng không khỏi tức giận, ngay trước mặt Liên luật sư mà Mẫn Tiệp nói như vậy, chẳng lẽ không phải cố ý?

Cô ta muốn Liên luật sư đem chuyện này nói cho Lục Thiếu Phàm, làm cho quan hệ vợ chồng trở nên xích mích.

Đáng tiếc, Mẫn Tiệp sai rồi, cô ta quá coi thường cô và Lục Thiếu Phàm, không giải tất cả nam nữ yêu nhau đều như Mẫn Tiệp và bạn trai cô ta, lúc nào cũng hoài nghi đối phương.

Mẫn Nhu nghiêng người, lách qua Liên luật sư thấy được nửa gương mặt Mẫn Tiệp, ngoại trừ sự ghen tị xấu xí hiện ra bên ngoài còn có nỗi oán hận.

“Đồ của chị trước giờ tôi đều khinh không đụng vào. Chị nói đúng, có Lục Thiếu Phàm rồi những người đàn ông khác chẳng là gì, huống chi.. chỉ là tên ngụy quân tử”

Mẫn Tiệp tái mặt, hung ác nhìn chằm chằm Mẫn Nhu, muốn đi lên thì bị luật sư cản đường, chỉ đành duy trì khoảng cách, nhìn Mẫn Nhu ngồi trong xe mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Mẫn Nhu, mày nghĩ mày làm vậy thì Mẫn thị sẽ là của mày sao? Đừng mơ, tao sẽ không để nó xảy ra đâu”

“Vậy tôi cũng khuyên chị một câu, sớm muộn có một ngày, chị sẽ vì sự ngu xuẩn của bản thân mà trả giá đắt”

Cửa sổ xe chậm rãi nâng lên, ngăn cách bên trong và bên ngoài. Sau khi Liên luật sư vào xe, tài xế liền nổ máy cho xe chạy đi, còn lại Mẫn Tiệp vẫn đứng sau xe

87. Chương 88

Mẫn Nhu quẳng mọi phiền não của Will và Mẫn Tiệp ra sau đầu, cô không muốn tự mình làm bản thân thêm khổ não, khi trở về Lục gia cô vẫn giữ mọi chuyện trong lòng.

Sau khi Liên luật sư đưa Mẫn Nhu quay về Lục gia an toàn, báo cáo chuyện khởi tố Hồng Lam tham ô công quỹ xong liền rời khỏi.

Mẫn thị có đoàn luật sư riêng của mình, việc viết đơn kiện không cần làm phiền đến Liên luật sư. Hơn nữa bây giờ Liên luật sư chỉ là luật sư đại diện ỉnh cô, không nên can thiệp quá sâu vào vấn đề kiện tụng, cứ để cho người được chỉ định làm thay.

Nghĩ vậy, Mẫn Nhu không khỏi nhớ tới chuyện Liên luật sư là luật sư của Thiều Mỹ, chứng tỏ năng lực không thể khinh thường, khó trách Lục Thiếu Phàm lại nhờ ông ấy giúp cô chuyện tranh chấp tài sản, còn lần này, Lục Thiếu Phàm bảo Liên luật sư từ chức.

Lục Thiếu Phàm phòng ngừa rất chu đáo, có lẽ đã sớm tính trước mọi chuyện xảy ra trong cuộc họp. Hay nói gần hơn, anh vì cô mà tính đến những tình huống xấu nhất, dù để Thiều Mỹ mất đi một luật sư tài năng cũng không muốn để cô một mình đương đầu với cục diện bế tắc.

Những chuyện Lục Thiếu Phàm cô không hiểu hết, nhưng cô có thể xác định Lục Thiếu Phàm luôn bảo vệ cô, vì cô mà không hề hối hận nhúng tay vào chuyện kinh doanh.

“Tiểu Nhu, sao em lại ngơ ngẩn ngồi ở đây vậy?”

Mẫn Nhu lấy lại tinh thần nhìn thấy Lục Thiếu Phàm đứng ở cửa, gương mặt mệt mỏi biến mất khi thấy cô đưa mắt nhìn sang, trong ánh mắt Lục Thiếu Phàm lóe lên nụ cười ôn hòa, đem cặp công văn đưa cho người giúp việc rồi tiến thẳng vào phòng khách.

“Để em lấy giúp anh ly nước”

Mẫn Nhu đau lòng khi thấy vẻ mệt mỏi giữa hai mắt Lục Thiếu Phàm, vừa tính đứng dậy đi vào bếp thì bị cánh tay Lục Thiếu Phàm níu lại, vây lấy trong ngực anh.

“Cho anh ôm em một lát...”

Lục Thiếu Phàm chưa bao giờ ôm cô chặt như thế khiến cô muốn dời nửa bước cũng khó, động tác cứng ngắc, ngoan ngoãn đứng yên trong lồng ngực đầy mùi bạc hà, trên mặt xuất hiện nụ cười.

“Có phải hành động này của thị trưởng Lục là đang làm nũng không?”

“Dĩ nhiên, ai bảo bà xã anh là liều thuốc làm tan mệt nhọc tốt nhất chứ”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm đầy vui vẻ mang theo sự thỏa mãn, hai cánh tay ôm lấy cô không chút rời ra. Cô nhẹ thở dài, anh dễ dàng đem cô để lên đùi, giữ lấy chiếc cằm nhỏ của cô, suy nghĩ nói:

“Hình như có người chọc giận bà xã anh, nếu không sao chẳng thấy em béo lên chút nào thế này?”

Mẫn Nhu cũng đoán được Liên luật sư đã báo cáo chuyện trong cuộc họp hôm nay cho Lục Thiếu Phàm, cô không rõ luật sư nói chuyện gì, nhất là chuyện Mẫn Tiệp vu khống cô để thoát tội, liệu Liên luật sư có kể lại cho Lục Thiếu Phàm không sót một chữ?

Lục Thiếu Phàm nói như đùa, nói nghe kĩ lại cảm thấy anh đang rất khó chịu. Mẫn Nhu dõi theo luồng sáng trong đôi mắt kia, cô không thể phát hiện ra sự khác thường, trên gương mặt lúc này chỉ có sự sùng ái yêu thương cô.

Cô không lo Lục Thiếu Phàm sẽ hiểu lầm cô và Kỷ Mạch Hằng hay có mối quan hệ không rõ ràng với Will, cách nói thanh giả tự thanh có đôi khi cũng không vững, nhưng vì Lục Thiếu Phàm nên cô không cần giải thích nhiều.

Lúc này, cô chỉ quan tâm cảm xúc Lục Thiếu Phàm, cô không muốn anh đã bận công sự bên ngoài về nhà còn vì cô mà lo lắng. Đây cũng là lý do khi anh về cô không hề kể cho anh chuyện Mẫn Tiệp gây khó dễ cho cô. Nếu như cô không vui, Lục Thiếu Phàm cũng không khác hơn.

“Dù là vậy, em cũng sẽ không để đối phương thoải mái, theo lão hồ ly lâu như vậy, em cũng học được ít nhiều mà đúng không?”

Mẫn Nhu nghịch ngợm nháy mắt nhìn anh, cô tự hào hất cằm. Lục Thiếu Phàm cười vui vẻ đáp lại, nụ cười xấu xa khê lắc đầu, cắn vào vành tai cô, mập mờ liếm nhẹ khiến cơ thể cô run lên.

“Thì ra ở trong mắt vợ anh, anh lại là một con hồ ly, lại còn là lão!”

Anh nhú mày, Mẫn Nhu bị anh nắm thóp không khỏi bối rối, cô ngượng ngùng nâng người không để bản thân dựa sát vào anh, cười xin tha:

“anh không có già, tuyệt đối không hề già, đàn ông 31 cảnh hoa, anh chính là cảnh hoa quý?”

“Hoa quý? Ủ?”

Trong phòng khách, tiếng nam nữ cười đùa lan tỏa, trên ghế salon, hai bóng người chơi đùa quên mất chuyện sáng nay. Vừa về tới nhà, Bà Lục đã thấy cảnh này, bà chỉ im lặng lên đầu cười lắc đầu, không quấy rầy cặp vợ chồng đang chơi đùa.

Lục Tranh Vành quay về quân đội, Đậu Đậu cũng được trưởng bối Diệp gia mang đi, trong phòng ăn chỉ còn ba người. Dừng xong cơm quay về phòng, Mẫn Nhu đang định đi vào phòng tắm thì Lục Thiệu Phàm kéo nhẹ tay cô lại như nhớ ra gì đó.

“Ngày mai là sinh nhật mẹ ba, em đi qua phòng tranh cùng mẹ nói chuyện một chút, buổi tối mọi người tới nhà ăn cơm xem như mừng sinh nhật mẹ ba”

“VẬY ĐỂ SÁNG MAI EM ĐI MUA CHÚT QUÀ, CHIỀU SẼ QUA PHÒNG TRANH”

Lục Thiệu Phàm đối với lời đề nghị của Mẫn Nhu chỉ cười nhạt, đợi cô ra khỏi phòng tắm rồi Lục Thiệu Phàm đang ngồi trên đầu giường xem tin tức liền nói một câu.

“Ngày mai, để Tiểu Trần đưa em đi, nếu mua quà nặng còn có người giúp em mang”

Mẫn Nhu thoáng sững sốt nửa giây, ngay sau đó liền hiểu ý Lục Thiệu Phàm, cười tán thành. Khi anh đứng dậy tắt tivi cô chồm người tới, nhón chân, ôm cổ, hôn lên môi anh.

“Cám ơn anh, ông xã”

“Không cần khách sáo”

Lục Thiệu Phàm nhìn thấy đôi mắt ngọt ngào của cô bên trong chứa đựng sự chân thành, môi cắn cắn, bàn tay anh xoa tóc cô, cảm thấy hài lòng mới buông cô ra đi về phòng tắm.

Cô dùng tay sửa lại tóc, nhìn cánh cửa khép lại, ánh sáng màu vàng từ đèn nhà tắm phát ra khiến Mẫn Nhu công khoe môi, nhếch lên, Lục Thiệu Phàm có lúc cũng rất trẻ con, thật đáng yêu!

Mẫn Nhu mua cho Cơ Tổ Thanh một chiếc trâm cài tóc, dù không phải đồ quý giá gì nhưng cũng được điều khách tinh xảo. Khi cô cùng Tiểu Trần đi ra khỏi khu bán hàng thì thấy Mẫn Tiệp đang đuổi theo một người đàn ông trung niên nói gì đó, người đó tựa hồ không muốn cùng cô ta tranh luận nên tránh ra, không ngờ bị Will cản lại.

Người đàn ông trung niên đó Mẫn Nhu cảm thấy rất quen, cô hiểu kì đứng lại nhìn, sau đó bước lên hai bước. Đúng lúc người đàn ông trung niên xoay người lại, Mẫn Nhu chỉ cần nhìn qua liền bước là một trong những cổ đông của Mẫn thị, hôm qua ông ấy cũng tham gia cuộc họp.

Gương mặt ông ấy lộ vẻ mất kiên nhẫn, Mẫn Tiệp thì thành khẩn cầu xin nhưng ông ấy không hề nhìn lấy một lần, phất tay, trước khi Will chặn lại ông liền vội vàng bước tới thang máy.

Mẫn Tiệp tức giận giậm chân, ném chiếc ví da trong tay vào cửa sổ, Will đứng bên cạnh sắc mặt cũng không khá hơn, nhưng cũng không tức giận, ngược lại an ủi Mẫn Tiệp. Mẫn Tiệp bình tĩnh lại hai người mới bỏ đi.

Mẫn Nhu biết rõ tham vọng của Will, kết hợp với cảnh vừa nãy cô vừa thấy liền suy đoán, Will muốn mượn tay Mẫn Tiệp, thu mua 20% cổ phiếu lẻ của Mẫn thị, những cổ đông nhỏ ít nhiều cũng thân với Mẫn Tiệp, nếu ra giá cao họ sẽ đồng ý bán.

Nhưng cổ đông vừa nãy xem ra không muốn bán, ngay cả cơ hội thương lượng cũng không cho. Mẫn Nhu nhíu mày, người làm kinh doanh nào không vì chữ lợi trước mắt. Nhưng vị cổ đông kia lại từ chối thì chỉ có một lý do, ông ấy đã đem cổ phiếu bán cho người khác, chắc chắn với cái giá rất à Mẫn Tiệp và Will không thể cho nổi.

Chẳng lẽ Mẫn Chí Hải sợ cô nắm trong tay 50% cổ phần, sợ sẽ quay lại đối phó ông nên muốn thu mua cổ phần từ các cổ đông nhỏ.

Mẫn Nhu càng suy nghĩ càng loạn, cô tính không nghĩ nữa, bất kể ai mua nó, chỉ cần là người có năng lực thì đối với Mẫn thị cũng không phải chuyện xấu.

Nếu nói xí nghiệp là của gia tộc, nếu hậu bối không đủ sức đảm đương thì suy sụp cũng là chuyện sớm muộn. Không bằng, nhân lúc xí nghiệp còn lớn mạnh, tìm một người có năng lực tiếp nhận thì tốt. Nhưng Mẫn Nhu nhìn Will tuyệt đối không phải người tài ba mà cô cần, riêng nhân cách của anh ta cũng là vấn đề lớn.

Buổi chiều Mẫn Nhu đi tới phòng tranh. Vừa xuống xe, cô liền nhìn thấy bóng người mảnh mai đứng trước cửa phòng tranh, tóc nâu ngắn, áo bông màu xanh lá, quần jean có vẻ cũ kĩ, mang một đôi giày cứng cứ đứng như thế, khiến người ta lo lắng liệu cô ấy có bị gió thổi bay đi không.

Mẫn Nhu đi chậm lại, cô nhận ra cô gái này, là nhiếp ảnh gia Tô Noãn đã chụp hình cho cô và Lục Thiếu Phàm, mỗi lần cô ấy xuất hiện luôn đi với Lục Cảnh Hoàng, lần này chỉ có một mình, đáng vẻ cô độc khiến người ta đau lòng.

Trong tay, Tô Noãn cầm chiếc bánh ngọt. Vì cô ấy đưa lưng về phía Mẫn Nhu nên cô không nhìn thấy thần sắc của Tô Noãn. Cô ấy có vẻ chần chờ, động tác do dự, cô ấy sợ cái gì sao?

Cô gái mang theo bánh ngọt chứng tỏ cô ấy quen Cơ Tổ Thanh, nhưng từ hành động của cô ấy, Mẫn Nhu cũng nhìn ra, Tô Noãn sợ Cơ Tổ Thanh không muốn gặp mình.

Với Tô Noãn, Mẫn Nhu không cách nào nói rõ cảm giác của mình, ở hôn lễ cô ấy đã nói “Chồng cô thật yêu cô” khiến cho Mẫn Nhu vẫn luôn có hảo cảm với Tô Noãn. Lúc cô đang tính tiến tới chào Tô Noãn thì cửa phòng mở ra, không phải ai khác chính là Cơ Tổ Thanh.

Ánh mặt trời chiếu vào gương mặt Cơ Tổ Thanh, nhưng không cách nào làm ấm gương mặt bà. Tô Noãn nói gì đó với bà, sau đó đưa bánh cho Cơ Tổ Thanh. Cơ Tổ Thanh lại hất tay toàn bộ bánh ngọt bị đổ vào người Tô Noãn, trên tóc cũng dính đầy kem.

Mẫn Nhu trong lòng lo lắng, cô cũng không muốn tiếp tục nhìn lên liền bước nhanh qua, cô không mong muốn xảy ra xung đột, đặc biệt hôm nay là sinh nhật Cơ Tổ Thanh.

88. Chương 89

Hộp bánh bể nát rơi xuống chân Tô Noãn, Mẫn Nhu đột nhiên dừng lại vì Cơ Tổ Thanh đã hờ hững xoay người bỏ đi, ở phòng tranh tiếng cửa nặng nề đóng lại, chiếc chuông gió lay động phát ra âm thanh thanh thúy.

Mùi kem hòa vào không khí, vừa ngọt ngào lại chua xót.

Mẫn Nhu nhìn bóng lưng Tô Noãn, cô ấy vẫn đứng đó không hề di chuyển, Mẫn Nhu cảm thấy thời gian như lắng đọng không ngờ Tô Noãn đột nhiên xoay người, đôi mắt mọng nước.

Khi cô ấy nhìn thấy Mẫn Nhu đứng cách đó không xa liền kinh ngạc, ngũ quan sạch sẽ dính chút kem vừa khiến người ta buồn cười vừa đồng tình, Mẫn Nhu mấp máy tính an ủi, cô bước lên đưa cho Tô Noãn khăn giấy.

“Lau đi”

“Cảm ơn cô”

Cổ họng Tô Noãn có hơi khàn khàn, lúc nhận lấy khăn giấy thì đầu ngón tay lạnh như băng chạm vào da thịt ấm áp của Mẫn Nhu, cô ấy thoáng lúng túng xoay người tính bỏ đi.

“Tô tiểu thư, cô muốn đi đâu để tôi kêu tài xế đưa cô đi”

Mẫn Nhu cảm thấy một cô gái gầy gò lại lẻ loi đi trên đường rất khó để khiến người ta không thể cảm thấy đáng thương, nhất là khi nhìn thấy bộ dạng cô ấy thế này mọi người sẽ càng chỉ chỉ chỏ chỏ.

“Không cần”

Tô Noãn khẽ cong môi, không đáp ứng ý tốt của Mẫn Nhu. Cô ấy đi lướt qua Mẫn Nhu, mỗi bước đi đều chậm chạp có vẻ hơi khó khăn trong việc di chuyển, nhưng cô ấy không hề quay đầu lại, không ngừng bước đi.

Mẫn Nhu nhìn bóng Tô Noãn xa dần, không khỏi thở dài rồi xoay người đi vào phòng tranh, món quà giữ thật chặt trong tay không hề dừng lại nữa.

Bên trong hành lang của phòng tranh không thấy bóng Cơ Tổ Thanh, chỉ có vài nhân viên đang sửa sang lại bức tranh, thấy Mẫn Nhu đi vào liền lễ phép chào hỏi, dĩ nhiên so với thái độ nhiệt tình lần trước, hôm nay rõ ràng đều trở nên khép nép.

“Thiếu phu nhân, cô mau lên xem cô Cơ đi, hình như tâm trạng cô giáo không tốt lắm”

“Tôi biết rồi, mọi người làm việc đi”

Mẫn Nhu tìm thấy Cơ Tổ Thanh ngồi ở phòng vẽ tranh, bà chỉ im lặng ngồi trước giá vẽ, bàn tay che trên tờ giấy vẽ, gương mặt mang theo nỗi bi ai vô hạn, thậm chí Mẫn Nhu dạp tới gần bà cũng không nhận ra, một mình đắm chìm trong hồi ức.

Lặng lẽ đi tới sau lưng Cơ Tổ Thanh, Mẫn Nhu nhìn bản phác thảo trên tờ giấy, vẫn chỉ có một nửa gương mặt, xem ra so với lần trước không hề vẽ thêm. Nét bút bên trên tờ giấy có chút mờ dần, có lẽ bị tay chạm vào quá nhiều lần.

Mẫn Nhu quay đầu nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, đột nhiên cô giật mình sáng tỏ. Mất Cơ Tổ Thanh vẫn còn vơ vẩn, là nỗi nhớ của một người mẹ dành cho con mình, có lẽ bên trong đó con mang theo chút oán hận, nếu đúng như cô suy nghĩ Lục Thiếu Thần mất đi vì...

Cơ Tổ Thanh phát giác Mẫn Nhu liền vội vàng trấn tĩnh lại cảm xúc, che giấu tình cảm của mình. Vẫn như mọi ngày, bà cười rất dịu dàng, dù trong đáy mắt vẫn lưu lại sự chua xót nhưng không nguyện bày tỏ ra trước mặt người khác.

Cơ Tổ Thanh không muốn nhắc tới chuyện Lục Thiếu Thần, Mẫn Nhu cũng không hỏi nhiều, tránh gợi lên chuyện khiến bà thương tâm. Cô im lặng làm bạn với Cơ Tổ Thanh, thỉnh thoảng nói đùa để khiến bà vui vẻ, cố ý giúp bà tâm trạng tốt trong ngày.

Cơ Tổ Thanh thấy Mẫn Nhu ra sức cười nói cũng nhận rõ mọi thứ, nhìn vẻ bối rối trên mặt Mẫn Nhu, bà rũ lông mày xuống, u oán thở dài;

“Thật ra, mẹ cũng không quyền đối xử với cô ấy như vậy. Cô ấy là người Thiếu Thần đã chọn. Nó thích cô ấy như vậy, ngay cả tính mạng của mình cũng không cần, nếu biết mẹ đối xử với cô ấy như vậy chắc nó sẽ rất đau lòng”

Mẫn Nhu biết “cô ấy” trong lời Cơ Tổ Thanh nói tới là ai. Cô nhìn Cơ Tổ Thanh, đôi mắt bà xa xăm nhìn ra cửa sổ, giống như đang nhìn về một thế giới xa xôi, sự im lặng kéo dài một lúc lâu. Mẫn Nhu chủ động cầm tay Cơ Tổ Thanh, muốn mang đến chút ấm áp cho người mẹ cô độc này.

“Cháu tin, Thiếu Thần không hi vọng mẹ ba sống trong một thế giới đầy oán hận như vậy. Chú ấy cũng mong mỗi ngày mẹ đều được vui vẻ, cho dù đã ra đi”

Cơ Tổ Thanh quay đầu lại, ánh mắt dịu dàng nhìn Mẫn Nhu, bàn tay cảm ngược lấy Mẫn Nhu, nỗi ưu thương cũng tan dần.

“Nếu cháu không chê mẹ phiền, sau này thường xuyên tới phòng tranh giúp mẹ. Nếu thích vẽ, mẹ có thể đem những kinh nghiệm tích lũy cả đời dạy lại cho cháu”

Mẫn Nhu biết Cơ Tổ Thanh là thật lòng. Điểm này hai người đều biết rõ, đối với lời đề nghị của Cơ Tổ Thanh, Mẫn Nhu chưa kịp cự tuyệt, mỉm cười tính nói gì đó thì nghe tiếng gõ cửa, hai người quay đầu nhìn lại thấy nhân viên đứng ở cửa.

“Thiếu phu nhân, dưới lầu có người tìm cô, là người phụ nữ tự xưng mình là chị cô”

Mẫn Nhu và Cơ Tổ Thanh liếc mắt nhìn nhau, không hiểu sao Mẫn Tiếp lại tới tìm cô. Mẫn Nhu nhún mày, sắc mặt trở nên âm trầm, chẳng lẽ cô ta muốn tới đây gây sự?

“Nói với cô ấy bây giờ không tiện, Thiếu phu nhân lúc này đã về rồi”

Cơ Tố Thanh lên tiếng mở miệng, giúp Mẫn Nhu từ chối yêu cầu gặp mặt. Ngày đó, Mẫn Tiệp và Mẫn Nhu ở dưới lầu phát sinh tranh chấp, có lẽ từ nhân viên Cơ Tố Thanh cũng biết được vài điều, bằng không lúc này cũng sẽ không từ chối Mẫn Tiệp.

“Vâng”

Với khả năng quan sát của nhân viên tất nhiên hiểu ý Cơ Tố Thanh, không dám hỏi nhiều mà theo chỉ thị chạy xuống lầu, nhả lại với người đang đứng dưới chờ đợi.

Tiệc sinh nhật của Cơ Tố Thanh được tổ chức ở nhà hàng. Khi trời sập tối, Mẫn Nhu cùng Cơ Tố Thanh đi tới nhà hàng đã đặt sẵn. Vì Cơ Tố Thanh có xe riêng, nên Mẫn Nhu cũng không kêu tài xế hay Lục Thiệu Phàm tới đón.

Mẫn Nhu và Cơ Tố Thanh vừa ra khỏi phòng tranh, liền nhìn thấy chiếc xe thể thao màu vàng đậu bên đường, cửa xe mở ra ngay khi Mẫn Nhu từ trong bước ra, người bước ra khỏi xe ngoài Mẫn Tiệp ra còn ai?

Bị nhân viên đuổi đi, Mẫn Tiệp không thật sự bỏ về mà vẫn canh giữ bên ngoài phòng tranh, vừa thấy Mẫn Nhu thì lập tức xuống xe, chân đi giày cao gót chạy đến chắn trước mặt Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu trước sau vẫn duy trì cảnh giác với con người ác độc thâm hiểm Mẫn Tiệp. Lúc cô ta chạy tới, cô liền lui về sau vài bước, Cơ Tố Thanh cũng chủ động nghiêng người che cho Mẫn Nhu, không vui nhìn Mẫn Tiệp.

“Mẫn Nhu, coi như chị xem em, cầu xin em đừng khởi tố mẹ chị”

Mẫn Tiệp chân thành cầu khẩn, hình tượng hiếu nữ của Mẫn Tiệp Mẫn Nhu chưa từng thấy qua. Hôm qua còn giương nanh múa vuốt, nhưng cũng không lạ, nếu như cô đoán không sai, ngày mai đoàn luật sư của Mẫn thị sẽ đệ đơn khởi tố lên tòa, như vậy Hồng Lam xem như đã ngồi tù.

Mẫn Nhu nhìn Mẫn Tiệp tính tới gần lại bị Cơ Tố Thanh cản lại, cô cũng không mềm lòng đồng ý với Mẫn Tiệp, thản nhiên nói:

“Chuyện này chị không nên tới cầu xin tôi. Tôi chỉ làm việc theo lẽ công bằng, bảo vệ lợi ích của mọi cổ đông trong công ti, người mà chị nên cầu xin có lẽ là tòa án, tới lúc đó mong họ thủ hạ lưu tình”

Sắc mặt Mẫn Nhu liền tái nhợt, giống như không thể tin Mẫn Nhu lòng dạ lại sắt đá như vậy, tính nói tiếp thì bị Mẫn Nhu cắt ngang.

“Hôm nay cho dù là ai tham ô công quỹ, tôi đều sẽ khởi tố. Nếu chị cho rằng tôi nhân cơ hội này báo thù riêng thì tôi cũng không còn gì để nói”

Mẫn Nhu nói như vậy trực tiếp tuyên án tử hình đối với lời cầu xin của Mẫn Tiệp, không còn gì để nói cô xoay người đi, không để ý tới ánh mắt oán hận của Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu và Cơ Tố Thanh đi về phía xe.

“Mẫn Nhu...”

Mẫn Tiệp mắt thấy Mẫn Nhu và Cơ Tố Thanh bỏ đi, liền dùng tay túm lấy cánh tay Mẫn Nhu, lực khá mạnh khiến cho Mẫn Nhu rất bất an, bàn tay liền ôm lấy bụng, nghiêng người dùng hết sức hắt bỏ tay Mẫn Tiệp.

Cô không biết Mẫn Tiệp kéo cô làm gì, nhưng là một người mẹ, khi gặp nguy hiểm cận kề, Mẫn Nhu không dám gỡ bỏ cánh tay, nặng nề đẩy Mẫn Tiệp. Mẫn Tiệp lão đảo người, giày cao gót đạp phải người đang lui tới ngã xuống đất.

Tất chân bị rách một mảng, trên đầu gối xuất hiện vài vết máu. Mẫn Nhu nhú mào, không để ý về mặt đau đớn của Mẫn Tiệp, kéo Cơ Tố Thanh đi tới bên cạnh xe.

“Tiểu Nhu, cháu không sao chứ?”

Trước khi lên xe, Cơ Tố Thanh thoáng nhìn sắc mặt Mẫn Nhu hỏi. Mẫn Nhu mỉm cười ra hiệu cho Cơ Tố Thanh yên tâm. Cơ Tố Thanh nhẹ nhàng thở hắt, đưa mắt nhìn Mẫn Tiệp ngã dưới đất không hề có một câu quan tâm, lời khởi động xe chạy đi.

“Mợ nhìn cũng biết cô ta không phải người tốt, Tiểu Nhu về sau nếu tránh được thì tránh, đừng suốt ngày cùng cô ta tranh cãi”

“Vâng ạ”

Mẫn Nhu xoa nhẹ bụng đã bắt đầu gồ lên, trong lòng đồng ý với cách nói của Cơ Tổ Thanh. Vì sự an toàn của con, cô phải cảnh giác, nhất là với người nham hiểm như Mẫn Tiệp, tốt nhất nên bảo trì khoảng cách.

Nhà hàng đãi sinh nhật không xa hoa, nhưng phong cảnh rất đẹp phục vụ lại chu đáo. Lúc Mẫn Nhu và Cơ Tổ Thanh, khách cũng đã tới không ít, đều là họ hàng Lục gia, cũng không mấy ai xa lạ.

Lục Thiếu Phàm thấy cô tới liền bỏ ngang cuộc trò chuyện, đi ra cửa, gương mặt anh tuần nở nụ cười ôn hòa, cầm bàn tay lạnh lạnh của Mẫn Nhu để vào bàn tay ấm áp của mình.

“Bên ngoài lạnh như vậy sao em không mặc thêm áo?”

Mẫn Nhu cúi đầu nhìn cách ăn mặc của mình, bên trong là áo lông cừu, bên ngoài là áo khoác lông dài nhìn cô tròn như một con chim cánh cụt, vậy mà người đàn ông này lại chê cô ăn mặc chưa đủ nhiều, giọng nói trách cứ khiến cô không khỏi bật cười.

“Không sao, bên trong chẳng phải có lò sưởi sao?”

Trong lúc vợ chồng son đang khe khẽ nói, thì trong mắt người khác lại là một gia đình hạnh phúc ngọt ngào. Mẫn Nhu phát hiện mình và Lục Thiếu Phàm đang trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý, mặt liền lúng túng, khẽ mỉm cười kéo Lục Thiếu Phàm đi về phía góc phòng, giảm bớt sự chú ý.

89. Chương 90

Trên bàn cơm, bầu không khí hết sức vui vẻ, Cơ Tổ Thanh mặt mày hớn hờ nhìn đám hậu bối dâng quà chúc mừng. Ăn xong, Mẫn Nhu cảm thấy hơi khó chịu liền len lén chuồn ra bên ngoài, hít thở ít không khí trong lành.

Lục Thiếu Phàm tính đi theo cô, lại bị chú Đường Lệ lôi kéo. Mẫn Nhu cũng ngại để anh đi theo cô ra ngoài, nghe anh dặn dò cẩn thận xong, cô tươi cười bỏ ra ngoài trước sự mập mờ của mọi người trong phòng.

Mẫn Nhu không đi dạo xung quanh, mà tới sảnh nhà hàng Khải Tuyền. Nhà hàng này cô cũng từng tới ăn vài lần nên cũng không còn xa lạ.

Nữ nhân viên phục vụ vẫn như hình với bóng đi theo phía sau, Mẫn Nhu cũng không đuổi cô ta dù có hơi mất tự nhiên nhưng đó là tâm ý của Lục Thiếu Phàm. Cô cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ cảm thấy rất hạnh phúc.

Tiếng đàn êm ái vang lên, Mẫn Nhu thích ngồi trên ghế, hưởng thức mùi cà phê quanh quẩn trong không khí, nhưng mùi hương có vẻ quá nồng khiến cho Mẫn Nhu không khỏi nuốt nước miếng do lúc này chưa ăn được bao nhiêu.

“Lục phu nhân, cô chờ một lát, tôi đi lấy cháo tổ yến mà Lục tiên sinh dặn nhà bếp làm riêng cho cô”

“Được, cảm ơn”

Nhân viên phục vụ lễ phép mỉm cười bỏ đi. Một mình Mẫn Nhu nhàn nhã ngồi quan sát toàn bộ cách trang trí của nhà hàng, ánh mắt chuyển động, lúc nhìn xuyên qua lớp kính không hề có chạm khắc thì nhìn thấy Mẫn Tiệp và Will. Trong lòng, cô thầm cười khổ, hôm nay không biết cô có phạm tiểu nhân không?

Mẫn Tiệp đã thay trang phục so với lúc chiều, bộ đồ tây che đi vết thương trên đầu gối, nhưng cô ta vẫn mang đôi giày cao gót 8cm, dịu dàng bước đi, nhưng nếu quan sát kỹ có thể thấy một bên chân hơi khập khiễng, có lẽ phải cố nén đau.

Mẫn Tiệp kéo tay Will, hai người ăn mặc rất long trọng, không khó để nhìn ra họ tới đây chắc chắn có mục đích. Nhưng từ thần sắc của cả hai, Mẫn Nhu cũng đoán được xem ra mọi chuyện thất bại, mục đích không được như ý nguyện..

Dù là vì chuyện cổ phần hay chuyện Hồng Lam, Mẫn Nhu cảm thấy tất cả đều không liên quan tới mình. Hai người dùng trăm phương ngàn kế để đạt được mục đích nhưng lại gặp trắc trở, dù họ đã vào bước đường cùng nhưng càng hăng hay chán nản thất vọng, chỉ cần không đến quấy rầy cô, thì cô không muốn nhúng tay vào, tránh dây vào rắc rối.

Mẫn Nhu vừa tính thôi không nhìn nữa, an tâm ngồi đợi cháo tổ yến bụng tới thì bị phát hiện. Mẫn Tiệp quay đầu nhìn sang, cũng nhìn thấy cô, ánh mắt buồn bã ảo não nhất thời đông đầy hận thù ganh ghét, cô ta buông tay Will ra, vội vàng chạy về phía cô.

Mẫn Nhu nhìn xung quanh, nơi này có vài người, thỉnh thoảng còn có hầu bàn qua lại, cô tin Mẫn Tiệp sẽ không dám làm vậy. Thay vì đứng dậy vội vã bỏ đi, tránh xảy ra tranh chấp cùng Mẫn Tiệp, thì cô lấy tịnh chế động, đợi cô ta tìm tới cổ.

Nơi này là nhà hàng, không phải chợ cá, so với cô Mẫn Tiệp càng hiểu rõ, một người phụ nữ dối trá lại ưa sĩ diện như vậy làm sao để bản thân mất mặt trước chốn đông người?

“Đây không phải là thị trưởng phu nhân vạn thiên sủng ái của chúng ta sao? Sao lại ngồi một mình ở đây, vị Lục thị trưởng luôn thấp tùng theo đâu rồi?”

Mẫn Nhu quả nhiên tính đúng. Trước mặt nhiều người, Mẫn Tiệp không tới mức làm ầm lên, cô ta dùng cách quen thuộc nhất để khiêu khích cô. Mẫn Nhu nhũ lông mày, khóe miệng cong lên, đập vào mắt Mẫn Tiệp, đôi mắt cô ta trở nên đỏ rực.

“Có phải chị quản quá nhiều không, chuyện vợ chồng chúng tôi không cần người ngoài xen miệng vào”

Mẫn Tiệp nhất thời nghẹn lời, xung quanh có người đang nhìn về phía họ nên cô ta phải nén giận, không bộc lộ ra, bên kia Will cũng chậm rãi đi tới.

Will vẫn nở nụ cười nho nhã, nhưng ánh mắt lại như con rắn độc, phản chiếu từng mũi lao nhọn bắn về Mẫn Nhu. Điều này khiến Mẫn Nhu khó chịu cau mày, tên Will này đúng là bụng dạ khó lường.

Mẫn Nhu lạnh lùng nhìn sang Mẫn Tiệp, cô ta vẫn không biết chuyện gì liền hất cằm lên. Thấy Will tới thì càng đắc ý, đưa tay vòng qua tay Will, giống như là kiểm được đồng minh cùng trên tuyến chủ nghĩa phát xít.

“Ra là thị trưởng phu nhân, tôi cũng nên thăm hỏi vị Lục thị trưởng tuổi trẻ tài cao chứ nhỉ, chẳng những phải giải quyết công việc của bản thân còn phải trăm công ngàn việc tham gia vào việc kinh doanh, vì sự phát triển kinh tế của thành phố mà cống hiến, có thể nói càng vất vả công lao càng lớn.”

Will ám chỉ nói khiến Mẫn Nhu mất vui sa sầm mặt, cũng từng những lời anh ta nói mà sinh ra cảnh giác. Nhân viên chính phủ không thể can dự vào việc kinh doanh, đây là luật từ xưa không đổi, nếu ai vi phạm sẽ bị bên kiểm sát điều tra.

Tuy Will nói rất nhẹ nhàng bang quơ nhưng Mẫn Nhu nghe lại thót tim, cô lạnh lùng nhìn tên quỷ quân tử, cảnh cáo nói:

“Có những thứ không nên tùy tiện nói suông, cái gì cũng phải có chứng rõ ràng, nếu không tôi có thể tố cáo anh tội vu khống”

“Sao, sợ rồi à?”

Mẫn Tiệp đột nhiên xen vào, khóe miệng nâng lên tỏ ra khinh khi, ánh mắt nhìn Mẫn Nhu bùng lên lửa giận, cô ta tự cho là mình đã bắt được cái chân đau của Mẫn Nhu, nên không buông tha nói:

“Đừng nghĩ có thể lừa gạt mọi người, Lục Thiếu Phàm dám làm chuyện đó thì cũng nên nghĩ tới hậu quả”

Mẫn Tiệp nhìn thấy Mẫn Nhu biến sắc trong lòng hả hê, tính nói tiếp thì bị Will cắt ngang, cũng không vì thế mà khó chịu, ngược lại càng không kiêng nể liếc xéo Mẫn Nhu.

“Xem ra thị trưởng phu nhân vẫn chưa biết chuyện tốt mà Lục thị trưởng làm, dùng giá cao thu mua 20% cổ phần còn lại của Mẫn thị, không biết mục đích là gì, chỉ sợ chuyện này phải đi hỏi người trong cộc”

Mẫn Nhu thoát khỏi sự kinh hoàng, cô lấy lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng, cố gắng kìm hãm nội tâm. Lục Thiếu Phàm im lặng đánh đổi khiến cô vừa đau vừa xót, vì sao anh luôn đẩy cô sang bên, tự mình thay cô gánh chịu mọi mưa gió?

Cô hiểu được dụng tâm của Lục Thiếu Phàm, nếu như cô biết liệu cô có để anh lợi xuống vũng nước đục này không? Đáp án đã quá rõ, chắc chắn là không, cô sẽ không cho Lục Thiếu Phàm làm thế, nhất là chuyện sẽ ảnh hưởng đến con đường chính trị của anh.

Mẫn Tiệp và Will phối hợp thật ăn ý, quả thật có thể hù được người khác. Mẫn Nhu bây giờ cũng đang rất đầu tranh, càng quan tâm ai đó sẽ càng bối rối chính là nói cô.

Vì quá quan tâm, nên cô rất dễ bị Mẫn Tiệp và Will bức vào ngõ hẹp, trong đầu chỉ nghĩ đến những hậu quả mà Lục Thiếu Phàm gánh chịu, không dùng lý trí để tự suy nghĩ. Mãi đến khi có tiếng gọi vang lên, lí trí đang bay xa của cô mới phục hồi.

“Lục phu nhân, đây là cháo tổ yến, mời cô dùng”

Mẫn Nhu nhẹ nở nụ cười, nói cảm ơn. Nhân viên cũng nhận ra không khí giằng co giữa hai bên, lo lắng nhìn Mẫn Nhu, sau đó quay sang hai người đang đứng rồi bỏ đi.

Mẫn Nhu cũng không có tâm trí đâu để ý tới nhân viên phục vụ, đôi mắt sắc lạnh nhìn đôi nam nữ, sau đó cầm lấy cháo tổ yến bắt đầu ăn, hoàn toàn không có vẻ bất an mất bình tĩnh như vừa nãy.

“Nghe nói Lục thị trưởng yêu vợ như mạng, lại không biết vợ mình là động vật máu lạnh không chút quan tâm đến sống chết của chồng, thật uổng phí tấm chân tình của Lục thị trưởng.”

Will xoa xoa cổ tay thở dài, Mẫn Tiệp thì khinh bỉ cô. Mẫn Nhu trừ bình thần cũng không tỏ ra bất cứ dao động gì, phản ứng như thế cũng ngoài dự đoán của hai người, đúng như lời Will nói, họ không người Mẫn Nhu lại là người lòng dạ ác độc.

Mẫn Nhu ăn xong hai tô cháo, liền cảm thấy rất ngán, cô nhìn hai người đứng trước mặt mình như đang rất thèm ăn liền nhếch đôi môi đỏ lên:

“Sao thế? Hai người vẫn chưa đi sao, muốn tôi mời hai người ăn cháo sao?”

Ngay từ đầu, cô đã bị Mẫn Tiệp và Will lừa dối, sau khi lấy lại tinh thần suy nghĩ cẩn thận liền giật mình sáng tỏ. Nhất là Mẫn Tiệp, nếu cô ta nắm được nhược điểm của Lục Thiếu Phàm, làm gì có chuyện đứng đây phô trương thanh thế, mà chắc chắn sẽ chạy ngay tới việc kiểm sát!

Huồng hồ, Mẫn Nhu cúi đầu nhìn tô cháo còn bốc khói, trong lòng thầm đoán, người kín đáo như Lục Thiếu Phàm làm sao để người khác nắm được thóp. Xem ra, chuyện Lục Thiếu Phàm thu mua cổ phần Mẫn thị chẳng qua do hai người tự suy đoán.

“Mẫn Nhu, mày cứ chờ bên kiểm sát tìm tới cửa đi”

Mẫn Tiệp uất hận uy hiếp nói. Mẫn Nhu nhìn gương mặt méo đến xấu xí của Mẫn Tiệp, hai mắt lóe sáng không hề e sợ.

“Vậy tôi sẽ ở nhà chuẩn bị trà ngon, đợi phía bên viện kiểm sát đại giá quan lâm”

Mẫn Tiệp tự hiểu có nói thêm cũng chỉ tự mất mặt. Mẫn Nhu trước sau không động đây, thái độ cứng rắn không dao động, cô ta cũng không muốn phí thời gian, liền gọi một tiếng Will sau đó trừng mắt nhìn Mẫn Nhu rồi dùng dằng bỏ đi.

Mẫn Nhu chỉ hơi đưa mắt nhìn, thấy Will vẫn chưa muốn đi. Cô bình thần nhường mày, tính ra lệnh đuổi khách thì nghe tiếng anh ta cười khế, khi đi ngang qua ghế sofa, Mẫn Nhu nghe thấy tiếng cười thâm độc của Will vang lên.

“Cô rất thông minh nhưng đôi khi thông minh quá mức sẽ dẫn đến những kết cục rất thảm”

Bàn tay cầm chén cháo trở nên căng thẳng, lúc cô nghe thấy lời uy hiếp của Will, thì cảm giác nóng cũng mất đi. Hai mắt nhắm lại, trong đầu lặp lại câu nói của anh ta, sau đó xoay người muốn tìm xem ý anh ta là gì.

Nhưng đập vào mắt cô không phải là bóng Mẫn Tiệp hay Will mà là Kỷ Mạch Hằng. Kỷ Mạch Hằng như bóng ma, vô duyên vô cớ như bức tượng gỗ đứng phía sau, lúc cô xoay lại thì vô tình nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của anh ta.

Anh ta đã đứng đó bao lâu rồi?

Có phải đã nghe thấy chuyện của cô, Mẫn Tiệp và Will không?

Mẫn Nhu trầm ngâm nhìn Kỷ Mạch Hằng, môi mím chặt. Anh ta thấy cô quay lại nhìn cũng không hề đưa mắt sang chỗ khác, ánh mắt như dính chặt vào gương mặt nhỏ không trang điểm của cô, ánh mắt chăm chú đến mức khiến cô khó chịu nhúu chặt lông mày.

Tối nay, Kỷ Mạch Hằng ăn mặc rất trang trọng, bộ tây phục màu đen được may khéo léo, phối hợp áo sơ mi màu trắng, ngũ quan cao ngạo tuấn mỹ, dù nhìn xa hay gần, người đàn ông này vẫn là tình nhân trong mộng của vô số cô gái.

Cô đã từng là một trong số những cô gái đó. Cô ngây dại ngồi ở quán cà phê kế bên Kỷ thị chỉ vì muốn nhìn anh ta một lần, mỗi khi anh ta nhìn sang, cô đều vội cúi đầu, không dám nhìn anh ta.

Lúc này, đối lại anh ta đứng đó, hai mắt thâm tình quyến luyến nhìn cô, Mẫn Nhu mới nhận ra cảm giác năm đó của Kỷ Mạch Hằng, bị một người mình không thích nhìn chăm chú như vậy có phải rất khó chịu?

Mẫn Nhu quay người lại, hai mắt anh ta lóe lên tia sáng, vẻ lạnh lùng không biết khi nào đã mất đi, nhưng cô cũng không nhìn lại, cũng sẽ vĩnh viễn không vì sự dịu dàng của anh ta mà để tâm.

“Kỷ thiếu, thì ra anh ở đây, cha em vẫn chưa được gặp anh, mau đi thôi”

Một giọng nữ then thùng cất lên, Mẫn Nhu nghe hai chữ Kỷ thiếu thì tay mức chao khựng lại. Cô cũng đoán được vài lý do Kỷ Mạch Hằng xuất hiện ở đây, sau khi Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng chia tay anh ta cũng nên gặp gỡ người mới không phải sao?

Dù Kỷ Mạch Hằng không gặp, thì trưởng bối của Kỷ gia cũng vội, làm sao có thể để cho con trai trưởng Kỷ gia tiếp tục cô đơn. Nhớ đến sắc mặt chanh chua soi mói của bà Kỷ, Mẫn Nhu không khỏi tò mò, bây giờ không biết cô con dâu thế nào thì lọt vào mắt bà ấy?

“A? Chị Mẫn Nhu, chị cũng ở đây à!”

Mẫn Nhu lúc đầu cũng không để ý giọng nữ vui mừng đang cất lên từ sau lưng, cũng không ngờ sẽ thân thiết chào cô như vậy. Một bóng người mặc váy màu xanh nước biển đứng chắn trước mắt, gọi cô một tiếng chị. Mẫn Nhu ngẩng đầu, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang cười tủm tỉm nhìn cô.

“Chị Nhu, chị quên em rồi sao? Em là Tiểu San đây!”

Mẫn Nhu để miệng xuống, quan sát cô gái có biểu hiện cực kì hòa hảo này. Cô nhìn chăm chăm cô gái một phút, gương mặt mỹ lệ khớp với một gương mặt trong ký ức.

Cô gái này con gái em trai của Mẫn Chí Hải, Mẫn Nhu nhớ mang máng. Khi xưa cô gái còn nhỏ lúc nào cũng bám sát cô, cả ngày cứ gọi cô là chị Nhu, sau này lớn rồi cũng không qua Mẫn gia, càng không phải thân thích gì với Mẫn gia. Bây giờ không ngờ cô gái nhỏ năm đó đã lớn như vậy.

Mẫn Nhu cười nhẹ, Mẫn San cũng biết Mẫn Nhu đã nhận ra mình liền kích động ngồi xuống bên Mẫn Nhu. Cô gái vui vẻ vòng tay cô, vẻ mặt vui vẻ nhắc lại chuyện xưa, khi quay đầu lại, Mẫn San quýnh lên, vội buông Mẫn Nhu ra, chán nản nói:

“Chị Nhu, em quên mất là mình tới tìm người, cha vẫn còn ở trong kia chờ em, em đi trước, lần sau sẽ tán gẫu tiếp, tạm biệt chị”

Nhìn Mẫn San vội vã bỏ đi, Mẫn Nhu chợt nhớ tới Kỷ Mạch Hằng khi này vẫn còn đứng đây giờ đã không thấy đâu. Từ cách nói của Mẫn San, xem ra cô gái thật sự tìm Kỷ Mạch Hằng, chẳng lẽ hai người họ...

Nhìn dáng vẻ của Mẫn San có lẽ cũng mười chín tuổi, Kỷ Mạch Hằng đã hai mươi tám tuổi. Mẫn Nhu bắt đầu suy diễn loạn lên, Kỷ Mạch Hằng có phải sợ bị Mẫn Tiệp lừa gạt lần nữa, nên tính tìm một cô gái còn nhỏ như vậy về làm vợ, chuẩn bị giáo dục cô ấy trở thành người vợ hợp ý mình?

Chẳng qua, Kỷ Mạch Hằng vì sao lại chọn người họ Mẫn. Anh ta thích con gái Mẫn gia như vậy sao, điều này quả thật cô không nghĩ ra, dù anh ta không kiêng kị gì chẳng lẽ Kỷ Nguyên Bình cũng không phản đối?

Mẫn Nhu khó hiểu mấp máy môi, vẻ mặt thất thần, khi có một bóng đen xuất hiện cô mới phản ứng lại, nhưng lại bị ai đó ôm vào lòng, ánh tay gắt gao giữ lấy cơ thể mảnh khảnh của cô.

Một mùi hương quen thuộc khiến Mẫn Nhu thả lỏng mọi đề phòng, an tâm tựa vào vai anh, hai cánh tay vòng lấy hông anh, kề sát nhau.

“Sao anh lại xuống đây? Không ở trên tiếp họ hàng sao?”

“Anh nhớ em nên xuống tìm em, sao vẫn chưa ăn xong cháo tổ yến?”

Lục Thiệu Phàm nhìn chén cháo tổ yến chưa vơi đi được bao nhiêu, anh nhú mày, buông lỏng tay ôm Mẫn Nhu. Cầm chén lên, múc một muỗng để sát môi cô.

“Ngoan, mở miệng, cháo vẫn chưa nguội đâu, mau ăn đi”

Nhìn ánh mắt ân cần chăm chú của anh, Mẫn Nhu vui vẻ mỉm cười, ngoan ngoãn mở miệng, nuốt muỗng cháo.

Ánh mắt cô dời đi, cô để ý thấy Lục Thiệu Phàm chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi, Mẫn Nhu ngẩn ra, đột nhiên cô hiểu lý do tại sao cô nhân viên bưng chén cháo tới lại gấp gáp bỏ đi như thế.

Cô còn nghĩ nhân viên đó sợ dính rắc rối, bây giờ đã hiểu cô ấy đi lên lầu kiểm Lục Thiệu Phàm, nói mọi chuyện ở đây. Chính vì vậy, Lục Thiệu Phàm mới vội vàng chạy xuống, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc.

Lúc anh đưa muỗng cháo qua, Mẫn Nhu dùng tay để lên bàn tay ấm áp đang áp ở thắt lưng cô, lòng cảm động vì những gì anh làm cho cô.

Lục Thiệu Phàm thấy Mẫn Nhu chăm chăm nhìn mình, không chịu mở miệng, anh nhướng mày, cố tỏ vẻ nghiêm túc nói:

“Còn không mở miệng?”

“Chúng ta mang cháo vào trong ăn đi”

Mẫn Nhu lo Lục Thiệu Phàm mặc ít như thế sẽ bị cảm. Lục Thiệu Phàm chỉ cười nhạt, không đem muỗng thả lại vào chén, mà vẫn cố chấp để trước miệng Mẫn Nhu, bảo cô ăn nó.

“Nơi này có lò sưởi, anh không dễ bị cảm vậy đây, ngoan, mau ăn cháo đi”

Mẫn Nhu ăn vài muỗng, ánh mắt không hề rời khỏi Lục Thiệu Phàm. Ánh mắt nhu hòa lướt qua ngũ quan anh tuần, cuối cùng nhìn đôi môi hơi cong lên. Khi Lục Thiệu Phàm đang cúi đầu múc muỗng kế tiếp thì đột nhiên cô nghiêng người, hôn lên khóe môi anh.

Mẫn Nhu chưa từng can đảm như vậy, lúc này lại chủ động hôn Lục Thiệu Phàm. Khi cô vội vã thu người lại thì sau ót bị một bàn tay giữ lại, không để cô thoát đi.

Chén cháo tổ yến đã biến mất, hai tay Lục Thiệu Phàm cũng không rời rảnh liền giữ lấy đầu cô, một tay vòng qua eo, chóp mũi chạm vào nhau, mùi hương bạc hà lẫn trong hơi thở, Mẫn Nhu muốn lui về sau thì anh càng hôn kịch liệt hơn.

“Hô...”

Mẫn Nhu thoát khỏi giam cầm của Lục Thiệu Phàm, cả người mềm oặt ngồi trên ghế, thở dồn dập, hai má đỏ bừng, môi sưng lên, ánh mắt quẩn rũ tựa như dòng nước êm ái. Trong mắt Lục Thiệu Phàm, nó lại trở thành thứ độc dược.

Anh tính cúi người sang hôn tiếp thì một bàn tay trắng nõn chặn lại, đôi môi nóng như lửa chạm vào đầu ngón tay lạnh lẽo của cô. Gương mặt Mẫn Nhu đỏ như máu, né tránh ánh mắt nóng hổi của Lục Thiệu Phàm, ánh mắt đưa sang thấy trên miệng anh dính hột cơm, cô không nhịn được bật cười, quên cả ngại ngùng và bối rối.

Lục Thiếu Phàm nhìn vợ mình cười đến híp mắt, lông mày nhướng lên, cong khóe môi. Chưa kịp nói gì, Mẫn Nhu càng cười to, nhưng lại chủ động ôm lấy cổ anh, cô tỏ ra thân mật như vậy anh cầu còn không được.

“Sao lại cười to như thế, anh có gì khiến em vui vậy sao?”

Mẫn Nhu ngược đầu nhìn vẻ mặt không ngại học hỏi của Lục Thiếu Phàm, cô cố nén cười, dưới ánh nhìn đầy yêu thương của anh, cô giữ lấy cổ anh, một lần nữa chủ động hôn Lục Thiếu Phàm, cũng hôn luôn hột cơm bên môi anh.

Hai người lãng mạn hôn nhau, bày tỏ tình cảm. Lát lâu sau, đôi môi tách ra, Mẫn Nhu thở hồng hộc tựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập, khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc.

“Thiếu Phàm, cảm ơn anh..”

Ngón tay dài xuyên qua mái tóc cô, bàn tay mang theo vết chai sạn lướt trên gò má, bên tai đang ửng đỏ là cánh môi mỏng quyến rũ của anh, bên trong chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh.

“Cảm ơn anh vì chuyện gì?”

“Cảm ơn anh vì đã dẫn nhà bếp nấu cháo cho em, cảm ơn anh đã vội vàng gấp gấp đi tìm anh, cảm ơn anh vì em mà mua cổ phần Mẫn thị...”

Bên trong giọng nói của Mẫn Nhu khó có thể che giấu sự ái mộ của mình dành cho chồng, hai tay càng ôm chặt cổ Lục Thiếu Phàm. Trước những lời bày tỏ của cô, Lục Thiếu Phàm không hề có động tĩnh, bàn tay to đang để trên thắt lưng không khỏi căng ra.

“Chuyện thua mua cổ phần Mẫn thị... không phải anh làm”

Phía trên đầu, cô nghe tiếng anh thở dài thất bại, giống như thứ đồ mình yêu nhất bị ai đó đoạt đi, giọng nói mất mát khiến Mẫn Nhu ngồi thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn Lục Thiếu Phàm.

Hai mắt Lục Thiếu Phàm sáng rực, ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt xinh xắn của cô, giữa hai mắt hơi xuất hiện nếp uốn lồi lõm. Trước sự quan tâm và ngỡ vực của cô anh không nhận lời cảm ơn mà quyết định nói thẳng.

“Anh cũng tính mua cổ phần Mẫn thị nhưng có người đã nhanh chân hơn. Sau đó, anh đã cho người đi điều tra, thì chỉ phát hiện đó là một tài khoản mới, còn người đứng tên thì không phải người chúng ta quen”

Lục Thiếu Phàm không nói thêm gì nữa, Mẫn Nhu không thể không suy nghĩ, nụ cười tắt dần, không phải Lục Thiếu Phàm thua mua thì là ai?

Nhớ tới khi nãy gặp Will và Mẫn Tiệp, còn cả Kỷ Mạch Hằng và Mẫn San, suy nghĩ bắt chợt ập vào đầu Mẫn Nhu, cha của Mẫn San cũng là một trong những cổ đông của Mẫn thị.

Là anh ta sao?

Nếu thật là anh ta vậy thì anh ta thu mua cổ phần Mẫn thị làm gì? Chẳng lẽ Kỷ thị muốn tham giao vào việc kinh doanh khách sạn, hay anh ta vì cô...

Mẫn Nhu cũng không dám nghĩ tiếp, cô hít một hơi thật sâu, đẩy Kỷ Mạch Hằng ra khỏi đầu, trấn tĩnh lại suy nghĩ, ngược đầu cô thấy Lục Thiếu Phàm ngưng mắt nhìn mình, ánh mắt đầy thâm ý khiến Mẫn Nhu đau lòng ôm lấy anh.

Lục Thiếu Phàm cũng có cùng suy nghĩ như cô sao?

Chỉ là, Kỷ Mạch Hằng làm vậy bây giờ thì có ý nghĩa gì đâu?

Cô cũng không quay lại, anh ta cũng nên từ bỏ, đi tìm kiếm hạnh phúc của chính mình. Giữa hai người chỉ là sai lầm, tất cả nên để thời gian che đi, không nên cứ giữ mãi trong lòng, khiến bản thân rơi vào vực sâu đau khổ!

90. Chương 91

Sau khi tiệc sinh nhật Cơ Tố Thanh kết thúc, Mẫn Nhu nhân lúc rảnh rỗi đi cắt tóc ngắn lên, phiêu dật mà không phải dễ thương, nhìn cô như tiểu thư khuê các cùng khí chất dịu dàng điềm tĩnh.

Từ sau khi mang thai, cô rất khó khăn khi gội mái tóc dài, nên đã thuận lợi cô liền cắt mái tóc đã dưỡng suốt mấy năm qua. Tựa như khi cô rời giường, nhìn cảnh trời thoáng đãng bên ngoài cửa sổ cô cảm thấy rất khoan khoái, mái tóc ngắn này để cho tâm trạng cô cũng phần nào tốt hơn.

Trừ việc đi tới bệnh viện khám thai lần đầu, phần lớn thời gian cô tới chỗ Cơ Tố Thanh học vẽ, cũng vì chuyện này mà bà Lục trêu ghẹo nói phòng tranh sắp có người kế nghiệp.

Đối với giới hội họa, Mẫn Nhu cũng không quan tâm nhiều, chỉ muốn kiếm một công việc để làm chỗ dựa tinh thần, cô không muốn cả ngày mơ màng ngồi chờ đứa con ra đời.

Chân Ni cũng dọn vào đại viện. Dù là bị ép buộc hay muốn sống chung với Thẩm Tấn Hàm, thỉnh thoảng Chân Ni cũng chạy sang Lục gia, oán trách Thẩm Tấn Hàm âm hiểm xảo trá, tiểu nhân đắc chí. Nhưng Mẫn Nhu vẫn có thể thấy vẻ xinh đẹp rực sáng từ mắt Chân Ni, nhìn rõ giữa Chân Ni và Thẩm Tấn Hàm rất nồng thắm, không còn Thẩm Tấn Hàm đơn phương nữa.

Chân Ni cũng mang thai, so với Mẫn Nhu không hề thua kém, điều đó khiến Thẩm Tấn Hàm càng thêm cẩn trọng. Mỗi lần nhìn thấy Chân Ni và Mẫn Nhu nói chuyện, dáng vẻ gương nanh múa vuốt thì anh liền tục kêu: “Bà cô của tôi ơi, em có thể biết kiềm chế một tí được không”

Điều này lại gây cười cho cả Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, so với cuộc hôn nhân bình lặng giữa họ thì Chân Ni và Thẩm Tấn Hàm lại như “không phải oan gia không gặp nhau”

“Nhu! Nhu!! Cậu mau xuống đây, mình có tin tốt này”

Mẫn Nhu đang xuống lầu ăn sáng thì thấy Chân Ni hối hả chạy vào biệt thự, trên tay còn cầm một tờ báo, gương mặt thay vì nói là nở nụ cười mừng rỡ thì rõ ràng là vui sướng vì người khác gặp nạn.

“Nhu, chúc mừng cậu, xem ra lần này Mẫn thị đã thật sự rút vào túi cậu rồi”

Mẫn Nhu vừa xuống tới cầu thang, Chân Ni liền hưng phấn ôm lấy cô, kéo cô tới phòng khách, không ngừng nghỉ đem mọi tin tức kể cho Mẫn Nhu nghe, lâu lâu còn liếc mắt đưa tình.

“Nhìn này, đây là báo sáng nay. Hai mẹ con ác độc xem như bị quả báo rồi, già thì bị ở tù, nhỏ thì thành chuột chạy trên đường, bị mọi người xua đuổi”

Chân Ni phấn khởi kéo Mẫn Nhu ngồi lên ghế sofa, mở tờ báo để lên bàn trà. Đó là tờ nhật san lớn nhất của thành phố, chất lượng cũng là số một, luôn dẫn đầu so với các báo khác.

Mẫn Nhu nghe Chân Ni nói loạn hết cả lên cũng thấy khó hiểu, cô theo hướng tay chỉ của Chân Ni nhìn tờ báo, nhìn tựa đề to nằm chính giữa mặt báo cô cũng không nhận được kinh hãi, vội cầm tờ báo lên đọc chăm chú.

“Chủ tịch phu nhân Mẫn thị xuất thân là vũ nữ, là kẻ thứ ba hại chết người vợ trước”

Suốt cả trang báo đều là nhìn tin tức liên quan đến Mẫn thị. Vì để nâng cao độ tin tưởng, nội dung còn xen vào mấy hình ảnh đen trắng. Trong bức ảnh mờ ảo, một người phụ nữ mặc váy màu lam xinh đẹp, Mẫn Nhu cũng nhận ra đó là Hồng Lam, đoán chừng là lúc bà ta còn làm ở quán bar chụp được, không ngờ đã nhiều năm trôi qua như vậy mọi chuyện vẫn bị phơi bày ra ánh sáng.

“Tối qua còn sóng im bể lặng, sáng nay chuyện này đã xôn xao khắp nơi, dù là báo chí hay tivi, internet đều đăng tin tức sốt dẻo này”

Bàn tay Mẫn Nhu không khỏi siết chặt tờ báo, ánh mắt lướt qua từng dòng chữ sắc bén nhắm thẳng vào Hồng Lam, không những vậy còn đem mọi hiềm nghi đổ lên Hồng Lam, thậm chí giữa bài báo còn có dòng chữ Mẫn Tiếp cũng là sóng trường giang đè sóng trước, là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc người ta.

Nếu như cô nhớ không lầm, trước vài ngày, tòa án đã nhận bản cáo trạng của Mẫn thị, chuyện Hồng Lam tham ô công quỹ và hối lộ sẽ sớm đưa ra quyết định, bây giờ lại xuất hiện tin tức Hồng Lam, dù Hồng Lam

không bị phạt nặng cũng thân bại danh liệt. Địa vị phu nhân của chủ tịch Mẫn thị xem ra cũng không ngồi được.

Từ đó có thể thấy người viết bài báo này chắc cũng đã tốn không ít công sức, ngay cả chuyện hai mươi mấy năm trước cũng đào ra được, chỉ sợ tốn không ít người lực vật lực. Người có oán hận sâu cay với Hồng Lam, trừ cô chỉ có Diệp Vân Thao, chẳng lẽ là cậu cô thật sao?

Mẫn Nhu trầm tư nhíu mày, Chân Ni sớm đã không đợi được mở tivi, tìm kiếm đài tin tức, lúc tìm thấy thì lo lắng gọi Mẫn Nhu:

“Nhu mau coi, là hiện trường đưa tin, con tiện nhân này lần này xem như xong, cô ta cứ giả bộ đi, bây giờ nhìn thấy cô ta trên màn ảnh thật là vui sướng”

Bên tai Mẫn Nhu trừ tiếng Chân Ni hăng hái mắng mỏ, còn có cả tiếng động lớn từ tivi truyền tới. Cô cũng chỉ xem sơ qua tờ báo rồi nhìn lên màn hình, dưới ánh đèn Mẫn Tiệp bị phóng viên vây lấy, gương mặt xinh xắn dường như bị chọc giận lên tới nào.

“Mẫn tiểu thư, nghe nói khi cô ở Milan đã từng có quan hệ với người đã có vợ, hơn nữa còn mang thai, xin hỏi có chuyện như vậy thật không?”

“Mẫn tiểu thư, sau khi cô quay về nước liền đính hôn với thiếu tổng Kỷ thị, xin hỏi hai người có phải là lên xe trước mua vé sau không, chẳng lẽ vì mang thai nên cô đành vội vã tìm một người cha cho con mình sao?”

“Nghe nói mẹ cô năm đó dùng thủ đoạn ngồi lên vị trí chủ tịch phu nhân Mẫn thị, vậy cô bây giờ có phải cũng bị ảnh hưởng rất nặng nên mới thích đi làm kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác?”

Trước mặt đám ký giả, gương mặt Mẫn Tiệp như phủ một lớp băng, vội vã muốn thoát khỏi vòng vây bỏ chạy, ánh đèn chớp lóe liên tục còn có cả tiếng hét thất thanh từ Mẫn Tiệp.

“Không cho phép chụp, mau tránh ra”

“Cút đi, cút đi!”

Màn hình tivi hơn run lên, Mẫn Nhu nhíu mày nhìn đám phóng viên vây lấy Mẫn Tiệp. Đôi mắt bình thản vẫn không hề dậy sóng, mọi hành động điên rồ của Mẫn Tiệp đều bị quay lại, bộ quần áo tao nhã quý phái cũng trở nên xộc xệch do phát sinh tranh chấp.

Cô không đồng tình với Mẫn Tiệp, những gì Mẫn Tiệp gặp phải hôm nay đều là cái giá phải trả cho những hành động và phát ngôn của cô ta. Trước đây, Mẫn Tiệp dùng thủ đoạn hèn hạ hủy hoại thanh danh cô với giới truyền thông, bây giờ cô ta cũng nên ném thử mùi vị không còn đường để lui.

“Ha ha, lần này con tiện nhân hết có chỗ trốn, cũng không biết ai ở trên mạng tung tin tức của cô ta, chỉ cần lên mạng gõ hai chữ Mẫn Tiệp thì sẽ ra rất nhiều tin tức, thậm chí có cả tin sáng nay cô ta ăn gì”

Chân Ni đắc chí bắt chéo chân, thường thức bộ dạng chạy trốn chết của Mẫn Tiệp, nếu không quen thân còn tưởng giữa Mẫn Tiệp và cô ấy có thâm thù đại hận gì nên mới khiến cô ấy vui vẻ như vậy.

Hình ảnh chuyển sang khu vực bên trong Mẫn thị, đúng như lời Chân Ni nói, đám phóng viên không sợ chết dám ngụy trang lên vào nơi làm việc của chủ tịch dù nhân viên ngăn cản thế nào cũng không thể ngăn được đám chó săn giàu kinh nghiệm.

Từ trên tivi, Mẫn Nhu nhìn thấy Mẫn Chí Hải từ phòng họp đi ra, thư ký và trợ lý liền chạy lên ngăn đám phóng viên lại. Sắc mặt Mẫn Chí Hải cũng không phải rất tốt, tất cả rời đi, nhưng cũng không cách nào tránh kịp đám ký giả đang hỏi tới tấp.

“Mẫn chủ tịch, nghe nói người vợ trước của ngài lạ bị người vợ hiện tại bức chết, đối với tin tức này ngài cảm thấy thế nào?”

“Mẫn Nhu là con gái của người vợ trước, còn Mẫn Tiệp là đứa con do người vợ hai sinh, nói như vậy Mẫn Tiệp là đứa con rơi bên ngoài của ngài đúng không?”

Gương mặt Mẫn Chí Hải đầy vẻ mệt mỏi và khó chịu. Đám phóng viên càng ép hỏi càng khiến vẻ mặt ông thâm âm trầm, trên hình ảnh là một toán nhân viên bảo vệ ào ra đuổi đám chó săn không chịu rời đi. Mẫn Chí Hải thì nghiêm mặt dưới sự che chở của thư kí liền quay về văn phòng.

Vì thể diện của Mẫn gia, mấy năm qua Mẫn Chí Hải cực lực che giấu. Hôm nay một cơn hồng thủy trong chớp mắt ập tới, hoàn toàn không hề báo trước, nó là một đòn trí mệnh không chỉ cho ông mà còn cả Mẫn thị.

Mẫn Chí Hải vì bảo toàn danh dự Mẫn thị, có thể phụ tình cảm mẹ cô, yêu thì sao cũng vì quyền lợi trước mắt mà cúi đầu, đồng ý thỏa hiệp.

Dù sau này biết Hồng Lam lừa dối mình thì hối tiếc đã không còn kịp, ông cũng không thể đá được Hồng Lam như quả bom hẹn giờ, đành đứng giữa chịu sự giằng co giữa một bên là tình yêu một bên là lợi ích gia tộc.

Mẫn Nhu chợt nghĩ tới Diệp Vân Thao, ngày đó ở trước mộ mẹ, cậu cô đã cảnh cáo rất rõ là ông sẽ không bỏ qua cho Hồng Lam, lúc ấy ông không ngay lập tức đưa chuyện này ra ánh sáng, chẳng qua vì thời điểm chưa tới, bây giờ thiên thời địa lợi nhân hòa, làm sao ông bỏ qua cơ hội tốt như thế.

Năm đó, Mẫn Chí Hải vì danh vọng lợi ích của Mẫn thị mà hủy diệt mẹ cô. Bây giờ, Diệp Vân Thao vì mẹ cô mà hủy diệt những thứ mà cả đời Mẫn Chí Hải muốn bảo vệ.

“Theo một nguồn tin cho biết, Mẫn gia trước sự ảnh hưởng của những tin đồn cổ phiếu đã rút khỏi vị trí đầu, giá cổ phiếu của các đối thủ cạnh tranh không ngừng rút xuống..”

Ở đại sảnh, người dẫn chương trình tường thuật lại như thật, phối hợp với biểu hiện khoa trương đã cho thấy một điều – Mẫn thị đang trong tình cảnh khó khăn, các mua cổ phiếu càng thêm run sợ, muốn bán gấp cổ phiếu trong tay, điều này khiến cho giá cổ phiếu Mẫn thị càng rút giá.

“Nhu, nếu Mẫn thị thật sự rút xuống, thì những cổ phần trong tay cậu không phải đều mất hết sao?”

Mẫn Nhu cười liếc nhìn Chân Ni, cô cầm remote tắt tivi, đứng dậy đi vào phòng ăn sáng đã chuẩn bị sẵn, trong lúc đi nói lớn.

“Số cổ phần trong tay mình là cổ phần gốc, không được lưu thông trên thị trường chứng khoán, nên dù có rút giá thì tổn thất đối với mình cũng rất nhỏ”

Ngồi xuống bên bàn ăn, Mẫn Nhu cầm nĩa mỉm cười nhìn Chân Ni mặt mặt tiếc rẻ ngồi xuống, nói thêm:

“Hơn nữa mình tin vào năng lực của cha, ông ấy sẽ không trở mặt nhìn Mẫn thị sụp đổ đâu”

Cho nên, lúc này cô cứ thông thả ăn bữa sáng, hưởng thụ cuộc sống không cần vì hoàn cảnh khó khăn của khách sạn mà loay hoay đến bể dầu sút trán.

“Mình tính đi tới phòng tranh, cậu có muốn đi không?”

Kể từ khi Chân Ni mang thai, cô liền vạch rõ giới tuyến với công việc, Thẩm Tấn Hàm khuyên can mãi mới chịu ở nhà dưỡng thai, nghỉ ngơi vài ngày liền đứng ngồi không yên. Thẩm Tấn Hàm liền để Chân Ni vào bệnh viện làm y tá phụ anh, nhưng nghề này Chân Ni không hứng thú, chỉ chịu được ba ngày câu cá hai ngày quảng lưới.

Mẫn Nhu cũng suy nghĩ trong bệnh viện có chức vị như vậy sao, ngay cả Chân Ni cũng cùng suy nghĩ, thậm chí tiền lương của Chân Ni cũng không cần nộp thuế, trực tiếp lấy từ túi Thẩm Tấn Hàm không phải sao?

“Cậu đi học vẽ, mình đi làm gì, không đi”

Chân Ni nhàm chán thở dài, đánh giá những vật trang trí trong nhà, không nhanh không chậm tùy ý nói:

“Cậu muốn thoái ỉn làm họa sĩ sao? Trước kia chưa từng nhìn thấy cậu vẽ, nếu như thật sự muốn kiếm việc để làm không bằng vào Mẫn thị đoạt chức chủ tịch, làm heo hai mẹ con để tức chết, tiện thể đổ chức giám đốc kinh doanh ỉn làm”

Tiếng dao nĩa chạm vào chiếc đĩa hoa mẫu đơn phát ra âm thanh leng keng, Mẫn Nhu ngược nhìn dáng vẻ nịnh nọt của Chân Ni, bất đắc dĩ cười than:

“Đi qua tất cả mọi chuyện mình thấy rất mệt mỏi, lúc này chỉ muốn sống vì bản thân. Việc mặc âu phục mang giày cao gót, trở thành thành phần tri thức có lẽ là ước mơ ban đầu của mình, nhưng ước mơ năm đó đã bị năm tháng hòa tan, mình chỉ muốn tự do tự tại làm theo ý mình, vẽ tranh là lựa chọn tốt nhất”

“Xem ra mình không thể mơ làm tổng giám đốc rồi”

Chân Ni ỉu xiu dựa vào lưng ghế, về mặt ai oán nhìn Mẫn Nhu. Mẫn Nhu sức nhớ gì đó không khỏi hỏi:

“Mấy ngày nữa hai người kết hôn rồi, mọi việc đã chuẩn bị xong chưa?”

Đang vui vẻ vì lộ đường vô của người khác trong chớp mắt lại như khinh khí cầu bị xì hơi, hai mắt sụp xuống, ủy khuất nhìn Mẫn Nhu, không quên cổ nặn ra hai hàng lệ.

“Nhu, mình có thể đào hôn không?”

Mẫn Nhu nhướng mày, ánh mắt lướt nhìn Chân Ni, nhẹ nhàng cong môi, bỏ miếng bánh ngọt vào miệng, thản nhiên đáp:

“Có thể, chỉ cần người đàn ông của cậu đồng ý”

Chân Ni như ý thức được điều gì đó, nuốt nước miếng xuống, mở to mắt nhìn Mẫn Nhu giảo hoạt đang chớp chớp mắt, cô tính đẩy lui ghế kiếm đường bỏ chạy thì cổ vấy liền bị ai đó tóm lấy.

“Ni Ni, xem ra anh quá coi thường xem rồi, nếu không mới để em suy nghĩ bậy bạ mắc bệnh sợ hãi trước khi kết hôn”

“Anh không phải đi làm sao?”

Chân Ni cười mỉm quay lại, nhìn nhướng mày, khoe miệng siêu vẹo nhìn nam nhân xấu xa yêu nghiệt, ánh mắt chú ý tới Thẩm Tẩn Hàm đang nhìn tờ báo trong tay cô. Vội vã cuộn nó lại giấu ra sau:

“Em sợ Nhu một mình buồn, nên chạy qua đây nói chuyện xưa quê nhà một chút mà”

“A? Xem ra Ni Ni em đang chuẩn bị trở thành nữ chủ nhân kế tiếp của Thẩm gia a”

Mẫn Nhu chớp chớp chớp mắt, cúi đầu ăn sáng, nghe hai người đấu khẩu âm thầm cười. Thẩm Tẩn Hàm có thể thu phục được Chân Ni, thậm chí còn phản pháo được lời Chân Ni, xem ra không hổ danh là bạn Lục Thiếu.

91. Chương 92

Dù bên ngoài ồn ào huyên náo, nhưng thế giới Mẫn Nhu vẫn rất bình yên, không vì Hồng Lam và Mẫn Tiệp gặp khó khăn mà phát sinh rắc rối.

Người ở Lục gia cũng không ở trước mặt cô nhắc tới tình trạng của Mẫn thị, cũng không hỏi chuyện liên quan tới Mẫn gia. Cuộc sống vẫn bình thản trôi qua khiến cho Mẫn Nhu quên mất bản thân mình là một phần của Mẫn gia, đại cổ đông Mẫn thị.

Phía ngoài cửa đại viện cũng không có đám phóng viên trực chờ, có lẽ do sợ vệ binh gác cổng. Trước đây, một phóng viên chuyên nghiệp đã len vào bên trong thăm dò tình hình tận mắt nhìn thấy vệ sinh mặc dùng thủ đoạn áp chế tên trộm, đánh đến mức mặc sưng vì cha mẹ đều không nhận ra, kể từ đó không ai dám trèo tường đột nhập đồ trò ma quỷ.

Đương nhiên những chuyện này Mẫn Nhu cũng không biết. Trước sự ồn ào của Mẫn thị, cô quyết định đóng cửa không ra, chỉ lang thang ở trong đại viện. Cơ Tổ Thanh cứ cách một ngày lại mang dụng cụ vẽ tới, cùng cô luyện tập ở nhà.

Chạng vạng, Lục Thiếu Phàm sẽ tan tầm về nhà, sau đó cùng cô vẽ tranh, có khi bị cô dụ dỗ làm người mẫu để vẽ. Từ bị cô bắt buộc đến trở thành thói quen, sau khi ăn cơm xong hai người mở tivi lên xem, ngay tức khắc vẽ mặt liền trở nên âm trầm.

Ánh đèn máy ảnh nhấp nháy, Mẫn Tiệp ngồi một mình, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi môi khô nứt, hai mắt đỏ hoa, trong mắt đầy những lần đỏ khiến người khác nhìn vào tưởng rằng cô ta đang suy sụp, rất đáng thương.

Quần áo trên người cũng không phải đồ hàng hiệu, chỉ chiếc áo cùng váy màu trắng càng toát lên vẻ nhợt nhạt của cô ta, dáng người gầy yếu khiến đám phóng viên càng trở nên huyền ảo liên tục chụp ảnh. Mẫn Tiệp chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, ánh mắt đau đớn khổ sở tận cùng.

“Chị ta muốn làm gì vậy?”

Mẫn Nhu không vui nheo mắt, rúc người vào lòng Lục Thiếu Phàm, ngửa đầu lên, nhìn Mẫn Tiệp tỏ ra yếu đuối để tranh thủ sự thương cảm của mọi người. Trăm tư không thể nào giải, thật khó tưởng tượng Mẫn Tiệp không hề trốn tránh mà còn chủ động xuất hiện trước mặt giới truyền thông.

Chẳng lẽ muốn học theo chị Phù Dung và Phượng, thông qua scandal muốn tìm được một chỗ trong giới giải trí, không muốn làm tổng giám nữa mà muốn làm hồng nhân trên mạng sao?

Lục Thiếu Phàm nhú mày, nhìn chăm chú màn hình, để đầu Mẫn Nhu tựa lên vai mình, gương mặt tuấn tú vẫn bình thản, nhưng mắt lại trở nên lạnh lẽo.

“Kẻ xấu thường lắm trò, anh muốn xem cô ta còn muốn diễn gì nữa”

Lục Thiếu Phàm chế giễu nói, ánh mắt kiên định lạnh lùng như lưỡi dao phóng về phía màn hình đang hiện lên gương mặt Mẫn Tiệp. Dù anh vẫn như trước chú tâm coi, vẻ mặt nho nhã nhưng hàn khí từ trong xương toát ra khiến người khác phải lùi lại.

“Mẫn tiểu thư, tất cả mọi người đều biết cô là con gái riêng của chủ tịch Mẫn thị, mẹ cô dựa vào thủ đoạn bất chính mà có được vị trí hiện tại. Đối với những lời nói đó, cô có cảm thấy tổn thương không?”

Hình ảnh chuyển từ phóng viên đang cầm mic dõng dạc sang mặt Mẫn Tiệp, cô ta chỉ hơi mấp máy môi, vẻ mặt yếu ớt mỉm cười.

“Đầu tiên, tôi và mẹ xin gửi lời xin lỗi đến người vợ trước của cha. Mẹ tôi chưa từng muốn phá hoại hôn nhân của người khác, nhưng mọi chuyện không được như ý, khi mẹ và cha tôi chia tay, không ngờ mẹ tôi đã mang thai. Suốt ba năm, mẹ tôi một mình chịu đựng, vừa ôm tôi vừa đi rửa chén cho người ta, do mang thai nên bị chủ nhà trọ đuổi đi, không còn chỗ để nương thân, mẹ vẫn im lặng quyết định sinh tôi ra, nuôi dưỡng tôi”

Từng hàng nước mắt bị thương rơi xuống gò má Mẫn Tiệp, vẻ đau đớn, áy náy xót xa đều hiện lên trước ống kính, tình cảm chân thành ánh mắt tha thiết được phóng to trên màn hình, ai cũng có thể nhìn thấy những giọt nước mắt đang đọng lại rồi vỡ òa.

“Sau khi ông nội tìm được mẹ và tôi, mẹ đã từ chối yêu cầu của ông nội nhưng cuối cùng vẫn tạo ra bi kịch. Còn em gái tôi, việc mẹ của Mẫn Nhu qua đời, tôi và mẹ đều rất khó xử và áy náy, bây giờ tôi thành thật gửi lời xin lỗi đến Mẫn Nhu.”

Mẫn Tiệp nói xong liền đứng dậy hướng về trước ống kính cúi người thật thấp, ngồi trước màn hình tivi, Mẫn Nhu có thể thấy đôi vai Mẫn Tiệp run lên, cánh tay ôm lấy thắt lưng Lục Thiếu Phàm cũng vì vậy mà siết chặt, móng tay nhọn bấm vào lòng bàn tay.

“Mấy năm qua, mẹ tôi vẫn luôn cố gắng bù đắp cho Mẫn Nhu, cũng bảo tôi sau này có gì cũng phải nhường em gái mình, vì vậy, cho dù...”

Nói xong những lời cuối, Mẫn Tiệp khản giọng nghẹn ngào che miệng khóc thút thít. Nước mắt của phụ nữ đúng là vũ khí lợi hại nhất, Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm cũng không có bất cứ biểu hiện gì, vẫn lạnh lùng ngồi xem tivi. Nhưng điều đó không có nghĩa họ không hiểu rõ thật hư, cảm động vì một người như Mẫn Tiệp là không đáng.

“Chỉ cần Tiểu Nhu thích, người làm chị này cũng đều có thể cho em ấy, chỉ cần em ấy mỗi ngày được vui vẻ, có thể quý trọng những người yêu mến mình.”

Đột nhiên Mẫn Tiệp nói sang phương diện tình bạn, Mẫn Nhu nhú mào, nhìn vẻ mặt cười tươi đơn thuần của Mẫn Tiệp, trong lòng cười lạnh, chiêu lấy lùi để tiến của cô ta quả thật sử dụng vô cùng thuần phục.

Bàn tay lạnh như băng bị bao bởi một bàn tay to ấm áp, ngón tay thon dài đẩy nhẹ mười ngón tay bầu chặt đến tái nhợt, xuyên qua khe hở, đan vào nhau.

Lục Thiệu Phàm vẫn lạnh lùng xem tivi, nhưng lòng bàn tay ấm áp ấy vẫn quan tâm cô, muốn truyền cho Mẫn Nhu sức mạnh, sưởi ấm nội tâm lạnh lẽo của cô.

“Có người cho chúng tôi biết, chồng của Mẫn Nhu, cũng chính là thị trưởng Lục Thiệu Phàm của thành phố ban đầu là đối tượng kết hôn của cô, liệu cô có thể cho chúng tôi biết chân tướng không?”

“Cô cũng từng cùng thiếu tổng của Kỷ thị đính hôn, nhưng có tin nói Mẫn Tiệp từng hẹn hò với thiếu tổng Kỷ thị suốt ba năm, cuối cùng lại chia tay, vậy cô có phải là người che giấu chuyện của hai người họ, trả thù Mẫn Nhu đã cướp Lục Thiệu Phàm, hay cô và Kỷ thiếu tổng vì đồng bệnh tương liên mà kết hợp?”

Đám phóng viên nháo nhào hỏi Mẫn Tiệp, không muốn bỏ qua chuyện yêu hận của chốn hào môn nhân cơ hội này viết cho thật hay, hơn nữa tin này còn dính tới một đại minh tinh, bài báo này sẽ có giá trị gấp mấy lần.

“Mọi người đừng hỏi nữa, cũng đừng nói xấu Tiểu Nhu, Tiểu Nhu và Lục Thiệu Phàm là thật tâm yêu nhau, hai người họ là sự kết hợp hoàn mỹ, trai tài gái sắc, thật...”

Mẫn Tiệp mở to mắt, cố gắng không trào ra nước mắt. Toàn bộ phóng viên đều đột nhiên yên tĩnh, chỉ có tiếng khóc nức nở từ tivi truyền tới, điều đó càng khiến người ta thêm đồng tình với Mẫn Tiệp, cũng sinh ra nghi ngờ với nhân phẩm Mẫn Nhu.

Tuy Mẫn Nhu và Lục Thiệu Phàm được cưới hỏi hoành tráng nhưng không có lãng mạn và hoàn mỹ như vẻ ngoài, chẳng lẽ sau lưng còn giấu những bí mật không ngờ?

Đám kí giả vẫn hùng hực khí thế đặt câu hỏi, Mẫn Tiệp không ngừng diễn, nước mắt chảy ào ào không ngừng, đám kí giả càng hỏi càng quá đáng, tất cả mũi nhọn đều hướng về Mẫn Nhu, toàn bộ phóng viên đều như muốn công khai tố cáo tội Mẫn Nhu.

Ra đây là mục đích của Mẫn Tiệp, tìm đường sống từ cõi chết, muốn mượn đám kí giả thay đổi càn khôn, thay đổi thế cục bất lợi của mình, thuận tiện dả kích Mẫn Nhu.

Màn hình đột nhiên tắt ngấm. Mẫn Nhu lấy lại tinh thần mới biết là Lục Thiệu Phàm nhấn nút tắt. Gương mặt anh tuấn cao quý không hề tức giận, nhưng đôi mắt đen lại sôi trào một dòng nước xoáy, môi trắng tắp.

“Quả thật chưa thấy quan tài chưa đổ lễ, xem ra chúng ta giấu huân cô ta quá nhẹ rồi..”

Lục Thiệu Phàm đột nhiên lạnh bầm nói càng tiết lộ sự lạnh lùng, bàn tay đang giữ tay Mẫn Nhu cũng siết chặt, cả cánh tay bọc lấy cô tạo thành vòng cấm, bên ngoài thì giận Mẫn Tiệp nhưng bên trong càng lo lắng Mẫn Nhu.

Những lời nói hồ ngôn loạn ngữ của Mẫn Tiệp lúc này là những lời phỉ báng chưa từng có. Nhưng nằm trong lòng Lục Thiệu Phàm, mọi bất an đều theo gió bay đi, chỉ còn niềm hạnh phúc.

Mẫn Nhu nhẹ thở hắt, chậm chậm ngồi dậy, nở nụ cười, nhìn gương mặt đàn ông lạnh băng, trong giọng nói cất lên đầy mùi làm nũng.

“Chị ta giống như con gián đánh mãi không chết, chắc phải dùng tới bảo tháp của Lý thiên Vương mới thu phục được chị ta”

Lục Thiệu Phàm không nói tiếp, chỉ nhướn mày, dáng vẻ như đang trịnh trọng suy nghĩ xem cái ý tưởng này của Mẫn Nhu có khả thi không. Nhưng Mẫn Nhu đã đứng dậy, cúi người thật thấp, dịu dàng nói nhỏ:

“Quân nhân, sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên về phòng nghỉ ngơi?”

Bóng người cao to che mất tầm nhìn của cô, Mẫn Nhu cảm thấy bên hông bị thất lại, toàn bộ người ngã vào lòng Lục Thiếu Phàm, hương bạc hà sáng khoái xâm chiếm thế giới cô. Cô nheo mắt thích thú, đầu tựa vào lòng Lục Thiếu Phàm.

“Mọi chuyện sẽ sớm kết thúc thôi, tin anh, Tiểu Nhu”

“Được, em tin anh”

Chỉ cần là Lục Thiếu Phàm nói, Mẫn Nhu sẽ không hoài nghi.

Ngón tay trái lướt trên chiếc nhẫn xoa xoa chú cá heo tinh xảo. Vẻ cười tràn đầy trên mặt Mẫn Nhu, cô kiễng chân, muốn hôn lên má anh, vừa ngẩng đầu, gương mặt anh tuần đã phóng đại trước mắt, cánh môi đỏ lên đôi môi đỏ, cảm giác ấm áp mềm mại lại như lửa đang phừng cháy, lan tràn vào tận trong máu huyết.

Lúc rời ra, Mẫn Nhu mở miệng hít lấy không khí, cơ thể tròn trịa bị Lục Thiếu Phàm ôm lấy đi hướng lên lầu, lúc đưa mắt ngó cô trong đôi mắt anh như có lửa.

Ánh trăng thuần khiết chiếu qua cửa sổ, nhưng lại bị rèm che giữ lại bên ngoài, trong bóng tối chỉ có tiếng phụ nữ hôn dỗi cùng lời giáo huấn đầy chính nghĩa của người đàn ông.

“Đừng loạn nữa, em mệt lắm, ngủ thôi”

“Lục Thiếu Phàm, anh đừng tới nữa... em muốn ngủ riêng giường với anh”

“Ngoan, bà xã, ăn xong vận động có lợi cho tiêu hóa”

92. Chương 93

Bầu không khí náo nhiệt của tết âm lịch vào tháng hai cũng từ từ tắt dần rồi biến mất, những ngày cuối của tháng hai tới cũng là hôn lễ được cử hành.

Sau khi Mẫn Tiệp tự ý công khai lời xin lỗi trước giới báo chí thì những tin đồn khác nhau cũng xuất hiện.

Chuyện Mẫn Tiệp đi du học ở Milan và những việc xảy ra khi đó đều được mang ra ánh sáng, còn cuộc hôn nhân giữa Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm vì sự can thiệp của Mẫn Tiệp trở thành đề tài nóng của xã hội. Mẫn Nhu lại không ra mặt giải thích, từ một mối kim ngọc lương duyên biến thành nghiệt duyên bị xã hội lên án.

Với chỉ số thông minh của Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu cũng không hề khinh thường, trước những lời gièm pha tai tiếng, lại có thể duy trì được bình tĩnh, bày ra chủ ý công khai xin lỗi trước báo chí.

Mẫn Nhu mỗi ngày đều xem báo, Mẫn Tiệp bây giờ ngày ngày đều xuất hiện, lại còn là ảnh màu, nhưng chỉ có một mình không hề có ai đi bên cạnh. Vừa ra khỏi cửa liền bước lên xe buýt hoặc tàu điện ngầm khác hẳn về tiểu thư trước đây.

Mẫn Tiệp chịu không ít khổ cực, Mẫn Nhu cũng hiểu rõ. Nhưng với thói quen của Mẫn Tiệp lại có thể tiết kiệm, suốt ngày ru rú trong nhà nếu cô ta không phải bị hồng ọc rồi chắc chắn có người làm quân sự, giúp cô ta bày mưu tính kế.

Nhìn dáng người cô độc trong tờ báo, Mẫn Nhu chợt nhướn mày, nhìn sang bên mép hình, nụ cười trên môi cong lên, Mẫn Tiệp chẳng qua là con cờ mà Will cần dùng nhưng không ngờ lại thuận buồm xuôi gió!

Người đàn ông này, trốn trong bóng tối thao túng Mẫn Tiệp như con rối, chắc chắn muốn chiếm Mẫn thị. Bây giờ anh ta làm thế, ngoại trừ khiến mối quan hệ của Mẫn Tiệp và Mẫn Nhu càng thêm căng thẳng thì còn được lợi gì.

Hay, anh ta muốn cô đứng ra, giống như Mẫn Tiệp, khiến ọi chuyện xáo trộn lên đạt tới hiệu quả tốt nhất, ngồi ngư ông đắc lợi.

Đáng tiếc, anh ta tính sai rồi. Cô còn chưa đến mức kích động dẫn giới truyền thông tới xem cô và Mẫn Tiệp cãi nhau, cuối cùng rơi vào lưới để mọi người ai cũng chỉ trích cô.

Giá cổ phiếu của Mẫn thị bị rút nghiêm trọng, dưới áp lực của người chơi cổ phiếu, đại hội cổ đông được mở, cũng tại hội nghị này, Mẫn Nhu mới biết mười lăm phần trăm cổ phần khác của Mẫn thị đã được chuyển tới tên cô.

Nhìn luật sư đưa giấy tờ chuyển nhượng cổ phần công ty đến trước mặt, Mẫn Nhu như mê muội cả đi, trong lòng bình thản không hờn giận như đã biết trước ai là người tặng. Cô lạnh lùng đẩy giấy tờ chuyển nhượng sang cho luật sư.

“Thứ này không phải của tôi, tôi sẽ không lấy nó”

Vị luật sư nhìn giấy tờ bị trả lại đến cứng đờ nhìn thái độ đầy ương ngạnh của Mẫn Nhu. Ông xấu hổ không biết làm sao, cũng không thể nói là ai đưa. Mẫn Nhu cũng không cho ông cơ hội thuyết phục, cuộc họp vừa kết thúc, cô phớt lờ vị luật sư đó, sau đó cùng Liên luật sư ra khỏi phòng họp.

Nhìn theo bóng lưng kiên quyết của Mẫn Nhu, vị luật sư cầm lấy di động gọi: “Xin lỗi, tôi không thể thuyết phục Mẫn tiểu thư nhận cổ phần công ty...”

Nếu yêu, nhưng yêu không đúng lúc, thì những giọt lệ quý giá cũng chỉ phó hoài, có thể lựa chọn gì nữa.

Khi cô theo đuổi anh ta thì trong lòng anh ta có người khác, dù cô có cố gắng thế nào cũng không vào được; khi anh ta hối hận thì trong lòng cô đã có người khác, dù anh ta có bù đắp thế nào cũng không vào được trái tim cô.

Tình cảm xưa kia của cô và Kỷ Mạch Hằng đã kết thúc, bây giờ anh ta làm thế chỉ mong giảm bớt nỗi đau khổ mất mát, cũng chỉ mang tới phiền toái cho cuộc sống của cô, cho nên, cô không thể đón nhận ý tốt của anh ta. Nếu đón nhận nó, cô và anh ta sẽ lại dây dưa lẫn nữa.

Chẳng qua, lần dây dưa này đổi thành anh ta đi theo cô, không phải cô đuổi theo anh ta nữa..

Mẫn Nhu vừa ra khỏi phòng họp liền nhận được điện thoại của Lục Thiếu Phàm. Vì đã đến gần bữa trưa, hơn nữa công ty Mẫn thị và tòa thị chính cách nhau không xa nên hai người quyết định đi dùng cơm.

Mẫn Nhu không đi cùng Liên luật sư xuống bãi đỗ xe. Cô ngồi bên trong phòng tiếp khách, hưởng thụ sự nhiệt tình của nhân viên mang nước nóng tới, chờ Lục Thiếu Phàm tới thì sẽ gọi điện cho cô.

Hôm nay, Mẫn thị mang đến cho Mẫn Nhu cảm giác yên tĩnh, về chuyện loại cảm giác này từ đầu mà tới, Mẫn Nhu đưa mắt nhìn cửa sổ trong suốt, nhìn những nhân viên đang cầm văn kiện đi qua lại, sau đó khép chặt cửa phòng làm việc, qua đó thể hiện tiết tấu làm việc rất có quy luật.

Từ khi cô bước vào Mẫn thị đến khi đại hội cổ đông kết thúc thì không ai tới làm phiền cô, cô chợt nhớ tới Mẫn Tiệp luôn ghen ghét cô, Mẫn Nhu nhún mày, chẳng lẽ định lược của Mẫn Tiệp đã được Will huấn luyện tốt thế sao?

Sự thật khác với phỏng đoán của Mẫn Nhu một trời một vực, không phải Mẫn Tiệp hoàn toàn tỉnh ngộ, cũng không phải không muốn tới tìm cô tính sổ, mà cô ta không có cơ hội, ít nhất ở Mẫn thị cô ta không còn có cơ hội huyền nào.

“Anh tới rồi sao? Không cần lên đón em đâu, em tự mình xuống được rồi”

Nhận được điện thoại Lục Thiếu Phàm, tâm tình Mẫn Nhu cũng vui vẻ lên, hào hứng đi ra khỏi phòng tiếp tân. Vì là giờ nghỉ trưa, nhóm nhân viên cũng không tập trung làm việc mà tụ lại nói chuyện. Lúc Mẫn Nhu đi qua, cô vô tình nghe được ít tin tức.

“Tân tổng giám vừa rồi có tới đây, động tác cũng mau lẹ thật, mọi người không thấy hôm qua lúc Mẫn tổng giám quay về thu dọn đồ đạc sắc mặt lúc đó như chuẩn bị nổi bão, mình chỉ là nắm mốc, vừa đi vào đã bị cô ta mắng ột trận”

“Ai, mấy người chức cao đó tranh giành với nhau tai họa luôn đổ ập lên đầu mấy con cá nhỏ chúng ta. Mẫn tổng giám bị cho nghỉ việc cũng đáng, ai bảo trước kia cô ta cứ khi dễ cấp dưới, thậm chí còn sa thải cả những nhân viên cô ta ghét mà không cần biết lý do, lòng dạ đàn bà quả nhiên ác độc...”

“Phó tổng Hồng và Mẫn tổng giám hại công ty chúng ta đến thế thảm, giá cổ phút rồi liên tục, mỗi lần tôi nhìn thấy nó đều run lên, sợ tới ngày mình bị thất nghiệp”

Đám nhân viên nữ mãi lo tán gẫu tay cầm cốc nước, buồn chuyện công ty không thấy Mẫn Nhu đang đứng cách đó không xa.

Mẫn Nhu nghe tin Mẫn Tiếp bị sa thải thì thoáng kinh ngạc, nhưng cô cũng hiểu được ý nghĩa của việc đó, hi sinh xe bảo vệ tướng, đây là biện pháp ứng phó với tình hình trước mắt của Mẫn Chí Hải.

Bãi đậu xe tối âm u, khi cửa thang máy mở ra, cách đó không xa cô thấy bóng người đang đứng tựa vào thành xe. Trong khoảnh khắc, Mẫn Nhu cảm thấy bãi đậu xe như được chiếu sáng, bước chân càng nhanh hơn.

Anh hôn nhẹ lên môi cô, ý cười ẩn hiện trong mắt, Mẫn Nhu cũng vui vẻ nở nụ cười, kéo tay anh hỏi: “Lát nữa chúng ta đi ăn phú thạch đầu thuyền ngư, anh thấy sao?”

Lục Thiệu Phàm chỉ cười mỉm, trong mắt đầy sự che chở dành cho cô. Anh ôm lấy Mẫn Nhu, đưa cô sang bên ghế phụ, tỉ mỉ thắt dây an toàn cho cô, trước khi đóng cửa còn giữ lấy cảm cô nói: “Dù em muốn ăn bàn đào vương mẫu, anh cũng phải đi mượn cái thang hái nó xuống”

“Lục Thiệu Phàm, bắt đầu từ khi nào miệng lưỡi anh lại trơn tru như thế?”- Cô tỏ vẻ tức giận, nhưng gương mặt lại dịu dàng, người kia chỉ cười yêu thương, Mẫn Nhu đưa tay muốn đẩy người kia ra khép cửa lại.

“Có sao? Sao anh lại không biết dịu dàng nhỉ, không phải trước đây cũng có sao?”- Lục Thiệu Phàm làm bộ cúi người xuống hôn, hai cánh tay thon dài vòng lấy Mẫn Nhu, Mẫn Nhu ngửa đầu xin tha, nụ hôn nóng rực rót trên vành tai cô.

“Mau ra đi, có người thấy bây giờ?”

Tiếng xe khởi động khiến cô không dám đáp trả lại Lục Thiệu Phàm, đành đỏ mặt. Lục Thiệu Phàm lại như không nghe thấy tiếng cô khuyên, kéo dài nụ hôn từ sau tai tới cổ, hơi thở nóng ẩm phả vào da thịt cô, bên trong xe là tiếng anh cười nhẹ: “Đạo này, hôn vợ mình cũng là phạm pháp sao?”

“Hôn vợ thì không phạm pháp nhưng ở nơi đông người mà làm chuyện thân thiết sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến bộ mặt thành phố thưa Lục trưởng.”

Lục Thiệu Phàm thuận theo lực đẩy của Mẫn Nhu, lui ra khỏi xe, anh mím môi, cười như không cười nhìn vẻ nghiêm trang của Mẫn Nhu, chỉ nhìn thôi mà cũng khiến Mẫn Nhu bối rối.

Không hiểu sao Lục Thiệu Phàm lại đột nhiên nhìn cô chăm chăm. Vừa tính mở miệng hỏi, anh lại cúi người, giọng nói vui vẻ hài hước: “Theo như tư tưởng giác ngộ của bà xã, vậy nửa đêm canh ba gọi quấy rầy giấc ngủ người khác, đã vậy còn ở giữa đường hét to, nói muốn gả cho anh, lại còn say mèm; liệu như vậy có được coi là ảnh hưởng bộ mặt thành phố?”

Mẫn Nhu hơi ngẩn người ra, mai mắt mở to. Kí ức bắt đầu chìm về đêm mơ hồ đó, đêm đó không biết mấy lần cô hét lớn, chú, tôi muốn gả cho chú, không ngờ những lời này lại ứng nghiệm, cô quả thật gả cho Lục Thiệu Phàm, người chú đã gọi cảnh sát nói cô ảnh hưởng bộ mặt thành phố.

Chuyện này Lục Thiệu Phàm đã sớm biết lại không nói ra. Lúc này, Mẫn Nhu biết chỉ càng ngượng ngùng xấu hổ không hề có chút vui vẻ, ra là mặt mày của cô ở trước mặt Lục Thiệu Phàm sớm đã bị ném đi.

“Không còn sớm nữa, đi ăn cơm thôi.”

Người đàn ông đặc ý nói, mọi nỗ lực cười đầy toan tính, cánh tay dài đưa lên khép cửa xe lại, bước chân nhẹ nhàng vòng qua đầu xe, anh có thể mơ hồ nghe giọng nữ oán trách hỏi: “Lục Thiệu ... Khi đó... tại sao... báo cảnh sát... mà không phải... về nhà”

Ngồi vào trong xe, nhìn vẻ mặt ai đó nghiêm túc như bị bức cung, Lục Thiệu Phàm chỉ cúi đầu, đôi mắt sáng chiếu vào một bên má cô, những ngón tay thon dài xoa nhẹ mái tóc.

“Bởi vì từ trước tới giờ anh không phải là người tốt”

Giọng nói bình thản không có bao nhiêu nghiêm túc, nhưng lại giống như ấn kí khắc sâu vào cô, không phải là người tốt thì sao, anh đối với cô rất tốt, bất kì ai cũng không thể tốt như thế.

Nhìn đôi mắt thâm tình của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu kéo khoe môi, bàn tay đang để trên đầu gối vòng qua Lục Thiếu Phàm.

Khi xe rời khỏi bãi đỗ xa, Mẫn Nhu lơ đãng nhìn vào góc tối, cô thoáng ngưng mắt nhìn chiếc xe màu đen bên đường, nơi chỗ lái còn có bóng người, biển số quen thuộc đập vào mắt nhưng không thể kéo cảm xúc của cô di động.

Bàn tay to phủ trên tay cô khẽ siết lại, Mẫn Nhu đưa mắt nhìn sang Lục Thiếu Phàm, chỉ thấy vẻ nghiêm túc tuấn tú của Lục Thiếu Phàm. Anh nhìn thẳng về trước, giọng nói ôn tồn từ từ cất lên trong xe: “Ăn cơm xong tiện thể đi mua quà đám cưới cho tấn Hàm”

Quăng chuyện Kỷ Mạch Hằng ra sau, Mẫn Nhu cầm lấy tay Lục Thiếu Phàm, cười đáp:

“Phải a. hai ngày nữa là tới hôn lễ, nếu không mua sợ rằng không kịp”

Chân Ni kết hôn làm cô dâu, Mẫn Nhu vốn được chọn làm phù dâu. Nhưng cô lại đang mang thai, cả bà Thẩm và mẹ Chân Ni đều sợ Mẫn Nhu vất vả, ngay cả bà Lục cũng trăm ngàn lần không đồng ý

Thành ra theo như lời Lục Thiếu Phàm kể lại, cho dù bà Lục có phải vác gương mặt già nua đi làm phù dâu cũng không để con dâu mình làm việc vất vả. Bà Lục trực tiếp đẩy Đậu Đậu cho Thẩm gia mượn làm hoa đồng thay cho chuyện Mẫn Nhu làm phù dâu.

Đến ngày kết hôn, sáng sớm trong đại viện đã ồn inh ỏi. Mẫn Nhu đang ngủ ngon cũng thức giấc, giật mình choàng dậy:

“Sớm như vậy mà em đã dậy rồi sao?”

Lục Thiếu Phàm bị động tác của Mẫn Nhu làm thức giấc, gương mặt mệt mỏi vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, đôi khẽ mở hí, cánh tay dài vươn ra ôm Mẫn Nhu vào lòng.

“Ngủ thêm một lát nữa đi”

Nằm trong lòng Lục Thiếu Phàm, lồng ngực của anh áp vào lưng Mẫn Nhu, cô lắng nghe nhịp tim của anh rồi từ từ thả lỏng, hơi quay đầu lại, khoe mắt nhìn thấy anh đang ngủ rất yên bình, xem ra tiếng súng vừa nãy không ảnh hưởng gì đến anh cả.

“Phanh!! Phanh”

Hai tiếng súng nổ kịch liệt vang lên, tựa như thủy tinh rơi xuống đất vang vào phòng ngủ. Cả người Mẫn Nhu cứng ngắc, không còn cảm thấy buồn ngủ, trong đầu thậm chí xem tiếng súng ồn ào từ đâu tới, cô tính nhắc chân lên nhào đầu ra.

“Đừng sợ”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm so với lúc nãy cũng không khác mấy, cánh tay vòng chặt lấy cô, tay còn lại nhẹ nhàng xoa xoa lưng, tấm chăn bị đẩy xuống dưới cũng được anh kéo lên cổ.

“Đây là quy tắc trong đại việc, mỗi khi có lễ kết hôn hay đám tang đều bắn vài phát súng, về sau em sẽ quen thôi”

Mẫn Nhu xoay người lại, lọt thõm vào trong đôi mắt tự mãn đầy ý cười của Lục Thiếu Phàm, đôi mắt đen như ngọc chiếu rọi trên gương mặt còn hoảng sợ của cô. Lục Thiếu Phàm cúi đầu hôn cô, ôm chặt lấy, khoe miệng miến cưỡng nói.

“Nếu không để anh đi xin với thủ trưởng, bảo ông ta khi chúng ta sinh đôi thì bắn mấy phát được không?”

“Thật là không đứng đắn mà, anh còn phải đi làm mà, mau đứng dậy đi”

Mẫn Nhu cũng không cùng Lục Thiếu Phàm nói bậy, cô thoát khỏi cái ôm của anh, xuống giường trước đi vào phòng tắm, người đàn ông vẫn nằm trên giường, đôi mắt mỉm cười trần đầy nhu tình.

Thẩm gia cử hành hôn lễ cũng không đơn gian như Lục gia, hơn nữa Lục Tranh Vành và ông Thẩm sống chết đối đầu, buổi lễ kết hôn này cũng xem như trận đấu ngầm.

Hoa hồng đỏ tươi tạo thành cầu vồng để ngay trước cửa khách sạn năm sau, bức tranh thư pháp ghi tên cô dâu và chú rể rất to cũng để đó. Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm vừa tan sở liền chạy tới thấy hàng loạt chiếc xe dày như răng lược.

Xem ra cũng không có khách nào tới sớm. Mẫn Nhu đi vào phòng chào hỏi Chân Ni và Thẩm Tấn Hàm, Đậu Đậu lâu không gặp Mẫn Nhu cũng chạy lại thân thiết, hôn lên mặt cô vài lần, ngay cả cha nó đứng kế bên đang giận thẳng bé cũng làm như không thấy.

“Nhu, cậu xem Đậu Đậu càng lúc càng xinh đẹp a”

“Dì Chân Ni nói Đậu Đậu là thiên sứ đáng yêu nhất, mẹ có thấy vậy không?”

Mẫn Nhu quan sát Đậu Đậu, hai mắt lấp lánh, nhìn thẳng bé tròn trịa mặc bộ đồ trắng, cô xoa cái đầu nắm của nó.

Chân Ni nịnh nọt vài câu, không quên giữ lấy Đậu Đậu từ tay Mẫn Nhu, dùng hai tay bẹo má nó rồi hôn một cái thật kiêu, đang tính tiếp tục phạm tội thì bị Thẩm Tấn Hàm ôm vào lòng.

“Em có thể thôi làm chuyện mất mặt như vậy không?”

Thẩm Tấn Hàm nở nụ cười ấm áp, hai tay dùng sức giữ lấy Chân Ni đang giãy giụa, đưa mắt nhìn Thẩm Tấn Hàm và Mẫn Nhu, sau đó nói với Chân Ni.

Nhìn hai người động chân động tay, Mẫn Nhu đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, Lục Thiếu Phàm chỉ bình thản cười, tay để lên vai cô đi ra ngoài.

“Đậu Đậu con muốn ở đây hay cùng ba mẹ đi ra ngoài?”

Trước câu hỏi của Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm quay đầu lại thì thấy Đậu Đậu đang lắc lư người cười một tiếng, sau đó Lục Thiếu Phàm nắm tay Mẫn Nhu rời khỏi, cửa vừa khép lại, Đậu Đậu đứng bên cạnh cửa liền khịt khịt mũi.

“đang, đang đang”

Bên trong phòng phát ra tiếng đánh nhau, còn có tiếng trẻ con la thất thanh, Mẫn Nhu hơi run rẩy, cả người bị Lục Thiếu Phàm đẩy vào thang máy.

“Trách nhiệm của Đậu Đậu hôm nay rất lớn, chúng ta không nên quấy rầy nó a”

Hôn lễ được tổ chức trong đại sảnh lớn, màu xanh vàng rực rỡ, đèn thủy tinh treo trên trần nhà, ánh đèn lấp lánh chiếu cả hội trường, sàn nhà phản chiếu ánh sáng rực rỡ, cả hôn lễ toát lên sự cao sang.

Trong yến hội, quan khách thấy nhau liền chào hỏi, đi hết một vòng trở lại chỗ ngồi thì Mẫn Nhu phát hiện có một vài người lên nhìn cô và Lục Thiếu Phàm, lúc nhìn Lục Thiếu Phàm thì đa phần là ánh mắt tán thưởng, lúc nhìn cô lại thành xót xa lắc đầu thở dài.

Cô nhìn những ánh mắt kia mà không hề có chút ngại ngùng né tránh, ngược lại còn mỉm cười. Những vị khách đáng kính đang bàn luận về cô cũng lúng túng không biết nên làm sao đáp lại, cuối cùng bối rối ngồi về chỗ mình.

Mẫn Nhu không cần nghe cũng biết, nội dung cuộc nói chuyện không phải nói cô ngang ngược kiêu ngạo vô lễ thế nào thì cũng là kẻ cướp vị hôn phu của chị mình, chia tay người yêu giàu có lựa chọn một người tốt hơn, Lục Thiếu Phàm lại là kẻ bị lừa đến đáng thương.

Những lời đồn đại khắp nơi, chuyện Mẫn Tiệp đem mọi việc lên nói trước truyền hình xem ra đã có ảnh hưởng. Người không biết nghe những lời đồn bậy, cũng liền nhận định đó là sự thật. Đối với điểm này, Mẫn Nhu cũng không muốn suy nghĩ tăng thêm phiền não cho bản thân.

Khi tiếng nhạc thành hôn vang lên, Thẩm Tấn Hàm và Chân Ni xuất hiện từ trong tiếng vỗ tay, từng bông giấy thả xuống rơi đầy, hai người mỉm cười hạnh phúc khác hẳn về hung dữ lúc này.

Hôn lễ theo trình tự diễn, người dẫn chương trình cất tiếng, dưới đài tiếng vỗ tay nổ ra, tân khách thì hoan hô nhiệt liệt. Khi hai người trao nhẫn, bốn mắt nhìn nhau, hạnh phúc đọng đầy.

“Em muốn đi hưởng tuần trăng mật ở đâu?”

Trong âm thanh ồn ào của tiếng vỗ tay, Lục Thiếu Phàm đột ngột hỏi, Mẫn Nhu dời lực chú ý sang mặt anh, xác nhận là anh đang hỏi cô mới bắt đầu suy nghĩ.

Hôn lễ của họ thiếu đi một tuần trăng mật lãng mạn, dù cô không quan tâm nhưng trong lòng cũng chờ đợi, nghe Lục Thiếu Phàm hỏi vậy trong lòng cũng thận trọng suy nghĩ.

“Ireland, em muốn về lại Ireland”

Lục Thiếu Phàm nhìn vẻ nghiêm túc của cô, môi nhếch lên:

“Được”

Tầm mắt mọi người đều tập trung lên cô dâu chú rể, không ai chú ý tới dưới khăn trải bàn màu vàng, ngón tay thon dài của anh lặng lẽ vuốt lòng bàn tay cô, xuyên qua khe hở, đan vào nó.

Khẽ nhấp nháp ít sữa tươi, cảm giác tinh khiết nhẹ nhàng quanh quẩn nơi đầu lưỡi, Mẫn Nhu cúi đầu, cảm nhận nhiệt độ từ tay Lục Thiếu Phàm, môi cong lên.

Chuyến đi Ireland lần trước, Lục Thiếu Phàm đã cho cô ước hẹn trăm năm, như vậy lần này, cô sẽ cho anh ước hẹn của mình.

Hôn lễ kết thúc rất muộn, Thẩm Tấn Hàm bị chúc rượu khá nhiều, ngay cả đi cũng lắc lư. Cho nên việc tiễn khách nặng nề cũng đặt lên người anh em chí cốt là Lục Thiếu Phàm.

“Anh giúp Tấn Hàm tiễn khách, em vào trong đợi anh đi”

Lục Thiếu Phàm hôn lên gò má cô. Mẫn Nhu cong môi cười, gạt đầu, rồi anh buông tay cô ra đi về phía Thẩm Tấn Hàm và Chân Ni.

Mẫn Nhu nhìn căn phòng dành cho khách ở cách không xa, mệt mỏi đi tới, cô cũng muốn nghỉ ngơi một lát nên liền cất bước đi, còn Lục Thiếu Phàm và Thẩm Tấn Hàm đã cùng nhau xuống lầu tiễn khách.

Chân Ni cũng tới phòng nghỉ một lát nhưng không bao lâu liền bị mẹ của Thẩm Tấn Hàm giục xuống lầu. Mẫn Nhu cũng không tỏ ra khó chịu, cô có thể thông cảm cho Chân Ni, dù sao Chân NI vẫn còn rất bận rộn, nếu cô cứ độc chiếm cô dâu xem ra cũng không có lý.

Bên trong phòng khách chỉ có cô và một người nữa, Mẫn Nhu tiện tay cầm lấy tờ báo, muốn mượn nó giết thời gian, gần đây từ báo chí có thể thấy tin tức của Mẫn gia, ví như tờ báo cô cầm trong tay, là báo giải trí lớn nhất bên cạnh chính là bài viết về Mẫn Tiệp.

“Con gái nhà giàu vì danh tiếng mà hối lộ chủ bút của tờ báo kinh tế tài chính nước ngoài.”

Phía dưới bài báo là hình Mẫn Tiệp, tấm ảnh chụp cô ta ăn mặc xinh đẹp cùng với người đàn ông trung niên nước ngoài kẻ vai sắt cánh, cử chỉ thân mật khiến người ta mơ mộng

Tuy tờ báo không nêu đích danh tên người, nhưng lại phá hủy cuộc sống của một người, Mẫn Tiệp rõ ràng là một trong hai người, bây giờ sợ rằng đi ra ngoài cô ta phải cải trang.

“Lục phu nhân, Lục tiên sinh đang ở bãi đỗ xe chờ cô, bảo tôi lên báo cô một tiếng”

Cửa phòng khách truyền đến giọng nói lễ phép khiêm tốn. Mẫn Nhu quay lại thì thấy một thanh niên mặc đồng phục của khách sạn, cúi người mỉm cười nhìn Mẫn Nhu, tay hướng ra ngoài cửa mở.

Mẫn Nhu để tờ báo xuống, cầm lấy túi móc điện thoại di động ra. Cô không hề nhận được cuộc gọi nhớ nào, lông mày nhíu lại, Lục Thiếu Phàm sao lại thay đổi chủ ý, không phải nói sẽ lên đây sao

“Chờ một lát, tôi gọi cho anh ấy đã”

“Được thưa cô”

Mẫn Nhu vừa tính gọi cho Lục Thiếu Phàm thì di động reo lên, một tin nhắn hiện trên màn hình ngăn cản ý định gọi điện của cô.

“Nhu Nhu, anh ở bãi đỗ xe, em xuống đi”

Tin nhắn kí tên đúng là Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu nhìn sơ qua dãy số cũng là Lục Thiếu Phàm. Đưa mắt nhìn người phục vụ vẫn đứng chờ ở cửa, Mẫn Nhu cười hồi lỗi, cầm túi xách đứng dậy rời khỏi phòng.

Lối đi trong khách sạn Mẫn Nhu cũng không rõ, chỉ đành đi theo hướng tay chỉ của người phục vụ. Nhưng giác quan thứ sáu của Mẫn Nhu rất nhạy, khi phát hiện mình quẹo bầy tám ngã càng lúc càng xa, không khỏi chậm lại, người phục vụ cũng phát hiện sự bất thường của Mẫn Nhu.

“Lục phu nhân, phía trước chính là thang máy, đi vài bước nữa là tới”

Mẫn Nhu nhìn nụ cười thân thiện của người phục vụ, muốn từ đó phát giác ra điểm khác lạ nhưng không có kết quả, trong lòng cảnh giác cũng dâng lên, gương mặt mỉm cười khó đoán.

“Tôi để quên đồ trong phòng, phải quay lại lấy”

Người phục vụ gật đầu, không ngăn cản cũng không đi theo Mẫn Nhu. Hắn đứng đó nhìn Mẫn Nhu mỉm cười, nụ cười đó lại khiến Mẫn Nhu sợ hãi, tay khê cầm lấy điện thoại trong túi gọi Lục Thiếu Phàm.

“Lục phu nhân, Lục tiên sinh đang đợi rất sốt ruột a, đồ phu nhân muốn tôi sẽ giúp cô mang tới”

Hai ba tiếng bước chân từ xa truyền tới, lúc nhanh lúc chậm giống như tiếng chùy nện vào tim Mẫn Nhu. Bàn tay siết chặt túi, lui về sau, gương mặt cũng không thả lỏng như lúc này.

“Không cần phiền vậy đâu, tôi tự mình đi là được”

Mẫn Nhu không đợi người phục vụ đáp lại liền lấy di động ra, xoay người bỏ chạy hướng về nơi đông người.

Trên vai xuất hiện một trọng lực, Mẫn Nhu căng thẳng, cảm giác hoảng sợ dâng lên, không còn quan tâm đến hình tượng, nhưng chưa kịp kêu cứu thì một bàn tay thô to đã che miệng cô lại, bàn tay khác lôi cô vào chỗ tối.

Điện thoại rút khỏi tay, cảm giác bất an tràn vào suy nghĩ, cô dùng hai tay không bị hạn chế liệu mạng vùng vẫy muốn thoát khỏi khống chế của người đàn ông phía sau, nhưng lại bị hai tên đàn ông mạnh mẽ kéo vào bóng tối..

93. Chương 94

Phía trên sân thượng, màn đêm bao phủ, bóng người lấp ló lúc sáng lúc tối, cánh cửa sắt ở cuối lầu bị đá văng,

Không khí lạnh phả vào mặt. Mẫn Nhu bị người đàn ông phía sau dùng sức kéo đến sân thượng, bàn tay bịt chặt miệng cô từ từ buông ra, sau đó đẩy mạnh cô vào giữa đám đàn ông.

“Sao lại lâu như vậy?”

Người đàn ông chờ sẵn trên sân thượng cất tiếng, giọng nói có vẻ mất kiên nhẫn. Trừ hai người thanh niên phục vụ đứng bên cạnh cô, tất cả những người còn lại đều bận đồ đen, đeo khẩu trang, đội mũ, trong luồng sáng âm u khiến cô càng khó nhìn ra diện mạo đối phương.

“Tại con đàn bà thói tha này tính bỏ trốn, làm lãng phí không ít sức lực”

Người phục vụ nhỏ nước miếng xuống đất, lăm lăm mắt Mẫn Nhu, một tay xoa xoa chỗ ngực khi nãy bị đánh, đứng sau lưng Mẫn Nhu chặn đường lui của cô.

“A, tính tình không ngờ lại quyết liệt như vậy, xem ra lát nữa phải tổn hao chút sinh lực rồi”

Mấy người khác không có ý tốt nói khiến chuông cảnh giác trong lòng Mẫn Nhu rung lên mãnh liệt, tay nắm chặt lớp áo rịn cả mồ hôi lạnh. Cô muốn lùi ra sau tránh khỏi người đàn ông nguy hiểm này, nhưng vừa lui lại đã đụng bức tường thịt phía sau, bàn tay bị siết chặt đến nỗi khiến cô đau nhói nhói mảy nhưng không hề rên lên.

“Ngoan ngoan một chút, nếu không thì biết tay tao”

Người đàn ông mặc đồ phục vụ dữ tợn uy hiếp Mẫn Nhu. Bọn họ nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô, tựa như đôi mắt của sói lóe lên trong đêm, tiết lộ tia ác độc xảo huyệt.

Không khí lạnh lạnh khiến Mẫn Nhu dần dần khôi phục tỉnh táo, cô trấn an trái tim đang hoảng loạn, nhìn đám đàn ông này mãi một lúc mà vẫn chưa ra tay, họ chỉ dùng ánh mắt xảo quyệt nhìn cô, cô cũng âm thầm đoán mục đích của họ.

“Bắt tôi tới đây chẳng lẽ chỉ để thưởng thức cảnh đêm nơi này sao?”

Nhìn bộ dạng giả vờ bình tĩnh của Mẫn Nhu, người đàn ông trong đám bọn họ khẽ cười, ngón tay còn kẹp điều thuốc khẽ ném nó sang bên. Sau đó hắn rút từ trong túi quần ra một tờ giấy, trong khung cảnh yên tĩnh tiếng tờ giấy sột soạt mở ra.

“Đưa bút cho cô ta”

Người đàn ông cầm tờ giấy, hạ lệnh cho người kế bên. Sau đó người kia lập tức cầm bút ra vẽ mặc dù tợn đưa cho Mẫn Nhu. Dù cô đồng ý lấy hay không, cây bút vẫn nằm gọn trong tay.

Lúc này kêu cô cầm bút chẳng lẽ cần cô ký giấy tờ gì sao? Trên người cô có vật gì mà khiến người khác thêm thường như vậy?

Đôi mắt nhìn chăm chăm tờ giấy trong tay tên đàn ông. Đầu Mẫn Nhu lóe sáng, nghĩ tới một khả năng, cũng không khẳng định trăm phần trăm, người kia xem ra chưa tới mức phát điên làm chuyện liều mạng như thế.

Trong bóng tối, Mẫn Nhu ngửi thấy toàn mùi thuốc lá nồng nặc, nhưng so với việc ở chung với đám lưu manh này điểm khó chịu đó cũng chẳng đáng gì. Cô bây giờ chỉ muốn bảo vệ bản thân.

“Nếu muốn sống, thì ngoan ngoãn kí vào tờ giấy đêm”

Người đàn ông ném tờ giấy vào người cô. Tên lưu manh đốt lên điều thuốc thứ hai, ngọn lửa từ chiếc bật lửa chiếu sáng nửa gương mặt hắn, Mẫn Nhu muốn quan sát thử xem liệu có phải là người mình quen, nhưng bàn tay lại bị ai đó cố định, tức giận quát:

“Con đàn bà thôi, mày nhìn cái gì, mau kí tên đi”

Mẫn Nhu dùng sức lắc bàn tay thoát khỏi bàn tay to đang giữ chặt mình, lạnh lạnh phản bác nói:

“Các người cứ cầm tay tôi như vậy làm sao tôi kí, hơn nữa, giấy bị các người ném xuống đất rồi”

Tên phục vụ bị Mẫn Nhu vặn lại nói không kịp nói lại. Người đàn ông bên cạnh từ nãy giờ không lên tiếng tựa hồ mất kiên nhẫn, giọng nói thô lỗ mang theo vài phần gấp gáp xuyên qua không gian tĩnh lạnh, một con dao sáng kề vào cổ Mẫn Nhu.

“Đừng có lảm nhảm như vậy, Tứ Điều mau buông ả ra đi, để cho ả ta kí cho nhanh rồi chúng ta đi, trời lạnh như vậy đứng đây cho chết còng ả”

Cánh tay đang giữ cô cũng biến mất, ngay cả áp lực phía sau cũng lui về sau. Mẫn Nhu né tránh đầu con dao sắc, nghe theo tên đàn ông, cúi xuống nhặt tờ giấy.

Từ cách nói chuyện của tên lưu manh nóng nảy vừa rồi, Mẫn Nhu cũng rõ mọi chuyện, bọn họ chẳng qua vì cần tiền thay người khác ra tay. Dẫn theo đám đông như vậy chẳng qua sợ cô trốn, còn muốn giết người xem ra chúng không có gan, chỉ cần cô ngoan ngoãn kí tên, bọn họ sẽ để cô đi.

“Nơi này tối như vậy nhìn còn không thấy năm ngón tay, làm sao tôi thấy mà biết kí chỗ nào?”

Mẫn Nhu nheo nheo mắt nhìn trên tờ giấy chẳng chịt chữ màu đen, trời lại quá tối không thể nhìn thấy nội dung, mày nhíu lại hỏi tên đàn ông cầm đầu, cũng là người đưa cho cô tờ giấy.

“Tứ Điều, mở bật lửa lên để cô ta kí nhanh lên”

Ra kẻ bất an không chỉ mình cô, Mẫn Nhu cười lạnh, ngọn lửa từ từ rơi xuống Mẫn Nhu cũng nhìn thấy nội dung trên giấy. Khi nhìn tiêu đề, bàn tay đang cầm tờ giấy khẽ siết chặt, mu bàn tay nổi cả gân xanh.

Là giấy tờ chuyển nhượng cổ phần Mẫn thị.

Nhìn tiêu đề chình ình trước mắt, Mẫn Nhu cũng không ngay lập tức kí tên mình mà ngẩng đầu lên, ngọn lửa tiếp tục đung đưa, cô đảo mắt nhìn mấy tên đàn ông.

“Dù tôi có kí thì tờ giấy này ngày mai cũng chỉ là giấy vụn. Đến lúc đó, các người sẽ không lấy được một xu nào của kẻ chủ mưu, hơn nữa, còn là tông phạm, tới lúc đó bị tổng vào tù cũng là chuyện tất nhiên”

Mẫn Nhu ung dung nói, trong lòng giận dữ. Bàn tay nắm tờ giấy như muốn xé nát nó, không ngờ, Mẫn Tiệp vì tiền mà phát điên hay tên Will đó chỉ thị cô ta bày mưu tính kế, dù thế nào cô cũng không thể không hận Mẫn Tiệp.

“Chỉ ta cho các người bao nhiêu tiền tôi cho gấp đôi, chỉ cần các người thả tôi ra chuyện này coi như bỏ qua. Nếu không tin, tôi có thể lập tức viết chỉ phiếu đưa cho các người, các người đừng vì một chuyện không đáng mà hại nửa đời sau của bản thân.”

Mẫn Nhu nhận ra trong đám có người dao động, vừa định không ngừng thuyết phục thì tên phục vụ sau lưng cô lớn tiếng nói;

“Đừng tin con đàn bà này, cô ta chẳng qua muốn lừa gạt chúng ta. Muốn mượn tay chúng ta bắt được kẻ chỉ thị, sau đó giăng lưới bắt hết chúng ta”

Mẫn Nhu không ngờ tâm tư của mình bị nhìn thấu. Mắt thấy mấy tên khác bưng tỉnh cả người phát giận, con dao lần nữa ép sát tới, cô lựa chọn đẩy nắp viết tỏ ra tiếc nuối nói:

“Lòng tốt lại bị xem như lừa gạt. Các người đã khẳng khẳng như vậy, tôi cũng không nói nữa, chỉ cần ký là được chứ gì, sau đó tôi có thể đi đúng không?”

Mẫn Nhu lấy giả loan thật khiến mấy tên đàn ông ngại giận. Khi Mẫn Nhu ký tên mình lên giấy, đem nó trả lại thì tên cầm đầu liền giật lấy quan sát một hồi rồi nhét vào túi quần.

Chuyện chiếm giữ cổ phần Mẫn thị, cô không quan tâm, so với sinh mạng mình cô sẽ đồng ý trao cổ phần ra. Chỉ là, Mẫn Nhu không ngờ Mẫn Tiệp lại ác độc như vậy, cả người Mẫn Nhu rét run, cảm giác hận thù nảy sinh.

Đằng sau gương mặt dịu dàng triu mến kia lại che giấu một tâm hồn dơ bẩn, một linh hồn ác độc xấu xí.

Mẫn Nhu xoay người, không để ý đám lưu manh, sắc mặt băng lạnh, nhìn tên đàn ông chặn đường cô, đối phương khẽ giật mình sau đó ngượng ngừng nói:

“Cứ đi như vậy sao Lục phu nhân, chuyện cũng không dễ vậy đâu”

Trước mắt lóe sáng một cái, Mẫn Nhu kinh ngạc đứng lại, thấy rõ người ngăn cản rút ra con dao, người cầm nó chính là tên Tứ Điều- người phục vụ. Hắn ta nghiêng đầu nhìn Mẫn Nhu, như quan sát con mồi sắp bẫy.

Mẫn Nhu không ngờ họ lại lật lọng, cô vừa giận lại vừa cười khổ. Đám lưu manh đầu đường xó chợ này chẳng lẽ cô còn tin bọn chúng là quân tử sao?

“Các người còn muốn gì, nói cho rõ ràng luôn đi”

Mẫn Nhu biết mình ở thế bị động, không thể kì kèo. Lúc này, cũng không có ai tới cứu, cũng không có đi động, cô chỉ đành dựa vào bản thân.

“Ha ha Lục phu nhân quả nhiên thẳng thắn, tôi cũng chẳng muốn gì nhiều chỉ mong phu nhân bố thí một chút để trốn đi”

Tứ Điều xấu xa cười nói, để lộ hàm răng sắc nhọn. Không biết vô tình hay cố ý, lưỡi dao lại nhích về phía Mẫn Nhu mấy cm. Những tên lưu manh cũng có ý trách cứ, rõ ràng họ không ngờ Tứ Điều lại có ý đánh cướp Mẫn Nhu.

“Tứ Điều, đồ ngu, muốn hại chết bọn tao sao? Mau tránh ra, để cô ta đi đi”

“Để cô ta đi sao?”

Tứ Điều xì một tiếng, con dao xẹt lên không trung một luồng sáng, chỉ vào đám người rục rịch sau lưng Mẫn Nhu, giáo huấn nói:

“Tao ngu? Còn bọn bay bị dần dần hóa à, chẳng lẽ không nhìn ra con đàn bà này rất giàu sai? Dù sao cũng đã làm lần thứ nhất, nhiều hơn một lần cũng chẳng sao, chỉ cần cầm được tiền chúng ta sẽ lập tức ra nước ngoài ba đến năm năm”

Mẫn Nhu bĩu môi, mắt hờ hững nhìn tên đàn ông phát điên, cơ thể lui về sau tránh con dao sắc trong tay hắn.

“Túi xách của tôi rớt ở hành lang, các người muốn tiền chỉ có cách theo tôi xuống đó lấy thôi”

“Xuống đó lấy? Lục phu nhân, cô coi tôi là đồ ngốc à, bây giờ cùng với cô xuống đó khác vì đưa đầu vô lưới?”

Tứ Điều hừ giọng cười, đôi mắt sắc bén nhìn ánh sáng lấp lóe trên ngón tay trái Mẫn Nhu. Từ ánh nhìn, Mẫn Nhu cũng phát giác ra ý đồ của hắn, cô liền để tay trái ra sau lưng.

“Chuyện này tôi cũng không tính toán, các người cần tiền, tôi muốn giữ mạng. Các người theo tôi xuống lấy tiền, tôi sẽ không nói với ai chuyện này chỉ cần bảo đảm không hại đến tính mạng tôi”

Mẫn Nhu nói quả quyết, giọng nói thành khẩn, bàn tay phải ở phía sau trườn lên tay trái, xoa nhẹ hình con cá heo, trong lòng đập mạnh.

“Nếu đã đeo rồi thì đừng tháo nó ra nữa”

Giọng nói dịu dàng dần dò quanh quần bên tai, Mẫn Nhu siết con cá heo của chiếc nhẫn, Thiếu Phàm, nếu như hắn muốn là nó, em có nên đưa không?

Tầm chân tình của anh như vậy, em làm sao đưa cho người khác?

“Tôi có một cách, vừa không cần xuống lấy tiền cũng không tổn hại tính mạng của cô”

Tứ Điều không cho cô con đường thương lượng, dao dí tới xông lên sống chết bài khai tay cô ra. Đôi mắt đỏ bừng trông đêm tối, sự tham lam đã làm hắn mất cả lý trí.

“Buông ra”

Cổ tay nhỏ nhắn bị bóp chặt, ngón tay thô kệch giữ lấy chiếc nhẫn nắm nó kéo ra, chiếc nhẫn hoa mỹ đắt giá như dính chặt vào tay cô, cùng máu và cơ thể cô như hòa làm một.

Mẫn Nhu đau đến biến sắc, trong bóng tối có thể cảm thấy ngón tay sưng đỏ, nhưng hắn ta vẫn liều mạng kéo nó ra, không quan tâm ngón tay cô bị thương hay không.

“Mẹ kiếp, sao lại chặt như thế”

Tứ Điều lớn tiếng mắng, cũng giận vì không kéo được chiếc nhẫn, hắn dơ cao dao lên, những ánh dao lóe lên tia sắc lạnh, mắt hắn thì ửng đỏ chỉ có sự tham lam không đầy, không hề có chút thương hương tiếc ngọc.

Mẫn Nhu đoán được hắn tính làm gì, trong lòng căng thẳng, khi hắn vung dao xuống, cô dùng tay phải chặn tay hắn, không để con dao hạ xuống tạo thành bi kịch.

“Bỏ dao xuống đi, anh muốn bao nhiêu tiền tôi cũng đưa anh”

Tứ Điều nghe Mẫn Nhu cố kiềm nén giọng nói run rẩy lại, hắn ta hừ lạnh, cánh tay cầm cao bị chặn lại dùng sức thêm, không hề có ý bỏ qua chiếc nhẫn.

Mấy tên lưu manh cũng không dám xen vào khi hai người tranh chấp. Người nhìn ta, ta nhìn người, thấy Tứ Điều phát điên họ nhất trí rút đi, thấp thỏm bất an nhìn hai người, lo sợ nếu có gì xảy ra thì liền bỏ chạy.

“A”

Mũi dao lạnh lẽo xuyên qua màn đêm, mạnh mẽ cắt qua da thịt ấm áp. Trong không khí lạnh lẽo, một đường vòng cung mang theo máu kéo lê trên không trung, sau đó rơi thẳng xuống đất văng tung tóe như hoa hồng.

“Chết người rồi, chạy mau”

Giọng đàn ông hoảng sợ như xa như gần, phân không rõ là mơ hay thật, cổ tya đang cầm tay trái cô chợt biến mất, tiếng bước chân dồn dập phía sau.

Cơn gió lạnh lướt qua gò má, nhưng cô không có cảm giác, chỉ có trên cổ tay phải gió thổi qua lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve nhưng lại đau đến xé lòng.

Chất lỏng nóng hổi chảy róc rách xuống lòng bàn tay, dọc theo ngón tay mảnh khảnh, ngưng tụ tại đầu ngón tay, từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất, màu máu tươi hòa vào không khí, cô đang rối loạn cũng nên thanh tĩnh.

Trên cổ tay mảnh khảnh, da thịt xanh xao xuất hiện một vết sao ghê người, máu từ đó tuông chảy, im lặng trào ra, năm ngón tay như chết lặng đi hơi động nhưng không hề cảm giác đau đớn.

Máu như rơi xuống một đường, đọng lại thành vệt đỏ sẫm, Mẫn Nhu muốn hét lên nhưng cổ họng chỉ toàn gió lạnh rười vào khô khốc. Cô giữ cô tay phải bằng tay trái, ngón tay không cách nào chặn được những dòng máu đỏ đang phun ra.

Ánh đèn lúc sáng lúc tối từ ngọn thiên đăng trên núi, bóng người mảnh mai chập chờn bước đi, lão đạo vài cái, máu theo tay chảy xuống, nhuộm đỏ cả quần áo, tạo thành một đóa hoa đỏ xinh đẹp.

Đau không?

Thế giới của cô mờ sương không rõ, trời đất đảo ngược trong mắt, hai chân bước đi lại xụi lơ mất cảm giác, rồi ngã xuống.

Quanh cô đầy bóng tối lóe lên ngôi sao sáng. Cô không nhìn thấy, chỉ thấy địa ngục kinh khủng tối đen như con quỷ cắn nuốt linh hồn mình...

“Ireland, em muốn quay lại Ireland”

“Được”

Giọng nói dịu dàng vang vọng bên tai, giống như lời cầu khẩn trong cô, nụ cười áp áp tựa mùa hè liệu sau này cô còn nhìn thấy, bóng tối càng lúc càng bao trùm cô càng suy nghĩ càng sợ hãi.

Con của hai người, đứa con chưa ra đời.

Gương mặt trắng như tờ giấy, mồ hôi lạnh đổ ra, tóc đen dính vào hai bên, hơi thở yếu dần. Cô dùng sức đè vết cắt nơi cổ tay, thở dốc, bóng đêm lạnh lẽo như muốn nghe tiếng thở khó khăn của cô không chịu hợp tác, xung quanh yên tĩnh khác nghiệt.

Cô không muốn chết, không muốn rời khỏi thế giới này, rời khỏi anh. Nhưng sao hạnh phúc luôn tàn nhẫn thế, muốn lấy lại mọi thứ mà cô đã có sao?

Ở giáo đường, anh hôn lên trán cô, đôi mắt sang dâng lên nụ cười, anh nói: “Mẫn Nhu, chúng ta sẽ hạnh phúc”

Trên ngón tay, chiếc nhẫn từ từ nhuộm đỏ, cô nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi xuống hòa vào mồ hôi, nước mắt từ từ chảy xuôi xuống trên gương mặt điềm tĩnh của cô.

Thiếu Phàm...

Thiếu Phàm...

94. Chương 95

Tí tách... Tí tách...

Tiếng máu rơi xuống trên đất, trong không khí yên tĩnh lại tạo ra độ vang, gió đêm thổi lát phát qua cổ tay nơi từng giọt máu đang nhỏ xuống, màu tanh lan tỏa trong không khí.

Khi đối mặt với cái chết, con người luôn yếu ớt vì còn lưu luyến nhiều thứ. Cho nên, khi tử thần vẫy gọi, cô đã sợ hãi.

Giày giụa đến khi một chút sức lực còn lại cũng biến mất, hơi thở cũng trở nên nặng nề, mùi máu quanh quần quanh mũi, ý thức cố gắng thúc đẩy thân thể, cả cơ thể run lên vì rét lạnh.

Mí mắt nặng nề từ từ khéo lại. Bóng tối mông lung chợt lóe lên tia sáng yếu ớt, cửa sắt bị đẩy ra ra. Khi cô mệt mỏi trong thế giới tiềm thức vang lên tiếng dinh đang rất nhỏ.

Một bóng người mờ ảo tiến lại gần. Cô cũng không thể mở mắt nổi nữa, hai mắt tối đen từ từ dâng lên màn sương trắng. Cơ thể lạnh lẽo như được ai đó bao bọc trở nên ấm áp, bàn tay to cần trọng ôm cô vào vào, cấp cho cô cái ôm tin tưởng.

“Đừng sợ”

Giọng người đàn ông cố gắng kiềm nén nỗi sợ hãi vang lên, siết chặt lấy cánh tay cô, dường như đang sợ hãi gì đó bàn tay kia không ngừng vuốt nhẹ sống lưng run rẩy của cô.

Cách nói chuyện thông thả tựa như Lục Thiếu Phàm buổi sáng trấn an cô, giọng nói quen thuộc như thế, Thiếu Phàm, là anh sao?

Cô như chơi vơi giữa biển sâu đột nhiên vớ được một cành cây. Mẫn Nhu buông xuống tất cả mọi sợ hãi bất an trong đầu, cảm giác mệt mỏi muốn ngất đi đánh úp cô. Cô bắt lực vùi đầu vào lồng ngực khiến cô an tâm.

“Thiếu Phàm... Thiếu Phàm...”

Đôi môi khô khốc tái nhợt hé mở, âm thanh rất nhỏ yếu ớt không rõ người gọi tên là ai. Cô muốn ngẩng đầu lên nhìn anh một lần, chỉ cần một lần thôi, nếu như cô thật sự chết rồi....

Người đang ôm lấy cô khê cứng ngắc. Cô cố gắng mở mắt muốn nhìn gương mặt đã khắc sâu trong tâm trí cô, nhưng đập vào mắt chỉ là hình ảnh mơ hồ, đôi mắt đen như ngọc đầy tình cảm mà cô rất quen thuộc giờ chỉ có nỗi đau xót xa

Bàn tay đầy máu khê nâng lên, muốn chạm vào đôi mắt bị ai kia. Nhưng vừa đưa lên ngực liền tê dại đã rũ xuống, máu khô lại dính giữa năm ngón tay, nơi cổ họng phát ra từng tiếng đứt quãng: “Đừng buồn... em không sao... Thiếu Phàm... Thiếu Phàm”

MỒ hôi lạnh ướt cả bộ tây trang màu đen trộn với màu đỏ buring của máu tưởng chừng như một đóa hoa đang khoe sắc. Trong đôi mắt kia lóe lên tia sợ hãi đau nhói.

Cô thở đầy khó khăn, cơn buồn ngủ như muốn thôi miên cô khiến cô không còn mấy thanh tỉnh. Trước khi cô ngất đi, cô vẫn thấy bàn tay kia mạnh mẽ ôm chặt cô, chạy như bay đến chỗ có ánh sáng.

Giày da dẫm lên bậc thang phát ra âm thanh rất lớn, lồng ngực cố gắng giảm bớt chấn động, môi khô khốc khê động, nếu tính mạng cô thật sự kết thúc thì thứ duy nhất cô muốn mang đi, cũng không muốn mang đi là tình yêu của Thiếu Phàm.

Mẫn Nhu nghe tiếng giày đập xuống đất, cô lạc vào trạng thái hôn mê, thế giới bao phủ một màn sương mù trắng, những hình ảnh hỗn loạn xông vào suy nghĩ.

Trong mơ, dưới ánh đèn sáng choang, gương mặt cô nhợt nhạt, hai mắt mở to, ánh mắt trở nên vô hồn, tay trái đề lên cổ tay không để máu tươi tràn ra, mặt đá cẩm thạch bóng loáng toàn một màu đỏ sẫm của máu.

“Mau đưa cô ấy cho tôi”

Giọng nói quen thuộc khắc sâu trong tâm trí phá tan màn sương mù. Trên hành lang, giọng nói vang lên, Mẫn Nhu trong lòng vui mừng, không để ý tới cánh tay đang đau đớn, đầu quay về phía phát ra tiếng, vừa gọi Thiếu Phàm thì đã rên đau, cô cố gắng hướng về bóng người mông lung cách đó không xa

Bàn tay ôm cô tăng thêm sức khiến cô hoảng sợ quay đầu, đập vào mắt là gương mặt phẫn nộ nộ nóng của Kỷ Mạch Hằng, anh ta sao lại ở đây!

Mẫn Nhu ra sức muốn đẩy tay anh ta ra, nhưng phản kháng không có hiệu quả, tay anh ta càng siết chặt, không để cô trốn khỏi lồng ngực kiên cố của mình, hai cánh tay như sắt thép khóa chặt cô.

“Kỷ Mạch Hằng, anh mau buông ra”

Cô cúi đầu giận nói, càng không ngừng giãy giụa cổ tay càng chảy máu thêm. Kỷ Mạch Hằng cup mắt xuống, đôi mắt trước sau đều lạnh lẽo chỉ có trong mộng mới mang thêm chút triền miên bá đạo. Anh ta đưa mắt nhìn đôi mắt đầy giận dữ của cô, gần từng chữ một: “Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em”

Mẫn Nhu hơi khựng lại, trong tim không hề cảm động, vết thương cổ tay càng thêm đau, càng muốn thoát khỏi trói buộc của anh ta, quay về bên Lục Thiếu Phàm.

Cô không cần Kỷ Mạch Hằng bảo vệ, cô chỉ cần Lục Thiếu Phàm, chỉ cần anh bảo vệ cô!

“Cô ấy là vợ tôi, không cần anh bảo vệ”- Giọng nói Lục Thiếu Phàm trở nên tức giận, cô liều mạng dùng tay không bị thương đẩy tay Kỷ Mạch Hằng nhưng cũng chỉ phí công phí sức, trước mắt tối sầm, một quả đấm đánh xuống má Kỷ Mạch Hằng, bàn tay nắm lấy cô cũng biến mất.

Thoáng một cái, Lục Thiếu Phàm đã ôm cô vào lòng, giữ chặt lấy cô, nhìn cổ tay không ngừng chảy máu anh vội hôn lên trán cô trấn an rồi chạy bay ra ngoài.

“anh đưa em đi bệnh viện”

Mẫn Nhu núp trong lòng Lục Thiếu Phàm, tất cả mọi đau đớn đều trôi xa. Cô ngẩng đầu nhìn về lo lắng trên gương mặt tuần tú, trong lòng hạnh phúc khẽ mỉm cười, khóe mắt nhìn sang Kỷ Mạch Hằng bị đánh ngã xuống đất đột nhiên đứng dậy, cầm lấy con dao sắc ác độc chạy về phía hai người.

Lưỡi dao sắc đâm qua da thịt khiến người khác phải rung lên. Mẫn Nhu hoảng sợ mở to mắt, đồng tử co lại. Bước chân Lục Thiếu Phàm càng lúc càng chậm, Mẫn Nhu cảm giác ngực mình nóng lên, chiếc áo khoác loang lỗ máu lại xuất hiện máu đỏ tươi.

Ngực cô không hề đau, đó không phải máu của cô. Cô sợ hãi ngẩng đầu, chỉ thấy Lục Thiếu Phàm nhú mày lại đầy đau đớn, vội vàng cúi đầu nhìn mũi dao xuyên qua lồng ngực.

“Lục Thiếu Phàm, mày chết đi”

Kỷ Mạch Hằng ác độc rút lưỡi dao đầy máu ra, môi cong lên cất lời như ác ma nguyên rủa, bàn tay nâng ột lần nữa lại đâm về phía Lục Thiếu Phàm.

“Đừng mà”

Cô sợ hãi thất thanh kêu lên, hơi thở càng lúc càng khó khăn khiến cho Mẫn Nhu ngủ say- ý thức từ từ quay lại. Mẫn Nhu từ từ mở mắt, khung cảnh trước mắt chỉ có một màu trắng, trong hơi thở đầy mùi thuốc sát trùng.

Cô còn sống, vẫn còn may mắn để tồn tại trên thế giới này?

Nếu không tại sao cổ tay lại đau rõ ràng như vậy.

Bàn tay để dưới lớp chăn mềm mại khẽ đặt lên bụng, cảm giác chỗ đó hơi gồ lên cô mới thả lỏng, đứa trẻ vẫn còn...

“Tiểu Nhu...”

Giọng nói bất định lộ vẻ bi ai khàn khàn, mang theo sự kích động và thấp thỏm. Mẫn Nhu mở to mắt dần dần thích ứng với căn phòng màu trắng, nghiêng đầu qua đập vào mắt là gương mặt Lục Thiếu Phàm.

Hốc mắt hõm sâu, gò má hốc hác, gương mặt tiều tụy, cằm dưới đầy râu, bên khóe môi xuất hiện vết rách như bị ai đánh. Hình ảnh ung dung cao quý bây giờ lại biến mất, đáng vẻ suy sụp mệt mỏi khiến Mẫn Nhu đau lòng đỏ cả mắt.

Tất cả mọi kiên cường trấn tĩnh của cô trước ánh mắt ân cần của Lục Thiếu Phàm đều sụp đổ, trong lòng vẫn sợ hãi trước những nguy hiểm đã trải qua.

Nhớ tới cơn ác mộng kia, Mẫn Nhu đang thả lỏng bỗng nhiên liên căng thẳng, dùng hết sức nâng bàn tay phải đang quần băng chạm vào anh, xác nhận rằng anh không có chuyện gì.

Cánh môi khô nứt mở ra, cổ họng nghẹn lại không phát ra được tiếng, Lục Thiếu Phàm như đoán được suy nghĩ của cô, từ trên ghế ngồi xuống méo giường, cúi thấp người, bàn tay to lạnh để sau lưng cô khiến tay cô có thể dễ dàng chạm vào mặt anh.

“Đừng sợ, anh sẽ không bỏ em lại một mình đâu”

Ngón tay thon dài nghịch mái tóc cô, cẩn thận vuốt ve gương mặt tái nhợt. Đôi mắt Lục Thiếu Phàm lúc nào cũng sáng rực nay lại trở nên tối tăm. Mẫn Nhu có thể thấy rõ vết đen dưới hốc mắt anh, muốn đưa tay nâng mặt Lục Thiếu Phàm lên.

Cô muốn xoa nhẹ nếp uốn giữa hai mắt anh nhưng cô nhận ra năm ngón tay trên bàn tay cứng ngắt, dù cô cố gắng thế nào năm ngón tay cũng không di chuyển, giống như nó không phải của cô.

Sắc mặt Mẫn Nhu cứng đờ, một loại suy nghĩ không tốt xẹt qua đầu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đau buồn của Lục Thiếu Phàm cô lại cố dè nén tâm trạng phức tạp, nở nụ cười an ủi, khẽ cất giọng nói: “Em... không ... sao”

Giọng nói cô rất khó nghe khiến cho Lục Thiếu Phàm càng thêm lo lắng, anh dịu dàng để tay cô bỏ vào chân, tự mình đứng dậy rót ly nước ấm, lấy vài viên thuốc ở đầu giường sau đó ngồi xuống xoa vai cô, cẩn trọng giúp cô uống, không quên sắc sảo hỏi: “Dì Mai có nấu ít canh xương hầm, em có muốn ăn chút không?”

Uống hơn nửa ly nước Mẫn Nhu cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn nhiều, trước sự quan tâm chu đáo của Lục Thiếu Phàm cô chỉ biết rúc vào vai anh, trong lòng cảm thấy may mắn sung sướng vì sống sót sau tai nạn, đưa hai tay qua ôm lấy hông Lục Thiếu Phàm không buông ra.

“Còn sống thật tốt, em chỉ sợ mình sẽ không bao giờ tỉnh lại, sẽ không được gặp anh nữa”

“Đồ ngốc này”

Lục Thiếu Phàm để cằm mình lên đỉnh đầu cô, giọng nói oán thán mờ mịt của Mẫn Nhu khiến anh càng dùng sức, hai tay đan vào nhau, Mẫn Nhu âm thầm dùng tay trái xoa nhẹ tay phải, trong lòng rõ ràng bất ổn nhưng không biểu hiện trước mặt Lục Thiếu Phàm.

“Tiểu Nhu tỉnh rồi sao?”

Một giọng phụ nữ từ ngoài cửa truyền tới. Mẫn Nhu rời khỏi ngực Lục Thiếu Phàm, quay đầu nhìn lại thấy bà Lục đang cầm bình thủy đứng ở cửa, gương mặt hiện vẻ kích động, không ngại thấy hai người đang thân thiết liền đi vào phòng.

Lục Thiếu Phàm gọi tiếng mẹ sau đó đỡ Mẫn Nhu nằm xuống, nhân tiện đắp chăn chỉ sợ cô bị lạnh. Anh để ly nước lên tủ, chuông điện thoại từ túi quần Lục Thiếu Phàm vang lên.

Mẫn Nhu cố tình nhìn nội dung hiện ra trên màn hình Lục Thiếu Phàm, lúc đó sắc mặt Lục Thiếu Phàm liền trở nên u ám, môi mím chặt, hai mắt trở nên lạnh lẽo mang theo phần khắc nghiệt, đáng vẻ Lục Thiếu Phàm như vậy khiến người ta sợ hãi, cảm thấy kinh khủng.

Mẫn Nhu chưa từng thấy Lục Thiếu Phàm giận dữ như vậy, cô tính mở miệng hỏi anh, thì anh lại đem đi động cật vào lòng bàn tay, lúc quay sang nhìn Mẫn Nhu, vẻ mặt căng thẳng lại trở nên ôn hòa, hiền lành, mang đầy phẩm chất của người chồng.

“Để anh đi gọi bác sĩ, mẹ sẽ ở lại với em”

95. Chương 96

Lục Thiếu Phàm mỉm cười, xoa nhẹ gương mặt cô. Anh nói với bà Lục vài câu rồi đi ra khỏi phòng bệnh không hề ngoái đầu lại. Di động trong tay không ngừng phát ra tiếng chuông, lúc cửa phòng khép lại, Mẫn Nhu có thể nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Lục Thiếu Phàm, không còn ôn hòa như xưa.

“Khụ khụ...”

Mẫn Nhu nhìn cánh cửa đến gần người. Bà Lục nhẹ ho khan nhắc nhở, lúc cô phục hồi tinh thần thì bà Lục đã cắt xong bình thủy, bà ngồi xuống giường, nhảy cảm quan sát cô, vừa đau xót vừa không biết làm sao.

Mẫn Nhu không hiểu sao bà Lục lại dùng ánh mắt như thế nhìn mình. Nhưng từ vẻ lo lắng chất chứa trong mắt bà Lục, cô vẫn nhận ra đó là giả vờ hay là sự quan tâm chân thành, điều này khiến cô cảm động, dịu giọng an ủi bà: “Mẹ, con không sao đâu, mẹ đừng lo mà”

Bà Lục khẽ cười đáp lại, nhưng vẫn không thôi nhìn chăm chú Mẫn Nhu. Bàn tay nắm lấy tay trái Mẫn Nhu, nhìn chiếc nhẫn đã được rửa sạch máu bà nén giọng thở dài nói: “Mấy ngày con hôn mê, Thiếu Phàm cũng không đi làm hơn nữa nhất quyết không chịu rời khỏi con dù chỉ một tấc. Lúc mẹ chạy tới bệnh viện, mẹ thấy nó cả người đầy máu, sắc mặt tái nhợt đứng ở hành lang, ánh mắt dại cả ra nhìn vào phòng phẫu thuật. Lúc đó, mẹ thật sự sợ nó sẽ quay về khoảng thời gian mất đi Thiếu Phong...”

Mẫn Nhu nhìn vẻ u sầu trên gương mặt bà Lục, cô cũng liên tưởng tới thần sắc khó chịu của Lục Thiếu Phàm khi nhắc tới chuyện Thiếu Phong. Đáy lòng không khỏi bi ai, nếu như cô không cố gắng vượt qua, mà cứ ra đi như Thiếu Phong Tư Tình có phải Lục Thiếu Phàm sẽ mãi mãi phong bế bản thân.

Nhớ tới giọng nói âm trầm lãnh khốc lúc này của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu thàn than một tiếng, bàn tay phải mất đi cảm giác để lên tay bà Lục, giọng nói kiên định bảo đảm nói: “Mẹ yên tâm đi, con vẫn ở bên Thiếu Phàm, những chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu”- Không thể để nó xảy ra lần thứ hai..

Mắt Mẫn Nhu lóe lên tia lạnh lẽo. Lúc này, cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, dù Will hay Mẫn Tiệp, chỉ cần chạm tới ranh giới cuối cùng của cô, thì đừng mơ tưởng sẽ sống tốt.

Thấy bà Lục nhìn mình chăm chú, Mẫn Nhu hơi nhếch môi, đôi mắt liếc nhìn cánh cửa bất động. Trong lòng mang theo nhiều suy tư, cô và bà Lục tiếp tục nói chuyện, việc gọi bác sĩ không mất nhiều thời gian lắm, nhưng xem ra Lục Thiếu Phàm có việc bận, cô cũng không nên cản chân anh.

“Mẹ, con đã hôn mê mấy ngày rồi?”

Mẫn Nhu nhìn xung quanh phòng bệnh, cô cũng nhận ra đây là phòng vip, tất cả thiết bị đều đầy đủ, lại còn thanh tĩnh một mình, quay đầu nhìn bình hoa ở phía tủ, những bông hoa tươi có vẻ héo úa chứng tỏ đã mua được vài ngày.

Bà Lục thả tay cô ra, đứng dậy đổ ít cháo tổ yến từ bình giữ nhiệt ra, dùng muỗng khuấy vừa trả lời câu hỏi của Mẫn Nhu.

“Nếu như không tính đêm đó thì có lẽ đã 5 ngày rồi, con cũng đã tỉnh, Thiếu Phàm cũng nên về nhà ngủ một giấc rồi”

Lp72i nói ám hiệu của bà Lục lọt vào tai Mẫn Nhu liền hiểu. Bà Lục muốn cô đuổi Lục Thiếu Phàm về nhà để anh nghỉ ngơi, không cần vì cô mà lao lực nữa. Trừ lần đó ra, cô luôn cảm thấy bà Lục là lạ, dường như luôn âm thầm cường điệu việc Lục Thiếu Phàm đối tốt với cô?

“Mẹ nói phải, con sẽ khuyên anh ấy về nhà nghỉ ngơi”

Hoài nghi thì chỉ là hoài nghi, Mẫn Nhu vẫn đáp ứng bà Lục, dù sao Lục Thiếu Phàm vì cô mà lao lực cô cũng không thích thú mấy.

Không lâu sau, Lục Thiếu Phàm và một nhóm bác sĩ y tá đi vào. Mẫn Nhu trải qua hàng loạt các kiểm tra xét nghiệm, tâm trạng cũng từ từ ngưng trọng, nỗi lo lắng bất an cuộn cuộn dưới đáy lòng, gợn sóng lần lần.

Khi bác sĩ bảo Mẫn Nhu động ngón tay phải thì cô cực lực che giấu, cô không muốn để Lục Thiếu Phàm biết được cô đã biết mọi chuyện, bác sĩ dù có an ủi cũng chỉ là lừa mình dối người.

“Có lẽ vết thương hồi phục chậm, mọi người đừng lo, tôi và các bác sĩ sẽ dốc toàn lực chữa khỏi tay cho Lục phu nhân.”

Bác sĩ nói lời an ủi và khích lệ, sau đó thức thoir rời khỏi phòng. Mẫn Nhu có thể đọc được sự ảm đạm và thương xót trong mắt họ, sự thương hại dành cho kẻ yếu mà kẻ yếu này là cô.

Năm ngón tay cứng đờ, dù cô cố gắng dùng lực thế nào cũng không thể gấp khóc, bàn tay xanh trắng khô gầy mất đi sức sống, để ở trên lớp chăn trắng lại như bàn tay của người chết.

Không còn kịp để oán trách nữa, Mẫn Nhu chỉ nghĩ đến phản ứng Lục Thiếu Phàm đầu tiên, cô ngược mắt nhìn chỉ thấy anh đứng bất động bên cánh cửa, cửa phòng tạo thành một bóng đen che phủ hơn nửa gương mặt, che đi biểu cảm của Lục Thiếu Phàm.

Nếu như có người cố ý, dù Lục Thiếu Phàm có không rời khỏi cô suốt 24 giờ, đối phương cũng sẽ tìm cách đối phó cô, không phải bọn họ không cẩn thận mà là bọn họ đã phát điên, bất chấp đến luật pháp.

“Bác sĩ cũng nói đây chỉ di chứng do vết cắt để lại thôi. Đợi mấy ngày nữa thì sẽ trở lại bình thường... nếu không được có thể làm vật lý trị liệu mà, em tin mình sẽ khỏe thôi”

Cô đối với cuộc sống này cũng không có bao nhiêu lạc quan. Nhưng bây giờ, cô đành phải cam chịu chấp nhận sự thật này nếu không người đau khổ sẽ chỉ là người quan tâm cô. Dù trong lòng tuyệt vọng, nhưng cô vẫn gượng nở nụ cười yếu ớt thiếu chút tự tin trên gương mặt trắng bệch.

“Ngủ mấy ngày thật đói bụng quá”

Mẫn Nhu muốn vực không khí trong phòng lên, nhưng phòng bệnh vẫn tĩnh mịch và trầm lắng. Bà Lục im lặng bưng chén cháo tổ yến để trên tủ đầu giường, ngồi xuống bên Mẫn Nhu, nụ cười gượng gạo nhưng vẫn dịu dàng nói: “Vừa phẫu thuật xong nên ăn chút gì đó bồi bổ như vậy tay mới nhanh khỏi”

“Dạ, cảm ơn mẹ”

Mẫn Nhu hơn hờ muốn cầm lấy chén, khi tay phải chạm vào nó thì cô mới phát giác bây giờ mình chẳng khác gì đại hiệp cụt tay. Trong lòng cười khổ, gương mặt cũng biểu hiện chút ít, bà Lục tính chủ động dứt cho cô thì Lục Thiếu Phàm từ sau đoạt lấy chén cháo.

“Để con làm ẹ”

Lục Thiếu Phàm không để bà Lục kịp đáp liền cầm lấy chén cháo cùng thìa, ngồi xuống chỗ bà Lục, dịu dàng thổi thìa cho đỡ nóng rồi đưa tới miệng cô. Gương mặt cũng không có cảm xúc gì khác thường, không áy náy không đau khổ, chỉ cười rất thản nhiên, dịu dàng nói: “Coi chừng nóng”

Mẫn Nhu nhìn thấy Lục Thiếu Phàm tiêu tụy nhưng vẫn dịu dàng chăm sóc cô. Cảm giác đau lòng và ngọt ngào xẹt qua trong suy nghĩ, nỗi chán nản cũng tan thành mây khói khi nhìn thấy đôi mắt đen nhu tình tựa nước. Cô cong khóe miệng, hé môi, ăn thìa thứ nhất.

Tay trái trong lúc vô tình chạm vào băng gạc ở cổ tay phải. Đột nhiên, Mẫn Nhu linh ngộ ra một điều, cuộc sống cho cô những tiếc nuối, nhưng mà..

Nhắm nuốt miếng cháo Lục Thiếu Phàm dứt tới, môi cong lên hạnh phúc. Dù cơ thể cô không còn trọn vẹn, nhưng chỉ cần có anh, thế giới cô vẫn đầy mặt trời.

“Thiếu Phàm, tối nay con về nhà nghỉ đi, ở đây có mẹ lo là được rồi”

Lục Thiếu Phàm nhú mày, chiếc thìa trong tay vẫn đưa đến trước miệng Mẫn Nhu, nghe bà Lục hạ lệnh trực xuất anh vẫn không nhúc nhích, cứ làm theo ý mình.

“Con sẽ ngủ ở đây đêm nay. Sô pha cũng đủ cho con nằm, còn quần áo tắm rửa, sáng sớm mai con bảo dì Mai mang tới là được”

Lục Thiếu Phàm giải thích một lượt, xem như dập tắt hi vọng của bà Lục muốn thuyết phục anh về nhà. Nhìn con trai mình vẫn còn đứng vững, hành động lưu loát thành thạo, bà Lục thở dài cam chịu, ánh mắt nhìn hai người ân ái, im lặng rời đi.

Tiếng cửa khép lại truyền tới, Mẫn Nhu đưa mắt chăm chú nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm, bàn tay trái giữ lấy tay phải của Lục Thiếu Phàm. Cô cũng không tiếp tục ăn cháo, ánh mắt nhu hòa nhìn thẳng vào cánh môi và sống mũi thẳng băng của Lục Thiếu Phàm, cảm giác thật ấm áp và bình yên.

“Em còn muốn ăn gì không? Anh sẽ đi mau đun em”

Lục Thiếu Phàm thấy Mẫn Nhu không muốn ăn nữa, liền để chén cháo qua một bên, bàn tay dịu dàng vuốt gương mặt cô. Vẻ mặt áy náy xót xa chậm rãi biểu hiện ra.

“Cứ như vậy là được rồi...”

Bàn tay ấm áp mềm mại vuốt ve bàn tay lạnh giá của Lục Thiếu Phàm. Cô có thể nhận thấy những vết chai nơi lòng bàn tay anh, cảm giác thô ráp khiến cô an lòng. Cô ngược lên thấy anh tự trách tự dày vò mình, gương mặt điềm tĩnh nở nụ cười chân thành tha thiết.

“Đừng đau lòng nữa mà!! Em thích cái gọi là vinh nhục không sợ hãi, dù đối mặt với khó khăn Lục Thiếu Phàm anh đều rất bình tĩnh, nếu như anh cứ giữ suy nghĩ em không qua khỏi, em sẽ khóc cho anh xem đó”

Mẫn Nhu cười khê dùng tay chạm vào gò má gầy hảnh đi của Lục Thiếu Phàm, bàn tay lướt xuống gương mặt tía tía râu, ngón tay thon dài vội chụp lấy tay cô, hôn lên môi cô, giọng nói nghèn nghẹn: “Anh xin lỗi em, anh không nên bỏ em lại một mình, lúc em cần anh nhất anh lại không xuất hiện bên em”

Giọng nói đau đớn tự trách bản thân mình, nụ cười trên mặt Mẫn Nhu cũng biến mất, cô nghiêng người, tựa trán mình vào trán anh, hai chóp mũi chạm nhau, hàng mi như cánh chiêm rữ xuống hơi rung lên.

“Anh có biết không? Trước khi em mất đi ý thức, em còn nghĩ nếu như chết đi em sẽ không bao giờ được sống chung với anh nữa, một người đã từng vì em mà hi sinh bản thân nhảy xuống biển. Lúc đó, em rất sợ chết, em sợ sẽ không được gặp anh nữa”

Cơ thể thon gầy bị Lục Thiếu Phàm ôm vào lòng, cảm giác siết chặt khiến cô càng thấy hạnh phúc, khoe môi cong lên, dịu giọng nói: “Đó không phải lỗi của anh, đừng tự trách mình nữa được không?”

“Phanh!”

Ngoài phòng bệnh có tiếng nổ cắt ngang lời Mẫn Nhu, hai người cũng buông nhau ra. Mẫn Nhu nhíu mày nhìn ra cửa, Lục Thiếu Phàm vội đứng dậy xoay người đi ra ngoài.

“Để anh ra xem”

96. Chương 97

Mẫn Nhu tựa vào giường, quay đầu nhìn sắc trời mông lung bên ngoài cửa sổ đợi Lục Thiếu Phàm quay lại. Tay trái lần lượt xoa nhẹ bàn tay phải lạnh lẽo tái nhợt.

Cửa phòng bị đẩy vào, Mẫn Nhu nghe tiếng động liền nhìn lại. Lục Thiếu Phàm chậm chậm bước tới, gương mặt tuấn tú nho nhã chỉ được vệ sinh sơ xài, vẻ sa sút biến mất nhưng ánh mắt vẫn ẩn chứa một mối. Anh nhìn đôi mắt tò mò của Mẫn Nhu, hơi kéo khóe miệng, đi tới bên cạnh giường.

“Vừa rồi có bệnh nhân không cẩn thận bị vấp ngã, y tá đã dìu về phòng rồi”

Mẫn Nhu không hề nghi ngờ lời nói của Lục Thiếu Phàm. Khi anh ngồi xuống bên giường, cô liền thẳng lưng dậy, né bàn tay phải đang bị thương ra, dùng tay trái cầm lấy chiếc thìa trên đầu tủ, sau đó tính cầm luôn cả bát cháo. Lúc này, cô mới nhận ra cầm hai thứ có vẻ khó khăn, hơn nữa còn mềm chút làm rơi ly nước.

“Đừng nhúc nhích, để anh giúp em”

Lục Thiếu Phàm nhìn Mẫn Nhu cử động khó khăn như vậy, đôi mắt xót xa nhìn qua bàn tay phải không chút sức lực để đỡ trên giường, nhưng động tác không hề ngừng lại giống như để cô không phát hiện ra sự chú ý của anh. Đón lấy chiếc thìa từ tay cô, anh bắt đầu múc một thìa bỏ vào chén cháo.

Nhìn chén cháo đầy ắp trong tay Lục Thiếu Phàm, cô thấy anh tính dứt cho cô, liền dùng tay đẩy cái chén, giải thích nói: “Anh vẫn chưa ăn gì cả, mau ăn cho hết chén cháo đi”

Lục Thiếu Phàm nhìn Mẫn Nhu bật cười khúc khích, anh thở dài, dùng tay quấy chén cháo đã nguội, khoe môi cong lên, đột nhiên ngừng đầu, nhướn mày thản nhiên nói: “Hai chúng ta cùng ăn đi”

Mẫn Nhu nhìn bộ dạng cò kè mặc cả của Lục Thiếu Phàm, nụ cười trên môi càng nở rộ. Cô ăn nấy giờ cũng đã rất no nhưng thấy ánh mắt mong chờ của Lục Thiếu Phàm, cô vẫn gật đầu đồng ý cùng anh ăn cháo.

Cháo nóng rót vào cổ họng, Mẫn Nhu không thể ngăn nổi nụ cười trên môi, hạnh phúc giống như cháo ấm đổ vào cơ thể, làm bừng sáng những góc tối trong tâm hồn sâu thẳm của cô.

Lục Thiếu Phàm như bị Mẫn Nhu dắt mũi dẫn đi, mà sự chăm sóc dịu dàng của Lục Thiếu Phàm chỉ có cô mới được nhìn thấy.

Ban đêm, trong căn phòng bệnh ẩm áp, trên chiếc giường hẹp, có một đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ, bên môi người đàn ông cong lên rất nhẹ, vẻ mặt an lành ngủ say không sợ sẽ bị y tá bắt.

Nhiệt độ ẩm áp từ sau lưng truyền tới, dưới tấm chăn, cánh tay dài mạnh mẽ của người đàn ông vòng chặt lấy cơ thể gầy gò của cô. Mẫn Nhu vẫn chưa ngủ, mắt mở to nhìn chiếc đèn bàn đang tỏa ra ánh sáng màu vàng, lông mày xuất hiện nếp gấp.

Những hình ảnh vẫn rõ mồn một trong đầu, dù cô nhắm mắt lại, cũng không thể xóa đi những hình ảnh lúc này.

Khi ăn xong thìa cháo cuối cùng, cô cầm lấy khăn giấy cẩn thận giúp Lục Thiếu Phàm lau khóe miệng. Lúc cô đại công cáo thành rút tay lại, chưa kịp ngẩng đầu, thì người đó đã chiếm đóng môi cô, dịu dàng di chuyển, thỏa thích gặm nhấm như thức ăn, để cô không thở được nữa dựa vào ngực anh, mặc anh cuốn cô vào thiên miên.

Ngón tay trắng trẻo vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, lưu luyến buông cô ra, ở khóe môi anh nhẹ hôn xuống rồi hài long ôm cô, gương mặt anh tuần vùi sâu vào tóc cô, ma sát qua lại.

“Về sau sẽ không có ai dám làm tổn thương em nữa đâu Tiểu Nhu”

Giọng nói lẩm bẩm đè nén nỗi đau đớn, ẩn sau đó là sự nhẫn tâm quyết liệt. Anh không muốn để cô nhận ra, khi cô nghe thấy thì ngoại trừ sự ngọt ngào xen lẫn trong đó còn cả âu lo.

Lục Thiếu Phàm phải là một chính trị gia lỗi lạc, không nên vì cô mà làm những chuyện trái lẽ thường, cho dù cô phải hi sinh bản thân cũng muốn con đường sự nghiệp của Lục Thiếu Phàm có thể thuận buồm xuôi gió.

Khi cô đang chìm đắm trong giấc mơ, lại không hề biết, người đàn ông bên cạnh đang ngủ say lại cẩn thận hắt chăn, dịu dàng đứng dậy, giúp cô đắp lại chăn rồi đi ra ngoài.

Ngày hôm sau, Mẫn Nhu thức dậy liền không thấy Lục Thiếu Phàm đâu cả. Trong phòng bệnh cũng không cảm nhận được hơi thở của anh, Mẫn Nhu khế thử người trong giây lát, cười khổ khi nhận ra bản thân không thể rời khỏi Lục Thiếu Phàm.

Khi cô ngồi dậy tựa vào thành giường thì thấy một tờ giấy trên tủ giường, là Lục Thiếu Phàm để lại cho cô, tờ giấy trắng bóc nhưng mang theo những lời lẽ làm cô ấm lòng.

“Anh phải đi làm, điểm tâm để bên cạnh, đừng có đi xuống giường, dì Mai tối nay sẽ qua”

Nhìn bánh bao được bao bọc cẩn thận, Mẫn Nhu một tay gỡ đầu gút, nhìn là biết có người cố ý dùng cất thất mà một tay vẫn gỡ được, lúc mở ra, bên trong là bánh bao còn đang bốc khói.

Nó tỏa ra mùi hương đặc trưng, Mẫn Nhu gấp một miếng bỏ vào miệng, chậm rãi nhai, trong tim cũng vì sự che chở chăm sóc của Lục Thiếu Phàm mà như được lấp đầy.

Anh có hỏi cô muốn ăn gì vào bữa sáng. Cô từ từ nhắm mắt, mơ hồ nói đại một cái tên, sau đó tiếp tục ngủ trong chăn ấm không ngờ anh lại đi mua thực.

Mỗi một câu của cô anh đều khắc ghi trong lòng, dù là cô thuận miệng nói đùa cũng như vậy.

Rõ ràng đã ăn đến no căng bụng, nhưng cô không hề thấy khó chịu, ngược lại còn cười rất hạnh phúc, có lẽ đây là chiếc bánh bao ngon nhất mà cô được ăn.

Dưới sự giúp đỡ của dì Mai, Mẫn Nhu rửa mặt một lượt, đang định tìm chút sách báo xem thì cửa phòng bị đẩy vào. Lần lượt bước vào là Chân Ni và cả Thắm Tấn Hàm đang mặc áo bác sĩ, hai người thấy Mẫn Nhu đã tỉnh trong lòng cũng vừa vui vừa áy náy.

Mẫn Nhu gặp chuyện không may ở hôn lễ hai người. Quan trọng hơn, Lục Thiếu Phàm vì giúp Thắm Tấn Hàm tiễn khách mà để Mẫn Nhu một mình, do đó có kẻ thừa cơ bắt cóc làm Mẫn Nhu bị thương, chuyện như vậy hai người cũng không dám gặp mặt Mẫn Nhu ngay cả Lục gia, trong lòng vẫn áy náy trách bản thân.

Mẫn Nhu nhìn thấy vẻ lung túng của hai người liền nhận ra họ vẫn cảm thấy có lỗi. Cô cũng không giận Chân Ni và Thắm Tấn Hàm, có một số chuyện xảy ra cũng không thể tránh được, chẳng qua nó xảy ra đúng lúc quá thôi.

Chân Ni nhìn bàn tay của Mẫn Nhu quấn chặt băng, nước mắt rơi xuống ào ào, khác xa với tính cách sáng khoái người thường, cuối cùng Mẫn Nhu làm bệnh nhân mà phải đi an ủi ngược lại người thăm bệnh.

Mẫn Nhu nghĩ thầm, cô ấy cứ khóc như vậy người đàn ông phía sau cũng không thể bình tĩnh được nữa, thấy vẻ lo lắng đau lòng lại do dự không tiến lên an ủi Chân Ni của Thắm Tấn Hàm. Cô dùng tay lau nước mắt cho Chân Ni, rồi nhẹ giọng trấn an: “Đừng khóc mà, hiện tại mình không sao rồi?”

Mẫn Nhu cũng không dám nói mình khỏe hẳn, giờ nói thế Chân Ni liền ngừng khóc, bực tức đập mạnh tay xuống giường, nghiến răng nghiến lợi oán hận nói: “Nhu, cậu đừng lo, loại chị em như vậy thì không có còn hơn, lần này nếu có ai dám đứng ra che chở cho cô ta, mình sẽ bảo lão gia tử làm chỗ chống lưng cho cậu.”

Chân Ni còn muốn tiếp tục phát biểu những lời nói đầy nghĩa khí thì bị đánh vào ót, lấy tay che nơi bị đánh, Chân Ni vội vàng quay đầu, trừng mắt nhìn về mặt Thắm Tấn Hàm như đang giáo huấn trẻ con.

“Sao anh đánh em, em nói gì sai sao. Cô ta đột nhiên biến mất nhất định có người giúp đỡ, nếu không cảnh sát nhiều như thế sao không bắt được cô ta? Chẳng lẽ cô ta biết độn thổ sao?”

Trên gương mặt Thắm Tấn Hàm rất nghiêm túc, dù đánh Chân Ni anh ta cũng đau lòng nhưng không hề bình vực, mà lạnh giọng nói: “Có một số việc chỉ cần biết là được không cần nói ra, lỡ bị người khác nghe thấy người ta sẽ hiểu sai nghĩa, biết đâu còn lợi dụng nó gây bất lợi”

Mẫn Nhu đồng ý với cách nói Thắm Tấn Hàm, quan hệ hai nhà Lục- Thắm vẫn khiến người khác đoán không ra. Chuyện Lục Tranh Vành và ông Thắm đánh nhau ai cũng biết, hai người ở quân khu thường xuyên bất hòa cũng lan truyền khắp nơi, chỉ sợ chẳng qua hai người đang giả vờ tạo đạn khói.

Nếu vì chuyện Mẫn Tiệp mà hai nhà liên thủ, sợ rằng gây ra không ít đàm tiếu, họ lợi dụng chuyện này gây khó dễ cho Thắm gia và Lục gia, tới lúc đó việc xử phạt Mẫn Tiệp cũng không có ưu thế, loại việc lấy quyền thế ép người này chắc chắn bị xã hội lên án, đến lúc đó sẽ có một số người đứng về phía Mẫn Tiệp.

Chân Ni mỗi lần quan tâm ai lại loạn lên, bị Thắm Tấn Hàm dạy bảo cũng ngay lập tức thức thời, sủa lưng đổ mồ hôi lạnh. Cô không trách Thắm Tấn Hàm ngược lại còn cảm kích, sau đắc ý nhướn mày trên mặt viết, “Nhìn vẻ mặt như khi của anh mà cũng hiểu được những đạo lý thâm sâu đó sao?”

Mẫn Nhu cũng biết được một số việc từ Thắm Tấn Hàm và Chân Ni. Thứ nhất sau khi cô nhập viện, những kẻ bắt cóc cô đã bị bắt, thứ hai người đứng sau lưng quả nhiên là kẻ hận cô nhất Mẫn Tiệp, thứ ba, Mẫn Tiệp mất tích, cảnh sát ban bố lệnh truy nã mà vẫn không tìm được

97. Chương 98

“Nhu cậu yên tâm đi dù có phải đào sâu ba thước đất mình cũng không để cô ta bỏ trốn nữa”

Chân Ni nắm chặt tay Mẫn Nhu, khi nhận ra bàn tay phải Mẫn Nhu cứng đờ gương mặt liền lo lắng quay đầu hướng về Thắm Tấn Hàm, tìm kiếm một lời giải thích.

Dù Thắm Tấn Hàm không phải bác sĩ ngoại khoa chuyên về tay nhưng khoác áo bác sĩ vào thì lời nói cũng có sức thuyết phục hơn so với người khác, thậm chí Mẫn Nhu còn hi vọng Thắm Tấn Hàm trả lời Chân Ni sẽ cho cô kết quả an tâm.

Mắt Thẩm Tấn Hàm lướt qua Chân Ni, nhìn miếng băng trắng quấn trên tay Mẫn Tiệp, ánh mắt cũng mờ mịt như những vị bác sĩ hôm qua, an ủi mỉm cười nói: “Vết thương của chị dâu chạm vào thần kinh nơi cổ tay, bây giờ chỉ mới vừa phẫu thuật xong cho nên sẽ không cảm thấy được gì, sau này sẽ bình phục lại thôi”

Mẫn Nhu đón nhận ánh mắt cổ vũ của Thẩm Tấn Hàm, giống như giữa mây mù nhìn trời xanh, môi cong lên xoa xoa tay Chân Ni, nói cảm ơn Thẩm Tấn Hàm: “Cảm ơn cậu, Tấn Hàm”

“Nhu, cậu sao lại cảm ơn anh ấy chứ, anh ấy chẳng làm được gì cả, phải rồi, cậu còn thấy không khỏe chỗ nào nữa không?”

Mẫn Nhu có vẻ không kịp phản ứng khi Chân Ni đổi đề tài, lông mày nhíu lại, cười lắc đầu, ngoại trừ cổ tay vẫn còn đau âm ỉ thì cơ thể cô vẫn hoạt động bình thường.

Chân Ni thấy gương mặt tái nhợt của Mẫn Nhu đã hồng hào hơn cũng an tâm thở nhẹ, tay xoa xoa ngực miệng lẩm bẩm: “Không sao là tốt rồi, nếu không sẽ tìm hắc ta tính sổ”

“Chân Ni cậu đang nói gì vậy?”

Mẫn Nhu nghe không rõ Chân Ni đang lẩm bẩm chuyện gì, muốn bảo Chân Ni nói lại lần nữa thì Thẩm Tấn Hàm lại đi tới, kéo Chân Ni đứng dậy, nắm lấy bả vai cô ấy, thay Chân Ni đáp: “Cô ấy cứ như bà già suốt ngày cứ lẩm bẩm mấy chuyện vớ vẩn, chị dâu, chị nghỉ ngơi đi, Ni Ni còn phải qua khoa phụ sản kiểm tra, bọn em xin phép đi trước”

Thẩm Tấn Hàm cười tủm tỉm, giành nói với Chân Ni, phảng phất như không thấy ánh mắt nghi ngờ của Mẫn Nhu, sau đó dịu dàng cúi đầu giữ lấy gò má Chân Ni nói: “Ni Ni, những chuyện vớ vẩn thì không cần nhắc tới, nhắc tới chỉ khiến chị dâu thêm khó chịu, thời gian không còn sớm nữa, bác sĩ Trương chắc cũng chờ này giờ, chúng ta đi thôi”

Mẫn Nhu đưa mắt nhìn Thẩm Tấn Hàm kéo Chân Ni đang tính nói lại thôi ra khỏi phòng bệnh. Cô cảm giác có điều gì đó bất thường, cũng tò mò chuyện Chân Ni tính nói mà bị Thẩm Tấn Hàm ngăn lại là gì.

Từ lúc cô bị thương đến khi hôn mê đã 5 ngày, quãng thời gian đó có chuyện gì xảy ra cô cũng không biết, hơn nữa xem ra cũng không phải chuyện tốt.

Mẫn Nhu nhíu nhíu mày, không muốn để bản thân suy nghĩ thêm liền nhắm mắt tựa vào giường, buông lỏng tâm trạng, tiếng cửa mở vào, giọng dì Mai êm ái cất lên.

“Thiếu phu nhân, có hai vị cảnh sát muốn tìm cô lấy khẩu cung liệu có được không?”

Mẫn Nhu quay đầu để ý thấy hai người đàn ông cao lớn đứng chờ ngoài cửa, họ đều mặc cảnh phục tay cầm xấp tài liệu, nhận thấy ánh mắt quan sát kĩ càng của Mẫn Nhu, họ lặng lẽ gạt đầu không hề dám thất kính xông vào trong.

“Mời họ vào đi”

Nếu đã tới Mẫn Nhu cũng không có lý do đuổi họ ra về, hướng hồ lại liên quan tới vụ án, cô cũng muốn có kết quả sớm nên sẽ phối hợp với cảnh sát điều tra.

“Lục phu nhân, bốn người bị tình nghi ở khách sạn đã ra đầu thú, trải qua mấy ngày điều tra 5 đêm chờ ở hộp đêm đợi đối tượng tình nghi xuất hiện, hiện giờ họ đã bị bắt về đồn công an, đây là hình của họ, mời cô xem có phải đúng họ không”

Vị cảnh sát kể với Mẫn Nhu về thành quả điều tra người còn lại lấy vài tấm hình từ túi hồ sơ ra. Thật ra Mẫn Nhu cũng không nhận ra họ, lúc ấy có ba người đeo khẩu trang, sắc trời lại tối đen không thể thấy rõ diện mạo của họ.

Nhưng khi nhìn đến tấm ảnh cuối, nhìn người đàn ông với vết sẹo huyết thái dương cô lại nhúc nhối, hơi thở gấp gấp, ánh mắt bình tĩnh cũng trở nên lạnh lẽo, đưa tấm ảnh lên nói: “Là hắn”

“Lục phu nhân, đây là giấy chuyển nhượng cổ phần mà cô đã kí, chúng tôi muốn xin chữ kí của cô để xác minh, như vậy vụ án có thể tiến thêm một bước”

Tay phải Mẫn Nhu bị thương không thể kí được, cô bảo dì Mai gọi về nhà kêu người ở mang tới những văn tự mà cô tự tay viết đưa sang, trong lúc đó vị cảnh sát lại hỏi sang ít vấn đề khác, bao gồm cả mối quan hệ của cô và Mẫn Tiệp.

Mẫn Nhu cũng thành thật đáp, không hề giải vây giúp Mẫn Tiệp cũng không ném đá xuống giếng, kẻ chủ mưu vụ cướp lần này là Mẫn Tiệp, lúc này chính câu trả lời của người bị hại lại càng trở nên có sức thuyết phục.

Khi nhắc đến chuyện Mẫn Tiệp bỏ trốn mất tích, hai vị cảnh sát đều ảo não, khi họ cầm được giấy bắt thì đã sang ngay Mẫn gia, nhưng Mẫn Tiệp đã sớm trốn đi, chỉ thấy trên bàn cô ta có để giấy chuyển nhượng cổ phần do Mẫn Nhu đã kí sẵn.

Mẫn Nhu nhú mào, gương mặt đành lại, trong lòng cũng nghi ngờ, Mẫn Tiệp phạm tội mà không hề tiêu hủy chứng cứ, còn để lên bàn chờ cảnh sát tới lục soát khắp tội cô ta, chuyện như vậy thật trùng hợp, cũng khiến người ta khó hiểu.

Hơn nữa, cô vì bị đe dọa mới kí giấy chuyển nhượng cổ phần, chỉ cần cô báo cảnh sát giấy chuyển nhượng đó liền trở thành phé thải. Nếu không phải cái tên Tứ Điều kia nổi lòng tham, muốn lấy chiếc nhẫn trên tay mà cắt tay cô thì vụ án này đâu khó giải quyết như thế.

Mẫn Tiệp, cô ta bày ra một âm mưu chỉ có hại không có lợi, ý đồ cuối cùng là gì, chẳng lẽ bị hận thù che mờ mắt, chỉ muốn cướp lấy mọi thứ Mẫn Nhu để thỏa cơn giận trong lòng.

“Các vị cảnh sát nhất định phải bắt được thủ phạm, trả lại công bằng cho Thiếu phu nhân chúng tôi, một người tốt như vậy mà lại bị...”

Dì Mai mang theo laptop đi tới, chợt nghe cảnh sát nói về chuyện bắt Mẫn Tiệp, không khỏi nói chen vào, vẻ mặt căm tức, ánh mắt đau lòng nhìn về phía Mẫn Nhu.

“Hai vị yên tâm, cảnh sát đã ban bố lệnh truy nã, ngay cả xuất nhập cảnh cũng không hề ghi chép nghi phạm đã ra nước ngoài, các vị cứ đợi một thời gian, cảnh sát chúng tôi nhất định sẽ bắt được nghi phạm đưa ra trước pháp luật.”

Khi cảnh sát nói lời này, sắc mặt nghiêm túc, không phải chỉ nói cho có lệ. Có lẽ họ cũng biết bối cảnh cường đại của Mẫn Nhu, đối với vụ án này cũng hết sức coi trọng, trước khi đi còn dặn nói nếu có manh mối gì thì thông báo với cảnh sát.

Cơ thể Mẫn Nhu còn yếu, không thể xuống giường nên đành để dì Mai tiễn hai vị cảnh sát, cửa phòng mở ra, cô cứ ngỡ dì Mai quay lại, nhưng đập vào mắt là Kỷ Nguyệt Hân.

“Nhu, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi”

Hai mắt Kỷ Nguyệt Hân sưng đỏ, vẻ cao ngạo lạnh lùng cũng thu lại, sắc mặt tiêu tụy như không ngủ đủ giấc, thấy Mẫn Nhu tỉnh lại liền kích động chạy tới ôm.

“Nguyệt Hân, cậu đừng lo, mình không sao”

Cô xoa lưng Kỷ Nguyệt Hân, nhẹ giọng an ủi. Kỷ Nguyệt Hân buông cô ra, giữ lấy bàn tay phải bị thương của cô nhìn từ trên xuống dưới, ai oán nói: “Đám người đó cũng thật quá đáng, lần này không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, nhất định bọn họ sẽ bị báo ứng”

Mẫn Nhu phát hiện Kỷ Nguyệt Hân để bình thủy ngay cửa, đó là vật chuyên dùng ở bệnh viện, mặt trên có đánh dấu hiệu của bệnh viện, cô không khỏi kinh ngạc nhìn về ủ rũ của Kỷ Nguyệt Hân, chẳng lẽ trong Kỷ gia cũng có người bệnh.

“Mỗi lần mình qua, cậu đều hôn mê, Nhu à, có được người chồng như Lục Thiếu Phàm, không thể không nói đây là cuộc đầu tư sáng suốt nhất đời cậu đó”

Nhớ đến khi cô tỉnh dậy thấy vẻ chán chường của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu cảm thấy vừa hạnh phúc vừa ngột ngào, gương mặt vui vẻ nhìn mắt Kỷ Nguyệt Hân đầy sự hâm mộ dành ỉn.

“Cậu nói đúng, có thể gặp được một người thật lòng yêu mình xem như cũng đáng giá”

Kỷ Nguyệt Hân nhìn dáng vẻ như bà cụ non của Mẫn Nhu liền cười hi một tiếng, gương mặt cũng mất đi vẻ lo lắng u sầu, đang tính cùng Mẫn Nhu tán gẫu thì điện thoại reo lên.

“Nhu, mình còn có chút việc, phải đi trước, tối nay mình sẽ sang thăm cậu”

Kỷ Nguyệt Hân nhìn sơ qua điện thoại xong liền tạm biệt Mẫn Nhu. Mẫn Nhu nhìn vẻ vội vàng của Kỷ Nguyệt Hân, cũng hiểu là có chuyện, cũng không níu giữ, chỉ là lúc đi tới cửa Kỷ Nguyệt Hân liền quay đầu, ánh mắt chân thành nhìn Mẫn Nhu: “Nhu, cậu nhất định phải hạnh phúc biết không?”

Mẫn Nhu không hiểu tại sao Kỷ Nguyệt Hân lại khi không nói những lời này, nhưng nhận thấy sự chúc phúc chân thành nhất trong mắt Kỷ Nguyệt Hân, Mẫn Nhu cười khẽ gật đầu, dung ánh mắt kiên định để trả lời, cô sẽ hạnh phúc.

Kỷ Nguyệt Hân cười tươi, cầm lấy bình thủy khép cửa phòng bệnh lại. Nghe tiếng bước chân xa dần, Mẫn Nhu cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay, thì thầm nói: “Mẫn Nhu, mày sẽ hạnh phúc”

Người tới thăm Mẫn Nhu cũng không tính là quá nhiều, cũng không phải là mọi người không quan tâm cô. Nhưng có nhiều người lợi dụng thăm bệnh để kéo gần mối quan hệ, nên vừa tới cửa phòng bệnh liền bị cảnh vệ ở cửa đuổi về, cho nên cả một ngày, Mẫn Nhu chỉ thấy họ hàng Lục gia và bà Diệp.

Vừa tiễn bà Diệp xong, Mẫn Nhu tính nghỉ ngơi thì nghe ngoài cửa rất ồn ào, cô nhú mày, dì Mai thấy Mẫn Nhu khó chịu, vẻ mặt cũng lạnh đi, đang tính đi ra ngoài xem có chuyện gì thì cửa phòng bị đẩy vào.

“Bà không được vào, Thiếu phu nhân đang nghỉ ngơi...”

“Mời bà đi ra ngoài cho”

Hai cảnh vệ mặc bộ đồ đen đưa tay ra cản lại, Mẫn Nhu ngồi thẳng người không thấy rõ người bị hai cảnh vệ cản lại là mai, dì Mai khó chịu trách cứ nói: “Không thấy Thiếu Phu nhân đang nghỉ ngơi sao? Còn không mau đuổi người đi”

Hai cảnh vệ cũng không khách khí nữa, họ nháy mắt rồi liền ôm lấy người xông vào, động tác mạnh mẽ không hề lịch sự nữa, dù sao chủ nhân đã không vui, có thể giữ được công việc này hay không mới là điều họ lo lắng.

“Hai người buông ra, tôi có chuyện muốn tìm Thiếu phu nhân của các người”

Giọng phụ nữ quen thuộc khiến Mẫn Nhu đang tính nằm xuống liền khựng lại, neho neho mắt nhìn người phụ nữ đang bị vây giữa hai cảnh vệ, người xông vào ra sức thoát khỏi cảnh vệ, chạy tới bên giường bệnh.

Mẫn Nhu nhận ra Hồng Lam đầu tóc bù xù đang chống cự với cảnh vệ, đột nhiên hướng mình chạy tới, chuông báo nguy hiểm reo lên, tay trái giữ chặt giường, dì Mai vọt sang chắn trước mặt Mẫn Nhu và Hồng Lam.

“Các người còn làm gì vậy, mau kéo bà ta ra ngoài, có phải để Thiếu Phu nhân xảy ra chuyện rồi thì các người mới vui sao”

Dì Mai cảnh giác nhìn vẻ hấp tấp nóng nảy của Hồng Lam, sau đó cúi kính quát đám cảnh vệ. Hai người cảnh vệ đã bị hành động điên cuồng của Hồng Lam làm cho toát mồ hôi lạnh, khi họ tính chạm vào bà ta thì bà ta liền quỳ xuống trước giường bệnh.

Tiếng đầu gối đập xuống đất vang lên giữa phòng bệnh thật chói tai, Mẫn Nhu nhìn vẻ tiều tụy nhợt nhạt gương mặt đau khổ của Hồng Lam không thể sinh ra chút đồng cảm.

Ba người vì hành động đột ngột của Hồng Lam mà không biết làm sao, Hồng Lam nhân cơ hội dịch đầu gối đi về trước, hai cánh tay gây gò đẩy vết thương vịn lấy thành giường, khẩn cầu nói: “Tiểu Nhu, con đại nhân đại lượng bỏ qua cho Tiểu Tiếp lần này, mẹ hứa với con sau này nó sẽ không dám làm chuyện gì hại đến con nữa”

Mặt Mẫn Nhu đanh lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Hồng Lam đã không còn sự tao nhã như trước, môi hé mở, nhìn cảnh vệ nói cũng như trả lời Hồng Lam: “Nếu hai người không thể đảm bảo tôi được nghỉ ngơi vậy ngày mai cũng đừng tới đây nữa”

“Thiếu phu nhân, xin lỗi cô, chúng tôi sẽ đưa bà ta đi ngay”

Hồng Lam nhận thấy hai người nắm lấy lưng bà ta kéo đi, vội vàng ôm lấy cột giường, dù tay đau cỡ nào cũng không chịu buông, dì Mai tiến tới đẩy tay bà ta ra bà ta cũng không buông. Hồng Lam hai mắt ửng đỏ không ngừng cầu xin, Mẫn Nhu chỉ thờ ơ lạnh nhạt đáp lại.

“Tiểu Nhu, mẹ van con, lần này Tiểu Tiệp bị người ta xúi bậy nên mới làm ra chuyện như vậy, nó không thật sự muốn hại con đâu”

“Không muốn hại tôi”

Mẫn Nhu cười lạnh đưa bàn tay phải đã mất đi cảm giác lên không trung, ánh mắt sắc bén bắn về Hồng Lam: “Vậy tôi phải chết đi, lạnh như băng nằm dưới 2 tấc đất thì chị ta mới thật sự hại tôi sao?”

Hồng Lam ngẩn người, gương mặt tái đi, biểu hiện ngây ngốc, lực tay không hề giảm, hai cánh vệ phai mất sức chín trâu hai hổ mới kéo được bà ta ra khỏi cột giường, mặc kệ bà ta chống cự liên kéo ra ngoài.

“Chuyện gì xảy ra vậy, không phải tôi bảo hai người trông coi cẩn thận rồi sao?”

Giọng đàn ông nghiêm nghị quát lên khiến cho khung cảnh ồn ào liền trở nên im lặng, sự im lặng này mang theo chút cay nghiệt. Mẫn Nhu nhìn sang thấy Lục Thiếu Phàm vừa tan sở tới, gương mặt anh tuần trầm xuống trước sự xuất hiện của Hồng Lam.

98. Chương 99

Hồng Lam bị cánh vệ kéo đi, bà ta vừa nhìn thấy Lục Thiếu Phàm gương mặt đang lo lắng bỗng trở nên vui mừng như vỡ được cảnh cây, ra sức đẩy hai cánh vệ đang cố gắng kéo bà ta ra khỏi phòng.

“Thị trưởng Lục, xin cậu hãy thả Tiểu Diệp ra, tôi xin cậu”

Dù Hồng Lam có tham lam quyền thế nhưng bà ta đối với Mẫn Tiệp hết sức lo lắng, vừa ra khỏi phòng giam có được một ngày để ra ngoài liền chạy tới đây cầu xin giúp Mẫn Tiệp.

Mẫn Nhu nhìn thấy Hồng Lam té xuống đất không còn chút tự tôn, lúc đó cô cảm thấy, Mẫn Tiệp kiêu căng vô pháp vô thiên như hôm nay chủ yếu đều do Hồng Lam quá dung túng cô ta. Khi Hồng Lam quỳ xuống thay Mẫn Tiệp cầu xin cô cũng không hề cảm động hoặc yếu lòng.

Lục Thiếu Phàm không hề nhìn Hồng Lam thấp hèn cầu xin, anh đi ngay tới bên giường Mẫn Nhu, giúp cô đắp chăn lên, ôm cô vào lòng, sau đó hỏi thăm tình hình ngày hôm nay qua dì Mai.

“Dì Mai, lát nữa dì cứ về ở đây, ở đây có tôi được rồi”

“Vâng thưa cậu”

Dì Mai nghe Lục Thiếu Phàm dặn xong, liền đưa mắt nhìn trộm nụ cười hiền hòa trên mặt Lục Thiếu Phàm, cẩn trọng gật đầu. Sau đó, Dì Mai cũng dọn dẹp mọi thứ cần mang về nhà, lúc xoay người không quên đưa mắt nhìn cánh vệ đang lôi kéo Hồng Lam.

“Anh vẫn chưa ăn tối sao? Lát nữa chúng ta cùng nhau ăn được không?”

Mẫn Nhu như cô gái nhỏ tựa vào ngực Lục Thiếu Phàm, ngẩng đầu lên, đưa cánh tay trái lên giúp Lục Thiếu Phàm chỉnh cổ áo, làm nũng nói.

“Được”

Dáng vẻ Lục Thiếu Phàm phục tùng, đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp quyến rũ của Mẫn Nhu, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng dưới chiếc áo bệnh nhân rộng thùng thình, môi cong lên, một chữ nói ra thật êm tai, khóe miệng cong lên cười sung sướng.

Hai người thân mật với nhau cố tình bỏ lơ Hồng Lam đang phát điên, ngoài kia cánh vệ vẫn cùng bà ta dây dưa. Mẫn Nhu rúc đầu vào vai Lục Thiếu Phàm, ánh mắt đảo về phía cửa thấy Hồng Lam không chịu rời đi, gương mặt vẫn còn trẻ trải qua nhiều năm chăm sóc kỹ xuất hiện mấy vết rách đỏ, có lẽ là bị thương trong lúc giằng co.

“Anh đã liên hệ với bệnh viện Tích Đàm ở đó có bác sĩ giỏi về tay, đợi chú Ba và chú Út thu xếp xong, chúng ta sẽ đi Bắc Kinh”

Mỗi lần Lục Thiếu Phàm nhìn lướt qua cổ tay bị thương của cô, thì mắt lại lóe lên cảm giác đau đớn, quan tâm quá mức nên mới đau lòng khi thấy cô như vậy. Bất kể anh đưa ra quyết định gì cô cũng không phản đối, lo lắng nhìn ánh mắt xót xa của anh.

“Được, anh cứ sắp xếp đi”

Mẫn Nhu cười yếu ớt nắm bàn tay Lục Thiếu Phàm, mặt áp vào ngực anh, cảm thụ sự bình an mà Lục Thiếu Phàm mang tới, lời còn chưa nói hết đã bị giọng Hồng Lam cắt ngang.

“Tiểu Nhu, dù sao Tiểu Tiệp cũng là chị ruột của con, xin con hãy bảo thị trưởng Lục thả nó ra được không, bỏ qua cho nó lần này đi”

Chị ruột của cô? Hiện tại còn có mối quan hệ này sao, bà ta không cảm thấy lời nói này rất nhảm nhí sao?

Còn nữa, ý Hồng Lam là sao?

Mẫn Nhu đang vui vẻ liền trở nên u ám vì mấy tiếng la hét của Hồng Lam. Gương mặt cũng không còn giữ nổi vẻ hiền hòa, cô nhìn Hồng Lam đang dung tay vịn chặt khung cửa mãi không buông, bĩu môi lạnh lùng nói:

“Bà lại muốn đi khắp nơi đồn đại cái gì đây, là Thiếu Phàm bắt cóc Mẫn Tiệp hay vợ chồng chúng tôi hòa nhau hãm hại con gái bà, muốn đẩy cô ra vào chỗ chết”

Hồng Lam cũng nhận ra Mẫn Nhu đã giận, nghe câu chất vấn của Mẫn Nhu xong sắc mặt liền trắng bệch, môi mấp mấp tính nói gì đó nhưng vừa thấy ánh mắt u ám của Mẫn Nhu thì do dự cắn môi, mở miệng ăn nói rất khép nép.

“Mẹ không phải có ý này, Tiểu Nhu, mẹ cầu xin con, nói đỡ với Lục thị trưởng, nói cậu ấy rộng lượng bỏ qua cho Tiểu Tiệp lần này”

“Dù tôi có tha thứ cho chị ta thì cũng có ích gì. Tôi còn nhớ bà và con gái bà từng nói, ghét nhất những người như tôi lợi dụng quyền cao chức trọng mà tư lợi, vì vậy, đành phải xin lỗi bà lần này tôi không giúp được”

Lục Thiếu Phàm thay Mẫn Nhu mở miệng, giọng nói hồ hững không chút để tâm khiến ọi hi vọng của Hồng Lam như đóng băng, bà tay suy sụp hai tay thả lỏng ngã xuống đất, sau đó bị cảnh vệ kéo đi.

Môi Lục Thiếu Phàm hơi nhếch lên, rõ ràng đang cười nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất quỷ dị, anh nhìn Hồng Lam chật vật kéo đi, tùy ý nói thêm vào.

“Bà yên tâm, tôi đảm bảo con gái bà sẽ giữ được tính mạng, dù vụ án bắt cóc này là do cô ta chủ mưu/

Hồng Lam đang xụi lơ nghe Lục Thiếu Phàm nói như vậy thì hai mắt mở to, tròn đen co lại, trong mắt phản chiếu hình ảnh Lục Thiếu Phàm đang dịu dàng ôm lấy Mẫn Nhu. Bà ta đột nhiên tỉnh ngộ, điên cuồng phản kháng.

“Lục Thiếu Phàm, mày là ma quỷ, tao có chết cũng không bỏ qua ày”

Mẫn Nhu nghe những lời ác độc của Hồng Lam, gương mặt sa sầm, vu khống coi như không tính bây giờ còn nguyên rửa ác độc như vậy. Nếu không phải cô đang bệnh, cô sợ mình sẽ ngồi dậy đi qua tát cho Hồng Lam không còn răng ăn cơm.

TRên thực tế, Mẫn Nhu đúng là làm vậy, chẳng qua cô không tự mình làm, mà giao việc này cho hai người cảnh vệ.

“Chặn miệng bà ta lại, lôi đi”

Nhìn cảnh vệ dung vũ lực bịt miệng Hồng Lam lại, hai mắt mở to trừng trừng nhìn họ, Mẫn Nhu cũng không giận lên, mà còn cười:

“Bà yên tâm, tôi nhất định sẽ ra tòa làm chứng, tuyệt đối không che giấu sự thật, con gái bà chắc chắn sẽ có được phán quyết công bằng nhất”

Lục Thiếu Phàm lòng dạ độc ác thì sao, anh cũng là chồng cô, là người yêu cô chân thành nhất, cũng là người mà cô yêu nhất, dù anh là ác quỷ, cô cũng không cho phép ai buông lời nhục mạ.

Tuy rằng, Mẫn Nhu trong lòng cũng đoán được hay có thể chính Hồng Lam cũng suy nghĩ như vậy, nhưng cô sẽ không bị Hồng Lam làm cho hoảng sợ, vì yêu Lục Thiếu Phàm nên cô sẽ tin anh vô điều kiện.

Nhìn gương mặt trắng bệch của Hồng Lam, tay Mẫn Nhu cầm lấy bàn tay to của Lục Thiếu Phàm, là ác quỷ thì sao. Anh ở trong mắt cô vĩnh viễn như khi mới gặp, lúc nào cũng phi thường tài giỏi, mang đến cho cô sự ấm áp.

Âm thanh gào thét của Hồng Lam xa dần, Mẫn Nhu dần dần thu hết lửa giận lại, nhắm mắt làm ngơ, không có người quấy rối phòng bệnh an bình không ít, nhưng sự yên tĩnh chưa duy trì được năm phút thì bị Mẫn Chí Hải cắt ngang.

Đối mặt với Mẫn Chí Hải, Mẫn Nhu cũng không biết mình nên dung thái độ gì, là nên kính trọng ông nhưng hai mẹ con Hồng Lam đã dựng nên một cây cầu mà hai cha con không thể vượt qua, nếu nói hận cũng chưa tới mức đó, khiến cô phải oán hận chính cha mình, oán ông lấy đại cục làm trọng lựa chọn nhân nhượng!

Mẫn Chí Hải nhìn thấy Hồng Lam trên hành lang nhưng không ra tay giúp. Khi ông xuất hiện, Mẫn Nhu cũng nhìn thấy thái độ của ông đối với Hồng Lam có vẻ giận và xem như Hồng Lam gieo gió gặt bão, cô cũng nhìn thấy xấp văn kiện trên tay ông.

“Tiểu Nhu, đây là thủ tục nhập viện của bệnh viện Tích Đàm, cha đã nói chuyện với bác sĩ trưởng khoa bên đó, ông ấy sẽ đích thân chữa trị cho đến khi tay con bình phục.”

Mẫn Chí Hải không ngồi xuống ghế sofa, ông nói lỏng caravat, trên tây phục cũng xuất hiện nếp nhăn. Gương mặt già nua cũng tỏ vẻ mệt mỏi, nhìn ông đưa văn kiện tới, Mẫn Nhu không nhận ngay, trong lòng rối loạn.

Cô có thể thấy Mẫn Chí Hải tốn rất nhiều công sức, khi ông nhìn thấy cổ tay quấn băng của cô, lúc nhắc tới vị bác sĩ trưởng thì rất vui mừng. Mẫn Nhu im lặng đưa mắt nhìn sang chỗ khác, không muốn nhìn thấy vẻ mặt yêu thương của ông.

Khi cô còn bé, cô luôn nghĩ, nếu không có Hồng Lam và Mẫn Tiệp, dù mẹ cô đã mất hai cha con cô cũng sẽ nương tựa nhau mà sống, hay cha cô sẽ lấy người khác, hai người sẽ giống như bao cha con khác, hạnh phúc sống với nhau.

“Làm cha phí công rồi, chuyện này thật sự không cần phiền đến cha”

Lục Thiếu Phàm khiêm tốn nhận lấy thủ tục nhập viện thay cho Mẫn Nhu, anh hơi cười khiến cho Mẫn Chí Hải đag lung tung vì vẻ lạnh nhạt của Mẫn Nhu mà trở nên hòa hoãn vài phần, ông bối rối nhìn chằm chằm tay Mẫn Nhu, lẩm bẩm nói:

“Đây là chuyện mà cho thể làm cho Tiểu Nhu...”

Giọng nói áy náy của Mẫn Chí Hải vang lên trong phòng bệnh, tay Mẫn Nhu cứng đờ, quay đầu nhìn Mẫn Chí Hải vì những đả kích gần đây mà già đi không ít, cô khách khí lễ phép nói:

“Cám ơn cha đã giúp con”

Giọng nói Mẫn Nhu xa cách không hề che giấu, đôi mắt Mẫn Chí Hải ánh lên sự xót xa, ông cũng không thể ngồi mãi đây, sự quan tâm của ông bây giờ xem ra cũng là giả dối, chẳng qua muốn bao che đứa con gái mình thật sự trân trọng.

“Thiếu Phàm, vậy con chăm sóc Tiểu Nhu cho tốt, cha còn có việc, phải đi trước.”

Mẫn Chí Hải nhìn vẻ bình thản của Mẫn Nhu, không đợi Lục Thiếu Phàm tiễn thì vội vã rời đi. Sau đó, ông nghe tiếng Mẫn Nhu gọi giật, ông dừng lại nhưng không quay người sang, bên tai là giọng Mẫn Nhu.

“Cha, nếu cha thật sự thương con, chuyện Mẫn Tiệp xin cha đừng nhúng tay vào”

Mẫn Nhu cũng không phải ăn cả ngã về không, cô sớm đã không còn chút tình cảm với Mẫn Tiệp, Mẫn Chí Hải dù có đồng ý hay không cô cũng không thể nhân nhượng. Nhưng cô muốn tỏ rõ lập trường của mình, với Mẫn Tiệp cô tuyệt đối không tha thứ.

“Tòa án xử thế nào thì liền thế ấy, cha sẽ không nhiều lời, đây là nghiệt do Tiểu Tiệp tạo nên, con bé cũng nên vì tội lỗi của mình mà trả giá”

Chỉ cần Mẫn Chí Hải không thiên vị Mẫn Tiệp như vậy xử lý vụ án này cũng bớt đi trở ngại, nếu như Mẫn Tiệp thật sự...

“Đói bụng rồi đúng không, anh đi mua cơm, em đợi anh một lát”

Lục Thiệu Phàm cúi người, ngón tay thon dài hất mái tóc cô ra sau tai, môi chạm nhẹ vào môi cô, dường như muốn trấn an cô. Khi anh xoay người tỉnh rời khỏi thì một cánh tay mảnh mai ôm vòng lấy phía sau anh, ngăn cản không cho anh đi.

“Bà xã đang làm nũng sao?”

Lục Thiệu Phàm đứng lại, giọng nói vui mừng từ phía trên đầu truyền tới, bàn tay ấm áp ph lên tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve, Mẫn Nhu cong môi, cọ cọ vào thắt lưng Lục Thiệu Phàm, hai tay siết chặt, giọng nói kiên định đầy tin tưởng.

“Thiệu Phàm, dù chuyện gì xảy ra, em muốn chúng ta cứ như vậy cả đời”

Trải qua hai ngày tịnh dưỡng, Mẫn Nhu cũng đã hồi phục tám chính phần, trừ vết băng nơi cổ tay chứng tỏ cô là bệnh nhân thì sắc mặt đã hồng hào không khác người thường mấy.

Nắm mãi trong bệnh viện, Mẫn Nhu đã rất chán, liền cùng dì Mai đi dạo ở dưới lầu bệnh viện. Cô hít lấy luồng không khí trong trẻo, lúc quay về phòng bệnh gặp y tá, vì lời nói của họ mà Mẫn Nhu đang bình tĩnh liền trở nên rung động.

“Lục phu nhân, cô cũng ở dưới lầu sao, vậy hẳn là gặp Kỷ tiên sinh?”

Mẫn Nhu kinh ngạc trước câu hỏi của y tá, mày nhíu lại, ba chữ Kỷ tiên sinh này kết hợp với vẻ tiều tụy của Kỷ Nguyệt Hân mấy ngày trước, cô cũng nghĩ tới Kỷ Mạch Hằng, anh ta nằm viện thì liên quan gì cô?

Y tá cũng nhận ra sự ngạc nhiên của Mẫn Nhu, vừa tính mỉm cười nói tiếp thì dì Mai ở cạnh Mẫn Nhu đã nhắc:

“Y tá, thiếu phu nhân nhà tôi cũng mệt rồi, cần về phòng nghỉ ngơi, có cơ hội sẽ nói chuyện tiếp”

Dì Mai vội vàng cắt ngang, gương mặt còn biến sắc khiến Mẫn Nhu rất dễ nhận thấy, xem ra dì Mai đang che giấu gì đó, chỉ sợ là cùng một chuyện lúc trước Thẩm Tấn Hàm không cho Chân Ni kể.

“Xin lỗi, Lục phu nhân, tôi không quấy rầy cô nữa”

“Khoan đã, cô chờ một chút”

Y tá ngại ngừng cười cười, dì Mai thì biến sắc, cô y tá thức thời chào tạm biệt, muốn quay về phòng bệnh kiểm tra tiếp tục thì bị Mẫn Nhu gọi lại.

“Thiếu phu nhân”

Dì Mai tính cản Mẫn Nhu nói chuyện với cô y tá, nhưng Mẫn Nhu lại đi trước, tới trước mặt y tá, chân thành hỏi:

“Cô y tá, vị Kỷ tiên sinh mà cô vừa nhắc có liên hệ với tôi sao?”

Y tá khó xử nhìn Mẫn Nhu rồi lại nhìn dì Mai, trong lòng thầm nghĩ cũng biết miệng mồm của mình đã gây ra chuyện, xem ra vị Lục phu nhân này căn bản không biết chuyện, bằng không vị đại thẩm kia cũng đâu từng mất nhìn mình.

“Thật ra cũng không có gì, chỉ là lúc cô phẫu thuật, vì số lượng máu ngân hàng máu cung cấp thích hợp với máu của cô còn thiếu 800cc, hơn nữa bác sĩ nói, lúc phẫu thuật nếu có đủ máu thì tỉ lệ tử vong sẽ giảm xuống 30%, cho nên..”

Cho nên, Kỷ Mạch Hằng làm anh hùng cứu mỹ nhân, không sợ chết đưa tay hiến 800cc máu.

Mẫn Nhu trong đầu tiếp nhận lời cô y tá nói, ông tay áo dưới tay nắm thành quyền, cô nhớ lại lúc tỉnh dậy có thấy ở miệng Lục Thiếu Phàm có vết thương. Cô cảm thấy giấc mơ đó kì quái, Mẫn Nhu hít một hơi thật sâu, lặng lẽ xoay người, không hề để ý tới vẻ lo lắng của cô y tá và dì Mai, trong lòng trầm ngâm, đi thẳng về phòng bệnh.

Dì Mai trách cứ nhìn cô y tá, vội vàng đuổi theo, không quên giải thích..

“Thiếu phu nhân, chuyện này cũng không thể trách thiếu gia, người đàn ông kia dặn chúng tôi không được nói cho cô nghe...”

99. Chương 100

Cộc cộc..”

“Vào đi”

Cửa phòng làm việc thị trưởng bị đẩy vào, thư kí một đồ công sở cung kính hướng về Lục Thiếu Phàm đang xử lí công vụ:

“Thị trưởng, xe đi đến trại an dưỡng Kỳ Lâm Sơn đã chuẩn bị xong, các lãnh đạo khác cũng đều chuẩn bị xuất phát”

Lục Thiếu Phàm dừng bút, tựa lưng vào ghế, vẻ mặt hồ hững nghe thư kí Triệu báo cáo lịch làm việc buổi chiều. Thư kí Triệu đem văn kiện để lên mặt Lục Thiếu Phàm, anh mở văn kiện nhanh chóng nhìn sơ qua, giải thích nói:

“Công chức bị tình nghi tham gia vào vụ cướp đã bị sa thải, hồ sơ đã được gửi về cục để xử lý, còn người sẽ được giao cho cơ quan công an”

“Tôi cũng đã nói chuyện với thư kí Lưu cục trưởng, biểu đạt rõ ý kiến của thị trưởng, tôi nghĩ, Lưu cục trưởng chiều nay sẽ cho thị trưởng câu trả lời thuyết phục”

Lục Thiếu Phàm nhướng mày, gương mặt anh tuần không hờn không giận, hài lòng khép tài liệu lại, ngừng đầu nhìn về căn trọng của thư kí Triệu, cảm ơn nói:

“Vất vả cho cô rồi”

Thư Kí Triệu vẻ mặt nghiêm trọng, khiêm tốn chấp hai tay không vì được cấp trên khen mà tự mãn. Khi Lục Thiếu Phàm đứng dậy cầm lấy áo khoác trên giá áo thì bổ sung hỏi:

“Còn người đàn ông tên Will đó...”

Lục Thiếu Phàm quay người lại, hai tay dang rộng, mặc áo khoác vào người, gương mặt băng lãnh, ngón tay thành thạo cài nút áo, đôi giày da đen bóng thông thả đi về phía cửa phòng đang khép chặt.

“Tiếp tục tìm”

“Vâng”

Thư kí Triệu sắp xếp lại công văn bỏ vào bao rồi theo sát Lục Thiếu Phàm, khi đi ngang qua chỗ nước sôi thì nghe âm thanh xì xào bàn tán phát ra.

“Tên Tiểu Trương đó cũng thật dũng cảm, lại dám sai người lục lọi phòng thị trưởng, mà cũng phải nói, tên tiểu tử đó làm sao vào được văn phòng thị trưởng, nhiều người nhìn như vậy mà dễ dàng cho hắn lọt vào được như ý?”

“Nhìn xem, sao mà chuyện đó xảy ra được? Lần này coi như hấn ta xui rồi, chẳng những bị cách chức điều tra, trên hồ sơ còn ghi lại tội chứng của hấn, sau này khi ta hối cải ra khỏi tù, dù muốn cũng không thể tìm nổi một công việc”

“Vậy là quá xứng đáng rồi, Lục thị trưởng của chúng ta anh tuấn tao nhã, đối xử với mọi người rất ôn hòa. Đám người ở dưới, ai mà không biết, nếu không có năng lực thật sự làm sao ngồi được vào ghế thị trưởng, chưa kể lòng dạ độc ác, Lục thị tuyệt đối cũng không phải con cừ non đâu”

Thư kí Triệu nhìn cửa thang máy, nhìn người cùng mình hợp tác mấy năm qua, từ ban đầu xa lạ đến giờ lại thành kính sợ. Gương mặt nở nụ cười ôn hòa, đám đồng nghiệp đứng đợi thang máy cũng nói chuyện với Lục Thiệu Phàm, sau đó đi vào khu lấy nước.

“Thay vì rảnh rỗi tới mức ngồi bàn tán chuyện thì nên tập trung làm việc đi, đầu năm nay công việc không dễ kiếm đâu, ai cũng không biết, một giây kế tiếp có người nào vô tình bị lừa không”

Đám nhân viên đang bàn tán khí thế thì nhìn thấy thư kí Triệu đến. Về tò mò hưng phấn bị thay bằng sự xấu hổ, nhất là sau khi bị thư kí Triệu nhắc nhở ai cũng thay đổi sắc mặt.

Tấm gương Tiểu Trương máu chảy đầm đìa vẫn còn đó, bọn họ không thể không tin, cho nên lúc bị thư kí Triệu nghe được bọn họ bàn tán về thị trưởng thì khản trương, chỉ sợ thư kí Triệu đem chuyện này kể cho Lục thị trưởng.

“Đôi lúc trước khi nói cần phải suy nghĩ thật kĩ, không phải chuyện gì cũng nói đùa được đâu, trách nhiệm chứng minh sự thật chứng minh bát cơm này không phải là không thể đập vỡ?”

Thư kí Triệu đảo mắt qua đám người liên quan, môi mím lại, cầm lấy cặp công văn đi về thang máy. Dù trong lòng cô cũng hiểu kì nhưng ở quan trường nhiều năm cô biết tò mò có thể hại chết mèo, có một số việc không nên biết vẫn tốt hơn.

Chủ đề của cuộc bàn tán là nhân viên tên Tiểu Trương, vì tiền mà nổi lòng tham, sai người lẻn vào phòng Lục thị trưởng, gián tiếp kiểm soát điện thoại di động của Lục thị trưởng thông qua Bluetooth, từ đó liên quan tới vụ cướp của thị trưởng phu nhân.

Có lẽ anh ta chỉ đơn giản kết nối Bluetooth, không biết toàn bộ vụ cướp từ đầu đến cuối, nhưng pháp luật sẽ không nghe anh ta giải thích, việc kiểm soát lạnh lùng cắt đứt cuộc sống ưu lương đãi ngộ làm nhân viên công vụ của anh ta.

Một người khi đã sinh ra tà niệm tham lam sẽ mất đi lí trí phán đoán, làm chuyện mà mình phải hối hận cả đời. Lúc này, Lục thị trưởng chứng tỏ đã khiến anh ta phải trả giá thật lớn vì hành động ngu xuẩn của mình.

Còn làm thư kí thị trưởng, cô không cần phải đưa ra bất kì ý kiến nào với vụ cướp này, việc duy nhất cần làm là im lặng không lên tiếng, điều tra chân tiếng sự việc sau đó đưa tới kết quả khiến Lục thị trưởng hài lòng, đây là công việc là chức trách của cô.

Những ngọn núi lớn bao lấy khung cảnh xung quanh đường quốc lộ, bốn chiếc xe màu đen vòng chạy lên trên, lúc còn cách đỉnh núi một khoảng thì xe hơi lệch sang, khai vào con đường rừng nhỏ bằng phẳng.

Xe chậm rãi lăn bánh về trước, khu rừng xanh ngắt một màu đâm chồi vào mùa xuân, ánh sáng rực rỡ xua đi khung cảnh âm u trong xe. Phía cuối con đường là khoảng không gian trống trải, ánh nắng rọi vào mắt mọi người phản chiếu một màu xanh bất tận của núi non, mang đến cảm giác khoan khoái thoải mái.

“Thị trưởng Lục, đã tới trại an dưỡng Kỳ Lân Sơn.

Bốn chiếc xe dừng ngay ngắc trước trang viên được xây theo kiểu Châu Âu, thư kí Triệu cởi dây an toàn, quay xuống lễ phép báo cho Lục Thiệu Phàm ngồi ở ghế sao.

Lục Thiệu Phàm buông văn kiện trong tay xuống, đưa mắt nhìn quang cảnh khiến người ta vui vẻ ở bên ngoài cửa xem, từng vị lãnh đạo đều bước xuống xe, đứng trước trại an dưỡng bị mọi người gọi là “Trang viên thần bí”, thỉnh thoảng cảm than mấy câu.

Viện dưỡng Kỳ Lâm Sơn trước thuộc thành phố A được biết tới là nơi an dưỡng cao cấp, có thể vào được đây thường là những nhân vật chính trị đã về hưu, hay những người có danh vọng trong xã hội.

Nơi này được phần lớn các chính trị gia yêu thích không phải vì hoàn cảnh thoải mái yên tĩnh mà quan trọng nhất nơi này không cho bộ đội công an vũ trang bước vào tiến hành lục soát.

Nơi này toàn người quyền cao chức trọng sống, vì vậy xung quanh đều có thủ vệ canh gác, đa số đều là những quân nhân giải ngũ thân thủ bất phạm, làm vậy để ngăn cản những người có lai lịch không rõ ràng phi pháp ra vào, số tiền thu được từ nơi này rất lớn khiến nhà nước cam tâm tình nguyện ban đặc quyền ưu đãi cho nơi này.

Lục Thiếu Phàm bước ra khỏi xe, đi tới trước mọi người, cười nói:

“Các vị nếu không vào, mấy vị lão gia tử sẽ giận không tha ọi người đâu”

Giọng cười réo rắt, cách nói chuyện đùa giỡn, gương mặt Lục Thiếu Phàm cũng mang theo nụ cười nhạt, thái độ khiêm tốn cùng khí chất ung dung cao quý cứ như vậy đứng ở cửa lớn bên ngoài trang viên, thoáng nhìn qua có cảm giác như cùng bích sơn lam thiên sau lưng hòa vào làm một.

Giang sơn rộng lớn có người tài xuất hiện, câu này chính là ám chỉ Lục Thiếu Phàm!

Những cán bộ lớn tuổi thăm đánh giá Lục Thiếu Phàm, trong lòng cảm khái, không khỏi hâm mộ Lục gia có được người con cháu như vậy, gương mặt ung dung, nói chuyện vài câu với Lục Thiếu Phàm rồi theo nhóm đi vào viện an dưỡng.

Chuyến này tới viện an dưỡng ngoài đánh cờ còn thăm các cán bộ về hưu, việc thăm hỏi cán bộ về hưu là chuyện chính phủ vài lần mỗi năm. Cho nên, việc Lục Thiếu Phàm ở hội nghị đề suất tới khu an dưỡng Kỳ Lâm Sơn đều được các vị cán bộ lãnh đạo tán thành.

Mấy ông lão tuy đã ngoài 70 nhưng vẫn rất phấn chấn thấy có người tới thăm liền cười vui vẻ, dặn dò đám người ở chuẩn bị trà điểm tâm, hơn nữa khi thấy người dẫn đầu là Lục Thiếu Phàm thì càng vui vẻ.

Các vị tiền bối Lục gia vào thời kháng chiến chống Nhật đã anh dũng chiến đấu, lập bao nhiêu công hiến cho đất nước, sau cách mạng văn hóa Lục gia gặp đả kích lớn, cũng vì cải cách mở cửa mà Lục gia lại lần nữa quật khởi, không thiếu những lời ca ngợi con cháu Lục gia.

Lục Thiếu Phàm cũng không để tâm, chỉ mỉm cười đối phó, lấy lòng mấy ông lão, sau khi hàn huyên cười nói một lúc lâu, lợi dụng lúc không ai để ý, Lục Thiếu Phàm lặng lẽ đi ra ngoài, dời khỏi tầm mắt mọi người.

“Cô ở đây coi chừng, có gì thì gọi điện báo ngay”

Nói với Thư kí Triệu vài câu, Lục Thiếu Phàm liền một mình đi về thang máy cuối hành lang, khi thấy Lục Thiếu Phàm bỏ đi, thư kí Triệu nhủ thầm nhưng không hề đem vấn đề nghi ngờ hỏi ra, mà trở lại phòng.

Trong thang máy chật chội, một mình Lục Thiếu Phàm đứng, ánh mắt linh hoạt lạnh lùng nhìn con số thang máy thay đổi dần, nụ cười ôn hòa vừa bước vào thang máy liền biến mất, sự lạnh lùng khuếch tán, gương mặt bao phủ một lớp băng.

Những con số màu đỏ nhảy đến số sáu, thì thang máy mở ra, đập vào mặt là luồng hơi lạnh. Lục Thiếu Phàm như chưa phát hiện sự khác thường ở tầng này, bước rat hang máy, giày da chạm vào gạch lát dưới chân phát ra tiếng rất nhỏ, giữa hành lang tĩnh mịch lại trở nên quỷ dị khiến người ta kinh hãi.

Lầu 6 là tầng cao nhất ở trang viên, toàn bộ bệnh nhân ở viện an dưỡng thậm chí người bên ngoài cũng không biết bên trên còn một tầng riêng, khác với quy định các trại an dưỡng, trại an dưỡng ở Kỳ Lâm Sơn không để ý áp lực bên ngoài, thu nhận trị liệu cho những người gặp vấn đề về tâm lý tinh thần.

Những người có quyền thế tuyệt đối không để cho hình ảnh quang vinh chói lọi của mình có chút điểm dơ, nhất là tinh thần không mình mẫn hay bị bệnh, mà muốn cách li khỏi mọi người thì lầu 6 chính là nơi ở cho bệnh nhân tâm thần.

Mỗi một phòng đều có cửa và vách được cách âm, dù bên trong gà bay chó sủa hành lang vẫn im lặng còn có thể nghe tiếng hít thở. Từ khi Lục Thiếu Phàm đặt chân lên tầng lầu thì không hề thấy bất cứ y tá nào, cảnh vật xung quanh như ở ranh giới sống và chết, sự tĩnh lặng đến hoảng sợ.

Tiếng bước chân dần lại, Lục Thiếu Phàm nhìn vách tường cao trắng bóc, anh chậm rãi xoay người đối diện là cửa sổ trong suốt, chỉ cần anh đi tới trước một bước thì thấy ngay cửa phòng, nhưng anh chỉ đứng phía trước cửa sổ, không hề bước ra.

Bên trong căn phòng rộng rãi đây là giờ bệnh nhân được hoạt động. Không ít bệnh nhân tâm thần đang chơi đùa, ánh mắt lạnh đậm nhìn lướt qua những người đang nối đuôi nhau thành đoàn, đôi mắt sâu thẳm ngưng đọng phủ một lớp sương lạnh nhìn người phụ nữ đang bị vây ở giữa.

Ai cũng không ngờ, bên ngoài sử dụng mọi cách cũng không tìm được người. Không ngờ người đó lại bị đưa vào đây ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Nhưng Mẫn Tiệp ở đây không phải hưởng thụ như thượng đế. Từ khi đặt chân lên tang câu, cô không cách nào trốn khỏi nơi giống như địa ngục này, mấy lần trốn đi đều bị phạt, nhưng trên hết là sự tra tấn về mặt tinh thần khiến cô ta đau đến không muốn sống.

Nếu như cho cô ta lựa chọn, cô ta muốn ngồi trong ngục còn hơn chung sống với đám người không bình thường này. Bởi vì không ai biết lúc nào đám người đang cười nói vui vẻ này lại giận dữ, nắm tóc đánh cô ta cho đến chết, nếu không mất hứng tuyệt đối không dừng tay.

Mái tóc xinh đẹp dài đến eo bị cắt bỏ, mái tóc ngắn tới tai bị một người phụ nữ cười khúc khích chảy nước miếng chơi đùa đến rối cả lên. So với những bệnh nhân mặc đồng phục sạch sẽ, cũng bởi vì thường xuyên tắm rửa mà trắng bạch, gương mặt không thể che đi sự chán ghét và kinh hãi.

Không sai, cả trí óc bị nỗi sợ hãi lấp đầy, cảm giác chán ghét cũng xuất hiện, chiếm cứ lấy suy nghĩ của cô ta. Cô ta ghét nơi này, bao gồm cả đám bệnh nhân thần kinh bẩn thỉu coi mình như đồ chơi.

Mẫn Tiệp không cách nào tránh né những bàn tay bẩn thỉu kia chạm vào mình. Như nhận ra gì đó, cô ta ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc thấy Lục Thiếu Phàm thì mắt mở to, hai mắt phóng đại, đôi mắt màu nâu phản chiếu hình ảnh người đàn ông lúc nào cũng tỏ ra ôn hòa vô hại nhưng lại âm hiểm xảo trá.

Đám bệnh nhân tinh thần cũng giật mình, hai mắt trưng trưng nhìn ánh mắt lạnh lùng vô tình của người đàn ông ngoài cửa sổ, thân hình gầy gò run rẩy, hai mắt uể oải nhanh chóng trở nên hoảng sợ, như ý thức được gì đó, Mẫn Tiệp bắt đầu phản kháng, liều mạng đẩy đám bệnh nhân đang tới gần mình ra, ánh mắt cầu xin nhìn người đàn ông ngoài cửa.

Ngoài cửa, Lục Thiếu Phàm nhướng long mày, môi cong lên, gương mặt anh tuần nho nhã toát lên vẻ tà mị, sự nguy hiểm chết người, chỉ cần lại gần sẽ bị phá hủy.

Mẫn Tiệp ở bên trong ra sức cầu xin, hướng Lục Thiếu Phàm chạy tới. Dù cô ta rất hận người đàn ông bên ngoài, nhưng anh là nguồn hi vọng duy nhất của cô ta, cô ta không thể không vẫy đuôi mừng chủ.

Lục Thiếu Phàm nhìn Mẫn Tiệp hạ thấp mình cầu xin, điên cuồng giãy giụa, đáp lại ánh mắt mong chờ Lục Thiếu Phàm khẽ không vui nhíu mày, vì ghét mà nụ cười cũng biến mất, chỉ còn sự lạnh lẽo.

Mẫn Tiệp vì vẻ mặt đột nhiên trở nên khó coi của Lục Thiếu Phàm mà lo âu càng tăng, ra sức giãy giụa, kịch liệt kéo cấn xích đám bệnh nhân quấy lầy cô, ngón tay quơ quào trong không trung dính vào tia máu, kèm theo tiếng la khóc của Mẫn Tiệp làm đám bệnh nhân vì đau mà giận hét lên.

Đám bệnh nhân đang chơi đùa vui vẻ với Mẫn Tiệp liền hóa điên, gương mặt trở nên dữ tợn lửa giận dâng cao, từ những hành động chơi đùa rất trẻ con lại trở nên vô cùng tàn nhẫn, Mẫn Tiệp còn tưởng mình đã may mắn thoát khỏi không ngờ bị kéo mạnh về sau, đôi dép văng ra hai bên, da đầu bị kéo đau kêu lên thất thanh, trong không gian hỗn loạn bắt đầu phát sinh cuộc ẩu đả không lưu trí.

Tiếng la khóc hấp dẫn sự chú ý của ý tá. Cửa phòng mở ra, mấy người đàn ông mặc đồ trắng chạy vào, ra sức đẩy ngã đám bệnh nhân, sau đó dịu dàng trấn an.

Lúc này, Lục Thiếu Phàm vẫn đứng bên ngoài không hề di chuyển, ánh mắt thanh tĩnh nhìn bên trong tàn sát nhau, lúc cửa mở anh còn nghe tiếng rên khóc khản cả giọng của Mẫn Tiệp, một tiếng kêu tên Lục Thiếu Phàm mang theo nỗi tuyệt vọng.

Bên trong trở nên yên tĩnh, ngoại trừ tiếng nhân viên ôn tồn an ủi, còn có đám bệnh nhân đang cười ngây ngô, Mẫn Tiệp bị đánh quỵ rạp trên đất thừa dịp nhân viên không chú ý liền bỏ đi, hai chân trần trụi chạy

về phía cửa.

Khi cô ta chưa chạm vào được nắm cửa liền bị nhân viên y tá kéo lại, ngăn không cho cô ta trốn thoát, Mẫn Tiệp nắm chặt thanh chắn cửa sổ, dung tay gõ lên cửa thủy tinh, khản giọng cầu xin Lục Thiệu Phàm đang đứng cách mình một lớp kính.

Nước mắt như sợi dây chân trâu bị đứt thì nhau rớt xuống, Lục Thiệu Phàm không hề có chút thương hại. Trên đời, người con gái đáng giá để anh phải thương hương tiếc ngọc chỉ có một, người con gái đó thiếu chút nữa chết trong tay người phụ nữ kia, nhớ cảnh Mẫn Nhu đầy máu nằm hấp hối trên giường bệnh, ánh mắt Lục Thiệu Phàm nhìn Mẫn Tiệp càng lạnh lẽo.

Anh sẽ không để cô ta chết, chết cũng như giải thoát, anh tuyệt đối không cho phép người phụ nữ đã làm tổn thương người con gái anh yêu được giải thoát dễ dàng vậy đâu.

Chỉ có cuộc sống như vậy mới thích hợp với cô ta.

“Lục thị trưởng không nghĩ anh một mình chạy tới đây, không thể đón tiếp từ xa thật ngại quá”

Lời nói xin lỗi thiếu thành ý vang lên, Lục Thiệu Phàm quay đầu thấy một người thanh niên mặc áo bác sĩ như u linh xuất hiện bên cạnh, cười híp mắt.

Người thanh niên hai tay rút trong túi áo, vẽ mặt thương thức nhìn người phụ nữ hoảng sợ lệ rơi đầy mắt, rồi đưa mắt nhìn Lục Thiệu Phàm, nâng tay ra hiệu cho y tá bên trong, tiêm thuốc an thần cho Mẫn Tiệp.

Mẫn Tiệp đang giương nham múa vuốt lúc bị tiêm vào liền trở nên im lặng, môi mấp máy vẽ mặt hốt hoảng, bộ dạng ngu ngơ không khác những bệnh nhân khác.

Lục Thiệu Phàm thu lại hàn khí xung quanh, hồ hững nhìn người phụ nữ bị đám y tá mang đi, xoay người đi về phía phòng làm việc của bác sĩ đang sáng đèn, đi song song bên cạnh là người thanh niên đang cười híp mắt.

100. Chương 101

“Tấn Yên, tôi cần bản chuẩn đoán bệnh của anh”

Người thanh niên đang coi báo nghe vậy liền nhú mày, ngược mắt nhìn về trầm ngâm của Lục Thiệu Phàm, ngừng lại vài giây, nửa nheo nheo mắt lường biếng ngã lưng vào sau ghế

“Thị trưởng Lục à, tôi vẫn muốn là Đảng Viên tuân thủ đúng luật pháp a”

Thẩm Tấn Yên cười dài gấp tờ báo lại bỏ ngăn kéo, mười ngón tay duỗi ra để trên mặt bàn, các ngón tay đung đưa nhau theo nhịp, trước yêu cầu của Lục Thiệu Phàm không hề trả lời.

Lục Thiệu Phàm biết rõ động tác này có ý nghĩa gì, thần sắc nghiêm nghị liền trở nên lạnh lùng, mỉm cười, nhìn người thanh niên đang suy nghĩ đến yêu cầu của mình, khoan thai nói:

“Viết giấy chuẩn đoán bệnh phù hợp với tình hình thực tế của bệnh nhân, yêu cầu này không quá khó đối với một bác sĩ chuyên khoa tâm thần đầy uy tín như cậu”

Cách nói chuyện chắc chắn của Lục Thiệu Phàm chỉ khiến Thẩm Tấn Uyên mỉm cười, không còn vẻ khiêm tốn mà tiếp nhận lời khen của Lục Thiệu Phàm, gương mặt từ đầu tới cuối không hề có ý cười.

Lục Thiệu Phàm không giận, khóe miệng cong lên, ánh mắt đảo quanh nhìn thiệp mừng để bên bàn thì nhướng mày. Anh cũng tỏ ra như Thẩm Tấn Uyên, tựa lưng vào ghế, ngón tay gõ lên bàn, đôi mắt cười cười đón nhận ánh mắt giao hoạt của Thẩm Tấn Uyên.

“Tấn Hàm oán trách nói, hôn lễ quà của anh trai vẫn chưa thỏa mãn, gần đây đang rất phiền não, tính đem chuyện này nói cho chị dâu”

“Chuyện vừa nãy nói với Lục thị trưởng chẳng qua là đùa thôi, không phải chỉ là giấy chuẩn đoán thôi sao, nhanh thôi mà!! Đợi một lát”

Nghe nhắc tới người vợ quý dạ xoa của mình, Thẩm Tấn Uyên đột nhiên thẳng cả xương sống, cả người ngồi thẳng lên, thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ, vẫn là nụ cười tủm tỉm, nhưng có chút lầy lòng nhiều hơn là mưu mô!! Trong lòng thầm kêu khổ, ai kêu vợ anh ta lại quẩn nghiêm như vậy.

Thẩm Tấn Uyên lấy tờ giấy để ở bên cạnh, cầm lấy bút ghi!! Bắt đầu múa bút thành văn, nhin không được lăm nhăm:

“EM trai thiếu nợ thì tìm anh trai giúp, bây giờ có chuyện nhỏ này...”

Kéo dài những từ cuối, Thẩm Tấn Uyên thở dài, lấy thêm một tờ giấy, tờ giấy trong tay vẫn không đưa cho Lục Thiếu Phàm, tiếng di động vang lên cắt ngang cuộc giao dịch không công bằng này.

“xin lỗi, tôi ra ngoài nhận điện thoại”

Lục Thiếu Phàm nhìn di động trong tay liền đứng dậy đi ra ngoài, liếc mắt nhìn Thẩm Tấn Uyên vẫn đang xé mấy tờ giấy ra viết, trong lòng thì thầm oán Lục Thiếu Phàm là lão hồ ly không cầm được giấy chuẩn đoán chắc chắn sẽ không ra về.

Khi cửa phòng khép lại, Lục Thiếu Phàm cũng bắt được thoại, nghe bên kia báo cáo, long may nhú lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn dây hành lang vắng vẻ, trước khi gác điện thoại chỉ dặn dò một câu.

“Tiếp tục theo sát, đừng để hần ta chạy thoát”

Cất điện thoại, Lục Thiếu Phàm quay về văn phòng, không ngồi xuống ghế ngay mà thông thả đi tới bên Thẩm Tấn Uyên. Thẩm Tấn Uyên đề phòng tính chuyển qua cái ghế trước thì Lục Thiếu Phàm cúi xuống vỗ vai anh ta, cười nhạt như ban đầu:

“Kế hoạch của tôi có chút thay đổi, vì vậy... giấy chuẩn đoán bệnh này anh giữ đi, đúng rồi, giúp tôi sắp xếp một chút, tôi muốn gặp người phụ nữ lần trước bị Kỳ Phong đưa vào.”

Kỳ Phong là trợ thủ đắc lực nhất của Lục Thiếu Phàm, trong mắt người ngoài thì là hộ vệ của thị trưởng, thật ra thân thể thâm tang bất lộ, đi theo Lục Thiếu Phàm vài chục năm, hai người quan hệ rất gần bó, con đường chính trị của Lục Thiếu Phàm lên như điều gặp gió cũng nhờ anh ta.

Thẩm Tấn Uyên cố nén xúc động, quăng giấy chuẩn đoán sang bên, liền gọi cho nhân viên y tá bên ngoài, an bài xong xuôi mọi việc. Lúc Lục Thiếu Phàm đi tới cửa, không quên quay lại khích bác anh ta vài câu:

“Nếu anh cảm thấy lãng phí thì mặt sau của tờ giấy vẫn còn chơi được, tôi nhớ lúc còn bé anh thích nhất là vẽ mấy bảng cửu cương

Thẩm Tấn Uyên cầm tờ giấy đầy nét chữ rồng bay phượng múa lên, nghe tiếng đóng cửa chua chat nhất thời lệ rơi xuống. Lúc trước, bản thân sao lại đồng ý chứa chấp người phụ nữ, bây giờ chẳng khác gì tự rước lấy phiền toái.

Ánh sáng trong đầu lóe lên, Thẩm Tấn Uyên nhanh chóng lấy di động ra gọi cho vợ mình. Khi nghe giọng nói đầy phấn khởi của vợ mình thì Thẩm Tấn Uyên như bị dội một gáo nước lạnh, cả người bật dậy khỏi ghế, chạy ra cửa, muốn chờ nhưng Lục Thiếu Phàm đã không thấy đâu.

“Ông xã à, Lục thị trưởng vừa rồi gọi điện nói một người thân của anh ta mắc bệnh, đã đưa tới chỗ anh. Anh cần chú ý người đó, à di Lục có hẹn em đi dạo phố em cúp trước đây.”

Thẩm Tấn Uyên cảm thấy đầu đau như búa bổ, tay xoa huyệt thái dương ngã về sau ghế, mắt nhìn ra khung cảnh rực rỡ bên ngoài cửa sổ, không hổ là Lục Thiếu Phàm, ngay cả công tác tư tưởng cho vợ anh cũng đã làm đủ, ngăn cản mọi cách khiến anh không rút chân ra được.

Anh tính đưa vợ mình đi ra nước ngoài tránh cơn sóng lớn này, chờ vụ án xét xử xong rồi về. Không ngờ, cuộc gọi điện thoại vừa này trực tiếp làm cho kế hoạch của anh phá sản, Thẩm Tấn Uyên thở dài đi tới giá sách, cầm mấy quyển về tinh thần học bắt đầu đau khổ đọc nó.

Dù không vì Lục Thiếu Phàm thì anh cũng phải tự giúp bản thân giải vây trước, tuyệt đối không thể để vì chuyện này mà làm hỏng uy danh bác sĩ chuyên khoa tâm thần của anh trong giới y học.

Cho nên.. đôi mắt sắc nheo lại, nhìn chăm chăm tiêu đề trên cuốn sách, môi cong lên, anh chỉ có thể đành xin lỗi người phụ nữ nhìn như bình thường kia.

Đắc tội Lục Thiếu Phàm, anh cũng không nghĩ cô gái đó có thể sống tốt được nữa. Lần này, anh sẽ làm bỏ tất phổ độ cho cô gái, giúp cô thoát ly khổ ải, tiếp tục sống ở thế giới cực lạc này.

Tiếng cửa sắt lạnh lẽo mở ra, bong người cao ráo đứng nghiêm ở cửa, ánh đèn sau lưng bao phủ lấy anh. Trong căn phòng âm u, Mẫn Tiệp ngồi trong góc hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn người đàn ông cao ngạo như một vị thần, đôi mắt chỉ có oán hận và tuyệt vọng.

“Lục.. Thiếu.. Phàm”

Nghiến răng nghiến ngời nói tên người đàn ông vang lên trong căn phòng, tiếng bước chân hòa với tiếng cửa sắt khép lại, một bong người bao trùm lấy cơ thể của cô ta, che đi ánh nắng mặt trời duy nhất trên đầu cô ta.

Lục Thiếu Phàm quét mắt nhìn những vết thương trên cánh tay Mẫn Tiệp, hồ hững nhìn căn phòng đơn điệu, ngoại trừ giường cùng một số vật dụng có nhân cũng không còn gì cả. Bố cục phòng như vậy, cho dù trại an dưỡng xuất phát từ mục đích gì thì anh vẫn cảm thấy rất hài lòng, ít nhất nó có thể ngăn Mẫn Tiệp tự tử.

So với chết, không bằng sống mà chịu tội, mỗi một ngày trôi qua trong tuyệt vọng, tiêu hủy đi chút ánh sáng trong cuộc đời cô ta khiến cô ta rơi xuống vực sâu tối đen, mãi mãi không thể phục sinh.

Lục Thiếu Phàm liếc nhìn người phụ nữ đang co rúc người lại, xoay người ngồi xuống ghế, nhìn chiếc ghế xem ra cũng sạch sẽ, anh lấy chiếc khăn tay từ trong túi ra, cúi người bắt đầu lau đầu vào đấy.

“Nghe nói cô suốt ngày gây chuyện ở đây”

Rõ ràng giọng nói rất ôn hòa tựa dòng suối nhưng rót vào tai Mẫn Tiệp lại thành tiếng gọi của ác quỷ, hai tay run rẩy nắm thành quả đấm, răn nghiến chặt, ép bản thân ngược đầu lên nhìn người đàn ông ung dung này.

Đều tại Lục Thiếu Phàm, tất cả những bất hạnh xui xẻo mà cô gặp phải đều là do anh ta ban cho, nếu không phải vì anh ta!! Bây giờ, cô đã là tiểu thư Mẫn thị người người hâm mộ, thiếu phu nhân Kỷ thị, chứ không phải như kẻ điên thế này!

Cô hiện tại thân mang trọng tội, xét đến cùng là do Mẫn Nhu hại! Cô sống ở đây, mà không giây phút nào thăm nguyên rửa tội vợ chồng đã phá hủy cuộc sống của cô.

“Tôi không có điên, Lục Thiếu Phàm, tôi sẽ tố cáo anh phi pháp bắt giam người khác, tôi muốn vạch trần bộ mặt xấu xa bản thủ của anh nói ọi người, để họ nhìn ra bộ mặt quỷ quân tử của anh”

Mẫn Tiệp càng lúc càng dữ tợn, thở hổn hển chỉ vào người đàn ông ngồi trên ghế, trên mu bàn tay đầy vết máu trong khung cảnh âm u càng thêm rợn người. Nhưng cô ta cố nén đau, muốn trút bỏ mọi phần nộ trong lòng.

Lục Thiếu Phàm ngồi trên ghế, nhàn nhã vắt chéo hai chân, im lặng lắng nghe Mẫn Tiệp chửi mắng, gương mặt tuấn tú từ đầu tới cuối luôn cười mỉm, thậm chí trong mắt cũng chứa ý cười sung sướng khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Mẫn Tiệp nhìn ánh mắt của Lục Thiếu Phàm, cả người chột lui xa một nửa trước lệ khí từ Lục Thiếu Phàm, tuy không cam tâm nhưng cũng không dám chửi mắng Lục Thiếu Phàm nữa. Nếu như không phải cô ta đang ngồi trên đất sợ rằng sẽ bị hù dọa mà té xuống đất.

“Cô cảm thấy mọi người sẽ tin lời một người điên nói là thị trưởng của họ xấu xa, không có nhân tín, hay tin một thị trưởng công tư phân minh nói một người điên có bệnh?”

Lục Thiếu Phàm để khăn tay đã bị bụi phủ đầy để lên khung giường, quay sang cúi thấp người, giọng nói thân thiện nhìn sắc mặt tái nhợt của Mẫn Tiệp, đôi mắt nheo lại khẽ chỉnh sửa tay áo sơ mi, tiếp tục nói:

“Cô nói cô không phải người điên, ai tin, bản thân cô bị nhốt ở đây chung với bệnh nhân tâm thần, quên nói cho cô biết, cô càng giải thích chứng tỏ mình không điên, người khác càng cho rằng cô bị điên nặng, đây chính là thực tế”

“Mình không điên... mình không điên... Lục Thiếu Phàm, anh hãm hại tôi, tôi căn bản không có điên”

Hai tay gầy gò của Mẫn Tiệp cào cấu tóc mình loạn xạ, như người điên hét lên, muốn che lấp đi lời nói tàn nhẫn của Lục Thiếu Phàm. Mẫn Tiệp mất đi lí trí chứng tỏ Lục Thiếu Phàm đã thành công!! Nụ cười càng rõ hơn.

“Bác sĩ, bác sĩ có thể chứng minh tôi không bị điên. Tôi muốn đi gặp bác sĩ, bác sĩ nói tôi không giống với người ở đây, hơn nữa còn nói hai ngày nữa sẽ thả tôi ra ngoài”

Mẫn Tiệp phảng phất đắm chìm trong mơ mộng của mình, chợt vật đứng dậy, chạy tới cửa, ra sức đập tay lên cửa sắt, hét to:

“Bác sĩ, bác sĩ, tôi muốn gặp bác sĩ, tôi muốn gặp bác sĩ”

“Bác sĩ tới đây thì sao, cô nghĩ bọn họ sẽ thả cô ra ngoài sao?”

Bàn tay sưng đỏ truyền đến cảm giác đau rát, cô ta không quan tâm dùng sức đập cửa, một lòng chỉ mong muốn rời khỏi căn phòng này, né tránh ánh mắt quỷ dị kia, thoát ly khỏi lòng bàn tay Lục Thiếu Phàm, nhưng âm thanh chói tai từ cửa sắt cũng không thể ngăn được giọng nói u oán của Lục Thiếu Phàm

“Nếu như cô vẫn nói chuyện, mọi người có thể cho rằng cô bị chứng hoang tưởng hoặc trầm cảm. Nếu cô không nói lời nào, mọi người có thể cho rằng cô bị chứng uất ức, nếu giữ sự trung lập thì họ nói cô tính tình quái gở, đương nhiên đó cũng xem như chứng bệnh tinh thần sợ hãi.

Tiếng đập cửa từ từ chậm lại, ngoài cửa vẫn tĩnh mịch, những cảm xúc nổi loạn của Mẫn Tiệp chỉ còn lại sự thất vọng hận thù, hai mắt trống rỗng, đôi mắt ngơ ngác không hề nhìn người đàn ông tựa như đang nói chuyện phiếm cùng mình.

“Dù là triệu chứng nào, kết luận chỉ có một, cô bị điên”

“A”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm không hề sắc lạnh, nhưng từng chữ lại như thứ thuốc độc dành cho Mẫn Tiệp, xóa bỏ mọi hi vọng của cô ta.

Sự thờ ơ lạnh nhạt trái ngược với Mẫn Tiệp đang phá điên la hét ầm ĩ, Lục Thiếu Phàm nhếch môi, một tay rút ra túi quần, một tay vuốt nhẹ khung giường, khóe miệng mỉm cười, bình tĩnh nhìn cô ta từ từ ổn định lại.

Mẫn Tiệp suy sụp ngã xuống đất, ánh mắt đại ra nhìn về phía ánh mặt trời ngoài cửa sổ, trong lòng khát vọng tự do liên tục kêu gào, cô ta chồm dậy, như muốn thoát đi, cô ta không muốn sống phần đời còn lại ở đây.

“Muốn ra khỏi đây, không phải là không thể”

Lục Thiếu Phàm nói được nửa câu đầu hai mắt Mẫn Tiệp liền sáng rực, ánh mắt khẩn thiết nhìn người đàn ông nằm trong tay quyền sinh sát.

“Nghe người cô đưa cô vào đây nói, cô không thừa nhận vụ cướp đả thương người này do mình gây ra, mà do một người tên Will gây ra, có phải vậy không?”

Ánh mắt sắc bén của Lục Thiếu Phàm bắn về phía Mẫn Tiệp đang cau có, tuyệt đối không tha nếu cô ta nói dối, chiếc giày da màu đen khẽ nhúc nhích làm Mẫn Tiệp hoảng sợ, cô ta lo lắng, một khi cô ta chần chờ Lục Thiếu Phàm sẽ quay đầu bỏ đi không bao giờ trở lại, mặc kệ cô ta sống chết.

Nhìn Mẫn Tiệp vội vàng gật đầu, đôi mắt sợ hãi đầy sự thành thật, không có trốn tránh, Lục Thiếu Phàm thân nhiên mỉm cười mắt lóe lên tia lạnh.

“Cô nói với cảnh sát hẳn ta là chủ mưu như vậy cô sẽ được tự do.”

Mẫn Tiệp không thể tin nổi khi nghe Lục Thiếu Phàm nói vậy, cuộc giao dịch này có gì đó rất lạ nhưng cô ta lại không đoán được là sai ở chỗ nào, hơn nữa lợi ích đạt được quá lớn, chỉ cần nghĩ tới lúc bản thân có thể rời khỏi chốn điên dại này, Mẫn Tiệp như đang chết đi bỗng cuộn cuộn máu chảy tỉnh dậy.

Xảo trá như Lục Thiếu Phàm sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô sao, tuy rất vui nhưng Mẫn Tiệp vẫn cảm thấy nổi bất an mơ hồ, chất vấn nhìn Lục Thiếu Phàm muốn lấy được sự bảo đảm:

“Tôi làm sao biết được anh có gạt tôi không, hơn nữa một người điên nói liệu người khác có tin?”

Lục Thiếu Phàm nếu muốn để cô ta khai ra Will thì phải chứng tỏ cho cảnh sát và tòa án biết cô ta không điên, cô ta nói như vậy là muốn Lục Thiếu Phàm giúp cô ta thoát khỏi cái danh hiệu kẻ điên này, hơn nữa liệu cô ta có bị kết án không.

Mẫn Tiệp chưa suy nghĩ xong, Lục Thiếu Phàm đã cười lạnh:

“Cô cho rằng mình còn lựa chọn khác sao?”

Khi Lục Thiếu Phàm đi gần tới cửa sắt, Mẫn Tiệp hốt hoảng né ra, cả người lao đạo tựa vào vách tường, lúc anh mở cửa ra còn nói một câu khiến cô ta tạm thời an tâm:

“Cô chỉ cần chuẩn bị tốt những điều mình sẽ nói, để Will rơi vào lưới pháp luật, những chuyện khác không cần cô lo”

Cánh cửa sắt nặng nề đóng lại, Lục Thiếu Phàm không nhìn về thang máy ở cuối hành lang, mà lấy di động ra, trong hành lang yên tĩnh vang lên giọng của Lục Thiếu Phàm, tựa như trên mặt hồ yên tĩnh bỗng có viên đá ném xuống khiến mặt hồ nổi sóng.

“Cục cảnh sát phải không? Tôi ở trại an dưỡng Kỳ Lân Sơn nhìn thấy nghi phạm đang bị truy nã, đúng, là cô ta, không có gì, làm công dân thì nên hợp tác giúp đỡ cảnh sát...”

101. Chương 102

Tại trại an dưỡng Kỳ Lân Sơn, những chiếc xe cảnh sát từ từ ngừng lại, đứng ở cửa là cục trưởng bộ công an đang khác sáo trao đổi cùng với vị thị trưởng đã cung cấp tin tức, ông dùng thái độ chân thành nhất bày tỏ lòng biết ơn

“Thị trưởng, Lần này phải cảm ơn anh rồi, quả thật là giúp chúng tôi giải quyết được một vấn đề nan giải, tôi xin thay mặt toàn bộ công an sở ngành cảm ơn anh”

Cục trưởng Lưu nắm chặt tay Lục Thiếu Phàm, mặt nghiêng 45 độ cảm kích vị thị trưởng đã tích cực phối hợp với cảnh sát, nắm tay rất lâu sau không buông.

Khi chuẩn bị sang năm mới, ông cũng làm phiền vị thị trưởng trẻ tuổi này nhắc nhở ông quét một song bạc ngằm, tiếp đó đột kích những nơi tệ nạn, cũng vì vậy mà ông thăng chức nhanh chóng. Lần này, Lục Thiếu Phàm lại giúp ông giải quyết một vụ án cướp của đang khiến ông đau đầu, Lưu cục trưởng sớm đã cung phụng như vị phúc tinh có ích cho con đường của ông.

“Cục trưởng Lưu khách khí rồi, thân là thị trưởng thành phố A cũng nên hợp tác với cảnh sát, vừa là tấm gương tốt vừa là vì sự an toàn của thành phố A xây dựng một tương lai mới, đây là nghĩa vụ khi nhậm chức thị trưởng”

Lục Thiếu Phàm khiêm tốn mỉm cười, ánh mắt lễ độ nhìn lướt qua các lãnh đạo khác, lời nói ôn hòa cũng chứng tỏ mình đã làm hết trách nhiệm của một người thị trưởng.

Ánh mắt Lục Thiếu Phàm quét qua đám người liên can cũng đang gật đầu ngằm khen ngợi. Dù họ nghi ngờ một người với thân phận thị trưởng mà lại vô duyên vô cớ lên lầu sáu nhưng đều không dám nói ra mặt sợ phá vỡ mối quan hệ đồng liêu.

Cổng viện an dưỡng từ từ mở ra cũng thu hút sự chú ý của mọi người đang nói chuyện với nhau, ba người đàn ông mặc cảnh phục đi ra, một người bên trái một người bên phải giữ lấy Mẫn Tiệp, một người khác chạy đến chỗ gác cổng giải thích.

Hai tay bị còng lại, Mẫn Tiệp đang suy sụp tinh thần vừa nhìn thấy Lục Thiếu Phàm thì kích động, liên tục giãy giụa, mặc kệ người cảnh sát quát lớn cô ta lại như phát điên gào thét hướng về phía các vị lãnh đạo.

“Lục Thiếu Phàm, mày là tên ngụy quân tử, lật lọng, tại sao lại gọi cảnh sát bắt tao”

Cách nói chuyện điên cuồng của Mẫn Tiệp làm cho khung cảnh duyên dáng cũng phải ngưng trọng, trước ánh mắt hoài nghi của mọi người, Lục Thiếu Phàm vẫn giữ vẻ mặt hờ hững, đôi mắt không hề tỏ ra chột dạ, buông tay cục trưởng Lưu đi tới bên Mẫn Tiệp.

Nhìn Lục Thiếu Phàm không ngừng tới gần, Mẫn Tiệp như bị nghẹn lại không còn giận mắng, môi mấp máy, nhìn vẻ nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm cô ta tính lui lại thì bị cảnh sát cản, không để cô ta né tránh.

“Nếu cô cảm thấy tôi làm theo lẽ công bằng chính là ngụy quân tử, thì tôi không có gì để nói, tôi nghĩ, toàn xã hội này đều muốn tên tội phạm bị sa lưới pháp luật, tiếp nhận sự chế tài của pháp luật”

Mẫn Tiệp bị lời nói của Lục Thiếu Phàm làm cho hoảng hốt, gương mặt ngẩn ra, ánh mắt không có gì ngoại sự hỗn động, như hiểu được gì đó cô ta liền ngậm miệng thôi không huyền não, ngoan ngoãn leo lên xe cảnh sát, trước lúc cửa xe khép lại, cô ta còn quay sang nhìn Lục Thiếu Phàm.

Cô ta không thể mười phần tin Lục Thiếu Phàm sẽ giúp mình thoát tội, nhưng cũng không thể không tin. Sự thật đó khiến cô ta rất chán nản, không cùng Lục Thiếu Phàm giáo dịch thì những lời cô nói sợ rằng tòa án và cảnh sát sẽ không tin, ai bảo tên Will này làm việc quá cẩn trọng?

Nhớ tới Will, Mẫn Tiệp hận không thể đánh hắn, tên đàn ông đó xem cô như kẻ bảo gì làm nấy, dám lợi dụng cô bày ra vụ án cướp bóc này. Vốn dĩ hắn ta đã thương lượng chỉ cần ép được Mẫn Nhu kí tên, giao ra cổ phần Mẫn thị, sau đó bảo đảm lưu manh biến đi một thời gian, dù Mẫn Nhu báo cảnh sát cũng không tìm thấy chứng cứ, giấy chuyển nhượng cũng không thể chứng minh thật giả.

Nhưng cô vạn lần cũng không ngờ Will lừa gạt mình, ra lệnh đám lưu manh giết Mẫn Nhu sau đó giả họa cho cô. Một hòn đá bắn hạ hai con chim, vừa khử được Mẫn Nhu vừa khiến cho cô ngồi trong tù, Mẫn thị không có người nối nghiệp thì hắn sẽ thừa dịp nhà cháy hôi cửa, đoạt lấy Mẫn thị.

Nếu không phải cô kịp thời phát hiện, sợ cảnh sát tìm được nên trốn đi. Sợ rằng lúc này đã vào trại giam, quay đầu nhìn viện an dưỡng nhỏ dần, Mẫn Tiệp run bần bật, nếu như cô biết mình bị bắt tới đây, cô tuyệt đối sẽ không bỏ trốn.

So với thể xác, hành hạ về tinh thần là cách trừng phạt tàn nhẫn, nơi này sẽ mãi mãi trở thành cơn ác mộng của cô, trong đêm tối tỉnh dậy cùng những kí ức kinh khủng, cô chỉ mong vĩnh viễn không đặt chân vào nơi này nữa.

Quay về bên cạnh các vị lãnh đạo, gương mặt Lục Thiếu Phàm không có mấy biến hóa, tựa hồ những lời chửi mắng của Mẫn Tiệp không phải nói mình. Anh nâng tay xem đồng hồ, ngẩng đầu mỉm cười nhắc:

“Cũng đã trễ rồi, chúng ta về thôi, tới nơi cũng đúng giờ tan sở”

Đối với những chuyện vừa phát sinh, mấy cán bộ lãnh đạo cũng không nói thêm, thấy Lục Thiếu Phàm bước xuống bậc thềm, họ cũng đi theo. Ở trên quan trường lăn lộn nhiều năm, nếu còn không biết quan sát sắc mặt người khác thì thật lỗ mãng.

Nhìn mọi người lên xe, Lục Thiếu Phàm cũng cùng thư kí đi về phía xe, di động trong túi đột nhiên rung lên. Lục Thiếu Phàm đứng bên cửa xe, lấy di động ra nhìn dãy số xa lạ.

“Xin chào”

Đáp lại anh là giọng nói lo lắng của dì Mai. Dì Mai báo cho anh biết tin khiến anh nhúm mày, về mặt ngưng đọng.

“Chăm sóc tốt Thiếu phu nhân”

Tắt điện thoại, cửa xe từ từ mở ra, Lục Thiếu Phàm không ngồi vào ngay mà nhìn những ngọn núi ở phía xa. Anh chợt cảm thấy rất nhẹ nhõm đồng thời lại khẩn trương, nói cách khác anh thấy tâm tư mình rối loạn.

Cuối cùng Tiểu Nhu cũng biết, biết Kỷ Mạch Hằng vì cô mà hi sinh.

Ngoài cửa sổ, những ngọn núi từ từ lui về sau, suy nghĩ của anh cũng trở về tối hôm đó. Đêm đó anh nhận ra mình sợ hãi sẽ mất đi Mẫn Nhu biết bao, cũng nhận ra sự chân thành và hối hận của Kỷ Mạch Hằng.

Giữa hành lang, anh đau khổ tìm kiếm cô, mấy lần thất lễ đẩy cửa phòng người khác, nhưng vẫn không thể tìm thấy người anh yêu, di động liên tục gọi cho dãy số mà anh đã nằm lòng vậy mà vẫn không ai nghe máy.

Khi quay về, nhìn phòng đợi trống rỗng, nỗi lo âu bất an cũng ủa tới, Mẫn Nhu không phải người tùy hứng. Anh đã dặn cô đợi anh quay về, cô không thể tự nhiên bỏ đi mà không báo anh lấy một tiếng.

Sau nhiều lần gọi, điện thoại cuối cùng cũng đáp lại, nhưng vang vào lỗ tai anh không phải giọng nói trong veo của cô, mà là giọng nam trầm thấp. Người đàn ông đó, dù anh không thường tiếp xúc vẫn đoán ra được ngay là ai.

Không phải anh có khả năng nhận giọng, chỉ vì người đàn ông đó từng là đối tượng của người anh yêu. Lúc đó, cô yêu Kỷ Mạch Hằng rất nhiều, anh cũng hiểu rõ người đàn ông này hơn, hai năm sau gặp lại, anh còn ra lệnh cho Kỳ Phong đi điều tra Kỷ Mạch Hằng bao gồm cả bối cảnh lẫn đời sống riêng tư.

Khi anh nghe Kỳ Phong báo cáo kĩ càng, biết Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp đã khôi phục tình cửa, không thể phủ nhận lúc đó anh rất vui, vui vì người đàn ông kia bạc tình, để cho anh có cơ hội cướp được người phụ nữ mình yêu. Kỷ Mạch Hằng phản bội đã giúp mọi hành động của anh trở nên danh chính ngôn thuận.

Ngày diễn ra lễ trao giải, cô kinh ngạc khi thấy anh đứng ngoài phòng, mắt mở to, cảm xúc biến đổi trong chớp mắt nào là kinh ngạc nào là áy náy, cũng không biết làm sao, duy nhất là không có sung sướng. Nhưng tâm trạng anh lúc đó rất vui.

Cô là người con gái duy nhất trong 30 năm mà anh để ý tới, lần đầu tiên anh có thể quang minh chính đại đi vào, không mang tiếng cường thủ đoạt hào.

Chỉ cần trái tim cô vẫn chơi vơi giữa biển rộng mênh mông, anh tự tin mình sẽ trở thành con thuyền cứu nạn, cô còn yêu người kia, không sao, sớm muộn có một ngày, trái tim của cô sẽ chỉ thuộc về mình Lục Thiếu Phàm anh

Nhìn nụ cười xinh đẹp hạnh phúc của cô, ánh mắt lấp lánh mơ màng, anh biết, anh đã từng bước xâm chiếm được lãnh được, đuổi người đàn ông đó ra khỏi thế giới của cô.

Lời nói dối sớm muộn cũng bị vạch trần. Khi bộ mặt dối trá của Mẫn Tiệp bị lộ xuống, lúc đó anh vẫn chưa chắc chắn có được trái tim Mẫn Nhu, cảm giác hoảng hốt xâm chiếm vì Kỷ Mạch Hằng đang nhận ra Mẫn Nhu tốt như thế nào, anh ta cũng bắt đầu yêu lại.

Kỷ Mạch Hằng không phải không yêu Mẫn Nhu, thậm chí so với anh cũng không ít hơn. Chỉ là trong quá khứ, anh ta mê muội oán trách Mẫn Tiệp đã bỏ anh ta, cũng quên mất cảm xúc trong lòng mình.

Vì vậy, anh biết rõ, một khi Kỷ Mạch Hằng nhận ra thì anh ta sẽ coi Mẫn Nhu như cả thế giới của mình, lúc đó nếu Mẫn Nhu dao động, Lục Thiếu Phàm anh sẽ vạn kiếp bất phục.

Anh không tin vào chúa trời, nhưng từ khi gặp Mẫn Nhu, anh lại muốn đi thấp hương bái phật, cảm tạ ông trời đã ưu ái anh. Bởi vì khi Kỷ Mạch Hằng nhận ra mọi thứ thì Mẫn Nhu đã yêu anh. Nếu không phải Mục Lâm Thu xuất hiện khiến cô cảm thấy bất an, chỉ sợ cô nàng ngốc nghếch kia vĩnh viễn cũng không thừa nhận yêu anh/

Đối với Mục Lâm Thu, anh phân định rất rõ, dù không có Thiếu Phong, anh với cô ta cũng không thể ở bên nhau. Trước khi gặp Mẫn Nhu, anh vẫn tưởng bản thân mình sẽ sống mãi như vậy, tình yêu là thứ hư vô cần gì phải lãng phí thời gian.

Con đường chính trị của anh lên như điều gặp gió, thăng tốc nhanh chóng khiến người người vừa hâm mộ lại ghen tị, nhưng không ai biết để có được vị trí trên cao như ngày hôm nay anh đã phải đánh đổi rất nhiều, đằng sau ánh hào quang là sự lạnh lùng.

Mẹ anh lo lắng sợ anh không kết hôn, sợ anh thanh tâm quả dục như chú út, nhìn thấu cái thiện cái ác trên thế gian này, cả đời không kết hôn. Cho nên ép anh đi xem mắt, cũng thật khó tin một vị phụ nhân ôn nhả

như vậy lại phải dùng chiêu thất cổ vì đứa con bất hiếu như anh.

Bà Lục khổ sở cầu khẩn khiến anh không thể không nhường nhịn, đi gặp cô gái vừa di học từ MiLan về, tuy anh tỏ vẻ ôn hòa lịch sự nhưng không thể che đi sự mệt mỏi thiếu kiên nhẫn trên gương mặt.

Không phải mắt anh cao hơn đầu, chỉ là người phụ nữ trước mắt chỉ hám danh lợi, từ khi cô ta mở miệng nói câu đầu tiên, anh liền biết cô ta coi trọng cái gì, không phải là thị trưởng thành phố A cũng là cháu trai của tham mưu trưởng, thân phận cao quý.

Lần đi xem mắt này cũng tạo cơ hội cho anh gặp được người con gái mà anh đã chôn sâu trong tận đáy lòng.

Anh chú tâm vào sự nghiệp, cả ngày chỉ biết công việc, cùng kẻ thù chính trị không ngừng chọc ngoáy nhau, người ngu ta làm, đầu qua đầu lại đối lấy tinh thần và thể xác đều mỗi một, không có thời gian quan tâm người xung quanh mình, ngay cả giới giải trí anh cũng không để tâm. Khi anh nhìn lướt qua ánh mắt tò mò của cô thì anh liền nhận ra cô cũng kinh ngạc vì sự thay đổi của cô.

Cô trở nên rất xinh đẹp, nhưng sự xinh đẹp này vẫn thuộc về người đàn ông khác, hai mắt cô sáng rực như có cánh bướm chao lượn là vì người đàn ông khác.

Anh tính chạy tới nắm lấy tay cô, gương mặt tuy bình tĩnh nhưng lòng lại gợn sóng. Anh biết mình đang suy nghĩ gì, thứ dục niệm đang rực rộ đó khiến anh nhận ra, anh cũng là con người, cũng muốn có được vật mình muốn, chỉ là vật đó đã có chủ.

Anh đối với phụ nữ luôn phong độ, luôn duy trì khoảng cách, người ngoài nói anh giữ mình trong sạch, cơ trí lý tính, chỉ có anh hiểu, anh chưa gặp được người con gái khiến anh đánh mất lý trí mà thôi!! Mãi đến khi cô xuất hiện.

Lục Thiếu Phàm anh từ trước tới giờ không phải người tốt, đáng về nhơ nhĩ bên ngoài chỉ che giấu đi sự gian ác của mình. Nhưng khi anh ý thức được mọi mưu kế của anh sẽ làm cô bị tổn thương thì anh liền muốn làm thánh nhân, thành toàn cho cô hạnh phúc.

Nhưng vận mệnh trêu ngươi, lúc gặp nhau, cô ngã vào lòng anh khóc thất thanh!! Nhìn cô tuyệt vọng như vậy khơi dậy mầm móng nằm sâu trong lòng anh, tình yêu thì mông lung, nhưng anh nguyện ý đắm chìm vì cảm giác này thật tuyệt, mặc kệ cho tình yêu cứ như vậy lớn lên khỏa mạnh tới khi vượt ra ngoài phạm vi khống chế của anh.

Anh không cố ý tạo cơ hội gặp cô, nhưng cô cứ hết lần này đến lần khác chiếm cứ tầm mắt của anh, trong trái tim toàn là dấu chân của cô, khi anh hạ lệnh Kỳ Phong đi điều tra thì anh đã không thể buông tay được nữa.

“Thị trưởng, cục trưởng Lưu vừa gọi điện, có một người đàn ông đi đến cảnh sát làm chứng cho vụ án, nói đã gặp qua Mẫn Tiệp”

Nghe tiếng thư kí Triệu báo, anh thông thả quay đầu, máy chiếu phim trong đầu cũng khép, ánh mắt nghiêm nghị nhìn mặt thư kí Triệu.

“Người đàn ông đó... Là Kỷ thị thiếu tổng, Kỷ Mạch Hằng”

Thư Kí Triệu không đợi câu trả lời từ Lục Thiếu Phàm, cô thúc thời đưa mắt nhìn sang con đường phía trước, không tiếp tục quấy rầy Lục Thiếu Phàm.

Thiếu tổng Kỷ thị là người yêu cũ của phu nhân, mặc kệ là báo chí đưa tin thật hay giả, nhưng bình thường cô vẫn nhìn thấy tư liệu để trong văn phòng thị trưởng, điều đó chứng tỏ, Kỷ Mạch Hằng và Lục thị trưởng là tình địch.

Chị gái của phu nhân thị trưởng từng đính hôn với thiếu tổng Kỷ thị, so với chuyện hèn hò của thiếu tổng Kỷ thị và phu nhân thị trưởng, thì chuyện kia như ván đã đóng thuyền, hai người thường xuyên sánh đôi, trở thành cặp đôi trên các tờ giải trí, cuối cùng mỗi người mỗi ngã, kết quả như vậy thật khiến người ta phải chặc lưỡi hít hà.

Nay thiếu tổng Kỷ thị lại vì phu nhân mà ra làm chứng, không cần biết hai người đã từng yêu nhau hay phản bội vì hận thù thì chuyện này có phải cho thấy thiếu tổng Kỷ thị vẫn còn lưu luyến.

Thư Kí Triệu nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Lục Thiếu Phàm híp mắt, ánh mắt mơ màng nhìn cảnh sắc bên ngoài. Khi Lục Thiếu Phàm quay sang thì liền ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng, không dám đoán mò lung tung.

Lục Thiếu Phàm sớm nhận ra hành động lén lút của thư Kí Triệu, chưa nói đến răn dạy, ngay cả người bên ngoài đều nhận ra tình cảm của Kỷ Mạch Hằng dành cho Mẫn Nhu. Điều này chứng tỏ Kỷ Mạch Hằng đã yêu rất sâu đậm, yêu đến mức không thể kiềm chế được nữa.

Một khi yêu thì yêu rất cuồng nhiệt, nhưng không được đáp lại thật tàn nhẫn.

Đây chính là nói Kỷ Mạch Hằng, anh ta đối với tình cảm quá chấp nhất, quá mù quáng, chính vì vậy mới yêu sai người, lúc quay đầu lại thì người kia đã không còn đứng dưới ngọn đèn.

Hai người cùng yêu một cô gái vì vậy không thể làm bạn, dù Kỷ Mạch Hằng chủ động tung cánh ô liu cho anh, anh cũng sẽ không bắt lấy.

Anh không thể để một mối hiểm họa ảnh hưởng đến hạnh phúc của mình ở bên cạnh. Dù Mẫn Nhu yêu anh, anh cũng không thể như những người đàn ông khác, chịu đựng người đàn ông khác đối với vợ mình lưu luyến, yêu say đắm mãi không quên mang đến phiền toái.

Kí ức tồi đó vẫn còn trong suy nghĩ, anh không thể để chuyện đó xảy ra lần nữa!! Cảm giác sợ hãi như nhấn chìm mọi hạnh phúc vui vẻ của anh.

Đôi mắt đen lóe lên tia nguy hiểm, cho nên có một số người phải biến mất.

Nhớ lại lời Kỳ Phong nhắc nhở, ngoại trừ người của anh, còn có một số người khác theo dõi Will, hai bên đều im lặng không muốn dả thảo kinh xà, dường như dụng ý cũng giống như anh!! Sau khi Mẫn Tiệp thừa nhận Will chủ mưu, sẽ báo cảnh sát hành tung của hắn.

Người chịu làm việc tổn công đó chỉ có thể là Kỷ Mạch Hằng. Lần này, anh ta đi tới sở cảnh sát làm chứng chắc chắn là để bảo vệ Mẫn Nhu khỏi bị tổn thương, trừ lý do này anh không thể tìm ra được lý do nào khác.

Anh không quên, đêm Mẫn Nhu gặp chuyện, khi anh nghe tiếng Kỷ Mạch Hằng liền nhận ra có gì đó bất thường.

Sau khi cúp điện thoại, anh hoảng hốt, mất đi sự bình tĩnh mọi ngày, nóng nảy kéo chiếc cà vạt mà cô đã chỉnh lại cho anh khi ra khỏi cửa, cởi nút áo sơ mi trên cùng, chạy như bay đến chỗ Kỷ Mạch Hằng nói.

Trên trán, mồ hôi rỉ xuống bậc thang, hơi thở dồn dập, lúc này anh quên mất trong khách sạn còn có thang máy thay cho cầu thang bộ.

Theo cầu thang, anh nhìn thấy Kỷ Mạch Hằng từ trên cao bước xuống, anh dừng lại nhìn người con gái đang được Kỷ Mạch Hằng ôm trong lòng, hình ảnh quen thuộc đập thẳng vào mắt, máu đỏ ứa cả áo khoác trắng của cô, từng giọt máu rơi xuống đất tí tách.

Máu toàn thân như đóng băng, tiếng bước chân hỗn độn vang lên bên tai, thân thể chấn động, anh vội chặn Kỷ Mạch Hằng lại.

“Đưa cô ấy cho tôi”

Anh cố kiềm chế cảm xúc, không để mình run lên. Nhưng trái tim anh lại đập điên cuồng, nếu đưa cho anh một tấm gương, anh nhất định sẽ thấy hai mắt mình đỏ ngầu, vẻ mặt lo lắng, hành động mất kiểm chế.

Có lẽ, anh không cần gương, chỉ cần nhìn Kỷ Mạch Hằng thì có thể nghĩ ra bộ dạng mình lúc này. Gương mặt lạnh lùng kia cũng bất an lo lắng đau đớn không thua gì anh, bàn tay ôm Mẫn Nhu đang run lên chứng tỏ Kỷ Mạch Hằng cũng hoảng hốt.

Kỷ Mạch Hằng như không nghe thấy mệnh lệnh của anh, anh ta như chiếc xe tăng xông vào phòng tuyến, hành động như điên ngấn cản anh.

Sự va chạm mạnh khiến anh lao đảo vịn lại cầu thang, nhưng không hề nhường đường, ánh mắt lạnh lẽo như muốn giết người, cúi đầu nhìn người con gái đang hôn mê bất tỉnh. Chớp mắt, mọi lý trí đều mất đi, anh vung tay đánh Kỷ Mạch Hằng, Kỷ Mạch Hằng cũng đang thất thần nên anh dễ dàng cướp đi Mẫn Nhu từ tay Kỷ Mạch Hằng.

Liều mạng đánh Kỷ Mạch Hằng, anh vội vàng chạy đi, con người ưu tú nhỏ nhả bây giờ đều biến mất, anh chỉ muốn người đang nằm trong lòng anh mở mắt ra.

“Mau đi lấy xe, nhanh lên”

Trước cửa khách sạn, anh cúi kính chạy tới quản lý đại sảnh hét lên, gương anh mặt anh tuần bao phủ sự lo lắng thấp thỏm, tiếng xe thắng gấp cắt đứt mọi tìm kiếm của anh! Cửa xe màu đen hạ xuống, là gương mặt lạnh của Kỷ Mạch Hằng.

“Lên xe”

Giọng Kỷ Mạch Hằng bình tĩnh đến kì lạ. Khi Kỷ Mạch Hằng vừa đẩy cửa xe ra, anh không kịp nghĩ ngồi liền ngồi vào, ôm chặt lấy Mẫn Nhu đang tái dần, bàn tay giữ lấy miệng vết thương nơi cổ tay, ngăn không để máu chảy ra

“Tiểu Nhu. Tiểu Nhu, đừng ngủ, Tiểu Nhu...”

Anh hốt hoảng gọi tên Mẫn Nhu, cánh tay siết chặt lấy bả vai gầy của cô, máu đỏ ướt cả lòng bàn tay dọc theo cánh tay đổ xuống quần áo, bên tai là tiếng thở yếu ớt của cô, nó khiến anh sợ đến nổi điên.

Anh cúi đầu, hôn lên đôi môi khô nứt của cô, vội vàng làm hô hấp nhận tâm. Anh không quan tâm tới cảm xúc của Kỷ Mạch Hằng, đôi mắt chỉ biết nhìn Mẫn Nhu, xe chạy thẳng một mạch tới trước cửa bệnh viện thì dừng lại.

Cửa phòng giải phẫu đóng lại, ngăn cách anh với cô, hai chân quỵ xuống, dù anh cố gắng thế nào chân cũng không thể đi, hai tay đều loang lổ vết máu đã khô, lòng bàn tay ướt lạnh.

Bỗng nhiên một âm thanh mãnh liệt truyền tới, trong lúc anh đang ngẩn ngơ thì một quả đấm mạnh chạm vào mặt, đi cùng với tiếng vang chính là giọng nói chát vắn.

“Lục Thiếu Phàm, đây chính là cách anh bảo vệ cô ấy sao? Nếu không thể bảo vệ được tại sao anh lại cứ cố chấp độc chiếm cô ấy?”

Bị một quyền đánh vào mặt, anh không kịp chuẩn bị, thân hình lao đảo, lý trí cũng từ từ quay về. Đôi mắt sắc lạnh của anh nheo lại tức giận nhìn Kỷ Mạch Hằng, nơi khóe miệng vẫn còn rỉ máu, anh mạnh mẽ đáp trả Kỷ Mạch Hằng một đấm

“Thị trưởng Lục, tới nơi rồi”

Lục Thiếu Phàm thu hồi suy nghĩ, anh đưa mắt nhìn đồng hồ, nhìn những nhân viên từ tòa thị chính đi ra, môi mím lại, không đợi lái xe giúp anh mở cửa liền bước xuống, sau đó đi về phía bãi đỗ xe.

“Mọi chuyện còn lại phiền thư kí Triệu giải quyết, tôi tới bệnh viện trước”

102. Chương 103

Mẫn Nhu ở trong phòng bệnh đợi một lát. Di Mai lén lút rời khỏi phòng, ngoại trừ phòng bệnh cũng không có người nào trên hành lang, cô hít lấy luồng không khí lạnh, trong lòng đủ cảm xúc.

Kỷ Mạch Hằng làm vậy là sao?, Anh ta muốn cô cảm động, sau đó để lại chút dấu vết khiến cô không thể xóa nhòa, hay chỉ muốn bù đắp, muốn cô tha thứ cho sai lầm của anh ta.

Không biết từ khi nào. Những thứ quý giá với cô trong 3 năm đã trở nên mờ hồ, sâu trong kí ức chỉ có khoảng thời gian giữa cô và Lục Thiếu Phàm là rõ ràng.

Cô yêu Lục Thiếu Phàm, dù tính yêu đó không đơn thuần chỉ là yêu, đặc biệt sau nhiều nỗ lực bỏ ra như vậy, cô không cần Kỷ Mạch Hằng báo đáp, mong đợi càng nhiều, cuối cùng anh ta sẽ càng tuyệt vọng mà thôi.

Nói là yêu Kỷ Mạch Hằng, bây giờ nhớ lại mới nhận ra, muốn tìm kiếm chút kí ức sót lại nó đã không còn chỗ trong suy nghĩ tình cảm của cô. Lúc cô còn trẻ, Kỷ Mạch Hằng xuất hiện, cứu vớt cô khỏi thế giới mệt mỏi này.

Cô yêu rất nhiều, yêu đến mức điên cuồng.

Nếu không phải Lục Thiếu Phàm xuất hiện, Kỷ Mạch Hằng dù hối hận cô cũng không quay lại. Tình yêu của cô khi nhìn thấy anh ta và Mẫn Tiệp nằm trên cùng một giường đã chết đi, làm sao có thể tha thứ, có thể tha thứ cho kẻ phạm sai lầm tình nguyện.

“Kỷ tiên sinh ở phòng 405 vừa xuất viện đây, người đầu mà đẹp trai, sau này không còn gặp được nữa rồi”

Chân Mẫn Nhu khựng lại, tiếng bàn luận của y tá trực rơi vào lỗ tai cô.

“Kỷ tiên sinh cũng lạ thật, vừa nảy anh ta đứng ngay góc hành lang, không biết đang suy nghĩ gì. Sau đó, anh ta nói muốn xuất viện, lấy nhiều máu như vậy cũng không biết có để lại di chứng không.”

Mẫn Nhu bây giờ đang đứng ngay góc hành lang, đôi mắt hướng thẳng về một hướng, là vị trí lúc nảy khi y tá đọc cho cô phòng bệnh của Kỷ Mạch Hằng, lúc đó Kỷ Mạch Hằng đứng đây nhìn cô sao?

“Phải rồi, nghe nói Lục phu nhân không biết anh ta áu, hình như người trong gia đình không cho cô ấy biết, mà sao lần trước tôi thấy Lục tiên sinh tới tận phòng bệnh Kỷ Tiên sinh cảm ơn”

..

Ngày đó, khi cô tỉnh dậy nhìn thấy vết thương trên khoe miệng Lục Thiếu Phàm, tay vịn hành lang của Mẫn Nhu cứng đờ, cả cơ thể tựa vào vách tường, những thanh âm phiền nhiễu khiến cô cảm thấy mệt mỏi, lặng yên xoay người hoảng hốt quay về phòng.

Kỷ Mạch Hằng là người lạnh lùng, không giỏi ăn nói. Anh ta vì không yêu cô, nên vô tình làm tổn thương cô sâu sắc; bây giờ vì yêu mà lưu luyến, cô và anh ta có lẽ không hợp. Vĩnh viễn không thể gặp nhau tại một thời gian thích hợp.

Nhìn bầu trời bao la ngoài cửa sổ, Mẫn Nhu hít sâu, khôi phục cảm xúc của bản thân, cô đã lui ra khỏi thế giới của Kỷ Mạch Hằng, không nghĩ có ngày anh ta lại xông vào thế giới của cô.

Cô cho là sau một thời gian có thể bình thản đối diện. Bây giờ, cô đối với người đàn ông đó chỉ có một mối, trừ lần đó ra, cô cũng không biết nên làm sao đối diện với anh ta.

Cô ôm lấy ngực, ho khan vài tiếng. Mẫn Nhu cử động hai chân, vừa định xoay người thì trên vai cảm thấy nặng nề, cô cúi đầu đập vào mắt là bàn tay trắng, cảm giác quen thuộc khiến cô nương theo lực của anh, co đầu vào vai anh.

“Cơ thể đã yếu như vậy sao còn đi lung tung thế này”

Giọng Lục Thiếu Phàm êm ái, không thể che giấu sự quan tâm, cẩn thận giúp cô mặc áo khoác, anh giữ hai bàn tay nhỏ của cô vào lòng bàn tay ấm áp của anh.

Cô hưởng thụ sự ấm áp từ Lục Thiếu Phàm, lặng lẽ nhìn vẻ lo lắng trên gương mặt anh, ánh mắt trở nên nhu hòa, giọng nói êm ái hạ thấp:

“Trong phòng mãi cũng chán, em muốn ra ngoài dạo một chút, chúng ta về thôi”

“Được rồi”

Quay về phòng, dì Mai đã ở sẵn bên trong, thấy Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm cùng trở về gương mặt rất vui mừng. Thế nhưng khi bà vào mắt Mẫn Nhu thì liền dời đi sang chỗ khác, dường như đánh né tránh gì đó

Mẫn Nhu biết vừa rồi dì Mai ra ngoài là để mật báo cho Lục Thiếu Phàm, nếu không Lục Thiếu Phàm cũng không tới trùng hợp như vậy.

Nhìn cách làm của dì Mai và sự che chở của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu cũng không thể giận hay trách cứ, dù Lục Thiếu Phàm giấu chuyện Kỷ Mạch Hằng thì đã sao, nếu Lục Thiếu Phàm không vì quan tâm cô thì liệu có sợ hãi sự tồn tại của Kỷ Mạch Hằng như vậy không?

Lục Thiếu Phàm và cô là vợ chồng, nếu anh đã cảm ơn Kỷ Mạch Hằng, cô cũng không thể không biết nặng nhẹ. Nếu cô đi nói cảm ơn, thì dây dưa của cô và Kỷ Mạch Hằng càng sâu, dù là Lục Thiếu Phàm cam nguyện cô cũng không để chuyện đó xảy ra.

Như bây giờ, cuộc sống yên bình chỉ anh và cô, không có người thứ ba, chẳng phải rất tốt sao?

Chiếc xe màu đen chạy như bay, ngồi bên ghế lái là Kỷ Nguyệt Hân, cô quay đầu nhìn lại, nhìn người anh trai đang hướng mắt ra khỏi cửa sổ, gương mặt anh tỏa ra sự lạnh lùng nhưng lại khiến cô chua xót, hốc mắt ửng đỏ, vội vàng thôi không nhìn nữa.

Sớm biết có hôm nay thì lúc trước đừng làm, không ai có thể đứng một chỗ đợi anh cả đời, đã bỏ qua thì chính là bỏ qua.

“Theo cảnh sát tiết lộ, chủ mưu vụ án là người khác. Hôm nay vào buổi chiều, Thiên kim Mẫn thị là kẻ tình nghi số một đã về uy án, trong vòng một giờ cảnh sát nhận được tin tình báo của quần chúng, đưa người bị tình nghi về đồn, bản tin sẽ tiếp tục cập nhật thông tin vụ án vào kì sau”

Trên màn hình, người đàn ông bị cảnh sát kéo ra khỏi xa, Mẫn Nhu liếc sơ qua liền biết đó là Will, người tình của Mẫn Tiệp, cả người anh ta có vẻ rất suy sụp, hai mắt hờn sâu, râu ria mọc đầy, ánh mắt tối tăm, thần chí không còn minh mẫn.

Lục Thiếu Phàm lạnh lẽo nhìn hình ảnh Will chật vật trên màn hình, anh nhếch miệng, cúi đầu, đối với cô rất yêu chiều, nằm trên giường, ôm cô chậm rãi nói:

“Mẫn Tiệp đã khai chủ nhân đứng sau vụ án là Will, còn tờ giấy chuyển nhượng cổ phần nằm trong phòng Mẫn Tiệp có lẽ cũng do Will cố tình để đó hãm hại cô ta”

Mẫn Nhu cũng không ngu ngốc, được Lục Thiếu Phàm chỉ điểm liền có thể đoán ra được toàn bộ câu chuyện. Will dùng chiêu mượn dao giết người quả thật rất hay, anh ta lợi dụng Mẫn Tiệp, có lẽ vì yêu quá sâu đậm nên bây giờ hận đến mức muốn đưa cô ta vào chỗ chết?

Cô còn nhớ lần đầu khi thấy Will, trong mắt anh ta chỉ yêu mình Mẫn Tiệp, yêu đến sâu đậm, như muốn khiến mọi người bao phủ trong biển tình. Vì bị Mẫn Tiệp làm cho tổn thương mà trở nên độc ác.

Mẫn Tiệp là người tham hư vinh, lúc nào cũng có đàn ông quyền thế vây quanh, cô ta chưa từng nghĩ có một ngày bị ai đó vứt bỏ lại còn đẩy bản thân vào ngục tù.

Vụ án này cảnh sát gặp thuận lợi một cách kì lạ, nghi phạm cực lực phối hợp cảnh sát. Will bị bắt sau ba ngày liền giao cho bên tòa án, không bao lâu, phiên tòa được mở liên quan tới hai bên chính trị lẫn kinh doanh.

Mẫn Nhu lấy thân phận người bị hại ra tòa, Lục Thiếu Phàm vẫn theo cô. Lúc đó, Mẫn Nhu cũng nhận ra, Mẫn Tiệp ngồi ở chỗ bị cáo mà mắt cứ nhìn về phía cô, đôi mắt mong chờ cầu khẩn rất rõ ràng.

Chẳng lẽ Mẫn Tiệp còn hi vọng cô bỏ qua cho cô ta sao?

Mẫn Nhu cảm thấy rất nghi ngờ, cô đưa mắt nhìn sang Will đang tỏ vẻ bất cần, cuối cùng là gương mặt lúc trắng lúc xanh của Mẫn Tiệp. Dù là ai cũng đều phải trả giá cho hành động ngu ngốc của bản thân, Mẫn Tiệp cũng không ngoại lệ.

Đám lưu manh đều nhất trí cho rằng Will là chủ mưu, Mẫn Tiệp chính là người đảm nhận việc liên lạc. Nhưng khi Mẫn Tiệp gọi điện xong, Will lại gọi cho bọn chúng nói muốn làm cho Mẫn Nhu chết, sau đó sẽ đưa chúng một khoản tiền lớn xuất ngoại, nhưng bọn chúng đều do dự, chỉ có tên Tứ Điều đồng ý.

Will vẫn chưa tìm ra được luật sự, nhìn ánh mắt hận thù của Mẫn Tiệp dành ình, anh ta nở nụ cười. Nghe Mẫn Tiệp tố cáo anh ta là người xúi cô ta ép Mẫn Nhu kí giấy chuyển nhượng, anh ta đùa giỡn với móng tay, còn cười đùa nói:

“Cô là người bị bệnh tâm thần, lời cô nói ai tin?”

Thái độ tự tin của Will khiến Mẫn Tiệp tức muốn học máu, ngón tay run rẩy chỉ vào Will, muốn mắng chửi nhưng bị cản lại, chỉ có thể dùng ánh mắt giết người đem Will thái ra thành từng mảnh.

Bên tòa án, một người thanh niên mặc tây trang trắng thơm đưa cho kiểm sát trưởng một giấy chứng từ nhờ chuyển giao cho tòa án, Will cũng vì lời làm chứng của anh ta mà thay đổi nét mặt, Mẫn Tiệp giếc cợt nhìn Will.

Mẫn Nhu cảm thấy người bác sĩ chứng minh Mẫn Tiệp bị bệnh phân liệt nhân cách dường như hơi quen mắt, trông rất giống ai đó, khi bên kiểm sát trưởng đọc tên, Thẩm Tấn Uyên, trong đầu cô liền sáng tỏ.

Nghiêng đầu nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lục Thiếu Phàm, anh chỉ mỉm cười giống như vị quân sư đã tính trước mọi thứ, trước khi khai chiến đã chuẩn bị tất cả, đánh địch đến mức trở tay không kịp.

Mẫn Nhu giắt mình quay đầu nhìn Mẫn Tiệp. Mẫn Tiệp lâu lâu vẫn nhìn sang đây, nhưng lần này, Mẫn Nhu cẩn thận chú ý mới phát hiện, Mẫn Tiệp không nhìn cô mà là nhìn Lục Thiếu Phàm bên cạnh, về phần tại sao cô ta nhìn Lục Thiếu Phàm, đáp án sẽ công bố ngay.

Kiểm sát trưởng yêu cầu tòa án đặc xá cho Mẫn Tiệp, lý do Mẫn Tiệp bị chứng phân liệt nhân cách, là người yếu ớt trong xã hội, lần này vụ án chỉ do một phần nhân cách của cô ta gây ra, những nhân cách khác đều vô tội, vì vậy nếu xử tử thì sẽ không công bằng.

Kiểm sát trưởng liệt kê hàng loạt các vụ án bên Mỹ, có rất nhiều kẻ giết người bị mắc bệnh phân liệt nhân cách, nhưng tòa án bên đó đều chỉ phán quyết phần nhân cách phạm tội, miễn trừ trách nhiệm hình sự.

Khi tất cả mọi người cho rằng Mẫn Tiệp sẽ vô tội được thả ra thì kiểm sát trưởng lại đột nhiên nói, thái độ thành khẩn nghiêm túc, miễn trừ trách nhiệm hình sự của Mẫn Tiệp, đồng thời để tránh cô ta gây hại cho xã hội về sau đưa cô ta vào bệnh viện tâm thần để chữa trị.

Mẫn Tiệp hoảng hốt nghe tòa tuyên án, không thể phản ứng kịp trước kết quả. Khi bị cảnh sát kéo đi, cô ta tính ngộ mình bị Lục Thiếu Phàm lừa, gương mặt hung tợn, liều lĩnh kêu gào.

Khi bồi thẩm đoàn nghe Mẫn Tiệp tố cáo Lục Thiếu Phàm và cùng người khác thông đồng bắt cóc cô ta, giam cô ta vào viện tâm thần để hành hạ, cả phiên tòa như nổ banh.

Lục Thiếu Phàm bị tố cáo gương mặt không biến sắc, bình tĩnh ngồi yên, trước những ánh mắt nghi kị không hề né tránh. Anh đỡ Mẫn Nhu đứng dậy, không để ý Mẫn Tiệp than khóc, trước sự chú ý của mấy trăm người liền rời khỏi tòa án.

Will bị kết án chung thân, nhưng anh ta vẫn như không có việc gì còn ngồi đó nhìn Mẫn Tiệp phát điên gào khóc, cười hết sức vui vẻ, trước khi bị cảnh sát đưa đi không quên tới bên Mẫn Tiệp ngồi xổm xuống nói những lời độc địa vào tai cô ta:

“Tôi đã nói sẽ khiến cô cả đời không phải lo ăn lo mặc, bây giờ tôi làm được rồi”

Mẫn Tiệp kinh ngạc nhưng lập tức liền điên cuồng gào khóc, ra sức giãy giụa thoát khỏi còng tay, máu đỏ dính ra cả chiếc còng bạc, cô ta như ác quỷ dữ tợn khiến mọi người sợ hãi.

Dưới sự che chở của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu rời khỏi tòa án, tuy vậy những lời nói lúc nãy của Mẫn Tiệp vẫn canh cánh trong lòng. Cô không muốn Lục Thiếu Phàm bị dính líu vào những chuyện này, nhưng không phải tất cả đều như mong muốn, cô tin Lục Thiếu Phàm, không có nghĩa mọi người ai cũng tin Lục Thiếu Phàm.

Hai người đi xuống bãi đậu xe, khi đi ngang qua cánh cửa cuốn thì thấy đám đông tụ tập bên ngoài đường, xe cứu thương và xe cảnh sát dừng hai bên, một vài người cảnh sát đang cố duy trì trật tự/

Khi hai người ra khỏi tòa án, Mẫn Nhu nhìn qua cửa kính xe có thể thấy vũng máu lớn trên lối đi bộ, máu loang lổ kể bên còn có đôi giày cao gót có màu vải kaki, một chiếc Toyota dừng lại ngay trước vũng máu, người đàn ông trung niên đang trả lời câu hỏi của cảnh sát.

Khi xe đi ngang qua xe cấp cứu, Mẫn Nhu nhìn thấy nhân viên cứu hộ đang dùng băng ca đặt người bị thương lên, miếng vải trắng bị máu che lấp, dù không mở cửa sổ nhưng Mẫn Nhu vẫn ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, khiến cô thật sự rất buồn nôn.

“Em khó chịu sao? Hay uống chút nước ấm”

Lục Thiệu Phàm vừa lái xe, vừa lấy bình giữ ấm từ tủ đồ ra, vì lo cho sức khỏe Mẫn Nhu nên trên xe lúc nào cũng có sẵn nước ấm.

Mẫn Nhu cầm lấy bình nước, nhấp vài hớp, đầu óc không cách nào xua đi cảnh máu tanh lúc nãy, mắt nhấp nháy tựa vào ghế, trong thế giới tối đen một luồng sáng lóe lên, khiến cô hoảng sợ ngồi thẳng dậy, gương mặt hoảng sợ không yên.

Giày cao gót kaki lúc nãy hình như cô đã thấy ở đâu rồi, nhưng là ở đâu?

Lục Thiệu Phàm ân cần hỏi han, Mẫn Nhu lại không nghe thấy, đầu óc lo mải suy nghĩ, lục lọi trí nhớ. Chiếc xe đột nhiên thắng lại ở ngã tư, Mẫn Nhu trợn tròn mắt, những hình ảnh quen thuộc lướt qua, nó nằm trong tủ giày ở Mẫn gia, có một lần cô đã cầm lên nhìn qua, nó là của Hồng Lam.

Lục Thiệu Phàm vội kêu cô, Mẫn Nhu ngơ ngác quay đầu, nhìn chằm chằm Lục Thiệu Phàm, lòng vẫn sợ hãi thì thầm nói:

“Thiệu Phàm, người phụ nữ bị đụng xe trước cửa tòa án hình như là Hồng Lam, em nhận ra đôi giày của bà ta”

Lục Thiệu Phàm trầm ngâm trong chốc lát, anh trấn an xoa dịu gương mặt nhợt nhạt của Mẫn Nhu, đáp ga, quay về bệnh viện.

Mẫn Nhu chưa bao giờ sợ hãi bệnh viện như vậy, mùi thuốc khử trùng quanh quẩn trong mũi không đi, hành lang thoáng đãng vang vọng tiếng bước chân, gió sau lưng thổi đến lạnh cả người, Mẫn Nhu run lên thì Lục Thiệu Phàm đã kéo cô qua, để cô an tâm dựa vào lòng anh.

Vụ án khép lại, Mẫn Nhu cũng nhận được điện thoại từ bác sĩ ngoại khoa chuyên gia về tay ở bệnh viện Bắc Kinh – Tích Đàm bảo cô sang đó trị liệu.

Lục Thiệu Phàm xin nghỉ hai ngày cùng cô sang Bắc Kinh, vì chú Út và chú Ba của Thiệu Phàm đều sang Bắc Kinh nhậm chức. Mẫn Nhu xem ra cũng đã có người chăm sóc nên cũng không phải thêm người đi cùng, trước ngày lên đường, những suy đoán của Mẫn Nhu đã được chứng thật.

Vụ tai nạn xe hôm đó quả nhiên là Hồng Lam, bà ta nghe nói hôm đó Mẫn Tiệp bị xét xử, cho nên đã xin bên trại giam ngắn hạn cho ra ngoài một ngày, không nghĩ tới do bà ta quá lo lắng cho Mẫn Tiệp dẫn đến vội vàng khi qua đường, né không kịp chiếc xe đang đi tới.

Sau khi được đưa tới bệnh viện cấp cứu cuối cùng cũng giữ được mạng, nhưng do bị thương quá nghiêm trọng dẫn đến bị tê liệt, sống mà như vậy không biết nên vui hay buồn

Xe lên đường tới Bắc Kinh, Mẫn Nhu xoa nhẹ cổ tay đã tháo băng, nơi đó còn có vết dao màu hồng nổi lên so với làn da trắng, từ những chuyện trải qua gần đây, Mẫn Nhu cảm thấy mình đã trưởng thành ra nhiều.

Bàn tay thon dài khẽ che lên tay cô. Mẫn Nhu nhìn Lục Thiệu Phàm đang âm thầm khích lệ cô, ánh mắt tối tăm bỗng lóe sáng, cô uốn môi, mắt chuyển động, chưa kịp nhìn về phía Lục Thiệu Phàm thì khung cảnh bên ngoài cuốn lấy cô.

Ven đường, một cô gái tóc ngắn mặc quân trang bị một người đàn ông ngăn lại, Mẫn Nhu từng gặp Cù Ý Thần, cô gái kia không ai khác trừ Mục Lâm Thu?

Cù Ý Thần tay cầm bó hoa hồng đỏ, bước theo sau Mục Lâm Thu. Gương mặt anh tuần không hề thất vọng, Mục Lâm Thu chợt dừng lại không biết nói gì với anh mà Cù Ý Thần tiện tay vứt bó hoa đi. Nhưng

chỉ ba giây sao, anh ta lại nhặt hoa lên, sau đó quay đầu tìm Mục Lâm Thu, Mục Lâm cũng không bỏ đi, mà đứng tại chỗ chờ anh ta.

“Như vậy rất tốt đúng không?”

Âm thanh ướt át vang lên bên tai, hơi thở của Mẫn Nhu phảng phất một mùi hương từ ai đó, cô cười ngọt ngào, dịu dàng đáp.

“Đúng vậy, như vậy mới là tốt nhất”

“Chỗ bị thương nơi cổ tay, phẫu thuật lần trước rất thành công, nếu đợt trị liệu này đạt kết quả tốt thì sau này cổ tay có thể hoạt động bình thường”

Bác sĩ nhìn điện cơ đồ, kiểm tra kĩ lưỡng cổ tay Mẫn Nhu lần nữa, nhìn Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm đang hồi hộp mới tự đưa ra kết luận:

“Nhưng những việc nặng sợ là không thể làm được, làm những công việc dùng đến tay thường xuyên cũng nên cẩn thận, cố gắng đừng để tay vận động quá nhiều tránh để lại di chứng”

Mẫn Nhu khẽ giật mình, sau đó cúi đầu cảm ơn bác sĩ, lúc bác sĩ dặn dò, bàn tay trên vai cô lại dùng lực.

Bác sĩ chuẩn đoán bệnh của cô có chỗ tốt chỗ sống, lúc ra khỏi phòng làm việc, Lục Thiếu Phàm vẫn nắm chặt tay cô, dù là đi làm thủ tục nằm viện hay vào phòng bệnh cũng không buông.

Lục Thiếu Phàm thật sự rất quan tâm cô, thậm chí còn để ý mức độ hồi phục của tay hơn cả cô. Khi Lục Thiếu Phàm tính đi lấy nước, Mẫn Nhu từ sau ôm lấy anh, cô không muốn né tránh hiện thực này, cũng không muốn anh trốn tránh.

“Em rất ổn, dù có bỏ vẽ tranh, em cũng có rất nhiều chuyện để làm, ví dụ như trở thành chủ nhân mới của Mẫn thị”

Mẫn Nhu tựa vào lưng Lục Thiếu Phàm, môi nở nụ cười bình an, đôi mắt mỉm cười chứng tỏ cô có thể thích nghi mọi hoàn cảnh, không có áp lực. Lời nói vui lại đổi lấy tiếng thở dài của Lục Thiếu Phàm, anh xoa xoa người, tay ôm lấy thắt lưng cô, tay để trên đỉnh đầu cô.

“Một con bướm xinh đẹp thích bay nhảy tự do, bây giờ bị bẻ gãy đi đôi cánh thì sẽ đau khổ đến mức nào.

Mẫn Nhu rũ mắt xuống, khóe mắt cảm động hạnh phúc lóe lên ánh sáng ấm áp, cô bồi hồi nói:

“Cũng sẽ có ngày bướm mất đi đôi cánh, hiện tại trong mắt anh em là con bướm xinh đẹp nhất là được, điều này cũng chứng tỏ chỉ có để bản thân mạnh mẽ hơn mới có thể bảo vệ người mình yêu, cho nên con bướm đó cũng muốn trở nên mạnh mẽ hơn”

Mẫn Nhu buông Lục Thiếu Phàm ra, nhón chân, hôn lên môi anh, ánh mắt thản nhiên không né tránh, cô nhìn sâu vào mắt anh, nhấp nháy mắt:

“Đừng quên, em dù sao cũng có tài làm kinh doanh, bây giờ quản lý tập đoàn cũ cũng không khó”

“Ồn ào.”

Lục Thiếu Phàm, anh nói em ồn ào, nhưng khi gặp được Mẫn Nhu anh còn lại bao nhiêu lí trí?

Buổi chiều sau khi sắp xếp xong cho Mẫn Nhu, Lục Cảnh Vân và Lục Cảnh Hoàng tới thăm, mang theo một cô bảo mẫu trẻ đến chăm sóc Mẫn Nhu.

“Thiếu Phàm, cháu theo chú ra đây một lát”

Lục Cảnh Hoàng đứng dậy gọi Lục Thiếu Phàm ra, Mẫn Nhu cũng đoán lần này chú Út chắc muốn dạy dỗ Lục Thiếu Phàm, Lục Cảnh Vân làm trưởng bối, không ra ngoài mà vẫn cùng Mẫn Nhu tiếp chuyện.

Mặc dù chỉ gặp vài lần, nhưng trưởng bối Lục gia đối với Mẫn Nhu cũng không xa cách, dù gần đây vì chuyện Mẫn Tiệp làm Lục Thiếu Phàm dính vào không ít rắc rối nhưng trưởng bối Lục gia không hề la mắng.

Nhìn Lục Cảnh Vân ngồi đối diện, Mẫn Nhu không kiềm được nghĩ tới Cơ Tổ Thanh, tuổi già mất con, điều này khiến Mẫn Nhu cảm thấy xót xa, đối với chú Ba có vẻ điềm tĩnh nhưng không hề xa cách này càng cung kính.

“Chú có nghe chị dâu nói, Thiếu Phàm bị tên tội phạm trong vụ cướp tổ cáo bắt cóc, có chuyện này thật không?”

Lục Cảnh Vân nhìn cô cháu dâu, liếc mắt nhìn cửa phòng khép lại hai người mới dám thảo luận vấn đề của Lục Thiếu Phàm. Nhưng Mẫn Nhu không tránh khỏi căng thẳng, nghe Lục Cảnh Vân nói vậy cô sợ mình đã bỏ qua điều gì đó.

Lúc ở trên tòa án, Mẫn Tiệp oán than lên án Lục Thiếu Phàm bắt cóc cô ta, đem cô ta vào bệnh viện tâm thần tiến hành tra tấn, đây chẳng phải vì vợ mà báo thù. Mẫn Nhu nhớ tới nó lại cảm thấy vừa nhức đầu vừa giận, quan trọng nhất bên bồi thẩm đoàn lại yêu cầu cảnh sát điều tra kỹ, cho Mẫn Tiệp một câu trả lời hợp lý.

“Nhưng cháu tin tưởng Thiếu Phàm”

Dù Lục Thiếu Phàm làm cô cũng sẽ tin anh vô điều kiện, vì anh là Lục Thiếu Phàm của cô.

Lấy được câu trả lời của Mẫn Nhu, Lục Cảnh Vân cũng không giận Mẫn Nhu làm liên lụy Lục Thiếu Phàm, ông cầm tách trà lên mỉm cười, thổi lá trà trên mặt nước, nói:

“Tin tưởng là tốt, chú Ba cũng không muốn nói nhiều. Cháu chỉ cần an tâm dưỡng thai, sinh ra những đứa trẻ mập mạp là được. Những chuyện còn lại để đám đàn ông trong nhà giải quyết, nếu chỉ có chút chuyện mà đã khiến nó bị đánh bại thì nó không thích hợp làm chính trị, ở nhà làm nông là được”

Mẫn Nhu chợt hiểu, xem ra Lục Cảnh Vân đã bị bà Lục hoặc Lục Thiếu Phàm nhờ cậy tới trấn an, hi vọng cô đừng suy nghĩ lung tung, dù sao cô đang mang thai, sợ rằng tâm trạng không ổn định.

Người Lục gia tin tưởng cô và Lục Thiếu Phàm, xem ra lực lượng ngang nhau, từ giọng nói của Lục Cảnh Vân, xem ra ông không lo lắng ngược lại còn muốn đứng ngoài xem, cũng không tính ra tay giúp Lục Thiếu Phàm.

Mẫn Nhu mỉm cười, tâm trạng khẩn trương cũng vì Lục Cảnh Vân mà dịu đi vài phần, cô cầm cốc nước ấm, nhìn Lục Cảnh Vân cảm ơn:

“Cảm ơn chú Ba”

Lầu cuối bệnh viện treo đầy những tấm vải trắng, nếu không nhìn kỹ chắc khó ai nhận ra đằng sau những tấm vải có hai bong người cao gần bằng nhau, mặc bộ tây trang màu đen chỉnh tề như nhau vừa làm cho người ta cảm thấy giống nhưng cũng không hẳn giống.

“Thật sự phải làm như vậy sao?”

Lục Thiếu Phàm cúi đầu nhìn dòng xe bên dưới đang qua lại như nước chảy, trước câu hỏi của Lục Cảnh Hoàng anh chỉ mỉm cười, mắt nhìn thẳng về trước.

“Đây là biện pháp tốt nhất, trừ cách đó ra, cháu cũng không thể nghĩ ra cách nào mà một hòn đá bắn trúng hai con chim”

Hai người cũng không nói tiếp chỉ im lặng đứng trên lầu cao. Lát sao, đôi mắt màu hổ phách lạnh lẽo của Lục Cảnh Hoàng nhẹ dừng trên người Lục Thiếu Phàm, giọng nói lạnh lùng không có chút hơi ấm nhưng lại thật dễ nghe, mang theo vài phần thân thiết:

“Tốt nhất cháu nên giải thích rõ chuyện này với vợ mình, phụ nữ có thai tránh để suy nghĩ quá nhiều”

Lục Thiếu Phàm nghe vậy cũng nhướng mày, mắt đánh giá chuyện chỉ xảy ra trong tiểu thuyết, dường như không ngờ một người lạnh lùng như vậy lại chủ động khuyên anh trấn an Mẫn Nhu. Mắt lóe lên, lúc thấy trên sống mũi Lục Cảnh Hoàng không còn vật kia, khóe miệng liền mấp máy.

“Chú Út, chú bắt đầu không mang kính nữa sao?”

Lục Cảnh Hoàng cũng không vì câu hỏi đùa của Lục Thiếu Phàm mà lúng túng, sắc mặt không chút biến đổi đi về phía cầu thang bộ, chỉ để lại lời giải thích đơn giản nhất cho Lục Thiếu Phàm:

“Chú không bị cận thị”

Ánh mắt là nơi dễ dàng tiết lộ suy nghĩ của con người nhất, khi một người không muốn để người khác nhìn thấu tâm tư mình thì mắt kiếng chính là vật che đậy tốt nhất, như vậy vừa nhìn thông minh vừa là ám hiệu chỉ anh ta rất vô tình.

Tính tình chú Út dù cứng hay mềm cũng không ăn thua, nếu không phải chú ấy cam tâm tình nguyện tháo cặp mắt kiếng xuống thì không ai có thể, một khi tháo ra điều đó chứng tỏ gì cũng chỉ có chút Út rõ nhất.

Lục Thiếu Phàm ở Bắc Kinh hai ngày không thể không về thành phố A làm tiếp công việc. Mẫn Nhu trong lòng cũng không nở nhưng cũng đành thả người, bởi vì cô hiểu sự nghiệp với đàn ông rất quan trọng.

Khi Lục Thiếu Phàm xử lý xong mọi chuyện, trở lại bệnh viện thì Mẫn Nhu đã sắp xếp xong hành lí cho Lục Thiếu Phàm, vì có cô bảo mẫu giúp nên việc sắp xếp cũng không khó khăn, thấy Lục Thiếu Phàm về cô bật cười khúc khích nói: “

“Anh về rồi a, Tiểu Nhã mau bưng cơm tới lên”

Lục Thiếu Phàm bắt chuyến bay vào buổi tối, Mẫn Nhu cũng không muốn để anh bụng đói đi máy bay liền dặn cô bảo mẫu nấu bữa tối sớm hơn một giờ để Lục Thiếu Phàm ăn xong rồi nghỉ ngơi.

Đưa mắt nhìn cô bảo mẫu khép cửa lại, Mẫn Nhu vừa quay đầu lại cả người liền đập vào lồng ngực Lục Thiếu Phàm, cô ngửi thấy mùi bạc hà trên người anh, ngược đầu.

“Tiểu Nhu, em có muốn cùng anh mạo hiểm một lần không?”

Mẫn Nhu ngẩn người, nghe những lời đầy ẩn ý của Lục Thiếu Phàm. Đầu thầm suy nghĩ, cô dùng tay trái nắm lấy tay anh, ngực xôn cao, trước ánh mắt mong đợi chỉ cần cô mỉm cười thì đã xóa sạch mọi nghi ngờ.

“Em nguyện ý”

Tại nhà thờ thánh Patrick, cô nói hai chữ I do là từ cảm động nhất, giờ này cô lại nhìn Lục Thiếu Phàm nói em nguyện ý chính là vì yêu, cô yêu anh chân thành tin tưởng vô điều kiện, nguyện cùng anh trong mưa gió.

Lục Thiếu Phàm ra đi, trở về với võ đài chính trị thuộc về anh. Tại xa nơi Bắc Kinh, Mẫn Nhu cũng không biết, nghênh đón anh không phải sự hoan nghênh mà là giấy triệu tập điều tra của kiểm soát viện, chuyện này rất được bên đó coi trọng.

Khi Mẫn Nhu biết những chuyện xáo xào xảy ra ở thành Phố A thì là chuyện của nửa tháng sau. Không phải cô không quan tâm Lục Thiếu Phàm mà mọi người cố tình giấu giếm, để cho cô là người cuối cùng biết chuyện Lục Thiếu Phàm bị tố cáo bắt cóc Mẫn Tiệp.

“Cho dù cháu có về cũng không làm được gì, hãy cứ ở đây tịnh dưỡng như vậy Thiếu Phàm mới có thể chuyên tâm lo mọi chuyện bên đó”

Mẫn Nhu vừa bước ra khỏi phòng bệnh thì thấy Lục Cảnh Hoàng đứng trước cửa, ngữ khí bình thản nhưng có sức thuyết phục, không cho cô về thành phố A vì muốn tốt cho Lục Thiếu Phàm, lý do này không phải không có căn cứ mà tuyệt đối chính xác.

“Bây giờ Thiếu Phàm đang gặp chuyện, phần lớn đều vì cháu, cháu không thể để anh ấy một mình gánh vác mọi chuyện, còn bản thân lại bình an sống ở đây”

Mẫn Nhu tay cầm nắm cửa vì cô hơi kích động mà trở nên căng thẳng, cô phải cùng anh mạo hiểm, tại sao tới cuối cùng chỉ có anh gánh vác mọi phiền toái.

Lục Cảnh Hoàng nhìn đôi mắt bị lo âu chiếm cứ của Mẫn Nhu, môi mím lại, ánh mắt lướt qua tờ báo đang để trên khay trà, là tin tức lúc này cô đọc được.

“Dù không có chuyện này bọn họ cũng sẽ đào bới chuyện khác đối phó Thiếu Phàm, mỗi lần đảm nhiệm nhiệm Kỳ mới là khoảng thời gian nhạy cảm nhất, nhìn thì thấy mặt nước tĩnh lặng nhưng thật ra nó đang dậy sóng, vụ án bắt cóc này lại trở thành cơ hội để đối phó Lục Thiếu Phàm.

Lục Cảnh Hoàng cũng không phải người thích lảm lời bây giờ lại nói nhiều như thế không thể nghi ngờ là vì trấn an cô. Mẫn Nhu lắng nghe Lục Cảnh Hoàng nhắc nhở, không nói thêm, trong lòng cũng sáng tỏ.

Mẫn Tiệp có thể thuận lợi làm cho bên viện kiểm soát đưa đơn tố cáo Lục Thiếu Phàm và Kỳ Phong chủ mưu bắt cóc sợ rằng đằng sau có người chống lưng, sau đó để nó phát triển theo hướng vụ án giết người tất nhiên bất lợi cho Lục Thiếu Phàm.

Lục Cảnh Hoàng trước khi đi còn để lại một câu, không vì khuyên Mẫn Nhu chớ xúc động mà còn vì kì vọng vào Lục Thiếu Phàm:

“Nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ này xử lý cũng không xong, vậy thì nó không còn tư cách lưu lại trên võ đài chính trị”

Mẫn Nhu tính cho Lục Thiếu Phàm biết chuyện thì bên tai vang lên lời chú Út: “Nếu nó không muốn cháu biết thì cứ coi như chưa từng nghe qua chuyện này”

Di động trên tay rung lên, nghe giọng nói của anh trong lòng cô mâu thuẫn nên nói hay không. Hai bên đều đang im lặng thì Lục Thiếu Phàm ân cần thăm hỏi, Mẫn Nhu mỉm cười, nhẹ giọng hỏi lại:

“Anh ở bên đó vẫn khỏe chứ?”

Anh bật cười vui vẻ, trả lời cô mọi chuyện đều tốt, giọng nói cất cao không hề có chút giả dối, từ đầu tới cuối không nhắc tới vụ bắt cóc.

Nếu anh mạnh khỏe thì bên em trời sẽ nắng

Nhưng những lời nói mạnh khỏe từ miệng anh chỉ là lời nói dối thiện ý giúp em an tâm, thế giới của em có phải không thể vạn dặm trời quang?

Tắt điện thoại, Mẫn Nhu cũng không chủ động nhắc tới vụ án. Trước mặt Lục Thiếu Phàm, cô lựa chọn không biết, quyết định không gây thêm phiền phức cho anh.

“Nguyệt Hân, cậu giúp mình một việc được không? Trừ cậu ra bây giờ mình không biết nhờ ai?”

Mẫn Nhu không gọi cho Chân Ni, không phải do cô nghi ngờ năng lực Chân Ni mà nếu Chân Ni biết chuyện, Thẩm Tấn Hàm cũng biết, anh ta lại là an hem tốt của Lục Thiếu Phàm cuối cùng sẽ nói cho Lục Thiếu Phàm. Những người khác đều liên quan tới Lục Thiếu Phàm, bây giờ chỉ có Kỷ Nguyệt Hân là người cô có thể nhờ.

Mẫn Nhu cũng không dám làm phiền Kỷ Nguyệt Hân, chỉ bảo cô ta báo một ít tin tức về chuỗi vụ án bắt cóc của thị trưởng ở thành phố A, với Kỷ Nguyệt Hân mà nói đây chỉ là chuyện nhỏ.

Vài giờ sau, Kỷ Nguyệt Hân liền cho Mẫn Nhu câu trả lời xác đáng, cẩn thận xem qua mọi việc, Mẫn Nhu nhún mày, Lục Cảnh Hoàng nói không sai, đích xác là có người làm chỗ dựa cho Mẫn Tiệp. Nếu không với một nữ tù bị chứng minh là nhân cách phân liệt thì lời cô nói ai tin.

Từ những báo cáo này cho thấy rằng, họ muốn cho công chúng đổi cách nhìn với Lục Thiếu Phàm, khiến ai cũng tin Lục Thiếu Phàm sử dụng quyền lực đối phó với dân chúng.

“Lục Thiếu Phàm cũng không tỏ rõ thái độ, không thừa nhận không phủ định, Nhu à, lời Mẫn Tiệp nói có phải thật không?”

“Mình không biết Mẫn Tiệp nói thật hay không, nhưng mình tin Lục Thiếu Phàm vô điều kiện.”

Vì yêu, cô chấp nhận tin tưởng, coi mọi điều là thật.

“Nhu, Mẫn Tiệp lợi dụng Lục Thiếu Phàm như vậy, mọi chuyện năm đó cô ta là với cậu cũng đã sang tỏ, cậu không vạch mặt cô ta thật là tiếc, bằng không, cô ta còn có thể được như bây giờ sao?”

Kỷ Nguyệt Hân đối với Mẫn Tiệp cũng rất ghét, những lời nói cay độc mĩa mai bắt đầu phát ra. Chỉ là, mọi tâm tư Mẫn Nhu đều đặt lên Lục Thiếu Phàm, cô không cùng Kỷ Nguyệt Hân ngồi lên án Mẫn Tiệp.

“Hai tháng nữa phiên tòa sẽ mở, Nguyệt Hân, cậu có biết luật sư phụ trách biện hộ cho Lục Thiếu Phàm là ai không?”

“Chuyện này cũng không ai nhắc tới, mình đều biết rõ các luật sư chuyện về phương diện kinh tế nhưng về mặt hình sự thì mình không quen biết nhiều, nhưng mà...”

Kỷ Nguyệt Hân tính nói lại thôi khiến Mẫn Nhu tò mò. Cô có thể nghe tiếng Kỷ Nguyệt Hân đang gõ bàn phím, có lẽ vì muốn giữ cô hỏi thăm luật sư thông qua đó biết chút tin tức.

Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, xuân ý dạt dào nhưng không cách nào khiến cô bình tĩnh, mấy phút sau Kỷ Nguyệt Hân cho cô một đáp án:

“Mình vừa gọi hỏi Tống Tử Minh, anh ta nói Lục Thiếu Phàm vẫn im lặng xử lý chuyện này cho nên anh ta cũng không biết Lục Thiếu Phàm có mời luật sư không. Nhưng, anh ta có nói, gần đây trong giới luật sư có một người mới tài năng, đúng lúc anh ta chuyên về các vụ án hình sự”

Là ai?

Điều bộ vôi vàng của Mẫn Nhu khiến Kỷ Nguyệt Hân mỉm cười, giấu cợt cô, đem chuyện Tống Tử Minh nói cho cô:

“Anh ta tên Mộc Tư Vũ, anh ta là người kháng cáo thành cô cho vụ việc kiểm sát trưởng làm chấn động cả nước, ai cũng không ngờ, một luật sư còn trẻ có thể giúp bị cáo thoát khỏi tội hủy chứng cứ và tội cản trở thi hành công vụ, kiểm sát trưởng cũng thoát được tội thất trách trong việc trông coi chứng cứ”

“Nhưng cũng nghe nói, anh ta nhận việc tùy theo tâm trạng, người này cực kì khó tính, cho dù có đưa một đồng tiền cho anh ta, anh ta cũng không coi ra gì”

Kỷ Nguyệt Hân kể hết mọi đặc điểm của vị luật sư đó, Mẫn Nhu chỉ nắm được trọng điểm, người tên Mộc Tư Vũ đó là cao thủ chuyên về vụ án hình sự, quan trọng là Mẫn Nhu đang rất cần anh ta.

“Nguyệt Hân, nếu tiện cậu giúp mình tra xem anh ta đang sống ở đâu?”

“Nhu, cậu tính mời anh ta làm luật sư bào chữa cho Lục Thiếu Phàm sao?”

Kỷ Nguyệt Hân cất cao giọng hỏi nhận lấy câu xác nhận của Mẫn Nhu, tin Lục Thiếu Phàm là một chuyện nhưng lo cho anh là chuyện khác. Dù Lục Thiếu Phàm có nắm chắc thắng vụ này không, cô vẫn hi vọng có thể phái một luật sư đặc lực nhất đến bên anh, giúp anh giải quyết khi ra tòa, đây là việc duy nhất cô có thể thay anh làm.

“Anh ta bây giờ đang ở thành phố Dĩnh Giang”

Sau khi chào tạm biệt Kỷ Nguyệt Hân, Mẫn Nhu chưa về giường nghỉ ngơi ngay mà gọi số điện thoại người khác:

“Cho tôi một vé tới Dĩnh Giang vào ngày mai, cảm ơn”

Mỗi ngày Mẫn Nhu đều gọi điện cho Lục Thiếu Phàm, hai người đều ân cần thăm hỏi đối phương, Lục Thiếu Phàm cũng nhắc tới một vài chuyện xảy ra ở thành phố A nhưng không đề cập đến vụ án bắt cóc. Anh không biết rằng trước phiên tòa một ngày, người bên kia điện thoại đã về tới thành phố A.

Trên đầu mặt báo, thông tin liên tục thu hút người xem “Thị trưởng vì vợ mình mà tức giận, phái cấp dưới bắt cóc thiên kim nhà giàu để trả thù, vụ án bắt cóc này sẽ được mở phiên tòa vào ngày mai...”

Hai ngày trước, Mẫn Nhu im lặng quay về thành phố A, cô không để cho ai biết, vì che dấu tai mắt mọi người nên cô im lặng ở trọ trong một khách sạn.

Sự hỗn loạn ở thành phố A vượt ra ngoài dự đoán của cô, trên TV tùy tiện chiếu tin tức cũng sẽ thấy một ít thông tin về vụ bắt cóc, vụ án lần này dính tới nhiều người nên đám phóng viên tìm cách moi móc thông tin

Mấy hôm nay, Mẫn Nhu cũng may mắn được tham gia các cuộc họp báo, nhân vật chính dĩ Mẫn Tiệp dĩ nhiên vẫn còn ở trong trại giam, nên đối tượng phỏng vấn dĩ nhiên là Lục Thiếu Phàm, mặc dù Mẫn Tiệp không ra mặt, thì cái gọi là đấu tranh vì chính nghĩa công khai cũng đạt được hiệu quả mong muốn.

Trong cuộc họp báo, đám phóng viên công khai chỉ thẳng tên Lục Thiếu Phàm, đưa ra vấn đề rất sắc bén, giọng nói ép buộc ám chỉ họ không thể tha thứ cho Lục Thiếu Phàm ức hiếp dân chúng, vụ án bắt cóc này vẫn chưa thu nhập đủ chứng cứ nhưng thông qua giới truyền thông nó lại trở thành điều hiển nhiên.

Từng tờ báo ngày nay qua ngày khác đều cập nhật thông tin liên tục, Mẫn Nhu nhú mắt nhìn tờ báo bị cô cuộn tròn nét vào thùng rác, nhìn màn hình tivi mắt nhú lại, ánh mắt lạnh lẽo cầm lấy điện thoại trên đầu tủ.

“Luật sư Mộc, xin lỗi vì đã trễ thế này mà còn quấy rầy anh, tôi muốn biết đối với vụ kiện ngày mai anh sẽ xử lý ra sao?”

Mẫn Nhu không nói rõ là chuyện gì nhưng cả hai đều là người thông minh, nhất là với một luật sư bào chữa năng lực phản ứng đều cao hơn người khác, làm sao không đoán ra ý Mẫn Nhu.

“Lục phu nhân xin yên tâm, tôi nhất định sẽ cho cô một kết quả hài lòng!”

Tâm trạng đang xấu đi của Mẫn Nhu vì những lời của Mộc Tư Vũ mà tiêu tan mấy phần, tính nói cảm ơn thì Mộc Tư Vũ cười giỡn nói:

“Cô và chồng cô thật là tâm linh tương thông, buổi chiều lúc thảo luận về phiên tòa ngày mai chồng cô còn ám chỉ tôi tới, bây giờ cô lại gọi tới, yên tâm, tôi sẽ khiến cho lời tố cáo của Mẫn Tiệp được phơi bày, ngày mai tất cả sẽ được truyền đạt tới quan tòa”

Nhắc tới tên Lục Thiếu Phàm, lòng Mẫn Nhu liền thất lại, cô dần dần bình tĩnh khôi phục tiết tấu ban đầu, bên kia Mộc Tư Vũ đột nhiên nói:

“Lục phu nhân theo quan sát của tôi, Lục tiên sinh thật sự rất yêu cô, không uống phí cô lại hao tâm vì tiên sinh như vậy. Xử lý xong phiên tòa ngày mai tôi sẽ về Dĩnh Giang, vì vậy tôi chúc hai người hạnh phúc”

“Cảm ơn”

Đây là người thứ mấy nói với cô câu này, Lục Thiếu Phàm yêu cô, Mẫn Nhu đã không còn nhớ rõ, cô xoa nhẹ trái tim đang đập bên trong gương mặt khẽ mỉm cười, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, Thiếu Phàm!

Phiên tòa xử lần này thu hút nhiều sự chú ý, bên tòa án cũng quyết định thẩm vấn công khai, các vị thẩm phán cũng đề cao tính chính trực, tăng cường kiểm tra tính chính xác của vụ án. Chính vì thế, bên ngoài tòa án ngày hôm đó rất hỗn loạn, mấy trăm người muốn vào dự thính, cuối cùng không thể không huy động cảnh sát bảo trì an ninh.

Khi một chiếc xe màu đen dừng lại thì đám kí giả liền tiến tới, chen chúc đẩy nhau, tay duỗi ra, khi tài xế vừa mở cửa xe thì bắt đầu đặt câu hỏi.

“Thị trưởng Lục, đối với việc anh bị tố cáo chủ mưu chuỗi vụ án bắt cóc này anh vẫn không hề lên tiếng khẳng định là vì có tật giết mình hay tin rằng sự thật luôn tồn tại trong mỗi người?”

“Thị trưởng lục, nguyên cáo là chị của vợ anh, cũng là tông phạm trong vụ án cướp bóc của vợ anh, vì để báo thù cho vợ, anh đã sai người bắt cóc cô ta sao?”

...

“Thị trưởng Lục..”

Từ trong xe bước ra, Lục Thiếu Phàm không hề nói câu nào. Khi anh không nói gì chỉ đứng đó, ống kính chụp được những hình ảnh rất đẹp, thật khó tưởng tượng, một người đàn ông nổi bật phi phạm như thế lại là chủ mưu vụ án bắt cóc.

Thư kí Triệu bước xuống xe giúp Lục Thiếu Phàm che chắn trước những lời tấn công, bên phía xe kia một người thanh niên còn trẻ bước xuống, chính là luật sư biện hộ cho Lục Thiếu Phàm- Mộc Tư Vũ, hai người nhìn nhau cười không để ý tới những câu hỏi dồn dập của kí giả, hai người dưới sự bảo vệ của cảnh sát đi vào trong tòa án.

Nhân vật chính đã không còn xuất hiện, phóng viên cũng tản đi, một vài người kêu nhiếp ảnh gia chuẩn bị máy quay, bắt đầu làm hiện trường đưa tin, nội dung tất cả đều là bịa đặt nhưng kí giả lại nói như thật, thật giả khó phân.

Cách tòa án không xa có một khúc quanh, một bóng người núp sau vách tường, dưới mắt kính đen là khẩu trang che kín cả gương mặt, Mẫn Nhu ăn mặc rất bình thường nhưng chiếc bụng nhỏ lại nhô lên khiến người đi đường rất để ý.

Đội đám kí giả đã giải tán, Mẫn Nhu mới từ góc đi ra, đi đến cửa tòa án, lúc cách một đoạn không xa thì thấy chiếc Mercedes dừng lại, cửa mở, người bước ra khiến Mẫn Nhu chấn động.

Kỷ Mạch Hằng đứng dưới ánh mặt trời cũng không thể xóa đi sự lạnh lẽo trên gương mặt. Khi sắp bước vào tòa án thì bóng người khựng lại, giống như có một loại cảm giác, anh ta quay về hướng Mẫn Nhu, trước ánh mắt kinh ngạc của Mẫn Nhu đôi mắt lạnh lùng kia có chút trở nên dịu dàng, nhưng sau đó anh ta liền quay đầu đi không hề liếc nhìn Mẫn Nhu một lần.

Kỷ Mạch Hằng đi rất mau, trợ lý đi theo cũng thở hồng hộc, chia tay vẫn có thể làm bạn điều này không thể xảy ra giữa cô và Kỷ Mạch Hằng, chỉ có làm người lạ mới thích hợp.

Vĩnh viễn không tính toán với nhau mới có thể vĩnh viễn cắt đứt mọi lưu luyến, đây là điều cô muốn vì vậy Kỷ Mạch Hằng đáp ứng cô, dù là lần này hay là ở bệnh viện.

Lúc Mẫn Nhu đi vào tòa án, phiên tòa cũng đã bắt đầu, cô nhìn thấy Mẫn Tiệp mặt đầy nước mắt ngồi ở bên nguyên cáo, bề ngoài đáng thương của cô ta khiến Mẫn Nhu vừa nhìn đã ghét, ánh mắt hận thù của cô đều hướng về bên Lục Thiếu Phàm.

Mẫn Nhu lặng lẽ ngồi xuống hàng ghế cuối, bên trong có hàng loạt kí giả đang ghi chép, tay cầm laptop tay kia ghi ghi chép chép quá trình xét xử. Cô nhìn thấy Lục Thiếu Phàm và Kỳ Phong ngồi cùng một chỗ, vẻ mặt bình thản không hề có chút nao núng khi phạm tội.

Phiên tòa tiến vào hồi gây cản, Mẫn Nhu thấy luật sư bên nguyên cáo đứng đó thẩm vấn từng nhân chứng, sau một hồi phân tích, luật sư liền quay đầu chỉ Lục Thiếu Phàm, lên án Lục Thiếu Phàm ra lệnh cho người của mình bắt cóc Mẫn Tiệp vào ban đêm đưa vào bệnh viện tâm thần tra tấn.

Lúc dự thính, Mẫn Nhu có thể nghe thấy tiếng xuyết xoa xung quanh, cô nhú mày ánh mắt chăm chú nhìn về trước, xung quanh trở nên xôn xoe, sau khi tòa án nói yên lặng tất cả mọi người đều dồn sự chú ý về phía bị cáo.

Bên luật sư nguyên cáo có tới mấy người làm chứng, nghe có vẻ rất xác thực. Ngay cả Mẫn Nhu cũng vì Lục Thiếu Phàm toát mồ hôi, nhưng Lục Thiếu Phàm vẫn ngồi im, Mộc Tư Vũ đứng dậy đi về phía nhân chứng hỏi.

Khi những vấn đề đơn giản nhất bắt đầu nêu lên, nhân chứng bị hỏi đến không thể trối cãi, ngay cả sắc mặt bên luật sư nguyên cáo cũng trở nên khó coi, muốn ngăn Mộc Tư Vũ hỏi tiếp lại bị quan tòa bác bỏ.

“Anh nói mình nhìn thấy người của thị trưởng Lục, cũng chính là người đã kéo nguyên cáo đang hôn mê vào một chiếc xe đúng không?”

“Đúng vậy:

“Nhưng lúc đó anh cũng không thấy thị trưởng Lục mà chỉ thấy người của thị trưởng đúng không?”

“Không sai”

Mộc Tư Vũ nhếch miệng cười, quan tòa yêu cầu mời nhân chứng kế tiếp, Kỷ Mạch Hằng mặt lạnh lùng xuất hiện ở tòa án, nghe anh ta kể lại tính cách của Mẫn Tiệp lúc bắt đầu quen nhau. Khi thì dịu dàng khi thì phát điên, Mẫn Tiệp không dám tin mở miệng, giận đến tái nhợt, không ngờ Kỷ Mạch Hằng bỏ đá xuống giếng.

“Hơn nữa Thẩm Tấn Uyên bác sĩ chuyên khoa về tâm thần đã có bằng xét nghiệm như thế chứng minh nguyên cáo bị chứng nhân cách phân liệt rất nặng, hành vi và cử chỉ đều không có suy nghĩ”

Tòa án lại bắt đầu xôn xao, bên bồi thẩm đoàn cũng khẽ thì thầm khiến cho Mẫn Tiệp bắt đầu bất an, cô ta xúc động tính đứng lên phản bác Mộc Tư Vũ thì bị luật sư giữ lại, ý bảo cô ta đừng lên tiếng.

“Căn cứ vào bảng xét nghiệm của bác sĩ Thẩm Tẩn Uyên hơn nửa y tá chăm sóc cho bệnh nhân ở Kỳ Lân Sơn cũng quan sát cho thấy tinh thần nguyên cáo không ở trạng thái ổn định, bây giờ nguyên cáo lại tố cáo bên bị báo bắt cóc nguyên cáo, tôi cảm thấy đây chỉ là vu cáo đơn thuần”

Bên luật sư nguyên cáo lấy thời gian cấp xét nghiệm của Mẫn Tiệp ra, cho rằng đây là bảng kết quả có được khi Mẫn Tiệp đang ở trại an dưỡng, sở dĩ cô ta bị thế là do bị nhốt một thời gian dài như vậy đều do Lục Thiếu Phàm lấy quyền ép người.

“Bên luật sư nguyên cáo cũng nên biết rõ, dù là thị trưởng lục hai người của anh ta thì các bác sĩ bên trong trại an dưỡng cũng không chắc chắn nguyên cáo có bệnh tâm thần hay không, chẳng qua chỉ là hoài nghi. Cho nên, người ta mới đưa nguyên cáo vào trại an dưỡng để quan sát, nhưng nguyên cáo lại giống như người bị bệnh tâm thần, không hề phối hợp với bác sĩ, thậm chí ở trại an dưỡng còn đánh nhau với bệnh nhân, các bác sĩ cũng vì bất đắc dĩ nên đành để nguyên cáo ở trong trại an dưỡng để quan sát”

Mộc Tư Vũ nói xong mặc không đổi sắc, cách chơi chữ

“Nguyên cáo mắc chứng phân liệt rất nặng, người của thị trưởng cũng vì có ý tốt, lo lắng nguyên cáo phát bệnh ảnh hưởng tới dân chúng, nên đành mạo hiểm đưa người bị tâm thần vào viện an dưỡng để trị liệu còn phải hứng chịu tội bắt cóc người khác, đây là chuyện không phải ai cũng làm được.”

“Hôm nay, chẳng những nguyên cáo không cảm ơn còn vu khống bị cáo bắt cóc, thậm chí còn dính dáng tới lãnh đạo thành phố. Không nói thị trưởng Lục có biết chuyện này hay không, cho dù thật là thị trưởng Lục và người của thị trưởng đưa nguyên cáo vào trại an dưỡng đi nữa, thì các vị thì nghĩ lại xe, chuyện như vậy trong xã hội còn thiếu sao? Có lòng tốt đỡ người già đứng dậy lại bị vu khống là đẩy ngã ông ta đòi phải bồi thường tổn phí, chẳng phải vụ án này cũng tương tự như vậy sao?”

Mọi người đang nghe liền ồn ào lên, ai cũng bắt đầu nghi ngờ lời tố cáo của Mẫn Tiệp, sau đó chỉ trở Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu dời sự chú ý sang Lục Thiếu Phàm, giữa hai người dường như luôn tồn tại một loại sức hút, anh cũng đưa mắt nhìn sang.

Mộc Tư Vũ vẫn tiếp tục, Mẫn Nhu cũng nhìn sâu vào mắt Lục Thiếu Phàm, từ xa cô thấy trong mắt anh ánh lên sự dịu dàng, gương mặt khẽ mỉm cười.

“Lúc Lục thị trưởng nắm quyền vẫn luôn là tấm gương tốt vì dân phục vụ, theo như lời của nguyên cáo thì một người quan tâm người khác lại thành tội phạm, lãnh đạo thành phố vì làm một việc tốt mà bị bắt, sau này còn có ai dám vì dân mà làm chuyện tốt, như vậy thành phố này cũng mất đi nhân tình, mất đi truyền thống đạo đức tốt đẹp của người Trung Quốc”

“Với sự công bằng liêm chính của chánh án tôi tin rằng, chánh án sẽ cho tôi và bị cáo, cả những người đang ngồi nghe và toàn bộ xã hội một phán quyết công bằng, đây là tất cả những gì tôi muốn nói, xin cảm ơn”

Luật sư nguyên cáo miệng co lại, mặt tối đen nhìn đối thủ. Mộc Tư Vũ thì bày ra vẻ mặt thản nhiên, để cho bên luật sư nguyên cáo im lặng trầm nghĩ Mộc Tư Vũ đã nói đến danh dự bộ mặt thành phố ngay cả dư luận xã hội cũng bị nêu ra, rồi còn tán thưởng quan tòa, quan tòa làm sao không phấn chấn thắng?

Quan tòa cũng đang rất rối, Mẫn Nhu ngồi dưới cũng bật cười, vị luật sư Mộc này cũng thật chu đáo, đem mọi đường lui cắt đứt, xem ra nhờ anh ta tới giúp Lục Thiếu Phàm đúng là lựa chọn hoàn hảo!

Bên luật sư nguyên cáo tiếp tục chống đối, nhưng Mộc Tư Vũ lại kêu các nhân viên chính phủ quan trọng ra làm chứng, chứng minh lúc đó ở trại an dưỡng Mẫn Tiệp đã lên tiếng nhục mạ thị trưởng Lục chỉ công vô tư trước mặt mọi người, lúc sau lại im lặng không nói lời nào, lúc này luật sư nguyên cáo liền vuốt mũi quay về chỗ ngồi.

Mẫn Tiệp nhìn nhân viên chính phủ nghiêm túc trả lời thì thiếu chút nữa bất tỉnh, cái gì mà tính tình nguyên cáo rất hung dữ, không biết hối cải, muốn trốn tránh tội lỗi, còn nói thị trưởng Lục tích cực xúc tiến mối quan hệ hợp tác giữa cảnh sát và dân làm một quảng cáo rất rùm beng.

Mẫn Tiệp không nhịn được nữa, điên cuồng gào thét chửi bới Lục Thiếu Phàm, nếu không phải cảnh sát kịp thời kéo cô ta lại thì cô ta đã thực hiện hành vi bạo lực. Mẫn Tiệp hận thù nhìn Lục Thiếu Phàm, còn anh chỉ nhẹ nhàng cười nhạt, trong mắt mọi người lại trở thành đức tính khoan hồng độ lượng.

Cuối bên tòa án cũng đưa ra quyết định, Mẫn Tiệp vu cáo Lục Thiếu Phàm cùng tội chủ mưu bắt cóc không thành lập. Lần cuối cùng tòa án thẩm vấn, Mộc Tư Vũ chợt nảy ra ý tưởng muốn vu khống Mẫn Tiệp tội phỉ bang nhân viên nhà nước, tội nhục mạ người khác, hãm hại trả thù tội cướp bóc, gây nhiễu loạn trật tự phiên tòa.

Vụ án bắt cóc trở nên bất nháo cả lên khi Mẫn Tiệp hét lớn “Lục Thiếu Phàm, tao có chết cũng không bỏ qua ày”. Còn Lục Thiếu Phàm lại cầu xin quan tòa, Mẫn Tiệp dù sao cũng là người bị bệnh tâm thần nên sớm đem tới trại tâm thần để tiến hành trị liệu, sau khi lành bệnh sẽ vào tù tiếp nhận cải tạo.

Nghe phán quyết cuối cùng của thẩm phán, Mẫn Tiệp mất đi lý trí, lúc bị cảnh sát lôi ra ngoài vẫn không quên nguyền rủa các vị thẩm phán, quan tòa tức giận cầm chùy tay gõ mạnh, sau đó phát tay áo bỏ đi.

Mẫn Nhu là người đầu tiên ra ngoài, khi đám đông tản dần, cô mới thấy Lục Thiếu Phàm bước ra. Cô vội vã đi hướng tới Lục Thiếu Phàm, lòng tràn đầy vui vẻ nhìn người đàn ông của cô.

“Không phải anh bảo em ở Bắc Kinh tĩnh dưỡng sao vậy mà lại lên tới đây?”

Gương mặt anh tuấn của Lục Thiếu Phàm có vẻ trách cứ, nhưng tay của hai người lại dính chặt vào nhau chứng tỏ hai người yêu thương nhau thế nào. Hai người nhìn nhau không hề chớp mắt, một bóng người lẻ loi nhìn thấy hai người như thế cũng im lặng bỏ đi.

“Thị trưởng Lục, tôi có việc phải đi trước, Lục phu nhân lần sau nếu có cơ hội, cô phải thực hiện lời hứa của mình làm hướng dẫn viên du lịch cho tôi ở Thành phố A”

Mộc Tư Vũ nháy mắt nhìn Mẫn Nhu, động tác nhỏ này vừa khéo lại lọt vào mắt Lục đại thị trưởng, cũng làm cho người này vang lên tiếng chuông cảnh giác.

Ôm Mẫn Nhu vào lòng, Lục Thiếu Phàm cười nói với Mộc Tư Vũ:

“Luật sư Mộc nếu muốn tới thành phố A du lịch thì cứ nói một tiếng, tôi nhất định sẽ làm hướng dẫn cho anh trong cả hành trình, đảm bảo chuyến đi vui vẻ”

“Thị trưởng Lục quá khách sáo rồi, anh là đại ân nhân, tôi sao dám làm phiền anh, chỉ cần phu nhân giới thiệu vài chỗ có cảnh đẹp đã thật sự là vinh hạnh của tôi rồi”

“Luật sư Mộc trước đây từng quen biết phu nhân nhà tôi sao?”

Lục Thiếu Phàm bị Mộc Tư Vũ quay vòng vòng một lát mới hiểu ra, đôi mắt lóe sáng cúi đầu nhìn Mẫn Nhu, sau đó mỉm cười hỏi Mộc Tư Vũ:

“Phải, phu nhân chính là thần tượng của tôi”

Nói xong, Mộc Tư Vũ nhìn sang Mẫn Nhu, nở nụ cười tươi rồi rời đi, để hai vợ chồng đang mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Mẫn Nhu cảm thấy nhất định luật sư Mộc cố tình, vừa tính giải thích thì cô bị Lục Thiếu Phàm giam vào hai cánh tay anh.

“Ngốc nghếch, không phải nói sẽ tin anh sao?”

“Ngốc nghếch, không phải đã nói chúng ta sẽ cùng nhau mạo hiểm sao?”

Đây là điều duy nhất em có thể làm cho anh Lục Thiếu Phàm.

Trước cửa tòa án, phóng viên bao vây không còn đường ra. Mẫn Nhu cảm thấy hai người nên đi cửa hông nhưng Lục Thiếu Phàm lại nắm tay đi bằng cổng chính. Khi chỉ còn cách cửa chính hai thước, anh quay lại nở nụ cười với cô, tuyệt đối không buông tay cô ra.

Tiếng phóng viên phồng vãn như sóng nhiệt đập vào mặt, đám phóng viên bị cảnh sát ngăn lại nhưng họ không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy liền liên lạc liên không ngừng.

Trước đây dù là phóng viên làm khó làm dễ cỡ nào, cô luôn một mình đối mặt dũng cảm, Mẫn Nhu nghiêng đầu nhìn Lục Thiếu Phàm, gương mặt xuất hiện hai lúm đồng tiền, nhưng sau này cô không còn một mình nữa.

“Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi chính thức lên tiếng về cuộc hôn nhân của mình, hai năm trước tôi đã yêu thầm vợ mình lúc đó cô ấy không hề biết tôi. Hai năm sau, tôi chủ động theo đuổi cô ấy, không phải như tin đồn nói cô ấy vì muốn bước vào danh môn mà không từ thủ đoạn. Tôi mong các vị sẽ không tạo ra những tin đồn ác ý nữa, chúng tôi thích một cuộc sống yên bình, không muốn xuất hiện các scandal ảnh hưởng đến vợ mình. Nếu chuyện bất cóc phát sinh lần nữa, tôi sẽ dùng thủ đoạn để bảo vệ quyền lợi của chính mình, cảm ơn”

Lục Thiếu Phàm không để phóng viên có cơ hội phỏng vấn liền kéo tay Mẫn Nhu, dưới sự bảo vệ của cảnh sát anh đi về phía cửa bên hông.

Mẫn Nhu tùy ý để Lục Thiếu Phàm dắt cô đi vào thông đạo nhỏ hẹp, sắc mặt Lục Thiếu Phàm rất nghiêm túc, giống như vừa rời khi đứng trước sự chất vấn của phóng viên, anh bảo vệ cô rất rõ, rõ đến mức khiến cô vừa xót vừa thấy hạnh phúc.

Những ngày kế tiếp trôi qua trong yên bình, trước cửa quân khu cũng không còn thấy phóng viên túc trực, cuộc sống ở Lục gia lại như trước đây, Mẫn Nhu từ từ xoa xoa bụng đang to ra, đôi mắt ánh lên sự mong chờ.

Ngoại trừ đi bệnh viện để phục hồi chức năng tay và khám thai thì Mẫn Nhu luôn ở trong nhà, bắt đầu cuộc sống mới đọc sách kinh tế, nếu đây là cuộc sống do cô lựa chọn thì không có lý do gì để cô từ bỏ lần nữa.

Cô cứ ngỡ lần nay sẽ sinh đứa trẻ ra trong an bình thì báo chí thành phố A bắt đầu xuất hiện những bài bình luận về quan viên chính phủ, tuy không chỉ rõ họ tên nhưng từ những hàng chữ đều nhằm phê phán tác phong của Lục Thiếu Phàm có vấn đề, cuộc sống riêng tư có mờ ám.

Lời nói sắc bén, thái độ chất vấn, danh chính ngôn thuận đưa ra vấn đề, hơn nữa còn là tờ báo có số lượng tiêu thụ lớn nhất thành phố A nên nó tạo ra dư luận lớn.

“Em cứ tưởng mọi chuyện kết thúc rồi chứ”

Mẫn Nhu cầm tờ báo sáng sớm, chỉ nhìn tiêu đề không xem nội dung thì cô đã biết nó viết gì, mày nhíu lại.

Lục Thiếu Phàm tan tâm về thấy Mẫn Nhu không vui ngồi trên ghế, anh để cặp xuống ôm lấy thất lưng của Mẫn Nhu, tự nhiên cười nói:

“Chỉ là một cơn bão trước những ngày yên bình ngắn ngủi mà thôi, bây giờ mặt biển tĩnh lặng đã nổi sóng”

Như vậy sau này sẽ có gió thổi mưa rơi không?

Mẫn Nhu cũng không tiếp nối câu chuyện mà đổi đề tài, trước ánh mắt mỉm cười của Lục Thiếu Phàm biểu đạt lập trường không thể dao động của mình.

“Dù chuyện gì xảy ra, em đừng không rời đi, em vẫn bên anh, như anh nói chúng ta cùng nhau mạo hiểm”

Lục Thiếu Phàm cười sung sướng, mọi phiền não như tan thành mây khói, anh ôm lấy cô dịu giọng nói:

“Được rồi”

Hôm sau Mẫn Nhu vừa từ bệnh viện về thì bà Diệp gọi hỏi thăm, sau khi quan tâm đến cơ thể cô thì liền hẹn cô ra ngoài uống trà.

Mẫn Nhu cũng không nghĩ nhiều liền đồng ý, bà Diệp hẹn cô chắc chắn có việc muốn nói, hơn nữa về mặt chính trị bà cũng khó thoát khỏi quan hệ với Lục Thiếu Phàm.

“Xem ra con của cháu cũng đã 5 tháng đúng không?”

Một mình ngồi trong phòng trà, bà Diệp hiền từ nhìn bụng Mẫn Nhu phủ dưới lớp áo rộng, ôn hòa nhìn Mẫn Nhu mỉm cười nói.

“Gần đây cháu khỏe không?”

Mẫn Nhu giúp bà Diệp rót trà, để đến trước mặt.

“Dạ ỏn, Thiếu Phàm sau khi tan sở về đều giúp cháu, hơn nữa Đậ Đậ suốt ngày nói phải bảo vệ mẹ”

Bà Diệp nhìn Mẫn Nhu thấy không có vẻ lo lắng trước những tin tức xung quanh, bà thở phào, nắm lấy tay phải Mẫn Nhu nói:

“Năm đó, cậu của cháu cũng bị cuốn vào phong ba, giới truyền thông chắc chắn không bỏ qua cho cậu con, sau này cả nhà dè ai cũng đều bị đám phóng viên điều tra rõ ràng, thậm chí có người còn viết cậu chán thích ngược đãi động vật bởi vì cậu cháu dắt chó đi dạo hay xích chó lại”

Bà Diệp kể lại chuyện cũ không biết nên khóc hay cười, đáy mắt tràn ngập ý cười, nhớ lại lúc trước bà cũng có phần cảm khái, miệng đời đáng sợ là để chỉ những quan viên chính phủ nhiệm kỳ mới.

“Bình thường việc tố cáo cán bộ tám chín mười phần là thực, nhưng tới nhiệm kỳ mới các thư tố cáo tám phần đều là giả, nhưng giới truyền thông lại viết như thật, bất kể đúng hay sai”

Bà Diệp kể lại chuyện cũ cho cô nghe, lúc xưa cậu cô cũng gặp rất nhiều phiền phức khi tới nhiệm kỳ mới, Mẫn Nhu cảm động cup mắt mỉm cười, hiểu ý bà Diệp.

“Mợ cứ yên tâm, cháu không bị ảnh hưởng đâu, cháu tin Lục Thiếu Phàm sẽ không dễ dàng đầu hàng như vậy”

Bà Diệp xoa đầu Mẫn Nhu, gương mặt hiền từ yêu thương:

“Dù sau này Thiếu Phàm quyết định thế nào, cháu cũng nên nhớ kỹ, nếu không phải đã tính trước hoặc có dự định gì đó thẳng bẻ tuyệt đối không phải người lỗ mãng”

Mẫn Nhu hơi giật mình, bà Diệp tin Lục Thiếu Phàm so ra còn nhiều hơn cô, từ cách nói chuyện cô cảm giác Bà Diệp hiểu rất rõ thủ đoạn của Lục Thiếu Phàm, nhìn ra sự nghi ngờ của Mẫn Nhu, bà Diệp cười nói:

“Những lời này là cậu cháu bảo mợ chuyển lời, ông ấy lo cháu căng thẳng nhưng lại sợ gương mặt quanh năm lúc nào cũng nghiêm túc của mình dọa cháu sợ, không biết làm sao đành nhờ mợ nói thay.

“Cháu cảm ơn cậu mợ.”

Mẫn Nhu giữ lấy hai tay bà Diệp, tuy rằng tình thân đến với cô rất muộn nhưng thật may vì nó đã tới, khiến cho cuộc sống của cô không đến mức thiếu thốn tình cảm.

Đối phó với giới truyền thông Mẫn Nhu cũng khá rõ, ở giới nghệ sĩ nhiều năm, cô có thể bình tĩnh nói chuyện khi đứng trước báo giới, vì vậy sau khi dùng bà Diệp uống trà, cô nhìn thấy đám phóng viên đang lén lút trốn trong góc, cô không bỏ chạy mà mỉm cười lịch sự chào hỏi.

Thái độ của Mẫn Nhu khiến đám phóng viên sững sốt, quên cả phản ứng, bỏ lỡ mất cơ hội chụp ảnh, chỉ đành oán trách bản thân.

Dự luận báo chí càng thêm kịch liệt, giống như Lục Thiếu Phàm dự đoán, giới chính trị thành phố A bắt đầu nổi bão, người bị lấy ra khai đao đầu tiên là Lục Thiếu Phàm.

Trong cuộc họp cấp ủy thường niên, toàn bộ ủy viên chia thành 3 đảng, một đảng bảo trì trung lập hai đảng còn lại đối chọi gay gắt, khi kết quả cuối cùng được công bố, thì dù phía sau Lục Thiếu Phàm có vững chắc bao nhiêu, anh vẫn bị bãi bỏ chức thị trưởng.

Trong cuộc hội nghị, Lục Thiếu Phàm vẫn ngồi im, không vui không giận, ngay cả một câu biện hộ cũng không nói, cứ tưởng đã nắm chắc thắng lợi không ngờ lại thúc thủ vô sách.

Trước ánh mắt cảm thán của những ủy viên ủng hộ anh, anh chỉ mỉm cười nhẹ, đáng về hờ hững khiến người ta thâm nghĩ “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”.

Đối thủ của Lục Thiếu Phàm thì cười chế giễu, vốn tính nói móc thì kết quả lại như tự tát vào mặt mình. Bọn họ nhận ra vị thị trưởng này chẳng quan tâm thắng thua, sớm đã dự đoán được kết quả, trước tin tức bãi nhiệm anh bình tĩnh đón nhận.

“Tiểu Lục a, lần này xem ra cũng không còn cách nào, bên thường vụ quyết định luôn công chính, anh cũng đừng để trong lòng, nhắm mắt cho qua đi”

Lục Thiếu Phàm ôn hòa cười một tiếng, nhìn vị đồng nghiệp đang tỏ vẻ đắc chí, anh cũng thành thạo đáp:

“Phó bí thư Trần nói cũng đúng, muốn trị quốc cần phải tề gia, trong nhà lộn xộn như vậy làm nói đến chuyện làm chính trị”

Lục Thiếu Phàm cũng không để phó bí thư Trần tiếp lời liền gật đầu rồi tìm thư kí đi ra khỏi đại sảnh hội nghị, để lại phó bí thư Trần đang rất tức giận.

Vị phó bí thư này cùng vợ mình năm trước đã ly hôn, đứa nhỏ sinh ra DNA không khớp với ông ta, chuyện này bị đồn thổi trong cơ quan chính phủ, chỉ cần tốn ít sức lực là điều tra ra được, Lục Thiếu Phàm nhắc đến chuyện này chẳng khác vì nói móc ông ta.

Phó bí thư Trần hai mắt bốc hỏa, mở to sáng quắc, khi nhìn không thấy Lục Thiếu Phàm nữa mới đắc ý hừ nhẹ, nói Lục Thiếu Phàm mày thanh cao, cuối cùng cũng đã phải ngã ngựa.]

Lục Thiếu Phàm bị bãi nhiệm chức thị trưởng thì sự ảnh hưởng của anh cũng mất dần. Khi anh đi ra khỏi văn phòng, rất ít ánh mắt nhìn theo, đa số các cán bộ cơ quan đều vội vàng đề cử vị thị trưởng mới.

“Lục thị trưởng, công văn phê duyệt đã được gửi xuống.”

Lúc đi tới dòng người thưa thớt, thư kí Triệu dừng lại lấy văn kiện từ trong cặp ra cung kính đưa cho Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm tiếp nhận, xem sơ qua một lần, rồi cười cảm ơn thư kí Triệu. Sau đó, anh nói lời tạm biệt liền vội vã rời đi, thư kí Triệu lại gọi anh, nhìn dáng vẻ muốn nói lại không dám nói của cô ấy, Lục Thiếu Phàm chỉ mỉm cười:

“Sau khi đến thành phố C ráng chăm chỉ làm việc”

Thư Kí Triệu nói không nên lời, Lục Thiếu Phàm dường như đã biết trước mình sẽ bị bãi nhiệm nên đã chuẩn bị rất chu đáo mọi việc, ví dụ như, mấy tháng trước đã tiến cử cô đến là thư kí thị trưởng ở thành phố C, ví dụ như che giấu viện binh.

Những lời nói muốn cảm ơn chỉ còn lại tiếng cảm ơn, Lục Thiếu Phàm vỗ vỗ vai cô, không nói thêm. Cô đã làm thư kí của anh từ khi anh làm bí thư tỉnh ủy, lần này thư kí Triệu sợ rằng bí thư Diệp sẽ giáo huấn Lục thị trưởng một phen.

“Bí thư Diệp... Lục... tiên sinh tới.”

Thư Kí tính gọi là Lục thị trưởng nhưng nhận ra bây giờ không còn như xưa. Để tránh tai vách mạch rừng, thư kí đành đổi thành Lục tiên sinh, Lục Thiếu Phàm cũng không quan tâm, gật đầu nhìn thư kí chuẩn bị rời đi, sau đó đi về phía cửa sổ đứng song song với Diệp Vân Thao.

Diệp Vân Thao ở trong cuộc họp không đưa ra bất cứ quan điểm gì, với quan hệ của ông và Lục Thiếu Phàm, im lặng là cách làm sáng suốt nhất. Đây là thời điểm hết sức nhạy cảm, mỗi lời nói hành động của ông đều có vô số ánh mắt nhìn vào.

Diệp Vân Thao âm thầm quan sát thái độ bình thần của Lục Thiếu Phàm, không nhắc tới việc bị bãi nhiệm, mà thở dài:

“Cháu đã đưa ra quyết định này, cậu cũng không muốn nói nhiều. Tiểu Nhu vẫn ở đó, cháu cũng đừng quên giải thích với nó, đừng để nó tự trách mình làm cản trở cháu. Hơn nữa, Tiểu Nhu đang mang thai, lo lắng nhiều cũng không tốt”

Lục Thiếu Phàm gật đầu, giống như nhớ tới người vợ xinh đẹp trong nhà mình, đôi mắt từ từ trở nên dịu dàng, khóe miệng cũng nở nụ cười.

“Cháu biết rồi, thưa cậu”

Một tiếng cậu rất nhẹ nhưng đủ để Diệp Vân Thao nghe thấy, ông xoay người đặt tay lên vai Lục Thiếu Phàm, coi trọng nói:

“Tiểu tử, một năm sau trở về hãy thực hiện kế hoạch lớn hơn”

Lục Thiếu Phàm khiêm tốn cười nhẹ, không nói gì nhiều, lòng tin đã sớm xuất hiện trong tim. Khi anh về nhà thì Mẫn Nhu đang ngồi trong phòng khách, vừa nghe nhạc vừa đọc sách.

Mẫn Nhu cảm thấy có người nào đó đang nhìn mình liên ngắc đầu lên, đập vào mắt là ánh mắt thâm tình đầy quan tâm của Lục Thiếu Phàm. Bốn mắt nhìn nhau, cô khẽ ngắc người, gương mặt nhỏ trở nên ửng hồng rồi cười vui vẻ.

“Hôm nay, sao anh lại về sớm như vậy?”

Mẫn Nhu đưa mắt nhìn đồng hồ, Lục Thiếu Phàm hình như về sớm hơn tới một tiếng, tin tức trong giới chính trị lan truyền đi rất nhanh, nhưng cô lại không biết Lục Thiếu Phàm bị bãi nhiệm, rõ ràng có người cố tình che giấu.

Lục Thiếu Phàm không trả lời thật ngay, anh chỉ nhếch miệng cười, để cặp công văn xuống, đi tới bên ghế sofa, ngồi xuống cầm lấy cuốn sách trong tay cô, là tạp chí trang phục cho trẻ con.

“Anh thấy cái này thế nào, con chúng ta sẽ ra đời vào tháng chín, đến lúc đó mặc cái này là hợp nhất”

Mẫn Nhu tựa vào ngực Lục Thiếu Phàm, cô có thể nhận thấy lồng ngực chắc chắn của anh. Nó mang đến cho cô cảm giác an toàn, cũng làm Lục Thiếu Phàm anh mãi nguyện vì trong tay anh là một người vợ nhỏ dịu dàng cần được bảo vệ không phải loại phụ nữ háo thắng thích tranh đua.

Lục Thiếu Phàm phóng tầm mắt nhìn quanh khắp nhà nhưng chưa từng rời khỏi Mẫn Nhu, nghe giọng nói ngọt ngào của cô, long mi dài khẽ rung, liếc mắt nhìn bộ đồ màu hồng trên tạp chí, còn có thể hai cái tai thỏ nhìn rất đáng yêu.

Mẫn Nhu cũng không thật sự hỏi ý Lục Thiếu Phàm, cô chỉ muốn chia sẻ sở thích của mình với anh, bàn tay mềm mại cầm lấy tay Lục Thiếu Phàm, khiến cho tâm trạng anh cũng trở nên thoải mái hơn, nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Mẫn Nhu, gương mặt tuấn tú tỏa sáng như vầng trăng.

“Nhìn bộ quần áo cho cả gia đình này, chờ con được một tuổi, chúng ta mua một bộ, đến lúc đó chúng ta sẽ mặc giống nhau?”

Mẫn Nhu lơ đãng quay đầu, thấy ánh mắt hạnh phúc của Lục Thiếu Phàm, tâm trạng của cô cũng tốt lên, cô càng tựa sát vào, tay ôm lấy anh, bên tai là tiếng nhạc du dương, chớp chớp mắt, thích thú nói:

“Khi nào anh rảnh chúng ta đi chơi xuân đi”

Chơi xuân không phải là do Mẫn Nhu đột xuất nghĩ ra, mấy ngày nay Đâu Đâu la hét muốn cùng cha và mẹ xúc tiến tình cảm, cô lại ở nhà nhàn hạ không có việc gì cũng muốn ra ngoài hít thở không khí. Nhưng Lục Thiếu Phàm lại bận việc nên cơ hội để chơi xuân rất nhỏ.

Nhưng Lục Thiếu Phàm lại đồng ý không hề nghĩ ngợi, cô kinh ngạc nhìn anh, người phía sau cũng mỉm cười nhìn cô, rồi đưa mắt nhìn trang phục trẻ em trên tạp chí, tùy ý nói:

“Hôm nay, anh đã bị bãi nhiệm chức thị trưởng”

Mẫn Nhu ngắc ra, đầu óc bắt đầu vận hành suy nghĩ, nụ cười ngưng đọng, nhìn Lục Thiếu Phàm chờ anh giải thích.

Lục Thiếu Phàm đưa mắt nhìn Mẫn Nhu, nụ cười ôn hòa dừng trong mắt cô, cười đến vô tâm cô phé, đương sự cũng không hề nhận thức nó lại càng cười tươi hơn:

“Cho nên, chỉ cần trời không mưa, ngày nào chúng ta cũng có thể chơi xuân”

Mẫn Nhu không thể nhìn thấu cảm xúc thật của Lục Thiếu Phàm sau nụ cười, anh để ngón tay lên mi tâm đang nhăn lại của cô, sau đó hôn lên trán cô.

“Chỉ là bị bãi chức thôi, không phải là ngưng hẳn kiếp sống chính trị, em đừng quá lo như vậy”

Thấy ánh mắt đầy mãn nguyện và tự tin của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu bất giác thả lỏng, để cuốn tạp chí trên đầu gối sang ghế sofa, tay ôm lấy vai Lục Thiếu Phàm, vỗ nhẹ nói:

“Đừng buồn, mười tám năm sau anh vẫn là một hảo hán”

Lục Thiếu Phàm nghe lời an ủi của Mẫn Nhu đột nhiên cảm thấy đỡ khóc đỡ cười, anh ranh mãnh cong môi cười, sau đó đẩy Mẫn Nhu ra tạo thành khoảng cách, ánh mắt sáng rực chiếu trên đôi môi đỏ tươi của cô.

“Nếu như muốn an ủi anh thì nên dùng hành động thực tế”

Mẫn Nhu mở to mắt, cô chỉ muốn đánh ăn một cái nhưng nhìn đôi mắt chăm chú đầy mong ngóng kia, cô lại thiếu tự chủ từ từ tựa sát vào, nhắm mắt, chạm vào môi cô là một mùi sữa khác hẳn trước đây,

Mẫn Nhu mở to mắt, đập vào mắt cô là cái đầu nấm tròn, cụp mắt xuống lại thấy vẻ mặt ngạc nhiên đầy hưởng thụ của Đậu Đậu, cô kinh hãi đẩy thẳng bé ra mới thấy Đậu Đậu đang mím môi, nhắm mắt, kéo cổ dài ra.

Ý thức được người mình vừa hôn là ai, Mẫn Nhu bối rối hai gò má ửng đỏ, phía sau Đậu Đậu cũng có tiếng đàn ông giận gầm lên.

“Sao lại xuất hiện cái đầu nấm thế này!”

Chuyện Lục Thiếu Phàm bị bãi chức, Lục gia cũng không mất mát gì. Lục Tranh Vành sau khi nghe tin này chỉ đưa ra một câu tóm lại: Trái đất không ngừng quay, cuộc sống vẫn tiếp tục, bãi chức thì có là gì, nếu không thể gánh được nữa thì quay về bước ban đầu đi bộ đội.”

Ý tưởng đó của Lục Tranh Vành bị bà Lục phản đối, ví dụ như Lục Thiếu Phong bị bãi chức, bà tuyệt đối cũng không muốn con mình đi làm bộ đội đặc chủng, chịu đựng cuộc sống chém giết cho nên đề nghị đi ra ngoài biển làm buôn bán

Đậu Đậu nghe nói cha mình bị thất nghiệp, hai mắt rưng rưng, ngã xuống ghế sofa, khóc không ra nước mắt, bởi vì trong đầu thằng bé cho rằng cha nó sẽ chiếm lấy mẹ nó!

Nhiệm kỳ mới của thành phố A tiếng hành hừng hực khí thế, cũng tạo nên không ít lời đồn đại. Vì Lục Thiếu Phàm vừa bị bãi chức, cho nên Lục gia không nằm trong danh sách bị tìm hiểu của giới truyền thông, chỉ ngồi xem kết quả chính trị thay máu này.

Bụng Mẫn Nhu cũng to dần lên, đến tháng thứ tám thì động tác cũng cô cũng trở nên chậm chạp, theo lời Đậu Đậu nói mẹ nó đã biến thành dây anten bảo bảo, nếu có thể chen vào hai cây gậy thì tốt.

Vị thị trưởng sau khi bị bãi chức thì trở thành người chồng mô phạm. Khi Lục Thiếu Phàm rút khỏi vũ đài chính trị, anh liền chuyển mình trở thành đối tượng nghiên cứu của giới truyền thông.

Một chính trị gia vang dội lại trở thành khách quen của khu chợ, không chê bản, chịu được mùi tanh tươi của chợ. Mỗi sáng sớm đều mang theo bình giữ nhiệt tới cửa hàng bánh bao nổi tiếng, gia nhập đội ngũ xếp hàng chờ đợi chỉ vì muốn mang về cho vợ mình bữa sáng cô thích ăn nhất.

Đám phóng viên không sợ chết vẫn Lục Thiếu Phàm đang vội vã đi mua bánh bao, một bên chặn đường một bên cầm bút nhanh chóng ghi chép, miệng liên tục hỏi. Mặt Lục Thiếu Phàm lúc này cũng tối đen như vĩ tiên sinh bán bánh bao phát hiện trước cửa tiệm có nhiều người tụ tập.

Theo sự chứng kiến của mọi người, anh chàng đẹp trai mỗi ngày đúng giờ đều tới mua bánh bao, mặt đen như đáy nồi, nhưng những kẻ không biết sống chết lại dám cản đường gây sự, cuối cùng anh chàng đẹp trai trong mắt mấy cô gái giận dữ quật ngã đám phóng viên xuống đường.

Dùng tốc độ nhanh nhất chen vào hàng dài người đang xếp hàng, gương mặt anh tuần lộc vẻ lo lắng. Lúc trước cửa chợ tập trung càng nhiều phóng viên thì Lục Thiếu Phàm lạnh mặt, nói vài câu với họ rồi hai tay trống trơn đi về phía xe

Ngày hôm sau, trước cửa đại viện, hai vị cảnh vệ đề cao cảnh giác, súng trong tay cũng nắm chặt, hai mắt nhìn bốn phía thấy dân chúng hành tung quỷ dị thường hai nhìn lên vào trong đại viện, trong tay còn cầm túi đựng bánh bao nóng hổi.

Mùi bánh bao nóng hổi bốc lên khiến cho cảnh vệ đang đói bụng cũng chịu dày vò, từ nay về sau mỗi khi nói đến bánh bao là biến sắc, cơn ác mộng sáng sớm không cách nào biến mất.

Về phần Lục Thiếu gia đã nói gì với đám phóng viên tựa lang sói đó thì nó đã trở thành bí mật trong lòng mỗi vị phóng viên.

Hiệu ứng của Lục Thiếu Phàm không chỉ thể hiện trong việc mua bánh bao mà còn làm cho chương trình chăm sóc sức khỏe phụ nữ mang thai càng phát triển. Bên trong học chen chúc phụ nữ mang thai, một tên đàn ông không để ý những cái nhìn tham lam ở xung quanh, vẻ mặt nghiêm túc ghi chép, thỉnh thoảng nhìn chằm chằm cô giáo đang giảng qua làm ra vẻ suy tư, kết quả cô giáo có tài ăn nói rất cao bỗng biến thành cà lăm, mặt đỏ bừng, môi mấp máy..

Dĩ nhiên trình độ gây họa của vợ chồng này không dừng lại ở đó, Mẫn Nhu dù mang thai, ngoại trừ bụng không ngừng to lên thì vóc người không hề thay đổi, vẫn duy trì dáng mảnh mai của lúc còn là thiếu nữ.

Khi Mẫn Nhu xuất hiện ở phòng Yoga thực hiện từng động tác ưu nhã, thì bên ngoài hành lang phòng học cũng bị tắc nghẽn. Trên mặt kính thủy tinh trong suốt cũng xuất hiện mấy chục dấu vân tay khác nhau, nếu thông báo thu nhập dấu vân tay, nhất định khoa trưởng sẽ cảm ơn, cảm ơn người mẹ xinh đẹp đã tạo ra công hiến lớn cho kho dấu vân tay.

Chỉ vậy trong mấy tháng ngắn ngủi, những người chuẩn bị làm mẹ mong muốn gặp được người cha chuẩn mực, từ phụ nữ có thai họ thăng cấp lên làm oán phụ, trách trời không công bằng. Cùng lúc đó, một nửa người chuẩn bị làm cha đi tới phòng Yoga gặp người mẹ xinh đẹp kia cũng trở thành oán phụ của thành phố A, với số lượng chỉ có thể dẫn đầu cả nước chứ không thấp hơn.

Ngồi trên xe, hai vợ chồng đều hắt hơi, khó hiểu nhìn nhau, chẳng lẽ bị cảm?

Mang thai tới tháng thứ chín, theo lời bác sĩ đề nghị, Mẫn Nhu ở bệnh viện sản phụ nổi tiếng ở thành phố, trên đầu Lục Thiếu Phàm lại treo thêm hai danh hiệu vinh quang, một làm cao cấp hộ sinh và hộ vệ đặc biệt

Khi chỉ còn cách ngày sinh 5 ngày, Lục gia già trẻ lớn bé đều tề tụ ở phòng bệnh, Lục Tranh Vành cười toe toét, không giống như mọi ngày lời Lục Thiếu Phàm ra ngoài giáo dục chí khí một phen mà lựa chọn mắt nhắm mắt mở.

Sắc mặt bà Lục cũng trở nên hồng hào, Tình hình buôn bán của Thiệu Mỹ cũng tăng lên vì MV của Mẫn Nhu và Âu Nhiễm Phong tạo ra sức lan truyền lớn, kim ngạch tiêu thụ hai tháng qua đều vượt mức năm ngoái, nhìn con mình đã ngồi đến tề mông bên cạnh con dâu, bà Lục và Lục Tranh Vành cũng cười đến híp mắt, mấy ngày nữa Lục gia lại có thêm hai thành viên mới.

Mấy ngày qua, Đậu Đậu ngoại trừ ngủ vào ban đêm, căn bản đều ở bên Mẫn Nhu, mỗi ngày đều ồn ào đến đau cả đầu, mỗi lần xe đưa tới nhà trẻ đều vòng lại chỗ bệnh viện phụ sản.

Khi mưu kế của Đậu Đậu bị phát hiện thì hai cánh tay mồm mồm cào cào, mắt nhìn chằm chằm bà Lục đang ra sức kéo nó đi, cả cơ thể vùng vẫy la hét ầm ĩ.

“Bỏ cháu ra, bỏ cháu ra, cháu không muốn về nhà ngủ cháu muốn ở bên cạnh mẹ”

Đậu Đậu không trở về nhà ngủ có lẽ xuất phát từ chủ ý ngủ chung giường của Lục Thiếu Phàm. Mấy ngày qua theo Lục Thiếu Phàm quan sát, anh có thể xác định ánh mắt Đậu Đậu nhìn anh luôn toát lên vẻ mờ ám, đôi mắt to láo liên trở nên gian xảo.

Cho nên lúc Đậu Đậu đòi ở lại. Lục đại công tử là người đầu tiên đưa phiếu chống, cùng với bà Lục phối hợp bắt trời Đậu Đậu đi nhà trẻ.

Hai cha con gặp nhau thì lại đổ cả mắt, tranh thủ tình cảm là xu thế tất nhiên của lịch sử, mắt to trừng mắt nhỏ không thể tránh khỏi những việc sẽ xảy ra. Tựa như bây giờ, ở trong phòng, Đậu Đậu đem tất cả sức lực chiếm đóng tâm mắt Mẫn Nhu.

“Mẹ, em trai và em gái Đậu Đậu sẽ tên gì?”

Mẫn Nhu yêu thương xoa đầu Đậu Đậu, xem ra con trai càng lớn càng đáng yêu, chủ động hôn lên trán thằng bé, Đậu Đậu cười khanh khách không ngừng, bên kia chỗ nam ta mặt đen một nửa, tiểu tử người giỏi lắm, dám không xem cha người ra gì.

Nhìn mẫu tử ấm áp, Lục Thiếu Phàm cười nhẹ, lấy một quả táo, dùng dao gọt, rồi cắt một miếng bỏ vào đĩa đựng trái cây xiên cây tăm vào đưa cho Mẫn Nhu, không quên nói:

“Bà xã, em ăn nhiều trái cây vào bổ sung vitamin”

“Mẹ mẹ vẫn chưa trả lời Đậu Đậu, em gái và em trai tên gì”

Lục Thiếu Phàm lạnh lùng nhìn cái bóng đèn phá vỡ vợ chồng ân ái, anh xiên lấy miếng táo nở nụ cười hiền lành nhét vào cái miệng nhỏ đang mở to của Đậu Đậu, ngăn Đậu Đậu nói tiếp.

“Đậu Đậu, không phải con thích ăn táo nhất sao? Cha lấy cho con, mau ăn nhiều một chút”

Nhìn gương mặt mồm mím phình to của Đậu Đậu, lòng Mẫn Nhu run lên, cô biết trước đây Đậu Đậu vì ăn táo quá nhiều nên vừa nhìn thấy táo liền ề cả răng, hôm nay Lục Thiếu Phàm lại hăm hờ dứt cho thằng bé!!

Mẫn Nhu tính mở miệng ngăn cản hai cha con cãi nhau, chợt nghe phốc một tiếng, một quả táo dính nước phun về phía Lục Thiếu Phàm, sau đó là cảnh tượng không cách nào văn hồi.

Miếng táo dính nước rơi ngay mặt Lục Thiếu Phàm, mặt anh đen lại, một tay ôm lấy dơ chuẩn bị đánh vào cái gương mặt bánh bao, một tay liều mạng tóm lấy hai tay chân của thằng bé đang ra sức giãy giụa, cấu kính quát to:

“Tiểu tử thú! ở nhà trẻ giáo viên dạy con thế nào, chẳng lẽ không biết kính trên nhường dưới sao?”

Đậu Đậu kêu lên một tiếng, miệng cố tình gây sự đem táo ăn vào phun vào tay Lục Thiếu Phàm, nhìn Lục Thiếu Phàm bực bội dùng khăn lau tay dính đầy nước miếng, cô cố dưng người dậy, nhú mày, tổ cao nói:

“Có câu nói thượng bất chảnh hạ tắc loạn, làm cha mà không khiến con trẻ yêu mến thì làm sao có thể yêu cầu Đậu Đậu kính trọng anh chứ”

Mắt Lục Thiếu Phàm co lại, môi nhếch lên, đoạn chừng không thể cùng Đậu Đậu tìm được tiếng nói chung, dứt khoát dùng cách bạo lực nhất, lấy tay xách Đậu Đậu vào phòng vệ sinh, sau đó trong phòng vệ sinh hẹp nhỏ diễn ra cảnh bát nháo.

Làm người xem Mẫn Nhu cũng đau cả đầu xoa huyết thái dương, Bà Lục chỉ tiếc rèn sắt không thành thép im lặng xoay người, Lục Tranh Vành thì phán nguyên câu “cha nào con nấy” nhưng sau đó liền im lặng, ông phát giác hình như mình cũng đang mắng bản thân. Lão tham mưu trưởng lặng lẽ nhìn con dâu và cháu không, hai người không hề phát hiện ông nói lỡ lời, ngồi xuống ghế mở tivi chuẩn bị xem tin tức quân sự.

Trong phòng vệ sinh, âm thanh ồn ào cũng ngớt dần, cửa phòng mở ra xuất hiện trước mặt lại là hai cha con tương thân tương ái, Lục Thiếu Phàm cười tươi ngồi xuống bên Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu cũng không biết làm gì đành đưa mắt nhìn Lục Thiếu Phàm, lớn như vậy mà lại cùng trẻ con so đo. Lục Thiếu Phàm lại tỏ như không thấy ánh mắt trách cứ của Mẫn Nhu, giả vờ làm người cha hiền lành xoa đầu Đậu Đậu, dụ giọng nói:

“Đậu Đậu, gần đây Ultraman mới ra mẫu mới, mấy ngày nữa cha đưa con đi mua được không?”

Đậu Đậu khề hừ, nghiêng đầu tránh sang chỗ khác không để ý đến người cha đang lấy lòng mình, thằng bé nhảy về trước, tay chỉ vào tivi, hưng phấn la to:

“Tiểu gia gia, Tiểu gia gia trên tivi kia”

Mọi người nhất thời đều tập trung vào màn hình theo tay chỉ của Đậu Đậu, hình ảnh trên màn hình phóng lớn ai nấy đều trợn to kinh ngạc, Lục Tranh Vành đứng đến trước tivi, chớp mũi như muốn chạm cả vào màn hình, mặt đen lại rống lên:

“Tên tiểu tử này, thật sự không nể mặt ta, nếu nó dám vì một người phụ nữ mà bỏ cả công việc chạy đến nơi này để xem ta có giết chết nó”

Mẫn Nhu sợ hãi khi nghe Lục Tranh Vành gào thét, gương mặt hồng hào trở nên nhợt nhạt, Lục Thiếu Phàm vội vàng thả Đậu Đậu ra, duỗi tay ôm Mẫn Nhu vào lòng, xoa xoa lưng cô, trấn an nói:

“Đừng sợ, gia gia chỉ nói thế thôi, không sao”

Mẫn Nhu dần dần bình tĩnh lại, trước vẻ lo lắng của Lục Thiếu Phàm cô cười nhẹ. Tiếng động từ cửa thu hút họ, Lục Tranh Vành tròn mắt, mặt đen lại không biết có phải vì giận mà như thế, đôi bàn tay theo thói quen sờ ngay thắt lưng, Mẫn Nhu đoán chỗ đó có lẽ là nơi gia gia hay để súng.

Bà Lục chặn ngay cửa, không cho Lục Tranh Vành ra ngoài, khổ não an ủi:

“Cha, cha bớt giận, chú út làm vậy nhất định có lý do, chúng ta đừng nhúng tay vào nữa, cha đã lớn tuổi như vậy không nên bay tới bay lui dù rằng xương cốt vẫn còn tốt.

Bà Lục khuyên can Lục Tranh Vành không chỉ không bớt giận mà ngược lại càng giận thêm, bạo hỏa tăng cao.

“Có phải ý con chê ta già rồi không cách nào trị được nó? Hôm nay, cha nhất định phải bay đến Pakistan đánh chết nó, dù sao nó sống cũng chỉ khiến cha thêm mất mặt”

Mẫn Nhu lo lắng nhìn Lục Thiếu Phàm, ra hiệu cho anh đi khuyên nhủ gia gia, Lục Thiếu Phàm thở dài, nghe lời buông cô ra đi tới giúp mẹ can ngăn gia gia.

Lần này thật sự giận đến muốn giết chú út sao?

Mẫn Nhu nhíu mày, mắt hướng về tivi vẫn đang chiếu tin quân sự trên thế giới. Hình ảnh vừa nãy đã bị thu nhỏ để sang góc, trên màn hình là người phóng viên trẻ tuổi đang nhận phỏng vấn.

“Lần này thật phải cảm ơn chị Tô Noãn, nếu như không có cô ấy giúp đỡ các phóng viên ở tiền tuyến...”

Những lời kể tiếp Mẫn Nhu không nghe vào, vì trong đầu cô chỉ có hai chữ Tô Noãn, nếu cô đoán đúng, bức ảnh chụp vừa rồi có một cô gái dường như là Tô Noãn.

Nhìn những hình ảnh đang chiếu trên màn hình, lòng Mẫn Nhu khê rung động, nơi chiến địa đầy mùi thuốc súng, dân chúng đều bỏ trốn, cảnh sắc tiêu điều, nhưng có một đôi nam nữ đứng giữa màn sương mù, cánh tay nam ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô gái, hôn lên môi cô hình như rất coi trọng và yêu thương, khiến người khác không thể không cảm động.

Cả tấm hình bao phủ một màu đen tối mông lung, nhưng hình ảnh một đôi nam nữ hôn nhau bao quanh là khói bụi trắng xóa tạo thành những đường cong hoàn mỹ kéo dài đến tận chân trời, trong không khí tĩnh lặng ai cũng nhìn ra sự lưu luyến của họ.

Thế giới đó như cách biệt khỏi phòng bệnh não nhiệt của cô, Mẫn Nhu nhìn tấm hình môi nhếch lên, đột nhiên bụng lại quặn đau khiến cô căng thẳng, từ từ càng thêm đau đớn khó chịu, khiến cô nhíu mày.

Nhìn về phía cửa, Lục Thiếu Phàm đã khuyên được Lục Tranh Vành, nhưng xem ra vẫn còn giận, Mẫn Nhu để hai tay lên bụng, mồ hôi túa ra, sắc mặt cũng trở nên tái đi, cô cảm nhận được có gì đó đang chảy ra ở phía dưới

Nếu như cô đoán đúng, hẳn là nước ối bị vỡ, cô có thể nghe được mùi, dưới thân nước ối không ngừng chảy, Mẫn Nhu ý thức được—chắc cô muốn sinh.

Mẫn Nhu hít một hơi thật sâu, cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng bụng như có thứ gì đó đá vào, muốn phá tan trở ngại bên trong chui ra, cô vừa lo vừa kích động hướng về phía Lục Thiếu Phàm và Lục Tranh Vành:

“Thiếu Phàm, em.. em hình như sắp sinh”

Nghe giọng yếu ớt của Mẫn Nhu, ba người đều giật mình, Đậu Đậu ba chân bốn cẳng chạy ra phòng bệnh, hướng về văn phòng bác sĩ kêu lớn.

“Bác sĩ ơi, mẹ Đậu Đậu sắp sinh rồi, bác sĩ ơi”

Lục Thiếu Phàm lập tức chạy tới bên Mẫn Nhu, ôm Mẫn Nhu đang đổ mồ hôi vào lòng, anh cũng nhận ra phía dưới chân Mẫn Nhu ướt đầm, tay không khỏi siết chặt, dịu dàng vuốt ve Mẫn Nhu, bên tai an ủi:

“Đừng lo, sắp sinh rồi, anh sẽ ở bên cạnh em, đừng sợ, con chúng ta muốn gặp bố mẹ nó rồi”

Tần suất đau bụng càng lúc càng cao, cứ mỗi 5” lại đau một lần, mỗi một lần Mẫn Nhu đều cắn răng để bản thân không phát ra tiếng, tóc mái bị mồ hôi làm cho ướt đầm, chỉ có cảm giác ấm áp phía sau mới khiến cô an tâm, cảm giác sợ hãi dần dần lui đi.

“Nước ối bị vỡ rồi, mau chuẩn bị phòng sinh”

Bác sĩ nhanh chân chạy vào, chen vào giữa mọi người đang vây lấy Mẫn Nhu. Kiểm tra cô một lát, nhìn cô đau đớn như vậy bác sĩ liền đưa ra quyết định, nhóm y tá vội vàng tụ lại.

Chiếc đèn trần trên hành lang không ngừng lui về sau, mắt Mẫn Nhu cũng trở nên mơ hồ cô nằm trên giường để bác sĩ và y tá đẩy về phòng sinh, tiếng Lục Thiếu Phàm lo lắng khiến cô không thể nhắm mắt ngủ, các giác đau đớn hỗn loạn.

Bàn tay to vẫn giữ lấy cô, mười ngón tay đan vào nhau, chịu đựng đau đớn do bị cô siết chặt, khi cửa phòng sinh khép lại thì thế giới của Mẫn Nhu đang âm u liên tục sáng như ban ngày, bàn tay to từ đầu đến cuối vẫn không buông.

Mẫn Nhu quyết định chọn sinh thường, dù biết rất đau nhưng vì muốn con mình khỏe mạnh, nên không chọn sinh mổ.

Vừa kéo vừa đẩy, Mẫn Nhu hận không thể dùng sức ấn bụng mình đem đứa trẻ trung bụng đẩy ra, như đoán được suy nghĩ của Mẫn Nhu, một đôi bàn tay dịu dàng nắm chặt tay cô, hôn nhẹ lên ngón tay ướt đầm.

“Cố lên em, con chúng ta sắp ra rồi”

Giọng nói khích lệ xua đi sự nóng nảy trong tiềm thức của Mẫn Nhu, cô lại tập trung tinh thần, Lục Thiếu Phàm chờ đợi làm cô quên mất nỗi khổ của nữ chiến sĩ, dù gian nan thế nào cũng khơi rơi một giọt nước mắt.

Tiếng nói vui vẻ của bác sĩ và y tá cất lên trong thế giới trắng xóa của cô, cô muốn mở mắt nhưng chỉ nhìn thấy một màu trắng, một bóng đen tới gần ghé vào tai cô thấp giọng nói:

“Tiểu Nhu là long phụng thai, Tiểu Nhu của anh..”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm run run có chút nghẹn ngào, Mẫn Nhu khẽ động môi, chia sẻ niềm hạnh phúc mà anh muốn cho cô biết. Nhưng vì quá mệt mỏi, hai mắt nặng trĩu khiến cô rơi vào giấc ngủ.

Lúc cô tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau. Bên trong phòng bệnh chỉ có tiếng hít thở yếu ớt, Mẫn Nhu tỉnh ngồi dậy nhưng lại phát hiện bản thân không còn chút sức lực, cả người mềm nhũn chứ đừng nói đến chuyện xuống giường.

Sự đau đớn sau khi sinh con vẫn còn đó, nhưng lúc này Mẫn Nhu muốn nhìn thấy nhất đó là con mình. Sau khi sinh xong cô đã bị ngất chỉ biết đó là đôi long phụng thai.

Dù cơ thể không cử động được, Mẫn Nhu vẫn có thể đảo mắt nhìn quanh. Khi cô đưa mắt nhìn sang bên phải giường thì thấy hai chiếc giường nhỏ dành cho con nít, trong mơ hồ cô có thể nhìn thấy con mình nằm bên trong.

Ngây ra nhìn đứa trẻ nằm trên giường, Mẫn Nhu như cảm thấy trái tim mình như bị yêu thương lấp đầy, gương mặt hài lòng mỉm cười, nước mắt không tự chủ được chảy dài xuống, đôi mắt ánh lên tình mẫu tử.

Cửa phòng mở ra, Mẫn Nhu hướng mắt ra ngoài cửa, cô thấy Lục Thiếu Phàm đi vào, tay áo trắng xắn lên tới khuỷu tay, trong tay cầm bình giữ nhiệt.

“Em tỉnh rồi sao?”

Mẫn Nhu nhìn vào đôi mắt không thể che giấu đi niềm vui của Lục Thiếu Phàm, cô gật đầu chưa kịp nói gì, nụ cười của Lục Thiếu Phàm lại phản phát một nỗi lo khi thấy nước mắt lưu lại trên mặt cô.

Ngón tay thon dài giúp cô lau đi nước mắt, đôi môi ấm áp dừng lại trên hàng mi như cánh bướm của cô, cảm giác yên tâm lan tỏa khắp người.

“Còn đau lắm không, để anh gọi bác sĩ tới?”

Mẫn Nhu thỏa mãn ngẩng đầu, hai má cọ nhẹ vào cằm dưới Lục Thiếu Phàm, hai tay vòng lấy cổ anh, cô dịu dàng nói, sợ sẽ đánh thức hai đứa trẻ:

“Không đau nữa, em cảm thấy rất vui, thiếu Phàm, em muốn nhìn con chúng ta”

Lục Thiếu Phàm thấy nụ cười lúm đồng tiền của Mẫn Nhu mới dám tin cô hoàn toàn không sao, nhẹ nhàng đi tới bên giường trẻ em ôm lấy đứa nhỏ.

“Đứa trẻ này là chị, em biết không, vừa mới sinh ra đã mở mắt còn cười với bác sĩ nữa, ai cũng kêu nó giống mẹ, quả là một mỹ nhân.”

Mẫn Nhu cẩn thận đón lấy đứa trẻ từ tay Lục Thiếu Phàm, xem xét tỉ mỉ, không bỏ qua một chút, bàn tay nho nhỏ, gương mặt trắng trẻo miệng hồng chu ra, ôm nó trong tay, Mẫn Nhu cảm thấy đứa trẻ không hề nặng, tựa như là quá nhỏ.

Nhận thấy được sự bất mãn của Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm lắc nhẹ đầu, đem đứa thứ hai ôm sang, ngồi xuống giường, đưa đến trước mặt Mẫn Nhu, giải thích.

“Đừng lo lắng, nặng tới 4kg, nhìn xem con bụ bẫm chưa này”

Mẫn Nhu nhìn đứa thứ hai, vừa nhìn liền biết nó khá nặng kìa, mặt tròn trịa trắng noãn, long mi thừa thớt, hai mắt nhắm nghiền, miệng chum chúm lâu lâu lại cử động nhưng không hề thức giấc, cằm tròn trịa như hình ảnh thu nhỏ của đức phật.

“Đứa thứ hai vừa sinh ra đã đái dầm lên người bác sĩ. Lúc bác sĩ ra khỏi phòng sinh vẻ mặt nghiêm trọng làm mẹ và gia gia tưởng có chuyện không hay, nếu y tá không giải thích sợ là phòng sinh bị làm đến long trời lở đất”

Nghé Lục Thiếu Phàm kể lại những chuyện hài hước xảy ra, Mẫn Nhu vui mừng ôm đứa con gái vào lòng, đứa con gái như cảm nhận được tình yêu của mẹ liền hí mắt, lòng đen chuyển động, mỉm cười với Mẫn Nhu.

“Thiếu Phàm, anh xem, con nó cười với em này”

Lục Thiếu Phàm thỏa mãn ánh mắt cứng chịu nhìn gương mặt ửng hồng của Mẫn Nhu, niềm vui do được làm mẹ khiến cô càng thêm đắm đuối xinh đẹp. Mẫn Nhu để ý tới ánh mắt dịu dàng của Lục Thiếu Phàm, bối rối mặt đỏ lên, cổ đánh trống lảng nói.

“Em muốn xem đứa thứ hai, anh đưa em”

Nói xong, không đợi Lục Thiếu Phàm đưa sang cô đã vội cướp lấy đứa trẻ, mượn cớ này hóa giải sự ngượng ngùng. Ý cười trên mặt Lục Thiếu Phàm càng sâu nhưng vẫn không vạch trần sự xấu hổ của cô.

Mẫn Nhu kiềm chế cảm xúc kích động, cô để đứa thứ hai trên tay, đầu ngón tay xoa xoa hai gò má mập mạp của đứa trẻ, mắt cong lên như nửa vầng trăng.

Đây là con của cô, là kết tinh tình yêu của cô và Lục Thiếu Phàm.

Lúc này, Mẫn Nhu cảm thấy được cuộc sống thật tốt đẹp, cô muốn xem con mình trưởng thành thế nào, cô vui tới mức không nói nên lời.

Nhưng dù Mẫn Nhu trêu chọc thế nào đứa trẻ vẫn như băng sơn sắc mặt không hề thay đổi. Mẫn Nhu im lặng, ngẩng đầu hỏi Lục Thiếu Phàm chuyện gì xảy ra. Lục Thiếu Phàm cười buồn nhìn vợ mình lâu bầu khi thấy con trai không mở mắt nói:

“Có phải là mập quá nên không mở mắt được chăng, chắc là vậy quá?”

Mẫn Nhu nhếch môi, nhìn đứa trẻ khỏe mạnh kháu khỉnh, trong âm thầm tính toán sau này phải bảo nó giảm cân, duy trì một cơ thể khỏe mạnh.

Song bào thai quang vinh ra đời, Lục Thiếu Phàm đã được bổ nhiệm làm vú em, xử lý chuyện ăn uống và vệ sinh của hai đứa nhỏ.

Buổi chiều, Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm dùng cơm trưa, dì Mai và tiểu Trần tới mang theo đồ trẻ con cùng mấy túi tã, cộng thêm một số ít tạp chí đĩa nhạc nhẹ chuyên dùng cho trẻ con, nhìn về mặt ngày thơ phần nộn của hai đứa trẻ, dì Mai thầm nói.

“Mấy đứa trẻ này mới sinh được có một ngày mà đã sung sướng như vậy”

Lục Thiếu Phàm làm sữa bột xem như thuận buồm xuôi gió, cho bao nhiêu nước vào sữa anh cũng có thể thuần thực nói.

Mẫn Nhu nhìn Lục Thiếu Phàm chăm chú thử độ nóng của nước, dáng vẻ tỉ mỉ này cô đã từng nhìn thấy khi anh làm việc. Hôm nay, anh lại dùng thái độ đó chăm sóc con mình, môi nở nụ cười ngọt ngào.

Tin Mẫn Nhu sinh con đã lan truyền khắp nơi, nhưng vì Lục Thiếu Phàm kiên trì nên phòng bệnh vẫn duy trì sự yên bình, không ai tới thăm. Ban đêm, Lục Tranh Vành tới chưa vào cửa đã nghe tiếng.

“Mau vào đi, hai đứa nhỏ thật sự rất dễ thương, giống như từ một khuôn đúc ra vậy”

Cửa phòng bị đẩy vào, cô nghe thấy giọng nói tự đắc của Lục Tranh Vành, gương mặt nghiêm nghị làn da ngăm đen nở nụ cười khoa trương, theo sau là ông Thẩm và vợ chồng Diệp Vân Thao.

“Gia gia, Thẩm gia gia, cậu mợ”

Lục Thiếu Phàm đi lấy nước, trong phòng bệnh chỉ có Mẫn Nhu và dì Mai. Dì Mai thì đang trong nhà vệ sinh thay tã, thấy có người đến Mẫn Nhu vội vã để quả táo đang ăn dở xuống, lễ phép chào hỏi, tính kêu Dì Mai tiếp đãi thì bà Diệp ngăn lại:

“Tiểu Nhu, sao lại khách sáo như vậy, con nghỉ ngơi đi, cậu mợ cũng nhàn rồi không có việc gì nên đến xem hai đứa nhỏ, đúng rồi hai đứa đâu?”

“Ở đâu?”

Mẫn Nhu cười chỉ tay vào nôi bên cạnh giường, Lục Tranh Vành rống to như vậy không nghĩ tới hai đứa trẻ vẫn ngủ không hề sợ sét đánh, không khóc không nháo, Lục Tranh Vành đi tới bên chiếc giường nhỏ, tay ôm lấy đứa trẻ thứ hai đang say ngủ

“Nhìn đứa thứ hai này, dáng vẻ thật có tinh thần, lông mày này mắt này rất có thần khí, sau này lớn linh sẽ là vị tướng quân tài năng.

Gương mặt Lục Tranh Vành không hề có dấu hiệu tức giận, ông đặc ý bế đứa trẻ sang cho Thẩm gia gia và Diệp Vân Thao xem mặt, không hề để ý mắt hai người đỏ đang giật giật, ngay cả Mẫn Nhu cũng cảm thấy ngượng, đứa trẻ là con mình mở mắt còn không thần, có tinh thần hay không vừa nhìn là biết.

Lục Tranh Vành cười to đem đứa thứ hai sang cho bà Diệp, rồi lấy lại đứa thứ nhất từ tay bà, chỉ vào gương mặt nhỏ nhắn cười nở hoa của nó, ông cười rất vui vẻ, kiêu ngạo đứng thẳng lưng.

“Bộ dạng rất giống ta, sau này chắc chắn là quân nhất chi hoa.

Xem ra ý tứ lão gia tử là muốn cho hai đứa chất của mình trong tương lai sẽ mặc quân trang?

Quân nhất chi hoa hay không vẫn chưa chắc, nhưng nửa câu đầu Lục Tranh Vành chẳng qua phóng đại, thế mà Mẫn Nhu lại quan sát gương mặt đen hung thần ác sát của ông, nhìn qua đứa trẻ trắng trẻo, trong lòng thầm than, khuê nữ của cô sau này trở thành phiên bản nữ của Lục Tranh Vành thì làm sao?

Lục Tranh Vành đang cao hứng không để ý tới nét mặt xấu hổ của người khác. Dù sao trong mắt ông, đứa trẻ Lục gia thì nên giống ông, từ khi sinh được đầu tiên trong đầu ông luôn quán triệt suy nghĩ đó, vì vậy chỉ cần người ngoài nhắc tới con cháu Lục gia, Lục Tranh Vành sẽ “khiêm tốn” nói:

“Đứa bé này dáng dấp không tệ, giống ta”

Đối phương trầm mặc 5 giây, sau đó mỉm cười tán dương cháu gia gia có tài thế nào, nhưng tuyệt nhiên không đề cập đến diện mạo vì Lục lão tham mưu trưởng vẫn tiên con cháu Lục gia là phiên bản của ông, cho nên cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Trong phòng bệnh ngoại trừ Thẩm lão, những người còn lại đều là văn bối, nên giữ thái độ tôn kính trưởng bối, tự nhiên không phủ quyết thuyết pháp của Lục Tranh Vành.

Dĩ nhiên có người nghe Lục Tranh Vành nói thế tự kỉ biến thành khích lệ, bình tĩnh không nổi nữa, vì dụ như, ông Thẩm đưa mắt nhìn hai đứa trẻ, sau đó nhướn đuôi mắt nhìn Lục Tranh Vành, cười hiền lành với Mẫn Nhu.

“Tiểu Nhu a, đứa nhỏ thật đáng yêu, sáng nay Lục lão đầu ở trong quân ngũ khoe với mọi người hai đứa trẻ do cháu dâu mới sinh giống ông ấy như đúc, lúc đó ông cảm thấy rất lo, nhưng giờ nhìn tận mắt rồi, cảm thấy thật yên lòng!”

Mẫn Nhu cố nén cười, Diệp Vân Thao vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, nhưng đáy mắt cũng đầy ý cười, bà Diệp cười xì một tiếng.

Chỉ có Lục lão tham mưu vẫn tự mãn chưa rõ mọi chuyện, nghe ông Thẩm nói xong liền gằm gừ, vỗ nhẹ đứa cháu: “Tất nhiên, là cháu của ta....”

Đột Nhiên Lục Tranh Vành phản ứng lại giận đến bốc hỏa, ông Thẩm này rõ ràng đang xiên xỏ mình.

Vừa định phát huy tiếng gầm sư tử của mình, ông Thẩm “hư một tiếng chỉ đứa nhỏ đang ngủ trong lòng, giáo huấn nói:

“Im lặng một chút, đứa trẻ đang ngủ, đừng có dùng cách ông đối phó với cấp dưới áp dụng lên đứa nhỏ, coi chừng dọa chết nó”

Lục Tranh Vành ngậm bồ hòn làm ngọc, nhưng không cách nào nuốt vào bụng, ai bảo đứa trẻ là cháu của ông ông ầm ức giao đứa trẻ cho Diệp Vân Thao rồi kéo ông Thẩm ra ngoài, miệng hung dữ nói:

“Còn tưởng rằng lão thật lòng đến thăm đứa nhỏ, không nghĩ tới ông lại mưu mô như vậy”

Bên trong phòng bệnh yên tĩnh lại, mắt thấy Lục Tranh Vành lui ra ngoài, Mẫn Nhu mới bật cười, bà Diệp cũng cười lắc đầu, ôm đứa thứ hai đang ngáp dài,, xem vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Vân Thao đang cố gắng trêu đứa lớn, bà chỉ tay vào đứa thứ hai nói:

“Tiểu Nhu, đứa nhỏ này thật ngoan, về sau chăm sóc nó sẽ dễ dàng”

Tiểu Nhu ngại ngừng ho một tiếng, trong lòng nghĩ đứa thứ hai không hề ngoan. Đứa trẻ này lúc nào cũng ăn, Lục Thiếu Phàm pha sữa bột cũng không kịp với tốc độ ăn của nó, kết quả ban công phơi đầy tã.

Nhưng người không biết nội tình cũng cảm thấy đó là do đứa lớn gây ra, kết quả khi tới ngày thứ hai, đứa lớn làm bìa đỡ đạn cho đứa út cũng mê hoặc được mọi người.

Lục Thiếu Phàm lấy nước về thấy vợ chồng Diệp Vân Thao ở đây, liền nhiệt tình chiêu đãi, chỉ hai tiếng cậu mợ đã khiến bà Diệp cười híp mắt. Diệp Vân Thao tới đây không chỉ đơn giản thăm Mẫn Nhu, không lâu sau liền gọi Lục Thiếu Phàm ra ngoài để bà Diệp chăm sóc Mẫn Nhu.

Bà Diệp đã từng sinh con nên chuyện giáo dục trẻ con rất có kinh nghiệm, Mẫn Nhu cũng nhân cơ hội thỉnh giáo, khi Lục Thiếu Phàm quay về thì phòng bệnh vang lên tiếng cười của phụ nữ.

Ban đêm lúc hai đứa bé ngủ say, Lục Thiếu Phàm rửa mặt xong xuôi, không nằm lên giường ngay mà ngồi kế bên Mẫn Nhu, hai tay ôm cô vào lòng. Mẫn Nhu thấy Lục Thiếu Phàm dường như có lời muốn nói, liền chủ động hỏi dò.

“Anh có chuyện gì muốn với em sao?”

Lục Thiếu Phàm thả lỏng vòng tay, ngồi sáng đối diện, tay giữ lấy cằm nhỏ của cô, cẩn trọng nhìn vào đôi mắt ngơ ngác của Mẫn Nhu, gương mặt hiện vẻ khẩn trương.

“Anh đã xin đi bộ đội một năm”

Gương mặt Mẫn Nhu cứng đờ, niềm vui sinh được hai đứa trẻ trong chốc lát rơi vào vực sâu, cô đảo mắt nhìn hai đứa trẻ trong nôi, lòng chua xót không sao trả lời Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm bị miễn đi chức thị trưởng, nguyên nhân là do áp lực dư luận. CỒ hằm nghi, với nặng lực Lục Thiếu Phàm, dù kém cỏi nhất cũng lấy được chức cục trưởng, hoặc rời khỏi thành phố A, tiếp nhận chức vị khác.

Ngàn tính vạn tính không nghĩ tới phải đi bộ đội.

Cô vẫn kính nể những người cán bộ đã từ bỏ cuộc sống thoải mái ở phía đông xả thân đi xây dựng phía tây. Nhưng nếu để cho chồng mình đi đến lạnh cóng đó trong lòng Mẫn Nhu rất buồn, tuy không nói nhưng thể hiện ra trên mặt.

Nếu như không dính chuyện Mẫn Tiệp, Lục Thiếu Phàm bây giờ vẫn ngồi ở chức vị cao, nhớ lại mấy tháng trước hai người dính như keo sơn, Mẫn Nhu ôm chặt Lục Thiếu Phàm, không ngờ, niềm hạnh phúc này lại là tặng vật cuối cùng trước khi chia cắt.

Lục Thiếu Phàm vỗ lưng cô, dịu dàng nói:

“Khi anh từng trong bộ đội đặc chủng, bao nhiêu gian khổ cũng đã nếm chịu, lần này đi Tây Tạng cũng không tính là gì, một năm trôi qua rất mau, không lâu đâu”

Mẫn Nhu không quên tin bà Diệp khi nãy nói cho cô biết, cậu cô mấy ngày này sẽ lên tòa thị chính nhậm chức, lần này kết quả chính trị ở thành phố A không khác dự đoán mấy, Diệp Vân Thao ngư ông đắc lợi, lấy được vị trí cuối cùng.

Tựa vào vai Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, nhẹ thở dài.

“Khi nào anh đi”

“Ba ngày nữa”

Sau khi Lục Thiếu Phàm bị miễn chức liền xin được đi bộ đội, giấy phê chuẩn đã sớm được gửi xuống nhưng để tránh Mẫn Nhu lo lắng, anh vẫn giữ im lặng, ngay cả bà Lục và Lục Tranh Vành cũng không biết.

Vì vậy, mấy ngày sau khi Lục Thiếu Phàm nói với mọi người ở Lục gia anh liền bước lên máy bay. Bà Lục hai mắt ửng đỏ, không có nửa tiếng dị nghị, chỉ dặn dò Lục Thiếu Phàm ăn uống khỏe mạnh, Lục Tranh Vành cười vui vẻ, vỗ vai Lục Thiếu Phàm, trong lòng tự hào và rất vui.

Đậu Đậu vẫn chưa biết cha mình sẽ đi, hai mắt ngây ra ngồi bên Mẫn Nhu, hai đùi rung rung, tay cầm bông ngô, tay khác nhét một nhúm to vào miệng, miệng nói không rõ:

“Mẹ, chuyện đi bộ đội là thế nào?”

Mẫn Nhu trừng mắt liếc Lục Thiếu Phàm, nhưng người này chỉ cười xòa, tối hôm qua biết Lục Thiếu Phàm chuẩn bị đi Tây Tạng, Mẫn Nhu thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tức giận muốn cắn Lục Thiếu Phàm.

Nếu không vì đang ở cũ, cô nhất định chạy đi hỏi xem đi bộ đội có được mang người nhà theo không. Cô có thể tự trả tiền, tuyệt đối không làm tốn kém tiền của quốc gia, theo chồng nhập ngũ, cô chính là muốn đi theo hầu chồng.

Cúi đầu nhìn hai đứa trẻ ngủ bên cạnh, tất cả ý tưởng đều tắt ngấm, với tình trạng bây giờ cô không thể đi theo Lục Thiếu Phàm a!”

Vì Mẫn Nhu giận nên không khí trong phòng có vẻ lạnh lẽo. Trưởng bối lục gia lo lắng nhất là Mẫn Nhu, con vẫn chưa đầy tháng, vợ chồng đã xa cách hai nơi, hơn nữa Lục Thiếu Phàm lại đi đến nơi bản hàn như vậy, Mẫn Nhu đau lòng là chuyện khó tránh.

“Đúng rồi, hai đứa trẻ vẫn chưa được đặt tên”

Bà Lục tỉnh ngộ phá vỡ sự im lặng, Lục Tranh Vành liền phụ họa, Lục Thiếu Phàm thì ngồi xuống bên Mẫn Nhu, không để ý cô trừng mắt, ôm lấy con gái thân thiết nói:

“Tiểu bảo bối, con nói xem muốn mẹ con gọi con là gì?”

Mẫn Nhu không hề quan tâm Lục Thiếu Phàm đang cố lấy lòng. Lục Thiếu Phàm càng làm tới, dịch tới sát bên cô, cố tình cùng Đậu Đậu nói chuyện, ý đồ lúc này của Lục Thiếu Phàm là muốn nhìn thấy cảm giác trong mắt cô, dù hiệu quả rất nhỏ.

“Đậu Đậu rất thích bỏng ngô đúng không?”

Đậu Đậu gật đầu, hai mắt đen chuyển động, thấy cha cố lấy lòng mẹ, nó vui sướng khi người khác gặp họa, cưỡi giầy, không để ý bà Lục ngăn cản, hai bàn tay cầm lấy bỏng ngô, vuốt mông ngựa nói:

“Mẹ cùng Đậu Đậu ăn bỏng ngô nha, ăn rồi mẹ sẽ thêm xinh đẹp, ở nhà trẻ bạn bè và cả cô giáo đều nói mẹ Đậu Đậu là nữ thần”

Mẫn Nhu nhìn Đậu Đậu rung đùi đắc ý, cảm xúc đang chìm lắng bỗng tăng lên, xoa Đậu Đậu, cong môi, nhưng có người cố tình muốn che chân vào.

“Đồ ăn đó không tốt cho sức khỏe đừng ăn, ăn nhiều sẽ không tốt cho cơ thể”

Đậu Đậu hừ hừ giận, hai mắt to nhìn Lục Thiếu Phàm ăn giấm, tiếp tục cố gắng chiếm đoạt suy nghĩ của mẹ, mục tiêu vĩ đại của nó là làm cho cha biến mất.

“Mẹ. Đậu Đậu dứt mẹ ăn”

Đậu Đậu nịnh hót, hai tay bụ bẫm nắm bỏng ngô đưa lên miệng Mẫn Nhu, Mẫn Nhu tính há miệng thì giữa Đậu Đậu và cô liền xuất hiện một cái tả lột cản trở hai người.

Đậu Đậu trừng mắt đến muốn nổ tung, người cha lại ung dung bình tĩnh, mặt nở nụ cười âm áp tựa gió xuân, bế đứa con gái lên trước mặt Mẫn Nhu, rồi mình cũng kề sát lại hỏi:

“Bà xã, em xem con đòi xem này, nó khóc đấy”

Hai mẹ con đồng loạt nghiêng đầu nhìn Lục Thiếu Phàm đang cười tủm tỉm, cúi đầu mắt thấy đứa trẻ ngủ say làm gì muốn khóc. Mẫn Nhu vốn đã giận nay liền quay đầu đi không để ý tới, Đậu Đậu bị phá hỏng kế hoạch nhất quyết không từ bỏ, chỉ Lục Thiếu Phàm cao giọng nói.

“Cô giáo nói với con ba là người đàn ông không phong độ”

Lục Thiếu Phàm lão đảo một cái, thiếu chút nữa đụng vào thành giường, gương mặt tuần tử đỏ bừng, then quá hóa giận trừng mắt nhìn Đậu Đậu, Đậu Đậu sợ quá rút tay lại, ủy khuất tựa vào người Mẫn Nhu, rụt rè nói:

“Mẹ. cha thật hung dữ, Đậu Đậu sợ lắm”

Cha con tranh giành người yêu tuy thấy nhưng không thể trách, nhưng xét thấy tâm trạng Mẫn Nhu u ám, cho nên sự đồng tình dành cho Lục Thiếu Phàm trong lòng cô cũng sụp đổ, cô cao thấp đánh giá Lục Thiếu Phàm đang xấu hổ, cuối đầu kết luận một câu: “Quả nhiên là người đàn ông không phong độ”

Lục Thiếu Phàm sắc sảo nhắc nhở bản thân rằng, nếu không đoạt lại chủ quyền, Mẫn Nhu sớm muộn cũng trở thành thuộc địa của ai đó đang trốn trong lòng Mẫn Nhu. Anh nháy mắt với Đậu Đậu, khóe miệng cười lạnh, cha người đã từng ăn muối nhiều hơn cả tiểu tử nhà người, muốn đấu à, cũng không nhìn xem thủy tổ là ai”

“Mẹ, tiểu Nhu vừa sinh xong, Đậu Đậu ngồi vậy làm sẽ có ấy bị thương, mẹ mau ôm Đậu Đậu xuống đi.

Khi Đậu Đậu cất tiếng kháng nghị thì đã bị bà Lục cứng rắn ôm xuống, bà Lục hiển nhiên hiểu suy tính của con trai, nghĩ con mình đã sắp đi nên liền phối hợp.

Mẫn Nhu ngồi trên giường xê dịch rồi lại xê dịch, ánh mắt không hề nhìn lấy Lục Thiếu Phàm, nghĩ đến chuyện anh đi Tây Tạng, Mẫn Nhu liền giận, dù là vì cô cũng không nên hi sinh bản thân như vậy.

“Bà xã, em mau đặt tên đi, con gái em đang chờ này”

Lục Thiếu Phàm nghiêm túc thúc giục không hề có lấy cảm giác áy náy. Khi ánh mắt Mẫn Nhu nghiêng sang thấy Lục Thiếu Phàm đang đưa hai ngón trỏ, cố gắng làm cho đứa con gái mở mắt ra thì thái độ cương nghị của cô lại mềm xuống, chỉ vào Đậu Đậu đang ăn bỏng ngô nói:

“Kêu là bông ngô đi”

Lục Thiếu Phàm kinh ngạc, không nghĩ Mẫn Nhu lại đặt cái tên như thế, nhìn đứa con gái mình bảo bối mình đã chịu mở mắt ra, anh thầm nghĩ bảo Mẫn Nhu đặt tên là đúng hay sai.

Lục Tranh Vành nghe Mẫn Nhu đặt tên cũng rất hưng phấn, ánh mắt nhìn sang bên đứa thứ hai không ai thèm quan tâm, liền quở trách Thiếu Phàm, sau đó ôm lấy đứa thứ hai vắt óc suy nghĩ tên.

“Sao vậy, không hay sao?”

Mẫn Nhu mỉm cười nhìn sắc mặt cổ quái của Lục Thiếu Phàm, nụ cười mang theo sự hờn dỗi lại mang theo uy hiếp, Lục Thiếu Phàm yêu cầu vuốt tóc cô, cảm thán nói:

“Hay, bà xã đặt dĩ nhiên hay”

Mẫn Nhu cười rạng rỡ, trong lòng tự suy nghĩ, hay sao? Em nghe lại thấy không ổn lắm, anh đâu có thấy hay, quả là tên đàn ông nói dối.

Nhưng mỗi khi cô nhìn vào đôi mắt tình cảm của Lục Thiếu Phàm, tất cả mọi hỏa khí đều dập tắt, dáng vẻ mèo hoang lại mất đi trở nên dịu dàng. Lục Thiếu Phàm tựa vào cô không hề đẩy ra, dù sắc mặt không có biểu hiện gì khác lạ, nhưng nếp nhăn xuất hiện khi cô cười đã tiết lộ tâm trạng của cô.

Bên này hai vợ chồng đã giảng hòa, bên kia Lục Tranh Vành đang ôm đứa thứ hai cũng hào hứng tuyên bố.

“Ta quyết định, sau này đứa lớn gọi là Bắp, đứa thứ hai kêu Hoa, hợp lại là hoa bắp”

Sau đó, tiếng khóc ai áoan từ phòng bệnh vang ra, hai đứa trẻ như biết được cái tên phong nhã của mình mà kháng nghị.

Trải qua một trận tranh đấu, cha của đứa trẻ cũng thuyết phục được gia gia cố chấp của mình, đem Hoa phát triển thành Tiểu Đóa, Đậu Đậu thì núp trong lòng mẹ cười khúc khích, Tiểu Đóa bị cha dỗ:

“Tiểu Đóa, con thích tên này không? Cha vắt vả lắm mới xin được thái công của con đó”

Nhưng đáng buồn thay Tiểu Đóa càng khóc to, trải qua một thời gian khổ cực, nó cũng nhấc được mí mắt, hai gò má bụ bẫm càng làm cho cặp mắt nhỏ lại phun ra từng dòng lửa nóng, không tiếng động rút nước mắt.

Nhưng cha mẹ đều nhất trí, Tiểu Đóa vì quá vui mà khóc. Đối với cách giải thích sai lầm này, Tiểu Đóa vừa giận vừa tức, muốn di chuyển tay kháng nghị, nhưng cơ thể yếu ớt đã bị dây thừng trói chặt, kết quả phản kháng không hiệu quả.

Mẫn Nhu vừa sinh đứa nhỏ, hôm sau Mẫn Chí Hải đã tới, một gia đình lớn lại tan tành thành từng mảnh nhỏ quả thật là đả kích lớn, khiến tóc ông một đêm đã bạc trắng, nhìn qua như già đi mười tuổi.

Mẫn Nhu cũng khách sáo khiến Mẫn Chí Hải thở dài, không biết nên nói gì, sau khi hít một hơi. Mẫn Chí Hải cũng nói ra quyết định của mình, ông đưa cho Mẫn Nhu giấy chuyển nhượng 30% cổ phần Mẫn thị.

“Ba già rồi, trải qua rất nhiều chuyện, Mẫn thị giao lại cho con”

Nhìn bóng dáng lẻ loi của Mẫn Chí Hải, Mẫn Nhu có chút xót xa. Điều Mẫn Chí Hải muốn bảo vệ là danh vọng và địa vị của Mẫn thị, kết quả rơi vào tay ông lại sa đọa, liệu kết quả như thế có làm ông hối hận vì quyết định năm xưa?

“Cha, hẹn gặp lại”

Nghe Mẫn Nhu nói thế, Mẫn Chí Hải ngẩn ra, nhưng không quay đầu mà mở cửa xoay người rời đi, Mẫn Nhu vẫn có thể thấy được đôi mắt ửng đỏ của ông.

Lâu sau, cô nghe nói Mẫn Chí Hải về hưu sống ở căn biệt thự kế sát gần nơi chôn cất Diệp Thư Khinh. Khi đó cô mới hiểu, Mẫn Chí Hải ông đang dùng phần đời còn lại bồi thường ẹ cô, cho đến khi ông chết đi.

Phía trước cửa sổ phòng bệnh, một bóng người mảnh mai đứng im, ngửa đầu nhìn ra xa, máy bay màu trắng bay qua lọt vào mắt cô, càng bay càng xa, cuối cùng chỉ còn là chấm đen nhỏ, lao vút lên tận trời.

Mẫn Nhu thu hồi ánh mắt, kiềm chế cảm xúc cồn cào trong tim, quay về giường. Hôm nay chính là ba ngày sau, như Lục Thiếu Phàm nói, anh cùng các cán bộ khác lên đường đến Tây Tạng nhậm chức.

Mẫn Nhu nằm trên giường, mở tivi, tivi đều đặn tin tức, từng vị lãnh đạo quốc gia lọt vào trong ống kính, ra đón tiếp các cán bộ đi Tây Tạng, tiến hành an ủi.

“Những cán bộ nhậm chức đi Tây Tạng sáng sớm nay đã đến Bắc Kinh, theo nguồn tin cho biết, một nhóm cán bộ đều điều đi nhậm chức hoặc sang khu Đông đảm nhận những vị trí quan trọng.”

Mẫn Nhu nhếch môi, quay đầu nhìn con gái ngủ say, gương mặt sáng rực một cách khó hiểu.

Ở thành phố A người ta liệu sống liệu chết, Lục Thiếu Phàm lại từ bỏ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, trốn tránh đi một năm, lui khỏi trốn gió tanh mưa máu. Một người đàn ông thay đổi như chong chóng, sau một năm ẩn dật quay lại vũ đài chính trị, đón chờ anh sẽ là tương lai sáng chói đến mức nào?

Một tháng sau, sân bay thành phố A, một người con gái xinh đẹp dịu dàng đeo kính to che nửa gương mặt trái xoan, người mặc bộ quần áo đơn giản, áo trắng sơ mi, quần bò màu đen, kéo theo túi hành lý, xuyên qua dòng người lưu tới, hướng về phía nơi lấy vé.

“Đây là vé máy bay của cô”

Nhân viên lễ phép đưa vé máy bay, Mẫn Nhu mỉm cười, nhận lấy, liền nghe giọng nói vui mừng của nhân viên:

“Mùa này đi du lịch Tây Tạng cũng không tệ, chúc Mẫn tiểu thư có chuyến đi vui vẻ”

Mẫn Nhu cũng không tự trách mình sẽ sớm bị nhận ra, dù sao trên chứng minh thư cũng viết tên, hơn nữa lại đeo kính râm che mặt, không khó đoán ra thân thế của cô.

Cô rời khỏi giới giải trí một năm, rời khỏi mắt công chúng, nhưng chuyện phu nhân thị trưởng bị cướp lại rất ồn ào, khiến ột lần nữa trở thành nhân vật đứng đầu của giới truyền thông giải trí, khó trách người ta vừa liếc mắt đã nhận ra cô.

Mẫn Nhu cũng không kinh ngạc, thân cận gật đầu, mỉm cười cảm ơn, sau đó đi tới khu vực chuẩn bị khởi hành, không để ý âm thanh ồn ào sau lưng.

Những người phía sau chắc chắn đang bàn luận tin về cô, những điều đó cô không quan tâm, cúi đầu nhìn vé máy bay trong tay, mặt cô đượm niềm vui hạnh phúc.

Lục Thiếu Phàm, nếu như em xuất hiện ở đó, anh sẽ mang em đi xem mặt trời mọc chứ?

Cô cúi đầu, nhưng không che đi được niềm hạnh phúc bên môi, hành lý được đưa vào kiểm tra, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh lại thấy bóng người cao to đứng bên cửa sổ thủy tinh. Từ xa, giống như pho tượng gỗ giữa sông người, thật rõ ràng nhưng khiến nụ cười của cô cứng lại.

Trong dòng người đông đúc, anh ta đứng đó, vô số người đi xuyên qua nhưng anh ta không hề di chuyển, phẳng phất như chờ cô mỉm cười với anh ta.

Mẫn Nhu nhìn bóng người kẻ sát cửa sổ, không hề xoay người lại mà kéo hành lý lộc cộc đi vào khu hành khách.

Giữa hai người đã có quá nhiều kí ức, đã làm tổn thương nhau rất sâu. Trước kia anh ta chỉ nhìn về trước, bây giờ lại là cô, cô sẽ không quay đầu lại, mà sẽ nhìn thẳng về trước.

Dù là cô hay là Kỷ Mạch Hằng tất cả đều không còn là chính mình. Dù hai người là hai đường chéo cắt nhau, nhưng cũng chỉ có một điểm, ba năm là giao điểm duy nhất của ba người, bỏ qua thì sau này sẽ không còn cơ hội.

Thái độ bình thản, bước chân tự nhiên, Mẫn Nhu thông thả bước đi, mặc ình chìm trong dòng người, từ đầu tới cuối không hề quay lại.

103. Chương 104

Những ngày mùa thu, ánh nắng mặt trời chiếu qua cửa sổ, gương mặt lạnh lùng đầy vẻ cô đơn phơi bày đến không có chỗ trốn, ngăn người đứng lặng dưới ánh mặt trời. Di động không ngừng reo lên, anh lại như quên mọi động tác, ánh mắt vẫn dõi theo Mẫn Nhu.

“Thiếu Tổng, tới lúc phải lên máy bay rồi”

Phía sau người trợ lý hồng hộc chạy theo Kỷ Mạch Hằng, sắc mặt có chút gấp gáp, nhìn thấy Kỷ Mạch Hằng đứng bất động trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vội tắt điện thoại, không quên giục nói.

Có trời mới biết, khi anh ta làm xong thủ tục, quay đầu lại thì chẳng thấy Thiếu Tổng đâu. Trong lòng vừa lo vừa bất an, còn mấy phút nữa là máy bay cất cánh, anh ta cũng không muốn thiếu tổng bỏ lỡ cuộc hội nghị thương mai quan trọng này, nên cuối cùng kẻ xui xẻo vẫn là anh ta/

Kỷ Mạch Hằng nghe trợ lý gọi mình, ánh mắt lóe lên khôi phục sự lạnh lẽo, đôi mắt từ xa dời lại quay người đi về phía thang máy.

Trợ lý khó hiểu phóng mắt về phía Kỷ Mạch Hằng nhìn, chỉ nhìn thấy khách du lịch đi qua lại không hề thấy có gì khác thường. Anh ta nhú mày, xoay người đuổi theo Kỷ Mạch Hằng, sau đó báo cáo công việc đã sắp xếp.

“Thiếu Tổng, tôi đã đặt sẵn khách sạn bên New York, cuộc họp diễn ra ở..”

Kỷ Mạch Hằng chỉ nhẹ nhàng đáp, không hề nói nhiều lời, một mình chìm đắm trong thế giới của anh, làm cho anh trong lúc nhất thời không thấy có bóng người đang chạy tới.

“Thiếu tổng, cẩn thận!”

Hai người va chạm mạnh, điện thoại di động rơi xuống phát ra âm thanh giòn tan, dù trợ lý đã nhắc nhở nhưng người cũng ngã xuống đất.

“Thiếu tổng, anh không sao chứ”

Kỷ Mạch Hằng không để ý đến câu hỏi trợ lý, tay phải chạm nhẹ vào vai trái, mày nhăn lại tạo thành những nếp uốn, chứng thật anh bị đụng không nhẹ.

Môi nhếch nhẹ, sắc mặt lúc này không thay đổi gì mấy, anh cũng không cúi đầu cũng không đưa mắt nhìn cô gái đang té trên đất, chỉ cúi đầu nhặt di động lên đi theo trợ lý vào thang máy.

Cô gái bị va chạm từ từ đứng dậy khỏi nền đá cẩm thạch trơn bóng, dùng sức vỗ đầu mình cho tỉnh táo lại, tay chống lên mặt đất thì đụng vào vật gì đó rất lạnh lẽo.

Mái tóc dài rũ xuống, mày nhướng lên, cúi đầu, nhìn chiếc di động giống hệt cái di động Kỷ Mạch Hằng vừa nhặt lên, đôi môi anh đào cảm di động lên quan sát.

“May quá không bị vỡ, cảm ơn ông trời, amen”

Phủi bụi trên người, cô đem di động nhét sau vào túi, nghe tiếng gọi gương mặt đang mỉm cười bỗng hốt hoảng, quay đầu nhìn thấy bảo vệ đang từ xa đi lại, chân dùng sức bỏ chạy.

“Xin hành khách tắt điện thoại di động, cảm ơn”

Kỷ Mạch Hằng thắt dây an toàn, nghe tiếng tiếp viên hàng không vang lên, anh tắt điện thoại đi như mọi ngày không hề cảm thấy lạ. Nhưng khi anh móc di động ra lần nữa, phần phím tắt máy thì màn hình nền khiến đôi mắt anh co lại, sau đó ánh mắt trở nên lạnh tựa băng.

Kỷ Mạch Hằng nhìn chăm chăm màn hình, trong đầu nhanh chóng tập hợp lại các kí ức, nhớ tới gương mặt cổ quái lúc này, lông mày nhíu lại, môi mở ra, giọng nói không biết là vui hay buồn.

“Jayson, mau nghĩ cách báo cho bên Newyork máy điện thoại tôi bị trộm..”

Trên bầu trời xanh thẳm, chuyến bay quốc tế tới Newyork chậm rãi lợt qua đám mây, phía dưới đường bay cũng chỉ có vài chiếc phi cơ, một chiếc máy bay từ từ cất cánh bay ngược hướng với chiếc vừa này, rồi biến mất cuối chân trời..

Ở Tây Tạng Lhasa, trung tâm huấn luyện bộ đội đặc chủng, mặt trời ngã về tây bao phủ cảnh sắc nơi đó.

Những con đường uốn lượn trong núi đá, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy một đoàn bộ đội đặc chủng đang di chuyển trên những con đường, sự mờ ảo đơn điệu của vùng núi càng làm nổi bật họ.

Trên sườn núi, một bóng người cao to đứng thẳng, những chiếc lá cuối thu tiêu điều lướt qua người anh nhưng không hề ảnh hưởng đến sự nhạy cảm của anh. Mãi đến khi không nhìn thấy người lính nữa, ông nhòm trong tay hạ xuống.

Gương mặt tuần nhả đã không còn trắng như trước, người cũng gầy đi nhưng càng làm nổi bật ngũ quan hoàn chỉnh cùng cơ thể cường tráng cứng cáp. Lòng mày nhíu lại, đôi mắt đen lạnh lóe lên những tia sắc nhọn.

“Huấn luyện viên Lục, nhận lệnh, nhận lệnh”

Bên trong điện đàm màu xanh lá cây, tiếng người đàn ông Shasha đầy mạnh mẽ cất lên. Lục Thiếu Phàm nhướng mày, ngón tay chộp lấy điện đàm, giọng nói nghiêm nghị đáp.

“Đã nghe”

“Chạy bền với vật nặng trên vai đã hoàn thành, chạy về căn cứ, chỉ huy yêu cầu tập hợp tất cả các binh chủng, mười phút nữa hoàn thành”

Mắt nhìn bóng người đang chạy trên núi, Lục Thiếu Phàm ghé vào bộ đàm, trầm giọng nói:

“Lập tức thi hành”

Để bộ đàm đeo vào thắt lưng, đôi mắt đen nhíu lại. Ánh mắt tinh nhuệ đánh giá hoàn cảnh xung quanh như đang tính toán, nhìn những người lính đang chạy gần lại, đôi giày màu đen của anh cũng nhích lên một bước.

Người mặc bộ quần áo ngụy trang, chân mang ủng đạp lên lớp lá khô phát ra tiếng xào xạt. Anh như một con báo giữa rừng, thân thủ nhanh nhẹn chạy xuyên qua, rõ ràng là lần đầu tiên tới đây nhưng lại giống như sớm đã nắm rõ địa hình nơi này.

Nếu không phải nhận được mệnh lệnh của cấp trên, trong quân đội lại coi trọng chuyện chấp hành mệnh lệnh, sợ rằng anh sẽ không chịu xuống núi, mà giống như lúc này tiếp tục diễn tập với mức độ khó cao.

Sắc mặt Lục Thiếu Phàm lãnh túc, mất đi sự ôn hòa, cánh tay dài duỗi ra đẩy những cành cây ngã xuống, thân hình nhảy lên không trung tạo thành đường cong rất đẹp, rồi hoàn hảo đáp xuống đất.

Nhóm bộ đội đặc chủng vừa chạy xong 5km, chưa kịp thở lần lau mồ hôi đã thấy Lục Thiếu Phàm từ trên trời giáng xuống, ngồi trên mặt đất giống như vị thần, tiếng kêu thán phục không ngừng, thậm chí họ còn đưa ngón tay trái lên hướng về Lục Thiếu Phàm.

“Huấn Luyện Viên Lục, anh thật là giỏi”

“Huấn luyện viên quả thật cũng có chút tài, lần sau chúng ta đấu một trận được chứ?”

Nhóm binh lính trên mặt đều quệt sơn, nhất thời không ai nhận ra ai, một người lớn bùng bùng khí thế đứng dậy, kích động nói với Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm đem tầm mắt rời khỏi đồng hồ đeo tay, môi mím lại cười nhạt, không cần anh mở miệng, một vài người lính đã nhảy dựng lên, vỗ vào ót người lính kích động kia, chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói:

“Huấn luyện viên là người anh có thể khiêu chiến sao? Huấn luyện viên là người chúng ta phải nghiêng bốn mươi lăm độ để nhìn, là người lúc nào cũng tỏa ra ánh hào quang, là người...”

Lục Thiếu Phàm vẫn mỉm cười, nhìn đám binh lính ca tụng anh. Tất nhiên bọn họ nịnh nọt như vậy vì muốn anh giảm bớt độ huấn luyện.

Những người này không hề quanh co như những kẻ trên quan trường, một khi nghĩ gì sẽ nói thẳng ra, nếu không phục ai đó cũng không che giấu, ở bộ đội thật sự thoải mái hơn so với quan trường, đây là con đường anh lựa chọn, nếu đã quyết định thì sẽ đi tới cuối cùng.

“Cho cả đội hai mươi giây, nếu không vượt qua, sáng mai chân mọi người sẽ mang thêm hai túi cát”

Lục Thiếu Phàm cười vô hại, cúi đầu nhìn đồng hồ bấm giây, khoan thai nói, cuối cùng không quên nhắc nhở nhóm bộ đội đặc chủng đang mơ màng.

“Đã hết 8 giây, xem ra mọi người nên chuẩn bị tinh thần”

Mọi người nhanh chóng tập trung lại, động tác nhanh như điện, gác trang bị lên thắt lưng, đứng thẳng người, hai tay cầm súng, mặt lộ vẻ nghiêm túc, khiến người ta nghĩ vừa rồi đùa vui chỉ là ảo giác.

Nụ cười trên gương mặt Lục Thiếu Phàm thu lại, ánh mắt ôn hòa biến mất thay vào đó là sự nghiêm túc, dáng người cao bước tới trước đội, nhìn ra phía xa, lông mi dài nhú lại, hạ lệnh.

“Quay sang trái, chạy”

Giọng nam có vẻ khàn khàn ngược lại hoàn toàn với giọng nói thanh thoát trước đây, nhưng vẫn không mất đi sự uy nghiêm, thậm chí còn lạnh lẽo và rất nghe có lực. Binh sĩ nghe lệnh giống như gà chuẩn bị chiến đấu, đứng thẳng lưng, vẻ mặt bừng sáng chạy như bay về căn cứ.

Mãi đến khi bóng người cuống cùng khuất mất, Lục Thiếu Phàm mới ngưng nhìn, đôi mắt từ từ ngược lên nhìn không trung, khoe miệng cong lên mỉm cười, cử động chân chạy theo nhóm binh lính phía trước.

Khu vực sân khá rộng, đám đàn ông đầy nhiệt huyết ngồi xếp bằng, chỉnh tề ngay hàng thẳng lối nhìn từ hướng nào sang cũng đều thẳng tắp. Bộ đồ huấn luyện cũng trở nên dơ bẩn vì luyện tập cả ngày, mồ hôi rơi xuống như tắm khiến không khí trong sân cũng đầy mùi mồ hôi.

Ban chỉ huy cả đội Lục Thiếu Phàm không biết từ khi nào đã rời sân. Trên khán đài, một bóng người cao to đứng dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối, khi ban chỉ huy bắt đầu phát biểu cổ vũ tinh thần chiến sĩ thì bóng người kia hoàn toàn biến mất, bây giờ lại xuất hiện đầy hiên ngang.

Đêm ở Lhasa rất đẹp, cũng rất khác thành phố A, ngồi ở đây có thể nhìn mặt trời lặn đi, sau đó đắm mình để ánh trăng bao phủ, dưới ánh trăng bóng người tạo cảm giác thật lẻ loi.

Mượn ánh sáng của trăng, anh đưa cổ tay lên nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, trước khi anh đi, Mẫn Nhu đã bám theo dai dẳng bắt anh mang nó, nói nó là chiếc đồng hồ đôi, nhìn nó sẽ nhớ đến cô, lúc ấy anh chỉ nói đùa một câu:

“Nhìn nó anh sớm muộn cũng sẽ phải chịu giáo dục tư tưởng”

Khi cây kim chỉ sang số 19, Lục Thiếu Phàm lấy điện thoại di động trong túi ra, màn hình sáng chớp động, nhưng anh không có thời gian để thưởng thức, chỉ nhanh tay bấm dây số quen.

Tiếng máy chờ khiến anh cảm thấy an tâm, trong lòng thầm cười khổ, hình tượng cứng rắn của mình liền sụp đổ khi đối diện với Mẫn Nhu, anh giống như đứa trẻ chờ lấy kẹo, mà viên kẹo đó là Mẫn Nhu.

Buổi tối lúc bảy giờ, hai người hoàn tất xong công việc sẽ nấu cháo điện thoại, có khi anh bận nhiệm vụ chỉ kịp nói vài lời rồi ngắt máy, nhưng không có ngày nào quên gọi.

“Ăn cơm xong chưa?”

Câu hỏi thân thiết, cố che giấu đi sự mệt mỏi, có lẽ cô cố ý không để anh phát hiện, giọng nói dịu dàng khiến anh nhủ thầm, lòng đau như cắt.

Anh biết Mẫn Nhu đã từ bỏ việc vẽ tranh quanh đi quẩn lại, cuối cùng cô cũng đồng ý thỉnh cầu của Mẫn Chí Hải tiếp quản mẫn thị, trở thành chủ tịch mới. Hôm nay, việc cô cần làm là tăng thêm kiến thức về quản lý công ty, sau này nó sẽ giúp cô rất nhiều.

“Em mệt lắm sao? Mau nghỉ ngơi sớm đi”

Những điều muốn nói đều chuyển thành câu nói quan tâm cô. Anh có thể tưởng tượng ra cô đang mệt mỗi nằm trên giường, mắt bên cao bên thấp cố gắng nghe điện thoại của anh, không đành lòng để cô chịu khổ, anh thúc giục cô ngủ đi.

Nếu có ai đi ra nhìn vị huấn luyện viên độc ác của họ lại dịu dàng, ánh mắt ôn nhu như thế nhất định sẽ bị làm cho kinh ngạc nhanh chóng thông báo cho toàn quân doanh.

Hai tháng ở chung, ai không biết huấn luyện viên Lục đối đãi với thủ hạ rất nghiêm khắc, mỗi lần nhắc tới Lục Thiếu Phàm binh sĩ nào cũng nghẹn lại. Anh bị phân công vào quân doanh Aus, lúc đầu cũng có một vài tin đồn bậy, nhưng chân tướng thế nào cần phải trải nghiệm trực tiếp

Nhưng thủ đoạn huấn luyện của Lục Thiếu Phàm vang dội khắp nơi là điều không thể phủ nhận, không nói đến việc quản binh của Lục Thiếu Phàm, riêng xem cách anh huấn luyện sắp xếp binh ngũ nhìn mà còn thấy sợ, cuối cùng mọi người tổng kết huấn luyện viên Lục một câu:

“Huấn luyện viên Lục anh minh thần dũng, những kẻ lười biếng, nói nhiều không có, thể lực càng thêm cường tráng, tự tin từ trong ra ngoài”

Vì vậy có không ít bộ đội đặc chủng nghe mấy vị tiền bối than khóc tán dương, quyết tâm cuốn chăn nệm nằm chết dí ở phòng làm việc của chỉ huy, không sợ chết nắm lấy ống quần chỉ huy, thì thào nói:

“Chỉ huy xếp tôi vào đội huấn luyện viên Lục, tôi sẽ...”

“Sẽ gì hả?”

Tân binh run rẩy cả người, chỉ thấy một cơn gió lạnh quét qua, nghe giọng nói hiên lành phía sau hỏi liền gấp gáp nuốt nước miếng, vẻ mặt thiên biến vạn hóa, cuối cùng buông lỏng quần chỉ huy, nhắm hai mắt chịu chết nói to:

“Tôi sẽ nhớ kĩ đại ân đại đức này “

Người này dưới ánh trăng cười thản nhiên, ánh mắt lưu luyến dịu dàng như vậy chỉ có thể là huấn luyện viên Lục, thật là hiếm thấy, nói cách khác quả thật rợn cả người!

Ở doanh trại, Lục Thiếu Phàm là ai, là sói đội lột cừu, lúc ban đầu còn nở nụ cười ấm áp như mùa xuân với mọi người, nhưng những ngày sau đối diện với họ là gương mặt lạnh lẽo nghiêm khắc, làm sao giống với nụ cười đơn thuần lúc này!

“Sao vậy? Anh không có gì muốn kể với em sao?”

“Có chứ, nhưng không cần nói ra, tâm trạng anh bây giờ rất tốt”

Bên kia điện thoại, Mẫn Nhu không hề có ý cúp điện thoại, bỗng nhiên có tiếng cười khúc khích từ đầu bên kia, ánh mắt lạnh lẽo của Lục Thiếu Phàm liền trở nên ấm áp, nụ cười sáng rực, hai mắt mở to nhìn ánh trăng, nụ cười tươi để lộ hàm răng trắng, càng như vậy càng thấy da anh đen đi không ít.

Anh nhớ cô, không lúc nào không nhớ, còn có con của hai người, mới vừa sinh ra anh đã đi bộ đội sang Tây Tạng, ở một mức độ nào đó anh vẫn cảm thấy áy náy.

Khi một người con gái chịu sinh con ỉn, cô ấy đã từ bỏ rất nhiều thứ, từ bỏ tuổi xuân xinh đẹp của mình, nhớ lại lúc ở phòng bệnh, Mẫn Nhu quan sát hai đứa bé ngủ say, đôi mắt toát lên tình mẫu tử khiến trái tim Lục Thiếu Phàm cảm thấy hạnh phúc.

“A Karma Curragh” (* Phiên âm tiếng Tạng: “Anh Yêu em” ^^~~)

Một từ cổ quái phát ra từ miệng Lục Thiếu Phàm, trong bóng đêm yên tĩnh, anh có thể nghe thấy tiếng thở rất rõ. Lục Thiếu Phàm khẽ cười, bên đầu dây kia là giọng nói nghi hoặc hỏi:

“Cái gì? Thiếu Phàm, anh vừa nói gì, em không hiểu, anh nói lại được không?”

Lục Thiếu Phàm nhướn mày, giọng nói rõ ràng nghiêm túc hướng vào điện thoại nói:

“A Karma Curragh, bà xã”

Tiếng ồn ào bao trùm cả điện thoại, anh không rõ là do bên đây anh âm ỉ hay bên kia đang có tiếng động lớn, như cảm nhận được gì đó, anh quay đầu, đập vào mắt là bóng đêm tĩnh lặng.

Anh sức nhớ Mẫn Nhu có lẽ đang nằm trong chăn, đang cho con gái ăn, Lục Thiếu Phàm mỉm cười nhàu mày, xem ra anh huấn luyện riết phát điên.

Giọng nữ mơ hồ khiến tâm trạng Lục Thiếu Phàm tốt lên nhiều, môi cong lên, đi về phía bãi đất trống, giọng nói bình thản đáp:

“Không có gì, chỉ là cụm từ thăm hỏi bình thường mà thôi.. con chúng ta có ngoan không?”

Ngừng mấy giây, Lục Thiếu Phàm không quên hỏi thăm con mình, bên đầu dây kia, Mẫn Nhu không đưa điện thoại tới chỗ mấy đứa trẻ cho chúng nó gào thét, mà dùng giọng nói thích thú trả lời Lục Thiếu Phàm

“Ng ngoan lắm, Bắp rất hoạt bát, Đậu Đậu cả ngày quay lấy nó, Tiểu Đóa thì lúc nào cũng im lặng trầm tĩnh, càng nhìn càng thấy phúc hắc xảo trá”

Gió đêm thổi qua mặt, Lục Thiếu Phàm nghe Mẫn Nhu thì thầm nói, trong lúc lơ đãng anh quên mất mình đang ở đâu, nhớ tới đứa con gái đáng yêu và vợ mình, anh bật cười to.

Lục Thiếu Phàm mãi chìm trong niềm hạnh phúc gia đình, tất cả mọi thính lực nhảy bén đều biến mất, không chú ý cách đó không xa sau cây đại thụ, có mấy tên như như ăn trộm nấp ra nấp vào.

“Lục ma quỷ cười kìa, thấy không, điều này khiến tôi liên tưởng tới một câu...”

“Liên tưởng tới cái gì?”

Mấy người đều tò mò quay lại nhìn tên binh lính mặc xám mày tro có vài phần thành thực, ánh mắt sùng bái nhìn Lục Thiếu Phàm dưới ánh trăng,

“Người nếu cười, hoa xuân sẽ nở”

“Stop”

Ra là sau khi chỉ huy kết thúc, không ai tìm thấy huấn luyện viên đâu nên phái mấy binh sĩ ra ngoài tìm, kết quả phát hiện một hiện tượng lạ, Huấn luyện viên Lục lại cười dịu dàng như thế, cười đến vạn vật đều hồi sinh, hoa thì nhau đua nở.

Lục Thiếu Phàm nghe ồn ào liền quay lại, thấy đám binh sĩ đang tính co giò chạy, nụ cười anh tuần thu lại, thay vào đó là nụ cười mỉm đầy thâm ý, đôi mắt lóe sáng chỉ vì bên đầu kia Mẫn Nhu muốn cúp điện thoại.

“Thiếu Phàm, anh đang bận sai? Vậy cứ thế đi, nghỉ ngơi cho tốt, tạm biệt anh”

Không đợi anh mở miệng giữ lại, trong điện thoại chỉ còn tiếng tút tút khiến anh rất ảo não, lòng bực bội nhìn đám đang núp núp trốn trốn môi cong lên, nhét điện thoại vào túi quần, bình thản nói:

“Sao không xếp hàng, trẻ thế này còn chạy ra đây, mau ra đây, hôm nay tôi cũng muốn biết năng lực chiến đấu của bộ đội đặc chủng tới đâu.

Mấy người thăm than không hay rồi, quay lại nhìn nhau dù trong đêm không nhìn thấy nhau cũng đều có chung suy nghĩ, quay đầu chạy mau/

Mấy kẻ kiên cường nhất mặt cũng nhăn lại, xem ra đã bị nắm thóp sáng mai chắc chắn sẽ tăng thêm sức nặng vật đeo trên lưng chạy dọc tới mấy cây số, với chút hiểu biết về thân thủ của Lục Thiếu Phàm, mạng nhỏ của họ chẳng thể sánh bằng, không bằng được ăn cả ngã về không

Lục Thiếu Phàm nhìn mấy người kia chạy thoát đi, không đuổi theo, nghĩ Mẫn Nhu đã ngủ, anh liền tắt điện thoại.

Thầm thở dài, anh tính đi về kí túc xá, nhưng trực giác khiến anh dừng chân, không hề quay đầu, mà nói to:

“Còn không ra!! Muốn chiều mai đánh đối kháng, tôi đích thân ra sân huấn luyện sao!”

Lục Thiếu Phàm trước kia ở bộ đội đánh đối kháng liên duy trì thành tích siêu việt, có thể đánh ngang tay với anh không được mấy người, đánh với Lục Thiếu Phàm không khác gì đào hố chôn mình, nhất là lúc anh đang giận dữ, ra tay không hề biết nặng nhẹ

Trên mặt đất, bóng anh trải dài, cách đó không xa, một bóng người mảnh khảnh tới gần, chậm chậm bước tới, không hề có chút sợ hãi.

Lục Thiếu Phàm ngăn ra đây là binh sĩ do mình huấn luyện sao? Đi gì lại nhẹ nhàng như con gái thế kia, anh nhú mày chưa kịp xoay người lại thì nghe giọng nói thanh thoát.

“Đánh bị thương rồi phải bồi thường tiền thuốc đó huấn luyện viên Lục?”

Cả người Lục Thiếu Phàm cứng đờ, giọng nói quen thuộc như vậy sớm đã ăn sâu vào máu anh. Đôi mắt mất đi sự kinh ngạc, anh mừng rỡ, mỉm cười, nghiêng người. Bốn mắt nhìn nhau, bóng người trong đêm hòa tan vào nhau...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-thieu-pham-em-yeu-anh>